14

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ.

ADAGIA
SIVE
PROVERBIA GRAECORVM

EX

ZENOBIO seu ZENODOTO

DIOGENIANO &

SVIDAE COLLECTANEIS.

Partim edita nunc primùm, partim Latinè reddita,

SCHOLIISQVE parallelis illustrata,

ab ANDREA SCHOTTO *Antuerpiano*, *Soc.* IESV *Presbytero*.

ANTVERPIAE,

EX OFFICINA PLANTINIANA,

Apud Viduam & Filios Ioannis Moreti.

cIↃ. IↃC. XII.

Superiorum permissu.

V. C.

SCIPIONI COBELLVCIO

PAVLI V. PONT. MAX. A SECRETIS

AND. SCHOTTVS ANTVERP.
SOCIETATIS IESV SACERDOS.

Emoria teneo, Cobellvci, sermones inter nos habitos Romæ de studiis litterarum: quærere adhæc solitos cum priscis illis Philosophis, præstantioráne sint ac firmiora præsentes inter, an absentes, Amicitiæ iura? Cùm præsentium magis ipse laudares, qua vales eloquentia atque doctrina; ego verò oculorum laborans imbecillitate, cælum illud non satis eis clemens cum patrio mutare solo coactus, absentium quoque in amando fidem, amoremque commendabam. Didici mox reapse absentium desiderium, vt magis indies crescere, sic & intendi Amicitiam, quæ apud præsentes nimia sæpenumerò familiaritate languesceret, atque adeò nata interdum rixa, dissueretur. Tametsi veteres quosdam contrà sensisse ne Tu quidem,

 quem

quem nihil fugit, ignoras. Nam & in Nicomachiis de vita & moribus præceptionibus Aristoteles, locorum interuallo, etsi officia interrumpi sæpè contingat, non dirimi tamen ait Amicitiam legitimè, hoc est, morum voluntatumque consensu initam. Vetusque adeò Græcorum Prouerbium iactatum: Τηλοῦ φίλοι ναίοντες οὐκ εἰσὶν φίλοι.

Poëta quoque, Latinorum Callimachus, Sex. Propertius:

Quantum oculis, animo tam procul ibit amor.

Quam ego sententiam vsu edoctus cum Athenæo Dipnosophista μιξανθρωποτάτην, & Timone quàm homine magis dignam semper existimaui. Sentio enim, & præ me fero, dum litteras abs Te Romæ datas, veteris nostræ necessitudinis symbola identidem accipio, incredibili me lætitia perfundi, ac veluti amoris mutui pignora exosculari. Quin & vsuvenire libenter profiteor, vt qua voluptate affici consueuerũt, qui è simultate aut iurgio in gratiam redeunt (Amantium enim iræ amoris est redintegratio) eâdem ipse frequenter afficiar, dum ex interuallo à Velseris illustribus viris, Pontanis & Raderis Sociis, ac Pantinis, communibus amicis, eruditis hominibus, litterę, vt fidei testes & memoriæ arrhabones redduntur: & quidem maiorem longè delectationem sentio, quàm si coràm agendo, nato, vt fieri amat, è nimia familiaritate contemtu, Rixa & Gratia vicissitudine quadam alternentur. Dum enim vltrò citroque & alloquia consiliaque ambulant, & officia; exspectatione ipsa ac votis alitur foueturque amor Amicitiæ. Faces agitatæ flammam vomunt vberiorem; sic & mutuis crescit alloquiis Amicitia: quæ & ipsa longa nimis ἀπροσηγορία, vt idem asserit Philosophus, plerumque dissoluitur: vt bona nomina mala interdum fieri, si numquam interpelles, Alfenus fenerator aiebat.

Profi-

Proficiſcetur itaque ad Te, COBELLVCI, mentis interpres vox mea his tabulis conſignata, quæ cum abſente etiam verba facient: quandoquidem liberalitate tua è Vaticana Pontificis PAVLI V. verè Maximi Bibliotheca ſuppeditaſti *Prouerbia Græcorum è Zenobio & Diogeniano Heracleote Pontico*, hactenus in-edito; comparata iuſſu tuo atque impenſis, cum exaratis calamo membranis; addita etiam lauta acceſſione Prouerbiorum: quam cur Plutarcho adſcribat Deſiderius nondum equidem intelligere potui. Hæc denuò noſtra vigilia atq; induſtria Latinè vtcumque reddita, Scholiiſq; perpetuis explicata, typis denique Plantinianis illuſtrata, ad Te reuertuntur, & ex formula antiqua, Tibi, SCIPIO LIB. MER. DO, DICO, ADDICO; de nota meliore, vt exſtet ad poſteros meæ erga Te obſeruantiæ, amoriſque inter nos mutui teſtimonium, vt opto & ſpero, ſempiternum: cognoſcantque laudandarum artium ſtudioſi, vt SCHOTTVM vel abſentem Romani adamant, quem aliquãdo vtramque linguam de ſuperiore locò interpretantem, & Oratorum principum Philippicas committentem attentè audierunt; ſic colere eum viciſſim, & in oculis grata memoria ferre æternam Vrbem, Religionis Maiorum caput ſedémque;

Terrarum Deam, Gentiumq; ROMAM.

Quid verò ipſe præſtiterim, certè voluerim, Tu, tuíque ſimiles, hoc eſt viri doctiſſimi, de plano pronuntiabunt: quibus mea ſanè libentiùs offero, quàm illitteratis hominibus, tametſi fumoſis maiorum imaginibus tumeant. In interpretando perſpicuitati potiſſimùm nauata eſt opera, ac dignitatis Latini ſermonis, cultúſque habita ratio. Nunc enim experimento magis magíſque comperi, (de quo & Tullianarum Quæſtionum libro IV. nuper diſſerui, & in Photij CP.

μυελοβίβλῳ Latinè reddendo, in tot & tantorum Scriptorum ſtylíque varietate ſatis apparet) quàm difficili ac lubrico in loco eorum verſetur induſtria, qui Græca Latinè reddunt, vt pauciſſimi ſanè ex omni multitudine ad hanc diem, qui perfecti munus Interpretis vſquequaque impleant, reperiantur: tum verò PROVERBIA GRAECORVM Latina facere, id demum longè eſſe difficillimum obſeruaui. Cauſſę in promtu. Primùm, quòd Parœmię florem habeant medullámque Sapientiæ: ſintque, (vt apud Syneſium Epiſcopum in Caluicij laude, Ariſtoteles Peripateticæ princeps ſcholæ teſtatum reliquit) PROVERBIA, hoc eſt ſermo dignitate & antiquitate commendatus, omnis Philoſophiæ poſt ingentem hominum cladem amiſſæ quædam quaſi reliquiæ, quæ commodo, vtilitate, dextráque operâ veluti per manus traditæ perpetuò ſeruatæ perdurant. Deinde, quòd αἰνιγματῶδες quid contineant, ſintque vt popularia vulgíque vſu trita, ſic & inuenta acutè, & venuſtè atque oportunè adhibita. Definitur itaque à Græcis hominibus, vt meliùs Tu noſti, Παροιμία, λόγος ἐπικαλύπτων τὸ σαφὲς ἀσαφείᾳ: vt ſingulorum origo *Prouerbiorum* progreſſionéſque cognoſci ægrè atque explicari queant; nec eodem adhiberi modo ab omnibus ſoleant. Quæ cùm ita ſint, in eam ſpem veni, fore vt eruditos homines paullò mihi æquiores experiar, eos præſertim, qui in hac ipſa palæſtra aliquando deſudarunt, aut hoc decurrere ſtadium, quò vires ipſi ſuas periclitentur, decreuerunt. Indoctas enim maledicorum huius ęui calumnias nihil equidem moror. μωμήσεται γάρ τις μᾶλλον ἢ μιμήσεται. Suas ſibi res habere potiùs repudij libello iubeo: & hoc agens, atque ab his ſacris profanum arcens vulgus, accinam ad aures, cum Orpheo vate, apud Clementem Alex. ac B. Cyrillum in Iulianum

φθέγ-

παραβάτην : aut cum Pythagora illo Samio, apud Stobæum:

Φθέγξομαι οἷς θέμις ἐστί, θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι.

Fas quibus alta canam: procul hinc, procul este profani.

Hæc autem veluti prolusus nobis sint, ad S. Scripturæ *Prouerbia* velut ex vberrimo ſcientiarum fonte ſeligenda, & ad eadem hinc exterorum Gentiúmque ſcriptis illuſtranda: quod inchoauit olim veriùs quàm perfecit Polydorus Vrbinas, tentarúntque memoria noſtra non pauci. Et verò ampliſſimus hodie campus aperitur, edito nuper in manúſque tradito Græcè, in Gallia, Germania, atque adeò Orbe penè diuiſa Britannia, diſertiſſimo ſanctorum Patrum Iohanne aurei verè oris *Chryſoſtomo*: ex quo, vt nuper *Similitudinum* opus ab Alardo, ſic & *Prouerbiorum* læta nunc colligi ſeges queat. Sed Deſiderius, inquies, tuis iampridem luminibus obſtruxit. Minimè verò: optandum ſanè, ſi quid votis proficeretur, Græcorum hanc, quam foras bono damus publico, τὴν ξυναγωγὴν τῶν Παροιμιογράφων, *Zenobium*, quem *Zenodotum* ille nominat, ac *Diogenianum*, qua erat in interpretando felicitate, vertiſſet: næ ille magno nos pondere (fatebor enim) ſubleuaſſet, nec tædij tantum abſorbendum fuiſſet. Verùm enimuerò venturum ſpero aliquando φιλόπονόν τε καὶ φιλόλογον, qui in *Chiliadas Eraſmi* accuratiùs paullò anquirens, turbidos illos riuulos ad puros hoſce fontes ſurſum verſus reuocando, longè quàm ad hanc diem edat meliores: vt nulla animi perturbatione, ſed Veritatis vi adducti, ab illo diſcedere non rarò ſimus compulſi: nobiſque debebit gratiam aliquam prudens Lector ſecta iam glacie, feneſtráque patefacta, via denique planiore litteris interioribus munita, dum veluti digitum in fontes, quod aiunt, intendimus. Tibi verò primario viro,

& om-

& omni doctrinæ genere circumfluenti, si hunc meum laborem probauero, pretium fecisse operæ videar: & si quem fortè ex his fructum posteritas colliget, cupio quidem certè, eum Tibi magnam partem acceptum referri volo. Probari enim mea abs te laudato viro laudabile in primis duco, votísque optandum. Vale in Domino, & hæc tenuia licet æqui boni faciens, Societatem nostram, quo soles amore, complectere. Sic benè Tibi euenire omnia Deum venerans precor. Antuerpiæ, Kal. Septemb. M. DC. XI.

ANDREAS SCHOTTVS LECTORI S.

E ACTVM, *quod Prouerbio vetamur, egisse, Lector, videar, consilij nostri reddenda ratio est, (vt otij in negotio constare oportere censuit in Originibus M. Cato) editis iam à nobis* PROVERBIIS *è Græcorum potissimùm fontibus, post tot tantosque litterarum Heroas, Desiderios, Polydoros, Junios, ac Brassicanos, velut ex equo Troiano prodeuntes: quales vix singulos singulæ ætates ferant. Verùm si quis nostri laboris arbiter sedens, aliorum fortè inspexerit diligenter hoc in genere lucubrationes, nostrum sanè conatum, vt spero, non vsquequaque fastidiet: quòd, quæ primùm edi ab illis, qui antecesserunt, oportuit Græca volumina, vnde sua magnam partem hauserant, si ea minimè iacere ac latere perpetuò sum passus, nemo iure reprehendere queat; fauere potiùs debeat, quòd ex abditis ac publicis eruere bibliothecis in lucemque proferre etiam* ἀνέκδοτα *sum aggressus:* ZENOBIVM *inquam, seu* Zenodotum, DIOGENIANVM, *ad hunc diem ineditum: item* VATICANAM APPENDICEM *(quam sine argumento, nulloque auctore Erasmus* Plutarchi Collectanea *passim appellat) typis quoque nondum editam. Tum è* Suidæ Collectaneis *allata ordine omnia: in cuius Scholiis ex Hesychio* Adagia *collegimus, (quæ, vt ipse præfando testatur, è breuibus illis* Diogeniani, *vberiùs concinnat:) & suis quæque locis opportunè inseruimus. His accessio facta non pœnitenda Græcorum Prouerbiorum, cùm & Stromateus Ios. Scaligeri Græcis versibus contextus, & tertiùm iam in Gallia Græcè editus, ceteris subijcitur. Quæ* Metrica Prouerbia, *quò rudioribus obsequerer, moremq. Typographo gererem, totidem Latinis versibus, eodemque metri genere, Epico, Iambico, ac Trochaico, quoad fieri eius à me potuit, fideliter post Erasmi ac Fed. Morelli Regij Professoris interpretationem reddere tentaui. Quid sim assecutus, vel secutus potiùs, tuum erit iudicium. Abundè erit si fidem tibi probauero, qui Poëtæ nomen numquam affectarim: lampade aliis tradita, lauream inuidens nemini. Certè spes est æquiores mihi fore iudices, qui nihil hoc interpretandi genere difficilius esse, vel vsu animaduerterint ipsi, vel in eâdem arena decertarint: cùm ne Homerum quidem Poëtarum principem*

** recen-

recentiorum quisquam totidem Latinè versibus reddere ad hăc diem voluerit: etsi Hesiodum Vlpius Frisius, & Musæi παίγνια And. Papius tentarint.

Et verò nihil meum hunc conatum, eorum qui ante me Prouerbia diligenter è Græcis Latinisque auctoribus collegere, infringere debuit industria: quòd summum ac perfectum id demum esse videatur, cui addi amplius nihil possit. Prouerbiorum verò infinita quædam est atque innumerabilis omnium pænè gentium ratione & oratione vtentium copia. Quin itaque crescere hæc indies silua Adagiorum legendo commentandoque queat, nemo, nisi admodum in litteris hospes, infitiabitur. At ne Aristotelem quidem (vt Græcos in hoc argumenti genere potissimùm, ac Paræmiographorum principem nominem) in Philosophia deterruit à scribendo Platonis amplitudo; nec ipse Aristoteles admirabili quadam scientia, aureumque dicendi flumen, ceterorum æqualium studia restinxit. Nam in Poëtis non vni Homero locus est in Heroïcis; aut Sophocli vel Euripidi in Tragicis; aut in Lyricis Pindaro vel Alcæo; sed horum vel secundis, vel etiam infra secundos. Post Demosthenem verò, eiusque aduersarium Æschinem, atque Isocratem, alij multi clari ad decem vsque in Græcia Oratores exstiterunt anteà, nec posteà defecerunt. Neque solùm ab optimis studiis, iisdemque premendis vestigiis excellentes viri deterriti non sunt, sed ne opifices quidem se ab artibus suis remouerunt: cùm post Apellem, post Parrhasium & Zeuxen pictores alij exstiterint in suo quique genere insignes: quorum tanta ad hanc diem multitudo, vt cùm summos artifices meritò admiremur, inferiores tamen non improbemus. Tantum verò abest, vt hoc mihi sumam aut arrogem, non vereri me, ne quis Adagiorum spicas à tergo legat; vt omnes etiam obtester Philologos, quæ à nobis, in argumento propè infinito, sunt relicta, (relicta autem, fateor, plurima) ea vt pro sua quisque virili studiorum incredibili commodo, bonoque litterarum publico, ornatum indies macteque auctum eat.

Exposui adhuc cur post alios demum hoc Prouerbiorum argumentum non satis vnquam pro dignitate tractatum è Græcis fontibus susceperim illustrandum: venio nunc ad rem ipsam, qua de agitur, propiùs: de PROVERBIORVM definitione, diuisione, atque vsu. Hinc ad veteres Paræmiographos qui interciderunt: ad eos denique, quos in præsens foras damus.

Hebræi qui in disciplinis omnium sunt antiquissimi, Parabolas, ad quas Parœmiæ pertinent, primi tractarunt: vt sapientissimus Salomon, primum de tribus opus Prouerbia inscripsit, Hebræis משלי Misle, à verbo משל Masal. Pòst etiam ex Heb. Rabinis Ben-Siræ quædam exstant Prouerbia Hebraica, sed è Talmudicis potissimùm rei non magnæ scriptis Misna, &

Gema-

Gemara: *quæ sententiæ potiùs sunt acutè antithesibus ornatæ, ad vitam moresque formandos vtiles, quàm* Adagia, *hoc est, vulgo trita dicta. Sunt autem generis vice* Parabolæ, *vt ab Allegoria, & Tralatione seu Metaphora, obscuritatis nomine, deriuatæ. Græci* Παροιμίας *dixere vulgi sermone vsurpata, quæque in ore sint omnium propè gentium, sed sua dialecto vtentium. Ea appellant Latini* Prouerbia, & Adagia, *seu* Adagiones. *Verùm* Prouerbij *voce magis est Tullius delectatus;* Adagij *M. Varro, togatorum doctissimus; quod* ambagium, *quasi circumagium interpretatur. De his etsi* ἐν τοῖς παροιμιακοῖς *copiosè disseruit Mich. Apostolius, non ille Basileæ editus, sed hoc duplo amplior typis propediem euulgandus; & in Chiliadum limine Desiderius; adferam tamen illis intacta, è Græcis potissimùm Scriptoribus, ad auctores, quos edimus, Græcos Paræmiarum. Hi* Paræmiam *definiunt* sermonem obscuritate rem claram tegentem. *Beda Presbyter lib. de Tropis S. Scripturæ, Donatum credo secutus, ita:* Παροιμία est accommodatum rebus temporibusque Prouerbium. *Adiicit Diomedes alter Grammaticus:* cùm aliud significatur, quàm dicitur. *Nondum tamen plena definitio. Chiliastes itaque Batauus:* Paræmia, *inquit,* est celebre dictum scitâ quapiam nouitate insigne. *Duplex autem est Christianis hominibus.* Paræmiæ *enim* ἡ δημώδεις *(vt Diogenianus suas inscripsit)* ἡ ἱερά. *Altera enim externa, popularis, ac vulgaris est; sacra altera, & Ecclesiasticorum propria. Vulgarem quidem Paræmiam, seu profanam Basilius, verè Magnus, principio Prouerbiorum Salomonis definit* ῥῆμα παρόδιον τετριμμένον ἐν τῇ χρήσει τῶν πολλῶν, καὶ ἀπὸ ὀλίγων ἐπὶ πλείονα ὅμοια μεταληφθῆναι δυνάμενον. Verbum viale, vulgi vsu tritũ, quod à paucis ad plura similia transferri commodè queat. *Respexit nimirum ad Paræmiæ etymon, Græcis enim* οἶμος *via est,* ὥσπερ τρίμμα καὶ παρόδιον, *quomodo Varro, vt diximus,* Adagium *quasi* ambagium *deriuat.* αἶνος *verò aliud est Theoni Sophistæ in Progymnasmatis, & in Lexico Ammonij, siue Herennij Philonis, pro* Apologo, *quales Phrygij fabulatoris, & Hesiodi de luscinia atque accipitre: quò fabularum originem M. Fabius retulit. Sacra verò Paræmia eidem Basilio definitur,* λόγος ὠφέλιμος μετ' ἐπικρύψεως μετρίας ἐκδεδομένος. πολὺ μὲν τὸ αὐτόθεν χρήσιμον περιέχων· πολλὴν δὲ καὶ ἐν τῷ βάθει τὴν διάνοιαν συγκαλύπτων. sermo vtilis moderata cum obscuritate editus, multum quidem per se vtilitatis continens, multum verò etiam in recessu intelligentiæ recondens. *De qua nihil equidem in præsens agam, sed Lectorem ad Prouerbiorum Salomonis interpretes, priscos, recentesque allego, vt ad Catenam Græcorum Patrum Theod. Peltano Interprete, typis breui edendam;*

quæque copiosè, vt omnia, Alph. Salmeron, Societatis nostræ insignis Theologus, ad Euangelicas Parabolas Tomo VII. *disseruit, & nuper Mart. Delrio collega quondam & ciuis, in* Adagialia sacra, *cœpta edi Lugduni, quo tempore hæc Græcorum* Prouerbia *Latinitate & luce donabam. ipsius enim alterum propediem Tomum exspectamus. Clemens autem Alexādrinus, Stromateo sexto, (vt & Iustinus Martyr ac Philosophus, siue quis alius auctor est Quæstionum ac Responsionum, Quæst.*LX.) PARABOLAM *esse ait* orationem ab improprio, sed quod proprij ac veri similitudinem præ se ferat, ad id quod verum ac proprium est, intelligentem deducens. *Quæ descriptio veriùs est, & Apologo etiam conueniat. Addit idem* à Barbarica Philosophia, *hoc est Hebræis*, Prophetiæ speciem subiici Parœmiam, itemque Parabolam atque Ænigma. *Græci verò primùm Hebræos* Barbaros, *vt hic, ceterasque adeò gentes nominarunt; vt Amelius, Plotini auditor, Philosophus Platonicus, Ioannem Euāgelistam: quod obseruatum è Cyrilli lib.* VIII. *contra Iulianum* παραβάτην, *& Origene lib. contra Celsum, & Iamblicho, à Iunio lib.* IIII. *Animaduersorum, cap.* XXV. *Pòst etiam Græcos ipsos bello victos Romani rerum summa potiti, auctore Sex. Pompeio*, Barbaros *pleno ore appellarunt. Quòd autem doctus Theologus Clementis hunc locum ita studet interpolare, vt transpositis vocibus Parabolæ Parœmia succedat, nihil necesse est: quandoquidem, quod nec ipse infitiatur, confundi hæc interdum ac permisceri, vt formæ generibus, soleant. Tertius Græcorum testimonium dicet Synesius, Cyrenes in Africa Episcopus* Ἐγκωμίῳ φαλάκρας, *regiæ Turnebi editionis pag.*59. Ἡ Παροιμία σοφόν. Πῶς δ' οὐχὶ σοφόν; περὶ ὧν Ἀριστοτέλης φησὶν, ὅτι παλαιᾶς εἰσι φιλοσοφίας, ἐν ταῖς μεγίσταις ἀνθρώπων φθοραῖς ἀπολομένης ἐγκαταλείμματα περισωθέντα διὰ συντομίαν καὶ δεξιότητα. Παροιμία δὴ καὶ τοῦτο καὶ λόγος ἔχων ἀξίωμα τῆς ὅθεν κατηνέχθη φιλοσοφίας τὴν ἀρχαιότητα, ὥστε βόειον ἐπιβλέπειν αὐτῇ. Πάμπολυ γὰρ οἱ πάλαι τῶν νῦν εἰς ἀλήθειαν εὐστοχώτεροι. Parœmia sapiens quiddam est. Quidni enim? cùm Aristoteles Prouerbia esse scribat, Philosophiæ post multam hominum stragem amissæ quasdam reliquias, quæ commodi sui gratia ac venustate perdurarunt. Prouerbium enim sermo est dignitatem habens, & tamquam è sacrario Philosophiæ, vnde antiquitatem traxit, depromtum. Veteres enim, multò magis quàm huius ætatis homines, Veritatis erant cupidiores. *Sic ille. Quod autem I. Cornarius, extemporalis plerumque interpres, hîc vertit, peruertit potiùs*, ὥστε βόειον ἐπιβλέπειν αὐτῇ, vt superbè ipsam intueatur, *equidem non assequor. Rectiùs longè Desiderius hîc Synesium, etsi paraphrasticè, sic reddidit*: Nihil aliud esse

Parœ-

Parœmiam, quàm reliquias illius veteris Philosophiæ maximis humanarum rerum cladibus exstinctæ: easque seruatas esse, partim ob compendium breuitatemque, partim ob festiuitatem & lepôrem: ideoque nec segniter nec oscitanter, sed pressiùs atque penitiùs inspiciendas. Subesse enim velut igniculos quosdam vetustæ sapientiæ quæ in peruestiganda Veritate multò fuerit perspicacior, quàm posteriores Philosophi fuerunt. *Quod autem in extremo verè Synesius dixit, idem M. Tullio priùs in mentem venerat. Sic enim ille Tusculana* I. Antiquitas, quò propiùs aberat ab ortu & diuina progenie, hoc meliùs, quæ erant vera, cernebat.

Ceterùm de vsu atque vtilitate Adagiorum differit vberiùs Erasmus. Nos duo attigisse contenti, ad alia properamus. Vsus enim Adagiorum, *sed non nimis frequens, cùm in sermone enitet familiari, tum in amicorum epistolis, vt Demetrius Phalareus lib. de Elocutione, & Nazianzenus Theologus Epist. ad Nicobulum, tradunt. de* Prouerbiorum *autem origine, & ad explicandum difficultate, (de qua etiam in Adagio* Herculei labores *Erasmus disseruit) sic Eusebius Cæsariensis Episcopus libro* I *de tribus* contra Marcellum Ancyranum *Episc. quos scripsisse Eusebium Socrates testatur Ecclesiasticæ Hist. lib.* I. *cap.* XXV. *Quod opus cum tribus* de Ecclesiastica Theologia *eiusdem libris aduersus eumdem Marcellum, quia ineditum adhuc delitescit apud Britannos, qua fide accepi, hic repræsento:* Ὁρᾷς τὸ δυσχερὲς τῆς Παροιμίας· ὃ καὶ διὰ τούτων δείκνυται διὰ τὸ μηδὲ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἑρμηνείας στῆναι τοὺς τὴν Παροιμίαν ταύτην ἐξηγήσασθαι βουληθέντας. οὕτω δυσεύρετόν τι χρῆμα τὸ τῆς Παροιμίας καὶ παρὰ τοῖς ἔξωθεν εἶναι δοκεῖ. Διὸ καί τις τῶν παρ' αὐτοῖς σοφῶν, συναγαγὼν τὰς ὑπὸ πολλῶν καὶ διαφόρων λεχθείσας Παροιμίας εἰς αὐτὰς γέγραφε βιβλία δύο μὲν τῶν μέτρων (*fortè* ἐμμέτρων, *aut* διὰ μέτρων) τῶν δὲ ἀμέτρων τέσσαρα. Ταύτας δὲ Παροιμίας ὠνόμασαν οἱ ἔξωθεν δι' οὐδὲν ἕτερον, ἐμοὶ δοκεῖ, ἀλλ' ἐπειδὴ ταῖς τοῦ σοφωτάτου Σολομῶντος Παροιμίαις ἐντυγχάνοντες, καὶ γινώσκοντες δι' αὐτῶν, ὅτι οὐδὲν ἔξεστιν ἐκ τοῦ προχείρου σαφῶς τῶν ἐν αὐταῖς εἰρημένων μαθεῖν, καὶ αὐτοὶ ζηλῶσαι τὸ Προφητικὸν βουληθέντες γράμμα, τὸν αὐτὸν ἐκείνῳ γεγράφασι τρόπον. PROVERBIVM quàm difficile sit vides: quod & hinc elucescit, ne ipsos quidem Interpretes, qui Parœmiam explicare ingressi sunt, sibi constare: adeò difficilis res visa Prouerbiorum ipsis etiam Ethnicis explanatio. Quamobrem vnus eorum ceteris sapientior, collectis passim multis variisque vsu tritis Prouerbiis eadem explicauit; duobus quidem libris METRICA PROVERBIA, quattuor verò libris numeris soluta explanat. Parœmias autem, seu Prouerbia, Gentiles idcircò, mea quidem sententia,

Parœmiam, quàm reliquias illius veteris Philosophiæ maximis humanarum rerum cladibus exstinctæ: easque seruatas esse, partim ob compendium breuitatemque, partim ob festiuitatem & lepôrem: ideoque nec segniter nec oscitanter, sed pressiùs atque penitiùs inspiciendas. Subesse enim velut igniculos quosdam vetustæ sapientiæ quæ in peruestiganda Veritate multò fuerit perspicacior, quàm posteriores Philosophi fuerunt. *Quod autem in extremo verè Synesius dixit, idem M. Tullio priùs in mentem venerat. Sic enim ille Tusculana* I. Antiquitas, quò propiùs aberat ab ortu & diuina progenie, hoc meliùs, quæ erant vera, cernebat.

Ceterùm de vsu atque vtilitate Adagiorum disserit vberiùs Erasmus. Nos duo attigisse contenti, ad alia properamus. Vsus enim Adagiorum, *sed non nimis frequens, cùm in sermone enitet familiari, tum in amicorum epistolis, vt Demetrius Phalareus lib. de Elocutione, & Nazianzenus Theologus Epist. ad Nicobulum, tradunt. de* Prouerbiorum *autem origine, & ad explicandum difficultate, (de qua etiam in Adagio* Herculei labores *Erasmus disseruit) sic Eusebius Cæsariensis Episcopus libro* I *de tribus* contra Marcellum Ancyranum *Episc. quos scripsisse Eusebium Socrates testatur Ecclesiasticæ Hist. lib.* I. *cap.* XXV. *Quod opus cum tribus* de Ecclesiastica Theologia *eiusdem libris aduersus eumdem Marcellum, quia ineditum adhuc delitescit apud Britannos, qua fide accepi, hic repræsento:* Ὁρᾷς τὸ δυσχερὲς τῆς Παροιμίας· ὃ καὶ διὰ τούτων δείκνυται διὰ τὸ μηδὲ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἑρμηνείας στῆναι τοὺς τὴν Παροιμίαν ταύτην ἐξηγήσασθαι βουληθέντας. οὕτω δυσεύρετόν τι χρῆμα τὸ τῆς Παροιμίας καὶ παρὰ τοῖς ἔξωθεν εἶναι δοκεῖ. Διὸ καί τις τῶν παρ᾽ αὐτοῖς σοφῶν, συναγαγὼν τὰς ὑπὸ πολλῶν καὶ διαφόρων λεχθείσας Παροιμίας εἰς αὐτὰς γέγραφε βιβλία δύο μὲν τῶν μέτρων (*fortè* ἐμμέτρων, *aut* διὰ μέτρων) τῶν δὲ ἀμέτρων τέσσαρα. Ταύτας δὲ Παροιμίας ὠνόμασαν οἱ ἔξωθεν δι᾽ οὐδὲν ἕτερον, ἐμοὶ δοκεῖ, ἀλλ᾽ ἐπειδὴ ταῖς τοῦ σοφωτάτου Σολομῶντος Παροιμίαις ἐντυγχάνοντες, καὶ γινώσκοντες δι᾽ αὐτῶν, ὅτι οὐδὲν ἔξεστιν ἐκ τοῦ προχείρου σαφῶς τῶν ἐν αὐταῖς εἰρημένων μαθεῖν, καὶ αὐτοὶ ζηλῶσαι τὸ Προφητικὸν βουληθέντες γράμμα, τὸν αὐτὸν ἐκείνῳ γεγράφασι τρόπον. PROVERBIVM quàm difficile sit vides: quod & hinc elucescit, ne ipsos quidem Interpretes, qui Parœmiam explicare ingressi sunt, sibi constare: adeò difficilis res visa Prouerbiorum ipsis etiam Ethnicis explanatio. Quamobrem vnus eorum ceteris sapientior, collectis passim multis variisque vsu tritis Prouerbiis eadem explicauit; duobus quidem libris METRICA PROVERBIA, quattuor verò libris numeris soluta explanat. Parœmias autem, seu Prouerbia, Gentiles idcircò, mea quidem sententia,

 tentia,

tentia, nominarunt; quòd sapientissimi Salomonis Prouerbia legissent, legendoque cognouissent, non statim dicta illa clarè ac perspicuè cognosci. Quare idem Propheticum dicendi genus scribendo imitari studentes, ad eamdem formam & ipsi Prouerbia conscripserunt. *Nollem Eusebius sapientis illius nomen silentio texisset, hariolandum vt doctis hominibus idcircò etiam videatur, quia Scriptor ille, quisquis est, intercidit. Memini* Aristophanem *Comicum* de Prouerbiis ἀμέτροις *laudari in Auibus, à Scholiaste Græco pag. nuperæ edit. 601. F. vt* ἔμμετρα *etiam scripsisse coniicere liceat, nisi fortè Comœdias metro scriptas Prouerbiorum lepidè refertas intelligere placet. Horum vicem supplebunt* ἔμμετρα *Scaligeriana hisce addita, & à nobis vtcumque explanata. Gemina his Venerabilis Beda:* Hic Tropus, *inquit*, adeò latè patet, vt liber Solomonis, (quem nos secundùm Hebræos PARABOLAS dicimus) apud Græcos ex eo nomen Parœmiorum, hoc est Prouerbiorum, acceperit. *Quæres fortasse, quid à* Gnomis, *atque* Apophthegmatis, *(quæ sæpè Adagiis Apostolius & Erasmus sine delectu admiscent)* Parœmiæ *differant? Difficilis sanè explicatio. Multa enim, fateor, Adagia sunt eadem & Sententiæ ad benè beatéq; viuendum compositæ. Plurima tamen sunt Prouerbia singula, vt tantùm Gnomæ longè plures, quæ distinguere iudicio oportet; vt suadet elegantissimi vir ingenij Muretus, de Chiliadum opere seuerè iudicans, lib.* XII. *Variarum Lectionum cap.* XVI. *&* XVII. *Sed cur eadem, inquies,* Adagia *obscuritatem plerumque continent, quæ sit cum Apologis, Ænigmatis, seu Griphis, ac Parabolis denique communis? An inuolucris ac tenebris tecta non statim obuia vulgo esse voluerunt? vt qui nucleum, quod aiunt, esse velit, corticem frangat necesse est. An vt arcana* καὶ τὰ ἀπόρρητα *velo tegebant: vt symbolis in militia, in conuiuiis Græci Ænigmatis vti consueuerunt; vt in Philosophia Pythagoras & Plato numeris, Aristoteles Acroamaticis, sua inuoluebant; vt Hieroglyphicis Ægyptij sacra tradebant; Hebræi verò Sanctosanctorum velum obtendebant. Initiati denique à sacris profanos hac formula arcebant:* Ἔξιστε βέβηλοι. *Et:* Odi profanum vulgus & arceo. *Igitur quemadmodum* Religionem *maiestas tuetur; sic mysteria obscuritásque Philosophiæ adyta custodiunt.*

Nunc Parœmiographos *per saturam recenseamus: principio quidem eos qui temporum vitio amissi perierunt. De* Adagiis *enim multa olim volumina reliquerant, Aristoteles quidem Peripateticæ princeps scholæ, eiusq. auditores Theophrastus & Clearchus Solensis. Scripsere & Chrysippus, Cleanthes, Theætetus, Aristides, Aristophanes, Æschylus, Mylo, Aristarchus:*

legisse apparet eos qui ad ætatem nostram
chus: quos, quia citant idemtidem,
perdurarunt. Zenobius certè Stagiritæ de Parœmiis *libros aduocat, vt*
& Æschyli ac Mylonis: qui Philosophus, cùm Ethicis Nicomachiis, tum
Rhetoricis ad Theodecten, ceterisque ingenij monumentis, via ac ratione
conscriptis, Prouerbia *veluti gemmas, ad ornandum persuadendumq; benè*
sentiendi magister frequenter solet adhibere. Clearchum *laudat Athenæus*
Dipnosophista lib. IV. *&* VII. *Suidas etiam* Theætetum *nominat Cent.* XI.
Adagio XX. *vt* Æschylum *Tragicum atque* Aristarchum *Criticorum*
Principem de Prouerbiis *testem laudat Cent.* XI. *Adag.* II. *In iisdemq; Col-*
lectaneis sæpiùs reperitur Demon *Prouerbiorum auctor. Nam* Κλέανδρος,
quem Theocriti Græcus non admodum vetus Interpres nominat ad illud
Idyllij quinti, vers. 21. οὐδὲν ἱερὸν, *vereor ne corruptum sit nomen è* Clearcho,
vel potiùs Cleanthe. Didymum & Tarrhæum *Paræmiographos legit*
ac descripsit, vt testatur Ἐπιγραφῇ *Zenobius noster, meminitque Ioan. Tzet-*
zes Chiliade VIII. *Helladius denique* ἐν Χρηστομαθείᾳ *apud Photium Biblio-*
thecæ pag. Gall. editionis 1579. Δίδυμος περὶ Παροιμιῶν δεκατρία βιβλία συν-
τέταχε, καὶ πρὸς τοὺς περὶ Παροιμιῶν συντάξαντας ἐπιγράψας αὐτά *vt tredecim*
scripsisse libros Paræmiarum Didymum hinc pareat. De Aristophanis au-
tem Ἀττικωτάτη ἀμάξεις *Adagiorum suprà iam ad Eusebij locum diximus.*
Latini verò, seriùs tamen, id argumentum tentarunt veriùs, quàm tracta-
runt. L. Appuleij *enim Madaurensis, philosophi Platonici, librum* De Pro-
uerbiis *secundum citat Carisius Sosipater, lib.* II. *Gramm. quos Carisij li-*
bros, longè quàm hactenus editi sunt, meliores, locupletioresque Græcis voci-
bus penes me asseruo. Hactenus de amissis siue temporum iniuria, siue incu-
ria maiorum, Parœmiographis: *transeo ad eos qui in manibus quidem sed*
perpaucorum, hoc est eruditorum hominum, versantur, & nunc opera nostra
Latinè vtcumque redditi, Scholiisque prodeunt illustrati. ZENOBIVM, *vt*
Hadriani Aug. teste Suida, æqualem prima in acie collocaui; itaque nuncupo
Suidæ eiusdem secutus auctoritatem: sic enim ille: Ζηνόβιος σοφιστὴς, παιδεύ-
σας ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Ἀδριανοῦ Καίσαρος, ἔγραψεν ἐπιτομὴν Παροιμιῶν Διδύμου καὶ Ταῤ-
ῥαίου, ἐν βιβλίοις τρισί. *Quem* ZENODOTVM *plerumque, rariùs* ZENO-
BIVM *Desiderius Chiliastes nominat, Aristophanis, opinor, veterem secu-*
tus enarratorem, ἐν Νεφέλαις, *vbi eadem ferè, quæ hoc in Scriptore, legantur.*
Certè Ammonius, siue is, vt doctis placet, Herennius Philo est, dict. ΟΥΔΕΝ,
ZENODOTVM *reprehendi ait veterem Grammaticum, quem auctor Ety-*
mologici magni, Marcus fortè Musurus, ZENOBIVM *vocare videtur.*
Adhæc, quod dicendum fuit sæpiùs, incertum eruditis est hominibus an ex

Comici illius Scholiastæ Gr. plerasque Adagiorum explanationes, vt alia ex aliis infinitis Auctoribus, Suidas desumserit; an contrà è Suida κατὰ πόδας mutuatus Scholiastes videatur:

Sic Critici certant, & adhuc sub iudice lis est.

Conuerterat autem Zenobium *Gilb. Cognatus, Sequanus, assecla Erasmi; quod primùm ex Ludouico Nonio Medico insigni, cùm iam ipse vertissem, cognoui. Quo inspecto, oleum & operam, nisi me amo, minimè perdidisse deprehendi. Excipit hunc* DIOGENIANVS *Heracleotes, cuius hactenus ἀνεκδοτον duplex calamo exaratum exemplar, inuestigando, vt fit, sum consecutus: vnum è Palatina Bibliotheca docti viri beneficio; alterum à Pet. Pantino Decano, heu, natali* CHRISTI *Domini an.* CIↃ. IↃC. XI. *terris denato, cælis autem renato, & immaturo nobis fato ante diem erepto, dum* Apostolium Byzantium de Parœmiis, *duplo quàm Basileæ typis Heruagij eius sæculi* CIↃ. IↃ. XXXVIII. *exiit, auctiorem, me hortante maximè, emittere cogitat: sed heredum, vt opto & spero, operá, lucem postumus partus aspiciet. Diogeniano autem Suidæ appendimus testimonium, locumque corruptum sanauimus, vt pro* περὶ ποταμῶν *(quod iam antecesserat, putidéque denuò inculcabatur) reposuerim* περὶ Παροιμιῶν: *cui coniecturæ eruditi, qui rem propiùs inspexerint, pollice vtroque fauebunt; obseruabuntque Historiarum Suidæ interpretem non rectè ibi titulum vertisse:* Breuis descriptio & collectio. *Malim ego:* Compendio scripta Collectanea. *Hoc enim* συναγωγὴ *sonat, habetque titulus:* Παροιμίαι δημώδεις ἐκ τῆς Διογενιανοῦ συναγωγῆς. *Huius Parœmias se sublegisse fatetur* Hesychius *Lexici sui proœmio, sed copiosiùs paullò, quæ breuiùs* ἐν ἐπιτομῇ *Diogenianus collegisset. Cuius quidem Hesychij loca è Diogeniano ferè descripta, excuso iam illo, ne quid, Lector, desiderares ampliùs, Suidæ Collectaneis Prouerbiorum, suo quæque loco Scholiis inseruimus: quos conferre auctores, itemque Zenobium, Vaticanamque Appendicem, pretium operæ fuerit, &, quod dici solet, vna Mycono complecti omnia liceat. Diogenianum autem, sed Pergamenum, non Heracleotam istum, loquentem inducit Plutarchus Symposiacῶν lib.* VIII. *Sequitur Diogenianum* Vaticana Appendix, *lauta sanè Centuriarum propè* IIII. *accessio, Scip. Cobellucij, Pontifici Max. à Secretis & Epistolis, singulari liberalitate. Quæ Prouerbia vidisse ex parte obseruo Desiderium: sed ea cur Plutarcho, vt diximus, attribuat, nondum compertum. Habet enim illud è primi Regnorum libri cap.* X. Σαοὺλ ἐν προφήταις, *Centur.* III. *Adag.* 87. *quod Christiani esse hominis, non Chæronensis Philosophi, clarum. Certè in censu operum Plutarchi neque Lamprias agnoscit,*

nec

nec quæ in manibus sunt Opera, volam aut vestigium præ se ferunt."

De SVIDAE COLLECTANEIS, *ad ea quæ ibi præfatus sum, illud bre-*
ui testandum, correxisse non rarò interpretis σφάλματα, *& Aristophanis lo-*
ca atque Hesychij diligenter adnotasse, dum quæ noua prodeat editio, siue Iu-
nij, siue Porti. Promiserat enim vterque, nec dictis fides satis constitit.
Scriptus enim Suidæ codex nostræ Bibliothecæ, non optimæ est notæ, vetu-
stus tamen. Quidquid tamen est præstitum, æquus Lector συγγνώμην πεχτ-
πείρῳ *dabit, boniq́ue consulet.*

Restabat Mich. Apostolius Byzantius *de Paræmiis, vt iam dixi-*
mus, de quo eius filius epistola testatur scripsisse parentem Ἰωνιὰ, *quasi* Vio-
lis consitum hortum *dicas, mistis Græcorum Paræmiis, Gnomis, &*
Apophthegmatis vndique post Suidam collectis. Tale Anthologiæ opus est
Athenæi Dipnosophistarum, & Stobæi Sententiæ, aliiq́ue racematores Laër-
tius, Suidas, Photij Bibliotheca, &, nondum, quod sciam, editus, Theodorus
Logotheta. Æqualem fuisse Apostolium apparet familiaremq́ue Gemisti Ple-
thonis Philosophi, & Cardinalis Bessarionis, Niceni Patriarchæ, & æqua-
lium. Cuius Michaëlis philosophica quædam idem Pantinus calamo exara-
ta habebat, exstatq́ue eiusdem Panegyricus ad Fridericum III. Imp. in Ger-
manicarum rerum Tomis. Huius intereà vicem, dum Apostolium heredes
adornant, damus Stromatea *Ios. Scaligeri, totidem à nobis versibus redditis*
Metricis Prouerbiis, Notisque aspersis: & copioso Græcorum Prouerbio-
rum Indice, quem in Chiliadibus hactenus desideramus, addito. Adijcere
item erat animus, si otij satis suppeditasset, Veterum Oracula, *versibus ferè*
edita, quod ex his nata esse plurima Adagia *obseruassem. Item ex Homero*
Prouerbia, atque è Poëtarum nartheciis, sed ea Desiderius selegit; vt ex vno
Marone eius æqualis Barlandus. Post hos autem Græcos qui superfuit,
collegit Adagia iisdem vestigiis insistendo Desiderius, *primùm anno eius*
sæculi, vt testatur, quingentesimo supra millesimum. Quo anno magnus ille
Christiani orbis Sol, Carolus V. Augustus, æterná dum posteri exsistent,
ob prœlia Dei fortiter pugnata, dignus memoriá, auram primùm hausit vita-
lem. Quod opus indies lambendo vrsarum more, decies ampliùs edolauit,
vt in Chiliades excreuerit: inscriptumq́ue posteà Paullo Manutio Aldi
maioris F. Mureti, vt dixi, ingratiis, quòd non satis perpurgarit. Erit for-
tasse qui falcem in eam messem mittat feliciùs. Eadem ferè tẽpestate exiit &
Polydorus Virgilius, & Cælius Rhodiginus *in Antiquis Lectionibus:*
pòst etiam spicas legit, ac racemos à præceptoris vindemia Gilb. Cognatus.
Hinc Melchior Neipius & Guil. Gentius Belgæ. Feliciùs tamen ac dòctiùs

H.Iu-

H Iunius, itemque Io. Alexander Brassicanus, & Vlpius Frisius, Græcè doctissimi. Denique è Criticorum scriptis, Turnebi, Mureti, Canteri, & Hartungi, Victor Giselinus cum delectu selegit, & Christoph. Plantini Typographorum coryphæi typis euulgauit. Nam Petrus Godefredus, Polydorus, ac Drusus, sacra potiùs legunt Adagia, quàm externa. Mitto nunc cohortem litteratorum, qui Erasmi Chiliadas, cùm in tenuiorum, tum eorum gratiam qui otio destituuntur, ἐν ἐπιτομῇ concinnarunt. Barlandus quidem Centuriarum ordine, & de Germanis Tappius, sed locis titulisque distinctis classibus; qua methodo Ios. Langius digerendo ceteros vicit Germanos. Subsecuti non longo interuallo qui popularia Adagia selegere, Belgica quidem Tacitus Zegerus, Io. Sartorius & Seruilius; plures Gallica: Hiberica, Fredenandus Nonius Pintianus, & cum Scholiis Mallara, Hispalensis. Omnium verò circumcircà nationum Prouerbia, Italica, Hispanica, Gallica, Germanica, Belgica, ac Britannica Io. Gruterus cum Gnomis Græcolatinis à se explicatis duplici fasce nuper colligauit: nihil vt hoc in genere desiderare possis. Numquid ampliùs? Orare me atque obtestari Typographos, si fortè hic noster labor, aut certè conatus, non vsquequaque doctis hominibus displiceat, dum spiro viuoque, hanc Prouerbiorum Græcorum siluam me inscio, multis operarum mendis refertam extrudere ne audeant, sed nisi monito priùs, vt par est, auctore superstite, si quid fortè, vt dies diem docet, commentando obseruandoque addendum, demendum, mutandúmve videatur: secùs atque in Gallia nuper in Photij nostri Bibliotheca factum doleo. Poterat enim lauta à nobis tempori submitti accessio, in tanta librorum, quos legerat Photius, & nondum exierunt, copia. Hoc te scire, Lector erudite, interesse tuá meáque existimabam: nunc ad Græcos ξὺν θεῷ accedamus.

APPRO-

APPROBATIO.

Hæc *Prouerbia siue Adagia Græcorum*, è Zenobio seu Zenodoto, Diogeniano, & Suidæ Collectaneis, Latinè reddita & explicata à R. Patre *Andrea Schotto*, Antuerpiano, Societatis Iesv Presbytero, multum splendoris adferent studiosæ iuuentuti; & quia nihil habent quod nostram religionem offendat, iure imprimi possunt. Quod scripsi XII. Ian. an. M. DC. XI.

Egbertus Spitholdius S. T. L. Canonicus, & Plebanus Antuerpiensis, librorum Censor.

Franciscvs Flerontinvs Præpositus Prouincialis Societatis Iesv in Prouincia Belgica, potestate ad id mihi facta ab admodum R.P.N. Præposito Generali *Claudio Aquauiua*, facultatem concedo, vt *Prouerbia seu Adagia* Græcorum è Diogeniano & Zenobio seu Zenodoto & Suidæ Collectaneis, Latinitate donata, & Scholiis explanata à P. Andrea Schotto, Antuerpiano, Societatis nostræ Sacerdote, & eiusdem Societatis eruditorum hominum iudicio examinata & approbata, typis excudantur. In quorum fidem has litteras manu nostra subscriptas dedimus Bruxellis XV. Ianuarij M. DC. XI.

Franciscus Flerontinus.

SVMMA PRIVILEGII.

ALBERTI & ISABELLÆ CLARÆ EVGENIÆ, Archiducum Austriæ, Ducum Burgundiæ, Brabantiæ, &c. Priuilegio cautum est; ne quis *Adagia siue Prouerbia Græcorum ex Zenobio seu Zenodoto, Diogeniano, & Suidæ Collectaneis, partim edita nunc primùm, partim Latinè reddita, Scholiisq́; parallelis illustrata ab Andrea Schotto Antuerpiano Societatis* IESV *Presbytero*, præter Martinæ Plantinæ viduæ, & Balthasaris & Ioannis filiorum Ioannis Moreti p. m. voluntatem, intra sexennium excudat, aut alibi terrarum excusa, in has Inferioris Germaniæ ditiones importet, venaliáve habeat. Qui secùs faxit, confiscatione librorum, & alia graui pœna mulctabitur, vti latiùs patet in litteris datis Bruxellæ, XV. Ian. M. DC. XI.

Signat.

Buschere.

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ ΖΗΝΟΒΙΟΥ ΕΚ ΤΩΝ ΤΑΡΡΑΙΟΥ ΚΑΙ ΔΙΔΥΜΟΥ.

1. ΑΒΥΔΗΝΟΝ ἐπιφόρημα.] Ἐπὶ τῶν ἀηδῶν τάττεται ἡ παροιμία. μέμνηται δὲ αὐτῆς Εὔδοξος ἐν Ὑποβολιμαίῳ. φασὶ δὲ ὅτι τοῖς Ἀβυδηνοῖς ἔθος ἦν μετὰ τὸ δεῖπνον καὶ τὰς σπονδὰς προσάγειν τοὺς παῖδας μετὰ τῶν τιτθῶν τοῖς εὐωχουμένοις, κεκραγότων δὲ τῶν παίδων καὶ θορύβου γινομένου διὰ τὰς τίτθας, ἀηδίαν εἶναι πολλὴν τοῖς δαιτυμόσιν. εἴρηται δὲ ἡ παροιμία καὶ ἀπὸ τοῦ ὑπ' αὐτῶν συκοφαντεῖσθαι τοὺς ξένους. ἔνθεν Ἀριστοφάνης τὸν συκοφάντην Ἀβυδηνοκόμην εἶπεν.

2. Ἀγαθώνειος αὔλησις.] Ἡ μαλακὴ, καὶ μήτε πικρὰ, μήτε χαλαρὰ, ἀλλ' εὔκρατος καὶ ἡδίστη. εἴρηται δὲ ἀπὸ Ἀγάθωνος αὐλητοῦ, ὃς ἐπὶ μαλακίᾳ ἐκωμῳδεῖτο.

PROVERBIA ZENOBII EX TARRHÆO AC DIDYMO.

1. ABYDENA illatio.] De molestis rebus adhiberi solitum Prouerbium: cuius Eudoxus in Hypobolimæo meminit. Abydenis enim morem fuisse ferunt, vt post cœnam ac libationes infantes cũ nutricibus ad conuiuantes adducerent. Quibus cum clamore plorantibus, tumultuq; à nutricibus excitato, molestiam magnã accumbentibus creari solitam. Dicitur & inde Prouerbium, quòd ab iis solent hospites calumniis appeti. Hinc Aristophanes sycophantam nominat Ἀβυδηνοκόμην.

2. Agathonia cantio.] De molli & non acerba, neque dissoluta, sed temperata maximeque iucunda. Ductum ab Agathone tibicine, cuius etiam molliciem Comici traduxerunt.

3. Cili-

SCHOLIA.

1. Ἐπιφόρημα.] Sic Athenæus libro XIV. emendante Paulo Leopardo Belga, homine doctissimo, libro XVI. Emendat. cap. III. Stephanus περὶ πόλεων, Diogenianus, Suidas, & Apostolius, pro bellariis aut irruptione, etsi *auctarium* vertit Suidæ interpres, Hesychius ἐπιφώνημα pro acclamatione. Mihi *illatio* magis placuit: quòd *inferri in mensam* dici solita fercula, vt & in sepulcrum suum alienúmve, vt est in Pauli I. C. sententiis, & Vlp. L. X. De relig. & sumpt. fun. & L. III. De sep. violandis. Erasmus è Suida de coronis & vnguentis addit. Quæ verò ex Aristoph. Zenobius, ex iis aliud Prouerbium Apostolius cõcinnat, quasi *Abydenus* de sycophanta dicatur, cuius rei & noster meminit. Suidæ verò Ἄβυδος πόλις ἢ Ἀβυδηνῶν φλυαρία de nugis atq; calúniatoribus.

2. Amplius hîc antiquiss. codex Vaticanus

3. Cilicon bona.] Exaudiendum habet. Proditor hic fuit Cilicion genere Milesius, qui, prodita Mileto, opulentus euasit.

4. Habronis vita.] In splendidè ac sumtuosè viuentes iactatur Prouerbium. Habron enim diues fuit, ac luxu diffluens. Fortè & ἀπὸ τοῦ ἁβροῦ, id est, molli ac delicato, nomen deductum.

5. Cercopum forũ.] In improbos ac veteratores dictum. Cercopes enim fraudulẽti quidã impostores, qui Iouem ipsum insidiis circumuenire conati sunt.

6. Agamemnonij putei.] De magnis operibus dicitur. Ferunt enim Agamemnonem in Aulide, passimque in Græcia, puteos fodisse.

7. Risus expers saxum.] De rebus quę dolorem conciliant, adhibetur.

3. Ἀγαθὰ Κιλίκων.] Λείπει τὸ ἔχει. προδότης. γὰρ γέγονεν οὗτος ὁ Κιλικίων, Μιλήσιος τὸ γένος, ὃς προδοὺς Μίλητον εὐπόρησεν.

4. Ἅβρωνος βίος.] Ἐπὶ τῶν πολυτελῶν εἴρηται ἡ παροιμία. Ἅβρων γάρ τις ἐγένετο πλούσιος καὶ ἁβροδίαιτος. δύναται δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ ἁβροῦ τὸ ὄνομα γεγονέναι.

5. Ἀγορὰ Κερκώπων.] Ἐπὶ τῶν πονηρῶν καὶ κακοήθων λέγεται. Κέρκωπες γὰρ ἀπατεῶνες ἐγένοντό τινες, ἐξαπατῆσαι τὸν Δία βουλόμενοι.

6. Ἀγαμεμνόνεια φρέατα.] Ἐπὶ τῶν μεγάλων ἔργων. ἱστοροῦσι γὰρ τὸν Ἀγαμέμνονα περὶ τὴν Αὐλίδα, καὶ πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος, φρέατα ὀρύξαι.

7. Ἀγέλαστος πέτρα.] Ἐπὶ τῶν λύπης προξένων πραγμάτων εἴρηται. ἔστι δὲ ἡ πέ-

nus præfert: ἡ μαλακὰ καὶ ἐκλελυμένα, ἢ ἡ μήτε χαλαρὰ, μήτε πικρά. itemque Mich. Apostolius typis quidem euulgatus. Diogenianus pro μαλακὴ καὶ χαλαρὰ vitiosè habet, μαλτακὴ καὶ χλιαρά. Agathon verò aulœdus ille est, qué in Thesmophoriis Aristophanes proscindit, & fortasse quem Plato ob epinicium in Tragicorum certamine celebrat. Vide Hesychium.

3. Κιλίκων.] Mirè variant Parœmiographi. Suidas, vt noster, ἀγαθὰ Κιλίκων. additque: λείπει, ἔχει. gignendi casu, noster nominandi. Mox tamen, ὁ Κιλικίων. inflectit. Diogenianus *Cilicem* facit. προδότης γάρ, inquit, τις τῶν Κιλίκων. Aristophanes verò ἐν εἰρήνῃ, ὁ Κιλλίκων (quomodo & Erasmus scribit) & *Cilicontis* ibidem commemorat exitium Scholiastes.

4. *Habron* hic, κύριον ὄνομα, Argiuus fuit Suidæ, qui à mollitie sic dictus: & ab illo *Habronia vita.* & Apostolium editum video hîc legisse ὅθεν καὶ ἁβροδίαιτος, & Suidam ἁβρόνειος. Fuit & *Habron* alter Sophista, ac Lycurgi Oratoris F. De quo in claris apud Senecam Rhetoribus disseruimus. Porrò Diogenianus similia addit: *Sicula mensa, & Sybaritica vita.*

5. Ampliùs hîc codex Vatic. Diogenianus, Suidas & Apostolius: ἐγένοντο ἐν Ἐφέσῳ, οἵτινες ἐξαπατῆσαι τὸν Δία πεπείρανται. *Fuerunt Ephesi, qui fallere Iouem tentarũt.* Simile etiam notat Diogenianus, λυκῶν δεκὰς, καὶ Κρωβύλου ζεῦγος. Pulcer est Synesij Episcopi locus Epist. c i. ad Pylæmenem: Ἑτέρως δὲ οὐκ ἔστι πλουτεῖν ἐν τῇ καθ' ὑμᾶς ἀγορᾷ, μὴ πάντα μιγνῦντα καὶ θεῖα καὶ ἀνθρώπινα δίκαια, καὶ κέρκωπα ἀντ' ἐλευθέρου γινόμενον. *Alia ratione in foro vestro ditescere non licet, nisi cuncta & diuina & humana iura confundas, & pro ingenuo veterator euadas.* Plura Had. Iunius, Centuria VII. Adag. 38.

6. De liberis dici hominibus Apostolius ait. Meminit & Hesychius.

7. Fabulam Cereris refert Apollodorus libro I. Biblioth. Pausanias in Atticis, Orpheus,

ἡ πέτρα αὕτη ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἐφ᾽ ἧς ἐκαθέσθη ἡ Δημήτηρ, ὅτε τὴν κόρην ἐζήτει ἐρασθεὶς γὰρ Περσεφόνης ὁ Πλούτων ἥρπασεν αὐτὴν κρύφα. Δημήτηρ δὲ μετὰ λαμπάδων νυκτός τε καὶ ἡμέρας κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν ζητοῦσα περιήρχετο. μαθοῦσα δὲ παρ᾽ Ἑρμιονέων ὅτι Πλούτων αὐτὴν ἥρπασεν, ὀργιζομένη θεοῖς, κατέλιπεν οὐρανὸν, καὶ εἰκασθεῖσα γυναικὶ ἧκεν εἰς Ἐλευσῖνα· ἔνθα ἐπὶ πέτραν ἐκάθισε, τὴν ἀπ᾽ ἐκείνης κληθεῖσαν Ἀγέλαστον.

Saxum hoc in Attica erat, cui insedit Ceres, filiam Proserpinam inuestigans: quam amore captus Pluto clàm rapuit. Ceres itaque cum facibus die noctuque orbem terrarũ quęrendo lustrauit. Cognito verò ab Hermionensibus raptam à Plutone filiam, Diis indignata, cælum reliquit, ac femineo habitu Eleusinem peruenit; vnde lapidi cui insedit, nomen ex ea Ἀγελάστου datum.

8. Ἀγρίου βέβρωκας.] Οἱονεὶ ζώου ἀγρίου. εἰώθασι δὲ οἱ βεβρωκότες, χασμᾶσθαι.

8. Ferinam gustasti.] Hoc est, ex animali fero comedisti. Ferina autem carne qui vescuntur, oscitari solent.

9. Ἀγαθῶν θάλασσα.] Ἐπὶ πλήθους ἀγαθῶν εἴρηται.

9. Bonorum pelagus.] De rerum bonarum abundantia dicitur.

10. Ἀγαθῶν σωρός.] Ἐπὶ πολλῆς εὐδαιμονίας εἴρηται.

10. Bonorum cumulus.] Vsurpatur de ingenti felicitate.

11. Ἀγαθῶν μυρμηκία.] Ἐπὶ πλήθους εὐδαιμονίας.

11. Bonorum myrmecia.] De immensa rerum prosperitate.

12. Ἀγαθὴ καὶ μᾶζα μετ᾽ ἄρτον.] Ἐπὶ τῶν τὰ δευτερεῖα ποιουμένων.

12. Bona etiam maza post panem.] De iis qui deteriora ac secundo tantùm ducenda loco donant.

13. Aga-

pheus, & Proclus noster in Chrestomathia de Poëtica, vbi plura annotare memini ex Arnobio, Clemente Alexandrino, de Bauci anu. Proserpinæ raptus è Claudiano, aliisq; notus. Vide inf. Prouerb. ἡ Ἀχαία Ἀζησίαν μετῆλθεν. Ἀγέλαστος.] Ἀγέλαστοι dicti Socrates à Plinio, Pericles ab Aristotele, M. Crassus à Lucilio apud Cic. & Philippus Aug. apud Victorem. Ceterùm Vatic. hîc cod. vt aliàs, ordinem sic inuertit: αὐτό ἐστιν ἐπὶ τῇ Ἀττικῇ. ἐφ᾽ ἧς ἐκαθέσθη ἡ Δημήτηρ, ὅτε τὴν κόρην ἐζήτει. εἴρηται ἐπὶ τῶν λύπης πεπληγμένων πραγμάτων. Abest tamen hæc vox πραγμάτων à Diogeniano & Apostolio, neque hîc necessaria. Hesychius quoque Prouerbij meminit.

8. Eadem, vt aliàs sæpè, ad verbum Hesychius continet.

11. De Formicarum aurum in India adseruantium agmine Mela Pomponius libro III. cap. VII. Plinius lib. XI. c. XXXI. & alij, quos Chiliastes Batauus suggeret: vt & simile illud Platonis lib. IX. de Rep. τὸ τῶν ἡδονῶν σμῆνος, & in Menone, ἀρετῶν σμῆνος, ducta hac ab apibus, illa à formicis tralatione; de qua in Prouerb. Sapiens cap. VI. Ἴθι πρὸς τὸν μύρμηκα ὦ ὀκνηρέ, &c. *Vade ad formicam, ô piger.* Addunt LXX. Interpretes, citatque in Epistola ad Rusticum & in tertium caput Ezechielis beatus Hieronymus: ἢ πορεύθητι πρὸς τὴν μέλισσαν, καὶ μάθε ὡς ἐργάτις ἐστί. *vel ad apem contende, & disce quàm sit sedula.* Hoc autem Adagium superiori adnectit Vatican. Ἄμφω, inquit, λέγεται ἐπὶ πλήθους εὐδαιμονίας.

12. Maza pane deteriore vtebantur serui ac rustici. Athen. lib. VI. Δειπνοσοφ. Πεινῶντι γὰρ ἀνδρὶ μᾶζα τιμιωτέρα χρυσοῦ τε κἀλέφαντός. *Viro esurienti maza auro & ebore gratior.*

 13. Addit

13. Agamẽnonis victima.] In duros, & quibus ægrè quid persuadeas. Sacrificãte enim ad Troiam Agamemnone bos effugit, & vix captus reductus est.

14. In lacrymas facilis probus est vir.] De iis vsurpatum, quos facilè aliorum miseret.

15. Rusticum ne contempseris Rhetorem.] Suadet Prouerbium, ne tenues fastidiamus.

16. Rubus siccus rigidissimus.] In duros, cõtumaces, ac morib⁹ præfractos.

17. Deus nullius indigẽs.] Prouerbiũ, Deũ rei nullius indigere significat.

18. Admeti nænia.] De cantione lugubri in Admetum cantari solita. Hic enim Pheræorum Rex fuit, cui Apollo mercede seruiit, hac de causa. Æsculapius Apollinis filius à Chirone medicinam edoctus, & à Minerua è Gorgonis venis fluentem sanguinẽ accipiens, multos ægros pristinæ restituit sanitati. Qui enim è sinistra vena profluebat sanguis, eo ad hominũ interitum; qui è dextra, ad salutem vtebatur. vnde quosdam in

13. Ἀγαμέμνονος θυσία.] Ἐπὶ τῶν δυσπειθῶν καὶ σκληρῶν. Ἀγαμέμνονος γὰρ θύοντος ἐν Τροίᾳ, ἔφυγεν ὁ βοῦς, καὶ μόλις ληφθεὶς ἤχθη.

14. Ἀγαθοὶ δ' ἀριδάκρυες ἄνδρες.] Ἐπὶ τῶν σφόδρα πρὸς ἔλεον ῥεπόντων.

15. Ἀγροίκῳ μὴ καταφρόνει Ῥήτορος.] Ὅτι μηδὲ τῶν εὐτελῶν χρὴ καταφρονεῖν, παραινεῖ ἡ παροιμία.

16. Ἀγναμπτότατος βάτος αὖος.] Ἐπὶ τοῦ σκληροῦ καὶ αὐθάδους τὸν τρόπον.

17. Ἀνενδεὴς ὁ Θεός.] Παροιμία παρ' ὅσον οὐδενὸς ἐπιδέεται ὁ Θεός.

18. Ἀδμήτου μέλος.] Τὸ εἰς Ἄδμητον μέλος ᾀδόμενον πένθιμον. οὗτος δὲ ὁ Ἄδμητος βασιλεὺς ἦν τῶν Φεραίων, ᾧτινι Ἀπόλλων ἐθήτευσε δι' αἰτίαν τήνδε. Ἀσκληπιὸς ὁ Ἀπόλλωνος παῖς παρὰ Χείρωνος τὴν ἰατρικὴν παιδευθεὶς, καὶ παρὰ Ἀθηνᾶς λαβὼν τὸ ἐκ τῶν φλεβῶν τῆς Γοργόνης ῥυὲν αἷμα, δι' αὐτοῦ πολλοὺς ἐθεράπευε. τῷ μὲν γὰρ ἐκ τῶν ἀριστερῶν φλεβῶν ῥυέντι πρὸς φθορὰν ἀνθρώπων ἐχρῆτο· τῷ δὲ ἐκ τῶν δεξιῶν, πρὸς σωτηρίαν. ὅθεν καί τινας τεθνεῶ-

---

13. Addit Diogenianus de Iphigenia filia, quam in Aulide immolare pater voluit: de qua nota Euripidis Tragœdia est, ab Erasmo feliciter Iambicis reddita.

15. Ἀγροίκου μὴ.] Vatic. ὑποθετικὴ ἡ παροιμία, &c. Huc verò pertinet Ciceronis illud lib. 1. Offic. Christiano homine dignum: *Quò maior es, eò te geras submißiùs.*

16. Ἀγναμπτότατος.] Ita legendum. Nam vitiosè Suidas, etiam calamo exaratus, quo vtor, ἀγναπτότατος, eiusque interpres Wolfius *impolitißimus* reddidit. Corruptè & Apostolius ἀχαπτότατος. Diogenianus non ὑποθετικῶς sed συγκριτικῶς sic legit, Ἀγναμπτότερος βάτου αὔου. Sic autem Orpheus περὶ λίθων, initio dixit: Ἄγναμπτον δρυὸς, *Rigidum robur.* αὖος autem hîc è Suida correximus.

17. Sumtum id è Sacris litteris Psal. 15. Εἶπα τῷ κυρίῳ, κύριός μου εἶ σὺ, ὅτι τῶν ἀγαθῶν μου οὐ χρείαν ἔχεις. *Dixi Domino, Deus meus es tu, quoniam bonorum meorum non eges.* Vtitur & M. Censorinus initio de die natali.

18. Admeti & Alcestidis fabula ex Euripide singulari Tragœdia *Alcestidis* nota, interprete Georgio Buchanano Scoto. Plura etiam suppeditabit ἐν σφηξὶ Aristophanis interpres, & Apostolius Prouerb. Ἀλκήστιδος ἀνδρεία, vbi Palæphatum περὶ ἀπίστων, vt aliàs

τεθνεῶτας ἀναστῆσαι μυθολογεῖται. διὸ γοῦν τὸ μὴ δόξαι τοῦτον παρ' ἀνθρώποις εἶναι θεὸν, ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσεν. Ἀπόλλων δὲ ὀργισθεὶς κτείνει Κύκλωπας τοὺς τὸν κεραυνὸν κατασκευάσαντας τῷ Διί. Ζεὺς δὲ ἐμέλλει ῥίπτειν αὐτὸν εἰς Τάρταρον, ἀλλὰ δεηθείσης Λητοῦς ἐκέλευσεν αὐτῷ ἐνιαυτὸν ἀνδρὶ θητεῦσαι. ὁ δὲ παραγενόμενος εἰς Φερὰς εἰς Ἄδμητον, τούτῳ λατρεύων ἐποίμαινε, καὶ τὰς θηλείας βοῦς πάσας διδυμοτόκους ἐποίησε. φιλοφρονηθεὶς δὲ τὰ μέγιστα παρ' αὐτοῦ, ᾐτήσατο τὰς Μοίρας, ἵν' ὅταν ἡ τελευτὴ τῷ Ἀδμήτῳ ἐπικλωσθῇ, ἑτέρου τινὸς ἀντὶ τούτου θνήσκειν προαιρουμένου, τὸν Ἄδμητον ἀπὸ τοῦ θανάτου ἀπολυθῆναι. ὡς δὲ ἦλθεν ἡ τοῦ θνήσκειν ἡμέρα, μήτε τοῦ πατρὸς μήτε τῆς μητρὸς ὑπὲρ αὐτοῦ θνήσκειν θελόντων, Ἄλκηστις ὑπεραπέθανεν ἡ τούτου γυνή. ἐκτοτε οὖν σκολιὰ καὶ πενθήρη πρὸς τὸν Ἄδμητον ᾔδοντο μέλη, μέχρις ἂν ἡ Κόρη ἀνέπεμψεν Ἄλκηστιν. ὡς δὲ λέγουσιν ἔνιοι, Ἡρακλῆς πρὸς αὐτὸν ἀνεκόμισε μαχησάμενος Ἅδῃ.

19. Ἄδειν πρὸς μυρρίνην.] Ἔθος ἦν τὸν μὴ δυνάμενον ἐν τοῖς συμποσίοις ᾆσαι, δάφνης κλάδα ἢ μυρρίνης λαβόντα πρὸς τοῦτον ᾄδειν.

vitam reuocasse fabulatum. Iupiter igitur hunc apud mortales pro Deo haberi minimè ferens fulmine percussit. Quare indignatus Apollo, Cyclopas, vt fulminis Iouis fabricatores occidit. Iupiter vicissim in Tartarum detrudere destinabat Apollinem, sed Latona deprecante iussit annum integrũ hominis pecus pascere. Ille Pheras ad Admetum delatus, eidem inseruiens, pecus pauit, &, vaccæ omnes gemellos vt parerent, effecit. Liberaliter itaq; ab Admeto habitus, Parcas rogauit, vt, cùm Admeto fatalis vitæ terminus aduenisset, si quis pro ipso mori præoptasset, à morte liber euaderet. Fati ergo dies vbi aduenit, nec patre matréve mori pro ipso volentibus, Alcestis eius coniux vitam pro illo exponit. Hinc σκολιὰ, id est, obliqua ac lugubria Admeto accinebantur amissa coniuge carmina, donec Proserpina remisit Alcestidem: vt autem alij referunt, orco Hercules expugnato illam in lucem ad maritum reduxit.

19. Canere ad myrtum.] Mos erat, vt qui in conuiuiis canere non posset, accepto lauri vel myrti ramo, ad eum accineret.

20. Aqui-

---

aliàs frequenter, descripsit, & in Chiliadibus Ioan. Tzetzes. Porrò Prouerbium codex Vaticanus ita explanat: Ἐπὶ τῶν σκολιῶν. τοιαῦτα γὰρ καὶ τὰ εἰς Ἁρμόδιον καὶ Ἄδμητον μέλη σκολιά. τινὲς δὲ κατ' ἀντίφρασιν εἰρῆσθαι λέγουσιν, ὅτι ῥᾴδια καὶ ὀλιγόστιχα, ὡς ἐπιγράμματα. διὸ καὶ ἐπὶ ῥᾳδίων εἰρῆσθαι λέγουσιν. *De scholiis, obliquo carmine. Talia quæ in Harmodij & Admeti laudem carmina accinebantur. Quidam per* ἀντίφρασιν σκολιὰ *dicta asserunt, quasi facilia, paucorúmque versuum, vt sunt Epigrammata. Hinc & de rebus factu facilibus dictum Prouerbium opinantur.*

Σκολιά.] De his Iulius Pollux, & Aristophanis interpres, ac pluribus nos ad Procli Chrestomathiam è Photij Bibliotheca disseruimus.

19. Totidem verbis Apostolius, nisi quòd vitiosè πρὸς μυρίνην habet. Falsa tamen narrat vterque. Nam in conuiuiis qui canerẽt, myrtum laurúmve manu tenebant, vt è Dicæar-

20. Aquilæ ſcarabæus obſtetricatur.] Prouerbium eſt. Oua enim aquilę canthari voluendo corrumpunt, quoniam ſcarabæos aquilæ colligunt.

21. Vitam ſubactam & maceratã.] In eos qui bellè, & ſine labore vitam degunt: quibus facilè omnia ſuppetunt.

22. Alia vita, alia diæta.] De iis qui ad meliorem ſeſe vitam conferunt.

23. Salem vehens indormis.] In eos qui magno in diſcrimine dormiunt ac negligenter verſantur. Mercatore enim quodam nauem ſale onerante, atque dormiente, contigit, vt, aquam ſentina hauriente, ſal liquefieret.

20. Ἀετὸν κάνθαρος μαιεύεται.] Παροιμία. τὰ γὰρ ᾠὰ τοῦ ἀετοῦ ἀφανίζουσιν οἱ κάνθαροι κυλίοντες, ἐπεὶ οἱ ἀετοὶ τοὺς κανθάρους ἀναλέγουσιν.

21. Ἀληλεσμένον βίον καὶ μεμαλαγμένον βίον.] Ἐπὶ τοῦ ἑτοίμου καὶ προχείρου καὶ ἀκόπου.

22. Ἄλλος βίος, ἄλλη δίαιτα.] Ἐπὶ τῶν ἐπ' ἀμείνονα βίον μεταβαλλόντων.

23. Ἅλας ἄγων καθεύδεις.] Ἐπὶ τῶν ἐν μεγάλῳ κινδύνῳ καθευδόντων καὶ ῥᾳθυμουμένων. ἐμπόρου γάρ τινος τὴν ναῦν ἁλῶν πληρώσαντος καὶ καθεύδοντος, τῆς ἀντλίας ἐπαναβῆναι συνέβη καὶ ἐκτῆξαι τοὺς ἅλας.

24. Ἄλλο-

---

cæarcho Hadr. Iunius vir doctiſs. obſeruat lib. III. Animaduerſorum cap. VII. Morem autem hunc Cicero Tuſc. Quęſt. lib. I. & ex illo Fabius lib. I. ſic commemorat: *Mos in conuiuiis, vt poſt cœnam circumferretur lyra: cuius cùm ſe imperitum Themiſtocles confeſſus eſſet, vt verbis Ciceronis vtar, habitus eſt indoctior.* Pluribus Plutarchus lib. I. Sympoſiacῶn, Quæſt. I. & Læuinus Torrentius, accuratiſſimæ vir diligentiæ, ad Horatium lib. II. Ode VII. exſtatque hac de re Σκολιὸν apud Athenæum libro poſtremo, quod & in Emendat. librum XII. cap. VII. retulit Paulus Leopardus, legiturque apud Suidam in dict. ἀγγράστω, & ἐν μύρτου κλάδῳ, & οὐδὲ ποτ' ἐγὼ τοῦτον ὑποδέξομαι· οὐδὲ παρ' ἐμοὶ ποτὲ τὸν ἁρμόδιον ᾄσεται.

20. Μεδύεται.] Sic vitioſè prefert Zenobius, pro quo rectè Diogenianus & Apoſtolius μαιεύεται, & Suidas atque Heſychius μαιεύομαι, quod *obſtetricari* eſt. Eraſmum verò eiuſdemque familiarem Gilb. Cognatum, μαίεται pro *quærere* legiſſe video. Certè ex litterarum compendiis, vt fit, natum mendum. Notus autem è Luciano & Ariſtophane ἐν εἰρήνῃ Apologus de aquila & ſcarabæo. Adagium etiam explicant alij aliter. Apoſtolius & Diogenianus vſurpatum aiunt in eos qui iniuriam ab aliis accipiunt: ampliùs verò Suidas, de iis qui à maioribus læſi ſeſe vlciſcuntur.

21. Diogenianus & Apoſtolius, nominandi caſu: nos ἄγειν exaudimus & hîc & in Vatican. in quo ἀληλεσμένην ζωὴν legitur. Suidas bifariàm exponit, de iis qui glandibus victitãt, vel qui facillimè agitant; quod poſterius Apoſtolium amplecti video. Mihi quoque vſurpari poſſe videtur de iis, qui partis alienis fruuntur, vt heredes paternorum bonorũ; quod in vitę felicitate Martialis numerat: *Res non parta labore, ſed relicta.* Pro βίον μεμαλαγμένον *permolitam*, Diogenianus βίον μεμαγμένον habet. quomodo & Ariſtoph. ἐν ἱππεῦσι non ſemel, vt:

Ἐγὼ δὲ μαζίσκας γε διαμεμαγμένας
Καὶ τὸ ὄψον ὀπτόν. ————
Benè maceratas ego dabo tibi maſſulas,
Cibumque coctum. ————

22. Sic Comicus in Andria:

Nunc hic dies aliam vitam adfert, alios mores poſtulat.

23. Eadem Diogenian. Suidas & Apoſtolius. Huic affine eſſe docet Suidas illud:

Ἁλῶν δὲ φόρτος ἔνθεν ἦλθεν, εἶθ' ἔβη.
Sal abiit illuc, vnde dimanauerat.

de quo vide hîc infrà.

24. Emen-

24. Ἄλλοτε δ' ἀλλοῖον τελέθειν καὶ χώρᾳ ἕπεσθαι.] Ὅτι προσήκει ἕκαστον ἐξομοιοῦν ἑαυτὸν τούτοις, ἐν οἷς ἂν καὶ γένηται τόποις· ἐκ μεταφορᾶς τοῦ πολύποδος.

25. Ἅλα καὶ κύαμον.] Ἐπὶ τῶν εἰδέναι μέν τι προσποιουμένων, οὐκ εἰδότων δέ. ἐπεὶ οἱ μάντεις εἰώθασι τιθέναι τὸ ἅλα καὶ κύαμον περὶ τῶν μαντευομένων· ὅθεν καὶ τοῖς τῶν ἀπορρήτων κοινωνοῦσι, κύαμον ἐτίθουν.

26. Αἲξ οὐρανία.] Κρατῖνος φησὶ καθάπερ Διὸς αἶγα Ἀμάλθειαν, οὕτω καὶ τῶν δωροδοκούντων αἶγα οὐρανίαν. οἱ δὲ τοὺς εἰς τὸ ἀργυρίζεσθαί ποθεν ἀφθόνως ἀφορμὰς παρέχοντας, οὕτως εἰώθασι λέγειν κωμῳδοῦντες, ἐπεὶ καὶ τὸ Ἀμαλθείας κέρας ἔχων, πᾶν ὃ βούλεται εἶχεν.

27. Αἲξ τὴν μάχαιραν.] Παροιμία ἐπὶ τῶν κακῶς τι καθ' ἑαυτῶν ποιούντων, ἀπὸ ἱστορίας τοιαύτης· Κορίνθιοι θυσίαν τελοῦντες Ἥρᾳ ἐνιαύσιον, τῇ ὑπὸ Μηδείας ἱδρυνθείσῃ καὶ Ἀκραίᾳ καλουμένῃ, αἶγα τῇ θεᾷ ἔθυον. τινὲς δὲ τῶν κομισάντων μισθωτῶν ἔκρυψαν τὴν

24. Proque loco nunc hunc fieri, nũc expedit illũ.] Decere vnũquemq; iis ſeſe accommodare, in quibus verſetur, locis, ducta à polypo tralatione.

25. Salem & fabam.] In eos qui, quod neſciũt, ſcire ſe ſimulãt. Nam vates oracula cõſulentibus ſalem & fabam apponebant: vnde qui arcanorũ participes alios faciebant, fabam proponebãt.

26. Capra cæleſtis.] Cratinus extulit, vt Iouis capram Amaltheam, ſic & munera per corruptelam accipientium Capram cęleſtem. Quidam eos qui largas occaſiones præbebant aliis ad lucrandum, ita ſolebant quaſi Comico ludentes ioco perſtringere: quoniam & Amaltheæ cornu qui poſſideret, ei ad votum præſtò eſſent omnia.

27. Capra gladium.] Prouerbium in eos qui exitium ſibi accerſunt, hac ferè narratione: Corinthij ſacrificantes quotannis Iunoni, cui Medea ſtatuam poſuerat, dictaque Acræa eſt, capram Deæ immolabant. Atque ij, qui cædendam hoſtiam mercede conducti attule-

24. Emendo, καὶ χώρᾳ. cui affine, Νόμῳ καὶ χώρᾳ, ſcil. ἕπου. Ariſtoph. Ἀσκεῖν τὸ ἐπιχώριον τρόπον. Similia ex Pindaro, Theognide, & Clearcho apud Athenæũ collegit Deſiderius Chiliaſtes, Adagio *Polypi mentẽ obtines.*

25. Καὶ κύαμον.] Ambigi meritò queat, legendúmne καὶ κύμινον ex Plutar. Sympoſiac. lib. v. Quæſt. x. *Cuminum* enim, vt & *ſal*, ſeu *menſam*, ſocietatis ſymbola eſſe ex eodem diſputat Eraſmus, Adag. *Qui circa ſalem & fabam.* Copioſiùs verò Bernardinus Gomeſius Miedes, Epiſc. Hiſpanus, ſingulari de Sale Commentario. Mox paulò aliter Diogenianus περὶ ἅλα καὶ κύαμον ἔλεγον. Nos Zenobium expreſſimus.

26. Affinia hæc Adagia duo: quorum de altero *Cornu copiæ*, infrà Zenobius, copioſiùs Diogenianus, Apoſtolius, & è Naſone ac Plutar. aliiſque Deſiderius. De priore verò Plutarchus Cõmentario De audiẽdis poëtis; in Comœdia veteri Polyagrum quemdam, ob vxorem proſtitutam, immenſumq; quæſtum, οὐράνιον αἶγα notatum refert.

27. Parœmia eſt Corinthiorũ, vt ex Suida & Apoſtolio Byzantio colligo, vbi integrè eſt ἡ αἲξ δοῦσα τὴν μάχαιραν. ſed in Apoſtolio vitioſè Ἀσκραία Iuno, quaſi è patria ſit Heſiodi, quæ Ἀκραία ἀπὸ τῆς Ἄκρας promõtorio dicta.

tulerant, occultato cultro, cùm oblitos sese simularent, pedibus capra eruens detexit, & simulationem illorum redarguit, cædisque suæ causa exstitit. Hinc natum Prouerbium.

28. Non lacrymosum bellum.] De iis qui absque omni periculo facilè & præter spem omnem negotia expediunt.

29. Quæ fieri non possunt sectaris.] In eos qui viribus maiora aggrediuntur.

30. Adrastia Nemesis.] Sumtú ab Adrasto. Dicitur verò de iis, qui à prospera fortuna in aduersam deciderunt. Eteocles enim & Polynices, post interitum Oedipi patris, de regno Thebarum, iam adepti, hac lege inter se pacti sunt, vt vnus imperiũ alternis annis administraret. At Eteocles dominationem tenens, exacto tempore, vices regni fratri tradere recusauit. Itaq; Polynices patria pulsus in Adrasti ditionẽ Argos profugit, noctuq; ad regiam appulit; ibique in Tydeum cùm incidisset, è Calydone ob cædem factam profugum, cum eodem manus conseruit. Exorto inter hos cla-

μάχαιραν, καὶ σκεπτομένων ἔνθα ἀπέθετο, ἡ αἴξ τοῖς ποσὶν ἀνασκαλεύσασα ἀνεῦρε, καὶ τὴν μὲν σκῆψιν αὐτῶν διήλεγξεν, ἑαυτῇ δὲ τῆς σφαγῆς αἰτία ἐγένετο· ὅθεν ἡ παροιμία.

28. Ἄδακρυς πόλεμος.] Ἐπὶ τῶν ἔξω κινδύνου παντὸς, ῥᾷστα δὲ καὶ παρ' ἐλπίδα τὰ πράγματα κατορθούντων.

29. Ἀδύνατα θηρᾷς.] Ἐπὶ τοῦ ἐγχειροῦντος μείζοσιν ἢ καθ' ἑαυτόν.

30. Ἀδράστεια Νέμεσις.] Ἀπὸ Ἀδράστου· τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν πρότερον μὲν εὐδαιμονησάντων, ὕστερον δὲ δυστυχησάντων. Ἐτεοκλῆς γὰρ καὶ Πολυνείκης, μετὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ ἰδίου πατρὸς Οἰδίποδος, τὴν βασίλειαν Θηβῶν παραλαβόντες περὶ ταύτης συντίθενται πρὸς ἀλλήλους, καὶ αὐτοῖς δοκεῖ τὸν ἕτερον παρ' ἐνιαυτὸν ἄρχειν, καὶ οὕτως κατ' ἔτος τὴν βασίλειαν ἀμείβεσθαι. ἄρξαντος οὖν Ἐτεοκλέους καὶ μὴ βουλομένου τῷ ἀδελφῷ τὴν βασίλειαν παραδοῦναι μετὰ τὴν τοῦ χρόνου παρέλευσιν, Πολυνείκης ἐφυγαδεύθη, καὶ πρὸς Ἄργος ἀφικόμενος τοῖς τοῦ Ἀδράστου βασιλείοις προσεπέλασε νύκτωρ, καὶ προστυχὼν ἐκεῖσε τῷ Τυδεῖ φεύγοντι ἐκ Καλυδῶνος, δι' ὃν εἰργάσα-

---

dicta. Liuius li. XLII. ab V.C. *Promontorium, inquit, est aduersus Sicyonem Iunonis, quam vocant Acraam, &c.* Meminit eius in Medea Euripides, & pluribus Pausan. lib. II. Strabo lib. VIII. oraculum eius nominat. & Tertull. lib. ad vxorem, emendante Rhenano: *Acrea Iunoni apud Aegium opidum virgo sortitur.*

28. Addit Diogenianus, & ex illo Apostolius, Adagij originem: puta oraculum Lacedæmoniis datum, fore vt incruenta pugna Arcadum victores euaderent. Atque ita etiam Zenob. Vatic. Ὁ γὰρ Δωδωναῖος, Λακεδαιμονίοις πολεμοῦσιν Ἀρκάδας πρὸς μάχην ἄδακρυν ἔσεσθαι. οἱ καὶ βαλόντες ἐνίκησαν μηδενὸς ἀποθανόντος. *Iupiter Dodonæus, cum Lacedæmoniis pugnantes Arcadas illacrymabili bello superiores fore. qui & facto impetu, nemine desiderato, superiores euaserunt.*

29. Θηρᾷς.] Metaphora venantium qui feras inuestigant, vnde Adagij speciem præferre visum & Erasmo. Chilonis est Apophthegma: *Quod effectum dare nequeas, tentandum non esse.*

30. Diogenianus effert hoc modo, ἡ Νέμεσις

γήσατο φόνον, συνάπτει μάχην. γενομένης δὲ βοῆς, Ἄδραστος ἐπιφανεὶς τούτους διέλυσε. καὶ λογίου τινὸς ἀναμνησθεὶς λέγοντος αὐτῷ, κάπρῳ καὶ λέοντι τὰς θυγατέρας συζεῦξαι, ἀμφοτέρους εἵλετο νυμφίους. εἶχον γὰρ ἐπὶ τῶν ἀσπίδων, ὁ μὲν προτομὴν λέοντος, ὁ δὲ κάπρου. ὑπέσχετο οὖν καὶ ἀμφοτέρους εἰς τὰς ἰδίας ἀποκαταστῆσαι πατρίδας. καὶ πρῶτον ἐπὶ Θήβας στρατεύει, ἔνθα τῶν ἀρίστων Ἀργείων πεσόντων μόνος διέφυγεν Ἄδραστος. τοὺς δὲ νεκροὺς αὐτῶν ἀτάφους τῶν Θηβαίων ῥιψάντων καὶ μὴ διδόντων ταφῇ, οἱ τῶν ἀποθανόντων παῖδες πρὸς τὸν τοῦ Ἐλέου καταφυγόντες βωμὸν τοὺς νεκροὺς ἐζήτουν. Ἀθηναίων δὲ στρατευσαμένων, οἱ νεκροὶ δίδονται. ὅτε καὶ Εὐάδνη ἡ τοῦ Καπάνεως γυνὴ ἑαυτὴν τῇ πυρᾷ βαλοῦσα τῷ τοῦ ἀνδρὸς συγκατεκαύθη νεκρῷ. μετὰ δὲ χρόνους οἱ τῶν ἀπωλομένων Ἀργείων παῖδες ἐπὶ Θήβας μίαν νίκην ἰδίαν ἔχον, ἀλλ᾽ ἐπὶ μισθῷ ὑπὲρ ἀλλοτρίων ἐμάχοντο.

31. Ἁρπαγὰ τὰ Κιννάρου.] Ταύτης μὲν μέμνηται Καλλίμαχος ἐν ἰάμβοις. Τίμαιος δὲ ἔφη ὅτι Κίνναρος ἐγένετο πορνοβοσκὸς Σελινούσιος. πλουσιώτατος γοῦν ἐκ τῆς ἐργασίας γενόμενος, ζῶν μὲν ἐπηγγέλλετο τὴν οὐσίαν ἱερὰν τῇ Ἀφροδίτῃ καταλεῖψαι,

more, interuenit Adrastus, pugnámque diremit. Atque ibi recordatus simul oraculi cuiusdam, quo monitus fuerat, vt apro & leoni filias suas nuptui daret, vtrumque sibi generum adsciuit. Habebant enim in clypeis alter apri, alter leonis imaginem. Pollicitusque se vtrumq; in patriam restituturū. Cúmque primùm in Thebas expeditionem suscepisset, cæsis Argiuorum optimatibus, Adrastus solus effugit. Interfectorum cadauera cùm Thebani abiicerent, neque sepulturæ mandarent, liberi cæsorum ad aram Misericordiæ confugientes parentum cadauera reposcebant. Atheniensibus verò exercitum admouentibus, Thebani cadauera reddiderunt. quo tempore & Euadne Capanei vxor semet in rogum abiiciens, vnà cum viri cadauere combusta est. Post id temporis filij interfectorum Argiuorum, aduersus Thebas vnam victoriam propriam reportarunt, sed stipendiarij pro externis militabant.

31. Rapinam bonorū Cinnari.] Huius meminit in Iambis Callimachus. Timæus verò refert Cinnarū fuisse lenonem patria Selinusium, qui hac arte ad summas opes peruenerit. Is viuens pollicebatur se diuitias Veneri consecra-

μετὰ πόδας βαίνει: *Nemesis ad pedes adest.* Similia verò Prouerbia de Nemesi & Adrasto ad Chiliasten Henricus Stephanus collegit. De oraculo apri & leonis legendus est Græcus Euripidis interpres pagina 161.

31. Chiliastes Eras. Adagium sic concepit: Ἁρπαγὴ τῶν Κιννάρου. neque Callimachi ille meminit: vt nec Suidas Iamborū Callimachi, de quibus in placitis Philosophorum lib. primo Plutarchus; & Etymologista in voce Ἄλες laudat Callimachi χωλιάμβοις. Vitiosè autem Hesychius: Ἁρπαγὴ τὰ κόρνα, &c.

craturum; moriens verò prædæ ac direptioni exposuit.

32. Scyrius principatus.] De rebus exilibus, nulliusque momenti, eò quòd petricosa sit & sterilis Scyrus.

33. Ardeas tunica.] In eos qui clàm adurunt, perdunt, calumniantúrque. Sumptum à Deianiræ veste Herculi missa, qua incensus ille periit. Centauris enim ab Hercule deuictis, vnus Nessus nomine effugiens, ad flumen Euenũ peruenit; ad quod degens aduenas transuehebat. Hercule casu ad Ceycem in Trachinam vnà cum Deianira cogitante, flumen ipse traiecit, negotiumque Nesso, mercede proposita, dedit, Deianiram vt transmitteret. At ille in transuehẽdo stuprum mulieri inferre conatus fuit. Vociferante illa audiens Hercules, iaculo Nessi cor transuerberauit. Hic verò iam moriturus, aduocata Deianira; Si cupis (inquit) philtro, amoris poculo, apud maritũ vti, sanguinem è meo cuspidis vulnere collige. Paruit illa, & sanguinem asseruauit. Discedens itaq; in Trachinam Hercules, atq; inde ducto in Oechaliam exercitu, vrbem vi cepit ac diripuit, captiuamque Iolam abduxit. Ioui verò re benè gesta grati animi sacra oblaturus, egregiam vestem sibi à Deianira mitti postulauit. Illa de Iolæ raptu certior facta, &, ne ampliùs quàm se adama-

τελευτῶν δὲ τὰ ὄντα, προὔθηκεν εἰς ἁρπαγήν.

32. Ἀρχὴ Σκυρία.] Παροιμία ἐπὶ τῶν εὐτελῶν καὶ μηδὲν λυσιτελὲς ἐχόντων· παρόσον πετρώδης καὶ λυπρά ἐστιν ἡ Σκῦρος.

33. Αἴθης πέπλος.] Ἐπὶ τῶν ὑποκαιόντων καὶ φθειρόντων καὶ διαβολὰς ποιούντων. εὕρηται δὲ παρόσον ἡ Δηϊάνειρα πέπλον ἔπεμψεν Ἡρακλεῖ, ὑφ' οὗ καυθεὶς ἐφθάρη. Ἡρακλέους γὰρ τοὺς Κενταύρους καταπολεμήσαντος, εἷς αὐτῶν Νέσσος ὀνομαζόμενος διαφυγὼν ἧκεν ἐπὶ ποταμὸν Εὔηνον, ἐν ᾧ καθιζόμενος τοὺς παραπλέοντας διεπόρθμευεν. ἀπερχόμενος δὲ Ἡρακλῆς πρὸς Κήϋκα εἰς Τραχῖνα ἧκε μεθ' ἑαυτοῦ τε Δηϊάνειραν. αὐτὸς μὲν οὖν Ἡρακλῆς τὸν ποταμὸν διΐει· Δηϊανείρας δὲ μισθὸν αἰτηθεὶς, ἐκέλευσε Νέσσῳ διακομίζειν. ὁ δὲ διαπορθμεύων ἐπεχείρει βιάζεσθαι. τῆς δὲ ἀνακραγούσης αἰσθόμενος Ἡρακλῆς ἐτόξευσε Νέσσον εἰς τὴν καρδίαν. ἕως δὲ μέλλων τελευτᾶν προσκαλεσάμενος Δηϊάνειραν εἶπεν· εἰ θέλοι φίλτρον πρὸς Ἡρακλέα ἔχειν, τὸ μὲν ἐκ τοῦ τραύματος τῆς ἀκίδος αἷμα ἐκμάξασθαι. ἡ δὲ ποιήσασα τοῦτο, ἐφύλαττε παρ' ἑαυτῇ. ἀπελθὼν οὖν Ἡρακλῆς εἰς Τραχῖνα, κἀκεῖθεν στρατευσάμενος ἐπὶ τὴν Οἰχαλίαν, τὴν πόλιν αἱρεῖ, καὶ λῃΐσας ταύτην, ἦγεν Ἰόλην αἰχμάλωτον. μέλλων δὲ τῷ Διὶ χαριστήρια θύειν, ἔπεμψε πρὸς Δηϊάνειραν λαμπρὰν ἐσθῆτα ζητῶν. μαθοῦσα δὲ Δηϊάνειρα τὰ περὶ τὴν Ἰόλην, καὶ δείσασα μὴ ἐκεί-

32. Pluribus Prouerbij occasionem vsumque commemorant, Suidas, eumque secutus Apostolius. nisi quòd λυπηρὰ tribus syllabis, pro λυπρὰ, *aspera* pro *sterili* habet. Iulius Pollux lib. VIII. Σκυρίαν δίκην *de iudicio seuero ac rigido* interpretatur, meminitque eius Suidas & Hesychius.

33. Αἴθης.] Sic Diogenianus legit. Apostolius

ἐκείνην μᾶλλον ἀγαπήσῃ, νομίσασα τῇ ἀληθείᾳ φίλτρον εἶναι τὸ ῥυὲν αἷμα Νέσσου, τούτῳ τὸν χιτῶνα ἔχρισεν. ἐνδυσάμενος οὖν Ἡρακλῆς, ἔθυεν. ὡς δὲ θερμανθέντος τοῦ χιτῶνος ὁ τῆς ὕδρας ἰὸς τοῦ χρωτὸς καθήπτετο, τὸν χιτῶνα ἀπέσπα προσπεφυκότα τῷ σώματι, συναπεσπῶντο δὲ καὶ αἱ σάρκες αὐτοῦ. τοιαύτῃ συμφορᾷ κατασχεθεὶς Ἡρακλῆς, εἰς Τραχῖνα πρὸς Δηιάνειραν κομίζεται. αὕτη μὲν οὖν αἰσθομένη τὸ γεγονὸς, ἑαυτὴν ἀνήρτησεν. Ἡρακλῆς δὲ ἐντειλάμενος Ὕλλῳ, ὃς ἦν ἐκ Δηιανείρας αὐτῷ παίδων πρεσβύτερος, Ἰόλην γῆμαι, παρεγένετο εἰς Οἴτην ὄρος, ἔνθα πυρὰν ἀνῆψεν, ἧς ἐπιβὰς, ὑφάπτειν ἐκέλευσε. μηδενὸς δὲ τῶν σὺν ἐκείνῳ τοῦτο πράττειν ἐθέλοντος, Ποίας παριὼν κατὰ ζήτησιν ποιμνίων, τὴν πυρὰν ὑφῆψεν· καὶ τούτῳ τὰ τόξα Ἡρακλῆς ἐδωρήσατο. καιομένης δὲ πυρᾶς, λέγεται νέφος ὑποστὰν μετὰ βροντῆς αὐτὸν εἰς οὐρανὸν ἀναπέμψαι.

34. Αἵματα κλαίειν.] Κατὰ ὑπερβολὴν, οὐ δάκρυσιν ἀλλ' αἵμασι κλαίειν.

35. Αἱροῦντες ᾑρήμεθα.] Ἐπὶ τῶν

ret, verita, verum esse philtri poculũ rata, quem è Nessi vulnere sanguinẽ hauserat, vestem eo tinctam viro misit. Hac Hercules indutus sacris est operatus; calente verò veste, ac serpentis veneno iam excitato cutem iam inuadente, vestẽ de corpore detraxit, caróq; simul lacerata sequebatur. Hac igitur calamitate discruciatus Hercules ad Deianirã in Trachinã æger deducitur. Ipsa, errore cognito, laqueo sibi vitã finiuit. At Hercules Hyllo (quem ex Deianira sustulerat) natu grandiori iussit, Iolam vt duceret. Abiit inde in Oetam montẽ, ibiq; rogo exstructo, eumdem conscẽdit, pyramq; incendi iussit. Detrectantibus, qui aderant, comitibus ignem subdere, Pœas fortè pecudes suas quærens aduenit, & rogum incendit, eiq; Hercules pro officio tela donauit. Ardente iam rogo, ferũt nebulam cum tonitru cinxisse Herculem, in cælumque vexisse.

34. Sanguinem flere.] Hyperbole est prouerbialis, non lacrymis sed sanguine plorare.

35. Captantes capti sumus.] De iis

stolius αἴθεις ἐν πέπλῳ. Hen. Stephano cum Erasmo non conuenit, qui *ardens vestis* reddiderat, vt & Gilb. Cognatus, cùm αἴθεις Verbum sit, non autẽ Participium aut Nomen. Verti itaque *ardeas ô tunica*. Mox pro ἦκε, omnino legendum est ἧκε.

Egregiam vestem sibi.] Licham nominari video, qui Herculi à Deianira missam vestem tulerit, quem furens Herc. in mare proiecit. vnde *rupes Licha* dicta. Meminit Festus Pompeius. Fabulam verò narrat copiosè Naso, lib. IX. Metamorph. & in Hercule furente Seneca Tragicus, & Martinus Delrius noster, doctus interpres.

Pœas forte pecudes.] Philoctetæ hic pater fuit. Sagittas autem reliquisse Philoctetę comiti Herculem Tragici memorant: qua in re à Petro Victorio lib. II. Variar. Lect. cap. XIV. Benedictus Ægius Spoletinus, doctissimus Apollodori Bibliothecæ interpres, valdè discedit, & Ioan. Brodæus lib. I. Miscellan. cap. XV.

34. Atticismus est, qualis Latinorũ *sanguinem pluit*. Apostolius αἵματι κλάειν. Diogen. verò multitudinis numero αἵμασι. Simile etiam adfert ille, αἵματι ὕειν.

 36. Gra-

iis qui alios superare se posse sperantes ab iisdem capiuntur.

36. Gratiæ nudæ.] Oportere largè & apertè gratificari monet: vel in ingratos, qui se omni gratia atque ornatu exspoliant, adhibetur.

37. Ibyci grues.] De iis qui nec-opinantes in quos peccarunt, ab iisdem puniuntur. Ibycus enim (*poëta*) à latronibus interfectus, & grues superuolantes aspiciens testes inuocauit. Grassatores aliquanto pòst tempore in theatro grues volantes conspicati, in aurem inuicem insusurrarunt, Αἱ Ἰβύκου γέρανοι. Mox hoc nomine capti cædis pœnam dederunt.

38. Littori loqueris.] De iis qui non audiuntur. Simile: *Vento loqueris.*

39. Tranquillo remigare aëre.] De frustrà laborantibus dicitur.

40. A Vesta incipiens.] Tralatum ab iis qui sacris operantur. Mos enim erat à Vesta initium ducere.

ἐλπισάντων κρατεῖν τινῶν ὑπ' ἐκείνων ἁλόντων.

36. Αἱ Χάριτες γυμναί.] Ἤτοι, ὅτι δεῖ ἀφειδῶς καὶ φανερῶς χαρίζεσθαι· ἢ, ὅτι οἱ ἀχάριστοι τὸν ἑαυτῶν κόσμον ἀφῄρηνται.

37. Αἱ Ἰβύκου γέρανοι.] Ἐπὶ τῶν ἀπροσδοκήτως ἀφ' ὧν ἥμαρτον κολασθέντων. Ἴβυκος γὰρ ὑπὸ λῃστῶν ἀναιρούμενος, καὶ γεράνους ὑπερίπταμένας ἰδὼν, ἐμαρτύρατο. χρόνου δὲ παρελθόντος οἱ λῃσταὶ ἐν θεάτρῳ θεώμενοι γεράνους ἱπταμένας, πρὸς ἀλλήλους ἔλεγον, Αἱ Ἰβύκου γέρανοι. εἶτα ἐκ τούτου ἁλόντες ἐκολάσθησαν.

38. Αἰγιαλῷ λαλεῖς.] Ἐπὶ τῶν ἀνηκόων. ὁμοία δὲ καὶ τῇ, Ἀνέμῳ διαλέγῃ.

39. Αἰθέρα νήνεμον ἐρέσσειν.] Ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων.

40. Ἀφ' Ἑστίας ἀρχόμενοι.] Μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν περὶ τὰ ἱερὰ δρωμένων. ἔθος γὰρ ἦν τῇ Ἑστίᾳ τὰς ἀπαρχὰς ποιεῖσθαι.

41. Ἀί-

36. Gratiæ cur nudę pingerentur ac fingerentur, cur inuicem implexæ, disputat lib. de Beneficiis primo L. Seneca cap. 2. & Horatij interpretes ad illud:

Gratia cum nymphis geminisq́; sororibus audet
Ducere nuda choros.

37. Historiam hanc diuinæ argumentum Prouidentiæ etiam Christiani vsurpant, Nemesius, aliique. Plutarchus quoque lib. περὶ ἀδολεσχίας, vbi à latronibus dictum legas, αἱ Ἰβύκου ἔκδικοι. Ausonius in Monosyllabis:

Ibycus vt periit, vindex fuit altiuolans grus.

Itaque Statium emendat Epicedio in patrem Guil. Canterus lib. I. Nouarum Lectionum cap. XII.

——*volucrumq́; precator*
Ibycus.——

vbi malè vulgò *oblitus* legitur.

38. Affine est, *In vino scribere*, Platoni in Phædro, Tibullo, & Catullo:

In vento, & rapida scribere oportet aqua.

Quod de amantibus vsurpatum discas ex Helladij Chrestomathia, in Photij nostri Bibliotheca, ex Sophocle, pag. 865.

Ὅρκους ἐγὼ γυναικὸς εἰς ὕδωρ γράφω.
Mulieris iuramenta aqua inscribo.

39. Erasmus, omisso Zenobio, Hermolai Barbari ex epistola ad Ang. Politianum locum adhibet: Καὶ τοῦ πνεύματος ἁμαρτὼν, φασὶν, ἐπὶ τὰς κώπας χωρεῖ. *Vento deficiente, ad remos, quod aiunt, confugit.* Vaticanus autem codex ἐρέσσειν scriptum habuit.

40. Reddi etiam posset, *A Lare incipiens.* Est autem Aristophanis ἐν σφηξὶ, quo & Plato

41. Ἄϊδος κυνῆ.] Πρὸς τοὺς ἐπικρύπτοντας ἑαυτοὺς διά τινων μηχανημάτων. τοιαύτη γὰρ ἡ τοῦ Ἅδου κυνῆ, ἣ Περσεὺς χρησάμενος τὴν Γοργόνα ἐδειροτόμησεν. ἡ δὲ ἱστορία ἔχει οὕτως. Ἀκρισίῳ περὶ παίδων γενέσεως ἀρρένων χρηστηριαζομένῳ, ὁ θεὸς ἔφη γενέσθαι παῖδα ἐκ τῆς θυγατρὸς, ὃς αὐτὸν ἀποκτείνῃ. δείσας δὲ ὁ Ἀκρίσιος, ὑπὸ γῆν θάλαμον χάλκεον κατασκευάσας, Δανάην τὴν αὐτοῦ θυγατέρα ἐφρούρει. ταύτης ὁ Ζεὺς ἐρασθεὶς, καὶ εἰς χρυσὸν μεταμορφωθεὶς διὰ τῆς ὀροφῆς εἰς τοὺς αὐτῆς κόλπους ἐρρύη. αἰσθόμενος δὲ ὁ Ἀκρίσιος ἐξ αὐτῆς γεγεννημένον Περσέα, μετὰ τοῦ παιδὸς εἰς λάρνακα βαλὼν ἔρριψεν αὐτὴν εἰς θάλασσαν. προσενεχθείσης δὲ τῆς λάρνακος ἐν Σερίφῳ νήσῳ, Δίκτυς ἄρας ἀνέθρεψε Περσέα. βασιλεύων δὲ τῆς Σερίφου Πολυδέκτης ἀδελφὸς Δίκτυος, Δανάης ἐρασθεὶς, καὶ ἠνδρωμένου Περσέως μὴ δυνάμενος τελέσαι τὸν ἔρωτα, συνεκάλει τοὺς φίλους, μεθ' ὧν καὶ Περσέα, λέγων, ἔρανον συνάγειν ἐπὶ τοὺς Ἱπποδαμείας τῆς Οἰνομάου γάμους.

41. Orci galea.] In eos, qui se arte quadam occultant ac tegunt. Talis *Plutonis galea*, qua vsus Perseus Gorgonis caput amputauit, hac ferè narratione. Acrisio de masculis liberis tollēdis consulenti responsum datum, nasciturum è filia filium, à quo occideretur. Timens itaque Acrisius, Danaæ filiæ æreum sub terra thalamum condens, eam asseruabat. Huius Iupiter amore captus, in aurum sese transformans, per tectum & impluuium in Danaës gremiū illapsus est. Acrisius verò cognito ex ipsa natum Persea, cum infante scrinio eam includens in mare præcipitauit. Quo scrinio in Seriphū insulam delato, Dictys sublatum Persea pro suo educauit. Huius frater Polydectes, Seripho imperans, Danaën adamauit; verùm Perseo iam grandiore natu, potiri eius amore non potuit. Deinde conuocatis amicis, in his & Perseo, significauit se petere ab iis, vt quæ possent, sibi conferrent ad Hippodamiæ Oenomai filiæ nuptias. Per-

---

Plato in Euthyphrone vtitur, Aristides in Pericle, & sæpè Plutarch. explanatque Eustathius in Homerum. De Vesta verò eruditum exstat Σύνταγμα Iusti Lipsij nostri. Similiter quoque παροιμιακῶς dixit Philo: Ἀφ' ἱερᾶς ἀρχόμενοι: *Ab anchora incipiens.*

41. Orci galea.] Ita reddidi, & statim *Plutonis galeam*, repugnante licet Hygino Astronomico Poëtico lib. II. his verbis: *A Mercurio talaria & petasum accepit, præterea galeam, qua indutus ex aduerso non poterat videri. Itaque Græci ἄϊδος galeam dixerunt esse, non vt quidam inscientißimè interpretantur, eum Orci galea vsum: quæ res nemini docto potest probari.* Natum ex Homero Adagium Iliad. ε. versu 845.

——— αὐτὰρ Ἀθήνη
Δῦν' Ἄϊδος κυνέην, μή μιν ἴδοι ὄβριμος Ἄρης.
——— *sed caßide Pallas*
Orci se texit, ne ipsam Mars cernere posset.

Vbi Scholiastes *Orci galeam* interpretatur νέφος τι καὶ ἀορασίαν. legendus & Apollonij Rhodij interpres, vel ἀπὸ κοινοῦ Sholiastes libro IV. Ἀργοναυτ. extremo. Hesych. sic interpretatur: Ἄϊδος κυνέη ἀθάνατόν τι νέφος, ὃ περιβάλλονται οἱ θεοὶ, ὅταν θέλωσιν ἀλλήλοις μὴ γινώσκεσθαι, &c. *Orci galea, nebula quædam cælestis, qua Dij vestiuntur cùm nolunt cognosci.* Meminit Euseb. lib. III. Præp. Euang. *Plutonis raptoris galea caput tegitur, quod occulti verticis symbolū est.* Adagium verò adhibet Greg. Nazianzenus priore στηλιτευτικῇ in Iulianum, post Platonem

Perſeo autem dicente Gorgonis capiti reſiſtere poſſe neminem, ab aliis equos poſtulauit: à Perſeo verò equis non acceptis, illi mandauit, vt Gorgonis caput afferret. Ductu itaque Mercurij & Palladis ad Phorci delatus eſt filias, Ennyo, Memphedem, & Dino: quæ ſtatim à natali anus fuiſſe feruntur, & vno oculo, vnoque dente tantùm tres præditæ, quibus per vicem vtebantur. Hæc cùm Perſeus ſuſtuliſſet, repoſcentibus illis, redditurum ſeſe affirmauit, ſi viam, quæ ad Nymphas duceret, demonſtraſſent. Erant his Nymphis alata talaria, & cibiſis, quam peram aiunt fuiſſe. Habebant & Plutonis galeam, qua qui indutus erat, omnes quidem videbat, conſpiciebatur verò à nemine. Accedens itaque Perſeus, & his inſtructus, talarium adiutus volatu, ad Gorgonas peruenit, quæ tres erant ſorores Euryale, Stheno, & Meduſa. Capita habebant ſerpentum obſita ſquamis; dentes ſuum inſtar maximos, manus ad

τοῦ δὲ Περσέως εἰπόντος καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τῆς Γοργόνος οὐκ ἀντείρειν, παρὰ μὲν τῶν ἄλλων ᾔτησεν ἵππους· παρὰ δὲ τοῦ Περσέως οὐ λαβὼν τοὺς ἵππους, ἐπέταξε τῆς Γοργόνος τὴν κεφαλὴν κομίζειν. ὁ δὲ Ἑρμοῦ καὶ Ἀθηνᾶς προκαθηγουμένων ἐπὶ τὰς Φόρκου παραγίνεται θυγατέρας, Ἐνυώ, Μεμφήδω, καὶ Δεινώ. ἦσαν δὲ αὗται γραῖαι ἐκ γενετῆς, ἕνα τε ὀφθαλμὸν αἱ τρεῖς καὶ ἕνα ὀδόντα εἶχον, καὶ ταῦτα παρὰ μέρος ἀλλήλαις ἤμειβον. ὧν κυριεύσας ὁ Περσεύς, ὡς ἀπῄτουν, ἔφη δώσειν ἂν ὑφηγήσωνται τὴν ὁδὸν τὴν ἐπὶ τὰς Νύμφας φέρουσαν. αὗται δὲ αἱ Νύμφαι πτηνὰ εἶχον πέδιλα, καὶ τὴν κίβισιν, ἥν φασιν εἶναι πήραν· εἶχον δὲ καὶ τὴν Ἄϊδος κυνῆν, ἣν ὁ ἔχων οὓς μὲν ἤθελε ἔβλεπεν, ὑπ᾽ ἄλλων δὲ οὐχ ὡρᾶτο. ἀπελθὼν οὖν ὁ Περσεύς, καὶ ἀναλαβόμενος ταῦτα, πτηνὸς διὰ τῶν πεδίλων πρὸς τὰς Γοργόνας ἐφέρετο. ἦσαν δὲ αἱ Γοργόνες ἀδελφαὶ τρεῖς, Εὐρυάλη, Στενώ, Μέδουσα· κεφαλὰς μὲν ἔχουσαι περιεσπειραμένας φολίσι δρακόντων, ὀδόντας δὲ μεγάλους ὡς συῶν, καὶ χεῖ-

ρας

tonem lib. x. de Republ. Οὐδὲ εἰ τὴν Ἄϊδος κυνέην, ὃ δὴ λέγεται, περιθέμενος, ἢ τὸν δακτύλιον Γύγου, καὶ τῇ στροφῇ τῆς σφενδόνης χρησάμενος ἑαυτὸν ἀποκλέψειε: *Neque Orci galeam, quod aiunt, induat, aut Gygis annulo & palæ conuerſione ſeſe ſuffuretur.* Et ibi Nonnus Græcus Scholiaſtes num. III. Origenes lib. I. contra Celſum, declarans magis cōueniſſe vt in Ægyptum Chriſtus Herodis conſpectum fugeret, Ἢ τῇ λεγομένῃ παρὰ τοῖς ποιηταῖς Ἄϊδος κυνέῃ, ἤ τι παραπλήσιον ποιεῖν εἶναι περὶ τὸν Ἰησοῦν. *Cùm celebratum illum à poëtis Orci ſeu Plutonis galerum adhibere, ſimilive modo Ieſu conſulere.* Legat etiam, cui vacat, quæ philoſophatur de Cimbris ſuper hac re Ioannes Goropius Becanus lib. IV. Hermathenæ, & Gyraldum Deorum Syntagmate VI.

Παρὰ δὲ τοῦ Περσέως, &c.] Hæc periodus abeſt in editione Aldina.

Ennyo.] Has tres Phorci filias aliter in Theogonia nominat Heſiodus. Lege Ouidium lib. IV. Metamorph.

Καὶ τὴν κίβισιν.] Malè qui per ηκίβισιν ſcribunt in Heſiodi Theogonia, contra metri legem. Eſt autem κίβισις Cypriis πήρα auctore Heſychio. Meminit & Etymologiſta.

Euryale Stheno.] De his ſororibus idē Heſiodus in Theogonia & in Herculis ſcuto, ſi modò eius eſt: Palæphatus, & Lycophronis interpres. Item Orpheus in Hymnis, qui non à Perſeo, ſed ab ipſa Pallade truncatam refert Meduſam.

42. Emen-

ρας καὶ πτέρυγας δι᾽ ὧν ἐφέροντο· τοὺς δὲ ἰδόντας, λίθους ἐποίουν. μόνη δὲ τῶν τριῶν θνητὴ ἦν ἡ Μέδουσα. πρὸς ταύτην ὁ Περσεὺς ἀπεστραμμένος, καὶ βλέπων εἰς ἀσπίδα χαλκῆν, δι᾽ ἧς τὴν εἰκόνα τῆς Γοργόνος ἔβλεπε, τὴν χεῖρα ἔτεινεν, Ἀθηνᾶς αὐτὴν κατευθυνούσης. καὶ καρατομηθείσης τῆς Μεδούσης, αἱ ταύτης ἀδελφαὶ ἀναπτᾶσαι τὸν Περσέα ἐδίωκον. συνιδεῖν δὲ αὐτὸν μὴ δυνάμεναι διὰ τὴν κυνῆν, ὑπέστρεψαν. Περσεὺς δὲ παραγενόμενος εἰς Σέριφον, καὶ καταλαβὼν Πολυδέκτην συγκαλέσαντα τοὺς φίλους αὐτοῦ πρὸς βασίλεια ἀπεστραμμένος, τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνος ἔδειξε. τῶν δὲ ἰδόντων ἕκαστος ἀπελιθώθη. καὶ καταστήσας ἐπὶ Σερίφου βασιλέα Δίκτυν, τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνος Ἀθηνᾷ δίδωσι, τὴν δὲ κυνῆν Ἑρμῇ, ὡσαύτως δὲ καὶ τὰ πέδιλα καὶ τὴν κίβισιν, ὁ δὲ πάλιν ἀπέδωκε ταῖς Νύμφαις. ἀναλαβόμενος οὖν Περσεὺς τὴν μητέρα, πρὸς Ἄργος ἐσπούδεν, ἵνα τὸν Ἀκρίσιον θεάσηται. ὁ δὲ τοῦτο μαθὼν, καὶ δεδοικὼς τὸν χρησμὸν, ἀπολιπὼν Ἄργος εἰς Λάρισσαν παραγίνεται. τοῦ δὲ τῶν Λαρισσαίων βασιλέως γυμνικὸν ἀγῶνα διατιθέντος ἐπὶ κατοιχομένῳ τῷ πατρὶ, παρεγένετο, καὶ ὁ Περσεὺς ἀγωνίσασθαι θέλων. ἀγωνιζόμενος δὲ πένταθλον, δίσκον ἐπὶ τὸν Ἀκρισίου πόδα βαλὼν ἀπέκτεινεν αὐτόν. καὶ οὕτω πέρας εἴληφεν ὁ χρησμός.

42. Αἲξ οὔπω τέτοκεν, ἔριφος δ᾽ ἐπὶ δώματα παίζει.] Ἐπὶ τῶν οὔπω τεχθέντων καὶ ὁμοίων λεγομένων.

hæc & alas, quibus per aëra ferebantur. Quicumque ipsas aspicerent, in lapides conuertebant. Sola è tribus Medusa mortalis erat. Ad hanc conuersus Perseus, & defixis in clypeum æreum oculis, quo Gorgonis faciem contemplabatur, manum, quam Pallas dirigebat, extendens, Medusam obtruncat. Quo viso aduolátes reliquæ sorores Perseum insequebantur, cumq; ob galeam conspicere nequirent, re infecta reuersæ sunt. Perseus verò in Seriphum rediens, Polydectem amicos in regiam conuocantem est aggressus, & ad regiam concurrentibus Gorgonis caput ostendit; quo conspecto in lapides singuli vertebantur. Constituto autem Seriphi rege Dicty, Gorgonis caput Palladi donauit, galeam verò Mercurio, vt & talaria ac peram; qui Nymphis vicissim restituit. Accepta itaque matre Danaë Perseus Argos properauit, Acrisium visurus. Qua re ille cognita, & oraculi memor, relicta Argo, Larissam se contulit. Larissæorum rege gymnicum certamen in patris funere instituente, accessit & certaturus Perseus. Certans verò vt quinquertio, discum in Acrisij pedem mittens, occidit. Atque hic exitus oraculum verum ostendit.

42. Nondum enixa capra est, dum ludit in ædibus hœdus.] De rebus nondum natis & tamen antè pronuntiatis.

43. Aia-

42. Emendaui Græcum versum numeris, & Suidæ ἔριφος δ᾽ ἐπὶ δώματα παίζει.

43. Arie-

43. Aiacis risus.] In eos qui temerè atque impudenter cachinnantur. Aiax enim amentia captus ac furens, quòd Vlysses in Achillis armorum successione prælatus esset, districto in Græcos ense sæuiebat, Deorumque prouidentia in pecora insiliens, quasi Achiui essent, iugulabat. Duos verò arietes maximos suspendens, velut Agamemnonem & Menelaum, vinctos lorarius flagellabat, & insano cum risu insultabat. Pòst resipiscens, mortem sibi consciuit.

44. Ad satietatem.] Prouerbium est, vt ad fastidium insulsus hic est: ad satietatem vsque fucum fecit.

45. Cane quæ Tellen.] In dicaces iactatum Prouerbium. Tellen enim tibicen ac Melicus poëta ludicra reliquit, numeris apta, magnáque gratia & scommatis plena.

46. Æthiopem lauans.] De iis, qui superuacaneum nihilque profuturum laborem suscipiunt.

47. Æsopicus sanguis.] De iis,

43. Αἰάντειος γέλως.] Ἐπὶ τῶν παραφρόνως γελώντων. ὁ Αἴας γὰρ παραφροσύνῃ νοσήσας καὶ μανεὶς, διὰ τὸ προτιμηθῆναι τὸν Ὀδυσσέα εἰς τὴν τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων κατοχὴν, κατὰ τῶν Ἑλλήνων ξιφήρης ὥρμησε· καὶ κατὰ τῶν βοσκημάτων προνοίᾳ θεῶν τραπεὶς, ὡς Ἀχαιοὺς ταῦτα φονεύει. δύο δὲ μεγίστους κριοὺς κατασχὼν, ὡς Ἀγαμέμνονα καὶ Μενέλαον δεσμεύσας ἐμάστιξε, καὶ κατεγέλα τούτων μαινόμενος. ὕστερον δὲ σωφρονήσας, ἑαυτὸν κτείνει.

44. Ἄχρι κόρου.] Παροιμία ἐστὶν, ὅτι ἄχρι κόρου ἐκεῖνος ἀναίσθητος· ὅστις γὰρ οὗτος ἄχρι κόρου ἐφενάκισεν.

45. Ἄειδε τὰ Τέλληνος.] Ἐπὶ τῶν σκωπτικῶν τίθεται ἡ παροιμία. Τέλλην γὰρ αὐλητὴς ἐγένετο καὶ μελῶν ποιητὴς, παίγνιά τε κατέλιπεν εὐρυθμότατα, καὶ χάριν ἔχοντα πλείστην καὶ σκώμματα κομψότατα.

46. Αἰθίοπα σμήχων.] Ἐπὶ τῶν μάτην ἀνήνυτον ἔργον ἐπιτελούντων.

47. Αἰσώπειον αἷμα.] Ἐπὶ τῶν δυσαπονί-

43. Arietes maximos.] Non *sues*, vt Erasmus reddidit, sed *μεγίστους κριοὺς*, vt Sophocles disertè in Aiace *μαστιγοφόρῳ*. cuius Scholiastes non Agamemnonem & Menelaum, sed Vlyssem, Nestorem, aut Menelaum cædi à se Aiacem putasse refert.

44. Suidas totidem verbis: sed nescio cur *ingurgitauit* ἐφενάκισεν hîc Cognatus reddidit, quod est *ludificari* atque *decipere*. Affine huic illud apud Iulium Pollucem libro v. cap. 38. *πέρα κόρου προελήλυθα, ad satietatem perueni*, & *ἄχρι χείλους, vsque ad labium*. vbi in textu γὰρ οὗτος, videtur scribendum ἢ οὗτος.

45. Repetit Zenobius infrà Centuria 2. Adag. 15. cuius etiam Diarchus Messenius meminerit. Meminit & in Apophthegmatis Epaminondę Plutarch. his verbis: Ἦν δὲ αὐλητὴς ὁ μὲν Τέλλις κάκιστος, ὁ δὲ Ἀντιγενίδας κάλλιστος: *Tellen pessimus quidem erat tibicen; Antigenidas, optimus.*

46. Lucianus contra indoctum libris nimis tumentem sic adhibet: καὶ κατὰ τὴν παροιμίαν, Αἰθίοπα σμήχειν ἐπιχειρῶ. & notus Æsopi Apologus. nec dissimile Prouerbium Apostolij Αἰθίοψ οὐ λευκαίνεται. Diogenianus similia adfert, Χύτραν ποικίλλεις, καὶ ᾠὸν πλᾶς: *Ollam pingis, & ouum inquinas.*

47. Ἐπειδὴ τοῖς Δελφοῖς.] Vocem Δελφοῖς fugitiuam retraximus, & δυσαπορρύπτοις è Suida restituimus pro δυσαπονίπτοις: quod Gilbertus reddidit, *quæ facilè elui non possunt*. De Æsopi excessu Plutarch. opusculo

De

ἀποτόποις ὀνείδεσι καὶ κακοῖς συνεχομένων. ἐπειδὴ τοῖς [Δελφοῖς] ἀδίκως τὸν Αἴσωπον ἀνελοῦσιν ὠργίσθη τὸ δαιμόνιον. καὶ διὰ τοῦτο τὴν Πυθίαν φασὶν ἀνῃρηκέναι αὐτοῖς, ἱλάσκεσθαι τὸ ἐπὶ Αἰσώπῳ μύσος. οὕτω γὰρ θεοφιλὴς ἐγένετο ὁ Αἴσωπος, ὡς μυθεύεται αὐτὸν ἀναβιῶναι, ὡς Τυνδάρεων, καὶ Ἡρακλῆν, καὶ Γλαῦκον.

48. Αἰγιεῖς οὔτε τρίτοι, οὔτε τέταρτοι.] Ἐπὶ τῶν εὐτελῶν καὶ μηδενὸς ἀξίων. οἱ γὰρ Αἰγιεῖς οἱ ἐν Ἀχαΐᾳ νικήσαντες Αἰτωλοὺς, τὴν Πυθίαν ἐξηρώτων, τίνες εἰσὶ κρείττονες τῶν Ἑλλήνων. ἡ δὲ εἶπεν, Ὑμεῖς δ᾽ Αἰγιεῖς οὔτε τρίτοι, οὔτε τέταρτοι.

49. Ἀκαρπότερος εἶ Ἀδώνιδος κήπων.] Ἐπὶ τῶν μηδὲν γενναῖον τεκεῖν δυναμένων εἴρηται ἡ παροιμία· μέμνηται αὐτῆς Πλάτων ἐν Φαίδρῳ. γίνονται δὲ οὗτοι οἱ κῆποι τοῦ Ἀδώνιδος εἰς ἀγγεῖα κεράμεια σπειρόμενοι, ἄχρι χλόαν μόνον· ἐκφέρονται δὲ ἅμα τελευτῶντι τῷ θεῷ, καὶ ῥίπτονται εἰς κρήνας.

qui ineuitabili iniuria malisq; afficiuntur. Delphis enim, quòd Æsopum per nefas sustulissent, iratum numen fuit. Quamobrem & Pythiam respondisse ipsis ferunt, expiandum esse Æsopo illatum scelus. Hic enim adeò Deo carus extitit, vt in vitam reuocatum fabulentur, vt Tyndareum, vt Herculem, vt Glaucum.

48. Ægienses neque tertij neque quarti.] In homines viles ac frugis nullius. Ægienses enim in Achaia Ætolorum victores, Apollinem consulentes, quinam Græcorum præstarent, responsum tulerunt: *Vos Ægienses neque tertij estis, neque quarti.*

49. Adonidis hortis infructuosiores.] In eos dicitur Prouerbium, qui nihil generosum gignere possunt. Meminit eius Plato in Phædro. Fiebant autem Adonidis horti in testis semine consitis, at gramine dumtaxat. Efferuntur autem vnà cum extincto iam Deo, iaciunturque in fontes.

50. Bene-

De sera numinis vindicta, vbi & Prouerbiũ interpretatur, quoties serò sontes à numine corripiuntur. Plura Max. Planudes, & Ioachim. Camerarius in Æsopi vita.

Vt Tyndareum.] Pollucẽ accipio Tyndari filium creditum, & immortalem, qui & Castorem fratrem immortalem reddidisse fingitur. Virg. VI. Æn. ver. CXXI.

Si fratrem Pollux alterna morte redemit,
Itq; reditq; viam toties. ———

vbi & de Eurydice ab Orpheo reducta, ac de Hercule; de quo Alcestidem Admeti coniugem ad superos retrahente suprà diximus Adag. 18. Porrò *Tyndareum puerum* nominat διοσκούρου Valerius Flaccus libro I. Argonaut. & *Tyndareum* Ouid. in Epist. Hermiones. De *Glauco* verò mellis haustu ad vitam reuocato Apostolius ex Palæphato περὶ ἀπίστων ad illud Γλαῦκος πιὼν μέλι ἀνέστη. Similia porrò exempla de iis qui elati reuixerint, colligit C. Plinius lib. VII. Natur. historiæ cap. LII.

48. Quidam Megarensibus datum oraculum hoc scribunt:

Ὑμεῖς ὦ Μεγαρεῖς οὔτε τρίτοι οὔτε τέταρτοι.

Plura Suidas. Steph. in Αἴγιον narrat eadem.

49. Platonis locum è Phædro adscribã: Ὁ νοῦν ἔχων γεωργὸς, ὧν σπερμάτων κήδοιτο, καὶ ἔγκαρπα βούλοιτο γενέσθαι, πότερα σπουδῇ ἂν θέρους εἰς Ἀδώνιδος κήπους ἀρῶν, χαίροι, θεωρῶν καλοὺς ἐν ἡμέραισιν ὀκτὼ γιγνομένους; ἢ ταῦτα μὲν δὴ παιδιᾶς τε καὶ ἑορτῆς χάριν δρῴη ἄν, ὅτε καὶ ποιοῖ; id est, *Prudens agricola:*

50. Beneuolentia importuna nihil differt à simultate.] Verba sunt Hippolyti ad Phædram, adamare se illum, ac præ ceteris mortalibus deperire iactantem.

51. Acanthia cicada.] De mutis Musarumq; expertibus vsurpatũ. Ferunt enim Acanthias cicadas minimè canere.

52. Acesias medicatus.] De iis qui in peius curant. Aristophanes in Tetrametris extulit: Acesias, inquit, podicem medicatus est. Erat enim medicus is imperitus, qui pedibus ægrum sanare volens malè curauit.

53. Acco.] De stultis ac delirantibus. Acco enim femina notæ fuit stultitiæ, quam ad speculum ferũt cum imagine sua, quasi cum alia muliere confabulari solitam. Hinc & Accissare de id genus hominibus dici cœptum.

54. Ausculta eum cui quattuor sunt aures.] De facilè obtemperanti-

50. Ἄκαιρος εὔνοια, οὐδὲν ἐχθροῦ διαφέρει.] Ταύτην φασὶν Ἱππόλυτον εἰπεῖν πρὸς Φαίδραν φάσκουσαν φιλεῖν τε καὶ στέργειν αὐτὸν μάλιστα ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους.

51. Ἀκάνθινος τέττιξ.] Ἐπὶ τῶν ἀφώνων καὶ ἀμούσων λέγεται, παρόσον οἱ Ἀκάνθιοι τέττιγες οὐκ ᾄδουσιν.

52. Ἀκεσίας ἰάσατο.] Ἐπὶ τῶν ἐπὶ τὸ χεῖρον ἰωμένων. ὅλην δὲ Ἀριστοφάνης ἐν τετραμέτροις ἐκφέρει, λέγων, Ἀκεσίας τὸν πρωκτὸν ἰάσατο. Ἀκεσίας γάρ τις ἐγένετο ἰατρὸς ἀφυὴς, ὃς τὸν πόδα τινὸς ἀλγοῦντος κακῶς ἐθεράπευσεν.

53. Ἀκκώ.] Ἐπὶ τῶν μωραινόντων. ἡ γὰρ Ἀκκὼ γυνὴ γέγονεν ἐπὶ μωρίᾳ διαβεβοημένη, ἥν φασιν ἐσοπτριζομένην τῇ εἰκόνι ὡς ἑτέρῳ διαλέγεσθαι. ἔνθεν καὶ τὸ Ἀκκίζεσθαι περὶ ταύτην λελέχθαι.

54. Ἄκουε τοῦ τὰ τέσσαρα ὦτα ἔχοντος.] Ἐπὶ τῶν εὐπειθούντων. χρησμὸς

agricolæ nónne ea semina, de quibus maiorem curam gerit, & è quibus fructum exspectat in æstate, in Adonidis hortis summo studio & gaudio seret, vt intra octo dierum spatium pulcros inde fœtus contempletur? an fortaßè, si quando id egerit, festi cuiusdam diei ludiq; gratia id faciet?

50. Οὐδὲν ἐχθροῦ.] Diogenianus & Apostolius ἔχθρας constanter præferunt.

51. Stephanus Byzantius *Acanthum* Ætoliæ opidum facit, mutasq; ibidem cicadas. Plinius lib. XI. cap. XXVII. in agro Rhegino cicadas omnes silere scribit; vltra flumẽ verò in Locris canere. Lege Pausaniam lib. II. Eliacorum, & Straboné lib. VI. Geographiæ: qui & de Eunomo Locrensi ac cicada sonitũ fractæ chordæ supplente, fabulã memorat. de qua pluribus nos ad Photij Bibliothecam in Cononis Narrat. VII. Adde Theophylacti Simocatæ Procemium in Physica Problemata.

52. Ἀκεσίας ꝯ.] Vatic. cod. aliter: Ἐκεῖνο δὲ Ἀκεσίας πρὸς τὸ χεῖρον θεραπεύεται.

53. Ἀκκίζεσθαι.] Vsurpat verbum hoc sæpè Lucianus, sed alia notione pro *dissimulatè recuso*, vt Chiliastes Erasmus & in Thesauro suo Henr. Stephanus obseruarunt. Sic M. Tullius lib. II. Epist. XIX. ad Atticum: *Hoc, opinor, certi sumus periisse omnia: quid enim* ἀκκιζόμεσθα *tam diu*? Plutarchus, περὶ Στωικῶν ἐναντιωμάτων notat *Acco* & *Alphito* mulieres fuisse terriculamenta, vel lamias ac lemures. Etymologista eadem cum Zenobio.

54. Οὐδεὶς ἀψευδέστερος.] Nulla oracula veriora fuisse Apollinis, aliud Adagium indicat, Τὰ ἐκ τρίποδος.

55. Plato

χρησμὸς γὰρ ἐδόθη Ἐντίμῳ τῷ Κρητὶ καὶ Ἀντιφήμῳ τῷ Ῥοδίῳ, φυλάξασθαι τὸν τετράωτον. ἦν δὲ οὗτος λῃστὴς Φοῖνιξ. οἱ δὲ τοῦ χρησμοῦ ἀμελήσαντες ἀπώλοντο. ἢ ἐπὶ τοῦ πολλὰ ἰδόντος καὶ πολλὰ ἀκούσαντος, ὥς Ἀριστοφάνης φησίν. ἄλλοι δὲ, τὴν παροιμίαν παραγγέλλειν τῶν ἀληθευόντων ἀκούειν. οὐδεὶς γὰρ ἀψευδέστερος τοῦ Ἀπόλλωνος. ὃν τετράχειρα καὶ τετράωτον ἱδρύσαντο Λακεδαιμόνιοι, ὥς φησι Σωσίβιος, ὅτι τοιοῦτος ὤφθη τοῖς περὶ Ἀμύκλαν μαχομένοις.

55. Ἀκίνητα κινεῖν.] Καθ' ὑπερβολὴν, ὅτι μὴ δεῖ κινεῖν μήτε βωμοὺς, μήτε τάφους, ἢ ἡρῷα.

56. Ἀκέσεως καὶ Ἑλικῶνος ἔργα.] Ἐπὶ τῶν θαύματος ἀξίων. οὗτοι γὰρ πρῶτοι τὸν τῆς Πολιάδος Ἀθηνᾶς πέπλον ἐδημιούργησαν· ὁ μὲν Ἀκεσεὺς γένος ὢν Παταρεὺς, ὁ δὲ Ἑλικὼν Καρύστιος.

57. Ἄκρον λάβε, καὶ μέσον ἕξεις.] Ἐπὶ τῶν δυσφράστων καὶ δυσνοήτων. οἱ γὰρ τὴν Αἴγιναν νικήσαντες πολέμῳ, ἐκπεσόντες τῆς πατρίδος, ἐχρήσαντο τῷ θεῷ. ὁ δὲ τὸ εἰρημένον αὐτοῖς ἀνεῖλεν. οἱ δὲ

bus. Oraculum enim Entimo Cretensi & Antiphemo Rhodiensi datum, cauerent sibi ab eo cui quattuor essent aures. Talis erat latro quidam Phœnix. Illi neglecto oraculo perierunt. Vel de eo qui multa videt & audit, vt Aristophanes ait. Alij adhibēt de veritate audienda. Nemo enim Apolline verior est habitus, cuius statuā Lacedæmonij quattuor manibus totidemque auribus collocarunt, vt refert Sosibius, quia talis visus est ad Amyclas pugnantibus.

55. Non mouenda mouere.] Hyperbolicè monemur, neque aras, neque sepulcra, aut heroum sacella violanda.

56. Acesei & Heliconis opera.] De rebus admiratione dignis. Hi enim primi Mineruę Poliadis peplum texuerunt. Acesеus quidem genere Patarensis; Helicon verò Carystius fuit.

57. Summa cape, & medio potieris.] De perplexis & obscuris vsurpatum. Æginetis vi patria pulsis, & de sede quærenda oraculum consulentibus sic obscurè responsum est. Illi ora-

55. Plato & Plutarchus sæpè adhibent. Loca vide apud Erasmum.

56. Poliadis.] Sic dictæ quasi ciuilis aut vrbanæ. πόλις enim κατ' ἐξοχὴν, Byzantium dictum, & ἄστυ vocatæ *Athenæ*, vt *Vrbs* pro Roma. Seruius ad illud Virgilij:

—— *an quò via ducit, in Vrbem?*

Et Donatus ad illud Comici in Eunucho: *An in astu venit?* De hac autem Pallade multa Pausanias in Atticis, & Strabo lib. IX. γεωγρ. Meminit & Ælianus lib. II. ποικ. ἱστ. cap. X. Ὦ πολιὰς Ἀθηνᾶ, καὶ σὺ αἰθέριε Ζεῦ. Malè ergo in scriptis Diogeniani exemplaribus παλλάδος Ἀθηνᾶς legebatur.

57. Medium habuerunt.] Pro habitarunt, vt veteres loquebantur. Platonis autem non dissimilis est locus initio lib. III. De legibus, de primis mortalibus montium cacumina inundationum metu incolentibus; pòst paulatim ad medium, hinc ad pedem, aquarum fontiumque causa migrantibus. Liceat etiam aptare Adagium, hortando ad summa quisque vt contendat; sic enim futurū medium vt teneat. M. Tullius in Bruto: *Prima sequentem, honestum est in secundis tertiisque consistere.* Quò etiam pertinet illud: *Iniquum postula, vt æquum auferas.* Prouerbium aliter paullò Apostolius habet, & concisius in scidis additamentorum è Vaticana.

oraculum interpretantes, summũ montis verticem occupantes, medium habuerunt. Quo fit vt, cùm res ad intelligendum difficiles obscurè significare volumus, hoc Prouerbio vtamur.

συμβαλόντες τὸν χρησμὸν, ἀκρωτήριόν τι καταχόντες καὶ μέσον ᾤκησαν. ἀπὸ δὲ ταύτης τῆς αἰτίας ὅταν τι δυσνόητον θέλωμεν αἰνίττεσθαι, χρώμεθα τῇ προειρημένῃ.

58. Cotem saginare.] In eos, qui multi cibi sunt, ex quo corpori nihil accedat.

58. Ἀκόνην σιτίζειν.] Ἐπὶ τῶν τροφῇ μὲν πολλῇ χρωμένων, μηδὲν δὲ εἰς τὸ σῶμα ἐπιδόντων.

59. Sine capite fabula.] De imperfecto ac mutilo sermone. Plato: *Si sermonem absque capite libens reliqui.*

59. Ἀκέφαλος μῦθος.] Ἐπὶ τῶν ἀτελῆ λεγόντων. Πλάτων· Ἐὰν μῦθον ἀκέφαλον ἑκὼν καταλίποιμι.

60. Infructuosior oleastro.] De pauperrimis. Lacones enim oleam siluestrem Ἄγριππον nominant.

60. Ἀκαρπότερος ἀγρίππου.] Ἐπὶ τῶν πάνυ πενομένων εἴρηται. Λάκωνες γὰρ τὴν ἀγρίαν ἐλαίαν, Ἄγριππον καλοῦσιν.

61. Summo digito contingere.] De rebus non accuratè meditatis, sed extremo, quod aiunt, digito attactis.

61. Ἄκρῳ ἅψασθαι τῷ δακτύλῳ.] Ἐπὶ τῶν οὐκ ἀκριβῶς ἠσκημένων, οὐδὲ κατὰ τὴν παροιμίαν ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ ἁψαμένων.

62. Salem & mensam ne transgrediaris.] De amicis, qui his communiter vtuntur, vti decet.

62. Ἅλα καὶ τράπεζαν μὴ παραβαίνειν.] Ἐπειδὴ τοῖς κοινωνήσασι τούτων φίλοις χρῆσθαι δεῖ.

63. Salsi huic nihil inest.] De infitetis ac morosis per risum vsurpatum.

63. Ἅλμη οὐκ ἔνεστ' αὐτῷ.] Ἐπὶ τοῦ ἁλικοῦ καὶ ἀηδοῦς, κατ' εἰρωνείαν, εἴρηται.

64. Ἀλλ'

---

58. Totidem hæc verbis in Suida legi Typographorum στέφανος, omissa tamen per incuriam librarij voce πολλῇ, adnotauit.

59. Platonis locus lib. VI. De legibus: Οὔκουν δή που λέγων γε ἂν μῦθον ἀκέφαλον ἑκὼν καταλίποιμι. Vnde in Zenobio pro εἰπὼν rescribendum ἑκὼν duxi.

61. Vtitur Lucianus in Demonactis vita, & in epistola quadam Basilius, locis ab Erasmo citatis. Eleganter verò Cicero in Cæliana, adiuncta item affini Parœmia: *Multos & vidi in hac ciuitate & audiui, non modò qui primoribus labiis gustassent genus hoc vitæ, & extremis, vt dicitur, digitis attigissent; sed qui totam adolescētiam voluptatibus dedissent, emersisse aliquando, & se ad frugem bonam, vt dicitur, recepisse.*

62. E Pythagoreo fluxisse præcepto apparet. Origenes lib. 2. contra Celsum, Archilochum Parium Iambographum adducit, qui Lycamben, quòd salem ac mensam esset prætergressus, insectatus sit his verbis: Ὅρκον δ' ἐνοσφίσθης μέγαν, ἅλας τε καὶ τράπεζαν. *Sacramentum irritasti magnum, salem & mensam.* Aristot. lib. VIII. Ethic. Nicomach. Κατὰ τὴν παροιμίαν γὰρ οὐκ ἔστιν εἰδῆσαι ἀλλήλους πρὶν τοὺς λεγομένους ἅλας συναναλῶσαι. Demostheni etiam & Chrysostomo ἁλῶν κοινωνοῦντες, *sodales conuictorésque* dicuntur.

63. Pro ἁλικοῦ, quæ hîc vox minimè quadrat, quòd *salsum* significet, Cod. Vatic. γλυκέος καὶ ἀηδοῦς. Rectiùs Suidas: ἐπὶ τοῦ ἀγλαδικοῦς καὶ ἀηδοῦς. Diogenianus & Apostolius ἀναφροδίτου. Catullus:

Nulla

64. Ἀλλ' ὥσπερ ἥρως ἐν ἀσπίδι ξενίσαι σε βούλομαι.] Ἐπὶ τούτων εἴρηται, οἳ τοῖς ἑαυτῶν ἔργοις ἢ τέχναις χρώμενοι, τοὺς φίλους εὐεργετοῦσι· παρόσον οἱ ἥρωες τὸ παλαιὸν ἔνοπλοι ὄντες ἐξενίζοντο.

65. Ἄλλοι κάμον, ἄλλοι ὤναντο.] Ἐπὶ τῶν παρ' ἐλπίδα κληρονομησάντων τὰ ἀλλότρια.

66. Ἀλλ' οὐδὲν δεῖ παρὰ τὸν βωμὸν βουλεύειν.] Ὅτι μὴ χρὴ ἐν αὐτοῖς τοῖς ἔργοις βουλεύεσθαι, ἀλλὰ περὶ τῶν πραγμάτων· παρόσον καὶ οἱ τὰ ἱερεῖα προσάγοντες, περὶ τοῦ καλλιερῆσαι βουλεύονται.

67. Ἀλλ' οὐκ αὖθις ἀλώπηξ παγαῖς.] Ἁλώσεται λείπει· παρόσον ἅπαξ διαφυγοῦσα πάγας, δεύτερον οὐκ ἐμπεσεῖται. εἴρηται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν πονηρὰν συκοφαντίαν ἐκφυγόντων.

68. Ἀλεκτρυόνων μέμφεσθαι κοιλίαν.] Ἐπὶ τῶν περὶ τὸν βίον πολυτελῶν καὶ ἁβροδιαίτων.

69. Ἄλλο γλαύξ, ἄλλο κορώνη φθέγγεται.] Ἐπὶ τῶν τοῖς κρείττοσιν ἐριζόντων ἤτοι ἐπὶ τῶν ἄλλοις οὐ συμφωνούντων.

64. Imò tamquam heros in clypeo hospitio te volo accipere.] De eo vsurpatur, qui suis factis aut artibus fretus benè de amicis meretur. Ductum ab heroibus, qui antiquitus in armis diuersabantur.

65. Alij laborarunt, lucrum alij reportarunt.] De iis qui præter spem aliena adierunt bona.

66. Atqui non est apud aram consultãdum.] Non oportere in ipso opere, sed antè deliberare; vt qui litare volunt, rei diuinæ necessaria præparare solent.

67. At non iterũ vulpes laqueis.] Deest, capitur. quòd semel pedicis ereptа non iterùm incidat. Fertur Adagium de iis, qui improborum calumnias effugerunt.

68. Gallorum incusare ventrẽ.] In homines luxu perditos, ac lautè viuentes.

69. Aliud noctua, aliud cornix sonat.] Aptari potest iis, qui cum præstantioribus contendunt: vel certè, qui aliis non consentiunt.

70. Vul-

Nulla est in tanto corpore mica salis. Quem locum Fabius lib. VI. Institut. Orat. excutit, certantque interpretes. Comicus in Eunucho: *Qui habet salem, qui in te est.* Et Cicero Philipp. 2. *Aliquid salis ab vxore mima trahere potuisti.*

66. Legunt alij hexametron hoc modo:
Ἀλλ' οὐδὲν παρὰ τὸν βωμὸν δεῖ τὰς ἐπινοίας.
Quod extremum displicet Hen. Stephano, malitque βουλεύειν vel βουλὰς hinc mutuari. Mox etiam Aldina editio pro καλλιερῆσαι, voce nihili, legit καλλιερῆσαι, optimè. vnde & καλλιέρημα sacra litata.

67. In Græcis Plutarchi Collectaneis Prouerbiorum M.S. (quę mihi videre nunc demum contigit) repperit hæc Desiderius: Ἀλώπηξ διαφυγοῦσα πάγας, οὐχ ἁλίσκεται. Malè igitur πάτας olim operæ pro πάγας hîc excuderunt.

68. Aristophanes in Vespis, & ex illo Suidas:
Ἀλεκτρυόνος μ' ἔφασκε κοιλίαν ἔχειν·
Ταχὺ γὰρ καταπέψει τ' ἀργύριον.
Galli me ventrem dixit habere:
Aurum enim citò concoquet.

70. Vulpinari cum vulpe.] In eos qui similes circumſcribere ac fallere tentant.

71. Vulpes muneribus non capitur.] De iis qui muneribus corrumpi nequeunt.

72. Fruſtrà canis.] De incaſſum laborantibus.

73. His lingua, at illis ſunt molares inuicem.] In loquaces, & edaces.

74. Aliud quidē Leucon ait, alia verò Leuconis aſinus portat.] In eos vſurpatur, quorum factis verba repugnant. Leucon enim ruſticus melle vtres plenos ſportulis impoſitos Athenas ferebat, hordeum ſuperiniiciens, modicum vt pro hordeo penderet vectigal. Aſello verò cadenti publicani cùm auxiliari vellent, mél latere cognouerunt, & pro vectigali non ſoluto ſuſtulerunt.

75. Aliam exhauſimus, alia rurſum affluit.] De laborantibus, & nihil perficientibus. Cùm enim naue rimas agente aqua è ſentina hauritur, tantumdemque ampliùs affluit, irritus ſuſcipitur labor.

76. Meliores nanciſci aues.] De iis, quibus in aduerſis proſpera ſuccedunt.

70. Ἀλωπεκίζειν πρὸς ἑτέραν ἀλώπεκα.] Ἐπὶ τῶν ἐξαπατᾶν ἐγχειρούντων τοὺς ὁμοίους.

71. Ἀλώπηξ οὐ δωροδοκεῖται.] Ἐπὶ τῶν οὐ ῥᾳδίως δώροις ἁλισκομένων.

72. Ἄλλως ᾄδεις.] Ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων.

73. Ἄλλοισι μὲν γλῶττα, ἄλλοισι δὲ γόμφοι.] Παρόσον οἱ μὲν λάλοι, οἱ δὲ φάγοι.

74. Ἄλλα μὲν Λεύκων λέγει, ἄλλα δὲ Λεύκωνος ὄνος φέρει.] Λέγεται μὲν ἐπὶ τῶν ἀσυμφώνως τοῖς ἔργοις τοὺς λόγους παρεχομένων. Λεύκων γάρ τις γεωργὸς μέλιτος ἀσκοὺς εἰς φορμὸν ἐμβαλὼν, ἐκόμιζεν Ἀθήναζε. κριθὰς οὖν τοῖς φορμοῖς ἐμβαλὼν, ὡς ὑπὲρ κριθῶν ὀλίγον εἰσπραχθησόμενος τέλος, [ἐκόμιζε.] τοῦ δ' ὄνου πεσόντος, οἱ τελῶναι βοηθῆσαι βουλόμενοι, ἔμαθον ὅτι μέλι ἐστὶ, καὶ ἀπηνέγκαντο αὐτὸ ὡς ἀτελώνητον.

75. Ἄλλην μὲν ἐξηντλοῦμεν, ἡ δ' ἐπεισρέει.] Ἐπὶ τῶν πονούντων, καὶ οὐδὲν πλέον ἀνυόντων. ἐπειδὰν γὰρ τῆς νεὼς ῥεούσης ἐξαντλῶσι τὸ ἐν τῇ ἀντλίᾳ ὕδωρ, καὶ πλέον εἰσρέῃ, μάτην πονεῖν οἱ ναῦται δοκοῦσιν.

76. Ἀμεινόνων οἰωνῶν τυχεῖν.] Ἐπὶ τῶν ἐκ κακῶν εἰς ἀγαθὰ μεταβαινόντων.

77. Ἀμ-

70. Ἀλωπεκίζειν *vulpinari* reddidi, à qua voce M. Varro Myſteriis, apud Nonium, non abhorruit : *Vulpinare, modò*, inquit, *& concurſa quà libet, erras.* Senarius autem eſt:

Cum vulpe vulpinare tu quoque inuicem.

74. Prouerbium nudè Suidas retulit, deeſtque τὸ λέγει, quod nec in Diogeniano reperias, qui totidem pęnè verbis fabulam refert, Phrygis fabulatoris apologis non abſimilem. Apoſtolij editio υἱὸς pro ὄνος ſic præfert : Ἄλλα μὲν Λεύκων, ἄλλα δὲ Λεύκωνος υἱός.

76. Aues olim in auguriis & auſpiciis *addicere & abdicere* dicebantur T. Liuio ac Feſto. Homerus Ιλ. μ'.

Εἷς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης.

Vna auis optima pro patria pugnare tuenda.

77. Home-

77. Ἅμ' ἔπος, ἅμ' ἔργον.] Ἐπὶ τῶν ταχέως καὶ ὀξέως ἀνυομένων.

78. Ἀμελοῦς γωνία.] Ἐπὶ τῶν ἀργῶς καὶ ῥαθύμως καθημένων. ἔστι δὲ καὶ χωρίον Λιβύης, Ἀμελὴς γωνία καλούμενον.

79. Ἀμουσότερος Λειβηθρίων.] Ἐπὶ τῶν ἀμούσων καὶ ἀπαιδεύτων. Λειβήθριοι γὰρ ἔθνος Περσικόν ἐστιν οὔτε μέλους ἁπλῶς, οὔτε ποιήματος ἔννοιαν λαμβάνον. λέγονται δὲ ἀμουσότατοι εἶναι, ἐπειδὴ παρ' αὐτοῖς ὁ τοῦ Ὀρφέως ἐγένετο θάνατος.

80. Ἄμμον μετρεῖν.] Ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων καὶ ἀνεφίκτων.

81. Ἅμ' ἠλέηται, καὶ τέθνηκεν ἡ χάρις.] Ἐπὶ τῶν εὐεργετουμένων καὶ παραχρῆμα τῆς χάριτος ἐπιλανθανομένων.

82. Ἄμμες πότ' ἦμες.] Λακωνικὴ ἡ παροιμία. οἱ γὰρ πρεσβύτεροι ἐν Λακεδαίμονι χορεύοντες, τοῦτο ἐπέλεγον, Ἄμμες πότ' ἦμες· ἀντὶ τοῦ, Ἡμεῖς ποτὲ ἦμεν.

77. Simul & dictum & factum.] De rebus citò ac velociter confectis.

78. Ignaui angulus.] In otiosè atque ignauè desidentes. Est enim Africæ locus Ἀμελὴς γωνία dictus, quasi *securum angulum* dicas.

79. Indoctior Libethriis.] In hominem indoctum, & à Musis alienum. Libethrij enim populi Persarum Musicæ ac Poëticę omnino sensum non habent, feruntúrque indoctissimi, & à Musis alieni; apud quos & Orpheus creditur occisus.

80. Arenam metiri.] De rebus, quæ comprehendi ac fieri nequeunt.

81. Simul & misertum est, interiitque gratia.] In eos, qui accepto beneficio statim gratiæ obliuiscuntur.

82. Nos quondam fuimus.] Laconicum Prouerbium. Seniores enim Lacedæmonij saltantes hoc accinebāt, Ἄμμες ποτ' ἦμες, pro Ἡμεῖς ποτὲ ἦμεν, *Nos quondam eramus.*

83. Fal-

77. Homericum est Prouerbium. Terentius: *dictum, factum.* Virgilius lib. 1.

——— *dicto citiùs tumida æquora placat.*

Ex illo Homeri:

Αὐτίκ' ἔπειθ' ἅμα μῦθος ἔην, τετέλεστο δ' ἔργον.

Confestim dicto citiùs res ipsa peracta.

& Hymno in Mercurium:

——— ἅμ' ἔπος τε καὶ ἔργον.

79. Ἔθνος Περσικόν.] Corruptus videatur locus. Apud Thraces enim interfectus, non in Perside, *Orpheus.* Venit itaque in mentem parua litterarum commutatione Πιερικὸν reponendum. *Pierides* enim *Musæ* dictæ, vt & *Libethrides* Virgilio in Melibœo. Fontis meminit Strabo, Plinius, Solinus. De *Orphei* autem monumento à Libethriis violato multa in Bœoticis Pausanias, quem vide.

80. Confine illi Κύματα μετρεῖν, & *Corœbo stultior*, qui vndas numerare tentabat.

82. Laconicę huius cantionis in choreis celebratæ meminit Plutar. libro, Quomodo se quis citra inuidiam laudare possit: Διὸ καὶ τῶν ἐν Λακεδαίμονι χορῶν ᾀδουσιν. οἱ μὲν τῶν γερόντων,

Ἄμμες ποτ' ἦμεν ἄλκιμοι νεανίαι.

οἱ δὲ τῶν παίδων,

Ἄμμες δέ γ' ἐσσόμεθα πολλῷ κάρρονες.

οἱ δὲ τῶν νεανίσκων,

Ἄμμες δέ γ' εἰμέν· αἰ δὲ λῇς, αὐγάσδεο.

Et disertiùs in Laconicis institutis: Τριῶν γὰρ χορῶν ὄντων κατὰ τὰς τρεῖς ἡλικίας, καὶ συνισταμένων ἐν ταῖς ἑορταῖς, ὁ μὲν τῶν γερόντων, ἀρχόμενος ᾖδεν,

Ἄμμες ποτ' ἦμες ἄλκιμοι νεανίαι.

εἶτα ὁ τῶν ἀκμαζόντων ἀνδρῶν ἀμειβόμενος,

Ἄμμες δέ γ' ἐσμέν· αἰ δὲ λῇς, αὐγάσδεο.

Οἱ δὲ

83. Falces petebam, at hi ligones denegant.] De iis, qui petunt quid; aliis alia habere se negantibus.

84. Si caro non adsit, salsamentum adhibendum.] Monet Prouerbium quæcumque adsunt, iis nos contentos esse oportere.

85. Cum necessitate ne Dij quidem pugnant.

86. Fugiens vir haud strepitu moratur lyræ.] De iis, qui citò ac festinanter vtilia quæque peragunt.

87. Viro Lydo negotiũ non erat, sed foras profectus parauit.] De iis, qui malũ sibi accersũt: quomodo Crœsus, qui Cyrum in se bello prouocauit.

88. Pro perca scorpium.] Dictũ de iis, qui pro melioribus deteriora capiũt.

83. Ἄμας ἀπήτουν, οἱ δ' ἀπηρνοῦντο σκάφας.] Ἐπὶ τῶν ἄλλα μὲν ἀπαιτουμένων, ἄλλα δ' ἔχειν ἀρνουμένων.

84. Ἂν μὴ παρῇ κρέας, τάριχος στερκτέον.] Παραγγελία ὅτι δεῖ τοῖς παροῦσιν ἀρκεῖσθαι.

85. Ἀνάγκῃ οὐδὲ θεοὶ μάχονται.

86. Ἀνὴρ δὲ φεύγων οὐ μένει λύρας κτύπον.] Ἐπὶ τῶν ταχέως καὶ ὀξέως ὀφειλόντων ἕκαστα πράττειν.

87. Ἀνδρὶ Λυδῷ πρᾶγμ' οὐκ ἦν, ἀλλ' αὐτὸς ἐξελθὼν ἐπρίατο.] Ἐπὶ τῶν κακὰ ἑαυτοῖς ἐπισπωμένων· παρόσον Κροῖσος πόλεμον ἑαυτῷ ἐπεσπάσατο Κύρον.

88. Ἀντὶ πέρκης σκορπίον.] Ἐπὶ τῶν τὰ χείρω αἱρουμένων ἀντὶ βελτιόνων.

89. Ἀνεω-

ὁ δὲ τρίτος ὁ τῶν παίδων,
Ἄμμες δέ γ' ἐσσόμεσθα πολλῷ κάρρονες.

Tres chori erant in festiuitatibus pro triplici ratione ætatis, quorum princeps senum sic canebat:
Olim iuuentutem nos strenuam egimus.
Cui respondebat virorum ætate vigentium chorus:
Fortes sumus nos: fac, si vis, periculum.
Tertius puerorum cantabat:
Nos erimus his præstantiores plurimo.

Plura Politianus Miscell. cap. LXXXVIII. & Eras. Chil. I. Cent. IX. ad illud Virg. 2. Æn.
——— Fuimus Troës, fuit Ilium & ingens
Gloria Teucrorum. ———

83. Adagij principium adhibet Plutarchus lib. De garrulitate, suadens respondenti mentem vt interrogantis accuratè perdiscat, ne illud fiat, quod Prouerbio dici solet, Ἄμας ἀπήτουν. explicatque Ioann. Tzetzes Variarum Historiar. Chil. VIII. his versibus:

Ἐν παροιμίαις Δίδυμος καὶ Ταρραῖος γράφουσι,
Ἄμας ἀπήτουν, οἱ δ' ἀπηρνοῦντο σκάφας.
Ἡ παροιμία πρὸς τοὺς, ὑπάρχει δ' ἡ ῥηθεῖσα,
Οἵτ' ἂν ζητῶν τις ἕτερον, ἕτερον τὶ λαμβάνῃ·
Ἢ δίδωσι, ζητούμενος, ἕτερον ἀνθ' ἑτέρου.

Didymus & Tarrhæus in Prouerbiis hoc numerant:
Falces poscebam, at hi ligones negant:
Familiare est Adagium, dici solitum
Cùm quærit quis aliud, aliud verò accipit,
Aut dederit postulatus aliud pro alio.

Vide Hieronymum Elenum Belgam, Diatribarum Iuris lib. II. vbi & Iuuenalis locum Sat. XIV. ab interpretibus malè intellectum explanat. Porrò Prouerbio huic simile illud: Ἐγὼ σκόροδά σοι λέγω, σὺ δὲ κρόμμυ' ἀποκρίνεις. *Ego tibi loquor de alliis, tu respondes de cepis.* Pertinet huc & ἀγροικὸν illud ex Aristoph. Prou. Τὴν σκάφην σκάφην λέγων.

85. Explicat infrà Prouerbiũ, Δεινῆς ἀνάγκης οὐδὲν ἰσχυρότερον, & Suidas. Simonidis autem est non semel à Platone laudatum lib. De legibus V. & VII. & eleganter T. Liuius: *Pareatur necessitati, quam ne Dij quidẽ superant.*

88. Lycophronis illud huic geminum:
Οἱ δ' ἀντὶ πιπαῦς σκορπίον παρέξει.

Et Christi hoc Luc. XI. v. I. Τίς δὲ ὑμῶν τὸν πατέρα αἰτήσει ὁ υἱὸς ἄρτον, μὴ λίθον ἐπιδώσει αὐτῷ;

εἰ καὶ

89. Ἀνεῳγμέναι Μουσῶν θύραι.] Ἐπὶ τῶν ἐξ ἑτοίμου λαμβανόντων τὰ κάλλιστα τῶν ἐν παιδείᾳ.

90. Ἀνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐκποδὼν φίλοι.] Ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς κακοῖς μηδὲ μίαν εὑρισκόντων βοήθειαν φευγόντων τῶν φίλων.

91. Ἄνθρωπος ἀνθρώπου δαιμόνιον.] Ἐπὶ τῶν ἀπροσδοκήτως ὑπὸ ἀνθρώπου σωζομένων, καὶ διά τινα εὐδαιμονούντων.

92. Ἂν οἶνον αἰτῇ, κόνδυλον αὐτῷ δίδου.] Ἐπὶ τῶν δεινὰ μὲν λαμβανόντων, ἀγαθὰ δὲ αἰτούντων. ἡ δὲ ἱστορία ἀπὸ τοῦ Κύκλωπος, παρέσον αἰτήσας οἶνον τὸν Ὀδυσσέα, τῶν ὀφθαλμῶν ἐστερήθη. Ὀδυσσέα γὰρ ἐν τῷ σπηλαίῳ κατασχὼν ὁ Κύκλωψ, καὶ τοὺς ἑταίρους αὐτοῦ ἀρξάμενος κατεσθίειν, οἶνον παρ' αὐτοῦ λαβὼν ἔπιε, καὶ ταύτην αὐτῷ τὴν χάριν δίδωσιν, ὕστατον αὐτὸν καταφαγεῖν. μεθυσθεὶς δὲ μετὰ τὸ πιεῖν, καὶ ὑπνώσας, παρ' ἐκείνου ἐξετυφλώθη.

93. Ἂν ἡ λεοντῆ μὴ ἐξικνῆται, τὴν ἀλωπεκῆν πρόσαψον.] Ἂν μὴ φανερῶς δύνῃ βλάψαι, πανουργίᾳ χρῆσαι. ἂν μὴ

89. Apertę Musarum fores.] De iis, qui citò in discendo optima quæque apprehendunt.

90. Procul amici sunt viri in malis siti.] De iis, qui in aduersis, diffluentibus amicis, subsidij nihil reperiunt.

91. Homo homini Deus.] De iis qui nec-opinantes ab homine aliquo salutem consequuntur, & operâ alicuius beantur.

92. Si vinum postulet, pugnum porrige.] De iis, qui bona dum poscút, mala recipiunt. Historia de Cyclope desumpta, vinum ab Vlysse poscente, qui oculis eum priuauit. Vlyssem enim in spelunca captiuum tenens Cyclops, eiusque socios deuorare exorsus, vino ab eo accepto, se inuitauit hilariter, ipsique ne ingratus videretur, promisit vltimum esse deuorandum. Captus verò vino, altoque pressus somno, excæcatus est.

93. Si leonina pellis non sufficit, vulpinā adhibe.] Si negotium obiectum superare nequeas, dolo vtēdum. Si robore

εἰ καὶ ἰχθύν, μὴ ἀντὶ ἰχθύος ὄφιν ἐπιδώσει αὐτῷ; ἢ καὶ ἐὰν αἰτήσει ᾠόν, μὴ ἐπιδώσει αὐτῷ σκορπίον; *Quis ex vobis patrem petit panem, numquid lipidem dabit illi? Aut piscem, numquid pro pisce serpentem dabit illi? Aut si petierit ouum, numquid porriget illi scorpionem?*

89. Tale illud Diogeniani: Ἄφθονοι Μουσῶν θύραι. *Musarum sine inuidia fores.*

90. Vsurpat Aristides in Panathenaico Menandri hunc versum. Et decantatum illud, vt nihil perinde: *Amicus certus in re incerta cernitur.* vt Theognidi, vt Ouidio; atque adeò Salomoni in Prouerbiis. Contrarium verò εὐτυχία πολύφιλος. Vide Chil. Eras. & Apostolium De varia notione Ἐμποδών.

91. Plinij locus huc pertinet lib. 11 Natur. Historiæ: *Hic est vetustissimus referentibus benè merendi gratiam mos, vt tales numinibus adscribant. Quippe & omnium aliorum nomina Deorum ex hominum nata sunt meritis.* & Iuuenalis:

Quadraginta tibi si quis Deus, aut similis Diis
Et melior fatis donaret homuncio. ——

92. De Cyclope Polyphemo Homerus Odyss. IX. & Maro III. Æneid.

93. Desumptum è Lysandri Apophthegmate in eius vita apud Plutarchum, qui & in Sulla C. Carbonis dictum refert: Ὡς ἀλώπεκι καὶ λέοντι πολεμῶν, ἐν τῇ Σύλλα ψυχῇ κατοικοῦσιν, ὑπὸ τῆς ἀλώπεκος ἀνιῷτο μᾶλλον. *Bellum se*

robore aduersarium vincere nequeas, dolo & arte reliquias persequere. Dicitur Prouerbium de iis, in quibus prudentia potiùs quàm vi vtendum, vt Homerus ait:

Siue dolo, seu vi, vel apertè confice, vel clàm.

94. Ciconias imitari] De iis qui gratiam mutuò rependunt. Ciconias enim ferunt senio effœtos parentes alere, cumque volare nequeant, humeris gestare.

95. Illotis pedibus tectum subiens.] De iis qui imperitè se ad rem aliquam gerendam conferunt.

96. Viri senis velut vua passa cra-

κὶ ῥώμῃ τὸ πρoκείμενον ἐξανύοιτο, μηχανῇ καὶ τέχνῃ περαινέσθω τὸ λειπόμενον. τάττε) ἡ παροιμία ἐφ' ὧν σοφίᾳ μᾶλλον ἢ τῇ δυνάμει προσήκει χρῆσθαι, ὡς ὁ ποιητὴς φησὶ,

Ἠὲ δόλῳ, ἠὲ βίηφι, ἢ ἀμφαδὸν, ἠὲ κρυφηδόν.

94. Ἀντιπελαργεῖν.] Ἐπὶ τῶν τὰς χάριτας ἀνταποδιδόντων. λέγονται γὰρ οἱ πελαργοὶ γεγηρακότας τοὺς γονεῖς τρέφειν, καὶ μὴ δυναμένων ἵπτασθαι, φέρειν ἐπὶ τῶν ὤμων.

95. Ἀνίπτοις ποσὶν ἀναβαίνων ἐπὶ τὸ τέγος.] Ἐπὶ τῶν ἀμαθῶς ἐπί τινα ἔργα καὶ πράξεις ἀφικομένων.

96. Ἀνδρὸς γέροντος ἀσταφὶς τὸ κράνιον.]

---

cum vulpe & leone in animo Sullæ habentibus gerentem magis à vulpe infestari. Pro ἐξάνοιτο autem apud Suidam legitur præsens ἐξανύηται, & περάτηται.

Ἂν μὴ κὶ ῥώμῃ.] Virgilius II. Æneidos:

——— *dolus an virtus, quis in hoste requirat?*

Thucydides lib. v. Καὶ τὰ κλέμματα ταῦτα καλλίστην δόξαν ἔχει, ἃ τὸν πολέμιον μάλιστ' ἄν τις ἀπατήσας, τοὺς φίλους μέγιστ' ἂν ὠφελήσειεν. Ceterùm non nouum est Prouerbium, (vti vulgò, nouo initio hinc facto, ineptè anteà editum fuit) sed ἐπεξήγησις superioris in Diogeniano, Suida, & Apostolio, vna & item altera voce immutata, vt & sequens eòdem pertinere videatur. Versus autem Homeri (quem hîc κατ' ἐξοχὴν poëtam nominat Zenobius) hemistichia sunt, laudatq; Suidas: Ἠ' δόλῳ, ἠὲ βίηφι ex Odyss. ι'. ver. 146. alterum verò, Ἠ' ἀμφαδὸν ἠὲ κρυφηδὸν. ex Odyss. ξ'. 330. & τ'. 299. Cui simile illud Odyss. λ'.

Κτείνῃς ἠὲ δόλῳ, ἢ ἀμφαδὸν ὀξέϊ χαλκῷ.

94. Auis huius pietas passim celebrata; præter Aristot. & Ælianum, ab Origene libro IV. contra Celsum, Basilio M. Homilia VIII. in Hexaëmeron, & Philone in Decalogi expositione. Plinius lib. x. cap. XXIII. Natur. Hist. *Ciconiæ,* inquit, *nidos eosdem repetunt. Genitricum senectam inuicem educant.* Petronius Arbiter in Satyrico:

Ciconia etiam grata, peregrina, hospita,
Pietaticultrix, gracilipes, crotalistria.

Aristophanes in Auibus:

Ἀλλ' ἔστιν ἡμῖν τοῖσιν ὄρνισιν νόμος
Παλαιὸς, ἐν ταῖς τῶν πελαργῶν κύρβεσιν.
Ἐπὴν ὁ πατὴρ ὁ πελαργὸς ἐκπετησίμους
Πάντας ποιήσῃ τοὺς πελαργιδεῖς τρέφων,
Δεῖ τοὺς νεοττοὺς τὸν πατέρα πάλιν τρέφειν.
Nobis quidem auibus peruetusta lex viget,
Ciconiarum inscripta tabulis: vt simul
Ciconia parens educauerit suos
Ciconiadas, & iam volucres euaserint,
Pulli vicißim nutriant patrem suum.

Atque hinc lex Romæ: *Liberi parentes alant, aut vinciantur.* de qua nos pluribus ad Controuersiam primam M. Senecæ Rhetoris. Ceterùm Horapollo libro I. Hieroglyph. cap. LV. Cucuphæ eadem omnino tribuit.

95. Æneas Sophista in Epistola quadam: Οἱ μὲν πολλοὶ, τὸ δὴ λεγόμενον, ἀνίπτοις ποσὶν ἐπιπηδῶσι τοῖς ἱεροῖς. Sæpè Lucianus aliique.

Τέγος vel στέγος pro tecto & domo ipsa accipio.

96. Lucil. apud Noniũ *passos* vocat *senes*:

Rugosi passiq; senes eadem omnia quærunt.

Vtitur

νιῶν.] Ἐπὶ τῶν εἰς μηδὲν χρησιμευόντων, παρ᾽ ὅσον ἅπαν τὸ σῶμα τῶν γερόντων ἀσθενές.

97. Ἀνδρὸς γέροντος μήποτ᾽ εἰς πυγὴν ὁρᾶν.] Ἐπὶ τῶν πρὸς ἔνια μὴ χρησίμων.

98. Ἀντλεῖν ἀμφοτέραις.] Λείπει τὸ, χερσίν. ἐπὶ τῶν σπουδῇ τι ποιούντων. ὁμοία τῇ, Πάντα κάλων σεῖε.

99. Ἀνέμους γεωργεῖς.] Πρὸς τοὺς πονοῦντας καὶ μηδενὸς μεταλαγχάνοντας. ἐπειδὴ ὁ ἄνεμος πάντα μὲν φύει καὶ αὔξει, οὐδενὸς δὲ τυγχάνει, ἢ μόνον ἄχυρον ἀποφέρει.

100. Ἀντὶ κακοῦ κυνὸς σῦν ἀπαιτεῖς.] Ἐπὶ τῶν καλὰ ἀντὶ τῶν κακῶν ἀπαιτούντων.

ΕΚΑΤΟΝΤΑΣ Β.

1. ΑΝΘΡΑΚΕΣ ὁ θησαυρὸς πέφυκεν.] Ἐπὶ τῶν ἐφ᾽ οἷς ἤλπισαν διαψευσθέντων. μέμνηται αὐτῆς Λουκιανός· Τὸ γοῦν τοῦ λόγου ἐκεῖνο, ἄνθρακες ἡμῖν ὁ θησαυρὸς πέφυκε. καὶ πάλιν, Ἄνθρακάς μου τὸν θησαυρὸν ἀπέφηνας.

nium.] De nulli rei vtilibus, quandoquidem totum senis corpus imbecillum atque infirmum.

97. Viri senis nates intueri noli.] De iis, qui ad quædam sunt inutiles.

98. Vtraque haurire.] Exaudiendum, manu. De iis qui operosè quid agunt. Simile illi Prouerbio: *Omnem moue rudentem.*

99. Ventos excolis.] Ad laborantes & nihil inde fructus reportátes. ventus enim alit quidem omnia & auget; nihil tamen, nisi quòd paleam deferat, prodest.

100. Pro malo cane suem postulas.] In eos qui bona pro malis exigunt.

CENTVRIA II.

1. CARBONES thesaurus erant.] In eos, qui spe sua falsi decipiuntur. vtitur Lucianus [in Philopseude:] *Illud igitur, quod dici solet, Carbones nobis pro thesauro vilet, Carbones nobis pro thesauro visum.* Et iterùm: *Pro thesauro mihi carbones exhibuisti.*

2. Dignus

Vtitur Lucianus in Tyranno de senibus: Ἐπεὶ ἀσταφίδες γε πάντες ἤδη εἰσί. Et venustè Gregorius Palama Animam sic loquentem inducit: Ὅτε δὲ τὸ πρεσβυτικὸν ὑπανέχει κράνιον, μηδὲν ἀσταφίδος, τὸ τῆς παροιμίας ἀπεικὸς, ὡς νήπιον αὖθις λογίζομαι. *Cùm rursum senilem submiserit caluam, nihil ab vua passa (iuxta Prouerbium) dissidentem, iterùm infantis loco habeor.*

98. Omnem moue rudentem.] Vide infrà Centuria IV. Adagio 61. vbi plura notabimus.

CENT. II.

1. ΠΕΦΥΚΕΝ.] Reponendum πέφηνεν ex Luciani locis Stephanus pridem obseruarat: qui Lucianus adhibet aliàs Prouerbium in Timone, Zeuxide, Nauigio, & in Votis. itemque in Hermotimo, vbi rectiùs quàm in Zenobio μοὶ pro μοῦ legitur, itaque Diogenianus. Paroemiam etiam adhibet Phædrus Aug. libertus Fabularum Æsopicarum lib. IV.

Carbonem, vt aiunt, pro thesauro inuenimus.

2. Sic

2. Dignus re quauis.] De homine quouis honore digno.

3. Argiuo dignus es clypeo] De venerandis ac generosis dici solitum. Apud Argiuos enim puri pueri atque incorrupti, consuetudine patria, veterique munere scuta gestantes pompam agebant.

4. Pilo digni.] De tenuibus nulliusque pretij; quando nihil pilo abiectius.

5. E tardo asino equus prodiit.] In eos qui è tenuibus ad maiora emerserunt.

6. Dolium inexplebile.] In homines voraces, ventrique seruientes dictum. Ductum à fabula Danaidum, & vase, quo aquam assiduè hauriebant. Ferunt enim apud inferos numquam hoc impleri dolium. Plectuntur autem hoc modo *ἀμυήτων* impiæ animæ ac filiæ, quas Danaidas nominãt, quæ vasis pertusis in pertusum dolium aquam ingerunt. Adhiberi autem potest prouerbium Orco, qui multis vbique mortuis numquam impletur. Cur autem pœnas has dent apud inferos Danaides, sic commemorant: Ægyptus & Danaus fratres, Melampodarum terræ imperabant, quæ nunc Ægyptus vocatur. Da-

2. Ἄξιος τοῦ παντός.] Ἐπὶ τῶν σφόδρα τιμίων.

3. Ἄξιος εἶ τῆς ἐν Ἄργει ἀσπίδος.] Ἐπὶ τῶν αἰδημένων καὶ εὐγενῶν. παρόσον οἱ ἐν Ἄργει ἀνύβριστοι παῖδες καὶ καθαροὶ κατά τι νόμιμον καὶ παλαιὸν γέρας, τὰς ἀσπίδας φοροῦντες πομπεύουσιν.

4. Ἄξιοι τριχός.] Ἐπὶ τῶν εὐτελῶν καὶ μηδενὸς ἀξίων· παρόσον ἡ θρὶξ οὐδενὸς ἀξία.

5. Ἀπὸ βραδυσκελῶν ὄνων ἵππος ἄρουσεν.] Ἐπὶ τῶν ἀπὸ εὐτελῶν ἐπὶ τὰ μείζω μεταπηδώντων.

6. Ἄπληστος πίθος.] Ἐπὶ τῶν πολλὰ ἐσθιόντων καὶ γαστριμαργούντων. μετῆκται δὲ ἀπὸ τοῦ μύθου τοῦ περὶ τὰς Δαναΐδας, καὶ τοῦ πίθου εἰς ὃν ἀνικμῶσαι ὕδωρ βάλλουσι. λέγεται γὰρ οὗτος ὁ πίθος ἐν Ἅδου εἶναι οὐδέποτε πληρούμενος. πάσχουσι δὲ περὶ αὐτὸν αἱ τῶν ἀμυήτων ψυχαὶ καὶ κόραι, ἃς Δαναΐδας λέγουσιν, αἳ πληροῦσαι ἐν κατεαγόσιν ἀγγείοις ὕδωρ περὶ αὐτὸν φέρουσι τετρημένον. δύναται δὲ ἡ παροιμία καὶ ἐπ' αὐτοῦ λέγεσθαι τοῦ Ἅδου, ὅτι πολλῶν πάντοτε θνησκόντων οὐδέποτε πληροῦται. ἡ δὲ αἰτία, δι' ἣν αἱ Δαναΐδες κατεκρίθησαν τὴν τιμωρίαν ταύτην, οὕτως ἔχει. Αἴγυπτος καὶ Δαναὸς ἀδελφοὶ ὄντες τῆς τῶν Μελαμπόδων ἐκράτουν γῆς, ἥτις νῦν Αἴγυπτος καλεῖται. σχόντος δὲ Δα-

ναοῦ

2. Sic Terentius dixit, *hominem quantiuis pretij*. & in Sophista Plato: Τοῖς μὲν δοκοῦσιν μηδενὸς τίμιοι, τοῖς δ' ἄξιοι τοῦ παντός. *Illi quidem nullius pretij; hi quouis digni æstimantur.*

3. Vide Prouerb. Zenobij vltimum: Ὡς τὴν ἐν Ἄργει ἀσπίδα καθελὼν σεμνύνεται. *Gloriatur quasi Argiuum abstulerit clypeum.*

4. Henricus Stephanus hîc negationem addi vult, οὐδὲ τριχὸς ἄξιοι, non necessariò, nec mihi probat: vt & Latinis *Nauci*, & *Non nauci*; *Flocci*, & *Non flocci*, eodem recidunt. In sequenti verò Adagio negationem addi faciliùs patiar, vt illud sit, quod hodieque vulgò vsurpamus, *Lutetiam si quis asinum mittat, equum non redire.*

6. Ἀνικμῶσαι.] Rectiùs Aldinus codex ἀνιμῶσι,

ναοῦ θυγατέρας πεντήκοντα, καὶ Αἰγύπτου υἱοὺς πεντήκοντα. Δαναὸς τοὺς παῖδας τοῦ Αἰγύπτου δεδοικὼς στασιάσαντας ἐπὶ τῆς ἀρχῆς, ἀναλαβόμενος τὰς θυγατέρας εἰς Ἄργος ἀφίκετο, κἀκεῖ καταῴκισεν. ὕστερον δὲ οἱ τοῦ Αἰγύπτου παῖδες πρὸς Δαναὸν ἐλθόντες, τῆς τε ἔχθρας παύσασθαι παρεκάλουν, καὶ τὰς θυγατέρας πρὸς γάμον λαβεῖν ἠξίουν. ὁ δὲ μνησικακῶν αὐτοῖς περὶ τῆς φυγῆς, ὡμολόγει τοὺς γάμους, καὶ διεκλήρου τὰς κόρας. ὡς δὲ ἐπληρώσατο τοὺς γάμους, ἐπιστὰς ἐγχειρίδια δίδωσι ταῖς θυγατράσιν. αἱ δὲ κοιμωμένους τοὺς νυμφίους ἀπέκτειναν, πλὴν Ὑπερμνήστρας. αὕτη γὰρ Λυγκέα διέσωσε, παρθένον αὐτὴν φυλάξαντα. λέγεται οὖν διὰ τοῦτο τὰς Δαναΐδας, ἄνευ Ὑπερμνήστρας, ἐν Ἅδου κατακριθῆναι εἰς τετρημένον πίθον ὕδωρ ἀντλεῖν.

7. Ἀπὸ βαλβῖδος.] Οἷον ἀρχῆς χρὴ ἀγαθὸν εἶναι, ἢ τεχνίτην, ἢ κοινῶς ἐπὶ πάντων.

8. Ἀπλώτισε κεράμου βολὴ πρὸς ὑπέρτατον ἄτην.] Ἐπὶ τῶν παθόντων ἄξια ὧν ἔδρασαν.

9. Ἅπαντα τοῖς σοφοῖσιν εὔκολα.] Ἐπὶ τῶν διὰ φρονήσεως καὶ τῶν δυσκόλων περιγινομένων.

10. Ἀττικὸς εἰς λιμένα.] Ἡ παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς λιμέσι τὴν ἀν-

nao autem filiæ erant quinquaginta, totidemque Ægypto filij. Danaus itaque Ægypti filios veritus seditione super imperio tumultuantes, filias suas Argos abduxit, ibique habitarunt. Tandem Ægypti filij Danaum accedentes, inimicitiarum facere finem iubent, filiásque sumpturos se vxores promittunt. At memor ille malorum in exilio, nuptui datis singulis, mensis sublatis, pugiones cuique tradidit, quibus cubantes singulæ sponsos occiderunt, dempta Hypermnestra, quæ Lyncea sola seruauit, virginem se seruantem. Atque hinc Danaidas fabulantur extra Hypermnestram damnatas apud inferos pertuso dolio aquam in pertusum vas assiduè haurire.

7. A carceribus.] Hoc est, à principio bonum esse oportet, vel artificem, vel de re omni promiscuè.

8. Peruenit vrcei iactus ad summam noxam.] In eos qui factis digna patiuntur.

9. Omnia sapientibus facilia.] De iis qui prudentia, etiam difficilia, conficiunt.

10. Atticus in portum.] In eos iactatum Prouerbium, qui in portu fortitu-

ἀνιμῶσαι, & inf. pro καταῴκισεν, κατῴκισεν. Danaidum verò fabula nota è Nasone libro IV. Metamorph. quam & Euripidis interpres refert. Tibullus lib. I. Eleg. III.

Et Danai proles Veneris quòd numina læsit,
In caua Letheas dolia portat aquas.

T. Lucretius iis accommodat, qui viuere perpetuò student, lib. III.

Hoc, vt opinor, id est, æuo florente puellas
Quod memorant laticē pertusum congerere in vas,
Quod tamen expleri nulla ratione potestur.

8. Aldina editio & Apostolius κενοῦ pro κεράμου præferunt. nec attigisse Erasmum equidē miror. Coniicit doctissimus Hoeschelius de eo vsurpatum, qui Ἄτης dictus, facinoris pœnā non effugerit, adeò vt summo ac remotissimo etiam loco haud ab ictu lapidis tutus esse potuerit.

11. Sui-

titudinem suam ostentant. Nautæ enim Attici domum nauigantes, alacriùs solito remigabant, ita familiaribus sese ostentantes.

11. Pro benefactis vinxerunt Agamemnona Graij.] In ingratos dictum. Ferunt autem id Prouerbium à Mesone, Megarei filio, factum.

12. Mancipium sale emptum.] In barbarum ac vilem hominem. Mercatores enim Mediterranea ingressi, salem importabant, & seruos pro eo accipiebant. vnde & Comicus ait:

Generosus es Thrax, sale redemptus scilicet.

13. Charetis promissa.] In facilè ac promptè pollicitantes multa. Chares enim Atheniensium dux largè promittere solitus.

14. Piscator ictus sapiet.] Huic geminum est quod dicitur: *Stultus factum cognoscit.* Piscatorem enim referunt pisces reti tenentem, manu admota percussum à scorpione, dixisse: *Ictus sapiam.* Manibus itaque non ampliùs pisces recèns captos attigit. Commemoratur à Sophocle.

15. Cane ea quæ Tellen.] Hic au-

δρείαν ἐπιδεικνυμένων. οἱ γὰρ Ἀττικοὶ ναῦται ὁπότε καταπλέοιεν οἴκαδε, προθυμότερον ἤλαυνον τοῖς οἰκείοις ἐπιδεικνύμενοι.

11. Ἀντ' εὐεργεσίης Ἀγαμέμνονα δῆσαν Ἀχαιοί] Αὕτη κατὰ τῶν ἀχαρίστων λέγεται. φασὶ δὲ αὐτὴν ὑπὸ Μέσωνος τοῦ Μεγαρέως πεποιῆσθαι.

12. Ἁλώνητον ἀνδράποδον.] Ἴσον τῷ, βάρβαρον καὶ εὐτελές. εἰς τὴν μεσόγειον γὰρ ἀναβάντες οἱ ἔμποροι ἀντήλλαζον ἅλας, ἀνθ' ὧν τοὺς οἰκέτας ἐλάμβανον. ὅθεν καὶ ὁ Κωμικὸς φησί·

Θρᾷξ εὐγενὴς εἶ πρὸς ἅλας ἠγορασμένος.

13. Αἱ Χάρητος ὑποσχέσεις] Ἐπὶ τῶν προχείρως ἐπαγγελλομένων πολλά. Χάρης γὰρ ἐγένετο στρατηγὸς Ἀθηναίοις προθύμως ἐπαγγελλόμενος.

14. Ἁλιεὺς πληγεὶς νοῦν οἴσει.] Αὕτη παραπλήσιόν τι λέγει τῷ, Ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω. ἁλιεὺς γὰρ, ὥς φησι, τοὺς ἁλισκομένους ἐν τῷ λίνῳ ἰχθῦς μεταχειρίζετο, καὶ πληγεὶς ὑπὸ σκορπίου, ἔφη, Πληγεὶς νοῦν οἴσω. καὶ ταῖς χερσὶν οὐκέτι τῶν νεοθηρεύτων ἰχθύων ἥπτετο. μέμνηται αὐτῆς Σοφοκλῆς.

15. Ἄειδε τὰ Τέλληνος.] Οὗτος ὁ Τέλλην

---

11. Suidas τῖσαν pro δῆσαν hîc legit, vertítque Chiliastes:

Pro meritis malè tractarunt Agamemnona Graij.

Extrema illa de Mesone plerisque ignota.

12. Addit amplius Suidas, è Comici fortè versu: Καὶ οἱ Θρᾷκες ἀνδράποδα ἁλῶν ἀπεδίδοντο. *Et Thraces seruum pro sale reddiderunt.* Comicum autem Menandrum nominat Diogenianus: apud quem ὠνημένος legas, & ἀνώνητον pro ἁλώνητον. *Nequam* verò *seruus frugi* ἀντιθέτως M. Ciceroni.

14. Ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.] Hemistichium est Homero familiare Iliad. π'. & ρ'.

—— *factum nouit & excors.*

Affine huic illud Hesiodi ἐν ἔργοις, vt multa habent illi principes poëtæ communia:

—— παθὼν δέ τε νήπιος ἔγνω. Ceterùm pro φησὶ, videtur legendum φασί.

15. Adagij huius suprà mentio Cent. 1. Adag.

Τέλλων ἐγένετο αὐλητὴς, καὶ μελῶν ἀσυντάκτων ποιητής. μέμνηται αὐτοῦ Δίαρχος ὁ Μεσσήνιος.

16. Ἀπώλεσας τὸν οἶνον, ἐπιχέας ὕδωρ.] Ἐν Κύκλωπι δράματι Πολύφημος οὕτως πρὸς Ὀδυσσέα λέγει, ὅθεν εἰς παροιμίαν περιέστη.

17. Ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ Σάγρᾳ.] Ταύτης μέμνηται Μένανδρος, καὶ Σώφρων, καὶ Ἄλεξις. λέγουσι δὲ ὅτι οἱ Λοκροὶ οἱ Ἐπιζεφύριοι πόλεμον ἔχοντες πρὸς Κροτωνιάτας, καὶ ἔπεμψαν εἰς Λακεδαίμονα συμμαχίας δεόμενοι. οἱ δὲ ἀπεκρίναντο αὐτοῖς, ὅτι δύναμιν μὲν οὐ δώσουσι, τοὺς δὲ Διοσκούρους αὐτοῖς ἐπιπέμψουσι. ἀναστρέψαντες δὲ οἱ Λοκροὶ, μάχης γενομένης, ἐνίκησαν τοὺς Κροτωνιάτας, τῶν Διοσκούρων συλλαβομένων. τὴν δὲ νίκην, ἐκ τοῦ αὐτομάτου φήμη τις ἤνεγκεν εἰς τὴν Λακεδαίμονα, μηδενὸς ἀφιγμένου ἀγγέλου. μετὰ δὲ ταῦτα ἐλθόντες τινὲς ἀπήγγειλαν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ γεγενῆσθαι τὴν μάχην καὶ τὴν νίκην. ἐπειδὴ οὖν τὰ παρὰ τῆς φήμης ἀγγελθέντα ὑπῆρχεν ἀληθῆ, ἡ παροιμία εἴρηται ἐπὶ τῶν πάνυ ἀληθῶν. Σάγρα δ' ἐστὶ τόπος, ἐν ᾧ τὴν μάχην ἐνίκησαν οἱ Λοκροί.

lœdus fuit, & carminum inconcinnus poëta. Meminit huius Dicæarchus Messenius.

16. Corrupisti vinum infusa aqua.] Hoc ad Vlyssem Polyphemus vsurpat in Cyclope: vnde in Prouerbium abiit.

17. Veriora iis quæ apud Sagram gesta.] Huius meminere Prouerbij Menander, Sophron, & Alexis, Comici. Narrant enim historiæ, Locrenses Epizephyrios cum Crotoniatis belligerantes, suppetias per legatos à Lacedæmoniis postulasse. Responsum tulerunt, non copias se daturos, sed Dioscuros submissuros. Reuersi domũ Locrenses manus conserentes Crotoniatas vincunt, Dioscuris auxilium ferentibus. Illam victoriam vltrò rumor quis Lacedæmonem pertulit, nullo adueniente nuntio. Posteà aduenêre quidam annuntiantes eadem ipsa die & pugnam factam, & victoriam reportatam. Cùm itaq; vera ea fama extitisset, de veris nuntiis adhiberi solitum Prouerbium. Sagra autem Locridis locus, quo parta à Locrensibus victoria.

18. Capra

Adag. 45. Pro Δίαρχος, omnino Δικαίαρχος legendum, qui Messenius est; è Messana Siciliæ, de quo Suidas, aduocatque non rarò C. Plinius, & Atheneus; sed hic lib. xv. initio Milesium vitiosè nominat, & De Diuinat. M. Tullius.

16. Cyclopis huius dramatis auctor apud eumdem Suidam laudatur Aristius teste Chamæleonte in Satyris. Vlpianus apud Athenæum lib. VIII. Δειπνοσοφ. Σὺ δ' ἡμῖν ἐκ γῆς συβαρὰς ὄνομα πριάμενος ἀπώλεσας τὸν οἶνον, ἐπιχέας ὕδωρ. *Tu nobis è terra suburra nomen parans, vinum infusa aqua perdidisti.* Barbarè nimirum vt barbarus homo, etiam apud Homerum, Polyphemus, & immanis.

17. Ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ Σάγρᾳ.] Σώφρων in Vatic. desideratur. & mox historia concisiùs refertur: Οἱ δὲ ἀπείπαντο μὲν συμμαχίαν δώσειν, πέμψειν δὲ Διοσκούρους αὐτοῖς βοηθοὺς ὑπέσχοντο. μάχης οὖν γενομένης ἐνίκησαν οἱ Λοκροὶ, τῶν Διοσκούρων συλλαβομένων. μηδενὸς δὲ ἀπαγγείλαντος τὴν νίκην, εἰς Λακεδαίμονα ἡ φήμη ταύτην τῇ ἐν ᾗ γέγονεν ἡμέρᾳ διήγγειλεν. εἴρηται γοῦν ἡ παροιμία, &c. Menandri autem locus est ἐν ἀνατι-

θεμένῳ

18. Capra Scyria.] Chryſippus in eos torqueri ait Prouerbium, qui beneficium euertunt atque corrumpunt. Sæpenumerò enim capra lactis ſinũ euertit. Alij dictum putant de iis, vnde emolumenti plurimum capitur, quòd Scyriæ capræ multum lactis ferant. Meminit Pindarus & Alcæus.

18. Αἲξ Σκυρία.] Χρύσιππος φησὶν ἐπὶ τῶν τὰς εὐεργεσίας ἀνατρεπόντων τετάχθαι τὴν παροιμίαν· ἐπειδὴ πολλάκις τὰ ἀγγεῖα ἀνατρέπει ἡ αἴξ. ἄλλοι δέ φασιν ἐπὶ τῶν ὠφελείας [illegible] λέγεσθαι, διὰ τὸ πολὺ γάλα φέρειν τὰς Σκυρίας αἶγας. μέμνηται Πίνδαρος καὶ Ἀλκαῖος.

19. Sponte bonis mos eſt conuiuia adire bonorum.] Sic Heraclitus Adagium adhibet, vt Hercules accedens domum Ceti Trachenij hæc vſurparit. Eupolis verò in Chryſogene aliter Prouerbium extulit:

Vltrò adeunt hominis timidi conuiuia fortes.

Plato quoque eodem in Sympoſio vtitur.

19. Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαῖτας ἴασι.] Οὕτως Ἡράκλειτος ἐχρήσατο τῇ παροιμίᾳ, ὡς Ἡρακλέους ἐπιφοιτήσαντος ἐπὶ τὴν οἰκίαν Κήϋκος τοῦ Τραχινίου, καὶ οὕτως εἰπόντος. Εὔπολις δὲ ἐν Χρυσογένει ἑτέρως φησὶν ἔχειν τὴν παροιμίαν:

Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ δειλῶν ἐπὶ δαῖτας ἴασιν. Καὶ ὁ Πλάτων ἐν τῷ Συμποσίῳ οὕτως αὐτῷ ἐχρήσατο.

20. Sal abiit illuc vnde dimanauerat.] Negotiatorem ferunt naui ſale onuſta, vela feciſſe. Somno autem captis nautis, irrupit mare, ſalemque diſſipauit, naui depreſſa.

20. Ἁλῶν δὲ φόρτος ὅθεν ἦλθεν, ἐνθ' ἔβη.] Ἐπειδή τις, ὥς φασιν, ἔμπορος ἔπλει τὴν ναῦν ἁλῶν πληρώσας. ἀποκαθευδησάντων δὲ τῶν ναυτῶν, ἐπεισελθοῦσα ἡ θάλασσα τούς τε ἅλας ἐξέτηξε, καὶ τὴν ναῦν κατεπόντισεν.

21. Ἀνε-

θεμένη, teſte Apoſtolio. Prouerbiũ cõmemorat M. Tullius lib. II. & III. De natura Deorum: *De Sagra*, inquit, *Græcorum eſt vulgare Prouerbium, qui quæ affirmant, certiora eſſe dicunt, quàm illa quæ apud Sagram.* De Græcis verò Strabo lib. VI. in Calabriæ deſcriptione, qui & Corinthum & Olympiam quoque, vt Spartam, perlatam ſubitò famam refert. Iuſtinus etiam lib. XX. Philippicarum, tacito tamen pugnæ loco. Plutarchus ad hæc in Paullo Æmilio ſimilia repentini nuntij atque ominis commemorans: Λέγεται δὲ καὶ τὴν ἐπὶ Σάγρᾳ ποταμῷ μάχης Ἰταλιωτῶν αὐθημερὸν ἐν Πελοποννήσῳ λόγον γενέσθαι, καὶ Πλαταιᾶσι τὴν ἐν Μυκάλῃ πρὸς Μήδους. *Ferunt etiam prælij apud Sagram amnem ab Italis commiſſi, eodem die famam in Peloponneſum delatam, & Platæas illius apud Mycalem contra Medos.* Notandũ & illud ex Euſtathio in Bœotiã Homeri, Suida atq; Apoſtolio, dictũ etiam de iis Prouer. qui vera quidem narrarent, fidem tamen non inuenirent: quo modo & vetere verbo *Alexandræ ſeu Caſſandræ oraculum* vſurpatũ.

18. Pindari verſum adfert Athenæus libro I. Δειπνοσοφ. Σκυρίας δ' ἐς ἄμελξιν γάλακτος αἶγες ἐξοχώταται. *Scyriæ verò ad emulgendum lac capræ præſtantiſſimæ.*

19. Platonis verba ſunt in Sympoſio: Ἵνα καὶ τὴν παροιμίαν διαφθείρωμεν μεταβαλόντες, ὡς ἄρα καὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαῖτας ἴασιν αὐτόματοι ἀγαθοί. *Vt & Adagium ſic inuertentes perdamus: Boni ad bonorum conuiuia inuocati accedunt.* Eupolidis verò verſum aliter Ioſ. Scaliger concinnat.

Ἄκλητοι δειλοὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαῖτας ἴασι.

qua-

21. Ἀνεπαρίασαν.] Ἐπὶ τῶν μεταγινωσκόντων καὶ μεταστρεφομένων εἴρηται ἡ παροιμία. ἐπειδὴ οἱ Πάριοι πολεμούμενοι ὑπὸ Θηβαίων, καὶ ἀνοχὰς παρ' αὐτῶν αἰτήσαντες, καὶ τυχόντες ἐπὶ ὑποσχέσει τοῦ παραδώσειν τὴν πόλιν, εἶτα προσδοκήσαντες συμμαχίαν ἥξειν ποθὲν, ἔλυσαν τὰ ὁμολογούμενα.

22. Ἀνθ' Ἑρμίωνος.] Εἴρηται ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν σωζόντων τοὺς οἰκέτας. ἐπειδὴ ἐν Ἑρμιόνῃ τῆς Πελοποννήσου ἱερὸν ἦν Κόρης καὶ Δήμητρος, ἀσφάλειαν παρέχον τοῖς καταφεύγουσι. μέμνηται ταύτης Ἀριστοφάνης ἐν Βαβυλωνίοις.

23. Ἀνερίνεος εἶ.] Τάττεται ἡ παροιμία παρ' Ἑρμίππῳ ἐν Στρατιώταις. φασὶ δὲ ὅτι ἐρινεοῦ τοῦ ὀλυνθοφόρου ἐν τῷ καρπῷ φύεται θηρία, ἃ προσαγορεύουσι ψῆνας. τούτων οἱ γεωργοὶ λαβόντες ἀνάπτουσι τῶν κλάδων τῆς συκαῆς, ὅπως αὐτῶν ὁ καρπὸς μὴ ἀποῤῥέῃ. ἐνδυόμενον γὰρ εἰς τοὺς σφῆνας τὸ θηρίδιον στερεοῖ τούτους καὶ πεπαίνει. διόπερ ἐπὶ τῶν ἅπερ ἂν λάβωσι μὴ διακρατούντων εἴρηται ἡ παροιμία.

21. Repariazarunt.] In reſipiſcentes dictum Prouerbium, atque in retractantes. Parij enim bello à Thebanis lacesſiti, & inducias ab illis poſtulantes, nacti ſunt ex pacto tradituros ſe vrbem. Mox cùm dedere ſe oporteret, ſpe auxilij alicunde allatâ, pacta conuenta ruperunt.

22. Pro Hermione.] Prouerbium dicitur de iis qui ſupplices tuentur. quoniam in Hermiona Peloponneſi ciuitate templum erat Cereri ac Proſerpinæ ſacrum, aſylum præbens eò confugientibus. Meminit huius Ariſtophanes in Babyloniis.

23. Incaprificatus es.] Adfertur Adagium ab Hermippo in Militibus. Ferunt verò mariſcis, qui caprifici fœtus eſt, innaſci vermiculos, quos Græci *ψῆνας* nominant. Hos agricolæ colligentes de fici ramis ſuſpendunt, ne fructus præmaturè defluat. Irrepens enim per fiſſuras vermis, firmat ficus & maturat. Quamobrem in eos dici ſolitum, qui quæ acceperunt, tueri non poſſunt.

24. Vna

quadratq; illud Homeri de Menelao Ilia.ϐ.

Αὐτόματος δ' οἱ ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος.

Illi vocalis Menelaus venerat vltrò.

vbi Scholiaſtæ conſulendi & Athenæus libro 1. atque Eraſmus Chiliade 1. Cent. x. Vide infrà, *Ἄκλητοι κωμάζουσιν εἰς φίλους φίλοι.* *Non-vocati amici amicorum menſam accedunt.*

21. Ficta vox (vt & *Πριαμωθῆναι*, *Priamizare* Euſtathio & Suidæ) à Paro Cycladum vna inſula: qua de Stephanus Byzantius *περὶ πόλεων*, qui hiſtoriam aliter paulò refert de Miltiade, quo modo & Æmilius Probus, ſiue is potiùs Cornelius Nepos eſt, in Miltiade. Diogenianus quoque pro *Thebanis*, *Athenienſes* habet.

22. Huius quoque vrbis meminit Stephanus, effertúrque bifariàm *Ἑρμίων καὶ Ἑρμιόνα*. Suidas Adagium habet, & copioſiùs de Cerere Hermionenſi Ælianus, allato & Ariſtoclis carmine lib. 11. Hiſt. animalium cap. 1v. Meminit & in Corinthiacis Pauſanias. Hîc pro *οἰκέτας*, *ἱκέτας* emenda.

23. Suidas aliter extulit, *Ἀνερίνεος εἶ.* De *ἐρινεῷ* & *ψῆνι* Lectorem legere iubeo quæ Ariſtot. lib. v. cap. xxx11. Hiſtor. animal. Theophraſtus lib. 11. de Plantis, & libro 11. cap. x11. De cauſis plantarum, & Plinius lib. xv. cap. x1x. notarunt: qui Plinius *ψῆνας culices* vertit; Gaza verò in Theophraſto *culices ficarios* reddit.

24. Memi-

24. Vna fames auri Spartam capies, aliud nil.] Dictum in eos, qui in omnibus lucrum sectantur. Mutuatum ab oraculo Spartanis dato, quo vsus fuit Apollo, perituros significans Lacedæmonios, cùm aurum argentumque in pretio haberent. Meminit oraculi Aristoteles in Spartana Republica.

25. Palladi felem.] De malè comparatibus meliora deterioribus, ob paruam aliquam similitudinem, Parœmia fertur: vt si quis glaucos ob oculos felem Mineruæ componat.

26. Attici Eleusinia.] Exaudiendum, inter se. Duris vsurpatum scribit, quoties inter se de re quapiam secretò arcana tractantes conuenissent.

27. Ipsi curandum est, sed in domum.] Meminit huius Aristophanes in Agricolis, & Plato Comicus. Domus verò erant magnæ perfugio conducentium.

24. Ἁ φιλοχρηματία Σπάρταν ἑλοῖ, ἄλλο δὲ οὐδέν.] Αὕτη λέλεκται ἐπὶ τῶν ἐξ ἅπαντος κερδαίνειν προαιρουμένων. μετενήνεκται δὲ ἀπὸ χρησμοῦ δοθέντος Λακεδαιμονίοις, ἐν ᾧ ἔχρησε τότε ὁ θεὸς ἀπολέσθαι τοὺς Λακεδαιμονίους, ὅταν ἀργύρειον καὶ χρυσίον τιμήσωσι. μέμνηται τοῦ χρησμοῦ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Λακεδαιμονίων πολιτείᾳ.

25. Ἀθηνᾷ τὸν αἴλουρον.] Ἐπὶ τῶν κακῶς συγκρινόντων τὰ κρείττονα τοῖς ἥττοσι, διὰ σμικρὰν ὁμοιότητα, ἡ παροιμία εἴρηται· ὡς εἴ τις διὰ γλαυκότητα τὸν αἴλουρον τῇ Ἀθηνᾷ συγκρίνει.

26. Ἀττικοὶ τὰ Ἐλευσίνια.] Ἐλλείπει τὸ, καθ' ἑαυτό. λέγει δὲ Δοῦρις ὅτι ὅταν καθ' ἑαυτὸν συλλεγέντες τινὲς πράττωσί τι, ἐπιλέγουσιν ἑαυτοῖς, Ἀττικοὶ τὰ Ἐλευσίνια.

27. Αὐτῷ μελητέον, ἀλλ' ἐπὶ τὸν οἶκον.] Μέμνηται αὐτοῦ Ἀριστοφάνης ἐν Γεωργοῖς, καὶ Πλάτων ὁ Κωμικός. ἦν δὲ οὗτος ὁ οἶκος μέγας εἰς ὑποδοχὴν μισθουμένων.

28. Ἀττι-

24. Meminit & Plutarch. in Laconicis, & Cicero II. Offic. Simile illud Philippi Regis, apud eumdem lib. I. ad Atticum, qui arcem nullam satis munitam diceret, quam auro onustus asellus ingredi posset: quæque de aureo in Danaës sinum delapso imbre poëtæ fabulantur. De vtroque Horat. lib. III. Od. XVI. & ibi interpretes. Simile etiam apud παροιμιογράφους, Diogenianum, Suidam, & Apostolium:

Ἀργυρέαις λόγχαισι μάχου, καὶ πάντα νικήσεις.

Vide Ioan. Brodæum libro II. Miscellan. cap. XII.

25. Glaucos oculos Palladi perpetuò tribuit Homerus, γλαυκῶπις Ἀθήνη. Vide Giraldum Syntagmate XI. De αἰλούρῳ animante domestico legendus Etymologista, deriuans παρὰ τὸ αἰόλλειν τὴν οὐράν. Suidæ σπατάλη est: Tzetzæ κατοικίδιος ἢ κατοίκιος γαλῆ, quem *felem* vulgò & *catum* nominamus.

26. Καθ' ἑαυτόν.] Aldinus codex multitudinis numero καθ' ἑαυτούς. De Eleusiniis sacris Athenis in Cereris honorem non efferendis multi multa, & bis Diogenianus. Tu vide, si vacat, quæ ad Athenagoram Suffridus Petrus Frisius, familiaris olim, pag. 192. adnotauit, quæ non describo. Talia Romæ sacra erant *Bonæ Deæ* (quam *Fatuam* Lactantius nominat) viris interdicta.

27. *Platonem Grammaticum* pro *Comicum* legisse hîc apparet Desiderium Chiliastem, qui & vsum Adagij explanat de iis, qui rebus alienis liberiùs vtuntur, vt solent, qui in conducto habitant.

28. Adhi-

28. Ἀττικὸς πάροικος.] Δοῦρις περὶ αὐτῆς λέγει· ὅτι ἐπειδὴ Ἀθηναῖοι τοὺς περιοικοῦντας αὐτοῖς καὶ γειτνιῶντας ἐξέβαλον, ἡ παροιμία ἐκράτησε. Κρατερὸς δὲ ἀπὸ τῶν εἰς Σάμον πεμφθέντων Ἀθήνηθεν ἐποίει τὴν παροιμίαν εἰρῆσθαι. Ἀττικοὶ γὰρ μεταπεμφθέντες εἰς Σάμον, κἀκεῖ κατοικήσαντες, τοὺς ἐγχωρίους ἐξέωσαν.

29. Αὐτοὶ χελώνας ἐσθίετε, οἵπερ εἵλετε.] Ἁλιεῖς ποτὲ χελώνας ἀνασπάσαντες διὰ τῶν δικτύων, διένειμον τοῖς παροῦσιν. οἱ δὲ μὴ βουλόμενοι λαμβάνειν, εἶπον τοῖς ἁλιεῦσιν, Αὐτοὶ χελώνας ἐσθίετε, οἵπερ εἵλετε. ὅθεν εἰς παροιμίαν ὁ λόγος περιέστη.

30. Ἀσπένδιος κιθαριστής.] Ζήνων ὁ Μύνδιος ἐπὶ τῶν φιλοχρημάτων φησὶ τετάχθαι τὴν παροιμίαν, λέγων, Καθάπερ οἱ Ἀσπένδιοι τῶν κιθαριστῶν οὐδεμίαν φορὰν ἔξω φέρουσι, πάσας δὲ ἐν τῷ ὀργάνῳ· οὕτως καὶ ὁ φιλοχρήματος οὐδὲν τῶν πέλας ἕνεκα οἰκονομεῖ, ἕλκει δὲ ἐφ' ἑαυτὸν πάντα.

31. Αὐτῷ κανῷ.] Αὐτῇ τάττε-

28. Atticus inquilinus.] Refert & Duris de hoc, Athenienses inquilinos aut vicinos pellere soliti quòd essent, natum Prouerbium. Craterus verò manasse ab iis qui Athenis in Samum missi essent. Attici enim in colonias Samum deducti, indigenas sedibus suis exegerunt.

29. Qui prenditis, vos edite, heu, testudines.] Piscatores quondam testudines retibus extrahentes partiti sunt iis qui aderant. Qui verò capere detrectabant, piscatoribus intulerunt: *Ipsi edite testudines, siquidem cepistis.* Hinc in vulgus sparsum Prouerbium.

30. Aspendius citharœdus.] Zeno Myndius in auaros vsurpatum Prouerbium refert. Vt solent Aspendij citharistæ intùs tantùm canere, non exteriùs; sic & auari commodi sui causa, non alterius, quiduis agunt, ad seque attrahunt omnia.

31. Cum ipso canistro.] Vsurpatur

28. Adhibet Prouerb. Aristoteles libro Rhetor. ad Theodecten tertio: Ἔπ' ἔνιαι τῶν παροιμιῶν καὶ γνῶμαι. οἷον παροιμία, Ἀττικὸς πάροικος (vt Victorius quidem inibi legit.) *Prouerbia quadam ac Sententia. Quale Prouerbium: Atticus inquilinus.*

29. Diogenianus & Apostolius ex Apologo originem arcessunt, quasi Mercurius interuenerit, quem piscatores inuitarint; recusarit tamen hoc dato responso. Aliter tamen Hesychius. De χελωνοφάγοις Plinius lib. IX. Natur. hist. cap. X. Solinus cap. LVI. de Taprobane insula: *Maria quoque piscatoribus inquietant, marinásque testudines capere gaudent; quarum tanta est magnitudo, vt superficies earum domum faciat, & numerosam familiam non artè receptet.*

30. Adagionem refert & M. Tullius Verrina tertia: *Atque etiam Aspendium citharistam, de quo sæpè audistis, (id quod est Græcis in Prouerbio) quem omnia intùs canere dicebant, sustulit & in intimis ædibus suis posuit.* Ibidemq; Asconius Pædianus. Rursum in Rullum *Intùs canere* dixit: quod pro sinistrâ fides tangere quidam exponunt: alij verò, pro domi ac sibi canere.

Οὐδεμίαν φορὰν.] Altera voce caret Aldinus codex.

31. Ellipsis est Attica, & vel ἅμα vel σὺν exaudiendum, vt ex versu Iambico Platonis liquet. Sic apud Suidam, Αὐτοῖς ταλάροις ἐσθίεις τὸν τυρόν. *Cum ipsis catillis vesceris caseo.* vbi addendum censet doctiss. Hœschelius: Παροιμία εἰς ἀδηφάγον. *Prouerbium in voracem.*

tur in eos, qui simul quiduis abligurriunt. Auctor est enim Didymus cenas canistris inferri solitas. vt & Plato in Arcanis refert:

Ipso canistro cuncta rapuisti simul.

32. Aphyas ignem.] De iis quæ finem celeriter accipiunt Parœmia fertur. Aphya enim vel igne aspecto coquitur.

33. Ab equis ad asinos.] Prouerbium vsurpatur, cùm quis ab honestis ad indigniora prolabitur: vt qui ex Grammatico mechanicus euadit, vel indignius quid aggreditur.

34. Atrei oculi.] De toruis ac truculentis. Ductum ab Atrei immanitate, qui per calumniam suspicatus Thyestem fratrem cum vxore sua Aëropa mœchari, eius liberos discerptos, coctósq; epulandos patri apposuit, calamitatis sensum, exhibitis extremis membris, ostendens.

35. Mutus Hipparchion.] Apud sæculum prius duo excellentes citharœdi extiterunt, Hipparchion & Rufinus. Ludis autem celebribus, qui quinto quoque anno Heliopoli de more agebantur, Hipparchion theatri turbatus strepitu obticuit.

ται καὶ τὴν ἄρδην ὁπουοῦν λυμαινομένων. φησὶ γὰρ ὁ Δίδυμος ὅτι τὰ δεῖπνα ἐπὶ κανῶν ἐκομίζετο. καθάπερ ἐν κρυφίοις λέγεται Πλάτων·

Ἀνήρπακας ἀπαξάπαντ᾽ αὐτῷ κανῷ.

32. Ἀφύας πῦρ.] Ἐπὶ τῶν τὸ τέλος ὀξὺ λαμβανόντων ἡ παροιμία, παρόσον καὶ τὴν ἀφύαν τάχιστα ἑψεῖσθαι συμβαίνει μόνον ἰδοῦσαν τὸ πῦρ.

33. Ἀφ᾽ ἵππων ἐπ᾽ ὄνους.] Τὴν παροιμίαν ταύτην εἰρημένην ἐπὶ τῶν ἀπὸ σεμνῶν ἐπὶ τὰ ἄσεμνα ἡκόντων· οἷον ἀπὸ γραμματικῶν ἐπὶ πραγματικὰ, ἢ εἰς ἄλλό τι τῶν ἀτιμοτάτων.

34. Ἀτρέως ὄμματα.] Οἱονεὶ ἄτρεπτα καὶ σκληρά. εἴρηται ἀπὸ τῆς Ἀτρέως παρανομίας, ὃς ὑπονοήσας ἐκ διαβολῆς τὸν ἀδελφὸν Θυέστην μοιχεύειν Ἀερόπην τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, τὰ τέκνα τοῦ Θυέστου συγκόψας καὶ ἑψήσας, δειπνοῦντι παρέθηκε τῷ πατρὶ, αἴσθησιν παρέχων τῆς συμφορᾶς ἐκ τοῦ τελευταῖα τὰ ἄκρα παραθεῖναι.

35. Ἄφωνος Ἱππαρχίων.] Κατὰ τοὺς προπάτορας ἡμῶν δύο κιθαρῳδοὶ διάσημοι ἐγένοντο, Ἱππαρχίων καὶ Ῥουφῖνος. καὶ δὴ ἀγῶνος ἐνστάντος πενταετηρικοῦ ἀγομένου ἐν Ἡλιουπόλει κατὰ τὸ ἔθος, Ἱππαρχίων ἀχανὴς ἔστη ταραχῇ τῇ περὶ τὸ θέατρον.

36. Ἄρκτου

32. Sic & Diogenianus Prouerbium extulit, & infrà Zenobius Cent. 4. Adag. 25. exaudiendumque εἶδε. Sic enim Clearchus apud Athenæum libro VII. Εἶδε πῦρ ἀφύα. Suidæ Collectanea, & Apostolius, Ἀφύαι ἐς πῦρ. Simile illud Augusti apud Suetonium: *Velociùs quàm asparagi coquantur.*

33. Aristophanes ἐν νεφέλαις:

Ἵπποις γ᾽ ἐλαύνων ἐξέπεσον νὴ τοὺς θεούς.

Τί δῆτα ληρεῖς, ὥσπερ ἀπ᾽ ὄνου καταπεσών;

Ita per Deos, equos agens miser excidi.

Quid hæc ita, vt delapsus asino, blateras?

Vide & infrà Adagium 57. Ἀπ᾽ ὄνου καταπεσών.

34. Nota Tragœdiis *Thyestea cena:* de qua & in Adagiorum Centuriis Hadrianus Iunius. Totidem autem hæc verbis Suidas, & Apostolius. Diogenian. enim aliter paulò.

36. Simile

36. Ἄρκτου παρούσης, ἴχνη μὴ ζήτει.] Ἐπὶ τῶν δειλῶν κυνηγῶν εἴρηται ἡ παροιμία. μέμνηται δὲ αὐτῆς Βακχυλίδης ἐν Παιᾶσιν.

37. Ἄδεις ὥσπερ εἰς Δῆλον πλέων.] Ἐπὶ τοῦ ἀφροντίστου καὶ φιληδονοῦντος. εὐχερὴς γὰρ ὁ πρὸς τὴν Δῆλον πλοῦς, καὶ οἱ ἐκεῖσε καταίροντες ἀφροντίστως πλέοντες ᾖδον.

38. Ἀετοῦ γῆρας, κορύδου νεότης.] Παρόσον καὶ γηράσκων ἀετὸς ἀμείνων ἐστὶ νεάζοντος ὄρνιθος. λέγεται δὲ τὸν βίον ἀετὸς καταστρέφεσθαι, τῆς καμπῆς τοῦ ἄνω χείλους περὶ τὸ κάτω συγκαμψάσης.

39. Ἀράβιος αὐλητής.] Φασὶ τοὺς Ἀραβίους ἐν ταῖς νυκτεριναῖς φυλακαῖς κεχρῆσθαι αὐλῷ ἐπιμήκει. τὸν δὲ αὐλὸν τοῦτον διαδέχεσθαι ἄλλον ἀπ' ἄλλου, καὶ αὐλεῖν, πῦρ ἀνακαίοντας, ἄχρις ἂν γένηται ἡμέρα.

40. Ἅλις δρυός.] Ἐπὶ τῶν ἐκ φαυλοτέρας διαίτης ἐρχομένων ἐπὶ βελτίονα εἴρηται ἡ παροιμία. ἐπειδὴ τὸ ἀρχαῖον οἱ ἄνθρωποι βαλάνοις δρυὸς τρεφόμενοι, ὕστερον εὑρεθεῖσι τοῖς Δήμητρος καρποῖς ἐχρήσαντο.

36. Præſente vrſo veſtigia ne quære.] In timidos venatores dictum; cuius & Bacchylides in Pæanibus meminit.

37. Canis, vt qui in Delum nauigat.] In ſupinos ac voluptuarios. Facilis enim erat Athenis in Delum nauigatio; quique eò tenderent, otioſè nauigantes cantillabant.

38. Aquilæ ſenectus, corydi iuuenta.] Quod nimirum ſeneſcens aquila corydi auiculæ ætate integra præſtet. Ferunt autem aquilam vitam commutare, cùm ſuperioris labri incuruitas ad inferius inflectitur.

39. Arabius tibicen.] Arabas ferunt in nocturnis excubiis longa vti tibia, eamque aliis alium tradere & canere, ignibus, dum Sol oriatur, excitatis.

40. Sat quercus.] De iis vſurpatum Prouerbium, qui à viliore victu ad lautiorē ſe conferunt. Primi enim mortales glandibus veſcebantur. pòſt, à Cerere frugibus repertis, vti iiſdē cœperūt.

41. Aliam

36. Simile de meticuloſis venatoribus Luculli dictum apud Plutarch. in eius vita: Οὐκ ἔφη δειλότερος εἶναι κυνηγῶν, ὥστε τὰ θηρία παρελθὼν ἐπὶ κενοὺς αὐτῶν φωλεοὺς βαδίζειν. *Timidiorem ſe negabat venatoribus, vt præteritis feris ad inania illarum luſtra vellet ire.*

38. Terent. Heautont. *Viſa eſt, quod dici ſolet, aquilæ ſenectus.* Eurip. in Andromach.

Πολλῶν νέων γὰρ κἂν γέρων εὔψυχος ᾖ
Κρείσσων. ———
Multis iuuenibus antiſta ſenex
Cui mens adeſt generoſa.

Vide Plinium lib. x. cap. III. Ariſtot. & Demetrium Phalereum Περὶ ἑρμηνείας. Eleganter B. Auguſtinus ad illud Pſalmi 102. *Renouabitur vt aquilæ iuuentus tua: Dicitur aquila, dum ſenio grauatur, roſtri immodicè creſcentis vnco non poſſe os aperire, nec cibum capere: vnde langueſcens naturæ vi collidit roſtrum ad petram, cuius attritu excuſſo quod redundabat, ad cibum redit, atque ita reparatur, vt iuueneſcat omnino.* Porrò Ioſ. Scaliger V. C. verſum hunc ita conſtituebat:

Ἀέτιον γῆρας κορύδου νεότητος ἄμεινον.

39. Affinis Parœmia hac ipſa Centuria, Adag. 58. Ἀράβιος ἄγγελος.

40. Vtitur Cicero libro II. ad Atticum Epiſt. XIX. vt Epiſt. I. Ἅλις σπουδῆς.

41. Vide

41. Aliam quercum excute.] In eos qui continenter dari sibi petunt, vel ab eodem mutuum poscunt. Nam primi homines glandibus victitabant, & Βαλανιστὰς appellabant, qui pretio glandes legerent. Omnibus iam collectis, circumspicientes num plures in quercu glandes reliquæ, tali conuitio viatores excipiebant: *Aliam quercum excute.*

42. Semper aliquis in Cydonis.] De hospitio excipientibus, & ad recipiendum promtis, qualis fuit Cydon Corinthius hospitalitate insignis.

43. Agricola semper diues annum in proximum.] De iis, qui se ex incommodis tandem iam planè emersuros, in quæ tamen iterùm recidunt, sperant.

44. Semper cadunt feliciter tali Iouis.] De iis dictum, quibus ex voto cedunt omnia. Alij verò de meritò punitis interpretantur.

45. Certamen excusationes non admittit, neque amicitia.] Mylon Prouerbiorũ scriptor Ibycium esse ait, quòd eo primus sit vsus Ibycus.

46. Conuiua amico amicus vltrò etiã venit.] Simile illi Prouerbio:

Sponte bonis mos est conuiuia adire bonorum.

41. Ἄλλην δρῦν βαλάνιζε.] Ἐπὶ τῶν συνεχῶς αἰτούντων ἢ παρὰ τῶν αὐτῶν δανειζομένων εἴρηται ἡ παροιμία. ἐπεὶ βαλάνοις ἔζων τὸ πρὶν οἱ ἄνθρωποι καὶ βαλανιστὰς ἐκάλουν τοὺς μισθῷ τὸν καρπὸν τοῦτον συλλέγοντας. πρὸς τίνας τοὺς τῆς συλλογῆς ἤδη πεπληρωμένης περισκοποῦντας, εἴτινες εἰσὶν ἐν τῇ δρυῒ βάλανοι, οἱ παριόντες ἔλεγον σκώπτοντες, Ἄλλην δρῦν βαλάνιζε.

42. Ἀεί τις ἐν Κύδωνος.] Ἐπὶ τῶν φιλοξένων, καὶ πρὸς ὑποδοχὴν ἑτοίμων· παρόσον ὁ Κορίνθιος Κύδων φιλοξενώτατος ἐγένετο.

43. Ἀεὶ γεωργὸς εἰς νέωτα πλούσιος.] Ἐπὶ τῶν ἐπ' ἐλπίδι μὲν ἀεὶ [illegible] ἀπαλλάττεσθαι τῶν δεινῶν, τοῖς αὐτοῖς δὲ πάλιν περιπιπτόντων.

44. Ἀεὶ γὰρ εὖ πίπτουσιν οἱ Διὸς κύβοι.] Ἐπὶ τῶν εἰς πάντα εὐδαιμονούντων. οἱ δὲ, ἐπὶ τῶν ἀξίως τιμωρουμένων.

45. Ἀγὼν πρόφασιν οὐκ ἐπιδέχεται, οὔτε φιλία.] Ὁ Μύλων ὁ παροιμιογράφος Ἰβύκειον τὴν παροιμίαν ταύτην φησὶν, ὡς πρώτου χρησαμένου τοῦ Ἰβύκου.

46. Ἄκλητοι κωμάζουσιν ἐς φίλων φίλοι.] Παροιμία ὁμοία τῇ,

Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαῖτας ἴασι.

47. Ἀεὶ

41. Vide non dissimile Cent. 3. Adag. 58. Ἐμαυτῷ βαλανεύσω.

42. Exaudiendum *domo*, vt illa Græcis familiaria ἐν ᾅδου, & Latinis *ad Dianæ*. Habent Prouerb. totidem verbis Suidæ collectanea & Aristophanis interpres.

43. Tibull. li. II. Eleg. VII. huc respexit:
Spes alit agricolas; spes sulcis credit aratis
Semina, quæ magno fœnore reddat ager.

45. Suidas aliter etiam Prouerbium citat, Ἀγὼν οὐ δέχεται σκήψεις. &, Ἀγὼν πρόφασιν οὐκ ἀναμένει. Aristophanes in Acharnensibus: Ὡς σκῆψιν ἂν ἀγὼν οὗτος οὐκ ἐσδέξεται. *Vt excusationem non accipit hæc contentio.* Vide Pau. Leopardum lib. XIII. Miscell. c. VII.

46. Suprà Cent. 2. Adag. 19. vbi plura.

47. Aristot.

47. Ἀεὶ κολοιὸς παρὰ κολοιῷ ἱζάνει.] Ἐπὶ τῶν τοῖς ὁμοίοις προσομιλούντων. ἐπειδὴ οὐ μόνον ἐστὶ τὸ ζῶον φιλάλληλον καὶ συνδυαστικὸν καὶ ἀγεληδὸν πετόμενον, ἀλλὰ καὶ ἁλίσκεται διὰ τὴν αὐτοῦ σκιὰν, προσερχόμενον αὐτῇ καὶ καθ' ὕδατος ὁραθείσῃ.

48. Ἀμαλθείας κέρας.] Ἡ παροιμία αὕτη ὁμοία ἐστὶ τῇ, Ἀἲξ οὐρανία. εἴρηται δὲ ἐντεῦθεν. ἡ Ῥέα τὸν Δία τεκοῦσα ἐν Κρήτῃ, δίδωσι τοῦτον τρέφειν ταῖς Μελισσέως παισὶ Νύμφαις Ἀδραστείᾳ τε καὶ Ἴδῃ. αὗται μὲν οὖν τὸν παῖδα ἔτρεφον τῷ τῆς Ἀμαλθείας αἰγὸς γάλακτι. αὐξηθεὶς δὲ ὁ Ζεὺς τὴν μὲν αἶγα κατηστέρισεν, ὅθεν Αἲξ οὐρανία λέγεται. θάτερον δὲ τῶν ταύτης κεράτων ταῖς Νύμφαις δίδωσι, δεδωκὼς αὐταῖς χάριν, ἵν' ὅπερ αἱ Νύμφαι θέλωσιν, αὐτοῦ ἀναβλύζῃ. τοῦτο ὕστερον Ἀχε-

47. Assidet vsque graculus graculo.] In eos qui cum paribus versantur. Quandoquidem aues hæ non solùm inter se amant, vnà volitant, atque aggregantur; verùm etiam vmbra sua iuxta aquam conspecta capiuntur.

48. Amaltheæ cornu.] Simile Prouerbium est illi, *Capra cælestis*. Hinc autem sumtum. Rhea Iouem in Creta enixa nutriendum tradidit Nymphis, Melissei filiabus, Adrastiæ atque Idæ. Hæ puerum educarunt Amaltheæ capræ lacte. Grandior iam Iupiter factus, capram in sidera retulit, vnde *Cælestis capra* nominatur. Alterum verò eius cornu Nymphis nutricationis gratia attribuit, hoc insuper ampliùs adiiciens, vt, quod Nymphæ optarent, hinc promanaret: quod posteà cornu Achelous adeptus,

47. Aristot. Ethic. Nicomach. lib. VIII. Καὶ κολοιὸς ποτὶ κολοιόν. & disertiùs idem aureum dicendi flumen (vt Cicero in Topicis nominat) libro Rhetoricorum primo, cap. XI. de Iucundo agens: Ἐπεὶ τὸ κατὰ φύσιν, ἡδύ· τὰ συγγενῆ δὲ κατὰ φύσιν ἀλλήλοις ἐστὶν, ἅπαντα τὰ συγγενῆ καὶ ὅμοια, ἡδέα ὡς ἐπιπολύ. οἷον ἄνθρωπος ἀνθρώπῳ, καὶ ἵππος ἵππῳ, καὶ νέος νέῳ. ὅθεν καὶ αἱ παροιμίαι εἴρηνται· ὡς ἧλιξ ἥλικα τέρπει, καὶ ὡς ἀεὶ τὸν ὅμοιον φίλον τὸ ὅμοιον. καὶ ἔγνω δὲ θὴρ θῆρα· καὶ ἀεὶ κολοιὸς πρὸς κολοιόν. καὶ ὅσα ἄλλα τοιαῦτα. *Quoniam quod est secundùm naturam, iucundum est: & quæ cognata sunt, secundùm naturam inuicem sunt: omnia cognata & similia, iucunda sunt plerumque. vt homo homini, & equus equo, & iuuenis iuueni. Vnde etiam Prouerbia prolata sunt: Aequalis æqualem delectat. &: Semper simili simile est amicum. &: Fera feram nouit. &: Semper graculus cum graculo. & quæcumque alia huiusmodi.* Quod de fera hîc ait Philosophus, idem Ethicis ad Eudemum ita persequitur: Ὅθεν εἴρηται ὡς ἀεὶ τὸ ὅμοιον, &c. καὶ κολοιὸς ποτὶ κολοιόν, ἔγνω δὲ φὼρ τε φῶρα, καὶ λύκος λύκον. *Hinc dici solitum, simile simili iungi, & graculum graculo, furem à fure cognosci, & lupum à lupo.* Gregorius Nazianz Epist. ad Eudoxium: Κολοιὸν δὲ πολὺ κολοιὸν ἱζάνει, καὶ τῆς παροιμίας ἀκούεις. *Audis & è Prouerbio graculum graculo assidere.* Varro etiam lib. III. De re rust. *Graculos* quasi *gregaculos*, quòd gregatim volent dictos autumat. Festus à gerendo: à sono autem vocis Quinctilianus. Varronis etymo fauet Plutarchi illud Περὶ πολυφιλίας: Οὐκ ἀγελαῖον ἐστὶν οὐδὲ κολοιῶδες. *Non armentareum, neque graculeum est.* Quòd verò in aqua speculari se graculos Zenobius ait, itaq; capi; Atheneus lib. IX. ex Clearcho, & Ælianus in Hist. animal. & Ioan. Tzetzes Chil. IV. Hist. CIX. in oleo, dum se immergunt, capi referunt.

48. Αἲξ οὐρανία.] De hoc Prouerbio suprà Cent. I. Adag. 26. quibus adiice Francisc. Robortellium, qui lib. I. Annotation. cap. III. *Copiæ cornu* ab *Amalthea* distinguit. Fides

adeptus, Herculi, alterum capræ cornu circũferenti, donauit, cùm super Deianiræ nuptiis inuicem certarent. Vsurpatur Adagium de iis qui affatim alicui diuitiarum penu copiamque præstant: quando & Amaltheæ cornu qui haberet, nihil non illi suppeteret.

49. Aquilam volare doces.] In eos qui alios quid docere tentant, quæ meliùs ipsi norint.

50. Aquila in nubibus.] Oraculi dictum est, ferturq; de re quam ægrè consequaris: quomodo & aquilam, si nubes secet, non capias.

51. Semper fert Libya quid mali.] In maximè facinorosos, quiq; mala indies noua excogitent.

52. Me bella semper insequantur talia.] In homines parum viros, nulliusque pretij.

53. Aquila thripas aspiciens.] De negligentibus ac parua contemnentibus.

54. Azanea mala.] De iis qui ma-

λῷος λαβὼν, Ἡρακλεῖ δέδωκεν ἀντίλυτρον περιάξαντι θάτερον τῶν κεράτων αὐτῆς, ὅτε περὶ τοῦ γάμου τῆς Δηϊανείρας πρὸς ἀλλήλους ἐμάχοντο. εἴρηται οὖν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀφθόνως τισὶ παρεχομένων τὰς τοῦ πλουτεῖν ἀφορμάς· ἐπεὶ καὶ ὁ τὸ κέρας τῆς Ἀμαλθείας ἔχων, πᾶν ὃ ἐβούλετο ἀφθόνως ἐλάμβανεν.

49. Ἀετὸν ἵπτασθαι διδάσκεις.] Ἐπὶ τῶν ἐγχειρούντων διδάσκειν τινὰς ἃ ἐπίστανται μᾶλλον τῶν θελόντων διδάσκειν.

50. Ἀετὸς ἐν νεφέλαις.] Ἔστι μὲν ἐν χρησμός· εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν δυσαλώτων, παρόσον ὁ ἀετὸς ἐν νεφέλαις ὢν οὐχ ἁλίσκεται.

51. Ἀεὶ φέρει τι Λιβύη κακόν.] Ἐπὶ τῶν κακουργοτάτων, καὶ ἀεὶ προσεξευρισκόντων νεώτερόν τι κακόν.

52. Ἀεί με τοιοῦτοι πόλεμοι διώκοιεν.] Ἐπὶ τῶν ἀνάνδρων καὶ μηδενὸς ἀξίων.

53. Ἀετὸς θρῖπας ὁρῶν.] Ἐπὶ τοῦ ἀφροντιστοῦντος καὶ καταφρονοῦντος τῶν μικρῶν.

54. Ἀζάνια κακά.] Ἐπὶ τῶν κακοῖς

Fides sit penes auctorem, si is modò fidem faciat. De Acheloo flumine aliter paulò alij fabulantur, Herculem Ætolis copię cornu donasse propter fluminis Acheloi coërcitum cornu. Vide Diodorum lib. v. Strabonem lib. x. Pro αὐτῆς autem rectiùs hîc fortè αὐτοῦ, vt ad capram referas.

50. Vtitur Pindarus in Nemæis, Aristophan. in Equitibus & Auibus, eiusque interpres explicat de re longè ceteris antecellente, vt in Panathen. Aristides: Ἀετὸν ἐν νεφέλαις αὐτὰς ὁ θεὸς καλεῖ πρὸς τἄλλα πολίσματα. *Athenas Iupiter ad alia oppida comparatas aquilam vocat in nubibus.*

51. Ob varios ac multiformes animantium ac ferarũ in Libya partus: vnde etiam vulgare Græciæ dictũ, teste Plinio lib VIII. cap. XVI. *Semper aliquid noui Africam afferre.* quò & Anaxilæ versus pertinet apud Athenæum lib. XIV. Δειπνοσ.

Ἡ Μουσικὴ δ' ὥσπερ Λιβύη, πρὸς τῶν Θεῶν,
Ἀεί τι καινὸν κατ' ἐνιαυτὸν τίκτει θηρίον.
At Musica, itidem vt Afra terra, per Deos,
Semper quotannis bestiam aliquam edit nouã.

Vitiosè quoque hoc loco Obsopæi Zenobiana editio Λυκίη pro Λιβύη operarum vitio præfert.

52. Sic Diogenianus, qui & similia adiicit. Suidas tamen πολέμιοι pro *hostibus* legit.

54. Prouerbij huius originem è fabula quam ex Hermogene Stephanus de vrbibus refert, & Erasmus Chil. II. Cent. VI.

55. Aristo-

κοῖς περιπαλαιόντων. Ἀζάναι γὰρ τόπος ἐστὶ τῆς Ἀρκαδίας λεπτόγεως, σκληρὸς καὶ ἄκαρπος, περὶ ὃν πονοῦντες γεωργοὶ οὐδὲν κομίζονται.

55. Ἀνάγυρον κινεῖν.] Ἔστιν ὁ Ἀνάγυρος δῆμος Ἀττικὸς, ἔνθα δυσώδες φυτὸν φύεται, οὕτω καλούμενον Ἀνάγυρος. εἴρηται οὖν ἡ παροιμία ἐντεῦθεν ἐπὶ τῶν κινούντων τινὰ ἐπὶ κακῷ ἑαυτῶν. τινὲς δὲ λέγουσιν ὅτι ἄνθρωπος Ἥρως γέγονεν, ὅστις τοὺς οἴκους τῶν γειτονούντων αὐτῷ ἐκ βάθρων ἀνέστρεψεν, ἐπειδὴ τὸ ἡρῷον αὐτοῦ ὑβρίσαι ἐπεχείρησαν. μέμνηται ταύτης Ἀριστοφάνης ἐν Λυσιστράτῃ.

56. Ἄνω ποταμῶν ἱερῶν χωροῦσι πηγαί.] Παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπεναντίως λεγομένων ἢ γινομένων· οἷον εἰ ὁ πόρνος τὸν σώφρονα ἔλεγε πόρνον. ἐπειδὴ οἱ ποταμοὶ ἄνωθεν κάτω ῥέουσιν, οὐ κάτωθεν ἄνω.

57. Ἀπὸ ὄνου καταπεσών.] Ἡ παροιμία τέτακται ἐπὶ τῶν μειζόνων καὶ ἀδυνάτων· ὡς Ἀριστοφάνης, Ἀπὸ τύμβου πεσών. καὶ Εὔπολις, Ὥσπερ ἀπὸ χοὸς πεσών.

la in re plurimùm ſudant. Azanæ enim Arcadiæ regio eſt, cultu difficilis ac ſterilis,& infrugifera: quem agrum colētes agricolæ nullum inde referunt fructum.

55. Anagyrum mouere.] Anagyrus Atticæ vicus eſt, vbi grauis odoris planta naſcitur;hinc etiam nomen mutuata. Iactatur igitur Adagium in eos, qui in ſui perniciem quædam commouent. Alij virum Heroa fuiſſe aiunt,qui vicinorum ſuorum ædes funditus euertendas curarit, quòd fanum ſuum per iniuriā violare aggreſſi eſſent. Meminit Adagionis Ariſtophanes in Lyſiſtrata.

56. Surſum verſus ſacrorum fluminū feruntur fontes.] Prouerbium de iis quæ contrariò dicuntur, vel fiunt præpoſterè; vt ſi ſcortum continentem hominem libidinoſum appellet: quandoquidem fluuij deorſum verſus fluunt, non ſurſum feruntur.

57. Ab aſino delapſus.] Adhibetur hoc Prouerbiū de rebus maioribus, queq́ue fieri nequeant: vt Ariſtophanes, *Tumulo decidens*. & Eupolis, *Tamquam aggere delapſus*.

58. Ara-

55. Ariſtophanis locus ſic habet:

Πόθεν εἶσιν; Ἀναγυρασιόθεν. νὴ τὸν Δία
Ὁ γοῦν Ἀνάγυρός μοι κεκινῆσθαι δοκεῖ.
Vnde aduenit? ab Anagyro. Ergo per Iouem
Anagyrus eſſe motus apparet mihi.

Affine huic, *Camarinā mouere*. Deſid. hîc leg.

56. Sumtum Prouerbium ex Euripidis Medea, in qua Chorus:

Ἄνω ποταμῶν ἱερῶν χωροῦσι παγαί,
Καὶ δίκα καὶ πάντα πάλιν στρέφεται.
Surſum verſus feruntur fontes ſacrorū fluminū,
Ius & omnia retrò commeant.

Vſurpat Demoſth. Orat. Περὶ παραπρεσβείας, & Cicero lib. x. ad Atticum, Epiſt. IV. & Iulianus παραβάτης, vt ad Senecæ Rhetoris Controuerſiam quinctam notabamus; preter ea quę Deſiderius Chiliaſtes è Luciano, Laërtio in Diogene Cynico, & Ariſtotele in Meteoris attulit.

57. Aggere delapſus.] Sic verti τῷ χοὸς, non *congio*, ex Thucydide & Herodoto. Vtitur Plato libro III. De legibus, viditq́ue Suidas, & ex illo Eraſmus, dicti leporem ἐν ἀμφιβολίᾳ conſiſtere; ἀπὸ νοῦ pro ἀπὸ ὄνου, vt *mente decidere* dicamus, qui ſibi excidat: vt Suetonius Auguſto *mente lapſum*, & Vlpia-

58. Arabius nuntius.] Sumtum Prouerbium ab illo, *Arabius tibicen*: de immodicè loquacibus. Fertur enim de Arabio tibicine, canere ſolitum drachma, quattuor verò deſinere.

59. Arcadem imitans.] In eos qui fruſtrà laborant. Arcades enim multa bella gerentes, non vti Lacedæmonij fugientes ad Tænarum Elotas Laconum ſeruos adducentes, occiderunt.

B.

60. BACCHYRIS.] Hic Ægyptius ob iuſtitiæ & prouidentiæ iudicia memoratur. Fertur Prouerbium de iis qui iuſtè & præmeditatè iudicant.

61. Abi in Macariam.] Quidam

58. Ἀράβιος ἄγγελος.] Παροιμία περὶ τὸ, Ἀράβιος αὐλητής. παραλαμβανομένη ἐπὶ τῶν ἀπαύστως διαλεγομένων. εἴρηται δὲ ἐπὶ τοῦ Ἀραβίου αὐλητοῦ, ὡς ηὔλει μὲν δραχμῆς, ἐπαύετο δὲ τεττάρων.

59. Ἀρκάδα μιμούμενος.] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἄλλως πονούντων καὶ μοχθούντων. οἱ γὰρ Ἀρκάδες πολλὰ πολεμήσαντες οὐδ᾽ ὅσον οἱ Λακεδαιμόνιοι τοὺς καταφυγόντας εἰς Ταίναρον τῶν Ἑλώτων ἀπαγαγόντες ἀπέκτειναν.

B.

60. ΒΑΚΧΥΡΙΣ.] Οὗτος Αἰγύπτιος ὢν ἐπὶ δικαιοσύνῃ καὶ ἐπινοίᾳ κρίσεων ἀπομνημονεύεται. εἴρηται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν δικαιότατα καὶ παρεσκευασμένως κρινόντων.

61. Βάλλ᾽ εἰς Μακαρίαν.] Οἱ μὲν κατὰ

&Vlpianus *facultatibus lapſos* dixit. Νοῦς etiam dictus Ariſtoteles, vt, cùm ſchola abeſſet, mentem Plato abeſſe diceret. Νοῦς quoque fluuij nomen Suidæ in Κέσκος, vbi tamen vitioſè ἄνους ſcriptum reperias pro νοῦς, vt ex Pauſania in Arcadicis, & Euſtathio in Odyſſ. α΄. diſcas.

58. Vide plura ſup. Adag. 39. & apud Suidam atque Apoſtolium, qui etiam Menandrum laudat in Meſſenia:

Ἀράβιον ἄρ᾽ ἐγὼ κεκλήκα αὐλόν.

Huc pertinet illud Flacci de Muſicis:

Omnibus hoc vitium cantoribus, inter amicos
Vt numquam inducant animum cãtare rogati,
Iniuſſi numquam deſiſtant. ———

59. Aliter paulò de Arcadibus hîc Suidas & Apoſtolius commemorant, vt locum in Zenobio mutilum eſſe nullus dubitem, & alterius hîc Prouerbij particulam appenſam fuiſſe exiſtimem.

60. Βόκχορις hic etiam nominatur à Plutarcho in Demetrij vita, vbi & fabellam iudicij ſuper meretrice, quæ pecuniam potiùs quàm adoleſcentem, vt ſolent, deperibat, narrat. Idemque lib. Περὶ δυσωπίας· Βοκχόριδι, inquit, φύσει χαλεπῷ γενομένῳ τὴν ἀσπίδα λέγουσιν ὑπὸ τῆς Ἴσιδος ἐπιπεμφθῆναι, καὶ τῇ κεφαλῇ περιελιχθεῖσαν, ἄνωθεν ἐπισκιάζειν ἵνα κρίνῃ δικαίως. *Bocchoridi natura difficili & auſtero Iſidem immittere ſolitam ferunt aſpidem, & capiti obuolutam ſupernè inumbrare, vti rectè iudicaret.* Meminit Prouerbij & Suidas, in quo tamen etiam per primam vocalem Βάκχυρις appellatur.

61. Μετὰ θάνατον.] Sequentia vſque ad illa, τὸν οὖν τάφον, &c. in Vaticano deſiderantur.

Macaria apud inferos locus.] Pauſanias in Atticis *Macariam* in Marathone paludem eſſe ſcribit, in qua magna vis Perſarum perierit, ignoratione viarum in ipſam prolapſa. Heſychius (vnde Suidas & Apoſtolius ſunt mutuati:) Ἡρακλέος θυγάτηρ Μακαρία, ἣν λόγος κατὰ τὴν Εὐρυσθέου ἐπιστρατείαν εἰς Ἀττικὴν ἐπιδοῦναι σφάγιον ἑαυτὴν ὑπὲρ τῆς τῶν λοιπῶν σωτηρίας. *Macaria Herculis filia, quam ferunt expeditione Euryſthei in Atticam, ſe pro reliquorum ſalute hoſtiam deuouiſſe.* Explicat & Ariſtopha-

καὶ εὐφημισμὸν ἐδέξαντο λέγεσθαι, ἀντὶ τοῦ, Βάλλε εἰς δειλαιότητα. Μακαρίαν γὰρ ἐν ᾅδου χωρίον διατυποῦσι. οἱ δὲ τὴν Μακαρίαν θυγατέρα φασὶν Ἡρακλέους, καὶ κατὰ χρησμὸν εἰς ἑκούσιον θάνατον ἑαυτὴν ἐπιδοῦναι, κατὰ τὴν Εὐρυσθέως ἐπὶ τὰς Ἀθήνας στρατείαν. μετὰ θάνατον γὰρ Ἡρακλέους, διώκοντος Εὐρυσθέως τοὺς ἐκείνου παῖδας, καὶ πρὸς τὸν τοῦ Ἐλέου βωμὸν τῶν Ἡρακλειδῶν προσπεφευγότων, Ἀθηναῖοι μὴ ἐκδιδόντες αὐτοὺς, πρὸς Εὐρυσθέα πόλεμον ὑπέστησαν. χρησμοῦ δοθέντος, ἀπαλλαγήσεσθαι τῆς Εὐρυσθέως καταδρομῆς, εἴ τις τῶν Ἡρακλειδῶν πρὸς θάνατον ἑκούσιον ἐκδοίη ἑαυτόν· ἡ Μακαρία πρὸς θάνατον ἑαυτὴν ἐξέδοτο, καὶ συμβαλόντες Ἀθηναῖοι νικῶσιν Εὐρυσθέα, καὶ πολλῶν πεσόντων, Εὐρυσθέα Ὕλλος ἀπέκτεινε παῖς Ἡρακλέους, καὶ αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν πρὸς Ἀλκμήνην ἐκόμισεν. ἡ δὲ κερκίσι τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξώρυξεν αὐτοῦ. τὸν οὖν τάφον τῆς Μακαρίας ἄνθεσι καὶ στεφάνοις τιμῶντες οἱ Ἀθηναῖοι ὕστερον ἐπέλεγον· Βάλλ' εἰς Μακαρίαν. τὸ μὲν οὖν πρῶτον ἐπὶ τῶν κατ' ἀρετὴν διδόντων ἑαυτοὺς εἰς θάνατον ἡ παροιμία ἐλέγετο· ὕστερον δὲ καταχρηστικῶς ἐπὶ πάσης ἀφοσιώσεως.

omine bono dictum putant, pro, Abi in malam rem. Macaria enim apud inferos locus putatur. Alij verò à Macaria Herculis filia deriuant, & ex oraculo, vt morti se vltrò offerret, iubente, propter Eurysthei copias, quæ Athenas obsidebant. Mortuo enim Hercule, eiúsque liberos persequente Eurystheo, & ad aram Misericordiæ confugientibus Heraclidis, Athenienses eos hosti tradere cùm recusarent, cum Eurystheo bellum gerunt. Dato verò oraculo, fore vt Athenienses ab Eurysthei incursionibus liberarentur, si quis è liberis Herculis mortem spontè obiret; Macaria voluntariè se morti obtulit, & manu consertâ Eurysthea vicerunt, multísque cadentibus Hyllus Herculis filius Eurysthea trucidauit, caputque eius ad Alcmenam detulit, quæ pectinis dentibus oculos illius effodit. Tumulum itaque Macariæ floribus atque corollis Athenienses ornantes, ingeminabant: *Mitte in Macariam.* quod primò Prouerbium de iis vsurpatum, qui per virtutem seipsos morti deuouerent: post de quauis expiatione dici cœptum.

62. Βάκηλος εἶ.] Ἐπὶ τῶν ἐκλύτων καὶ ἀνάνδρων. Βάκηλος δὲ κυρίως λέγεται ὁ ἀπόκοπος.

62. Bacelus es.] In cinædos, molles, & parum viros. Βάκηλος propriè dicitur exsectus.

63. Byzina

stophanis interpres in Pluto, & in Equitibus ad illud: Ἄπαγ' ἐς Μακαρίαν ἐκποδών. *Apage hinc in Macariam.* Similia sunt, Βάλλ' εἰς ὄλεθρον, ἢ, Βάλλ' εἰς κόρακας. *Abi in malam rem*, vel, *Abi ad coruos.*

Ἐλέου βωμόν.] *Ara Misericordiæ* Athenis, de qua in Thebaide Statius Papinius, & Theophilus lib. 1. Institutionum Iuris.

62. Habent Adagium omnes. Phrynichus quoque in vocibus Atticis pro castrato & Asiatico Gallo accipi notauit, extatque Antiphanis versus apud Athenæum lib. IV. cuius hoc initium:

——— οὐχ ὁρᾷς ὀρχούμενον
Ταῖς χερσὶ τὸν βάκηλον. ———

Battalus autem (quomodo & Demosthenes ado-

63. Byzina loquendi libertas.] De hominibus liberè nimis loquētibus. à Byzino quodam Neptuni filio, qui summa in dicendo est libertate vsus.

64. Vita extibiata.] De inutilibus dictum; ducta à tibiis detritis tralatione.

65. Bœotica cantio.] De iis quæ initio tranquilla, pòst verò turbulenta exsistunt, vt Sophocles ait:

Vbi quis cecinerit cantionē Bœoticam.

Adagio locum dedit, quòd Bœotij primò liberam ac pacatam agentes vitam, pòst Laio defuncto in varias inciderint calamitates.

66. Buthus obambulat.] Huius Prouerbij meminit Cratinus in Chironibus. Vsurpatur autem de stolidis ac simplicibus, tractum ab athleta quodam Butho, qui Pythia vicerat.

67. Bunas iudex est.] In eos qui iudicia in longum proferunt, atque ampliant. Bunas enim Atheniensis fuit, vt refert Mnaseas, cui Elei cum Calydoniis dimicantes causam controuersiæ commiserant. Conuenerat autem ab iniuria vt temperarent, dum sententiā ille pronuntiaret. Qua re cognita, Bunas vtrosque quidem contendentes audiuit, pronuntiare tamen ad extremum vsque spiritum distulit.

63. Βυζίνη παῤῥησία.] Ἐπὶ τῶν σφόδρα πεπαῤῥησιασμένων. ἀπὸ Βυζίνου τοῦ Ποσειδῶνος μετὰ παῤῥησίας ἀεὶ διαλεγομένου.

64. Βίος ἐξηυλημένος.] Ἐπὶ τῶν ἀχρήστων· ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀχρείων αὐλῶν.

65. Βοιώτιος νόμος.] Ἐπὶ τῶν τὰς μὲν ἀρχὰς ἠρεμούντων, ὕστερον δὲ τοῖς κακοῖς ἐπιτεινόντων, ὥς φησὶ Σοφοκλῆς·

Ὅταν τὶς ᾄδῃ τὸν Βοιώτιον νόμον.

Εἴρηται δὲ ἡ παροιμία, παρόσον Βοιωτοὶ πρότερον βίον ἄλυπον καὶ ἤρεμον ἔχοντες, μετὰ τελευτὴν Λαΐου πολλοῖς κακοῖς περιέπεσον.

66. Βοῦθος περιφοιτᾷ.] Ταύτης μέμνηται Κρατῖνος ἐν Χείρωσι. τέτακται δὲ ἐπὶ τῶν εὐήθων καὶ παχυφρόνων, ἀπό τινος Πυθιονίκου Βούθου μετενεχθεῖσα.

67. Βούνας δικάζει.] Αὕτη λέγεται ἐπὶ τῶν τὰς κρίσεις ἀναβαλλομένων ἀεὶ καὶ ὑπερτιθεμένων. Βουνίας γὰρ Ἀθηναῖος ἐγένετο, ὥς φησι Μνασέας· τούτῳ δὲ Ἠλεῖοι πρὸς Καλυδωνίους διαφερόμενοι ἐπέτρεψαν τὴν δίκην, νομίσαντες ἀναμένειν ἕως ἂν ἀποφήνηται. γνοὺς δὲ Βουνίας τοῦτο, ἤκουσε μὲν ἀμφοτέρων, ἀνεβάλλετο δὲ μέχρι τελευτῆς τὴν ἀπόφασιν.

68. Βοιώ-

adolescens per contumeliam appellatus) de effeminatis quoque dictum, vt in Vitis Parallelis Aristot. ac Demost. Olymp. CI. anno I. notabamus.

63. De Βυαντῶν gente, vnde & Βύαντιον, Stephanus De vrbibus.

65. Aristophanes in Acharnensibus, effert de cantione rudi, & indocta:

Ἀείδετο εἰσηλθ᾽ ἄσημον Βοιώτιον.

66. Meminit quoque huius Hesychius, qui & Aristotelem laudat auctorem de huius athletæ victoria.

67. Vide infrà huic geminum Adag. 86. Βουλίας δικάζει.

68. Sphin-

68. Βοιώτια αἰνίγματα.] Ἐπὶ τῶν ἀσυνέτων· ἐκ μεταφορᾶς τῆς Σφιγγός. παρόσον Θηβαίοις ἡ Σφίγξ αἰνίγματα προὔθηκεν· Τετράπους, δίπους, καὶ πάλιν τρίπους. ὅπερ ἐφευρὼν Οἰδίπους, τὴν τοῦ πατρὸς βασιλείαν εἴληφε, καὶ τὴν ἰδίαν μητέρα ἔγημεν ἀγνοῶν. Λαΐῳ γὰρ τῷ Θηβῶν βασιλεῖ χρηστηριαζομένῳ περὶ γενέσεως ἀρρένων παίδων ἀνεῖλεν ὁ θεός·

——— Λάϊε Λαβδακίδη

Μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα, δαιμόνων βίᾳ·

Κτενεῖ γάρ σ᾽ ὁ φύς.

Ἐπιλαθόμενος δὲ τοῦ χρησμοῦ Λάϊος συνῆλθε τῇ γυναικὶ αὐτοῦ Ἰοκάστῃ. ὡς δὲ ᾔσθετο παιδίον ἄρρεν ἐξ αὐτῆς γεννηθὲν, τοῦ χρησμοῦ ἐννοήσας, τὰ τούτου σφυρὰ διέτρησε, καὶ εἰς ὄρος ἐξέθετο. βουκόλος δέ τις παρελθὼν, καὶ τὸ βρέφος ἀνειληφὼς, τῇ ἰδίᾳ γυναικὶ ἀπεκόμισεν. ἡ δὲ τὰ σφυρὰ τοῦ παιδὸς θεραπεύσασα, Οἰδίπουν αὐτὸν καλεῖ· τοῦτο θεμένη τὸ ὄνομα διὰ τὸ τοὺς πόδας ἀνοιδῆσαι. τελειωθεὶς δὲ Οἰδίπους, καὶ τῶν ἡλίκων ἐπὶ ῥώμῃ διαφέρων, κατὰ φθόνον ὠνειδίζετο ὑπόβλητος εἶναι. ἀφικόμενος οὖν εἰς Δελφοὺς, περὶ τῶν ἰδίων ἐπυνθάνετο γονέων, καὶ χρήσαντος τοῦ θεοῦ, πρὸς τὴν πατρίδα μὴ πορεύεσθαι, τὸν μὲν γὰρ πατέρα φονεύσειν, τῇ δὲ μητρὶ μιγήσεσθαι. νομίσας ἐξ ὧν ἔλεγε γεγενῆσθαι, πρὸς Θήβας ἠπείγετο, καὶ συντυχὼν Λαΐῳ ἐφ᾽ ἅρματος ὀχουμένῳ, κελεύοντος τοῦ κήρυκος, κοιράνοις ἐκ ποδῶν μεθίστασθαι, μὴ πειθόμενος παρὰ τοῦ ἡνιοχοῦντος τῷ πατρὶ ἐτύφθη. ὀργισθεὶς δὲ, καὶ τὸν ἡνίοχον

68. Bœotia ænigmata.] In stolidos dictum, ac minimè intelligentes; ducta à Sphinge tralatione, quæ Thebanis ænigma proposuit: Quadrupes, hinc bipes, ac rursum tripes. quod dissoluens Oedipus patri regnum abstulit, matremque ignotam duxit vxorem. Laio enim regi Thebanorum consulenti oraculum de liberis masculis tollendis, hoc datum responsum:

——— *Laïe Labdacide*

Ne serito sulcos liberûm vi dæmonū,

Generatus ille te mactabit impiè.

Immemor verò Laius oraculi rem cum vxore Iocasta habuit. vbi verò sensit filium ex ea natum, oraculum in memoriam reuocans, huius pedes perterebrauit, & in monte exposuit. Pastor verò accedens & infantem tollens, vxori attulit suæ. Illa pedes pueri cùm curasset, Οἰδίπουν nominauit; hoc à pedum tumore nomine indito. Grandior iam Oedipus factus, & æquales robore vincens, per inuidiam exprobrari sibi quòd spurius esset, audiuit. Delphos igitur ad oraculum profectus, de legitimis parētibus sciscitatus est: & respōdit Apollo, in patriam ne rediret; fore enim vt patrem occideret, & matri misceretur. Suspicatus ex iis quos dicebat se natū esse, Thebas concessit, & in Laium curru vectum incidens, iubente præcone dominis de via cederet, non parens ab auriga patris verberatus est. Indignatus ille, & aurigā, & Laium

---

68. Sphingis ænigma versibus adfert interpres Sophoclis in Oedipo Colonæo:

Ἔστι δίπουν ἐπὶ γῆς καὶ τέτραπον, οὗ μία φωνή,
Καὶ τρίπον· ἀλλάσσει δὲ φυὴν μόνον ὅσσ᾽ ἐπὶ γαῖαν

& Laium pro illo propugnantem, occidit. Thebas hinc delatus, & comperto Laij regnum præmio datum iri vnà cum Iocasta vxore, qui Sphingis ænigma soluisset; eo soluto patris regnum occupat, & matrem ignarus ducit; indeque sustulit Etheoclem & Polynicem. Pòst à matre agnitus, oculos sibi eruit. Iocasta verò ex vrbis muris se suspendit.

69. Bos sibi ipsi puluerem mouet.] In eos qui libenter sibi noxia arcessunt. Boues enim cicures iugo facilè obtemperant. Quidam verò iis accommodant, qui scientes volentes in præsens se periculum coniiciunt.

70. Bos in lingua] Prouerbium in eos, qui liberè loqui non possunt: vel quia mutum hoc animal; vel ab Atheniensium nummo, cui bos insculptus, quem liberiùs æquo loquentes pendere cogebantur.

καὶ τὸν Λάϊον ὑπερμαχοῦντα τοῦ ἡνιόχου ἀπέκτεινεν. ἐλθὼν δὲ εἰς Θήβας, καὶ τὴν βασιλείαν εὑρὼν Λαΐου γέρας προκειμένην σὺν τῇ γυναικὶ Ἰοκάστῃ τῷ λύσαντι τὸ αἴνιγμα τῆς Σφιγγὸς, τοῦτο λύσας τὴν τοῦ πατρὸς βασιλείαν παραλαμβάνει, καὶ τῇ μητρὶ προσομιλεῖ ἀγνοῶν, ἐξ ἧς Ἐτεοκλέα καὶ Πολυνείκην ἐγέννησεν. ὕστερον δὲ παρὰ τῆς μητρὸς ἀναγνωρισθεὶς, ἑαυτὸν ἐτύφλωσεν· Ἰοκάστη δὲ τῶν τειχῶν τῆς πόλεως ἑαυτὴν ἀνήρτησεν.

69. Βοῦς ἐφ' ἑαυτῷ κονιεῖται.] Ἐπὶ τῶν εὐχερῶς ἐπὶ κακὰ σφᾶς ἐπισπωμένων. οἱ γὰρ βόες πρᾶοι ὄντες, ῥαδίως τοῖς δεσμοῖς ὑπακούουσι. τινὲς δὲ, ἐπὶ τῶν εἰς πρόδηλον κίνδυνον ἑαυτοὺς ἐμβαλλόντων.

70. Βοῦς ἐπὶ γλώττης.] Παροιμία ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων παρρησιάζεσθαι, ἤτοι διὰ τὸ ἄφωνον τοῦ ζώου, ἢ διὰ τὸ τῶν Ἀθηναίων νόμισμα ἔχειν βοῦν ἐγκεχαραγμένον· ὅπερ ἐκτίνειν ἔδει τοὺς πέρα τοῦ δέοντος παρρησιαζομένους.

71. Βάλλαν

Ἑρπετὰ κινεῖται, ἀνά τ' αἰθέρα καὶ κατὰ πόντον.
Ἀλλ' ὁπόταν πλείστοισιν ἐρειδόμενος ποσὶ βαίνῃ,
Ἔνθα τάχος γυίοισιν ἀφαυρότατον πέλει αὐτοῦ.
Est bipes & quadrupes in terris: soláque vox huic:
Atque tripes. mutat naturam vnum omnia campis,
Inter quæ serpunt, quæ cælo & fluctibus errant.
Ast vbi contendit pedibus iam pluribus, illi
Deficiunt vires & lentis robora neruis.

Laïe Labdacide.] Oraculi hoc responsum refert Chalcidius & Diodorus Siculus lib. IV. Bibliothecæ. Interpres quoque Sophoclis in Oedipo Tyranno, atque Euripidis Scholiastes in Phœnissis. De Etheocle & Polynice sup. in Ἀδράστεια Νέμεσις.

Pedes perterebrauit.] Diodorus libro IV. Biblioth. habet διαπερονήσας αὐτοῦ τὰ σφυρὰ σιδήρῳ, ἐξέθηκε τὸ βρέφος. *Ferro talis eius perfossis, infantem exposuit.* Pastorem idem *Polybum* nominat.

69. Κονιεῖται.] Sic Erasmum legisse video. Obsopæus edidit κονιεῖται. Taurum etiam furibundũ puluerem concitare Græcus poëta, nescio quis, at vetus, dixit apud Ciceronem lib. VIII. ad Atticum Epist. V.

Πολλὰ μάτην κεράεσσιν ἐς ἠέρα θυμήναντα.

Et Catullus Ecl. De nuptiis Pelei & Thetidos, de tauro à Theseo prostrato:

Nequidquam vanis iactantem cornua ventis.

& Virgilius XII. Æneid. v. 103.

Mugitus veluti cùm prima in prælia taurus
Terrificos ciet, atque irasci in cornua tentat,
Arboris obnixus trunco, ventosq; lacessit
Ictibus, & sparsa ad pugnam proludit arena.

70. Vel ab Atheniensium.] Iulius Pollux lib. IX. cap. VI. Ἔνιοι Δηλίων, οὐκ Ἀθηναίων, ἴδιον εἶναι νόμισμα τὸ βοῦν νομίζουσιν· ἐντεῦθεν

ἢ καὶ

71. Βάλλων φεύξεσθαι οἴει.] Πρὸς τοὺς κακόν τι δράσαντας καὶ οἰομένους φυγεῖν.

72. Βάλλ' εἰς ὕδωρ.] Ἐπὶ τῶν ὀλέθρου ἀξίων· οἷον, Καταπόντισον.

73. Βύβλου δὲ καρπὸν οὐ κρατεῖ στάχυς.] Ἐπὶ τῶν δυναμένων τοῖς ἰδίοις χρῆσθαι καλοῖς· παρόσον ἀσθενὴς ἡ βύβλος πρὸς τὸ φέρειν σῖτον. στάχυας γὰρ ἀνατέλλουσα οὐκ ἐκτρέφει.

74. Βῶλος ἀρουρᾶν.] Ἐπὶ τῶν μεγάλοις τὰ μικρὰ φιλοτιμουμένων. ὅμοιόν ἐστιν εἴ τις θαλάττῃ ἐκ χαράδρας ὕδωρ ἐπισταγῇ, καὶ χαρίζεσθαι δοκεῖ.

71. Telo misso fugiturum te putas.] In eos qui malum quid perpetrantes effugere se posse sperant.

72. Proiice in aquam.] In exitio dignos: quasi dicas, Submerge.

73. Papyri fructum non sustinet spica.] In eos qui suis bonis vti non possunt. Propterea quòd infirma sit byblus ad frumentum ferendum. Spicas enim producens non educat.

74. Gleba aruum.] In eos, qui ambitiosè magnis parua componunt: vt si quis aquã è lacu haustam infundat mari, & gratificari se illi existimet.

75. Bos

δὲ καὶ τὴν παροιμίαν εἰρῆσθαι, Βοῦς ἐπὶ γλώσσῃ βέβηκεν, εἴ τις ἐπ' ἀργυρίῳ σιωπήσειεν. *Nonnulli Deliorum, non Atheniensium, proprium quoddam numisma esse Bouem intelligunt. Hinc quoque dictum esse Prouerbium, Bos linguam conscendit: cùm quis argenti caussa tacuit.* Interpres quoque Homeri ἄδηλος in Ιλ. ς'. Οἱ παλαιοὶ πρὶν ἐπινοηθῆ τὰ νομίσματα, τὰς συναλλαγὰς ἐποιοῦντο διὰ τῶν τετραπόδων, ὅθεν ὕστερον ἐξευρεθέντων τῶν νομισμάτων, βοῦν ἐπ' αὐτῶν ἐξετύπουν, ἐνδεικνύμενοι τὸ ἀρχαῖον ἔθος, καὶ παροιμία Βοῦς ἐπὶ γλώσσῃ, ὅ ἐστι, νόμισμα. ἁρμόζει δὲ ἡ παροιμία αὕτη ἐπὶ τῶν ῥητόρων τῶν λαμβανόντων τὰ νομίσματα ὑπὲρ τοῦ μὴ κατά τι συνηγορῆσαί τινι, ἀλλὰ σιωπῆσαι. *Veteres ante nummum excogitatum, merces pecoribus permutabant; vnde pòst repertis nummis Bos impressus, numismatis genus. Quadrat & Prouerbium in Oratores pecuniâ caussas non agentes, sed mutos redditos.* Vtitur Theognis ver. 813.

Βοῦς μοι ἐπὶ γλώσσης κρατερῷ ποδὶ λὰξ ἐπιβαίνων,
Ἴσχει κωτίλλειν καίπερ ἐπιστάμενον.

Bos pedibus linguam grauiter mihi supprimit ingens,
Cùm possim ridens multa notare ioco.

Et Philostratus in vita Apollonij: Γλῶτταν τε ὡς πρῶτος ἀνθρώπων συνέσχε, βοῦν ἐπ' αὐτῇ, σιωπῆς ἄρων δόγμα. Item in Scopeliani Sophistæ vita: Καὶ οὐ χρὴ θαυμάζειν εἰ πεπεδημένοι τὴν γλῶτταν τινὲς ὑπὸ βοῦ ἀφωνίας ἐπ' αὐτῇ βεβλημένοι. Plura Erasmus Prou. *Vlulas Athenas:* Pro ἐκτίνειν, quod edimus, malè Obsopæus edit κτείνειν.

71. Βάλλων φεύξ.] Vatic. ita: Βαλὼν φεύξεσθαι οἴει.] Ἐπὶ τῶν κακόν τι πραξάντων, καὶ ἐκφυγεῖν οἰομένων.

72. Οἷον καταπόντ.] Vet. codex Vatican. Ἀντὶ τοῦ καταπόντισον. Horatius Carminum lib. III. Od. XXIV.

Vel nos in mare proximum
Gemmas & lapides, aurum & inutile,
Summam materiem mali
Mittamus, scelerum si benè pœnitet.

73. Aliter Suidas, nec rectè legisse videtur: Βύβλου δὲ καρπὸς οὐκ αἰτεῖ στάχυν μέγαν. Meliùs Æschylus in Supplicibus:

Βύβλου δὲ καρπὸς οὐ κρατεῖ στάχυν μέγαν.
Fructus papyri haud sustinet spicam grauem.

Atque hoc modo, omisso μέγαν, Gilb. Cognatus hîc edit; vertit tamen, è Suida opinor, *Papyri fructus non postulat magnam spicam*. Mox in Vatic. legitur: Παρόσον ἀσθ. ἀνωθεν ἡ βύβλος.

74. Rectiùs ἀρουρᾶν, quàm quod in Suida occurrit nominandi casu ἄρουρα, vt exaudias προστίθεται aut αὐξάνει, vti & Erasmus vidit. Et pro μεγάλοις Vatic. μεγίστοις præfert. Non dissimile: *Ligna in siluam ferre.*

77. Hoc

75. Bos ad aceruum.] In homines voluptarios.

76. Cœno aquá limpidá turbans numquam inuenies potum.] In eos qui pulcerrima turpissimis admiscent.

77. Abi in malá rē vel, Abi ad coruos.] In homines quauis noxa dignos.

78. Ranis vinum fundis.] De iis qui aliis præbent, quibus vti capientes nequeant.

79. Ranæ aquam, vt mustelæ sæuum.] In eos, qui ea donant, quibus delectentur qui capiant. Effertur &, Bos ad messem, de iis, qui magnam adferunt vtilitatem.

80. Bombylius homo.] De inutili. Nam βομβύλιος vespa vel crabro apis genus nullum fert fructum, è luto fauos fingens.

75. Βοῦς ἐπὶ σωρῷ.] Ἐπὶ τῶν ἡδυπαθούντων.

76. Βορβόρῳ ὕδωρ λαμπρὸν μιαίνων, οὔποτ' εὑρήσεις ποτόν.] Ἐπὶ τῶν κάλλιστα μιγνύντων τοῖς αἰσχίστοις.

77. Βάλλ' εἰς ὄλεθρον. ἤ, Βάλλ' εἰς κόρακας.] Ἐπὶ τῶν ὀλέθρου ἀξίων.

78. Βατράχοις οἰνοχοεῖς.] Πρὸς τοὺς ταῦτα παρέχοντας ὧν οὐ χρήζουσιν οἱ λαμβάνοντες.

79. Βατράχῳ ὕδωρ, ὡς γαλῇ στέαρ.] Ἐπὶ τῶν ταῦτα διδόντων οἷς χαίρουσιν οἱ λαμβάνοντες. εἴρηται δὲ καὶ, Βοῦς εἰς ἄμητον, ἐπὶ τῶν μέγα ὠφελουμένων.

80. Βομβύλιος ἄνθρωπος.] Ἐπὶ τοῦ ἀκάρπου. παρόσον ὁ βομβύλιος καρπὸν οὐ φέρει. ἔστι δὲ μελίττης εἶδος ἐκ πηλοῦ τὰ κηρία πλαττούσης.

81. Βοῦς

77. Hoc sæpè Aristophanes est vsus in Nebulis, & in Pluto, eiusque Scholiastes: Ἔστι δὲ, inquit, τὸ βάλλ' ἐς κόρακας, παρ' ὑπόνοιαν παραποιηθὲν, ἐκ τοῦ βάλλ' ἐς Μακαρίαν· περὶ οὗ ἀλλαχοῦ δεδήλωται. δηλοῖ δὲ ῥίψον ἑαυτὸν εἰς φθοράν. Diogenes Cynicus apud Laërtium: Κρεῖττόν ἐστιν ἐς κόρακας ἀπελθεῖν ἢ ἐς κόλακας. Quò respexit poëta vetus lib. I. Anthol.

Ῥῶ καὶ λάμβδα μόνον κόρακας κόλακάς τε διΐστη.
Οὐκοῦν ταυτὸ κόραξ βωμολόχος τε κόλαξ.
Τοὔνεκά μοι βέλτιστε τόδε ζῶον προφύλαξο,
Εἰδὼς καὶ ζώντων τοὺς κόλακας κόρακας.
Lambda & Rho solū κόλακες κόρακεςq́; *dirēpti:*
Cetera nil distant scurra κόλαξq́; κόραξ.
Obseruandum igitur cautè hoc animal, tibi gnaro
Viuorū haud aliud quàm κόρακας κόλακας.

Vide suprà Adagio 61 Βάλλ' εἰς Μακαρίαν.

78. Pherecrates in Coriano apud Athenæum:

Ἔρρ' ἐς κόρακας, βατράχοις οἰνοχοεῖν σε δεῖ.

Quibus & superius Adagium adhibet, vt & Stratonicus Citharœdus apud eumdem, lib. VIII. in cantorem, Ψάλλε ἐς κόρακας, ambiguè ac iocosè pro βάλλε.

79. Ranæ hæc Parœmia cum superiore pugnat: & incertum γαλῆ ne *felem*, ait Tzetzes, an *mustelā* significet. Grammatici enim certant, & pingue vtrique est gratum. Alterum verò de boue pòst non longè repetet Zenobius. Suidas ἄμητον ὀξυτόνως habet, sed vtrumque verum, quòd illud *messis fruges* hoc *messis tempus* designet, teste Ammonio. Malè autem Cognatus hîc reddidit, *in eos qui multa debent*, pro, *qui magnum adferunt commodum*.

80. A bombi sono ficta animanti vox. Hesychio enim βομβαλεῖν, *labiis tremere*, & βομβυλιὸν vel βομβυλιὸς poculi genus à murmure, quod edit. Pollux lib. X. cap. XIX. & Athenæus lib. VI. vbi eruditè Casaubonus cap. XVIII. Animaduersionū. Hinc fortè traiectis litteris *Bambalio*, quomodo M. Antonium nominat M. Tullius in Philipp. III.

82. Suprà

81. Βοῦς ἀλλότριος τὰ πολλὰ ἔξω βλέπει.] Ἐπὶ τῶν ἀμελουμένων παρ' ἀλλοτρίων, καὶ διὰ τοῦτο πρὸς τοὺς ἰδίους δεσπότας, ὡς ἐπιμελουμένους, ἀφορώντων.

82. Βοῦς ἄμητον ἐπιτηροῦντες.] Ἐπὶ τῶν μετ' ὠφελείας καμνόντων.

83. Βοῦς ὁ Μολοττῶν.] Αὕτη λέγεται ἐπὶ τῶν εἰς πολλὰ διαιρουμένων πράγματα καὶ κατακοπτομένων. οἱ γὰρ Μολοττοὶ ἐν τοῖς ὁρκωμοσίοις κατακόπτοντες εἰς μικρὰ τοὺς βοῦς, τὰς συνθήκας ἐποιοῦντο.

84. Βοιωτοῖς μαντεύσαιο.] Αὕτη καταρατική ἐστι. Ἡρακλείδης γὰρ φησί, μαντευομένοις τοῖς Θηβαίοις περὶ τοῦ πολέμου ἀποκρίνασθαι ἡ προφῆτις, ἡ ἐν Δωδώνῃ, νίκην αὐτοῖς ἀσεβήσασιν ἔσεσθαι. εἷς δὲ τῶν θεωρῶν ἁρπάσας Μυρτίλαν τὴν προφῆτιν, ἐνέβαλεν εἰς θερμοῦ παρακείμενον λέβητα. ἄλλοι δὲ φασίν, ὅτι Θηβαίοις πολεμοῦσι Βόμβος μάντις πλείους ἔφη νικήσειν, εἰ προθύσουσιν τῶν ἡγεμόνων ἕνα. οἱ δὲ ἀποκτείναντες τὸν Βόμβον, ἐνίκησαν.

85. Βέβληκ' Ἀχιλλεὺς δύω κύβω καὶ τέτταρα.] Τοῦτο Εὐριπίδου ἐστί. καὶ Ἀριστόξενος δὲ φησίν, ὅτι Εὐριπίδης διορθῶν τὸν Τήλεφον ἐξεῖλε τὴν πεττείαν.

81. Bos alienus foras identidem prospectat.] In eos qui apud externos negligenter tractantur, ideoque ad dominos, vt sui curam gerant, respectâtes.

82. Messem boues exspectant.] De iis qui frugis spe laborant.

83. Bos Molossorum.] Dicitur in eos qui in multa distrahuntur negotia, ac veluti dissecantur. Molossi enim fœdera inituri, in minutas partes boues diuidebant.

84. Bœotis vaticinare.] Vox est deprecantis atque abominantis. Heraclides enim ait Thebanis de belli euentu oraculum consulentibus respondisse vatem Dodonęam, victores fore, si quid impiè patrassent. Consultorũ verò quidam Myrtilam (sic enim vates ipsa nominabatur) rapiens, in lebetem calida feruentem iniecit. Alij autem referunt Thebanis belligerantibus Bombum vatem respondisse, fore plurimos vt vincerent, si quem è ducibus priùs immolassent. Illi verò Bombum ipsum iugularunt, ac victoria potiti sunt.

85. Duas Achilles quattuorque tesseras iecit.] Euripidis est: & Aristoxenus refert, Euripidem Telephum reprehendendo calculorũ euertisse ludũ.

86. Bulias

82. Suprà concisiùs, βοῦς εἰς ἄμητον. Diogenianus singulari numero ἐπιτηρῶν. Pro μετ' ὠφελείας in Vatic. μετ' ἐπιμελείας legitur.

83. Ritus hic fœderum faciendorum explicatur à Luciano in Toxaride. Fugit autem Erasmum eiusque discipulum Gilbertum hîc ratio, dum *Homolottos* populos, qui nusquam sunt, comminiscuntur; vt ante Leopardum lib. v. cap. xix. Miscellan. vidit Ioannes Hartungus in Obseruationum Decuriis, & Hen. Stephanus Animaduersionibus suis in Chiliadas.

84. Abominantis sunt & illa, *Hostibus eueniant.* & —— *Capiti cane talia demens Dardanio.* —— & *Suo capiti.* aliáque id genus plura.

85. Euripidis versum esse negat Aristophanis interpres in Ranis, apud quem Comicum

86. Bulias iudicat.] In eos qui iudicia in longũ procrastinando proferunt: à Bulia quodam Atheniensi; qui in tantum causam ampliauit, vt mortẽ priùs obiret, quàm sententiam pronuntiaret.

87. Bellerophontes litteras.] Bellerophon occiso Bellero, vel, vt alij volunt, Peire, in Tirynthem Argis fugiens ad Prœtum venit: cuius vxor Antea amore illius capta, & illo congredi recusante, apud Prœtum Bellerophonta, quasi de stupro interpellasset, accusauit. Prœtus verum id esse credens, litteras ei tradidit ad Iobatem perferendas, quibus cædem eius mandabat. Ille verò, quid contra se scriptum esset ignarus, tulit. Lectis litteris Iobates, confligere Bellerophontem iubet cum Chimæra ignem vomente, atque occidere, fore sperans vt à fera ipse occideretur. Tribus hoc ex animantibus animal compositum erat:

Prima leo, postrema draco, media ipsa Chimæra.

hoc est, caprino capite, quo ignem efflabat. Conscenso itaque Pegaso Bellerophon, quo alato vtebatur equo, Chimæram iaculando fixit. Hinc cum Amazonibus dimicare iussus, has etiam

86. Βουλίας δικάζει.] Ἐπὶ τῶν τὰς κρίσεις ὑπερτιθεμένων δικαστῶν, ἀπὸ Βουλίου τινὸς Ἀθηναίου· ὃς ἐπὶ τοσοῦτον ἀνεβάλλετο τὴν δίκην, ὥστε φθάσαι τελευτῆσαι πρότερον ἢ τὴν δίκην ἀποφῆναι.

87. Βελλεροφόντης τὰ γράμματα.] Βελλεροφόντης ἀνελὼν Βέλλερον, ἢ, ὥς τινες φασὶ, Πείρην, εἰς Τίρυνθα φυγὰς ἐξ Ἄργους παραγίνεται πρὸς τὸν Προῖτον. τούτου ἐρασθεῖσα ἴσχει Ἄντεια ἡ τοῦ Προίτου γυνή· τοῦ δὲ ἀπαρνουμένου, λέγει πρὸς τὸν Προῖτον, ὅτι Βελλεροφόντης ἐρωτικοὺς αὐτῇ προσεπέμψατο λόγους. Προῖτος δὲ πιστεύσας, ἔδωκεν αὐτῷ ἐπιστολὰς πρὸς Ἰοβάτην κομίσαι· ἐν αἷς ἐνεγέγραπτο, Βελλεροφόντην ἀποκτεῖναι. ὁ δὲ ἀγνοῶν, τὰ γεγραμμένα καθ' ἑαυτοῦ κομίζει. Ἰοβάτης δὲ ἀναγνοὺς ἐπέταξεν αὐτῷ κτεῖναι τὴν πυρίπνουν Χίμαιραν, νομίζων αὐτὸν ὑπὸ τοῦ θηρίου διαφθαρήσεσθαι. τριῶν γὰρ ζώων εἶχε φύσιν σύνθετον, προτομὴν μὲν λέοντος, οὐρὰν δράκοντος, καὶ τρίτην κεφαλὴν μέσην αἰγὸς, δι' ἧς πῦρ ἀνίει. ἀναβὰς οὖν ὁ Βελλεροφόντης ἐπὶ τὸν Πήγασον, ὃν εἶχεν ἵππον πτηνὸν, κατετόξευσε τὴν Χίμαιραν. μετὰ δὲ τὸν ἀγῶνα τοῦτον, Ἀμαζόσιν ἐπέταξεν ἀγωνίσασθαι, ὡς δὲ καὶ ταύτας

micum Bacchus vsurpat in Æschylum victorem Euripidis.

86. Βούνας legendum censuit Erasmus, quomodo hac ipsa Centuria Adag. 67. & paulò quidem copiosiùs legas in Vaticanis item additamentis.

87. Nota ex Homero Ιλ. ς'. historia eiúsque interpretibus Græcis, Strabone item, & Hygino. Homeri, Hesiodi, & Orphei versus est,

Πρός τε λέων, μετόπιθε δράκων, μέσση δ' ἡ Χίμαιρα.

Hinc cum Amazonibus, &c.] Amazonas vicisse itẽ & Solymos auctor Pindarus in Olympiis Εἰδ. ιγ'. Σὺν δ' ἐκείνῳ καί ποτ' Ἀμαζονίδων αἰθέρος ψυχρᾶς ἀπὸ κόλπων ἐρήμου τοξόταν βάλλων γυναικεῖον στρατὸν, καὶ Χίμαιραν πῦρ πνέοισαν, καὶ Σολύμους ἔπεφνε: *Cum quo & olim Amazonum iaciens muliebrem bellicosum exercitum sub frigido cælo, in finibus deserti, & Chimæram ignem efflantem, & Solymos occidit.*

89. Apo

τας ἀπέκτεινε. τοὺς τότε ῥώμῃ νεότητος διαφέροντας ἐπιλέξας, ἐπέταξεν ἀποκτεῖναι λοχήσαντας. ὡς δὲ καὶ τοῦτον ἐνίκησεν ἀγῶνα, θαυμάσας τὴν δύναμιν αὐτοῦ ὁ Ἰοβάτης, τό, τε γράμμα ἔδειξε, καὶ παρ᾽ αὐτῷ μένειν ἠξίωσε· δοὺς δὲ αὐτῷ τὴν θυγατέρα, καὶ τὴν βασιλείαν τελευτῶν κατέλιπεν.

interemit. Tum, quos robore præstare adoleſcentes obſeruaſſet, occidere eum ex inſidiis mandat: quibus etiam certamine victis, admiratus eius fortitudinem Iobates, ei litteras oſtendit, & apud ſe maneret rogauit, aſciuitque ſibi data filia in generum, & regni ſcripſit heredem.

Γ.

88. ΓΕΝΝΑΙΟΣ εἶ ἐκ βαλαντίου.] Ἐπὶ τῶν διὰ τὸ πλοῦτον γενναίων εἶναι δοκούντων.

89. Γλαῦξ ἵπταται.] Ἡ πτῆσις τῆς γλαυκὸς, νίκης σύμβολον τοῖς Ἀθηναίοις ἐνομίζετο.

90. Γέρων ἀλώπηξ οὐχ ἁλίσκεται.] Ἐπὶ τῶν διὰ χρόνου πλῆθος οὐχ ἁμαρτανόντων.

91. Γλαύκου τέχνη.] Ἢ ἐπὶ τῶν ῥᾳδίως κατεργαζομένων, ἢ ἐπὶ τῶν πάνυ ἐπιμελῶς καὶ ἐντέχνως εἰργασμένων. Ἵππασος γάρ τις κατεσκεύασε χαλκοῦς τέτταρας δίσκους οὕτως· τὰς μὲν διαμέτρους αὐτῶν ἴσας ὑπάρχειν, τὸ δὲ τοῦ πρώτου δίσκου πάχος, ἐπίτριτον μὲν τοῦ δευτέρου, ἡμιόλιον δὲ τοῦ τρίτου, διπλάσιον δὲ τοῦ τετάρτου, καὶ κρουομένους ἐπιτελεῖν συμφωνίαν τινά. καὶ λέγεται Γλαῦκον ἰδεῖν τοὺς ἐπὶ τῶν δίσκων φθόγγους πρῶτον.

G.

88. GENEROSVS es ex crumena.] In eos qui ob diuitias vt nobiles ſibi placent.

89. Noctua volat.] Volatus noctuæ, victoriæ ſymbolum Athenienſibus exiſtimabatur.

90. Vulpes annoſa non capitur.] De iis qui ob temporis longæuitatem non decipiuntur.

91. Glauci ars.] Vel de rebus citò confectis, vel in id quod ſumma eſt cura & artificiosè elaboratum. Hippaſis enim quidam quattuor diſcos æreos ſic eſt fabricatus, vt diametri ipſorum pares eſſent: primi verò diſci ſpiſſitudo epitriti rationem ad ſecundum haberet, hemiolij autem ad tertium, dupli rurſum ad quartum: & pulſati ſymphoniam quamdam ederent. Feruntq; primùm omnium Glaucum hos diſcorum ſonos obſeruaſſe.

92. Dul-

89. Apoſtolius vitiosè, Ἡ νίκη τῆς γλαυκός, pro ἡ πτῆσις. De noctuis Plutarchus in Pericle, deque Athenienſium ritu Eraſmus in Adagio, *Athenienſium inconſulta temeritas*. Et, *Vlulas Athenas*.

90. Γέρων ἀλώπηξ.] Codex Vatic. Γέρων ἀλώπηξ οὐχ ἁλίσκεται πάγῃ.

91. Aliunde Suidas Prouerbij originem deriuat à Glauco quodam Samio, qui primus ferrum conflare docuerit, quod Herodotus in Clio Glauco Chio adſcribit. Deſiderius etiam Libyco cuidam, quem Hippaſin Zenobius noſter nominat, & δίσκους *cymbala* reddit. Corruptè rurſum Apoſtolius cum negatione μὴ ῥᾳδίως; ſtatimque lege, ὥρε σιδήρου κόλλησιν.

92. Dulcis ancon.] Prouerbium iactatum ferunt à longo ancone Nili: per antiphrasin, pro re periculosa ac molesta.

93. Feli tuniculam.] Simile Adagium illi, *Non decet felem crocota*. Felis siquidem operâ Veneris in feminá conuersa in crocota veste murem persecuta est. Meminit eius Stratis.

94. Anus Seriphia.] Apollodorus Prouerbij speciem præferre ait, *Anus Seriphia*, quæ nimirum in virginitate consenuerit. Nonnulli à locusta: agrestem enim locustam, quam & vatem quidam faciunt, in Sicilia Γραιῶν σέριφον dictam aiunt, vel Γραιῶν σερίφην. Narrant verò in quem animal illud conspexerit, mali quid ei euenire.

95. Nudior leberide.] Aristo-

92. Γλυκὺς ἀγκών.] Τὴν παροιμίαν φησὶ εἰρῆσθαι ἀπὸ τοῦ λεγομένου μακροῦ ἀγκῶνος ἐν τῷ Νείλῳ· κατ᾽ ἀντίφρασιν, ἀντὶ τοῦ δυσχερής.

93. Γαλῇ χιτώνιον.] Ὁμοία ἡ παροιμία αὕτη τῇ, Οὐ πρέπει γαλῇ κροκωτόν. ἐπειδὴ γαλῆ, κατὰ πρόνοιαν Ἀφροδίτης, γυνὴ γενομένη, ἐν χιτῶνι κροκωτῷ οὖσα ἐπέδραμε μυΐ. μέμνηται ταύτης Στράτις.

94. Γραῦς Ἔριφος.] Ἀπολλόδωρος φησὶ ὅτι ἔστι τὶς παροιμιώδης λεγομένη Σεριφία γραῦς, ἡ ἐν παρθενίᾳ γεγηρακυῖα. οἱ δὲ ἀπὸ τῆς ἀκρίδος· τὴν γὰρ ἀγρίαν ἀκρίδα, ὑπό τινων μάντιν λεγομένην, κατὰ Σικελίαν Γραιῶν σέριφον καλεῖσθαι, ἢ Γραῦν σερίφην. λέγουσι δὲ, ὅτι ἐάν τινι ἐμβλέψειε ζῷον κακόν τι ἐκείνῳ γίνεται.

95. Γυμνότερος λεβηρίδος.] Ἀριστοφάνης

---

92. Platonis in Phædro hîc verba agnosco: & fortè librarij vitio, φησὶ ὁ Πλάτων, prætermissum; vitioseque hîc anteà editum ἐν τῷ Ἴλλῳ pro ἐν τῷ Νείλῳ, & Cognatus ridiculè *in Illo* vertit. Sic igitur Plato: Γλυκὺς ἀγκὼν, ὦ Φαῖδρε, λέληθέ σε, ὅτι ἀπὸ τοῦ μακροῦ ἀγκῶνος τοῦ κατὰ τὸν Νεῖλον ἐκλήθη; *An te, Phædre, fugit dulcem cubitum à longo illo, qui in Nilo est, cubito dictum esse?* Suidas, ex eoque Apostolius, sed mutilè, à Platone Comico mutuatum Prouerbium credunt, qui senem inducit tibicinæ amore captum: Ὦ χρυσοῦν ἀνάθημα, ὦ τοῖσιν ἐμοῖσι τρυφεροῖς τρόποις, ὦ γλυκὺς ἀγκών. qui etsi πῆχυν interpretentur, Græcam tamen *anconis* vocem retinui, vt πολύτημον, qua de Athenæus lib. XII. (vbi Animadu. cap. III. Casaub. legi etiã ait. ἀγών.) Hesychius, Etymologici auctor, idemq; Suidas; quæ collegit Erasmus, vt *Nili vortex, carcer sit tyrannorũ*: quo modo apud Senecam Rhetorem *Lautumias* pro *Latumiis* dixit Senianus Controu. XXVII. & Varro li. IV. De ling. Lat.

93. Apologus de fele est in Æsopicis Maximi Planudis, & apud Chiliasté Adag. Πίθηκος ὁ πίθηκος κἂν χρύσεα ἔχῃ σύμβολα. Κροκωτὸς verò vestis propriè muliebris, quæ & hodie Gallis *Cota*, Latinis *Crocota* sequiore genere Nonio Marcello: & κροκωτοφόρος Hercules apud Omphalem irridetur salsè à Luciano de historia scribenda, & à Plutarcho, libro An seni gerenda Resp.

94. Γραῦς ἔριφος constanter Zenobij editiones Aldina & Haganoënsis, ac Basileensis, itemque Hesychius, atque ita Erasmus, eumq; secutus auditor Cognatus, qui *anum hœdum* reddunt: sed è Suida Σ addendum obseruat (ne quẽ sua fraudem laude) eruditiss. Paulus Leopardus lib. V. Miscellan. cap. XXI. qui plura è Plutarcho & Aristoph. interprete ibidẽ annotauit. De *rana* autem *Seriphia*, vt & de oculorum veneficio, atque fascinatione multi multa, qui hoc æuo *de Magia* disertè conscripserũt, vt tamen Martino Delrio nostræ Societatis Theologo nemo disertiùs.

95. Γυμνότερος λεβηρίδος.] Vatican. cod. ita

φάνης φησὶ, Τυφλότερος λεβηρίδος. Λεβηρὶς δὲ ἐστὶ τὸ σύφαρ καὶ ἔκδυμα τοῦ ὄφεως καὶ τοῦ τέττιγος. κυρίως δὲ λεβηρὶς, ᾧ περιέχεται τὸ ἔμβρυον τοῦ βοός. τελείως ἐστὶ δὲ καὶ τοῦτο τυφλόν. τὰς γὰρ ὀπὰς μόνας ἔχει τῶν ὀφθαλμῶν. τέττοις δὲ τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ τέττιγος, καὶ συνόλως ἐπὶ τῶν ἀποδυομένων τὸ γῆρας. τριχῆ δὲ ἀναγράφουσι τὴν παροιμίαν, καὶ οἱ μὲν, Τυφλότερος λεβηρίδος, οἱ δὲ Νεώτερος, οἱ δὲ Γυμνότερος.

96. Γραῦς βακχεύει] Ἐπὶ τῶν παρ' ὥραν τι διαπραττομένων. ταῖς γὰρ νέαις πρέπει τὸ χορεύειν.

97. Γέρων βοῦς ἀπένθητος δόμοισιν.] Ἐπὶ τῶν καθ' ὥραν τελευτησάντων.

98. Γυμνῷ φυλακὴν ἐπιτάττεις.] Παροιμία ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων τὰ προστάγματα πληροῦν, διὰ τὸ ἀναγκαῖον αὐτὸ γίνεσθαι.

phanes sic extulit, *Leberide cæcior*. Leberis enim ſerpentis & cicadæ pellicula & exuuiæ ſunt. Propriè verò leberis membrana eſt, qua vaccæ fœtus obtegitur, quæ & ipſa omnino cęca eſt, veſtigia dumtaxat oculorũ præferens. Vox quoque de cicada adhibita, atque adeò de omni animali, quod ſenectutem exuit. Tribus verò modis effertur Adagium, *Leberide cæcior*, *iunior*, ac *nudior*.

96. Anus bacchatur.] In eos qui intempeſtiuè quid agunt. Puellas enim, non vetulas, choreas ducere conuenit.

97. Senex bos domeſtico vacat luctu.] De iis qui tempeſtiuè moriuntur.

98. Nudo mandas cuſtodiam.] In eos qui implere nequeant, neceſſitate adacti, quod mandatum eſt.

99. Lin-

ita præfert: Λέγεται δὲ λέβηρις τὸ δέρμα τοῦ ὄφεως ἀπὸ τῆς λεπίδος. ἔστι δὲ τὸ σύφαρ καὶ ἔνδυμα τοῦ ὄφεως καὶ τοῦ τέττιγος περὶ τὴν λεπίδα. κυρίως δὲ λεβηρὶς ᾧ περιέχεται τὸ ἔμβρυον τοῦ βοός. ἔστι δὲ τοῦτο τυφλόν. τριχῆ δὲ ἀναγράφουσι τὴν παροιμίαν, τυφλότερος, γυμνότερος, κενότερος.

Τὸ σύφαρ.] Pellem ſerpentis. Sic & Lycophron pro ſene in Caſſandra, quē etiam locum laudat Etymologiſta:

Σύφαρ θανεῖται ποντίων φυγὼν σκέπας.

Morietur ſenex ponti effugiens velamen.

Et Sophron in Mimis, quem totidem ſcatere Adagiis quot verſibus, auctor Demetrius Phalereus:

Τὶ μὰν ξύπλος, τὶ γὰρ σύφαρ ἀντ' ἀνδρός.

Significat & σύφαρ, teſte Heſychio, pelliculam quæ lacti ſuperſtat, τὸ ἐπὶ τοῦ γάλακτος γρῶδες. Porrò de ſerpentis exuuio Maro lib. III. Georg. poſt Lucretium lib. III. & IV. & Nicandrum in Theriacis:

Cùm poſitis nouus exuuiis nitidusque iuuenta

Voluitur, aut catulos tectis aut oua relinquens,

Arduus ad ſolem & linguis micat ore triſulcis.

Τριχῆ δὲ ἀναγράφουσι τὴν παροιμίαν.] Quartam etiam addas licet Parœmiam, quæ eſt apud Athenæum lib. VIII. Κενώτερος λεβηρίδος, *Inanior leberide*: nec malè quidam καινότερος, quod illi νεώτερος reſpondet. Ad Athenæi illud pertinet Ioſephi in Antiquit. Iudaic. de Pontificis zona: Ζώνη διακένως ὑφασμένη ὥστε λεβηρίδα δοκεῖν ὄφεως. Plura apud Heſychium.

96. Affinia his *Anus ſaltat*, *hirciſſat*, item *cothoniſſat*, apud Eraſmum.

97. Eſt & apud Diogenianum ac Suidam, niſi quòd hic καθαρῶς pro καθ' ὥραν legiſſe videatur.

98. Τὰ προστάγματα.] Vatic. τὰ τεταγμένα. Adagij meminit & Suidas totidem pænè verbis. Heſychius ab vtroque diſcrepat, loco tamen in Aldino deprauato. Huic etiam attribuas licet, *Nudo cuſtodiam apponere nihil*

neceſſe

99. Lingua quò vadis? erectura ciuitatem & rursum euersura.] De iis qui sermone vel prosunt vel obsunt.

100. Risus effusior.] Indecorus & inordinatus, dum ridentes immodicè manus pedesque concutiunt.

99. Γλῶσσα ποῖ πορεύῃ; πόλιν ὀρθώσουσα καὶ πάλιν καταστρέψουσα.] Ἐπὶ τῶν διὰ λόγον ἢ ὠφελούντων ἢ βλαπτόντων.

100. Γέλως συγκεχυμένος.] Ἄκοσμος καὶ ἄτακτος· παρ' ὅσον τινὲς γελῶντες τὰς χεῖρας ἢ τοὺς πόδας συγκρούουσι.

CENTVRIA III.

1. ANNOSAM arborem transplantare.] De re impossibili. Hortatur verò ne senibus iuuenum acta mandentur.

2. Genu sura propius.] In eos qui se magis quàm sodales diligunt. Aiunt enim, visis duobus militiæ de vita periclitantibus fratre & affine, pro fratre quemdam propugnâtem hoc extulisse.

3. Gello puerorum amantior.] De iis qui intempestiuè morerentur, vel qui liberorum amantes quidem essent, sed eos nimia indulgentia corrumperent.

ΕΚΑΤΟΝΤΑΣ Γ.

1. ΓΕΡΟΔΡΥΟΝ μεταφυτεύειν.] Ἐπὶ τοῦ ἀδυνάτου. παραινοῦσι δὲ, ὅτι μὴ δεῖ τοὺς παρηβηκότας προσάγειν εἰς τὰ τῶν ἀκμαζόντων ἔργα.

2. Γόνυ κνήμης ἔγγιον.] Ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς μᾶλλον τῶν ἑταίρων ἀγαπώντων. φασὶ γὰρ οἱ ἐνωτοὶ κατὰ χρείαν πολέμου ἰδόντες τινὰ ἀνεψιὸν καὶ ἀδελφὸν καταπονουμένους, ὑπερασπίσαι τὸν ἀδελφὸν, εἰπόντα τὸ προκείμενον.

3. Γελλὼ παιδοφιλοτέρα.] Ἐπὶ τῶν ἀώρως τελευτησάντων, ἤτοι ἐπὶ τῶν φιλοτέκνων μὲν, τρυφῇ δὲ διαφθειρόντων αὐτά.

---

necesse esse: quo enim spolietur non habet.

Cantabit vacuus coram latrone viator,

vt ille ait.

99. Salomon inter Prouerbia quoque retulit, *Mors & vita in manibus linguæ*: cap. XVIII. & B. Iacobus linguam clauo nauis comparat cap. III. quod cum his conferre licebit. Biantis quoque dictum extat apud Plutarch. lib. de audiendo, & de garrulitate.

100. Cachinnus vitio vertitur, & stultitiæ est argumentum, si nimius sit: quod Philostratus dixit, πλατὺ γελᾶν. & Synesius, πλατὺν γέλωτα. De *Sardonio risu* nos alibi, & multa Tzetzes in Hesiodum: & de *Sarcasmo* ac *Mycterismo* Græci Rhetores.

CENT. III.

1. ΓΕΡΟΔΡΥΟΝ hoc loco codex noster & γεράδρυον Apostolius nihili voces præferunt. Γεράνδρυον retineo è Suida & Diogeniano, quorum ille gemina habet; hic verò in eos dictum notat, quæ ætate prouectis quid imperant. Seneca huc respexit Epist. XXCVII. *Didici ab Aegialo diligentissimo patre-familias, quamuis vetus arbustum transferri posse.* Solatium ergo est senes etiam discere posse, vt Cato Græcas litteras sexagenarius, cùm nulla sit ad discendum sera ætas.

2. Μᾶλλον τῶν ἑταίρων.] Vaticanus ἑτέρων, & ita Suidas. Mox pro φασὶ γὰρ οἱ ἐνωτοὶ κατὰ χρείαν, rectè præfert idem M. S. φασὶ γὰρ οἱ ἐν τῷ κατὰ χαιρώνειαν πολέμῳ. Adagium verò Plautus effinxit in Trinummo: *Tunica pallio propior.* Cicero Epist. XXIII. ad Tironem, & anteà Aristoteles lib. IX. Ethicorum, similia congerens Adagia. Theocritus quoque Idyllio Charites:

Ἀλλ' εὐθὺς μυθεῖται, ἀπωτέρω ἢ γόνυ κνάμα.

4. Soloni

αὐτῇ. Γελλὼ γάρ τις ἦν παρθένος, καὶ ἐπειδὴ ἄωρος ἐτελεύτησε, φασὶν οἱ Λέσβιοι αὐτῆς τὸ φάντασμα ἐπιφοιτᾶν ἐπὶ τὰ παιδία, καὶ τοὺς τῶν ἀώρων θανάτους αὐτῇ ἀνατιθέασι. μέμνηται ταύτης Σαπφώ.

4. Γηράσκω δὲ ἀεὶ πολλὰ διδασκόμενος.] Ἐπὶ τῶν διὰ τὸ γῆρας ἐμπειροτέρων. εἵλκυσται μέντοι ἐκ τῶν Σόλωνος ἐλεγείων.

5. Γραῶν ὕθλος.] Ἐπὶ τῶν μάτην ληρούντων.

6. Γλαῦξ εἰς Ἀθήνας.] Ἐπὶ τῶν ἀχρήστους ἐμπορίας ἀγόντων, ἐπειδὴ τὸ ζῶον τοῦτο πάνυ ἐπιχωριάζει τοῖς Ἀθηναίοις.

Δ.

7. ΔΑΙΔΑΛΕΙΑ ποιήματα.] Οἱ μὲν ἐπὶ τῶν παραδόξων ἔργων, οἱ δὲ ἐπὶ τῶν ἀκριβούντων τὰς τέχνας, φασὶν εἰρῆσθαι τὴν παροιμίαν· ἐπειδὴ τῶν παλαιῶν δημιουργῶν πλαττόντων τὰ ζῶα τυφλά, ὁ Δαίδαλος καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῖς ἀνεπέτασεν, ὡς καὶ δόξαν καταρχεῖν ὅτι καὶ ἔμψυχά εἰσι, καὶ κινοῦνται, καὶ φθέγγονται. φασὶ γοῦν τινὰ τῶν Δαιδαλουργῶν ἀνδριάντων δεδέσθαι τοῦ ποδός, ὡς μὴ ἀποδράσι.

rent. Gello enim virgo fuit, cumque ante diem obiisset, ferunt Lesbij huius spectrũ oberrare circa liberos solitum, itaque immaturam mortem ipsi imputabant. Meminit huius Sappho.

4. Discenti assiduè multa, senecta venit.] De iis qui senio peritiores euadunt. Sumtus hic versus è Solonis Elegis.

5. Aniles fabulæ.] De frustrà nugantibus.

6. Noctua Athenas.] De merces inutiles ferente, quando hoc animal frequens Athenis est.

D.

7. DAEDALEA opera.] Quidam de operibus fidem excedentibus dictum Prouerbium aiunt. alij de accuratè, arteque inusitata confectis. Cùm enim prisci artifices animalia effingerent cæca, Dædalus etiam oculos affinxit: adeò vt fama increbesceret, quasi ea animata essent, mouerenturque ac sonarent. Ferunt igitur Dædali statuis quibusdam pedicas iniectas, ne abirent.

8. Dio-

---

4. Soloni tribuit & Cicero in Catone Maiore, & Plato lib. VII. de Repub. & in Lachete, Plutarchus in vita; & Valer. Maximus lib. VIII. cap. VII. addit, eum assidentibus supremo vitæ die amicis, & quadam de re sermonem inter se conferentibus, fatis pressum caput erexisse, interrogatumq; quare id faceret, respondisse: *Vt cùm istud, quidquid est, de quo disputatis, percepero, moriar.*

5. Huc pertinet illud Suidæ in διωλύγιον, è vetere aliquo scriptore: Ταῦτα οὐ διωλύγιος φλυαρία δόξειεν ἂν εἶναι, καὶ δικαίως ὁ τῶν γραῶν ὕθλος λεγόμενος, ἀλλὰ πέρα τοῦ μεγίστου φλυάρου. Clemens in Protrept. Γραϊκὸν ὕθλον dixit.

6. Cic. Torquato & Q. Fratri. Aristohp. in Auib. (vbi Ἀθήναζε legit. Eustath. in α. Ἰλ.)

Τί φής; τίς γλαῦκ' Ἀθήναζ' ἤγαγε;

Quid ais? Athenas quis noctuas tulit?

Vsurpat & Lucianus, & explicat Epist. ad Nigrinum. Vide sup. Cent. 2. Adag. 89.

7. Meminit Prouerbij Plato in Hippia & in Minoe, Aristoteles lib. 1. Politicorum

8. Diomedea necessitas.] De iis qui necessitate adacti quid agunt. Meminit eius Aristophanes in Ranis. Diomedes enim & Vlysses, rapto Palladio, ad naues tulerunt: Vlysses verò solus sibi honorem vindicare studens, Diomedem Palladium ante se ferentem per viam occidere statuit. Hic verò veluti in speculo gladium splendere animaduertens, conuersus ensem eripuit, manibusque eius vinctis ante se agens gladio lato percutiebat.

8. Διομήδειος ἀνάγκη.] Ἐπὶ τῶν κατ' ἀνάγκην τι πραττόντων. μέμνηται αὐτῆς Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις. ὅτε γὰρ λαβόντες τὸ Παλλάδιον Διομήδης καὶ Ὀδυσσεὺς, ἐκόμιζον ἐπὶ τὰς ναῦς· τότε βουλόμενος Ὀδυσσεὺς αὐτὸς μόνος τὴν φιλοτιμίαν ἑλέσθαι, ἐπεχείρησε φονεῦσαι τὸν Διομήδην, καὶ τοῦ Παλλαδίου προηγούμενον. προϊδὼν δὲ ἐκεῖνος ὡς ἐν κατόπτρῳ ἀποστίλβον τὸ ξίφος, καὶ συλλαβὼν αὐτὸν, καὶ δήσας τὰς χεῖρας, πλάτει τοῦ ξίφους ἀκολουθοῦντα ἔτυπτεν.

9. Graui necessitate nihil fortius.] Necessitas enim etiam Deos cogit. & Plato ait, ne Deos quidem cogere posse necessitatem.

9. Δεινῆς ἀνάγκης οὐδὲν ἰσχυρότερον.] Ἀνάγκη γὰρ καὶ θεοὺς βιάζεται. καὶ Πλάτων φησὶν, ἀνάγκην δὲ οὐδὲ θεοὺς [ἐστὶ δυνατοὺς] βιάζεσθαι.

10. Datyli dies.] De fortunatis. Datylus enim vir Athenis Atticis summos est honores consecutus.

10. Δατύλου ἡμέρα.] Ἐπὶ τῶν εὐημερούντων. Δάτυλος γάρ τις ἀνὴρ γέγονεν Ἀθηναῖος, μεγίστων λαχὼν τιμῶν.

11. Δάτος

rum & 1. de anima. Homerus quoque δαίδαλα vocat artificiosa:

——— ἐν χερσὶν ἔχεσκε δαίδαλα πάντα
Τεύχειν. ———

Et Maro *Dedalam Circen* lib. VII. Æneid. ver. 282. Platonis verò Comici hæc citat Io. Tzetzes Chil. 1. Hist. 19.

Τὰ δαιδάλεια πάντα κινεῖσθαι δοκεῖ,
Βλέπει τ' ἀγάλματα. ———
Dedalia omnia moueri videntur,
Vident & simulacra. ———

A quo & Euripidis in Hecuba hic locus laudatur:

Εἴ μοι γένοιτο φθόγγος ἐν βραχίοσι,
Καὶ χερσὶ, καὶ κόμαισι, καὶ ποδῶν βάσει,
Ἢ Δαιδάλου τέχναισιν, ἢ θεῶν τινος.
Si mihi esset vox in brachiis,
Et manibus, & comis, & pedum gressu,
Vel Dedali artibus, vel Dei alicuius.

8. Suidas ab altero etiam Diomede deriuasse quosdam auctor est, qui Thraciæ tyrannus hospites equis obiiceret, hoc est, filiabus deformibus constuprandis; vnde Poëtarum fabulæ de *Diomedis equis* homines vorantibus. De hoc verò Diomede & Vlysse Palladij raptoribus idem commemorat Conon Narratione XXXIV. in Photij nostri Bibliotheca pag. 228. Adagij meminit in Concionatricibus Aristophanes, & ibi vetus interpres, enarrans de Diomede Thracio; Plato item lib. IV. Polit.

9. Sumtum ex Euripidis Helena Prouerbium:

Λόγος γάρ ἐστιν οὐκ ἐμὸς, σοφῶν δ' ἔπος,
Δεινῆς ἀνάγκης οὐδὲν ἰσχύειν πλέον.

Platonis verò locus est lib. V. De Legibus, qui è Vatican. cod. hîc ita restituendus: Καὶ Πλάτων, ἀνάγκην δ' οὐδὲ θεὸς δυνατός ἐστι βιάζεσθαι. Idemque Plato aliàs non semel adhibet libro De Leg. VII. & in Symposio. Vide suprà Centuria 1. Adag. 85. Ἀνάγκῃ οὐδὲ θεοὶ μάχονται.

10. Δακτύλου cum κ constanter in Diogeniano & Suida totidem quot in Zenobio verbis effertur, viditque typographorum σφάλμα in Anacreonteis Scholiis, & ante illum

11. Δάτος ἀγαθῶν.] Πόλεως ὄνομα ἣν ἀπῴκησαν Θάσιοι. ἐφ' ἧς καὶ παροιμία ἐλέχθη, Δάτος ἀγαθῶν, ὡς οὔσης καλλίστης· ἔστι δὲ καὶ χρύσεια μέταλλα, καὶ ἔστιν εὐδαίμων.

12. Δαφνίνην φορεῖ βακτηρίαν.] Τοῦτο λέγειν εἰώθασιν οἱ ὑπό τινων ἐπιβουλευόμενοι· παρόσον ἀλεξιφάρμακον ἡ δάφνη.

13. Δι' ὀξείας δραμεῖν.] Ἐπὶ τῶν διακινδυνευόντων. ὀξεῖαν γὰρ λέγουσι τὴν λόγχην.

14. Δαυλίαν κορώνην.] Ἀντὶ τῆς ἀηδόνα. Δαυλία δὲ ἐλέχθη διὰ τὸ τὰ περὶ

11. Datus bonorum.] Opidi nomen erat, quod Thasij incolebant. Vnde Prouerbio dici cœptum, Bonorum Datus, vt pulcerrimum, quod & auri venas haberet, essetque opulentum.

12. Laureum gestat baculum.] Hoc de iis dici solitum, qui insidiis ab aliquo essent appetiti; quòd malum laurus auerruncare crederetur.

13. Per acutam currere.] De periclitantibus. Hastæ enim cuspidem ὀξεῖαν nominant.

14. Dauliam cornicem.] Pro luscinia. Daulia autem dicta propterea quòd

---

illum Hadr. Iunius Cent. IX. Adagiorum, respexisse ad Alexidis versus: Πίνωμεν· τί τὸν λύχνον σβέννυμεν; δάκτυλος ἡμέρα. Vbi meo quidem sensu vita digito comparatur, qui pęnè cum grano mensuræ principium efficit. Ἄδηλος quidam lib. VII. Antholog. sic ex Alcæo claudit Epigramma 189.

Πίνωμεν Βάκχου ζωρὸν πόμα, δάκτυλος ἀώς.
Ἢ πάλι κοιμιστὰν λύχνον ἰδεῖν μένομεν.

Quod ita reddimus:

Pocula libemus Bacchi: nam dactylus ætas:
Lumina num rursum extincta videre iuuat.

Plura doctissimus Isaacus Casaubonus Animaduersionum ad Athenæum libro XI. cap. VIII. Nec abludit quod Diogenianus habet Σπιθαμὴ τοῦ βίου. Ibi vide.

11. Suspecta de mendo scriptura est. Erasmus Δάτος Thassiorum coloniam iuxta Strymonem rescribit. At Varronianum illud adhibebo: *Cras credam, hodie nihil.* In prima enim littera peccatum esse non in altera syllaba vel ipse Zenobius ac Suidas euincent, qui infrà Θάσος ἀγαθῶν, & eodem propè modo enarrant, vnde *Thasij* dici potuerunt. Stephanus quidem Datum Thracię opidum tribuit, cuius tamen incolæ *Datenij* gentiles sint, non *Thasij*. *Thassus* quoque eidem Thraciæ insulæ. Celebrantur & ab Athenæo lib. II. & VII. Θάσιον βάμμα, & Θάσιαι ῥαφανίδες. & à Suida Θάσιος οἶνος.

Ὡς οὔσης καλλίστης.] Scribe è Vaticano: Ὡς ἐχούσης αὐτῆς χρύσεα μέταλλα καὶ εὐδαιμονίαν ἄλλην· τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν μεγάλα ἀγαθὰ ἐπαγγελλομένων.

12. Quòd malum.] Tiberius Cæsar, teste Tranquillo cap. LXIX. numquam non coronam lauream ceruice gestauit, quòd fulmine afflari negetur id genus frondis. Vide Plinium lib. XV. cap. XXX. & Tzetzem in Lycophronem initio.

13. Deprauatum & hoc, editumque anteà διώξειν pro δι' ὀξείας δραμεῖν. & mox τὴν λόγον, pro τὴν λόγχην operarum vitio legebatur.

14. Emendandus hinc Hesychius mutilus, legendumque: Δαυλίαν κορώνην, ἀντὶ τῆς ἀηδόνα. Vulgò enim ἀντὶ τῆς δῶνα legitur deprauatè. Erasmus Adagium esse negat, hoc nomine, quòd poëtica sit narratio. Atqui plura id genus esse non animaduertit, vt suprà in Adag. *Bellerophontes litteras*, de *Sphinge*, de *Amalthea cornu*, de *Adrastea Nemesi*; nec vidit, qui Zenobium studiosè vt fabulas colligentem reprehendit; (quo in genere & Apostolius multus est è Palępha ti ἀπίστοις talia ferè describens) se hoc nomine in doctorum reprehensionem meritò incurrere, quòd γνώμας Symbolaque omnia Pythagoreorum in Adagiorum censum retulerit, quò maior millium numerus euaderet:

quod Tereus in Daulide Phocidis vnà vixerit. Alij verò quòd circa Dauliam comprehensa Procne, in auem mutata sit. Quidam arbustorum densitatem interpretantur: δαυλὸν enim densum est. De Tereo autem & Procne hęc narrantur: Pandion filias duas nactus, Procnem & Philomelam, Procnem Tereo nuptum dedit; qui Philomelæ sororis captus amore, ac vim inferens, ne, quod accidisset, efferret, linguam ei pręscidit. Illa verò peplo litteras intexens, suas sic calamitates Procnæ indicauit. Qua re cognita Procne, Ityn, quem ex Tereo filium sustulerat, iugulauit, & patri filij membra epulanda apposuit. Tereus rem subodoratus, vtramque fugientem est persecutus. Illæ verò comprehendendæ, minimè vt viderentur exoptarunt, conuersæque sunt Procne quidem in lusciniam, Philomela verò in hirundinem. vnde ad hanc diem hirundines sectas veluti linguas habent: Tereus in vpupam conuersus Ityn subinde deplorat.

15. Alteris melioribus.] Sumtum Prouerbium à secundò sacrificantibus.

τὸν Τηρέα ἐν Δαυλίδι τῆς Φωκίδος συνεῖναι. οἱ δέ, ὅτι περὶ τὴν Δαυλίαν καταλαμβανόμεναι αἱ περὶ τὴν Πρόκνην, μετέβαλον εἰς ὄρνιθας. ἔνιοι δὲ τὴν δασεῖαν ἀκούουσι. Δαυλὸν γάρ ἐστι τὸ δασύ. τὰ δὲ περὶ τὸν Τηρέα καὶ τὴν Πρόκνην οὕτως ἔχει. Πανδίων θυγατέρας ἐσχηκὼς δύο, Πρόκνην καὶ Φιλομήλαν, ἠγάγετο νυμφίον ἐπὶ τῇ Πρόκνῃ τὸν Τηρέα· ὁ δὲ τῆς Φιλομήλας ἐρασθείς, καὶ βιασάμενος αὐτήν, ἵνα μή τινι τὸ γεγονὸς ἐξείπῃ, τὴν γλῶτταν αὐτῆς ἀπέτεμεν. ἐκείνη δὲ πέπλῳ ὑφάνασα γράμματα, διὰ τούτων ἐμήνυσε Πρόκνῃ τὰς ἰδίας συμφοράς. μαθοῦσα τοίνυν ἡ Πρόκνη τὰ συμβάντα τῇ Φιλομήλᾳ, Ἴτυν ἀπέκτεινεν, ὃν εἶχε παῖδα ἐκ Τηρέως, καὶ αὐτῷ παρατίθησι τὰ τοῦ παιδὸς μέλη εἰς βρῶσιν. γνοὺς δὲ τὸ γεγονὸς ὁ Τηρεύς, Πρόκνην καὶ Φιλομήλαν ἀπ' αὐτοῦ φευγούσας ἐδίωκεν. αἱ δὲ καταλαμβανόμεναι, ηὔξαντο ἀφανεῖς γενέσθαι, καὶ μετεβλήθησαν, Πρόκνη μὲν εἰς ἀηδόνα, Φιλομήλα δὲ εἰς χελιδόνα. ὅθεν ἔτι καὶ νῦν αἱ χελιδόνες τετμημένας τὰς γλώσσας ἔχουσι· Τηρεὺς δὲ εἰς ἔποπα μεταβληθείς, Ἴτυν εἰσδεῦρο θρηνεῖ.

15. Δευτέρων ἀμεινόνων.] Παροιμία ἐπὶ τῶν θυομένων ἐκ δευτέρου, ὅταν

deret: quod & M. Antonium Muretum Variis Lectionibus admonere memini. Vsus autem Adagij huius esse queat, vt per periphrasim Luscinia nominetur, notenturque casus pœnæ ac vindictæ adulterij, quo modo *Adrastea Nemesis* pro diuina vindicta, & id genus complura adhibentur. Ceterùm non in Phocide, sed ad Megaram contigisse hæc refert Thucydides, quæ & Ouidius lib. VI. Metamorph. decantat, & ad Aristophanem interpres, ac Pausanias, nisi quòd Philomelam in sui nominis auem mutatam lusciniam, Procnen in hirundinem referant. Sed quis veritatem in fabulis quærat? Ityn quoque Itylum Homerus & Catullus nominant. Plura suppeditat Læuinus Torrentius noster ad Odam XII. lib. IV. Carminum Horatij.

15. Affine Prouerbium Euripideo illi in Hippolyto Coronato, Αἱ δεύτεραί πως φροντίδες σοφώτεραι. quod etiam Cicero in Philippicis, & Epist. III. lib. I. ad Q. Fratrem adhibuit, miscetque Erasmus Adagio, *Posterioribus melioribus*, allatis Platonis libro de Legi-

ὅταν αὐτοῖς τὰ πρότερον ἱερὰ μὴ καυθῇ, καὶ ἐπὶ δεύτερα ξαπῶσιν.

16. Δικαιότερον σταχάνης.] Ἐπὶ τῶν τὰ δίκαια ἀγαπώντων. Σταχάνην γὰρ οἱ Δωριεῖς τὴν ζυτάνην καλοῦσιν, ἴσως παρὰ τὴν στάσιν.

17. Δικτύῳ ἄνεμον θηρᾷς.] Ἐπὶ τῶν μάτην καὶ ἀνοήτως τι ποιούντων.

18. Διὰ δακτυλίου δεῖ σε εἰσελκυσθῆναι.] Ἐπὶ τῶν διὰ νόσον ἢ λύπην λεπτῶν καὶ ἰσχνῶν γινομένων.

19. Διὰ μαχαιρῶν καὶ πυρὸς ἐμπίπτειν δεῖ.] Ἐπὶ τῶν παραβαλλομένων καὶ ῥιψοκίνδυνα ποιούντων.

20. Δίκην ὑφέξει κἂν ὄνος δάκῃ κύνα.] Ἐπὶ τῶν ἐπὶ μικρὰ συκοφαντουμένων.

21. Διὸς Κόρινθος.] Παροιμία ἐπὶ

quandoquidem si victima prius non esset litatum, iterabant sacrificia.

16. Trutina iustius.] De iis qui iustitiam adamant. Dores enim trutinam σταχάνην vocant; fortè παρὰ τὴν στάσιν.

17. Reti ventos captas.] In eos qui frustrà ac stultè quid gerunt.

18. Per annulum trahendus es.] In eos qui morbo aut dolore tenues redditi sunt.

19. Per enses & ignem irrumpere oportet.] In proiectæ audaciæ homines, nullumque periculum defugientes iactatum.

20. Vel si asinus canē momorderit, pœnas dabit.] De iis quibus paruas ob res calumniæ struuntur.

21. Iouis Corinthus.] Fertur Prouer-

Legibus IV. & Aristot. lib. I. Physicorum locis. Nostrum verò explanat Hesychius in Lexico.

16. Iurisconsulti *æqua lance seruare*, vt Modestinus lib. Pandect. XLII. Tit. de re iudicata, & *vna eademq́ lance trutinare*, vt Iustinianus lib. 5. Cod. Tit. de naturalibus liberis. *Stateram* quoque ac *trutinā* M. Tullius ac Vitruuius coniungunt. *Trutina* verò Latinorum, quæ hîc vitiosè ξυτάνη pro ζυτάνη legebatur, sic ad Sat. I. Persij exponit Cornutus, vt sit foramen, intra quod est lingua bilâcis, ad quod est *examinatio*: quod aliis *æquamentum*, aliis *libramentum*, aliis *æquilibrium* vocatur.

18. Aristophanis est in Pluto:

Διὰ δακτυλίου μὲν οὖν ἔμεγ' ἂν διελκύσαις.

duratque hodie apud nostrates Prouerbium, ad ea quæ è Plinio Desiderius collegit, vt exilia corpuscula per annulum trahi posse dicamus, quales sunt graciles Gallorum virgines, quæ vt in Eunucho Chærea ait, *curatura iunceæ sunt, & vincto corpore vt graciles fiant*. Græci quoque λαγαρὸς ἀπὸ τῶν λαγόνων, *à macie & exilitate lumborum* dixerūt, vt Plautus in Menæchmis, *Formicinum puellarum gradum*. & Synesius in Epistolis, Τὸ περὶ τοὺς μύρμηκας ἔντομον, vt Cent. 2. Adagiorum obseruat Iunius.

19. Simile Aristophanicum in Lysistrata:

—κἄν με χρῇ διὰ τοῦ πυρός
Ἐθέλω βαδίζειν.—

Plutarchus ex Eupolide libello, An Principi cum Philosopho agendum, & De discrimine adulatoris & amici, de adulatoribus sic ait: Ὅτι οὐ πῦρ, οὐ σίδηρος, οὐδὲ χαλκὸς εἴργει μὴ φοιτᾶν ἐπὶ δεῖπνον. Tale & Flacci illud de mercatore:

Per mare pauperiē fugiens, per saxa, per ignes.

Et Comici, *E flamma cibum petere*. Item Catulli, *rapere de rogo cenam*. Quod de feralibus cenis rectè explicat Io. Kirchmannus, libro IV. De funeribus Rom. cap. V.

20. Ἐπὶ μικρά.] Suid. rectiùs, Ἐπὶ μικροῖς.

21. Pindaricum est Prouerbium in Nemeis, & ibi Scholiastes originem commemorat, refertque ea quæ proximè Zenobius de Alete. Aristophanes quoque in Con-

uerbiũ in eos, qui eadẽ dicũt aut faciunt.

22. Accipit & glebam erro.] De iis qui omnia recipiunt, meliora sperantes. Aletem enim ferunt Corintho exulem, dum in patriam reditum curaret, ab occurrente agricola cibũ postulasse, qui dum habere se negaret, & glebã ex agro, quem araret, ei porrexisset, hunc accipientẽ dixisse: *Accipit & glebã erro.*

23. Duplices viros.] Dissyllaba ferè sunt virorum nomina. Hinc Epigramma fertur:

Equidẽ virum odi duplicẽ sermonibus,
Verbis amicũ, sed malignum moribus.

24. Plagis adactus polypus quatuordecim.] In supplicio dignos iactatum. Polypus enim captus, quò pinguior reddatur, multùm tunditur.

25. Variantes sententiæ.] In eos qui duplicibus sunt moribus. Per Metalepsin enim χόλος bilis, ὀργὴ ira est. Ὀργὴ verò ingenium & mores significat. Bacchylides: *Mores quidem hominum discreti, varij.*

τῶν τὰ αὐτὰ λεγόντων καὶ πραττόντων.

22. Δέχεται καὶ βῶλον ἀλήτης.] Ἐπὶ τῶν πάντα πρὸς τὸ κρεῖττον ἐκδεχομένων. ἀλήτην γὰρ φασὶ φεύγοντα κατελθεῖν βουλόμενον εἰς Κόρινθον, καὶ βουκόλου τινὸς ἀπαντήσαντος αἰτῆσαι τροφὴν· οὐκ ἔχειν δὲ φάσκοντος ἐκείνου, ἀρούρας δὲ βῶλον, δοῦναι αὐτῷ· τὸν δὲ λαβόντα φάναι, Δέχεται καὶ βῶλον ἀλήτης.

23. Διπλοῦς ἄνδρας.] Τὰ δισύλλαβα ἀνδρῶν ὀνόματα. ὅθεν ἐπίγραμμα·

Μισῶ τὸν ἄνδρα τὸν διπλοῦν πεφυκότα,
Χρηστὸν λόγοισι, πολέμιον δὲ τοῖς τρόποις.

24. Δὶς ἑπτὰ πληγαῖς πολύπους πιλούμενος.] Ἐπὶ τῶν κολάσεως ἀξίων. παρόσον ὁ πολύπους θηρευθεὶς, τύπτεται πολλάκις, πρὸς τὸ πίων γενέσθαι.

25. Δίχολοι γνῶμαι.] Παρὰ τὸ διχῇ ἰδιότροποι. κατὰ μετάληψιν. χόλος γὰρ ἡ ὀργὴ, ὀργὴ δὲ τρόπος. Βακχυλίδης, Ὀργαὶ μὲν ἀνθρώπων διακεκριμέναι μυρίαι.

26. Δόρυ

Concionatricibus, Philostratus in Antipatro, & in Euthydemo Plato. Dictum apparet, quòd pro concione frequenter nimis ac putidè ad nauseam vsque illud ingeminaretur, *Corinthus Iouis filius.* Vnde & in eadem identidem ad fastidium repetentes torquetur.

22. Historia est apud Pausaniam in Corinthiacis, Suidam, Apostolium, & Pindari interpretem in Nemeis extremo, vt iam admonui. Similem habet Plutarchus in Problematibus, recitatque Erasmus.

23. Opinor pro ἀνδρῶν, ἀνδραπόδων scripsisse Zenobium, etsi eodem modo Hesychius. Mancipia enim ac serui vafro ferè ac duplici ingenio, fures quoque habiti, ad quos refert Maronis illud Seruius:

Quid domini facient, audent cùm talia fures?

Et *trium litterarum homo* furax seruus dictus Plauto in Aulularia. Vide Prou. *Omnis seruus hero monosyllabus*; & Casaubon. in Animadu. lib. 11. cap. 1. Huc pertinet & Sallustianum illud: *Aliud ore, aliud pectore promtum gerere.* Homeri loca, quæ huc faciant, Erasmus attulit, ex quo poëta Iliad. 1x. de Vlysse duplice (vt vocat Flaccus libro 1. Od. vi.) Plato etiam in Hippia hoc laudat:

Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴπῃ.
Quisquis corde aliud celans, aliud sonat ore.

25. Erasmus corrigendum censuit δίσχωλοι per ω. redditque cum Cognato, *viroque claudicantes sententiæ.* & exponit de homini-

26. Δόρυ καὶ κηρύκιον.] Παροιμία, ἣν ἔνιοι πειθανάγκην λέγουσιν. εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν ἅμα παρακολουθούντων, ἀπὸ τοῦ δόρυ κατέχειν καὶ κηρύκιον.

27. Δραχμὴ χαλαζῶσα.] Ἐπὶ Διοφάντου τὸ θεωρικὸν ἐγένετο δραχμή. ἐπεὶ δὲ ἔπεσε χάλαζα τότε ἀπὸ τοῦ ἀέρος, χαλαζῶσαν αὐτὴν ἐπέσκωπτον.

28. Δίκη δίκην ἔτικτε, καὶ βλάβη βλάβην.] Ἐπὶ τῶν φιλοδίκων καὶ συνειρόντων δίκας δίκαις.

26. Hasta & caduceum.] Prouerbiũ pro quo nonnulli πειθανάγκην, id est persuasionẽ Atheniensium cum necessitate coniunctã dicunt. Vsurpatur verò de rogantibus & simul interminãtibus, quòd hasta & caduceus simul ferantur.

27. Drachma grandinans.] Sub Diophãto theorica pecunia fuit drachma. Cùm autem grando è cęlo tum cecidisset, eam drachmam per iocum appellabant grandinantem.

28. Litẽ parit lis, & noxã noxa.] In rixosos, & lites è litibus serentes.

29. Ite-

---

minibus lubricæ fidei & incertarum partium. Verùm Henr. Stephano non probat, propterea quòd subiungat Zenobius, ἀπὸ τὸ διχῆ. ἰδιότης τι χτι κατάληψιν. Nodus itaque nondum sic expeditur. Ego vulgatam retineo; nam Hesychius δίχολοι, διάφοροι exponit: & de *duplicis sententiæ* viris accipio, vt paulò antè dictum est.

26. Vitiosus hic locus ac mutilus, rescribendumque vidit Ioan. Hartungus, homo doctissimus, Decuria secunda πειθανάγκην τῶν Ἀθηναίων λέγουσιν, ex Hesychij Lexico. qua etiam voce vtitur M. Tullius lib. IX. ad Atticum Epist. XI. *Ego non tam* γοητείαν *huius timeo, quàm* πειθανάγκην. αἱ γὰρ τῶν τυράννων δεήσεις, *inquit Plato*, οἶδ' ὅτι μεμιγμέναι ἀνάγκαις εἰσίν. Vtitur & simili Θετταλικῇ πειθανάγκῃ Iulianus Παραβάτης: & πειθοῖ ἀναγκαίᾳ. Dion Chrysostomus, vt vidit ad Erasmũ H. Stephanus Adag. *Armatæ preces.* Mox quoque è Suida παρακολουθούντων reponendum, & supplendum, sic enim ille: Ἐπὶ τῶν ἅμα παρακαλούντων καὶ ἀπειλούντων, hoc est, qui simul vel pacem offerunt vel bellum minantur. Deprauatè quoque Apostolius δορύκειον pro δόρυ κηρύκειον: quo modo sine copula Suidas extulit, *Caduceum vnà cum hasta.* Nam Eustathius in Ι'λ. ζ'. & Hesychius, vt noster, cum coniunctione. Huc autem pertinet B. Hieronymi locus epist. ad Luciferianos: *Tu pacem cum scuto petis, & nos oliuæ ramum gladio inserimus.* De quo altero supplicandi modo nos pluribus ad Procli Chrestomathiam. Respexisse verò B. Hieronymus ad alterum illud apud Suidam Prouerbium videatur: Ἐν μύρτου κλάδῳ τὸ ξίφος κρατήσω. *In myrti ramo ensem tenebo.*

27. Fugit hîc Erasmum ratio, vt etiam vidit Henr. Stephanus. Non enim Zenobius ait ipsam grandinem appellatã *drachmam grandinantem*, vt ipse autumat, sed vice versa *drachmam* vocatam fuisse *grandinantem*, quod fortè fortuna, dum ea in theatro distribueretur, grando è cælo cecidisset. Neque θεωρικὸν pręmium theatrale, vt vult, drachma fuit, sed quod stipe collata in theatra ac spectacula conferebatur, vt è Libanij argumẽto in Olymthiacam primam discas. Hic etiam τῶν articulum obelo fodimus. Edebatur enim ἐπὶ τῶν Διοφ. quo modo & Hesychius habet. Et in Suida ἐπέχει pro ἔπεσε, item χαλαζῶν pro χαλαζῶσαν vitiosè edi hinc obseruo. *Diophanti* autem Athenis Prætoris, meminit Diod. Siculus lib. XIV. Bibliothecæ, Olymp. XCVI. anno 2. Nominat & *Diophantum* Atheniensem cum Lamia lib. XVI. Ἔσχηκὼς γὰρ τοὺς τότε στρατηγοὺς ἐπιφανεῖς ἄνδρας καὶ διαφέροντας ἀρετῇ τε καὶ ἀγχινοίᾳ στρατηγικῇ Διόφαντον τὸν Ἀθηναῖον καὶ Λάμιον τὸν Σπαρτιάτην. *Habuit enim duces, claros viros, præstantesq́; virtute ac militari sollertia Diophantum Athemensem, & Lamium Lacedæmonium.*

29. Nota

29. Iterùm ad eumdem turpe lapidem impingere.] In eos qui in eadem incidunt vitia.

30. Delphinum natare doces.] De iis qui ea operosè doceant, in quibus alij probè exercitati.

31. Obtigit & malis præda.] In eos qui præter meritum bellè ac feliciter agunt.

32. Timidior es prospiciente.] In vehemēter formidolosos iactatum. Vir enim quidam adeò meticulosus exstitit, vt Herculis metu se abdiderit, ac pauore exanimatus sit. Ex antro enim prospectans, visoque Hercule in lapidem diriguit, manetque adhuc viri specie lapis capite è specu prospectans.

33. Bis ac ter quod pulcrum est.] Ita de honestis frequēter loqui oportet.

34. Ingens malum.] De iis qui

29. Δὶς πρὸς τὸν αὐτὸν αἰσχρὸν προσκρούειν λίθον.] Ἐπὶ τῶν δεύτερον τοῖς αὐτοῖς περιπιπτόντων.

30. Δελφῖνα νήχεσθαι διδάσκεις.] Ἐπὶ τῶν ἐν ἐκείνοις τινὰ παιδοτριβούντων, ἐν οἷς ἤσκηνται.

31. Δέδοται καὶ κακοῖς ἄγρα.] Ἐπὶ τῶν παρ᾽ ἀξίαν εὖ πραττόντων.

32. Δειλότερος εἶ τοῦ παρακύπτοντος.] Ἐπὶ τῶν σφόδρα δειλῶν. ἀνὴρ γάρ τις οὕτως ἐγένετο δειλὸς, ὥστε διὰ φόβον Ἡρακλέους κατέδυ εἰς σπήλαιον, καὶ διὰ δειλίαν ἀπέθανε. παρακύψας γὰρ ἐκ τοῦ σπηλαίου, καὶ ἰδὼν τὸν Ἡρακλέα, ἀπελιθώθη, καὶ διέμενεν ἔτι καὶ νῦν ὁ λίθος ἀνθρωποειδὴς, τὴν κεφαλὴν ὑπερέχων τοῦ σπηλαίου.

33. Δὶς καὶ τρὶς τὸ καλόν.] Οὕτω χρὴ περὶ τῶν καλῶν πολλάκις λέγειν.

34. Διωλύγιον κακόν.] Ἐπὶ τῶν μέγα

29. Nota tralatio ambulantium. Constabit senarius si εἰσπταίειν cum Erasmo legeris, vt in Iambis Nazianzen.

Δὶς ἐξαμαρτεῖν ταὐτὸν οὐκ ἀνδρὸς σοφοῦ.

Cicero lib. x. ep. xx. ad Fam. & I. Offic. *Fortis viri esse tumultuantem de gradu non deiici, nec committere aliquid, vt aliquando dicendum sit: Non putaram.* Qua de voce Iphicratis & P. Scipionis disseruit Petrus Victorius libro v. Variarum lectionum, cap. XIX. explicans illud è Polybio, Οὐκ ἂν ᾠόμην. & ampliùs Bernardus Martini lib. II. Variar. cap. XIII.

31. Notum Prouerbium, simile illi, *Latere aliquando sub sordido pallio sapientiam.* & : *Olitorem opportuna aliquando locutum.* & : *In seditione vel Androcles ducem agit.* Trochaici initium concinnat Desiderius:

Δέδοται καὶ κακοῖσιν ἄγρα. —

32. Habent eamdem fabulam Suidas & Apostolius, & innuit Ouidius lib. IX. Metamorph. de Licha ab Hercule in mare precipitato, & in scopulum conuerso.

33. Vsurpat sæpè Plato in Philebo, Gorgia, & VI. De Legibus, eumque laudans Lucianus in Diphadibus, Κόρος, inquit, οὐδεὶς τῶν καλῶν. *Rerum honestarum nulla satietas.* Nam pulcra, vt de Poësi Flaccus canit,

——— *si propiùs stes*

Te capient magis, ac decies repetita placebūt.

& Maro:

Nec vidisse semel satis est, iuuat vsquè morari.

34. Repetitur Adagium infrà Cent. v. num. 55. Hesychius διωλύγιον explicat μέγα καὶ σφοδρὸν διατεταμένον, *longè lateq; se extendens.* Etymologista: Διωλύγια πράγματα τὰ μεγάλα καὶ χαλεπά. quo modo & è Lysia Valerius Harpocration, laudatq; Platonem, cuius in Theæteto locus est. Chrysostomus Orat. II. contra Iudæos sic ad vocem alludit, μέγα διωλύγιον ὀλολύξαντες. & Philoni διωλύγιος ὕπνος.

μέγα καὶ δεινὸν ὑφισαμένων. Διωλύγιον γάρ ἐστι τὸ μέγα καὶ πολὺ διῆκον. οὕτως, ἡ μακρὰ καὶ διωλύγιος φλυαρία· Πλάτων.

35. Δειλὸς ὁ Πλοῦτος.] Παρόσον οἱ πλούσιοι τὰς οἰκίας ἀσφαλίζονται, καὶ κύνας τρέφουσι, καὶ πολλὰς ἑαυτῶν ποιοῦνται φυλακάς.

36. Δεξιὸν εἰς ὑπόδημα, ἀριστερὸν εἰς ποδόνιπτρον.] Ἐπὶ τῶν ἁρμοδίως τοῖς πράγμασι κεχρημένων.

37. Δεινοὶ πλέκειν τοι μηχανὰς Αἰγύπτιοι.] Ἐπὶ τῶν σφόδρα κακουργοτάτων· τοιοῦτοι γὰρ οἱ Αἰγύπτιοι.

38. Δελφῖνα πρὸς τοὐραῖον δεῖς.] Ἐπὶ τοῦ ἀδυνάτου διὰ τὸ εὐκίνητον εἶναι. ἢ πρὸς τοὺς οὐ δυναμένους τηρεῖν τὰ διδόμενα ἢ ἔχειν.

39. Δουλότερος Μεσσήνης.] Ἐπειδὴ πολλάκις ἀποστάντας τοὺς Μεσσηνίους ἐδουλώσαντο οἱ Λακεδαιμόνιοι, καὶ ἐχρῶντο αὐτοῖς χαλεπώτερον ἢ τοῖς ἄλλοις δούλοις.

magnum aliquod & atrox malum sustinent. Διωλύγιον enim magnum longeq; pertinens significat. Sic Plato: *Longa & magna nugacitas.*

35. Timidus Plutus.] Diuites siquidem domus muniunt, & canes alũt, multosque sibi custodes adhibent.

36. Dextrum in calceolo; læuum verò in podanipτro.] De iis qui res congruè gerunt.

37. Nectunt stupendas machinas Ægyptij.] In eos qui admodum versipelles sunt, cuiusmodi fuerunt Ægyptij.

38. Delphinum cauda ligas.] De re quæ fieri non potest, quod mobile sit atque lubricum animal. Vel in eos qui accepta tenere aut seruare nequeant.

39. Seruilior Messena.] Rebellantes enim sæpius Messenij in seruitutem à Spartanis redacti sunt, duriusque ab illis quàm serui vlli habiti.

40. Cre-

35. Diuitias formidulosos reddere, nota nimis res vel è Plauti Aulularia, & Luciani Mycillo, itemq; Aristophane in Pluto, qui & cæcum facit, vbi eius interpres ex Euripide desumtum Prouerbium innuit: Δειλὸν δ' ὁ πλοῦτος καὶ φιλόψυχον κακόν. Experimento denique quotidiano idem discimus. Scitum & illud Satyrici:

Pauca licet portes argenti vascula puri
Nocte iter ingressus, gladiũ contumq; timebis,
Et motæ ad Lunam trepidabis arũdinis vmbrã.
Cantabit vacuus coram latrone viator.

36. Pythagoræ Symbolis hexametron hoc Iamblichus annumerat, exponitque actiones honestas tamquã dexteriores primo loco collocandas esse; inutiles autem tamquam sinistras relinquendas & omnino abiiciendas esse. Suidas ex Aristophane, sine Comœdię nomine, desumtũ ait. Helladius in Chrestom. & Didymus apud Photium nostrũ p. 872. Gr. ex Polemone citant.

37. De Ægyptiorum moribus Herodotus libro II. De callidis eorum machinis, quibus hodieque malè audiunt, vel vnum instar omnium, quod in Exodo legimus Pharaonem Ægypti regem omnibus machinis & Israëliticum populum seruitute pressisse, & dimittere vel plagis pluribus appetitum detrectasse. Diogenianus autem & Suidas dictionem diuidunt leguntque, πλέκειν τὰς μηχανάς. Æschylus vero, πλέκειν τοὶ μηχανάς. Idemque Suidas ab Ægyptiorum machinis Αἰγυπτιάζειν pro πανουργεῖν καὶ κακοτροπεύεσθαι exponit.

39. Historia est apud Pausaniam Messenicis, & Iustinum lib. III.

40. Eadem

40. Crescit pistillum.] De iis qui non crescunt, inquit Chrysippus: quin etiam de iis qui parui manent, dictum Prouerbium. Nam δοῖδυξ paruus est & rotundus.

41. Iouis cerebrum.] In eos qui lautè viuunt, iactatū Prouerbium. Clearchus verò libro quinto Vitarum scribit opiparas ac lautas epulas apud Persas *Iouis & Regis cerebrum* appellatas.

42. Donum quodcumque dat aliquis, lauda.] Pars est oraculi Myscello Rypensi dati, quo tempore Crotonam Sybaris domicilium transferendum non censuit, vt tradit Hippeus in Chronicis. Oraculum autem sic pronuntiatum ferunt:

Diuersa inquirens à numine Miscele gibber
Captas friuola: quod datur æqui consule donum.

40. Δοῖδυξ αὔξει.] Ἐπὶ τῶν μὴ αὐξανομένων φησὶν ὁ Χρύσιππος, ἀλλὰ καὶ μικρὸν μενόντων εἴρηται ἡ παροιμία. ὁ γὰρ δοῖδυξ μικρός ἐστι, καὶ στρογγύλος.

41. Διὸς ἐγκέφαλος.] Ἐπὶ τῶν ἡδυπαθούντων ἡ παροιμία τέτακται. Κλέαρχος δὲ ἐν τῷ πέμπτῳ περὶ βίων φησὶ, τὰ πολυτελῆ βρώματα παρὰ τοῖς Πέρσαις, Διὸς καὶ βασιλέως ἐγκέφαλον καλεῖσθαι.

42. Δῶρον δ' ὅτι δῷ τις ἐπαινεῖ.] Αὕτη κόμμα ἐστὶ χρησμοῦ τοῦ δοθέντος Μυσκέλλῳ τῷ Ῥυπεῖ, καθ' ὃν δὴ χρόνον Κρότωνα οὐκ ἐβούλετο οἰκίζειν Σύβαρις, ὥς φησιν Ἵππυς ἐν τῷ περὶ χρόνων. φησὶ δὲ οὕτως ἔχειν τὸν χρησμόν,

Μύσκελλε βραχύνωτε παρὲκ θεὸν ἄλλα ματεύων
Οὐκ ἄλλα θηρεύσεις δῶρον δ' ὅ, τι δῷ τις, ἐπαίνει.

43. ΕΓΩ

40. Eadem Aristophanis interpres in Equitibus, vbi vitiosè abest negatio μὴ hinc reponenda. In Eirene verò & Pluto eiusdem Comici apertè constat δοῖδυξ pro *pistillo* dici, non pro *cochleari*, vt contra Erasmum euincit Henr. Stephanus.

41. Περὶ βίων.] Suspicor scriptum περὶ βασιλέων, vt ex compendiis, vt fit, natum sit mendum. Notum enim *Reges* κατ' ἐξοχὴν & *magnos* Persarum Reges vocari solitos. Quam in sententiam me Athenæus duxit, qui lib. XII. Clearchi eadem verba commemorat: Κλέαρχος δὲ, inquit, περὶ τοῦ Περσῶν βασιλέως διηγούμενος, ὅτι τοῖς αὐτοῦ πορίσασιν ἡδύ τι βρῶμα ἆθλα ἐτίθει, νοῦν οὐκ ἔχων. τοῦτο γάρ ἐστιν ὁ λεγόμενος, οἶμαι, Διὸς καὶ βασιλέως ἐγκέφαλος: *Clearchus de Rege Persarum referens, Si quis cibum delicatiorem obtulisset mentis expers. Nimirum hoc est, opinor, quod vsurpatur Iouis & Regis cerebrum.* Iterumque eodem libro XII. Δειπνοσοφ. pa. 514. & Q. Ennius apud Apuleium, Apologia de Magia:

Quid sacrum præterij, cerebrum Iouis penè supremi,
Nestoris ad patriam hic capitur magnúsque bonúsque.

Affine huic credidit Erasmus *Iouis lac*, deprauatâ versus Euripidei in Cyclope lectione apud Athenæum lib. XVI. deceptus. vbi non Διὸς γάλα sed βοὸς γάλα legi ibidem animaduertit doctissimus Casaubonus.

42. Mendum & hîc in Prouerbio sustuli, & interpunxi, δῶρον δ' ὅ, τι δῷ τις, ἐπαίνει. Suidas enim ad eũdem modum, nisi quòd ὃ δίδοι præfert. Strabo lib. VI. Geogr. vt Zenobius, variat tamen in historia, vt & Ouidius lib. XV. Metamorph. atque in oraculi carmine. Cùm Achiui iussi essent oraculo Crotonem concedere, missus est Myscellus quidam, qui ciuitatis futurum locum considerâ-

E.

43. ΕΓΩ δὲ καὶ σὺ τὸν αὐτὸν ἕλκομεν ζυγόν.] Ἐπὶ τῶν ὅμοια καὶ παραπλήσια πασχόντων.

44. Ἐγένετο καὶ Μάνδρωνι συκίνη ναῦς.] Ἐπὶ τῶν παρὰ ἐλπίδα καὶ ἀναξίως εὐπραγησάντων, εἶτα θρυπτομένων ἐπὶ τοῖς παροῦσι. ναύαρχος γὰρ ὁ Μάνδρων ἐχειροτονήθη πρὸς τὰ ἐν Ἑλλησπόντῳ ἀναξίως ὤν· φασὶ δὲ συκίνης ἄρχειν νηὸς, τουτέστιν, εὐτελεστάτης. τὰ γὰρ σύκινα ξύλα, εὐτελῆ καὶ ἄχρηστα.

45. Ἐν φρέατι κυσὶ μάχεσθαι.] Ἐπὶ τῶν μοχθηροῖς τισὶ περιπαλαιόντων, καὶ ἀποφυγεῖν μὴ δυναμένων.

46. Εἰς οὐρανὸν τοξεύεις.] Ἐπὶ τῶν διὰ κενῆς ποιούντων.

47. Ἐκ τριχὸς κρέμαται.] Ἐπὶ τῶν σφόδρα κινδυνευόντων.

E.

43. EGO ac tu idem trahimus iugum.] De iis qui eadem aut similia perpetiuntur.

44. Fuit & ficulna Mandroni nauis.] In eos qui præter spem ac meritum feliciter, ac deinde molliter luxurioseque agunt. Mandron enim nauarchus expeditionis in Hellespontum prȩter meritum creatus est, feruntq; naui ficulnȩ, hoc est imbecillæ præfectũ. Ligna verò ficulna vt fragilia, sic vsus nullius.

45. In puteo cum canibus pugnare.] De eo qui cum aliquo confligatur, vnde se extricare nequeat.

46. In cælum iacularis.] De frustrà quid agentibus.

47. De pilo pendet.] De valdè periclitantibus.

48. Ex

---

sideraret. Is cùm iam Sybarim ædificatam cerneret, videreturque locus is magis idoneus, repetiit oraculum, num fas esset hanc cum illa condere. Cortina ad hunc respondit modum:

Μύσκελλε βραχύνωτε παρὲκ θεὸν ἄλλο ματάζων,
Κλάσματα θηρεύεις. ὀρθὸν δ' ὅ, τι δῷ τις, ἐπαίνει.
Gibbose incassum Miscelle aliena requiris,
Vanaq; venaris. quæ dantur dona, probato.

Ματεύων autem metri necessitate rectè Gul. Xylander reposuit, & ὕσαλα pro οὐκ ἄλλα in Zenobio rescribendũ. Porrò τῷ Ῥύπει, *Rypensi* reddidi eiusdem Strabonis lib. VIII. auctoritate adductus. Denique affine huic Prouerbio Dionysij Catonis distichon XX. libri primi: *Exiguum munus cùm dat*, &c. quod feliciùs quàm Planudes, Ios. Scaliger sic reddidit:

Εἴ τί τοι ἀκτέανος φίλος εὐτελὲς ὤπασε δῶρον,
Δέχνυσαι, εὐμενέως, καὶ ἐπαίνετον ἔντοσθι θυμῷ.

43. Vtitur Plinius in Epistolis, *ex æquo iugum ducere*. & Horat. libro I. Od. XXXV. *ferre iugum pariter dolosi.*

45. Est & apud Suidam, cuius auctoritate negationem hîc adieci, καὶ ἀποφυγεῖν μὴ δυναμένων.

46. Qui in cælum iacula torquent, suo capiti mala accersunt. Similia dixit Syracides cap. XXVII. ver. 28. Ὁ βάλλων λίθον εἰς ὕψος, ἐπὶ κεφαλὴν αὐτοῦ βάλλει· καὶ πληγὴ δολία διελεῖ τραύματα. ὁ ὀρύσσων βόθρον, εἰς αὐτὸν ἐμπεσεῖται. καὶ ὁ ἱστῶν παγίδα, ἐν αὐτῇ ἁλώσεται. *Qui in altum mittit lapidem, super caput eius cadet: & plaga dolosa dolosi diuidet vulnera. Qui foueam fodit, incidet in eam: & qui laqueum alij ponit, peribit in illo.* & Psaltes regius Psalmo VII. v. 16. Λάκκον ὤρυξε καὶ ἀνέσκαψεν αὐτὸν, καὶ ἐμπεσεῖται εἰς βόθρον ὃν εἰργάσατο. *Lacum aperuit, & effodit eum: & incidit in foueam, quam fecit.* Tale illud: *In cælum spuere.*

47. Simile *ex filo pendere*, ἀπὸ λεπτοῦ μίτου ἠρτῆσθαι, apud Plut. in Demosth. & Synesium. Nota historia Damoclis, cuius capiti

48. Ex lupi faucibus.] De re quæ ex insperato recuperatur.

49. Ad Deorum aures peruenit.] De iis dicitur, quorum patrata facinora non manent occulta.

50. Ad antiqua presepia.] De iis qui commodo aliquo priuati, inde ad pristinum statum reuocantur.

51. Vnus vir nullus vir.] Quasi nihil satis rectum ab vno fieri possit.

52. Ad laqueos lupus.] Pro, in acutos gladios. In eos qui in euidens incurrunt discrimen.

53. In apes irruisti.] In eos qui in mala nec-opinatò inciderunt.

54. Si non potes bouem, asinum agito.] Hortantium est, vt quisque quod possit gerat.

55. In aqua seminas.] In frustrà laborantes.

56. Ad ægrotos ægrotus veni.] De iis qui in æqualia ac vicina mala incidunt.

57. Sit mihi quod Sicyonem in-

48. Ἐκ λύκου στόματος.] Ἐπὶ τῶν ἀνελπίστως τι λαμβανόντων.

49. Εἰς θεῶν ὦτα ἦλθεν.] Ἐπὶ τῶν οὐ λανθανόντων ἐφ' οἷς ἔπραξαν.

50. Εἰς ἀρχαίας φάτνας.] Ἐπὶ τῶν ἀπολαύσεως τινὸς ἐκπεσόντων, εἶτα πάλιν ἐπὶ τὴν ἀρχαίαν ἐλθόντων δίαιταν.

51. Εἷς ἀνὴρ, οὐδεὶς ἀνήρ.] Παρόσον ὑπὸ ἑνὸς οὐδὲν κατορθοῦται.

52. Εἰς πάγας ὁ λύκος.] Ἀντὶ τοῦ, εἰς ἠκονημένας μαχαίρας. ἐπὶ τῶν εἰς κίνδυνον πρόδηλον ἰόντων.

53. Εἰς μελίττας ἐκώμασας.] Ἐπὶ τῶν παρὰ δόξαν κακουμένων ἀθρόως.

54. Εἰ μὴ δύναιο βοῦν, ἔλαυνε ὄνον.] Ἐπὶ τῶν ὃ κατὰ δύναμιν ἔχουσι πράττειν παρεγγυωμένων.

55. Εἰς ὕδωρ σπείρεις.] Ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων.

56. Εἰς ἀσθενοῦντας ἀσθενῶν ἐλήλυθα.] Ἐπὶ τῶν τὰ ὅμοια καὶ παραπλήσια παθόντων.

57. Εἴη μοι τὰ μεταξὺ Κορίνθου καὶ

Dionysius tyrannus gladium è tolo, filo appensum pendere iussit, recitatque copiosè M. Tullius Tusc. III. Horat. lib. III. Odarum, & Persius Sat. III. Idemque Cicero Tusc. V. Laconis illud Apophthegma apud Plutarch. in Laconicis, Οὐ προσέχω, ἔφη, τῇ διδασκαλίᾳ ἐκ χαλινῶν ἠρτημένῃ, sic ferè conuertit:

Non optanda quidem fortuna rudentibus apta.

48. Horat. Epod. II.

Vel agna festis cæsa Terminalibus,
Vel hœdus ereptus lupo.

49. Idem Horatius lib. I. Epist. XIX.

——— Et Iouis auribus ista
Seruas. ———

51. Affine Euripideum illud: Εἷς ἀνὴρ οὐ πάνθ' ὁρᾷ. quod & Apostolius in Adagiis numerat, nosque vulgò vsurpamus, *Plura oculos quàm oculum cernere.*

52. Ἀντὶ τοῦ.] Superuacaneum hoc videatur, quando laqueis etiam strangulari constat lupos, vt agri ac pecoris vastatores; ac suspendi solitos.

55. Adhibet in ingratos Theognis Gnomographus:

Ἶσον καὶ σπείρειν πόντον ἁλὸς πολιῆς.
Semina nimirum spargere in Oceanum.

Nec dissimile illud Scholiastæ Aristophanis, κατὰ θαλάττης σπείρεις.

57. Habet hoc, veluti oraculo pronuntiatum, Athenæus lib. V. Δειπνοσ. Eustathius quoque

καὶ Σικυῶνος.] Ἐπὶ τῶν κάλλιστα καὶ λυσιτελέστατα ἑαυτοῖς εὐχομένων. ἐπεὶ γὰρ ἐστὶ τὰ μεταξὺ τούτων τῶν πόλεων εὐφορώτατα χωρία.

58. Ἐμαυτῷ βαλανεύσω.] Παροιμία οἱονεὶ, ἐμαυτῷ διακονήσω. λέγεται δὲ ὅταν ὁ βαλανεὺς νωθρεύηται, καὶ ἑαυτῷ τις λαμβάνῃ τὴν ἀρύταιναν καὶ διακονῇ· ἢ ἀπὸ τῶν τὰς βαλάνους ἐγκρυβόντων εἰς πῦρ.

59. Ἐν Καρὶ τὸν κίνδυνον.] Ἐπὶ τῶν εὐτελέσι τὰς πείρας ποιουμένων. Κάρες γὰρ ἐμισθοφόρησαν πρῶτοι. ἄλλοι τὴν γὰρ παροιμίαν ἐπὶ τῶν εὐκαταφρονήτων. φασὶ γὰρ τοὺς Κᾶρας πρώτους ἀνθρώπων μισθοῦ στρατεύσασθαι. τοὺς οὖν τὸ ἀργύριον διδόντας προστάττειν τοὺς Κᾶρας ἑαυτῶν, ὡς μέλλοντας ἀποθνήσκειν ὑπὲρ τῶν μισθουμένων. εἴρηται οὖν διὰ τοῦτο ἡ παροιμία.

60. Ἐν κοτύλῃ φέρει.] Παιδιᾶς εἶδος. ὁ γὰρ φέρων τινὰ ἐν κοτύλῃ, ἐποίει ὀπίσω τὰς χεῖρας, καὶ ὁ αἰρόμενος ἐνετίθει τὰ γόνατα, καὶ οὕτως ἐβαστάζετο.

teriacet atque Corinthum.] Optantium est sibi pulcerrima atque vtilissima, vt erant fertilissimi agri duas inter vrbes illas interiecti.

58. Ipse mihi balneator ero.] Prouerbium significat, ipse mihi ministrabo. Dicitur verò quando balneatore cessante sibi quis accipit haustrum & ministrat: vel ab iis ductum, qui glandes in ignem mittunt.

59. In Care periculum.] De iis vsurpatum, qui in re tenui ac vili periculum faciunt. Cares enim primi stipendia fecerunt. Alij Prouerbium adhibent in viles ac despectos homines. Ferunt enim Cares primos, vt dixi, hominum mercede militasse. Accepto igitur stipendio primi mercenarij in acie qui occumberent collocabantur. Vnde ductum Prouerbium.

60. In vola gestaris.] Ludi genus est. Gestans enim aliquem palmis iactis ad tergum manibus id faciebat, quibus genua qui sustollebatur imponebat, sicque portabatur.

61. In

quoque in lib. 11. Iliados, & Aristophanis interpres in Auib. Vatic. εὐφορωτάτη χώρα.

58. Ambigua Adagij interpretatio nata è vocum affinitate βαλάνου, qui *glans* est, & βαλανείου, quod *balneum* significat. Adhibet Aristophanes ἐν εἰρήνῃ:

Ἀλλ' εἰ ταῦτα δοκεῖ, κἀγὼ 'μαυτῷ βαλανεύσω.

Si placet hoc vobis, mihi ero meus ipse minister.

Vbi enarrator Græcus bifariam quoque explicat. Suidas autem τὴν ῥυταίνην, vbi interpres Germanus, cetera eruditus, *scalprum* reddidit, & mox ἐγκρυπτόντων, idemque Scholiastes κρυπτόντων. Zenobius verò ἐγκρυβόντων, quod antiquè dictum à κρύβω, ἀντὶ κρύπτω. Sic & illud hîc erat vitiosum ἀρυτάναν pro ἀρύταιναν, quam in poculorum generibus cyatho adnumerat Athenæus lib. x. Vide suprà Centuria 2. Adagio 41. Ἄλλην δρυῒ βαλάνιζε.

59. Vsus frequens huius Adagij Platoni in Euthydemo, & Lachete, Aristidi in Panathenaica, aliis. *Cares* autem bellicosi, teste Mela, Strabone, ac Theocrito. Cicero quoque pro L. Flacco, *Quid*, inquit, *de tota Caria? nónne hoc vestra voce vulgatum est: si quid cum periculo experiri velis, in Caria potissimùm esse faciendū?* vbi Erasmus *in Care* rectè leg. vidit. Vat. προστάττειν loco προτάττειν habet.

60. Ludi hoc genus puerile κοτύλης copiosè explicat Iulius Pollux lib. ix. Athenæus

61. In Trophonij vaticinatus sum antro.] In risus expertes, ac tetrico supercilio præditos. Ferũt enim Trophonij specũ subeuntes risus expertes reddi.

61. Εἰς Τροφωνίου μεμάντευμαι.] Ἐπὶ τῶν ἀγελάστων καὶ πεφροντισμένων. φασὶ γὰρ τοὺς ἐν Τροφωνίου καταβαίνοντας ἀφαιρεῖσθαι τὸν γέλωτα.

62. Extra lutum pedes habes.] De iis qui extra periculum versantur. Tale & illud, *Extra teli iactum.*

62. Ἐκτὸς πηλοῦ πόδας ἔχεις.] Ἐπὶ τῶν ἔξω κινδύνου καθεστώτων· οἷον ἐστι καὶ τὸ, Ἔξω βέλους.

63. In holmo cubabo.] Quidam Ὅλμον vatem faciunt: alij holmo incubantes vates euadere, vnde ducta sit parœmia. Aristophanes quoque Grammaticus, vt qui in holmo dormiunt vates, inquit, & Apollinis tripodas nominari holmos, indeque Apollinem à Sophocle ἐνολμον cognominatum.

63. Ἐν ὅλμῳ εὐνάσω.] Οἱ μὲν Ὅλμον μάντιν φασί· οἱ δὲ, τοὺς ἐν ὅλμῳ κοιμηθέντας μαντικοὺς γίνεσθαι, ὡς ἐκ παροιμίαν λέγεσθαι. καὶ Ἀριστοφάνης ὁ Γραμματικὸς φησὶν, ὡς οἱ ἐν ὅλμῳ κοιμηθέντες μαντικοί· καὶ τοὺς τρίποδας τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅλμους καλεῖσθαι, καὶ Ἀπόλλων ὑπὸ Σοφοκλέους ἔνολμος.

64. In quinque iudicum genibus situm est.] Sic dictum de re quæ in alterius sit potestate. Quinque enim iudices Comœdias diiudicabant, auctore Epicharmo. Affine est illud Homero perfamiliare, *Deorum in genibus situm est*. Siquidẽ in genibus iudices olim habebant, quæ nunc in tabulas referuntur.

64. Ἐν πέντε κριτῶν γούνασι κεῖται.] Παροιμιῶδες, οἷον, ἐν ἀλλοτρίᾳ ἐξουσίᾳ εἰσίν. εἴρηται δὲ ἡ παροιμία, παρόσον πέντε κριταὶ τοὺς Κωμικοὺς ἔκρινον, ὡς φησὶν Ἐπίχαρμος. σύγκειται ἐν παρὰ τὸ Ὁμηρικὸν, Θεῶν ἐν γούνασι κεῖται. ἐπειδὴ οἱ κριταὶ ἐν τοῖς γόνασιν εἶχον, ἃ νῦν εἰς γραμματεῖα γράφεται.

65. Ἐν

næus libro XI. Eustathius in Homerum. Dictum videtur de iis qui aliena pascuntur liberalitate: quale illud: *Equus me portat, alit Rex.*

61. De hoc Trophonij specu multa Herodotus, & Aristophanis enarrator in Nubibus, quos diligenter Desiderius exscripsit. Meminit M. Tullius Tusculana prima, & De natura Deorum lib. III. Adscribam Heliodori locum lib. II. Æthiop. Καὶ ἐν Τροφωνείου λόγος ἀφωνεῖν τοὺς ὑπελθόντας. Meminit & in Νεκρικοῖς Lucianus.

62. Extra teli iactum.] De hoc infrà Adag. 89. Argutatur enim hîc H. Stephanus, dum simile esse negat. At non per omnia quadrare necesse est.

63. Meminit Adagij & Suidas. De ὅλμῳ Aristophanis interpres initio Pluti, vbi de tripode Apollinis. Athenæio poculi genus est, aliàs mortarium. Ἐνόλμου meminit & Apollonius Rhodius.

64. Plato lib. XI. De Legibus quinqueuiralis iudicij sic meminit: Ἐν πέντε δὲ τῶν νομοφυλάκων τοῖς νεωτάτοις εἶναι τὴν κρίσιν. *Penes quinque iuniores Iudices esse iudicium.* Hesychius: Πέντε κριταί, τοσοῦτοι τοὺς κωμικοὺς ἔκρινον, οὐ μόνον Ἀθήνησιν, ἀλλὰ καὶ ἐν Σικελίᾳ. *Quinque iudices, tot enim de Comicis iudicabant, non Athenis modò, sed & in Sicilia.* Sic enim locum corruptũ emendauit Io. à Wouwere, Belga, Polymathiæ cap. XVI. De Tragicorum verò Iudicibus meminit Plutarchus in Cimone, quem vide, & Suidam atque Agellium libro X. cap. XVIII. & Sueton. Clau-

65. Ἐν πίθῳ τὴν κεραμείαν μανθάνω.] Παροιμία ἐπὶ τῶν τὰς πρώτας μαθήσεις ὑπερβαινόντων, ἁπτομένων δὲ εὐθέως τῶν μειζόνων. ὡς εἴτις μανθάνων κεραμεύειν, πρὶν μαθεῖν πίνακας, ἢ ἄλλό τι τῶν μικρῶν πλάττειν, πίθῳ ἐγχειρείη. Δικαίαρχος δὲ φησὶν ἕτερόν τι δηλοῦν τὴν παροιμίαν, οἱονεὶ τὴν μελέτην ἐν τοῖς ὁμοίοις ποιεῖσθαι. ὡς κυβερνήτης ἐπὶ τῆς νηὸς, καὶ ἡνίοχος ἐπὶ τῶν ἵππων.

66. Ἐλάφειος ἀνήρ.] Ἐπὶ τοῦ δειλοῦ, ἐκ μεταφορᾶς τοῦ ζώου. δειλὸν γὰρ ἡ ἔλαφος.

67. Ἐλέφας μυῦ οὐχ ἁλίσκει.] Ἐπὶ τῶν τὰ μικρὰ καὶ φαῦλα ὑπερορώντων.

68. Ἐλέφαντα ἐκ μυίας ποιεῖν.] Ἐπὶ τῶν τὰ ἐλάχιστα ἐπαιρόντων τῷ λόγῳ καὶ μεγαλοποιούντων. Λουκιανὸς Μυίας ἐγκωμίῳ· Μὴ καὶ δόξω, κατὰ τὴν παροιμίαν, ἐλέφαντας ἐκ μυίας ποιεῖν.

65. In dolio figulinam disco.] Prouerbium dicitur de iis qui prima artis rudimenta excedunt, aggrediunturque maiora: vt si quis figulinam discens, priùs quàm vrceos similiaque vascula fingat, dolia aggrediatur. Dicæarchus verò alium Prouerbio sensum tribuit, nimirum curam rebus accōmodatam impendendam. Verbi gratia, nauclerus nauem gubernet, & equos auriga.

66. Ceruinus vir.] In timidos dictum, ducta ab animante tralatione. Ceruus enim formidolosus.

67. Elephas murem nō capit.] De iis qui parua ac tenuia contemnunt.

68. Elephantum ex musca facere.] In eos qui minima quæque verbis attollunt, atque amplificant. Lucianus in Muscæ encomio: *Ne videar, iuxta Prouerbium, ex musca elephantum facere.*

69. Immu-

Claudio cap. XI. item Scholiasten Horatij ad illud lib. I. Sat. X.

——— *Certantia iudice Tarpa.*

65. Ad prioren sensum Plato respexit in Lachete: Σκοπεῖν χρὴ μὴ οὐ ἐν τῷ Καρὶ ἡμῖν ὁ κίνδυνος κινδυνεύηται, ἀλλ' ἐν τοῖς ὑέσι τε καὶ ἐν τοῖς τῶν φίλων παισὶ, καὶ ἀτεχνῶς τὸ λεγόμενον κατὰ τὴν παροιμίαν ἡμῖν συμβαίνῃ, ἐν πίθῳ ἡ κεραμεία. *Considerandum ne in Care, quod aiunt, periclitemur, sed in natis, atque amicorum liberis, & rudi modo quod dicitur vetere verbo nobis contingat in dolio figulinam exercere.* Ad Dicæarchi verò sensum Gregorius Theologus Apologia de fuga: Ὡς τό γε παιδεύειν ἄλλους ἐπιχειρεῖν, πρὶν αὐτοὺς ἱκανῶς παιδευθῆναι, καὶ ἐν πίθῳ τὴν κεραμείαν, τὸ δὴ λεγόμενον, ἐν ταῖς τῶν ἄλλων ψυχαῖς ἐκμελετᾶν τὴν εὐσέβειαν, λίαν ἐμοὶ φαίνεται ἀνοήτων. *Vt aliquem docere ingressus, prius quàm satis sit informatus, & iuxta antiquum Prouerbium in dolio figulinam exercere, in aliorum mentibus pietatem meditari valdè mihi stultum videatur.* vt sit *Figulinam in dolio exercere*, simile illi Prouerbio: *Quam quisque norit artem in hac se exerceat.* &, *Spartam quam nactus es, hanc orna.* Qui sensus magis etiam placuit Simplicio, Comment. in Epictetum, his verbis: Καὶ οὐ τῶν μικρῶν, ἀλλὰ τῶν μικροτάτων, ἵνα μὴ κατὰ τὴν παροιμίαν ἐν πίθῳ τὴν κεραμείαν μελετῶμεν. & Theoni proœmio Progymnasmatum: Καὶ τὸ πάντων ἀγροικότατον, ὅτι οὐδ' οἷς προσῆκόν ἐστιν ἐγγυμνασάμενοι ἐπὶ τὰς δικανικὰς καὶ δημηγορικὰς ἴενται ὑποθέσεις, τὸ δὴ λεγόμενον κατὰ τὴν παροιμίαν ἐν πίθῳ τὴν κεραμείαν μανθάνοντες.

66. Homericum videatur Adagium. Sic enim Achilles excandescens in Agamemnonem incurrit, Iliad. α.

Οἰνοβαρὲς, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ' ἐλάφοιο.

Ebrie & impudice, cor est timidi tibi cerui.

 70. Sui-

69. Immunes capræ ab aratris.] De iis qui à graui quadam re aut moleſta liberati ſunt.

70. Ineſt & formicæ fel.] Admonet Prouerbium, non eſſe paruos ac tenues contemnendos.

71. In tenebris ſaltare.] In eos qui ſine teſte laborant, aguntq́ue opus clanculùm.

72. Æſtate lænam deteris.] In eos qui non ſuo tempore neceſſariis vtuntur.

73. Ignauorum effeminatus ſermo.] Oratio enim ab animo formatur atque exprimitur.

74. In area latitas.] Hoc eſt, in area abſconderis. In eos dictum qui latere non poſſunt. Cuncta enim in area conſpicua.

75. Leoninam induor.] In eos qui magna aggrediuntur. Ductum ab Herculis hiſtoria.

76. Endymionis ſomnus.] In ſomnolentos iactatũ. Endymionis enim

69. Ἐλεύθεραι αἶγες ἀρότρων.] Ἐπὶ τῶν βάρους τινὸς ἢ κακῶν ἀπηλλαγμένων.

70. Ἔνεστι κἀν μύρμηκι χολή.] Παρεγγυᾷ μὴ δεῖν τῶν μικρῶν καταφρονεῖν.

71. Ἐν σκότῳ ὀρχεῖσθαι.] Ἐπὶ τῶν ἀμάρτυρα μοχθούντων, ὧν τὸ ἔργον ἀφανές.

72. Ἐν θέρει τὴν χλαῖναν κατατρίβεις.] Ἐπὶ τῶν μὴ καθ᾽ ὥραν τοῖς ἀναγκαίοις χρωμένων.

73. Ἔνεισιν ἐν δειλοῖσι κἀνανδροι λόγοι.] Ὅτι φησὶ καὶ οἱ λόγοι ταῖς ψυχαῖς συσχηματίζονται καὶ τυποῦνται.

74. Ἐν ἅλῳ δρασκάζεις.] Ἀντὶ τοῦ, ἐν ἅλῳ κρύπτῃ. ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων λαθεῖν. παντόθεν περίοπτος ἐστιν ἡ ἅλως.

75. Ἐνδύετέ μοι τὴν λεοντῆν.] Ἐπὶ τῶν μεγάλοις ἐγχειρούντων πράγμασιν. ἐκ μεταφορᾶς τοῦ Ἡρακλέους.

76. Ἐνδυμίωνος ὕπνος.] Ἐπὶ τῶν πολλὰ κοιμωμένων. Ἐνδυμίων γὰρ κάλλει

70. Suidas adiecit κἂν σέρφῳ, quem interpres Latinè *culicem* vertit, Henr. Stephanus *coſſum*.

71. Lucianus in Hermotimo: ἐν σκότῳ, φασὶν, ὀρχεῖσθαι.

72. *Lænam*, quam Græci χλαῖναν vocant, Nonius Marcellus vertit; *pænulam* alij & *chlamydem*, quæ hiemis veſtis eſt, & peregrinantium. Philemon Comicus apud Laërtium Crateti, quòd æſtate pallium craſſum, hieme laceram geſtaret tunicam, obiecit.

74. Refert & Suidas, ſed vtrobiq; δρακάζεις vitiosè ſcriptum cernas, pro δρασκάζεις, quod *occultari* eſt, & *latitare*.

75. Ortum habet Prouerbium à Cumano aſino, de quo lepidus apud Lucianum in Piſcatore Apologus extat, qui & frequenter Prouerbium adhibet, in Pſeudologiſta, & Philopſeude, vt & Euſebius in Hieroclem. Nota & altera Herculis fabula, leonis pelle atque exuuiis cum claua & arcu inferos, vt Cerberum educeret, petente. Quod ἐν Βακχαῖς, in Baccho molli Deo irridet Ariſtophanes, & in Menippo ſuo idem Lucianus, Deorum hominumq́ue irriſor.

76. Diogenianus, Suidas, & Apoſtolius ampliùs habent, Ἐνδυμίωνος ὕπνον καθεύδεις. Vtitur Prouerbio Ariſtoteles lib. x. Ethic. Nicomach. & Cicero Tuſcul. I. ac lib. v. De finibus bon. & malorum.

77. Eadem

κάλλει διενεγκόντος ἠράσθη Σελήνη, καὶ Ζεὺς αὐτῷ δίδωσι ταύτης αἰτησαμένης ὃ βούλεται ἑλέσθαι. ὁ δὲ αἱρεῖται κοιμᾶσθαι διαπαντὸς ἀθάνατος καὶ ἀγήρως μένων. ἐκ τούτου τὴν παροιμίαν γενέσθαι φασί.

77. Ἐν δὲ διχοστασίῃ καὶ Ἀνδροκλείδης πολεμαρχεῖ.] Ἐπὶ τῶν εὐτελῶν τῶν διὰ περιπέτειάν τινα τιμῆς ἀξιουμένων. τοιαύτη δέ ἐστι καὶ ἡ λέγουσα·

Ἐν γὰρ ἀμηχανίῃ καὶ καρκῖνος ἔμμορε τιμῆς.

Ἐν δὲ διχοστασίῃ καὶ ὁ πάγκακος ἔμμορε τιμῆς.

καὶ γὰρ, Ἐν ἀμούσοις καὶ κορυδὸς φθέγγεται.

78. Ἐν τριόδῳ εἰμί.] Ἐπὶ τῶν ἀδήλων πραγμάτων. ἐπειδὴ γὰρ ὁ ἐν τριόδῳ γενόμενος, οὐκ οἶδε ποίᾳ χρήσεται ὁδῷ.

79. Ἐντὸς ἑβδόμης.] Ἀπείρητο Ἀθήνησι στρατείαν ἐξάγειν πρὸ τῆς τοῦ μηνὸς ἑβδόμης.

80. Ἐπακτὸς ὅρκος.] Οὐκ ἐγχώριος, ἀλλ᾽ ἀπὸ ξένης ἐπηγμένος. ἢ ὃν ἕτερος ἐπάγει οὐκ αὐθαίρετος.

81. Ἐπειοῦ δειλότερος.] Οὕτως

formâ adducta Luna, huius amore capta est; illique, Luna intercedente, concessit Iupiter, vt quæ vellet nanciscere-tur. Ille verò dormire præoptauit, per omnia immortalis perseuerãs, & expers senij. Hinc natum aiunt Prouerbium.

77. Seditione orta dux Androcleis vel habendus.] In homines viles ac tenues, qui temeritate quadam ad dignitatẽ perueniunt. Talia sunt & hæc;

Re desperata vel cancer dignus honore.

Rebus turbatis vel pessimus est in honore.

Et; *Inter indoctos etiam corydus sonat.*

78. In triuio versor.] De rebus perplexis atque incertis. Qui enim in triuio est constitutus, qua via progredi debeat, ignorat.

79. Intra septimam.] Lex erat Athenis post septimam mensis diem copias educere.

80. Iusiurandum adactũ.] Quod non vernaculum, sed peregrinum; vel ad quod quis adigitur, nõ spontaneum.

81. Epeo timidior.] Sic vocatus fuit

---

77. Eadem Suidas, Diogenianus, Apostolius, Scaliger metri lege vt Suidas & Vatic. Ἀνδροκλέης. Diogen. verò & Apostolius Ἀνδροκλῆς. qui Zenobio Ἀνδροκλείδης veluti patronymici forma est.

Ἐν δὲ διχοστασίῃ, &c.] Est apud Plutarch. in vita Niciæ, in comparatione Lysandri & Syllæ, & libello περὶ φιλαδελφίας.

78. Suidas λογισμῶν addit. Mercurius quoque *biceps & triceps* in biuiis collocari solitus, vt viæ dux. Theognis ver. 907.

Ἐν τριόδῳ δ᾽ ἕστηκα· δύ᾽ εἰσὶ δὲ πρόσθεν ὁδοί μοι.
Φροντίζω τούτων ἥντιν᾽ ἴω προτέρην.

Ancipiti in triuio via duplex: altera quarum
Non mihi displicuit, non minùs illa placet.

Plato lib. VII. de Legibus: Καθάπερ ἐν τριόδῳ γενόμενος. *Vt in triuio collocatus.*

79. Suidas eadẽ & Hesychius. Erasmus affine videri putat ἕβδομος βοῦς. Tu vide Fabium Paulinum libro 5. Hebdomadum, cap. IV.

80. Eadem Diogenianus, Suidas, Hesychius, & Etymologicum. Tria quoque iuramenti genera numerant Iurisconsultorum filij: Ἐπώμοτον, κατώμοτον, ἐπακτόν. *Astrictum, adiuratum, & coactum.*

82. Am-

fuit Cratinus Comicus, fortè quòd cùm Oenoidis tribus præfectus eſſet, appareretque timidior. Erat enim Epeus meticuloſus.

82. Mandraboli in morem.] Prouerbium in eos iactatum qui in peius indies labuntur. Hic enim Mandrabolus reperto in Samo theſauro, ouem auream poſuit Iunoni; altero verò anno argenteam, tertio denique æream.

83. Cicernus Bacchus.] De re nullius pretij.

84. Deſerta cauſa.] Quando non accuſante actore reus à iudice abſoluitur.

85. Hermonium beneficiũ.] Pelaſgi quidam Lemnum habitantes, nauibus in Bæbronem Atticæ delati ſunt, ibique feminas rapuerunt. Peſtilentia verò vexati, oraculo iuſſi ſunt Athe-

ἐλέγετο Κρατῖνος ὁ κωμικὸς· ἴσως διὰ τὸ ταξιαρχῆσαι τῆς Οἰνοΐδος φυλῆς καὶ δειλότερος φανῆναι. καὶ γὰρ ὁ Ἐπειὸς δειλὸς ἦν.

82. Ἐπὶ Μανδροβόλου.] Αὕτη τέτακται κατὰ τῶν ἐπὶ τὸ χεῖρον προκοπτόντων ἀεί. ὁ γὰρ Μανδρόβολος οὗτος εὑρὼν ποτὲ θησαυρὸν ἐν Σάμῳ, πρῶτον πρόβατον χρυσοῦν ἀνέθηκε τῇ Ἥρᾳ· τῷ δὲ δευτέρῳ ἔτει ἀργυροῦν, καὶ τῷ τρίτῳ χαλκοῦν.

83. Ἐρεβίνθειος Διόνυσος.] Παροιμία ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων.

84. Ἐρήμη δίκη.] Ὅταν μὴ ἀπαντήσας ὁ διωκόμενος ἐπὶ τὴν κρίσιν καταδικασθῇ.

85. Ἑρμώνειος χάρις.] Πελασγοί τινὲς τὴν Λῆμνον οἰκοῦντες, ἦλθον ἐν ναυσὶν ἐς Βαίβρωνα τῆς Ἀττικῆς, καὶ τὰς γυναῖκας ἐκεῖθεν ἥρπασαν. λοιμῷ δὲ περιπεσόντες, προσετάχθησαν δίκας διδόναι τοῖς

82. Ampliùs Apoſtol. cũ Vatic. Ἐπὶ Μανδραβόλου χωρεῖ τὸ πρᾶγμα, *Vt Mandrabolo ſuccedit negotium*; qui & Μανδράβολας per primã inflectit: hîc Μανδράβολος eſt, & paulò aliter rem commemorat, vt cùm Diis anniuerſaria vouiſſet iureiurando ſacra, primo anno decem boues mactarit, altero nouem, deinde octo, & ſic deinceps iuriſiurandi violati reus ſit factus. Ephorum etiam huius auctorem facit, & γεωφάνιον cum Suida nominat, quem θησαυρὸν Zenobius. Et Diis non Iunoni Samiæ dedicaſſe ouem auctor eſt Diogenianus. Iunius Hadrianus ex Æliano lib. XII. Animalium, tertio pedatu Prouerbium explanat Centuria v. Adag. 83. in eos qui inconſulta temeritate aliquid offerrent, Adhibet autem Lucianus lib. De mercede ſeruientibus, & Alciphron in Epiſtolis. Simile illud Menedemi apud Plutarchum, qui diceret multos Athenas venire ſtudij cauſa, principio ſapientes, deinde Philoſophos, poſteà Rhetoras, poſtremò idiotas euadere.

83. De cereuiſia Eraſmus è Iuliani Epigrammate exponit, qui Cerealis potiùs quàm Bacchicus potus eſt. Adagij meminit Suidas & Heſychius.

84. Iuriſconſulti cõpoſita dictione cùm in Pandectis, tum in Codice Iuſtinianeo, *Eremodicium* nominant, cùm altera parte abſente fertur ſententia, vt in Pandectas Budæus annotat. & affini propemodum ſignificatione *Præuaricari*, & illud infrà ἐθελομόλος. Ἐρήμην verò hoc ſenſu extulit Plato in Apologia, & Lucianus in Toxaride, & Ioue Tragœdo De Promiſſione deſerta diſſerit Alciatus lib. II. Parergωn, cap. XXVII.

85. Ἐς Βαίβρωνα.] Herodotus lib. IIII. *Brauronem* vocat Atticæ vicum. De Miltiade verò Probus Æmilius, ſeu potiùs Corn. Nepos, aliter paulò geſtæ rei hiſtoriã commemorat: paucioribꝰ verò Suid. & Heſych.

τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ οὕτως ἀπαλλαγήσεσθαι τοῦ λοιμοῦ. κελευόντων δὲ τῶν Ἀθηναίων ἐκλιπεῖν τὴν Λῆμνον εἶπον οἱ Πελασγοί, εἴ τις αὐθημερὸν Ἀθήνηθεν Βορέᾳ χρησάμενος καταπλεύσειεν εἰς τὴν Λῆμνον, ἐκστήσονται τῆς χώρας αὐτῷ. ὕστερον δὲ Δαρείου τοῦ Πέρσου περὶ Θρᾴκην ὄντος, καὶ πάντα χειρουμένου τὰ πέριξ, Μιλτιάδης Ἀθηναῖος ἐκ τῆς Χερρονήσου ἀφεὶς ἐς τὸ πέλαγος καταλαμβάνει τὴν Λῆμνον, καὶ πρὸς τοὺς Πελασγοὺς ἔφη, Βορέᾳ χρησάμενος αὐθημερὸν ἥκειν. Ἕρμων δὲ βασιλεύων τῶν Πελασγῶν ἐξέστη τῆς χώρας, τῇ μὲν ἀληθείᾳ τοῦ Δαρείου τὴν δύναμιν φοβηθείς· προσποιούμενος δὲ ἑκὼν διδόναι τοῖς Ἀθηναίοις τὴν χάριν. εἴρηται οὖν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν κατ᾽ ἀνάγκην τισὶ προσποιουμένων χαρίζεσθαι.

86. Εἰς Μακάρων νήσους.] Ὁ Ἡσίοδός φησι Μακάρων νήσους εἶναι περὶ τὸν Ὠκεανόν, κἀκεῖ τοὺς εὐδαίμονας οἰκεῖν ὑπὸ Κρόνου βασιλευομένους. ὅθεν ἐπὶ τῶν μακαρίων εἰρῆσθαι τὴν παροιμίαν.

87. Ἐς κόρακας.] Ἐν Θεσσαλίᾳ τόπος ἐστὶ Κόρακες, ὅπου τοὺς κακούργους ἔβαλλον· ὅθεν ἡ παροιμία. μέμνηται δὲ ταύτης Μένανδρος συνεχῶς. λέγουσι δὲ, ὅτι Βοιωτοῖς Ἄρνην ποτὲ διοικοῦσι προείρητο ὑπὸ τοῦ θεοῦ, ἐκπεσεῖσθαι τῆς χώρας λευκῶν κοράκων φανέντων. νεανίσκοι δέ ποτε μεθυσθέντες, καὶ συλλαβόντες κόρακας, γυψώσαντες,

niensibus satisfacere, sicque luem cessaturam. Iubentibus autem Atheniensibus Lemno Pelasgi vt excederent, dixerunt hi per iocum, tum demum regione cessuros, si quis Athenis vno die Borea vsus vento in Lemnum adnauigasset. Pòst Dario Persarum rege Thraciam inuadente, omniaque circumcircà occupante, Miltiades Atheniensis è Chersoneso soluens, maritimo itinere Lemnum tenuit: denuntiauitque Pelasgis Borea se vsum, eo ipso die nauem appulisse. Hermon Pelasgis tum imperans regione excessit, reuerà potentiam veritus Darij regis, fingens tamen, quasi volens Atheniensibus gratificaretur. Vsurpatum itaque Prouerbium de iis, qui necessitate adacti sponte gratificari se simulant.

86. In Beatorum insulas.] Hesiodus ad Oceanum has collocat, ibidemque fortunatos, Saturno regnante, habuisse. Hinc in felices dici cœptum Prouerbium.

87. Ad coruos.] In Thessalia locus erat, cui Corui nomen, quo sontes præcipitabantur: vnde sumtum Prouerbium; cuius & frequenter Menander meminit. Ferunt enim Bœotiis Arnam quondam occupantibus datum oraculum, fore vt regione exciderent, cùm albi corui apparerent. Adolescentuli verò temulenti captos coruos, gypsoque obli-

86. Diuerso ab hoc sensu suprà, Βάλλ᾽ ἐς μακαρίαν, pro in rem malam: quo & sequens pertinet Prouerbium.

87. Affine huic Adagiũ suprà Cent. II. Adag. Βάλλ᾽ εἰς κόρακας. & inf. Σκορακίζειν. Aristophanes sæpè vsurpat, in Pluto, ac Nubibus, vbi eius enarrator paulò aliter hanc refert historiam. Fides penes auctorem esto.

oblitos volare permiserant. quibus conspectis turbati sunt Bœotij, quasi oraculi dies venisset. Adolescentuli quoque metu perculsi, tumultum fugientes, locum tenuerunt, quem Coruos nominarunt. Post hæc pulsis Bœotiis Æoles Arnam occupauerunt, ac delinquentes ad Coruos sic dictos relegarunt.

ἀφῆκαν πέτεσθαι· ἰδόντες δὲ οἱ Βοιωτοὶ, ἐταράχθησαν, ὡς τῆς μαντείας λαβούσης τὸ τέλος. καὶ φοβηθέντες οἱ νεανίσκοι τὸν θόρυβον, φυγόντες, ᾤκησαν τινὰ τόπον, ὃν ἐκάλεσαν Κόρακας. μετὰ δὲ ταῦτα ἐκβαλόντες τοὺς Βοιωτοὺς οἱ Αἰολεῖς, ἔσχον τὴν Ἄρνην οἰκείαν οὖσαν, καὶ τοὺς ἁμαρτάνοντας μεθιστᾶσιν εἰς τοὺς Κόρακας καλουμένους.

88. Alterutra causa.] Ad quam aduersarius non accedit.

88. Ἐπερημόλιος δίκη.] Εἰς ἣν ἀντίδικοι οὐκ ἦλθον.

89. Extra teli iactum esse.] Prouerbium longè ab ictu teli hostilis secedendum suadet.

89. Ἔξω βελῶν καθῆσθαι.] Παροιμία παραινοῦσα μακρὰν ἑαυτὸν τῶν βελῶν τῶν ἐναντίων ποιεῖν.

90. Per Sylosontem regio facta est amplior.] Syloson Samius Dario Persarum regi charus, ab eodemq; Sami præfectura, Polycrate extincto, donatus, cùm acerbè atque superbè imperaret, plerique relicta insula aliò demigrarunt. Hinc natum Prouerbium.

90. Ἕκητι Συλοσῶντος εὐρυχωρία.] Συλοσῶν Σάμιος φίλος ἐγένετο Δαρείῳ τῷ Περσῶν βασιλεῖ, καὶ δι' αὐτοῦ τὴν ἐν Σάμῳ δυναστείαν παρέλαβε, τελευτήσαντος Πολυκράτους. ἐπεὶ δὲ πικρῶς καὶ χαλεπῶς ἦρχε, ἐκλιπόντες τὴν νῆσον οἱ πλείους, μετῴκησαν. ὅθεν ἡ παροιμία.

91. Ad id quod oportuit [expendi].] Pericles, vt narrant, magnam pecuniæ vim Pleistianacti Laconum regi adnumerauit, & vt Attica, cui bellũ intulerat, excederet, persuasit. Post rationes pecunię expensę daturus Athenien-

91. Εἰς τὸ δέον.] Περικλῆς, ὥς φασιν, ἔδωκε χρήματα τῷ βασιλεῖ τῶν Λακεδαιμονίων Πλειστοάνακτι, καὶ συνέπεισεν αὐτὸν ἀναχωρῆσαι ἐκ τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ πολέμῳ προσαχθέντα. διδοὺς οὖν λόγον τῶν χρημάτων μετὰ ταῦτα τοῖς Ἀθηναίοις,

88. Totidem hæc verbis Diogenianus & Suidas, nisi quòd in Aldi editione λίκη, pro δίκη hîc lego. In Hesychio vitiosè ἐπερήμωος δίκη, fortè pro illo, quod apud eumdem est Suidam, ἐπερκλῆς νίκη. Affine huic suprà Adag. 84. ἐρήμη δίκη.

89. Vtuntur frequenter Græci, ἐντὸς τοῦ βέλους, καὶ ἔξω τῶν βελῶν. *intra teli iactum, & extra tela.* Lucianus adhibet frequenter, & Historici Latini, vt Q. Curtius: *Extra teli iactum esse aciem.* Homerus Ἰλ. ξ'.

Ἐκ βελέων, μή πού τις ἐφ' ἕλκει ἕλκος ἄρηται.

Contrariũ verò ἐντὸς τοῦ βέλους. apud eũdem Lucianum in Baccho, & Virg. XI. Æn. 608.

Iamq; intra iactum teli progressus vterq;.

Vatic. παροιμία ἔξω τῶν κακῶν χέζειν.

90. Meminit historiæ & Strabo li. XIV. Geographiæ, qui & alteram refert de chlamyde Dario oblata, quod & Herodotus narrat lib. III. & Ælianus lib. IV. Variæ historiæ cap. V. ac de Latinis Val. Maximus lib. V. cap. II. vnde & alterum natum Prouerbium, ἡ Συλόσοντος χλαμὺς ἢ χάρις, apud Diogenianum, & in Plutarchi Collectan.

91. Πλειστοάνακτι verti ac reposui (quomodo & Gilb. Cognatum edidisse pòst comperi)

ναίοις, καὶ μὴ θελήσας φανερῶς λογίσασθαι, εἶπεν, Εἰς δέον ἀνήλωσα τοσάδε τάλαντα.

92. Εἰς Ἀφάννας.] Συβαρῖται νίκην τὸν θεὸν ᾐτοῦντο κατὰ Κροτωνιατῶν, παρόντων ἐκείνων. ἑνὸς δὲ τῶν Κροτωνιατῶν χλευάσαντος, καὶ εἰπόντος, Ὅτι τεύξεσθε ταύτης ἐν Ἀφάνναις, τὴν πρόῤῥησιν τοῦ θεοῦ ἐθαύμασαν. λέγεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν δοκούντων ἀνυποστάτων εἶναι.

93. Εὐμεταβολώτερος κοθόρνου.] Κόθορνός ἐστιν ὑποδήματος εἶδος ἐφαρμόζοντος καὶ δεξιῷ καὶ ἀριστερῷ ποδὶ, ὅθεν καὶ Θηραμένην, τὸν ἐπὶ τῶν λ. Κόθορνον ἐκάλουν οἱ Ἀθηναῖοι. ἐπὶ τῶν συστρεφομένων οὖν συνεχῶς ἡ παροιμία εἴρηται.

94. Εὔνους ὁ σφάκτης.] Αὕτη ἡ πα-

sibus, neque efferre clarè cùm vellet: *Ita vt oportuit*, inquit, seu Reipub. commodo, tantum talentorum insumsi.

92. In Aphannis.] Sybaritæ victoriam ab Apolline consulentes poscebant de Crotoniatis, illis tum fortè præsentibus. Vnus autem irridens dixit, Victoria potiemini in Aphannis, responsumq; Apollinis illi admirati sunt. Vsurpatur autem Prouerbium in eos qui se inuictos putant.

93. Cothurno versatilior.] Cothurnus calcei genus est dextro ac sinistro pedi perinde accommodum. vnde & Theramenem triginta tyrannorum Cothurnum Athenienses appellarunt. Iactatur Adagium in homines miræ inconstantiæ, fidéique lubricæ.

94. Beneuolus mactator.] Tractũ Ada-

peri) pro illo corrupto ac mutilo Ἀσυνάκτῃ, ex Thucydide lib. v. Plutarcho in Pericle, & Aristophanis enarratore ἐν Νεφέλαις, pagina 174. cuius verba cùm quia Erasmi acumen fugerunt, tum quia lucem loco adferent, adscribere non pigebit: Περικλῆς τοῖς Ἐφόροις Λακεδαιμονίων Κλεάνδρῳ καὶ Πλειστάνακτι χρήματα δέδωκεν ὑπὲρ προδόσεως. καὶ τούτων ἀπαιτούμενος ὑπὸ τῆς πόλεως λόγον, οὐκ ἀξιῶν ἑαυτόν τε καὶ τοὺς Λακεδαιμονίους καταισχύνειν, ἔλεγεν, Εἰς τὸ δέον ἀνήλωσα. τοῦτο δὲ γνόντες Λακεδαιμόνιοι, τὸν μὲν Κλεανδρίδην ἐφυγάδευσαν, τὸν δὲ Πλειστάνακτα δεκαπέντε ταλάντοις ἐζημίωσαν, οἰηθέντες αὐτοὺς διὰ τὸ φείσασθαι τῆς λοιπῆς Ἀθηναίων γῆς δωροδοκήσαντας, ἐκ τῆς Ἀττικῆς ἀναχωρῆσαι. *Pericles Lacedæmoniorum Ephoris Cleandro & Pleistianacti proditionis nomine pecuniam est largitus. Et expensæ pecuniæ ratio cùm exigeretur ab Atheniensibus, ratus neque se neque Lacedæmonios probro esse notandos; Expendi, inquit, in necessaria. Quo cognito Lacones Cleandridem quidem morte, Plestianactem verò quindecim talentis multarunt: quòd existimarent ipsos pecunia corruptos reliquo Atheniensium agro parcentes, ex Attica pedem retulisse.*

92. Stephanus περὶ πόλεων aliter explicat. Aphannas enim Siciliæ locum esse obscurum ait, vnde illi nomen, ductumque Prouerbium de re incerta, quæ non exsistat.

93. Vsurpat Lucianus in Pseudologista. Aristænetus lib. I. Epist. vlt. Τότε δὲ πάλιν, ὡς εὐμεταβολωτέρα κοθόρνου, ἀναίνεται σοβαρῶς, ὃν ἀρτίως ἐπόθει. *Tunc rursum, vt cothurno versatilior, magnificè repudiat, quem hactenus exoptarat.* De *Theramene* verò Atheniensi Oratore idem ἐν ἐρωτικοῖς Samosatensis, & Plutarchus ἐν πολιτ. παραγγέλμασι. qui in Nicia eodem notatum inconstantiæ vitio, vt *Cothurnus* nominaretur, affirmat. Tales æui nostri, quos *Politicos* nominant, qui religionem susque deque ferunt; imperent modò.

94. Τὴν γὰρ μητέρα.] Reponendum arbitror τὴν μητρυιάν. Nouerca enim fuit Berenice Ptolemæi Philopatoris quarti regis Ægy-

ptio-

Adagium ab Orestis historia, referente & Homero. Matre enim occisa, epulum funebre instituit. Quidam similiter ab Antigono rege sumtum putant, qui Semele contrucidata, eius ossa magna cura matri remisit. Alij potiùs à Ptolemęo, qui Philopator cognomento dictus, deriuant. Hic enim cùm Berenicen matrem in suo palatio cepisset, & Sosibio seruandam tradidisset; iniuriam illa non ferens, venenum hausit, periitq; e. Insomniis ille turbatus media in vrbe monumentum construxit, quod ΣΗΜΑ *sepulcrum* inde dictum. In hoc maiores vnà cum matre composuit, in quibus Alexandrum etiam Magnum. & in Ægialis fanum hoc nomine dedicauit; BERENICES SERVATRICIS.

οιμία παρελήφθη ἀπὸ τοῦ Ὀρέστου, ὡς καὶ Ὅμηρος ἐδήλωσεν. ἀποκτείνας γὰρ τὴν μητέρα, περίδειπνον ἐποίησεν. ὁμοίως δὲ καὶ ἀπὸ Ἀντιγόνου τοῦ βασιλέως, ὃς Σεμέλην φονεύσας, τὰ ὀστᾶ αὐτῆς μετὰ πολλῆς φροντίδος ἔπεμψε τῇ μητρί. ἔτι δὲ μᾶλλον ἀπὸ Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάτορος. τὴν γὰρ μητέρα Βερενίκην καθείρξας ἐν μεγάροις, καὶ παραδοὺς Σωσιβίῳ φυλάττειν, ἐπεὶ ἐκείνη οὐ φέρουσα τὴν κόλασιν, ἔπιε θανάσιμον βοτάνην, καὶ τὸ φάρμακον πιοῦσα ἀπέθανεν· διὰ ταῦτ' αὐτὸν τὴν ὀνείρων ταραχὰς ἐν μέσῃ τῇ πόλει μνῆμα οἰκοδομῆσαι, ὅπου Σῆμα καλεῖται, πάντας ἐκεῖ τοὺς προπάτορας σὺν αὐτῇ κατέθετο, καὶ Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδόνα. καὶ ἐπὶ τῶν Αἰγιαλῶν δὲ ἱερὸν τῇ ἱδρύσατο, ὃ ἐκάλεσεν Βερενίκης σωζούσης.

95. Indemnis spectabo aliū mala nostra tenentem.] Ἐξάτης sanū integrumq; significat, quasi dixeris, ἔξω ἄτης, quod est *extra noxam*, vt ait Plato.

95. Ἐξάτης λεύσσω τὸ μὲν κακὸν ἄλλον ἔχοντα.] Τὸ Ἐξάτης τὸ ὑγιὲς δηλοῖ, καὶ τὸ ἔξω ἄτης, ὅ ἐστι βλάβης, ὡς Πλάτων φησί.

96. Fortunata Corinthus, at ipse

96. Εὐδαίμων ὁ Κόρινθος, ἐγὼ δ' εἴην

---

ptiorum, filij Ptolemæi Euergetæ, cuius Euergetæ vxor illa fuit. Filios habuit Magam & alios; ipsa quoque nata Mage Rege Cyrenarū. Meminit Polybius, Plutarchus, Iustinus lib. XXVII. Suidas in Φίλαρχος, & Stephanus in *Berenicidæ*. Non rectè igitur Erasmus, & Cognatus, Ptolemæi Philopatoris filiū faciunt, qui Ptolemæus Epiphanes esset. Porrò simile illud Prouerbium suprà allatum, *Intempestiua beneuolentia à simultate nihil differt:* & Ennianum apud Ciceronem Offic. libro II. *Benefacta malè locata, malefacta arbitror.*

95. Ἐξάντης.] Suidas: ἐξάντης, ἔξω ἄτης καὶ βλάβης. Plato in Phædro: ἐξάντη ἐποίησε τὸν αὐτὴν ἔχοντα. Simile autem illud Lucretij libro IIII.

Suaue mari magno turbantibus æquora ventis,
E terra magnum alterius spectare laborem.

& Sophoc. apud Cic. lib. II. ad Att. ep. VII. *Cupio istorum naufragia ex terra intueri; cupio, vt ait tuus amicus Sophocles,* Καὶ ὑπὸ στέγῃ πυκνῆς ἀκούειν ψεκάδος εὐδούσῃ φρενί. *Et animo securo sub tecto densas audire guttas.* quem poëtæ versum non rectè in Chil. ad. Desiderius constituit, exstatque in Stobæo λόγῳ ιζ'. Περὶ ναυτιλίας καὶ ναυαγίων.

96. Strabo lib. VIII. Geogr. pro oraculo sic responsum fuisse scribit Asiano cuidam, & à quibusdam perperàm legi Τεγεάτης pro Τενεάτης. Affine huic Maronianum illud in re rustica videatur:

——— *laudato ingentia rura,*
Exiguum colito. ———

97. Vti-

ξείνῳ Τενεάτης.] Κώμη ἐστὶ πλησίον τῆς Κορίνθου Τενέα, κατάφυτος. ὡς οὖν ἐν τῇ κώμῃ ὁμολογούντων μὲν Κόρινθον εἶναι εὐδαίμονα, αἱρουμένων δὲ ἥττονα κώμην ἔχειν, οὕτως εἴρηται.

97. Ἐν νυκτὶ βουλή.] Ἡ παροιμία οὕτως εἴρηται, ἐπειδὴ ἡσυχίαν ἔχει ἡ νύξ, καὶ δίδωσι κατὰ σχολὴν λογισμοὺς τοῖς περὶ τῶν ἀναγκαίων βουλευομένοις.

98. Ἔφυγον κακόν, εὗρον ἄμεινον.] Αὕτη τάττεται ἐπὶ τῶν μεταβολὴν ἐπὶ τοῖς κρείττονα διανιζομένων. Ἀθήνησι γὰρ ἐν τοῖς γάμοις ἔθος ἦν, ἀμφιθαλῆ παῖδα ἀκάνθας μετὰ δρυΐνων καρπῶν στέφεσθαι, καὶ λίκνον ἄρτων πλῆρες περιφέροντα λέγειν, Ἔφυγον κακόν, εὗρον ἄμεινον. ἐσήμαινον δὲ ὡς ἀπώσαντο μὲν τὴν ἀγρίαν καὶ παλαιὰν δίαιταν, εὑρήκασι δὲ τὴν ἥμερον τροφήν.

99. Ἐκκέκοπται ἡ Μουσική.] Φασίν, ὅτι τῶν παλαιῶν ἐν τοῖς συμποσίοις φιλολόγῳ ζητήσει χρωμένων, οἱ ὕστερον τὰς μουσουργοὺς καὶ κιθαριστρίας καὶ ὀρχηστρίας ἐπεισήγαγον.

siem Teneates.] Corintho vicinus vicus est Tenea, arboribus consitus & amœnus. Prouerbium igitur est, de fatentibus felicem quidem & abundantem Corinthum, præferentibus tamen minùs frequens opidum.

97. In nocte consilium.] Effertur Prouerbium, quòd quietem nox habeat, detque per otium de rebus necessariis deliberandi locum.

98. Effugi malum, reperi melius.] Adhibetur Adagium de iis quos mala cum melioribus cõmutasse auguramur. Athenis enim Atticis mos erat in nuptiis puerum aliquẽ puberem, cuius vterque parens viueret, circũferre spinis ac glandibus quernis coronatũ, & vannum panibus repletũ, ac dicere identidẽ: *Effugi malũ, inueni melius*. Docet verò Prouerbium agrestẽ ac priscum victũ missum factum, reperta frugũ esca mansuetiore.

99. Excisa Musica est.] In conuiuiis olim ferunt eruditas esse tractatas quæstiones; pòst verò citharistrias, psaltrias, ac saltationes introductas.

100. Dicas

---

97. Vtitur & explicat Theon Sophista in Progymnasmatis.

98. Habet eumdem nuptiarum apud Athenienses ritum Suidas, qui rectiùs λίκνον pro *vanno* aut *sportula panaria* habet, quàm Zenobius noster λίνον. Apostolius per diphthongũ λείκνον nõ malè præfert. Erasmus *cunas* cur reddiderit, & Io. Hartungus Decuria II. cap. VIII. λύχνον nescio cur ediderit. Alterum porrò sensum non in nuptiis, sed in omni vitæ commutatione adfert Diogenianus, & affine, quod suprà explicui, ἅλις δρυός: *Satis quercus*.

Ἀμφιθαλὴς παῖς.] Pubes est, cui vterque superstes parens, quem Latini *patrimum matrimum* dicebant. Lege Ios. Scaligerum Notis in Catulli Epigr. I.

99. Suidæ interpres Germanus *extirpatam Musicam* reddit: ineptè verò Gilbertus *approbatam*. De hoc autem priscorum more eadem Suidas, & ex eo Apostolius, addúntque quosdam nouitatem istam accusantes hoc vsos Prouerbio. Plato quoque Musica mutata Reip. pariter mores commutari docet lib. IV. de Rep. Εἶδος καινὸν Μουσικῆς μεταβάλλειν εὐλαβητέον, ὡς ἐν ὅλῳ κινδυνεύοντα. οὐδαμοῦ γὰρ κινοῦνται Μουσικῆς τρόποι ἄνευ πολιτικῶν νόμων τῶν μεγίστων. De Græcorum autem studio

100. Dicas tria iuxta aulam.] Data olim his qui ad mortem ducerentur hæc libertas, vt cibo potuque saturi tria, quæ vellent, dicerent; posteà muti abducebantur ad supplicium. Tunc enim ἀυλὴν vocabant, quam nunc ἀρχεῖον, id est, *Prætorium & forum iudiciale* dicimus. Quò deductos, in eoque victitantes, *Aulicos* nominabant. Hinc nata Prouerbij origo est.

CENTVRIA IV.

1. TVo damno lunam detrahes.] Thessalæ feminæ lunam detrahentes dicuntur oculis ac pedibus priuari. Fertur Adagium in eos, qui malum sibi volentes accersunt.

2. Si quid mali, in Pyrrham.] Ferunt Pyrrhæos finitimis omnibus odio valdè fuisse: vnde si quod malum aliquando videretur impendêre, id abominantes precabantur, vt in Pyrrheos recideret, dicentes: *Si quid mali impendet, in Pyrrham auertatur.*

100. Εἴποις τὰ τρία παρὰ τῇ αὐλῇ.] Τοῖς ἐπὶ θάνατον ἀπαγομένοις τὴν παῤῥησίαν ταύτην ἐδίδουν, ὥστε τροφῆς καὶ οἴνου πληρωθεῖσι τρία λέγειν ἃ βούλονται. μεθ' ἃ φιμωθέντες ἀπήγοντο πρὸς τὴν κόλασιν· τὸ δὲ νῦν Ἀρχεῖον λεγόμενον, Αὐλὴ ἐκαλεῖτο. ὅπου ἀπήγοντο, καὶ τοὺς ἐν αὐτῷ διαιτωμένους, Αὐλικοὺς ὠνόμαζον. ὡς ἐκ τούτου φανερὰν τὴν παροιμίαν εἶναι.

ΕΚΑΤΟΝΤΑΣ Δ.

1. ΕΠΙ σαυτῷ τὴν σελήνην καθελεῖς.] Αἱ τὴν σελήνην καθελοῦσαι Ἐτερίδες λέγονται τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῶν ποδῶν στερίσκεσθαι. εἴρηται οὖν ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς τὰ κακὰ ἐπισπωμένων ἡ παροιμία.

2. Εἴτι κακὸν, εἰς Πυῤῥάν.] Φασὶν ὅτι οἱ Πυῤῥαῖοι πρὸς τοὺς ὁμόρους πάντας ἀπεχθῶς εἶχον. ἐκεῖνοι οὖν τὰ συμβαίνοντα αὐτοῖς κακὰ ἀποδιοπομπούμενοι, καὶ ἐκβάλλοντες εἰς τὴν Πυῤῥαίων χώραν, ἐπεφώνουν, Εἴτι κακὸν, εἰς Πυῤῥάν.

3. Εὐγε-

dio musicæ M. Cicero, M. Fabius, & Cornel. Nepos seu Æmilius Probus proloquio Excellentium Græciæ Impp. & de Græcis Athenæus lib. XIV. Δειπνοσ.

100. Παρὰ τῆς αὐλῆς.] Suidas meliùs dandi casu παρὰ τῇ αὐλῇ, *iuxta curiam* aut *prætorium*, nō *septum*, vt Erasmus vertit, quasi ἑρκεῖον legisset: qui iterū peccat cùm pro φιμωθέντες, quod est *constricti* seu *ligati*, vertit *promulgata damnatione*. falsus, ni fallor, corrupta Zenobij lectione φημωθέντες. Meliùs tamen reddidisset, *muti abducebantur*, nam φιμόω, *os obturo* sonat.

Ἀρχεῖον καὶ αὐλή.] *Aula* hodie Latinis non tam pro *tribunali*, *basilica*, aut *prætorio*, quàm pro *Principum Regumq́ue curia* in vsu est; indeque *Aulici* dicti, qui *Palatini*, diuersa paulùm ab hac Zenobij significatione.

CENT. IV.

1. MVLTA hîc peccantur. Rectiùs fortasse Suidas & Apostolius καθελκεῖς & καθέλκουσαι, nisi μᾶλλον δεύτερον dixeris à καθαιρέω. Ἐτερίδες quæ sint veneficæ equidem ignoro. Ἐταιρίδες legit Hartungus. Ceteri Παροιμιογράφοι constanter Θετταλίδες non malè mea sententia præferunt: vnde & Adagium, *Thessala mulier*, vt magia infamis. Deniq; τῶν ποδῶν, pro τῶν παίδων iidem meliùs habent. Notum autem Prouerbium, *Lunā deuocare*, & de Lamiis domi cæcis forisq; oculos imponētibus nota in vulgus fabula.

2. Affinia his Prouerbia, *Suo capiti*: *Hostibus*

3. Εὐγενέστερος Κόδρου.] Ὁ Κόδρος Μελάνθου υἱὸς ἦν. Μέλανθος δὲ ἕκτος ἀπὸ Νηλέως, οὗ καὶ Νέστωρ. οὗτος ἐκπεσὼν τῆς Μεσσήνης, ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ μονομαχήσας πρὸς Ξάνθον τὸν Βοιωτὸν, βασιλεύοντα τῶν Ἀθηναίων, νικήσας ἐβασίλευσε τῶν Ἀθηναίων, καὶ Κόδρῳ τῷ υἱῷ τελευτήσας τὴν βασιλείαν κατέλιπεν. ὁ δὲ Κόδρος οὗτος ἐν τῷ πρὸς Δωριέας πολέμῳ ἑκὼν ὑπὲρ τῆς χώρας ἀποθνήσκει. προείρητο γὰρ ὑπὸ τοῦ θεοῦ τοῖς Ἀθηναίοις νικήσειν, εἴγε τελευτήσειεν ὑπὸ τῶν Δωριέων ὁ βασιλεὺς αὐτῶν. ἀποθανὼν δὲ, ἐγκατέλιπε παῖδας δύο, Μέντορα καὶ Νηλέα. ὁ μὲν οὖν Μέντωρ ἀντ᾽ αὐτοῦ ἐβασίλευσεν· ὁ δὲ Νηλεὺς, ἡγεμὼν τῆς εἰς τὴν Ἀσίαν ἀποικίας ἐγένετο.

4. Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα οὐκ ὀνήσιμα.] Μέμνηται τῆς παροιμίας ταύτης Σοφοκλῆς ἐν Αἴαντι μαστιγοφόρῳ. λέγει δὲ καὶ Εὐριπίδης ἐν τῇ Μηδείᾳ,

Κακοῦ ἀνδρὸς δῶρα ὄνησιν οὐκ ἔχει.

5. Ἐν οἴνῳ ἀλήθεια.] Παροιμία

3. Generosior Codro.] Codrus Melanthi filius fuit, qui Melanthus sextus à Neleo, à quo prognatus & Nestor. Melanthus verò Messene patria pulsus Athenas confugit, singularique certans pugna cum Xantho Bœoto Athenis imperante, victoria potitus, Atheniensium est imperium adeptus, mortuúsq; Codro hoc reliquit. Hic, cùm aduersus Dores bellum esset Atticis, volens se pro patria deuouit. Datum enim oraculum erat, victores fore Athenienses, si illorum Rex cōtra Dores caderet. Occubuit verò relictis filiis duobus, Mentore quem regni successorē reliquit, ac Neleo, cuius ductu in Asiam deducta colonia est.

4. Hostium dona non dona, nec vtilia.] Prouerbij huius sic meminit Sophocles in Aiace lorario. Habet & Euripides in Medea:

Infructuosa dona sunt viri improbi.

5. In vino veritas.] Prouerbium docet,

bus eueniat. Nasoni perfamiliare, quæ hîc colligit Desiderius, & Hadrianus Iunius Centur. 1. Adagio 22. & Ioan. Alexander Brassicanus in Prouerbiorum Συμμίκτοις. Adhibet hoc Prouerbium Plutarchus in septem Sapientum symposio; vbi tamen εἰς ἀπιλίαν legitur, pro εἰς Πυῤῥὰν, nisi fortè, quod Desiderio visum, studio mutauit respectu ad Biantem Prienensem habito.

3. De Codro, eiusque iurgio cum Doribus Maro Ecl. v. & Horat. lib. III. Carminum, Od. XIX. Similis ferè apud Romanos deuotio pro patria P. Decij patris ac filij, à Liuio, ceterisq; commemoratur. Hunc Codrum Velleius Paterculus vltimum Atticorum regem fuisse putat; noster verò Zenob. Mentorem filium excepisse Codri imperium refert.

4. Sophoclis locus est:

Ἀλλ᾽ ἔστ᾽ ἀληθὴς ἡ βροτῶν παροιμία·
Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κοὐκ ὀνήσιμα.
Sed verum id est quod iactitant Prouerbium:
Dona hostium nec-dona, neque vtilia.

Quo loco Græcus enarrator legendus, & Iosephi Scaligeri interpretatio. Sumta autem origo creditur à donis Hectoris & Aiacis, vtrique posteà exitiosis, apud Homerum Ιλ. η΄. Simile de gladio ab Ænea Didoni relicto apud Maronem Æneid. IV. Nam & ipsam in gladium, vt Aiacem, incubuisse fabulantur poëtæ:

——— *ensemq́; recludit*
Dardanium, non hos quæsitum munus in vsus.

5. Athenæus libro 11. & in Artaxerxe Plutarch. Prouerbium vinculo quodam efferunt, οἶνος καὶ ἀλήθεια. Decantata porrò hodieque

docet, vinum quid intus lateat ostendere.

6. In omnium animis etiam Dædali execratio.] Minos Neptuno cùm faceret, optauit vt eo ipso die quid è mari rependeret, quod ipsi vicissim quale tandem cumque esset se oblaturum recepit. Taurum itaque pulcrum donante in armenta sua abegit. Indignatus ob id Neptunus, tauri illius amorem Pasiphaæ Minois coniugi iniecit, quæ Dædalo persuasit, vt ligneã vaccam fabricans in ea ipsa collocaretur. Taurus quasi vaccam iniens grauidam reliquit, ex qua natus Minotaurus. Minos autem Atheniensibus iratus ob Androgei cædem, quem adolescentes quidem inuidia adducti, quòd in Panathenaicis quinquertio victor discessisset, necandum curassent, septem virgines totidemque ætate florentes iuuenes Athenis tributi vice exegit ac monstro obiecit. Igitur Dædalo, vt mali huius architecto, quòd & ligneam illam machinam vaccæ fabricasset, per eumdémque monstrum illud natum esset, diras imprecabantur.

παρέσον ὁ οἶνος τοὺς ἐμπιπλαμένους αὐτοῦ, ὁποῖοι εἰσὶ παραδείκνυσι.

6. Ἐν παντὶ θυμῷ καὶ τὸ Δαιδάλου μύσος.] Μίνως θυσίας τῷ Ποσειδῶνι ἐπιτελῶν, ηὔξατο ἰωθυμεῖν ἀναδοθῆναί τι αὐτῷ ἐκ τῆς θαλάσσης, καὶ τοῦτο καταθύσειν πάλιν ὑπέσχετο, ὃ ἂν καὶ εἴη. τοῦ δὲ Ποσειδῶνος ταῦρον ἀναδόντος περικαλλῆ, ἔπεμψε Μίνως εἰς τὰ βουφόρβια. ὀργισθεὶς οὖν Ποσειδῶν, ἐμβάλλει ἔρωτα τοῦ ταύρου Πασιφάῃ, τῇ τοῦ Μίνωος γυναικί. ἡ δὲ πείθει Δαίδαλον, ξυλίνην βοῦν κατασκευάσαντα, εἰς αὐτὴν ἐνθεῖναι, ἣν ἐπιβαίνων ὁ ταῦρος ὡς βοῦν, ἔγκυον ἐποίησεν· ἐξ ἧς ἐγεννήθη ὁ Μινώταυρος. Μίνως δὲ ὀργιζομένου Ἀθηναίοις διὰ τὸν τοῦ Ἀνδρόγεω φόνον, ὃς ὑπὸ τῶν ἐν Ἀθήναις νέων διὰ φθόνον ἀνῃρέθη ἐν τοῖς Παναθηναίοις νικήσας πένταθλον, ἑπτὰ παρθένοι καὶ ἴσοι νέοι ἀκμαῖοι ἐξ Ἀθηνῶν ἐδασμολογοῦντο, κατ' ἐγκέλευσιν αὐτοῦ, καὶ παρεβάλλοντο τῷ θηρίῳ. ὡς οὖν τὸν Δαίδαλον ἀρχηγὸν τούτων τῶν κακῶν γενόμενον, διά τε τὸ κατεσκευακέναι τὴν ξυλίνην βοῦν, καὶ διὰ τὸ αἴτιον τῆς τοῦ θηρίου γενέσεως γεγονέναι, ἐμυσάχθησαν.

7. Ἐκ

dieque res, pueros, ebrios ac stultos verum profari. & in Topicis M. Tullius fidem hinc etiam exsculpi colligit. Pleni sunt Poëtarum libri. Horatius:

Quid non ebrietas designat? operta recludit.

& ad Lyæum Oda XXI. lib. III. Carm.

Tu lene tormentum ingenio admoues
Plerumque duro. ———

vbi nuperi multa congerunt interpretes.

6. Erasmus Suidam potiùs & Vaticani cod. scripturam, quàm Zenobium secutus, legit ἐν παντὶ μύθῳ. *In ore omnium.* Nos Zenobij lectionem retinendam duximus. Dictum enim ea forma qua Maro:

——— *Manet alta mente repostum*
Iudicium Paridis. ———

Sic *Dædali execratio* omnium infixa mentibus Prouerbio locum dedit. Mox εἰς τὰ βουφόρμια vitiosè scriptum erat librariorum vitio, pro βουφόρβια. Natum mendum affinitate scripturæ, litteræ secundæ κ, cui si ad sinistram appendatur cauda, μ dixeris. Sic apud Stephanum corruptè ἀμύδονος, pro ἀβύδωνος. & apud Aristot. in Problematis,

ποιητὴς

7. Ἐκ παντὸς ξύλου κίων ἂν γένηται.] Αὕτη τάττεται ἐπὶ τῶν κατὰ μὲν τὸ εἶδος εὐκαταφρονήτων, εἰς δὲ χρείας ἀναγκαίας πιπτόντων. μέμνηται δὲ αὐτῆς Ἐπίχαρμος ἐν Τρῳάσιν.

8. Εὑδόντων ἁλιευτικῶν κύρτος.] Εἴρηται ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἄνευ πόνου κατεργαζομένων, ἐφ᾽ ἃ ἂν ὁρμήσωσιν. ἐπειδὴ κοιμωμένων τῶν ἁλιέων ὁ ἰχθὺς τῷ κύρτῳ εἰσδύεται.

7. Ex quouis ligno columna fiat.] Adhibetur Adagium de rebus in speciem quidem abiectis, vsu verò necessariis. Meminit eius in Troadibus Epicharmus.

8. Dormientium piscatorũ rete.] In eos fertur Prouerbium qui sine labore, quæ volunt, consequuntur. Dormientibus enim piscatoribus in nassam sæpè pisces incidunt.

9. Zopyri

πεπηγυῖας ἐν κολύμῳ, pro κολύβῳ. intelligit enim secundum Hesiodi de Agricultura librum. Sic & apud Suidam pro ἀμυρτάκην, legitur ἀβυρτάκην.

Porrò fabula hæc commemoratur à Diodoro lib. IV. Bibliothecæ, & diuersè nonnihil refert. Quin & taurum in obscenis hominis partibus numerari Physici norunt cum Poëtis, & Petronius, ac Græci illud: *Taurum tollet, qui vitulum sustulerit.* In extremo Prouerbio ampliùs est in Vatic. Ὡς γεγονέναι ἐμυσάχθησαν, καὶ ταύτην τὴν παροιμίαν ἐξέθεντο.

7. Suspectum de mendo. Suidas enim κοῦφον habet, sed hæsitans interpres Germanus, addito asterisco, *leue*, reddidit, alibi *curuum*, vt κυφὸν pro κίων legerit. Apostolius verò κοῖλον, quod est *concauum*. Mihi κίων non displicet. Affine huic Prouerbium à pluribus decantatum, *non è quouis ligno Mercurium fieri.* quod Pythagoræ tribuit in Apologia Apuleius, & Iamblichus libro I. cap. XXXIV. Seneca Epist. LXXXV. *Non ex ebore tantùm Phidias sciebat facere simulacra; faciebat ex ære. Si marmor illi, si adhuc viliorem materiam obtulisses, fecisset quale ex illa fieri optimum posset.*

8. Deprauatus & hic haud dubiè locus, pro εὑδόντων ἁλιευτικῶν κύρτων, vel ἁλιέων κύρτος. Diogenianus εὕδοντι κύρτος αἱρεῖ. At in Vatic. Cod. εὕδου legitur, & mox ἃ ἂν τολμήσωσι. Apostolius verò absque verbo εὕδοντι, κύρτος, de iis qui feliciùs quid quàm prudentiùs gerunt. quemadmodum apud Athenæum Eupolis exclamat:

——— ὦ πόλις, πόλις,
Ὡς εὐτυχὴς εἶ μᾶλλον ἢ καλῶς φρονεῖς.
——— ô vrbs, ô ciuitas,
Vt sis beata, recta si tu censeas?

Mihi sanè ductum videatur à Timothei Cononis filij Apophthegmate, de quo hîc Suidas copiosè, & in Sullæ vita Plutarchus: Ἀλλ᾽ οὐκ ἔπαθε ταὐτὸ Τιμοθέῳ τῷ τοῦ Κόνωνος, ὃς εἰς τὴν τύχην αὐτοῦ τὰ κατορθώματα τῶν ἐχθρῶν τιθεμένων ἐκεῖνον, τὴν δὲ τύχην δικτύῳ τὰς πόλεις περιβάλλουσαν, &c. *Timothei Cononis F. res preclarè gestas cùm Fortunæ æmuli adscriberent, atque in tabulis pingerent dormientem, Fortunam autem reti vrbes implicantem, tulit hoc ille molestè, & iis infestus auctoribus, quasi ab eis rerum gestarum laude spoliaretur, à bello reuersus pro concione dixit: Nullam in his partem, ciues, vindicare sibi Fortuna potest.* Idemque clariùs in Apophthegmatis: Τιμόθεος εὐτυχὴς ἐνομίζετο στρατηγὸς εἶναι. καὶ φθονοῦντες αὐτῷ τινὲς ἐζωγράφουν τὰς πόλεις εἰς κύρτον αὐτομάτως ἐκείνου καθεύδοντος ἐνδυομένας. ἔλεγεν οὖν ὁ Τιμόθεος, Εἰ τηλικαύτας πόλεις λαμβάνω καθεύδων, τί με οἴεσθε ποιήσειν ἐγρηγορότα; *Timotheus existimabatur fortunatus esse Imperator: & idcircò quidam ei inuidentes pingebant vrbes in nassam illi dormienti vltrò ingredientes. Timotheus igitur aiebat, Si tantas vrbes dormiens capio, quid me facturum putetis expergefactum?* Respexisse & huc videatur M. Tullius Verrina vlt. velut ad Parœmiam tunc hodiéque vsitatam: *Non idem mihi licet, quod iis qui nobili genere nati sunt, quibus omnia populi Romani beneficia dormientibus deferuntur.*

Z.

9. ZOPYRI gesta.] Zopyrus Persa, quò Regi gratificaretur flagris se concidens, & nares aureśq; truncans Babylonem ingressus est, fidemq; inuenit, corpore sic mutilato, vrbemque Regi tradidit. Tralatè itaque dictum. Τάλαντα enim *talentum*, designat hoc verò loco *acta resque gestas*.

10. Zaleuci lex.] De rigidis dictum. Zaleucus enim Locrensibus, qui Epizephyrij dicti, acerbiores leges tulit.

11. Inspexit, etsi serò, pellem Iupiter.] Significat tandem aliquando, etsi lentè ac serò, improbos puniri. Fabulantur enim Iouem in pelle quadam caprina facta mortalium inscribere solitum.

12. Feruet olla, viuit amicitia.] In eos quos cena amicos facit.

13. Quærens obsonium, vestem amisi.] De valdè infelicibus dictum.

Z.

9. ΖΩΠΥΡΟΥ τάλαντα.] Ζώπυρος ὁ Πέρσης βασιλεῖ χαριζόμενος, μαστιγώσας ἑαυτὸν, καὶ τὴν ῥινὸς καὶ τῶν ὤτων ἀφελόμενος, εἰσελθὼν εἰς Βαβυλῶνα, καὶ πιστευθεὶς διὰ τὰ περὶ τὸ σῶμα, προὔδωκε τὴν πόλιν. ἐκ μεταφορᾶς οὖν εἶπε, Τάλαντα δὲ ζυγὰ, οἰκεῖα, ἔργα καὶ πράξεις.

10. Ζαλεύκου νόμος.] Ἐπὶ τῶν ἀποτόμων. Ζάλευκος γὰρ Λοκροῖς τοῖς Ἐπιζεφυρίοις ὠμότερον ἐνομοθέτησεν.

11. Ζεὺς κατεῖδε χρόνιος εἰς τὰς διφθέρας.] Ὅτι οὐκ ἀπεριόπτα κἂν βραδέως ἡ δίκη τοὺς πονηροὺς μέτεισι. φασὶ γὰρ τὸν Δία εἰς διφθέρας τινὰς ἀπογράφεσθαι τὰ πραττόμενα τοῖς ἀνθρώποις.

12. Ζεῖ χύτρα, ζῇ φιλία.] Ἐπὶ τῶν διὰ τοῦ δείπνου συνειστιώντων εἰς φιλίαν.

13. Ζητῶν γὰρ ὄψον, θοιμάτιον ἀπώλεσα.] Ἐπὶ τῶν ἀτυχεστάτων.

14. Ζωὴ

9. Τάλαντα malè Erasmum *talenti* vertisse pridem à doctis est obseruatum, & vel ex Zenobio patet, qui in extremo, pro *rebus gestis* explanat. Pro *talento* tamen infrà τάλαντα Ταντάλου dixit. Regem verò βασιλέα, κατ᾽ ἐξοχὴν, pro Persarum rege Magno dici, vel è Xenophonte ac Terentio notum. Porrò nota historia ex Herodoto lib. III. Plutarch. in Apophthegmatis, & Iustino libro XIII. Dicebat enim Darius se vnum Zopyrum integrum malle, quàm centum Babylonas capere: quemadmodum & Agamemnon decem Nestoris similes præ multis millibus optabat. Vatic. verò cod. ita legit: Μαστιγώσας ἑαυτὸν καὶ τὴν ῥῖνα, καὶ τὰ ὦτα ἀφελόμενος. Moxque ampliùs: Προὔδωκε τὴν πόλιν, ὕστερον δὲ Δαρεῖος ἰδὼν αὐτὸν εἶπεν· ἢ θέλειν Ζώπυρον σῶον ἔχειν, ἢ μυρίας Βαβυλῶνας ὑπάρχειν. ἐκ μεταφορᾶς εἶπε τάλαντα ἀντὶ ἔργα καὶ πράξεις.

10. De Zaleuco exemplum refert Valer. Maximus lib. VI. cap. V. Cicero de Legibus II. & lib. VI. Epist. I. ad Atticum. De Græcis verò meminerunt Strabo libro VI. Geogr. Ælianus lib. II. cap. XXXVII. Var. histor. & lib. XIII. cap. XXIV. Athenæus libro XI. & Laërtius in Pythagora, & infrà Zenobius Cent. V. Adag. 4. Tales & à Dracone Atheniensibus latæ leges, quas non atramento, sed sanguine scriptas dicere solebat Demades. auctor in Solone Plutarch.

11. Alibi de diphthera Prouerb. *Antiquiora Iouis diphthera.*

12. Vide Prou. apud Erasmũ, *Ollæ amicitia.*

13. Allusit Aristophanes:

Διὰ ταῦτα δὴ καὶ θοιμάτιον ἀπώλεσας.
Propterea & vestis tibi periit.

14. Καὶ

14. Ζωὴ πίθου.] Ἐπὶ τῶν ἐπιεικῶς καὶ μετρίως ζώντων· ἀπὸ Διογένους τοῦ φιλοσόφου, ᾧ πίθος ἦν ἡδίστη καταγωγὴ καὶ διατριβή.

15. Ζωὸς γενήσῃ κρομμύου μόνον λαβών.] Πρὸς τοὺς ἀπὸ μικρᾶς αἰτίας μεγάλην δόξαν καρπουμένους.

16. Ζῶμεν γὰρ οὐχ ὡς θέλομεν, ἀλλ' ὡς δυνάμεθα.] Ἐπὶ τῶν μὴ κατὰ προαίρεσιν ζώντων. κέχρηται αὐτῇ Πλάτων ἐν Ἱππείᾳ.

H.

17. Ἤτοι τέθνηκεν, ἢ διδάσκει γράμματα.] Τῶν μετὰ Νικίου στρατευσαμένων εἰς Σικελίαν, οἱ μὲν ἀπώλοντο, οἱ δὲ ἐλήφθησαν αἰχμάλωτοι, καὶ τοὺς Σικελιωτῶν παῖδας ἐδίδασκον γράμματα. οἱ οὖν διαφεύγοντες εἰς Ἀθήνας, καὶ ἐρωτώμενοι περὶ τῶν ἐν Σικελίᾳ, ἔλεγον, Ἢ τέθνηκεν, ἢ διδάσκει γράμματα. καὶ οὕτως ὁ λόγος παροιμιώδης ἐγένετο. εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν ἀμφιβόλως λαλούντων.

18. Ἢ κρίνον ἢ κολοκύντην.] Τὸ τῆς κολοκύντης ἄνθος καλεῖται Κρίνον· ἄδηλον δὲ, εἰ οἴσει καρπόν.

14. Vita dolearis.] In parcè ac sordidè viuentes iactatum, sumtumque à Diogene Cynico Philosopho, cui dolium iucundissimum domicilium atque exercitatio fuit.

15. Vitam recipies, cepam solùm capiens.] In eos qui parua ex re magnam acquirunt opinionem.

16. Non vti libet, sed vti licet sic viuimus.] De iis qui non suo viuunt arbitratu. Vsurpatur à Platone in Hippia maiore.

H.

17. AVT periit, aut litteras docet.] Suscepta duce Nicia ab Atheniensibus in Siciliam expeditione, alij pugnando ceciderunt, alij captiui in hostium potestatem venerunt, ac Siculorum liberos litteras docuerunt. Ex his qui fuga delapsi Athenas reuertissent, de sociis in Sicilia captis interrogati, responderunt: *Aut periit, aut litteras docet.* Sic res in Prouerbium cessit, vsurpaturque in ambiguè loquentes.

18. Aut cucurbitæ florem, aut cucurbitã.] Cucurbitæ florẽ κρίνον Greci vocant: incertum verò an fructũ dabit. Proinde

14. Καὶ διατριβή.] Versabat enim dolium, interdum & in sole apricabatur; vt, quod Lucianus refert lib. de Historia, aduentante Corinthum Philippo, trepidis omnibus varieque occupatis, Diogenes suum etiam dolium vltrò citroque versabat per Craneum, id est scholam seu gymnasium, in quo degebat ante Corinthum, vt libro VI. Laërtius refert, Ἐτύγχανε μὲν ἐν διάγων ἐν τῷ Κρανείῳ περὶ τὸ Κορίνθου γυμνάσιον.

16. Platonis verba sunt: Τοιαῦτα, ὦ Ἱππία, τὰ ἡμέτερά ἐστιν, οὐχ οἷα βούλεταί τις, φασὶν ἄνθρωποι ἑκάστοτε παροιμιαζόμενοι, ἀλλ' οἷα δύναται. *Talesn', ô Hippia, sunt res nostræ, non quas volumus (quod vetere vsurpant verbo) sed quas possumus.* Vtitur & Terentius in Andria: *Vt quimus, aiunt, quando vt volumus non licet.*

18. Diphili dicto affine illud apud Nonium Marcellum poëtæ veteris:

Septem dies sunt vitæ, octauum Orco spondeo.

19. Ter-

Proinde per cucurbitæ florem veteres mortem significabant; vitale contrà per cucurbitam. Meminit huius Prouerbij sic Diphilus in Diebus: *Ipse tibi senex intra septem dies exhibere volo cucurbitam, aut florem.*

ἔπαττον οὖν τὸ μὲν Κεῖνοι οἱ ἀρχαῖοι ἐπὶ τοῦ τεθνηκότος, τὴν δὲ Κολοκύντην ἐπὶ τοῦ ὑγιοῦς. μέμνηται ταύτης Δίφιλος λέγων ἐν Ἡμέραισιν, Αὐτός ἑπτὰ σοι γέρων θέλω παρασχεῖν κολοκύντην ἢ κρίνον.

19. Testudinis carnes edere aut non edere oportet.] Testudinis caro modicè sumpta, tormina gignit; sin copiosè, leuat aluum. Hinc natum adagium. Alij de iis accipiunt, qui cùm imperare aliis animum induxerint, in negotio statim anguntur: & ad Terpsionem referunt auctorem.

19. Ἢ δεῖ χελώνης κρέα φαγεῖν, ἢ μὴ φαγεῖν.] Τῆς χελώνης ὀλίγα κρέα βρωθέντα στρόφους ποιεῖ, πολλὰ δὲ καθαίρει. ὅθεν ἡ παροιμία. ἕτεροι δὲ ἐπὶ τῶν ἀρχομένων ὁρμᾶν ἐπί τι πρᾶγμα, στραγγευομένων δέ. φασὶ δὲ αὐτὴν Τερψίωνος εἶναι.

20. Amea Azesiam accessit.] Cererem à Troezeniis Ameam vocari, eiusque filiam Proserpinam Azesiam refert Didymus. A qua Raptus historia tractum Prouerbium. Vsurpatur autem in longo tempore inuestigantes. Raptâ enim à Plutone Proserpinâ, Ceres inuestigando totum lustrauit orbem.

20. Ἡ Ἀμέα τὴν Ἀζησίαν μετῆλθεν.] Ἱστορεῖ Δίδυμος, ὅτι Ἀμέα μὲν ἡ Δημήτηρ παρὰ Τροιζηνίοις προσαγορεύεται· Ἀζησία δὲ ἡ Κόρη. ἀπὸ γοῦν τῆς ἱστορίας ἡ παροιμία προῆλθεν. λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν πολυχρονίῳ ζητήσει χρωμένων. Πλούτωνος γὰρ Περσεφόνην ἁρπάσαντος, ἡ Δημήτηρ ἀνὰ πᾶσαν τὴν γῆν περιῄει, ταύτην ζητοῦσα.

21. Stupidior Praxillæ Adonide.] Praxilla Sicyonia poëtria fuit, vt ait

21. Ἠλιθιώτερος τοῦ Πραξίλλης Ἀδώνιδος.] Πράξιλλα Σικυωνία μελοποιὸς ἐγένετο,

19. Terpsionem quoque Adagij auctorem laudat Dipnosophista apud Athenęum libro VIII. vbi doctissimus Casaubonus animaduertit rescribendum hîc στραγγευομένων, pro στρατευομένων. nam è duplici γ, τ à librariis factum. Suidæ itaque interpres frustrà est, Ἐπὶ τῶν ἀποδόντων μὲν τὸ πρᾶγμα στρατευόντων δέ, (quo modo & Apostolius habet) vertens, *alij accommodant ad eos, qui cùm detrectent militiam, tamen militent.* Huc pertinet oraculum Crœso datum, apud Herodotum lib. I. Musarum cap. XLVII. & Suidam.

Ὀδμή μ' ἐς φρένας ἦλθε κραταιρίνοιο χελώνης,
Ἑψομένης ἐν χαλκῷ ἅμ' ἀρνείοισι κρέεσσιν.
Venit ad hos sensus nidor testudinis acris,
Quæ simul agnina coquitur cum carne lebete.

20. Notissima Raptus huius fabula vel è Claudiani poëmate, & de Cerere filiam quærente suprà Centur. I. Adag. 7. Ἀγέλαστος πέτρα.

21. Apostolius itaque malè τοῦ Πραξιτέλους; qui sculptor fuit. Vide & in Ang. Politiani Nutricia Alex. Brassicanum. Variat autem in huius explanatione Vatican. Ἡ Πράξιλλα Σικυωνία μελοποιὸς, ὑπὸ τῶν κάτω ἐρωτωμένη τί κάλλιστον καταλιποῦσα ἄνω ἥκει, ἀπεκρίθη, ἥλιον, σελήνην, σικύους, καὶ μῆλα. ἠλιθία γὰρ ἐκρίθη τὸ τῷ ἡλίῳ τοὺς σικύους συναριθμεῖν, ἢ χρὴ τραγῳδεῖν πάντας, ἢ μελαγχολᾶν. Suidas infrà Cent. VII. tantùm, ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων.

ἐγένετο, ὥς φησι Πολέμων, αὕτη ἡ Πραξίλλα τὸν Ἄδωνιν ἐν τοῖς μέλεσιν εἰσάγει ἐρωτώμενον ὑπὸ τῶν κάτω, τί κάλλιστον καταλιπὼν ἥκει, ἀποκρίνασθαι, ἥλιον, καὶ σελήνην, καὶ σικύους, καὶ μῆλα. ὅθεν εἰς παροιμίαν περιήχθη ὁ λόγος. ἠλίθιον γὰρ τὸ τῷ ἡλίῳ παραβάλλειν τοὺς σικύους.

22. Ἡρακλεία λίθος.] Ταύτην ἔνιοι μαγνῆτιν λέγουσι τὴν ἐπισπωμένην τὸν σίδηρον. ἡ δὲ ἑτέρα, παραπλήσιος ἀργύρῳ. κέκληται δὲ οὕτως ἀπὸ Ἡρακλείας, τῆς ἐν Λυδίᾳ πόλεως.

23. Ἢ τρὶς ἕξ, ἢ τρεῖς κύβοι.] Ἡ παροιμία παρὰ Φερεκράτει ἐν τοῖς Μυρμηκανθρώποις. κεῖται δὲ ἐπὶ τῶν ἀποκινδυνευόντων. τὸ μὲν γὰρ τρὶς ἕξ, τὴν παντελῆ νίκην δηλοῖ· τὸ δὲ τρεῖς κύβοι, τὴν ἧτταν. πάλαι γὰρ τρισὶν ἐχρῶντο πρὸς τὰς παιδιὰς κύβοις, καὶ οὐχ, ὡς οἱ νῦν, δύο. ἔστι δὲ ὁμωνυμία. Κύβον γὰρ ἔλεγον ἰδίως αὐτὸν τὸν ῥιπτούμενον, ὅτε πλήρης ἐστὶ καὶ μή. τοὺς δὲ κύβους τοὺς [illegible] οἱ Ἴωνες καλοῦσιν Οἴνας, καὶ τὴν παροιμίαν οὕτως ἐκφέρουσιν, Ἢ τρὶς ἕξ, ἢ τρεῖς οἶ.

Polemon, quæ Adonidem in carminibus inducit ab inferis interrogatum, quid pulcerrimum apud ſuperos reliquiſſet, reſpondiſſe, *Solem, lunam, cucumerem, & mala.* Quod in Prouerbium abiit. Stultum enim cucumerem Soli componere.

22. Heraclius lapis.] Hunc magnetem quidam faciunt, ferrum ad ſe trahentem. Hic verò alter argento ſimilis ſic dictus ab Heraclea Lydiæ ciuitate.

23. Aut ter ſex, aut tres tali.] Prouerbiũ apud Pherecratem in Myrmecanthropis. Dictum de periclitantibus. Ter enim ſex victoriam ſummam deſignat; tres verò teſſeræ, inferiorem eſſe ac vinci. Ternis enim antiquitus talis ludebant; non, vt hodie binis. Latet autem ambiguitas. Nam κύβον dicebant iactum, quo plus minúſve exit. κύβους autem Iones vocant Οἴνους, & Prouerbium ſic efferunt: *Vel ter ſex, vel tres.*

24. Pha-

22. Ἡ δὲ ἑτέρα.] Vatican. Οἱ δὲ ἑτέραν ὁμοίαν ἀργύρῳ.

Ἐν Λυδίᾳ.] Hinc & *Lydius* dictus *lapis* aurum explorans. Fallunt verò ac falluntur, qui Herculeum aut Herculanum nominarunt; in quo & Politianum reprehenſum memini à Bapt. Pio. De magnetis autem miraculis ij tractant, qui occulta naturæ arcana cauſaſque rimantur Io. Fernelius de Sympathia, & Læuinus Lemnius, Medicus Belga, lib. III. Occultor. Naturæ c. IV. & lib. IV. cap. X. Hic autem lapis Clementi quoque Alexandrino λίθος Ἡρακλεία eſt, & Ἡράκλειος, & Herodiano.

23. Τρὶς ἕξ.] Corruptè hîc τρεῖς ſemel iterumque excuſum pro τρίς. Ter autem ſex octodecim, quo in calculo aberrauit Deſiderius Chiliaſtes, qui nouem ſupputat, vt ter tria concepiſſe animo videatur. Sed demus aliorum erratis veniam, vt noſtris citiùs impetremus. Cubi autem vniones ὄινους vocari ab Ionibus (vitiosè enim hîc οἴνους, vt & in Polluce non ſemel, quaſi *vinum* editum erat) teſtis eſt idem Iulius in Onomaſtico, & ex eo Iunius Hadrianus libro II. Animaduerſor. cap. IV. & Adagiorũ Centuria V. num. 62. Rectiùs verò Vatic. cod. οἴνας, & mox, ἐκφέρουσιν ἢ τρὶς ἕξ, ἢ τρεῖς οἴνας. eamq; lectionem confirmat his verbis Suidas: Οἴνας καλοῦσιν Ἴωνες τοὺς κύβους. καὶ παροιμία, Ἢ τρὶς ἕξ, ἢ τρεῖς οἴνας. Meminit quoque Adagij Euſtathius in Ἰλ. π.

 24. Sui-

24. Phanij ostium.] Phanius, vt ferunt, fœnerator fuit; vel, vt aliis placet, cæcus. Aperiente verò famulo ipsius penuarium, atque ostium, tametsi validè clausum putaret, reserante; dici hinc cœptum est Adagium in eos, qui in custodiendo nihil proficerent.

25. Aphya ignem.] De re citò absoluta iactatum. Aphya enim piscis genus vsque eò molle, vix vt conspecto igne coquatur.

26. Herculanus morbus.] Dicæarchus ait morbum sacrum, seu comitialem *Herculeum* appellari. In hunc enim multis exercitum laboribus incidisse Herculem.

24. Ἡ Φανίου θύρα.] Ὁ Φάνιος, ὥς φασιν, ἐγένετο ὁ βολοστάτης, ἄλλοι δὲ τυφλός. ὑπανοίγοντος δὲ τοῦ παιδὸς αὐτοῦ τὰ ταμεῖα καὶ τὴν θύραν, ἣν ἐκεῖνος ἰσχυρὰν ἐνόμιζεν εἶναι, τὴν παροιμίαν εἰρῆσθαι ἐπὶ τῶν μηδὲν ἀνυόντων ἐν τῷ φυλάττειν.

25. Ἡ ἀφύα πῦρ.] Ἐπὶ τῶν ὀξὺ λαμβανόντων τέλος ἡ παροιμία εἴρηται. παρόσον ἡ ἀφύη· ἔστι δὲ ἰχθύς· ἰδοῦσα τὸ πῦρ μόνον ἕψεται, οὕτως οὖσα τρυφερά.

26. Ἡράκλειος νόσος.] Δικαίαρχος φησὶ τὴν ἱερὰν νόσον, Ἡράκλειον ὀνομάζεσθαι. εἰς ταύτην γὰρ ἐκ τῶν μακρῶν πόνων περιπεσεῖν φασὶ τὸν Ἡρακλέα.

Θ.

27. THAMYRIS insanit.] Iactatum in eos Prouerbium, qui à ratione aliena committunt. Thamyris

Θ.

27. ΘΑΜΥΡΙΣ μαίνεται.] Ἐπὶ τῶν κατὰ σύνεσιν παράλογα δοκούντων πράττειν εἴρηται ἡ παροιμία. ὁ Θάμυρις

---

24. Suidas, apud quem φάνε editur, alteram addit originem de mœcha vxore, quæ per tegulam adulteros admitteret, frustrà confiso Phanio ianuæ obseratæ. Eustathius in Odyss. ω'. deriuat à Phania quodam, qui multam sibi opum vim reconditam domi finxerit, qualis ab Horatio amens Argiuus quidam lib. II. Epistola II. versu 128. sic inducitur:

——— Pol, me occidistis, amici,
Non seruastis, ait, cui sic extorta voluptas,
Et demptus per vim mentis gratissimus error.

Talis quoque Thrasylaus Axonensis, Pythodori F. apud Athenæum lib. XII. extremo, ex Heraclide Pontico, & in Chiliaste Batauo, *In nihil sapiendo iucundissima vita*, ex Sophoclis Aiace μαστιγοφόρῳ. Idem Aristoteles, sed Abydi contigisse commemorat.

25. Vide suprà Cent. 2. Adag. 32.

26. De hoc morbo Aristoteles Probl. I. Sectione 30. Alexandro quoque Tralliano παιδικὴ καὶ ἡρακλεία νόσος dicitur, sed ἡρακλεία διὰ τὸ ἰσχυρὸν καὶ δυσμετάθετον τῆς νόσου. Fortè quòd validus sit ac vehemens, vt Hercules alter, vt à medicorum filiis expugnari vix possit. Apuleius in Apologia *Sacrum morbum* illum appellatum putat, quòd animi partem rationalem, quæ longè sanctissima est, violet. Tu vide & Moscopulum in dict. Ἐπίληψις; & Hieronymum Mercurialem.

27. De hoc Thamyris cum Musis certamine in Bœotia Homerus Iliad. β'. pluribus fabulam exponit, ver. 594.

Καὶ Πτελεὸν, καὶ Ἕλος, καὶ Δώριον, ἔνθά τε Μοῦσαι
Ἀντόμεναι Θάμυριν τὸν Θρήϊκα παῦσαν ἀοιδῆς,
Οἰχαλίηθεν ἰόντα παρ' Εὐρύτου Οἰχαλιῆος·
Στεῦτο γὰρ εὐχόμενος νικησέμεν εἴπερ ἂν αὐταὶ
Μοῦσαι ἀείδοιεν κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο·

μυρις πολλοὺς ἐπὶ κάλλει διενεγκὼν, ἤρξατο πρῶτον ἐρᾷν ἀρρένων. ἀσκήσας δὲ κιθαρῳδίαν, ταῖς Μούσαις ἤρισε, συνθέμενος πρότερον, εἰ μὲν κρείττων εὑρεθῇ, πλησιάσαι πάσαις· εἰ δ' ἡττηθῇ, στερηθήσεσθαι ὧν ἂν ἐκεῖναι θέλωσιν. ὑπέρτεραι δὲ αἱ Μοῦσαι γενόμεναι, καὶ τῶν ὀμμάτων αὐτὸν καὶ τῆς κιθαρῳδίας ἐστέρησαν.

28. Θᾶττον ἢ Βούτης.] Τῶν ἐπὶ τῇ στοᾷ μαχομένων τις ἦν ᾧ ἐπεγέγραπτο Βούτης, οὗ ἐφαίνετο τὸ κράνος καὶ ὁ ὀφθαλμός· τὰ δὲ λοιπὰ μέρη ἐδόκει ὑπὸ τοῦ ὄρους, ἐφ' οὗ ἐβεβήκει, κρύπτεσθαι, διὰ τὸ προσηκειῶσθαι αὐτοῦ. τάσσεται οὖν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ῥᾳδίως συντελουμένων. καὶ γὰρ ὁ Βούτης ῥᾳδίως κατεσκεύαστο, ἅτε οὐχ ὁλοκλήρου τοῦ σώματος γεγραμμένου.

29. Θετταλῶν σόφισμα.] Παροιμία ἐπὶ τῶν σοφιζομένων λεγομένη. διὰ τὸ τοῖς Θετταλοῖς λόγιον ἐκπεσεῖν, φυλάτ-

pulcritudine multos attrahēs cœpit primùm mares adamare. Cithara verò ac fidibus exercitus cum Musis certauit, hac posita cōditione, vt, si superior euaderet, singulis assuesceret; sin victus discederet, qua vellent illæ, parte priuaretur. Vincentes autem Musæ & oculis ipsum orbarunt, & citharam pulsandi arte multando priuarunt.

28. Citiùs quàm Butes.] Inter picturas pugnarum Stoę porticus Athenis Butes depictus erat; cuius dumtaxat caput & oculi spectarentur; reliquæ verò corporis partes monte vnde eminebat, tegebantur. Et quia Butes quasi non integro corpore depictus erat, natum hinc Adagium est, de rebus celeriter absolutis.

29. Thessalorum commentum.] Vsurpatur Adagium de callidè inuentis, propter oraculum Thessalo datum, caueret:

Αἱ δὲ χολωσάμεναι πηρὸν θέσαν, αὐτὰρ ἀοιδὴν
Θεσπεσίην ἀφέλοντο καὶ ἐκλέλαθον κιθαριστύν.

Quo in versu Θεσπεσίω malim legi. Latinè verò si quis requirat, non apponam: ne perpetuò ignauos foueam transferendo. Ad hunc autem poëtę locum Eustathius è Lexico Pausaniæ, diuersam à Zenobio & Homero fabulam commemorat, de Amyri in Peloponnesum migrante, & pro insano à Sybaritis habito; cùm tamen oraculo didicisset fore, vt Sybaritarum vrbs funditus tum demum periret, cùm homines prę diis honorarent, vt ibidem acciderat, ad Deorum asylum fugiente seruo, indeque abstracto, ad Herois verò se recipiente, immuni seruato. Suidas etiam & Diogenianus, atque Apostolius vnam eamdemque de seruo historiam parum, ni fallor, sibi constātes, & Amyri & Thamyri attribuunt. Placet autem vt nominibus, ita re gesta distinguendos videri, licet Erasmus *Thamyrin* non attigerit, & corrigendum Ioannes Hartungus accuratæ vir diligentiæ Decuria 1. cap. 11. censuerit. De *Thamyri* verò videndus Hesychius ac Phauorinus.

29. Vaticani codicis scripturam repræsentabo. Θετταλικὸν enim præfert, & explanat: Λόγιον ἐξέπεσε τοῖς Θετταλοῖς φυλάττεσθαι, &c. νοήσας δὲ τὸ λόγιον, καὶ πρὸς ὑπερβολὴν τραπόμενος, ἐφ' ᾧ ὤμοσεν ὑπέθετο. ἐπιχωριῶσι πείνῃ Θετταλοὶ τὴν θυσίαν δι' ἔτους. Suidas quoque variè adhiberi solitum ait, de habitu, de impostura, quique ordinibus non rectè pugnant, sed subdolè agunt. Thessalum autem facit Aratum, & Thessalos latrociniis & perfidia nobiles: de quorum fraudibus & in Phœnissis Euripides, & ibi Græcus enarrator:

Καὶ πῶς νοήσας Ἐτεοκλῆς τὸ Θεσσαλῶν
Εἰσήγαγε τὸ σόφισμ' ὁμιλίᾳ χθονός.

Aristophanis Scholiastes ab Iasone Prouerbium

ueret ne vinceretur ab iis, qui maiore splendidioreq; voto oraculum aduersus ipsum consulerent. Ratus igitur oraculi mentem se assecutum, & modum excedens, centum virorum capita Apollini Καταιβατίῳ sacrificaturum se vouet. Reuersus itaque & voti compos redditus, sacrificium votumque, vt non satis dignum Apolline, minusq; pium arbitratus, soluere cunctatus est. Hinc ad hanc vsque diem Thessali sacrificium Apollini quotannis pollicentur.

πρὸς μὴ ἕλωσιν αὐτὸν οἱ ἐξεναντίας δὲ χῆ μείζονι καὶ λαμπροτέρᾳ κατ᾽ αὐτοῦ χρησάμενοι. νοήσας οὖν τὸ λόγιον, καὶ πρὸς ὑπερβολὴν ἐπαιρόμενος, ἑκατὸμ βὴν ἀνδρῶν ηὔξατο θυσίαν Ἀπόλλωνι Καταιβατίῳ. κατελθὼν δὲ ἐκεῖ, καὶ διαπραξάμενος ἐφ᾽ ἃ ὥρμησε, τὸ περὶ τὴν θυσίαν καὶ τὴν εὐχὴν οὔτε ἱεροπρεπὲς εἶναι νομίσας, οὔτε ἄλλως εὐσεβὲς ὑπερέθετο. καὶ μέχρι νῦν Θετταλοὶ τὴν θυσίαν Ἀπόλλωνι ὑπισχνοῦνται δι᾽ ἔτους.

30. Deorum forum.] Prouerbiũ de iis qui dicere quid audent in eos qui tantum ipsis præstent, quantũ Dij mortalibus antecellunt. Locus Athenis à re, quæ exercetur, sic nominatus.

30. Θεῶν ἀγορά.] Παροιμία ἐπὶ τῶν πολμώντων τι λέγειν ἐπὶ τοὺς τοσοῦτον ὑπερέχοντας, ὅσον οἱ θεοὶ τῶν ἀνθρώπων. καὶ τόπος Ἀθήνησιν ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος προσαγορευθείς.

31. Incessu titubas.] De non firmo gradu ac solido ambulante, sed inconstanter ac turbidè incedente.

31. Θολερῶς περιβαίνεις.] Μὴ καθεστηκυῖαν καὶ ἀσφαλῆ πορείαν ἔχων ἀλλ᾽ ἀστάτως, καὶ τεταραγμένως περιιών.

32. Thraces iusiurandũ ignorãt.] Huius meminit Menander prima Comœdia. Refert enim ibi natu maximũ iaculo per pectus adacto periisse; indeq; Ionibus atq; Æolibus ænigma factum, Thraces insiurãdi & fœderis ignari sunt.

32. Θρᾶκες ὅρκια οὐκ ἐπίστανται.] Ταύτης μέμνηται Μένανδρος ἐν τῇ πρώτῃ. λέγει γὰρ, ὅτι ἐν ταύτῃ τῇ γῇ ὁ πρεσβύτατος ἀκοντισθεὶς διὰ τοῦ στήθους ἀπώλετο. καὶ ἐντεῦθεν Ἴωσι καὶ Αἰολεῦσιν αἴνιγμα γέγονε, Θρᾶκες ὅρκια οὐκ ἐπίστανται.

33. Θυεα-

---

bium deriuat, quòd Medeæ datam fidem non seruarit, exstatque Adagium in Chrestomathia libri 1. Athenæi. Affine huic videatur Prouerb. *Thessalorum necessitas.* quod Prouerbij specie in Chrysantho Eunapius Sardianus extulit.

Porrò Apollinis hoc cognomen tribuit & Ioui Phurnutus, & Pausanias in Eliacis, aramque illi esse in Olympia, vbi & Themidis fuit oraculum. Dictus etiam ἐπιβατήριος Phœbus & ἐμβάσιος, quasi *descensor*, Apollonij interpreti. Hoc item loco καταιβάτης, quasi *prodigialem* dicas, vti Iouem Plautus nominat in Amphitruone.

31. Suidas hinc transscripsit, sed, verum vt fatear, phrasis potiùs quàm Prouerbij ratione.

32. De Thracum perfidia, & totidẽ pænè verbis quot Zenobius, Strabo, nisi quòd πρεσβύτης, id est, *legatus* ibi legitur. Respexit & Maro III. Æneidos initio, de Polymnestore Thrace hospitij ius, iugulato Polydoro, violante, *fas omne abrumpit*, inquit. vbi & interpretes Lambertus Hortensius, & Germanus Pimpontius, homines eruditissimi.

Menan-

33. Θύραζε Κᾶρες, οὐκ ἔτ' Ἀνθεστήρια.] Οἱ μὲν διὰ πλῆθος οἰκετῶν Καρικῶν εἰρῆσθαί φασιν, ὡς ἐν τοῖς Ἀνθεστηρίοις εὐωχουμένοις αὐτοῖς, καὶ οὐκ ἐργαζομένοις. τῆς οὖν ἑορτῆς τελεσθείσης, λέγειν ἐπὶ τὰ ἔργα ἐκπέμποντας αὐτούς, Θύραζε Κᾶρες, οὐκέτ' Ἀνθεστήρια. τινὲς δὲ οὕτω τὴν παροιμίαν φασίν, ὅτι οἱ Κᾶρες ποτὲ μέρος τῆς Ἀττικῆς κατεῖχον· καὶ ὁπότε τὴν ἑορτὴν τῶν Ἀνθεστηρίων ἦγον οἱ Ἀθηναῖοι, σπονδῶν αὐτοῖς μετεδίδοσαν, καὶ ἐδέχοντο τῷ ἄστει καὶ ταῖς οἰκίαις. μετὰ δὲ τὴν ἑορτήν, τινῶν ὑπολελειμμένων ἐν ταῖς Ἀθήναις, οἱ ἀπαντῶντες πρὸς τοὺς Κᾶρας παίζοντες ἔλεγον, Θύραζε Κᾶρες, οὐκ ἔτ' Ἀνθεστήρια. εἴρηται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ ἐπιζητούντων πάντοτε λαμβάνειν.

34. Θάσος ἀγαθῶν.] Ἐπὶ τῶν εὐδαίμονα καὶ λαμπρόν ἀποδεῖξαί τινα ἐπαγγελλομένων ἡ παροιμία ἐστί. Καλλίστρατος γὰρ ὁ ῥήτωρ ἐκπεσὼν Ἀθήνηθεν

33. Foras Cares, non ampliùs Anthesteria.] Quidam dictum ferunt ob mancipiorũ è Caria multitudinem, in Anthesteriis (quasi dicas Floralibus) genio indulgentium, & ab opere cessantium. Igitur transacto festo die ad opus remissis, dicebant domini: *Foras Cares, non ampliùs Anthesteria.* Alij verò Prouerbium sic explanant: Cares aliquando Atticę partem tenuisse, cumq; Athenienses Anthesteria celebrarent, mutuáque inter se pacta conuenta haberent, & in vrbem domosque acciperent, cessantibus quibusdã, festis peractis Athenis, ciues occurrentes Caribus per iocũ dicebant: *Exite Cares; acta enim Anthesteria.* Vsurpatur Prouerbium in eos qui eadem vndiq; sibi quærunt cõmoda.

34. Thasus bonorum.] In eum qui beatum & splendidum aliquem efficere possit, iactatum Prouerbium. Callistratus enim Orator Athenis discedens ciuibus

---

Menandri autem Comœdia aduocatur concisè ἐν τῇ πρώτῃ, quę est Ἐπίκληρος πρώτη, ab Athenæo citata initio libri IX. Δειπνοσ. Vertendum itaque hîc, *in Hærede prima*, non *in Comœdia prima*. Nec me fugit numerum addi interdum, vt ibidé Aristophanis Πλοῦτος δεύτερος à Dipnosophista laudatur.

33. Suidas alium addit vt sensum, ita & lectionem: Θύραζε κῆρες, οὐκ ἔνι Ἀνθεστήρια. *Foras lemures; non insunt Anthesteria.* quasi animæ Anthesteriis per vrbem vagarentur. Athenienses quoque mensem sextum *Anthesterion* nominarunt; quem Gaza Nouembri respondere putat, παρὰ τὸ ἄνθος στερῶ, quòd floribus prata priuentur. Alij tamen Dionysij esse festa aiunt. Philostratus nominis causam refert ad ritum coronandi pueros triennes sertis floreis. De scriptura variante iterum. Membranæ Vaticanæ ampliùs: Τινὲς δὲ οὕτως φασί, Θύραζε Κῆρες, οὐκ ἔνι Ἀνθεστήρια. variatq; in sequentibus breuiùs quàm vulgatus ad hanc diem Zenobius Prouerbium sic explanans. Οἱ μὲν διὰ πλῆθος οἰκετῶν Καρικῶν. φασὶ γὰρ ὡς ἐν τοῖς Ἀνθεστηρίοις εὐωχουμένων αὐτῶν, καὶ οὐκ ἐργαζομένων. ἐπεὶ τὰ τῆς ἑορτῆς τέλος ἐλάμβανεν, ἐπὶ τὰ ἔργα τούτους ἐξέπεμπον λέγοντες, Οὐκ ἔτ' Ἀνθεστήρια. οἱ δὲ φασί· Κᾶρες ποτὲ μέρη τῆς Ἀττικῆς γῆς κατεῖχον, καὶ ὁπότε τὴν ἑορτὴν τῶν Ἀνθεστηρίων ἦγον οἱ Ἀθηναῖοι, σπονδῶν αὐτοῖς μεταδιδόντων. ἐν ἄστει δὲ τὰς οἰκίας ἀπαντῶντες πρὸς τοὺς Κᾶρας, τὸ εἰρημένον παίζοντες ἔλεγον.

34. Θάσος duplicis litteræ sibilo scribit Stephanus Byzantius Thraciæ insulã. Sup. verò Cent. III. Adag. XI. vitiosè, opinor, cum Suida Δάπς effertur, vt ibi monere memini. Callistrati autem huius & suprà Zenobius meminit. Affinia his plurima, Ἀγαθῶν ἀγαθίδες, Ἀγαθῶν μυρμηκία, &c.

ciuibus persuasit, vt regionem ex aduerso sitam incolerent, prædicans & auri venas, & amplam optimamque glebam habere, atque adeò *Thasum bonorum* locũ appellabat: vnde fluxit Prouerbiũ.

35. Citiùs vsura quàm Heraclitus Perineus currit.] Heraclitus cursor fuit, qui homines sua celeritate in stuporem rapuit. Iactatur in eos Prouerbium, qui fenori pecuniam sumũt, currẽte assiduò vsura velociùs, quàm Heraclitus ille cursor. Dictum autẽ Dorica dialecto, Ἡρακλείτω Περινέω, pro Περινέου.

36. Dea Impudentia.] Vsurpatur Adagium in eos, qui ex inuerecundia emolumentum capiunt. Refert Theophrastus, lib. de Legib. *Cõtumeliæ & Impudentiæ* aras ab Atheniẽsibus positas.

37. Thracium commẽtum.] Fe-

ἔπεισε τοὺς Ἀθηναίους τὴν ἀντίπερα γῆν οἰκῆσαι, λέγων ὅτι καὶ χρυσᾶ μέταλλα ἔχει, καὶ γῆν ἄφθονον, καὶ ὅλην ἀρίστην, καὶ ὅλως Θάσον ἀγαθῶν τὸν τόπον ἐκάλει· ὅθεν ἡ παροιμία ἐξέπεσεν.

35. Θᾶττον ὁ τόκος Ἡρακλείτω Περινέω τρέχει.] Ἡράκλειτος δρομεὺς ἐγένετο θαυμασθεὶς ἐπὶ τάχει. εἴρηται παροιμία ἐπὶ τῶν δανειζομένων, ὡς τοῦ τόκου θᾶττον τρέχοντος ἢ Ἡράκλειτος ὁ δρομεύς. ἐξήνεκται μέντοι Δωρικῶς, Ἡρακλείτω Περινέω, ἀντὶ τοῦ, Περινέου.

36. Θεὸς ἡ Ἀναίδεια.] Αὕτη τέτακται ἐπὶ τῶν δι' ἀναισχυντίαν τινὰ ὠφελουμένων. φησὶ Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ νόμων, ὅτι Ὕβρεως καὶ Ἀναιδείας παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις εἰσὶ βωμοί.

37. Θρᾳκία παρεύρεσις.] Φασὶ τοὺς Θρᾷ-

---

35. *Perine* opidi nomen arbitror, cursoris huius patriam, Stephani auctoritate adductus, qui in περάτων *Perinem* etiam dictam existimat Asiæ vrbem. Etsi verò κέρτος hîc Vatican. habeat, retineo τόκος. Idemque θρυλληθεὶς pro θαυμασθεὶς præfert. vtrumque rectum.

36. Idem fortasse ex Theophrasto M. Tullius lib. de Legibus II. *Illud*, inquit, *vitiosum Athenis, quòd Cylonio scelere expiato, Epimenide Cretensi suadente, fecerunt Contumeliæ fanum, & Impudentiæ.* Et Menandri de hac Dea γνώμη circumfertur:

——— ὦ μεγίστη τῶν θεῶν
Νῦν οὖσ' ἀναίδει', εἰ θεὸν καλεῖν σε δεῖ.
Δεῖ. τὸ κρατοῦν γὰρ νῦν νομίζεται θεός.
——— O Dearum maxima
Nunc cùm sis Impudẽtia, si Deam est fas dicere:
Imò fas: posse enim Dei proprium putant.

Pausanias quoque in Atticis huius Deæ aræ meminit, qui & in Laconicis *Pudori* positam ait, post Xenophontem in Symposio. Lanctantius, Porphyrius ac Seruius cultos fuisse ἀποτροπαίους Deos, partim vt prodessent, partim ne obessent: in his & *Febrim*; de qua Febri è Tullio, Valerio, Plinio, Liuio, & Augustino obseruatum à Iunio aduersus Pintiani sententiam libro III. Animaduersor. cap. I. Hunc quoque respexisse cultum arbitror Maronem lib. IX. Æneidos ver. 186.

— Diíne hunc ardorem mentibus addunt
Euryale? an sua cuique Deus fit dira cupido?

Plura id genus monstra ab Ethnicis culta dabit Gyraldus Syntagmate primo. Denique θεὸς sequiore hîc genere positum; qualia Nunnesius, homo doctissimus, ad Phrynichum De vocibus Atticis congessit.

37. Historiam cõmemorat lib. IX. Strabo, similiaque Cicero lib. I. Officiorum de Iustitia disserens, tametsi quædam exemplaria antiqua his careant. Erasmus *decem dierum inducias* hîc vertit, quod μνημονικὸν ἁμάρτημα videatur: nam πενθημέρους σπονδὰς Zenobius habet. Membranæ verò Vaticanæ sic præferunt, indicato pugnæ loco: Θρητικια

Θρᾶκας ἡττηθέντας ὑπὸ Βοιωτῶν, καὶ σπεισαμένους σπονδὰς πενθημέρους θέσθαι· νυκτὸς δὲ ἐπιχειρουμένους τοῖς Βοιωτοῖς, τοὺς μὲν ἀποκτεῖναι, τοὺς δὲ ζωγρῆσαι. ἀγανακτούντων δὲ τῶν Βοιωτῶν, εἰπεῖν τοὺς Θρᾶκας, ὅτι τὰς ἡμέρας οὐ τὰς νύκτας ἐσπείσαντο.

runt Thraces cùm pugna inferiores fuissent, constitutis quinque dierum cum Bœotis pactisque induciis, nocte Bœotos insequentes alios quidem occidisse, viuos alios cepisse. Expostulantibus verò Bœotis, respondisse Thracas, dierum non noctium pactas inducias.

I.

38. INOVS ἄχη.] Ἰνὼ ἡ Κάδμου συνελθοῦσα Ἀθάμαντι, δύο ἐγέννησε παῖδας, Λέαρχον καὶ Μελικέρτην, καὶ θυγατέρα Εὐρύκλειαν. οὗτοι ὑπὸ Ἀθάμαντος μανέντος κατετοξεύθησαν. μετὰ δὲ Μελικέρτου ἡ Ἰνὼ ἔρριψεν ἑαυτὴν εἰς τὴν πρὸς τῷ Μολουρίῳ θάλατταν. καὶ τὴν μὲν εἰς Μέγαρα προσβραχθεῖσαν Μεγαρεῖς ἀνελόμενοι, καὶ πολυτελῶς κηδεύσαντες, ἐκάλεσαν Λευκοθέαν. τὸν δὲ εἰς Κόρινθον Κορίνθιοι θάψαντες Μελικέρτην, καὶ ἄγουσιν ἐπ' αὐτῷ ἀγῶνα τὰ Ἴσθμια. διὰ δὴ ταῦτα εἴρηται Ἰνοῦς ἄχη. Ἄχος γὰρ ἡ λύπη, ἀχανεῖς ποιοῦσα τοὺς κακῶς παθόντας. ταῦτα δὲ δηλοῖ καὶ Μενεκράτης ὁ Τύριος. πέπονθε δὲ οὕτως Ἰνὼ δι' αἰτίαν τήνδε. Ἀθάμας πρότερον γυναῖκα ἐσχηκὼς Νεφέλην, δύο παῖδας ἐκ ταύτης Ἕλλην καὶ Φρίξον ἐγέννησεν. ἀποθανούσης δὲ τῆς Νεφέλης, δεύτερον ἠγάγετο γυναῖκα Ἰνώ. ἥτις ἐπιβουλεύσασα τοῖς τῆς Νεφέλης παισὶ, παρέ-

I.

38. INVS dolores.] Ino Cadmi filia, ex Athamante duos peperit, Learchum & Melicertam filios, filiámque Eurycliam. Hi ab Athamante furibundo iaculis confixi perierunt. Ino verò cum Melicerta in mare iuxta Molurium se præcipitauit; & hanc quidem Megaram æstu delatam, Megarenses expiscantes ac magnificè cõdentes *Leucotheam* deinceps nominarunt. Melicertam verò Corinthum appulsum sepeliere Corinthij, & in eius honorem certamina Isthmia instituerunt. Hinc iactari Prouerbio cœptum, *Inus dolores.* Ἄχος enim dolorem sonat, quasi ἡ λύπη ἀχανεῖς ποιοῦσα τοὺς κακῶς παθόντας: qui dolor stuporem incutit patienti aduersa. Sic narrat Menecrates Tyrius: & Ino ob hanc causam talia perpessa est. Athamanti priùs Nephele nupserat, ex qua filios duos Hellen & Phrixum sustulit: qua mortua alteram duxit vxorem Ino. Ea, vt nouerca, Nepheles liberis

Θρηΐκια παρεύρεσις. φασὶ τοὺς Θρᾶκας ἡττηθέντας ὑπὸ Βοιωτῶν περὶ Κορώνειαν, καὶ σπονδὰς πενθημέροις πεισαμένους ἐπιθέσθαι νυκτὸς τοῖς Βοιωτοῖς καὶ τοὺς μὲν ἀποκτεῖναι, τοὺς δὲ ζωγρῆσαι. ἀγανακτούντων δὲ τῶν Βοιωτῶν, ἡμέρας ἀλλ' οὐ νύκτας ἔφασκον ἐσπεισάμεθα.

38. *Leucotheam* dictam à Græcis, à Latinis *Matutam*, quæ priùs *Ino*, Cicero Tusc. I. refert, Ouidius IV. Metamorph. Hyginus, & Luctatius, Statij interpres. Vertit & nomen Indiges factus *Melicerta*, dictusq; *Portunus* à Latinis, & à Græcis *Palæmon*, iisdem auctoribus.

Μενεκράτης ὁ Τύριος.] Erasmus edidit Melicra-

ris insidiata est, & persuasit indigenis mulieribus, semina vt in sartagine torrerent. quibus aspersum solum annuos non retulit fructus. Athamas igitur Delphos misit, qui de agrorum sterilitate oraculum consulerent. Ino verò donis corrupit legatos ac peruertit, vt dicerent respondisse Apollinem, si sterilitatem auertere vellet, Hellen ac Phrixum è medio tolleret. Itaque persuasus Athamas Phrixum & Hellen immolaturus aræ admouit. Sed illorum miserti Dij, aurei velleris ariete vectos illos per aëra sustulerunt. Helle quidem cùm se arietis tergo tenere non posset, decidens in Pontum nomen Hellesponto dedit; Phrixus autem in Colchida saluus peruenit. Athamas in rabiem à Diis actus, in Ino furibundus, vt ipsa in eius liberos, sæuiit.

39. Ialemo frigidior.] Sic Prouerbio quis dixerit, *Dæmone nudior.* Plorantes enim ialemo vtuntur, hoc est, lesso ac nænia. Inde & Ἰαλεμίζειν, pro complorare dictum. Alij ferunt Ialemum Calliopes filium in canendo supra modum frigidum exstitisse.

πεισε τὰς τῶν ἐγχωρίων γυναῖκας φρύγειν τὰ σπέρματα. ἡ γῆ δὲ πεφρυγμένον τὸν σπόρον δεξαμένη, καρποὺς ἐτησίους οὐκ ἐνεδίδου. πέμψας οὖν εἰς Δελφοὺς ὁ Ἀθάμας, περὶ τῆς ἀφορίας ἐπυνθάνετο. δώροις δὲ πείσασα Ἰνὼ τοὺς πεμφθέντας, ἔπειθεν αὐτοὺς εἰπεῖν ὑποκρίνασθαι ὡς ἀνεῖλεν ὁ θεὸς, Ἕλλην καὶ Φρίξον σφαγιασθῆναι, εἰ θέλοιεν ἀπαλλαγὴν τῆς ἀφορίας ἔσεσθαι. πεισθεὶς οὖν ὁ Ἀθάμας, Ἕλλην καὶ Φρίξον τῷ βωμῷ παρέστησεν. ἀλλ' ἐκείνους μὲν κατοικτείραντες οἱ θεοὶ διὰ τοῦ χρυσομάλλου κριοῦ ἐναερίους ἀνήρπασαν. ὅθεν Ἕλλη μὲν ἀντέχειν μὴ δυναμένη, εἰς τὸν ἀπ' ἐκείνης κληθέντα Ἑλλήσποντον καταπίπτει. Φρίξος δὲ εἰς τὴν Κολχικὴν διασώζεται γῆν. Ἀθάμαντι δὲ μανίαν ἐμβαλόντες, τὴν Ἰνὼ τοιαῦτα παθεῖν παρεσκεύασαν.

39. Ἰαλέμου ψυχρότερος.] Παροιμία, ὡς εἴτις εἴποι, Γυμνότερος τοῦ κακοδαίμονος· ἢ ὅτι οἱ θρηνοῦντες, τῷ ἰαλέμῳ χρῶνται, ἐπιλέγοντες αὐτό. ἔνθεν καὶ τὸ θρηνεῖν, Ἰαλεμίζειν λέγουσι. λέγουσι δέ τινες τὸν Ἰάλεμον, υἱὸν Καλλιόπης, καθ' ὑπερβολὴν ψυχρὸν γεγονότα.

licitatem; librariorum opinor ῥᾳθυμίᾳ, qui paulò antè *Melicertam* transscripsissent.

De Phrixo & Helle legendus Apollonij Rhodij enarrator in Periocha Argonauticῶn, vt de aureo vellere Isacius Tzetzes in Lycophronis Cassandram.

39. Euripides in Troadibus ἰάλεμοι, pro *eiulatione* & *luctu* dixit:

Οἷος ἰάλεμοι, οἷά τε πένθη
Δάκρυά τ' ἐκ δακρύων καταλείβεται
Ἡμετέροισι δόμοισι; ———
Qui eiulatus, quiq; luctus,
Lacrymaq; ex lacrymis profluunt,
Nostris in ædibus? ———

Et Menander Comicus:

Ὅταν δ' ἐρῶντος τόλμαν ἀφέλῃς, οἴχεται,
Εἰς τοὺς ἰαλέμους τε τοῦτον ἐγγράφε.
Audaciam cui dempseris amans, perit:
Potest is inter ialemos adscribier.

Aristophanes quoque Grammaticus libro De vocibus Atticis apud Athenæum: Ἐν γάμοις ὑμέναιος, ἐν δὲ πένθεσιν ἰάλεμος. Hesychius Prouerbium sic extulit: ἰαλέμου οἰκτρότερος. *Miserabilior ialemo.* Codex autem Vatic.

40. Ἱερὸν ἡ συμβουλή ἐστιν.] Παροιμία ἐπὶ τῶν δεόντως καὶ καθαρῶς συμβουλεύειν. μέμνηται ταύτης Ἐπίχαρμος.

41. Ἵππῳ γηράσκοντι τὰ μείονα κύκλ' ἐπίβαλλε.] Ταύτης μέμνηται Κράτης ὁ κωμικὸς Σαμίαις. τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν δι' ἄκρας, ῥᾳστώνης δεομένων τινὸς καὶ ἀναπαύλης. εἴρηται δὲ ἀπὸ στρατιωτικῶν ἵππων, οἷς γηράσκουσιν ἐπέβαλλον τὰ καλούμενα Τρισίππια. ἔστι δὲ τοῦτο σιδηροῦς τροχίσκος. ὥσπερ δημόσιος ὡς χαρακτὴρ τροχίσκος. ὃν ἐκπυρῶντες, ἐπέβαλλον τῇ σιαγόνι τῶν ἵππων.

42. Ἱππάρχων πίναξ.] Ἐπειδὴ παρὰ Συρακουσίοις οἱ ἵππαρχοι ἐν πίναξι τὰ ὀνόματα γράφοντες τῶν ἀτακτούντων παρεσημειοῦντο.

43. Ἰλιὰς κακῶν.] Ἀπὸ παροιμίας τοῦτο ἐλέγετο ἐπὶ τῶν μεγάλων κακῶν παρόσον ἐν Ἰλίῳ μυρία κακὰ συνέβη γενέσθαι.

40. Res sacra consilium.] De iis qui in re graui graue consilium dant. Meminit huius Epicharmus.

41. Equo senescenti minora cycla admoue.] Crates Comicus in Samiis Prouerbij huius meminit, adhibeturque in iis, qui fessis senio viribus indigent requiete. Ductum à militaribus equis, quibus senescentibus imponuntur quæ vocant Trisippia, quasi publicus character. Est autem Τρισίππιον ferrea rotula, quâ incensâ, equorum malis nota inuritur.

42. Hipparchorum tabula.] Apud Syracusios Equitum Præfecti nomina militum, qui ordinem deseruissent, in tabulas referebant.

43. Ilias malorum.] Dictum Prouerbium de ingentibus malis. Ad Ilium enim sexcenta mala contigerunt.

44. Vestæ

---

hîc ψυχρότερος pro illo γυμνότερος, & mox: λέγεται δὲ ὁ Γάλεμος υἱὸς εἶναι Καλλιόπης. τινὲς δὲ τὸν ὑστερούμενον καὶ ὀρφανόν· ἕτεροι δὲ τὸν οὐδενὸς ἄξιον.

40. Addit Vatican. initio: ὅτι δεῖ συμβουλεύεσθαι, παροιμία ἐπὶ, &c. Plato in Theage sic effert: Ἀλλὰ μὴν δὴ, ὦ Δημόδοκε, καὶ λέγεταί γε σύμβουλον ἱερὸν χρῆμα εἶναι. Iterumque epist. ad Perdiccam: Δίκαιος δέ εἰμι καὶ ξένην καὶ ἱερὰν ξυμβουλὴν λεγομένην ξυμβουλεύειν. Vtitur prætereà Lucianus, ἐν ῥητόρων διδασκάλῳ. & Xenophon alibi. Extat & Senarius ille apud Gręcos: Ἱερὸν ἀληθῶς ἐστὶν ἡ συμβουλία. Sed & hoc γνώμην potiùs quàm παροιμίαν sapit.

41. Vitiosè hîc κείκελα excusum Desiderius monuit, pro quo rectiùs κύκλα Suidas & Fauorinus habet, & disertè Vaticanæ membranæ, leguntque: Ἐπὶ τῶν διὰ γῆρας δεομένων ῥᾳστώνης τινὸς, καὶ ἀναπαύλης. Quamobrem iisdē auctoribus, repone mox pro δι' ἄκρας, διὰ γῆρας. A Circensium autem equis dictum potiùs videatur, de quibus in Catone Maiore Cicero:

Sicut fortis equus, spatio qui sæpè supremo
Vicit Olympia; nunc senio confectu' quiescit.

& Maro lib. III. Georg. vers. 96. de generoso equo:

Hunc quoque, vbi aut morbo grauis, aut iam
segnior annis
Deficit, abde domo; nec-turpi ignosce senectæ.

Quem locum cetera eruditissimus Guliel. Canterus lib. VI. Nouarum lect. cap. VIII. Io. Aurato assensus, ita sollicitabat, reponens *& turpi*. Malè. Seruius enim *nec-turpi*, per ὑφ' ἓν dictum annotat, vt *Furtum nec-manifestum* in XII. Tabulis, & *nec-opinato*: &, *ne-intelligendo* Terentio, pro, *non intelligendo* antiquo more dictum.

42. Hesychius à iuuenum præfectis deriuat, qui in tabula notabant eos, qui indecorè quid fecissent.

43. Μυρία κακά.] Respexisse videtur ad exordium Iliados Homericæ:

ἣ μυρί'

44. Vestæ sacrificat.] In eos qui cùm nemine facilè communicant. Mos enim erat antiquitus cùm Vestæ facerent, neminem sacrificij participem reddere. Meminit huius Theopompus in Cauponibus.

44. Ἑστίᾳ θύεις.] Ἡ παροιμία τέτακται ἐπὶ τῶν μηδενὶ ῥᾳδίως μεταδιδόντων. δι' ἔθους γὰρ ἦν τοῖς παλαιοῖς, ὁπότε ἔθυον Ἑστίᾳ, μηδενὶ μεταδιδόναι τῆς θυσίας. μέμνηται ταύτης Θεόπομπος ἐν Καπήλισιν.

K.

45. KAdmea victoria.] Hoc Prouerbium varij variè interpretantur; vsurpant verò de inutili victoria. Quidam, quòd Eteocles & Polynices inuicem concurrentes perierint. Alij, quòd Cadmei Argiuos, qui cum Adrasto militabant, superátes, posteris eorũ pœnas dederint. Nonnulli, quòd Oedipus soluens Sphingis ænigma, illámq; vincens, matrẽ suam imprudens duxit vxorem; hinc se ipse excæcauit, quasi nihil illi prodesset victoria. Sunt qui sic interpretentur: Cùm Cadmus è Phœnicia litteras tradere Græcis vellet, Linum sustulit, ipsúmque adeò litteras suas exhibentem ciues expulerunt, nihil vt huic commodi victoria attulerit. vnde natum Prouerbium.

K.

45. ΚΑΔΜΕΙΑ νίκη.] Ἐπὶ ταύτης τῆς παροιμίας ἄλλοι ἄλλας λέγουσιν. ἀποδιδόασι δὲ ταύτην ἐπὶ τῆς ἀλυσιτελοῦς νίκης. οἱ μὲν γὰρ, ὅτι ἐπεὶ Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης μονομαχοῦντες ἀμφότεροι ἀπώλοντο· οἱ δὲ, ὅτι Καδμεῖοι νικήσαντες τοὺς Ἀργείους, τοὺς μετ' Ἀδράστου στρατεύσαντας, δίκην ἔδοσαν ἱκανὴν τοῖς ἀπογόνοις αὐτῶν. ἄλλοι, ὅτι τὸ Σφιγγὸς αἴνιγμα λύσας Οἰδίπους, καὶ νικήσας αὐτὴν, ἀγνοῶν ἔγημε τὴν ἑαυτοῦ μητέρα· εἶτα ἐξετύφλωσεν ἑαυτὸν, ὥστε μὴ λυσιτελῆσαι τὴν νίκην αὐτῷ. ἄλλοι δέ τινες, ὅτι τὰ ἐκ Φοινίκης γράμματα βουλόμενος διαδοθῆναι τοῖς Ἕλλησι Κάδμος, ἀνεῖλε Λῖνον ὡς αὐτοῦ ἴδια γράμματα ἐπιδεικνύμενον, ὃν ἀπεδίωξαν οἱ πολῖται. διὰ τὸ μὴ λυσιτελῆσαι τοίνυν αὐτῷ τὴν νίκην, λέγεσθαι τὴν τοιαύτην παροιμίαν.

46. Κάθαμ-

——— ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε.
Plutarchus in Coniugalibus præceptis, de Helena à Paride rapta, Ὁ δὲ ἐκείνων γάμος Ἰλιάδα κακῶν Ἕλλησι καὶ βαρβάροις ἐποίησεν. Vtitur & Cicero Epist. XI. ad Atticum lib. VIII. & in Liciniana: *Nam nisi Ilias extitisset illa, idem tumulus qui corpus eius contexerat, nomen etiam obruisset.* vbi parentum memoria vitiosè, memini, edebatur, *nisi illa ars extitisset.* Alluiit huc B. Basilius epistola ad Traianum, quæ est manuscripta apud Dau. Hœschelium virũ eruditissimum: Ἠξίωσε δὲ ἡμᾶς ὡς ἐν κεφαλαίῳ φανερὰν γενέσθαι σοι τὴν ἀθεισῶσαν αὐτῷ τῶν κακῶν Ἰλιάδα. & Heliodorus, festiuus sanè scriptor, Æthiopic. lib. 2. Ἰλιάδα μὲν φέρεις ἀπεκρίνατο ὁ πρεσβύτης· καὶ ὅμιλον κακῶν, καὶ τὸν ἐκ τούτων βόμβον, ἄπειρον ἐπὶ σεαυτὸν κινεῖς.

44. Ἵστια θύεις.] Sic ad hanc diem edebatur. Ex Vatic. cod. emendo: Ἑστίᾳ θύει. explicatque ad hunc modum: Ἀπὸ τῶν μηδενὶ ῥᾳδίως μεταδιδόντων. ἔθος γὰρ ἦν τοῖς παλαιοῖς μηδὲν τῆς θυσίας μεταδιδόναι ὅποτε ἔθυον Ἑστίᾳ.

45. Vtitur Plato lib. 1. de Legibus, Plutarchus Commentario De liberis educandis, & De fratrum concordia, Aristides in Peri-

46. Κάθαμμα λύεις.] Παροιμία ἐπὶ τῶν δύσλυτόν τι λύειν ἐπιχειρούντων. λόγιον γὰρ τοῖς Φρυξὶν ἐπεπτώκει περὶ τῆς κομισάσης τὸν Μίδαν ἁμάξης, εἴ τις ἐπιλύσειε τὸν δεσμὸν, τοῦτον τῆς Ἀσίας ἄρξειν. Ἀλέξανδρος δὲ ἔλυσεν.

47. Κάμπιος δρόμος.] Δρόμοι τινὲς ἦσαν κάμπιοι, οὐκ εὐθεῖς καὶ ἁπλοῖ, ἀλλὰ καμπὰς ἔχοντες.

48. Καρπάθιος τὸν λαγώ.] Παροιμία, Καρπάθιος τὸν λαγώ. διὰ γὰρ τὸ μὴ εἶναι λαγὼς ἐν τῇ χώρᾳ, ἐπηγάγοντο αὐτοί. καὶ τοσοῦτοι ἐγένοντο, ὥστε τὸν σῖτον καὶ τὰς ἀμπέλους αὐτῶν ὑπ' αὐτῶν βλαβῆναι. ὁ γοῦν Ἀρχίλοχος ταύτην τὴν παροιμίαν ἔφη.

49 Κερκυραία μάστιξ.] Περιττήν τινα κατασκευὴν εἶχον αἱ Κερκυραῖαι μάστιγες. διὸ καὶ εἰς παροιμίαν παρῆλθον. οἱ δὲ καὶ διπλᾶς αὐτὰς ἔφασαν εἶναι. εἶχον δὲ καὶ ἐλεφαντίνας κώπας, καὶ τῷ μεγέθει περιτταὶ ἦσαν. ὑπερηφάνους γὰρ εὐπραγοῦντας τοὺς Κερκυραίους φησὶν Ἀριστοτέλης γενέσθαι.

46. Nodum dissoluis.] De iis qui ægrè dissoluenda expediunt. Phrygibus enim oraculum datum de Midę curru, quo vehebatur, si quis eius vinculum dissolueret, Asia potiturum. Dissoluit Alexander Magnus.

47. Obliquus cursus.] Cursus quidam erant curui, non recti & simplices, sed flexus habentes.

48. Carpathius leporem.] Quòd Carpathiorũ insula lepore careret, importandum curarunt: quorum ea mox vis increuit, vt fruges & vineas insulæ illius populari cœperint. Vsurpat Prouerbium Archilochus.

49. Cercyręum flagellum.] Cercyręa flagra superuacaneam quamdam constructionem habebant. vnde & natum Prouerbium. Quidam etiã duplicia fuisse aiunt. Habebant enim & ansas eburneas, erantque oblonga. Elatos autem ac tumidos rebus secundis Cercyræos fuisse auctor est Aristoteles.

50. Cer-

Pericle, ibidemq; paulò aliter Scholiastes: diuersa quoque in Bœoticis Pausanias, & Herodotus lib. 1. De Eteocle & Polynice, vt & de Sphinge Zenobius suprà. Legendus & Moscopulus in dict. Καδμεία νίκη. qui etiam περὶ σχεδῶν, pag. 112. Λέγεται Καδμεία νίκη παροιμιωδῶς ἐπὶ τῶν κακῶς νικώντων. Vaticanus verò codex hîc suo more concisiùs explicat: Ἐπὶ τῶν ἀλυσιτελῶς νικώντων. ἔνιοι ταύτην περὶ Ἐτεοκλέους καὶ Πολυνείκους φασὶν εἰρῆσθαι. ἕτεροι δὲ περὶ Οἰδίποδος γνόντος τὸ τῆς Σφιγγὸς αἴνιγμα, καὶ διὰ τὸ ἑρμηνεῦσαι τοῦτο νικήσαντος. ἄλλοι δὲ ἐπὶ τῶν νικώντων μὲν τοὺς πολεμίους, πλείονας δὲ τῶν οἰκείων ἀποβαλόντων.

46. Affinia sunt *Herculanus nodus*, & *Gordius* in Plutarcho De vita Alexandri, & Q. Curtio Rufo, principio li. III. vbi eamdem de Alexandro, quam hîc Zenobius, historiam commemorat.

47. Talis apud Virgilium cursus lib. v. Æneidos:

Olli discurrêre pares, &c. ———

48. Explicat Aristoteles III. Rhetoricorum, ibique interpretes, & Iulius Pollux lib. v. Onomast. cap. XII. *Ithaca*, inquit, *sola insularum lepores non gignit. Carpathij autem cùm leporibus antè carerent, par introducentes, multitudo propter fecunditatẽ exorta fructus perdidit. Ipsi verò in Prouerbium de spontaneum sibi malũ conciliantibus abiere:* ὁ Καρπάθιος τὸν λαγών, *Carpathius leporem*. Ceterùm de leporibus Hisp. insulas vastãtibus Strab. li. III. Geog.

49. Explicat & hoc Aristophanis interpres ἐν ὄρνισι. & Hesychius. Scitum etiam Lycur-

50 Cercopizare.] Ductum Prouerbium ab animantibus cauda blandientibus; vel potiùs à Cercopibus, quos in Lydia fabulantur fraudulentos valdè atq; inuisos, vnde & in lapides versi sint. Herculi verò, quòd negotiũ facessferent, dũ cum Omphale esset, pœnas dedisse.

51. Cescum habitas.] Ciuitas est Pamphyliæ, stultis referta. Hinc deriuatum & illud Adagium, *Cescus ciuitas mentis inops*. vsurpatumque de mente captis ac stolidis.

52. Cestreus ieiunat.] Prouerbium de voracibus iactatũ. inexplebilis enim hic piscis: vnde & hiantes ac bibaces κεστρεῖς Athenis dicti, tamquam gulosi. Alij Prouerbium in eos dictum existimant, qui iustè quidem agant, nullum tamen iustitiæ emolumentum refe-

50. Κερκωπίζειν.] Ἡ παροιμία ἀπὸ τῶν προσσαινόντων τῇ κέρκῳ ζώων μετενήνεκται. ἄμεινον δὲ ἀπὸ τῶν Κερκώπων, οὓς περὶ τὴν Λυδίαν ἱστοροῦσιν ἀπατηλοὺς σφόδρα καὶ ἀηδεῖς γενέσθαι· παρ' ὃ καὶ ἀπολιθωθῆναι αὐτούς. καὶ Ἡρακλεῖ δὲ ἐνοχλήσαντας, ὅτε παρ' Ὀμφάλῃ ἦν, κολασθῆναι.

51. Κέσκον οἰκεῖς.] Πόλις Παμφυλίας ἀνοήτων. ὅθεν καὶ παροιμία γέγονε, Πόλις Κέσκος νοῦν οὐκ ἔχουσα, ἐπὶ τῶν νοῦν μὴ ἐχόντων.

52. Κεστρεὺς νηστεύει.] Παροιμία ἐπὶ τῶν πάνυ λαιμάργων. τοιοῦτον γὰρ ἐστιν ἄπληστον ὁ κεστρεύς, ὡς ἐκ τούτου τοὺς κεχηνότας, καὶ πίνοντας, κεστρεῖς ἔλεγον, ὡς λαιμάργους. ἄλλοι δὲ φασὶ τὴν παροιμίαν ἐπὶ τῶν δικαιοπραγούντων μὲν, οὐδὲν δὲ πλέον ἐκ τῆς δικαιοσύνης ὑποφερο-

---

Lycurgi Oratoris dictum apud Plutarchũ, libello x. Oratorum (si eius modò est: Photius enim ἄδηλον, in Bibliotheca facit:) Ὦ Κερκυραία μάστιξ, ὡς πολλῶν ταλάντων ἀξία εἶ; Ibi verò in Vat. Bibliothecæ Pontificiæ membranis ampliùs scriptum repperi: πρειττῶς ἦσαν. δοκεῖ γὰρ αὕτη χαλεπωτάτη εἶναι τῶν τῶν παιδευομένων. ὑπερηφάνους γὰρ, &c.

50. Suidas eadem pænè ad verbum, dict. Κέρκωπες, nisi quòd τῇ Κέρκῳ legat initio: quę & Hadr. Iunius diligenter collegit Centuria VII. Adag. 38. vsurpatumque Prouerb. ab Æschine in Demosthenem: Ὅτι μὲν πόθ' ὁ Κέρκωψ ἢ τὸ καλούμενον παιπάλημα, pro versuto ac versipelle. Quo etiam sensu vsus Synesius lib. De prouidentia Κερκώπειον παιπάλημα, itemque epist. 101. ad Philæmonem, Κέρκωπα τῷ ἐλευθέρῳ, *veteratorem ingenuo* opponit. Philo quoque Iudæus inter epitheta voluptuarij hominis posuit. Latinè autem Ammianus Marcellinus homo Græcus, libro XXII. *Delator, ait, vt Cercops, homo breuis, humeros extentans angustos*, &c. Extrema verò in Vatic. sic legebantur auctiora: Ὁ ἐν Ὀμφάλῃ ἦν κολασθῆναι ἀηδεῖς σφόδρα, καὶ εἰς πιθήκους δὲ αὐτοὺς μεταβάλλειν, ὁ Ξεναγόρας φησί. Vide suprà, Ἀγορὰ Κερκώπων.

51. Habet & Suidas vtrumque Prouerbium; sed Ciliciæ opidum facit *Cescum*, vitioseque ibidem scriptum pronuntiat Erasmus, reclamante tamen Manusc. nostro, Τοὺς νοῦν οὐκ ἔχοντας Κέσκον ἔχειν φασίν. putatque rescribendum Κέσκον οἰκεῖν. Sed non illud animaduertit deprauatè ibidem nominari fluuium ἄνουν, qui Νοῦς est reponendus, auctoritate Eustathij ad Odyss. α. & Pausaniæ in Arcadicis, vt monuit olim Io. Hartungus, ne quem sua laude fraudasse videar, Decuria III. cap. II.

52. Adagium præter Parœmiographos Athenæus copiosè refert lib. VII. è Poëtis antiquis Diphilo & Anaxandride. Vltima verò rectiùs in Vaticano: Ἰλὺν γὰρ ἐσθίει μόνην ὁ κεστρεὺς, ὡς φησὶ Ἀριστοτέλης, ἀλλ' οὐκ ἀλληλοφαγεῖ ὥσπερ τὰ λοιπά. *Mugilem* autem Theod. Gaza conuertit κεστρέα, apud Aristotelem libro V. Histor.

φερομένων. ὁ γὰρ κεστρεὺς, τῶν ἄλλων ἰχθύων ἀλληλοφαγούντων, μόνος ἀπέχεται τῆς σαρκοφαγίας. νέμεται δὲ τὴν ἰλὺν ταλαίπωρος, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης Περὶ ζώων.

53. Κιλίκιος ὄλεθρος.] Οἱ Κίλικες λῃστείαις χρώμενοι, ἐπ' ὠμότητι διεβέβληντο. καὶ οἱ Ἀττικοὶ δὲ τὰς πικρὰς τιμωρίας, Κιλικίους καλοῦσιν.

54. Καλλικυρίων πλείους.] Οὕτως ἐν Συρακούσαις ἐκλήθησαν οἱ ὑπεισελθόντες γεώμοροι, Καλλικύριοι. ἔνθεν παροιμιωδῶς ἔλεγον, εἴποτε πλῆθος ἤθελον ἐμφῆναι, ὅτι πλείους ἦσαν τῶν Καλλικυρίων. δοῦλοι δὲ ἦσαν οὗτοι, καὶ τοὺς κυρίους ἐξέβαλον. ἡ δὲ αἰτία τῆς κλήσεως αὐτῶν, διὰ τὸ παντοδαποὺς εἰς τοῦτο συνελθεῖν, ὥστε τοὺς κυρίους ἐγκεῖσθαι.

55. Κίνδυνος ἡ ἐν πρώρᾳ σελίς.] Παροιμιακόν. οἱ γὰρ πολέμιοι τὴν πρώραν εὐθέως ἐφαλλόντες κατέχουσι. Σελὶς δὲ ἡ καθέδρα.

56. Κόραξ ὑδρεύσει.] Παροιμία ἐπὶ τῶν δυσχερῶς τινὸς τυγχανόντων.

rant. Cestreus enim aliis se piscibus mutuò deuorantibus, solus à mutuis carnibus abstinet, victitatque luto miser, vt auctor est libro De animalibus Aristoteles.

53. Cilicium exitium.] Cilices latrociniis infames & crudelitate nobiles. vnde & Attici acerbiores vindictas Cilicias nominabant.

54. Plures Callicyriis.] Sic apud Syracusanos Callicyrij dicti, qui terram aduenientes colerent. vnde Prouerbio dicebant, si quando plures numero indicare vellent, plures esse quàm Callicyrij fuerant. Hi enim serui dominos aliquando sedibus exegerunt. Hinc & nominis appellatio, quòd plures simul concurrerent, dominis vt negotium facesserent.

55. Periculum sella proræ.] Prouerbiale est. Hostes enim in proram nauis occupaturi impetum faciunt. Σελὶς autem sedes est proræ.

56. Coruus aquabit.] Prouerbium de iis qui ægrè aliquid consequuntur.

57. Etiam

Histor. Animal. cap. XI. Ceterùm pisces minores à maioribus solemni ritu deuorari ex Oppiano lib. II. ἁλιευτικῶν, & Homero Iliad. φ'. versu 22. docet M. Ant. Muretus lib. II. Variar. lect. cap. IX. M. Terentius Varro Margopoli περὶ ἀρχῶν, apud Nonium Marcellum in dict. Comest:

Natura humanis omnia sunt paria.
Qui pote plus, vrget. pisces vt sæpè minutos
Magnu' comest, vt aues enecat accipiter.

53. Hesychius meminit: & Iurisconsulti *Isauricum*, quod in Cilicia, pro immani & crudeli dicunt. Vatican. autem sic explicat: Πονηρός. Πονηροὶ γὰρ οἱ Κίλικες· ἢ ὅτι οἱ Κίλικες λῃστείαις, &c.

54. Hæc mancipia Syracusanorum similia Lacedæmoniorum Helotibus, (quos ab Erasmo *captiuos* hîc reddi equidem miror) Thessalorum Penestis, Cretensium Plarotis fuisse Suidas docet.

55. Ἐφαλλόντες κατέχουσι.] Vaticanus interiicit, εἰς τὰ πλοῖα.

56. Cereri ὑδρεύει legunt, sed non in eo positæ, quod aiunt, Fortunæ sunt Græciæ. Fabulam de coruo recitat Ælianus libro I. Histor. Animalium, & Hyginus, itemque Ouidius libro II. Fastorum, quò refert Adagium Erasmus.

N 57. Τὶ

57. Etiam corcorus inter olera.] Corcorum aiunt Peloponnesij vilē esse oleris speciem. vnde deriuatū Adagium.

57. Καὶ κόρκορος ἐν λαχάνοις.] Κόρκορον Πελοποννήσιοι φασὶν εἶναι λάχανόν τι τῶν εὐτελῶν· διὸ καὶ ἡ παροιμία.

58. Corybo stultior.] Simplex hic ac stultus fuit. De amentibus ac delirātibus iactabatur Corybus, à Corybo quodam stolido, quē Magdonis Phrygis filium fuisse putant, Troicis ferè temporibus. Nonnulli mentis expertem faciunt, vt qui (cùm vltra quinque numerare non posset) fluctus numerare maris tentarit.

58. Κορύβου ἠλιθιώτερος.] Εὐήθης καὶ μωρός. ἐπὶ γὰρ τῶν μωραινόντων ἔταττον τὸν Κόρυβον, ἀπό τινος Κορύβου μωροῦ, ὃν οἴονται τὸν Μάγδωνος εἶναι παῖδα τοῦ Φρυγός, κατὰ τὰ Τρωϊκὰ γενόμενον. τινὲς δὲ τοῦτον ἀναίσθητον φασὶ γεγονέναι, ὡς καὶ τὰ κύματα τῆς θαλάσσης ἀριθμεῖν.

59. Corydeo deformior.] Hic Corydeus vt deformis admodū cum liberis à Comicis proscindebatur. quorū vnus Archistratus fuisse perhibetur.

59. Κορυδέως εἰδεχθέστερος.] Οὗτος ὁ Κορυδεὺς ἐπὶ δυσμορφίᾳ ἐκωμῳδεῖτο, καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ. ἕνα δὲ τῶν Ἀρχίστρατον εἶναι φασίν.

60. Cornix scorpium.] Vsurpatur in eos qui res difficiles & noxias aggrediuntur: estque deficiens oratio: deest enim, rapuit. Raptus namque à coruo scorpius aculeo venenum inseruit, læsitque.

60. Κορώνη τὸν σκορπίον.] Παροιμία ἐπὶ τῶν δυσχερέσι καὶ βλαβεροῖς ἐπιχειρούντων· ἐλλειπτικὴ δέ· λείπει γὰρ τὸ, ἥρπασε. ὁ γὰρ ἁρπασθεὶς ὁ σκορπίος, ὑπ' ἐλάττονος ἐδράσσετο, ἐμβαλὼν τῷ κέντρῳ τὸν ἰὸν, ὅπερ ἔπαθε.

61. Κου-

57. Τὰ τῶν εὐτελῶν.] Addit Vatic. ἀρχὴν δύναται δεῖ ᾗ ἡ παροιμία. Κόρχορος etiam per χ in secunda syllaba, dicta hæc herba: qua de Theophrastus lib. VII. cap. VII. Hist. plantarum. Plinius Alexandrinam facit. At apud Aristophan. ἐν σφηξί, Κᾆθ' ἥψαμεν τοῦ κορχόρου. *Dehinc corchorū coximus.* Piscis vilissimi nomen agnoscit interpres, vti & Suidas, atq; Hesychius. Vsum autem Prouerbij hoc loco quàm Erasmus, feliciùs explicat Henricus Steph. quin & λαχάνοισιν legendo versum explebis anapæsticum dimetrum.

58. Κόροιβος scribunt alij, in his Diogenianus cum diphthongo in secunda; quomodo & quemdam Maro nominat Æneid. II. ver. 341. vbi Seruius Honoratus ab Euphorione poëta stultum inductam Corœbum scribit. Quòd autem fluctus numerare conatus sit numerorum expers, auctor Lucianus in Amoribus, & in Hermotimi extremo, & Eustathius Odyss. κ'. Meminit Corœbi etiam in ποικίλ. ἱστ. Ælianus libro XIII. cap. XV.

59. Variant hìc quoque in scriptura Parœmiographi. Κορύδου enim Diogenianus habet: Κορυδέως Mich. Apostolius. Rectè Vatican. cod. Κορυδέως, vt hinc quoque rustici illius *Corydonis* manasse appellatio videatur. Mox etiā integrè præfert: Ἐπὶ δυσμορφίᾳ ἐκωμῳδεῖτο καὶ οὗτος καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ, ὧν ἕνα Ἀρχίστρατον εἶναι φασίν: quod interpretando sequi placuit.

60. Vatic. pro ἐπιχειρούντων, ἐγχειρούντων habet. Huc lepidum pertinet Archiæ poëtæ (quem M. Tullius defendit) Epigramma lib. I. Ἀνθολ. εἰς δίκην. quod Latinè apponere in Græcarum litterarum rudium gratiam placuit:

Olim

61. Κουρήτων στόμα.] Ἐδόκουν γὰρ εἶναι οὗτοι μάντεις· οἷον, Θεσπιῳδὸν στόμα.

62. Κρητίζειν.] Ἐπὶ τοῦ ψεύδεσθαι καὶ ἀπατᾶν ἔταττον τὴν λέξιν. καί φασιν ἀπὸ τοῦ Ἰδομενέως τοῦ Κρητὸς τὴν παροιμίαν διαδοθῆναι. λέγεται γὰρ, διαφορᾶς ποτὲ γενομένης τοῖς ἐν Τροίᾳ Ἕλλησι περὶ τοῦ μείζονος, καὶ πάντων προθυμουμένων τὸν συναχθέντα χαλκὸν ἐκ τῶν λαφύρων πρὸς ἑαυτοὺς ἀποφέρεσθαι, γενόμενον κριτὴν τὸν Ἰδομενέα, λαβόντα παρ' αὐτῶν τὰς ἐνδεχομένας πίστεις, ἐφ' ᾧ κατακολουθήσαι τοῖς κριθησομένοις, ἀντὶ πάντων τῶν ἀριστέων ἑαυτὸν προστάξαι. διὸ λέγεσθαι τὸ, Κρητίζειν.

63. Κριὸς τροφεῖα ἀπέτισεν.] Ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀχαρίστων. ἐπὶ τὰς φάτνας πλήττουσιν οἱ κριοί. λέγεται γὰρ ὡς εἴρηται ἐπὶ τῶν ἀχαρίστων τοῖς εὖ προσδιατεθεῖσι, Κριὸς τὰ τροφεῖα. καὶ γὰρ τοὺς κριοὺς ἐκτραφέντας τύπτειν τοὺς θρέψαντας καὶ ἔτι τρέφοντας. μέμνηται αὐτοῦ Μένανδρος.

61. Curetum os.] Hi enim vates esse videbantur. Tale illud, *Os vaticinans.*

62. Cretizare.] Vsurpata vox pro mentiri ac decipere, tractumque aiunt vetus verbum ab Idomeneo Cretensi. Nata enim inter Grecos ad Troiam de præstantia contentione, singulisque ad se æs è manubiis collectũ deferri optantibus, Idomeneum iudicem deligunt, vt capta singulis ex fide, quæ cuique virtutis ergô obuenirent, distribueret, sibi ipse adiudicauit. Vnde dici cœptum, *Cretizare.*

63. Aries alimoniam rependit.] In ingratos iactatum Prouerbium. nam præsepia cornu ferit aries. Vsurpatur, vt diximus, in ingratos erga benemerentes. Petunt enim arietes cornibus sæpè eos, qui aluerunt, & qui adhuc alunt. extat apud Menandrum.

64. Cissa-

Olim dum liquido volitaret in æthere coruus,
Scorpius è terra prosilit; ille notat.
Deuolat, vt rapiat. verùm hic tellure ruenti
Tela repentè citus fixit acuta pedi:
Et vita orbauit. sic quam prior ille parabat
Infelix alij, rettulit inde necem.

61. Adagij meminit & Hesychius. Nota vel pueris Curetum Iouem in Creta educantium fabula. Mox legit Vatic. quasi alij Adagium sic efferre sint soliti, Οἱ δὲ Θεσπιῳδῶν στόμα. Suidas totidem verbis, sed Θεσπιῳδὸν legit: *Vaticinum os.*

62. Vatic. sic initio: Κρητίζειν ἐπὶ τοῦ ψεύδεσθαι καὶ ἀπατᾶν εἰωθότων, &c. Affine huic, Πρὸς Κρῆτα κρητίζειν. quo vsus Plutarchus Prouerbio in vita Pauli Æmilij, iterumque in Lysandri: Πρὸς Κρῆτα δ' ἄρα, τὸ τοῦ λόγου, κρητίζων ἠγνόει τὸν Φαρνάβαζον. Notus & Epimenidis Cretensis versus de Cretensibus, à sancto Paulo ad Titum Cretensium Episcopum cap. 1. ver. 12. citatus:

Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται, κακὰ θηρία, γαστέρες ἀργαί.

Cuius principium est apud Callimachum Hymno in Iouem: vbi interpres: Παροιμία inquit, ἐπὶ τὸ Κρητίζειν, ἐπὶ τοῦ ψεύδεσθαι, ἀπὸ Ἰδομενέως τοῦ Κρητὸς ῥηθεῖσα, &c. Naso:

——— *non fingunt omnia Cretes.*

Idomeneo verò, bello Troiano alia contentio cum Aiace Oileo, apud Homerum Iliados Ψ. Rursum alia apud Maronem III. Æneid. v. 401. & XI. Æn. v. 265.

63. Simile huic illud apud Suidam, Κριοῦ διακονία, *Arietis ministerium*: apud quem eadem repperi quæ hoc loco Vatican. præfert codex: Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀχαρίστων. καὶ γὰρ τοὺς κριοὺς ἐκτραφέντας κερίττειν τοὺς θρεψαμένους· ὅ ἐστι κερατίζειν καὶ πλήττειν διὰ κεράτων. Καὶ ὅμοιον, Κριοῦ διακονία. Non dissimile quod de Aristotele

64. Cissamis Cous.] Hic pecore pascendo diues admodum euasit: eidemque apparuisse ferunt quotannis anguillam ouium pulcerrimam rapientem, atque à Cissami interemtam: illam verò in somno apparuisse, & vt se humo conderet, iussisse. Qua re neglecta, stirpem eius funditus periisse.

65. Cantharo callidior.] Vsurpatum in improbos atque astutos. Fuit enim Athenis caupo Cantharus nomine, ob improbitatem ac proditionem capitis damnatus.

66. Surdior turdo.] Huius Eubulus in Baccho meminit. Ait enim surdam hanc esse auem.

67. Lucrum pudori præstat in mœchum aut fornicem.] Huius Prouerbij meminit Callias in Atalesta.

64. Κίσαμις Κῶς.] Οὗτος ἦν πολυθρέμματος· τούτῳ φασὶν ἔγχελυν ἐπιφαινομένην κατ' ἔτος τὸ κάλλιστον τῶν προβάτων ἁρπάζειν, καὶ τὸν Κίσαμιν ἀνελεῖν αὐτήν· φαινομένην δὲ αὐτῷ κατ' ὄναρ, κελεῦσαι καταθάψαι αὐτήν· τὸν δὲ μὴ φροντίσαντα, παγγενῆ ἀπολέσθαι.

65. Κανθάρου σοφώτερος.] Ἡ παροιμία εἴρηται ἐπὶ τῶν πονηρῶν καὶ κακούργων. ἐπειδή τις Ἀθήνησι κάπηλος Κάνθαρος καλούμενος, ἐπὶ πονηρίᾳ καὶ προδοσίᾳ θανάτου ἐζημιώθη.

66. Κωφότερος κίχλης.] Ταύτης Εὔβουλος ἐν Διονύσῳ μέμνηται. φασὶ γὰρ κωφεύειν τὸ ζῶον.

67. Κέρδος αἰσχύνης ἄμεινον ἕλκει μοιχὸν ἢ μυχόν.] Ταύτης μέμνηται Καλλίας ἐν Ἀταλεστῇ.

68. Κωφό-

erga Platonem præceptorem ingrato iactatum, vt Muli pullus diceretur, ex Æliani Variis lib. IV. cap. IX. Laërtio, Ammonio, & Helladio retuli in Vitis Parallelis Aristotelis ac Demosthenis, Olympiade CVII. an. IIII.

64. Mutila hîc Erasmi interpretatio, neque integrè hęc reddidit. quamobrem quid mirum si Delio egere natatore pronuntiarit? Lego itaque: Κίσαμις Κῶος, & ἔγχελυν, & infrà: παγγενεί, etsi παγγενῆ editum etiam in Thesauro Henr. Stephani, vt rectè in vita Mosis est apud Greg. Nyssenum. Sic dicimus πανδημεί, πανοικεί, πανσυδεί: quorum exempla passim obuia.

65. Desiderius ab animante scarabæo Adagij originem repetit, quē aquilæ auium reginæ sic infestum esse, vt oua nido excutiat; vel ex Æsopico Apologo, & è Physicis notum. Vaticanus autem liber habet, εἰς θάνατον ἐδικάσθη.

66. Suidas ex hoc ipso Eubulo legit ἀφωνότερος κίχλης, quod verius putem, etsi garrula est auis & palato in deliciis.

67. Εἰς μοιχὸν ἢ μυχόν.] Locus haud dubiè bis corruptus, vt nesciam quid in mentem Cognato venerit (Erasmus enim silentio talia præterit) reddenti: *Prodit mœchum & secessum.* Et mox: *Callias in Arista.* Theod. Canterus, homo doctissimus, tentabat ἐν Ἀταλάντῃ, sed quis Calliæ hoc drama laudet equidem ignoro. Veteris fortasse poëtæ sit, quod huc minimè pertineat, aut insignitè deprauatum sit necesse est. Παρονομασίαν in μοιχὸν καὶ μυχὸν agnosco. Refert quidem Diogenianus Prouerb. vt in auaros impudentesque iactatum: & Suidas sollemne illud suum seruat, vt veteris alicuius scriptoris verba, tacito tamen eius nomine, adscribat, prætereà nihil. Affine autem huic Vespasiani Aug. illud ad Titum: *Lucri bonus est odor ex re Qualibet*, à Satyrico etiam Iuuenali relatum Sat. XIV. ver. 204. contra illud Hesiodium:

Μὴ

68. Κωφότερον τοῦ Τορωναίου λιμένος.] Λιμὴν ἐστὶ ἐπὶ Τορώνῃ τῆς Θρᾴκης. στενὰς δὲ ἔχει δύο μακρὰς τὰς ἀπὸ τοῦ πελάγους καταῤῥεούσης, ὡς μὴ ἀκούεσθαι τοὺς ἐν αὐτῷ τὸν τῆς θαλάττης ἦχον.

69. Κροβύλου ζεῦγος.] Παροιμία ἐπὶ τοῖς ὑπερβαλούσῃ πονηρίᾳ κεχρημένοις τῇ τόλμῃ. μετῆκται δὲ ἀπὸ πορνοβοσκοῦ τινὸς Κροβύλου, ἑταίρας κτησαμένου δύο, ὡς μὴ μόνον ἐπὶ ταύταις πολλοὺς τῶν νέων λυμαίνεσθαι, ἀλλὰ καὶ ἐξ ὧν ἔκλεπτεν ἐλυμαίνετο. τοὺς οὖν ἴσους τῇ ἐκείνου πονηρίᾳ ὡς δύνασθαι συζυγῆναι αὐτῷ, Κροβύλου ζυγὸς ἔλεγον. ἢ διὰ τὸ εἶναι δύο τὰς ἑταίρας.

70. Κύδος.] Λοιδορία κακολογία. καὶ Κυδάζειν, τὸ λοιδορεῖν καὶ κακολογεῖν. ἡ δὲ πρώτη συλλαβὴ βραχέως ἐκφέρεται. καὶ ὅταν λοιδορίας ἐκτίσῃ τὶς ἐπὶ μηδενὶ ἀξίως συκοφαντουμένοις, παροιμιωδῶς λέγεται, Κύδους ἐκτετικέναι.

68. Surdior portu Toronæo.] Toronæ ciuitatis Thraciæ portus est, qui duobus longis & angustis accessibus à mari procurrit, vt qui in eo versantur, ne maris quidem murmur audiant.

69. Crobyli par.] Prouerbium adhibetur in eos qui insignitè improbi sunt. Tractum autem à lenone quodam Crobylo, duo scorta alente, quibus adolescentes multos non modò pelliceret, sed & eos expilando læderet. Pares itaque ipsi malitia, adeò vt cum illo copulari meritò possent, *Crobyli bigam* dicebant: vel ideò quòd binæ illæ meretrices numero essent.

70. Κύδος.] Pro conuitio & maledicentia. & Κυδάζειν cōuitiari vel malè loqui, prima dictionis syllaba breui effertur. Et cùm quis ob rem nihili per calumniam deferretur, Prouerbiali formula dicebatur, Κύδου δίκην ἐκτετικέναι, *Conuitij pœnam dependisse.*

71. Cyzi-

Μὴ κακὰ κερδαίνειν· κακὰ κέρδεα ἶσ' ἄτῃσιν.
Ne malè lucreris, mala lucra æqualia damnis.

Plutarch. lib. De audiendis Poëtis, Poëtæ veteris, sed ἀδήλου, in hanc sententiam versus citat, & Sophoclis illud:

Τὸ κέρδος ἡδὺ, κἂν ἀπὸ ψευδῶν ἴῃ.
Dulce est lucrum, profectum & à mendaciis.

Et Iulij Cæsaris illud: *Si violandum est ius, regnandi causa violandum.* Deniq; Euripideum hoc in Hippolyto coronato:

Ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος.

68. Refert & Suidas vtrumque Prouerbium, Κωφότερος κίχλης, & Κωφότερος τοῦ Τορωναίου λιμένος: sed interpres Germanus permiscendo turbauit. Simile de Nili catadupis seu catarrhactis refert in somnio Scipionis M. Tullius, accolas eius sonitu obsurduisse. Vatic. autem ampliùs hoc loco: Παρὰ Τορώνην τῆς Θρᾴκης καλεῖται τὶς κωφὸς λιμήν. εἴρηται δὲ ἡ παροιμία παρόσον ὁ ἐν Τορώνῃ τῆς Θρᾴκης λιμὴν. στενὰς δὲ, &c. & statim καταῤῥούσης pro καταῤῥεούσης, sed non placet.

69. Κροβύζου in Suida constanter legas, nisi operarum σφάλμα est, interpretaturque ad eumdem propè modum, de scelere nimis arctè coniunctis. Vaticanæ verò membranæ Κροβύλλου, geminata λλ præferūt, adeò variatum sæpè in propriis nominibus. Additque idem codex: Ἐπὶ τῶν ὑπερβαλλούσῃ πονηρίᾳ χρωμένων. Κρόβυλλος γὰρ ἑταίρας δύο κτησάμενος πολλοὺς τῶν νέων δι' αὐτῶν ἐλυμαίνετο.

70. Κύδος quoque Hesychio est κακολογία καὶ λοιδορία. Quidam accentu distinguunt κῦδος *gloriam*, & κύδος *conuitium*. Aliter tamen Suidas.

 71. Habet.

71. Cyziceni ſtateres.] Celebres fuerunt hi vt benè cuſi, impreſſam habentes muliebrem formá Matris deorum; in auerſa verò parte leonis caput.

72. Cythonymi turpitudo.] De eo cuius maius, quàm vt celari nomen debeat ob calamitates factaque: vel qui mali eſt nominis, vel actionibus infamis; vel denique taceri dignus.

73. Canis in vincula.] In eos dictum qui ſeipſos vltrò puniendos tradunt, quale illud: *Bos ad vincula.*

74. Cous Chio.] Cous tali iactus ſex valebat. Hinc natum Prouerbium: *Cous ad Chium* [collatus]. Chius enim vnionem valebat, Cous verò ſenionem.

75. Corycæus auſcultauit.] Huius Prouerbij meminit in Enchiridio Menander. Piratę enim ad Corycum Pamphyliæ graſſabantur. Horum quidam cum iis, qui Coryci negotiabantur, commixti erant. Nauigantium merces, nauigandique idoneum tempus, quando conſcenderent, piratis ſignificabant. Mercatores hac re cognita plurima tegebant. Poſtquam verò in piratas incidiſſent, inualuit Prouerbium in eos, qui clàm aliquid agere ſe putabant, quod pòſt tamen innoteſceret.

71. Κυζικηνοὶ στατῆρες.] Διεβεβόηντο οὗτοι ὡς εὖ κεχαραγμένοι, πρόσωπον δὲ ἦν γυναικεῖον ὁ τύπος Μητρὸς θεῶν. ἐπὶ δὲ θατέρου, προτομὴ λέοντος.

72. Κυθωνύμου αἶσχος.] Αἴσχιον κλέος ἔχοντος ἢ οὗ ἄν τις ἐπικρύψῃ τὸ ὄνομα διὰ τὰς συμφορὰς καὶ τὰς πράξεις, ἢ δυσωνύμου, ἢ περιβοήτου περὶ τὰς πράξεις, ἢ ἀξίου κεκρύφθαι.

73. Κύων ἐπὶ δεσμά.] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς εἰς κολάσεις ἐπιδόντων· καὶ, Βοῦς ἐπὶ δεσμά.

74. Κῷος Χίῳ.] Ὁ Κῷος ἀστράγαλος ἠδύνατο ἕξ. παροιμία δέ ἐστι, Χῖος πρὸς Κῷον. ὁ μὲν γὰρ Χῖος ἠδύνατο ἕν, ὁ δὲ Κῷος, ἕξ.

75. Κωρυκαῖος ἠκροάζετο.] Ταύτης Μένανδρος μέμνηται ἐν τῷ Ἐγχειριδίῳ. πειραταὶ γὰρ περὶ Κώρυκον τῆς Παμφυλίας ἦσαν, καί τινες τῶν ἐκ Κωρύκου συμπράττοντες αὐτοῖς, περιειργάζοντο, τῶν πλεόντων τὰ φορτία καὶ τὸν καιρὸν, καθ᾽ ὃν μέλλοιεν πλεῖν, καὶ τοῖς πειραταῖς ἐμήνυον. τοῦτο μαθόντες οἱ ἔμποροι, ἔκρυπτον τὰ πολλά. ἐπεὶ δὲ καὶ οὕτω τοῖς πειραταῖς ἐγεγόνει, ἐκράτησεν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν δοκούντων μὲν λάθρα πράττεσθαι, εἰς γνῶσιν δὲ ἐρχομένων.

76. Καὶ

71. Habet eadem Suidas, abſunt tamen illa Μητρὸς θεῶν.

73. Vtrumque Heſychius Adagium explicat. Vatic. autem habet codex: Εἰς κολάσεις ἐπιδιδόντων. ὅμοια τῷ, Βοῦς ἐπὶ δεσμά.

74. Habet Heſychius & Suidas, ſed in hoc corruptè arbitror legi ἔνδον, & ἔξω, pro ἓν & ἕξ, nata è compendiis, vt fit, menda. Latini vnionem *canem* nominabant quem & Iones οἶον appellarunt, vel οἴνας potiùs: vt ſuprà Adag. 23. huius Centuriæ vidimus, monetque Pollux, *Coum* verò ἑξίτην, vel ſenionem. Perſius Sat. III.

——— quid dexter ſenio ferret
Scire erat in votis, damnoſa canicula quantum
Raderet. ——— Martialis:
Senio nec noſtrum cum cane quaſſat ebur.

75. Μένανδρος.] Hîc dubium Comicúſne

76. Καὶ σφάκελοι ποιοῦσιν ἀτέλειαν.] Πεισίστρατος, ὥς φασιν, ὁ τύραννος δεκάτην τῶν γεωργουμένων ἀπῄτει τοὺς Ἀθηναίους. παριὼν δέ ποτε, καὶ ἰδὼν πρεσβύτην πέτρας ἐργαζόμενον καὶ τόπους λιθώδεις, ἤρετο τὸν πρεσβύτην, τίνας ἐκ τῶν τόπων κομίζοιτο τοὺς καρπούς. ὁ δὲ ἀπεκρίνατο, Ὀδύνας καὶ σφακέλους, καὶ τούτων δεκάτην Πεισίστρατος φέρει. θαυμάσας δὲ ὁ Πεισίστρατος τὴν παῤῥησίαν αὐτοῦ τῆς δεκάτης ἀτέλειαν ἔδωκε. ἐκ τούτου οἱ Ἀθηναῖοι τῇ παροιμίᾳ ἐχρήσαντο.

77. Κύρβεις κακῶν.] Καλοῦνται παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις σανίδες τρίγωνοι, ἐν αἷς τοὺς νόμους ἀνέγραφον, καὶ τὰς κατὰ τῶν ἀδικούντων τιμωρίας. ἐπὶ τοίνυν τῶν σφόδρα πονηρευομένων ἡ παροιμία εἴρηται.

78. Κλαίει ὁ νικήσας, ὁ δὲ νικηθεὶς

76. Et sphaceli faciunt immunitatem.] Pisistratus tyrannus, vt narrant, ab Atheniensibus decimas exigebat eorum, quæ in agris prouenissent. Egressus verò aliquando, vidensque senem in petra, hoc est, petricoso loco laborantem, interrogauit: quos inde fructus referret. Subiecit ille: Dolores, inquit, & sphacelos, & horum decimam Pisistratus exigit. Admiratus tyrannus hominis in dicendo libertatem, decimarum immunitatem Atheniensibus concessit, qui hoc exinde Prouerbio vti cœperunt.

77. Cyrbes malorum.] Atheniensibus tabulæ triangulares sic dictæ, quibus inscriptæ Leges ac delinquentium pœnæ. Vsurpatur Prouerbium in vehementer improbos.

78. Flet victor, victus at interiit.]

cúsne an Historicus laudetur. equidem de hoc magis crediderim qui hæc narrarit. Suidas enim in Κώρυκος *Dexippum* vtique historicum in *Thesauro*, & hîc in *Enchiridio Menandrum* citat De loco *Coryci* varij variè. Strabo lib. XIV. Lydiæ montē facit, & Prouerbij atq; historię; sed cuius frustrà lectionem Erasmus tentarit, tueturq; H. Stephanus. Suidas cum Zenobio Pamphylię attribuit, sed promontorium ille, hic opidum portumq; facit. Stephanus Byzantius περὶ πόλεων mirè variat, montem, portum, insulam, & opidum, nunc Cretæ, nunc Ciliciæ agnoscens. verùm non procul Pamphylia Cilicia afuit. Affine autem huic Adagium, quod Cebes Thebanus in humanæ vitæ Tabula extrema παροιμιωδῶς extulit, Τὸ Κωρύκιον ἄντρον ἔχει, *Corycium antrum incolit*: pro, Tutus non est à piratis, prædonibusque. Cum quibus enim Corycęi exploratores se coniunxerant spoliabantur à piratis, ipsi verò immunes abibant. Sed de hoc nos loco plura in libris *Obseruationum humanarum* disserimus, quæ hîc inculcari putidum foret.

76. Habet Suidas & Hesychius, quorum hic grauem quemuis dolorem σφάκελον significare ait. Medici verò Galenus, & Aëtius νέκρωσιν: ac de Philosophis Theophrastus in Plantis *sflerationem* facere videntur. Æschylus in Prometheo de graui mentis emotione capit. Vatic. autem codex hîc legit: Καὶ δέ ποτε τόποις λιθώδεις, & statim, Πεισιστράτῳ φέρει.

77. Σανίδες τρίγωνοι.] *Triquetræ tabulæ*. sic & Suidas. Non rectè igitur Erasmus *quadras* reddidit. Apollonij interpres in lib. IV. Argonaut. Οἱ δὲ ἀκριβέστεροι ἄξονας μὲν τετραγώνους λίθους, κύρβεις δὲ τριγώνους. De vtrisque Plutarchus in Solone, ex Aristotele: & Pollux libro VIII. Onomastici, & de vocibus Atticis Thomas Magister in dict. ἄξονες. Geminum autem Prouerbium suprà, Ἰλιὰς κακῶν, & infrà, Λέρνη κακῶν.

78. Diogenianus cum Zenobio consentit, & placet. Video tamen inuertere Chiliastem

periit.] Sumtum è Sibyllæ Erythreæ oraculo, quæ de Philippo post pugnam ad Chæroneam ita cecinit. Victi enim ac superati Athenienses cum Thebanis perierunt; Philippus verò victoria potitus mox post pugnam à Pausania est interemtus.

79. Amicorum omnia communia.] Refert Timæus Pythagoram auditoribus Italiam obeuntibus bona vt inter se communia haberent, persuasisse. Vnde in Prouerbium symbolum hoc Pythagoricum cessit.

80. Celmis in ferro.] Vsurpatur in eos qui seipsos nimiùm crederent

ἀπόλωλεν.] Αὕτη παρῆλθεν ἐκ χρησμοῦ Σιβύλλης τῆς Ἐρυθραίας. περὶ γὰρ Φιλίππου μετὰ τὸ ἡττηθῆναι, μετὰ τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ μάχην, τὸ ἔπος εἶπεν. ἐπειδὴ οἱ μὲν Ἀθηναῖοι καὶ οἱ Θηβαῖοι ἡττηθέντες ἀπώλοντο, Φίλιππος δὲ νικήσας μετὰ τὴν μάχην, εὐθὺς ὑπὸ Παυσανίου διεφθάρη.

79. Κοινὰ τὰ φίλων.] Τίμαιός φησιν ὅτι προσιόντας Πυθαγόρᾳ μαθητὰς περὶ τὴν Ἰταλίαν ἔπειθεν ὁ φιλόσοφος κοινὰς τὰς οὐσίας ποιεῖσθαι. ὅθεν εἰς παροιμίαν ἡ συμβολὴ τοῦ Πυθαγόρου ἦλθεν.

80. Κέλμις ἐν σιδήρῳ.] Αὕτη τάττεται ἐπὶ τῶν σφόδρα ἑαυτοῖς πιστευσάντων, ὅτι

liastem Batauum ac Ios. Scaligerum:

Κλάιει ὁ νικηθεὶς, ὁ δὲ νικήσας ἀπόλωλεν.

Qui vicit periit: plorant qui succubuere.

De Philippi cæde nos pluribus in Vitis comparatis Aristot. & Demosth. ad Olymp. CXI. anno I. vbi & de altero eidem ab Apolline dato oraculo, è Gemisto Plethone lib. II. extremo Ἑλληνικῶν:

Ἔστεπται μὲν ὁ ταῦρος, ἔχει τέλος, ἔστι δ' ὁ θύσων.

Taurus adest, & finis adest, ferietq; minister.

Aliud item Apollinis Pythij oraculum huic non dissimile commemorat idem Pletho extr. lib. II. Παραλειπομένων:

Τῆς ἐπὶ Θερμώδοντι μάχης, ἀπάνευθε γενοίμην
Αἰετὸς ἐν νεφέεσσι, καὶ ἠέρι θηήσασθαι.
Κλαίει ὁ νικηθεὶς, ὁ δὲ νικήσας ἀπόλωλε.

O vtinam fierem Iouis ales in æthere, iuxta
Thermodontis aquas, procul vt bella horrida ab alto
Despicerem. Victus flet: at hic, qui vicit, obiuit.

79. Timæum citat & Laërtius auctorem, in Pythagora. Cicero quoque libro I. de Legibus: *Vnde*, inquit, *illa Pythagorica vox*: Τὰ τῶν φίλων κοινά? Ampliùs Agellius libro I. Noct. Attic. cap. IX. *Omnes*, inquit, *simul, qui à Pythagora in cohortem illam disciplinarum* (alij *discipulorum*; ego *disciplinæ* malim) *recepti erant, quod quisque familiæ pecuniæq; habebant in medium dabant, & coibatur societas inseparabilis; tanquam illud fuerit antiquum consortium, quod in rè* (leg. *iure*) *atque verbo Romano appellabatur* κοινόβιον. Porphyrius quoque Malchus in Pythagoræ vita de eius auditoribus: Οὗτοι καὶ τὰς οὐσίας κοινὰς ἔθεντο. & Iamblichus lib. I. cap. XXX. Κοινὰ γὰρ πᾶσι πάντα καὶ ταὐτὰ ἦν. ἴδιον δὲ οὐδεὶς οὐδὲν ἐκέκτητο. καὶ εἰ μὲν ἤρεσκετο τῇ κοινωνίᾳ, ἐχρῆτο τοῖς κοινοῖς κατὰ τὸ δικαιότατον. Id quoque, vt alia plurima, suum fecit Plato, qui & vxores voluit esse communes. Sed eam rerum omnium communionem refellit Lactantius Firmianus lib. III. à cap. XXI. Fortunas etiam inter se communes habuisse Christianos initio nascentis Ecclesiæ, cùm Apostoli in commune conferrent omnia, Act. cap. II. vers. 44. legimus. Adagium verò quis non habet? Plato lib. V. de Legibus, Aristoteles II. Polit. & VIII. Ethicorum Nicom. Plutarchus περὶ φιλαδελφίας, Euripides frequenter, Terentius in Adelphis, Cicero prætereà I. Offic. & noto Epigrammate Martialis lib. II.

80. Deprauatè hîc excusum erat, vt & apud Cognatum, εἰς τῶν Ἰουδαίων δακτύλῳ, pro ἰδαίων δακτύλων, etsi Vatican. vitiosè ἰδέων. Et mox ἀδελφῶν reposui pro δελφῶν. Pòst paulò

ὅτι ἰσχυροὶ καὶ δυσχείρωτοι πεφύκασι. Κέλμις γὰρ εἷς τῶν Ἰδαίων Δακτύλων τὴν μητέρα Ῥέαν ὑβρίσας, καὶ μὴ ὑποδεξάμενος ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν εὐμενῶς ἐν τῇ Ἴδῃ, ἀφ' οὗ ὁ στερεώτατος ἐγένετο σίδηρος. μέμνηται τῆς ἱστορίας Σοφοκλῆς ἐν Σατύροις.

81. Κάκιον Βάβις αὐλεῖ.] Τάττουσι ταύτην ἐπὶ τῶν κατὰ τὸ χεῖρον ἀποκλινόντων. φασὶ δὲ ὅτι ὁ Βάβυς ἀδελφὸς ἦν Μαρσύου, ὃν Ἀπόλλων ὑπερτενῆ κρεμάσας ἐκ πίτυος ἐξέδειρεν, ἐρίσαντα αὐτῷ περὶ μουσικῆς. βουλόμενος δὲ καὶ τὸν Βάβυν ἀνελεῖν, Ἀθηνᾶς ὑποθεμένης, ὡς ἀφυῶς τῷ αὐλῷ χρᾶται, ἀφῆκεν αὐτόν. ὅθεν εἰς παροιμίαν περιήχθη, ὅτι Κάκιον Βάβις αὐλεῖ.

82. Κακοῦ κόρακος κακὸν ᾠόν.] Τὴν παροιμίαν ταύτην οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ πτηνοῦ ζώου φασὶν εἰρῆσθαι, ὅτι οὔτε αὐτὸς βρωτός ἐστι, οὔτε τὸ ᾠόν. οἱ δὲ, ἀπὸ Κόρακος τοῦ Συρακουσίου ῥήτορος,

& fortes & inuictos. Celmis enim vnus è Dactylis Idæis, Rhea matre constuprata, à fratribus in Ida non benignè receptus est, tametsi ab eo cūdi ferrum soleret solidissimum. Meminit historiæ Sophocles in Satyris.

81. Peius Babys tibia cantat.] Iaci solet in eos qui deteriores exercendo fiunt. Ferunt Babyn Marsyæ fratrem fuisse, quem Marsyam Apollo, quòd secum cantandi laude contendere esset ausus, de pinu suspensum excoriauit. Volens autem & Babyn fratrem de medio tollere, intercedente Pallade, quòd infeliciter & indoctè tibia caneret, missum fecit. Hinc natum Adagium: *Deterius Babys canit.*

82. Mali corui malum ouum.] Prouerbium quidam ab aue coruo dictum existimāt; quod animal neque esui aptum, neque ouum eius. Alij à Corace Syracusano Rhetore, qui primus benè di-

paulò concinniùs Vatic. Καὶ μὴ ὑποδεξάμενος εὐμενῶς ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν ἐν τῇ Ἴδῃ. *Idæos Dactylos* recenset Apollonij Argonaut. enarrator ex auctore Phoronidis, (nō, vt Erasmus credidit, Phoronide auctore) quem Hellanicum fuisse ex eodem Scholiaste lib. III. item & Athenæo lib. IX. coniicere licet, *Curetasq́;* fuisse eosdem & *Corybantas*. A digitorum paritate dici auctor Diodorus lib. VI. Biblioth. & Strabo libro X. vbi & Sophoclem laudat, pluraque commemorat, quæ vterque Cælius, Rodig. & Calcagn. in Aduersaria retulit.

81. Prouerbium explicat & Athenæus lib. XIV. Δειπνοσ. emēdante Desiderio semel iterumque, vbi Καὶ Κίων ἢ Βάβις αὐλεῖ, pro Κάκιον ὁ Βάβυς reponit, & pro τὸ Βάβυος χερὸν, τοῦ Βάβυος χεῖρον. De Marsya nota fabula ex Ouidij Metamor. Diodoro, Æliano, & aliis. Eumque de pinu ab Apolline suspensum auctor Apollodorus lib. I. & Longus scriptor Atticus ποιμενικῶν lib. IV. Κρεμᾷ γέροντα ἄνθρωπον ἐκ μιᾶς πίτυος ὡς Μαρσύαν. *Suspenderit me senem de pinu aliqua ceu Marsyam.* Ad quem locum notat eruditissimus Iungermannus, aliis ἐκ φηγοῦ suspensum Marsyam, vt Nonno Dionys. lib. I. & Agathiæ lib. IV.

82. Commemorantur eadem in Hermogenis Προλεγομένοις. Coracis autem & Tisiæ Siculorum, vt Rhetoricæ scriptorum antiquissimorum meminit Fabius lib. III. cap. I. De *Protagora & Euathlo* gemina historia apud Agellium libro V. Noctium Atticarum capite X. & Apuleium in Floridis.

nè dicendi artem docuerit. Huic discipulus Tisias nomine præmium promisit, vocatusque in ius, Coraci dixit: Si me viceris, Corax, nihil didici, nihilque mercedis accipies; sin victus eris, ne sic quidem debeo. Admirantes acutè inuentum adolescentis iudices, acclamarunt: *Mali corui malum ouum.* Vsurpatur Prouerbium in improbos mala patrantes.

πρώτου διδάξαντος τέχνην ῥητορικήν. ὑπὸ γὰρ τούτῳ, ὥς φασι, μαθητὴς Τισίας ὀνόματι, μισθὸν ἀπαιτούμενος, καὶ εἰσαγόμενος εἰς τὸ δικαστήριον, εἶπε πρὸς τὸν Κόρακα, Εἰ μὲν με νικήσῃς, ὦ Κόραξ, οὐδὲν μεμάθηκα, καὶ οὐ λήψῃ τί· εἰ δ' ἡττηθήσῃ, οὐ καὶ μὴν τὸν μισθὸν ὡσαύτως. θαυμάσαντες οὖν οἱ δικασταὶ τὸ σόφισμα τοῦ νεανίσκου, ἐπεφώνησαν, Κακοῦ κόρακος κακὸν ὠόν. εἴρηται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν πονηρὰν πονηρὰ ποιούντων.

83. Cythnicæ calamitates.] Cessit in Prouerbium à Cythniorum aduersis. Aristoteles enim auctor est, vsque eò malè ab Amphitryone acceptos, vt ingentes calamitates, cædes, damnaque κυθνώδεις appellarentur.

83. Κυθνώδεις συμφοραί.] Τοῦτο εἰς παροιμίαν ἦλθε διὰ τὰ Κυθνίοις συμβάντα. φησὶ γὰρ Ἀριστοτέλης οὕτως κακῶς αὐτοὺς διατεθῆναι ὑπὸ Ἀμφιτρύωνος, ὥστε τὰς μεγάλας συμφορὰς Κυθνώδεις καλεῖσθαι.

L.

84. LEPVS dormiens.] In eos dictum Prouerbium qui se dormire fingunt.

85. Lepus pro carnibus currit.] Timidum nimiùm quantum animal lepusculus; vnde & *Rheginus lepus* dictus. Rheginenses enim vt formidolosos Comœdia perstrinxit. Iactatur itaque hoc Prouerbium, *Lepus pro carnibus currit*, in eos qui de vita periclitantur, ac pro ea tuenda nauiter satagunt.

86. Lerna malorum.] Prouerbium

Λ.

84. ΛΑΓΩΣ καθεύδων.] Παροιμία ἐπὶ τῶν προσποιουμένων καθεύδειν.

85. Λαγὼς τὸν περὶ τῶν κρεῶν τρέχων.] Δειλὸν ἄγαν τὸ ζῶον. ὅθεν καὶ ὁ Ῥηγῖνος λαγὼς ἐλέχθη. καὶ γὰρ τοὺς Ῥηγίνους ἐπὶ δειλίαν ἐκωμῴδουν. παροιμία δέ τις ἐστὶν, Ὁ λαγὼς τὸν περὶ τῶν κρεῶν τρέχει, ἐπὶ τῶν διακινδυνευόντων τῇ ψυχῇ, καὶ διὰ τοῦτο καρτερῶς ἀγωνιζομένων, τασσομένη.

86. Λέρνη κακῶν.] Παροιμία τίς ἐστιν

---

83. Κύθνος Cycladũ vna est insula Stephano Byzantio, è qua natum Prouerbium.

84. Patentibus oculis dormire leporem Physici aiunt, in his & Plinius libro XI. cap. XXXVII. Affine igitur & illud: *Non omnibus dormio.*

85. Allusit non rarò Aristophanes: vt in Ranis:

——— δοῦλον οὐκ ἄγω
Εἰ μὴ νεναυμάχηκε τὴν περὶ τῶν κρεῶν.

Plutarchus quoque de leporis tractat natura libro De terrestrium & marinorum animantium prudentia. Articulus autem τὸν hîc παρέλκει, nec in Suida comparet.

86. Strabo lib. VIII. Geogr. Argiuorum & Mycenæorum lacum *Lernam* facit. Hesy-

ἐστὶν Ἀργολικὴ, ἧ ἀποδιοπομπούμενοι ἐλεγον. τὰ γὰρ ἀποκαθάρματα εἰς τοῦτο τὸ χωρίον ἐνέβαλλον, διὰ τὸ σύμμικτον εἶναι καὶ παντοδαπὸν ὄχλον ἔχειν. ἀκριβέστερον δ᾽ ἄν τις τὴν παροιμίαν φαίη ἀπό τινος ἱστορίας διαδίδοσθαι. Δαναὸς γὰρ ἱστορεῖται τὰς τῶν Αἰγυπτιαδῶν κεφαλὰς αὐτόθι καταθεῖναι. καὶ ἐξ ἐκείνου τοῦ παρανομήματος ἡ παροιμία ἐλέχθη. ἴσως δὲ καὶ εἰς ὕβριν αὐτῶν ὁ Δαναὸς ἐκελεύσατο ἐκεῖ τὰ καθάρσια βάλλεσθαι.

87. Λευκηπατίας.] Κλέαρχος τῷ περὶ βίων φησὶ συμβαίνειν τι ἐπὶ τὸ ἧπαρ ἐπί τινων, ὃ δειλοὺς ποιεῖ. εἴρηται δ᾽ ἐπὶ τῶν τοιούτων τὴν παροιμίαν.

88. Λεσβίων ἀξίαν.] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀπράκτων.

89. Λευκὴ στάθμη.] Ἐπὶ τῶν μηδὲν συνιέντων ἡ παροιμία ἐλέγετο, Ἐν λευκῷ λευκὴ στάθμη. ἐν γὰρ τοῖς λευκοῖς λίθοις λευκαὶ στάθμαι οὐδὲν δύνανται δεικνύναι, καθάπερ ὁ διὰ τῆς μίλτου. Στάθμη δέ ἐστι σπάρτος τεκτονική.

90. Λαίθαργος κύων.] Ὁ προσ-

est Argolicum, quo se expiantes vtebantur: quòd locus promiscuus esset, & turbam variam contineret. Dixerit autem veriùs quis tractum ab historia Prouerbium. Danaus enim fertur Ægypti filiorum capita huc cõgessisse, à qua iniuria cœptum dici Adagium. Fortasse etiam contumeliæ causa Danaus eodem purgamenta mitti præcepit.

87. Albi iecoris homo.] Clearchus libro De vitis auctor est, quorum hepati vitium accidit meticulosos reddi. de quibus & vsurpatum Prouerbium.

88. Lesbiis dignam.] De re vana & irrita.

89. Alba amussi.] De rebus non consentientibus vsitatum Prouerbium; *In albo alba amußis*. In albis enim lapidibus albæ lineæ videri nequeũt, quemadmodum solent minio notatæ. Amussis autem funis est fabrorum.

90. Clàm mordens canis.] Qui blan-

Hesychius etiam geminum Prouerbium recenset Λέρνη θεάτων, indeque Apostolius. De Danai historia suprà in Adagio, Ἄπληστος πίθος. Vatican. autem hîc duo coniungit: Λερναία χολή, καὶ Λέρνη κακῶν. διὰ τὸ τὸν Δαναὸν ἐκεῖ τὰς τῶν Αἰγυπτιάδων κεφαλὰς καταθέσθαι. ἢ ἀπὸ τῆς ὕδρας τῆς πολυκεφάλου ἐν αὐτῇ γινομένης.

87. Λευκηπαχίας.] Sic mendosè in Obsopœana editione legitur, nec meliùs in Aldina λευκηπαχίας. Legendum λευκηπατίας vt Erasmus & Scaliger; vel λευχηπατίας vt Suidas, ἀπὸ τοῦ λευκοῦ καὶ ἧπατος. Μελέαρχος, sed vitiosè pro Κλέαρχος codex Vatican. rectiùs verò sequentia: φησὶ περὶ τὸ ἧπαρ τι συμβαίνειν ἐπί τινων, ὃ δειλοὺς τούτοις ποιεῖ. Ἐπὶ τῶν τοιούτων εἴρηται ἡ παροιμία. Clearchum autem ἐν τῷ περὶ τῶν βίων, sæpè aduocat Athenæus libro XII. Δειπνοσοφ. aliique.

88. Vatican. ita, Λεσβίων ἀξία, καὶ Λέσβιος δεξιά, ἐπὶ τῶν ἀπραξίων ἀμφότερα.

89. Affine huic, Κατὰ στάθμην, *Ad amussim*. Theocritus in Heraclidis:

Αὐτὸς γὰρ κάλα ῥεῖα κατὰ στάθμην ἐνοήσας.

Factus ad amußim iamdudum certior.——

Quæ verba malè vertit Eobanus Hessus:

Factus es ad stabulum iam dudum certior. -

deceptus credo affinitate vocis σταθμοῦ καὶ στάθμης.

90. Apparet Zenobium λήθαργον pro *veterno* legisse, ex iis quæ de equo ignauo subiicit. Repperi & in Herodiani Grammatici Fragmentis selectorum nominum Attico-

blandiens quidem, occultè tamen mordet: & segnes equi veternum cum febri patiuntur.

91. Lemnium malum.] Ductum aiunt Prouerbium ab iis, quæ nefariè in viros à feminis in Lemno patrata sunt: vel quià raptæ à Pelasgis ex Attica feminæ erant, in Lemnumque abductæ, quæ liberos ex se natos Atticis moribus & sermone educabant; vt vicem rependerent, iniuriamque illatam vindicarent: vtque è Pelasgis natis præualerent. Hinc indignati Pelasgi, & ipsos matresque eorum occiderunt. Vel à fœtore Lemniarum mulierũ natum Prouerbium: vt & illud, *Lemnia manu*, pro crudeli contraque leges, ab eadem Prouerbij origine.

92. Laueris Peliam.] Tractũ Prouerbium ex his quæ Peliæ acciderunt: quem filiæ ipsius à Medea deceptæ,

σαίνων μὲν, λάθρα δὲ δάκνων. καὶ τῶν ἵππων οἱ νωθροὶ, λαίθαργοι. ὃ πάθος τὶ σὺν πυρετῷ.

91. Λήμνιον κακόν.] Παροιμία, ἣν διαδοθῆναι φασὶν ἀπὸ τῶν παρανομηθέντων εἰς τοὺς ἄνδρας ἐν Λήμνῳ ὑπὸ τῶν γυναικῶν. ἢ διὰ τὸ τὰς ἁρπαγείσας ὑπὸ Πελασγῶν ἐκ τῆς Ἀττικῆς γυναῖκας, εἰς Λῆμνον ἀπαχθῆναι. ἃς ἀποτεκούσας, τρόπους τε τῶν Ἀθηναίων διδάξαι τοὺς παῖδας καὶ γλῶτταν· τούτους δὲ τιμωρεῖν ἀλλήλοις, καὶ τῶν ἐκ τῶν Θρασσῶν γεγενημένων ἐπικρατεῖν· τοὺς δὲ Πελασγοὺς ἐπὶ τούτῳ ἀγανακτήσαντας κτεῖναι αὐτοὺς καὶ τὰς μητέρας αὐτῶν. ἢ διὰ τὴν δυσωδίαν τῶν Λημνιάδων γυναικῶν τὴν παροιμίαν διαδοθῆναι, Λημνία χειρὶ, ὠμῇ καὶ παρανόμῳ, ἀπὸ τῆς παροιμίας.

92. Λούσαιο τὸν Πελίαν.] Αὕτη ἡ παροιμία προήχθη ἐκ τῶν συμβεβηκότων τοῦ Πελίᾳ· ὅν αἱ θυγατέρες αὐτοῦ εἰς λέβητα

Atticorum, λήθαργος κύων, ὁ κρύφα δάκνων. Phrynichus verò pro obliuioso, quem Athenienses antiqui ἐπιλήσμονα vocant, ex Menandro. Suidas etiam in λήθαργος, vt Zenobius. Alibi tamen hũc veteris alicuius poëtæ versum Prouerbialem explicát:

Σαίνεις δάκνουσα καὶ κύων λαίθαργος εἶ.

Palpando mordes, clàm dentem imprimens.

vbi per αι scribit, quemadmodum & Eustathius in Odyss. XVI. λαιθάργους δάκνοντας de obtrectatoribus.

91. Priorem de Pelasgis historiam habes apud Herodotum in extrema Eratone, & apud Euripidis Scholiastem in Hecuba, pag. 89. Basil. edit. vbi & Didymum citat, ad illa Tragici verba:

Καὶ Λήμνον ἄρδην ἀρσένων ἐξῴκισαν.

Maresq́ Lemno sustulere feminæ Funditus.

Meminit & Seneca Tragicus in Agamemn.

Et scelere Lemnon nobilem.

ibidemque legendus Martinus Delrius noster. Alterum verò *Lemnia manu* totidem verbis Diogenianus recenset, atque Hesychius. Corrupta autem hîc quędam ac perturbata. Fuit cùm ita tentarem, nihil nos iuuantibus membranis: ἀπὸ τῶν παρανομηθέντων τῶν ἀνδρῶν ἐν Λήμνῳ. Et statim pro ἐκ τῶν Θρασσῶν reponebam Πελασγῶν. Sed eruditiores arbitrentur. Turbat certè Cognatus ita reddere conatus, *Manasse Prouerbium dicitur ab iis, qui maritos in Lemno à mulieribus abductos violauerant.* I nunc, & obuiam esse facilémque omnem interpretandi rationem iacta.

92. Θυγατέρες.] Peliæ filiæ *Asteropea* & *Antinoë* nominantur à Pausania. Tertiam addit *Alcestidem* Diodorus Siculus, lib. IV. Biblioth. quæ mortis paternæ conscia minimè fuerit. Historiam vniuersam veriùs & vberiùs narrat idem Diodorus, & Apollonij interpres in Argonauticõn Periocha; item

ἑψῆσαι ζέοντα καθῆκαν, ἐξαπατηθεῖσαι ὑπὸ Μηδείας, ὡς νέον ποιήσουσαι, καὶ οὕτως αὐτὸν δαπανηθέντα ἀπώλεσαν. Πελίας γὰρ Ἰωλκοῦ ἐβασίλευσεν, ᾧ χρωμένῳ περὶ τῆς βασιλείας ἐθέσπισεν ὁ θεὸς τὸν μονοσάνδαλον φυλάξασθαι. τὸ μὲν οὖν πρότερον ἠγνόει τὸν χρησμὸν, αὖθις δὲ ὕστερον ἐπέγνω. τελῶν γὰρ τῷ Ποσειδῶνι θυσίαν, ἄλλους τε πολλοὺς ἐπὶ ταύτῃ καὶ τὸν Ἰάσονα μετεπέμψατο. ὁ δὲ ἐν τοῖς χωρίοις διατελῶν, ἔσπευδεν ἐπὶ τὴν θυσίαν. διαβαίνων δὲ ποταμὸν Ἄναυρον, ἐξῆλθε μονοσάνδαλος, τὸ ἕτερον ἀπολέσας ἐν τῷ ὕδατι πέδιλον. θεασάμενος δὲ Πελίας αὐτὸν, καὶ τὸν χρησμὸν συμβαλὼν, ἠρώτα προσελθὼν, Τί ἂν ἐποίησας ἐξουσίαν ἔχων, εἰ λόγιον ἦν σοι πρός τινος φονευθήσεσθαι τῶν πολιτῶν. ὁ δὲ, Τὸ χρυσόμαλλον δέρας, ἔφη, προσέταττον ἂν φέρειν αὐτῷ. τοῦτο Πελίας ἀκούσας, εὐθὺς ἐπὶ τὸ δέρας ἐλθεῖν ἐκέλευσεν αὐτόν. τοῦτο δὲ ἐν Κόλχοις ἦν Ἄρει ἀνατεθειμένον· ἐφρουρεῖτο δὲ ὑπὸ δράκοντος ἀύπνου. ἐπὶ τοῦτο πεμπόμενος Ἰάσων, ναῦν κατεσκεύασε πεντηκόντορον, τὴν οὕτω κληθεῖσαν Ἀργὼ, ἀπὸ τοῦ ταύτην τεκτηναμένου Ἄργου. καὶ τοὺς ἀρίστους τῆς Ἑλλάδος συναθροίσας, ἀπέπλευσε. καταλαβὼν δὲ εἰς Κόλχους Αἰήτην παρεκάλει τὸν τῆς Κολχικῆς βασιλεύοντα γῆς, δοῦναι τὸ δέρας αὐτῷ. τοῦ δὲ ἀπαρνουμένου τὴν δόσιν, Μήδεια ἡ τούτου θυγάτηρ ἐρωτικῶς ἴσχει Ἰάσονος, καὶ αὐτῷ ἐπαγγέλλεται τὸ δέρας ἐγχειρίσασθαι, εἰ ὀμόσειεν αὐτὴν ἕξειν γυναῖκα, καὶ εἰς Ἑλλάδα σύμπλουν ἀγάγηται. ὀμόσαντος δὲ Ἰάσονος, νυκτὸς ἐπὶ τὸ δέρας

quasi iuuenem de sene redditurae feruidae ollae imposuerant, itaque coctum occiderunt. Peliȩ enim Iolci Regi, consulto de regno suo oraculo, respondit Pythias, caueret ab eo, qui vno sandalio esset. Primùm igitur non intellecto oraculo, pòst re vera cognouit. Rem enim diuinam Neptuno facturus, huc complures alios, in his & Iasonem euocauit: qui longiùs absens ad sacrificium confestim properauit. Flumen autē Anaurum ingrediens, vno exiit sandalio, altero in vndis amisso. qua re Pelias conspecta, memoriaque oraculum repetente, cominùs interrogat: Quidnam dum imperares, faceres, si oraculum datum tibi foret ab aliquo ciuium te occisum iri? Ille respondit: Imponerem illi vt mihi aureum vellus adportaret. Hoc Pelias audito, confestim ad pellem petendam, quae in Colchide Marti dedicata pendebat, proficisci iubet Iasonem: seruabatur autem à peruigili dracone. Missus illò Iason nauem comparat actuariam remorum quinquaginta, Argo dictam, ab eius architecto Argo; ad haec Graecae nobilitatis florem colligens adnauigauit in Colchida, vbi Aeetam regnantem rogat vellus illud sibi donaret. Quo dare recusante, Medea illius filia Iasonis amore capitur, nuntiatque pellem se ei, quam peteret, arietis traditurum, si iureiurando docturum se illam vxorem, in Graeciamque vnà abducturum promitteret. Iurat Iason, noctuque intempesta ad pellem

Medea illum adduxit, & custodem draconem pharmacis dormire coëgit. Iason vellere sublato, Argo cum ipsa conscendit, comitante ipsius fratre Absyrto, noctuque vela fecerunt. Æetas autem cognita Medeæ audacia, nauem persequi animum induxit. Medea patrem appropinquare videns, fratrem iugulat, membraque discerpta in pelagus proiicit. Quæ filij membra dum Æetas colligit, persequi amplius non potuit. Igitur Iolcum delatus Iason, vellus aureum Peliæ tradidit. Iniuria verò affectus Medeç suasit, vt de Pelia pœnas sumeret. Persuasit itaque illa Peliæ filiabus, patrem vt recoquerent, annos promittendo iuueniles. Quod vt citiùs persuaderet, arietem discerpsit, & recoquens agnum effecit. Igitur credulæ parentem Peliam feruenti imponunt ollæ, itaque coquunt. Verùm alij quoque plurimi locti sunt infeliciter. Megam Philopatoris Ptolemæi fratrem Theogus lauantem coxit, feruenti impositum lebeti. Minoi autem Cretensium regi Cocali filiæ ardentem picem infuderunt. Dædalum enim cum Icaro filio Minos Labyrintho incluserat, quòd illius opera Pasiphaë tauri esset amore capta. Ille verò alas sibi filioque adaptans Labyrintho excessit, volansque effugit cum Icaro. Quo altiùs, quàm

Μήδεια τοῦτον ἤγαγε, καὶ τὸν φυλάσσοντα δράκοντα κατακοιμίσασα τοῖς φαρμάκοις, μετὰ Ἰάσονος ἔχουσα τὸ δέρας ἐπὶ τὴν Ἀργὼ παραγίνεται. συνείπετο δὲ αὐτῇ καὶ ὁ ἀδελφὸς Ἄψυρτος. οἱ δὲ νυκτὸς μετὰ τούτων ἀνήχθησαν. Αἰήτης δὲ ἐπιγνοὺς τὰ τῇ Μηδείᾳ τετολμημένα, ὥρμησε τὴν ναῦν διώκειν. ἰδοῦσα δὲ αὐτὸν πλησίον ὄντα Μήδεια, τὸν ἀδελφὸν φονεύει, καὶ μελίσασα, κατὰ τοῦ βυθοῦ ῥίπτει. συναθροίζων δὲ Αἰήτης τὰ τοῦ παιδὸς μέλη τῆς διώξεως ὑστέρησεν. ὑποστρέψας οὖν ὁ Ἰάσων εἰς Ἰωλκὸν, τὸ μὲν δέρας Πελίᾳ δίδωσι, περὶ ὧν δὲ ἠδικήθη μετελθεῖν ἐθέλων, παρεκάλει Μήδειαν ὅπως Πελίας αὐτῷ δίκας ὑφέξει. ἡ δὲ πείθει τὰς θυγατέρας αὐτοῦ, τὸν πατέρα καθεψῆσαι, ὑπισχνουμένη ποιῆσαι νέον. καὶ τοῦ πιστεῦσαι χάριν, κριὸν μελίσασα, καὶ καθεψήσασα, ἐποίησεν ἄρνα. αἱ δὲ πιστεύσασαι, τὸν πατέρα εἰς λέβητα ζέοντα ἐμβαλοῦσαι, καθέψουσιν. ἐλυμήναντο δὲ καὶ ἄλλοι πολλοὶ κακῶς. Μέγα μὲν γὰρ τὸν τοῦ Φιλοπάτορος ἀδελφὸν ὁ Θεόγος λουόμενον καθήψησε, ζέοντα λέβητα ἐπικλύσας αὐτῷ. Μίνωι δὲ τῷ Κρητῶν βασιλεῖ αἱ Κωκάλου θυγατέρες ἐπέχεαν ζέουσαν πίσσαν. Δαίδαλον γὰρ σὺν Ἰκάρῳ τῷ παιδὶ καθεῖρξε Μίνως ἐν τῷ Λαβυρίνθῳ, δι' ὅπερ εἰργάσαντο μίσος ἐπὶ τῷ τῆς Πασιφάης ἔρωτι τῷ πρὸς τὸν ταῦρον. ὁ δὲ πτερὰ κατασκευάσας ἑαυτῷ καὶ τῷ παιδὶ, ἐξῆλθε τοῦ Λαβυρίνθου, καὶ ἀναπτάμενος ἔφυγε σὺν Ἰκάρῳ.

Ἰκάρου

item Ouidius lib. VII. Metamorph. & alij. Infrà, pro ἠδικήθη μετῆλθεν ἐθέλων, legendum arbitror μετελθεῖν.

Μέγα μὲν γὰρ.] Vestigia sunt deprauati nominis, pro Μάγαν γὰρ. Sic enim Ptolemęi Philopatoris frater dictus *Maga*, quem corporis obesitate periisse Athenæus ex Anacharside prodit. De *Theogo* verò, nisi vitiatum

nomen,

Ἰκάρου μὲν οὖν μετεωρότερον φερομένου, καὶ τῆς κόλλης ὑπὸ τοῦ ἡλίου τακείσης, αἱ πτέρυγες διελύθησαν. καὶ οὗτος μὲν εἰς τὸ ἀπ' ἐκείνου κληθὲν Ἰκάριον πέλαγος καταπίπτει. Δαίδαλος δὲ διασώζεται. ὁ Μίνως οὖν ἐδίωκε Δαίδαλον, καὶ καθ' ἑκάστην χώραν ἐρευνῶν ἐκόμιζε κόχλον. καὶ πολὺν ὑπισχνεῖτο δοῦναι μισθὸν τῷ διὰ τοῦ κοχλίου λίνον διείροντι· διὰ τούτου νομίζων εὑρήσειν Δαίδαλον. ἐλθὼν δὲ εἰς Κώκαλον, παρ' ᾧ Δαίδαλος ἐκρύπτετο, δείκνυσι τὴν κοχλίαν. ὁ δὲ λαβὼν, ἐπηγγέλλετο διείρξειν, καὶ Δαιδάλῳ δίδωσιν. ὁ δὲ ἐξάψας μύρμηκος λίνον, καὶ τρήσας τὴν κοχλίαν, εἴασε δι' αὐτοῦ διελθεῖν. λαβὼν δὲ Μίνως τὸ λίνον διειργασμένον, ᾔσθετο εἶναι παρ' ἐκείνῳ τὸν Δαίδαλον, καὶ εὐθέως ἀπῄτει. Κώκαλος δὲ ὑποσχόμενος δώσειν, ἐξένισεν αὐτόν. ὁ δὲ λουσάμενος ὑπὸ τῶν Κωκάλου θυγατέρων ἀνῃρέθη, ζέουσαν πίσσαν ἐπιχεαμένων αὐτῷ.

93. Λιμοῦ πεδίον.] Αὕτη τάττεται ἐπὶ τῶν ὑπὸ λιμοῦ πιεζομένων πόλεων. τόπος γάρ ἐστιν οὕτω καλούμενος. καὶ λέγουσιν ὅτι λιμοῦ ποτὲ κατασχόντος, ἔχρησεν ὁ θεὸς ἱκετείαν θέσθαι, καὶ τὸν Λιμὸν ἐξιλεώσασθαι. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἀνῆκαν αὐτῷ τὸ ὄπισθεν τοῦ πρυτανείου πεδίον.

94. Λιμὸς Μηλίῳ.] Παροιμία· ἐπεὶ Ἀθηναῖοι ἐκάκωσαν Μηλίους πολιορκοῦντες ἐν λιμῷ, ὡς Θουκυδίδης ἐν τῇ ε.

par erat, delato, ceram alarum eius Sol dissoluit, itaque nomen dedit pelago, in quod est delapsus, Icario. Dedalus verò saluus euasit; quem & Minos est persecutus, & omnibus regionibus vestigando cochleam portauit, ingens etiam pretium pollicitus ei, qui testudinis funem ostenderet, Dædalum sic inuenturum se confidens. Ad Cocalum verò delatus, apud quem Dedalus latitabat, ostendit ei cochleam: qua ille accepta, interuenturum se nunciauit, & Dædalo tradidit. Qui appenso formicæ lineo filo, & cochleam perforans, finxit se per illam iturum. Minos verò accepto fune latêre apud illum Dædalum cognouit, statimque tradi sibi postulauit. Cocalus autem daturum se promittens, hospitio accipit. Ille fortè dum lauat à Cocali filiabus ardenti resina infusa necatus est.

93. Famis campus.] Dicitur in ciuitates fame oppressas. Locus enim sic dictus. Ferunt adhæc cùm ingenti laboraretur fame, datum Atheniensibus oraculum, vt famem supplicatione facta placarent. Campum itaque post prytaneum assignarunt.

94. Fame Melia.] Adagium natum, postquã Athenienses Melios vexarũt fame obsessos, vt li. v. Thucydides refert.

95. Lindij

nomen, nihil dum comperi. De Philopatore vide quæ notabamus Adag. 94. Centuria III. Εὔνους ὁ σφάκτης. De Dædalo & Icaro idem Naso lib. VIII. Transformationum, & Diodorus libro IV. Pausanias in Achaicis, Tzetzes in Chiliadibus, & Seruius in VI. Æneidos.

Ἐκόμιζε κόχλον.] De hoc & quid sibi velit Ampliandum censeo, &, Non liquere, mihi quidem, pronuntio. In fabulis enim poëticisque narrationibus nulla cõstantia.

94. Suidas, λιμὸς Μηλιαῖος: aliamque habet de

95. Lindij ſacrum.] In eos iactatum Prouerbium qui ſacris omine infauſto operantur, tractumque ab Hercule, qui Lindij agricolæ bouem auferens mactauit, ruſtico interim conuitia iaciente. Hinc & Lindij ex oraculo ſic Herculi conuitiando ſacrificarunt.

96. Linum lino nectis.] Dictum in eos qui eadem identidem repetunt.

97. Locrenſium pactum.] Prouerbium vſurpatur in impoſtores. Locrenſes enim inita cum Peloponneſiis pacta prodentes ad Heraclidas defecerunt; tempore tamen ceſſerunt. Alij verò Siculos decepiſſe aiunt, fide non præſtita.

98. Lydus oſtium pulſat.] Prouerbium in ſtultè furaces.

99. Lupinum potum.] A fonte

95. Λίνδιοι τὴν θυσίαν.] Παροιμία ἐπὶ τῶν δυσφήμως ἱερουργούντων. ἀπὸ Ἡρακλέους ἐν Λίνδῳ βοῦν ἀποσπάσαντος γεωργοῦ, καὶ θοινησαμένου, τοῦ δὲ γεωργοῦ λοιδορουμένου αὐτόν. ὅθεν καὶ Λίνδιοι κατὰ χρησμὸν οὕτω θύουσιν Ἡρακλεῖ λοιδορούμενοι.

96. Λίνον λίνῳ συνάπτεις.] Παροιμία ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ προσαδόντων.

97. Λοκρῶν σύνθημα.] Παροιμία τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν παρακρουομένων. Λοκροὶ γὰρ τὰς συνθήκας πρὸς τοὺς Πελοποννησίους προδόντες, μετὰ τῶν Ἡρακλειδῶν ἐγένοντο. ἀναβιβάζει δὲ τοὺς χρόνους. οἱ δὲ, ὅτι τοὺς Σικελοὺς ἐξηπάτησαν παρασπονδησάμενοι.

98. Λυδὸς τὴν θύραν ἔκλεισεν.] Παροιμία ἐπὶ τῶν μωροκλεπτῶν.

99. Λυκεῖον ποτόν.] Ἤτοι ἀπὸ κρήνης

bet de Nicia duce hiſtoriam, ſubiicitque & hanc Zenobij. Ariſtoph. in Auibus:

Τοὺς δ' αὖ θεοὺς ἀπολεῖται λιμῷ Μηλίῳ.

Thucydides verò de Legationibus vltrò citroque miſſis lib. v. Adiicit verò Vatic. *Οἱ δὲ Μήλιοι πολιορκούμενοι λιμῷ ὑπὸ Ἀθηναίων ἐπιέσθησαν καὶ προδεδώκασιν ἑαυτούς.* *Melus* autem vna è Cycladibus Cretæ vicina, Diagoræ Philoſophi patria, teſte Stephano.

95. *Λοιδορουμένου αὐτόν.*] Vatican. addit: *ἔθος ἔχον Ἡρακλεῖ λοιδορεῖσθαι. ὅθεν καὶ Λίνδιοι*, &c. Hiſtoriam de Hercule Lindij agricolæ boues per nefas mactante refert diſertè lib. I. Inſtitut. diuinarum Lactantius, Philoſtratus Iconum lib. II. & Conon apud Photium Narrat. XI. Alluſit & Nazianzenus Inuectiua in Iulianum altera, interprete Billio: *Vbinam vt apud Lindios Buthœnam execrari ac diris deuouere pium habetur: ſicq; Deus ille optimè colitur, ſi conuitia in eum & maledicta coniiciantur.* vbi Elias Scholiaſtes Gr. *Buthœnam* Herculem exponit.

96. Suidas *ἐπὶ τῶν τὰ ὅμοια ἐπιμιγνύντων*, *in eos qui ſimilia commiſcent.* vtitur Ariſtoteles lib. III. *Φυσικ. ἀκροάσεως*, Plato in Euthydemo, & in eum locum Proclus.

97. Eadem Euſtathius in Homeri Bœotiam. Hiſtoriam de Siculis & Locrenſibus refert è Polybio, & Polyæno lib. VI. Paul. Leopardus Miſcellan. lib. V. cap. IV. E Suida autem *παρακρουομένων* repoſuimus. Illa verò *ἀναβιβάζει δὲ τοὺς χρόνους*, quaſi huc minimè pertinentia omiſit Eraſmus & Leopardus. Reddit Cognatus: *imponit verò temporibus.* Vide inf. *Λοκροὶ τὰς συνθήκας.*

98. Eadem Heſychius. Verùm ſuſpecta mihi vox *ἔκλεισεν*: quo fit, vt Eraſmo aſſentiar, qui Suidæ auctoritate tentat *ἐπήγκλεισε*, pro *mouit* ſiue *tentauit*, quod furũ proprium eſt, idemq; aliam Adagij originẽ comminiſcitur. Adfert Plutarchus aduerſus Colotem: *Ἐμοὶ δὲ δοκεῖ καθάπερ ὁ Λυδὸς ἐφ' αὑτὸν οὐ θύραν μίαν, ἀλλὰ ταῖς πλείσταις τῶν ἀπορῶν καὶ μεγίσταις περιβάλλειν τὸν Ἐπίκουρον.*

99. Suidas hæc aliter exſcripſit: *Ἤτοι ἀπὸ κρήνης τῆς ἀπὸ Ἀπόλλωνος ἀφιερωθείσης ὑπὸ λύκων πιομέ-*

νης τῆς ἀπὸ Ἀπόλλωνος ἐτίθει, καὶ τόπου. περισπωμένως δέ. ἦσαν δὲ ἀναδοθεῖσαι κρῆναι, ἡ μὲν οἴνου, ἡ δὲ μέλιτος, ἐν αἷς συνέβαινε τὰ πτηνὰ περιΐζειν καὶ τοξεύεσθαι.

100. Λύκος περὶ φρέαρ χορεύει.] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀσχολουμένων περί τι μάταιον. καὶ γὰρ ὁ λύκος ἄπρακτος περίεισιν, ὅταν διψήσῃ, μὴ δυνάμενος δὲ πιεῖν, τὸ φρέαρ περιέρχεται. ἀλλὰ καὶ διώκοντος αὐτοῦ τι, ἐὰν τὸ διωκόμενον ἐμπέσῃ εἰς φρέαρ, περίεισι καὶ τηνικαῦτα τὸ φρέαρ, μηδὲν ἀνύων.

quem Apollo constituit, ac loco. Circumflectenda autem vox. Nam duo erant fontes; quorum alter vino, alter melle scateret, ad quos aues aduolantes iaculis feriebantur.

100. Lupus circa puteum saltat.] Prouerbium in eos qui diligenter in re aliqua frustranea laborant. Etenim lupus sitibundus frustrà obambulat circuitque, dum bibere non possit, puteum. Quin & ipso persequente, si quid in puteum se dimiserit, nihil potiendo obambulat.

ΕΚΑΤΟΝΤΑΣ Ε.

1. ΛΥΔΟΣ καπηλεύει.] Φασὶ Κῦρον περιγενόμενον τῶν Λυδῶν, προστάξαι αὐτοῖς καπηλεύειν, καὶ μὴ κεκτῆσθαι ὅπλον, ἀλλὰ ποδήρεις ἀμφιέννυσθαι χιτῶνας. καὶ οὕτως εἰς θῆλυ μᾶλλον μεταρρυθμισθέντας τοὺς Λυδοὺς, ἀγοραίους γενέσθαι καπήλους.

2. Λύκου δεκάς.] Παροιμιῶδες. ἐπειδὴ Λύκος ὁ ἥρως πρὸς τοῖς ἐν Ἀθηναίοις δικαστηρίοις ἵδρυτο, τοῦ θηρίου τὴν μορφὴν ἔχων. ἔνθα οἱ δωροδοκοῦντες καὶ συκοφάνται κατὰ δέκα γενόμενοι συνεστρέφοντο. ἀφώριστο δὲ αὐτοῖς τριώβολον τῆς ἡμέρας.

CENTVRIA V.

1. LYDVS cauponatur.] Ferunt Cyrum Lydis deuictis imperasse, caupones vt fierent, armaque abdicarent: quin & talari vterentur veste, sicque veluti effeminati ac molles circumforanei vilesque redditi sunt.

2. Lupi decas.] Prouerbij specie, quòd Lyci genij statua Athenis lupi forma iuxta iudicia posita esset. Vbi sycophantæ muneribus corruptibiles, qui numero decem, versabantur, pendebantque quotidie triobolum.

3. Lydo-

νομένης, ἀπὸ οἴνου καὶ μέλιτος. Idem tradit Λύκειον, prima acuta, gymnasium Athenis à Pisistrato vel Pericle constructum esse.

100. Adhibet Plutarchus libro Quomodo possit adulator ab amico discerni. Refert Diogenianus & Suidas.

CENT. V.

1. HERODOTVS lib. 1. Lydos principes caupones fuisse refert, & Hesychius *ludos* Romæ à *Lydis* dictos. Suidas etiam λυδιάζειν, *Lydorum more viuere* dixit. Extremo adiicit Vatic. εἰς στρατείαν εἶεν ἄχρηστοι.

2. Meminit Aristophanes ἐν σφηξί.

3. Lydorum carycas.] Prouerbium, quale illud: *Nec Lydorum carycas, nec flagrorum strepitus.* Est enim Καρύκη Lydium edulium è multis compositum lautitiis & sanguine. vt Pherecrates: *Abyrtacem contundentem & Lydiam carycam.*

4. Locrenses pacta.] Zaleucus legislator, vt ferunt, Locrensibus Epizephyriis legem tulit, ne syngrapha pro fœnebri pecunia daretur. Hinc multis contractus factos inficiantibus, vsurpatum fuit Prouerbium in circumuenientes.

5. Locrensis bos.] De rebus vilibus iactatum. Locrenses enim cùm publicè sacrificaturi bouem desiderarent, è domesticis lignis paruum formantes bouem, ita immolarunt.

6. Verba venditat Hermodorus.] Platonis hic auditor fuit, ab eóq; compositos sermones in Siciliam ferens vendebat. Hinc dictum Prouerbium.

M.

7. AXILLAM tollere.] Pro contentiùs obducere ac potare. Cra-

3. Λυδῶν καρύκας.] Παροιμία, Μήτε Λυδῶν καρύκας, μήτε μαστίγων ψόφους. ἔστι δὲ ἡ Καρύκη βρῶμα Λύδιον ἐκ πολλῶν ἡδυσμάτων συγκείμενον καὶ αἵματος. ὡς Φερεκράτης, Ἀμυρτάκην τρίψαντα καὶ Λυδίαν καρύκην.

4. Λοκροὶ τὰς συνθήκας.] Παρὰ Λοκροῖς τοῖς Ἐπιζεφυρίοις, ὥς φασιν, ἐγένετο Ζάλευκος νομοθέτης· ὃς νόμον ἔθηκε, συγγραφὴν ἐπὶ τῶν δανεισμάτων μὴ γίνεσθαι. ὅθεν πολλῶν ἀρνουμένων τὰ συναλλάγματα, ἐπὶ τῶν ψευδομένων ἡ παροιμία ἐκράτησεν.

5. Λοκρικὸς βοῦς.] Ἐπὶ τῶν εὐτελῶν ἡ παροιμία τέτακται. οἱ Λοκροὶ γὰρ ἀποροῦντές ποτε βοὸς πρὸς δημοτελῆ θυσίαν, σικύοις ἀποθέντες ξύλα μικρὰ, καὶ σχηματίσαντες βοῦν, οὕτω τὸ θεῖον ἐθεράπευσαν.

6. Λόγοις Ἑρμόδωρος ἐμπορεύεται.] Ὁ Ἑρμόδωρος ἀκροατὴς γέγονε Πλάτωνος. καὶ τοὺς ὑπ' αὐτοῦ συντεθειμένους λογισμοὺς κομίζων εἰς Σικελίαν, ἐπώλει. εἴρηται οὖν διὰ τοῦτο ἡ παροιμία.

M.

7. ΜΑΣΧΑΛΗΝ αἴρειν.] Ἀντὶ τοῦ, κωθωνίζεσθαι καὶ πίνειν. Κρατῖνος,

---

Θηρῶον εἶπως ἐκκομίσας τὸ τοῦ Λύκου.
Hesych. quoque, & bis Suidas continenter.

3. Vitiosè & hîc ἀμυστάκην editum erat. Rectiùs in Suidæ Collectaneis ἀβυρτάκην. Ansa mendi librario obiecta ex affinitate veteris scripturæ litteræ υ & μ. quomodo loca deprauata plurima suprà admonere memini. Atque hinc factum arbitror, extrema hæc vt corrupta ab Erasmo esse prætermissa. De *Carycis* pro iuglandum ac nucum genere nos in Humanarum Obseru. libris.

4. Affine huic suprà Adag. 97. Λοκρῶν σύνθημα. De Zaleuco eadem sup. Cent. IV. Adag. 10. Ζαλεύκου νόμος. & Val. Maximus lib. VI. cap. V.

5. Est & apud Diogenianum.

6. Respexit huc Cicero lib. XIII. Epistola XXI. ad Atticum: *Dic mihi, placétne tibi primùm edere iniussu meo? Hoc ne Hermodorus quidem faciebat, is qui Platonis libros solitus est diuulgare, ex quo* λόγοισιν Ἑρμόδωρος. Suidas Zenobium iterùm exscripsit.

7 Rectiùs Vaticanæ membranæ: Κρατῖνος, ἄνω τὴν μασχάλην αἴρεις, ἀντὶ τοῦ κωθωνίζῃ.

Prouer-

τῖνος, ὡς ἄνω τὴν μασχάλην αἴρειν καταμωκωμένοις τῇ χερσίν. οἷόν ἐστι τὸ παρ' Ὁμήρῳ, Χεῖρας ἀνασχόμενοι.

8. Μεγαρέων δάκρυα.] Αὕτη τέτακται ἐπὶ τῶν προσποιητῶς δακρυόντων, καὶ μὴ ἐπὶ οἰκείῳ πάθει. λέγουσι γὰρ, Βάκχιον τινὰ Κορίνθιον γῆμαι τὴν Κλυτίου τοῦ Μεγαρέων βασιλέως θυγατέρα· ἧς ἀποθανούσης, ἀναγκασθῆναι τοὺς Μεγαρέας ὑπὸ τοῦ Κλυτίου πέμπειν παρθένους καὶ ἠιθέους εἰς Κόρινθον τοὺς μέλλοντας αὐτοῦ τὴν θυγατέρα καταθρηνήσειν. οἱ δὲ φασὶν, ὅτι πλεῖστα δοκεῖ φύεσθαι ἐν τῇ Μεγαρέων σκόροδα· ἔνθεν τὴν παροιμίαν εἰρῆσθαι ἐπὶ τῶν προσποιητῶς δακρυόντων. παρέστι οἱ ἐμπιπλάμενοι τῶν σκορόδων ἀποδακρύουσι συνεχῶς ὑπὸ τῆς δριμύτητος. ὅθεν τὰ μὴ ἐκ παθῶν, μὴ δὲ ἐκ βάθους δάκρυα, ἀλλ' ἐξ ἐπιπολῆς, Μεγαρέων δάκρυα ἔλεγον.

9. Μετὰ Λέσβιον ᾠδόν.] Παροιμία τατομένη ἐπὶ τοῖς τὰ δεύτερα φερομένοις ἐξ αἰτίας τοιᾶσδε· Λακεδαιμόνιοι στασιάζοντες μετεπέμψαντο κατὰ χρη-

tinus: *In altum, vt manibus irridentes, tollamus axillam.* Tale illud Homeri: *Sublatis manibus.*

8. Megarensium lacrymæ.] Dicitur de iis Prouerbium, qui vi, non ex animi dolore lacrymas exprimūt. Narrant enim Bacchium quemdam Corinthium Clytij Megarensium Regis filiam duxisse vxorem: qua fato functa coactos à Clytio Megarenses pueros puellasque virgines Corinthum mittere, quæ in funere præficarum ritu plorarent. Alij verò ferunt allij plurimum apud Megarenses nasci, indéque natum vetus hoc verbum in fictè plorantes. Odore enim allij lacrymæ assiduè ob acrimoniam exprimuntur. Vnde non ex dolore, aut ex animo flentes, sed dicis dumtaxat gratia ac fictè, *Megarensium lacrymas* fundere dicuntur.

9. Post Lesbium cantorem.] Iactatur in eos Prouerbiū qui secundas in re aliqua ferunt, hac ferè de causa: Lacedæmonij seditionibus agitati, Apollinis consu-

---

Prouerbium habet Iulius Pollux libró VI. Onomastici cap. III. Suidas, & Hesychius, qui Cratini hunc versum ἄδηλον citat, sed aliter paulò:

Ὡς ἄνω τὴν μασχάλην αἴρωμεν ἐμπεπωκότες.

additque ferè: Ἐν τῷ μεθύειν αἴρειν ἄνω τὴν μασχάλην, ἔθος τοὺς κωθωνιζόντας, καὶ καταμωκωμένοις ταῖς χερσίν. *In compotationibus mos erat largiùs bibentibus axillam tollere: idemq́ue faciebant qui manibus quempiam irridebant.* Homeri locus est Odyss. σ. vers. 99.

Χεῖρας ἀνασχόμενοι, γέλῳ ἔκθανον. — malè verò apud Pollucem Χεῖρας ἀνίσχοντες. Stratonicus citharœdus apud Athenæum libro VIII. Βυζάντιον μασχάλην τῆς Ἑλλάδος nominat, quia emporium Græciæ. Nam de voce μασχάλη Hesychius & alij. Aliam etiam originem adfert Michaël Apostolius Prouerb. Μασχαλισθήσῃ ποτέ, ex Suida dict. μασχαλίσματα.

8. Priorem Prouerbij originem, etsi aliter paulò, Diogenianus quoque commemorat. Alteram verò de alliis Suidas: quò pertineat & illud, Κρόμμυα ἐσθίειν, *cepas edere*: de quo Biantis dictum apud Laërtium.

9. Suidas, ex eoque Erasmus, μετὰ Λέσβιον ᾠδὸν legit. Malui ἀοιδὸν, vt & scriptus præfert Apostolius. Adhibet & Plutarchus De sera numinis vindicta. Vaticanus amplius hoc loco: Τὸν Μουσικὸν Τέρπανδρον διὰ πολλῆς ἄγοντες τιμῆς, τοὺς ἐξ ἐκείνου πρώτους εἰς τὸν Μουσικὸν ἀγῶνα εἰσῆγον, εἶτα τοὺς λοιπούς. Ἐλθὼν δὲ, &c.

 10. Filij

consulentes oraculum, responsum tulerunt, Terpandrum Musicum Lesbo accerserent. Qui veniens, Musica sua vsus, animos composuit, tumultumque sedauit. Spartani igitur siquádo post hęc Musicum quempiam audirent, acclamabant: *Post Lesbiam cantilenam*. Adagij huius meminit Cratinus in Chirone.

χρησμὸν τοῦ θεοῦ, ἐκ Λέσβου τὸν Μουσικὸν Τέρπανδρον. ἐλθὼν δὲ ἐκεῖνος, καὶ τῇ Μουσικῇ χρώμενος, ἥρμοσεν αὐτῶν τὰς ψυχάς, καὶ τὴν στάσιν ἔπαυσεν. εἴποτε οὖν μετὰ ταῦτα Μουσικοῦ τινὸς ἤκουον οἱ Λακεδαιμόνιοι, ἐπεφώνουν, Μετὰ Λέσβιον ᾠδόν. μέμνηται τῆς παροιμίας ταύτης Κρατῖνος ἐν Χείρωνι.

10. Ne in Melampygum incidas.] Hoc est, ne in fortem ac robustum incurras. Hinc autem tractum Prouerbium: E Theia Oceani filia duo enati filij. Hi obuios quosque per vim iniuria affecerunt. Mater verò hortabatur, ne quem per vim lacesserent, ne in aliquem, inquit, pœnas daturi Melampygum incidatis. Occurrit igitur illis Hercules, pedibusque vinctis inuicem alligauit, & ex leonina pelle in humeros sustulit. Illi verò pilorum in natibus Herculis densitatem contemplati, riserunt matris memores. Hercules audita risus causa, delectatus est, vinculisque liberos dimisit.

10. Μὴ σύ γε Μελαμπύγου τύχοις.] Μή τινος ἀνδρείου καὶ ἰσχυροῦ τύχοις. παροιμία δέ ἐστιν ἐντεῦθεν. Θείας τῆς Ὠκεανοῦ θυγατρὸς ἐγένοντο παῖδες δύο. οὗτοι τοὺς παριόντας βιαζόμενοι ἠδίκουν. ἡ δὲ μήτηρ αὐτοῖς παρῄνει μηδὲν ἄδικον ποιεῖν, ἵνα μή τινος Μελαμπύγου τυχόντες δίκην δώσουσιν. ἐφίσταται οὖν αὐτοῖς Ἡρακλῆς, καὶ τοὺς πόδας αὐτῶν συνδήσας πρὸς ἀλλήλους, καὶ τῆς λεοντῆς ἐξαρτήσας κάτω ἄρας ἐπέθηκε τοῖς ὤμοις αὐτοῦ. οἱ δὲ δασύτητα περὶ τὴν πυγὴν τοῦ Ἡρακλέους ὁρῶντες ἐγέλων, ἀναμνησθέντες τῆς μητρός. πυθόμενος δὲ Ἡρακλῆς τὴν αἰτίαν τοῦ γέλωτος, ἥσθη, καὶ ἀπέλυσεν αὐτούς.

11. Vnus

---

10. Filij Theiæ Nymphæ, quæ *Limne* Apostolio, Suidæ *Memnonis* aut *Sennonis* dicta, *Perperi* appellati, siue *Cercopes*: à Ioue pòst in simias transformati, vnde Pithecusis insulis datum nomen. Naso lib. XIV. Transformationum. Nomina verò singulàtim *Passalus* & *Achemon*, siue *Achmon*: aliis *Candalus* & *Atlas*: aliis *Olus* & *Eurybatus*: de quibus eruditè Ia. Parrhasius ad lib. III. Claudiani, & Nazianzeni Enarratores Gręci, & Suidas in dict. Μελαμπύγου τύχοις, è quo Apostolius descripsit, nisi quòd Λίμνης, vt dixi, pro Μεμνονίδος habet. Vtitur Prouerbio Plutarch. Περὶ παίδων ἀγωγῆς, ac De discrimine amici & adulatoris, vbi & historię meminit post Herodotum lib. VII. peruertente ibi Valla. Philostratus lib. II. vitæ Apollonij: Καὶ τοῦτο ἴσως ἦν τὸ Μελαμπύγου τυχεῖν. (quod ibi Aldus Manutius Pręfat. reddidit: *atque hoc fortaßis fuerit in clunatum incidere*. Suidæ Germanus interpres δασύπρωκτον retinet.) & Lycophronis enarrator Tzetzes, Μελαμπύγῳ τετύχηκας, dixit. Θεία autem (vt eodẽ redeam) ex Hyperione Solis mater poëtis credita, Hesiodo in Theogonia, & in Apollonij Rhodij eruditis Argonauticω̃n scholiis. Aliis rursum non Oceani filia, vt hîc Zenobius autumat, sed coniunx prodita: sed hæc *Tethys* fuit: & filia ex Nereo *Thetis*: quę Peleo nupta Achillis

11. Μία λόχμη οὐ τρέφει δύο ἐριθάκους.] Ἐπὶ τῶν ἐκ μικροῦ τινὸς κερδαίνειν σπουδαζόντων. Ἐρίθακος δέ ἐστιν ὄρνεον μονῆρες καὶ μονότροπον.

12. Μία χελιδὼν ἔαρ οὐ ποιεῖ.] Παροιμιωδῶς τοῦτο, ὅτι μία χελιδὼν ἔαρ οὐ ποιεῖ. βούλεται δὲ εἰπεῖν, ὅτι μία ἡμέρα οὐκ ἐᾷ εἰς γνῶσιν ἐμβαλεῖν, ἢ εἰς ἀμαθίαν.

13. Μωρότερος εἶ Μορύχου.] Αὕτη ἡ παροιμία λέγεται παρὰ τοῖς Σικελιώταις, ἐπὶ τῶν εὐηθές τι διαπρασσομένων, ὥς φησι Πολέμων ἐν τῇ πρὸς Διόφιλον ἐπιστολῇ. λέγεται δὲ οὕτως, Μωρότερος εἶ Μορύχου, ὃς τὰ ἔνδον ἀφεὶς, ἔξω τῆς οἰκίας κάθηται. Μόρυχος δὲ Διονύσου ἐπίθετον, ἀπὸ τοῦ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ μολύνεσθαι, ἐπειδὰν τρυγῶσι, τῷ ἀπὸ τῶν βοτρύων γλεύκει καὶ τοῖς χλωροῖς σύκοις. Μορύξαι γὰρ, τὸ μολῦναι. καταγνωσθῆναι δὲ αὐτοῦ εὐήθειαν, παρόσον ἔξω τοῦ νεὼ τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ ἐστὶ παρὰ τὴν εἴσοδον ἐν ὑπαίθρῳ. κατασκευάσαι δὲ ἀπὸ Ψέλλα καλουμένου λίθου ὑπὸ Σιμμίου τοῦ Εὐπαλάμου.

14. Μύλος πάντα ἀκούων.] Αὕτη

11. Vnus saltus binos non alit erithacos.] In lucri, è re etiam minima, cupidos. Erithacus autem est auis solitaria.

12. Vna hirundo non efficit ver.] Prouerbio & hoc dictum, significátque non vnam diem eruditos efficere, aut ineruditos.

13. Stultior es Morycho.] Siculorum est Prouerbium de iis qui stultè quid agunt, vt auctor est Polemon epistola ad Diophilum. Effertur autem hoc modo: *Stultior es Morycho, qui domo relicta, foris desidet.* Μόρυχος autem Bacchi epithetum est, quòd facies eius inficeretur vindemialibus racemorum musto, ac viridibus ficis. Μορύξαι enim est inquinare. Cognosci autem eius volunt stultitiam, quòd extra fanum eius statua ad vestibulum sub diuo collocaretur, lapide Psella nomine à Simmio quodam Eupalami filio fabricata.

14. Mylus omnia audiens.] Dicitur

---

lis est mater. Sed qui in Genealogiis Poëticisque narrationibus fidem constantiámque requirat, næ ille, quod aiunt, in scirpo nodum quærat.

11. Allusit Aristophanes in Vespis:

——— Οὐ γὰρ ἄν ποτε
Τρέφειν δυναίατ' ἂν μία λόχμη κλέπτα δύω.

12. Respexit huc Aristoteles lib. 1. Ethic. Τὸ γὰρ ἔαρ οὔτε μία χελιδὼν ποιεῖ, οὔτε μία ἡμέρα. De veris nuntia hirundine Aristophanis interpres extrema Auium Prouerbij sensum præferre ait,

Δεῖσθαι δ' ἔοικεν οὐκ ὀλίγων χελιδόνων.

Postrema clariùs effert Suidas: Βούλεται δέ τι εἰπεῖν, μία ἡμέρα μὴ ποιεῖται σοφὸν εἰς τελείωσιν ἐμβαλεῖν, καὶ δυσημερία μὴ τὸν σοφὸν εἰς ἀμαθίαν.

Addit autem hîc Vatic. Καὶ μία μέλιττα μέλι οὐ ποιεῖ. παροιμιωδῶς, &c.

13. *Morychum* vt Bacchum perstringit in Ranis Aristophanes. Fæcibus autem os eius oblinebant, vt musto ac ficis, quæ duæ stirpes à Baccho inuentæ, teste Athenæo lib. 11. Suidas iisdem pænè verbis Adagium extulit, poëtamque Tragicum hoc nomine celebrat. Desiderius verò transmarinam Venerem, qua se simiæ ritu iactabat, Io. Bapt. Pium hîc opinor lepidè perstringit; quem & Franc. Floridus Sabinus accepit, vt dignus est, in Subseciuis lectionibus.

14. Comicum *Mylum* agnoscit & Hesychius. *Myllum* verò hîc geminata ll littera Vaticanus. Comœdiam autem *Cleobulinam* Cra-

tur in eos qui surditatem simulantes, omnia tamen curiosè auscultant. Prouerbij meminit in Cleobulinis Cratinus. Est & Mylus Comicus poëta.

15. Mysorum præda.] De iis qui miserè expilantur. Finitimi enim illis temporibus Mysos exspoliabant, dum sine duce ac rege essent: indeque dici cœptum, *Mysorum præda.*

16. Phryx meliùs.] Conuocans Crœsus, vt ferunt, Græciæ Sapientes interrogauit, quē putarent felicissimum. Aliis alios pronuntiantibus, Æsopus fabulator è Phrygia oriundus, Crœsum tantum ceteris ait antestare, quantum mare fluminibus præstet. Quo responso Rex audito, subiecit: *Melius Phryx* respondit.

17. Vna Myconus.] Neleus filiis Hegetori & Hippocli proximas insulas vt subigerent iussit. Multas igitur Hegetore in potestatem redigente, vnam verò Myconum Hippocle, qui omnium quoque particeps fieri volebat; consulto super hac re, communi consilio, oraculo Apollinis, quænam insulæ Hegetoris essent, respondit: *Vna Myconus.*

τέτακται) ἐπὶ τὴν κωφότητα προσποιουμένων, καὶ πάντα ἀκουόντων. μέμνηται αὐτῆς Κρατῖνος ἐν Κλεοβουλίναις. ἔστι δὲ καὶ κωμῳδιῶν ποιητὴς Μύλος.

15. Μυσῶν λεία.] Παροιμία ἐπὶ τῶν κακῶς διαρπαζομένων. οἱ γὰρ περίοικοι, κατ᾽ ἐκεῖνον τὸν χρόνον, τοὺς Μυσοὺς ἐλῄζοντο, ἕως ἂν ἦσαν ἄναρχοι. ἐκεῖθεν οὖν ἐλέγετο ἡ Μυσῶν λεία.

16. Μᾶλλον ὁ Φρύξ.] Συναγαγὼν ὁ Κροῖσος, ὥς φασι, τοὺς σοφοὺς, ἠρώτα, τίνα εἰδεῖεν εὐδαιμονέστατον. ἄλλου δὲ ἄλλον λέγοντος, Αἴσωπος ὁ Φρὺξ, ὁ μυθοποιὸς, τοσοῦτον ἔφη τὸν Κροῖσον τῶν ἄλλων, ὅσον καὶ τὴν θάλατταν τῶν ποταμῶν, περιέχειν. ἀκούσας δὲ ὁ Κροῖσος, εἶπε, Μᾶλλον ὁ Φρύξ.

17. Μία Μύκωνος.] Νηλεὺς προσέταξε τοῖς ἑαυτοῦ παισὶν, Ἡγήτορι καὶ Ἱπποκλεῖ, τὰς νήσους καταστρέψασθαι. χειρωσαμένου δὲ πολλὰς τοῦ Ἡγήτορος, Ἱπποκλέους δὲ μίαν τὴν Μύκωνον, βουλομένου δὲ πασῶν ἔχειν τὸ μέρος, πέμψαντες, ἠρώτησαν κοινῇ τὸν θεὸν, τίνες εἶεν τοῦ Ἡγήτορος νῆσοι. ὁ δὲ εἶπε, Μία Μύκωνος.

18. Μὴ

Cratini laudat etiam Athenæus libro 11. Δειπνοσοφ. Fuit & hoc nomine poëtria, Cleobuli vnius in VII. Græciæ Sapientibus filia. Adagium verò alij à mola, vnde specularentur, deriuant, quę & Gręcis μύλος.

15. Vtitur Demosthenes Orat. περὶ στεφάνου, Aristoteles Rhetor. lib. 1. Regem Mysorum *Telephum* fuisse refert hîc Suidas, & ex Demone Parœmiographo Harpocration in Lexico. Plura ad Diogenianum notabam.

16. Suidas, & hinc Apostolius, ampliùs addunt, feras sapientibus nonnullis antecellere Crœso visas, quòd libertatis nomine mortem oppeterent; quibusdam ciconias, quòd citra legem, naturæ ductu iustitiam colerent; Solone interim neminem ante obitum felicem pronuntiante. Historiam Plutarchus in Solone refert, meminitque Æsopici dicti, cum Regibus δεῖν ὡς ἥκιστα, ἢ ὡς ἥδιστα ὁμιλεῖν, corrigente Solone, ὡς ἥκιστα, ἢ ὡς ἄριστα.

17. Stephanus περὶ πόλεων, Μύκονον nominat

18. Μὴ κίνει Καμαρίναν.] Φασὶν δὲ λίμνην τῇ πόλει τῇ Καμαρίνῃ, ὁμώνυμον ταύτῃ. ἣν οἱ Καμαρινοὶ μετοχετεῦσαι εἰς τὸ πεδίον βουλόμενοι, ἐχρήσαντο τῷ θεῷ. ὁ δὲ εἶπε, Μὴ κίνει Καμαρίναν. οἱ δὲ παρακούσαντες τοῦ χρησμοῦ, ἐβλάβησαν. καὶ κεῖθεν ἡ παροιμία εἴρηται ἐπὶ τῶν βλαβερῶς τι ποιεῖν ἑαυτοῖς μελλόντων. τινὲς δὲ φασὶ, φυτὸν δυσῶδες εἶναι τὴν Καμαρίναν· οὗ τοὺς κλάδους διασπωμένους, ἀηδέστερον ὄζειν.

18. Camarinam ne moueto.] Ferunt paludem Camarinæ vrbi cognominem esse, quã Camarini deriuare in campum cùm vellent, oraculum consuluerunt. Apollo sic respondit: *Ne moueas Camarinam.* Cuius dictioni cùm minùs parerent, damnũ acceperunt, indeq; natum Prouerbium; adhiberi solitum, cùm quis id agit, fraudi damnoq; quod futurum sit. Alij referunt stirpem esse Camarinam grauis odoris, cuius rami auulsi fœtorem exhalent.

19. Μέτρῳ ὕδωρ πίνοντες, ἀμέτρως μάζαν ἔδοντες.] Οὗτος ὁ στίχος εἰς παροιμίαν περιέστη ἔκ τινος χρησμοῦ, ὃν ἀνεῖλεν ὁ θεὸς Συβαρίταις ὑβρισταὶ γὰρ ὄντες, καὶ ἀμετροπόται, ἀπώλοντο ὑπὸ Κροτωνιατῶν. τοῖς οὖν διαφυγοῦσιν αὐτῶν οὕτως ἐχρήσθη.

19. Haurit aquam metro, capit immoderatiùs offam.] Versus hic ex Oraculo Sybaritis reddito in vulgi sermonem abiit. Iniurij enim & citra modum potantes à Crotoniatis euersi sunt. His igitur fuga dilapsis sic à Deo responsum.

20. Μέγα φρονεῖ μᾶλλον, ἢ Πηλεὺς

20. Magis superbit quàm Peleus gladio.]

---

minat per ο μικρὸν, vt & Strabo lib. x. quem Byzantius falsò citat è libro tertio, vt vulgò editur; deprauatusque locus è Strabone instaurandus. Aliam vterque Prouerbij originem à gigantibus ab Hercule interemptis, & sub Mycono sepultis, adducit. Adhibet Plutarchus 1. Sympos. Μίαν Μύκωνον ποιήσας τὸ συμπόσιον: *vnam Myconum faciens symposium.* Porrò Erasmus, & eius æmulus Gil. Cognatus in Zenobio reddunt, *quænam insulæ Hippocli cederent*, pro Hegetori, μνημονικῷ ἁμαρτήματι. Vide infrà Adagio 21. Μυκώνιος γείτων.

18. Pro ἐβλάβησαν, rectius fortè sit ἐβλαβήσαν. Concisiùs verò hæc Vaticanus explanat: Οἱ μὲν λίμνην φασὶν, οἱ δὲ φυτὸν δυσῶδες, οὗ τοὺς κλάδους σειομένους ἀηδέστερον. ἐπὶ τῶν βλαβερῶς τι ποιεῖν μελλόντων. Oraculum, verisimile carmine pronuntiatum fuisse: versibus enim oracula dari solita. Adfert autem hoc Stephanus Byzantius:

Μὴ κίνει Καμαρίναν. ἀκίνητος γὰρ ἀμείνων.
Ne moueas Camarinam. etenim non tangere præstat.

Vtitur Maro III. Æneid.

—— & fatis numquam concessa moueri
Apparet Camarina procul. ——

Ad quem locum eadem Seruius, quæ hîc Zenobius ac Suidas. Maronem quoque secutus Silius Italicus lib. XIV.

Et cui non licitum fatis Camarina moueri.

Vtitur & Lucianus de Apophrade: Ὁρᾷς ὡς ἄμεινον ἦν σοι ἀκίνητον τὴν Καμαρίναν ἐᾶν.

19. Carmen hexametri lege constitui sublatis particulis μὲν & δὲ; & ἀμέτρως legendo, pro ἀμέτρῃ: quod & Erasmo in mentem venit: quem vide Adagio, *Sybaritica mensa*: itaque membranæ Vatican. & exponunt: Συβαρίταις ὑβρισταῖς οὖσιν ἀνεῖλεν ὁ θεὸς τὸ παρὸν ὑπὸ Κροτωνιατῶν διαφθαρεῖσιν.

20. Suidas hinc ad verbum propè descripsit. Plura longè varieque Aristophanis enar-

gladio.] Huius meminit Anacreon, & Pindarus in Eumeonicis. Gladium autem à Vulcano fabricatum Peleo prudentiæ causa à Diis donatũ ferunt; quo tam in pugnis quàm in venatione vsus, omnia ex animi gessit sententia.

21. Myconius vicinus.] Vsurpatur Adagium in res ob exilitatem vilitatemque contemptas: à Mycone insula exigua admodum.

22. Malum Hercules.] Apollodorus libro de Diis, Athenis Atticis sacrificatum ait Herculi auerrunco singulari sacrificio. Fugiente enim boue, quẽ ipsi immolandum destinarant, pomo accepto ramos apposuere, quattuor quidem pro cruribus, duos verò pro cornibus, vt bouem referret; itaque sacrificium peractum.

23. Partitio non suffocat.] Dicæarchus libro De rebus Græcorum, morem non fuisse ait antiquitus partiendi cibum. Pòst tamen certis de causis ob indigentiam edulia diuidendi mos inualuit, indeque tractum Prouerbium. Epulas enim communiter

ἐπὶ τῇ μαχαίρᾳ.] Μέμνηται ταύτης Ἀνακρέων, καὶ Πίνδαρος ἐν Εὐμεονικαῖς. φασὶ δὲ αὐτὴν ὑπὸ Ἡφαίστου γενομένην δῶρον Πηλεῖ σωφροσύνης ἕνεκα παρὰ θεῶν δοθῆναι, ᾗ χρώμενος πάντα κατώρθου, καὶ ἐν ταῖς μάχαις, καὶ ἐν ταῖς θήραις.

21. Μυκώνιος γείτων.] Αὕτη τέτακται ἐπὶ τῶν διαβεβλημένων ἐπὶ σμικρότητι καὶ μικροπρεπείᾳ, παρὰ τὴν σμικρότητα τῆς Μύκωνος νήσου καὶ εὐτέλειαν.

22. Μῆλον Ἡρακλῆς.] Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς περὶ θεῶν, ὅτι θύεται Ἀθήνησιν Ἡρακλεῖ ἀλεξικάκῳ ἰδιάζουσά τις θυσία. τοῦ γὰρ βοὸς ποτὲ ἐκφυγόντος, ὃν ἔμελλον τῷ Ἡρακλεῖ προσάξαι, μῆλον λαβόντας, καὶ κλάδους ὑποθέντας, τέσσαρας μὲν ἀντὶ σκελῶν, δύο δὲ ἀντὶ κεράτων, σχηματίσαι τὸν βοῦν, καὶ οὕτω τὴν θυσίαν ποιήσασθαι.

23. Μερὶς οὐ πνίγει.] Δικαίαρχος φησὶν ἐν τοῖς περὶ τῆς Ἑλλάδος, ἐν τοῖς δείπνοις μὴ εἶναι συνήθες τοῖς ἀρχαίοις διανέμειν μερίδας· διὰ δὲ περιστάσεις τινὰς ἐνδεεστέρων γενομένων τῶν ἐδεσμάτων, κρατῆσαι τὸ ἔθος τῶν μερίδων, καὶ διὰ τοῦτο τὴν παροιμίαν εἰρῆσθαι. τῶν γὰρ ἐδεσμάτων κοινῇ καὶ

enatrator ἐν νεφέλαις, ad illa verba:

Οὕτω γοῦν Πηλεὺς ἔλαβε διὰ τοῦτο τὴν μάχαιραν.

Pindari autem ἐπιγραφὴ mendo non vacat, Νεμεονικαῖς fortè reponendum, aut Ἰσθμιονικαῖς. Sic enim prisci & Etymologus citare soliti, παρὰ Πινδάρῳ ἐν Ὀλυμπιονίκῃ, vt & alios alibi obseruasse comperi. Vaticanus autem codex sic: φασὶ δὲ αὐτὴν ὑπὸ Ἡφαίστου χαλκευθεῖσαν, δῶρον σωφροσύνης Πηλεῖ δοθῆναι, ᾗ χρώμενος, &c.

21. Meminit Suidas, & Athenæus, citans hunc Archilochi versum: Ὡς ἄκλητοι εἰς πλείοντα εἰς τὰ συμπόσια Μυκωνίων δίκην. Vide & sup. paulò, Μία Μύκωνος. Exemplar autem Vatic. hîc: Ἐπὶ τῶν γλίσχρων καὶ μικροπρεπῶν· ἀπὸ εὐτελείας τῆς νήσου Μύκωνος.

22. Suidas Μῆλος Ἡρακλεῖ. Erasmus *Pomarius Hercules.* è Polluce paulò aliter historiam referente. Non dissimilis victima lignea, qua de suprà in Λευκὸς βοῦς, Cent. v. Adagio 5.

23. Suidas μερὶς οὐ πνίξ habet, notatque & πνίγει alibi legi; quo modo ferè Apostolius.

24. Assen-

νῇ καὶ μὴ κατὰ μέρος τιθεμένων, τὸ πρότερον οἱ δυνατώτεροι τὰς τροφὰς τῶν ἀσθενῶν ἥρπαζον, καὶ συνέβαινε τούτους ἀποπνίγεσθαι, μὴ δυνάμενοι ἑαυτοῖς βοηθεῖν. διὰ τοῦτο οὖν ὁ μερισμὸς ἐπενοήθη.

N.

24. ΝΑΗΡΑ καὶ Χαρμιόνη.] Τούτων ἡ μὲν τῶν τριχῶν ἐπιμέλειαν ἐποιεῖτο Κλεοπάτρας τῆς βασιλίσσης· ἡ δὲ, τῶν ὀνύχων. παρέμειναν δ' αὐτῇ καὶ μέχρι θανάτου. καὶ ἀποθανοῦσαι, πολυτελοῦς ταφῆς ἠξιώθησαν, καὶ τιμῆς ἔτυχον. Κλεοπάτραν γὰρ Καῖσαρ ὁ Αὔγουστος χειρωσάμενος, ἐβουλήθη τὸ βασιλικὸν αὐτῆς περιελεῖν διάδημα, καὶ θρίαμβον ἀγαγεῖν ἐπὶ μέσου τῆς πόλεως. ἡ δὲ Κλεοπάτρα αἱρουμένη μᾶλλον ἐντίμως ἀποθανεῖν, ἢ ἐν ἰδιωτικῇ τάξει ἐπὶ θεάτρου ἀτιμασθῆναι, ἀνελεῖν ἑαυτὴν ἐμέλλησεν. ἀπόπειραν δὲ τῆς σήψεως ποιουμένη, ἐπέτρεψεν Ναήρᾳ καὶ Χαρμιόνῃ ἐχίδνας παρ' ἑκατέρῳ τῶν μαζῶν ἐπιθέσθαι. αἱ δὲ τοῦτο ποιήσασαι, ἀνῃρέθησαν. εἶθ' οὕτως καὶ Κλεοπάτρα βασιλικῶς ἑαυτὴν περιστείλασα, ἔχιδναν ἐπέθηκε τῷ μαζῷ, καὶ ὑπ' αὐτῆς ἀνῃρέθη. ἀνδριάντες οὖν χάλκεοι πρὸ τοῦ βήματος τῆς Κλεοπάτρας, ὃ καλεῖται Μαυσώλιον, Ναήρᾳ καὶ Χαρμιόνῃ ἀνετέθησαν, διὰ τὸ καὶ μέχρι θανάτου αὐτῇ παραμεῖναι. εἴρηται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν μέχρι θανάτου τοῖς εὐεργέταις συγκινδυνευόντων.

propositas & non singulatim dispertitas, initio potentiores imbecillioribus rapiendo auferebant, quos & suffocari contigit, quòd sibi opitulari nō possent. Quamobrem excogitata partitio est.

N.

24. NAERA & Charmione.] Harum altera Cleopatræ Reginæ comarum curā gerebat; vnguium verò altera. Hęserūt autem Reginæ ad extremum vsque spiritum, ibidemq; mortuæ sumtuoso decoratæ sepulcro, honoribusq; affectæ. Cleopatram enim Cæsar Augustus cùm superasset, regiū ipsi diadema tollere, & in triumphū per vrbem ducere voluit. At illa in honore mori cùm mallet, quàm priuata in spectaculo ignominia affici, manus sibi attulit. Periculum igitur faciens, Naërę & Charmionæ mandauit vtrique viperas vt papillis imponerent: quo facto ipsæ perierunt. Dein & Cleopatra, regio composita cultu, angues vberibus apposuit, sicque interiit. Statuæ itaque æreæ ante Cleopatræ suggestum, quod Mausoleum nominant, Naëræ & Charmionæ positæ, quòd ad extremum vsque Reginæ hæsissent. Prouerbium autem vsurpatur de iis, qui ad mortem vsque vnà cùm benè de se meritis periclitantur.

25. Lex

24. Assentior Desiderio, qui historiam potiùs & Zenobij officinæ existimat, quàm vt Prouerbij speciem præ se ferat. Historiam commemorat & Plutarchus in M. Antonio, nisi quòd ibi Εἴρας, (vel veriùs in calamo exaratis libris Καὶ εἴρας, corruptè ex Ναίειρα) quæ hîc Νάηρα; ibi Χάρμιον (vel, vt membranæ habent, Χαρμίων) quæ hîc Χαρμιόνη est, vt & in Mich. Glyca Ecclesiastic. hist. Plutarchi verba apponam: Τῶν δὲ γυναικῶν

25. Lex & regio.] Effertur Prouerbium, quia suæ cuique genti leges sunt attributæ. [a] Persæ enim temulenti consultant, Regesque suos tamquam deos adorant. Deinde qui sunt pares, osculantur inuicem: inferiores genam modò contingunt potentiorum. Natos pueros post quadriennium demum inspiciunt. Aliique apud illos ritus sunt, quibus soli vtuntur. [b] Gordij Regem creant maximè corpulentum. [c] Syracousij coronam deferunt proceritate corporis reliquos antecellenti; vel, vt quidam ferunt, cui caput sit longissimum. [d] Stymphali eam, quæ cum viris plurimis consueuerit mulierem honore prosequuntur. [e] Montani Massagetæ in viis coëunt. [f] Sauromatæ inter pocula vendunt filias. [g] Mazusius à mulieris congressu abstinet, nisi si quam bello ceperit. [h] Tibareni post vxorum partum ipsi perinde quasi pepererint, reuincto cubant capite. [i] Apud Cecertæos, opifices onera gestant, donec quispiam eadem emat. [k] Sidones parentes

25. Νόμος καὶ χώρα.] Ἡ παροιμία αὕτη λέγεται, διὰ τὸ ἕκαστον ἔθνος ἰδίοις νόμοις χρῆσθαι. Πέρσαι μὲν γὰρ μεθύοντες βουλεύονται, καὶ τοὺς βασιλεῖς ἑαυτῶν ὡς θεοὺς προσκυνοῦσι. καὶ οἱ μὲν ἴσοι, ἀλλήλους καταφιλοῦσιν· οἱ δὲ ταπεινότεροι, τῆς παρειᾶς τῶν μειζόνων μόνων τυγχάνουσι. τὰ δὲ γεννηθέντα αὐτοῖς παιδία μετὰ τετραετίαν βλέπουσι, καὶ ἄλλα εἰσὶ παρ' αὐτοῖς, οἷς μόνοι κατ' ἴδιον ἔθος χρῶνται. Γόρδιοι τὸν παχύτατον ἑαυτῶν βασιλέα αἱροῦνται. Συράκουσοι τὸ διάδημα ἀκροτάτῳ διδόασιν. ὡς δέ τινές φασι, τῷ μακροτάτην ἔχοντι τὴν κεφαλήν. Στυμφαλιοὶ τιμῶσι γυναῖκα τὴν πλείοσιν ἀνδράσι προσομιλήσασαν. ὄρειοι Μασσαγέται ἐν ταῖς ὁδοῖς πλησιάζουσι. Σαυρομάται παρὰ πότον τὰς θυγατέρας πιπράσκουσι. Μαζούσιος δὲ γυναικὶ οὐ μίγνυται, εἰ μὴ πολεμίαν ἕλῃ. Τιβαρηνοί, τῶν γυναικῶν τεκουσῶν, αὐτοὶ τὰς κεφαλὰς δέονται καὶ κατακλίνονται. παρὰ τοῖς Κεκερταίοις οἱ ἐργάται τὰ φορτία βαστάζουσιν, ἄχρις οὗ τις αὐτὰ ὠνήσεται. οἱ Σιδῶνες τοὺς γονεῖς ἐσθίουσι,

κῶν ἡ μὲν Εἰρὰς λεγομένη, περὶ τοῖς ποσὶν ἀπέθνησκεν, ἡ δὲ Χάρμιον ἤδη σφαλλομένη καὶ καρηβαροῦσα κατεκόσμει τὸ διάδημα περὶ τὴν κεφαλὴν αὐτῆς, &c. A Galeno autem Medicorum principe lib. De Theriaca pedisequæ istæ Νάειρα καὶ Χαρμιόνη dictæ: Ioanni Tzetzæ historia 6. corruptè haud dubiò, Τάειρα καὶ Χαρμιόνῳ. Addam & illud, Neæram ancillam, ἡ τῶν τριχῶν ἐπιμέλειαν ἐποιεῖτο, ab eodem Chæronensi κουρέντριαν appellatam.

25. De variarum gentium moribus ac ritibus Heraclides Ponticus ac Nicolaus Damascenus scripserat. vt de recentioribus Alexander Sardus Ferrariensis, & Ioannes Bohemus. Νόμιμα etiam βαρβαρικὰ apud Varronem lib. VI. De lingua Lat. & Apollonij Scholiasten reliquit Aristoteles. Item Τυῤῥηνικὰ apud Athenæum lib. XII. aliique quos enumerat litteris hisce interioribus excellens Ioan. à Wouwere de Polymathia cap. IX. [a] Persæ.] De Persarum moribus multa Strabo XV. Ælianus in Variis, Ioan. Drusius libro XII. Obseruationum, Petrus Bizarrus Ligur, & Barnabas Brissonius Gallus in Sarracenicis, sed quæ immatura oppressus morte absoluere non potuerit. Lucianus in Nigrino tangit hunc morem, οὐ πόρρωθεν οὐδ' ὡς Πέρσαις νόμος. [c] Syracusij.] In Vatica-

ἐσθίουσι, χωρὶς τῆς κεφαλῆς· τὴν δὲ κεφαλὴν χρυσοῦσι. Καισίαι ἐπὶ γινομένοις δακρύουσιν, ἐπεὶ δὲ ἀποθνήσκουσι, χαίρουσι. Βακχείειοι, ἐὰν ἀπὸ νόσου σωθῶσι, κυσὶν ἑαυτοὺς παραβάλλουσιν. Ὀργεμπέοι οἰκίας οὐκ ἔχουσιν, οὐδὲ ἔμψυχόν τι σιτοῦνται. εἰ δὲ καὶ σὺν γυναιξὶ φαλακροὶ διὰ τὴν φύσιν τοῦ ὕδατος οὐ πίνουσι. Θυέσται τοῖς θεοῖς τὰ ὀστᾶ θύουσιν, αὐτοὶ τὰς σάρκας ἐσθίοντες. Ταυροσκύθαι ἀνθρωποθυτοῦσι. Βυζωνοὶ μεσόγειοι βοῦς ἀμέλγοντες, μόνῃ ταύτῃ τροφῇ χρῶνται. οἱ κατὰ τὴν ἡμετέραν οἰκουμένην Ἴβηρες κυνῶν ἀγέλην τρέφουσιν ἀντὶ προβάτων. Αἰθίοπες δὲ οἱ λεγόμενοι Κολκεῖς ὑαίνας. διὰ ταῦτα ἡ παροιμία εἴρηται.

deuorant, excepto, quod inaurare solent, capite. [l] Cæsiæ recèns natos lacrymis, defunctos prosequuntur gaudio. [m] Bacchirij si quando à morbo conualuerint; canibus seipsos obiiciunt. [n] Orgempæi domos non habent, neque animante vescuntur. Sunt & ipsi natura calui: aquam nec ipsi bibunt, neque vxores. [o] Thyestæ diis ossa sacrificant, ipsi carnibus vescentes. [p] Tauroscythæ homines immolant. [q] Byzoni Mediterranei lacte bubulo, nullo præterea cibo victitant. [r] Iberes nostri orbis ouium loco, canum greges alunt. [s] Æthiopes qui dicuntur Colcenses, hyænas. Hinc natum Prouerbium.

26. VENIAT

Vaticano cod. nõ Σύῤῥακοι, sed Συρακούσιοι est, ad hunc modum: Συρακούσιοι τὸ διάδημα μακροτάτῳ διδόασιν, ἢ τῷ μακροτάτην ἔχοντι κεφαλήν. Statimque: [d] Στάφυλοι eædem membranæ præferunt, & pro προσομιλήσασαι habent γαμηθεῖσαι. Mox [e] ὄρειοι Μασσαγέται ταῖς ᾠδαῖς πλησιάζουσι. [g] Mazusius quoque redditur à Desiderio Batauo; aliter tamen in Vaticano: παρ' Ἀμαζόσιν οὐδεμία γαμεῖται, ἐὰν μὴ πολέμιον ἀνέλῃ. [i] Παρὰ Κεκερταίοις in Vatican. est Παρατεθορκότες καὶ οἱ ἐργάται, &c. [h] De Tibarenis eadem Apollonij interpres libro II. Ἐν δὲ τῇ τῶν Τιβαρηνῶν γῇ αἱ γυναῖκες, ὅταν τέκωσι, τημελοῦσι τοὺς ἄνδρας ὥσπερ λεχοῖς, ὡς ἱστορεῖ Νυμφόδωρος ἐν ποσὶ νόμοις. vbi legendum, vt id ἐν παρόδῳ moneam, νομίμοις. Nymphiodori enim Νόμιμα βαρβαρικὰ Clemens citat in Protreptico, ac rursum eiusdem nominat νόμιμα Ἀσίας lib. I. Stromateon. Ex Apollonio Valerius Flaccus lib V. Argonaut. emendante Politiano lib. I. Epist. XVI (vbi tamen Tisinomis pro ποσὶ νόμοις excuditur)

Inde Genetæi rupem Iouis, hinc Tibarenum
Dant virides post terga lacus, vbi deside mitra
Fœta ligat, partuq; virum fouet ipsa soluta.

Tibarenorum & alij mores. Dionysius Afer lib. I. *Pastores ouium* nominat. Eusebius verò viros seniores præcipitare solitos ait libro I. Præpar. Euang. cap. III. Quod autem hîc de [k] Sidonibus ait parentum capita inaurare solitis, idem ferè de Panebis Libyæ populis Stobæus commemorat, qui regum corpus sepeliebant, caput verò abscissum & inauratum in templo suspendebant ac consecrabant.

[l] Καισίαι ἐπὶ γινομένοις.] Vatic. aliter: Κασπιανοὶ ἐπὶ μὲν τοῖς γινομένοις δακρύουσι. ἐπὶ δὲ, &c. & pro Βακχείειοι, Βακχόειοι ibidem legitur, & statim [n] cum diphth. αι Ὀργεμπαῖοι, etsi *Orgempeos* Erasmus nominet. Mox:

Εἰ δὲ καὶ σὺν γυναιξί.] Locum hunc de mendo suspectum videri ad oram editi libri pridem adnotarã; & sunt sanè traiecta. rectè verò in membranis: εἰσὶ δὲ φαλακροὶ διὰ τὴν φύσιν. τὸ ὕδατος οὐ πίνουσι καὶ αὐτοὶ καὶ αἱ γυναῖκες αὐτῶν. Pòst non longè scriptum vidimus: [o] Θυέσται τὰ ὀστᾶ τοῖς θεοῖς ἐπιθύουσι, pro illis editis: Θυέσται τοῖς θεοῖς.

[p] Ταυροσκύθαι ἀνθρωποθυτοῦσι.] Tentabat nuper eruditissimus Wouwerius, Notis ad Minu-

Ξ.

26. VENIAT qui proderit hospes.] Hoc primùm extulisse Philippum Theopompus refert. Thessalorum enim vrbe euersa, atque incolis diuenditis, per iocum dicebat: *Veniat qui proderit hospes.*

27. Ignem dissecas.] In eos iactatum qui frustrà se affligunt.

O.

28. NE ad cenam quidem funebrem laudaueris.] In valdè improbos iactatum Prouerbium, quique laude nulla digni sunt. Mos enim antiquorum fuit in funeralibus epulis, mortuos etiam falsis laudibus ornare.

29. Oenoe torrentis alueum.] Pa-

Ξ.

26. ΞΕΝΟΣ ἔλθοι ὅστις ὀνήσει.] Ταύτην φησὶ Θεόπομπος ὑπὸ Φιλίππου πρῶτον λεχθῆναι. Θετταλῶν γὰρ καταστρεψάμενος πόλιν, καὶ τοὺς αὐτόθι ξένους πωλήσας, χλευάζων εἶπεν, Ἔλθοι ξένος ὅστις ὀνήσει.

27. Ξαίνεις εἰς πῦρ.] Λέγεται ἡ παροιμία αὕτη ἐπὶ τῶν μάτην κακοπαθούντων.

O.

28. ΟΥΚ ἐπαινεθείης οὐδ' ἐν περιδείπνῳ.] Ἐπὶ τῶν σφόδρα πονηρῶν ἡ παροιμία λέγεται, καὶ μηδὲ τοῦ τυχόντος ἐπαίνου ἀξίων. εἰώθασι γὰρ οἱ παλαιοὶ ἐν τοῖς περιδείπνοις τὸν τελευτήσαντα ἐπαινεῖν, καὶ εἰ φαῦλος ἦν.

29. Οἰνόη τὴν χαράδραν.] Ἡ παροιμία

Minucij Felicis Octauium: Ταυρικῇ Σκύθαι ἀνθρώπῳ θύεσι, hoc est, *Tauricæ Dianæ hominem Scythæ immolant.* Scriptum tamen in Vatic. Ταυροσκύθαι ἀνθρώποις ἐσθίουσι. De crudeli autem in Tauris sacrificio Tertullianus in Apologetico. Eusebius lib. IX. Præparat. Euang. aliique. [r] Aliter Vatic. vt sues alant pro ouibus Hiberes: Ἴβηρες ὑῶν ἀγέλας ἀντὶ προβάτων τρέφουσι. διὰ ταῦτα ἡ παροιμία.

27. Plato vsurpauit lib. de Legibus VI. Ὀλίγου γὰρ ποιεῖν τὸν νομοθέτην τὸ τῶν παιζόντων εἰς πῦρ ξαίνειν: *Vt propemodum Legum conditor faciat, quod solent qui ludunt, ignem diuidentes.* Affine illud eiusdem in Eryxia: *Lapidem decoquere*: Καταμαθὼν γὰρ αὐτὸν ἐγὼ, ὅτι ἴσον εἴη πεῖσαι, ὥσπερ ἂν τὸ λεγόμενον λίθον ἑψῆσαι. *Cùm cognouissem tale esse hominis ingenium, vt illi suadere nihil aliud fuerit quàm lapidem decoquere.* Ad quæ Platonis loca respexit Aristides Apologia quattuor Rhetorum: *Non intelligebas, ait, teipsum omnibus illis Prouerbiis obnoxium esse, quòd ignem diuerberares, quòd lapidem elixares, quòd in saxa semen iaceres.* Græca Aristidæ verba apponam: Ἐλελήθεις γὰρ ἄρα σαυτὸν ἁπάσαις ταῖς παροιμίαις ἐνεχόμενος, εἰς πῦρ ξαίνων, καὶ λίθον ἕψων, καὶ σπείρων τὰς πέτρας. Cognatum huic est symbolum Pythagoricum: *Ignem gladio ne fodito.*

28. Ad hunc funeris ritum respexit M. Tullius lib. II. de Legibus: *Sequebantur epulæ, quas inirent propinqui coronati: apud quas de mortui laude, cùm quid veri erat, prædicatum. Nam mentiri nefas habebatur.* Idemque in Bruto, qui de claris est Oratoribus, laudatione funebri factam queritur historiam mendosiorem; quod & in T. Liuio extremo libro VIII. reperias. Rursus idem Cicero II. de Legib. *circumpotationem* vocare videtur, quam Græci περίδειπνον, antiquitus etiam *silicernium*, & *exequium* auctore Festo. Etymologista: περίδειπνον, ἡ ἐπὶ τοῖς ἀποθανοῦσι γινομένη ἑστίασις.

29. Prouerbij meminit Hesychius ex Demone Parœmiographo vetere, à Suida etiam laudato non rarò. Strabo quoque libro VIII. Geogr. qui & duplicem Οἰνόην nominat; vnam Eleutheris finitimam, alteram apud Marathonem. Stephanus vnam ponit

ροιμία αὕτη λέγεται ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς κακόν τι ἐφελκομένων. Οἰνόη γὰρ δῆμός ἐστι τῆς Ἀττικῆς· οἱ δὲ οἰκοῦντες αὐτόθι, χαράδραν ὑπὲρ αὐτῶν φερομένην παρέγραψαν εἰς τὴν ἑαυτῶν χώραν. πολλὴ δὲ γενομένη ἡ χαράδρα, ἐλυμήνατο αὐτῶν τὰ γεώργια, καὶ τὰς οἰκίας μετέβαλεν.

30. Ὁ Κρὴς τὴν θάλατταν.] Ἐπὶ τῶν, ἐν οἷς διαφέρουσι, ταῦτα φεύγειν προσποιουμένων, ἡ παροιμία ἐστίν· ἐπειδὴ ναυτικώτατοι οἱ Κρῆτες ἐγένοντο. μέμνηται ταύτης Ἀλκαῖος.

31. Οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ.] Ἱπποκλείδης μετὰ καὶ ἄλλων πολλῶν ἐμνηστεύσατο τὴν Κλεισθένους τοῦ Σικυωνίου θυγατέρα. τοῦ δὲ Κλεισθένους ἐν ἐνιαυτῷ ὅλῳ δοκιμάζοντος τοὺς μνηστῆρας, ὁ Ἱπποκλείδης ἐν συμποσίῳ ἐπὶ κρέας κυβιστήσας, ἄνω ἀνεῖχε τοὺς πόδας. τοῦ δὲ Κλεισθένους εἰπόντος, Ἐξωρχήσω τὸν γάμον· ὁ Ἱπποκλείδης ἔφη, Οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ.

32. Οὐ νυκτιπλοεῖς.] Ἐπὶ τῶν μὴ

rœmia dici ſolita in eos qui malum ipſi ſibi accerſunt. Οἰνόη enim vicus olim Atticæ, cuius incolæ torrentem ſuper ipſorũ fines labentem incluſerunt. Hinc aqua extra alueum vi delata, corruptis circumcircà agris, agricolis calamitatem attulit, domosque euertit.

30. Cretenſis mare.] De iis qui defugere ſe fingunt in quibus excellant. Cretenſes enim artis nauigandi peritiſſimi. Meminit huius Alcæus.

31. Non curat Hippoclides.] Hippoclides cum aliis multis procis Cliſthenis Sicyonij filiam ambiuit, cumque Cliſthenes toto anno procos exploraret, & Hippoclides in conuiuio corpus indecentiùs agitaret, pedes attollens, ei Cliſthene aiente, Deſultaſti à nuptiis, reſpondit Hippoclides: *Non id curæ Hippoclidi.*

32. Non noctu nauigas.] In eos qui

ponit in Icaria, gentiles deriuans Ὀινωαίους. Οἰναίους alij ſcribunt, vt Suidas, ex eoque Apoſtolius. Poſt τῆς Ἀττικῆς, addit Vatican. ὁμοία τῇ, Ὁ Καρπάθιος τὸν λαγών. Et pro παρέγραψαν, παρέτρεψαν, vt & κατέστρεψεν, pro quo μετέβαλεν editum.

30. Meminit & Strabo, & explicat Prouerbium lib. x. Adhibet etiam Ariſtides in Pericle, Ὁ Κρὴς τὸν πόντον. vbi & Scholiaſtes Cretenſes nauigandi peritos facit, & affine eſſe, Ὁ Σικελὸς τὴν θάλατταν, de quo infrà Adagio 51.

31. Hiſtoriam refert Herodotus in Eratone, meminitque Prouerbij Euſtathius in primum Iliad. Lucianus in Apologia, & in Hercule; Plutarchus etiam lib. in Herodotum, Suidas ex Hermippo ἐν δημόταις. Vſurpat & Phrynichus in Ecloga nominum Atticorum edente Petro Nunneſio, homine doctiſſimo, longè quàm anteà copioſiùs, in dict. Κολλάβους. Thomas verò Magiſter re malè intellecta dict. Ἐνεχυρισμαῖα Hippoclidi verbum ἐνεχυρισμαῖον non Adagium tribuit. Vaticanam nũc ſcripturam apponam: Τοῦ δὲ Κλεισθένους ἐνιαυτὸν ὅλον δοκιμάζοντος τοὺς μνηστῆρας, ὁ Ἱπποκλείδης συμποσίῳ παρ' ᾧ ἔμελλε γαμβρὸς ἀναρρηθήσεσθαι ἐπὶ κεφαλὴν κυβιστήσας, ἄνω ἀνεῖχε τοὺς πόδας. Pedes attollere quod explicat ad Cicer. Pet. Victorius. Hìc quoque ἐξωρχήσω leg. non ἐξορχήσω.

32. Ἡ γὰρ νὺξ ἀκριβεστέρα τῆς νυκτός.] Reſcribendum arbitror potiùs τῆς ἡμέρας, vt conuerti. Chryſippum ſenſu eodem extuliſſe, etſi negatione ſublata vult Eraſmus: mihi contrà videtur. Significat enim Philoſophus maiori in periculo noctu verſari, ne in ſcopulos ad inſulas impingens, nauem frangat, quàm qui interdiu nauiget.

qui negligenter quid agunt. Nox enim quàm dies nauigantibus commodior ob astrorum notas. Chrysippus negationem tollens, *Noctu nauigas* dixit.

33. Non sine Theseo.] Theseus multis fortibus viris opem tulit. Meleagro enim cum Calydonio apro certanti adfuit. item Pirithoo cum Centauris pugnanti. Herculi rursum bellum cum Amazonibus gerenti. Hinc dici cœptum, si quis magnum quid alterius gereret auxilio: *Non absque Theseo.* De Meleagro & apro res sic gesta est: Nato Meleagro Parcas accedentes dixisse ferunt, tum demum interiturum Meleagrum, dum titio in foco accensus combureretur. Mater Althæa oraculo hoc audito, torrem sustulit, & in arca collocauit. Meleager corroborata iam ætate sic periit. Oeneus eius parens annorum primitias fructuum diis libans, Dianam præteriit. Quæ indignata aprum immisit feram immanem, magnisque viribus, qui Calydoniæ vastauit agros, fructusque corrupit. Igitur collectis robustissimis Græciæ viris euocatisque, percussori feræ pellem fortitudinis ergô promisit. Con-

ἀκριβῶς τι ποιούντων. ἡ γὰρ νὺξ ἀκριβεστέρα τῆς νυκτὸς τοῖς πλέουσιν ἐστι, διὰ τὰς τῶν ἄστρων σημειώσεις. ὁ δὲ Χρύσιππος ἀφελὼν τὴν ἀπόφασιν, Νυκτιπλοεῖς εἶπεν.

33. Οὐκ ἄνευ γε Θησέως.] Θησεὺς πολλοῖς ἀριστεῦσι συνηγωνίσατο. τῷ γὰρ Μελεάγρῳ συνήγωνιστο περὶ τὸν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου θήραν. τῷ Πειρίθῳ συνεμάχησε κατὰ τῶν Κενταύρων. καὶ Ἡρακλεῖ, περὶ τὰς Ἀμαζόνας. ὅταν οὖν θαυμαστόν τι πραχθῇ οὐχ ὑπὸ μόνου τινὸς, εἰώθαμεν λέγειν αὐτῷ, Οὐκ ἄνευ γε Θησέως. ἡ δὲ περὶ τοῦ Μελεάγρου ἱστορία καὶ τοῦ Καλυδωνίου συὸς οὕτως ἔχει. Μελεάγρου γεννηθέντος φασὶ τὰς Μοίρας παραγενομένας εἰπεῖν, Τότε τελευτήσειν Μελέαγρον, ὅταν ὁ καιόμενος ἐπὶ τῆς ἐσχάρας δαλὸς καταναλωθῇ. τοῦτο ἀκούσασα ἡ μήτηρ αὐτοῦ Ἀλθαία, τὸν δαλὸν ἀνείλετο, καὶ κατέθετο εἰς λάρνακα. Μελέαγρος δὲ ἀνὴρ γενναῖος γενόμενος, τὸν δὲ τρόπον ἐτελεύτησεν. Οἰνεὺς ὁ τούτου πατὴρ τὰς ἀπαρχὰς τῶν ἐτησίων καρπῶν τοῖς θεοῖς θύων, τῆς Ἀρτέμιδος ἐπελάθετο. ἡ δὲ ὀργισθεῖσα, κάπρον ἐφῆκεν ἄγριον, μεγέθει τε καὶ ῥώμῃ ἔξοχον, ὃς τὴν γῆν τῶν Καλυδωνίων διέφθειρε, καὶ τοὺς καρποὺς ἐλυμαίνετο. ἐπὶ τοῦτον τὸν κάπρον τοὺς ἀρίστους ἐκ τῆς Ἑλλάδος πάντας συνεκάλεσεν. καὶ τῷ κτείναντι τὸ θηρίον τὴν δορὰν δώσειν ἀριστεῖον ἐπηγγείλατο. πολλῶν οὖν συνελ-

33. De apri Calydonij venatione res trita. Legendus tamen Diodorus Siculus libro IV. Bibliothecæ, etsi Thesei nulla ibi mentio; Ouidius lib. VIII. Metamorph. Vtitur Prouerbio Aristides ad Thebanos de auxiliis. Plutarchus etiam in Theseo (addens & illud Prouerbium, *Alter Hercules*) his verbis: Ἔπραξε δὲ καὶ μετ' Ἰάσονος ἐν Κόλχοις γενέσθαι, καὶ Μελεάγρῳ συνεξεπελεῖν τὸν κάπρον. καὶ διὰ τοῦτο παροιμίαν εἶναι τὸ, Οὐκ ἄνευ Θησέως. αὐτὸν μέντοι μηδενὸς συμμάχου δεηθέντα, πολλοὺς καὶ καλοὺς ἄθλους κατεργάσασθαι. καὶ τὸν, Ἄλλος

συνελθόντων, ὁ Μελέαγρος ἐπὶ τὴν θύραν ἐξῆλθε, σύμμαχον προσκαλεσάμενος τὸν Θησέα. συνελθούσης δὲ μετὰ τῶν ἀριστέων καὶ Ἀταλάντης τῆς θυγατρὸς τοῦ Σχοινέως, κοινῇ τὸν κάπρον περιέστησαν ἅπαντες. πρώτη μὲν οὖν Ἀταλάντη τὸν κάπρον εἰς τὰ νῶτα ἐτόξευσε. Μελέαγρος δὲ κατὰ τῶν κενεῶνος πλήξας ἀπέκτεινε. καὶ λαβὼν τὸ δέρας, Ἀταλάντῃ χαριζόμενος ἔδωκε. παρόντων δὲ ἐκεῖσε καὶ τῶν Θεστίου παίδων, τῶν ἀδελφῶν τῆς Ἀλθαίας, καὶ ἀδοξούντων, εἰ τὰ ἀριστεῖα γυνὴ λήψεται, τὸ δέρας ἐξ Ἀταλάντης ἀφείλοντο, λέγοντες κατὰ γένος αὐτῆς διαφέρειν, εἰ Μελέαγρος λαμβάνειν μὴ προαιροῖτο. ὀργισθεὶς δὲ Μελέαγρος, τοὺς μὲν Θεστίου παῖδας ἀπέκτεινε, τὸ δὲ δέρας Ἀταλάντῃ δέδωκεν. Ἀλθαία δὲ λυπηθεῖσα ἐπὶ τῇ τῶν ἀδελφῶν ἀπωλείᾳ, τὸν δαλὸν ἀνῆψεν, καὶ ὁ Μελέαγρος ἐξαίφνης ἀπέθανε.

Συνεμάχησε δὲ τῷ Πειρίθῳ Θησεὺς, ὅτε κατὰ τῶν Κενταύρων συνεστήσατο πόλεμον. Πειρίθους γὰρ Ἱπποδάμειαν μνηστευόμενος, εἱστία Κενταύρους ὡς συγγενεῖς ὄντας αὐτῇ. ἀσυνήθως δὲ ἔχοντες οἴνου, ἀφειδῶς ἐμφορησάμενοι ἐμέθυον, καὶ εἰσαγομένην τὴν νύμφην ἐπεχείρουν βιάζεσθαι. ὁ δὲ Πειρίθους μετὰ Θησέως καθοπλισάμενος, μάχην συνῆψε. καὶ πολλοὺς ὁ Θησεὺς ἀπ' αὐτῶν ἀνεῖλεν.

Ἀπῆλθε δὲ Θησεὺς καὶ μετὰ Ἡρακλέους πρὸς Ἀμαζόνας. Εὐρυσθέως γὰρ

currentibus plerisque conuenit & Meleager, adhibito & Theseo laboris socio; Atalanta quoque Schœnei filia, communibusq; viribus aprum aggressi sunt. Primùm Atalanta in tergum feræ iaculum intorsit, occidit mox feriendo in aluum Meleager, captámque pellem Atalantæ victor donauit. Thestij filiis, qui aderant, iisdemque Althææ fratribus ignominia se notari existimantibus, si fortium præmium mulier caperet exuuias, Atalantæ pellem eripiunt, affirmantes genere ac sexu differre, nisi fortè Meleager pellem accipere mallet. Iratus itaque Meleager, Thestij liberos occidit, pellémque Atalantæ restituit. Althæa, mœrens fratrum interitum, titionem extinxit, statimque Meleager vita decessit.

Theseus Pirithoo sic opem tulit, quando cum Centauris bellum ille gessit: Pirithous enim Hippodamiæ procus, Centauros vt illius affines ad nuptias inuitauit, qui vino non assueti cùm largiùs potassent, vinóque capti essent, sponsam vi rapere tentarunt. Igitur Pirithous cum Theseo sumtis armis manus conseruit, multósque ipsorum Theseus contrucidauit.

Herculi quoque opitulator Theseus contra Amazonas accessit. Eurystheo enim

Ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς, λόγον ἐπ' ἐκείνῳ κρατῆσαι. *Alij Iasonis eum fuisse in Colchis socium, & expugnauisse cum Meleagro aprum, atque hinc in Prouerbio esse, Non sine Theseo. Illum verò nullo socio crebras patrasse et egregias dimicationes, atq; hinc dictũ,* ALTER *hic Hercules, de eo obtinuisse.*

Althææ fratribus.] Dicti sunt *Plexippus, Toxeus, & Agenor* Meleagri auunculi.

nim Herculi præcipiente Hippolytæ Amazonum Reginæ baltheum auferret, discedens Hercules oxequi studuit. Iucumque daturam se illa recepisset, Iuno semper illi infesta Amazonis formam induta famam dissipauit, iactans hospitem quemdam accessisse, qui Reginam constuprare vellet, & baltheum eiusdem, quod à Marte vt regni signum acceperat, auferre conaretur. His auditis arma Amazones contra Herculem capientes prodeunt. Ratus Hercules dolo id fieri, Hippolyta occisa baltheum abstulit. Cum reliquis verò pugna conserta abiit. Ea de re posteà studens Amazonas vlcisci, expeditionemque in eas suscepturus, Theseum in societatem adhibuit, quas & ab eo adiutus oppressit.

34. Ne ignifer quidem relictus.] De magnis iactatum periculis Prouerbium. Nam in omni bellico procinctu vatē præcedere oportebat lauri ramum gestantem, & coronas: morisque erat, vt huic vni parcerent hostes. Prouerbiū itaque oportunè dictum in eos qui internecino prœlio omnes cadunt.

ἐπιτάξαντος Ἡρακλεῖ κομίσαι τὸν Ἱππολύτης ζωστῆρα, τῆς Ἀμαζόνων βασιλίσσης, ἀπελθὼν Ἡρακλῆς ἐζήτει τοῦτον. τῆς δὲ συνθεμένης δοῦναι, Ἥρα μανίαν φυλάττουσα πρὸς αὐτὸν, εἰκασθεῖσα μιᾷ τῶν Ἀμαζόνων περιῄει πάσαις λέγουσα, ὅτι ὁ παραβαλὼν ξένος τὴν βασιλίδα βιάζεται, καὶ ταύτης τὸν ζωστῆρα, ὃν ἐξ Ἄρεος εἰς δεῖγμα τῆς βασιλείας εἰλήφει, ἀφελέσθαι βούλεται. τοῦτο ἀκούσασαι Ἀμαζόνες, ἐξωπλισμέναι κατὰ τοῦ Ἡρακλέους ἐξῄεσαν. νομίσας δὲ Ἡρακλῆς ἐκ δόλου τοῦτο γενέσθαι, τὴν μὲν Ἱππολύτην κτείνας, τὸν ζωστῆρα ἀφαιρεῖται, πρὸς δὲ τὰς λοιπὰς ἀγωνισάμενος ἀπέπλει. διὰ τοῦτο ὕστερον βουλόμενος Ἡρακλῆς Ἀμαζόνας ἀμύνασθαι, ἐστράτευσε κατ᾽ αὐτῶν, συμπαραλαβὼν καὶ Θησέα εἰς συμμαχίαν, ἃς καὶ κατεπολέμησε παρ᾽ αὐτοῦ συμμαχούμενος.

34. Οὐδὲ πυρφόρος ἐλείφθη.] Ἐπὶ τῶν μεγάλων κινδύνων εἴρηται ἡ παροιμία. ἐπειδὴ πάσης πολεμικῆς παρασκευῆς ἔδει τὸν μάντιν ἡγεῖσθαι, δάφνης ἔχοντα κλάδον καὶ στέμματα. καὶ τούτου νόμος ἦν μόνου φείδεσθαι τοὺς πολεμίους. ἐπὶ τοίνυν τῆς πανωλεθρίας διεφθαρμένων καιρὸν ἔχει ἡ παροιμία.

35. Ὁ σκνὶψ

34. Suidas bis Adagium adfert, & concisè, Οὐδὲ πυρφόρος, ex eoque Apostolius, & productiùs, Οὐδὲ πυρφόρος ἐπελείφθη. additq; & facem præferri solitam. Mos enim erat ignem summo Imperatori in pompis bellicisque apparatibus præferri, vt ex Herodiano lib. II. & VII. aliisque obseruatum. Facere non possum quin elegantem enarratoris Euripidis in Phœnissis locum adscribam: Ἐχρῶντο οἱ κατὰ τὸ παλαιὸν ἐν τοῖς πολέμοις ἀντὶ σαλπιγκτῶν πυρφόροις. οὗτοι δὲ ἱεροὶ ἦσαν Ἄρεος ἑκατέρας στρατιᾶς προηγούμενοι μετὰ λαμπάδος· ἣν ἀφιέντες εἰς τὸ μεταίχμιον ἀνεχώρουν ἀκίνδυνοι. καὶ οὕτως συνέβαλλον αἱ στρατιαί. ἐσώζοντο δὲ οἱ πυρφόροι, ὡς ἱεροὶ τοῦ θεοῦ, εἰ καὶ πάντες ἀπώλοντο. ὅθεν παροιμία ἐπὶ τῶν ἄρδην ἀπολλυμένων, Οὐδὲ πυρφόρος ἐσώθη. Simile est illud: Οὐδὲ ἄγγελος ὑπελείφθαι, apud Eustathium in Iliados μ'. quod & apud historicos Latinos non rarò occurrit, tantam fuisse stragem internecionemque, vt ne cladis quidem nuntius superfuerit.

35. Κνὶψ

35. Ὁ σκνὶψ ἐν χώρᾳ.] Ἐπὶ τῶν ταχέως μεταπηδώντων ἡ παροιμία εἴρηται. Σκνὶψ γάρ ἐστι θηρίδιον ξυλοφάγον, ἀπὸ τοῦ τόπου εἰς τόπον μεταπηδῶν. μέμνηται ταύτης Στράττις.

36. Οἶδε Πυλαία ταῦτα καὶ Τυττυγίας.] Ὁ Τυττυγίας ἀνδραποδιστὴς ἦν· ἐπώλει δὲ ἐν τῇ Πυλαίᾳ τὰ ἀλλότρια. τάττεται δὲ ἡ παροιμία κατὰ τῶν ἀλλότρια ἁρπαζόντων καὶ πωλούντων.

37. Οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐς Κόρινθον ἔσθ' ὁ πλοῦς.] Ἡ Κόρινθος πολλὰς εἶχεν ἑταίρας καὶ πολυτελεῖς, αἳ τοὺς ἀφικνουμένους τῶν ξένων ἐδασμολόγουν τὰ ἐφόδια αὐτῶν ἀναλαμβάνουσαι. διὰ γοῦν τοῦτο ἐπὶ τῶν τρυφᾷν βουλομένων εἰρῆσθαι τὴν παροιμίαν.

38. Ὄνου πόκους ζητεῖς.] Ἐπὶ τῶν ἀνυπόστατα ζητούντων. παρόσον τὸν ὄνον οὔτε πέξαι τὶς δύναται, οὔτε κάρσαι. λέγεται δὲ καί, Ὄνον κείρεις, ἐπὶ τῶν ἀνηνύτοις ἐπιχειρούντων.

35. Scnips in regione.] In eos iactatum qui citò locum mutant. Σκνὶψ enim vermis ligna erodens, locum ex loco terebrando mutans. Meminit huius Strattis.

36. Nouit hæc Pylæa & Tyttygias.] Tyttygias plagiarius erat, vendebatque in Pylæa [qui Athenis locus] aliena. In eos fertur Prouerbium qui aliena surripiunt & vendunt.

37. Non cuiuis homini contingit adire Corinthum.] Corinthus multa scorta aluit, ac sumtuosa, quę ab accedentibus hospitibus nimium quantum, sui vt potestatem facerent, exigebant. Itaque de luxuriosis delitiisque diffluentibus iactata parœmia.

38. Asini vellera quæris.] In eos qui nusquã extantia inuestigant: quandoquidẽ asinus neque pecti potest neq; tonderi. Effertur & hunc in modũ, *Asinum tondes*, de iis qui inutilia tentant.

39. Asini

35. Κνὶψ, alij absque σ legunt, alij ἐκ χώρας. De hoc verò verme, an Teredo sit necne, hîc Erasmus quærit. Suidas ait κωνωποειδὴς, vt Orus definit, id est simile culici; adiungit & paruum esse animalculum quod lignum rodit, ex hoc Zenobio fortasse. De vocis etymo, inflexione, ac scriptura multa Etymologus & Phrynichus de Atticis vocibus: Σκνιφὸς κατὰ διαφθορὰν οἱ πολλοὶ λέγουσι τὸν γλίσχρον καὶ μικροπρεπῆ περὶ τὰ ἀναλώματα. οἱ δὲ ἀρχαῖοι σκνῖπα καλοῦσιν, ἀπὸ τοῦ θηριδίου τοῦ ἐν τοῖς ξύλοις κατὰ βραχὺ κατεσθίοντος. Σκνιφὸν *corrupto nomine appellant sic plebeij sordidum & illiberalem in sumtibus. Prisci verò* σκνῖπα *appellant, à bestiola quæ lignum sensim corrodit.* Ad quem locum plura doctiss. interpres Io. Nunnesius, Valentinus, multis mihi nominibus in Hiberia carissimus, cultusque ob singularem doctrinam. De Strattide autem Comico Suidas, & in Prolegomenis Aristoph. & Lilius Giraldus.

37. Strabo lib. VIII. extremo, & Agellius li. I. Noct. Att. cap. VIII. his cõsentanea de Prouerbij origine, vt de Laide à Demosthene μυρίας δραχμὰς ἢ τάλαντον, sui vt copiam faceret, poscente. At ille verè, inquit, Οὐκ ὠνοῦμαι μυρίων δραχμῶν μεταμέλειαν. Alteram quoque causam Suidas adfert, quòd periculosa esset Corinthum nauigatio, statioq; infida: quod nec Strabo inficiatur. Legendus in Plutum Aristophanis enarrator, & Eustathius in Iliad. β. qui addit Prouerbium ex hoc versu Sophoclis in Philoctetа mutuatum videri:

Οὐκ ἐνθάδ' οἱ πλοῖ τοῖσι σώφροσι βροτῶν.
Non à modestis nauigatur huc viris.

38. Aliter paulò Vatican. cod. Ὄνου πόκας. Ἀριστοφάνης· χωρίον ἐν ᾅδου τετύπωκεν ὄνου πόκας. λέγεται

39. Asini prospectus.] Huius meminit Menander in Hiercia. Ferunt autem figulum aluisse aues plurimas in officina; cumque asinus præteriens, insectante negligenter agasone, per fenestram illius inspexisset, aues turbauit: itaque officinæ vasa euersa sunt. Dominus itaque officinæ in ius agasonem vocauit. Interrogatus verò ab occursantibus, cuius rei gratia in ius vocaretur, *Ob asini*, inquit, *prospectum.* Dicitur hoc Prouerbium in eos qui ridiculè aliquem calumniantur.

40. Nihil ad Bacchum.] Vsurpatur Prouerbium in eos qui à re proposita aliena adferunt. Antiquitus enim Baccho Dithyrambus in choris cani solitus. Pòst Poëtæ à vetere desciscentes consuetudine, Aiaces & Centauros proferre cœperunt. Qua re à spectantibus obseruata, *Nihil ad Bacchum* pertinere per iocum iactarunt. Itaque Sa-

39. Ὄνου παρακύψεως.] Μέμνηται ταύτης Μένανδρος ἐν Ἱερείᾳ. λέγουσι δέ, ὅτι κεραμεύς τις ἔτρεφε πολλὰς ὄρνιθας ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ· ὄνος δὲ παριὼν, ἀκολουθοῦντος ἀμελῶς τοῦ ὀνηλάτου, παρακύψας διὰ τῆς θυρίδος ἀνεσόβησε τὰς ὄρνιθας. καὶ τὰ ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ συνέτριψαν σκεύη. ὁ τοίνυν κύριος τοῦ ἐργαστηρίου ἐπὶ κρίσιν ἦγε τὸν ὀνηλάτην. ἐρωτώμενος δὲ ἐκεῖνος ὑπὸ τῶν ἀπαντῶν, τίνος κρίνοιτο, ἔλεγε, Παρακύψεως ὄνου. ἐπὶ τῶν καταγελάστως οὖν συκοφαντουμένων εἴρηται ἡ παροιμία.

40. Οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον.] Ἐπὶ τῶν τὰ μὴ προσήκοντα τοῖς ὑποκειμένοις λεγόντων ἡ παροιμία εἴρηται. ἐπειδὴ τὸ χορῷ ἐξ ἀρχῆς εἰθισμένοι διθύραμβον ᾄδειν εἰς τὸν Διόνυσον, οἱ ποιηταὶ ὕστερον ἐκβάντες τὴν συνήθειαν ταύτην, Αἴαντας καὶ Κενταύρους γράφειν ἐπεχείρουν. ὅθεν οἱ θεώμενοι σκώπτοντες ἔλεγον, Οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον. διὰ γοῦν τοῦτο τοὺς Σατύρους ὕστερον

λέγεται ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων καὶ ἀτελῶν, ὅτι καὶ ὄνος οὔτε κείρεται, οὔτε ἐξ αὐτοῦ πόκος γίνεται. Locus autem Aristophanis hic ἐν βατράχοις extat:

Τίς εἰς τὸ λήθης πεδίον, τίς εἰς ὄνου πόκους;

ad quem locum eadem Aristophanis enarrator, & Suidas, qui vitiosè tamen ἀνοήτων, pro ἀνηνύτων præfert; aitque Aristarchum ex Cratino deriuare Prouerbium; quòd finxerit quemdam apud inferos funiculũ plicantem, quem asinus deuoret, perinde ac si tonderet. Eustathius ad hæc vsurpari scribit Prouerbium ἐπὶ τῶν ἀκερδῶν καὶ ἀλυσιτελῶν.

39. Lucianus in Asino (siue is Lucius Patrensis est, de quo in Bibliotheca Photius noster) lepidam hanc fabulam enarrat, sibique vindicat, ex quo Apuleius transtulit lib. IX. Metamorph. seu Milesiarum: *Summo risu de meo prospectu cauillari non desinunt. vnde & de prospectu & vmbra asini natum est frequens Prouerbium.* Suidas in textoris prospexisse officinam, telamque à gallinis diruptam fabulatur. Mirè variat & hoc loco Vatican. Οἱ μὲν ἐπὶ κεραμέως· οἱ δὲ ἐπὶ κοροπλάθου· ἄλλοι δὲ ἐφ' ἱστοῦ. ὀρνίθων γὰρ παρατρεφομένων ἐν ἐργαστηρίῳ πολλῶν, ὄνον διὰ τῆς παραθύρου παρακύψαι ὑπνώσαντος αὐτοῦ τοῦ ἀγωγέα τοῦ ὀνηλάτου. τὰς δὲ ὄρνεις ἐκπλαγείσας καὶ φοβηθείσας ὑπὸ τῆς ὄψεως, ἤτοι τὰ τοῦ κεραμέως σκεύη. ἢ τὰς τοῦ κοροπλάθου νύμφας, ἢ τὸν ἱστὸν συντρῖψαι· ὁ τοίνυν κύριος τοῦ ἐργαστηρίου εἰς κρίσιν εἰσάγων τὸν ὀνηλάτην. ἐρωτώμενος τοίνυν τίνος κρίνοιτο, ἔλεγεν, Ὄνου παρακύψεως. εἴρηται τοίνυν ἐπὶ τῶν καταγελάστως συκοφαντουμένων.

40. Τοῖς ὑποκειμένοις λεγόντων.] In Vaticano scriptum φλυαρούντων. Verùm alij alias huius Prouerbij origines adferunt. Strabo lib. VIII. Geogr. ex Polybio de vasis Corinthiis

ὕστερον ἔδοξεν αὐτοῖς προεισάγειν, ἵνα μὴ δοκῶσιν ἐπιλανθάνεσθαι τοῦ θεοῦ.

41. Οἶδα Σίμωνα καὶ Σίμων ἐμέ.] Τελχίνων φύσει βασκάνων ὄντων· καὶ γὰρ τῷ τῆς Στυγὸς ὕδατι τὴν γῆν καταῤῥέοντες Ἄρνον ἐποίησαν· δύο ἐγένοντο ἡγεμόνες, Σίμων καὶ Νίκων. ὑπερέσχε δὲ ὁ Σίμων κακοτροπώτατος ὤν, ὥστε τὴν ἐπὶ Νίκωνι ἀπαλεῖψαι. διόπερ οἱ παροιμιαζόμενοι μόνον τὸν Σίμωνα ὀνομάζουσι. λεχθείη δ' ἂν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀλλήλοις ἐπὶ κακίᾳ γνωσκόντων.

42. Ὄνῳ τις ἔλεγε μῦθον· ὁ δὲ τὰ ὦτα ἐκίνει.] Εἰς ἀναισθησίαν τινῶν ἡ παροιμία εἴρηται κατ' ἀμφότερα. τότε γὰρ ζῶον νωχελὲς ἐπὶ τὰ ἔργα, καὶ τὰ ὦτα κινεῖ, οἱονεὶ πρὸ τοῦ τινὰ λαλῆσαι πάντα ἀκήκοεν· ὅπερ ἐστὶ καὶ αὐτὸ ἀναισθησίας. πῶς γὰρ δύναιτό τις ἐγνωκέναι τὰ μὴ λαληθέντα αὐτῷ, κἂν ὦτα μεγάλα ὥσπερ ὄνος ἔχῃ;

tyros deinceps priùs inducere, ne Dei obliti prorsus putarentur, visum.

41. Noui Simonem & Simon me.] Telchinorum natura fascinantium, qui Stygis aquâ terram irrigantes Arnum condiderunt, duo fuerunt duces *Simon* & *Nicon*. Superauit verò Simon improbitate, vt & Niconis nomen obscurarit. Hinc Prouerbium vsurpantes vnum dumtaxat Simonem nominant; iactatúmque de iis qui ob malitiam inter se norunt.

42. Asino quis fabulam narrabat, at ille mouebat aures.] In stuporem quorumdam iactatum vtrimque Adagium. Hoc enim animal tardum ad operas, auréfque identidem mouet, quasi omnia audierit, antequã quis elocutus fuerit, quod & ipsum stuporis est. Quî enim aliquis, amabo, quæ nondum dicta sunt, cognouerit auditu, etsi magnas asinorum auriculas habeat?

43. Oedipi

---

rinthiis Bacchum præferentibus, quibus Romani milites capta Corintho illuserint. Suidas & hanc ipsam Zenobij adfert, & aliam de Parrhasij tabula, ac de Epigene Sicyonio, qui in Bacchum scripserit Tragœdiam, nec placuerit. Effertur & vna voce ἀπροσδιόνυσον apud Plutarch. lib. I. & IV. Sympos. & Ciceronem lib. XVI. ad Atticum: vbi tamen quidam ἀπροσδόκητον legendum contendunt. Vtitur Prouerbio in Baccho Lucianus, ac venustus scriptor Heliodorus lib. II. Ἐπεισόδιον δὴ τοῦτο οὐδὲν φασι πρὸς τὸν Διόνυσον ἐπισκύλησας. Obserua autem duplicem Adagij sensum: primum, cùm ad rem nihil attinere, & ἄτοπα vitiosè adferri significamus; alterum verò, cùm pulcerrimæ rei fit cum minùs pulcra comparatio, vt si dicas, *Nihil ad Venerem Coam, aut Phidiæ opus.* vt Comicus ait: *Nihil ad illam quam paro.* Priori sensui respondeat illud: Οὐδὲν πρὸς ἔπος. aliaque id genus. Huic verò aptanda historia de Parrhasij Baccho affabrè picto, quam ex Theæteti libro Παροιμιῶν hîc Suidas commemorat.

41. De *Telchinis* Strabo lib. X. Etymologicus Cretenses sic nominat. Vtitur diuus Chrysostomus Homilia in Babylam: Ὦ δεξιᾶς Τελχῖνος. *O dextram Telchinis.* Rectiùs autem Vatican. Ἄρνον ἐποίησαν. Desiderius vulgatum secutus exemplar reddidit: *Inducta in terram aqua Stygia, Arnon ædificarunt.* Placet & illud monere, in iisdem esse membranis pro κακοτροπώτατος, κακοτροπώτερος. sed tanti non est.

42. Vtitur venustè Galenus Medicorum coryphæus lib. II. De different. pulsuum: Ἐπὶ

43. Oedipi imprecatio.] Meminit huius Æſchylus in Tragœdia Septem ad Thebas. Fertur autem Eteoclem & Polynicem de more mittere Oedipo ſolitos cuiuſque ſacræ victimæ ſcapulas: per imprudentiam verò coxam ei miſiſſe. Ratus ille contumeliâ id factum, diras ei imprecatur. Alij verò narrant quòd cognito matri ſe Iocaſtæ miſcuiſſe Oedipus oculos ſibi eruerit. Quo ſcelere ab incolis proſpecto, Thebis Oedipum expellunt. Ille vrbe digrediens, liberis eſt imprecatus, quòd parentem non vlciſcerentur. Quamobrem mutuis inuicem vulneribus ſe confecerunt.

44. Oetæus genius.] Clearchus dæmonem hunc cognominatum ab Oeta monte ait, qui iniuriam iuxtà & arrogantiam vehementer odiſſet.

45. Quali me hic Deus monſtro incluſit.] Dictum Prouerbium de moleſtè ferentibus quæ incidunt aduerſa ac grauia. Cyclops enim Philoxeni poëtæ drama fuit, quo Vlyſſes Cyclopis antro incluſus hæc extulit.

43. Οἰδίποδος ἀρά.] Ταύτης μέμνηται Αἰσχύλος ἐν τοῖς Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας. ἱστορεῖται δὲ, ὅτι Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης, διʼ ἔθους ἔχοντες πέμπειν τῷ Οἰδίποδι ἑκάστου ἱερείου τὸν ὦμον, ἐπιλαθόμενοι ἰσχίαν ἔπεμψαν. ὁ δὲ νομίσας ὑβρίσθαι, κατηράσατο αὐτοῖς. ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι μετὰ τὸ ἀναγνωρισθῆναι Οἰδίπους τῇ μητρὶ αὐτοῦ Ἰοκάστῃ, τὰς ἰδίας ὄψεις ἐτύφλωσεν. γνόντων δὲ τῶν ἐγχωρίων τὸ γενόμενον μύσος, καὶ τῶν Θηβῶν Οἰδίπουν ἐξελαυνόντων, τοῖς παισὶ κατηράσατο, ἐπεὶ διωκομένῳ τῆς πόλεως οὐκ ἐπήμυναν· διὰ τοῦτο καὶ ὑπʼ ἀλλήλων ὕστερον ἀνῃρέθησαν.

44. Οἰταῖος δαίμων.] Κλέαρχός φησιν, ὅτι δαίμων τις Οἰταῖος ἐπωνομάσθη, ὃς ὕβριν καὶ ὑπερηφανίαν πάνυ ἐμίσησεν.

45. Οἵῳ με ὁ δαίμων τέρατι συγκαθεῖρξεν.] Ἐπὶ τῶν δυσαναχετούντων ἐπί τινι δυσχερεῖ πράγματι λέγεται ἡ παροιμία. Κύκλωψ γάρ ἐστι δρᾶμα Φιλοξένου τοῦ ποιητοῦ. ἐν ᾧ ὁ Ὀδυσσεὺς περισχεθεὶς τῷ τοῦ Κύκλωπος σπηλαίῳ λέγει, Οἵῳ με ὁ δαίμων τέρατι συγκαθεῖρξεν.

46. Ὅσα

Ἐπὶ τούτοις ὁ μὲν γέρων, ὥσπερ ὄνος, ἔσεισεν ἤδη τὰ ὦτα. Idemque περὶ φυσικῶν δυνάμεων: Τοῖς δʼ ἄλλοις οὕτω γνώσεται τὸ χρῆμα περιττὸν, ὥς εἰ καὶ μῦθον ὄνῳ τις λέγει. Quomodo & Lucianus in eum qui librorum copia ſibi placebat, iactabatque, *Aſinus*, inquit, *es ad liram*, *aures motitans*. Sumtum id ex Æſopi apologo.

43. De Thebanis nota hiſtoria, vel è Statij Thebaide, & ſuprà Adag. 68. Centuria 2. Euripides in Phœniſſis, & Sophocles in Oedipo Coloneo copioſiùs Oedipum imprecantem liberis inducunt, recitatque loca Eraſmus. Diogenes Cynicus apud Laërtium Diogenem Τραγικὰς ἀρὰς hinc etiam extulit.

44. Eadem pænè Diogenianus refert. Herculem autem ſignificari arbitror, qui & *Oetæus* teſte Diodoro, Ouidio, & Seneca Tragico dictus, & auctore Q. Flacco in deos relatus eſt, Heros effectus Oda.

45. *Philoxeni* drama *Galatea* fuit, quam amicam Cyclops, hoc eſt, Dionyſius tyrannus adamarit, è quo verſus Athenæus citat. Hiſtoriam è Suida de Latomiis commemorat Chiliaſtes in Adagio, *Lapidicinas ne abducito*, & Iunius in Adag. *Philoxeni libellus*, Giral-

46. Ὅσα Μῦς ἐν Πίσῃ.] Αὕτη ἡ παροιμία εἴρηται ἐπὶ τῶν νενικηκότων τοὺς ἀνταγωνιστὰς διὰ πολλοῦ πόνου· Μῦς γὰρ Ταραντῖνος πύκτης ἐν Πίσῃ ἀγωνιζόμενος, καὶ πρὸς πολλοὺς ἔχων ἀντιμάχους, πολλὰς πληγὰς λαβὼν, μόλις ἐνίκησεν.

47. Οὐδὲν ἱερὸν ὑπάρχεις.] Κλέαρχος φησὶν, ὅτι Ἡρακλῆς ἰδὼν τὸν Ἄδωνιν ἱδρυμένον, ἔφη, Οὐδὲν ἱερόν. εἴρηται οὖν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν παντελῶς εὐτελῶν καὶ ἀχρήστων.

48. Οὗτος ἄλλος Ἡρακλῆς.] Κλέαρχος ἐξηγούμενος τὴν παροιμίαν φησὶ τὸν Βριαρέω καλούμενον Ἡρακλέα ἐλθεῖν εἰς Δελφοὺς, καὶ λαβόντα τι τῶν ἐκεῖ κειμηλίων, κατά τι παλαιὸν ἔθος, ὁρμῆσαι ἐπὶ τὰς Ἡρακλέους στήλας καλουμένας, καὶ τῶν ἐκεῖ περιγενέσθαι. χρόνῳ δὲ ὕστερον τὸν Τύριον Ἡρακλέα ἐλθεῖν εἰς Δελφοὺς χρησόμενον τῷ μαντείῳ. τὸν δὲ θεὸν προσειπεῖν αὐτὸν ἄλλον Ἡρακλέα· καὶ οὕτω τὴν παροιμίαν κρατῆσαι.

46. Quanta Mus apud Pisam.] Vsurpatur Prouerbium de vincentibus quidem aduersarios, sed non nisi immenso labore. Mus enim Tarentinus pugil Pisæ decertans, & multos habens aduersarios, multis acceptis plagis ægrè victor decessit.

47. Nihil sacri es.] Refert Clearchus Herculem conspecta Adonidis statua hoc extulisse, *Nihil sacri.* Vsurpatur Adagium de vsquequaque ineptis atque inutilibus.

48. Alter hic Hercules.] Interpretans Clearchus hoc Prouerbium, Briareum, qui & Hercules est nominatus, Delphos venisse refert; sublatóque inde ex thesauris aliquo cimelio, more quodam prisco ad columnas, quæ Herculeæ vocantur, nauigasse, & ibi victorem exstitisse. Post verò Herculem Tyrium Delphos ad oraculum consulendum delatum, Phœbum autem prædixisse alium illum Herculem esse, indeque valuisse Prouerbium.

49. Ne

Giraldus in eius vita, Dialogo IX. Histor. poëtarum. Vatic. autem hoc loco legit: ἐν ᾧ Ὀδυσσεὺς λέγει τὸ τοιοῦτον, ceteris prætermissis.

46. Eadem Suidas, addens Olympiade centesima semel dumtaxat vicisse, neque de animali in pice sermonem ait, de quo aliud, μῦς ἄρτι πίσσης γευόμενος. Malè itaque vtrobique πίσσῃ, pro Πίσῃ legitur. Diuersum ab hoc Prouerbium in Iure Pontificio, *Mus in pera.* cap. Etsi. De Iudæis. De his autem certaminibus Plutarchus V. Symposiac. Phlegon Trallianus in Olympicis, etiam in Photij Bibliotheca, & in Agonisticis Petrus Faber, in Gymnasticis Hieron. Mercurialis, in Saturnalibus denique Lipsius noster.

47. Theocritus in Hodœporicis:
Ἀλλ' ἐν αἰ χαλῆς ἔειφον θέμεν, ἐπεὶ μὴ οὐδὲν
Ἱερόν. ——— ad quem Scholiastes locum *Cleandrum* nominat, deprauatè vt opinor, qui hîc *Clearchus* est etiam in proximo Prouerbio. Addit Suidas ideò Adonidem simulacro indignũ Herculi visum, vel quòd non nisi benè de hominibus meritis statui solerent, vel quòd ad eius statuam confugientibus, vt aliàs semper, non pateret asylum.

48. Vtitur Aristoteles Ethic. Eudemiorum lib. VII. Ὁ γὰρ φίλος βούλεται εἶναι, ὥσπερ ἡ παροιμία φησὶν, Ἄλλος Ἡρακλῆς, ἄλλος οὗτος. Plutarchi in Thesea locum attuli ad XXXI. Prouerb. Οὐκ ἄνευ Θησέως. M. Terentius Varro Menip-

49. Ne Hercules quidem contra duos.] Narrant Herculem proposito Olympico certamine cùm se superiorem viribus fore speraret, proxima Olympiade cum duobus luctantem victum discessisse. Nominant autem hos alij quidem Laium & Pherandrum, quidam verò Cteatum & Eurytum.

50. Cretenses sacrum.] Agamemnona tempestate in Cretam delatum ferunt, & in eius opidum Polyrrenium ingressum sacris operatum fuisse. Intereà loci captiui naues incenderunt. Qua re in medio sacrificio illi nuntiata, fertur dimidiatum sacrificium iam incensum reliquisse, & ad mare peruenisse turbatum, vixque vna naue reliqua reperta qua domum remearit, diras multas imprecatũ insulanis. Hinc cùm turbulentum aliquod sacrum fieret, Cretense Prouerbio dici solitum.

51. Siculus mare.] Ferunt Sicu-

49. Οὐδὲ Ἡρακλῆς πρὸς δύο.] Φασὶν, Ἡρακλέα θέντα τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα, πιστεύσαντά τε τῇ ἑαυτοῦ δυνάμει, τῇ δευτέρᾳ πενταετηρίδι πρὸς δύο πυκτεύσαντα ἡττηθῆναι. λέγουσι δὲ τούτους εἶναι οἱ μὲν, Λάϊον καὶ Φέρανδρον· οἱ δὲ, Κτέατον καὶ Εὔρυτον.

50. Οἱ Κρῆτες τὴν θυσίαν.] Ἀγαμέμνονα, ὥς φασι, χειμασθεὶς κατήχθη εἰς Κρήτην, καὶ ἀναβὰς εἰς τὸ Πολυῤῥήνιον, θυσίαν ἐπετέλει. ἐν τούτῳ δὲ οἱ αἰχμάλωτοι τὰς ναῦς ἐνέπρησαν. οὗ ἀπαγγελθέντος αὐτῷ, μεσούσης τῆς θυσίας, τὸ μὲν καιόμενον ἱερεῖον καταλιπεῖν λέγεται, ἐλθεῖν δὲ πρὸς θάλασσαν, ταραχθέντα, καὶ μίαν μόλις εὑρόντα ναῦν, ἐπ᾽ αὐτῆς ἀναχθῆναι, πολλὰ καταρασάμενον τοῖς τὴν χώραν οἰκοῦσιν. ὅθεν εἴποτε ταραχώδης θυσία γένοιτο, Κρητικὴν καλεῖσθαι.

51. Ὁ Σικελὸς τὴν θάλασσαν.] Σικελὸς,

Menippeam Satyram hac ἐπιχαρῇ ornauit, teste Macrobio, refertque ab illo numeratos tres & quadraginta. Vide Lilij Gyraldi de Hercule Syntagma, & Erasmum Chil. I. Centuria VII. Ad eumdem modum Aristides de Græcorum Oratorum Principe Demosthene *Mercurium alterum* dixit.

49. Vatican. his verbis explicat: Ἡρακλῆς τῇ ἑαυτοῦ πιστεύσας δυνάμει κατὰ τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα εἰσῆλθε πρὸς δύο πυκτεύσων τῇ δευτέρᾳ πενταετηρίδι· ἡττήθη δὲ τῇ προτέρᾳ δύο ἀποκτείνας, καὶ Εὔρυτον καὶ Κλέατον. Suidas eadem propè commemorat, nisi quòd Τέατος alter nominetur, qui hîc Κλέατος est. Plato verò in Euthydemo ad fabulam retulit venustè, quòd cùm hydra & cancro certarit Hercules, victusque Iolai implorarit auxilium. Idem vtitur Adagio lib. De Legibus secundo, & in Phędone. Homerus verò non raro, quòd Catullus in Epithalamio dixit:

——— *noli pugnare duobus.*

50. Πολυῤῥήνιον.] Sic Cretæ opidum dictum ab ouium copia, teste Stephano. Falluntque hîc operæ Adagiorum Erasmi, qui pro *incensis nauibus*, *conscensis* vitiosè hactenus ediderunt. Sic enim Græcè, Ἐν τούτῳ δὲ οἱ αἰχμάλωτοι τὰς ναῦς ἐνέπρησαν. Vatican. aliter rursum explicat: Ἀγαμέμνων εἰς Κρήτην καταχθεὶς καὶ θύων, ἐπειδὴ ἤκουσεν ἑαυτοῦ τὰς ναῦς ἐμπρῆσαι τοὺς αἰχμαλώτους τὴν θυσίαν ἀπέλιπε, καὶ κατελθὼν μίαν εὗρε ναῦν σῶαν· εἰς ἣν ἀναχθεὶς κατηράσατο τοῖς τὴν πόλιν οἰκοῦσιν. ὅθεν ἐπὶ τῶν ταραχωδῶν θυσιῶν ἡ παροιμία.

51. Suidas eadem & Diogenianus. Affine huic videatur illud infrà, Σῦκον αἰτεῖς, Adag. 92. Maris γαλήνη seu tranquillitas

Græca

λὸς, φασὶν, ἔμπορος σῦκα ἄγων ἐναυάγησεν. εἶτα ἐπὶ τῆς πέτρας καθήμενος, καὶ ὁρῶν τὴν θάλασσαν ἐν γαλήνῃ, ἔφη, Οἶδα ὃ θέλει, σῦκα θέλει.

lum mercatorem ficus vehentem nauem fregisse; dein rupi insidentem spectantemq; malaciam dixisse, *Scio quid velit; ficus vult.*

52. Ὅπου αἱ ἔλαφοι τὰ κέρατα ἀποβάλλουσιν.] Ὁ Δήμων φησὶν, ἐν τοῖς τραχέσι καὶ δυσβάτοις τόποις τοὺς ἐλάφους περιτρίβοντας τὰ κέρατα πρὸς τὰς θάμνους, ἀποβάλλειν αὐτά. ὅθεν ἐπὶ τῶν ἐργώδεις τὰς διατριβὰς ποιουμένων εἴρηται τὴν παροιμίαν.

52. Vbi cerui cornua abiiciunt.] Scribit Demon locis asperis atque inuiis agentes ceruos cornua ad frutices atterentes ibi proiicere. Proinde in eos qui in locis difficilibus degunt vsurpatum Prouerbium.

53. Οὔθ' ὕεται, οὔθ' ἡλιοῦται.] Ἡ παροιμία εἴρηται ἐπὶ τῶν ἔξω πάσης φροντίδος ἐστώτων, τουτέστιν, Οὔτε βρέχεται, οὔτε ἡλιοβολεῖται.

53. Neque madefit, neque sole percutitur.] De iis dictum qui omni vacant cura. Hoc est, *Neque pluuiam, neque solis æstum sentit.*

54. Οὐδὲ τὸ Δίωνος γρῦ.] Οὗτος ὁ Δίων Ἀλεξανδρεὺς μὲν ἦν τὸ γένος, διαβόντος δὲ ἐπὶ φιλοσοφία, ἔχων ἀ-

54. Neque Dionis gry.] Dion hic Alexandrinus magnam è Philosophia est laudem adeptus. Fratrem habuit

---

Græca etiam voce *malacia* appellatur à Iulio Cæsare, lib. III. De bello Gallico: *Conuersis in eam partem nauibus, quò ventus ferebat, tanta subitò malacia ac tranquillitas extitit.* quod Græcus interpres, quisquis est, à Gothof. Iungermanno editus, reddidit τοσαύτη δ' αὐθὺς γαλήνη συνέβη, &c. Senecæ etiam Epistola LXVIII. amplius est *malacia* quàm *tranquillitas.* Festus Pompeius: *Flustra dicuntur, cùm in mari fluctus non mouetur, quam Græci* μαλακίαν *vocant.* Simili modo *pellaciam* à pelliciendo T. Lucretius dixit lib. II.

Subdola cùm ridet placidi pellacia ponti.

Et lib. V.

Nec poterat quemquam placidi pellacia ponti
Subdola pellicere in fraudem ridentibus vndis.

52. Aristoteles lib. IX. De hist. Animal. cap. VI. vbi & Prouerbij huius meminit, ait sinistrum cornu ceu medicamento præditum numquam visum. E quo descripsit Plinius lib. VIII. cap. XXXII. nisi quòd ἀριστερὸν κέρας, *dextrum cornu* peruertit, quod *sinistrum* est. Plutarchus de Pythiis, Proclo tyranno datum hoc oraculum auctor est, meminitque Sympos. libro VII. Quæst. II. Τὸ καπρυσσόμενον ὑπὸ τῶν ἐλάφων κέρας.

53. Agricolæ, milites, mercatores, ac peregrinantes, cæli iniuriis obnoxij sunt. Eosque qui in sole ambulant colorari solere M. Tullius ait. Diuersum ab hoc de Fortunæ vicissitudine Theocriteum illud in Batto:

Ὁ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὕει.

Cui affine illud Theognidis:

——— οὔτε γὰρ ὁ Ζεὺς
Οὔθ' ὕων πάντας ἁνδάνει, οὔτ' ἀνέχων.

54. Absque negatione Vatican. Τὸ Δίωνος γρῦ. Δίων ὁ Ἀλεξανδρεὺς γέγονεν, ἐπὶ φιλοσοφία διαβόντος. λοιδορούμενος δὲ ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Διονυσίου, ὃν Ψιόνιον ἐκάλουν, καὶ ἀκούων ῥητὰ καὶ ἄρρητα, καί τοι πολλοῦ παρακολουθοῦντος ὄχλου, αὐτὸς μὲν οὐδὲν ἐφθέγξατο, τὸ τῆς σοφίας παράγγελμα τηρῶν. οὗτος δὲ τοῦ ἰδίου πυλῶνος γενόμενος, &c. vbi illud obserua *Psionium* nominari athletam, qui hîc articulo vnà coalescente *Topsius* appellatur. Pulcrum autem hoc est tolerantiæ exemplum. Γρῦ quid sit, docet Ioan. Tzetzes

buit pugilẽ Topsium nomine. Ille conuitiis ab aduersario huius quodã proscissus, audiensq; fanda ac nefanda, multa interim ad conuitia ipsius turba confluente, nihil respondit, videlicet Philosophiæ præceptionum memor. Iamque ædium intra vestibulum constitutus, nihil iracundiæ præ se ferens dixit ad iuuenem; *Ne gry quidem*. Qui animi impotens laqueo se præfocauit. Vsurpatur verò Atticè quoque Γρῦ de re parua atque obuia. Etenim vnguium sordes γρῦ appellant, & γρυτάρεια *friuola* vocant seu scruta, tenuia domus vascula. Item γρυτοπώλην *scrutarium*, scruta vendentem.

ἀθλητὴν παλαιστὴν, Τόψιον ἐπικαλούμενον. λοιδορούμενον δὲ ὑπό τινος τῶν ἀνταγωνιστῶν αὐτοῦ, καὶ ἀκούων ῥητὰ καὶ ἄῤῥητα, καίτοι πολλοῦ ὄχλου ἐπακολουθοῦντος, αὐτὸς μὲν οὐδὲν ἐφθέγξατο, κατεσταλμένον τὸ τῆς φιλοσοφίας παράγγελμα τηρῶν· ἐντὸς δὲ τοῦ ἰδίου πυλῶνος γενόμενος, καὶ μηδὲν ὀργῆς ὑποφήνας, εἶπε πρὸς τὸν νεανίαν, Οὐδὲ γρῦ. ὁ δὲ ἀθυμήσας, ἀπήγξατο. εἴρηται δὲ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς τὸ Γρῦ ἐπὶ τοῦ μικροῦ καὶ τοῦ τυχόντος. καὶ γὰρ τὸν ἐν τοῖς ὄνυξι ῥύπον λέγουσι Γρῦ, καὶ Γρυτάρεια, τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν λεπτὰ σκευάρια, καὶ Γρυτοπώλην, τὸν τὰ σκευάρια πωλοῦντα.

55. Nec propiùs ferire.] Ἴκταρ Grecis propè significat, hoc est, non propiùs abest, & non iuxtà est. Attica dialecto dicitur, vt illud Διωλύγιον κακὸν, quod significat ingens malũ. Meminit vtriusq; Prouerbij Plato; huius quidem in Theæteto, illius verò in Politicis.

55. Οὐδ' ἴκταρ βάλλειν.] Τὸ Ἴκταρ σημαίνει ἐγγύς, τουτέστιν, οὐδὲ ἐγγύς ἐστι. εἴρηται δὲ κατὰ γλῶτταν, ὥσπερ τὸ Διωλύγιον κακὸν σημαίνει τὸ μέγα. μέμνηται δὲ ἀμφοτέρων ὁ Πλάτων· τοῦ μὲν Διωλυγίου, ἐν Θεαιτήτῳ· τοῦ δὲ Ἴκταρ βάλλειν, ἐν Πολιτείᾳ.

56. Seruauit Herculem coturnix

56. Ὄρτυξ ἔσωσεν Ἡρακλῆν τὸν

Tzetzes Chil. IV. quem vide. Γρύταεια non dissimile Latinorum *scrutario* videatur, vt & γρυτοπώλης, quod est *scrutariam facere*, à scrutis. Lucilius apud Agellium lib. III. c. XIV.

Quid ni? & scruta quidem vt vendat, scrutariu᷒ laudat.

Horat. lib. I. Epist. VII.

Vilia vendentem tunicato scruta popello.

Qua de voce Politianus Miscellan. ca. XXX. & in Quinquagena cap. XXXVI. Ant. Nebrissensis, itemque Iacobus Durantius libro I. Variarum cap. XI. Varinus in Lexico: Γρύτη τὰ λεπτὰ σκεύη, καὶ γρυτοπώλης, ὅπερ οὐκ εἴρηται παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ἀλλ' ἀντὶ τούτου ῥυποπώλης, καὶ γρυτάρης, &c.

55. Locus Platonis est lib. IX. de Repub. Καὶ ταῦτα δὴ πάντα πρὸς τύραννον πονηρίᾳ τε καὶ ἀθλιότητι πόλεως παραβαλλόμενα, τὸ λεγόμενον οὐδ' ἴκταρ βάλλει. Alter verò in Theæteto: Οὐ μακρὰ μὲν καὶ διωλύγιος φλυαρία. De quo Adagio dictum suprà Cent. III. Adag. 34. Simile est Luciani Dialogo περὶ εἰκόνων: Μὴ εἶναι τηλικούτων ἀξίαν, μηδὲ ἐγγύς. & Aristidis in Miltiade: Οὐκ ἔστι ταῦτα, οὐδὲ ἐγγύς. Affine & Nazianzeni in Monodia, ἔξω σκοποῦ βάλλειν. Ceterùm de voce ἴκταρ legendus Thomas Magister, de Atticis nominibus.

56. Vaticanus aliter: Παρ' ὧν οὐκ ἤλπισαν. φασὶ γὰρ τὸν Ἡρακλέα ὑπὸ Τυφῶνος διαφθαρέντα, πράττειν ὁ λαὸς ὑπὲρ τούτου ἀναστῆναι. ὄρτυγα ᾧ ἔχαιρε ζῶντα κατέκαυσεν. ἐκ δὲ τῆς κνίσης αὐτὸς ἀνέβιω. vbi ἀνέζη rescribendum arbitror. Diogenianus quoque

καρτερόν.] Αὕτη παρ' οὐδενὶ τῶν ἀρχαίων ἐστί· λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν σωζομένων, ἀφ' ὧν οὐκ ἤλπισαν. φησὶ δὲ Εὔδοξος, Ἡρακλέα τὸν Τύριον ὑπὸ Τυφῶνος διαφθαρῆναι· τὸν λαὸν δὲ ἅπαντα περιέπεσόντα διὰ τὸ ἀναστῆσαι τὸν Ἡρακλέα, τὸν ὄρτυγα, ᾧ ἔχαιρεν Ἡρακλῆς, ζῶντα καῦσαι· ἐκ δὲ τῆς κνίσσης μεταβιῶναι τὸν Ἡρακλέα.

strenuum.] Nusquam apud veteres hoc extat. Fertur autem de insperatò seruatis à quibus minime expectabant. Eudoxus scribit Herculem Tyrium à Typhone occisum: gentem vero vniuersam de Hercule in vitam reuocando sategisse. Coturnicem itaque, quæ Herculi in delitiis fuisset, viuá cremasse, ex eiusque nidore Herculem reuixisse.

57. Οἴκοι τὰ Μιλήσια.] Ἡ παροιμία τέτακται ἐπὶ τῶν, ὅπου μὴ προσήκει, τρυφὴν ἐπιδεικνυμένων. Ἀρισταγόρας γὰρ ὁ Μιλήσιος ἐλθὼν ποτὲ εἰς Λακεδαίμονα ἠξίου βοηθεῖν τοῖς Ἴωσι πολεμουμένοις ὑπὸ Περσῶν. ἐδημηγόρει δὲ ἐσθῆτα ἔχων πολυτελῆ, καὶ τὴν ἄλλην τρυφὴν τὴν Ἰωνικήν. εἶπεν οὖν τις πρὸς αὐτὸν τῶν Ἐφόρων, Οἴκοι τὰ Μιλήσια.

57. Domi Milesia.] Vsurpatur Prouerbium de iis, qui, vbi non oportet, luxum deliciasque ostentant. Aristagoras enim Milesius Lacedæmonem profectus, suppetias vt ferrent Ionibus postulans, quos bello Persæ appeterent, sumtuosa indutus veste, & Ionico se luxu ostentans, prodiit in concionẽ. Dixit itaq; Ephorus quidã, *Domi Milesia.*

58. Ὁ παῖς τὸν κρύσταλλον.] Ἐπὶ τῶν μήτε κατέχειν δυναμένων, μήτε μεθεῖναι βουλομένων, ἡ παροιμία εἴρηται. μέμνηται αὐτῆς Σοφοκλῆς Ἀχιλλέως ἐρασταῖς.

58. Puer glaciem.] De iis iactatum qui rem nec retinere possũnt, nec volunt deponere. Meminit Prouerbij in Achillis amoribus Sophocles.

59. Scy-

---

quoque Adagium habet, qui hîc senarius est Iambicus, etsi apud neminem veterum reperisse se testetur Zenobius. Athenæus quoque lib. IX. Δειπνοσ. Eudoxum & ipse laudans lib. I. Periodi, Εὔδοξος, inquit, ὁ Κνίδιος ἐν πρώτῳ γῆς περιόδου, τοὺς Φοίνικας λέγει θύειν τῷ Ἡρακλεῖ ὄρτυγας, διὰ τὸ τὸν Ἡρακλέα τὸν Ἀστερίας καὶ Διὸς πορευόμενον εἰς Λιβύην, ἀναιρεθῆναι μὲν ὑπὸ Τυφῶνος. Ἰολάου δ' αὐτῷ προσενέγκαντος ὄρτυγα καὶ προσαγαγόντος ὀσφρανθέντα ἀναβιῶναι. In quo (vt id per viam moneam) illud, καὶ προσαγαγόντος, vt glossema obelo fodiendum censeo.

57. Eadem ad verbum hinc Suidas transscripsit. Athenæus verò libro XII. aliam Adagionis causam commemorat, itaque effert, Οἴκοι τὰ Μιλήσια κάπυρα, καὶ μὴ ἐν μέσῳ. *Domi Milesia & vernacula, non in propatulo.* De luxu autem Milesiorum, Milesiaque fabula, qualis illa Apuleij Metamorphosis est asini aurei, quando hîc affatim Erasmus colligit, supersedebo. Vatic. autem ita legit: εἶπεν οὖν τις αὐτῷ τῶν Ἐφόρων, &c.

58. Est in Diogeniano, Suida, Apostolio: vtiturque Plutarchus περὶ ἀδολεσχίας. Extat & in re dissimili Cæsaris Germanici venustum epigramma, de puero in glacie ludente:

Thrax puer astricto glacie dum ludit in Hebro,
Frigore concretas pondere rupit aquas.
Dumq; imæ partes rapido traherẽtur ab amne,
Abscidit heu teneram lubrica testa caput.
Orba quod inuentum mater dũ conderet vrna
Hoc peperi flammis, cetera, dixit, aquis.

Vaticanus autem codex ita præfert: Ἐπὶ τῶν μὴ κατέχειν δυναμένων, ἃ κατέχουσιν.

59. Affine

59. Scytha equum.] In eos dictum qui clàm aliquid ambiunt, palàm verò repudiant ac respuunt. Testatur & Pindarus Scythas agasones, equum mortuum verbo quidem odisse, occultè verò pedes vel capita nudasse.

60. Non sum ex illis Heroibus.] Vsurpatur de iis qui benè de aliis mereri student. Heroës enim malè alios accipere quàm benè malebant, vt in Synephebis Menander refert.

P.

61. PITANA sum.] Extat hoc apud Alcæum Prouerbium, ferturq; de iis qui in graues cùm inciderint calamitates, rursum ab iis emergunt, aguntq; feliciter. Id enim Pitanæ vsu venit, vt Hellanicus litteris prodidit. Refert enim à Pelasgis in seruitutem redactam, iterumque ab Erythræis in pristinam libertatem vindicatam.

62. Omnem rudentem mouere.] Prouerbium de iis vsurpatum qui omnem adhibent diligentiam. Tractum à nautis vela transferentibus.

59. Ὁ Σκύθης τὸν ἵππον.] Ἐπὶ τῶν κρύφα τινὸς ἐφιεμένων, φανερῶς δὲ ἀπωθουμένων καὶ διαπτυόντων αὐτό, εἴρηται ἡ παροιμία. μαρτυρεῖ δὲ καὶ Πίνδαρος λέγων, Ἄνδρες τινὲς ἀγαζόμενοι Σκύθαι, νεκρὸν ἵππον στυγέουσι λόγῳ κτάμενον ἐν φαεῖ· κρύφα δὲ σκολιοὺς γένυσιν ἀναδέρουσι πόδας ἠδὲ κεφαλάς.

60. Οὐκ εἰμὶ τούτων τῶν ἡρώων.] Αὕτη τέτακται ἐπὶ τῶν βουλομένων εὖ ποιεῖν. οἱ γὰρ ἥρωες κακοῦν ἕτοιμοι μᾶλλον, ἢ εὐεργετεῖν· ὥς φησι καὶ Μένανδρος ἐν Συνεφήβοις.

Π.

61. ΠΙΤΑΝΗ εἰμί.] Αὕτη παρ' Ἀλκαίῳ κεῖται. λέγεται δὲ κατὰ τῶν πολλαῖς συμφοραῖς περιπεσόντων ἅμα καὶ εὐπραγίαις. παρόσον καὶ τῇ Πιτάνῃ τοιαῦτα συνέβη πράγματα, ὧν καὶ Ἑλλάνικος μέμνηται. φησὶ γὰρ αὐτὴν ὑπὸ Πελασγῶν ἀνδραποδισθῆναι, καὶ πάλιν ὑπὸ Ἐρυθραίων ἐλευθερωθῆναι.

62. Πάντα κάλων σεῖε.] Παροιμία ἐπὶ τῶν πάσῃ προθυμίᾳ χρωμένων. παρῆκται δὲ ἀπὸ τῶν τὰ ἄρμενα λαχόντων.

63. Πάν-

59. Affine huic Adagium, Σκύθης ὄνον ὁρᾷ. *Scytha asinum considerat.* de quo Suidas in Ἀκκιζόμενος Σκύθης τὸν ὄνον, & ex eo Erasmus Prouerb. *Scytha accissans asinum*; & Iunius Adagio, *Equum Scytha*, è Clemente Alexandrino. Tu adde Hesychium, & Eustathium in primum Iliados, ac denique Turnebum lib. XVIII. Aduersar. cap. IX. Pindari autem locus rectiùs apud Diogenianum, vt ibidem monebamus, legitur.

60. Hinc fortè conformatum simile Prouerbium, *Heroum filij noxæ.*

61. In Suida vitiosè Πιτυάνη editur, quæ Πιτάνη est. Meminitque Ouidius libro VII. Metamorph. vers. 358. quodque Æolidis esset, *Aeoliam* nominat:

Aeoliam Pitanen à læua parte reliquit.

62. Vtitur Adag. Aristoph. in Equitibus: quem locum hîc feliciùs, quàm Erasmus, reddidit Hen. Stephanus. Plato item, Lucianus, Apollonius epist. ad Euphratem, & Pollux lib. I. denique Moschopulus in dict. κάλως, emendante doctiss. Leopardo lib. X. cap. VIII. Emendat. vbi & plurima SS. Patrum in eodem Adagio deprauata restituit. Hîc quoque Vaticanus pro τὰ ἄρμενα λαχόν-

63. Πάντα λίθον κίνει.] Παροιμία. ὅτε γὰρ Ξέρξης ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας ἐπεστράτευσεν, ἡττηθεὶς περὶ Σαλαμῖνα, αὐτὸς μὲν ἀνέζευξε, Μαρδόνιον δὲ κατέλιπε πολεμήσοντα τοῖς Ἕλλησιν. ἡττηθέντος δὲ τούτου τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην, φήμη τις κατέσχεν, ὡς ἐν τῷ περιβόλῳ τῆς σκηνῆς ὁ Μαρδόνιος θησαυρὸν καταλέλοιπε. πριάμενος οὖν Πολυκράτης ὁ Θηβαῖος τὸν τόπον, χρόνον μὲν πολὺν ἐζήτει τὸν θησαυρόν. ὡς δ' οὐδὲν ἐπέρανε, πέμψας εἰς Δελφοὺς ἐπηρώτα, πῶς ἂν εὕροι τὰ χρήματα. τὸν δὲ Ἀπόλλωνα ἀποκρίνασθαί φασι, Πάντα λίθον κίνει. ὅθεν ἡ παροιμία ἐκράτησεν.

64. Πολυκράτης μητέρας νέμει.] Μέμνηται ταύτης Δοῦρις. λέγει δὲ ὅτι Πολυκράτης ὁ Σάμιος τῶν ἐν τῷ πολέμῳ ἀποθανόντων τὰς μητέρας συναγαγὼν, δέδωκε τοῖς πλουσίοις τῶν πολιτῶν τρέφειν, πρὸς ἕκαστον λέγων, Ὅτι μητέρα σοι ταύτην δίδωμι. ὅθεν ἡ παροιμία ἐκράτησεν.

65. Παρεξηυλημένον.] Ὑπὸ γήρως τὸν νοῦν παρεξηυλημένον ἔχων, ἀμυδρὸν, ἢ διεφθαρμένον. μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν γλωσσιδίων τῶν ἐν τοῖς αὐλοῖς. οἱ γὰρ κατατετριμμένοι, Ἐξηυλῆσθαι λέγονται.

63. Omnem moue lapidem.] Cùm Xerxes suscepta in Græcos expeditione, victus ipse apud Salaminem, domuitionem parasset, Mardonium verò belli persequendi gratia reliquisset; hoc etiam à Græcis victo pugnata infeliciter ad Platæas pugna, rumor increbuit intra tentorij ambitum Mardonium deposuisse thesaurum. Polycrates itaque Thebanus locum coëmit, ac diu multumque thesaurum quæsiuit: cùmque nihil proficeret, Delphis oraculum consuluit; quid facto opus illo vt potiretur. Respondisse Apollinem ferunt: *Omnem moue lapidem.* Hinc natum Prouerbium.

64. Polycrates matrē distribuit.] Huius Duris historicus meminit, Polycratem Samiorum tyrannum narrans cæsorum bello militum matres collectas ciuium ditioribus alendas tradidisse, singulis referens, *Hanc tibi matrem trado.* Vnde ortum Prouerbium.

65. Extibiatum.] De sene cuius mens præ senectute sede mota, vel corrupta. Ductum à lingulis tibiarum, quæ si attritæ sint, id Ἐξηυλῆσθαι Græci dicunt.

66. Men-

λαχόντων rectiùs profert χαλώντων. Est enim τὰ ἄρμενα χαλᾶν *remittere ac laxare vela.*

63. Vtitur Basilius Orat. ad nepotes De vtilitate è Gētium scriptis capienda. & Plinius Iunior: *Omnia pertento, omnia experior,* πάντα *deniq;* λίθον κινῶ. Affine illud Euripidis in Heraclidis, Πάντα κινῆσαι πέτρον, quod & Diogenianus ac Suidas in Adagiis numerant: hic etiam de Mardonio eadem narrat. Addit & aliam originē, ab iis ductū videri Adagiū, qui cancros venantur. Heliodorus quoque huc allusit li. II. Æthiop. Ὡς ἂν μεγάλων καὶ πολλῶν τῶν ἐπ' αὐτῇ προσδοκωμένων χρημάτων ἐστερημένος, πᾶσαν ἐγείρει καὶ κινεῖ μηχανήν. Hîc pro ἐπέρανε in Suida & Vat. ἐπέρανε legitur.

64. Suspicor multitudinis numero μητέρας νέμει efferri Prouerb. debere.

65. Hesychius pro inutili & inepto adhibet, ducta à tibiis attritis tralatione, quæ ἐξηύλιδες dicantur; itaque & magnum Etymolo-

66. Mendici pera non expletur.] Sumtum à Callimacho, dictumque in mendicos inexplebiles.

67. Vrbes ludere.] Meminit huius Cratinus in Fugitiuis. Πόλις species ludi laterunculorum: tractumque videtur à ludentibus calculis, quos nunc Regiones, tunc Ciuitates nominabant.

68. Ars varia vulpi, ast vna echino maxima.] Meminit huius Archilochus in Epoda, fertúrque & Homeri versus. Ion quoque Tragicus sic canit:

Artes leonis in solo laudo quidem,
Verum equidem echini comprobo miseros dolos;
Qui simul odorem belluarum senserit,
Flexibile spinis corpus obuoluit suis,
Tutus iacens morsúque tactúque omnium.

Dicitur Prouerbium in astutos ac versipelles.

66. Πτωχοῦ πήρα οὐ πίμπλαται.] Τοῦτο παρὰ Καλλιμάχῳ ἐπὶ τῶν ἀπλήστων εἴρηται πτωχῶν.

67. Πόλεις παίζειν.] Μέμνηται ταύτης Κρατῖνος ἐν Δραπέτισιν. ἡ δὲ Πόλις, εἶδός ἐστι παιδιᾶς πεττευτικῆς. ὃ δοκεῖ μετειλῆφθαι ἀπὸ τῶν τὰς ψήφους παιζόντων, τὰς λεγομένας νῦν Χώρας, τότε δὲ Πόλεις.

68. Πόλλ' οἶδ' ἀλώπηξ, ἀλλ' ἐχῖνος ἓν μέγα.] Μέμνηται ταύτης Ἀρχίλοχος ἐν Ἐπῳδῇ. φέρεται δὲ καὶ Ὁμήρου ὁ στίχος. φησὶ δὲ καὶ Ἴων ὁ Τραγικός,

Ἀλλ' ἔν τε χέρσῳ τὰς λέοντος ἤνεσα
Καὶ τὰς ἐχίνου μᾶλλον οἰζυρὰς τέχνας.
Ὃς οὖν τ' ἂν ἄλλων θηρίων ὀσμὴν μάθῃ,
Στρόβιλος ἀμφ' ἄκανθαν εἱλίξας δέμας,
Κεῖται θιγεῖν τε καὶ δακεῖν ἀμήχανος.

Λέγεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν πανούργων.

69. Πῦρ

mologicum. Diogen. τοῦ νοῦ addit. Legendus Eustath. in penult. Iliad. vbi Romana editio vitiosè παρεξηβλημένοι edit, è deprauata fortasse pronuntiatione τοῦ β nato mendo. vtitur præter Synesium in Dione, quem adfert Iunius Cent. v. Aristoph. ἐν Ἀχαρνεῦσι:

Ὑπὸ νεανίσκων ἐᾶτε καταγελᾶσθαι ῥητόρων
Οὐδὲν ὄντας. ἀλλὰ κωφοὺς καὶ παρεξηυλημένους.

Atque à iunioribus deludier oratoribus
Tãquã homines nihili, nauci, prorsúsq; euanidos.

vbi Scholiastes: Παρεξηυλεῖσθαι λέγομεν αὐλοὺς, τοὺς τὰς γλωττίας διερρηγμένους. Membranæ autem Rom. hoc loco legunt: Παρεξηυλημένοι τοῦ νοῦ. οἷον ἀμυδρὸν ἢ διεφθαρμένον ὑπὸ γήρως ἔχων τὸν νοῦν. Μετῆκται ἀπὸ τῶν γλωττίδων τῶν ἐν τοῖς αὐλοῖς. οἱ γὰρ κατατετριμμένοι ἐξηυλῆσθαι λέγονται. οἷόν τι καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει ἐκτετοξεῦσθαι τὸν βίον φασί.

67. Ludum explicat disertè Iulius Pollux lib. IX. Allusit Plato lib. IV. de Repub. Ἑκάστη γὰρ αὐτῶν πόλεις εἰσὶ πάμπολλαι, ἀλλ' οὐ πόλις, τὸ τῶν παιζόντων. Vaticanus autem ita legit: Πόλεις παίζειν. εἶδός ἐστι παιδείας πλινθευτικῆς.

68. Quòd Homeri versum frustrà quæram, reponam Oppiani Cilicis hæc è libro II. Cynegeticῶν extremo:

Οὐκ ἐρέω κρυερὸν γένος ὀκριόεντος ἐχίνου
Μείζονος· ἀμφίδυμοι γὰρ ἐχίνοις ἐξυνόμασιν
Ἀργαλέαι μορφαί· κρυερόν τε περίδρομον ἔρνος.
Οἱ μὲν γὰρ βαιοί τε καὶ οὐτιδανοὶ τελέθουσι
Τυτθοῖσι, φρίσσοντες ἐπὶ περιβολῇσιν ἀκάνθαις.
Οἱ δ' ἄρα καὶ μεγέθει πολὺ μείζονες, ἠδ' ἑκάτερθεν
Ὀξέα πεφρίκασιν ἀγειροτέρῃσιν ἀκωκαῖς.

Quæ ita Bodinus reddidit:

Prætermitto genus rigidum maioris Echini
Quippe duplex est horrificis armata sagittis
Forma, duplex Erinaceus, & crispatus vterque

Sed

69. Πῦρ ἐπὶ πῦρ.] Παροιμία, ἧς μέμνηται Πλάτων. καὶ, Κακὸν ἐπὶ κακῷ.

70. Πρὸς κέντρα λακτίζειν.] Παροιμία, ἧς μέμνηται Εὐριπίδης,

Πρὸς κέντρα λακτίζοι θνητὸς ὢν θεῷ.

καὶ Αἰσχύλος δὲ ταύτης μέμνηται.

71. Πολλὰ μεταξὺ πέλει κύλικος καὶ χείλεος ἄκρου.] Παροιμία λεχθεῖσα ἐξ αἰτίας τοιαύτης· Ἀγκαῖος παῖς Ποσειδῶνος φυτεύων ἀμπελῶνα, βαρέως ἐπέκειτο τοῖς οἰκέταις. εἷς δὲ τῶν οἰκετῶν ἔφη, μὴ μεταλήψεσθαι δεσπότην τοῦ καρποῦ. ὁ δὲ Ἀγκαῖος, ἐπειδὴ ὁ καρπὸς ἐτεθάλει. καὶ χαίρων ἐτρύγα, καὶ

69. Ignis ad ignem.] Huius item Prouerbij meminit Plato, & affine illud: *Malum malo additum.*

70. Contra stimulos calces iacere.] Adagij meminit Euripides:

——— Mortalis ipse cùm siem
Ferire coner calce stimulos in Deum?

Habet & Æschylus.

71. Multa cadunt inter calicem supremaque labra.] Natum inde Adagium. Ancæus Neptuni filius, vitem serens, grauis erat ac molestus seruis. Quorum vnus herum vinum ea è vite minimè gustaturum dixit. Ancæus verò vbi maturuit vua, gaudens delitiabatur,

---

Sed minor aut nullo, aut non magno robore pollet,
Arrectis horrens breuibus per corpora spinis.
Maior magna gerit truculento spicula dorso,
Et pugnas acres audaci pectore miscet.

De vulpe idem poëta libro proximo:

Ναὶ μὴν αἰολόβουλος ἐπὶ ἀγραύλοισι μάλιστα
Θηρσὶ πέλει κερδώ, μάλ᾽ ἀρήιος ἐν πραπίδεσσι, &c.

Excellit nimiùm reliquas vulpecula vafra
Calliditate feras, nec deest audacia præses, &c.

Ionis autem Tragici in Phœnice versus extremos adfert Plutarchus Commentario Vtra animantia plus rationis habent terrestria an aquatilia, & integros pauloque diuersos Athenæus, quo modo etiam hîc edendos numeris constitutis curauimus.

69. Etsi Suidas totidem verbis descripsit, negationem tamen addendam arbitror, quo modo Plato extremo libro 11. de Legibus extulit, itemque Plutarchus in Præceptis connubialibus, ac De tuenda valetudine, & Diogenianus, quem vide Adagio, Μὴ πῦρ ἐπὶ πῦρ. Pythagoricum quid redolere videtur, qui & *gladio ignem fodere* Symbolo vetuit.

70. Prouerbium est apud Plautum in Rudente, & Terentium in Phorm. atque adeò in Actis Apost. cap. IX. ver. 5. Σκληρόν σοι πρὸς κέντρα λακτίζειν.

71. In Vaticano erat non rectè, extra carminis legem:

Πολλὰ μεθύσαις πέλει κύλικος καὶ χείλεος ἄκρου.

Mox pro τούτων λεγομένων, ibidem lego καὶ τοῦτον λέγοντος. Sequitur deinde ἀποβαλὼν τὴν πόσιν, pro quo idem præfert ἀπορρίψας τὴν πόσιν. Malè quoque pro his πληγεὶς ὑπ᾽ αὐτοῦ ἐσιν. Malè quoque pro his πλησιάσαντα τελευτῆσαι, scriptum ibidem erat ἐτελεύτησεν, ceteris omissis. Prouerbium autem est in Agellio lib. XIII. cap. XVII. eodem ferè modo explicatum, habetque Lycophronis interpres Isaacius Tzetzes ex Aristotele, quem etiam laudat vnà cum hoc Dionysio Thrace ἐν ταῖς μελέταις Didymus, seu quis alius est auctor, in Odysseam Homeri χ'. quem lege. Lycophron tamen à Zenobio diuersus abit, qui ad alterum Ancæum Prouerbium retorsit, Lycurgi nimirum & Antinoes filium, Iasonis in aurei velleris expeditione comitẽ, qui post reditum ab apro Calydonio necatus sit: de quo in Arcadicis Pausanias, & Apollonij Rhodij interpres. Hic autem Ancæus Neptuno & Astypalea Phœnicis filia editus. Adeò variatum in Fabulis, affinitate, vt fit, nominis. & apri dente vterque periit.

 72. Alij

batur, famuloque iussit vinum sibi vt misceret. Cumque ori calicem admoturus esset, sermonem illum in memoriam seruo redegit. Subiecit ille versum illum:

Multa cadunt inter calicem supremaque labra.

Dum hæc aguntur, alter ecce famulus nuntiat à magno apro vastari vineam. Ancæus itaque potu omisso ad aprum aduolat, ictusque eius dente periit. vnde ortum Prouerbium. Dionysius autem ab Antinoi proci Penelopes calamitate deriuat. Calicem enim dum ebibit, ab Vlysse percussus interiit.

72. Paupertas sapientiam sortita est.] Tractum hoc κομματικῶς ex Euripide, quòd inopes artes plurimas exerceant.

73. Omnia chnaumata.] Sic fragmina vocant bellariorum ac placentarum. Significat itaque omne negotium.

74. Quæuis terra patria.] Sumtum ex oraculo, quod Meleo Pelasgo de patria consulenti datum. Cuius oraculi meminit Mnaseas & Dionysius Chalcidensis.

τὸν οἰκέτην ἐκέλευσε κεράσαι αὐτῷ. μέλλων δὲ τὴν κύλικα προσφέρειν τῷ στόματι, ὑπεμίμνησκεν αὐτὸν τοῦ λόγου. ὁ δὲ ἔφη τὸν εἰρημένον στίχον. τούτων λεγομένων, οἰκέτης ἦλθεν ἀπαγγέλλων, ὡς ὑπερμεγέθης σῦς τὸν ὄρχατον λυμαίνεται. ὁ δὲ Ἀγκαῖος ἀποβαλὼν τὴν πόσιν, ἐπὶ τὸν σῦν ὥρμησε, καὶ πληγεὶς ὑπ' αὐτοῦ ἐτελεύτησεν. ὅθεν ἡ παροιμία. Διονύσιος δέ φησιν εἰρῆσθαι αὐτὴν ἀπὸ τῆς Ἀντινόου μνηστευσαμένου τὴν Πηνελόπην συμφορᾶς. προσαγόμενος γὰρ τὸ ἔκπωμα, ἐτελεύτησε, τοξευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως.

72. Πενία δὲ σοφίαν ἔλαχε.] Κομματικῶς τοῦτο ἐκ τῶν Εὐριπίδου εἴληκυσται. παρόσον οἱ πένητες πολλὰς τέχνας ἐπιτηδεύουσι.

73. Πάντα χναύματα.] Λέγουσι τὰ ἀποθραύσματα τῶν ἰτρίων καὶ πλακούντων. τὸ οὖν Πᾶν χναῦμα σημαίνει, οἷον, πᾶν πρᾶγμα.

74. Πᾶσα γῆ πατρίς.] Τοῦτο μέρος ἐστὶ χρησμοῦ, ὃν ἀνεῖλεν ὁ θεὸς Μέλεῳ τῷ Πελασγῷ περὶ νικήσεως μαντευομένῳ. μέμνηται τοῦ χρησμοῦ καὶ Μνασέας, καὶ Διονύσιος ὁ Χαλκιδεύς.

75. Πολλοὶ

72. Alij non Euripidi, sed Aristoni id tribuunt. Res nota ac decantata Theocrito in Piscatoribus, Virgilio ac Persio. Plautus in Sticho de paupertate: *Illa omnes artes perdocet, vbi quemque attigit.* Apuleius in Apologia multis prædicans paupertatem: *Paupertas*, inquit, *prisca apud sæcula omnium ciuitatum conditrix, omnium artium repertrix*, &c.

73. Hesychius χναύματα exponit τὰ βρώματα, καὶ τὰ τῶν κρεῶν ἀποθρανίσματα. Vide Pollucem lib. VI. cap. IX. Aristophanes quoque apud Athenæum ὑποκοριστικὸν adhibet, χναυμάτια περόεντα. aliter autem hîc Vatic. præfert codex: Πᾶν χναῦμα. χναῦμα λέγεται τὰ ἀποθραύσματα τῶν πλακούντων. λέγεται γοῦν ἀντὶ τοῦ πᾶν πρᾶγμα.

74. Περὶ οἰκήσεως χρωμένῳ.] Sic reposui è Vatic. lib. pro illis editis, περὶ νικήσεως μαντευομένῳ. Affine huic Teucri illud apud Tullium V. Tuscul: *Patria est vbicumque benè.* de quo Muretus in Variis lib. II. cap. III. Adhibet Aristoph. in Pluto, & ἄδηλος:

Τοῖς γὰρ καλῶς πράσσουσι πᾶσα γῆ πατρίς.

75. Ora-

75. Πολλοὶ θριοβόλοι, παῦροι δέ τε μάντιες ἄνδρες.] Φιλόχορος φησὶν ὅτι Νύμφαι κατεῖχον τὸν Παρνασὸν, τροφοὶ Ἀπόλλωνος τρεῖς, καλούμεναι Θρίαι. ἀφ' ὧν αἵ τε μαντικαὶ ψῆφοι Θρίαι καλοῦνται. ἄλλοι δὲ λέγουσι τὴν Ἀθηνᾶν εὑρεῖν τὴν διὰ τῶν ψήφων μαντικήν. ἧς εὐδοκιμούσης μᾶλλον τῶν Δελφικῶν χρησμῶν, τὸν Δία χαριζόμενον τῷ Ἀπόλλωνι, ψευδῆ κατασκευάσαι τὴν διὰ τῶν ψήφων μαντικήν. πάλιν οὖν τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τοὺς Δελφικοὺς ἐρχομένων χρησμοὺς, τὴν Πυθίαν εἰπεῖν, Πολλοὶ θριοβόλοι, παῦροι δέ τε μάντιες ἄνδρες.

76. Πεύκης τρόπον.] Αὕτη τάττεται κατὰ τῶν πανωλεθρίᾳ ἀπολλυμένων. παρόσον ἡ πεύκη κοπεῖσα οὐκέτι φύεται. μέμνηται δὲ αὐτῆς Στάφυλος ὁ Ναυκρατίτης.

77. Πολλοί τοι ναρθηκοφόροι, παῦροι δέ τε Βάκχοι.] Παροιμία ἐπὶ τῶν ψευδῆ δόξαν ἐχόντων.

78. Πάντα ὀκτώ.] Εὔανδρος ἔφη ὀκτὼ τοὺς πάντων εἶναι κρατοῦντας θεοὺς, Πῦρ, Ὕδωρ, Γῆν, Οὐρανὸν, Σελήνην, Ἥλιον, Μίθραν, Νύκτα. ἄλλοι δὲ φασὶν ἐν Ὀλυμπίᾳ τὰ πάντα εἶναι ἀγωνίσματα ὀκτὼ, Στάδιον, Δίαυλον, Ὁπλίτην, Πυγμὴν, Παγκράτειον, καὶ τὰ λοιπά· ἀφ' ὧν εἰρῆσθαι πάντα ὀκτώ.

75. Multi sortilegi; paucos est cernere vates.] Philochorus refert tres Nymphas Apollinis nutrices Parnassum incoluisse, quæ Thriæ sunt dictæ, & à quibus diuinandi sortes Thriæ appellatæ. Sunt qui affirment rationem diuinandi per sortes à Minerua repertam. Quæ cùm magis floreret quàm oracula Delphica, Iupiter, vt Apollini gratificaretur, vanam per sortes diuinandi rationem reddidit. Cùm verò mortales Delphica iterùm frequentarent oracula, respondit Pythia:

Plures thriobolos, paucos est cernere vates.

76. Piceæ ritu.] De iis dictum qui funditus pereunt. Pinus enim excisa non renascitur. Meminit Staphylus Naucratites.

77. Multos thyrsigeros, paucos est cernere Bacchos.] In eos iactatum qui falsam existimationem sunt consecuti.

78. Omnia octo.] Euander deos octo rerum potentes esse scribit, Ignem, Aquam, Terram, Cælum, Lunam, Solem, Mithram, Noctem. Alij octo fuisse in Olympiis certaminum genera, Stadium, Diaulum, grauem Armaturam, Cæstum, Quinquertium, & reliqua. Hinc dici cœptum; *Omnia octo.*

79. Pyrau-

75. Oraculi mentio apud Stephanum Ethnographum in dict. Θριαί. Affine, quod sequitur 77. Πολλοί τοι ναρθηκοφόροι, παῦροι δέ τε Βάκχοι.

77. Vsurpat Plato in Phædone, allusitq; aduersus Colotem Plutarch. Erasmū vide.

78. Suidas à Stesichori monumēto Adagium deriuat, cuius & Pollux lib. IX. meminit: vel ab Halete, qui octo Corinthi tribus constituit. Desiderius ab ara in Detribus constituta, & ab Ægyptiis duplicata fluxisse diuinat è Plutarcho de Deo Socratis.

Sic

79. Pyrauſtæ interitus.] Inſectum eſt volatile, quod lucernæ aduolans lumen apprehendere cùm vult, exuritur. Meminit eius ſic Æſchylus:

Magnopere ſtultum metuo pyrauſtæ exitum. Vſurpatur autem in eos qui malum ſibi accerſunt.

80. Fuère quondam ſtrenui Mileſij.] Ferunt Cares cum Dario Perſarum Rege bellum gerentes ex antiqua oraculi voce fortiſſimam vt gentem in auxilium aduocarent monente, profectos fuiſſe in Branchidas, deumque eius loci conſuluiſſe num Mileſios in belli ſocietatem accerſerent. Reſponſum verò hoc datum: *Fuère quondam ſtrenui Mileſij.* Vſurpatus prius hic verſus ab Anacreonte, qui potiſſimùm floruit Cyro regnante: à quo tertius Darius regnauit.

R.

81. RHADAMANTHI iuſiurandum.] Cratinus auctor eſt per anſerem & canem, ac ſimilia Rhada-

79. Πυραύστου μόρος.] Πτηνόν ἐστι ζωΰφιον, ὃ προσιπτάμενον τοῖς λύχνοις, καὶ δοκοῦν ἅπτεσθαι τοῦ πυρὸς, κατακαίεται. μέμνηται καὶ αὐτοῦ Αἰσχύλος εἰπὼν,

Δέδοικα μωρὸν κάρτα πυραύστου μόρον.

εἴρηται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς προξενούντων ἀπώλειαν.

80. Πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι.] Φασὶ τοὺς Κάρας πολεμουμένους ὑπὸ Δαρείου τοῦ Πέρσου, κατά τινα παλαιὰν μαντείαν εἰρημένην αὐτοῖς, τοὺς ἀλκιμωτάτους προσθέσθαι συμμάχους, ἐλθεῖν εἰς Βραγχίδας, καὶ τὸν ἐκεῖ θεὸν ἐρωτῆσαι, εἰ Μιλησίους προσθοῖντο συμμάχους· τὸν δὲ ἀποκρίνασθαι, Πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι. οὗτος δὲ ὁ στίχος εἴρηται τὸ πρότερον παρὰ Ἀνακρέοντι, ὃς ἤκμασε μάλιστα κατὰ Κῦρον τὸν Πέρσην. τρίτος δέ ἐστιν ἀπὸ Κύρου Δαρεῖος.

Ρ.

81. ΡΑΔΑΜΑΝΘΥΟΣ ὅρκος.] Κρατῖνος φησὶν, ἐπὶ τῷ χηνὶ καὶ τῷ κυνὶ καὶ τοῖς τοιούτοις ὅρκον Ῥαδα-

μάνθυι

Sic & Ariſtoteles initio de Cęlo *tria eſſe omnia* dixit Prouerbij ſpecie, à tribus quantitatis dimenſionibus, recto, obliquo, & circulari. Mithram autem & Solem Perſæ eumdem faciunt, de quo varij pluribus.

79. Citat & hunc Æſchyli verſum Ælianus libro XIII. Hiſtor. Animal. vbi de pyrauſta agit, vt de Latinis Plinius lib. XI. cap. XXXVI.

80. Plures Adagij origines colligit Ariſtophanis interpres in Pluto, quas & Eraſmus deſcripſit, & aliter paulò Michaël Apoſtolius. Alluſit & idem Comicus in Veſpis, vtiturque Syneſius Epiſtola 81. ad Philoſopham. Politianus verò ad Mileſiorum mollitiem referendum cenſuit, ſecutus Athenæum libro XII. Dipnoſ. Porrò Anacreontem quoque laudat Comici Ariſtophanis interpres: cuius de ætate Euſebius in Chronico Olymp. 61. Anno mundi in Scalig. editione M.CCCC.XXXV. floruiſſe ait. Suidas etiam ſub Polycrate Samiorum tyranno viguiſſe putat. Zenobius verò *διαχρονισμὸν* oraculi arguere videtur, quod ſub Dario, tertio poſt Cyrum Perſarum Rege, Caribus datum.

81. Eadem de iureiurando Suidas, qui Cratinum in Chironibus laudat. Apoſtolius verò Socratis eum iurandi morē fuiſſe ait, vt per bruta iurans à diis abſtineret, quos plures eſſe negaret, quamobrem & cicutam Athenis obducere coactus eſt. Il-

lud

μάνθυι ἀναπιθέασιν. ὡς καὶ Σωκράτης [ἐν δευτέρῳ Κτητικῶν·] ἵνα μὴ θεοὺς ὀμνύωσιν.

82. Ῥαμνουσία Νέμεσις.] Ἐν Ῥαμνοῦντι Νεμέσεως ἵδρυται ἄγαλμα δεκάπηχυ, ὁλόλιθον, ἔργον Φειδίου. ἔχει δὲ ἐν τῇ χειρὶ μηλέας κλάδον. ἐξ οὗ φησὶν Ἀντίγονος ὁ Καρύστιος πτυχίον τι μικρὸν ἐξηρτῆσθαι τὴν ἐπιγραφὴν ἔχον, ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ ΠΑΡΙΟΣ ΕΠΟΙΗΣΕΝ. οὐ θαυμαστὸν δέ· καὶ ἄλλοι γὰρ πολλοὶ ἐπὶ τῶν οἰκείων ἔργων ἕτερον ἐπιγεγράφασιν ὄνομα. εἰκὸς οὖν καὶ τὸν Φειδίαν τῷ Ἀγορακρίτῳ συγκεχωρηκέναι· ἦν γὰρ αὐτοῦ ἐρώμενος, καὶ ἄλλως ἐπτόητο περὶ τὰ παιδικά.

83. Ῥηγίνων δειλότερος.] Τοὺς δειλοὺς Ῥηγίνους ἔλεγον. Ξέναρχος

manthum iurare ſolitum. vt & Socrates, [libro ſecundo Poſſeſſionum] ne per deos iurarent.

82. Rhamnuſia Nemeſis.] In Rhamnunte Nemeſi ſtatua eſt poſita, decem cubitos alta, ſolido è lapide, opus Phidiæ, mali ramum manu tenens. Huic ait Antigonus Caryſtius tabellam plicatilem appenſam hac inſcriptione: AGORACRITVS PARIVS FACIEBAT. Quod minimè mirandum, cùm & alij plurimi ſuis alienum nomen operibus inſcripſerint. Veriſimile igitur Phidiam conceſſiſſe Agoracrito, qui in deliciis illi eſſet: & alioqui puerorum flagrauit amoribus.

83. Rheginis timidior.] Rheginos meticuloſos eſſe aiebant. Xenarchus

---

lud ſanè [ἐν τῷ δευτέρῳ Κτητικῶν] mihi de mendo ſuſpectum, (nihil enim nobis hoc quidem loco Vaticanæ membranæ opis tulerunt) & Eraſmum aliter legiſſe comperi. Quid ſi πηπικῶν inſcripſerit Cratinus, ſiue alius auctor? nam Socratem ne litterã quidem ſcriptam reliquiſſe ferunt. Pythagoræos quoque ſollemni ritu per τετρακτὺν iurare ſolitos ait Iamblichus cap. 28. & 29. & in vita Pythagoræ Porphyrius pag. 14. Macrobius in Somnium Scipionis cap. VI. & Suidas in Ἀειθμῷ. Formula autem in Aureis exſtat verſibus, variè tamen à variis allata:

Ναὶ μὰ τὰν ἁμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτὺν
Παγὰν ἀενάου φύσεως ῥιζώματ' ἔχουσαν.
Sic per eum noſtris animis affirmo tetractun,
Qui tribuit fontem, vnde fluit natura perennis.

Greg. Nazianzenus Homil. in Pentecoſten iuriſiurandi huius ſic meminit: Τὴν ἑβδομάδα τιμῶσιν Ἑβραίων παῖδες ἐκ τῆς Μωσέως νομοθεσίας, ὥσπερ οἱ Πυθαγορικοὶ τὴν τετρακτὺν ὕστερον, ἣν δὴ καὶ ὅρκον πεποίηνται. *Septenarium Hebræi colunt ex Moſis legiſlatione: vt Quaternarium Pythagorici, quod etiam ipſis iuſiurandum eſt.* Ad quem locum & Nicetæ legenda Paraphraſis.

82. De Nemeſi etiam Adraſtia ſuprà Zenobius Centuria I. initio, & è variis Eraſmus, eiuſque accentor Hen. Stephanus, ac doctiſſimus Caſaubonus ad Herodis Magni inſcriptionem noſtra memoria via Appia repertam & explanatam. Pro ἐξηρτῆσθαι erat in Vatican. ſcriptum ἀπηρτῆσθαι: & mox: εἰκὸς οὖν καὶ τὸν Φειδίαν. Verti autem FACIEBAT. & ſcripſiſſe ſuſpicor Zenobium ἐποίει. Sic enim pendenti titulo quaſi inabſolutum opus relictum, ſtatuas artifices ornare ſoliti. Plinius Præfat ad Veſpaſ. *Abſoluta opera, & illa quoque quæ mirando non ſatiamur pendenti titulo inſcripſiſſe: vt,* APELLES FACIEBAT, *aut* POLYCLETVS. & Baſilius M. de vtilitate ex gentium ſcriptis capienda.

83. Addit Suidas Dionyſij id tyranni iuſſu accidiſſe, vt Rheginos tamquam vecordes Comœdia notaret. Xenarchus, Sophronis F. eius qui Mimographus fuerit, non vt Eraſmus è Suida corrupto legit μυ-

chus Sophronis filius eorum timiditatem Comica actione perstrinxit.

γὸ ὁ Σώφρονος ὑὸς εἰς δειλίαν ἐκωμῴδησε τοὺς Ῥηγίνους.

S.

84. SICVLVS acerbas capit vuas.] In eos dictum qui minima quęque furantur. Tractum à Siculis, qui immaturos etiamnum vuarum racemos furto decerpunt. Meminit huius Epicharmus.

85. Sardonius risus.] Quo de sic Æschylus in Prouerbiis: Qui Sardiniam incolebant Carthaginensium coloniam septuagenario anno maiores Saturno

Σ.

84. ΣΙΚΕΛΟΣ ὀμφακίζεται.] Ἐπὶ τῶν τὰ μηδενὸς ἄξια κλεπτόντων λέγεται ἡ παροιμία. μετῆκται δὲ ἀπὸ τῶν Σικελῶν, τὰς ἀβρώτους ὄμφακας κλεπτόντων. μέμνηται ταύτης Ἐπίχαρμος.

85. Σαρδόνιος γέλως.] Αἰσχύλος ἐν τοῖς Περὶ παροιμιῶν περὶ τούτου φησὶν οὕτως· Οἱ τὴν Σαρδὼ κατοικοῦντες, Καρχηδονίων ὄντες ἄποικοι, τοὺς ὑπὲρ τὰ ἑβδομήκοντα ἔτη γεγονότας τῷ Κρόνῳ ἔθυον

νογράφου. Nam ipse Suidas Sophrona μίμους ἀνδρείους scripsisse auctor est. *Xenarchi* autem hîc in Vaticano cod. nulla mentio. Sic enim præfert: Καὶ εἰς δειλίαν κωμῳδοῦνται οἱ Ῥηγῖνοι. Ceterùm *Xenarchi* Comici hæc citat Athenęus, *Pentathli, Purpura, Scythæ, & Somnus.* Meminit etiam Suidas.

84. Meminit & Suidas, additque dici etiam posse ἐπὶ τῶν τὰ ὡραιότερα ἐκλεγομένων.

85. Variè Adagium hoc à variis explanatum. de Gręcis extra Suidam & Apostolium, ab Eustathio in Odyss. υ. Ioan. Tzetze in Hesiodum, & Isacio Tzetza in Lycophronem. Vtuntur verò plurimi; in his Cicero lib. VII. ad Fam. ad Fabium Gallum: *Videris mihi vereri, ne, si istum habuerimus, rideamus* γέλωτα Σαρδόνιον. Plato lib. I. de Republ. Lucianus in Asino, & alibi, Plutarch. περὶ δεισιδαιμονίας, & in Gracchis. Denique Nonnus Panop. Dionysiacῶn libro XX. vers. 309.

Σαρδόνιον γελόων φιλοκέρτομον ἴαχε φωνήν.
Sardonium ridens, emisit ab ore cauillos.

Qui Sardiniam incol. Carth. coloniam.] De Carthaginiensium ritu filios Saturno immolandi Plutarchus in Apophthegm. itemque *Clitarchus* apud Suidam, quem *Clearchum* vocat Erasmus. Quò respexisse crediderim Plautum in Amphitr. *vt sit Saturni hostia.* Nunc de scriptura videamus codicis Vaticani, vbi lego: Φύεται γάρ τις βοτάνη σελίνῳ παρομοία ἐν ταύτῃ, ἧς οἱ γευόμενοι δοκοῦσι μὲν γελᾶν, σπασμῷ δὲ ἀπόλλυνται.

Timæus verò ait.] Eadem Hesiodi interpres his versibus, quo modo Erasmus reddidit:

——— Ceterùm sunt qui ferant,
Gentem esse quãdam Sardanorum barbaram,
Aetate qui fessos parentes in loca
Prærupta raptos deferant, atque ibi neci
Saxisq; fustibusq; dent miserrimos,
Ex arduis subinde præcipitent petris.
Atque inter hæc impiis rident iocis;
Luduntq; temerè parricidis lusibus.
Aliis probatur magis hæc sententia:
Ridere eos qui sic necantur, quippe qui
Spectent suorum pignorum vesaniam
Citasq; rerum & æstuarias vices.

Alij ad Sardoum insulam.] De hac herba Solinus cap. X. Polyistoris, Plinius lib. XXV. extremo, Dioscorides lib. VI. Seruius in Ecl. VII. ad illud:

Immò ego Sardoum videar tibi amarior herbis.

& apud Seruium Sallustius: Tzetzes item vterque in Hesiodum ac Lycophronem. Latinus Drepanius in Panegyr. *Serenos ergo vultus induebamus, & ad illorum vicem, qui degustato Sardorum graminum succo feruntur in morte ridere, imitabamur læta, mœrentes.* Et pulcrè Saluianus Massiliensis presbyter, elegans

ἔθυον γελῶντες καὶ ἀσπαζόμενοι ἀλλήλοις. αἰσχρὸν γὰρ ἡγοῦντο δακρύειν καὶ θρηνεῖν. τὸν οὖν προσποιητὸν γέλωτα, Σαρδόνιον κληθῆναι. Τίμαιος δέ φησιν αὐτοὺς ἱστάντας τοὺς γονεῖς ἐν οἷς μέλλουσι βάλλεσθαι βόθροις, παίειν σχίζαις καὶ κατακρημνίζειν· φθειρομένους δὲ αὐτοὺς γελᾶν, διὰ τὴν ἀπὸ τῶν τέκνων ἀδικίαν, καὶ δόξαν τοῦ μακαρίως καὶ καλῶς τελευτᾶν. τινὲς δὲ ἀπὸ Σαρδόος τῆς νήσου. φύεται γάρ τις βοτάνη ἐνταῦθα, ἧς οἱ γευσάμενοι μετὰ σπασμοῦ καὶ γέλωτος ἀποθνήσκουσιν. ἄλλοι δὲ τὸν καθ' ὑπόκρισιν γέλωτα γινόμενον, Σαρδόνιον καλεῖσθαι λέγουσιν, ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι τοῖς ὀδοῦσι. Σιμωνίδης δέ φησι τὸν Ταλῶ πρὸ τῆς εἰς Κρήτην ἀφίξεως οἰκῆσαι τὴν Σαρδὼ, καὶ πολλοὺς τῶν ἐν ταύτῃ διαφθεῖραι· οὓς τελευτῶντας σεσηρέναι, καὶ ἐκ τούτου ὁ Σαρδόνιος γέλως. περὶ δὲ τοῦ Ταλῶ τοιόνδε μυθολογεῖται· φασὶν αὐτὸν τοῦ χαλκοῦ γένους εἶναι· δοθῆναι δὲ Μίνῳ παρ' Ἡφαίστου εἰς φυλακὴν τῆς νήσου Κρήτης. οὗτος φλέβα μίαν εἶχεν, ἀπὸ αὐχένος ἄχρι σφυρῶν κατατείνουσαν. κατὰ δὲ τὸ δέρμα τῆς φλεβὸς ἧλος διήρειστο χαλκοῦς. τρὶς δὲ ἑκάστης ἡμέρας τὴν νῆσον περιερχόμενος ὁ Ταλὼς ἐτήρει. διὸ καὶ προσπλέουσαν τὴν Ἀργὼ μετὰ Ἰάσονος, ὑποστρέφοντος ἀπὸ Κόλχων, ἐκώλυε τῇ νήσῳ προσορμισθῆναι. ἀπατηθεὶς δὲ ὑπὸ Μηδείας

immolabant, ridentes ipsi & inuicem gratulantes. Lacrymari enim ac lamentari hîc turpe creditum. indeque fictus risus Sardonius appellari cœptus. Timæus verò ait solere Sardos parentes ad oram fossæ præcipitandos collocare, fissisque lignis cædere, ac mox deiicere. Ac sic pereuntes ridere ob liberorum in se impietatem, opinionémque beatitudinis atque exitus felicis. Alij ad Sardoum insulam referunt, vbi herba nascitur, qua gustata rictu os diducatur, ac renideant morientes. Quidam simulatum risum Sardonium appellatum ferunt ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι τοῖς ὀδοῦσι, à nudatis dentibus. Auctor verò est Simonides Talum, priusquam in Cretam deferretur, Sardiniam habuisse, multosque ibi mortales occidisse. Quos & morientes ringi solitos ait, indeque *Sardonium risum* dictum. De Talo porrò sic fabulantur; æneum fuisse, datumque à Vulcano Minoi, Cretam vt custodiret. Vnica huic vena à ceruice ad imos vsque talos porrecta, cuius extremum cutis clauus æreus obturarabat. Ter quotidie insulam obibat Talus, excubias agens. Quare Argon naue Iasone duce è Colchide redeuntem in portum appellere Cretensem vetuit. Verùm deceptus à Medea periit,

elegans scriptor, lib. VII. de Prouidentia: *Sardonicis quodammodò herbis omnem Romanorum populum putes saturatum: moritur & ridet*. Eusebius Gallicanus Episcopus (vulgò falsò Eusebius dictus Emissenus) Homilia de S S. Epipodio & Alexandro: *Similes illis, qui fortè sumentes exitiabiles herbarum succos cum risu perire dicuntur*. Apij autem genus hanc fuisse herbam notat eruditissimus Torrentius ad Horatij Odam XI. libro IV. Carminum.

Ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι.] Talis rictus canum & equo-

periit, vt quidam tradunt, hausta veneni potione ad insaniam eum redigente; vel, vt aliis placet, quòd immortalem se illum reddituram promitteret. Et clauo extracto, defluente assiduè sanie ac sanguine sic exspirauit. Rursum alij tradũt à Pœante directa in talũ sagitta occisum.

86. Sarpedonium littus.] Locus hic Thraciæ fluctibus assiduè atque vndis agitatus, vbi Neptuni fanum. Est & alius in Cilicia, rursumq; alius ad Oceanum, in quo Gorgonum domicilium.

87. Sybaritica mensa.] Pro lautè & opiparè instructa. Delitiis enim dediti Sybaritæ.

88. Sybaritæ per plateas.] Adagiũ de pomposo incessu atq; insolenti.

89. Siculus miles.] Prouerbio dictum. quandoquidem regnante in Sicilia Hierone, peregrino sunt plurimùm ac mercede conducto milite vsi.

90. Scoracizare.] Pro cõuitiari. Ductũ ab eo quod est, Ad coruos ablegare.

91. Ficum petis.] In eos dictum qui

ἀπέθανεν, ὡς μὲν ἔνιοι λέγουσι, διὰ φαρμάκων αὐτῆς μανίαν ἐμβαλλούσης· ὡς δέ τινες, ὑποσχομένης ποιήσειν ἀθάνατον, καὶ τὸν ἧλον ἐξελούσης, διαρρυέντος τοῦ ἰχῶρος σὺν ὅλῳ τῷ αἵματι, οὕτως αὐτὸν τεθνάναι. τινὲς δὲ αὐτὸν τελευτῆσαι λέγουσιν ὑπὸ Ποίαντος εἰς τὸ σφυρὸν τοξευθέντα.

86. Σαρπηδονία ἀκτή.] Τόπος οὗτος Θρᾴκης, ἀεὶ κλύδωνας ἔχων, καὶ κυματιζόμενος ἱερὸν Ποσειδῶνος. ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα Σαρπηδονία περὶ Κιλικίαν· καὶ ἄλλη πρὸς τῷ ὠκεανῷ, Γοργόνων οἰκητήριον.

87. Συβαριτικὴ τράπεζα.] Ἀντὶ τοῦ ἐν πολυτελείᾳ. τρυφητοὶ γὰρ οἱ Συβαρῖται.

88. Συβαρῖται διὰ πλατείας.] Παροιμία ἐπὶ τῶν σοβαρῶς πορευομένων.

89. Σικελὸς στρατιώτης.] Παροιμιῶδες, ἐπεὶ ξένοις ἐχρῶντο στρατιώταις ὡς ἐπὶ πολὺ οἱ ὑπὸ Ἱέρωνα.

90. Σκορακίζειν.] Ἀντὶ τοῦ, Εἰς κόρακας πέμπειν, ἐκφαυλίζειν.

91. Σῦκον αἰτεῖς.] Αὕτη λέγεται κατὰ τῶν κολα-

---

equorum; vnde & *Renidere* dixerunt Latini, & Appul. *Restrictis si fortè labellis riseris.*

Thalum.] De Thalo Cretensi Catullus, & nos pluribus ad Pomp. Melam De situ Orbis, itemque Ianus Parrhasius in Epistolicis Quæstionibus.

87. De Sybaritarum luxu multa Athenæus, & Animaduersionibus eruditissimis in eumdem Isa. Casaubonus. Ælianus libro I. cap. XIX. ποικίλ. ἱστορίας. Suidas item, ac de neotericis Politianus Miscellan. capite XVI. & Desiderius. Hinc Συβαρίζειν dixit Aristoph. ἐν εἰρήνῃ. & ad eam formam Ἀλκινόου τράπεζαν Nazianzenus Epist. ad Basilium. Vide & mox Adag. *Syracusia mensa.* Vatic. autem sic præfert: ἀντὶ τοῦ, ἡ πολυτελής. τρυφηλοὶ γὰρ οἱ Σιβαρῖται.

88. Ad Sybariticum gradum respexit Sextus Africanus libro, qui Κεστὸς inscribitur: *Sed enim Sybaritæ fastu præturgidi, &c.* apud Erasmum.

89. De Caribus suprà idem Zenobius semel iterumque retulit, stipendia aliis facere solitis.

90. Vide suprà Ἐς κόρακας Centuria III. Adag. 87. Suidas: σκορακίζειν, οἷον Ἐς κόρακας ἀποπέμπειν, ἀπὸ τούτου γὰρ εἴρηται. Vide Hesychium, & Etymologũ.

91. Est Aristophanis in Vespis; allusisse hoc Prouerbium videtur H. Stephano cum enarratore, quasi lautos cibos peteret ab eo, cui ne quotidianus quidem suppeteret:

κολακευόντων. οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι ἐκολάκευον τοὺς γεωργοὺς, βουλόμενοι παρ᾽ αὐτῶν λαμβάνειν τὰ πρώϊμα σῦκα. οἰωνίζοντο γὰρ ἑαυτῶν καὶ πάλιν ἐλθεῖν εἰς νεώτα.

92. Σῦκον ἐφ᾽ Ἑρμῆ.] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἐγκειμένων ἐπ᾽ ὠφέλειαν τοῖς βουλομένοις. εἴποτε γὰρ φανείη σῦκον, τοῦτο τῷ Ἑρμῇ ἀνατιθέασι· τοῦτο δὲ οἱ βουλόμενοι ἀνελάμβανον.

93. Σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει.] Παροιμία ἐπὶ τοῦ μὴ χρῆναι ἐπὶ τῇ τῶν θεῶν ἐλπίδι καθημένους ἀργεῖν. τίθεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ γυναικῶν καὶ μάλιστα ὀφειλουσῶν ἐργάζεσθαι. ἡ γὰρ Ἀθηνᾶ ἐργάνη. εἴρηται δὲ ἀπὸ ὀνηλάτου, οὗ ὁ μὲν ὄνος εἰς πηλὸν ἐπεπτώκει· ὁ δὲ, δέον βοηθεῖν, ἐπεκαλεῖτο τὸν Ἡρακλέα. μέμνηται ταύτης τῆς παροιμίας Εὐριπίδης. ἕτεροι δέ φασιν ὅτι μέλλων τις ἀγωνίσασθαι, χρησμὸν παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς εἰλήφει, ὅτι νικήσει. ἐνστάντος δὲ τοῦ ἀγῶνος εἰσελθὼν εἰς τὸ θέατρον, καὶ κάτω βαλὼν τὰς χεῖρας εἱστήκει, ἕως τυπτόμενος ὑπὸ τοῦ ἀνταγωνιστοῦ ἐνικήθη.

94. Συρακουσία τράπεζα.] Ἡ πολυ-

blandiuntur. Athenienses enim agricolis adulabantur, quo præcoquas ficus ab iis acciperent, augurantes fore vt altero anno copiam vbertatemque reciperent.

92. Ficũ Mercurio.] De re promta & cuiusuis vsui exposita. Ficum enim antiquitus qui reperisset Mercurio sacram suspendebat, indeque cui lubitum erat auferebat.

93. Minerua auxiliante, manum etiam admoue.] Monet Prouerbium, ne quis deos inuocando speret otioso sibi quid obuenturum. Ductum à feminis, quæ occupatæ lanificio, cui etiam præsidebat, Mineruę opem implorabãt. Fertur & ab agasone manasse, cuius cùm asellus luto infixus hæreret, Herculem inuocauit, vt opem ferret. Meminit huius Euripides. Alij ferũt quemdam in certamen iturum responsum à Minerua tulisse, victorem fore. Instante verò certamine theatrum ingressus, manibus deiectis stabat, quousque ab aduersario percussus vinceretur.

94. Syracusana mensa.] De lauta atque

---

ret: Σὺ δὲ νῦν σῦκα μ᾽ αἰτεῖς. Affine & huic quod suprà allatum Centur. v. Adag. 51. Ὁ Σικελὸς θάλασσαν, de mercatore naufrago, fracta ficuum plena naui. Vatic. autem hîc legit: οἰωνίζοντο γὰρ αὐτοῖς, pro quo editum ἑαυτὸν, rectè vt τοῖς γεωργοῖς exaudias.

93. Ἡ γὰρ Ἀθηνᾶ ἐργάνη.] Addit Vatican. ὁμοία τῇ, Αὐτός τι νῦν δρῶν, εἶτα τοὺς θεοὺς κάλει. εἴρηται δὲ, &c. Sequitur mox in eodem: Ὁ δὲ δέον διὰ χειρῶν βοηθεῖν ἐπεκαλεῖτο τὸν Ἡρακλέα. ὁ δὲ ἐκέλευσεν αὐτὸν τὴν χεῖρα προσφέροντα τὸν θεὸν καλεῖν. Μέμνηται, &c. Commemorat & Suidas addito illo veteris poëtæ ἀδήλου:

Αὐτός τι νῦν δρῶν, εἶτα τοὺς θεοὺς κάλει.

Fac interim ipse aliquid, dein deos voca.

Affine & illud Varronianum, *Dij facientes adiuuant.* quod tamen de sacrificantibus non-nemo interpretatur. Palladem artificiosis mulierum operibus præfuisse auctor Hesiodus lib. 1. ἔργων:

——— αὐτὰρ Ἀθήνη
Ἔργα διδασκῆσαι, πολυδαίδαλον ἱστὸν ὑφαίνειν.
——— *inde Minerua*
Cùm textura alias artes quoque tradere mandat.

94. De Syracusanorum luxu ac mensa non pauciora Athenæus, quàm de Sybaritica, quæ Erasmus congessit Chil. 11. Centur.

atque opipara dicebatur. Syracusani enim maximè omnium delitiis addicti.

95. Magis elinguis quàm scapha.] Prouerbium ab inquilinis & hospitibus scaphas ferentibus ductũ, quibus liberè loqui ac ne hiscere quidem concessum. Vsurpatur in eos qui liberè sensa mẽtis proferre non possunt. Inquilini ac peregrini scapham in pompis gestabant: cuius etiam ritus in Eunuchis meminit Menander.

96. Lentiscum mandere.] Quod soliti olim comtuli, dentes vt candidiores redderent. Quales & χινοτρώκτας Græci nominant.

97. Hospitem apis, verùm siren prædicit amicum.] Sirenam accipe, non vnam ex iniquis Sirenibus, sed insectum aliquod api non dissimile, vt tradit Aristoteles.

98. Commercio sapientium princeps sapit.] Sophoclis est in Aiace

τελής. ἐδόκουν γὰρ οἱ Σικελιῶται ἁβροδίαιτοι εἶναι μᾶλλον πάντων.

95. Συσομώτερος σκάφης.] Παροιμία ἐπὶ τῶν τὰς σκάφας φερόντων μετοίκων. διὰ τὸ ἀπαῤῥησίαστον, ὅτι οὐδὲ χανεῖν ἐφεῖτο. τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων παῤῥησιάζεσθαι. ἐπειδὴ οἱ μέτοικοι σκάφας ἔφερον ἐν ταῖς πομπαῖς. μέμνηται ταύτης Μένανδρος ἐν τοῖς Εὐνούχοις.

96. Σχῖνον διατρώγειν.] Εἰώθασι τὸν χῖνον τρώγειν οἱ καλλωπιζόμενοι, ἕνεκα τοῦ λευκοῦν τοὺς ὀδόντας· παρὸ καὶ τοὺς τοιούτους χινοτρώκτας λέγουσιν.

97. Σειρὴν μὲν φίλον ἀγγέλλει, ξεῖνον δὲ μέλισσα.] Σειρῆνα λέγει, οὐ τῶν ἀδίκων παρθένων μίαν, ἀλλὰ ζῶον ὑπόπτερον μελίσσῃ ἐοικός, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης.

98. Σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν συνουσίᾳ.] Τοῦτο Σοφοκλέους ἐστὶν ἐξ Αἴαντος τοῦ Λο-

---

tur. II. Plato lib. III. de Republ. Συρακουσίαν δὲ, ὦ φίλε, τράπεζαν, καὶ Σικελικὴν ποικιλίαν ὄψου, ὡς ἔοικας, οὐκ αἰνεῖς. Aristophanes ἐν Δαιταλεῦσι:

Ἀλλ' οὐ γὰρ ἐμάθετε ταῦτα ἐμοῦ πέμποντος,
Ἀλλὰ μᾶλλον πίνειν, ἔπειτ' ᾄδειν κακῶς
Συρακουσίων τράπεζαν, Συβαρίτιδάς τ' εὐωχίας.

95. Suidas in eos dictum ait, qui ob degenerem animum & metus causa tacent, ex Theophrasto de Legib. Erasmus etiam συντομώτερος σκάφης legisse se affirmat, nec damnat. Simile huic; *Mutus magis quàm piscis.* Vaticanus autem codex hîc μεταφερόντων pro φερόντων. Et λέγεται ἐπὶ τῶν, pro τάττεται. Denique ἐπὶ τῶν πομπαῖς, non ἐν.

96. Dentifricia è lentisco quondam, hodieque in vsu sunt scalpendis dentibus ac mundandis. de quo in Apophoretis Martialis, *Lentiscum melius,* &c. & lib. I. Dioscorides. Huius etiam criminis accusatus Appuleius, qui Apologia respondit ad hæc, Celtiberos dentes vrina mundare solitos, vt anteà Catullus ad Egnatium retulerat:

——— Celtiberia in terra
Quod quisque minxit, hoc sibi solet manè
Dentem atque rufam defricare gingiuam.

97. Versum suis restituimus numeris:
Σειρὴν ἀγγέλλει φίλον, ξεῖνον δὲ μέλισσα.
Recenset Apostolius & Suidas Prouerbiũ, additque, σειρὴν ζῶον ἐστι κηροποιόν. In Hesychio σείρη pro σειρὴν legitur, nisi mendosus codex est. De Sirenibus verò virginibus multa præclarè Læuinus Torrentius ad Epist. II. lib. I. Horatij.

98. Vidit hoc & Agellius lib. XIII. Noctium Attic. cap. XVII. quæ eadem Sophocles & Euripides extulerint. Est autem hic Senarius Euripidis nomine apud Platonem

τοῦ Λοκροῦ. Πλάτων δὲ Εὐριπίδου φησὶν εἶναι τὸ ἰαμβεῖον. καὶ οὐδὲν θαυμαστόν. συμπίπτουσι γὰρ ἀλλήλοις οἱ ποιηταί.

99. Σὺν δὲ θεῷ μάκαρες.] Τοῦτο ἐπιλέγουσιν οἱ ῥαψῳδοί. ὡς καὶ οἱ κιθαρῳδοί, Ἀλλ' ἄναξ μάλα χαῖρε.

100. Σαυτὴν ἐπαινεῖς.] Αὕτη τῶν κατ' ἔλλειψιν λεγομένων ἐστί. τὸ δὲ πλῆρες ἔχει οὕτως,

Σαυτὴν ἐπαινεῖς, ὥσπερ Ἀστυδάμας, γύναι. Ἀστυδάμας γὰρ ὁ Μορσίμου εὐημερήσας ἐν τῇ ὑποκρίσει Παρθενοπαίου, ἐψηφίσθη εἰκόνος ἐν τῷ θεάτρῳ ἀξιωθῆναι. γράψας οὖν αὐτὸς ἐπίγραμμα ὁ Ἀστυδάμας ἔχων ἀνήνεγκεν ἐπὶ τὴν βουλήν. οἱ δὲ ἐψηφίσαντο ὡς ἐπαχθὲς αὐτὸ μηκέτι ἐπιγραφῆναι. διὸ καὶ σκώπτοντες αὐτὸν οἱ ποιηταὶ ἔλεγον, Σαυτὴν ἐπαινεῖς ὥσπερ Ἀστυδάμας, γύναι.

Locrensi. Plato verò Euripidi attribuit. Nec mirum. Hi enim Poëtæ consimilia sæpè proferunt.

99. Deo propitio beati.] Ita Rhapsodi canebant: vt & Citharœdi, Ἀλλ' ἄναξ μάλα χαῖρε, *Sed plurimùm Rex salue.*

100. Laudas teipsam.] Concisè dictum: integrè verò sic:

Laudas teipsam mulier, Astydamæ in modum. Astydamas enim Morsimi filius, histrio, cùm Parthenopæa actione nauiter sese gessisset, decreta illi statua in theatro est. Scriptum sibi ipsi Epigramma in concilium attulit. Senatus verò ne allata inscriptio vt molesta statuæ appenderetur decreuit. Vnde & poëtæ irridentes vsurpabant: *Teipsam laudas mulier, vt Astydamas.*

CEN-

---

tonem libro VIII. de Rep. & in Theage. Vitiosè itaque in Agellio hodieque excuditur *in Theæteto* pro in *Theage*, vt rectè monuit Erasmus. Non dissimile est illud Euripidis in Rheso consilium:

Σοφοῦ παρ' ἀνδρὸς χρὴ σοφόν τι μανθάνειν.

A sapiente viro sapientiam discere conuenit.

& singularis Plutarchi Commentarius, ὅτι μάλιστα τοῖς ἡγεμόσι δεῖ τὸν φιλόσοφον διαλέγεσθαι. Reposui autem hîc συνουσίᾳ, pro quo Haganoæ συνουσίαν editum.

99. Vitiosè antehac editum Σὺν δὲ θεοὶ μάκαρες. Nos θεῷ restituimus. Et in iisdem membranis Romanis μέγα χαῖρε legebatur, vt Plato πολλὰ εἰπεῖν χαίρειν. Lucianus verò μακρὰν χαίρειν λέγειν dixit.

100. Suidas, & ex eo Apostolius integrè Adagium attulit, & arrogantis inscriptionis, ideoque repudiatæ, hosce versus:

Εἴθ' ἐγὼ ἐν κείνοις γενόμην, ἢ κεῖνοι ἅμ' ἡμῖν,
Οἳ γλώσσης τερπνῆς πρῶτα δοκοῦσι φέρειν.
Ὡς ἐπ' ἀληθείης ἐκρίθην ἀφεθεὶς παράμιλλος.
Νῦν δὲ χρόνῳ παρέχουσ' οἷς φθόνος οὐχ ἕπεται.

Hoc est, Conrardo Goclenio, Westphalo, homine doctissimo interprete:

Vixissent vtinam mecũ illi, aut inter ego illos,
Quos penes est linguæ suauiloquentis honos.
Præmia prima equidẽ citra certamen haberẽ;
Nunc adimunt in quos nil habet inuidia.

Adiicit Apostolius *Philemonem* iis Comicis, qui huius arrogantiam in scena irriserint. Adhibet Iulianus Imp. Epist. ad Basilium: Ἐπῄνεσα γὰρ ἐμαυτὸν ὡς Ἀστυδάμας. Vatic. hîc εἴρηται præfert, pro λεγομένων ἐστί. & mox ita sanat locum: γράψας οὖν ἐπίγραμμα ὁ Ἀστυδάμας ἔπαινον ἔχον ἑαυτοῦ ἀνήνεγκεν ἐπὶ τὴν βουλήν.

CENT.

CENTVRIA VI.

1. SYRBENAE chorus.] Vſurpatur in chorũ diſſonum. Ductum à ſubulcorum ad ſues voce, quæ σύρβα à ſono dicta, quæ & *tumultum* ſignificat.

2. Tergora tuetur.] Meminit huius Eupolis in Chryſogene, his verbis:

Planè, quod aiunt, obtuetur coria.

Dictum de iis qui mala impendentia ſuſpicantur.

T.

3. EX tripode dicta.] De verè pronuntiatis Prouerbium, aut ex Delphica aut Pythia tripode. Improbo enim cuidam abſurda multa conſulenti, Apollo ſic demum reſpondit:

Delphicus è tripode hæc effatur carmina Phœbus.

4. Tantali talenta.] Inclaruit

ΕΚΑΤΟΝΤΑΣ ϛʹ.

1. ΣΥΡΒΗΝΗΣ χορός.] Αὕτη τέτακται καὶ τὴν ἄτακτον χορόν. ἀπὸ τοῦ τινὰς τοῖς ὗσιν ἐπιφωνεῖν Σύρβας. Σύρβην δὲ τὸ τάραχον ἔλεγον.

2. Σκύτη βλέπει.] Μέμνηται αὐτῆς Εὔπολις ἐν Χρυσογενεῖ. φησὶ γὰρ, Ἀτεχνῶς μὲν οὖν τὸ λεγόμενον σκύτη βλέπει. εἴρηται δὲ ἐπὶ τοῖς ὑποψιαστικῶς διακειμένοις πρὸς τὰ μέλλοντα κακά.

Τ.

3. ΤΑ ἀπὸ τρίποδος.] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀληθῶς λεγομένων, ἤτοι ἀπὸ τοῦ Δελφικοῦ τρίποδος, ἢ ἀπὸ τῆς Πυθίας. τινὶ γὰρ πονηρῷ χρωμένῳ πολλὰ ἄτοπα ὁ θεὸς ἀνεῖλε, καὶ τέλος ἐπεῖπε,

Ταῦτά τοι ἐκ τρίποδος Δελφικοῦ ἐφράσατο Φοῖβος.

4. Τάλαντα Ταντάλου.] Διεβεβόητο ὁ Τάν-

CENT. VI.

DE Σύρβη Heſychius, & pluribus Athenæus lib. xv. Etymologus: Συρβηνέων χορὸς, ὁ τεταραγμένος καὶ συώδης, ἀπὸ τοῖς κυσὶν ἐπιφωνουμένου.

2. Eraſmus in Adagio: *Mens eſt in tergoribus*; vertit, *de tergoribus boum*, Hen. Stephanus accepit *de loris ac ſcuticis*, quibus ſerui à dominis cæduntur. Ariſtoph. in Veſpis:

Ἦ μὴν ἐγώ σε τήμερον βλέπειν σκύτη ποιήσω.

Equidem hoc te die faxo lora intueri.

Athenæus libro xiii. quem locum idem Typographus ſic emendabat: ὅπως γὰρ ἄθλια χωλὸς οἰφᾶς γὰρ κρηπιδοποιοῦ πρὸς ὃ πολλά σε σωφρονίσαντος καὶ διδάσκοντος σκύτη βλέπειν. vbi antea πρὸς coniicit per compendia ſcriptum, pro παιδὸς. Quod mendum frequenter in Apoſtolij Parœmiis typis euulgatis commiſſum obſeruaui. Diuerſum ab hoc, quod ἀπὸ τοῦ σκυθροῦ *moleſto*, σκυθρωπὸν Græci dicunt pro *tetrico* ac *vultuoſo*. Vitiosè autem hîc στύτη βλέπει excuſum erat pro σκύτη. Sic Maro Ecl. iii. ver. 8.

———transuerſa tuentibus hircis.

& Græci, βλέπειν ἔρημον καὶ Τιτανῶδες βλέπειν. & id genus alia.

3. De tripode Apollinis Athenæus libro ii. Strabo lib. ix. & Euſtathius Ιλ. ι. ac de recentioribus Hadrianus Iunius in Animaduerſis lib. ii. cap. iii. Ob. Giſanius in Lucretium, & Ioach. Camerarius in Problematum decuriis, de vtroque tripodum genere cùm militari, tum oraculorum. De origine tripodis Suidas, quem vide. Πυθίας autem emendandum cenſui è deprauato per compendium Πυθαγόρου: &, qui turbat verſus, ita fortè conſtabit ſi Δελφῶν pro Δελφικοῦ legeris.

4. Τάλαντα Zenobius alibi *facta* exponit, quod Eraſmum fugerat Adag. Ζωπύρου τάλαντα. Vſi verò hoc Adagio Anacreon, & Epi-

ὁ Τάνταλος ἐπὶ πλούτῳ, ὡς καὶ εἰς παροιμίαν διαδοθῆναι. διπλῆν δὲ συμβέβηκεν εἶναι τὴν παροιμίαν, τὴν μὲν, Ταντάλου τάλαντα ταλαντίζεται· τὴν δὲ, Ταντάλου τάλαντα.

5. Τὸ Δωδωναῖον χαλκεῖον.] Κεῖται παρὰ Μενάνδρῳ ἐν τῷ Ἀρρηφόρῳ. εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν πολλὰ λαλούντων, καὶ μὴ διαλειπόντων. φασὶ γὰρ, ἐν Δωδώνῃ χαλκεῖον ἐπὶ κίονος ἐν μετεώρῳ κεῖσθαι· ἐπὶ δὲ ἑτέρου πλησίον κίονος ἑστάναι τὸν παῖδα ἐξηρτημένον μάστιγα χαλκῆν· πνεύματος δὲ κινηθέντος μεγάλου, τὴν μάστιγα πολλάκις εἰς τὸν λέβητα ἐκπίπτειν, καὶ ἠχεῖν οὕτω τὸν λέβητα ἐπὶ χρόνον πολύν.

6. Τερμέρια κακά.] Τὰ μεγάλα. καὶ παροιμία ἐντεῦθεν.

7. Τετράδι γέγονας.] Παροιμία, τὸν Ἡρακλέα γὰρ φησὶ τετράδι γεννηθῆναι, καὶ ἔνδοξον ὄντα καὶ ἐπιφανέστατον, ἄλλῳ ταλαιπωρεῖν. ἔστιν οὖν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν

Tantalus opibus; vt & Prouerbio locum dederit. Quod bifariàm efferri solet, *Tantali talenta talentizare*: &, *Tantali talenta*.

5. Dodonæum æs.] Extat apud Menandrum in Arephoro. Iactatur in impendio loquaces, nihilque intactum relinquentes. Aiunt in Dodona peluem æream in sublimi impositam columnæ; in proxima verò columna puerum pensilem cum scutica ærea. Exorta autem ventorum vi pulsare identidem lebetem, sicque diu resonare.

6. Termeria mala.] Eadem quæ magna sunt; indeque natum Prouerbium.

7. Quarta luna natus es.] De Hercule iactatum, qui sic natus fertur, clarus tamen & celebris, sed multis exercitus laboribus. Vsurpatur autem de iis

Epicharmus apud Suidam, & Plato in Euthyphrone. Antiphanes apud Athenæum:

Οἷαν ποτ' ἔχει καὶ Θρίβων ὁ Ταντάλου
Μαλακὸν ταλάντοις ἐκταλαντωθεὶς ἀνήρ.
Qualem olim habebat & Thribon, qui molliter
Exutus est ipsis talentis Tantali.

5. Pro Ἀρηφόρῳ Ἀρρηφόρῳ lego, quę Comœdia Menandri est, Athenæi auctoritate. Suidas habet Αὐλητρίδι, quæ eadem est. Non dissimulandum tamen alia longè significatione quã pro *tibicina* sumsisse Hesychium, aliosq; Lexicographos, nimirum pro μυσταγωγῷ. Demon Parœmiographus apud eumdem Suidam aliam Adagij originem adfert, quam tamen reiicit, commemoratque & hanc Zenobij. Lege & in *Dodona* Stephanum περὶ πόλεων. Respexit huc Iuuenalis Sat. VI. ver. 441.

Tot pariter pelues, tot tintinnabula credas
Pulsari.

Vaticanus aliter paulò exponit Adagium: Ἐπὶ τῶν πολλὰ λαλούντων, καὶ μὴ διαλειπόντων· ἐν Δωδώνῃ γὰρ ἐπὶ κίονος χαλκεῖον ἵστατο. ἐπὶ δ' αὐτοῦ πλησίον παῖς ἐξηρτημένος μάστιγα χαλκῆν πνεύματος κινουμένου εἰς τὸν λέβητα ταύτην ἐνέβαλεν, καὶ οὕτως ἦχος ἀπετελεῖτο μέγας.

6. Mutilus hîc Zenobius videatur, quòd Adagij originem exponere voluerit, non absoluerit. Suidas supplebit, qui à loco in Cario *Termerio* deriuat, vbi tyrannorum carcer. Melius tamen in Theseo Plutarchus de *Termero* humana capita crudelem in modum confringente, eademq; pœnâ ab Hercule affecto. Simile ab Erasmo allatum exemplum de Gallieno Imp. sed obscurè, perspicuè magis Trebellius Pollio, & Cœlius Rhodiginus lib. XI. Antiqu. Lectionum cap. VII.

7. Vatic. ita extulit, Τετράδι μὲν γέγονας τοίχου. Eadem sed vberiùs Suidas, & Eustathius

iis qui pro aliis laborant. Cuius & Plato Comicus meminit. Aiunt autẽ quarta Luna in deos relatum Herculem.

8. Turture loquacior.] Meminit huius Menander in Plocio. Turtures etenim non ore tantùm, sed & postica corporis parte gemunt. In garrulos dici solitum Prouerbium.

9. Tenedius vir.] Tenes Cycni filius à patre arculæ impositus, mari saluus Tenedum appulsus est. Hic legem tulit vt in causis disceptandis quispiam à tergo adstaret, securim tenens, qua eum qui causa cecidisset, protinus feriret. Iactatum itaque Prouerbium in truci aspectu homines, quòd bipennem illam tenens talis appareret. Meminit & huius Menander in Ephesio.

10. Res Nannaci.] Dictum Prouerbium de rebus vetustate admirandis: vel de iis qui multùm plorant.

ἄλλοις πονέντων. μέμνηται ταύτης Πλάτων ὁ Κωμικός. φασὶ δὲ αὐτὸν καὶ τετράδι θεὸν νομισθῆναι.

8. Τρυγόνος λαλίστερος.] Μέμνηται ταύτης Μένανδρος ἐν Πλοκίῳ. ἐπειδὴ αἱ τρυγόνες οὐ μόνον τῷ στόματι, ἀλλὰ καὶ τοῖς ὀπισθίοις μέλεσιν ἠχοῦσι. τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν πολλὰ λαλούντων.

9. Τενέδιος ἄνθρωπος.] Τέννης ὁ Κύκνου διαβληθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς εἰς λάρνακα, ἐσώθη διὰ τῆς θαλάσσης εἰς Τένεδον τὴν νῆσον. ἐνομοθέτησεν οὖν, ἐπὶ τῶν δικῶν ἵστασθαι ἄνθρωπον πέλεκυν ἔχοντα κατὰ νώτα τοῦ κρίνοντος καὶ τοῦ κρινομένου, ἵνα ὁ ἁλοὺς εὐθὺς τῷ πελέκει πληγεὶς ἀποθάνῃ. εἴρηται οὖν ἡ παροιμία καὶ ἐπὶ τῶν φοβερῶν τὰς ὄψεις. ὁ γὰρ τὸν πέλεκυν ἔχων, φοβερὸς ἐφειστήκει. μέμνηται ταύτης ἐν Ἐφεσίῳ Μένανδρος.

10. Τὰ Ναννάκου.] Εἴρηται ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν θαυμαζομένων ἐν παλαιότητι, ἢ ἐπὶ τῶν πολλὰ θρηνούντων.

Νάννα-

---

thius in Iliad. β'. Sic & apud L. Florum Pyrrhus Epirota *Herculis se sidere natum, repullulantibus prœliis* queritur.

8. Ælianus Prouerbium adfert, eadémque de turture libro XII. Animal. cap. X. quasi vtrimque sonet, fortè quod toto corporis motu. *Gemitus* autem propria eius vox. Hinc Maro:

Nec gemere aëria cessabit turtur ab vlmo.

De feminis loquacibus etiam Theocritus in Syracusanis:

Τρυγόνες ἐκναισεῦντι πλατειάσδοισαι ἅπαντα.

Plocij porrò nomine Satyram quoque Menippæam togatorum doctissimus M. Varro apud Nonium inscripsit.

9. Suidas singulatim hæc vberiusque commemorat, vt Cycni fabulam, ac de Hemithea Tenes sorore cistę vnà imposita; à quo & diuersus abit in Phocicis Pausan. Legendus & Stephanus, qui de nummo securi impresso eadem quæ Suidas refert. Varia hinc ducta Prouerbia: *Tenedius homo, patronus, bipennis, tibicen, tegula.* Cicero li. II. Epist. ad Q. Fratrem: *Tenediorum libertas Tenedia securi præcisa est.* De Tenedo verò insula Maronis interpretes ad illud:

— Tenedos notissima fama
Insula.

10. Mirè hîc à scriptoribus variatum. Suidas cum Zenobio *Nannacam* nominat, quem Stephanus πολιοχάφος (qui & in fabula mirè euariat) *Annacum* prima à capite N littera extrita. Erasmus *Cannacam* nescio quid secutus Chil. II. Cent. VIII. Pòst tamen Chil. II. Cent. I. *Nannacum* appellat. Pro ἵνα τὰ Ναννάκου appatet legisse

Stepha-

Νάννακος γὰρ ἐγένετο Φρυγῶν βασιλεὺς, ὥς φησιν Ἑρμογένης ἐν τοῖς Φρυγίοις, πρὸ τῶν Δευκαλίωνος νόμων. ὃς προειδὼς τὸν μέλλοντα κατακλυσμὸν, συναγαγὼν πάντας εἰς τὰ ἱερὰ μετὰ δακρύων ἱκέτευσεν. Ἡρώδης δὲ ὁ ἰαμβοποιὸς φησὶν, Ἵνα τὰ Νάννακου κλαύσω.

11. Τὰ τρία τῶν εἰς τὸν θάνατον.] Μέμνηται ταύτης Ἀλέξανδρος ἐν Αἰπόλοις. Ἀριστείδης μὲν οὖν φησὶν, ὅτι ὁ μαντευόμενος ἐν Δελφοῖς σεσημασμένον ἐλάμβανε τὸν χρησμόν. καὶ προείρηται αὐτῷ, εἰ λύσει περὶ τῆς νενομισμένης ἡμέρας, ἕξει μίαν τῶν τριῶν. ἢ γὰρ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτὸν ἔδει στερηθῆναι, ἢ τῆς χειρὸς, ἢ τῆς γλώττης. ἄλλοι δὲ φασὶν ὅτι τῷ καταγινωσκομένῳ θάνατον τρία προσεφέρετο, ξίφος, βρόχος, κώνειον.

12. Τὸ περὶ Δρυῒ σκότος.] Ἀριστοτέλης φησὶν ἐν τῇ Σαμίων πολιτείᾳ, Πριηνέας πολλοὺς ὑπὸ Μιλησίων ἀναιρεθῆναι περὶ τὴν καλουμένην Δρυΐ· ὅθεν καὶ τὰς Πριηνέας γυναῖκας ὀμνύναι τὸ περὶ Δρυῒ σκότος.

Nannacus enim Rex Phrygum (vt refert Phrygum commentario Hermogenes) ante Deucalionis ætatem cùm diluuium prouidiſſet, cogens ſuos in fanum, cum lacrymis diis ſupplicabat. Hinc Herodes Iamborum ſcriptor: *Vt Nannaci*, inquit, *more plorem*.

11. Tres ad mortem viæ.] Meminit huius Alexander in Caprariis. Ariſtidem ait conſulto oraculo Delphico, obſignatum accepiſſe, eidemque edictum, ſi ante ſtatum diem ſoluiſſet, vnum de tribus ſupplicium ſubiturum. Aut enim oculo, aut manu, aut denique lingua priuari oportebat. Referũt alij lata iam capitis ſententia trium optionem datam, gladij, laquei, aut cicutæ.

12. Per eas quæ ad Quercum tenebras.] Refert Ariſtoteles in Samiorum Politia, Prienenſium complures à Mileſiis occiſos ad locum, cui Quercus nomen. Quo factum, vt Prienenſium coniuges *Per tenebras ad Quercum* iurare ſint ſolitæ.

13. Calcu-

Stephanum ἐπὶ Νάννακου κλαύσειν. Vatican. verò cod. τὰ ἀπὸ Νάννακου κλαύσει, & pro τῶν Δευκαλίωνος νόμων, longè malim χρόνων reſcribi, ſi faueant membranæ, niſi ſi reddas *ante Deucalionem*.

11. Suidas eadem narrat copioſiùs Centur. XIII. admiſcens & illud hîc Prouer. τὰ τρία παρὰ τῇ αὐλῇ. Suſpecta verò mihi lectio: Ἀλέξανδρος ἐν Αἰπόλοις. Theodorus Canterus calamitate mihi carior, tentarat olim ὁ Αἰτωλός. ſed propiùs factum eſt nihil, quàm vt Ἄλεξιν ſubſtituerem, Comicum laudatum à Suida, & plurimas eius fabulas Dipnoſophiſta recenſet; verùm nihil mutandum à libris defectus cenſeo.

12. Eamdem hiſtoriam vberiùs Plutarchus in Problematis commemorat, vt Prienenſium vxores obteſtari ac iurare per Quercum cõſueuerint. Illum adi. Nec diſſimile quod in Sacris litteris legimus, imprecatum monti Gelboë, quo Saul cecidiſſet, 2. Reg. 1. ver. 21. Ὄρη τὰ ἐν Γελβουὲ μὴ καταβάτω δρόσος, καὶ μὴ ἢ ὑετὸς ἐφ' ὑμᾶς, καὶ ἀγροὶ ἀπαρχῶν, ὅτι ἐκεῖ προσωχθίσθη θυρεὸς δυνατῶν, θυρεὸς Σαοὺλ, οὐκ ἐχρίσθη ἐν ἐλαίῳ. *Montes Gelboe, nec ros, nec pluuia veniant ſuper vos, neque ſint agri primitiarum: quia ibi abiectus eſt clypeus fortium, clypeus Saul, quaſi non eſſet vnctus oleo.* Vaticanus autem liber hoc loco, τὸ παρὰ Δρυῒ σκότος, non περὶ.

13. Eraſmus

13. Calculos in pharetra.] Auctor est Phylarchus Scythas cubitum ituros pharetram adferre; & si feliciter dies processisset, album immittere calculum solitos; sin secùs, infaustaque accidissent, nigrum. Vbi verò vita quis decessisset, pharetram proferebant, calculosque adnumerabant. Quorum si candidi plures essent reperti, felicem prædicabant mortuum. Indeque natum Prouerbium de felici die, *è pharetra exsistere*. Menander quoque in Leucadio felicem diem *candidum* nominatum ait.

14. Quid tibi Apollo cithara cecinit?] Pro, Quid vaticinatus est? Vtitur Æschylus in Aiace Locrensi.

15. Hæc tibi pro ludis Pythiis ac Deliis.] In eos dicitur qui extrema quæque tentant ac periclitantur. Adagionis huius Menander meminit. Nar-

13. Τὰς ἐν τῇ φαρέτρᾳ ψηφῖδας.] Φύλαρχός φησι τοὺς Σκύθας μέλλοντας καθεύδειν ἄγειν τὴν φαρέτραν, καὶ εἰ μὲν ἀλύπως τύχοιεν τὴν ἡμέραν ἐκείνην διάγοντες, καθιέναι εἰς τὴν φαρέτραν ψηφῖδα λευκήν· εἰ δὲ ὀχληρῶς, μέλαιναν. ἐπὶ τοίνυν τῶν ἀποθνησκόντων ἐκφέρειν τὰς φαρέτρας, καὶ ἀριθμεῖν τὰς ψήφους. κἂν εἰ εὑρεθείησαν πλείους αἱ λευκαί, εὐδαιμονίζειν τὸν ἀπογενόμενον. ὅθεν παροιμιασθῆναι, τὴν ἀγαθὴν ἡμῶν ἡμέραν λεγόντων ἐκ τῆς φαρέτρας εἶναι. καὶ Μένανδρος δέ φησιν ἐν Λευκαδίῳ, τὴν ἀγαθὴν ἡμέραν λευκὴν καλεῖσθαι.

14. Τί σοι ὁ Ἀπόλλων κεκιθάρικεν;] Τὸ κεκιθάρικεν, οἷον, ἐμαντεύσατο. ὥς φησιν Αἰσχύλος ἐν Αἴαντι Λοκρῷ.

15. Ταῦτά σοι καὶ Πύθια καὶ Δήλια.] Ἡ παροιμία εἴρηται ἐπὶ τῶν ὕστατα καὶ τελευταῖα ποιούντων. μέμνηται δὲ αὐτῆς Μένανδρος. φασὶ δέ, ὅτι Πο_

---

13. Erasmus Adagium ab extremis hisce Zenobij verbis sic conformabat, Ἀγαθὴ ἐκ τῆς φαρέτρας ἡμέρα; quem vide & Adag. *Creta notare*, &, *Album calculum addere*. Iunius verò similia profert de *candida die*, & *faba* è Plutarcho in Pericle Centuria III. Adagio LIX. Quibus adde ex eodem Plutarcho Ἀγαθὸν φῶς, ominari in aurora solitos veteres. Hesychius: λευκὴ ἡμέρα, ἀγαθή. Phrynichus in vocibus Atticis: Λευκὴν ἡμέραν διαγαγεῖν, τὴν ἡδεῖαν καὶ ἱλαράν. Catullus:

Fulsere verè candidi tibi soles.

Et iterùm:

Fulsere quondam candidi tibi soles.

Mox lego & verto ἐκφέρειν τὴν φαρέτραν, non multitudinis numero τὰς φαρέτρας. Nunc etiam Vaticani cod. breuiorem explanationem repræsentabo. Sic enim ille concisè: Τῶν εἰς τὴν φαρέτραν. Φύλαρχος φασὶ τοὺς Σκύθας ἀλύπως τὴν ἡμέραν διαγαγόντας ψῆφον ἐμβάλλειν εἰς τὴν φαρέτραν λευκήν· ὀχληρῶς δὲ μέλαιναν. ἐπὶ τῶν ἀποθνησκόντων τοίνυν ἀριθμεῖν τὰς ψήφους· καὶ εἰ πλείους αἱ λευκαὶ ηὑρίσκοντο, ηὐδαιμόνιζον τὸν ἀπογενόμενον· ὅθεν παροιμιασθῆναι τὴν ἀγαθὴν ἡμέραν συνέβη λεγόντων τὴν ἐκ τῆς φαρέτρας ὑπάρχειν. καὶ Μένανδρος τὴν ἀγαθὴν ἡμέραν λευκήν φησιν ἐν Λευκάδι. Illud etiam incertum an Φύλαρχος per υ historicus ille nominandus, vt Athenæus persæpè aduocat: de quo & Suidas scripsisse de Inuentis; an Φίλαρχος per ι, vt Plutarchus nominat in vita Camilli, Pyrrhi, & Arati: itemque Hyginus.

14. Æschylus in Aiace Locrensi.] Sophoclis eadem Tragœdia suprà laudata Cent. V. Adag. 98. Sed hi Tragici & sententias, vt diximus, & titulos sæpè communes habuerunt.

15. Nisi quid iudicas fallor, nihil hîc opis adferente Vaticano, aut insignitè corruptus hic locus est, aut certè turbatus ac mutilus,

ὅτι Πολυκράτης ὁ Σαμίων ἐστρατεύσαντο, τὸν τῶν παίδων θάνατον βουλόμενοι τιμωρήσασθαι. Τειρεσίου δὲ τοῦ μάντεως θεσπίσαντος Θηβαίοις, τὴν νίκην ἐπ᾽ Ἀργείοις κεῖσθαι, δρασμὸν ἐπενόησαν. καὶ στέλλουσι μὲν πρέσβεις πρὸς Ἀργείους· αὐτοὶ δὲ νυκτὸς τὴν πόλιν καταλιπόντες, φυγάδες ᾤχοντο. εἰσίασιν οὖν εἰς τὴν πόλιν Ἀργεῖοι, καὶ τὰ ταύτης τείχη καθελόντες, τὴν λείαν συνήθροισαν· ὅθεν ἡ παροιμία προηνέχθη λέγεσθαι ἐπὶ τῶν ἄδικα διαπραττομένων, καὶ τὴν δίκην μὴ ἐκφευγόντων.

rant verò Polycratem Samiorum tyrannum expeditionem suscepisse, [** cùm parentum vindicare cædem vellent. Tiresia vaticinante Thebanis, victoriam penes Argiuos futuram, fugam meditati sunt, legatósque ad Argiuos miserunt, & nocte, vrbe relicta, fuga sibi consuluerunt. Ingressis verò Argiuis vrbem, mœnia diruerunt, prædámque collegerunt. Vnde natum Prouerbium, de iniusta patrantibus, nec vindictam effugientibus.]

16. Τάδε Μῆδος οὐ φυλάξει.] Δικαίαρχος φησὶν, ὅτι μελλούσης τῆς Ξέρξου στρατείας γίνεσθαι, οἱ Ἕλληνες ἀπογνόντες τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας, τὰς οὐσίας ἀνήλισκον, ἐπιλέγοντες, Τάδε Μῆδος οὐ φυλάξει.

16. Hęc Medus non adseruabit.] Refert Dicæarchus Xerxe in Græciam expeditioné suscipiente, facultates suas Græcos absumsisse de salute desperantes, his vsos verbis: *Hæc Medus non sibi seruabit.*

17. Τί οὐκ ἀπήγξω, ἵνα Θήβῃσιν ἥρως γένῃ;] Ταύτης Πλάτων ἐν Μενελέῳ μέμνηται. φασὶ δὲ, ὅτε ἐν Θήβαις οἱ ἑαυ-

17. Quin te suspendisti, Thebis vt heros fias?] Huius Plato in Menelao meminit. Referunt enim Thebis mor-

---

tilus, vt quæ vncis inclusimus, & asteriscis signauimus, ea alterius esse Prouerbij existimem. Suidas enim in Πύθια καὶ Δήλια alia adfert de Polycrate ludos faciente, quæ & Apostolius est mutuatus, adduntque Epicurum Epistola ad Idomeneum hoc vsum Adagio, quod tamen non reperias in ea quam lib. x. Laërtius recitat. Erasmus Suidam secutus in dict. Ταῦτά σοι καὶ Πύθια καὶ Δήλια. Chil. II. Cent. VI. Adag. 80. sic ait: *Natum aiunt ab oraculo quodam reddito Polycrati Samiorum tyranno. Nam is posteaquam Rheneam insulam cepisset, eámque consecrasset Apollini, constitutis apud Delum ludis pulcerrimis, Delphos misit, consulturos, vtrùm oporteret eos ludos Delos an Pythios appellare. Respondit oraculum,* Ταῦτά σοι καὶ Πύθια καὶ Δήλια, *futurum innuens, vt propediem excederet è vita: idq́; euenit.*

16. Vereor ne ἀνιστορησία sit: Herodotus enim, Plutarchus, Aristoteles, & Maximus Tyrius, oraculum datum aiunt, vt ligneis se mœnibus cingerent Athenienses, quod Themistocles de triremibus dictum persuasit, & ad Trœzenem ac Salaminem cum coniugibus concesserunt. Auctor Cicero, ac Nepos Cornelius.

17. Suidas hîc Platonem *in Menelao* & sępiùs aduocat, addita ampliùs syllaba, non *in Meneo*; Comicum accipiens, non Philosophum. Idem περὶ τὴν ἱστορίαν dictum Prouerbium notat; noster verò κατ᾽ εὐφημισμόν; quod schema boni ominis in contrarium vertit sinistra. vt *Abire* & *Vixisse*, pro, *mortuum esse*. Mortis enim scæuum nomen erat. Erasmus Zenobium sequitur, Chil. II. Cent. VIII. Adag. 15. vertitque sic Cognatus: *Quid non detrectas, vt heros Thebis fias?*

 18. Sui-

mortem qui sibi conscisceret, infamem habitum. Et de Thebanis Aristoteles idem commemorat, qui sibi manus attulissent, nullo hîc dignos honore fuisse. Illud itaque, *Vt heros fias*, benè ominantis est.

18. Tithoni senectus.] De longæuis ac decrepitis vsurpatum. Ferunt enim Tithonum ex voto, senio deposito, in cicadam mutatum, auctore Clearcho libro de Vitis.

19. Calidam veruti partem.] In eos qui deteriora pro melioribus arripiunt. Ductum ab iis qui per imprudentiam feruentem veru partem apprehendunt. Meminit huius Sophocles.

τοὺς ἀναιρεθέντας οὐδὲ μιᾶς τιμῆς μετεῖχον. καὶ Ἀριστοτέλης δέ φησι περὶ Θηβαίων τὸ αὐτὸ τοῦτο, ὅτι τοὺς αὐτόχειρας ἑαυτῶν γινομένους οὐκ ἐτίμων. τὸ οὖν, Ἵνα ἥρως γένῃ, κατ᾽ εὐφημισμὸν εἴρηται.

18. Τιθωνοῦ γῆρας.] Ἐπὶ τῶν πολυχρονίων καὶ ὑπεργήρων τάττεται. ἱστορεῖται δὲ, ὅτι Τιθωνὸς κατ᾽ εὐχὴν τὸ γῆρας ἀποθέμενος, τέττιξ ἐγένετο, ὥς φησι Κλέαρχος ἐν τῷ περὶ βίων.

19. Τὸ θερμὸν τοῦ ὀβελοῦ.] Ἐπὶ τῶν ἀναιρουμένων τὰ χείρονα ἀντὶ τῶν κρειττόνων, εἴρηται ἡ παροιμία. μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν ἀπείρως δρασσομένων, καὶ τὸ πεπυρωμένον τῶν ὀβελίσκων. μέμνηται ταύτης Σοφοκλῆς.

Y.

20. SVB omni lapide.] Prouerbium integrè sic effertur: *Sub omni lapide dormit scorpius.*

21. Hylam inclamare.] Prouerbium in frustrà inclamantes iactatum.

Y.

20. ΥΠΟ παντὶ λίθῳ.] Παροιμία, Ὑπὸ παντὶ λίθῳ σκορπίος καθεύδει.

21. Ὕλαν κραυγάζειν.] Ἐπὶ τῶν μάτην βοώντων ἡ παροιμία εἴρηται. ἐπειδὴ

---

18. Suidas hoc loco & in καταγηράσαις Τιθωνοῦ βαθύτερον fabulę etiã meminit, quam copiosè poëtæ, Homerus, Naso, & Lycophronis interpres ac Diodorus narrant. Horat. lib. II. Oda xv.

Longa Tithonum minuit senectus.

Vtitur Adagio Lucianus: Καὶ ὑπὲρ Τιθωνὸν ἔζη ὁ γέρων.

20. Vsum Adagij, quia præterit Zenobius, hunc tribuit Hen. Stephanus, sequiùs quàm Erasmus, vt hoc significet, inter omnes homines, insidiosos & fallaces quosdã reperiri. Nicandri interpres, & Suidas è Sophoclis Captiuis hęc adfert: Ἐν παντὶ γάρ τοι σκορπίος φρουρεῖ λίθῳ. Aristoph. in Thesmoph.

Τὴν παροιμίαν δ᾽ ἐπαινῶ
Τὴν παλαιάν. ὑπὸ λίθῳ γὰρ παντί που
Χρὴ μὴ δάκῃ ῥήτωρ ἀθρεῖν.

Legiturque integrè in Scholiaste, & Athenæi illo fragmento, quod doctissimus Canterus in Nouis euulgauit lectionibus. Vaticanus autem lib. ita explanat: Ὑπὸ παντὶ λίθῳ σκορπίος. ἐλλείπει τὸ ὑπέστιν. Ἐπὶ τῶν κακοήθων καὶ ἐριστικῶν. παραινεῖ δὲ μὴ προπετῶς λαλεῖν τοῦ μὴ δηχθῆναι.

21. De Hyla trita iam fabula vel ex Theocriti Idyllio XIII. quod *Hylas* inscribitur. Sic enim ibi: Τρὶς μὲν Ὕλαν ἄυσεν ὅσον βαθὺς ἤρυγε λαιμός, &c. Quem ita Maro, vt aliàs semper, expressit Ecl. VII.

His adiungat Hylam, nautæ quo fonte relictũ
Clamassent, vt littus Hyla, Hyla omne sonaret.

vbi Seruius legendus, & Apollonius, eiusque

ἐπειδὴ τὸν Ὕλαν ἀφανῆ γενόμενον ὁ Ἡρακλῆς ἀποβὰς τῆς Ἀργοῦς, καὶ μετὰ κραυγῆς πολλὰ ζητήσας, οὐχ εὗρεν. ἱστορεῖται δὲ περὶ τὸν Ὕλα, ὅτι ἡρπάγη παρὰ τῶν Νηρηΐδων διὰ κάλλος. φασὶ γάρ τινες, καὶ τὸν Ἡρακλέα σύμπλουν γενέσθαι τῷ Ἰάσονι μετὰ καὶ τοῦ Ὕλα. διὰ δὲ τὴν τούτου ἀπώλειαν λυπηθέντα τὸν Ἡρακλέα, εἰς Μυσίαν ἀπολειφθῆναι. ἐκεῖσε γὰρ οἱ Ἀργοναῦται προσχόντες τὸν Ὕλαν Ἡρακλέους ἐρώμενον, πρὸς θήραν πέμπουσιν. ὁ δὲ διὰ κάλλος ὑπὸ Νηρηΐδων ἁρπαγεὶς, ἀνεβόησε. καὶ Πολύφημος ἀκούσας αὐτοῦ βοήσαντος, σπασάμενος τὸ ξίφος ἐδίωκεν, ὑπὸ λῃστῶν ἄγεσθαι νομίζων, καὶ δηλοῖ περὶ τούτου Ἡρακλεῖ ζητήσαντι δὲ πολλὰ τὸν Ὕλαν Ἡρακλέους, καὶ μὴ ὑποστρέψαντος διὰ λύπην, ἐπεὶ τὸν ζητούμενον οὐχ εὗρεν, ἡ ναῦς ἀνήχθη. καὶ Ἡρακλῆς πρὸς Ἄργος ὑπέστρεψεν.

22. Ὕδωρ δὲ πίνων, χρηστὸν οὐδὲν ἂν τέκης.] Τοῦτο Δημητρίου τοῦ Ἁλικαρνασέως φασὶν εἶναι λέγοντος,

Οἶνος τοι χαρίεντι πέλει ταχὺς ἵππος ἀοιδῷ·
Ὕδωρ δὲ πίνων, χρηστὸν οὐδὲν ἂν τέκης.

Hercules enim, Hyla desiderato, ex Argo naui exscendens, ingenti illum frustrà clamore quæsiuit: fabulantúrque dum venatum iret à Nereïdibus ob pulcritudinem raptum. Ferunt etiam Herculem vnà cum Hyla Iasonis socium Argo conscendisse; quodque illius interitum ferret molestiùs, in Mysia relictum. Huc enim Argonautæ delati, Hylam venatum miserant, qui ob pulcritudinem à Nereïdibus raptus, inclamauit. Polyphemus audito clamore gladium stringens, ratus à latronibus abduci, insequitur; idque Herculi inuestiganti & Hylam assiduè inclamanti, ac præ dolore non reuertenti aperuit. Postquam verò diu quæsitum Hylam Hercules non repperit, nauis intereà loci discessit, & Argos rediit.

22. Aquam bibens, probum & vtile paries nihil.] Attribuunt hoc Demetrio Halicarnasseo, cuius hoc est:

Egregio vati vinum fit equus celer omni.
Aquam bibens, probum & vtile paries nihil.

23. Vltrà

---

que interpres copiosè, Strabo item, & Suidas, qui ἐξελθεῖν ὑδρευόμενον, *aquatum iuisse*, ait, non, vt noster, πρὸς θήραν *venatum*, fortasse, quòd *Nereïdes æquoreæ* sint Catullo, ac *pelagi Nymphæ* Nasoni, vt *Hamadryades* siluarum.

22. Demetrij hoc vini elogium Nicerato attribui video lib. I. Ἀνθολ. εἰς οἶνον, & ἀδήλων refertur apud Athenæum initio lib. II. at aliter paulò: Πέλει μέγας ἵππος ἀοιδῷ. In Cratinum autē Comicum, qui & κώδιον pro re vilissima, dictus est, scriptum hoc Epigramma testantur, de quo & Horatius Flaccus lib. I. Epist. XIX.

Prisco si credis, Mæcenas docte, Cratino,
Nulla placere diu nec viuere carmina possunt
Quæ scribuntur aquæ potoribus, &c.

Et Epist. V.

Fæcundi calices quem non fecēre disertum.

Idem & *Ennium vinosum* facit, atque *Homerum*. *Aeschylum* item nisi potum Tragœdias scripsisse auctor est in Sympos. Plutarchus. Quòd & acino sit vuę passę extinctus Anacreon, testis C. Plinius libro VII. cap. VII. Ebriosum etiā fuisse poëmata eius clamāt.

23. Vati-

23. Vltra septa.] Phayllus Opuntius quinquertio fuit, quem omnium optimè disco ac saltu certasse obseruatum. Siquidem vltra limitē pedes quinquaginta in solidam terram desiliit, qui euentus Prouerbio locum dedit.

24. Aqua influit.] Adhibetur in eos qui quoduis negotium se sperant confecturos. Tractum à studio eorum, qui in nauem rimas agentem, contemto omni periculo, desiliunt. Meminit eius Cratinus in Fugitiuis.

25. Pistilli circumuolutio.] Dicitur de iis qui mouent, & non promouent. Est apud Philemonem in Heroibus.

26. Hydram secas.] De expugna-

23. Ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα.] Φύλλος ἐγένετο πένταθλος Πόντιος, ὃς ἐδόκει μέγιστα δισκεύειν καὶ ἅλλεσθαι· ἐπειδὴ δ' αὖ ὑπὲρ τοὺς ἐσκαμμένους πεντήκοντα πόδας εἰς τὸ στερεὸν ἥλατο, τὸ συμβὰν εἰς παροιμίαν περιέστη.

24. Ὕδωρ παραῤῥέει.] Αὕτη τάττεται ἐπὶ τῶν παντὸς ἔργου ἐπαγγελλομένων καταπράξασθαι τὸ προκείμενον. μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν ὑπὸ σπουδῆς εἰς ῥέοντα πλοῖα εἰσβαινόντων, καὶ παραβαλλομένων τῷ κινδύνῳ. μέμνηται αὐτῆς Κρατῖνος ἐν Δραπέτησιν.

25. Ὑπέρου ἐπιτροπή.] Αὕτη τέτακται ἐπὶ τῶν πάντα ποιούντων, καὶ μηδὲν περαινόντων. μέμνηται αὐτῆς Φιλήμων ἐν Ἥρωσιν.

26. Ὕδραν τέμνεις.] Ἐπὶ τῶν ἀμηχάνων

23. Vaticanus codex: Ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾷν. ἀπὸ Φαύλλου τοῦ πεντάθλου. τὰ δὲ εἰς ὃν ἐπιγέγραπται· πέντε πεντήκοντα πόδας πήδησε Φαῦλλος. ἐπεὶ γὰρ ὑπὲρ τοὺς ἐσκαμμένους πεντήκοντα πόδας, ἑτέροις πέντε εἰς ὕστερον, εἰς παροιμίαν περιέστη. Sic & Lucianus addit πηδᾷν, & Basilius M. Homilia VI. in Hexaëmeron, & Chrysost. alibi; Ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα ἐπιχειρεῖν. Suidas non *Opuntium*, sed *Crotoniatam* facit, ac deprauatè hîc Φύλλος editum repperi, & Πόντιος, meliùs Ὀπούντιος in Basilien. editione. Meminit & Pollux lib. III. Onomastici. Vtitur autem Plato in Cratylo, & Lucianus in Somnio. Diuus item Chrysostomus in Epist. II. ad Corinth. III. cap. Hinc ductum, quòd cancellis ac fossis stadia circumscriberentur, indeque alia nata Prouerb. *De scammate egredi*, apud Hieronymum: *Ad scamma producere*, apud Tertullianum lib. ad Martyres: aliaque de *scammate* à doctis hominibus obseruata, vt Paulo Leopardo Belga lib. I. Miscellan. capite XXII. & Hœschelio Notis ad Photij Græc. Bibliothecam.

25. Vatican. Ὑπέρου περίτροπον. Ἐπὶ τῶν πάντα τὰ αὐτὰ ποιούντων, καὶ μηδὲν περαινόντων. Plutarcho περιτροπὴ est, Hesychio περιστροφή. Hesychius similiter explicat de iis qui faciunt, non proficiunt tamen. Suidas bis continenter attulit, nunc περιτροπὴ, nunc περίτροπον apponens. Et Platonis Comici hæc ex Adonide:

Εἶτ' οὐχ ὑπέρου μοι περιτροπὴ γίνεται.

Vtitur & Plato philosophus in Theæteto, & aduersus Stoicos Plutarchus.

26. Vtitur Plato lib. IV. de Rep. Lucianus in Amoribus, & Plutarchus de Alexandri fortuna: Ὕδραν τέμνων ἀεί ποι πολέμοις ἀναβλαστάνουσαν. Horat. lib. IV. Oda IV.

Non hydra secto corpore firmior
Vinci dolentem creuit in Herculem.

Nota in vulgus fabula in duodecim Herculis laboribus ex Diodoro, & Pausania in Corinthiacis, qui vnum tantùm caput agnoscit, Suidas nouem, vti & Zenobius, Alcæus quinquaginta, Simonides nonaginta, Diodorus centum. Vide Seruium in VI. Æneid. ad illud: — *ac bellua Lernæ.*

χάριν εἴρηται ἡ παροιμία· διὰ τὰς τῆς Ὕδρας κεφαλὰς, ἃς τέμνων ὁ Ἡρακλῆς, οὐδὲν μᾶλλον ἐκράτει τῆς Ὕδρας, ἀναδιδούσης ἄλλας ἀντὶ τῶν κοπτομένων κεφαλάς. ἡ δὲ Ὕδρα θηρίον ἦν μέγιστον, ἐν τῇ Λέρνῃ τρεφόμενον, κεφαλὰς ἔχουσα ὀκτὼ, μίαν μέσην ἀθάνατον. ταύτην κατ᾽ ἐπιταγὴν Εὐρυσθέως ὁ Ἡρακλῆς ἔκτεινεν. ἅρματι γὰρ ἐπιβὰς, ἡνιοχοῦντος Ἰολάου, παρεγένετο εἰς Λέρνην, ὅπου ὁ φωλεὸς αὐτῆς ὑπῆρχε, καὶ βάλλων βέλεσιν ἠνάγκασεν αὐτὴν ἐξελθεῖν, καὶ κρατήσας τὰς κεφαλὰς ἀπέτεμνεν. ἀλλ᾽ οὐδὲν ἀνύειν ἠδύνατο. μιᾶς γὰρ κοπτομένης, δύο ἀνεφύοντο. προσκαλεσάμενος οὖν βοηθὸν τὸν Ἰόλαον, ἐπέταξεν αὐτῷ μέρος τι καταπρῆσαι τῆς ἐγγὺς ὕλης, καὶ τοῖς δαλοῖς ἐπικαίειν τοὺς τόπους τῶν τετμημένων κεφαλῶν. καὶ τοῦτον τὸν τρόπον Ἰολάου κωλύοντος ἀναφυομένας, Ἡρακλῆς περιγίνεται τὴν ἀθάνατον ἀποκόψας, τὸ σῶμα δὲ τῆς Ὕδρας ἀναχίσας, καὶ τῇ χολῇ ταύτης τοὺς ὀϊστοὺς βάψας, θανατηφόρους εἰργάσατο.

27. Ὑγιέστερος Κρότωνος.] Ἐπὶ τῶν πάνυ ὑγιαινόντων ἡ παροιμία, ἀπὸ τοῦ ζώου τοῦ Κρότωνος. λεῖον γάρ ἐστιν ὅλον, καὶ χωρὶς ἀμυχῆς, καὶ μηδὲν ἔχον σίνος. μέμνηται τούτου Μένανδρος ἐν Λοκροῖς.

28. Ὑπὲρ ὄνου σκιᾶς.] Μέμνηται

tu difficilibus dictum. Sectis enim Hydræ capitibus ab Hercule, aliis identidem repullulantibus superari nequiuit. Hydra enim in Lerna educta, octo habuit capita, quorum medium immortale, quam Eurysthei subsidio Hercules tandem expugnauit. Conscensis namque curribus, aurigante Iolao, in Lernam ad Hydræ specum peruenit, ac telis iaculisque excedere coëgit, & capita dimicando resecans extinguere non potuit. Vno enim resecto duo capita renascebantur. Igitur Iolao ad suppetias accito, iussitè silua proxima ligna secare, hisque incensis veluti face vulnera desectorum capitum adurere. Sic adiutante Iolao, non renascentibus capitibus, immortale etiam caput amputauit, corpus eius secans, felleque sagittas tinxit, quò vulnus mortiferum efficerent.

27. Salubrior Crotone.] De valdè sanis dictum Prouerbium; à Crotone muscæ genere. Læue enim est ac sine vlla incisione, nihilque habens noxæ. Citat Menander in Locrensibus.

28. De asini vmbra.] Vsurpauit hoc

---

27. *Croton ricinum* est Hermolao Barbaro, Gazæ verò *redituum*. Suidas rursum eadem. Aliter de Crotoniatarum salubritate Strabo lib. VI. quem vide, & hîc Chiliastem Batauum.

28. Fabulam Plutarchus aliter paulò recitat in Demosthene, & iisdem, quibus Zenobius, verbis Aristophanis interpres in Vespis. Suidas Sophoclem citat in Cedalione, & Aristophanem in Dædalo, Aristotelem item ἐν διδασκαλίαις, qui & illam fortasse Archippi Comœdiæ ἐπιγραφὴν laudarit. Platonis verò locus in Phædro sic habet: Μὴ περὶ ὄνου σκιᾶς ὡς ἵππου, τὸν ἔπαινον ποιούμενος, ἀλλὰ περὶ κακοῦ, ὡς ἀγαθοῦ. Adhibent præterea Adagium Lucianus in Sectis, Procopius

hoc Adagium Menander in Enchiridio. Narrat Demosthenem cùm capitis reum in iudicio defendendum suscepisset, neque auscultarent Iudices, dixisse; Lepidam audite, Viri, narrationem: Adolescens aliquando Athenis Megaram profecturus asinum conduxit: meridie verò æstuante Sole onus deposuit, asinique vmbram subiit. Reiectus verò ab agasone vim contrà parat, & asini etiam vmbram se conduxisse ait. Negante id agasone, & asinum dumtaxat conductum affirmante, in ius ambulant. His dictis è concione descendit Demosthenes. Retinentibus autem eum Iudicibus, vt causam perorarer, conscenso iterùm suggestu, De asini, inquit, vmbra libet, ô Athenienses, audire; viri verò de vita periclitantis causam auscultare detrectatis? Sunt qui non Megaram sed Delphos conductum asellum referant, vt & ipse testatum reliquit Demosthenes de vmbra Delphica facta mentione [*extrema Orat. de Pace.*] Plato item meminit, aliique plurimi, estque Archippi Comœdiæ inscriptio: *Asini vmbra.* Adhibetur autem Prouerbium in eos qui de re nihili contendunt.

29. Supra Callicratis fortunas.] Callicratem quemdam in Carysto opulentissimũ fuisse auctor Clearchus: vt si

ταύτης ἐν τῷ Ἐγχειριδίῳ Μένανδρος. λέγουσι δὲ ὅτι Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ ἀπολογούμενος ὑπέρ τινος κινδυνεύοντος, οὐκ ἀνεχομένων τῶν δικαστῶν, εἶπεν· Ἀκούσατε, ὦ ἄνδρες, διηγήματος τερπνοῦ· Νεανίσκος ποτὲ ὄνον ἐμισθώσατο Ἀθήνηθεν Μέγαράδε. μεσημβρίας δὲ καταλαβούσης, καταλύσας τὸν γόμον, ἀπῆλθε εἰς τὴν σκιὰν τοῦ ὄνου. ἐκβαλλόμενος δὲ ὑπὸ τοῦ ὀνηλάτου, πρὸς βίαν διεφέρετο, μεμισθωκέναι καὶ τὴν σκιὰν λέγων. ἀντιλέγοντος δὲ ὀνηλάτου, καὶ φάσκοντος τὸν ὄνον μεμισθωκέναι, εἰς δικαστήριον εἰσῆλθον ἀμφότεροι. εἰπὼν δὲ ταῦτα ὁ Δημοσθένης κατέβαινεν ἐκ τοῦ βήματος. ἀξιούντων δὲ τῶν δικαστῶν τῆς δίκης τὸ τέλος μαθεῖν, εἶπεν ἀναβὰς πάλιν ἐπὶ τοῦ βήματος· Ὑπὲρ μὲν ὄνου σκιᾶς ἀκούειν, ὦ ἄνδρες, ἐπιθυμεῖτε· ἀνθρώπου δὲ κινδυνεύοντος ὑπὲρ ψυχῆς οὐδὲ τῆς φωνῆς ἀνέχεσθε; ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι Ἀθήνηθεν εἰς Δελφοὺς τὸν ὄνον ἐμισθώσατο. ὅθεν, φασὶ, καὶ αὐτὸς ὁ Δημοσθένης περὶ τῆς ἐν Δελφοῖς σκιᾶς φησὶ, καὶ ὁ Πλάτων δὲ, καὶ ἄλλοι πολλοί. καὶ Ἀρχίππῳ δὲ Κωμῳδία γέγονεν, Ὄνου σκιά. τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν περὶ μηδενὸς χρησίμου φιλοτιμουμένων.

29. Ὑπὲρ τὰ Καλλικράτους.] Κλέαρχός φησιν, ὅτι Καλλικράτης τις ἐγένετο ἐν Καρύστῳ πλουσιώτατος. εἴποτε οὖν ἐθαύ-

copius in Epistola quadam, & Origenes libro III. contra Celsum initio. Apuleius non à Demosthene, sed ex se natam fabulam iocatur. Non dissimile illud:

Grammatici certant de lana sæpè caprina.

Nunc Vaticani accipite codicis scripturam: sic enim ibi: ὑπῆλθεν εἰς τὴν σκιὰν, pro ἀπῆλθε. & μεμισθῶσθαι, non μεμισθωκέναι. Mox, ἐπὶ τὸ βῆμα. Et, ὦ δικασταὶ ἐπιθυμεῖται.

29. Desumtum & hoc è Zenobio à Suida.

30. Eadem

ἐθαύμαζόν τινα οἱ Καρύστιοι ἐπὶ πλούτῳ ὑπερβολικῷ, ἔλεγον, Ὑπὲρ τὰ Καλλικράτους. Ἀριστοτέλης δὲ φησὶν ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ, Καλλικράτην τινὰ πρῶτον δικαστῶν τοὺς μισθοὺς εἰς ὑπερβολὴν αὐξῆσαι· ὅθεν καὶ τὴν παροιμίαν εἰρῆσθαι.

quem ob diuitiarum copiam Carystij admirarentur, id Prouerbij loco vsurparent. Aristoteles autem in Atheniensium politia Callicratem quemdam Iudicum principem fuisse refert, qui iudiciarias mercedes nimium quantum auxerit: indeque natam Parœmiam.

30. Ὑπερβερεταῖα.] Ἐπὶ τῶν ὑπερχρονίων εἴρηται. παρὰ γὰρ Μακεδόσιν ὁ τελευταῖος μὴν τοῦ ἐνιαυτοῦ Ὑπερβερεταῖος ἀνεγράφη.

30. Hyperberetæa.] De serotinis atque intempestiuis dicitur. Vltimum enim anni mensem Ὑπερβερεταῖον Macedones appellabant.

Φ.

31. ΦΟΝΟΥ πτερόν.] Τὸν διὰ τῶν οἰςῶν πτερόεντα, ἢ ταχύν. βέλτιον δὲ ἀκούειν περιφραστικῶς τὸν φόνον.

31. CÆDIS ala.] Vt quæ telo fit misso, pro cita ac celeri. Melius autem periphrasticè accipere τὸν φόνον, *stragem.*

32. Φρουρεῖν, ἢ πλουτεῖν.] Ἐπὶ τῶν ἀναλισκόντων ἐκ τῶν ἀλλοτρίων ἡ παροιμία εἴρηται. Ἀθηναῖοι γὰρ φρουραῖς διαλαβόντες τοὺς νησιώτας, μισθοὺς ἔταξαν μεγάλους τοῖς φυλάττουσιν ὑπ᾽ αὐτῶν χορηγεῖσθαι τῶν νησιωτῶν.

32. Excubare, aut ditari.] Iactum in eos qui de alieno largè prodigi sunt. Athenienses enim collocatis magni stipendij præsidiis, insulanos ea soluere cogebant.

33. Φρουρῆσαι ἐν Ναυπάκτῳ.] Φιλίππου Ναύπακτον ἑλόντος Ἀχαιοὶ ἀπέσφαξαν, καὶ Παυσανίαν τὸν ἄρχοντα τῆς φρουρᾶς ἀπέκτειναν, ὥς φησι Θεόπομπος.

33 Excubare in Naupacto.] Philippo Naupactum occupante, Achiui trucidarunt [*præsidiarios*] & Pausaniam præsidij Præfectum, vt ait Theopompus.

34. Φιλίππου Ἀλεκτρυών.] Αὕτη τάττεται ἐπὶ τῶν ἐν μικροῖς κατορθού-

34. Philippi gallus.] In eos dicitur qui in leuiculis successibus sese iactant.

---

30. Eadem rursus Suidas, sollenne illud suum seruans, nisi quòd Octobrem mensem non Decembrem sic nominatum tradat, vt & Canon Apostol. 38. Hîc autem Ὑπερβερεταῖος προσαγορεύεται in Vatic. legi, pro ἀνεγράφη.

32. Eadem mente Suidas. Erasmus tamen quasi insulanorum sint opera vsi Athenienses in præsidiis, hæc reddidit, eumque secutus religiosè Cognatus.

33. Turbat hîc lectio, & ab historiæ discedit fide. Deesse enim videtur φρουροὺς *præsidiarios*, post ἀπέσφαξαν. Sic enim ferè Suidas, & Apostolius, ex Achiuorum sententia Philippum præsidia iugulasse. Altera quoque Erasmi hîc ῥᾳθυμία est. Constat namque Philippum ipsum à Pausania interfectum.

 35. Refert

iactant. Hoc enim nomine dux quidam Philippo regi fuit, quem Chares Atheniensis, vt ferunt, occidit. Prouerbio vtitur Heraclides Comicus, & Antiphanes.

μασιν ἀλαζονευομένων. Ἀλεκτρυὼν γάρ τις ἐγένετο Φιλίππου στρατηγὸς, ὃν ἀπέκτεινεν, ὥς φασι, Χάρης ὁ Ἀθηναῖος. μέμνηται δὲ αὐτοῦ Ἡρακλείδης ὁ Κωμικὸς, καὶ Ἀντιφάνης.

35. Phocensium execratio.] Phocenses patrio solo digredi coacti, diris se obstrinxerunt numquam in patriam reuersuros. Refert Herodotus libro I.

35. Φωκαέων ἀρά.] Οἱ Φωκαεῖς ποτὲ τῆς αὐτῶν ἐκπεσόντες ἐπηράσαντο μηδέποτε κατελθεῖν εἰς αὐτήν. μέμνηται ταύτης Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ.

36. Phaselitarum sacrificiũ.] De vilibus atque incruentis sacrificiis. Ferunt enim à Phaselitis pisciculos salsos diis immolari solitos.

36. Φασηλιτῶν θῦμα.] Ἐπὶ τῶν εὐτελῶν καὶ ἀναίμων λέγεται. φασὶ γὰρ τοὺς Φασηλίτας ταρίχους τοῖς θεοῖς θύειν.

37. Phoci conuiuium.] In eos dicitur, qui conuiuas suos damno excipiunt. Phocus enim nubilem cùm haberet filiã, ambientibus eam plurimis, symbolam ab iis colligebat, procisque conuiuio assiduè acceptis, nuptias prorogabat. Qua re indignati proci, in conuiuio Phocum interfecerunt.

37. Φώκου ἔρανος.] Αὕτη λέγεται κατὰ τῶν εὐωχίας συναγόντων ἐπὶ τῷ ἑαυτῶν κακῷ. Φῶκος γάρ τις θυγατέρα ἔχων ἐπὶ γάμου, πολλῶν αὐτὴν μνηστευομένων, ἐράνους συνῆγε, καὶ ἑστιῶν τοὺς μνηστῆρας, ἀνεβάλλετο τὸν γάμον. ὀργισθέντες οὖν ἐκεῖνοι, ἐν τῷ συμποσίῳ ἀπέκτειναν τὸν Φῶκον.

38. ΧΑΛΕ-

35. Refert & Strabo lib. IX post Herodotum, qui in Clione narrat, validis se imprecationibus deuinxisse, proiecta in mare massa ferrea, non priùs se domum reuersuros, quàm illa è fundo exstiterit, quod ἀδύνατον videbatur. Horatius quoque disertè eadem Od. XVI. Epod. commemorat, & ibidem interpretes, Lambinus, Torrentius, & alij. Profecti verò in Galliam, Massiliam coloniam deduxerunt, teste ex Aristotele Athenæo lib. XIII. & Isocrate in Archidamo. Diuersi, ne quis erret, ab his *Phocais* aut *Phocaensibus* sunt *Phocici* ac *Phocenses*, de quibus singulari libro Pausanias, indeque alterum ductum. Rectiùs verò hîc Vatic. membranæ legunt: Οἱ Φωκαεῖς ποτὲ τῆς ἑαυτῶν γῆς ἐκπεσόντες, &c.

36. Suidas eadem, nisi quòd è Callimachi Nomimis Barbaricis salsamenta Calabro, nescio cui, offerre solitos Phaselitas ait, quem Erasmus *Caprodeum* nominat, nisi si mendosus vtrimque codex est. In Vatic. enim ita scriptum est: Φασηλίτας γὰρ τάριχον τῷ Καλάβρῳ θύειν ἀφ' οὗ τὸν Φασηλιτῶν ὦ γυναι τρεῖς χοίνικας.

37. Eadem iterùm Suidas. Plutarchus in ἐρωτικοῖς rem aliter paulò narrat. De triplici autem conuiuiorum genere Eustathius ad Homeri Odyss. α΄. & λ΄.

Ἠ γάμῳ, ἠ ἐράνῳ, ἠ εἰλαπίνη τεθαλείῃ.

Eustathius, ἔρανος λέγεται τὸ ἐκ συμβολῆς γινόμενον δεῖπνον. *Symbolum* Latini reddiderunt, vel potiùs *symbolam*, vt in Plauto & Terentio doctiss. Turnebus legendum censuit. Sed hîc γάμον potiùs quàm ἔρανον dixisse oportuit, pro nuptiali conuiuio, nisi si symbolis collatis ac fraudatis Phocus procos circumscripsit, ac veluti coruos delusit hiantes.

38. Plato

X.

38. ΧΑΛΕΠΑ τὰ καλά.] Παροιμία, ἧς μέμνηται καὶ Πλάτων. εἴρηται δὲ ἐντεῦθεν. Περίανδρον τὸν Κορίνθιον κατ' ἀρχὰς μὲν εἶναι δημοτικόν, ὕστερον δὲ τὴν προαίρεσιν μεταβαλεῖν, καὶ τυραννικὸν ἀπὸ δημοτικοῦ γενέσθαι· καὶ ταῦτα Πιττακὸν πυθόμενον τὸν Μιτυληναῖον, καὶ δείσαντα περὶ τῆς αὑτῆς γνώμης, φυγεῖν τότε τυραννοῦντα Μιτυληναίων. ἀλλὰ πυνθανομένων δι' ἣν αἰτίαν ἀφίστατο τῆς ἐξουσίας, εἰπεῖν τὸν Πιττακόν· Ὡς ἄρα χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι· νομίσαντα διὰ τὰ συμβάντα τῷ Περιάνδρῳ δυσχερέστατον εἶναι τηρῆσαι τὴν ἑαυτοῦ γνώμην. Σόλωνα δὲ ταῦτα πυνθανόμενον εἰπεῖν, Χαλεπὰ τὰ καλά· καὶ ἐντεῦθεν εἰς παροιμίαν ἐλθεῖν. ἄλλοι δὲ τὸ Χαλεπὸν ἀκούουσιν ἐπὶ τοῦ ἀδυνάτου, ἀδύνατον οὖν εἶναι ἐφ' ἅπαντα ἀγαθόν.

39. Χαραδραῖος λέων.] Ὁ παρὰ ταῖς Χαράδραις, εἰ μὴ ἄρα τὸν Θεσπιακὸν λέγει, ὃν πρῶτον ἀνεῖλεν Ἡρακλῆς ἐν Θεσπίαις Χαράδραις. Χαράδρα δὲ καλεῖται ὁ τόπος.

40. Χάραξ τὴν ἄμπελον.] Παροιμία, ὅταν ὑπὸ τοῦ σώζοντος τὸ σωζόμενον πάθῃ. ἀναγράφει δὲ αὐτὴν κακῶς Ἀριστοφάνης, Ἐξηπάτησεν ἡ χάραξ τὴν ἄμπελον.

X.

38. DIFFICILIA quæ pulcra.] Prouerbium Plato sæpè adhibet. Inde autem ductum. Periandrum narrant Corinthium popularem initio fuisse; pòst verò corruptis moribus in tyrannidem degenerasse. Eaq; re comperta Pittacum Mitylenęum animo suo diffidentem, exilio sibi sponte indicto patrium vertisse solum. Interrogatum verò à magistratu, cur se abdicasset, respondisse ferunt: *Quàm bonum esse difficile est*. iudicantem nimirum quàm difficile foret regnante Periandro mentem seruare. Solonem autem audita re subiecisse: *Atqui quæ pulcra, eadem difficilia*. Hinc ortum Prouerbium. Sunt qui τὸ Χαλεπὸν interpretantur, quod fieri nequit; fieri autem non posse, vt quis perpetuò bonus sit.

39. Charadræus leo.] Qui iuxta Charadram fuit, nisi Thespiacum dicere mauis, quem in Thespiis occidit Hercules. Loci verò nomen Charadra.

40. Pedamentum vitem.] Adagium, cùm quis ab eo cui fidebat, incommodum accepit. Imitatur nō rectè Aristophanes: *Fefellit statumen vitem.*

41. Cha-

38. Plato frequenter hoc vtitur lib. IV. VI. & VII. Politicorū, initio item Cratyli, & in Hippia maiore extremo. Plutarchus: περὶ παίδων ἀγωγῆς, Lucianus, & alij. De aspera calle virtutis Hesiodus in ἔργοις, quem locum ad verbum vt ediscat Lepiæ suadet M. Tullius lib. VI. ad Fam. epist. XVIII. Codex autem Vaticanus breuiùs: Τὸ χαλεπὸν ἀκούουσιν ἐπὶ τοῦ ἀδυνάτου· ἀδύνατον οὖν εἶναι ἐφ' ἅπαντα ἀγαθόν. cetera desiderantur.

39. An à torrente dictus hic leo, quem & *Nemeæum* & *Cleonæum* poëtæ appellant, vnum in XII. Herculis laboribus? an à *Charadrio* aue, quam *rupicem* Gaza reddidit, cuius aspectus icterim tollere putatur. Vide Adag. χαραδριὸν μιμούμενος, apud Suidam, & Erasm. item χαραδριοῦ βίος apud Iunium Hadrianum Cent. III. Adag. 8.

40. Χάραξ quid, Phrynichus, Suidas, Etymologus, Eustathius in Homerum, &

41. Charontis ostium.] Erat in Prætorio ianua, qua capitis damnati ad supplicium ducebantur.

42. Vale carum lumen.] Anus libidini indulgere nuda cùm vellet, ne fœditas eius appareret, extincto lumine dixit, *Vale dulce lumen.*

43. Pecuniæ vir.] Apophthegma est, qualia ferè septem Sapientum dicta. Adhibet Pindarus [*in Isthmiis.*] Alcæus verò poëta ab Aristodemo Spartano pronuntiatum ait.

44. Maniuoro vinculo.] Pro pugilum cæstibus, quòd carnes stringát ac lædant. Melius autem intelligas vinculum, quòd manus voret. Vinctus siquidem in petricoso quodá loco Stesichorus Peliç vt certaminibus benè prçesset,

41. Χαρώνιος θύρα.] Μία τῆς δεσμοφυλακίας θύρα, δι' ἧς οἱ καταδικοι τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἐξάγονται.

42. Χαῖρε φίλον φῶς.] Γραῦς θέλουσα ἀκολασταίνειν γυμνὴ, ἵνα μὴ τὴν ῥάκωσιν τοῦ σώματος ἐλέγξῃ, τὸν λύχνον ἀποσβέσασα, εἶπε, Χαῖρε φίλον φῶς.

43. Χρήματ' ἀνήρ.] Αὕτη ἀποφθεγματική ἐστιν, ὡς τὰ παραγγέλματα τῶν ἑπτὰ σοφῶν. μέμνηται αὐτοῦ Πίνδαρος. Ἀλκαῖος δὲ ὁ ποιητὴς ὑπὸ Ἀριστοδήμου τοῦ Λακεδαιμονίου εἰρῆσθαι ταύτην φησίν.

44. Χειροβρῶτι δεσμῷ.] Τοῖς πυκτικοῖς ἱμᾶσι. διὰ τὸ τὰς σάρκας διακόπτειν καὶ ἀναλίσκειν. βέλτιον δεσμὸν ἀκούειν, τὸν ἀποβιβρώσκοντα τὰς χεῖρας. ἐδέθη γὰρ ἔν τινι πετραίῳ Στησίχορος δυναρχῶν τῶν ἐπὶ Πελίαν ἄθλων.

45. Χθο-

---

interpres Aristoph. Cur autem malè dicat à Comico ἀναγράφειν Prouerbium, non video, nisi, vt suspicor, mendo non vacat locus, aut καλῶς rescribendum. Adagium verò Thomas Magister in Lexico interpretatur: Ἡ χάραξ ἐπὶ ἀμπέλου, ὡς παροιμία. ἡ χάραξ τὴν ἄμπελον ἐλυμήνατο, ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτῶν εἰσαγομένων βοηθούς.

41. Habet Hesychius, Pollux, ac Suidas. Nota de Charonte inferorũ portitore fabula. Vatic. autem præfert Χαρώνειος θύρα, & pro ἐξάγονται, ἐξήγοντο ibi legas.

42. Plutarchus lib. VIII. Sympos. aliter narrat, & in ebrij ore collocat. idemque alibi φῶς ἀγαθὸν dici à Græcis solitum boni ominis gratia, cùm lumen vesperi inferretur: quod & Varro tradit, vnde etiam *Manè* deriuat, quod *Manum*, *bonum* sit.

43. Apophthegma hoc Thaleti tribuit Laërtius, Aristodemo vt hîc Zenobius, Pindari Scholiastes, sed Chrysippi, non Alcæi auctoritate, ad illa in Isthmiacis, Oda 2.

Νῦν δ' ἐφίητι τὸ Ἀργείου φυλάξαι
Ῥῆμα, τ' ἀληθείας ἄγχιστα βαῖνον,
Χρήματα, χρήματ' ἀνήρ. ———

Nunc subit illud Argiui seruare
Dictum, veritati proximè accedens
Pecunia, pecuniæ vir. ———

Huc illud Flacci pertinet, Pindari æmuli:

Nil satis est, inquit, qui tãti quantũ habeas, sis.

Nec illud eiusdem abludit:

——— *quærenda pecunia primùm,*
Virtus post nummos.

44. Mendosus nimis hic locus & truncatus, à quo idcircò plerique manus abstinuerunt, fortè quòd depositum existimarent. Erasmus, ne nihil dicere videretur, *Ponticarum vestium* nescio quas manicas excogitauit, vt Ποντικοῖς legisse credas, pro vulgato illo πυκτικοῖς. Ioannes Hartungus κοπτικοῖς, pro *scindentibus vinculis*, id est arctis, tentabat Decuria prima, ca. 11. Locorũ, itaque Gilb. Cognatus edidit. Paulus verò Leopardus tertio pedatu longè feliciùs ex Hesychio, & Varino, πυκτικοῖς ἱμᾶσι pro *pugilum cæstibus*. lib. v. Miscellan. cap. xx. quomodo & in Vaticanis scriptum membranis inuenimus. Sequentia haud scio huc pertineant,

45. Χθόνια λουτρά.] Τὰ τοῖς νεκροῖς ἐπιφερόμενα. ἐκομίζετο γὰρ ἐπὶ τοὺς τάφους λουτρά.

46. Χειρώνειον ἕλκος.] Τὸ ἀπὸ πολλῆς στάσεως ἐν τοῖς ποσὶ γινόμενον τραῦμα, καὶ διηνεκῶς ἰχῶρας ἐκκρῖνον. τοξευθεὶς γὰρ ὑπὸ Ἡρακλέους ὁ Χείρων, μάχην πρὸς Κενταύρους ἐνστησαμένου, ἀνίατον ἔσχεν ἕλκος περὶ τὸν πόδα· δι᾽ οὗ καὶ ἀπέθανεν. ὅθεν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀνιάτων προήχθη τραυμάτων.

47. Χρυσὸς ὁ Κολοφώνιος.] Μέμνηται ταύτης Ἀριστοφάνης ἐν Κωκάλῳ. εἴρηται δὲ, παρόσον οἱ Κολοφώνιοι τὸν κάλλιστον χρυσὸν ἐργάζεσθαι νομίζονται. καὶ Ἡρόδοτος δὲ Κολοφώνιον καλεῖ τὸν ἄριστον χρυσόν.

48. Χαμαὶ ἀντλεῖς, Πλίνθον πλύνεις. Φακὸν κόπτεις.] Αὗται πᾶσαι ἐπὶ τῶν τοῖς ἀδυνάτοις ἐπιχειρούντων εἴρηνται.

Ψ.

49. ΨΩΡΑ Ἡράκλειος.] Ἡ τῶν Ἡρακλείων λουτρῶν δεομένη πρὸς θεραπείαν. ἡ γὰρ Ἀθηνᾶ τῷ Ἡρακλεῖ ἀνῆκε πολλαχοῦ θερμὰ λουτρὰ πρὸς ἀνάπαυσιν τῶν πόνων,

45. Terrestria balnea.] Quæ mortuis fiebant. Defunctis enim balnea quædam adhibebantur.

46. Chironium vlcus.] Quòd illi vulnus in pedibus assiduè stando natum sit, saniem continuò euomens. Ab Hercule enim Chiron iaculo percussus in bello aduersus Centauros, immedicabile in pede vlcus accepit, quo etiam periit. Hinc vsurpatum Prouerbium de incurabilibus vulneribus.

47. Aurum Colophonium.] Vsus est Aristophanes in Cocalo. Dictum autem quòd optimum apud Colophonios aurum elaboraretur. Herodotus ad hæc præstantissimum aurum Colophonium appellat.

48. Humi hauris. Laterem lauas. Lentem tundis.] Hæc Adagia in aggredientes impossibilia iactantur.

Ψ.

49. HERCVLANA scabies.] Quę ad remedium Herculeis indigebat balneis. Pallas enim Herculi balnea ad labores detergendos adornauit, vt &

neant, an assuta sint. Suidas nihil hîc opis attulit, nisi quòd χειροβρῶτα δεσμὸν ait esse ὁ ἀποβρώσκων τὼ χεῖρε.

45. Tale aquæ lauacrũ mortuis allatum *arferiam* nominabant, auctore Festo Pompeio, ac Glossario vetere: quod obseruauit, ne describere cogar, ex Hesychio, Valerio Harpocratione, ac Suida, Io. Meursius De Funeribus Rom. cap. XIV. & Ioan. Kirchmannus lib. IV. cap. IV.

46. Paulus Ægineta, & Eustathius eiusmodi vlcera nominant, vt Chirone medicinæ peritissimo indigentia. Galenus περὶ θεραπευτικῆς μεθόδου inde dicta ait, quòd talia primus vlcera Chiron curarit. Diodorus verò Siculus de hoc vulnere aliter lib. IV. Bibliothecæ. Herculis telum vnum in pedem Chironis decidisse refert, itaque Chironem interfecisse. In Virgilianis Catalectis legitur:

Viuit pectore sub dolente vulnus
Quod Chironia nec manus leuaret.

48. Theocritus in Charitibus:

Καὶ ὕδατι νίζειν θολερὰν ἰοειδεῖ πλίνθον.
Et nigram silicem lauisse liquentibus vndis.

Terentius in Phorm. *Loquárne? incendam. Taceam? instigem. Purgem me? laterem lauem.*

50. Φασὶ

Vt & Pindarus poëta in Herculis rebus gestis commemorat.

ὥς φησι καὶ Πίνδαρος ὁ ποιητὴς ἐν τοῖς περὶ Ἡρακλέους.

Ω.

50. VT Chalcidica nobis peperit vxor.] Huius Prouerbij meminit Polyzelus in Musarum natalibus, de quadam multas filias pariente. Natum Prouerbium, siue quòd è Chalcide vrbe Eubœa ingens vis armatorum æreorum, & quadrigarum prodiret. Quidam aiunt, non vrbem, sed Heroidem Chalcida appellatam. Comben enim aiunt, cognomento Chalcida, postquam prima ænea cuderit arma, viro nuptam centum ei liberos peperisse; vt produnt Euboïcarum rerum scriptores, & Aristus Salaminius.

51. Non inferens, sed depellens iniuriam.] Huius meminit in Olynthia Menander.

52. Gloriatur, tamquam Argiuum clypeum abstulerit.] Quidam apud Argiuos sacrũ esse clypeum aiunt, clauis affixum ac munitum, vt auelli ægrè possit. Alij cohortem iuuenũ apud eosdem fuisse ferunt, ætate florentium, quem Ἀσπίδα nominabant.

Ω.

50. ΩΣΠΕΡ Χαλκιδικὴ τέτοκεν ἡμῖν γυνή.] Ταύτης Πολύζηλος μέμνηται ἐν Μουσῶν γοναῖς, ἐπί τινος πολλὰς θυγατέρας ἀπογεννώσης. ἐπειδὴ Χαλκίδα τὴν Εὐβοίας πόλιν φασὶ ποτὲ ἐν θησαιδόρασί τε τῷ πλήθει τεθρίππων ἁρμάτων. οἱ δὲ φασὶν οὐ τὴν πόλιν, ἀλλὰ τὴν ἡρωΐδα Χαλκίδα εἰρῆσθαι. Κομβὴν γὰρ φασί, τὴν ἐπικληθεῖσαν Χαλκίδα, ἐπειδὴ ὅπλα χαλκᾶ ἐποιήσατο πρώτην συνοικήσασαν ἀνδρὶ ἑκατὸν παίδων γενέσθαι μητέρα, ὡς ἱστοροῦσιν οἱ τὰ Εὐβοϊκὰ συγγράψαντες, καὶ Ἄριστος ὁ Σαλαμίνιος.

51. Ὡς οὐχ ὑπάρχων, ἀλλὰ τιμωρούμενος.] Ταύτης μέμνηται Μένανδρος ἐν Ὀλυνθίᾳ.

52. Ὡς τὴν ἐν Ἄργει ἀσπίδα καθελὼν σεμνύνεται.] Οἱ μὲν ἱερὰν φασὶν εἶναι ἐν Ἄργει ἀσπίδα καθηλουμένην ὀχυρὰν καὶ δυσκαθαίρετον. οἱ δὲ λόχον φασὶν εἶναι ἐν Ἄργει τῶν πάνυ ἀκμαζόντων νεανίσκων, ὃν Ἀσπίδα καλεῖσθαι.

---

50. Φασὶ ποτὲ ἐν θησαιδόρασι.] Rectiùs fortè Vaticanæ membranæ: φασὶ ποτὲ ἀνθῆσαι φορᾷ καὶ πλήθει.

51. Pro *Olynthia*, quã Menandri agnoscit nemo, vereor ne Πειρινθίᾳ reponendum. Citat Suidas è Thersita Chæremonis. Rectè Cicero Tusc. v. *Accipere quàm facere præstat iniuriam*. Quod dictum Phocioni Plutarch. tribuit; & Ælian. lib. 11 ποικιλ. ἱστορ. cap. XVI. Vaticanus autẽ codex ἐχυρὰν καὶ δυσκαθαίρετον præfert; expungendumq; censeo λόχον, λόχον reponendo, eiusdem libri auctoritate.

ΔΙΟΓΕΝΙΑΝΟΥ

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ ΔΗΜΩΔΕΙΣ.

DIOGENIANI

VVLGARIA PROVERBIA

Græcè nunc primùm eruta, Latinè reddita
ac Scholiis illuſtrata
ab ANDREA SCHOTTO Antuerp. è Soc. IESV.

ΤΩ, ΑΙΔΕΣΙΜΩ, ΚΥΡΙΩ,

ΠΕΤΡΩ, ΠΑΝΤΙΝΩ,

ΑΝΔΡΕΑΣ Ο ΣΧΟΤΤΟΣ

ΕΥ ΠΡΑΤΤΕΙΝ.

ΕΠΙΘΕΜΕΝΟΣ γράψαι πρός σε, Κύριε εὐσεβέστατε, περιέτυχόν τινι τῶν ἐπιστολῶν σου, καὶ ἥσθην πάνυ ἀπὸ βαθείας τῆς γνώμης, ὥσπερ ἑταῖρος ἐκ παλαιοῦ καὶ ἄνωθεν φίλος σοι γεγονώς, ἐθελουσίως ἀναγινώσκων σε ὑγιαίνειν, καὶ ὅτι ἐν ταῖς τοῦ Ἀποστολίου Βυζαντίου Παροιμίαις διατρίβειν ἀσκῶν τυγχάνεις· οὐδένα γὰρ δικαιότερόν σου φιλῶ, καὶ ἄγω σε διὰ πάσης τιμῆς. διὰ ταῦτα οὐκ ἐν αἰτίᾳ μοι δοκῶ ποιήσεσθαι τοῦτο, εἰ βουλόμενον μετὰ σοῦ, κύριε, ἀγαθοῦ τινος πολύ μοι αἴτιος πᾶσι χάριτας, καὶ σοῦ πεποιηκὼς εἶναι. ἰδοὺ σοι οὖν τοῦ Διογενιανοῦ ἐξ Ἡρακλείας γραμματικοῦ, ὡς ἡγοῦμαι, Παροιμίαι δημώδεις, παντοδαπὰς γράψαντος βιβλίοις κατὰ στοιχεῖον περὶ λέξεων, καὶ γεωγραφίας· ὃ ἐκ τῶν Σουΐδα δῆλον· τουτὶ δὲ ὑπόμνημα ἐν τῷ παρόντι μεθερμηνεῦσαι καὶ ἐκδοῦναι ἀνέκδοτον μέχρι νῦν εἰς τὸ φῶς ἀποτολμήσας ἠβουλόμην. ἡ γὰρ Παροιμία σοφόν τι ἐστιν, ὡς λέγει ὁ σοφὸς Συνέσιος, Κυρήνης ἐν τῇ Λιβύᾳ Ἐπίσκοπος, Ἀττικώτατος, ,, ὡς οἶσθα, ἐν τῷ φαλάκρας ἐγκωμίῳ. πῶς οὐχὶ σοφόν; μέχρι ὧν ,, Ἀριστοτέλης φησὶν ὅτι παλαιᾶς εἰσι φιλοσοφίας ἐν ταῖς μεγίσταις ἀν- ,, θρώπων φθοραῖς ἀπολομένης ἐγκαταλείμματα, περισωθέντα διὰ ,, συντομίαν καὶ δεξιότητα· βαβαὶ τῆς ἀληθείας, χρησμὸς ἄντικρυς! τὸ γὰρ ,, ἀπαθανατίζον τὰς Παροιμίας αὐτὸ τοῦτ' ἐστιν ἡ συνέχεια τῶν χρωμέ- ,, νων, ὃς ἐφ' ἑαυτῶν ὑπομιμνήσκει τὰ πράγματα. Δημήτριος δὲ ὁ Φα- ,,

ληροῦς, κάλλος, φησὶν, ἐπιστολῆς πυκναὶ Παροιμίαι· δημοτικὸν γάρ ἐστιν ἡ Παροιμία καὶ κοινόν· εἰ καὶ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος ἐπικλὴς, τῷ Νικοβούλῳ γράφων, οὐ πολὺ ἀλλὰ σπανίως παραβάλλειν ταῖς ἐπιστολαῖς δεῖν νομίζει, ὡς γνώμας, οὕτω καὶ παροιμίας, καὶ ἀποφθέγματα. Σοὶ δὲ, φίλη κεφαλὴ, πολλῶν ἕνεκα ταύτην τὴν ἔκδοσιν ἔδει προσνεῖμαι. πρῶτον μὲν ὅτι ἐκ τῆς σῆς βιβλιοθήκης εἶχον ἀπόγραφον ἱκανῶς παλαιὸν τῶν ἐκ Διογενιανοῦ Παροιμιῶν, καὶ ἕτερον πρωτότυπον παρέπεμψε φίλος τις ἄξιος ἐκ τῆς Παλατίνης. εἶτα ὅτι συνοδοιπόρος ἦς ποτε τῆς ἐμῆς ἐν φιλολογίᾳ ἀποδημίας, καὶ τῆς περὶ σπουδὴν διατριβῆς κοινωνός. τελευταῖον δὲ παρακομίζω σοι Ἕλληνα φιλέλληνι, καὶ προσήκοντα, καὶ, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἀνάλογον ἀμφοτέρῳ ἡμῶν, κατὰ τὸ τοῦ Ὁμήρου παροιμιῶδες·

Ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον.

Προσδοκῶμεν ἔτι ἀπὸ σοῦ, ξὺν θεῷ φάσιν τὴν Ἀποστολίου ἔκδοσιν μετὰ πολλῆς αὐξήσεως τῶν Παροιμιῶν, καὶ τῶν ἐξ Αἰλιανοῦ περὶ τῶν ζῴων ἱστορίας, καὶ τῶν ἐκ Παλαιφάτου ἐν ἀπίστοις μυθικῶν ἐξηγήσεων. τῆς σῆς οὖν φιλοφροσύνης ἔσται τό μοι τολμηθὲν εὖ θέσθαι, καὶ συγγνώμην, ὡς λέγουσι, πρωτοπείρῳ φίλως δοῦναι. ἔρρωσο, ἐν τῷ τῶν Ἀδουατικῶν ἐμπορίῳ Ἀμβέρσῃ, ἑκατομβαιῶνος δευτέρᾳ ἐπὶ εἰκοστῇ, ἔτει ἀπὸ τῆς ἐνσάρκου οἰκονομίας, ͵α χ ι ά.

ΕΚ ΤΩΝ ΣΟΥΙΔΑ.

ΔΙΟΓΕΝΙΑΝΟΣ Ἡρακλείας Πόντου Γραμματικὸς γεγονὼς καὶ αὐτὸς ἐπὶ Ἀδριανοῦ βασιλέως. ἐπιστητέον δὲ μή ποτέ ἐστιν ὁ ἐκ τῆς Ἀλβάκης Ἡρακλείας τῆς ἐν Καρίᾳ ἰατρός. ἦν γὰρ οὗτος παντοίοις λόγοις. οὐ γὰρ εὗρον ῥητῶς τὸ ἐξ Ἡρακλείας αὐτὸν εἶναι τῆς ἐν Πόντῳ, ἀλλ' οὕτω παρά τισι δεδόξασται. ἔστι δὲ αὐτοῦ βιβλία ταῦτα· Λέξεις παντοδαπαὶ κατὰ στοιχεῖον ἐν βιβλίοις έ. ἐπιτομὴ δέ ἐστι τῶν Παμφίλου λέξεων βιβλίων έ καὶ τετρακοσίων. καὶ τῶν Ζωπυρίωνος ἐπιγραμμάτων ἀνθολόγιον. Περὶ ποταμῶν, λιμνῶν, κρηνῶν, ὀρῶν, ἀκρωρειῶν. Περὶ ποταμῶν (γραπτέον, Παροιμιῶν) κατὰ στοιχεῖον ἐπιτομήν, διαγραφὴν συναγωγὴν, καὶ πίνακα περὶ τῶν ἐν πάσῃ τῇ γῇ πόλεων, καὶ τὰ λοιπά.

DIOGENIANVS Heracleotes Ponticus, Grammaticus fuit ſub Hadriano Imperatore. Conſiderandum autem eſt, an fortè ſit ille ex Albace Heraclea in Caria Medicus, qui fuit omni doctrinæ genere eruditus. Neque enim manifeſtè repperi eum eſſe ex Heraclea Ponti, quamuis in ea nonnulli opinione fuerint. Sunt autem hi eius libri: Omnis generis Vocabula ordine alphabetico libris quinque expoſita. Eſt autem Epitome vocabulorum è libris Pamphili CCCCV. & Zopyrionis Epigrammatum florilegium. De fluminibus, lacubus, fontibus, montibus, promontoriis. De fluminibus (*emenda* de Prouerbiis, *ne bis eadem repetat*) ordine alphabetico breuis deſcriptio. Collectio, & Tabula omnium vniuerſæ terræ vrbium: & plura.

ΗΣΥΧΙΟΣ Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΥΣ

ΕΥΛΟΓΙΩΙ ΤΩΙ ΕΤΑΙΡΩΙ.

ΔΙΟΓΕΝΙΑΝΟΣ, ἀνὴρ σπουδαῖος καὶ φιλόκαλος, πάσας τὰς σποράδην παρὰ πᾶσι κειμένας λέξεις συναγαγὼν, ὁμοῦ πάσας καθ᾿ ἕκαστον στοιχεῖον συντέθεικε. λέγω δὴ τάς τε Ὁμηρικὰς καὶ Κωμικὰς, καὶ Τραγικὰς, τάς τε παρὰ τοῖς Λυρικοῖς, καὶ παρὰ τοῖς Ῥήτορσι κειμένας. οὐ μὴν, ἀλλὰ καὶ τὰς παρὰ τοῖς Ἰατροῖς, τάς τε παρὰ τοῖς Ἱστοριογράφοις, &c. Καὶ πρὸς τούτοις ὅσας οἷός τε ἦν ΠΑΡΟΙΜΙΑΣ εὑρεῖν· οὐδὲ ταύτας παρέλιπεν. ἐπαινῶ μὲν οὖν ἔγωγε τὸν ἄνδρα καὶ τῆς φιλοκαλίας, καὶ τῆς σπουδῆς, ὅτι χρησιμοτάτην πραγματείαν καὶ τοῖς σπουδαίοις τῶν φιλολόγων ὠφελιμοτάτην χορηγίαν πρὸς ἅπασαν παιδείαν προείλετο παρέχειν. ἐβουλόμην δ᾿ αὐτὸν μήτε τὰς πλείους τῶν ΠΑΡΟΙΜΙΩΝ ψιλῶς καὶ ἄνευ τῶν ὑποθέσεων τεθεικέναι. καὶ τὰ ἑξῆς· Τὰ βιβλία προθεὶς ΔΙΟΓΕΝΙΑΝΟΥ, ὃ πρῶτον καὶ μέγιστον ὑπάρχει πλεονέκτημα.

HESYCHIVS ALEXANDRINVS

EVLOGIO SODALI.

Ex proœmio Lexici Græci.

DIOGENIANVS, vir ſtudioſus & elegans, omnia paſſim apud omnes Scriptores Vocabula colligens, ſimul litterarum ordine quæque digeſſit: Homerica, inquam, Comica, Tragica, & Lyricorum Poëtarum, atque Oratorum [Athenis]: quinetiam & Medicorum atque Hiſtoricorum. Ad hæc ne prætermiſit quidem quotquot reperire licuit PROVERBIA. Quamobrem laudo equidem viri & elegantiam ac ſtudium, propterea quòd Philologiæ candidatis rem maximè profuturam, imò & ceteris diſciplinis vtiliſſimam cenſuit exhibendam. Volui & ipſe non nudè tamen & abſque expoſitione plurima PROVERBIA adferre. *Et infrà:* Hos edens libros DIOGENIANVS maximum attulit commodum, pretiumque operæ fecit.

ΠΑΡΟΙ-

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ ΔΗΜΩΔΕΙΣ ΕΚ ΤΗΣ ΔΙΩΓΕΝΙΑΝΟΥ ΣΥΝΑΓΩΓΗΣ.

1. ΑΒΥΔΗΝΟΝ ἐπιφόρημα.] Ἐπὶ τῶν ἀηδῶν εἴωθε τάττεσθαι. ἔθος γὰρ τοῖς Ἀβυδηνοῖς μετὰ τὸ δεῖπνον καὶ τὰς σπονδὰς προστάγειν τοὺς παῖδας μετὰ τῶν τιτθῶν, τοῖς εὐωχουμένοις. κεκραγότων δὲ τῶν παίδων, καὶ θορύβου γινομένου, ἀηδίαν πολλὴν εἶναι τοῖς δαιτυμόσιν.

2. Ἄβρωνος βίος.] Ἄβρων τὶς ἐγένετο πλούσιος καὶ ἁβροδίαιτος. ὅθεν ἡ παραβολὴ ἐπὶ τῶν πολυτελῶν τάττεται. τοιαῦτα καὶ, Σικελικὴ τράπεζα· καὶ, Συβαριτικὸς βίος.

3. Ἀγορὰ Κερκώπων.] Ἐπὶ τῶν πονηρῶν καὶ κακοήθων. Κέρκωπες γάρ τινες, ἀπατεῶνες ἐγένοντο ἐν Ἐφέσῳ. οἵτινες καὶ τὸν Δία ἐξαπατῆσαι πεπείρανται. ὁμοία τῇ, Λύκων δεκάς· καὶ, Κρωβύλου ζεῦγος.

4. Ἀγαθὴ καὶ μᾶζα μετ' ἄρτον.] Ἐπὶ τῶν τὰ ὕστερα τισὶ διδόντων· ὁμοία, Δέχεται καὶ βῶλον ἀλήτης.

5. Ἂν μὴ παρῇ κρέας, ταρίχῳ στερκτέον.

PROVERBIA VVLGARIA E DIOGENIANI COLLECTANEIS.

1. ABYDENA illatio.] De molestis & iniucundis rebus dici solitum. Mos enim Abydenis à cœna & post solemnes libationes factas, liberos cum nutricibus in medium producere. Vociferantibus verò infantibus, tumultumque concitantibus, molestum id conuiuantibus accidebat & iniucundum.

2. Abronis vita.] Abron diues quidam erat ac molliter viuens: vnde in magnificos iactatum. Talia & illa: *Sicula mensa*: &, *Sybaritica vita.*

3. Cercopum forum.] In improbos ac versutos. Cercopes enim quidam in Epheso versipelles ac deceptores erant, qui & Iouem ipsum fallere tentarunt. Simile huic: *Luporum decas*; &, *Crobyli par.*

4. Bona etiam massa post panem.] De iis qui secunda aliquibus largiuntur. Simile Adagium, *Accipit & glebam erro.*

5. Salsamento egenti carnibus contentum esse oportet.

6. Aga-

SCHOLIA.

4. Δέχεται καὶ βῶλον ἀλήτης] Refert historiam Pausanias in Corinthiacis, & in Problematis Plutarchus.

5. Refertur à Suida, moneri quemque vt sua

6. Agamemnonis hostia.] In duros ac persuasu difficiles. Agamemnon enim propriam immolauit filiam: vel quia ipso sacrificante bos effugit, ægréque captus reduci potuit.

7. Agathonia cantio.] Quæ mollis & non acerba, neque dissoluta, sed iucundissima.

8. Risus expers lapis.] De iis quæ dolorem conciliant Prouerbium vsurpatum. Quòd in saxo illo consederit, dum filiam [raptã] quærit, Ceres. Huic affine: *Areopagita taciturnior*: &, *In Trophonij antro vaticinatus est.*

9. Bona Cilicum.] In eos qui iniustè ditantur. Cilix enim quidam Mileto prodita opulentus euasit. Simile: *A mortuis tributum exigere.*

10. Bonorum mare.] De copia bonorum, vt & illud, *Bonorum cumulus*, &, *Bonorum myrmecia.* nam & hoc de abundantia felicitatis. Contrà verò, *Malorum Ilias*, &, *Lerna malorum.*

11. Gubernaculo purior.] De castè viuentibus. Gubernaculum enim nauis semper mari abluitur.

6. Ἀγαμέμνονος θυσία.] Ἐπὶ τῶν δυσπειθῶν καὶ σκληρῶν. Ἀγαμέμνων γὰρ τὴν αὐτοῦ ἐθυσίασε θυγατέρα· ἢ ὅτι βοῦν αὐτοῦ θύοντος, ἔφυγε, καὶ μόλις κρατηθεὶς εἰσήχθη.

7. Ἀγαθώνειος αὔλησις.] Ἡ μαλθακὴ, καὶ μήτε χλιαρὰ, μήτε πικρὰ, ἀλλ' ἡδίστη.

8. Ἀγέλαστος πέτρα.] Ἐπὶ τῶν λύπης προξένων ἡ παροιμία· ἐπ' αὐτῆς γὰρ ἐκάθισεν ὅτε τὴν κόρην ἐζήτει ἡ Δημήτηρ. ὁμοία, Στεγανώτερος Ἀρεοπαγίτου. καὶ, Ἐς Τροφωνίου μεμάντευσαι.

9. Ἀγαθὰ Κιλίκων.] Ἐπὶ τῶν ἀπὸ τοῦ προσηκόντων πλουτούντων. προδότης γάρ τις τῶν Κιλίκων Μίλητον προδοὺς, ηὐπόρησεν. ὅμοιον, Ἀπὸ νεκρῶν φορολογεῖν.

10. Ἀγαθῶν θάλασσα.] Ἐπὶ πλήθους ἀγαθῶν. ὡς καὶ τὸ, Ἀγαθῶν σωρὸς, καὶ, Ἀγαθῶν μυρμηκία. ἐπὶ πλήθους γὰρ εὐδαιμονίας καὶ τοῦτο. τὰ ἐναντία· Κακῶν Ἰλιὰς, καὶ, Λέρνη κακῶν.

11. Ἁγνότερος πηδαλίου.] Ἐπὶ τῶν ἁγνῶς βεβιωκότων. παρόσον ἐν θαλάσσῃ ἐστὶν ἀεὶ τὸ πηδάλιον.

12. Ἀχοί-

---

vt sua cõtentus sorte viuat. De Taricho Desiderius Chil. Cent. IV. Chil. II. Adag. 62.

6. Ἐθυσίασε. Sic Palat. cod. at Pet. Pantini viri clariss. ἐβούλετο θυσίασαι. Et seq. Prouerb. ἡ μαλακὴ καὶ μήτε χαλαρά.

8. Ex στεναγώτερος, στεγανώτερος emendaui. de qua voce in Pandectas G. Budæus, qui ex Alciphronis epistola, vt & Erasmus & Io. Alex. Brassicanus Prouerbium adhibent. De Trophonij verò specu multa idem Eras. ex Aristoph. interprete, & Zenobio.

9. De Cilicibus & his finitimis Isauris latrocinio infamibus plenæ historiæ; ac de bello Romanorum cum Isauricis piratis à Cn. Pompeio Magno confecto M. Tullius in Maniliana, & L. Florus lib. III. cap. 6. referunt. Vt simile illi sit, quod & M. Plautus, idemq; initio Philippicæ secundæ Cicero exagitat: *Malè partum malè disperit.* De altero Aristoteles Rhetor. III. ad Theodectem: Οἷον πενήτων καὶ τεθνεώτων, ὅθεν καὶ ἡ παροιμία, Τὸ καὶ ἀπὸ νεκροῦ φέρειν. αἰσχροκερδίας γάρ. vt si quis à pauperibus exigat, vel vita functis: vnde natũ Prouerb. Vel à mortuo tributum auferre. Turpe enim id lucrum. Et illud affine: *Vectigal è statuis exigere.*

12. Memi-

12. Ἀγροίκου μὴ καταφρόνει ῥήτορος.] Ὑποθετική. ὅτι μηδὲ τῶν εὐτελῶν ἔδει καταφρονεῖν. ὅμοιόν ἐστι, Κἂν μύρμηκι χολή.

13. Ἀγναμπτότερος βάτου αὔου.] Ἐπὶ τοῦ ξηροῦ καὶ αὐθάδους τὸν τρόπον.

14. Ἀδώνιδος κῆποι.] Ἐπὶ τῶν ἀώρων καὶ μὴ ἐῤῥιζωμένων. ἐπειδὴ γὰρ Ἄδωνις ἐρώμενος ὤν, ὡς ὁ μῦθος, τῆς Ἀφροδίτης, πρὸ ἥβης τελευτᾷ, οἱ ταύτῃ ὀργιάζοντες, κήπους εἰς ἀγγεῖά τινα φυτεύοντες ἢ φυτεύουσαι, ταχέως ἐκείνων διὰ τὸ μὴ ἐῤῥιζῶσθαι μαραινομένων, Ἀδώνιδος αὐτοὺς ἐκάλουν.

15. Αὐλὸν σάλπιγγι συγκρίνεις.] Ἐπὶ τῶν τὰ ἐλάττω τοῖς μείζοσι συγκρινόντων. Τέττιγι μέλιτταν συγκρίνεις, κατὰ φωνήν.

16. Ἀδεὲς δέος.] Ἐπὶ τῶν μάτην δεδιότων.

17. Ἀληλεσμένος βίος καὶ μεμαγμένος.] Ἐπὶ τοῦ ἑτοίμου καὶ προχείρου.

18. Ἄσπαρτα, καὶ ἀνήροτα.] Ἐπὶ τοῦ ὁμοίου.

19. Ἄλλην δρῦν βαλάνιζε.] Ἐπὶ τῶν ἐνδελεχῶς αἰτούντων, ἢ ἐπὶ τῶν συνεχῶς δανειζομένων. οἱ γὰρ παλαιοὶ βαλάνοις ἔζων· πρὸς οὖν τοὺς περισκοποῦντας τὰς δρῦς, εἴτε πλήρεις εἶεν εἴτε κεναί, Ἄλλην δρῦν βαλάνιζε, ἔλεγον.

12. Rusticum noli Rhetorẽ contemnere.] Præcepto iubemur etiam viles non insuper-habere. Simile huic: *Et formicæ sua bilis inest.*

13. Arido rubo rigidior.] De duro ac præfracto moribus.

14. Adonidis horti.] De rebus immaturis,& quæ radicem non egerũt. Adonis enim Veneris, vt fabulantur, amasius, primo ętatis flore extinctus est. Quare Veneris sacris initiati testulis hortulos viri feminæque plantantes, cùm non altè radicibus actis emarcuissent, eos *Adonidis hortos* appellarunt.

15. Tibiam tubæ cõparas.] In eos qui minora maioribus cõponũt; vt illud, *Cicadæ apem cõparas*, secundùm sonũ.

16. Metus periculi expers.] In eos qui frustrà formidant.

17. Molita ac subacta vita.] De victu parato ac facili.

18. Inseminata, & inarata.] De re eadem.

19. Aliam quercum excute.] In eos qui ab iisdem assiduè petunt, vel perpetuò mutuum sumunt. Victitabant enim primi mortales glandibus. Ad eos igitur qui quercus speculabantur, grauidæne essent an inanes, dicebant, *Aliam excute quercum.*

20. Alia

---

12. Meminit Adagij vtriusque Zenobius, vbi plura notabamus. Mox 13. in Pantini V. Cl. cod. est σκληροῦ, pro ξηροῦ.

14. Vsum Parœmiæ Suidas & Pausanias ostendunt: Zenobius item, & Plutarchus De sera numinis vindicta.

15. Addendum videtur ὅμοιον, Τέττιγι, vel quid simile. Lucianus in Rhetore vtramque expressit Parœmiam: Τοσοῦτον ὑπὲρ φωνοῦντα ἀφήσεις, ὁπόσον ἡ σάλπιγξ τοὺς αὐλούς, καὶ οἱ τέττιγες τὰς μελίττας.

16. Simile illud Maronis IV. Æneidos ver. 298. *Omnia tuta timens.*

17. Repetit infrà, Βίος μεμαγμένος.

20. Alia vita, alia victus ratio.] In eos qui vitam meliore commutant.

21. Salem vehens dormis.] In eos qui in periculis otioso sunt animo. Mercatore namque quodam salem vehente, somnoque capto, contigit aquam sentinâ hauriri, salemque liquescere.

22. Canis, vt qui in Delum nauigat.] Superiori non dissimile.

23. Proque loco nunc hunc fieri, nunc expedit illum.] Oportere se quemque locis quibus versetur accommodare. Deductum à polypis, qui cuicumque saxo appropinquent, metu perculsi, in similem se mutant colorem. Tale illud: *Versicoloris Polypi mentem obtine.* ——[*Regio & lex.*]

24. Azanæa mala.] De iis qui cum malis assiduè conflictantur. Azane enim regio aspera & sterilis, in qua frustrà sudantes agricolæ nihil proficiunt.

25. Anagyrum moues.] In eos qui quippiam in sui mouent perniciem. Anagyrus enim loci quidam genius est, qui vicinos, quòd sacellum eius violassent, funditus euertit.

26. Asinus Antronius.] In magnos & agrestes, ac labori ineptos. In Antrone enim, vt scribit Pherecrates, vasti asini. Acharnici asini.] De re eadem.

27. Sursum versus fluminum fe-

20. Ἄλλος βίος, ἄλλη δίαιτα.] Ἐπὶ τῶν ἐπ' ἀμείνονα βίον μεταβαλλομένων.

21. Ἅλας ἄγων καθεύδεις.] Ἐπὶ τῶν ἐν κινδύνοις ῥαστωνευομένων. ἐμπόρου γάρ τινος ἅλας ἄγοντος ἀποκαθευδήσαντος, συνέβη τὴν ἀντλίαν ἐπαναβῆναι, καὶ τῆξαι τὰ ἅλα.

22. Ἄδεις ὡς εἰς Δῆλον πλέων.] Ἐπὶ τοῦ ὁμοίου.

23. Ἄλλοτε δ' ἀλλοῖον τελέθειν καὶ χώρῃ ἕπεσθαι.] Ὅτι προσήκει ἐξομοιοῦν ἑαυτὸν ἐν οἷς ἂν γένοιτο τόποις. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν πολυπόδων· οὗτοι γὰρ ᾗ ἂν πλησιάσωσι πέτρᾳ, φόβου κατεπείγοντος, εἰς τὸ αὐτῆς εἶδος, τὸ ἑαυτῶν μεταβάλλουσιν. Ὅμοιον, Πολύποδος πολυχρόου νόον ἴσχε. [Χώρα καὶ νόμος.]

24. Ἀζαναῖα κακά.] Ἐπὶ τῶν κακοῖς διηνεκῶς προσπαλαιόντων. Ἀζάνια γὰρ τόπος σκληρὸς, περὶ ὧν πονοῦντες οἱ γεωργοὶ, οὐδὲν ποιοῦσι.

25. Ἀνάγυρον κινεῖς.] Ἐπὶ τῶν κινούντων τινὰ ἐπὶ τῶν ἑαυτῶν κακῶν. Ἀνάγυρος γάρ τις ἥρως ἐπιχώριος, τοὺς γειτονοῦντας ἐκ βάθρων ἀνέτρεψεν, ἐπειδὴ τὸ ἡρῷον αὐτοῦ ὑβρίσαι ἐπεχείρησαν.

26. Ἀντρώνιος ὄνος.] Ἐπὶ τῶν μεγάλων καὶ ἀγρίων, καὶ ἀνενεργήτων. ἐν Ἄντρωνι γὰρ, ὥς φησι Φερεκράτης, μεγάλοι ὄνοι ἐγένοντο. Ἀχαρνικοὶ ὄνοι.] Ἐπὶ τῶν αὐτῶν.

27. Ἄνω ποταμῶν χωροῦσι πηγαί.

23. Vncis inclusum ex altero accessit. Alibi est: Νόμῳ καὶ χώρᾳ.

24. De Azanæa Arcadiæ regione legendus Stephanus Byzantius περὶ πόλεων.

25. Pro ὑβρίσαι in cod. Pantini ὑβρίσαι leg.

26. Ἀχάρνικοι ὄνοι.] Sic Apostolius, ἵπποι tamen legens: cùm anteà Ἄχαρνοι esset scriptũ, peccante bis librario, vocis, vt fit, affinitate.

27. Euripidis est in Medea, vt ad Zenobium notare memini.

γαί.] Ἐπὶ τῶν ἐναντίως γινομένων ἢ λεγομένων. οἷον, εἰ πόρνος τὴν σώφρονα λέγει πόρνον.

28. Ἀράβιος αὐλητής.] Ἐπὶ τῶν ἀεὶ λαλούντων. μετῆκται δὲ ἀπό τινος Ἀραβίου αὐλητοῦ, ὃς ηὔλει μὲν δραχμῆς, ἐπαύετο δὲ τεττάρων.

29. Ἀρκάδας μιμούμενος.] Ἐπὶ τῶν ἄλλως πονούντων. πολλὰ γὰρ οἱ Ἀρκάδες πολεμήσαντες, οὐδεμίαν νίκην ἰδίαν πώποτε ἔσχον.

30. Ἀρχὴ Σκυρία.] Ἐπὶ τῶν εὐτελῶν καὶ μηδὲν λυσιτελὲς ἐχόντων. πετρώδης γὰρ ἡ Σκῦρος.

31. Αἴθης πέπλος.] Ὑπὲρ τῶν ὑπεκκαιόντων καὶ στάσεις ἐγειρόντων καὶ διαβολάς. Δηϊάνειρα γὰρ πέπλον πέμψασα Ἡρακλεῖ, τούτῳ διέφθειρεν αὐτόν.

32. Αἵμασι κλαίειν.] Κατ' ὑπερβολὴν, οὐ δακρύοις, ἀλλ' αἵματι κλαίειν.

33. Αἱροῦντες ᾑρήμεθα.] Ἐπὶ τῶν ἐλπισάντων τινὰς νικᾶν, εἶθ' ὑπ' ἐκείνων ἁλόντων.

34. Αἱ χάριτες γυμναί.] Ὅτι δεῖ ἀφειδῶς χαρίζεσθαι.

35. Αἱ Ἰβύκου γέρανοι.] Ἐπὶ τῶν ἀπροσδοκήτως ἐπὶ τοῖς ἁμαρτήμασι κολασθέντων. Ἴβυκος γὰρ ὑπὸ τῶν λῃστῶν ἀναιρούμενος, καὶ γεράνους ἰδών, ἐμαρτύρατο. χρόνῳ δὲ οἱ λῃσταὶ θεώμενοι ἐν θεάτρῳ γεράνους ὑπερπταμένους, Αἱ Ἰβύκου γέρανοι, ἔλεγον. εἶτα ἁλόντες καὶ ἀνακριθέντες, ἐκολάσθησαν.

runtur fontes.] De iis quæ contrà aut fiunt, aut dicuntur, quàm oportet. Exempli gratia, si mœchus castum, scortum nominet.

28. Arabius tibicen.] In assiduè garrientes. Sumtum ab Arabio quodam tibicine, qui drachma quidem canebat, quattuor verò tacebat.

29. Arcadas imitans.] De iis qui vanè & frustrà laborant. Sæpè enim belligerantes Arcades, victoriam numquam propriam reportarunt.

30. Scyrium imperium.] De re tenui, nihilque bonæ frugis habente. Scyros enim petricosa.

31. Ardeas tunica.] De iis qui incendunt, seditionesque ac calumnias excitant. Deianira enim vestem Herculi mittens, eâdem ipsum interfecit.

32. Sanguine flere.] Per excessum dicitur, non lacrymis, sed sanguine flere.

33. Captantes capti sumus.] In eos qui se victores aliorum fore sperantes, in eorum mox potestaté venerunt.

34. Nudæ Gratiæ.] Oportere liberaliter dona conferre.

35. Ibyci grues.] De iis qui præter opinionem pœnas luunt delictorũ. Ibycus enim à grassatoribus iugulãdus, grues superuolantes videns testes appellauit. Temporis hinc ductu latrones in theatro grues volantes conspicati: *En*, inquiunt, *Ibyci grues*. ita capti, cædisque rei capite pœnas dederunt.

36. Qui

30. Τελῶν est in Pantiniano, pro quo Palatinus εὐτελῶν. Et mox 31. est ἐπὶ τῶν ὑπεκκαιόντων.

36. Qui prenditis iidem edite testudines.] In eos qui temerè aliquid aggressi, aliorum mox implorant auxilium. Piscatores enim capta testudine, inter se partiti sunt: ac Mercurium fortè accedentem inuitarunt, quibus eo ille modo respondit.

37. Littori loqueris.] De iis qui non audiunt vel auscultant.

38. Tranquillum remis fatigare aëra.] In eos qui frustrà laborant.

39. Orci galea.] In eos qui se machina quadam atque arte occultant. Talis enim Plutonis galea, qua tectus Perseus Gorgoni caput abstulit.

40. Nondũ enixa capra est, dum ludit in ædibus hœdus.] De iis qui nondum nati, perfectique sunt, & tamen eadem præstare volunt, quæ perfecti iam solent, vel adulti.

41. Aiacis risus.] De immodicè cachinnantibus.

42. Aphyarum honos.] In eos qui ob minuta apud alios honorantur.

43. Illotis manibus.] In eos qui profanis sacra manibus contrectant.

44. Cane quæ Tellen.] De dicaculis. Tellen enim aulœdus fuit, qui lusus, sed elegantes reliquit.

45. Æthiopem lauas.] Nota res est. Similia, *Ollã variè pingis: Vtrem vellis.*

46. Æsopius sanguis.] In eos qui in dedecora non facilè eluenda inciderunt. Delphis enim iratus Deus fuit, quòd Æsopum per nefas sustulissent.

36. Αὐτοὶ χελώνας ἐσθίετε, οἵπερ εἵλετε.] Ἐπὶ τῶν ἐξ ἀβουλίας τι πραττόντων, εἶτα βοηθείας δεομένων. ἁλιεῖς γὰρ χελώνην ἀνασπάσαντες, ἐμέριζον· τὸν δὲ Ἑρμῆν παριόντα ἐπὶ τὴν ἑστίασιν ἐκάλουν· ὁ δὲ τοῦτο ἐφθέγξατο.

37. Αἰγιαλῷ λαλεῖς.] Ἐπὶ τῶν ἀνηκοούντων.

38. Αἰθέρα νήνεμον αἱρήσεις.] Ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων.

39. Ἄϊδος κυνῆ.] Ἐπὶ τῶν κρυπτόντων ἑαυτοὺς, διά τινος μηχανῆς. Τοιαύτη γὰρ ἡ τοῦ Ἄϊδος κυνῆ, ἣν Περσεὺς χρησάμενος τὴν Γοργὼ ἐδειροτόμησεν.

40. Αἲξ οὔπω τέτοκεν, ἔριφος δ' ἐπὶ δώματα παίζει.] Ἐπὶ τῶν οὔπω τεχθέντων, ἢ γεγονότων, ἀλλ' ἀτελῶν ὄντων, καὶ τὰ τῶν τελείων θελόντων ποιεῖν.

41. Αἰάντειος γέλως.] Ἐπὶ τῶν παραφρόνως γελώντων.

42. Ἀφύων τιμή.] Ἐπὶ τῶν ἐν μικροῖς παρ' ἄλλων τιμωμένων.

43. Ἀνίπτοις χερσίν.] Ἐπὶ τῶν βεβήλοις χερσὶ τοῖς ἱεροῖς ἐγχειρούντων.

44. Ἄειδε τὰ Τέλληνος.] Ἐπὶ τῶν σκωπτικῶν· Τέλλην γὰρ αὐλητὴς ἐγένετο· ὃς παίγνια κατέλιπε χάριν ἔχοντα.

45. Αἰθίοπα σμήχεις.] Δῆλον τὸ τοιοῦτον. ὅμοια, Χύτραν ποικίλλεις, Ἀσκὸν τίλλεις.

46. Αἰσώπειον αἷμα.] Ἐπὶ τῶν δυσαπονίπτοις ὀνείδεσιν ἐνεχομένων· ἐπειδὴ τοῖς Δελφοῖς ἀδίκως ἀνελοῦσι τὸν Αἴσωπον, ὠργίσθη ὁ θεός.

47. Αἰγιεῖς

45. Pro ἀὸν τίλλεις reposui ἀσκόν. & Ad. 46. pro δυσαπονίπτοις Suid. præfert δυσαπορρίπτοις.

54. Ἐπὶ

47. Αἰγιεῖς οὔτε τρίτοι οὔτε τέταρτοι.] Ἐπὶ τῶν παντελῶς ἀτελῶν καὶ μικρῶν. ἐρωτώντων γάρ, τίνες κρείττους τῶν Ἑλλήνων; τοῦτο ἀντεφθέγξαντο· Αἰγιεῖς οὔτε τρίτοι οὔτε τέταρτοι.

48. Ἄκαιρος εὔνοια, οὐδὲν ἔχθρας διαφέρει.] Τοῦτό φασιν Ἱππόλυτον εἰπεῖν πρὸς Φαίδραν, φάσκουσαν αὐτὸν φιλεῖν παρὰ πάντας ἀνθρώπους.

49. Ἀκανθίων τέττιξ.] Ἐπὶ τῶν ἀφώνων καὶ ἀμούσων· οὐκ ᾄδουσι γὰρ οἱ ἐκεῖσε τέττιγες. ὅμοιον· Βάτραχος Σερίφιος, ἐπὶ τῶν αὐτῶν. οὐκ ᾄδουσι γὰρ οἱ ἐν Σερίφῳ βάτραχοι.

50. Ἅλα καὶ κύαμον.] Ἐπὶ τῶν εἰδέναι μὲν προσποιουμένων, οὐκ εἰδότων δέ. ἐπεὶ οἱ μάντεις εἰώθασι τιθέναι τὰς ἅλα καὶ κύαμον. ὅθεν καὶ τοὺς ἀποῤῥήτων κοινωνοῦντας, τοὺς περὶ ἅλα καὶ κύαμον ἔλεγον.

51. Ἀττικοὶ τὰ Ἐλευσίνια.] Ἐπὶ τῶν τὰ ἀπόῤῥητα μυουμένων· οἱ γὰρ Ἀττικοὶ ἐν Ἐλευσῖνι ἐπετέλουν τὰ τῆς Δήμητρος μυστήρια.

52. Αἲξ τὴν μάχαιραν.] Ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς λανθανόντως κακόν τι ἐπισπωμένων. εἴληπται δὲ ἐξ αἰτίας τοιαύτης· Κορίνθιοι αἶγα τῇ Ἥρᾳ ἔθυον. κρυψαμένων δέ τινων τὴν μάχαιραν, ἡ αἲξ τοῖς ποσὶ σκαλεύουσα, ἀνέφηνεν. ὅμοιον, Κορώνη τὸν σκορπίον, Κόνιν φυσᾷς, Εὖ κείμενον κακὸν κινεῖς, Λέοντα νύσσεις, Ἀνάγυρον κινεῖς.

53. Ἄδακρυς πόλεμος.] Ἐπὶ τῶν ῥᾷστα καὶ παρ' ἐλπίδα τὰ πράγματα κατορθούντων. χρησμὸς γὰρ ἐδόθη Λακεδαιμονίοις, ἄδακρυν μάχην νικῆσαι· ὅθεν οὐδὲ εἷς τηνικαῦτα τούτων ἀπέθανεν.

47. Ægienses neque tertij neque quarti.] De omnino imperfectis & parui pretij. Quærentibus enim quinam Græcorum essent optimi, hoc datũ responsum, *Aegienses neque tertij neque quarti.*

48. Importuna beneuolentia nihil ab inimicitia distat.] Hoc Hippolytum Phædrę dixisse aiunt, affirmãti se illũ præ ceteris hominibus deperire.

49. Acanthia cicada.] In mutos atque indoctos. Non enim ibi canunt cicadæ. Quale illud: *Seriphia rana*, in eosdem iactatum. In Seripho enim mutæ ranæ.

50. Salem & fabam.] In eos qui scire se fingunt, cùm ignorent. Vates enim solent apponere salem & fabam. Hinc & qui arcana participabant, eos *Circa salem & fabam* nominabant.

51. Attici Eleusinia] In eos qui arcanis initiati sunt. Athenienses enim Eleusine Cereris sacra arcana peragebãt.

52. Capra gladium.] In eos qui sibi malũ imprudentes accersunt. Sumtum exinde: Corinthij capram Iunoni immolabant. Abscondẽtibus verò quibusdam cultrũ, capra pedibus scalpens effodit. Tale hoc: *Cornix scorpionẽ: Cinerẽ inflas: Benè conditum malũ moues: Leonem pungis: Anagyrum commoues.*

53. Illacrymabile bellum.] De iis qui facillimè & præter spem negotia conficiunt. Datum enim Spartanis oraculum, fore, vt pugna sine lacrymis victores euaderent. Quo factum est vt caderet ex ipsis nemo.

54. Adraſtea Nemeſis.] De iis quibus priùs res benè ceſſerunt. Ab Adraſto qui Thebas oppugnauit, & magnopere fruſtratus eſt, re infeliciter geſta. Affine huic: *Cadmea victoria.*

55. Currus edax.] In homines gulæ deditos.

56. Aquilæ ſenecta, corydi iuuenta.] Quantũ ſcilicet ſeneſcẽs aquila præſtantior corydo iuuene. Simile: *Roſam anemonæ cõparas: Cancrum lepori: Aquilæ thripas: &, Pegaſo teſtudinem.*

57. Aceſſæi luna.] In eos qui res indies procraſtinando differunt. Ductum à nauclero ignauo, qui aſſiduè lunam ſe exſpectare, vt ea illuceſcente nauigatio inſtitueretur, diceret.

58. Semper cadunt feliciter tali Iouis.] In perpetuò felices, vel in iuſtè honoratos.

59. Ætnæus ſcarabæus.] De vaſtis corporibus.

60. Conuiua amico amicus vltrò etiam venit.] Manifeſtum eſt Prouerbium, & ſimile illi: *Sponte bonis mos eſt conuiuia adire bonorum.*

61. Aſſidet vſque graculus graculo.] In eos qui æqualibus conuerſantur. Hęc enim animantia ſocietate gaudent, & gregatim viuere amant.

62. Satis quercus.] De iis qui ad meliorem victum tranſierunt. Antiqui enim glandibus ſuperſedentes, frugibus & vino vti cœperunt.

54. Ἀδράστεια Νέμεσις.] Ἐπὶ τῶν πρότερον εὐδοκησάντων· ἀπὸ Ἀδράστου τοῦ Θήβαις στρατεύσαντος καὶ μεγάλως σφαλέντος. τὸ αὐτὸ καί, Καδμεία νίκη.

55. Ἀδδηφάγον ἅρμα.] Ἐπὶ τῶν γαστριμάργων.

56. Ἀετοῦ γῆρας, κορύδου νεότης.] Παρόσον καὶ γηράσκων ἀετὸς, ἀμείνων ἐστὶ κορύδου νεάζοντος. ὅμοιον· Ῥόδον ἀνεμώνῃ συγκρίνεις, Καρκίνον δασύποδι, Θρίπας ἀετῷ, καί, Χελώνην πηγάσῳ.

57. Ἀκεσσαίου σελήνη.] Ἐπὶ τῶν εἰς χρόνον ἀναβαλλομένων πρᾶξαί τι. ἦν δὲ κυβερνήτης, ὃς ῥάθυμος ὢν, ἔλεγε διὰ παντὸς ἀναμένειν σελήνην, ἵνα ἐν φωτὶ ὁ πλοῦς αὐτῷ γένηται.

58. Ἀεὶ γὰρ εὖ πίπτουσιν οἱ Διὸς κύβοι.] Ἐπὶ τῶν εἰς πάντα εὐδαιμονούντων· ἢ ἐπὶ τῶν ἀξίως τιμωμένων.

59. Αἰτναῖος κάνθαρος.] Ἐπὶ τῶν τῷ σώματι μεγάλων.

60. Ἀκλητὶ κωμάζουσιν εἰς φίλους φίλοι.] Δήλη ἡ παροιμία. καὶ ὁμοία τῇ, Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαῖτας ἵενται.

61. Ἀεὶ κολοιὸς πρὸς κολοιὸν ἱζάνει.] Ἐπὶ τῶν τοῖς ὁμοίοις προσομιλούντων. συνδυαστικὰ γὰρ καὶ συναγελαστικὰ τὰ ζῶα.

62. Ἅλις δρυὸς.] Ἐπὶ τῶν εἰς τινα βελτίονα δίαιταν μεταβαλλομένων. τῶν γὰρ βαλάνων οἱ παλαιοὶ παυσάμενοι, μετεῖχον σίτου καὶ οἴνου.

63. Ἄλλος

54. Ἐπὶ τῶν πρότερον εὐδοκησάντων.] Rectiùs mea ſententia Apoſtolius P. Pantini integer, εὐδαιμονησάντων: addendumque ex eodem: ὕστερον δὲ δυστυχησάντων, itaque Suidas.

63. Καὶ

63. Ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς.] Ἐπὶ τῶν ἰσχυρῶν καὶ κρατερῶν ἡ παροιμία.

64. Ἀμαλθείας κέρας.] Ἐπὶ τῶν πάντα τὰ καλὰ ἐν ἑαυτοῖς κεκτημένων. Ῥέα γὰρ τεκοῦσα τὸν Δία, ἔδωκεν Ἀμαλθείᾳ τρέφειν, διὰ τὸ μὴ ὑπὸ Κρόνου καταβροχθισθῆναι τοῦ ἰδίου παιδός. ἡ δὲ, αἰγὶ αὐτὸν ὑπέβαλεν. ὁ τοίνυν Ζεὺς μετὰ τὸ κατάξαι τῶν οὐρανῶν τὸν πατέρα, ἐγκρατὴς γενόμενος τῆς βασιλείας, τὴν μὲν αἶγα κατηστέρισε· τὸ δὲ ἕτερον τῶν κεράτων αὐτῆς ἀφελὼν παρέχει τῇ Ἀμαλθείᾳ, παρασκευάσας γίνεσθαι αὐτῇ διὰ τοῦ κέρατος, ὃ ἂν αἰτήσῃ.

65. Ἀετὸν ἵπτασθαι διδάσκεις.] Φανερὰ ἡ παροιμία. ὅμοιον, Δελφῖνα νήχεσθαι διδάσκεις. καὶ, Ἵππον εἰς πεδίον. ταχύτερος γάρ ἐστιν ἐν προσομάλῳ τόπῳ.

66. Ἀττικὸς εἰς λιμένα.] Ἐπὶ τῶν μετὰ σπουδῆς ὃ ἐπίστανται ποιούντων. οἱ γὰρ Ἀττικοὶ μέλλοντες ἀπαίρειν εἰς μάχην, καὶ τοῦ λιμένος ἐξιόντες, μετὰ σφοδρότητος ἤλαυνον πρὸς ἐπίδειξιν τῶν οἰκείων ὁρώντων.

67. Ἀετὸς ἐν νεφέλαις.] Ἐπὶ τῶν δυσαλώτων· οὐ γὰρ ἁλίσκεται ἀετὸς ἐν νεφέλαις.

68. Ἀεὶ φέρει τι Λιβύη κακόν.] Ἐπὶ τῶν προσεξευρισκόντων ἀεὶ νεώτερόν τι κακὸν, καὶ κακούργων.

69. Ἀμνία θερίζειν.] Ἐπὶ τῶν χρόνῳ ὕστερον τιμωρουμένων. ὅταν γὰρ ἀμνία ᾖ, οὐκ ἀποκείρεται.

63. Alter hic Hercules.] De fortibus & robuſtis dici cœptum.

64. Amaltheæ cornu.] De iis quę bona omnia continent. Rhea enim Iouem enixa Amaltheæ nutriendum dedit, ne à Saturno parente deuoraretur. Illa verò capræ ſubiecit. Igitur Iupiter pulſo è cælo parente, regnoque potitus, capram in ſidera retulit; alterum verò ipſius cornu ſublatum Amaltheæ donauit; effecto hoc ampliùs, vt quidquid poſtularet eo conſequeretur.

65. Aquilam volare doces.] Notum Prouerbium. Non diſſimile: *Delphinum natare doces.* & illud: *Equum in planitiem.* velocior enim in æquabili loco currit.

66. Atticus in portum.] De iis qui quæ norunt, cum contentione factitant. Profecturi enim pugnatũ Athenienſes, & portu digredientes, cum impetu ruebant, quo ſuis, qui ad ſpectandum confluebant, ſe oſtentarent.

67. Aquila in nubibus.] De iis quæ ægrè conſequi poſſumus. non enim in aëre aquila capi ſolet.

68. Africa ſemper aliquid adfert mali.] In eos qui noui aliquid ſemper aut excogitant aut faciunt mali.

69. Agnos demetere.] De iis qui pòſt puniuntur. Quamdiu enim agni ſunt, non tondentur.

70. Sem-

---

63. Καὶ κρατειῶν.] Alter liber κραταιῶν. Et ſeq. Adagio ibidem eſt, ἔδωκεν Ἀμαλθίαν.

66. Ἀπαίρειν εἰς μάχην.] Alter cod. ἄπραν πρὸς μάχην.

69. Eraſmus *muſcum demetere* reddit: Hen. Stephano non probat, qui etiam Euſtathij locum tentat ἀμνεῖν, τὸ θερίζειν, ἐπὶ τῶν ἐκ διαλείμματος τιμωρουμένων. τὰ γὰρ ἄριστα ἐν τῷ

70. Semper me talia bella persequantur.] Dictum de quosdam contemnentibus. Similia: *Multarum ego ferarum strepitum audiui: Multis ictibus quercus deiicitur:*

Multa scias, queîs vel cælestia numina fallas.

71. Aquila thripas videns.] In eos qui parua despiciunt.

72. Falces petebam, at hi ligones denegant.] In eos qui aliquid iis negant, qui aliud iam postularant.

73. Seruilis capillus.] In stultos ac stolidos. Plato [in Alcibiade:] *Pilos gestans seruiles in animo, præ inscitia.*

74. Vir fugiens haud moratur lyræ strepitum.] In eos qui citò ac celeriter vnumquodque agere debent.

75. Viro Lydo negotia non erât, at ipse foras profectus conduxit.] De iis qui malum sibi accersunt. Crœsus enim sibi hostẽ Cyrum attraxit ipse.

76. Pro perca scorpium.] In eos qui deteriora melioribus anteponunt.

77. Apertæ Musarum fores.] De iis quibus in disciplinâ optima quæque facilè prompteque patent.

78. Seni maxillæ baculi sunt loco.] De iis qui in senectute multa edunt.

70. Ἀεί με τοιοῦτοι πόλεμοι διώκοιεν.] Ἐπὶ τῶν καταφρονούντων τινῶν. Ὅμοια, Ἐγὼ πολλῶν θηρίων ψόφους ἀκήκοα· Πολλαῖς πληγαῖς δρῦς δαμάζεται.

Πολλά κεν εἰδείης, οἷς τὸν θεὸν ἐξαπατήσεις.

71. Ἀετὸς θρίπας ὁρῶν.] Ἐπὶ τῶν ἀφροντιστούντων τῶν μικρῶν.

72. Ἀμὰς ἀπῄτουν, οἱ δ' ἀπηρνοῦντο σκάφας.] Ἐπὶ τῶν ἄλλα μὲν ἀπαιτούντων, ἄλλα δὲ μὴ ἔχειν ἀρνουμένων.

73. Ἀνδραποδώδης θρίξ.] Ἐπὶ τῶν ἠλιθίων· Πλάτων· Ἔχων τὰς ἀνδραποδώδεις ἐπὶ τῆς ψυχῆς τρίχας, ὑπ' ἀμουσίας.

74. Ἀνὴρ δὲ φεύγων, οὐ μένει λύρας κτύπον.] Ἐπὶ τῶν ταχέως καὶ ὀξέως ὀφειλόντων ἕκαστα πράττειν.

75. Ἀνδρὶ Λυδῷ πράγματα οὐκ ἦν, ἀλλ' αὐτὸς ἐξελθὼν ἐπρίατο.] Ἐπὶ τῶν κακὰ ἑαυτοῖς ἐπισπωμένων. Κροῖσος γὰρ ἑαυτῷ πολέμιον ἐπεσπάσατο Κῦρον.

76. Ἀντὶ πέρκης σκορπίον.] Ἐπὶ τῶν τὰ χείρω αἱρουμένων ἀντὶ τῶν βελτιόνων.

77. Ἀνεῳγμέναι Μουσῶν θύραι.] Ἐπὶ τῶν ἐξ ἑτοίμου λαμβανόντων τὰ κάλλιστα ἐν παιδείᾳ.

78. Ἀνδρὸς γέροντος αἱ γνάθοι βακτηρία.] Ἐπὶ τῶν πρὸς τὸ γῆρας πολλὰ ἐσθιόντων.

79. Ἀνδρὸς

τῷ ἔαρι ἄκαρπα ἔσται. vel potiùs vt τὰ πειζομένων legatur, vel τὰ δωρουμένων. Mihi quod in mentem venit, candidè proferam, ἄνευ ἀλαζονείας, citraque inuidiam. Fortè ἀρνία ex Eustathio hîc leg. aut ἀμνίδα: reponendumque in Eustathio ἀμνεῖα θερίζειν videatur. Vel hîc ἀμνία tantùm agnelli sint; certè analogωs ita ab ἀμνὸς deducas: vt sit *Agnellos demetere*, vel *tondere*. Ait enim mox: *cùm agnelli sint eos non tonderi:* quasi præposterè id factum, & non suo tempore. Sed doctiores audiam libentiùs.

70. Pro δαμάζεται Pantini cod. μαλάζεται.
75. ἐπεσπᾶτο pro ἐπεσπάσατο.

81. Ἀντ-

79. Ἀνδρὸς κακῶς πράσσοντος, ἐκποδὼν φίλοι.] Δήλη ἡ λύσις.

80. Ἄνθρωπος ἀνθρώπου δαιμόνιον.] Ἐπὶ τῶν ἀπροσδοκήτως ὑφ' ἑτέρων σωζομένων.

81. Ἂν οἶνον αἰτῇ, κόνδυλον ἀντιδίδου.] Ἐπὶ τῶν ἀγαθὰ μὲν αἰτουμένων, κακὰ δὲ ἀντιλαμβανόντων. ἡ δὲ ἱστορία ἀπὸ τοῦ Κύκλωπος.

82. Ἀνέμου πεδίον.] Ἐπὶ τῶν εὐμεταβόλων καὶ κούφων εἴρηται.

83. Ἂν ἡ λεοντῆ μὴ ἐξικνῆται, τὴν ἀλωπεκῆν πρόσραψον.] Ὅτι ἐὰν μὴ φανερῶς δυνηθῇ ἀμύνασθαι, πανούργως χρῆσθαι.

84. Ἀντιπελαργεῖν.] Ἐπὶ τῶν τὰς χάριτας ἀνταποδιδόντων. λέγονται γὰρ οἱ πελαργοὶ γεγηρακότας τοὺς γονεῖς τρέφειν.

85. Ἀνδρὸς γέροντος ἀσταφὶς τὸ κρανίον.] Ἐπὶ τῶν εἰς μηδὲν χρησιμευόντων. πᾶν γὰρ τὸ σῶμα τῶν γερόντων ἀσθενές.

86. Ἀνδρὸς γέροντος μή ποτ' ἐς πυγὴν ὁρᾷν.] Ἐπὶ τῶν πρὸς ἔνια μὴ χρησίμων.

87. Ἀντλεῖν ἀμφοτέραις.] Λείπει, χερσίν. ἡ παροιμία δήλη.

88. Ἀνέμους γεωργεῖν.] Πρὸς τοὺς πονοῦντας, καὶ μηδενὸς μεταλαγχάνοντας.

89. Ἀντὶ κακοῦ κυνὸς, ὗν ἀπαιτεῖς.] Ἐπὶ καλὰ ἀντὶ κακῶν ἀνταποδιδόντων.

90. Ἄνθρακες ὁ θησαυρός.] Ἐπὶ τῶν

79. Viri malis afflicti amici sunt procul.] Notum Adagium.

80. Homo homini Deus.] De iis qui nec-opinatò ab aliis salutem accipiunt.

81. Vinum petenti tute pugnos ingere.] De iis qui bona cùm postulent, auferunt mala. Historia à Cyclope sumta.

82. Venti campus.] In parum sibi constantes ac leues homines.

83. Si leonina non sufficit, vulpina adsuenda.] Si aperto vincere Marte nequeas, fraude vtendum.

84. Ciconiari.] De gratiam referentibus. Ciconias enim ferunt parentes suos in senectute alere.

85. Viri senis passa vua fit iam cranium.] In eos quorum nullus vsus ampliùs. Imbecillum enim senile corpus est totum.

86. Senis viri nates noli intuerier.] De iis qui ad nonnulla sunt inutiles.

87. Ambabus haurire.] Exaudi, manibus. Notum Prouerbium.

88. Ventos excolere.] In laborantes, nihilque proficientes.

89. Pro cane malo porcum postulas.] In eos qui bona pro malis exigunt.

90. Thesaurus carbones.] De iis qui

---

81. Ἀντιδίδου.] Puto rescribendum, αὐτὸς δίδου.

83. Πανούργως.] Alter cod. πανουργίᾳ habet. Et pro illo πρόσραψον adhibendum, meliùs forte πρόσραψον assuendum.

89. Ἐπὶ καλά.] In altero M. S. κακὰ, & pro ἀνταποδιδόντων malim ἀπαιτούντων. vt in Prouerbio est antea.

qui ſpe fraudantur ſua. vt Lucianus[in Philopſeude :] *Pro theſauro nobis carbones exhibuiſti.*

91. Quauis re dignus.] De iis qui valdè honore ſunt digni.

92. Dignus es Argiuo clypeo.] De nobilibus ac venerandis iactatum. Pueri enim Argis incorrupti ac puri ritu patrio clypeum geſtantes procedebant.

93. Pilo dignus.]In viles homines.

94. A tardigradis aſinis equus prodiit.] De iis qui à tenui ſorte ad ſplendidiorem emerſeruut.

95. Inexplebile dolium.] In helluones dictum, ductumque à pertuſis Danaidum vaſis.

96. Ab equis ad aſinos.] In eos qui à re graui ad inhoneſtiorem perueniunt, vt è Grammatico auriga ſi fiat, vel vile aliud quippiam ſuſcipiat.

97. Facilia ſapientibus cuncta.] De iis, qui tametſi factu difficilia, prudentiâ conficiunt.

98. A remo ad tribunal.] De iis qui à peioribus ad meliora perueniunt.

99. Pro meritis vinclo ſtrinxere Agamemnona Achiui.] In ingratos.

100. Nequam mancipium.] Id eſt vile, quod ſale commutatum. Hinc & Menander:

Thrax clarus es, ſale emtus, olim ſcilicet.

ἐφ' οἷς ἤλπισαν διαψευσθέντων. ὡς ὁ Λουκιανὸς, Ἄνθρακάς μοι τὸν θησαυρὸν ἀπέφηνας.

91. Ἄξιος τοῦ παντός.] Ἐπὶ τῶν σφόδρα τιμίων.

92. Ἄξιος εἶ τῆς ἐν Ἄργει ἀσπίδος.] Ἐπὶ τῶν εὐγενῶν καὶ αἰδημόνων. οἱ γὰρ ἐν Ἄργει ἀνύβριστοι παῖδες καὶ καθαροὶ, κατὰ νόμιμον παλαιὸν τὰς ἀσπίδας φέροντες πομπεύουσιν.

93. Ἄξιος τριχός.] Ἐπὶ τῶν εὐτελῶν.

94. Ἀπὸ βραδυσκελῶν ὄνων ἵππος ὤρουσεν.] Ἐπὶ τῶν ἀπὸ εὐτελῶν μὲν, ἐνδόξων δὲ γενομένων ἐκείνων.

95. Ἄπληστος πίθος.] Ἐπὶ τῶν γαστριμαργούντων, ἀπὸ τῶν περὶ τὰς Δαναΐδας πίθων.

96. Ἀφ' ἵππων ἐπ' ὄνους.] Ἐπὶ τῶν ἀπὸ σεμνῶν εἰς τὰ ἄσημα ἡκόντων, οἷον ἀπὸ γραμματικῆς ἡνιοχευτικὴν, ἢ ἄλλο τι τῶν οὐ σεμνῶν.

97. Ἅπαντα τοῖς σοφοῖς εὔκολα.] Ἐπὶ τῶν διὰ φρονήσεως καὶ τῶν δυσκόλων περιγινομένων.

98. Ἀπὸ κώπης ἐπὶ βῆμα.] Ἐπὶ τῶν ἀπὸ χειρόνων εἰς κρείττονα.

99. Ἀντ' εὐεργεσίας Ἀγαμέμνονα δῆσαν Ἀχαιοί.] Ἐπὶ τῶν ἀχαρίστων.

100. Ἀνόνητον ἀνδράποδον.] Τὸ εὐτελὲς, τὸ πρὸς ἅλας ὠνηθέν. ὅθεν καὶ Μένανδρος·

Θρᾷξ εὐγενὴς εἶ πρὸς ἅλας ὠνημένος.

ΕΚΑ-

---

100. Zenobius, Suidas, & Apoſtolius, ἁλώνητον legunt, à ſale deducta voce. Fortaſſe veriùs.

2. Pro

ΕΚΑΤΟΝΤΑΣ Β.

1. Αἱ Χάρητος ὑποσχέσεις.] Ἐπὶ τῶν προχείρως ἐπαγγελλομένων. Χάρης γὰρ ἐγένετο στρατηγὸς Ἀθηναίων, πολλὰ καὶ προχείρως ἐπαγγελλόμενος.

2. Ἄριστα χωλὸς οἰφεῖ.] Φασὶν ὅτι αἱ Ἀμαζόνες τοὺς γινομένους ἄῤῥενας ἐπήρουν. ὅθεν πολεμοῦντες [αὐταῖς] οἱ Σκύθαι, καὶ βουλόμενοι αὐτὰς ἐξαπατῆσαι, ἔλεγον ὅτι συνέσονται αὐταῖς [εἰς] γάμον ἀπήρτιοι καὶ οὐ λελωβημένοι, ὡς τῶν ἐκείνων ἀνδρῶν λελωβημένων ὄντων. ἐξ ὧν ἀποκριθεῖσα ἡ ἡγεμὼν τῶν Ἀμαζόνων, Ἄριστα, φησι, χωλὸς οἰφεῖ, ἀντὶ τοῦ συνουσιάζει.

3. Ἀκεσίας ἰάσατο.] Ἐπὶ τῶν ἐπὶ τὸ χεῖρον ἰωμένων. καὶ Ἀριστοφάνης· Ἀκεσίας τὸν πρωκτὸν ἰάσατο.

4. Ἀκκίζεσθαι.] Ἀκκὼ γυνή τις ἐπὶ μωρίᾳ διαβαλλομένη, ἥτις ἐσοπτριζομένη, τῇ οἰκείᾳ σκιᾷ ὡς ἑτέρᾳ διελέγετο.

5. Ἄκουε τοῦ τέτταρα ἔχοντος ὦτα.] Ἐπὶ τῶν πολλὰ εἰδότων καὶ πολλὰ ἀκουόντων· τὸν γὰρ Ἀπόλλωνα Λακεδαιμόνιοι τετράωτον ἵδρυσαν.

6. Ἀκίνητα κινεῖς.] Ὅτι οὐ δεῖ κινεῖν, οὐ βωμοὺς, οὐ τάφους.

7. Ἀκεσταίου καὶ Ἑλικῶνος ἔργα.] Ἐπὶ τοῦ θαύματος ἀξίων. οὗτοι γὰρ τῆς

CENTVRIA II.

1. CHARETIS pollicitationes.] In eos qui largè promittunt. Chares enim Atheniensium dux multa ac facilè promittere solitus.

2. Optimè claudus virum agit.] Ferunt Amazonas masculos ex se natos claudos fecisse. Cumque bellum illis esset cum Scythis, illi decipere eas conati, dixerunt, vt si secum nuptiis iungerentur, cum claudis minimè rem fore, quòd claudi apud illas viri essent. Quibus Amazonum dux sic respondit: *Optimè claudus subat*, hoc est, congreditur.

3. Acesias curauit.] De in deterius curantibus. Aristophanes: *Acesias podicem curauit.*

4. Accissare.] Acco mulier quædam notæ stultitiæ fuit, quæ speculo inspecto, cum vmbra sua tamquam altera colloquebatur.

5. Ausculta cui quattuor sunt aures.] De multa cùm videntibus, tum audientibus. Apollinis enim statuam quattuor auribus Lacedæmonij collocarunt.

6. Non mouenda moues.] Non decere præcipit neque aras, neque sepulcra mouere.

7. Acesæi & Heliconis opera.] De admiratione dignis. Illi enim primi Miner-

CENT. II.

2. Pro ἐξαπατῆσαι est in Pantinianis membranis ἐξαπατῆσαι.

5. De Apolline quater aurito à Spartanis culto ex Sosibio Zenobius Centuria I. Adagio 54.

7. Πολιά-

Mineruæ Poliadis peplum texuerunt.

8. Cotem pascis.] In voraces multiq; cibi homines, nihil verò incrementi addentes. Tale illud: *Per annulum trahendus es.*

9. Sermo sine capite.] De rebus imperfectis dici solitum. Plato: *Sermonem absque capite libens dimittam.*

10. Summo digito attingere.] De iis quæ non accuratè sunt elaborata.

11. Salem & mensam caue transgrediaris.] Nota parœmia. His enim amicitia conciliatur.

12. Sal non inest illi.] In hominem iniucundum atque insipidum.

13. Alij laborarunt, alij fructum ceperunt.] De iis qui præter spem aliorum bona consequuntur.

14. Atqui non est apud aram consultandum.] Non esse inter agendum consultandum. Hostias enim adducentes, non post litata deliberant.

15. At non denuò vulpes.] Exaudiendum, Capitur. In maleuolos dictum.

16. Aliud noctua, aliud cornix sonat.] De iis qui inter se dissentiunt; imò cum melioribus contendunt.

17. Vulpinari cum alia vulpe.] In eos qui decipere conantur æquales.

18. Vulpes donis non corrumpi-

πολιάδος Ἀθηνᾶς πέπλον ἐδημιούργησαν.

8. Ἀκόνην σιτίζεις.] Ἐπὶ τῶν τροφῇ πολλῇ χρωμένων, μηδὲν δὲ εἰς τὸ σῶμα ἐπιδιδόντων. ὅμοιον, Διὰ δακτύλου δεῖ σε ἑλκυσθῆναι.

9. Ἀκέφαλος μῦθος.] Ἐπὶ τῶν ἀτελῆ λεγόντων. Πλάτων· Ἀκέφαλον ἑκὼν καταλίποιμι μῦθον.

10. Ἄκρῳ ἅψασθαι δακτύλῳ.] Ἐπὶ τῶν οὐκ ἀκριβῶς ἠσκημένων.

11. Ἅλας καὶ τράπεζαν μὴ παραβαίνειν.] Δήλη ἡ παροιμία. φίλοι γὰρ ἐκ τούτων γινόμεθα.

12. Ἅλμη οὐκ ἔνεστιν αὐτῷ.] Ἐπὶ τοῦ ἀηδοῦς καὶ ἀνάρτυτου.

13. Ἄλλοι κάμον, ἄλλοι ὤναντο.] Ἐπὶ τῶν παρ' ἐλπίδα τὰ ἀλλότρια κληρονομούντων.

14. Ἀλλ' οὐδὲν δεῖ περὶ τὸν βωμὸν τὰς ἐπινοίας.] Ὅτι οὐ δεῖ ἐν αὐτοῖς τοῖς πράγμασι βουλεύεσθαι. οἱ γὰρ τὰ ἱερεῖα προσάγοντες οὔκουν μετὰ τὸ καλλιερῆσαι βουλεύονται.

15. Ἀλλ' οὐκ αὖθις ἀλώπηξ.] Λείπει τὸ, ἁλώσεται. ἐπὶ τῶν πονηρῶν δέ.

16. Ἄλλο γλαῦξ, ἄλλο κορώνη φθέγγεται.] Ἐπὶ τῶν ἀλλήλοις οὐ συμφωνούντων, ἀλλ' ἐριζόντων τοῖς κρείττοσιν.

17. Ἀλωπεκίζειν πρὸς ἑτέραν ἀλώπεκα.] Ἐπὶ τῶν ἐξαπατᾶν βουλομένων τοὺς ὁμοίους.

18. Ἀλώπηξ οὐ δωροδοκεῖται.]

Ἐπὶ

7. Πολιάδος Ἀθηνᾶς templi, quasi *vrbana* dixeris (Pallas enim *quas condidit arces Ipsa colit*) meminit Strabo lib. IX, & Pausanias in Atticis: etsi diuersa narrẽt de Poliade & Lychno. Vide & Hesych. in Οἰκουρὸν ὄφιν.

9. Platonis verba VI. Legum sunt, qui & in Gorgia, Μὴ ἄνευ κεφαλῆς μῦθον περιίῃ: *Ne sine capite obambulent sermones.*

Ἐπὶ τῶν οὐ ῥᾳδίως δώροις ἁλισκομένων.

19. Ἄλλως ᾄδεις.] Ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων.

20. Ἄλλοισι γλῶσσα, ἄλλοισι δὲ γόμφιοι.] Οἱ μὲν γὰρ λάλοι, οἱ δὲ φάγοι.

21. Ἄλλα μὲν Λεύκωνος ὄνος φέρει, ἄλλα δὲ Λεύκων.] Ἐπὶ τῶν ἀσυμφώνους τοὺς λόγους τοῖς ἔργοις παρεχομένων. Λεύκων γάρ τις γεωργὸς, μέλιτος ἀσκοὺς εἰς φορμὸν ἐμβαλὼν, ἐκόμιζεν εἰς Ἀθήνας, κριθὰς τοῖς φορμοῖς ἐμβαλὼν, ὡς ὀλίγον εἰσπραχθησόμενος τέλος. τοῦ δὲ ὄνου πεσόντος, οἱ τελῶναι βοηθῆσαι βουλόμενοι, ἔγνωσαν ὅτι μέλι ἐστὶν, καὶ τοῦτο ἔφησαν.

22. Ἄλλην μὲν ἐξηντλοῦμεν, ἡ δ᾽ ἐπεισρέει.] Ἐπὶ τῶν πονούντων καὶ πλέον οὐδὲν ἀνυόντων.

23. Ἀμεινόνων οἰωνῶν τυχεῖν.] Ἐπὶ τῶν ἐκ κακῶν εἰς ἀγαθὰ μεταβαινόντων.

24. Ἅμ᾽ ἔπος, ἅμ᾽ ἔργον.] Ἐπὶ τῶν ὀξέως καὶ ταχέως ἀνυομένων.

25. Ἀμελοῦς γωνία.] Ἐπὶ τῶν ῥαθύμως καὶ ἀργῶς καθημένων. ἔστι γὰρ χωρίον Λιβύης ἐν ἀποκρύφῳ, Ἀμελοῦς γωνία καλούμενον.

26. Ἀμουσότερος Λειβηθρίων.] Ἐπὶ τῶν ἀπαιδεύτων. Λειβήθριον γὰρ ὄρος Πιερικὸν, οὔτε μέλους ἁπλῶς, οὔτε ποιήματος ἔννοιαν λαμβάνον.

27. Ἄμμον μετρεῖν.] Ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων.

28. Ἀνέμους θηρᾶν ἐν δικτύοις.] Ἐπὶ τῶν ὁμοίων.

tur.] De iis qui muneribus non facilè inescantur.

19. Frustrà canis.] De frustrà laborantibus.

20. Aliis lingua, aliis molares.] Illi enim loquaces; hi voraces.

21. Altera Leucon ait, sed & altera portat asellos.] In eos quorũ dictis res non respondent. Leucon enim rusticus melle plenos vtres sportæ impositos Athenas deportabat, hordeo superiniecto, vt modicum penderet vectigal. Cadente verò ad terram asello, publicani opem ferre volentes, mel latere agnouerunt, & hoc vsi sunt Prouerbio.

22. Aliam exhausimus, alia rursum affluit.] De laborantibus, nihilque proficientibus.

23. Feliciores aues nancisci.] De iis qui è malis ad bona perueniunt.

24. Dictum & factum.] De citò ac celeriter absoluentibus.

25. Amelus angulus.] In negligenter ac supinè agentes. Est enim in obscuro angulo situs Africæ vicus, qui [ab ignauia] Ἀμελοῦς γωνία dicitur.

26. Indoctior Libethriis.] In indoctos iactatum. Mons enim Pierius est Libethrion, neque cantus omnino, neque carminis sensum percipiens.

27. Arenam metiri.] De rebus quæ fieri nequeant.

28. Ventos retibus captare.] Similis superiori Parœmia.

29. Simul

21. Ὡς ὀλίγον.] Alter cod. εἰς ὀλίγα. & mox, βοηθοῦντες.

31. Ἀμαρ-

29. Simul atque misertum est, periit gratia.] In eos apud quos citò beneficij intercidit memoria.

30. Nos quondam fuimus.] Ἄμμες ποτ' ἦμεν. Laconum cōcentus ac dialectos, pro, *Nos quondam fuimus.* Tribus enim choris canentibus, senes quidem sic accinebant; viri verò & ætate florentes, *Nos sumus [fortes:]* pueri autem & adolescentes: *Nos erimus aliquando fortiores.*

31. Piscator ictus sapiet.] In eos qui commisso delicto agnoscunt & sapiunt. Piscator enim captos pisces manibus contrectauit; atque ictus, Sapiam, inquit. Simile illi Hesiodio:

— *Nam factum nouit & excors.*

32. Corrupisti vinum infusa aqua.] In eos qui bonis miscent deteriora. Polyphemi verba sunt ad Vlyssem, in Cyclope.

33. Capra Scyria.] De iis qui benefacta pòst euertunt. Hæc enim cùm quis eam mulserit, euertit mulctram.

34. Sal abiit illuc vnde dimanauerat.] Mercator quidam salem vehens, & somno captus, illum amisit hausta per sentinam aqua. Dicitur in eos qui quæ lucrifecerint, vel acceperint, perdunt.

35. Repariazarunt.] In eos quos pacti alicuius pœnitet. Parij enim Atheniensibus dedituros vrbem suam pacti, posteà resilierunt.

29. Ἅμ' ἤλεηται, καὶ τέθνηκεν ἡ χάρις.] Ἐπὶ τῶν ταχέως ἐπιλανθανομένων τῆς χάριτος.

30. Ἄμμες ποτ' ἦμεν.] Λακωνικὴ παραβολὴ, ἀντὶ τοῦ, Ἡμεῖς ποτ' ἦμεν. τριῶν γὰρ χορῶν ὄντων, ὁ μὲν τῶν παλαιῶν, τοῦτ' ἔλεγεν· ὁ δὲ τῶν νεωτέρων καὶ ἀκμαζόντων, Ἄμμες δέ γ' ἦμεν, [αἰ δὲ ὅτι ἐὰν βλέπει τόθε λῆις αὐγάσδεο·] ὁ δὲ τῶν νηπίων καὶ οὔπω ἀκμαζόντων, Ἄμμες δέ γ' ἐσόμεθα πολλῶν κάῤῥονες.

31. Ἁλιεὺς πληγεὶς νοῦν οἴσει.] Ἐπὶ τῶν μετὰ τὸ ἁμαρτῆσαί τινος πράγματος συνιέντων. ἁλιεὺς γὰρ, ἁλισκομένους ἰχθῦς μεταχειρίζετο, καὶ ποτὲ πληγεὶς· Νοῦν οἴσω, φησίν· ὅμοιον δέ ἐστι, τῷ παρ' Ἡσιόδῳ· — Ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.

32. Ἀπώλεσας τὸν οἶνον, ἐπιχέας τὸ ὕδωρ.] Ἐπὶ τῶν τοῖς καλοῖς τὰ χείρονα προσμιγνύντων· ἐν Κύκλωπος γὰρ δράματι, οὕτω φησὶ πρὸς Ὀδυσσέα Πολύφημος.

33. Αἲξ Σκυρία.] Ἐπὶ τῶν τὰς εὐεργεσίας ἀνατρεπόντων. ἀνατρέπει γὰρ τὸ ἀγγεῖον ἀμελχθεῖσα.

34. Ἁλῶν δὲ φόρτος ἔνθεν ἦλθεν, ἔνθ' ἔβη.] Ἔμπορός τις ἅλας ἄγων, καὶ καθευδήσας, ἀπώλεσεν αὐτὸ τῆς ἀντλίας ἐπαναστάσης. λέγεται οὖν ἐπὶ τῶν τὰ, ἅπερ προσεπόρισαν καὶ ἐχαρίσαντο, ἀπολλυόντων.

35. Ἀνεπαρίασαν.] Ἐπὶ τῶν μεταγινωσκόντων ἐπί τινι. οἱ γὰρ Πάριοι ὁμολογήσαντες παραδώσειν Ἀθηναίοις τὴν πόλιν, ὕστερον μετέγνωσαν.

36. Ἁ φιλο-

31. ἁμαρτῆσαι.] In altero libro ἁμαρτῶν. Et statim παρ' Ὁμήρῳ. Sed hoc verius est.

36. Πειρ·

36. Ἁ φιλοχρηματία Σπάρταν ἑλοι, ἄλλο δὲ οὐδέν.] Ἐπὶ τῶν ἐκ ἁπαντὸς κερδαίνειν πειρωμένων. ἔφησε γὰρ ὁ θεὸς Σπαρτιάταις, τότε ἀπολεῖσθαι, ὅταν ἀργύρειον καὶ χρυσίον τιμήσωσιν.

37. Ἀθηνᾷ τὴν αἴλουρον.] Ἐπὶ τῶν συγκρινόντων τὰ ἥττονα τοῖς κρείττοσιν. ὡς εἴ τις διὰ γλαυκότητα, τῇ Ἀθηνᾷ τὴν αἴλουρον συμβάλλοι.

38. Ἀττικοὶ τὰ Ἐλευσίνια.] Ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτοὺς συλλεγομένων καὶ πραττόντων τι ἀπόρρητον. κρύφα γὰρ κἀκεῖνα ἐτέλουν.

39. Αὐτῷ κανῷ.] Ἐπὶ τῶν ἄρτι τι λυμαινομένων. τὰ γὰρ δεῖπνα ἐπὶ κανῷ κομιζόμενα ἥρπαζόν τινες αὐτῷ κανῷ.

40. Ἑστίᾳ θύειν.] Ἐπὶ τῶν κρύφα πραττόντων. οἱ γὰρ Ἑστίᾳ θύοντες, οὐδὲν ἐξέφερον τῆς θυσίας.

41. Ἀφύας πῦρ.] Ἐπὶ τῶν τέλος ὀξὺ λαμβανόντων. τάχιστα γὰρ ἡ ἀφύα ἕψεται.

42. Ἀτρέως ὄμματα.] Ἐπὶ τῶν τὰ πάντα ὁρώντων. καὶ οὐκ ἔστι λαθεῖν, οἱονεὶ ἄτρεπτα καὶ σκληρά. εἴρηται δὲ ἐπεὶ οὐκ ἔλαθε Θυέστης μοιχεύων τὴν γυναῖκα αὐτοῦ. ἀλλὰ δειπνοῦντι, τὰ τέκνα αὐτοῦ εἰς βρῶσιν παρέθηκεν.

43. Ἅιδου πρωκτῷ περιπέσοις.] Δῆλον.

44. Ἀετὸν κάνθαρος μαιεύεται.]

36. Ceperit vna fames auri Spartam, ast aliud nil.] In eos qui è re quauis lucrum sectantur. Apollo enim Spartanis sic respondit, tum demum perituros, cùm in pretio aurum argentumque haberent.

37. Mineruæ felem.] In eos qui deteriora cum melioribus componunt: vt si quis glaucos ob oculos felem Palladi conferat.

38. Attici Eleusinia.] Qui inter se coëuntes secreti quid agunt. Secretò enim & occultè sacra illa peragebant.

39 Cum ipso canistro.] In omnia simul absumentes. Cenam enim canistro illatam quidam rapiebant, cum ipso adeò canistro.

40. Vestæ sacrificare.] De iis qui arcana peragunt. Vestæ enim sacra facientes nihil de hostia efferebant.

41. Aphyas ignis.] De rebus citò absolutis. Coquitur enim celerrimè aphya.

42. Atrei oculi.] quasi dicas torui ac rigidi. De omnia cernentibus, quósque nihil fugit. Hinc dictum, quòd Thyestes, qui vxorem eius adulterabat, ipsum latere minimè potuerit, vt cui filios epulandos apposuerit Atreus.

43. In Orci podicem incidas.] Notum Prouerbium.

44. Aquilæ scarabæus obstetricatur.]

36. Πειρωμένων. Fortè rectiùs πραγματευομένων. Et 37. συμβάλοι, alibi legebatur.
38. Sup. Cent. I. Adag. 51. de iisdẽ sacris.
39. Ἄρδην λυμαινομένων rectiùs in Zenobio legas, quem vide. Sequens Adagium loco non suo positum, nisi legas ὅμοιον τοῖς addasque explanationem, quam in Ἑστίᾳ θύειν adhibet infrà Cent. IV.
42. Ἐπεὶ οὐκ ἔλαθε.] In Pantini M. S. ἤδη δὴ οὐκ ἔλαθε.

46. Depra-

catur.] De iis qui iniuriam ab aliquo accipiunt. Aquilæ enim oua scarabeus euertendo corrumpit.

45. Ductus per phratores canis.] De repertis vbi non oportet, ac punitis. Canis enim in Phratriis repertus supplicio afficiebatur.

46. Pura à nuptiis.] De castis mulieribus. Per ironiam verò de impudicis matronis. *Simile illud: *Canistrum Deæ fert.*

47. Rus ciuitas.] In eos qui leges non seruant. Epicharmus: *E ciuitate rus facis.*

48. Luscinię garrulis locis insidentes.] In homines nugaces ac garrulos.

49. Forum lupinum.] De mercibus citò venditis. Ducta ab animante rapace tralatione.

50. Leontini semper apud crateres.] In eos qui iisdem semper dediti. Leontini enim Siciliæ populi poculis valdè addicti. Phalaris autem eos vbi deuicit, in crateras [Ætnæ] proiecit. Hinc ortum Prouerbium.

Ὑπὸ τῶν κακῶς ὑπό τινων παθόντων. τὰ γὰρ ὠὰ τοῦ ἀετοῦ ἀφανίζει κυλίων ὁ κάνθαρος.

45. Ἀγόμενος διὰ φρατόρων κύων.] Ἐπὶ τῶν ὅπου μὴ δεῖ εὑρισκομένων καὶ τιμωρουμένων. ἐν γὰρ τοῖς φράτορσι κύων εὑρεθεὶς, τιμωρεῖται.

46. Ἁγνὴ γάμου.] Ἐπὶ τῶν σωφρόνων γυναικῶν. εἰρωνικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν μὴ σωφρόνων. *Τὸ κανοῦν τῆς θεοῦ φέρει. *Αἱ γὰρ εὐναὶ ἔφερον.

47. Ἀγρὸς ἡ πόλις.] Ἐπὶ τῶν παρανομούντων. Ἐπίχαρμος· Ἀγρὸν τὴν πόλιν ποιεῖς.

48. Ἀηδόνες λέσχαις ἐγκαθήμεναι.] Ἐπὶ τῶν ἀδολεσχούντων.

49. Ἀγορὰ λύκιος.] Ἐπὶ τῶν ταχέως πιπρασκομένων. ἐκ μεταφορᾶς τοῦ ζώου· ἁρπακτικὸν γάρ.

50. Ἀεὶ Λεοντῖνοι περὶ τοὺς κρατῆρας.] Ἐπὶ τῶν ἀεὶ τοῖς αὐτοῖς ἐγκειμένων. οἱ γὰρ ἐν Σικελίᾳ Λεοντῖνοι περὶ [τοὺς] πότους ἐσχόλαζον. Φάλαρις δ' αὐτοὺς καταπολεμήσας, εἰς τοὺς κρατῆρας ἔρριψεν· ἀφ' οὗ ἡ παροιμία.

51. Αἱ Οἰδι-

---

46. Deprauatus locus videatur ac mutilus, legendumq; ὅμοιον τὸ, Κανοῦν τῆς θεοῦ φέρει. Et mox: Αἱ γὰρ κανηφόροι. de quibus virginibus Theocriti interpres Idyll. β. nupturas nimirũ virgines, etiam Dianę placandę gratia, ne eam offenderent atque in se irritarent, quòd virginitatem suã essent amissuræ, κανηφορεῖν, id est, sacra quædam in canistris condita & occultissima ferre solitas. Nam Cereris Canephori incedebant pomparũ ritu, de quibus Cicero in Verrem De signis, & 1. Offic. Ad hæc Mineruæ, vt Pausanias in Atticis. Iunonis quoque passus grauis ac lentus: Horatius Sat. III. lib. I; —*sæpè velut si*
Iunonis sacra ferret ———

Et Sat. VIII. lib. II.

——— *vt Attica virgo*
Cum sacris Cereris.

Ad quem incessum respexisse credo Maronem, cùm ait:

En egó quæ diuûm incedo regina.

48. λέσχαις.] Λέσχαι alibi lego. Erasmus reddit *nugis insidentes*, Hen. Stephani ingratiis, hîc, & in Thes. L. Græcæ. Mallet tamen ille λόχμαις legi. Equidem nihil demuto. Dictum enim videtur dum verbosiùs in exedris ac circulis docti homines confabulantur.

50. De Phalaridis facto Ouidius:

Et pronos currus medio cratere recepit.

52. Lacu-

51. Αἱ Οἰδίποδος ἀραί.] Ἐπὶ τῶν μεγάλως δυστυχούντων.

52. Αἱ λαχάνων προσθῆκαι.] Ἐπὶ τῶν μηδὲν ὠφελούντων. ὅμοιον τὸ· Δαιδάλου πτερά.

53. Αἰσχύνομαι τὴν φιλότητα γηράσκων ἵππος ὑπὸ ζυγὸν, θήλειάν τε τροφὴν ἔχων ὁρᾶσθαι.] Ἐπὶ τῶν παρ' ἀξίαν τι ὑπομενόντων ἕνεκα τροφῆς.

54 Ἀεὶ τὰ πέρυσι βελτίω.] Ἐπὶ τῶν κατόπιν ἐν τοῖς χερσὶ γινομένων. ταπεινούμενοι γὰρ Ἀθηναῖοι καὶ τὰ Μακεδονικὰ, ἐπεφώνουν τι τοιοῦτον.

55. Αἰγύπτου γάμος.] Ἐπὶ τῶν ἀλυσιτελῶς γαμούντων.

56. Ἀλεῦ ἀπὸ μείζονος ἀνδρός.] Παραινετικὴ ἡ παροιμία.

57. Ἄλλο γένος κώπης.] Ἐπὶ τῶν περὶ τὸ ἦθος ἐνηλλαγμένων. Ἡρακλῆς γὰρ διαπεραιούμενος ἐπὶ τὰς Ἐρυθείας βοῦς, ἱστίῳ τῇ λεοντῇ ἐχρήσατο, ἱστῷ δὲ τῷ ῥοπάλῳ· ἐφ' ᾧ καὶ ἐλέχθη.

58. Ἄλλη τορέλλη.] Σκῶμμα γερόντων. ἐκ τοῦ τορὸς γίνεται.

59. Ἄκουε τὰ ἀπὸ καρδίας.] Ἐπὶ τῶν ἀπαρακαλύπτως ἃ φρονοῦσι διεξιόντων.

60. Ἀλλότρια βάλλειν.] Ἐπὶ τῶν ἀποτυγχανόντων ἢ ἐν τῷ κυβεύειν, ἢ ἐν ἄλλῳ τινί.

51. Oedipi imprecationes.] In vehementer infelices.

52. Holerum additamenta.] De iis quæ nihil prosunt. Simile: *Dædali alæ.*

53. Reuercor familiaritatē equus senescens sub iugo, fruensque victu muliebri.] De iis qui indigna se patiuntur escæ gratia.

54. Semper superiora meliora.] De iis quę sequenti tempore vel pòst incidunt. Afflicti enim Athenienses rebus Macedonicis, tum eiusmodi iactabant sermones.

55. Ægypti nuptię.] In eos qui infelices contraherent nuptias.

56. Maiorem vitato virum.] Paræneticum Prouerbium.

57. Aliud remi genus.] De iis qui mores mutarunt. Hercules enim ad Eritheas boues adnauigās, leonina pelle pro velo est vsus, claua autem pro malo. Vnde natum Prouerbium.

58. Alia torella.] Conuitium senum. ex voce τορὸς productum.

59. Audi quæ ex animo dicuntur.] De iis qui apertè ex animi sententia res proferunt.

60. Aliena iacere.] In eos qui in aleæ ludo, vel alia in re aberrant.

61. Aquam

52. Lacunam sic expleui: ὅμοιον τὸ· Δαιδάλου πτερά.

53. Tragici esse alicuius apparet.

54. Puto pugna ad Chæroneam id accidisse. Plutarch. legendus.

56. Ἀνδ. habet Palat. & Pantini liber, malè, pro Ἀλεῦ, ab ἀλεύομαι. De hoc Eras. in Adagio: *Porrò à Ioue & fulmine.* & Suidas.

57. Ἔθος Pantini codex pro ἦθος. Lebes, quo pro nauigio vsus Hercules, describitur à Macrobio lib. v. Satur. cap. xv. & Episandro apud Athenæum lib. xi. Dipnos.

58. Prouerbij nemo meminit, ac ne Lexica quidem extra Hesychium: τορέλλη ἐπιφώνημα θρηνητικὸν, σὺν αὐλῷ Θρακικόν: & in Apostolio integro lego, τορὸς, στερός.

59. Citat Lucianus in Ioue Tragœdo, & Plut. in discr. adulat. & amici.

61. Aquam frustrà consumis.] In vanè loquaces & garrulos. Ductũ ab iis qui in foro ad aquam causas perorarent.

62. Alij seminant, metent alij.] Notum Adagium.

63. Oleastro infructuosior.] De inutilibus. Oleaster enim arbor siluestris, fructus est expers.

64. Mus nunc picem gustat.] In eos qui recèns mala experiuntur. In picem enim mus incidens acerba perpetitur.

65. Vtre terrere.] In temerè formidantes.

66. Astris notare.] De iis qui eminùs quid mente concipiunt. Ductum à nauigantibus.

67. Atlas cælum.] De iis qui negotia magna suscipiunt, & in malum incidunt.

68. Harmodij melos.] De Scoliis: Scolia namque solebat pangere carmina. Simile illud: *Admeti carmen.*

69. Arcadiam me poscis.] De magna & inutilia postulantibus.

70. Vrsi præsentis vestigia quæris.] In timidos venatores.

71. Antiquior Ibyco.] In simplices. Hic enim imperare cùm posset, abiit ad exteros.

72. Semper seni iuuenculam subiice.] Hoc est, senioribus vxorem dandam iuuenculam.

61. Ἄλλως ἀναλίσκεις ὕδωρ.] Ἐπὶ τῶν ματαιολογούντων. ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς δικαστηρίοις πρὸς ὕδωρ λεγόντων.

62. Ἄλλοι μὲν σπείρουσιν, ἄλλοι δὲ ἀμήσουσι.] Φανερόν.

63. Ἀκαρπότερος ἀγρίππου.] Ἐπὶ τῶν ἀνωφελῶν. φυτὸν γάρ ἐστιν ὁ ἄγριππος, ἄκαρπον.

64. Ἄρτι μῦς πίσσης γεύεται.] Ἐπὶ τῶν νεωστὶ πεῖραν τῶν κακῶν λαμβανόντων. τὸ γὰρ ζῷον εἰς πίσσαν πίπτον δεινὰ πάσχει.

65. Ἀσκὸν μορμολύττεσθαι.] Ἐπὶ τῶν μάτην φοβουμένων.

66. Ἄστροις σημαίνεσθαι.] Ἐπὶ τῶν ἐκ μακροῦ τι ὑπονοούντων. ἀπὸ τῶν πλοϊζομένων ἡ παραβολή.

67. Ἄτλας τὸν οὐρανόν.] Ἐπὶ τῶν μεγάλοις τισὶ πράγμασιν ἐπιβαλλομένων, καὶ κακῷ τινι περιπιπτόντων.

68. Ἁρμοδίου μέλος.] Ἐπὶ τῶν σκολιῶν. σκολιὰ γὰρ μέλη ᾖδε. ταυτὸ δὲ καὶ τὸ, Ἀδμήτου μέλος.

69. Ἀρκαδίαν μ' αἰτεῖς.] Ἐπὶ τῶν μεγάλα ἢ ἀσύμφορα αἰτούντων.

70. Ἄρκτου παρούσης τὰ ἴχνη ζητεῖς.] Ἐπὶ τῶν δειλῶν κυνηγῶν.

71. Ἀρχαιότερος Ἰβύκου.] Ἐπὶ τῶν εὐήθων. οὗτος γὰρ τυραννεῖν δυνάμενος, ἀπεδήμησεν.

72. Ἀεὶ γέροντι νέαν ἐπιβάλλειν κούρην.] Τοῖς πρεσβυτέροις νέαν συνδυάζειν.

73. Ἀλω-

---

64. Pulcrè Theocritus Idyll. 14.
Νῦν δὲ πόθ' ὡς μῦς, φαντὶ Θυώνιχε, γεύμεθα πίσσας.

Adag. seq. 65. μορμύττεσθαι est in Pantini cod.

66. Suidas τεκμαίρεσθαι, à quo mutuatus Eustathius in libro v. Odyss. Quid si de asteriscis intelligas, quibus insigniebantur loca auctorum, cui contrarium ὀβελίζειν?

73. In

73. Ἀλώπηξ τὸν βοῦν ἐλαύνει.] Ἐπὶ τῶν δολερῶν καὶ μικρῶν, ὅμως δὲ μεγάλους καταγωνιζομένων [ἄφρονας.]

74. Ἄκις ποταμός.] Ἐπὶ τῶν ἄγαν ψυχρῶν. ψυχρὸς γάρ ἐστιν οὗτος.

75. Ἀλλότριον ἀμᾷς θέρος.] Ἐπὶ τῶν καταλιπωρουμένων ἐν τοῖς ἀλλοτρίοις, ἢ τὰ ἀλλότρια καρπουμένων.

76. Ἄλλοτε μητρυιὴ πέλει ἡμέρα, ἄλλοτε μήτηρ.] Ἐπὶ τῶν ποτὲ μὲν εὐημερούντων, ποτὲ δὲ δυσημερούντων.

77. Ἅμα δίδου καὶ λάμβανε.] Ὅταν πρὸς ἄπιστον συναλλάσσωμεν.

78. Ἀξία ἡ κύων τοῦ θρόνου.] Ἐπὶ τῶν παρ᾽ ἀξίαν τινὸς τυγχανόντων.

79. Ἀργεία φορά.] Ἐπὶ τῶν συκοφαντῶν. οἱ γὰρ Ἀργεῖοι φιλόδικοι.

80. Ἀττικὴ πίστις.] Ἐπὶ τῶν πιθανῶν καὶ πιστῶν καὶ εὐόρκων. ἱδρύσαντο γὰρ οἱ Ἀττικοὶ ἱερὸν Πίστεως.

81. Ἀργυρέαις λόγχαις μάχου, καὶ πάντων κρατήσεις.] Ἀντὶ τοῦ, διὰ χρυσοῦ πάντας νικήσεις. Φιλίππῳ δὲ ἐδόθη τοῦτο χρησμὸς, αἰνιττομένου τοῦ θεοῦ, ὡς διὰ προδοσίας πάντων κρατήσει.

82. Ἄκων μὲν, ὡς Ζεὺς οἶδεν.] Ἐπὶ τῶν ἀκόντων ὑπισχνουμένων τι.

83. Ἀπὸ γραμμῆς αὐτῆς.] Ἐκ μεταφορᾶς τῶν τρεχόντων.

73. Vulpes bouem agitat.] In dolosos & exigui corporis, qui tamen magnos deuincunt [stolidos.]

74. Acis fluuius.] De valdè frigidis. Gelidissimus enim hic fluuius.

75. Messem metis alienam.] In negligenter agentes aliorum negotia; vel de iis qui ex alienis fructum capiunt.

76. Ipsa dies quandoque parens, quandoque nouerca est.] De iis qui aliquando prosperos, aliquando infaustos experiuntur dies.

77. Simul & da, & accipe.] Quando ad infidum verba facimus.

78. Canis dignus sede.] In eos qui præter meritum quid nanciscuntur.

79. Argiua collatio.] In sycophãtas & calũniatores. Contẽtiosi enim Argiui.

80. Attica fides.] De probabilibus, fide dignis, minimeque periuris. Attici enim Fidei fanum erexerunt.

81. Argenteis pugna telis, atque omnia vinces.] Hoc est, auro omnes expugnabis. Oraculum est Philippo datum, obscurè dicente Apolline, proditionibus omnia superaturum.

82. Inuitus quidẽ, vt Iupiter nouit.] In eos qui inuitè aliquid promittũt.

83. Ab ipsa linea.] Ductum à cursoribus stadij.

84. Deus

---

73. In Pant. μεγάλα legitur.

74. Siciliæ fluuius ex Ætna teli impetu decurrens, vnde illi nomen, vt docet Eustathius Iliad. ἀκίς enim Græcis telum est. Meminit Theocritus, & interpres, Ouidius, Plinius, & Seruius.

75. Καρπουμένων lego in Pantini libro, pro καρπουμένων.

79. Φορά.] *Tributum, collatio, prouentus.* Sed de mendo suspecta hîc vox. Suidas enim sic habet: Ἀργεῖοι φῶρες. *Argiui fures*. quod meliùs in sycophantas quadret.

81. Versus erit si ita legis:
Ἀργυρέαις λόγχαισι μάχου, καὶ πάντα κρατήσεις.

84. Pro

84. Deus ex machina apparens.] De iis qui nec-opinato opem allaturi producuntur. In Tragœdiis enim subitò Dij in scena apparebant.

85. Veritatis simplex sueuit esse oratio.] De vera narrantibus vsurpatũ.

86. Alcinoi apologus.] De longis & anilibus fabulis.

87. Totus echinus asper.] In homines difficiles ac morosos: præcipuè verò in improbos & eunuchos.

88. Vulturum ritu.] In eos qui ob hereditatis spem, vel lucri gratia aliquibus assident. Vulturum enim est cadaueribus assidere.

89. Rumpetur tensus funiculus.] De iis qui vi ac necessitate adacti quid moliuntur. Lucianus: *Ac vide ne iuxta Prouerbium abrumpamus, dum nimium tendimus, funiculum.*

90. Dicere multa graue est sapientem apud insipientes.] Notus Adagij sensus.

91. Areopagita.] De seueris, taciturnis, ac nimis grauibus.

92. Imprecationis sacrum.] De multa precantibus aut bona aut mala.

93. Argenti fontes loquuntur.] In indoctos, sed ob nimiam opulentiam liberè & confidenter loquentes.

84. Ἀπὸ μηχανῆς θεὸς ἐπιφανείς.] Ἐπὶ τῶν ἀπροσδοκήτως ἐπ' ὠφελείᾳ τινὶ ἀναφαινομένων. ἐν γὰρ τραγῳδίαις, θεοὶ ἐξ ἀφανοῦς ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐφαίνοντο.

85. Ἁπλοῦς ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας ἔφυ.] Ἐπὶ τῶν τῇ ἀληθείᾳ χρωμένων.

86. Ἀπόλογος Ἀλκινόου.] Ἐπὶ τῶν φλυάρων καὶ μακροὺς ἀποτεινόντων λόγους.

87. Ἅπας ἐχῖνος τραχύς.] Ἐπὶ τῶν δυσκόλων, καὶ δυστρόπων· ἐξαιρέτως χρειώδες, ἐπὶ τῶν κακῶν τινῶν ἢ εὐνούχων.

88. Ἅπερ οἱ γῦπες.] Ἐπὶ τῶν διὰ κληρονομίαν ἢ ὅλως κέρδος οἱονοῦν παρεδρευόντων τισίν. οἱ γὰρ γῦπες, τοῖς θνησιμαίοις παρεδρεύουσιν.

89. Ἀποῤῥαγήσεται τεινόμενον τὸ καλώδιον.] Ἐπὶ τῶν βίᾳ τι καὶ ἀνάγκῃ ποιούντων. Λουκιανός, Καὶ ὅρα μὴ κατὰ τὴν παροιμίαν, ἀποῤῥήξωμεν πάνυ τείνουσαι τὸ καλώδιον.

90. Ἀργαλέον φρονέοντα παρ' ἄφροσι πόλλ' ἀγορεύειν.] Φανερόν.

91. Ἀρεοπαγίτης.] Ἐπὶ τῶν σκυθρωπῶν καὶ σιωπηλῶν καὶ ὑπερσέμνων.

92. Ἀρᾶς ἱερόν.] Ἐπὶ τῶν πολλὰ ἀρωμένων ἢ ἐπὶ χρηστοῖς ἢ φαύλοις.

39. Ἀργύρου κρῆναι λαλοῦσιν.] Ἐπὶ τῶν ἀπαιδεύτων μὲν, δι' ὑπερβολὴν δὲ πλούτου παῤῥησιαζομένων.

94. Ἀρχὴ

84. Pro ἀναφερομένων ex Apostolio V. C. Pantini reposui ἀναφαινομένων.

85. Euripidis est in Phœnissis, citatque Seneca epist. XLIX.

86. Meminit Plato libro de Rep. x. & Iulius Pollux, & Aristot. lib. 3. Rhet. ibidemque Interpretes. Sumtum autem ex Homeri Odyssea. Μακρῶν λόγων lego in Pantiniano. Palat. verò: *De futilibus & sermones prolixiùs extendentibus.*

87. Κακῶν τινῶν.] Apostolius κακῷ τινι. fortè κακοήθων.

88. Suidas ἄπειροι γῦπες, vertitque Germanus addito asterisco, velut hæsitans, *infiniti vultures.* Rectiùs Erasm. ἅπερ γῦπες.

90. Inter Theognidis gnomas refertur.

100. Suprà

94. Ἀρχὴ ἄνδρα δείκνυσιν.] Ἐπὶ τῶν ἐν τῇ ἀρχῇ οἷοί εἰσι φαινομένων.

95. Ἀρχιλόχου πατρίς.] Ἐπὶ τῶν λοιδορούντων. τοιοῦτος γὰρ ὁ Ἀρχίλοχος.

96. Ἄρνα προβάλλει.] Ἐπὶ τῶν πολεμεῖν αἱρουμένων. οἱ γὰρ πόλεμον αἱρεῖν βουλόμενοι, κήρυκα ἔπεμπον ἄρνα ἐπιφερόμενον, ὃν ἠφίει ἔνδον, ἐνδεικνύμενος, κατάβοτον αὐτῶν τὴν οὐσίαν ἔσεσθαι καὶ τὴν πόλιν.

97. Ἀρχὴ ἥμισυ παντός.] Ἐπὶ τῶν εἴς τι προκοπτόντων. παρῆκται δὲ ἐκ τοῦ Ἡσιόδου.

98. Ἀρχύτου πλαταγή.] Ἐπὶ τῶν ἡσυχάζειν οὐ δυναμένων· ὁ γὰρ Ἀρχύτας τέκτων ὢν, ἐπενόησε πλαταγήν, ἣν ἐδίδοσαν τοῖς παιδίοις ἵνα μηδὲν τῶν κατ' οἰκίαν σκευῶν διασαλεύσωσιν.

99. Ἄρχων ἄκουε καὶ δικαίως καὶ ἀδίκως.] Ἐκ τῶν τοῦ Σόλωνος ἐλεγείων παραινετική.

100. Ἀσκῷ φλαυΐζεις.] Ὡς, Τῷ ἀσκῷ μορμύττεις. Μορμολυκείοις ἐκφοβεῖς τὸν λέοντα.

ΕΚΑΤΟΝΤΑΣ Γ.

1. ΑΣΕΒΕΣΤΕΡΟΣ Ἱππομένους.] Διὰ τὸ ἐπὶ θυγατρὶ μύσος. καὶ γὰρ αὐτὴν μοιχευθεῖσαν ἵππῳ συγκατέκλεισε. διὰ τοῦτο καὶ τὴν Κοδριδῶν ἀρχὴν φασι καταλυθῆναι, ἐξ ὧν ἦν ἐκεῖνος.

2. Ἀρχαιότερα τῆς διφθέρας λέγεις.] Ἐπὶ τῶν σαθρά τινα καὶ μωρὰ διη-

94. Magistratus virum monstrat.] De iis qui quales sint in magistratu ostendunt.

95. Archilochi patria.] In conuitiantes. Talis enim Archilochus.

96. Agnum proiicit.] De iis qui bellum capessunt. Qui enim bellũ suscepturi essent, caduceatorem cum agno ablegabat, quem dimittebat intus: significans, ipsorum bona ac ciuitatem deuastatum iri, vt pecudes ibi pascant.

97. Principium dimidiũ totius.] De iis qui aliquò progrediuntur. Sumtum ab Hesiodo.

98. Archytæ crepitaculum.] In eos qui quiescere nequeunt. Archytas enim faber cùm esset, æreum repperit crepitaculũ, quod pueris tradebatur, ne quid interim è domesticis vasis quaterẽt.

99. Imperans audi iusta & iniusta.] Admonitoriũ est è Solonis Elegiis.

100. Vtre terres.] Quale illud, *Vtre territas.* &, *Laruis leonem terres.*

CENTVRIA III.

1. HIPPOMENE magis impius.] Ob scelus eius in filiam. Violatam enim cum equo inclusit. Hinc etiam Codridarum, è quibus oriundus erat, imperium abolitum est.

2. Antiquiora diphthera dicis.] In eos qui rancida quædam, ac delira-menta

100. Suprà Adagio 65. & in Suida Centuria 3. eadem occurrunt. Addit autem Pantini codex hæc vitiosa: οἶκον ἐν τῷ σώματι. Διαμάχῃ δὲ τῷ Ἀσκῷ μορμύττεις. Vide mox: *Vtrem vellis.*

CENT. III.

1. Suidas in Hippomenes disertè commemorat, & in Ibin Naso:

Vtq; nouum passa est genus Hippomeneia pœnæ,
Tractus & Actæa fertur adulter humo.

menta narrant. Antiquissima enim Iouis diphthera, cui singula inscripta fabulantur.

3. Vtrem cædis.] In improuidè quid agentes.

4. Primum non nasci donum est mortalibus: at mox Cùm natus fueris, hinc ostia Ditis adire.] De infeliciter agentibus.

5. Belli principium.] In iniuriam facere conantes.

6. Ignauorum chorus.] De absurda perpetrantibus.

7. Fulgur ex pelui.] De re impossibili ac nihili. Fulgur enim ex aquis ac vasis in parietes contortum vim nullam habet.

8. Fixo cernis oculo.] In eos qui cupidè quid intuentur.

9. Lentè bos.] In eos qui tardè perficiunt.

10. Argi tumulus.] De iis qui grauiter calamitatibus vexantur. Magna enim ibi strages edita.

11. Atticus testis.] De fide digno ac verissimo.

12. Atticus moriens porrigit manum.] In auaros. Lucri enim cupidissimi Athenienses.

13. Atqui è puris paleis frumentum triuisti.] In eos qui boni nihil adipiscuntur.

γουμένων. ἡ γὰρ διφθέρα, ἐν ᾗ δοκεῖ ὁ Ζεὺς ἀπογράφεσθαι τὰ γινόμενα, παμπάλαιος.

3. Ἀσκὸν δαίρεις.] Ἐπὶ τῶν ἀνοήτως τι ποιούντων.

4. Ἀρχὴν μὲν μὴ φῦναι ἐπιχθονίοισιν ἄριστον· Φύντα δ᾽ ὅμως ὤκιστα πύλας Ἀΐδαο περῆσαι.] Ἐπὶ τῶν δυστυχῶς βιούντων.

5. Ἀρχὴ πολέμων.] Ἐπὶ τῶν ἀδικεῖν ἐπιχειρούντων.

6. Ἀργούντων χορός.] Ἐπὶ τῶν ἄτοπά τινα διαπραττομένων.

7. Ἀστραπὴ ἐκ πυελίου.] Ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων καὶ εὐτελῶν. ἡ γὰρ ἐξ ὑδάτων ἢ ἀγγείων ἀστραπὴ ἐν τοῖς τοίχοις γινομένη, οὐδὲν δύναται.

8. Ἀστενὲς ὁρᾷς.] Ἐπὶ τῶν φιληδεύντων τισίν.

9. Ἀτρέμας βοῦς.] Ἐπὶ τῶν βραδέως συντελούντων.

10. Ἄργου λόφος.] Ἐπὶ τῶν σφόδρα συμφοραῖς ἐνισχομένων. φόνος γὰρ πολὺς ἐκεῖ συνέβη.

11. Ἀττικὸς μάρτυς.] Ἐπὶ τοῦ πιστοτάτου καὶ ἀληθεστάτου.

12. Ἀττικὸς ὑπέχει τὴν χεῖρα ἀποθνήσκων.] Ἐπὶ τῶν φιλαργύρων. φιλοκερδεῖς γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι.

13. Ἀτὰρ ἐκ καθαρῶν ἀχύρων, τετρύγηκας σῖτον.] Ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀγαθοῦ μεταλαγχανόντων.

14. Αὐλητοῦ

---

4. Φῦντα δ᾽ ὅμως.] Quid si ὅπως legas?
8. Addit alter codex: Ὥσπερ αἴξ εἰς θάλατταν, & Ἀτενὲς non Ἀστενὲς. Horat. in Od. libro II. — *oculo irretorto*
Spectat aceruos.
quo de multa Lambinus, Læuinus Torrentius, & I. Dousa.
10. Pro Ἄργου λόφος, in Pantini est Ἄργεις λόφοις. Et pòst 12. pro ὑπέχει, ὑποδέχει idem liber.

15. Citat

14. Αὐλητοῦ βίον ζῇς.] Ἐπὶ τῶν ἐξ ἀλλοτρίων βιούντων.

15. Αὐτόματα ὁ θεὸς ἀνίησι τὰ ἀγαθά.] Ἐπὶ τῶν ἀπραγμόνως εὐδαιμονούντων.

16. Αὐτὸς αὑτὸν αὐλεῖ.] Ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς δεικνύντων τοῖς πράγμασιν, ὁποῖοί εἰσιν.

17. Ἑαυτὸν οὐ τρέφων, κύνας τρέφεις.] Ἐπὶ τῶν ἀπορούντων μὲν, ἑτέρους δὲ τρέφειν καταπαγγελλομένων.

18. Αὐτὸς εὗρε τοῦ κακοῦ τὴν πιτύαν.] Οἱονεὶ τὴν πηγήν. ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς κακὰ ἐπισπωμένων.

19. Αὐτὸς ἔφα.] Ἐπὶ τῶν ἀναφερόντων ἃ λέγουσιν, ἐπί τινας.

20. Αὔπιτοι δίκη ἐστὶ θεῶν, οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν.] Ἐπὶ τῶν ἀμοιβῆς τυγχανόντων, ὧν πράττουσιν.

21. Αὐτὰ δι' αὐτῶν.] Ἐπὶ τῶν ἀεὶ τὰ αὐτὰ λεγόντων.

22. Αὐτῷ κρητῆρι γίνη κακά.] Ἐπὶ τῶν οἷς καθ' ἑτέρων βούλονται, τούτοις περιπιπτόντων.

23. Ἄφθονοι Μουσῶν θύραι.] Ἐπὶ τῶν ἥκιστα φθονερῶς διακειμένων ἐν λόγοις.

24. Ἀφ' ὑψηλοῦ μου καταγελᾷς.] Οἷον, πάνυ μου καταγελᾷς. ἐπὶ τῶν ἀφ' ὕψους διαλεγομένων.

25. Ἀχνυμένη σκυτάλη.] Ἐπὶ τῶν λυπηρᾶς ἀγγελίας ἀγγελλόντων. ἐπὶ ξύλου γὰρ ἔθος ἦν εἰλοῦντας τὸ γραφὲν, εἶτ' ἀπειλοῦντας, οἷς ἐβούλοντο πέμπειν. οἱ δὲ

14. Tibicinis vitam viuis.] De iis qui ex alieno viuunt.

15. Vltrò Deus bona ſubiicit.] In eos qui ſine labore diteſcunt.

16. Ipſe ſemet canit.] In eos qui re ipſa, quales ſunt, oſtendunt.

17. Teipſum non alens, canes alis.] De indigentibus, & alios tamen ſe alere iactantibus.

18. Ipſe ſibi mali reperit coagulum.] Hoc eſt, fontem. In eos qui malum ſibi accerſunt.

19. Ipſe dixit.] In eos qui quæ aſſerunt, ad alios, vt auctores, referunt.

20. Iuſtitia alma Deûm, qui regnant culmine Olympi.] De iis qui factis retributionem accipiunt.

21. Eadem per eadem.] In eos qui eadem identidem repetunt.

22. Ipſo cratere contingunt mala.] In eos qui quæ aliis moliuntur mala, iis ipſi inuoluuntur.

23. Candidæ Muſarum fores.] De iis qui minimè aliis litteras inuident.

24. E ſublimi rides me.] Hoc eſt, valdè me irrides aut contemnis. Ductum ab iis qui de ſuperiore loco verba faciunt.

25. Triſtis ſcytale.] In eos qui triſtem afferunt nuntium. Nam mos erat, id quod ſcribebatur circa lignum complicare. Deinde replicantes mittebant ad quos volebant: qui verò acci-

15. Citat Stobæus ex Plutis Cratini.
19. De Pythagora dictum, teſte Suida, quem hîc vide.
22. Γίνη κακά.] Quid ſi legas γεύῃ guſtes?

24. Πάνυ μου καταγελᾷς.] Suidæ Πάνυ μου καταφρονεῖς. rectè.
25. De ſcytale autem Laconica Agellius lib. XVII. Noct. Attic. cap. IX. Suidas, & Plutar-

accipiebant, ligno æquali rursum circumducebant, & sic scripta legebant.

26. Amyris insanit.] De prudentibus dictum, qui tamen insanire quibusdam putarentur. Amyris enim quis audito oraculo, tam diu beatos fore Sybaritas, dum hominibus Deos anteponerent; conspectoque seruo qui flagris in templo cæsus, quòd nullum loci respectum dominus haberet, idcircò fugiens ad domini flagellãtis monumentum paternũ, ibi azylum reperit; ratus impletum oraculum, diuendita re familiari peregrinatum abiit. Qua re conspecta, insanum Sybaritæ nominarunt.

27. Aufer mothonem à remo.] In eos qui interturbant seria agentes negotia intempestiuè. μόθων enim molestæ ac tædiosæ saltationis genus est.

28. Omnia bonos decent.] Notum Prouerbium.

29. Frater viro adsit.] Agnatos ac domesticos præferendos esse.

30. Currus bouem trahit.] In præposterè quid agentes.

31. Anagyrasius genius.] Dirus enim admodum hic Anagyrasius extitit.

δεχόμενοι, ἴσῃ σκυτάλῃ ἐφειλοῦντες ἀνεγίνωσκον τὸ γραμματεῖον.

26. Ἄμυρις μαίνεται.] Ἐπὶ τῶν σωφρονούντων μὲν, δόξαν δὲ τισὶ μανίας παρεχομένων. Ἄμυρις γάρ τις ἀκούσας χρησμοῦ λέγοντος, ὅτι ἕως τότε εὐδαίμονες ἔσονται Συβαρῖται, ἕως ἀνθρώπους θεῶν προτιμήσουσιν· εἶτα ἰδὼν μαστιγούμενον οἰκέτην ἐν ἱερῷ, καὶ οὐδὲν τοῦ ἱεροῦ φροντίζοντα τὸν δεσπότην, καὶ διὰ τοῦτο ἀποφύγοντα τὸν δοῦλον εἰς τὸ μνῆμα τὸ πατρῷον τοῦ μαστιγοῦντος, καὶ τυχόντα φειδοῦς, συμβαλὼν τὸν χρησμὸν τέλος λαβεῖν, ἐξαργυρείσας τὴν οὐσίαν, ἀπεδήμησεν. ὃν ὁρῶντες ἔλεγον, Μαίνεται Ἄμυρις.

27. Ἄπαγε μόθωνα ἀπὸ κώπης.] Ἐπὶ τῶν διοχλούντων παρὰ καιρὸν τοῖς σπουδάζουσιν. ὁ γὰρ μόθων φορτικῆς ὀρχήσεως εἶδος.

28. Ἅπαντα τοῖς καλοῖς ἀνδράσι πρέπει.] δῆλον τοῦτο.

29. Ἀδελφὸς ἀνδρὶ παρείη.] Ὅτι προτιμητέον τοὺς οἰκείους.

30. Ἅμαξα τὸν βοῦν ἕλκει.] Ἐπὶ τῶν ἀντιστρόφως τι ποιούντων.

31. Ἀναγυράσιος δαίμων.] Ὠμότατος γὰρ ὁ Ἀναγυράσιος ἔτος.

32. Ἀπο-

Plutarchus in Lysandro. Tales ferè hodie arcanæ Principum litteræ, vltrò citroque missæ. Ausonius Paulino:

Vel Lacedæmoniam scytalen imitare, libelli
Segmina Pergamei tenui circumdata ligno
Perpetuo inscribens versu: qui deinde solutus
Non respondentes sparso dedit ordine formas.

Pro ἐφειλοῦντες est in altero cod. ὑπειλοῦντες.

26. Infrà *Thamyrim* vocat, de quo nos ad Zenobium. Oraculum reperies apud Stephanum in Sybaris, & Athenæum lib. 12.

27. De hoc ὀρχήσεως genere Scholiast. Aristoph. in Plutum, & Pollux lib. 4. Suidas μόθων legit, eiusq; interpres *bellum* reddidit.

31. De hoc plura Suidas in Ἀναγυράσιος ex Hieronymo quodam de Tragœdiarum scriptoribus: vbi oscitante Germano interprete, & hîc Erasmo, vertendum, *Pater oculis priuauit, carceriq; inclusit.* Sic enim ἐγκατῳκοδόμησε Plutarch. in Lycurgo dixit.

32. Pro

32. Ἀποτίσεις χοῖρε γίγαρτα.] Οἷον κατέφαγες, ἀποδώσεις πλείονα.

33. Ἀρότρῳ ἀκοντίζεις.] Ἐπὶ τῶν ἀπεριεσκέπτως τὶ ποιούντων, καὶ κατόπιν μὴ προορωμένων, ἀλλὰ καθ' ἑαυτῶν ἐπιτελούντων.

34. Αὖθις αὖ Πυθώδε ἡ ὁδός.] Ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ πολλάκις πραττόντων. εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν πυνθανομένων.

35. Αὕτη ἡ μήρινθος οὐδὲν ἔσπακεν.] Ἐπὶ τῶν μηδὲν ἑλκυσάντων. εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν ἁλιέων.

36. Ἀφ' ἱερᾶς.] Ἀπὸ τῶν πεττευόντων μετῆκται· ἐν γὰρ τῇ πεττείᾳ ἐστί τις κύκλος καλούμενος ἱερὸς, ὃν κινοῦσιν ὕστατον.

37. Ἀφροδίσιος ὅρκος· οὐκ ἐμποίνιμος δέ.] Ἐπὶ τῶν ἐρωτικῶν.

38. Αὐτοῦ κέκρουκας τοῦ βατῆρος τῆς θύρας.] Οἷον, ἐπ' αὐτὰ ἀφίξας τὰ πράγματα.

39. Ἄνθρωπος Εὔριπος.] Ἐπὶ τῶν ῥᾷστα μεταβαλλομένων.

40. Ἀρχαϊκὰ φρονεῖν.] Ἀντὶ τοῦ εὐήθικά.

41. Ἁμαξιαῖα.] Μεγάλα κομπάσματα.

42. Ἀρκάδιον βλάστημα.] Ἐπὶ τῶν δειλῶν.

B.

43. Βάκχης τρόπον.] Ἐπὶ τῶν σιωπηλῶν. παρόσον αἱ Βάκχαι σιγῶσι.

32. Persolues porce racemos.] Hoc est, plus reddes quàm deuorasti.

33. Aratro iacularis.] De inconsideratè quid agentibus, nec quæ à tergo sunt prouidentibus, imò contraria sibiipsis peragentibus.

34 Iterùm ad Pythum via.] De eadem sæpè agentibus. Dictum de percunctantibus.

35. Hic funis nihil attraxit.] Iactatum in nihil extrahentes. Vsurpatur autem de piscatoribus.

36. A sacra linea.] A calculis ludentibus tractum. Nam in calculorum lusu circulus quidam sacer dictus, quem moueant postremò.

37. Venereum iusiurandum, sed quod impune est.] De amatoriis.

38. Ipsum ianuę limen pulsasti.] Hoc est, negotium ipsum aggressus es.

39. Homo Euripus est.] De citò variantibus.

40. Antiqua sapere.] Hoc est stolida atque inepta.

41. Plaustralia.] Magnificę ostentationes.

42. Arcadicũ germen.] De ignauis.

B.

43. Bacchae in morem.] In taciturnos dictum. Bacchæ enim tacent.

44. Rana

32. Pro οἷον emẽdo οἴων, vel vt Suidas, οἷον ὤν. Apostolius typis editus, οἷον ἃ κατέφαγες. Tale illud Nasonis, à Politiano explanatũ:

Rode caper vitẽ: tamen hinc, cũ stabis ad aram;
In tua quod spargi cornua possit, erit.

34. Ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ πολλάκις πραττόντων.]

Hæc accesserunt ex Pantini cod. & Apostolius agnoscit.

36. Integrum est, *A sacra linea talum moueo.* quo de Erasmus ex Polluce & aliis. M. Ant. Muretus ac I. Lipsius ad Epistolam Senecæ XLIX.

44. Rana Seriphia.] De mutis. In Seripho enim ranæ non coaxant.

45. Bacelus es.] In diſſolutos & effeminatos iactatum.

46. Bœotia auris.] In ſenſu carentes dictum.

47. Bœotia ęnigmata.] In difficilia intellectu. Ducta à Sphinge metaphora.

48. Bos in lingua.] In eos qui liberè loqui non poſſunt. Ab Athenienſium numiſmate, cui bos impreſſus. Qui enim muneribus corrupti, ij ferè muti ſunt.

49. Bos es Cyprius.] Hoc eſt, excremẽtis veſcens. Tales enim ibi boues.

50. Bos ſeptimus.] In valdè ſtupidos. Septimus autem, quia ſex immolando animalia, ouem, porcum, capram, gallinam, auem, anſerem, ſeptimum bouem ſacrificabant.

51. Mitte in aquam.] De exitio dignis.

52. Gleba aruum.] De iis qui magnis gratificari conantur rebus paruis.

53. Bos iuxta aceruum.] De iis qui voluptate afficiuntur.

54. Bos ad iugum.] De perpetuò laborantibus.

44. Βάτραχος Σερίφιος.] Ἐπὶ τῶν ἀφώνων. οἱ γὰρ ἐν Σερίφῳ βάτραχοι οὐ φθέγγονται.

45. Βάκηλος εἶ.] Ἐπὶ τῶν ἐκλύτων μεμαρτύρηται.

46. Βοιώτειον οὖς.] Ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων.

47. Βοιώτεια αἰνίγματα.] Ἐπὶ τῶν ἀσυνέτων. ἐκ μεταφορᾶς τῆς Σφιγγός.

48. Βοῦς ἐπὶ γλώσσης.] Ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων παρρησιάζεσθαι. διὰ τὸ τὸ Ἀθηναίων τὸ νόμισμα, βοῦν ἔχειν· οἱ γὰρ δωροδοκούμενοι ἀφωνίᾳ κεκράτηνται.

49. Βοῦς Κύπριος εἶ.] Ἤτοι κοπροφάγος. τοιοῦτοι γὰρ οἱ ἐκεῖσε βόες.

50. Βοῦς ἕβδομος.] Ἐπὶ τῶν ἄγαν ἀναισθήτων. ἕβδομος δὲ, ὅτι ἓξ θύοντες, πρόβατον, ὗν, αἶγα, ὄρνιν, πετεινὸν, χῆνα, ἕβδομον τὸν βοῦν ἔθυον.

51. Βάλλ' ἐς ὕδωρ.] Ἐπὶ τῶν ὀλέθρου ἀξίων.

52. Βῶλος ἀρουρῶν.] Ἐπὶ τῶν τοῖς μικροῖς χαριζομένων τοὺς μεγάλους.

53. Βοῦς ἐπὶ σωρῷ.] Ἐπὶ τῶν ἡδυπαθούντων.

54. Βοῦς ἐπὶ ζυγόν.] Ἐπὶ τῶν μοχθούντων ἀεί.

55. Βορβο-

---

46. Sic & *Batava auris* Martiali; de qua Belgij gente clara nunc armis & nauigatione ſic diſſerit Eraſmus ipſe Batauus.

Βρώττειον ὗς, ſcriptum in Pantini cod. Sed Βοιώτιον ὗς ſcrib. niſi ſi *Brutiũ ſuem* intelligat, à gente Italiæ *Brutiis*, craſſis. Horat. lib. II. Epiſt. 1. ver. 244.

Bœotûm in craſſo iurares aëre natum.

Et Iuuenalis Sat. x. ver. 50. ſiue de Abdera Democriti patria, ſiue de Megarenſibus:

Veruecum in patria, craſſóque ſub aëre natus.

Antagoras quoque, (vt hîc refert Apoſtolius typis nondũ editus) cùm librum Thebaidos Bœotis recitaſſet, frigidéque eſſet auditus: *Boum*, inquit, *aures habetis.* Δικαίως καλεῖσθε Βοιωτοί. βοῶν γὰρ ὦτα ἔχετε. ad nomen alludens.

50. *Bouem* inter ſex immolanda Suidas numerat, vt ſeptimus bos è farina fictus fuerit. Suprà 48. ἀφωναίᾳ corruptè Palatinus liber: vna demta littera ſanaui, etſi ἀφωνίας Pantini codex.

58. Pro

55. Βορβόρῳ ὕδωρ λαμπρὸν μιαίνων, οὔποτ' εὑρήσεις ποτόν.] Ἐπὶ τῶν τὰ κάλλιστα μιγνύντων τοῖς χείροσιν.

56. Βάλλ' εἰς ἔχοντα τὴν ἐπιστήμην.] Ἐπὶ τῶν λοιδορούντων τοὺς ὁμοτέχνους.

57. Βατράχοις οἰνοχοεῖς.] Πρὸς τοὺς ταῦτα παρέχοντας, ὧν οὐ χρῄζουσιν οἱ λαμβάνοντες. ὅμοιον· Γλαῦκας εἰς Ἀθήνας ἄγεις.

58. Βατράχῳ ὕδωρ καὶ γαλῇ στέαρ.] Ἐπὶ τῶν ταῦτα διδόντων, οἷς οἱ λαμβάνοντες χειροῦσιν.

59. Βοῦς ἄμητον ἐπιτηρῶν.] Ἐπὶ τῶν ἐπ' ὠφελείᾳ καμνόντων.

60. Βοῦς ὁ Μολοττῶν.] Ἐπὶ τῶν εἰς πολλὰ διαιρουμένων πράγματα. οἱ γὰρ Μολοττοὶ τοὺς βόας ἐν ταῖς ἑορταῖς εἰς πολλὰ διέτεμνον.

61. Βοῦς ἐπέβη.] Ἐπὶ τῶν ἐξαίφνης σιωπώντων. τὸ γὰρ ἀργύρειον βοῦν εἶχε τῶν Ἀθηναίων. οἷον οἱ δωροδοκούμενοι ἐσιώπων.

62. Βὴξ ἀντὶ πορδῆς.] Ἐπὶ τῶν ἐν ἀπορίᾳ προσποιουμένων ἕτερόν τι πράττειν. οἱ γὰρ περδόμενοι διὰ τὸ λανθάνειν βήττειν προσποιοῦνται.

63. Βάλλειν μήλοις.] Ἐπὶ τῶν τυχεῖν ὧν ἐρῶσι βουλομένων. παρήχθη δὲ ἀπὸ τῶν πεμφθέντων ἐπ' Ἀταλάντην μήλων. προὔκειτο γὰρ τῶν νικώντων δρόμῳ τὴν Ἀταλάντην, ἔπαθλον ὁ ταύτης γάμος. ὁ γοῦν Ἱππομένης εἰς ἅμιλλαν καταστάς, βουλόμενος αὐτὴν νικῆσαι, χρυσᾶ

55. Cœno limpidam inquinans aquam, numquam inuenies potum.] In eos qui optimis deteriora admiſcent.

56. Tela coniice in eum qui artem tenet.] In eos qui pares conuitiis petunt.

57. Ranis vinum fundis.] In eos qui ea donant quæ ſumentibus ſunt nulli vſui. Affine huic; *Vlulas Athenas fers.*

58. Ranæ aquam, vt muſtelæ ſeuum.] In eos qui ea donant, quæ accipientes exhilarant.

59. Bos meſſem exſpectans.] De iis qui frugiferè laborant.

60. Bos Molottorum.] In eos qui multis implicantur negotiis. Molotti enim boues feſtis diſſecabant [fruſtillatim.]

61. Bos irrupit.] De iis qui derepentè tacent. Athenienſium enim pecunia boue inſignita. Silent autem dolis corrupti.

62. Tuſſis pro crepitu.] In eos qui in re dubia aliud quid agere ſe ſimulant. Pedentes enim, ne res aperiatur, tuſſim fingunt.

63. Malis petere.] De iis qui quæ amant adipiſci cupiunt. Sumtum à malis ante Atalantam iactis. Propoſitæ enim erant illius nuptiæ ei qui curſu viciſſet. Hippomenes igitur curſu certans, eamque vincere exoptans, aurea mala

58. Pro χειροῦσιν eſt in Pantini noſtri mẽbr. χαίρουσιν. quod interpretãdo ſequor.

62. Pro ἐν πορείᾳ malui reponere ἐν ἀπορίᾳ, ſenſu meliore.

mala humi proiecit: in quibus colligendis, dum ipsa remoratur, superior euasit.

64. Balneator.] De curiosis dictum. Hi enim, vt otiantes, aliena curant negotia.

65. Papæ Myxus.] De magnificè se iactantibus. Hic enim Dianæ sacerdos cùm esset, gloriosus erat.

66. Budoro more.] De iis qui dignè excoriantur, vt boues.

67. Bos in vrbe.] De admirandis dictum.

68. Battarizare.] Pro balbutire.

69. Vita subacta.] De ex parato viuentibus.

70. Bos in stabulo senex.] De iis qui ob imbecillitatem quietè degunt.

Γ.

71. FELIS Tartesia.] Quoniam magnæ ibi erant.

72. Noctua volat.] Atheniensibus noctuę volatus victorię signum erat.

73. Nudior leberide.] In valdè egenos: quasi dicas, Nudior serpentis exuuio.

74. Anus bacchatur.] In eos qui intempestiuè quid agunt pręterque ętatem. Aristophanes: *Anus hircissans & bacchans.*

μῆλα ἔρριψεν· καὶ περὶ τὴν τούτων συλλογὴν ἐκείνης ἀσχολουμένης, αὕτη ταύτην ὑπερέβαλε.

64. Βαλανεύς.] Ἐπὶ τῶν πολυπραγμόνων. οὗτοι γὰρ σχολὴν ἄγοντες, πολυπραγμονοῦσιν.

65. Βαβαὶ Μύξος.] Ἐπὶ τῶν μεγαλαυχουμένων. οὗτος γὰρ ἱερεὺς τῆς Ἀρτέμιδος ὤν, μεγάλαυχος ἦν.

66. Βουδόρῳ νόμῳ.] Ἐπὶ τῶν ἀξίως δέρεσθαι ὡς οἱ βόες.

67. Βοῦς ἐν πόλει.] Ἐπὶ τῶν θαυμαζομένων.

68. Βατταρίζειν.] Ἀντὶ τοῦ ψελλίζειν.

69. Βίος μεμαγμένος.] Ἐπὶ τῶν ἐξ ἑτοίμου βιούντων.

70. Βοῦς ἐν αὐλείῳ γέρων.] Ἐπὶ τῶν δι' ἀσθένειαν ἡσυχαζόντων.

Γ.

71. ΓΑΛΗ Ταρτησία.] Ὡς μεγάλων ἐκεῖ γινομένων.

72. Γλαὺξ ἵπταται.] Ἡ πτῆσις τῆς γλαυκός, νίκης σύμβολον τοῖς Ἀθηναίοις ἦν.

73. Γυμνότερος λεβηρίδος.] Ἐπὶ τῶν πάνυ πτωχῶν. ἀντὶ τοῦ, Γυμνότερος ὄφεως δέρματος.

74. Γραῦς βακχεύει.] Ἐπὶ τῶν παρ' ὥραν τι ποιούντων. καὶ Ἀριστοφάνης, Γραῦς καπρῶσα καὶ βακχεύουσα.

75. Γυμνό

67. Debetur hoc Prouerbium Pet. Pantini, hominis longè eruditissimi, codici calamo exarato, in Palatino desideratum; quode sic Hesychius: Βοῦς ἐν πόλει, χαλκοῦς ὑπὸ τῆς βουλῆς ἀνατεθείς. Sup. paullò 66. ἀξίων quàm ἀξίως legi malim.

68. Si à Batto deriues βαττίζειν dicendum erat, à quo & βαττολογία; sin à βάσσαρος, quæ Cyrenæis vulpes est, vel à Battaro coloniæ deductore, alia Prouerbij mens & origo fuerit de callidis & astutis.

74. Aristophanes in Pluto:

——— Ἀλλ' ἠπίστατο
Γραὸς καπρώσης τἀφόδια κατεσθίειν.

75. Pro

75. Γυμνῷ φυλακὴν ἐπιτάττεις.] Δῆλον.

76. Γέλως συγκρούσιμος.] Ἄκοσμος καὶ ἄτακτος. παρόσον τινὲς γελῶντες, τὰς χεῖρας συγκρούουσιν.

77. Γεράνδρυον μεταφυτεύειν.] Ἐπὶ τῶν τοὺς παρηβηκότας εἰς μαθήματα ἀγόντων.

78. Γόνυ κνήμης ἔγγιον.] Ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς μᾶλλον ἑτέρων ἀγαπώντων. ἐν πολέμῳ γάρ φασι τινὰ ἰδόντα ἀνεψιὸν καὶ ἀδελφὸν διακινδυνεύοντας, ὑπερασπίσαι τε τοῦ ἀδελφοῦ καὶ εἰπεῖν τοῦτο.

79. Γραῶν ὕθλοι.] Ἐπὶ τῶν μάτην ληρούντων.

80. Γηράσκω αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος.] Ἐπὶ τῶν διὰ γῆρας ἐμπειροτέρων.

81. Γλαῦξ εἰς Ἀθήνας.] Ἐπὶ τῶν ἀχρήστου ἐμπορείας ἀγόντων. ἐπειδὴ μάλιστα τοῦτο τὸ ζῶον ἐκεῖ ἐπιχωριάζον τυγχάνει.

82. Γαλῇ χιτώνιον.] Ἐπὶ τῶν, τὰ μὴ ἑαυτῶν περιβλήματα ἐσθιόντων.

83. Γαλῇ στέαρ.] Ἐπὶ τῶν οἷς χαίρουσι ταῦτα λαμβανόντων.

84. Γαλῆν ἔχεις.] Ἐπὶ τῶν ἀποτροπαίων· παρόσον οἱ γαλῆν ἔχοντες, οὐκ εὐτυχοῦσι.

85. Γαστέρα μοι προφέρεις, κάλλιστον ὄνειδος ἁπάντων· Ἡ πλήρης μὲν ἐλαφροτέρα, κενὴ δὲ βαρεῖα.] Ἐπὶ τῶν γαστριμάργων.

75. Nudo mandas custodiam.] Notum Adagium.

76. Risus concussor.] Qui indecens est & immoderatus: quòd quidam dum cachinnantur, manus solent complodere.

77. Annosam transferre arborem.] De iis qui ipsos iam senes ad studia vocant.

78. Genu sura propius.] In eos qui se ipsi magis quàm alios amant. In bello enim ferunt quemdam, viso fratre ac cognato suo periclitante, pro fratre propugnasse, idque iactasse.

79. Aniles fabulæ.] De frustrà nugas effutientibus.

80. Discenti assiduè multa senecta venit.] De iis qui senio euadunt prudentiores.

81. Noctua Athenas.] In eos qui merces aliquò inutiliter important. Hęc enim auis Athenis in primis frequens.

82. Feli tunicam.] In eos qui vestes induunt alienas.

83. Mustelæ sæuum.] In eos qui donant, quæ iam possident.

84. Mustelam habes.] De inauspicatis iactatum. Qui enim mustelam haberent, infelices putabantur.

85. Ventrē mî obiectas, quo probrum haud pulcrius vllum, Plenus is est leuior: grauis idē vbi pendet inanis.] Dictū in vētri deditos.

86. Bos

75. Pro δῆλον, quod in Palat. legitur, φανερὸν in Pantiniano est, nullo rei discrimine.

78. Palatinus cod. ὑπερασπίσας, vitiosè. Tentaram ὑπερασπίσαντά τε τοῦ ἀδελφοῦ. Sed Apostolius ὑπερασπίσαι, vt edendum curaui.

82. Pro ἐσθιόντων rectiùs fortasse ἐνδυόντων. Et proximo 83. Adag. in Pantin. iterùm χαίρουσιν lego, non χειροῦσι. vt sup. Adag. 58.

86. In

86. Bos ſeneſcit, at multa ſunt opera boui.] De iis qui conſenuerunt, & nulli iam ſunt vſui.

87. Riſus Ionicus.] In molles dictum. Iones enim hoc nomine accuſati. De eodem dictum &, *Riſus Chius.*

88. Riſus Megaricus.] In iocantes intempeſtiuè. Megarica enim comœdia multo tempore viguit.

89. Seni ne quid benignè feceris.] Suadet importunè benefaciendum nemini.

90. Telluris pondus.] In inutiles iactatum.

91. Terræ inteſtina.] In eos qui nullius pretij dictum.

92. Lac auium.] De raris vſurpatum.

93. Noctua volat.] Qui felici vtuntur augurio.

94. Dulce bellum inexpertis.] In eos qui rerum inexpertes in pericula ſe coniiciunt.

95. Dulcia poma cuſtode abſente.] In eos qui abſque labore metuque aliena decerpunt.

96. Anus inſtar equi torrentem

86. Γηρᾷ βοῦς, τὰ δὲ ἔργα πολλὰ τῷ βοΐ.] Ἐπὶ τῶν γεγηρακότων, καὶ μηκέτι χρησιμευόντων.

87. Γέλως Ἰωνικός.] Ἐπὶ τῶν κιναίδων. παρόσον οἱ Ἴωνες ἐπὶ τούτῳ διεβάλλοντο. Ἐπὶ τῶν αὐτῶν καὶ, Γέλως Χῖος.

88. Γέλως Μεγαρικός.] Ἐπὶ τῶν ἀώρως θρυπτομένων. ἤκμασε γὰρ ἡ Μεγαρικὴ κωμῳδία ἐπὶ χρόνον.

89. Γέροντι μηδέποτε μηδὲν χρηστὸν ποιεῖν.] Παραινεῖ μηδένα ἀκαίρως εὐεργετεῖν.

90. Γῆς βάρος.] Ἐπὶ τῶν ἀχρήστων.

91. Γῆς ἔντερα.] Ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων.

92. Γάλα ὀρνίθων.] Ἐπὶ τῶν σπανίων.

93. Γλαὺξ διέπτατο.] Ἐπὶ τῶν αἰσίῳ χρωμένων οἰωνῷ.

94. Γλυκὺς ἀπείρων πόλεμος.] Ἐπὶ τῶν ἐπ' ἀπειρίας ἑαυτοὺς καθιέντων εἰς κίνδυνον.

95. Γλυκεῖα ὀπώρα φύλακος ἐκλελοιπότος.] Ἐπὶ τῶν ἄνευ μόχθου καὶ ἀφόβως τὰ ἀλλότρια καρπουμένων.

96. Γραῦς ὅστις ἵππος τὸν χαραδραῖον

86. In Palat. lib. erat τῷ βίῳ, malui tamen ſequi alterius auctoritatem, τῷ βοΐ.

87. De Ionum luxu Athenæus lib. XII. deque Ionico ſaltationis genere lib. XIV. & Horatius lib. III. Od. VI.

Motus doceri gaudet Ionicos.

Et Martialis Epigr. I.

88. In Eraſmo *Ionica* præpoſterè editur pro *Megarica*.

89. Eſt & in Suida, vtiturque Ariſtot. lib. II. Rhetor. & ſimile inf. Μηδέποτε ἔρδειν γέροντα, μηδὲ γυναῖκα, &c.

90. Homero frequẽs ἄχθος ἀρούρης, & Platoni in Theæt. Reſpicere videtur quod Staſinus poëta in Homeri Scholiaſte ἀδήλῳ fabulatur de terra cõmuni omnium parente, expoſtulante cum Ioue quòd tot hominum põdera ſuſtinere nequiret. Hinc immiſſum ad exonerandũ, Thebanũ ac Troianũ bellũ.

94. Ἀπείρων.] Rectiùs forſitan ἀπείρῳ. Statim 96. ὥς τις diuiſa malim dictione ex Suida, quàm ὅς τις, vt in Pantiniano.

97. Toti-

δὲ ἀξίων τάφον ἕξεις.] Ἐπὶ τῶν ἀξίων τὰ ἔσχατα πάσχειν. οἱ γὰρ γεγηρακότες ἵπποι εἰς χαράδρας ἐμβάλλονται.

pro sepulcro obtinebis.] In eos qui digni vt extrema quæque mala patiantur. Senescentes enim equi in voraginem præcipitantur.

97. Γραῦς ἀνακροτήσασα, πολὺν κονιορτὸν ἐγείρει.] Ἐπὶ τῶν δι᾽ ἐμπειρίαν πολλὰ πράγματα κινούντων.

97. Anus saltans multum excitat puluerem.] In eos qui propter rerum peritiam multa mouent negotia.

98. Γυμνότερος παττάλου.] Ἐπὶ τῶν σφόδρα ἀπόρων.

98. Clauo nudior.] In valdè indigentes.

99. Γύγου δακτύλιος.] Ἐπὶ τῶν πολυμηχάνων καὶ πανούργων. Γύγης γὰρ βουκόλος ὤν, τῆς γῆς ῥαγείσης εὗρε νεκρὸν φοροῦντα δακτύλιον, καὶ τοῦτον περιελόμενος φύσιν ἔχοντα ὡς κατὰ στροφὰς τῆς σφενδόνης ὁρᾶσθαι ὅταν βούληται, καὶ μή, δι᾽ αὐτοῦ ἀπέκτανε τὸν βασιλέα καὶ ἦρξε.

99. Gygis annulus.] De solertibus & callidis. Gyges enim bubulcus cùm esset, terræ motu cadauer repperit cum annulo eius naturę, vt pro conuersione palæ videretur quando vellet, vel non videretur: quo detrahendo vsus rege interfecto ipse regnauit.

100. Γυπὸς σκιά.] Ἐπὶ τῶν μηδενὸς λόγου ἀξίων.

100. Vulturis vmbra.] In rem nullius pretij.

ΕΚΑΤΟΝΤΑΣ Δ.

CENTVRIA IV.

1. ΓΥΝΗ στρατηγεῖ, καί, Γυνὴ στρατεύεται.] Ἐπὶ τῶν δειλῶν.

1. MVLIER exercitum ducit; &, Mulier militat.] De timidis dicitur.

2. Γυμνὸς ὡς ἐκ μήτρας.] Ἐπὶ τῶν ἀπόρων.

2. Nudus vt à matrice.] In inopes dictum.

3. Γυναικὸς φρένες.] Ἐπὶ τῶν ἀνοήτων.

3. Muliebre ingenium.] De insipientibus.

4. Γυναικὶ μὴ πίστευε, μηδ᾽ ἂν ἀποθάνῃ.] Ὅτι δεῖ γυναιξὶ μὴ πιστεύειν.

4. Mulieri ne fidas, ne si moriatur quidem.] Suadet feminis minimè credendum.

5. Γυναικῶν ὄλεθροι.] Ἐπὶ τῶν οἰκτρῶς ἀναιρουμένων.

5. Mulierum pestes.] De iis dictum qui miserabiliter pereunt.

6. Nobi-

---

97. Totidem verbis Suidas. Ios. Scaliger in carmen sic redigit in Stromateo: Γρηῢς ἀνακροτέουσα, &c. Fortè ἀπειρίαν rectiùs.

99. Ex Pantiniano accessio facta περιεχόμενον φύσιν ἔχοντα, ὡς τὰς καταστροφάς. vnde lectionem constituimus.

100. Pro μηδενὸς λόγου, numero multitudinis est in eodem λόγων.

CENT. IV.

1. Suidas de re inopinata efferri ait: & seq. Adagio ἐκ μητρὸς à matre legit Erasmus.

4. In Pant. scriptũ, ὅτι δεῖ μὴ γυναικὸς πιστεύειν.

6. Iuue-

6. Γενναῖος εἶ ἐκ βαλαντίου.] Ἐπὶ τῶν διὰ πλοῦτον εὐγενῶν εἶναι δοκούντων.

7. Γέρων ἀλώπηξ οὐχ ἁλίσκεται.] Ἐπὶ τῶν διὰ πλῆθος χρόνου οὐχ ἁμαρτανόντων.

8. Γλαύκου τέχνη.] Ἐπὶ τῶν μὴ ῥᾳδίως κατεργαζομένων. ἀπὸ Γλαύκου Σαμίου, ὃς πρῶτον κόλλησιν ἐφεῦρε σιδήρου. ἢ ἐπὶ τῶν τεχνικῶς κατεσκευασμένων.

9. Γλῶσσα ποῦ πορεύῃ; πόλιν ἀνορθώσουσα, καὶ πόλιν ἀναστρέψουσα;] Ἐπὶ τῶν διὰ λόγου ὠφελούντων ἢ βλαπτόντων.

10. Γραῦς ἀναθυᾷ.] Ἀντὶ τοῦ, καπρᾷ. ἐπὶ τῶν παρ' ἡλικίαν γυναικιζομένων. ὡς καὶ τὸ, Γραῦς ἀναβακχεύει.

11. Γέρων βοῦς ἀπένθητος δόμοισιν.] Ἐπὶ τῶν καθ' ὥραν τελευτώντων.

Δ.

12. ΔΑΣΥΠΟΥΣ κρεῶν ἐπιθυμεῖ.] Ἐπὶ τῶν περὶ ἄλλων ἐπιζητούντων ἃ παρ' ἑαυτῶν ἔχουσι.

13. Δακτύλου ἡμέρα.] Ἐπὶ τῶν εὐημερούντων. Δάκτυλος γάρ τις ἐγένετο ἀνὴρ Ἀθήνησι μεγίστων τιμῶν λαχών.

14. Δαφνίνην φορῶ βακτηρίαν.] Ἐπὶ τῶν ὑπό τινων βουλευομένων. παρόσον ἀλεξιφάρμακον ἡ δάφνη.

15. Δευτέρων ἀμεινόνων.] Ἐπὶ τῶν θυομένων ἐκ δευτέρου. ὅταν αὐτοῖς τὰ

6. Nobilis es ex crumena.] De iis qui ob diuitias censentur nobiles.

7. Vulpes annosa non intercipitur.] De iis qui temporis longinquitate non facilè impingunt.

8. Glauci ars.] De iis quæ non facilè conficiuntur. Ductum à Glauco Samio, qui primus ferriconflationem reperit: vel de rebus artificiosè confectis.

9. Lingua quò vadis? vrbem instauratura, vel euersura?] In eos qui sermone vel prosunt vel obsunt.

10. Anus hircissat.] In eos qui prę ter ætatem libidine pruriunt. Quale & illud, *Anus bacchatur*.

11. Senex bos luctu vacat domesticorum.] De iis qui suo tempore moriuntur.

D.

12. DASYPVS carnem desiderat.] In eos qui ab aliis, quibus ipsi abundent, requirunt.

13. Dactyli dies.] De bellè agentibus. Dactylus enim vir fuit Athenis magnos adeptus honores.

14. Laureum gesto baculum.] De iis quibus ab aliis insidiæ fiunt. Laurus enim auerruncandi vim habet.

15. Secundis melioribus.] De iterùm sacrificantibus, vt quando primis sacris

---

6. Iuuenalis Sat. III.

Quantum quisque sua nummorum seruat in arca
Tantum habet & fidei. ———

Et illud:

Et genus & formam regina pecunia donat.

7. Pro χρόνου, quod & Zenobius agnoscit, nescio cur in Palatino χρυσίου.

8. Suidas absque negatione ἐπὶ τῶν ῥᾳδίως κατεργαζομένων. Herod. lib I. Glauco Chio σιδήρου κόλλησιν tribuit. Aristot. Lydo Scythę, Theophrastus Delæ Phrygi, Strabo li. XIV. Telchinibus populis æris ac ferri conflationem adscribit.

11. Suidas hîc καθαρῶς habet.

14. Suidas sic: ὑπό τινων ἐπιβουλευόμενοι.

15. Ita *victima succedanea* Agellio lib. IV. cap.

πρότερα ἱερὰ μὴ καυθῇ, καὶ ἐπὶ δεύτερα τράπωσιν.

16. Δι' ὀξείας δραμεῖν.] Ἐπὶ τῶν διακινδυνευόντων. ὀξεῖαν γὰρ λέγουσι τὴν λόγχην.

17. Δίκην ὑφέξει κἂν ὄνος δάκῃ κύνα.] Ἐπὶ τῶν ἐπὶ μικρῷ συκοφαντουμένων.

18. Δὶς παῖδες οἱ γέροντες.] Ἐπὶ τῶν πρὸς τὸ γῆρας εὐηθεστέρων.

19. Δὶς πρὸς τὸν αὐτὸν αἰσχρὸν προσκρούειν λίθον.] Φανερόν.

20. Δὶς καὶ τρὶς τὸ καλόν.] Δῆλον τοῦτο.

21. Δῶρα θεοὺς πείθει, καὶ αἰδοίους βασιλῆας.] Ἐπὶ τῶν διὰ δῶρα τὰς δίκας ἀντιστρεφόντων.

22. Δίκης δικαιότερος.] Ἐπὶ τῶν σφόδρα δικαίων· καθ' ὑπερβολήν.

23. Δοῖδυξ αὔξει.] Ἐπὶ τῶν μὴ αὐξανομένων. ὁ γὰρ δοῖδυξ μικρός ἐστι καὶ στρογγύλος.

24. Διὸς ἐγκέφαλος.] Ἐπὶ τῶν ἡδυπαθούντων. οἱ δὲ ὅτι τὰ πολυτελῆ βρώματα παρὰ Πέρσαις Διὸς ἐγκέφαλος λέγονται.

25. Δαιδάλου πτερά.] Ἐπὶ τῶν δι' ἀπορίαν χρωμένων προσθήκῃ παρελκούσῃ.

ſacris litatum non eſſet, ad altera conuerterentur.

16. Per acutam currere.] De periclitantibus dictum. ὀξεῖαν enim haſtam vocant.

17. In ius vocabitur, etſi canem aſinus momorderit.] De iis qui paruam ob rem calumniis petuntur.

18. Bis pueri ſenes.] Dictum in eos qui ſenio ineptiores redditi.

19. Bis ad eumdem impingere lapidem turpe.] Notum Prouerbium.

20. Bis & ter quod pulcrum.] Clarum & hoc.

21. Cum Diuis flectunt venerandos munera Reges.] In eos qui muneribus corrupti æquum peruertunt.

22. Iuſtitia iuſtior.] De ſupra modum iuſtis. Hyperbolicè dictum.

23. Piſtillum creſcit.] De iis qui non augentur. δοῖδυξ enim exiguus eſt ac rotundus.

24. Iouis cerebrum.] In lautis & delicatis cibis veſcentes. Alij de cibis delicatis (quos Perſæ *Iouis cerebrum* vocant) accipiunt.

25. Dædali alæ.] De iis qui propter inopiam re aliqua aſcititia ex abundanti vtuntur.

26. Del-

---

cap. VI. quæ primis hoſtiis non litantibus ſubrogabantur. Plautus in Pœnulo, Act. 2. Scen. 1. *Tum me Iupiter faciat vt ſemper ſacrificem, nec vmquam litem.*

16. Ὀξεῖαν γάρ.] Acceſſio hęc Pantiniano cod. accepta eſt referenda.

17. Tale eſt illud Valerij Martialis:
Dic nunc, Poſtume, de tribus capellis.

21. Verſus extat apud Platonem lib. III. de Rep. Euripides in Medea:
—Πείθειν δῶρα καὶ θεοὺς λόγος. Et Naſo:
Munera, crede mihi, placant homineſq; deoſq;.

23. Debetur hoc Prouerbium Pet. Pantini noſtri exemplari: abeſt enim à Palatino. Vide quæ ad Zenobium.

24. Zenob. Suid. & Apoſtol. ἡδυπαθούντων veriùs legunt, quàm διαπαθούντων, quod hîc ſcriptũ: ſed hãc loco mouere vocẽ placuit.

26. Hic

26. Delphius vsque sitit, cùm gestet fronte coronam.] Hi enim, vt Deo sacri, coronati quidem, siti verò pereunt. Dictum de iis qui necessariis destituuntur.

26. Δελφὸς ἀνὴρ, στέφανον μὲν ἔχει, δίψει δ' ἀπολωλώς.] Οὗτοι γὰρ διὰ ἱερῶσθαι ἐστεφανωμένοι μὲν εἰσι, δίψει δ' ἀπόλλυνται. ἀντὶ τοῦ, τῶν δὲ ἀναγκαίων ἀποροῦσι.

27. Capit & glebam erro.] De omnia libenter accipientibus. Ferunt enim erronem quemdam agricolæ obuiàm factum cibum postulasse; arantem verò glebam ipsi donasse, vt Iouis propriam: illum autem hæc respondisse.

27. Δέχεται καὶ βῶλον ἀλήτης.] Ἐπὶ τῶν πάντα δεχομένων. ἀλήτην γάρ φασί τινα, βουκόλῳ συναντήσαντα, αἰτῆσαι τροφήν, ἀροῦντα δ' ἐκεῖνον βῶλον δοῦναι αὐτῷ ὡς τοῦ Διὸς ὄντα· τὸν δὲ τοῦτο εἰπεῖν.

28. Trutina iustior.] De iustitiam adamantibus dictum. Dores etenim libram seu bilancem σταχάνην, à στάσει *statu* nominant.

28. Δικαιότερος σταχάνης.] Ἐπὶ τῶν τὰ δίκαια ἀγαπώντων. σταχάνην γὰρ οἱ Δωριεῖς τὴν ζυγάνην καλοῦσι παρὰ τὴν στάσιν.

29. Reti ventum venaris.] In stultè quid agentes.

29. Δικτύῳ ἄνεμον θηρᾷς.] Ἐπὶ τῶν ἀνοήτως τι ποιούντων.

30. Per annulum trahendus es.] De iis qui mœrore aut morbo extenuati sunt.

30. Διὰ δακτυλίου δεῖ σε ἑλκυσθῆναι.] Ἐπὶ τῶν διὰ λύπην ἢ νόσον ἰσχνῶν γινομένων.

31. Per parietem loqui.] In eos qui sensu carent.

31. Διὰ τοῦ τοίχου λαλεῖν.] Ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων.

32. Bifidæ sentētiæ.] Quasi dicas bifariæ. In duplices & inconstantes.

32. Δίχολοι γνῶμαι.] Οἱονεὶ δίτροποι. ἐπὶ τῶν διγνώμων.

33. Delphinum natare doces.] De iis qui quod exactè sciunt fingunt se ab alio discere velle.

33. Δελφῖνα νήχεσθαι διδάσκεις.] Ἐπὶ τῶν ἄκρως εἴς τι πεπαιδευμένων, καὶ προσποιουμένων παρά τινων μανθάνειν.

34. Ignauis etiā præda obtigit.]

34. Δέδοται καὶ κακοῖς ἄγρα.] Ἐπὶ

26. Hic quoque locus ex eodem Pantini codice instauratus, legiturque in Suida paulò sequiùs. Heroico autem versui non abludit illud Aristophanis in Equitibus per parodiam hinc factum, iactatumque obliquè, vt solet, in Cratinum ebriosum poetā:

Ὥσπερ Κοννᾶς, στέφανον μὲν ἔχων αὖον, δίψῃ δ' ἀπολωλώς.

Vt Connas, coronam quidem gestans aridam, siti verò enectus.

Cui non dissimile hodieq; vulgus nostratium de rei tenuis & angustæ nobilibus viris, fame pereuntibus in fumosarum imaginum ostentatione. Est & aliud affine apud Plutarchum lib. VII. Symposiacωn:

Δελφοῖσι θύσας αὐτὸς ὀψωνεῖ κρέας.

Carne ipse Delphis immolata vescitur.

33. Fortè ἀκριβῶς legendum pro ἄκρως. Aliter explanat Prouerbium Zenobius, & Suidas.

35. Iam-

Ἐπὶ τῶν παρ' ἀξίαν εὖ πραττόντων.

35. Δεινοὶ πλέκειν τὸ μηχανὰς Αἰγύπτιοι.] Ἐπὶ τῶν σφόδρα κακούργων. τοιοῦτοι γὰρ οἱ Αἰγύπτιοι.

36. Διὸς ψῆφος.] Ἐπὶ τῶν ἱερῶν καὶ ἀθίκτων· ἢ ἐπὶ τῶν πιθανῶν.

37. Δελφῖνα πρὸς τὸ οὐραῖον δεῖς.] Ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων. εὐκίνητος γάρ.

38. Διὰ παλαιᾶς ἡμέρας.] Ὥσπερ διὰ χρόνου.

39. Διζέχεσθαι βιοτὴν, ἀρετὴν δ' ὅταν ᾖ βίος.]

E.

40. ΕΝΔΥΜΙΩΝΟΣ ὕπνον καθεύδεις.] Ἐπὶ τῶν ὑπνωδῶν· ἔν τινι γὰρ πόλει, ἠράσθη ὁ Ὕπνος παιδὸς Ἐνδυμίωνος.

41. Ἐκ τριχὸς κρέμαται.] Ἐπὶ τῶν σφόδρα κινδυνευόντων. ταυτὸ δὲ ἐστι τῷ, Ἐπὶ ξυροῦ βαίνειν.

42. Ἐκ λύκου στόματος ἀφεῖλω.] Ἐπὶ τῶν ἀνελπίστως λαμβανόντων.

43. Ἐλέφαντος διαφέρεις οὐδέν.] Ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων.

44. Ἐν πίθῳ τὴν κεραμείαν μανθάνεις.] Ἐπὶ τῶν τὰς πρώτας μαθήσεις ὑπερβαινόντων, μανθανόντων δὲ τὰ μείζονα.

De iis qui præter meritum felices sunt.

35. Nectunt stupendas machinas Ægyptij.] In valdè versutos & vafros. Tales enim Ægyptij.

36. Iouis calculus.] De rebus sacris, minimeque tangendis; vel de fide dignis.

37. Delphinum cauda alligas.] De re quæ fieri non potest. Lubricus enim piscis ille, ac mobilis.

38. Antiquis diebus.] Vt dicimus, Per tempus longum.

39. Quærere victum, & post victum demum virtutem.]

E.

40. ENDYMIONIS somnum dormis.] In somnolentos dictum. Quodam enim oppido adamatus est ab Endymione puero Somnus.

41. A pilo pendet.] De valdè periclitantibus. Simile ei: *Nouaculam conscendere.*

42. E lupi faucibus eripuisti.] In eos qui præter spem seruantur.

43. Nihil ab elephanto differs.] In sensus expertes iactatum.

44. In dolio figulinam discis.] Qui primis neglectis artibus grauiora aggrediuntur, & addiscunt.

45. Murem

35. Iambicum, addito ex Apostolio τὸ articulo, constituimus.

37. Ἀκίνητος scriptum vitiosè, rectiùs in Pantiniano & Suida εὐκίνητος, quod in contextum recepimus.

39. Scribendum puto δίζεσθαι. Idem cum illo Flacci: *– Quærenda pecunia primùm est, Virtus post nummos. ———*

40. Ἐρασθεὶς in Pantiniano, nō ἠράσθη. Endymionem autē à Luna soporatū, vt osculū ei furtim raperet, auctor est 1. Tusculana M. Tullius: in Latmo autē obdormiisse, & à Luna non Somno adamatum. Mox 41. in Theocrito & Homero est, ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς.

42. Deesse hîc arbitror σωτηρίαν, vel quid simile.

45. Murem elephas non capit.] In eos qui minuta viliaq; contemnunt.

46. Elephātos è mure facis.] De iis qui parua in immensum verbis attollūt.

47. Liberæ capre ab aratro.] De iis qui à re graui immunes sunt.

48. Formicæ etiā sua bilis inest.] Ne paruos quidē contemnendos docet. Simile illi, *Rusticū ne cōtēseris rhetorē.*

49. Amor ex videndo nascitur mortalibus.] Notum dicterium.

50. In tenebris saltare.] De iis qui sine teste laborant.

51. Æstate lænam cōteris.] In eos qui necessariis non suo tēpore vtuntur.

52. In igne incedis.] Vel de turpissimis & fœdissimis; vel de festinatione vsurpatum.

53. Melle te oblinis.] In eos qui mollia consectantur.

54. Leonina me induite.] De iis qui magna aggrediuntur.

55. In seditione etiam Androcles fit Imperator.] In tenues quidem conditione, ast in tumultu emergentes. Simile huic: *Fert rebus desperatis & cancer honorem.*

56. Inter indoctos etiam Corydus sonat.]

45. Ἐλέφας μυῦ οὐχ ἁλίσκει.] Ἐπὶ τῶν τὰ μικρὰ ἢ φαῦλα παρορώντων.

46. Ἐλέφαντας ἐκ μύας ποιεῖς.] Ἐπὶ τῶν τὰ μικρὰ ἐπαιρόντων τῷ λόγῳ.

47. Ἐλεύθεραι αἶγες ἀρότρου.] Ἐπὶ τῶν βάρους ἀπηλλαγμένων.

48. Ἔνεστι κἀν μύρμηκι χολή.] Μηδὲ τῶν μικρῶν καταφρονεῖν. ὁμοία τῇ, Ἀγροίκου μὴ καταφρόνει ῥήτορος.

49. Ἐκ τοῦ εἰσορᾷν γίνεται ἀνθρώποις ἐρᾷν.] Δῆλον.

50. Ἐν σκότῳ ὀρχεῖσθαι.] Ἐπὶ τῶν ἀμάρτυρα μοχθούντων.

51. Ἐν θέρει τὴν χλαῖναν κατατρίβεις.] Ἐπὶ τῶν μὴ καθ᾽ ὥραν τοῖς ἀναγκαίοις χρωμένων.

52. Ἐν πυρὶ βέβηκας.] Ἢ ἐπὶ αἰσχίστου, ἢ ἐπὶ τάχους.

53. Ἐν μέλιτι σαυτὸν καταπάττεις.] Ἐπὶ τῶν ἡδυπαθεῖν διωκόντων.

54. Ἐνδύετέ με τὴν λεοντῆν.] Ἐπὶ τῶν μεγάλοις ἐπιχειρούντων.

55. Ἐν δὲ διχοστασίῃ καὶ Ἀνδροκλῆς πολεμαρχεῖ.] Ἐπὶ τῶν εὐτελῶν μὲν, διὰ δέ τινα ταραχὴν εὐδοκιμούντων. ὅμοιον, Ἐν ἀμηχάνοις καὶ καρκῖνος ἔμμορε τιμῆς. [αἰπόλει σοί φησιν ἡ παροιμία.]

56. Ἐν ἀμούσοις καὶ Κόρυδος φθέγγεται.]

57 Ἐρε-

---

46. Ἐλέφαντα scriptum in eodem codice, & pro ἐκ μύας, repperi ἐκ μυός.

52. Vel in periculosis quoque, vt Horatius Asinio Pollioni historiam scribenti libro II. Od. I. v. 6. — *incedis per ignes*
Suppositos cineri doloso.
In Theocrito & Scholiaste est etiam, *Non incedis per ignem.* Erasmo Chil. IV. Cent. VI. Adag. 32.

54. Pantini cod. Ἐνδύεταί με scriptum habebat. Et 55. οἷον: ἐν γὰρ.

56. Superioribus hoc vt affine Zenobius adiunxit. Vetus autem codex Pantini V. Cl. præmittebat αἰπόλει σοι φησὶν ἡ παροιμία. Ex quibus deprauatis nihil eruo, nisi fortè caprariis vsitatum fuisse. Plura hîc Erasm. & nos ad Zenobium. Simile etiam Theocriti illud Idyll. v.

Οὐ

57. Ἐρετριέων ῥῶ.] Ἐπὶ τῶν κατακόρως τισὶ χρωμένων. κατακόρως γὰρ ἔτι χρῶνται τῷ ῥῶ.

58. Ἐν Σάμῳ κομήτης.] Ἐπὶ τῶν οὐδὲν χάριεν λεγόντων. οἱ γὰρ οἰκοῦντες ἐκεῖσε, πρὸς χορεὺς ἐπιτήδειοι, οὐ πρὸς ἄλλο τι χρήσιμοι.

59. Ἐν τριόδῳ εἰμί.] Ἐπὶ τῶν ἀδήλων. οὐκ εἰδὼς ὁποίᾳ ὁδῷ χρήσομαι.

60. Ἐπακτὸς ὅρκος.] Ὃν ἕτερος ἐπάγει. οἷον βίαιος, οὐκ αὐθαίρετος.

61. Ἐπειοῦ δειλότερος.] Ἐπὶ τῶν δειλῶν. τοιοῦτος γὰρ Ἐπειός τις ἐγένετο.

62. Ἐπὶ τὰ Μανδραβόλου.] Ἐπὶ τῶν ἐπὶ τὸ χεῖρον προκοπτόντων. ὁ γὰρ Μανδράβολος εὑρών ποτε θησαυρὸν, πρόβατον χρυσοῦν ἀνέθηκε τοῖς θεοῖς, εἶτα ἐν τῷ δευτέρῳ ἀργυροῦν, εἶτα ἐν τῷ τρίτῳ χαλκοῦν.

63. Ἑρμῆς ἀμύητος.] Ἐπὶ τῶν μᾶλλον ἔν τισιν ἐμπείρων· χλευαστικὴ δὲ ἡ παροιμία. ὁμοία τῇ· Βάλλ' ἐς ἔχοντα τὴν ἐπιστήμην.

64. Εἰ καὶ λύκου ἐμνήσθης.] Ἐπὶ τῶν ὧν ἂν μνησθῶσιν ἐγγὺς παραγινομένων.

65. Εὕδοντι κύρτος αἱρεῖ.] Ἐπὶ τῶν

57. Eretriensium Rho.] In eos qui re aliqua ad satietatem vtuntur, vt hi crebriùs Rho littera.

58. In Samo comatus.] In gratiosum nil proferentes. Qui enim ibi incolũt, choreis apti, ad aliud præterea nihil.

59. In triuio sum.] De re incerta, cùm quam insistam viam ignoro.

60. Coactum iusiurandum.] Ad quod quis adigitur. quasi dicas, vi expressum, nec sponte præstitum.

61. Epeo timidior.] In meticulosos iactatum. Talis enim Epeus extitit quidam.

62. Mandraboli in morem.] In eos qui ad deteriora delabuntur. Mandrabolus enim reperto thesauro auream ouem diis obtulit; anno insequente argenteam, tertio æneam.

63. Mercurius profanus.] De magis in re aliqua exercitatis. Irrisorium Prouerbium, simile illi: *Eum aggredere qui scientiam tenet.*

64. An etiam lupi meministi.] In eos qui iis propè adsunt, de quibus sermo erat.

65. Dormienti rete capit.] Dictum

Οὐ θεμιτὸν Λάκων ποτ' ἀηδόνα κίσσας ἐρίσδειν.
& Paulini ad Ausonium:

Si confers fulicas cygnis & aëdona parris.

Vbi V. Cl. *picis* legit.

57. Alludit Plato in Cratylo in voce Eretriensium σκληροτὴρ pro σκληρότης.

58. Corruptè in Palatini lib. Ἐν γάμῳ κομήτης: Reposui Ἐν, vel ἐκ Σάμου κομήτης, *Samius capillatus*. Sic enim θεραπεύοντες Pythagoram sui nominabant, teste Iamblicho, qui alium Prouerbij vsum commonstrat, cap. 2. & 6. quod suo æuo durarit: qua vterentur ad designandum aliquem summa grauitate & religione. Sic enim ait: Διόπερ ἔτι καὶ νῦν ἡ παροιμία τὸν ἐκ Σάμου κομήτην ἐπὶ τῷ σεμνοτάτῳ διακηρύττει. Vide & Appendicem Prouerbiorum infrà.

63. Ἀμύητος legit etiam Erasmus, sed nihil equidem mutandum censui.

64. Affine illud Comici Latini: *Lupus est in fabula.*

65. Simile Timothei ducis dictum narrat Plutarchus: ex quo vide quæ nos ad Zenobiũ. ἐπιτυχῶς autẽ Pantini præfert cod.

ctum de iis quibus prosperè res cedunt. Contingit enim dormientibus piscatoribus, vt rete interim pisces capiat.

66. Attrahens ad se vt Cæcias nubem.] In eos dictum qui mala sibi accersunt.

67. Deserta causa.] Dicitur, quando accusator in iudicio non se sistens, condemnatur.

68. Vestæ sacrificat.] In multa edendo absumentes: quia Vestæ facientes nil de hostia efferebãt. Cõgruit illud: *Cum ipso adeò canistro omnia deuorauit.*

69. Alterutra causa.] Ad quam aduersarij non accedunt.

70. Appellatio.] Cùm ab vno tribunali ad alterum prouocatur.

71. Extra teli iactum quiesce.] Admonitorium est Prouerbium.

72. Cothurno mutabilior.] In eos qui omnibus sese accommodant. Calceamenti enim genus vtriq; aptum pedi. Affine huic: *Hydra magis varius.* &, *Homo Euripus.* &, *Gygis annulus.*

73. Veniat qui proderit hospes.] Thessalorum euersa vrbe Philippus hospites cùm venderet, hoc vsurpabat.

74. Effugi malum, reperi melius.] De iis qui commutationem in meliora

ἐργασαμένων εὐτυχῶς λέγεται. συμβαίνει γὰρ κοιμωμένων τῶν ἁλιέων, τὸν κύρτον αἱρεῖν ἰχθύας.

66. Ἕλκων ἐφ' ἑαυτὸν, ὥσπερ Καικίας νέφος.] Ἐπὶ τῶν ἐπισπωμένων ἑαυτοῖς κακά.

67. Ἐρήμη δίκη.] Ὅταν μὴ ἀπαντήσας ὁ διωκόμενος, καταδικασθῇ.

68. Ἑστίᾳ θύει.] Ἐπὶ τῶν πολλὰ ἐσθιόντων. παρόσον οἱ ταύτῃ θύοντες οὐδὲν τῆς θυσίας ἐξέφερον. ὁμοία τῇ, Αὐτῷ κανῷ κατέφαγε πάντα.

69. Ἑτερομόλιος δίκη.] Εἰς ἣν οἱ ἀντίδικοι οὐκ εἰσῆλθον.

70. Ἔφεσις.] Ἡ ἀπὸ τοῦ δικαστηρίου εἰς ἕτερον δικαστήριον μετάβασις.

71. Ἔξω βελῶν καθίσο.] Παραινετικὴ ἡ παροιμία.

72. Εὐμεταβολώτερος κοθόρνου.] Ἐπὶ τῶν πᾶσιν ἐφαρμοζόντων. ἔστι δὲ εἶδος ὑποδήματος, ἐφαρμόζον τοῖς δυσὶ ποσίν. ὁμοία τῇ, Ποικιλώτερος Ὕδρας. καὶ, Εὔριπος ἄνθρωπος. καὶ, Γύγου δακτύλιος.

73. Ἔλθοι ξένος, ὅστις ὀνήσει.] Θετταλῶν καταστρέψας πόλεις ὁ Φίλιππος, καὶ τοὺς ξένους πωλήσας, εἴρηκε τοῦτο.

74. Ἔφυγον κακὸν, εὗρον ἄμεινον.] Ἐπὶ τῶν μεταβολὴν κρείττονα οἰωνιζομένων.

---

66. Vtitur Plutarchus non semel, & Agellius lib. II. cap. XXII. ex Aristotele; cui adde Plinium lib. II. cap. 47. & Aristophanem in Equitibus:

Ὡς οὗτος ἤδη Καικίας καὶ συκοφαντίας πνεῖ.

vbi Scholiastes legendus.

68. Aliam huius Adagij explanationem habes suprà, loco non suo, in A. ἐπὶ τῶν κρύφα πραττόντων, *in occultè & clàm agentes.*

69. Ἑτερομόλιος hîc rectiùs, quàm ἑτερονόμος, Pantini membranæ præferebant, vt & Suidas. Deprauatè Hesych. Ἑτερόμιμος δίκη.

73. Ex Theopompo historiam refert Zenobius, in ξένος, &c. Fortè pro τοὺς ξένους, scriptũ reliquit Diogenianus, ἐχθροὺς, *hostes.* sed & initio linguæ Lat. *hostis*, pro *hospite*; vnde *hostire, hostimentũ.* Quę hîc adiecta erãt loco non suo, superiori Adagio vindicauimus.

75. In

ζομθύων· ἢ καὶ ἐπὶ τῶν παρελθόντων. οἱ γὰρ παλαιοὶ εἰς ἀνάμνησιν τῆς προτέρας ζωῆς ἐρχόμενοι, ἔλεγον τοῦτο.

75. Εἰ μὴ πατὴρ ἦσθα.] Λείπει τὸ, εἶπον ἄν σε οὐκ εὖ φρονεῖν. παρὰ Σοφοκλεῖ.

76. Εὐρυβατεύεσθαι.] Ἐπὶ τῶν πονηρευομένων· εἷς γὰρ τῶν Κερκώπων Εὐρύβατος.

77. Ἐμπεδοκλέους ἔχθρα.] Ὤμην δὲ, φησιν Λυσίας, ἐγὼ τοιαύτῃ φιλίᾳ συνηρμόσθαι, ὥστε μηδ' ἂν τὴν Ἐμπεδοκλέους ἔχθραν ἰσχῦσαι διαστῆσαι.

78. Ἐφέσια γράμματα.] Ἐπῳδαί τινες ἦσαν, ἅσπερ οἱ φωνοῦντες ἐνίκων ἐν παντί. τοιοῦτο τῇ, Δαφνίνην φορεῖ βακτηρίαν.

79. Εἰς τὸν λιμένα.] Ἀπὸ τῶν ἐν λιμένι ἐρεσσόντων, ἔξω δὲ ῥαθυμούντων.

80. Ἐπιχώριοι οὖρον ἴσασι τὸν ἐπιτήδειον ἄνεμον.] Ὁμοία τῇ, Ἀπὸ χοίως ἀντλῶν.

81. Ἐν οἴνῳ ἀλήθεια.] Παρόσον οἱ οἴνῳ χρώμενοι τὰ ἀπὸ καρδίας λαλοῦσιν.

ominantur; vel de præteritis. Veteres enim in commemoratione pristinæ vitæ hoc Adagium adhibebant.

75. Nisi pater esses.] Adde: dixerim non te sapere. Apud Sophoclem exstat.

76. Eurybatum imitari.] In moribus improbos dictum. Vnus enim Cercopum Eurybatus fuit.

77. Empedoclis inimicitia.] *Equidem*, inquit Lysias, *putabam eam inter nos necessitudinem coaluisse, vt ne Empedoclis quidem eam possit diuellere simultas.*

78. Ephesiæ litteræ.] Incātamenta quædam erant, quæ recitantes, victores qualibet in re existebant. Tale illud: *Laureum gesto baculum.*

79. In portum.] Ductum ab iis qui in portu remigant; extra verò portum otiosè cessant.

80. Incolæ οὖρον norunt commodū ventū.] Affine illi, *E congio haurito.*

81. In vino veritas.] Quatenus vinum bibentes è corde loquuntur.

82. Hostium

---

75. Sophocl. in Antigona: verba sunt Hæmonis ad Creontem patrem:

Εἰ μὴ πατὴρ ἦσθ', εἶπον ἄν σ' οὐκ εὖ φρονεῖν.

Congruit fortasse illud Comici in Adelphis: *Disce pater esse ab iis qui verè sunt.* Repetitur & infrà in ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις, non opportunè, vt arbitror.

76. Explicat Suidas, & Chiliastes copiosiùs, è Luciano, aliisque. Meminit & Aristænetus in Epist. Eroticis.

77. Suppleuimus Λυσίας è Suida: qui & vsum Prouerbij de pertinaci odio interpretatur.

78. De *Ephesiis litteris* Hesychius, Suidas, & Eustathius in τ'. Odyss. Vtitur & Anaxilas apud Athenæum lib. XII. Δειπνοσοφιστῶν, ita emendante δεόντως Ios. Scaligero: Ἐν σκυτίοισι φορῶν Ἐφέσηια γράμματα καλά. Mich. Apostolius hîc, sed ille typis adhuc in-editus, addit iis quę hoc loco Diogenianus habet: Ὁ δὲ Διογενιανός λέγεσθαι φησιν, ἐπὶ τῶν ἀνεπίγνωστα λεγόντων, παρόσον ἐπὶ τοῖς ποσὶ τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος τὰ γεγραμμένα ἀσύνετα. Illud mirari subit, cur hodieque Prouerbij vice vsurpent Hispani, *Ad Ephesios mitti*: eadem ferè forma qua Flaccus illud:

—— *vnctus mitteris Ilerdam.*

81. Tale illud Horatij Sat. IV. lib. I.

Condita cùm verax aperit præcordia Liber.

Et lib. III. Od. XXI.

Ta

82. Hostium dona non dona, nec vtilia.] Est apud Sophoclem [in Aiace lorario.]

* In sinũ nõ spuito.] In iactabũdos.

83. Præstat in terra egere, quàm diuitem nauigare.]

84. Codro generosior.] A Deucalione enim originem hic duxit, & pro patria occubuit. Congruit huic, *Dignus es Argiuo clypeo.*

85. Ad asini villos.] In eos qui non possibilia reiiciunt. Non enim in asino lanam reperies.

86. Ad Cynosarges; &, Ad Orci portas.] In re simili adhiberi solent.

87. Generosior Sparta.] Ob inuictũ ac generosum animũ, quòd ne muris quidẽ cingi solitam Spartam referãt.

88. Hic nec manere ventus, nec nauigare sinit.] De iis qui summas in angustias redacti sunt.

89. Perierunt honesta.] De iis qui paucis malum quid exponere volunt. Hippocrates enim victus Mindaro talem scripsit epistolam.

90. Reperi, quod non quærebã.] De iis qui contra voluntatem in rem aliquam incidunt.

82. Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα οὐκ ὀνήσιμα.] Δῆλον. ἐπί τινι καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ.

* Εἰς κόλπον οὐ πτύει.] Ἐπὶ τῶν μεγαλαύχων.

83. Ἐν γῇ πένεσθαι μᾶλλον, ἢ πλουτοῦντα πλεῖν.]

84. Εὐγενέστερος Κόδρου.] Ἀπὸ γὰρ Δευκαλίωνος ἦν, καὶ ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἀπέθανεν. ὁμοία τῇ, Ἄξιος εἶ ἐν Ἄργει ἀσπίδος.

85. Ἐπ᾽ ὄνου πόκος.] Ἐπὶ τῶν εἰς ἀδύνατα ἀναβαλλομένων. ἀπ᾽ ὄνου γὰρ οὐκ ἔστι πόκος.

86. Ἐς Κυνόσαργες, Ἐς ἀνηλίου πύλας.] Ἐπὶ τῶν ὁμοίων καὶ αὗται.

87. Ἐλευθεριώτερος Σπάρτης.] Διὰ τὸ ἀνυπότακτον καὶ γενναῖον φρόνημα. διὸ οὐδὲ τειχισθῆναι λέγει τὴν Σπάρτην.

88. Ἔνθ᾽ οὔτε μίμνειν ἄνεμος, οὔτε πλεῖν ἐᾷ.] Ἐπὶ τῶν δυσχερέσι περιπεσόντων.

89. Ἔρρει τὰ καλά.] Ἐπὶ τῶν κακόν τι βουλομένων δηλῶσαι συντόμως. Ἱπποκράτης γὰρ ἡττηθεὶς, Μινδάρῳ ταύτην ἔπεμψεν ἐπιστολήν.

90. Εὕρηκα ὃ οὐκ ἐζήτουν.] Ἐπὶ τῶν οἷς οὐκ ἤθελον περιπεσόντων.

91. Ἐχθ-

——— *Tu lene tormentum ingenio admoues Plerumque duro.* ———

82. Duo hæc Prouerbia pro vno recensita à Palatino aberant, è fuga retraxi ex Pantini nostri exemplari. Ad prius refero illud Maronis II. Æneid.

Quidquid id est, timeo Danaos, & dona ferẽtes.

Ad alterum illud Iuuenalis, Sat. VII. v. 112.

Tunc immensa caui spirant mendacia folles;
Conspuiturq́ sinus. ———

85. Πόκας est in Pantini libro pro πόκος.

88. Suidas eadem, nisi quòd περιπεσόντων legit. Dictum est Philoctetæ apud Æschylum.

89. Historia est apud Xenophontem libro I. παραλειπομένων. Tale illud Persianum Sat. V. ver. 103.

——— *Exclamat Melicerta perisse Frontem de rebus.* ———

91. Sui-

91. Ἐχῖνος τὸν τόκον ἀναβάλλει.] Ἐφ' ὧν τὸ ἀναβάλλεσθαι πρὸς χεῖρόν ἐστι. καὶ γὰρ οἱ χερσαῖοι ἐχῖνοι δοκοῦσι κεντούμενοι, ἀνέχειν τὸν τόκον, εἶθ' ὕστερον τραχυτέρων τῶν τέκνων γινομένων ὀδυνηρότερον ἀπαλλάσσονται.

92. Ἐκ γεύματος γινώσκω.] Ἐπὶ τῶν ἐκ μικροῦ τινα καταλαμβανόντων, ὡς ἐπ' ὄνου.

93. Εἰς Σκῶλον μήτ' αὐτὸς ἴμεν, μήτ' ἄλλῳ ἕπεσθαι.] Παραινετική. τραχεῖα γὰρ ἡ Σκωλὴ καὶ δύσβατος.

Z.

94. ZΑΛΕΥΚΟΥ νόμος.] Ἐπὶ τῶν ἀποτόμων. Ζάλευκος γὰρ, Λοκρῶν ἐνομοθέτησεν ὠμότερα. ὁμοία τῇ, Τενέδιος πέλεκυς.

95. Ζεὺς κατεῖδε χρόνιος ἐπὶ διφθέρας.] Ἐπὶ τῶν βραδέως τιμωρουμένων. λέγεται γὰρ τὸν Δία πάντα τὰ πραττόμενα, εἰς διφθέρας ἀπογράφεσθαι.

96. Ζεῖ χύτρα, ζῇ φιλία.] Ἐπὶ τῶν διὰ τὸ δεῖπνον συνιόντων εἰς φιλίαν.

97. Ζητῶν ὄψον, θοἰμάτιον ἀπώλεσα.] Ἐπὶ τῶν ἀτυχεστέρων.

98. Ζωὴ πίθου.] Ἐπὶ τῶν ἐπιεικῶς καὶ μετρίως καὶ ἀπραγμόνως βιούντων. ἀπὸ Διογένους, ᾧ πίθος ἡδίστη [illegible].

99. Ζωὰς ἐμύησε κρομμύου μόνον

91. Echinus partũ procraſtinat.] De iis quibus cunctatio noxæ eſt. Terreſtres enim echini, quamuis pungi ſe ſentiant, ſuſtinent partum: poſteà aſperiore reddito fœtu, maiori dolore partum emittunt.

92. E guſtu cognoſco.] De iis qui è re minima iudicant, vt de vino.

93. Ad Scolon non ipſe ieris, comes aut eris vlli.] Admonitoriũ eſt Prouerbiũ. Aſper enim locus & inuius.

Z.

94. ZALEVCI lex.] In ſeueriores dictum. Zaleucus enim Locrenſibus leges rigidiores tulit. Huic ſimile: *Tenedia bipennis*.

95. Inſpexit, etſi ſerò, Iupiter diphtheram.] In eos qui ſerò puniuntur. Fabulantur enim Iouem, quæcumque agantur pelli inſcribere ſolitum.

96. Feruet olla, viuit amicitia.] In eos qui cenæ cauſa amicitiam contrahunt.

97. Quærens cibum, veſtem amiſi.] De infelicioribus dictum.

98. Dolij vita.] De moderatè, mediocriter, atque otiosè degentibus. A Diogene, cui in dolio iucundiſſima habitatio.

99. Cepa ſolùm accepta vitam reci-

---

91. Suidas iiſdem verbis, niſi quòd initio extremoque parum diſcrepet, ἐφ' ὧν in altero eſt libro.

92. Ὡς ἐπὶ ὄνου.] Sic in Pantiniano cod. erat ampliùs, quàm in Palatino: ſed οἴνου reponendum cùm ſentirem, ita reddidi. Quo etiam è codice ſequens eſt Adagium.

93. Verſum habet & Strabo, & Euſtathius in Hom. Bœotiam, vnde hîc conſtituimus ſuis numeris; niſi quòd ſequiore genere, τραχεῖα ἡ Σκῶλος, diſertè ſcriptum repperi.

99. Προκμμύου erat in Diogeniano Palat. Biblioth. in Pantini κρόμυα. Puto ſcripſiſſe

recipies.] De iis qui parua causa magnam consequuntur opinionem.

100. Viuimus, non vt volumus, sed vt possumus.] De iis qui non viuunt arbitratu suo.

λαβών.] Ἐπὶ τῶν ἀπὸ μικρᾶς αἰτίας, μεγάλην δόξαν καρπουμένων.

100. Ζῶμεν γὰρ ὡς οὐ θέλομεν, ἀλλ᾽ ὡς δυνάμεθα.] Ἐπὶ τῶν ἀπροαιρέτως ζώντων.

CENTVRIA V.

H.

1. TESTVDINIS carnem aut edas, aut non edas.] Testudinis quidem modicè esa caro tormina parit; multùm verò, purgat.

2. Heraclius lapis.] Magnetem hunc quidam appellant. Est & alius ferro vicinus.

3. Fuêre quondam strenui Milesij.] In eos qui quondam benè vel secùs se gesserunt. Simile illi: *Nos quondam fuimus.*

4. Aut ter sex, aut tres tali.] De iis qui periclitantur. Ter enim sex absolutè designat vincere; tres verò cubi, vinci. Tribus autem talis antiquitus in lusu vtebantur.

5. Phanij ostium.] In eos qui insi-

ΕΚΑΤΟΝΤΑΣ Ε.

Η.

1. Ἢ δεῖ χελώνης κρέας φαγεῖν, ἢ μὴ φαγεῖν.] Τῆς χελώνης μὲν ὀλίγα κρέα βρωθέντα, στρόφους ποιεῖ· πολλὰ δὲ, καθαίρει.

2. Ἡρακλεία λίθος.] Ταύτην ἔνιοι Μαγνῆτιν λέγουσιν. ἔστι δὲ ἑτέρα παραπλησία σιδήρῳ.

3. Ἦσάν ποτ᾽ ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι.] Ἐπὶ τῶν ποτὲ εὖ, ἢ ἑτέρως γεγονότων. Ὁμοία, Ἄμμες ποτ᾽ ἦμες.

4. Ἢ τρὶς ἕξ, ἢ τρεῖς κύβοι.] Ἐπὶ τῶν κινδυνευόντων. τὸ μὲν, τρὶς ἕξ, τὴν παντελῆ νίκην δηλοῖ· τὸ δὲ, τρεῖς κύβοι, τὴν ἧτταν. πάλαι γὰρ τρισὶν ἐχρῶντο πρὸς τὰς παιδιὰς κύβοις.

5. Ἡ Φάνειος θύρα.] Ἐπὶ τῶν ἀνοήτως

---

psisse Parœmiographum κρομμύυ, vt est in Zenobio, Suida, & Apostolio: itaque reposui, vt sensus constet & Iambicus versus.

100. Aristotelis dictum putatur; & Terentij Comici est in Andria: *Quoniam id fieri quod vis non potest, id velis, quod potest.* Et in Heautontimor. *Non licet hominem esse sæpè ita vt volt, si res non sinit.* Alibi: *Vt quimus, aiunt.*

CENT. V.

1. Ἢ δεῖ.] In Apostolio calamo exarato legi Ἡδὺ, *iocundum esse*, vt dicat, testudinis vesci carnibus, aut omnino abstinere.

2. Locus, vt opinor, deprauatus, aut ἑταίρα leg. quasi amicus ferro si propiùs admoueatur; aut è Zenobio legendum ἀργύρῳ pro σιδήρῳ: qui & alium argentum attrahere auctor est, vt magnetem ferrum. Legendus Plinius libro XXIII. cap. VIII. & XXXVI. cap. XVIII.

3. Zenobio Πάλαι ποτ᾽ ἦσαν; hîc venustè ἦσαν iteratur. Laconicam cantionem Ἄμμες πότ᾽ ἦμες integrè legas in Plutarchi Laconicis, Ang. Politiani Miscellaneis, & in Zenobio. Pro εὖ ἢ ἑτέρως, reposui è Pantiniano cod. εὖ, ἢ ἑτέρως, *benè, aut secùs*, hoc est malè.

4. Πρὸς τὰς παιδιάς. Rectè duæ priores voces ex Pantiniano accesserunt, suntque ad sensum necessariæ. & mox ἀνοήτως ibidem scribitur, pro *frustrà, temerè, sine fructu.*

7. Pro

ἀνοήτως φυλαττόντων. ἦτος γὰρ ὁ Φάνιος τυφλὸς ἦν. ὑπανοίγοντος δὲ τοῦ παιδὸς τὴν θύραν, αὐτὸς οὐδὲν ἑώρα.

6. Ἡ παναγαία Ἄρτεμις.] Ἐπὶ τῶν πλανητῶν καὶ ἀγυρτῶν. παρόσον ἡ θεὸς ἀγείρειν ἢ πλανᾶσθαι λέγεται.

7. Ἡράκλειος ψώρα.] Ἡ δυσίατος, ἡ καὶ τῶν Ἡρακλείων λουτρῶν δεομένη πρὸς θεραπείαν. τῷ γὰρ Ἡρακλεῖ πολλαχοῦ ἀνῆκε θερμὰ λουτρὰ ἡ Ἀθηνᾶ.

8. Ἡράκλεια νόσος.] Ἡ ἱερά. εἰς ταύτην γὰρ περιέπεσεν Ἡρακλῆς.

9. Ἤτοι τέθνηκεν, ἢ διδάσκει γράμματα.] Τῶν εἰς Σικελίαν στρατευσάντων, οἱ μὲν ἐλήφθησαν αἰχμάλωτοι, οἱ δ' ἀπώλοντο. οἱ δὲ διαφυγόντες ἔλεγον τοῦτο.

10. Ἢ κρίνον, ἢ κολοκύντην.] Τὸ τῆς κολοκύντης ἄνθος, καλεῖται κρίνον. ἔταττον οὖν τὸ μὲν κρίνον ἐπὶ τοῦ τεθνηκότος· τὴν δὲ κολοκύντην ἐπὶ τοῦ ὑγιοῦς.

11. Ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις.] Ἐπὶ τῶν οἰμώζειν τινὰ λεγόντων. τοῦτο γὰρ πρὸς Δαρεῖον τὸν Πέρσην ἀπεκρίναντο οἱ Σκύθαι.

12. Ἠλιθιώτερος τῆς Πραξέλλης.] Αὕτη γὰρ ἐρωτωμένη τί κάλλιστον, Ἥ-

pienter custodiunt. Phanius enim cæcus cùm esset, famulo ostium reserante nihil ipse videbat.

6. Diana panagæa.] Iactatum in errones ac circumforaneos. Vagari enim atque oberrare dea solita.

7. Herculea scabies.] De curatu difficili, & ad cuius curationem Herculeis sit opus balneis. Pallas enim Herculi multis locis calida balnea reliquit.

8. Morbus Herculeus.] Hoc est, comitialis. in hunc enim Hercules incidit.

9. Aut periit, aut litteras docet.] Suscepta in Siciliam expeditione, quidam captiui abducti sunt, alij ceciderunt. Qui verò dilapsi erant, dictum hoc Prouerbio de iis vsurparunt.

10. Aut cucurbitæ florem, aut cucurbitam.] Florem cucurbitæ κρίνον Græci nominant. Igitur florem quidem pro mortuo adhibebant; cucurbitam verò pro vitali.

11. Scytharum oratio.] De iis qui plorare aliquem iubent. Hoc enim Dario Persarũ Regi Scythæ responderunt.

12. Stultior Praxellę.] Hæc enim quid pulcerrimũ esset interrogata, Sol, inquit,

7. Pro δυσίατος voce inusitata, Suidas δυσθεράπευτος posuit.

8. De hoc morbo Zenobius, Suidas, & ad Ouidij Metamorph. interpretes. Ἡρακλειος autem pro Ἡρακλεία est in schidis Pantini nostri.

9. Articulo τὰ deleto, Trimetrum constitui.

11. Ab Anacharside Scytha quoque natum hoc Prouerb. putat Laërtius, vtiturq; frequenter Lucianus, & in Epistolis Ælianus. Neque abludit quod refert Herodotus lib. IV. de muneribus Dario missis à Scythis, aue, mure, rana, & sagitta. quem lege. οἱ Σκύθαι pro Πέρσαι reposui ex historiæ veritate.

12. Hîc quoque desiderari puto ὅμοια. Reliqui autem Parœmiographi Adonidi filio Praxellæ tribuentes; legunt: Ἀδώνιδος τοῦ Πραξέλλης. *Stultior Adonide filio Praxellæ.*

14. Histo-

inquit, & ficus. Talia ſunt: *Ibyco*, & *Corybo*, & *Meletide dementior*.

13. Aut tragœdias agere, aut inſanire oportet.] Dictum de iis qui neque gaudere, neque dolere poſſunt.

14. Syloſontis chlamys.] In eos qui veſtitu ſe vēditant. Hic enim donata Dario chlamyde cùm adhuc priuatus ageret, pòſt Regis iam beneficio, reditum in Samum obtinuit.

15. Cauda de vulpe teſtatur.] In eos qui mores ſuos è re minima demonſtrant.

16. De fimbria telam omnem.] Similia ſunt: *E guſtu cognoris*; *Æthiopem de facie*; *Ex vnguibus leonem*; *E fructibus arborem*.

17. Æqualis æqualem delectat.] Huic paria ſunt, *Semper ſimilem ducit Deus ad ſimilem*; *Clauum clauo, & paxillum paxillo pepuliſti.* hoc eſt, erratum altero errato curaſti.

18. Ni purgaris & molas, non comedes.] De iis qui maximo labore victum parant neceſſarium. Cereris autem ſunt ad Triptolemum.

19. Nos decē Rhodij, decē naues.] De arrogantibus ac iactabūdis dictum.

Θ.

20. THAMYRIS inſanit.] In eos qui aliquid cùm prudēter quidem faciant, inſanire tamen videantur. Hiſtoriam ſuprà ad Amyrim retulimus.

λιος, ἔφη, καὶ σῦκα. Ἀνοητότερος Ἰβύκου, καὶ Κορύβου, καὶ Μελιτίδου.

13. Ἢ δεῖ τραγῳδεῖν πάντας, ἢ μελαγχολᾶν.] Ἐπὶ τῶν μήτε λυπεῖσθαι, μήτε χαίρειν δυναμένων.

14. Ἡ Συλόσωντος χλαμύς.] Ἐπὶ τῶν ἀλαζονευομένων ἐπὶ ἐσθῆτι. οὗτος γὰρ εἶχε χλαμύδα, ἣν Δαρείῳ ἰδιωτεύοντι δωρησάμενος, ἔτυχε τῆς εἰς Σάμον καθόδου.

15. Ἡ κέρκος τῇ ἀλώπεκι μαρτυρεῖ.] Ἐπὶ τῶν δεικνυόντων ἀπὸ μικρᾶς πράξεως τὸ ἦθος.

16. Ἐκ τοῦ κρασπέδου τὸ πᾶν ὕφασμα.] Ὁμοία, Ἐκ γεύματος γνώσῃ· Τὸν Αἰθίοπα ἐκ τῆς ὄψεως· Ἐκ τῶν ὀνύχων τὸν λέοντα· Ἐκ τοῦ καρποῦ τὸ δένδρον.

17. Ἧλιξ ἥλικα τέρπει.] Ὁμοία τῇ, Ὡς αἰεὶ τὸν ὅμοιον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὅμοιον· Ἥλῳ τὸν ἧλον, καὶ πάτταλον ἐξέκρουσας παττάλῳ. ἀντὶ τοῦ, ἁμαρτήματι τὸ ἁμάρτημα θεραπεύεις.

18. Ἢν μὴ καθάρῃς καὶ ἀλέσῃς, οὐ μὴ φάγῃς.] Ἐπὶ τῶν σὺν μόχθῳ τὴν ἀναγκαίαν πορίζομένων τροφήν. εἶπε δὲ Δημήτηρ πρὸς Τριπτόλεμον.

19. Ἡμεῖς δέκα Ῥόδιοι, δέκα νῆες.] Ἐπὶ τῶν ἀλαζονευομένων.

Θ.

20. ΘΑΜΥΡΙΣ μαίνεται.] Ἐπὶ τῶν κατὰ σύνεσιν πραττόντων τι, δοκούντων δὲ μαίνεσθαι. προεγράφη ἡ ἱστορία εἰς τὸν Ἄμυριν.

21. Θετ-

14. Hiſtoriam narrat Herodotus lib. III. Strabo lib. XIV. Ælianus lib. IV. Variar. & Valerius Max. lib. V. cap. II.

19. Natum videatur ex illo Homerico: Ἐκ Ῥόδου ἐννέα νῆας ἄγεν Ῥοδίων ἀγερώχων. Et affine: Ἰδοὺ Ῥόδος, ἰδοὺ πήδημα. Adſcribit ampliùs Apoſtolius integer: τοῦτο δὲ εἶπεν ἡ Δημήτηρ πρὸς Τριπτόλεμον.

21. Habet

21. Θετταλικὰ πτερά.] Ἐπὶ τῶν παραχρῆμα ἐσθῆτας ἐνδυομένων. αἱ γὰρ Θετταλικαὶ ἐσθῆτες πτερωταὶ ἦσαν.

22. Θεῶν ἀγορά.] Ἐπὶ τῶν χρησίμων καὶ δικαίων.

23. Θυννίζειν.] Ἀντὶ τοῦ κεντᾷν. τριαίναις γὰρ τοὺς θύννους κεντῶσιν. ἐξ οὗ καὶ Λουκιανὸς, θυννῶδες τὸ ἐνθύμημα, ἀντὶ τοῦ, ἀπότομον καὶ σκληρόν.

24. Θύραζε Κᾶρες, οὐκέτ' Ἀνθεστήρια.] Διὰ πλῆθος οἰκετῶν, ὡς ἐν τοῖς Ἀνθεστηρίοις εὐωχουμένων καὶ αὐτῶν.

25. Θεὸς ἡ Ἀναίδεια.] Ἐπὶ τῶν τῇ ἀναισχυντίᾳ ὠφελουμένων.

* Θρᾷκες ὅρκια οὐκ ἐπίστανται.] Ἐπὶ τῶν ἀνόμων.

21. Alæ Thessalæ.] In eos qui subitò vestes induunt. Thessalicæ enim vestes alatæ erant.

22. Deorum cœtus.] In iustorum ac frugi hominum conuentum.

23. Thynnizare.] Pro pungere ac stimulare. Tridentibus enim thynnos pungunt. Hinc etiam Lucianus, θυννῶδες τὸ ἐνθύμημα, pro aculeato ac rigido.

24. Foras Cares, non ampliùs Anthesteria.] Ob seruorum multitudinem dictum, qui & ipsi festis illis conuiuia agitabant.

25. Dea Impudentia.] In eos qui ex inuerecundia fructum capiunt.

* Thraces fœdera ignorant.] In exleges.

I.

26. Ἰλιὰς κακῶν.] Ἐπὶ τῶν μεγάλων κακῶν.

27. Ἵππῳ γηράσκοντι τὰ μείονα κύκλ' ἐπίβαλλε.] Ἐπὶ τῶν διὰ γῆρας δεομένων ῥᾳστώνης.

28. Ἱππέας εἰς πεδίον.] Φανερόν.

29. Ἱερὰ ἄγκυρα.] Δήλη ἡ παροιμία.

30. Ἵνα δέος, ἔνθα καὶ αἰδώς.]

26. MALORVM Ilias.] De ingentibus malis.

27. Nempe senescenti leuiora impone caballo.] De iis qui ob senium quiete indigent.

28. Equites in campũ.] Clarum.

29. Sacra anchora.] Notum & hoc Prouerbium.

30. Vbi metus, ibi & pudor.]

31. Equus

21. Habet Suidas, Hesychius, Erasmus, & Iunius Centur. 1. Verùm suspecta mihi hîc vox παραχρῆμα pro extemporaneo habitu. Quid si diuisim legas παρὰ χρῆμα de vestium luxu præter facultates?

23. Luciani locus in Ioue Tragœdo: Ἄπαγε θυννῶδες τὸ ἐνθύμημα, ὦ Πόσειδον, καὶ κομιδῇ παχύ. qui de pingui & inepto, vt & interpretes, sumere contra Diogeniani mentem, videtur.

24. Suidas ampliùs habet, οἰκετῶν Καρικῶν.

27. *Equo senescenti minora cicela admoue.* Sic Erasmus, versum tamen esse heroicum subodoratus: faterurque κύκελον alibi non lectum, præterquam in Zenobio, hoc Adagio; viderique simile esse τριπτῆρι, quam explicat vocem etiam Hesychius, idemque noster Zenobius.

30. Homericum apparet Iliad. ό. ἴσχε γὰρ αἰδὼς καὶ δέος. *Et pudor atque metus vetuit.*

 31. Notum.

31. Equus me portat, alit Rex.] Ferunt Corrhæum sub Philippo Rege equo merentem, roganti ac postulanti matri, vt à militia missionem peteret, hoc respondisse.

32. Hippolytum imitor.] De iis qui casti continentesque esse volunt.

33. Piscem natare doces.] Simile illi, *Delphino natandum suades.*

C.

34. CADMEA victoria.] De incommodè viuentibus dictum, vt historia ostendit.

35. Cyrnia terra.] De regione latronibus abundante. Talis enim nuper Cyrnus.

36. Etiam corchorus inter olera.] De vilibus, qui tamen aliis sese magnis conferunt. Herbæ enim species *κόρχορος* vilis est.

37. Cygnea cantio.] De morti vicinis, & vltima verba pronuntiantibus. Canit enim morti proximus olor.

38. Cõmunis Mercurius.] Quasi dicas, Commune inuentum. Furax enim Mercurius cùm esset, furta esse communia ostendit.

39. Mali corui malum ouum.] De iis qui prauis geniti parentibus.

40. Cantharo callidior.] In improbos dictum. Talis enim Cantharus ille exstitit.

31. Ἵππος με φέρει, βασιλεύς με τρέφει.] Κορραῖόν φασιν ὑπὸ Φιλίππῳ στρατευόμενον ἱππέα, τῆς μητρὸς δεομένης, αἰτήσασθαι ἄφεσιν τῆς στρατείας, εἰπεῖν τοῦτο.

32. Ἱππόλυτον μιμήσομαι.] Ἐπὶ τῶν σωφρονεῖν βουλομένων.

33. Ἰχθὺν νήχεσθαι διδάσκεις.] Ὁμοία τῷ, Δελφῖνι κολυμβᾶν συμβουλεύῃ.

K.

34. ΚΑΔΜΕΙΑ νίκη.] Ἐπὶ τῶν ἀλυσιτελῶς νικώντων, ὧν ἡ ἱστορία δήλη.

35. Κυρνία γῆ.] Ἐπὶ τῶν χωρῶν τῶν λῃστὰς ἐχουσῶν. τοιαύτη γὰρ ἡ Κύρνος πρώην.

36. Κόρχορος ἐν λαχάνοις.] Ἐπὶ τῶν εὐτελῶν μὲν ὄντων, μεγάλοις δὲ παραβαλλόντων ἑαυτούς· εἶδος γάρ ἐστι βοτάνης ὁ κόρχορος εὐτελοῦς.

37. Κύκνειον ᾆσμα.] Ἐπὶ τῶν ἐγγὺς θανάτου ὄντων, καὶ τὰ τελευταῖα φθεγγομένων. οἱ κύκνοι γὰρ ἀποθνήσκοντες ᾄδουσι.

38. Κοινὸς Ἑρμῆς.] Οἷον, Κοινὸν τὸ εὕρημα. κλεπτίστατος ὢν ὁ Ἑρμῆς, κατέδειξε κοινὰ εἶναι τὰ φώρια.

39. Κακοῦ κόρακος κακὸν ᾠόν ἔφυ.] Ἐπὶ τῶν ἐκ κακῶν γονέων ὄντων.

40. Κανθάρου σοφώτερος.] Ἐπὶ τῶν πονηρῶν. Κάνθαρος γάρ τις πονηρὸς ἐγένετο.

41. Κινήσω

31. Notum illud Horatij in Epist.
Splendidius multò est, equus vt me portet, alat Rex.
Ibi Acronem vide, & recẽtiores interpretes.

34. Etsi in vtroque *βιώντων* scriptum erat, reposui tamen ex historiæ fide, & Suida, *νικώντων*. Et Apostol. *ἡ ἐπὶ κακῷ νίκη.*

36. Herbæ & Prouerbij meminit quoque Theophrastus lib. VII. cap. VII. De plantis. Vide Hesychium.

41. Ortum

41. Κινήσω τὸν ἀφ' ἱερᾶς.] Ἐπὶ τῶν τὰ ἔσχατα κινδυνευόντων.

42. Κέρδος αἰσχύνης ἄμεινον.] Ἐπὶ τῶν διά τι κέρδος, αἰσχύνην προσποριζόντων ἑαυτοῖς, καὶ μὴ ἐπιστρεφομένων ταύτης.

43. Κωφότερος τοῦ Τορωναίων λιμένος.] Λιμὴν τις ἦν στενὰς ἔχων τὰς εἰσβάσεις.

44. Κασσιωτικὸν ἄμμα.] Ἐπὶ τῶν σκολιῶν τοὺς τρόπους. οὗτοι γὰρ ἄμματά τινα δύσλυτα ἐπιτεχνάζονται.

45. Καθ' ἑαυτοῦ Βελλεροφόντης.] Ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτῶν τι ποιούντων. ἡ δὲ ἱστορία δήλη.

46. Κομπὰς Μάξιμος.] Ἐπὶ τῶν ὑπὲρ τὸ δέον φρονεῖν νοούντων. οὗτος γὰρ ὁ Μάξιμος ἀλαζὼν ἐγένετο.

47. Οὐχ ἅμμα λύεις.] Ἐπὶ τῶν δυσλύτων. ἀπὸ τῆς ἁμάξης ἡ ἱστορία.

48. Καρικὸς τράγος.] Ἐπὶ τῶν εὐτελῶν.

49. Κατ' αἶγας ἀγρίας.] Ὁμοία τῇ, Ἐς κόρακας.

50. Κερκυραία μάστιξ.] Ἐπὶ τῶν μεγάλων μαστίγων. τοιαύτας γὰρ εἶχον.

51. Κερκωπίζειν.] Δολιεύεσθαι, ἐπὶ

41. Mouebo à sacra linea.] De iis qui extrema experiuntur.

42. Lucrum pudore melius.] In eos qui lucri causa pudorem sibi accersunt, nec ab eo amoueri possunt.

43. Surdior Toronæo portu.] Portus is erat angustias in ingressu habens.

44. Cassioticus nodus.] In eos qui prauis sunt moribus. Illi enim nodos indissolubiles nectebant.

45. Cõtra seipsum Bellerophon.] De iis qui quid sibi noxium exsequuntur. Nota historia.

46. Maximus fastuosus.] In eos qui supra modum sapere sibi videntur. Iste enim Maximus arrogans extitit.

47. Nodum non soluis.] De impeditis, nec solutu facilibus. Ductum à curru.

48. Caricus hircus.] In res viles iactatum.

49. Ad capras siluestres.] Similis illi Parœmia; *Ad coruos.*

Cercyręum flagrum.] De magnis flagellis, qualia Cercyræi vsurpabant.

51. Cercopizare.] Pro fallere. In frau-

---

41. Ortum huius Adagij explicat Iulius Pollux lib. IX. Onomastici.

42. Affine huic illud Vespasiani Imp. *Lucri bonus odor ex re qualibet.* Vide quæ ad Zenobium Cent. IV. notabamus.

44. Est & apud Suidam. Stephanus de Vrbibus aliter effert Κασσιωτικὰ ἱμάτια, nisi fortè ἱμάντια scribendum sit: quod Erasm. vidit, & admonuit.

46. Κόμπος legisse video Erasmum, non Κομπάς. Et in illo νοούντων non mihi facio satis. Fortè melius foret δοκούντων; & ad sensum accommodatius.

47. Vitiosè in Palatino οὐχ ἅμα. οὐχ ἅμμα Pantini codex & Zenobius. Sic suprà paullò *Cassioticus nodus.* & affinia, *Herculeus* ac *Gordius nodus.* Vide Q. Curtium lib. III. & Plutarchum in Alexandro.

48. Hesychius à Sophocle vsurpatum hoc Adagium refert.

49. Suidas exponit ἐπὶ τὰς καλάρας.

50. De Cercopibus ad Zenobium notaui.

52. Sui-

fraudulentos dictum. Ductum à quibusdam viris, qui Cercopes dicti, quorumque suprà facta mentio.

52. Cescorum ciuitas.] In stolidos dictum. Tales enim illi, qui Cescon vrbem habebant.

53. Cestreus ieiunat.] In gulosos, ieiunare tamen se fingentes, iactatum. Inexplebile enim hoc animal.

54. Cilicij hirci.] Hoc est, pilis obsiti. Hinc & saga pilis contexta Cilicia vocantur.

55. Periculosa in prorâ selis.] Nam hostes primùm proram inuadere solent.

56. Corœbo stultior.] Maris enim hic fluctus numerabat.

57. Corydo deformior.] In insigniter deformes. Talis enim hic extitit.

58. Cretizare.] Pro mentiri. Deceptores enim Cretenses.

59. Cornix scorpium.] De iis qui cum damno alios aggrediuntur.

60. Curetum os.] De iis qui vaticinia promittunt. Huiusmodi enim Curetes.

61. Aries cornibus lasciuiens.] In magnos ac petulantes.

62. Aries nutritionis mercedē.] Dictū in ingratos. Clara autem res est.

τῶν πανούργων. ἀπό τινων ἀνδρῶν Κερκώπων λεγομένων, ὡς προείρηται.

52. Κέσκων πόλις.] Ἐπὶ τῶν ἀνοήτων. οἱ γὰρ ἐν ταύτῃ κατοικοῦντες τῇ πόλει, τοιοῦτοι.

53. Κεστρεὺς νηστεύει.] Ἐπὶ τῶν λαιμάργων, ὑποκρινομένων δὲ νηστεύειν. ἄπληστον γὰρ τὸ ζῶον.

54. Κιλίκιοι τράγοι.] Οἱ δασεῖς. ὅθεν καὶ τὰ ἐκ τριχῶν Κιλίκια λέγονται.

55. Κινδυνώδης ἡ ἐν πρώρᾳ σελίς.] Οἱ γὰρ πολέμιοι πρῶτον τὴν πρώραν κατέχουσι.

56. Κοροίβου ἠλιθιώτερος.] Οὗτος γὰρ τὰ κύματα τῆς θαλάσσης ἠρίθμει.

57. Κορύδου εἰδεχθέστερος.] Ἐπὶ τῶν δυσμόρφων. οὗτος γὰρ ἐπὶ ἀμορφίᾳ διεβάλλετο.

58. Κρητίζειν.] Ἐπὶ τοῦ ψεύδεσθαι. ἀπατηλοὶ γὰρ οἱ Κρῆτες.

59. Κορώνη τὸν σκορπίον.] Ἐπὶ τῶν βλαβερῶς ἐπιχειρούντων.

60. Κουρήτων στόμα.] Ἐπὶ τῶν μαντείας ὑπισχνουμένων. τοιοῦτοι γὰρ οὗτοι.

61. Κριὸς ἀσελγόκερως.] Ἐπὶ τῶν μεγάλων καὶ ἀσελγῶν.

62. Κριὸς τροφεῖα.] Ἐπὶ τῶν ἀχαρίστων· ἡ δὲ ἱστορία δήλη.

63. Κορυ-

52. Suidas poëtas sic lusisse ait: Κέσκος πόλις νοῦν οὐκ ἔχουσα: in cuius etiam Collectaneis Κέσκων οἰκεῖν Desiderius emendat.

54. Τράγοι reposui è Suida, non vt Palat. στράτηγοι. quomodo etiam vertendum censui. Κιλίκιος, inquit, τράγος, ὁ δασὺς, &c. Vide Hesychium in Κιλίκιοι λόγοι.

55. Σελὶς, Eustathio in Iliad. π. σέλμα, ζυγὸς, & nauis carina.

57. Variè hoc nomen Κορύδου scriptum reperi. Κορύδεως Petri Pantini membranæ. Zenobio Κορύθεως. Reposui à Pantiniano cod. confirmatus ἀμορφίᾳ pro ἁμαρτίᾳ, quod in Palatino deprauatum erat.

62. Deest, ἀπέτισεν, *persoluit, rependit*, ex Apostolio.

63. Sui-

63. Κρονικαὶ λῆμαι.] Ὁμοία τῇ, Χύτρας λημᾶς καὶ κολοκύνταις.

64. Κρόνου πυγή.] Τὸ ἀρχαῖον καὶ ἀναίσθητον κρέας.

65. Κρωβύλου ζεῦγος.] Ἐπὶ τῶν ὑπερβαλλούσῃ πονηρίᾳ κεχρημένων. ἀπὸ Κρωβύλου τινὸς πορνοβοσκοῦ, δύο ἔχοντος ἑταίρας.

66. Κυζικηνοὶ στατῆρες.] Ἐπὶ τῶν εὖ κεχαραγμένων στατήρων. διαβόητοι γὰρ οὗτοι.

67. Κύων παρ' ἐντέροις.] Ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων ἀπολαύειν τῶν περικειμένων.

68. Κύων ἐπὶ δεσμά.] Ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς εἰς δεσμὰ ἐμβαλλόντων.

69. Κωδάλου χοῖνιξ.] ἐπὶ τῶν μεγάλοις μέτροις κεχρημένων.

70. Κῷος πρὸς Χῖον.] Ὅταν ἐλάττονα πρὸς μείζονά τις παραβάλλει.

71. Καύνιος ἔρως.] Ἐπὶ τῶν μὴ κατορθουμένων ἐπιθυμιῶν. Καύνου γὰρ ἐρασθεῖσα ἡ ἀδελφὴ, καὶ μὴ τυχοῦσα τοῦ ἔρωτος, ἀνεῖλεν ἑαυτήν.

72. Κύρβεις κακῶν.] Ἐπὶ πλήθους κακῶν. κύρβεις γὰρ, ξύλα τινὰ πινακοειδῆ, ὅπου τοὺς νόμους ἔγραφον.

73. Κατόπιν ἑορτῆς ἥκεις.] Ἐπὶ τῶν ἀπὸ καλοῦ πράγματος ἀπολειπομένων.

63. Saturniæ lemæ.] Simile illi; *Ollas & cucurbitas lippis.*

64. Saturni podex.] De carne vetula & insipida.

65. Crobyli iugum.] In eos qui supra modum improbi sunt. Ductum à Crobylo lenone quodam, bina scorta alente.

66. Cyziceni stateres.] De scitè notatis nummis. Hi enim celebres.

67. Canis iuxta intestina.] In eos qui præsentibus frui nequeunt.

68. Canis ad vincula.] In eos qui se vinculis ipsi induunt.

69. Codali chœnix.] De iis qui mensuris vtuntur maioribus.

70. Cous ad Chium.] Cùm minora quis cum maioribus componit.

71. Caunius amor.] In immodicas cupiditates iactatum. Cauni enim amore capta soror, neque voti compos, seipsam interemit.

72. Cyrbes malorum.] De malorum copia. Cyrbes enim ligna quædam tabulæ formâ, quibus leges inscriptæ.

73. Post festum venisti.] In eos qui honesto negotio non interfuerunt.

74. Mala

63. Suidas, hæc tria Prouerbia coniungens, in hebetem oculorum aciem iactata refert. Plura Desiderius suggeret.

65. Habet Zenobius Adagium. In Suida Κρωβύζου constanter legitur.

66. Διαβόητοι corrupta vox, in vtroque exemplari, etsi Aristophanis interpres διαβήτην circinum exponat. Equidem nihil cunctatus repono διαβόητοι, fauente Zenobio, Hesychio & Suida: qui cùm dissimiles fuisse significat; quòd hinc bellum, in auersa verò parte leonem impressum stateres haberent; Glossema quoque ab hoc alienum loco, obelo fodimus, furcillis eiecimus.

67. Simile illud Senecæ in ἀποκολοκυντώσει: *Citiùs quàm canis exta edit.* vt legit Rhenanus, & And. Alciatus li. VI. Parergon c. V.

69. Hesyc. & Suid. Κωδάλου, noster Κωδάλου.

71. Laqueo vitam Byblis abrupit amoris impotentia. Ouidius de Arte & IX. Metam. & Conon apud Photium in Biblioth.

73. Vtitur Socrates apud Platonem in Gorgia.

74. Mala proditio.] Cùm quis poſt coïtionem mercedem accipit.

75. Plorat qui vicit, victus autem periit.] Athenienſes deuicti perierunt: Philippus autem victoria iam potitus, à Pauſania eſt interfectus.

76. Amicorum communia omnia.] Notum Prouerbium.

77. Κλειτορειάζειν.] In puerorum amatores iactatũ, vt quidam aiunt: aut de intemperantibus in mulieres.

78. Mali quidẽ thripes, mali verò ipes.] De vtroqueuerſum noxiis dictũ.

79. Colophonia iniuria.] In diuites & iniurioſos. Tales enim Colophonij.

80. Cyprius bos.] De ſtolidis, atque excrementis veſcentibus.

81. Camelus vel ſcabioſa plurium geſtat aſinorum onera.] De iis qui etſi ſenes aut infelices ſint, multis tamen antecellunt.

82. Secundo æſtu fertur.] De proſperè nauigantibus.

83. Aquæ inſcribere.] In eos qui quæ fieri non poſſunt, aggrediuntur.

84. Vel à mortuo tributũ auferat.] In eos qui ab inopibus lucrum captant.

74. Κακὴ πρόδοσις.] Ἐπὶ τῶν μετὰ τὴν μίξιν τὸν συγκείμενον μισθὸν κομιζομένων.

75. Κλαίει ὁ νικήσας, ὁ δὲ νικηθεὶς ἀπόλωλεν.] Ἀθηναῖοι νικηθέντες ἀπώλοντο· Φίλιππος νικήσας ὑπὸ Παυσανίου ἀνῃρέθη.

76. Κοινὰ τῶν φίλων.] Δήλη.

77. Κλειτορειάζειν.] Ἐπὶ τῶν παιδεραστῶν τινές φασιν· ἢ ἐπὶ τῶν γυναιξὶν ἀκολάστων.

78. Κακὰ μὲν θρῖπες, κακὰ δὲ ἶπες.] Ἐπὶ ἑκατέρων βλαπτικῶν.

79. Κολοφωνία ὕβρις.] Ἐπὶ τῶν πλουσίων καὶ ὑβριστῶν. τοιοῦτοι γὰρ οἱ Κολοφώνιοι.

80. Κύπριος βοῦς.] Ἐπὶ τῶν κοπροφάγων καὶ εἰκαίων.

81. Κάμηλος καὶ ψωριῶσα πολλῶν ὄνων ἀνατίθεται φορτία.] Ἐπὶ τῶν ἐν γήρει μὲν ὄντων, ἢ δυστυχίαις, πολλῶν δὲ ἀμεινόνων ὄντων.

82. Κατὰ ῥοῦν φέρεται.] Ἐπὶ τῶν εὐπλοούντων.

83. Καθ' ὕδατος γράφειν.] Ἐπὶ τῶν ἀδυνάτοις ἐπιχειρούντων.

84. Κἂν ἀπὸ νεκροῦ φέρῃ.] Ἐπὶ τῶν ἀπὸ πενήτων κερδαινόντων.

85. Κυνα

Gorgia. Non diſſimile eſt quod apud Euripidem in Rheſo Hector ait: Σύμμαχος μὲν, ξένος δὲ πρὸς τράπεζαν.

74. Notum Auguſti illud apud Plutarchum: *Proditionem amo, proditorem odi.*

75. Vide quæ ad Zenobium notabamus, & in Vitis Parallelis Ariſtotelis & Demoſthenis.

78. *Thripes* vitiant ligna, *ipes* verò vites. auctor Apoſtolius. *Thrips* interdum etiam auicula. vnde Prouerbium: *Aquila thripas inſequitur.*

80. Huiuſmodi boues deſcribit Plinius lib. XXVIII. cap. vlt. Ariſtophanes in Pluto Bœotios boues σκατοφάγους, oleto veſcentes inducit, medicos taxans.

82. Vtitur Lucianus, & alibi κατὰ ῥοῦν προχωρεῖν dixit.

84. Eſt apud Ariſtot. lib. II. Rhetoricorum ad Theodectem.

85. Aliter

85. Κύνα δέρειν δεδαρμένην.] Ἐπὶ τῶν μάτην τι ποιούντων.

86. Καρικὴ Μοῦσα.] Ἐπὶ τῶν ἀλλογλώσσων, ἤτοι Σκυθῶν καὶ γραμμάτων.

87. Καὶ αἲξ δάκῃ ἄνδρα πονηρόν.]

88. Κανθάρου σκιά.] Ἐπὶ τῶν φοβουμένων τὰ μὴ ἄξια φόβου.

89. Κακὴ μὲν ἡ ὄψις, ἐν δὲ δειλία φρένες.[

90. Κατὰ βοὸς εὔχου.] Οἷον, μέγα εὔχου.

91. Κνὶψ ἐκ χώρας.] Ἐπὶ τῶν ταχυπόδων. ὁ γὰρ κνὶψ τὸ θηρίον τοιοῦτον.

92. Κρὴς πρὸς Αἰγινήτην.] Ἐπὶ πανούργοις χρωμένων πρὸς ἀλλήλους λέγεται.

93. Αἱ κύνες τὴν δέσποιναν μεμούμεναι.] Λέγεται ὁπόταν καὶ ὑποχείριοι τοῖς ἄρχουσιν, ἐπὶ κακῷ συμφωνῶσι.

94. Κυνόσαργες.] Τόπος, ἐν ᾧ οἱ νόθοι ἐξεκρίνοντο. κύων γάρ τις ἡρπακὼς κρέα, ἐκεῖ ἐκόμισεν· ὅθεν καὶ Κυνόσαργες.

95. Κατὰ πόδας βάσιν.] Ἐπὶ τῶν κατὰ μικρόν τι πραττόντων καὶ μετὰ τέχνης. ὁμοία τῇ, Ἐν νυκτὶ βουλή.

96. Καρκῖνος λαγωὸν αἱρεῖ.] Ἐπὶ τοῦ ἀδυνάτου· ὁμοία, Λύκος καὶ οἶν ποιμαίνει.

85. Canem exspolias excoriatam.] In eos qui frustrà laborem sumunt.

86. Carica Musa.] De re contraria atque aliena, vt Scythæ à litteris.

87. Etiam capra virum mordeat malum.]

88. Canthari vmbræ.] In eos qui metuunt quæ timeri non debent.

89. Malus quidem aspectus, in timore verò præcordia.]

90. Bouina voce precare.] Pro, immensa.

91. Cnips è regione.] In celeripedes. Talis enim Cnips animalculum.

92. Cretensis cum Ægineta.] In eos qui mutuis se dolis fallunt.

93. Catellæ dominam imitantes.] Dicitur cùm qui parent, imperantibus in malo conspirant.

94. Cynosarges.] Locus in quo spurij seponebantur. Canis enim carnem furatus eò attulit, vnde & inditum nomen.

95. Pedetentim.] De paulatim & artificiosè rem agentibus. Simile illi, *In nocte consilium.*

96. Cancer leporem capit.] De re impossibili. Congruit, *Lupus ouem pascit.*

97. Figuli

85. Aliter paullò Suidas, de iis qui iisdem sæpè malis afficiuntur. Vtitur in Lysistrata Aristophanes.

91. Alij sic efferunt, Ὁ κνὶψ ἐν χώρᾳ. Pantini codex: παχυποδόντων præfert, & mox 92. ἐπὶ πανουργίᾳ.

93. Debetur Adagium hoc codici Pantiniano, vtiturque Plato lib. VIII. De Rep. Ἀτεχνῶς γὰρ αἵ τε κύνες, κατὰ τὴν παροιμίαν, οἷαί περ αἱ δέσποιναι.

94. Sic & Nonnus Scholiastes Στηλιτευτικῶν Nazianzeni. Alij enim ἀπὸ κυνὸς ἀργοῦ, *ab albo cane* dictum volunt. Suprà ἐς Κυνόσαργες dixit. Ab hoc Attico Gymnasio primùm Cynicos appellatos quidam tradunt. Plura Desiderius Chiliastes.

98. Huc

97. Figuli opes.] De re debili, imbecilla, & ad frangendum prona.

98. Homo figulus.] De imbecilli.

99. Bibunt mali cruciatus nebulam.] In eos qui dignam pœnam referunt. Simile est: *Reperit mali coagulum.*

100. Vani vanum dant consiliũ.]

CENTVRIA VI.

Λ.

1. LEPVS dormiens.] De iis qui se dormire fingunt, vel agere quid assimulant, non tamen reuerà agunt.

2. Lemnium malum.] Parabola à malis feminis Lemni insulæ ducta est.

3. Lydus cauponatur.] Cyrum ferunt Lydis deuictis mandasse, caupones vt essent.

4. Lupi alę.] De re impossibili. Quî enim lupus volare queat?

5. Lepus pro carnibus.] De periclitantibus dictum, & pro vita laborantibus. Etenim lepus pro suis ipse carnibus currit.

6. Laueris Peliam.] Tractum ab iis quæ Peliæ acciderunt.

7. Lerna malorum.] Vt, *Ilias malorum.* Argiui enim in Lernam paludem res piaculares & inauspicatas mittere soliti.

97. Κεραμέως πλοῦτος.] Ἐπὶ τῶν σαθρῶν, καὶ ἀβεβαίων, καὶ εὐθραύστων.

98. Κεραμεὺς ἄνθρωπος.] Ἐπὶ τοῦ σαθροῦ.

99. Κακοὶ πίνουσι τῆς τιμωρίας τὴν ὀμίχλην.] Ἐπὶ τῶν κατ' ἀξίαν τιμωρουμένων. ὁμοία, Αὐτὸς ἐφεῦρε τοῦ κακοῦ τὴν πιτύαν.

100. Κενὰ κενοὶ βουλεύονται.]

ΕΚΑΤΟΝΤΑΣ ϛ'.

Λ.

1. ΛΑΓΩΣ καθεύδων.] Ἐπὶ τῶν προσποιουμένων καθεύδειν, ἢ ἐπὶ τῶν προσποιουμένων τὶ δρᾷν, καὶ οὐκ ἐξ ἀληθείας πραττόντων.

2. Λήμνιον κακόν.] Ἀπὸ τῶν ἐν Λήμνῳ κακῶν γυναικῶν ἡ παραβολή.

3. Λυδὸς καπηλεύει.] Λέγεται Κῦρον παραγγελλόμενον τῶν Λυδῶν προστάξαι αὐτοῖς καπηλεύειν.

4. Λύκου πτερά.] Ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων. πῶς γὰρ ἂν πτηνός τις γένοιτο λύκος;

5. Λαγὼς περὶ κρεῶν.] Ἐπὶ τῶν διακινδυνευόντων καὶ περὶ ψυχῆς ἀγωνιζομένων. καὶ γὰρ κἀκεῖνος περὶ τῶν ἑαυτοῦ κρεῶν τρέχει.

6. Λούσαιο τὸν Πελίαν.] Ἀπὸ τῶν τῷ Πελίᾳ συμβάντων παρήχθη.

7. Λέρνη κακῶν.] Ὡς, Ἰλιὰς κακῶν. διὰ τοὺς Ἀργείους ἐκεῖσε ἐν τῇ Λέρνῃ τὰ καθάρματα βάλλειν.

8. Λευκὴ

98. Huc pertinet, quod refert B. Augustinus lib. v. de Ciuitate Dei, cap. III. *Figuli* cognomentum Nigidio datum, quòd rerum humanarum inconstantiam rotæ figulinæ comparasset.

99. Erasm. legit, τῆς πονηρίας, & cõstituere senariũ conatur: Πίνουσ' ὁμίχλην τῆς πονηρίας κακοί.

CENT. VI.

2. An quia à Vulcano Mars in Lemno vinctus est? vnde & *Lemnia vincula* Statio Papi-

8. Λευκὴ στάθμη.] Ἐπὶ τῶν μηδὲν συνιέντων· καὶ ἐπὶ τῶν ἄδηλα ἀδήλοις σημειουμένων.

9. Λευκὴ ψῆφος.] Ἐπὶ τῶν εὐδαιμόνως βιούντων.

10. Λημνία χειρί.] Ὠμῇ καὶ παρανόμῳ. ἀπὸ τῶν συμβάντων.

11. Λιβυκὸν θηρίον.] Ἐπὶ τῶν ποικίλων καὶ πολυειδῶν τοῖς τρόποις. πολυθήρου γὰρ οὔσης τῆς Λιβύης, καὶ πολλῶν ζώων συνιόντων καὶ ἀλλήλοις ἐπιβαινόντων, ἐξηλλαγμένα ἀποτελεῖ καὶ σύμμικτα ζῶα.

12. Λευκὴν μᾶζαν φυρᾷς σοι.] Ἐπὶ τῶν μεγάλως ὑπισχνουμένων.

13. Λιμοῦ πεδίον.] Ἐπὶ τῶν ὑπὸ λιμοῦ πιεζομένων πόλεων. Λιμοῦ γάρ ποτε ὄντος, ἔχρησεν ὁ θεὸς Ἀθηναίοις ἀνεῖναι τῷ λιμῷ πεδίον, εἰ μέλλοιεν ἀπαλλαγῆναι τοῦ λιμοῦ· διὸ καὶ ἐποίησαν.

14. Λιμῷ Μηλίῳ.] Ἐπὶ τῶν σφόδρα λιμωττόντων. τοὺς γὰρ Μηλίους Ἀθηναῖοι ἰσχυρῶς ἐκάκωσαν.

15. Λίνδιοι τὴν θυσίαν.] Ἐπὶ τῶν σκωπτόντων καὶ δυσφήμως ἱερουργούντων. Ἡρακλῆς γὰρ ἥρπασε τὸν βοῦν τινὸς τῶν Λινδίων, καὶ ἐθοινήσατο· ὁ δὲ ἐλοιδορεῖτο αὐτῷ.

• 16. Λίνῳ λίνον συνάπτεις.] Ἐπὶ τῶν τὰ ἀσθενῆ ἀσθενέσι συναπτόντων.

17. Λοκρῶν σύνθημα.] Ἐπὶ τῶν παραβαινομένων. Λοκροὶ γὰρ τὰς συνθήκας παρέβησαν.

8. Alba amussis.] In nihil intelligentes iactatum: in eosque qui ignota per ignota demonstrant.

9. Albus calculus.] De feliciter viuentibus dictum.

10. Lemnia manu.] Pro crudeli ac nefaria. Ductum ex historia.

11. Libyca fera.] In homines varios moribusque inconstantes. Africa enim ferarum admodum ferax, multis inuicem coëuntibus animantibus, varia etiã animaliũ genera & hybrida gignit.

12. Albam tibi placentam subigo.] In eos qui magnificè pollicentur.

13. Fami campum *tribuendum.*] De vrbibus fame oppressis. Fame enim aliquando vigente respondit Atheniensibus consultus Apollo, campum Fami consecrandum, si depellere famem vellent: vt accidit.

14. Fame Melia.] In valdè famelicos. Melios enim Athenienses magnis malis diuexarunt.

15. Lindij sacrificium.] In conuitiantes & infaustis verbis sacra prosequentes. Hercules enim Lindij cuiusdam agricolæ bouem rapuit & deuorauit; ille verò conuitia regessit.

16. Linum lino nectis.] De iis qui fragilia fragilibus aptant.

17. Locrensium pactum.] In deceptores ac fœdifragos. Nam Locrenses pacta conuenta ruperunt.

18. Lydus

Papinio dicta. An quia Somnus in Lemno habitare dicebatur, auctore Homero? Vide Giraldum.

10. Suprà paullò habes: Λήμνιον κακόν.

14. Suidas vtroque modo Μηλίῳ & Μηλιαίῳ extulit. Aristophanes ἐν Ὄρνισι:

Τοὺς δ' αὖ θεοὺς ἀπολεῖται λιμῷ Μηλίῳ.

15. Vtitur de ceteris Nazianzenus Styliteut.

18. Lydus in meridie.] In libidinoſos dictum. Ibi enim eo tempore paſtores Veneri operam dabant.

19. Lupus aquilam fugit.] De ineuitabilibus dictum.

20. Lupus hiat.] In eos qui ſpe ſua fruſtrantur. Lupi enim præda fruſtrati, rictu diducto obambulant.

21. Lupus circa puteum ſaltat.] In eos qui fruſtrà alicubi laborem ſumunt. Lupus enim re infecta circa puteum ſitibundus obambulat. Affine eſt, *Canis iuxta inteſtina.*

22. Candidum linum lucri cauſa ducis.] In eos qui deformes dotis cauſa ducunt vxores.

23. Locrenſis bos.] De re vili. Carentes enim Locrenſes, quos ſacrificarent, bobus, ligna bouis forma collocarunt, itaque ſacrificarunt.

24. Lydi improbi, deinde Ægyptij, tertij verò Cares omnium perditiſſimi.]

25. Leonem tondes.] In eos qui ſibi quid noxium gerunt.

26. Lupus ante clamorem feſtinat.] In nimis feſtinantes. Hæc enim fera raptâ prædâ fugit.

18. Λυδὸς ἐν μεσημβρίᾳ.] Ἐπὶ τῶν ἀκολάστων. τοιαύτῃ γὰρ ὥρᾳ οἱ αἰπόλοι ἀκολασταίνουσιν ἐκεῖσε.

19. Λύκος ἀετὸν φεύγει.] Ἐπὶ τῶν ἀφύκτων.

20. Λύκος ἔχανεν.] Ἐπὶ τῶν τῆς ἐλπίδος ἀποτυγχανόντων. οἱ γὰρ λύκοι ἀθηρίᾳ περιπεσόντες, χαίνουσι διερχόμενοι.

21. Λύκος περὶ φρέαρ χορεύει.] Ἐπὶ τῶν πονούντων περί τι μάτην. ὁ γὰρ λύκος ἄπρακτος περίεισιν, ὅταν διψήσῃ. ὁμοία τῇ, Κύων παρ' ἐντέροις.

22. Λευκώλενον λίνον κερδογαμεῖς.] Ἐπὶ τῶν αἰσχρὰς ἐπὶ κέρδει γαμούντων.

23. Λοκρικὸς βοῦς.] Ἐπὶ τῶν εὐτελῶν. Λοκροὶ γὰρ ἀποροῦντες βοῶν πρὸς θυσίας, ξύλα σχηματίσαντες εἰς βοῦν, οὕτω τὸ θεῖον ἱλάσκονται.

24. Λυδοὶ πονηροί, δεύτεροι Αἰγύπτιοι, τρίτοι δὲ πάντες ὧν Κᾶρες ἐξωλέστατοι.]

25. Λέοντα ξυρᾷς.] Ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτῶν τι ποιούντων.

26. Λύκος πρὸ βοῆς σπεύδει.] Ἐπὶ τῶν ὑπερσπευδόντων. καὶ γὰρ τὸ θηρίον ἁρπάξαν φεύγει.

27. Λύχνον

---

liteut. tertia, & ibi Billius optimus interpres pag. 274. & Elias pag. 246.

18. Hinc Λυδιάζειν Græcis λεξικογράφοις, pro Lydorum more libidini indulgere. Vide mox inf. Λυδοὶ πονηροὶ, &c.

19. Zenobius, Suidas, & Apoſtolius: λύκος ἀετὸν φεύγει. Diogeniani Palatinum exemplar ἀετῷ φεύγειν mala manu præferebat: non ſequor.

20. Vtitur apud Suidam Ælianus, Lucianus item in Gallo, & Ariſtophanes in Lyſiſtrata.

22. Pantini noſtri liber: κερδῶ γαμεῖν præfert.

23. Eadem Zenobius, quem & vide in Μῆλον Ἡρακλῆς, & Suidas in Μήλιος Ἡρακλῆς. Pro ἱλάσκονται in Pantiniano eſt ἱλεώσαντο. Et ſequenti 24. Eraſmus edit πάντων Κᾶρες. Rurſum 26. eſt in altero, πρὸ βοῆς.

28. Plura

27. Λύχνον ἐν μεσημβρίᾳ ἅπτειν.] Ἐπὶ τῶν παρὰ καιρὸν τὶ ποιούντων. ὁμοιον τῷ, Ἐν θέρει τὴν χλαῖναν κατατρίβεις.

28. Παρὰ Λύδιον ἅρμα.] Ἐπὶ τῶν πολὺ ἀπολειπομένων ἐν ἀγῶνί τινι.

29. Λυδίῳ νόμῳ.] Μαντικῷ· μάντεις γὰρ οἱ Λυδοί.

30. Λακωνικὰς σελήνας.] Ἐπὶ τῶν ἀμφιβόλως συνθήκας ποιουμένων. οὗτοι γὰρ βοήθειαν αἰτούμενοι, ἀνεβάλλοντο, τὴν σελήνην προφασιζόμενοι. Ἀκεσταίου σελήνη, τὸ ἐναντίον.

31. Λιπαρώτερος λύχνου. καὶ, Λιπαρώτερος ληκύθου.] Ἐπὶ τῶν ὑπερβολικῶν. ὁμοία τῷ, Ἀκόνην σιτίζεις.

32. Λύω λέσχας.] Πλάτων φησὶ λέγων ὁπόταν ἐπὶ τὰ ἔργα ἐξήρχοντο.

M.

33. ΜΑΣΧΑΛΗΝ αἴρειν.] Ἀντὶ τοῦ, κωθωνίζεσθαι, καὶ πίνειν.

34. Μεγαρέων δάκρυα.] Ἐπὶ τῶν πρὸς βίαν δακρυόντων. τοῦ βασιλέως αὐτῶν ἀποθανόντος ἠναγκάσθησαν πάντες ὑπὸ τῆς αὐτοῦ γυναικὸς δακρῦσαι. ὁμοία, Πρὸς σῆμα μητρυιᾶς θρηνεῖν.

35. Μεγαρικαὶ σφίγγες.] Πόρνας τινὰς οὕτως ἐκάλουν.

27. Lucernam in meridie accendere.] De intempestiuè quid agentibus. Tale illud, *Æstate lænam atteris.*

28. Iuxta currum Lydium.] In eos qui longo interuallo in certamine relinquuntur.

29. Lydia lege.] Hoc est vaticina. Vates enim Lydij.

30. Laconicas lunas.] In eos qui ambiguè pacifcuntur. Lacones etenim subsidium rogati Lunam causari consueuerũt. Huic contrariũ: *Acessæi luna.*

31. Lucerna pinguior & lecytho.] Hyperbolicè dicta Prouerbia. quale illud: *Cotem alere.*

32. Soluo colloquium.] Platonis est. Dicitur cùm quis ad opus aggreditur.

M.

33. ALAM tollere.] Pro inebriari, & potare.

34. Megarensium lacrymæ.] In eos qui vi coacti plorant. Rege ipsorum mortuo, compulsi sunt omnes ab eius vxore affatim flere. Simile est: *Ad nouercæ tumulum flere.*

35. Megaricæ sphinges.] Sic meretrices quædam nominatæ.

36. Post

28. Plura è Plutarcho in Nicia, & De discernendo amico ab adulatore, itemque Nazianzeno congerit Erasm. Illud tantùm hîc addam, sic & Latinos loqui. Horatius in Arte Poët. ver. 417. *Mihi turpe relinqui est.* ducta à stadij curriculo tralatione. Valerius Harpocratio: Ἀπολελοιπότες, ἀντὶ τοῦ νενικηκότες· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν δρομέων, &c.

30. Luna antiquitus superstitiosè obseruata, vt auctor est Lucianus libro De Astrologia, & de πανσελήνῳ Aristoph.

32. Λέσχας Græci & *confabulationes* & *exedras* vocabant, vt in Adagio Κρομμυοξυρεγμίαι (?) λήρων obseruarat Erasmus: nihil vt necesse fuerit H. Stephano acerbè adeò Batauum optimè de Adagiis atque adeò Græcis litteris meritum traducere, cùm se ipse retractarit. Pantinianus hîc pro λέγων, λέγεται habet, nullo discrimine.

34. Zenobius hæc copiosiùs pertractauit.

39. Δύο

36. Post Lesbium cantorem.] De iis qui secundas ferunt.

37. Medica mensa.] In luxuriosos ac delicatos.

38. In Melampygum ne incidas.] Hoc est, ne in aliquem fortem ac robustum.

39. Vnum arbustum non alit duos.] In eos qui è re parua magnum capere quæstum student.

40. Mylus audit omnia.] In eos qui surditatem fingunt, & omnia exaudiunt. Mylus enim poëta Comicus, qui surdastrum se fingebat.

41. Mus modò picem gustat.] De iis quibus recèns obuenit malum.

42. Mysorũ prædam.] De iis qui malè diripiuntur. Qui enim illis temporibus Mysis vicini, prædæ illis erant.

43. Mensura aquam bibentes, citra mensuram mazam edentes.]

44. Confidit magis quàm gladio Peleus.] Modestiæ enim gratia gladium ille dono accepit.

36. Μετὰ Λέσβιον ᾠδόν.] Ἐπὶ τῶν τὰ δεύτερα φερομένων.

37. Μηδικὴ τράπεζα.] Ἐπὶ τῶν πολυτελῶν καὶ ἁβρῶν.

38. Μὴ μελαμπύγου τύχῃς.] Μή τινος ἀνδρείου καὶ ἰσχυροῦ.

39. Μία λόχμη οὐ τρέφει δύο.] Ἐπὶ τῶν ἐκ μικροῦ πολλὰ κερδαίνειν βουλομένων.

40. Μύλος πάντα ἀκούει.] Ἐπὶ τῶν κωφότητα προσποιουμένων, καὶ πάντα ἀκουόντων. Μύλος γὰρ κωμῳδιῶν ποιητής, ὃς μὴ ἀκούειν ὑπεκρίνετο.

41. Μῦς ἄρτι πίττης γεύεται.] Ἐπὶ τῶν νεωστὶ παθόντων κακῶς.

42. Μυσῶν λείαν.] Ἐπὶ τῶν κακῶς διαρπαζομένων. οἱ γὰρ κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον, τοὺς Μυσοὺς ἐληΐζοντο.

43. Μέτρῳ ὕδωρ πίνοντες, ἀμέτρια μάζαν ἔδοντες.]

44. Μέγα φρονεῖ ὁ Πηλεὺς ἐπὶ τῇ μαχαίρᾳ.] Σωφροσύνης γὰρ δῶρον αὐτῷ ἐδόθη.

45. Μῦς

---

39. Δύο ἐριθακοὺς addit Suidas, quam ὄρνεον μονῆρες καὶ μονότροπον esse ait. Vitiosè autem hîc λόγχη Palat. codex: rectè Pantinianus λόχμη.

40. Huius & Cratinus, Comicus & ipse, in Cleobulinis apud Zenobium meminit.

41. Suidas aliter: Ἐπὶ τῶν νεωστὶ ἀπαλλαττόντων μετὰ κόπον, *de iis qui mox à labore recedunt.* Habet illud, Μῦς ἄρτι πίττης γευόμενος. Et, Ὀψὲ μῦς ἐν πίσσῃ, sed τὸ ἄρτι abest à Pantini membranis, non malè. Plura Erasmus ex Theocrito & Herodoto suggesserit.

42. Suidas bis allato Prouerbio, ampliùs: οἱ γὰρ περίοικοι κατ' ἐκεῖνον, &c. & anteà, παροιμία τὶς ἐπιλαβοῦσα τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τῶν καταδρομῶν τῶν ἀστυγειτόνων καὶ λῃστῶν τῆς Μυσίας. Pet. Pantinus V. Cl. è suo Apostolio ita hunc Diogeniani locum tentabat Notis ad Theclam, Moreti typis nuper feliciter euulgatam: οἱ γὰρ κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον λῃσταὶ καὶ ἀστυγείτονες, &c. Vide & Harpocrationem

43. Versus ex oraculo Sybaritis dato vertit in Prouerbium, auctore Zenobio ac Suida. Versum autem sic constituas:

Μέτρῳ ὕδωρ πίνοντες, ἀμέτρως μάζαν ἔδοντες.

Lege bibunt vndã, comedunt sine lege placentã.

44. Pelea gladium à Vulcano fabricatum accepisse auctor Zenobius ac Suidas. Meminit apud illum Pindarus in Eumeonicis; item Anacreon.

46. Sui-

45. Μῦς λευκός.] Ἐπὶ τῶν ἀσελγῶν καὶ ἀκρατῶν· τοιοῦτοι γὰρ οἱ κατοικίδιοι μῦες.

46. Μὴ παιδὶ μάχαιραν.] Μὴ τοῖς ἀπείροις ἐγχειρεῖν μεγάλα πράγματα, μήπως καθ' ἑαυτῶν χρήσωνται.

47. Μανίαι οὐ πᾶσιν ὅμοιαι.] Τῶν μανιῶν αἱ μέν εἰσιν ἄτοποι· αἱ δὲ ἀρετῆς καὶ εὐχῆς ἄξιαι, ὡς αἱ τῶν χρησμολόγων.

48. Μέγα στόμα τὸ ἐναντίου.] Τουτέστι πολλὴ παῤῥησία εὐθηνίας γινομένης.

49. Μυσὶ κανθαρίς.] Ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων.

50. Μετὰ Μουσῶν Κόρυδος.] Ἐπὶ τῶν ἀπαιδεύτων πεπαιδευμένοις συνόντων. ὅμοια, Καρικὴ Μοῦσα. καὶ, Κόρχορος ἐν λαχάνοις.

51. Μέλιτος μυελός.] Ἐπὶ τοῦ ἄγαν ἡδέος.

52. Μείζονα ἡ βοᾷ δάφνης χλωρᾶς καιομένης.] Ἐπὶ τῶν μεγάλα βοώντων.

53. Μὴ εἰκῆ τὴν Ἄβυδον.] Λείπει, παραπλεῖν. ἐπὶ τῶν παρακινδυνευόντων.

54. Μὴ κινεῖν κακὸν εὖ κείμενον.] Ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς κακὰ ἐγειρόντων.

45. Albus mus.] In lasciuos atque incontinentes iactatum. Huiusmodi enim domestici mures.

46. Ne puero gladium.] Hoc est, ne inexpertis magna committas negotia, ne damno suo abutantur.

47. Furor est non omnibus idẽ.] Furor enim quorumdã absurdus; quorumdam verò optandus, & virtuti coniunctus, qualis vaticinantium est.

48. Magnum os anni.] Hoc est, magni exsistunt animi ac libertas, ex annonæ vbertate.

49. Muribus cantharis.] In res pretij nullius.

50. Cum Musis Corydus.] De indoctis cum eruditis versantibus. Similia sunt, *Carica Musa.* &, *Corchorus inter olera.*

51. Mellis medulla.] De re admodum suaui & iucunda.

52. Magis clamat, quàm viridis laurus incensa.] In valdè vociferantes.

53. Ne temerè Abydum.] Deest, nauiges. Dicitur de periclitantibus.

54. Malum benè situm ne moueto.] In eos qui mala sibi accersunt.

55. Nihil

46. Suidas *Eupolim* citat ἐν Δήμοις: Μὴ παιδὶ τὰ κοινά. notans pueris Remp. minimè credendam.

48. Pro ἐναντίου rectè Pantinianus codex ἐνιαυτοῦ, astipulantibus omnibus, & Suida, qui & εὐφορίας pro εὐθηνίας habet.

50. Suidas concisè μετὰ Μουσῶν, ἐπὶ τοῦ πεπαιδευμένου, *de erudito.* Cui aduersatur illud Martialis lib. xxi.

Carmina quod scribis Musis & Apolline nullo. & affine: *Mihi ac Musis.* Vide in Zenobio, & suprà in Diogeniano: Ἐν ἀμούσοις καὶ κόρυδος φθέγγεται.

52. De lauri strepitu Plinius libro xv. cap. xxx. *Laurus quidem manifesto abdicat ignes crepitu.*

54. Legendus Suidas in Adag. Μὴ κινεῖν ἀκίνητα, &c.

55. Nihil per bouem optes.] Suadet non omnia tantùm votis esse gerenda.

56. Neque natare, neque litteras.] In indoctos iactatum. Hæc enim à puero primùm Athenis docebantur.

57. Ne quis vnquam Megarensibus sapientior fiat.] De insipiente. A facetis hoc iactatum.

58. Neque mel, neque apes.] In eos qui bonum propter malũ recusant.

59. Non ego cum leone caprea pugnam inibo.] In eos qui viribus sunt impares.

60. Ne verba pro farinâ.] Qui aliquid vt sibi detur petunt.

61. Ne quid beneficij colloces neque in senem, neque in mulierem, neque in puerum malignum, neque in canem cuiuspiam, neque in garrulum remigem.] Ne quis inutiles faciat sumtus hortatur.

62. Paruum malum, magnum bonum.] Sæpenumerò paruo labore, & malo in speciem viso, magnum bonum mercamur.

55. Μηδὲν κατὰ βοὸς εὔξῃ.] Μὴ πάντα ἐπιτρέπειν ταῖς εὐχαῖς.

56. Μήτε νεῖν, μήτε γράμματα.] Ἐπὶ τῶν ἀμαθῶν. ταῦτα γὰρ ἐκπαιδόθεν ἐν ταῖς Ἀθήναις ἐμάνθανον.

57. Μηδέποτε μηδεὶς Μεγαρέων γένοιτο σοφώτερος.] Ἐπὶ τοῦ ἀναισθήτου. χαριεντιζόμενοι δὲ τοῦτο ἔλεγον.

58. Μὴ δὲ μέλι, μὴ δὲ μελίσσας.] Ἐπὶ τῶν μὴ βουλομένων παθεῖν τι ἀγαθὸν μετὰ ἀπευκτοῦ.

59. Μὴ πρὸς λέοντα δορκὰς ἅψομαι μάχης.] Ἐπὶ τῶν τὴν ἰσχὺν ἀνίσων.

60. Μὴ λόγους ἀντ' ἀλφίτων.] Ἐπὶ τῶν τινὸς ἀξιούντων τυχεῖν.

61. Μὴ δέποτε ἔρδειν γέροντα, μὴ δὲ γυναῖκα, μὴ δὲ παῖδα βάσκανον, μὴ δὲ κύνα τινός, μὴ δὲ λάλον κωπηλάτην.] Παραινεῖ μὴ εἰς ἄχρηστα ἀναλίσκειν.

62. Μικρὸν κακόν, μέγα ἀγαθόν.] Πολλάκις μικρὸς πόνος, καὶ κακόν τι δοκοῦν, μεγάλων γίνεται πρόξενον καλῶν.

63. Μήλῳ

55. Concinniùs Suidas, μὴ πάντα κατὰ βοὸς ἕξεις. *non omnia per bouem obtinebis*, id est, per sacrificia, sed allaborandum etiam. Sallustius: *Non votis neque suppliciis muliebribus auxilia parantur deorum, sed vigilando, agendo, benè consulendo prosperè omnia cedunt.* T. Liuius lib. VII. *Neque exspecta nihil agenti in sinum de cælo deuolaturam victoriam aut fortunam esse.* Plura ex Æschylo Iunius Hadrianus Cent. 5. Adag. 50. rectiùs quàm Erasmus, qui εὔχου legens, ingeniosè magis quàm verè argutatur.

56. Hoc Adagium in Sueton. Aug. c. 64. vbi *natare* legit Torrentius; & nos ad Senecam Rhet. expletâ his Græcis lacunâ, πρῶτον κολυμβᾷν, δεύτερον δὲ γράμματα, Controu. XXVII.

58. Suidas perspicuè magis παθεῖν τι φαῦλον μετ' ἀγαθοῦ. & fortasse inuertendum erat, *neque apes neque mel.* vt Socrates Xantippen iurgiosam cur ferret rogatus, Gallinas, inquit, crocitantes, si ouis vescendum, perferam necesse est. Sappho apud Tryphonem Grammaticum: μήτ' ἐμοὶ μέλι, μήτε μέλιττα.

61. Vide suprà, γέροντι μηδέποτε μηδὲν χρηστὸν ποιεῖν. Pro κωπηλάτην, malo ἐνηλάτην, vel κάπηλον.

63. Vir-

63. Μήλῳ βάλλειν.] Ἐπὶ τῶν εἰς ἔρωτα ἐπαγομένων τινάς.

64. Μικρὸς ἀεὶ ὁ σὸς πῶλος.] Ἐπὶ τῶν διὰ βραχύτητα ἡλικίας, νεάζειν λεγόντων.

65. Μία μάστιξ ἐλαύνει.] Ἐπὶ τοῦ ῥαδίου.

66. Μυὸς ὄλεθρος.] Διὰ τὸ ἀποῤῥεόντων τῶν μυῶν τῶν μελῶν θνήσκειν αὐτούς. εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν ἀπράκτως ἀποθανόντων.

67. Μὴ δὲ κάρφος κινεῖν.] Ἐπὶ τῶν ἡσύχων.

68. Μὴ τὴν τέφραν φεύγων εἰς τὴν ἀνθρακιὰν ἐμπέσῃς.]

69. Μηδ' ἄκανθα ἀμύξῃ.] Λείπει, τοὺς ἀγαθούς.

70. Μὴ πρὸς ἐμὲ τὰ ποικίλα.] Τουτέστι, μὴ τὰς τέχνας κατὰ τῶν φίλων.

* Μὴ μέγα λέγε.] Μὴ μεγαλοῤῥημόνει.

71. Μὴ πῦρ ἐπὶ πῦρ.] Ἀνθρακεὺς ἐμπιπράμενος ἐν τῇ καμίνῳ τοῦτο λέγει. ἐπὶ δὲ τῶν κακοῖς συνεχέστερον περιπιπτόντων.

72. Μὴ μάχαιραν αἴρει θῆλυ.] Ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων βοηθεῖν.

63. Malo petere.] De iis qui ad amandum inducunt.

64. Paruus semper tuus est pullus.] De iis qui se ob breuem staturam iuuenes esse iactant.

65. Vnum impellit flagellum.] De re facili.

66. Muris interitus.] Diffluentibus membris mures intereunt. Dictum in eos qui ignauè moriuntur.

67. Ne festucam quidem mouere.] De quietis dictum.

68. Ne cineres fugiens in prunas incidas.]

69. Ne spina quidem pupugerit.] Deest, bonos.

70. Ne mihi varia.] Hoc est, artes contra amicos ne adhibeas.

* Ne magna dixeris.] Suadet ne quis se magnificè iactet,

71. Ignem igni ne addito.] Carbonarius igne ardens in camino sic exclamauit. De iis dictum qui in mala continenter incidunt.

72. Ne gladium tollas mulier.] De iis qui auxilium ferre nequeunt.

73. Midas

63. Virgilius in Ecl.

Malo me Galatea petit. ——— & ibi interpretes. Erasmus hîc, & Petrus Nannius Miscellan. lib. VI. Pluraque Io. Goropius Becanus in Vertumno.

64. Pullus est.] Sic Q. Flaccus libro I. Serm. Sat. III. ——— *& pullus malè paruus*

Si cui filius est. ———

vbi putidè nimiùm *putum* reponere, pro *pullo*, idiotismo nimirum Italico conati quidam sunt. Blandientium autem vox *pullus* est, etiam M. Plauto in Casina:

Meus pullus, meus passer.

66. Ælianus lib. XII. Hist. Anim. cap. X. sic effert: κατὰ μυὸς ὄλεθρον, citatque Menandrum in Thaide.

69. Addit Suidas: ἀντὶ τοῦ μηδὲ πλησίον γένοιτό μοι τοῦτο ὅπερ λέγεις. Contrarium: *Mordeat vel capra nocentem.*

70. Aqua hîc hæret, suspectaque de mendo vox ποικίλα: & sequens Parœmia cohærere videatur. quamobrem coniunxi.

73. De

73. Midas asini aures.] Quòd auscultatores haberet. Alij verò ditionem ipsius sic nominatam putant, quam ipse inexpugnabilem armis cepisset.

74. Reprehendet quis citiùs quã imitetur.] Facilius est enim vituperare.

N.

75. MENTI pareto.] Simile illi, *Deo obtempera.*

76. Ligna nephalia.] Quæ neque vitea, neque ficulna, nec denique myrtea. Illa enim vinalibus aptiora.

77. Lex & regio.] Notum Prouerbium.

78. Nauis antiqua mare traiicere non potest.] In res nusquam vtiles.

79. Nauis scopulũ deprecatur.] In inexorabiles dictum. Simile illi, *Statuæ legationem mittemus.*

80. Nemesis circa pedes obambulat.] Pręstò enim est statim *vindicta.*

81. Neruo æquitas.] De re quæ lentè succedit.

82. Mortuo fabellam ad aures narrans.] De non intelligente.

73. Μίδας ὄνου ὦτα.] Ὅτι ὠτακουστὰς εἶχεν. οἱ δὲ, χωρίον αὐτοῦ φασὶν οὕτω καλεῖσθαι, ὑπ᾽ αὐτοῦ ληφθὲν, ἀνάλωτον.

74. Μωμήσεταί τις μᾶλλον, ἢ μιμήσεται.] Ὅτι ῥᾴδιον τὸ ψέγειν.

N.

75. ΝΩι πείθου.] Ὁμοία τῇ, Πείθου θεῷ.

76. Νηφάλια ξύλα.] Τὰ μὴ ἀμπέλινα, μὴ σύκινα, μηδὲ μύρσινα. ἐκεῖνα γὰρ, οἰνόσπονδα λέγονται.

77. Νόμος καὶ χώρα.] Δῆλον.

78. Ναῦς παλαιὰ πόντῳ οὐχὶ πλωσίμη.] Ἐπὶ τῶν μηδὲν συντελούντων.

79. Ναῦς ἱκετεύει πέτρας.] Ἐπὶ τῶν ἀδυσωπήτων. ὡς τὸ, Ἀνδριάντι πρεσβεύσομεν.

80. Νέμεσις δὲ παρὰ πόδας βαίνει.] Μέτεισι γὰρ ταχέως.

81. Νεύρῳ ἰσοδίκεις.] Ἐπὶ τῶν βραδέως γινομένων.

82. Νεκρῷ λέγων μύθους εἰς οὖς.] Ἐπὶ τοῦ μὴ ἐπαΐοντος.

83. Νεφέ-

73. De Mida asini auriculis prædito nota fabula est & Mythologia, multa à Principibus explorando audiri, vt ille ait:

An nescis longas regibus esse manus?

In Persio priùs erat: *Auriculas asini Mida rex habet.* sed à Cornuto præceptore admonitus, ne offenderet Neronem, mutauit in *Auriculas asini quis nõ habet?* Meminit & Naso & Ausonius: versusque sunt elegantes Petronij Arbitri apud Fulgentium libro III. Mythologic. in fabula Apollinis & Marsyæ: item in Ioan. Salisberiensi lib. III. Policratici cap. XII. & Animaduersorum Hadriani Iunij lib. III. cap. XV.

Sic commissa verens auidus reserare minister,
Fodit humum, regisq; latentes prodidit aureis:
Concepit nam terra sonum, calamique loquentes
Inuenere Midam qualem concesserat index.

77. Quòd gens quæuis legibus vtatur suis. Suidas. Plura hîc Zenobius de gentium moribus, quæ cum voluptate simul & vtilitate, vt sunt à nobis nonnihil facta meliora, legas licet.

79. Suidas dici Prouerbium ait in stupidos atque insulsos.

90. Sui-

83. Νεφέλας ξαίνειν.] Ἐπὶ ματαίου ἢ ἀδυνάτου.

84. Νοῦς οὐ παρὰ κενταύροις.] Ἐπὶ τῶν ἐπιλησμόνων καὶ πλεονεκτῶν. παρόσον ὑπὸ πλεονεξίας ἀπώλοντο.

85. Νοῦν τὸν ξένον.] Ἐπὶ τῶν ὑφορωμένων τινῶν.

86. Νῦν εἰς χώραν ἦλθες.] Ἐπὶ τῶν ὅπου ἀπηρνοῦντο μὴ ἐλθεῖν, ἐλθόντων.

87. Νῦν ὀσπρίων ἄμητος.] Ἐπὶ τῶν καθ' ὥραν πραττόντων πάντα.

88. Νῦν θεοὶ μάκαρες.] Ἐπὶ τῶν ἀξίως τιμωρουμένων, ἐφ' οἷς ἔπραξαν.

89. Νὺξ ὑγρά.] Ἐπὶ τῶν συμβαινόντων χαλεπῶν. Νύκτα δασεῖαν, τὴν χειμερινὴν φασί.

90. Νῦν γένοιτο τὸ σωθῆναι.] Ἀετὸς χελώνην ἁρπάσας ἤθελεν ἀφ' ὕψους καταβαλεῖν, ἡ δὲ, Νῦν γένοιτό φησι τὸ σωθῆναι· τοῦ δὲ λοιποῦ, αὐτοῦ μελήσει.

Ξ.

91. ΞΥΡΟΣ εἰς ἀκόνην.] Πρὸς τοὺς, ὧν βούλονται, τυγχάνοντας. ὁμοία τῇ, Ὄνος εἰς ἄχυρα.

92. Ξύλον ἀγκύλον, οὐδέποτ' ὀρθόν.] Ὅτι δυσχερὲς ἐκ φαύλων ἀγαθοὺς ἀπεργάσασθαι.

93. Ξυγγνώμη πρωτοπείρῳ.] Ἐπὶ τῶν ἐν πρώτοις διαμαρτανόντων.

83. Nebulas diuerberare, aut pectere.] De re stulta, quęq; fieri nequeat.

84. Centauris mens non inest.] In obliuiosos atque violentos. Hi enim violentia sua perierunt.

85. Mentem peregrinam.] De iis qui suspectum aliquem habent.

86. Iam in regionem venisti.] In eos qui, quò antè negabant, veniunt.

87. Nunc est leguminum messis.] De iis qui singula tempestiuè efficiunt.

88. Nunc dij beati.] In iustâ vindictâ pro meritis punitos.

89. Nox humida.] De ingruentibus malis. Sic *spissam noctem*, pro *hibernam* dicunt.

90. Nunc seruari contingat.] Aquila testudinem rapiens præcipitare ex alto cùm vellet, Nunc, inquit testudo, seruari contingat: reliqua curæ erũt.

Ξ.

91. NOVACVLA in cotem.] In eos qui voti compotes fiunt. Tale illud: *Asinus in paleas.*

92. Lignum tortum numquam fiet rectum.] Significat difficile esse è malis fieri bonos.

93. Venia dignus tiro.] De iis qui primùm peccant.

94. NIHIL

90. Suidas ita: Νῦν σωθείην, ἵνα ᾖ μοι δίδαγμα τοῦτο τοῦ λοιποῦ χρόνου. *Nunc seruer, vt hoc mihi in posterum sit documento.*

91. Vide Suidam, Erasmum enim hîc fugit ratio. Reddidit enim contrà: *In eos, qui in res, quas minimè volebant, inciderunt.*

92. Sic Horatius:
Naturam expellas furca, tamen vsque recurrat.
Plura Desiderius Chiliastes suggeret.

93. Egregiè sacer ille Chrysostomus: Καὶ τοὺς μὲν ἐν ἀρχῇ πταίοντας συγγινώσκομεν ἅπαντες διὰ τὴν ἀπειρίαν.

99. Pan-

O.

94. NIHIL erant alia omnia præter aurum.]

95. Testularum conuersio.] In eos qui de melioribus in deteriora delabuntur: ducta ab aleatoribus tralatione. Veteres enim testularum iactu, earum conuersione sæpè vincebant, aut vincebantur.

96. Stragis terminus annexus.] Hoc est ruinæ & interitus nostri finis quasi colligatus iam & paratus est.

97. Cerealis manus.] Quę diues. Sic, *Nubes altilis*, quę in immensum aucta.

98. Asinus portat mysteria.] In Cereris sacris ex vrbe asini necessaria portabant. Grauiter itaque asini afficiebantur oneribus. De iis igitur qui indigni quid portant, hinc sumtum Prouerbium. Cui simile, *Feli crocotum*. &, *Simia in purpura*.

99. Asini lanæ.] In stupidos & inutiles. non enim tondetur asinus.

100. Asini maxilla.] In voracem.

CENTVRIA VII.

1. ASINI vmbra.] In eos qui de pretij nullius re satagunt atque contendunt. Conduxerat enim quis asinum: æstuante verò sole, sub asini vmbra meridie quiescebat. Repugnans autem, qui locauerat; *Asinum*, inquit, *tibi, non asini vmbram locaui.*

O.

94. ΟΥΔΕΝ ἦν τἆλλα πάντα, πλὴν χρυσός.]

95. Ὀστράκων περιστροφή.] Ἐπὶ τῶν ἐκ κρειττόνων εἰς τὸ ἐναντίον μεταπιπτόντων. ἐκ μεταφορᾶς τῶν κυβευόντων. ὀστρακίνοις γὰρ τὸ πάλαι χρώμενοι βώλοις, τῇ μεταβολῇ τούτων, πολλάκις ἡττῶντο, ἢ ἐνίκων.

96. Ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται.] Ἐπιδέδεται καὶ ηὐτρέπισται τὸ τοῦ ὀλέθρου ἡμῶν πέρας.

97. Ὄμπνιος χείρ.] Ἡ πλουσία. ὄμπνιον νέφος, μέγα πολὺ ηὐξημένον.

98. Ὄνος ἄγει μυστήρια.] Ἐν τοῖς μυστηρίοις, ἐξ ἄστεος ἐκόμιζον μετὰ τῶν ὄνων τὰς χρείας. διὸ καὶ ἐκακοπάθουν οἱ ὄνοι. ἐπὶ τῶν οὖν ἀναξίως τι βασταζόντων [λαμβάνεται] ὁμοία; Γαλῇ κροκωτὸν· καὶ, Πίθηκος ἐν πορφύρα.

99. Ὄνου πόκοι.] Ἐπὶ τῶν ἀνοήτων καὶ ἀτελῶν. οὐδὲ γὰρ κείρεται ὄνος.

100. Ὄνου γνάθος.] Εἰς πολυφάγον.

ΕΚΑΤΟΝΤΑΣ Ζ.

1. ΟΝΟΥ σκιά.] Ἐπὶ τῶν μηδενὶ χρησίμων φιλοτιμουμένων καὶ φιλονεικούντων. ἐμισθώσατο γάρ τις τὸν ὄνον· καύματος δὲ γινομένου, ὑπὸ τὴν ὄνου σκιὰν ὑπέδυ, ὁ δὲ ἐμάχετο, Ὄνον σοι, λέγων, ἐμισθωσάμην, οὐχὶ σκιάν.

2. Οὐδ'

95. De hoc ludi genere Iul. Pollux, & in Phœdro Plato.

99. Pantinianus, οὐ γὰρ κείρεις τὸν ὄνον. Et πόκαι præferebat.

CENT. VII.

1. Pro καύματος, κάματος in Pantiniano scriptum vidimus.

3. Elysi-

2. Οὐδ' Ἡρακλῆς πρὸς δύο.] Φανερόν.

3. Οὐκ ἐπιγλωττήσομαι.] Ἀριστοφάνης, οὐ βλασφημήσω.

4. Οὐ μάλα κυκᾷς.] Ἐπὶ τῶν μηδὲν ὄντων.

5. Οἱ Κρῆτες τὴν θυσίαν.] Ἐπὶ τῶν ταρασσόντων τοὺς θύοντας καὶ προσκοπτόντων. τοιοῦτον γάρ τι συνέβη τῷ Ἀγαμέμνονι παρὰ τῶν Κρητῶν θύοντι.

6. Ὁ Σικελὸς τὴν θάλασσαν.] Σικελός τις σῦκα ἄγων ἐναυάγησεν· εἶθ' ὁρῶν τὴν θάλατταν ἀγριουμένην, ἐπὶ πέτρας καθήμενος, Οἶδα, φησίν, ὃ θέλεις, σῦκα θέλεις.

7. Ὅπου ἔλαφοι τὰ κέρατα ἀποβάλλουσι.] Τόποι τινὲς δύσβατοι. ὅθεν ἐπὶ τῶν ἐργώδεις τὰς διατριβὰς ποιουμένων [λέγεται.]

8. Οὔθ' ὕεται, οὔτε ἡλιοῦται.] Ἐπὶ τῶν ἔξω πάσης καθεστώτων φροντίδος.

9. Οὐκέτ' ἐμὸν τὸ πρᾶγμα, πολλὰ χαιρέτω.] Ἐπὶ τῶν ἀπραγμόνων.

10. Ὄρτυξ ἔσωσεν Ἡρακλῆν.] Ἐπὶ τῶν παρ' ὧν οὐκ ἤλπισαν, σωζομένων.

11. Ὁ παῖς τὸν κρύσταλλον.] Ἐπὶ τῶν μήτε κατέχειν δυναμένων, μήτε μεθεῖναι βουλομένων.

2. Ne Hercules quidem contra duos.] Notum Prouerbium.

3. Lingua non inceſſam.] Ariſtophanis eſt, pro, non conuitiabor.

4. Non admodum moues.] De nihili rebus dictum.

5. Cretenſes ſacrificium.] In eos qui ſacrificantes turbant ac obtundunt. Id enim Agamemnoni apud Cretenſes ſacrificanti vſuuenit.

6. Siculus mare.] Mercator quidam Siculus ficus vehens, nauē fregit. Pòſt cōſpecto ſęuire mare, rupi inſidens; *Noui*, inquit, *quid velis; ficus petis.*

7. Vbi cornua cerui deponunt.] Loci ſunt acceſſu difficiles. Hinc de iis qui moleſtis ac difficilibus in locis moram faciunt, vſurpatum.

8. Neque compluitur, neque ſole aduritur.] De iis qui nulla ſollicitudine anguntur.

9. Non ampliùs mea res eſt, valeat.] Sermo eſt nihil curantium.

10. Coturnix Herculem ſeruauit.] De iis qui, à quo minimè ſperabant, ſeruantur.

11. Puer glaciem.] In eos qui neque ſeruare poſſunt, nec volūt dimittere.

12. Scy-

---

3. E Lyſiſtrata eſt, Ariſtoph. citatque & Heſychius ſimile ex Æſchylo; & Deſiderius Adagio, *Non impetam lingua.*

5. Ἐπὶ τῶν τετραγωνόντων.] Turbatus locus, reponendumque ταρασσόντων, quod in Pantini cod. rectum eſt. Zenobius, & ex illo Suidas, vberiùs hiſtoriam narrant.

6. Ἀγριουμένην. Si mendo locus vacat, *turbidum mare* deſignat. Zenobius enim contrà ἐν τῇ γαλήνῃ habet; & Suidas ὁρῶν τὴν θάλασσαν γαληνιῶσαν, *maris molliciem*, ſeu *pellaciam*, vt Lucretij verbo vtar, ſignificans. Vide infrà Prouerb. Σῦκον αἰτεῖς.

10. Senarius integer: ὄρτυξ ἔσωσεν Ἡρακλῆα τὸν καρτερόν. cuius etſi neget auctorem reperiri Zenobius, Athenæus tamen lib. IX. è veteri poëta ἀδήλῳ, indicata & origine, laudat. Pro Ἡρακλῆα Ἡρακλῆν ſcriptū in Pant.

11. Repoſui μεθεῖναι pro μαθεῖν, è Suida & Apoſtolio; itaque vertendum cenſui.

12. Deeſt

12. Scytha equum.] In eos qui clàm aliquid appetunt, palàm verò repudiant. Hinc & Pindarus: *Auersantes Scythæ equum mortuum verbo, occultè verò prauis delitiis excoriat pedes.*

13. Nihil ſacri es.] Conſpecto Hercules Adonide, hæc protulit: adhibeturque Prouerbium in res nihili.

14. Ne tria quidem Steſichori noſti.] In homines indoctos iactatum. Congruit illud, *Libethriis indoctior.*

15. Ne ignifer quidem ſuperfuit.] Bellicam aciem præcedere vatem oportebat lauri ramum geſtantem, & coronas. moriſq; erat huic vni vt parcerent hoſtes. Vſurpatum autem Prouerbiũ de inſigni calamitate, atque internecione.

16. Non cuiuis homini contingit adire Corinthum.] Abundauit Corinthus ſcortis, quæ ex aduentantibus capturas colligebant.

17. Nihil ad equeſtrẽ curſum.] In eos qui voluptati ſtudent indulgere.

18. Nihil ad Bacchũ.] De iis qui nihil ad rem pertinentia nugantur. Primùm enim Poëtę Bacchi laudes canentes, pòſt neglexerunt. Quare Bacchi ſacerdotes dicebant: *Nihil ad Bacchum.*

12. Ὁ Σκύθης ἵππον.] Ἐπὶ τῶν κρύφα τινὸς ἐφιεμένων, φανερῶς δὲ ἀποπτυόντων αὐτό. διὸ καὶ Πίνδαρος· Ἀπιζόμενοι Σκύθαι νεκρὸν ἵππον λόγῳ, κρύφα δὲ σκολιοῖς γάνυσιν ἀναδέρουσι πόδας.

13. Οὐδὲν ἱερὸν εἶ.] Ἰδὼν τὸν Ἄδωνιν τοῦτό φησιν Ἡρακλῆς. εἴρηται οὖν ἐπὶ τῶν ἀχρήστων.

14. Οὐδὲν τρία Στησιχόρου γινώσκεις.] Ἐπὶ τῶν ἀπαιδεύτων. ὅμοια τῇ, Ἀμουσότερος Λειβηθρίων.

15. Οὐδὲ πυρφόρος ἐλείφθη.] Πάσης πολεμικῆς παρατάξεως, ἔδει τὸν μάντιν ἡγεῖσθαι, δάφνης ἔχοντα κλάδους καὶ στέμματα· καὶ νόμος τούτου μόνου φείδεσθαι τοὺς πολεμίους. ἐπὶ τῶν πανωλεθρίᾳ διαφθειρομένων ἡ παροιμία τάττεται.

16. Οὐ παντὸς ἀνδρὸς εἰς Κόρινθον ἔσθ᾽ ὁ πλοῦς.] Ἡ Κόρινθος πολλὰς εἶχεν ἑταίρας, αἳ τοὺς ἀφικνουμένους ἐδασμολόγουν.

17. Οὐδὲν ἐγγὺς ἱππικοῦ δρόμου.] Ἐπὶ τῶν τρυφᾶν βουλομένων.

18. Οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον.] Ἐπὶ τῶν τὰ μὴ προσήκοντα φλυαρούντων. πρότερον γὰρ τὰ Διονύσου ᾄδοντες οἱ ποιηταί, ὕστερον κατεφρόνουν. οἱ οὖν τοῦ Διονύσου ἔλεγον, Οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον.

19. Οἴω

12. Exaudiendũ *odit*, vel *reſpuit*, βδελύσσει ἢ μυσάττεται. Pindari locus hic ſanior, quàm in Zenobio, vbi plura notabamus. Simile narrat Suidas in Σκύθης τὸν ὄνον. Pro ἀναδέρουσι tentabam equidem ἀναιρέουσι, vel ἀποδέρουσι.

15. Πυρφόρος.] Sic emendaui è πυρφύρος, auctoritate Zenobij ac Suidæ non ſemel, qui ἐπὶ τῶν μεγάλων κινδύνων dictum aiunt. Mihi dictum videtur, pace illorum dixerim, ab eo, qui ignem ante Imperatorem militiæ geſtabat, de quo ſæpè Herodianus in Cęſaribus. Vide inf. Adag. Πάρες τὸν μάντιν. & Scholia in Euripidis Phœniſſas Græca.

16. *Capturam* reddidi, quę, vt piſciũ erat, ſic & meretricum quæſtus. Sueton. Calig. c. XL. *Ex capturis proſtitutarum quãtum quæque vno concubitu mereret.* Græcis autẽ in hoc Senario δασμολογεῖν, *tributa exigere & colligere* eſt. Scitum illud Demoſth. ad Laida: *Ego verò pœnitere tanti non emo*, apud Agell. I. c. VIII.

19. Aliter

19. Οἵῳ με ὁ δαίμων τέρατι συγκαθεῖρξεν.] Ἐπὶ τῶν δυσπραγούντων. ἀπὸ τοῦ Κύκλωπος καὶ τοῦ Ὀδυσσέως.

20. Οὐ νυκτὶ πλοεῖς.] Ἐπὶ τῶν μὴ ἀκριβῶς ποιούντων· ὡς πελαγοδρομούντων διὰ τὰς τῶν ἀστέρων σημειώσεις.

21. Οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ.] Ἱπποκλείδης μετ' ἄλλων ἐμνηστεύετό τινα. τοῦ δὲ Καλλισθένους εἰπόντος, Ἐξορχῇ τὸν γάμον. Οὐ φροντὶς, ἀπεκρίνατο. [εἶπε δὲ τὸ Ἐξορχῇ, ἐπειδὴ ἐκεῖνος ἐν τῷ γάμῳ ἐκυβίστα.]

22. Ὁ φαλλὸς τῷ θεῷ.] Ἐπὶ τῶν ἀπονεμόντων ἐνίοις τὰ εἰκότα καὶ πρόσφορα.

23. Οἰταῖος δαίμων.] Ὃς ὕβριν καὶ ὑπερηφανείαν ἐμίσησεν.

24. Οὐκ ἐπαινεθείης οὐδ' ἐν περιδείπνῳ.] Ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων· εἰώθασι γὰρ ἐν τοῖς περιδείπνοις τὸν τελευτήσαντα ἐπαινεῖν, κἂν εἰ φαῦλος ᾖ.

25. Ὁ κνὶψ ἐν χώρᾳ.] Ἐπὶ τῶν ταχέως μεταπιπτόντων. κνὶψ γάρ ἐστι θηρίον ξυλοφάγον.

26. Οἶδα Σίμωνα, καὶ Σίμων ἐμέ.] Δύο ἐγένοντο ἡγεμόνες, Νίκων καὶ Σίμων. ὑπερέσχυσε δὲ ὁ Σίμων κακοτροπώτατος ὢν, ὥστε καὶ τὴν ἐπὶ Νίκωνι φήμην ἀπαλεῖψαι. λεχθείη δ' ἂν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀλλήλους ἐπὶ κακίᾳ γινωσκόντων.

19. Cui me hic dęmon prodigio conclusit.] De molestè quid ferentibus. A Cyclope dictum & Vlysse.

20. Non noctu nauigas.] De iis qui haud accuratè quid agunt: quòd qui mare nauigant, ad astrorum signa diriguntur.

21. Non curat Hippoclides.] Hippoclides cũ aliis riualibus filiam Callisthenis ambiebat: quo dicẽte: *Nuptias saltando amisisti. Non curat, respondit*, Hippoclides [dixit verò: *Nuptias saltando amisisti*, quòd ille saltando in caput præcipitasset, lasciuo motu.]

22. Phallus Deo.] De iis qui aliis attribuunt necessaria atque vtilia.

23. Oetęus genius.] Qui arrogantiam iniuriamque detestatur.

24. Nemo te laudet, ne in silicernio quidem.] In homines nullius pretij. Solent enim in funeralibus conuiuiis mortuos laudare, etiam improbos.

25. Cnips in regione.] In citò decidentes. Κνὶψ enim vermis est lignum arrodens.

26. Noui Simonem, & Simon me.] Duces duo fuere Nicon & Simõ. Simon verò improbitate superior cùm esset, Niconis famam obscurauit. Dicatur etiam Prouerbium de iis, qui inuicem à vitiis se cognoscunt.

27. Inex-

---

20. Est & in Suida Prouerbium hoc, desiderabaturque hîc in Palatino codice.

22. Legendus Plutarchus περὶ φιλαδελφίας, & in Iside & Osiride.

23. In Pantiniano erat ἀφρασίαν.

25. Zenobius σκνὶψ legit. Vide hîc suprà, Κνὶψ ἐν χώρας.

26. Habet & Suidas, & pluribus Zenobius. quorum ille in dict. *Telchines* illis annumerat, & Niconem Simonis famam celebritate superasse ait.

 30. Vide

27. Inexplebile dolium.] Hoc apud inferos vas memoratur.

28. Vinum & veritas.] Refert Euander Persas non quæstionibus delicta, sed ebrietate solitos explorare.

29. Testis è domo productus.] De iis qui contra se testificantur.

30. Asino quis fabulam narrabat, ille verò aures agitabat.] Dictum in stuporem quorumdam.

31. Cretensis Cretensem.] In moribus similes.

32. Asinus inter apes.] De iis qui in mala incidunt.

33. Asinus liram auscultans.] In imperitos iactatum.

34. Qui seipsum non habet, Samum expetit.] Atheniensibus cùm Samum vrbem suã [Laconibus] tradidissent, postulantibus, vt sibi relinqueretur, hoc responsum fuit.

35. Domi manere oportet insignitè beatum.]

36. Fures vocẽ.] Exaudi, metuunt.

37. Similior ficu.] Dictum hoc per iocum, ob ficuum similitudinem.

38. Nihil accidit graue, nisi tibi vindicaris.]

39. Non est Dithyrambus aquam si biberit.] Hic enim Deus vini repertor, cui etiam festa celebrant.

40. Nõ patriam canit cantionẽ.] In eos qui à parentibus degenerant.

27. Ὁ ἄπληστος πίθος.] Οὗτος λέγεται ἐν ᾅδου εἶναι.

28. Οἶνος καὶ ἀλήθεια.] Εὔανδρος παρὰ τοῖς Πέρσαις, φησὶν, οὐ βασάνοις ἐξετάζεσθαι, ἀλλὰ μεθυσκομένους.

29. Οἴκοθεν ὁ μάρτυς.] Ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτῶν μάρτυρας φερόντων.

30. Ὄνῳ τις ἔλεγε μῦθον· ὁ δὲ τὰ ὦτα ἐκίνει.] Εἰς ἀναισθησίαν τινῶν.

31. Ὁ Κρὴς τὸν Κρῆτα.] Ἐπὶ τῶν ὁμοιοτρόπων.

32. Ὄνος ἐν μελίσσαις.] Ἐπὶ τῶν ἐν κακοῖς περιπεσόντων.

33. Ὄνος λύρας ἀκούων.] Ἐπὶ τῶν ἀπαιδεύτων.

34. Ὃς αὑτὸν οὐκ ἔχει, Σάμον θέλει.] Ἀθηναίων ἀξιούντων ὅτε παρέδωκαν τὸ ἄστυ αὐτῶν Σάμον ἐν αὐτοῖς ἐάσαι, εἶπεν τοῦτο.

35. Οἴκοι μένειν δεῖ τὸν καλῶς εὐδαίμονα.]

36. Οἱ φῶρες τὴν βοήν.] Ἤτοι δεδίασιν.

37. Ὁμοιότερος σύκου.] Τοῦτο παραπαίζει διὰ τὴν ἐμφέρειαν τῶν σύκων.

38. Οὐδὲν πέπονθας δεινὸν, ἂν μὴ προσποιῇ.]

39. Οὐκ ἔστι Διθύραμβος, ἂν ὕδωρ πίνῃ.] Ὁ γὰρ θεὸς εὑρετὴς οἴνου, ᾧ τινα ἑορτάζουσιν.

40. Οὐ πατρικὰ αὐλεῖ μέλη.] Ἐπὶ τῶν οὐχ ὁμοίως τοῖς πατράσι βιούντων.

41. Οὐφελ-

---

30. Vide Suidam in Ὄνος ὦτα κινῶν, & Zenobium.

33. Ἀκούσας scriptum in Pantini cod.

34. Historia hæc, vnde Adagium manauit, exstat apud Plutarchum in Apophthegm. Laconicis.

38. B. Chrysostomi est benè longa ad Olympiadẽ epistola, *Lædi neminem, nisi à seipso.*

41. Οὐφελ-

41. Οὐφελλίας ὁ ἀγών.] Οἷον, οὐ στεφανίτης, ἀλλὰ χρηματίτης. ἔλεγον δὲ ἐπὶ τῶν ἀργύρειον τελούντων.

Π.

42. ΠΑΝΤΑ κινήσω πέτρον.] Ὁμοία τῇ, Πάντα λίθον κινήσω. ἐπὶ τῶν πάντα τρόπον ἐπινοούντων ὥστε ποιῆσαι ὃ βούλεται, ἡ παροιμία λέγεται.

43. Παρὰ κωφῷ ἀποπέρδειν.]

44. Παρεξηυλημένος τὸν νοῦν.] Οἷον, ἀμυδρὸν, ἢ ὑπὸ γήρως διεφθορότα ἔχων τὸν νοῦν.

45. Πρεσβύτερος Κόδρου.] Ἐπὶ τῶν παλαιῶν καὶ χρονίων.

46. Πολλὰ μεταξὺ πέλει κύλικος καὶ χείλεος ἄκρου.] Ἀγκαῖος ἀμπελον φυτεύων βαρέως ὑπέκειτο τοῖς οἰκέταις. εἷς δὲ τῶν οἰκετῶν ἔφη, μὴ γεύσασθαι αὐτὸν τῆς ἀμπέλου. ἐπεὶ οὖν ὁ καρπὸς ἐπεφθάκει τὸν οἰκέτην ἐκέλευσε κεράσαι αὐτῷ. μέλλων δὲ προσφέρειν τὴν κύλικα τῷ στόματι, ὑπεμίμνησκεν αὐτὸν τοῦ στίχου. καὶ τούτων λεγομένων, ἄλλος οἰκέτης ἦλθεν ἀπαγγέλλων ὡς ὗς τὴν χώραν λυμαίνεται. ὁ δὲ ὁρμήσας, ἀνῃρέθη.

47. Πατρόκλεος πρόφασις.] Ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων διὰ φόβον θρηνεῖν

41. Commodum certamen.] Hoc est, non coronarium, sed pecuniarium. Dictum autem in argentum pendentes.

Π.

42. OMNEM mouebo lapidem.] Simile Græcis, Πάντα λίθον κινήσω. Dictum de iis Prouerbium, qui omni conantur modo, vt, quod volunt, efficiant.

43. Apud surdum crepitũ edere.]

44. Extibiatus mentem.] Hoc est, obscuram aut senio corruptam mentem habens.

45. Codro antiquior.] De senibus ac longæuis.

46. Multa cadunt inter calicem supremaque labra.] Ancæo vitem plantando grauiùs domesticos vrgenti, quidam ait, non gustaturum vinum. Cùm igitur fructus maturuisset, famulo vt misceret iussit: dumque calicem ori herus admouere vellet, commonefecit famulum huius versus sibi aliquando recitati. En alter seruus nuntiat aprum vastare regionem: ille verò accurrens, interfectus est.

47. Patrocli occasio.] De iis qui cùm proprias deplorare calamitates ob metum

41. Οὐφελλίας retinui pro ὁ ὀφελλίας, per crasim. Tentarã aliquando ὠφελείας, *vtilitatis*. Nec me fugit, φέλλος quid Aristoph. in Nebulis pag. 127. & in Acharnen. p. 385. Sed ea nihil huc arbitror pertinere. Exspecto dum quis certiora nos candidè doceat. interim contenti simus hoc, vt aiunt, Catone.

43. Explicat Suidas. Simile illud Horatij Sat. IX. lib. I. ver. 70. *Curtis Iudæis oppedere*, pro contumeliosè despicere, vt pluribus ibidem explicat Læuinus Torrentius. Sup. Adag. 42. βούλονται est in Pantini codice, & 45. πολυχρονίων.

46. Habet Agellius historiam, lib. XIII. c. XVII. aliique, vt pluribus ad Zenobium notamus. Ἐφθάκει hîc scriptum in Pantini libro, & in sequenti Prouerbio ἀποκλαίειν, itemque Πατρόκλεος, non Παροκλέους. rectè.

metum non ausint, sub prætextu aliorum eas deflent.

48. Quæuis terra patria.]

49. Instar piceæ.] In eos qui funditus pereunt. Picea enim arbor secta, non renascitur.

50. Laterem lauas. Humi hauris.] De iis quæ fieri non possunt.

51. Mendici pera non impletur.] In eos qui expleri nequeunt.

52. Promeri canes.] Hic seruus regius fertur odisse præter modum Euripidem Tragicum poëtam, atque immisisse canes feros qui eum deuorarunt.

53. Ptolemaica lis.] Vetula quædam fuit, quæ ad extremum vsque spiritum lites persequendo numquam iis se expedire voluit.

54. Ad saccum exerceri.] De frustrà laborantibus.

55. Procridis iaculum.] De omnia assequentibus. Hoc enim Procris instructa vicit omnia.

56. Ante victoriam triumphum canis.] In eos qui negotia præuertunt. Affine huic, *Capra nondum peperit, capella verò supra domum ludit.* &, *Muriam quid temperas, qui pisces nondum ceperis?*

57. Citiùs testudo leporem præuertat.] De re impossibili.

58. Ouium nulla vtilitas si pastor absit.] De re necessaria.

τὰς οἰκείας συμφορὰς, ἐξ ἑτέρων δὲ θλίψεων αὐτὰς ἀποκλαιόντων.

48. Πᾶσα γῆ πατρίς.]

49. Πεύκης τρόπον.] Κατὰ τὴν πανωλεθρίαν ἀπολλυμένων. παρ' ὅσον ἡ πεύκη κοπεῖσα, οὐ φύει.

50. Πλίνθον πλύνεις. Χαμαὶ ἀντλεῖς.] Ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων.

51. Πτωχοῦ πήρα οὐ πίμπλαται.] Ἐπὶ τῶν ἀπλήστων.

52. Προμέρου κύνες.] Τοῦτον φασὶ οἰκέτην ὄντα βασιλικὸν μισῆσαι καθ' ὑπερβολὴν τὸν τραγῳδιῶν τὸν ποιητὴν Εὐριπίδην, ἐπαφεῖναί τε αὐτῷ κύνας ἀγρίους, οἳ τοῦτον κατεθοινήσαντο.

53. Πτολεμαῒς ἡ δίκη.] Πρεσβῦτις ἦν αὕτη, ἕως ἀπέθανε δίκας λέγουσα, καὶ μή ποτε ἀπαλλαγῆναι βουλομένη τῶν δικῶν.

54. Πρὸς κώρυκον γυμνάζεσθαι.] Ἐπὶ τῶν διακενῆς μοχθούντων.

55. Πρόκριδος ἄκοντα.] Ἐπὶ τῶν πάντα νικώντων. τοῦτον γὰρ ἔχουσα ἡ Πρόκρις πάντα ἐνίκα.

56. Πρὸ τῆς νίκης τὸ ἐγκώμιον ᾄδεις.] Ἐπὶ τῶν προλαμβανόντων τὰ πράγματα. ὁμοία τῇ, Αἲξ οὔπω τέτοκεν, ἔριφος δ' ἐπὶ δῶμα γελᾷ. καὶ, Ἅλμην τί κυκᾷς, πρὶν τοὺς ἰχθύας ἕλῃς;

57. Πρότερον χελώνη παραδραμεῖται δασύποδα.] Ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων.

58. Προβάτων οὐδὲν ὄφελος, ἐὰν ποιμὴν ἀπῇ.] Ἐπὶ τοῦ ἀναγκαίου.

59. Πράγ-

---

52. De Euripidis interitu Agellius li.xv. ca.xx. Suidas,& in eius vita Moschopulus.

56. Suprà Αἲξ οὔπω τέτοκεν, &c. Vbi paulò aliter legitur. Vide & Zenobium.

60. Pos-

59. Πράγματα ἐξ ἀπραξίας.] Ἐπὶ τῶν παρὰ δόξαν καὶ ἐλπίδα συμβαινόντων.

60. Πρὸς κενὸν ψάλλεις.] Ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων.

61. Πρίν κε δύο ἐχῖνοι εἰς φιλίαν ἔλθοιεν, ὁ μὲν ἐκ πελάγους, ὁ δ' ἐκ χέρσου.] Ἐπὶ τοῦ ἀδυνάτου, καὶ ἀνομοίου.

62. Προβάλλοντες κυσὶν ἄρνας.] Ἐπὶ τῶν τοὺς ἀπράγμονας παραδιδόντων συκοφάνταις.

63. Πρὶν καὶ λύκος οἶν ποιμάνῃ.] Ἐπὶ τοῦ ἀδυνάτου.

64. Πραότερος περιστερᾶς.] Ἐπὶ τῶν ἐπιεικῶν.

65. Πρὸς Κᾶρα Καρίζεις.] Ὡς καὶ τὸ, Πρὸς Κρῆτα Κρητίζεις. καὶ, Μεγαρικὰ δάκρυα.

66. Πρὸς σῆμα μητρυιᾶς κλαίειν.] Ἐπὶ τῶν προσποιουμένων [κλαίειν] ἀφροντίστως τε κλαιόντων.

67. Πόνον σπείρειν.] Ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων.

68. Ποταμῷ μεγάλῳ ὀχετὸν ἐπάγει.] Ἐπὶ τῶν ματαιοπονούντων ἢ ματαιολογούντων.

69. Ποικιλώτερος ὕδρας.] Ἐπὶ τῶν δολερῶν.

70. Ποταμὸς τὰ πόρρω ποτίζων, τὰ δ' ἔγγιον καταλείπει.] Ἐπὶ τῶν τοὺς ξένους εὐεργετούντων, τῶν οἰκείων δὲ ἀμελούντων.

59. Negotia ex otio.] De iis quæ præter opinionem ac ſpem eueniunt.

60. Ad vacuum canis.] De fruſtrà laborantibus.

61. Priúſque echini duo amicitiam ineant, marinus alter, alter terreſtris.] De re impoſſibili, ac diſſimili.

62. Agnos canibus obiicientes.] In eos qui calumniatoribus litium minimè amantes obiiciunt.

63. Lupus priùs ouem paſcat.] De re quæ fieri nequit.

64. Columba mitior.] De manſuetis dictum.

65. Cum Care Carizare.] Quale illud: *Cum Cretenſi Cretizare.* &, *Megaricæ lacrymæ.*

66. Nouercæ ad tumulum plorare.] In eos qui fingunt lacrymas, ac ſine cura flent.

67. Laborem ſerere.] De fruſtraneo labore dictum.

68. Magno flumini canalem inducit.] De ſtultè & laborantibus & loquentibus.

69. Magis varius quàm hydra.] De callidis ac doloſis.

70. Fluuius longinqua irrigans vicina præterit.] In eos qui de externis atque hoſpitibus benè merentur; domeſticos verò ac familiares negligunt.

71. Tur-

60. Poſſet fortaſſis meliùs κενλὼ legi, vt *citharam* exaudias, vel quid ſimile. Quamquam & ferri hæc queat lectio.

61. Ἐκ χερσαίου, pro χέρσου, repperi in Pantiniano.

66. Hæ feminæ in funere mercede flentes Præficæ dictæ. Lucilius:

Mercede quæ cõductæ flẽt alieno funere Præficæ:
Multo & capillos ſcindunt, & clamant magis.

68. Hoc Adagium è Pantini noſtri codice accreuit, in Palatino deſideratum; & hinc Suidas eſt mutuatus.

80. Suidas

71. Turturis instar laboriosè cantas.] In eos qui miserè ac laboriosè victitant.

72. Ducum multitudo Cariam perdidit.] In dissentientes iactatum.

73. Polypi similitudo.] In assimulantes se iis quibus voluerint.

74. Fluuius cum mari contendit.] De re quæ fieri nequit.

75. Bellum Cononi curæ erit.] De iis qui aliena curant negotia.

76 Polypi caput vni quidẽ malum, alteri verò bonum.] De rebus mistis, ac bonũ malúmve suppeditantibus. Polypi enim caput viuẽtis quidem mordet accedentes; mortui verò esui aptum.

77. Multis ictibus subigitur quercus.] De rebus quæ ægrè capiuntur, aut domantur.

78. Multa quidem noris queis possis fallere numen.] In eos qui se Deum fallere posse opinentur.

79. Multa canis masculi cubilia.] In viros ad libidinem procliues.

80. Multa in bello inania.] Idcircò quòd multa ex suspicione adferat; vel quia Lacedæmonij inanibus fundis neruisque ad terrorem hosti incutiendum sonitum edebant.

81. Sæpè etiam est stultus verba opportuna locutus.] Notũ Prouerbiũ.

82. Ad torrem ignis venit.] De iis quę citò fiũt, ducta à Cyclope tralatione.

71. Πονηρὰ καὶ τρυγόνα ψάλλεις.] Ἐπὶ τῶν μοχθηρῶς καὶ ἐπιπόνως ζώντων.

72. Πολλοὶ στρατηγοὶ Καρίαν ἀπώλεσαν.] Ἐπὶ τῶν μὴ ὁμογνωμονούντων.

73. Πολύποδος ὁμοιότης.] Πρὸς τοὺς ἐξομοιοῦντας ἑαυτοὺς οἷς βούλονται.

74. Ποταμὸς θαλάττῃ ἐρίζει.] Ἐπὶ τοῦ ἀδυνάτου.

75. Πόλεμος δὲ Κόνωνι μελήσει.] Ἐπὶ τῶν περὶ τῶν ἀλλοτρίων φροντιζόντων.

76. Πολύποδος κεφαλὴ, ἐνὶ μὲν κακὴ, ἐνὶ δὲ καὶ ἐσθλή.] Ἐπὶ τῶν συμμίκτων ὄντων, καὶ μετεχόντων κακότητος ἢ ἀγαθότητος. τοῦ γὰρ πολύποδος ἡ κεφαλὴ ζῶσα μὲν δάκνει τοὺς προσιόντας, θανοῦσα δέ ἐστιν ἐδώδιμος.

77. Πολλαῖσι πληγαῖς δρῦς δαμάζεται.] Ἐπὶ τῶν δυσαλώτων καὶ δυσκατεργάστων.

78. Πολλά μὲν εἰδείης, οἷς τὸν θεὸν ἐξαπατήσεις.] Πρὸς τοὺς οἰομένους τὸ θεῖον κατασοφίζεσθαι.

79. Πολλαὶ κυνὸς ἄρσενος εὐναί.] Ἐπὶ τῶν κατωφερῶν πρὸς συνουσίαν.

80. Πολλὰ κενὰ τοῦ πολέμου.] Ἤτοι διὰ τὸ πολλὰ καθ' ὑπόνοιαν φέρειν. ἢ ὅτι Λακεδαιμόνιοι κεναῖς σφενδόναις καὶ νευραῖς ἐψόφουν πρὸς ἔκπληξιν τῶν πολεμίων.

81. Πολλάκις καὶ μωρὸς ἀνὴρ κατακαίριον εἶπε.] Δήλη ἡ παροιμία.

82. Πῦρ ἐπὶ δαλὸν ἐλθόν.] Ἐπὶ τῶν ταχέως γινομένων. ἀπὸ τοῦ Κύκλωπος ἡ μεταφορά.

83. Πῦρ

80. Suidas κενὰ καινὰ è Polybio. Vtrumque de militia verum est.

82. Polyphemi oculum titione ab Vlysse extinctum notum ex Homero, aliisque.

83. Notum

83. Πῦρ ὑπ' ἀκάνθαις* ἑλίξας δὲ μέμψῃ κεῖται.] Ἐπὶ τῶν πανουργοτέρων.

84. Πρὸς κέντρα λακτίζεις.] Δήλη ἡ παροιμία.

85. Πέμπε εἰς ἔσχατον τὴν ἐπιστήμην.]

86. Πολλοὶ ναρθηκοφόροι, παῦροι δέ γε Βάκχοι.] Ἐπὶ τῶν προσποιητῶς τι πραττόντων. ὁμοία τῇ, Πολλοὶ βουκένται, παῦροι δέ τε γῆς ἀροτῆρες.

87. Περφάσεως δεῖται μόνον ἡ πονηρία.]

88. Παρθένος τὰ πατρῷα.] Ἐπὶ τῶν καταχαριζομένων τὰ πατρῷα εἴωθε λέγεσθαι.

89. Πρὸ τούτου σε ᾤμην κέρατα ἔχειν.] Ἐπὶ τῶν ἀνδρείας ὑπόληψιν ἐχόντων.

90. Πάρες τὸν μάντιν.] Ἔθος ἦν πρὸ τῆς φάλαγγος ὁδεύειν τὸν μάντιν ἐστεμμένον. παρεγγυᾷ οὖν, τούτου φείδεσθαι.

91. Πεινώσαν ἀλώπεκα ὕπνος ἐπέρχεται.] Ἐπὶ τῶν πενήτων, τῶν δι' ἀπορίαν τροφῆς, ὑπνούντων. ἀλώπεκα δὲ εἶπε, παρόσον οἱ πένητες πολλὰς τέχνας ἐπιτηδεύουσιν.

92. Πολλῶν ἐγὼ θηρίων ἀκήκοα ψόφους.] Ἐπὶ τῶν ἐκφοβούντων οὐ δεόντως.

83. Ignis in vepribus.*] De Versipellibus.

84. Aduersus stimulos calces iacis.] Clarum & hoc Prouerbium.

85. In vltimum mitte locum scientiam.]

86. Multi thyrsigeri, pauci verò Bacchi.] In simulatè aliquid facientes. Simile illi, *Multi boum stimulatores, pauci verò terram arantes.*

87. Prætextu solùm opus est improbitati.]

88. Virgo paterna.] In eam quæ patria bona largitur dici solitum.

89. Hactenus cornua te habere existimabam.] In eos quos putabamus fortes.

90. Omitte vatem.] Moris erat, vatem aciem præcedere coronatum. Huic igitur parcendum suadet.

91. Vulpē famelicā somnus occupat.] In pauperes dictum, ob cibi indigētiam dormientes. Vulpem autē dixit, quòd inopes multas artes excogitent.

92. Multarum ego ferarum strepitum audiui.] In eos qui non conuenienter terrent.

93. Ante-

---

83. Notum Prouerbium, Πῦρ ἐν ἀκάνθαις, *Ignis in vepribus*, vsitatum Nazianzeno Monodia in Basilium Magnum. Sequētia asterisco notaui, vel quia aliò pertinent, quod nondum diuino; vel quia corrupta nimis: neque erant in Palatino exemplari.

85. Hoc est, vltimo loco habe scientiam. Simile videtur illi Sophocleo, In nihil sapiendo iucundissimam esse vitam. De qua Parœmia nos alibi.

87. Aristotelis est lib. 1. Rhetor. & ibi interpretes. Erasmus *occasionem* hîc vertit, H. Stephano repugnante.

88. Palatinus cod. τὰ πρῶτα: quæ lectio in errorē induxit Erasmum, vt nescio quid obscenum hîc argutaretur. at Prouerbij speciem quam quæso habet *Primùm virgo*? Verùm patria bona vt adolescentes, ita & virgines citiùs profundunt. Rectè itaque Pantini liber πατρῷα præfert, quem sequor.

92. Apostolius aliter explanat, ἐπὶ τῶν πεπειραμένων ἐν πράγμασιν. Pant. cod. δεόντως.

93. Simile

93. Antequam pisces ceperis, muriam misces.] In eos qui longè antè præparant.

94. Simia in purpura.] Improbi etsi pulcris induuntur vestibus, scelerati tamen apparent.

95. Vter stultior, qui hircũ mulget, an qui cribrum supponit? dixeris, qui hircum.]

P.

96. RHODII sacrificium.] In eos qui in sacris malè ominatis vtuntur verbis.

* Rheginensem prandio malè ne excipe.] In eos qui post requietem ad opus redeunt inuiti.

97. Rheginẽsibus timidior.] Meticulosos Rheginos appellare solebant.

98. Rhadamanti iudicium.] De iis quorum testata est iustitia.

99. Ciute loquacior.] In garrulos. quòd litoribus illisæ vndę strepitũ edant.

100. Verba pro farinis.] In eos qui verba tantùm dant.

93. Πρὶν τοὺς ἰχθύας ἑλεῖν τὴν ἅλμην κυκᾷς.] Ἐπὶ τῶν περὶ πολλοῦ παρασκευαζομένων.

94. Πίθηκος ἐν πορφύρᾳ.] Οἱ φαῦλοι κἂν καλοῖς περιβληθῶσιν, ὅμως διαφαίνονται πονηροί.

95. Πότερον ὁ τὸν τράγον ἀμέλγων ἀφρονέστερος, ἢ ὁ τὸ κόσκινον ὑποτιθείς; εἴποις, ὁ τὸν τράγον.]

Ρ.

96. ΡΟΔΙΟΙ τὴν θυσίαν.] Ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς ἱεροῖς βλασφημούντων.

* Ῥηγῖνοι κακῶς ἀριστῶσι.] Ἐπὶ τῶν μετὰ τὴν ἀνα······οὐχ ἡδέως ἐρχομένων ἐπὶ τὰ ἔργα.

97. Ῥηγίνων δειλότερος.] Τοὺς δειλοὺς Ῥηγίνους ἔλεγον.

98. Ῥαδαμάνθυος κρίσις.] Ἐπὶ τῶν ἐπὶ δικαίοις μαρτυρουμένων.

99. Ῥαχίας λαλίστερος.] Ἐπὶ τῶν ἀδολέσχων· παρόσον τῆς ῥαχίας ἐπιβάλλοντα τὰ κύματα ψόφον ποιεῖ.

100. Ῥήματα ἀντὶ ἀλφίτων.] Ἐπὶ τοῦ περιϊεμένου φωνὰς μόνας.

EKA-

93. Similè suprà Πρὸ τῆς νίκης τὸ ἐγκώμιον ᾄδεις. Et Apologus de pelle lupi nondum capti vendita.

95. Luciani est in vita Demonactis: Οὐ δοκεῖ ὑμῖν, ὦ φίλοι, ἔφη, ἕτερος τούτων τράγον ἀμέλγειν, ὁ δὲ αὐτῷ κόσκινον ὑποτιθέναι. Nec abludit Theocriti illud:

——— τὰν κακὰν κύνα βούλετ' ἀμέλγειν.

& Maronis:

Qui Bauium non odit, amet tua carmina Maui,
Atque idem iungat vulpes, & mulgeat hircos.

* Rheginensem.] Aberāt hæc à Palatino, erāt in Pant. cod. sed deprauata, vt illo etiã felici coniectura iuuãte exsculpi queat aliquid, dum locus persanetur à doctis hominibus. Sic enim è vestigiis scripturę corruptę tentabat: Ῥηγινὸν κακῶς ἀριστίας· Ἐπὶ τῶν μετὰ τὴν ἀνάπαυσιν οὐχ ἡδέως ἐρχομένων ἐπὶ τὰ ἔργα. *Rheginensem prandio malè ne excipe.] In eos qui post requietem ad opus inuiti accedunt.* Etsi non ignorẽ ἀριστάω, pro *prandeo* vsitatiùs adhiberi, vt ἀριστίζειν Aristophani, pro *conuiuio excipere.* Mox iidemipsi Rheginenses timidi Prouerbio, vt solent ignaui, pronuntiantur.

100. Pro farinis.] Fortasse quòd lupino olim pro ære vterentur. Horat. Epist. VII.

——— *Quid distent æra lupinis.*

Nisi mauis à militia, vbi sæpè frumentum pro stipendio datum, vt docet I. Lipsius noster lib. V. Militiæ Rom.

CENT.

ΕΚΑΤΟΝΤΑΣ Η΄.

1. ΡΟΔΟΝ ἀνεμώνῃ συγκρίνεις.] Ἐπὶ τῶν τὰ ἀνόμοια συμβαλλόντων.

2. Ῥόδον παρελθὸν μηκέτι ζήτει πάλιν.] Ἐπὶ τῶν μεταμελομένων περί τι καὶ μὴ δυναμένων τι ἀνύσαι.

3. Ῥωπικὸν ὤνιον.] Ἐπὶ τῶν εὐτελῶν καὶ πολλοῦ πιπρασκομένων.

4. Ῥοδίων χρησμός.] Ἐπὶ τῶν περιεργότερον πυνθανομένων. Ῥόδιοι γὰρ τῇ Ἀθηνᾷ ἔθυον. οὐκ ἦν δὲ αὐτοῖς ἀμίδας εἰσφέρειν ἔθος. ἠρώτησαν οὖν, εἰ τοῦτο δέοι ποιῆσαι. συγκατένευσεν. ἀνεπυνθάνοντο πάλιν, χαλκῆν ἢ ὀστρακίνην; ἀπεφήνατο, οὐδετέραν.

Σ.

5. ΣΑΡΔΩΝΙΟΣ γέλως.] Ἐπὶ τῶν χαιρούσης ψυχῆς γελώντων.

6. Σικελὸς στρατιώτης.] Ξένοις ἐχρῶντο ἀεί.

7. Σικελικὴ τράπεζα.] Ἐπὶ τῶν ἄγαν τρυφηλῶν.

8. Σκορπίον ὀκτάπουν ἀνεγείρεις.] Οἷον, ἱκανὸν ἀμύνασθαι εἰς πληγὴν παροξύνεις.

9. Σῦκον αἰτεῖς.] Ἐπὶ τῶν κολακευόντων. Ἀθηναῖοι γὰρ ἐκολάκευον τοὺς γεωργούς· οἱ δὲ πρὸς τούτους ἔλεγον ταῦτα.

CENTVRIA VIII.

1. ROSAM papaueri comparas.] In eos qui dissimilia cóponunt.

2. Ne quære rursum præteritam semel rosam.] In eos qui pœnitentia alicuius rei capiuntur, nec tamen quid proficere possunt.

3. Merx tenuis venalis.] In res viles, quæ magni vendantur.

4. Rhodiorum oraculum.] In eos qui curiosiùs percontantur. Rhodienses enim Palladi sacrificabant. Non solent autem ij matulam inferre. Interrogabant igitur an id facere liceat. annuit. Iterùm quærunt, æneámne an fictilem? neutram respondit.

Σ.

5. SARDONIVS risus.] De iis qui animo hilari rident.

6. Siculus miles.] Peregrinis enim ac mercenariis militibus ipsi vtebantur.

7. Sicula mensa.] In valdè delicatos.

8. Scorpium octipedem excitas.] Hoc est, irritas eum qui se vindicare plaga potest.

9. Ficum postulas.] In adulatores dictum. Athenienses enim, dum agricolis assentarentur, hoc ab illis responsum tulerunt.

10. Syba-

CENT. VIII.

2. Περί τι καὶ μὴ.] Sic Pantini liber. Palatinus ἐπί τι.

3. Ῥωπικόν.] *Vilem mercem*, interdum & pretiosam designat. Vide Hesych. in Ῥωπικά.

4. Οὐδετέραν reposui ex Pantiniano, rectiùs quàm quod Palatinus præferebat, οὐ δευτέραν.

9. Aliter paulò ac lepidè suprà: Ὁ Σικελὸς θάλασσαν. Ibi vide.

 10. Plura

10. Sybaritæ per plateam.] In insolenter ac fastuosè incedentes.

11. Cum Pallade manus etiam moue.] Datum cuidam hoc oraculum, manum admouendo Deum vt appellaret.

12. Scapha magis elinguis.] In eos qui liberè loqui nō audēt; nata tralatione ab iis qui in pompis scaphas gestarēt.

13. Lentiscum arrodere.] In eos qui se nimiùm comunt. Hi enim lentiscum mandere soliti, quo dentes candidos reddant. Hinc enim Σχινοτρῶκται à Græcis appellati.

14. Stupeus vetulus.] De re imbecilli.

15. Siculus vuas carpit immaturas.] In eos qui vilia furantur.

16. Spartam nactus, illam adorna.] Perspicuum est.

17. Vitæ palmus.] Pro breuissimo vitæ spatio.

18. Conuenerat Attabas & Numenius.] In par furū olim hoc iactatū.

19. Syri aduersum Phœnicas.] Vtraque gens malè audiit astutiæ nomine, vel quòd perpetuò odia exercerent.

10. Συβαρῖται διὰ πλατείας.] Ἐπὶ τῶν σοβαρῶς πορευομένων.

11. Σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρας κίνει.] Χρησμόν τις ἔλαβε, τὴν χεῖρα προσφέροντα, θεὸν καλεῖν.

12. Συστομώτερος σκάφης.] Ἐπὶ τῶν ἀπαρρησιάστων· ἀπὸ τῶν τὰς σκάφας μεταφερόντων ἐν ταῖς πομπαῖς.

13. Σχῖνον διατρώγειν.] Ἐπὶ τῶν καλλωπιζόντων ἑαυτούς· οἱ γὰρ τοιοῦτοι εἰώθασι σχῖνον διατρώγειν, ἕνεκα τοὺς λευκοὺς ὀδόντας ἔχειν. παρόσον καὶ τοὺς Σχινοτρώκτας ἐκάλουν.

14. Στύππινον γερόντιον.] Ἀσθενές.

15. Σικελὸς ὀμφακίζεται.] Ἐπὶ τῶν τὰ εὐτελῆ κλεπτόντων.

16. Σπάρταν ἔλαχες, κείναν κόσμει.] Δῆλον.

17. Σπιθαμὴ τοῦ βίου.] Τὸ ἐλάχιστον.

18. Συνῆλθον Ἀτταβᾶς καὶ Νουμήνιος.] Ἐπὶ δύο κλεπτῶν τοῦτο.

19. Σύροι πρὸς Φοίνικας.] Ἑκάτερα τὰ ἔθνη διαβάλλονται, ὡς πανοῦργα· ἢ ὅτι ἑκάστοτε δι' ἔχθρας εἰσί.

20. Σκάν-

---

10. Plura hîc Suidas, equos ad tibiæ sonum incedere docuisse Sybaritas.

12. E Theophrasto citat Suidas, & Σωτομώτερος ab aliis etiam legi Eras. notabat.

13. Lentisci vsus vt dentes mundet. Martialis in Apophoretis:

Lentiscum melius, sed si tibi frondea cuspis
Defuerit, dentes penna leuare potest.

Idem alibi: ——— *suggeritq; ructanti*
Pinnas rubentes, cuspidesq; lentisci.

Spinam argenteam pro dentiscalpio ponit in Satyrico Petronius Arbiter.

14. Tale illud in Pisoniana M. Tullij de Epicureo quodam: *Quid cessat hic homulus, ex argilla & luto fictus?* Στυππεῖον Erasm. legisse video, quod & pro *stuppa* sumitur. Affine illi, *Homo bulla*.

17. Psal. xxxix. *Ecce mensurabiles posuisti dies meos*. Hebr. est: *Ecce tu constituisti dies meos palmi minoris longitudine.*

18. Alij *Attagas*. Citat Prouerbiū Laërtius in Timone Niceo.

20. Dio-

20. Σκάνδιξ.] Λάχανον ἄγριον. διὸ καὶ Σκανδοπώλης ὁ Εὐριπίδης.

T.

21. ΤΑ ἐκ τρίποδος.] Ἐπὶ τῶν ἀληθῶς λεγομένων.

22. Τίκτει κόρη, ὅταν κακῶς ἀνδρὶ παρείη.] Ἐπὶ τῶν τῇ εὐτυχίαις ἐπαιρομένων.

23. Ταντάλου τάλαντον.] Διαβόντος ἐπὶ πλούτῳ.

24. Τερμέρεια κακά.] Τὰ μεγάλα.

25. Τυφλότερος ἀσπάλακος.] Φασὶν αὐτὸν τυφλωθῆναι, διὰ τὸ φθείρειν τὴν γῆν.

26. Τυφλὸν ὄνειρον.] Ἤτοι τῶν ἀπατηλῶν.

27. Τὸ Πάρνου σκαφίδιον.] Ἐπὶ τῶν μικρὰ ζητούντων. Πάρνος γάρ τις τὴν σκάφην ἀπολέσας συνεχῶς ἠνώχλει τὸν δῆμον.

28. Τὸ Ἐπιμελίδειον δέρμα.] Ἐπὶ τῶν ἀποθέτων. κατέκειτο γὰρ παρὰ τῇ Λακεδαίμονι τοῦτο.

29. Τὸ Φρυνίχου πάλαισμα.] Κατὰ τῶν πανούργως σοφιζομένων. προδότης γὰρ γέγονε τῶν Λακεδαιμονίων.

20. Scandix.] Olus agreste. Hinc & Σκανδοπώλης Euripides dictus.

T.

21. EX tripode dicta.] De veris admodum dictum.

22. Parit puella etsi viro vix adsit.] In eos qui felicitate efferuntur.

23. Tantali talentum.] Qui ob diuitias celebratur.

24. Termeria mala.] De magnis malis.

25. Talpa cæcior.] Ferunt enim, dum terram corrumpit, excæcatum.

26. Cæca somnia.] Hoc est, fallacia.

27. Parni scaphula.] In parua consectantes. Parnus enim quidam amissa scapha populo assiduè negotium facessiuit.

28. Epimelidium corium.] De rebus asseruatis. Lacedæmonij enim pellem eius religiosè custodierunt.

29. Phrynichi calliditas.] In eos qui astu dolisque aliquid machinantur. Is enim Lacedæmonios prodidit.

30. Agnus

---

20. Dioscorides legendus lib. II. c. 168. & Σκανδικοπώλης hîc rescribēdum arbitror. matrem autem Tragici olera vendidisse auctor Valerius Max. lib. III. cap. IV. Agellius lib. XV. cap. XX. ex Theopompo, Turnebus lib. XV. c. III. Aduers. & Io. Brodæus lib. IV. Miscellan. cap. XXV. ex Aristophane: etsi apud Moschopulum Philochorus nobilem asserat fuisse.

21. In Pantiniano exaratum λεγομένων, pro γενομένων. Rectè vtrumque.

24. Suidas Prouerbij originem exponit.

25. Suidas è Stesichoro fruges corrumpere ait, nimirum radices in terra lædendo.

26. Erasmus legit τυφλὸν ὄνειρον, numero singulari.

28. Ἐπιμενίδειον, ab Epimenide Cretensi in huius vita Suidas disertè Prouerbium collocat, quem descripsit Apostolius. Iuuenalis Satyra VII. ver. 120.

——— *Afrorum Epimenia bulbi.*

De *Epimenidio* scillæ ac bulbi genere Theophrastus lib. VII. Histor. Plantarum c. II. & C. Plinius lib. XIX. Nat. Hist. cap. V. & de *Epimenidis somnio* idem lib. VII. cap. LII. dormiisse annis LVII. Petr. Victorius libro XXIV. cap. I. Varro & Plut. annos tantùm L. obdormiisse tradunt. Plura de eius ætate in Vaticanis Prouerbiorum additamentis, vbi erat Ἐπιμενίδιον δέρμα.

 30. Hoc

30. Agnus tibi locutus est.]

31. Meliacum nauigium.] In naues cito cursu volantes. Lacedæmonij enim execrabantur, ne solidum vmquam Meliense nauigium esset. Ab ipsis enim defecerant.

32. Dodonæum æs.] In multa garrientes.

33. Hylam inclamas.] De frustrà laborantibus ac vocantibus. Hercules enim escensa Argo naui, Hylam quærens, non reperit.

34. Turdo loquacior.] Quòd non modò ore, sed & extremis turdi sonent partibus.

35. Hæc tibi & Pythia & Delia.] De iis qui extremè laborant dictum.

36. Colophonem imposuit.] De valido suffragio.

37. Tithoni senectus.] De longęuis vsurpatum.

38. Ægina primùm optimos educat.] De iis iactatum qui initio honestis sunt moribus; pòst verò nequam euadunt.

39. Inferorum terniones.] Apud inferos Hecatæ sacer ternarius. Etenim Palladem, Dianam, & Hecatem vnam esse opinantur.

30. Τὸ ἀρνίον σοι λελάληκεν.]

31. Τὸ Μηλιακὸν πλοῖον.] Ἐπὶ τῶν ἄγαν ῥεόντων πλοίων. κατηράσαντο γὰρ Λακεδαιμόνιοι μηδέποτε στεγνὰ τὰ πλοῖα Μηλίων γενέσθαι· παραβάται γάρ.

32. Τὸ Δωδωναῖον χαλκεῖον.] Ἐπὶ τῶν πολλὰ λαλούντων.

33. Τὸν Ὕλαν κράζεις.] Ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων καὶ βοώντων. καὶ γὰρ Ἡρακλῆς ἀποβὰς τῆς Ἀργοῦς, καὶ ζητήσας τὸν Ὕλαν, οὐκ εὗρε.

34. Τρυγόνος λαλίστερος.] Ἐπειδὴ αἱ τρυγόνες οὐ μόνον τῷ στόματι, ἀλλὰ καὶ τοῖς ὀπισθίοις μέλεσιν ἠχοῦσιν.

35. Ταῦτά σοι καὶ Πύθια καὶ Δήλια.] Ἐπὶ τῶν τελευταῖα πονούντων.

36. Τὸν Κολοφῶνα ἐπέθηκεν.] Ἐπὶ τῆς βεβαίας ψήφου.

37. Τιθωνοῦ γῆρας.] Ἐπὶ τῶν πολυχρονίων.

38. Τὰ πρῶτ' ἀρίστους Αἴγινα τρέφει.] Ἐπὶ τῶν τὰ πρῶτα καὶ ἐν ἀρχῇ κοσμίων, μετὰ δὲ ταῦτα ἀσελγαινόντων.

39. Τὰς ἐν ᾅδου τριακάδας.] Ἐν ᾅδου διὰ τὴν Ἑκάτην. καὶ γὰρ Ἀθηνᾶ, καὶ Ἄρτεμις, καὶ Ἑκάτη ἓν εἶναι δοκοῦσιν.

40. Τὸ

30. Hoc & sequens Adagium è Pantini cod. desumtum. Apostolius verò explicans, in Æginâ ait vsum agnum humanâ voce: prædixisse etiam futura.

31. Erasmus hîc turbat vitioso, ni fallor, vsus Apostolij exemplari: qui in Heruagianâ quidem editione quâ vtor, Aristotelem ait Prouerb. explicasse, Ἐπὶ τῶν εἰσρεόντων καὶ ἐσσιόντων. Cetera Suidas in Μηλιακὸν πλοῖον.

32. Dodonæi æris mentio in Iulio Polluce, & Cælio Rodig. lib. XIX. cap. XI. Ausonius:

Nec Dodonæi cessit tinnitus aheni.

33. Κραυγάζεις est in Pantini membranis, pro κράζεις.

39. Suidas explanat de iis qui res abditas scrutantur, eiusque interpres Germanus *dies trigesimos* vertit.

43. Vide

40. Τὸ Πάσητος ἡμιωβόλιον.] Οὗτος μαλακὸς ἦν ὁ Πάσης, ἐπὶ μαγείᾳ διειπνοχώς. τὸ γὰρ ἡμιώβολον διδοὺς, παρ' ἑαυτῷ πάλιν εὕρισκε.

41. Τὸ βασιλικὸν βοΐδιον.] Ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ νέου, βοῦς ἔτεκεν ἓξ βοΐδια. λέγεται οὖν ἐπὶ τῶν πολυτόκων.

42. Τίς ἐν Κύδωνος.] Ἐπὶ τῶν φιλοφρόνως δεχομένων τοὺς ξένους.

43. Τὸ ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ νήφοντος, ἐπὶ τῆς γλώσσης τοῦ μεθύοντος.] Ἐπὶ τῶν ἐν μέθῃ τὴν ἀλήθειαν λεγόντων.

44. Τὸ πέλαγος πρότερον οἴσει ἄμπελον.] Ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων.

45. Τὸν καπνὸν φεύγων, εἰς τὸ πῦρ ἐνέπεσον.] Ἐπὶ τῶν τὰ μικρὰ τῶν δεινῶν φευγόντων, καὶ εἰς μείζονα δεινὰ ἐμπιπτόντων.

46. Τίς πατέρ' αἰνήσει, εἰ μὴ κακοδαίμονα τέκνα.] Ἐπὶ τῶν προγονικὰ ἀνδραγαθήματα ἀπορίᾳ ἰδίᾳ προφερόντων. ὁμοία τῇ, Κατὰ σαυτὸν ἔλαυνε. καὶ, Ἣν ἔλαχες Σπάρταν κόσμει. παραινεῖ γὰρ, μὴ τοῖς ὑπὲρ ἀξίαν ἐπιπηδᾷν.

47. Τιτᾶνας καλεῖν.] Ἐπὶ τῶν κεκληκότων τινὰς εἰς βοήθειαν.

48. Τὸν ξύοντα δ' ἀντιξύειν.] Ἐπὶ τῶν διὰ χάριν χάριτας ποιούντων.

49. Τοῦτο τὸ ὑπόδημα ἔρραψε μὲν Ἱστιαῖος, ὑπεδύσατο δὲ Ἀρισταγόρας.] Ἀρταφέρνου τοῦτο τοῦ Περσῶν βασιλέως

40. Pasetis semiobolus.] Hic Pases mollis fuit, & magicis artibus omnes superans. Semiobulum enim cùm dedisset, apud seipsum iterùm reperiebat.

41. Regia bucula.] Ptolemæo iuniore regnante bos peperit sex buculas. Dici autem solitum de fecundis mulieribus.

42. Aliquis in Cydonis domo.] In eos qui humaniter hospites excipiũt.

43. Quod in corde est sobrij, id in lingua est ebrij.] De iis qui madidi verum efferunt.

44. Mare citiùs vitem ferat.] De iis quæ fieri nequeunt.

45. Fumum fugiens, in ignem incidi.] De iis qui parua mala dum fugiunt, in grauiora incidunt.

46. Quis patrem laudet nisi proles indiga laudis.] In eos qui maiorum suorum fortia facta indigentes ipsi iactant. Congruit illi, *Contra teipsum remiga.* &, *Quam nactus es Spartam adorna.* Hortatur autem, ne quis aliena immeritò inuadat.

47. Titanas vocare.] De iis qui aliorum implorant auxilium.

48. Fricantem refricare.] Dici solitum de mutuo gratiam referentibus.

49. Calceum hũc Histiæus consuit, induit verò Aristagoras.] Dictum hoc Artaphernis Persarum regis [Satra-

43. Vide Prouerbium, *In vino veritas*, apud Erasmum.

48. Suidas ab asinis inuicem scalpentibus ductum ait. Vtitur Aristides in defensione IV. Oratorum.

49. Herodotus aliter paullò lib. v. & vi. historiam commemorat: à quo Io. Tzetzes Chil. III. Hist. 96. & Chil. IX. Hist. 262. & Apostolius hauserunt: hic cordatè; ille vt delirans senex, & politicis versibus.

[Satrapæ.] Nam Histiæum defectionis Ionum dum accusaret, ille negauit, & in Aristagoram culpam reiecit. Sed Satrapa dolis Histiæi detectis, illud in eum iactauit. Dici solitum in eos, qui, quorum accusantur, in alios causam versutè referunt.

50. Cetera amici simus, & deinceps inter nos diligamus.] Sic dictum, *Non consentio neque collaudo.*

51. Finem vitæ respice.] Solonis hoc ad Crœsum sententiosè dictum.

52. Quid hoc ad Mercurium.] Pro, ad rem vel propositum.

53. Midæ, Crœsi, & Cyneræ opes.] Sic diuites per exsuperantiam nominamus.

54. Non Philoxeni.] De sæpenumerò negantibus. Philoxenum enim Dionysius appellans, responsi nihil tulit, præterquam *non, non.*

55. Ficulni folio anguillam.] Θρίον foliũ est ficulneum, asperũ, & ad anguillas lubricas tenẽdum idcircò idoneum.

56. Fores habet attritas, vt & pecora.] De inhumano, & à consuetudine alieno.

Τὸν γὰρ Ἱστιαῖον οὗτος ᾐτιᾶτο τῆς Ἰώνων ἀποστασίας, ὁ δὲ ἠρνεῖτο, καὶ εἰς Ἀρισταγόραν μετέφερε τὴν αἰτίαν. οὗ τὸ δόλιον ἀνακαλύπτων ὁ σατράπης, εἰς αὐτὸν τοῦτο εἶπε. λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν τὰ ἑαυτῶν ἐγκλήματα ἄλλοις πανούργως περιαπτόντων.

50. Τἄλλα φιλώμεθα, τἄλλα μὲν ἀγαπώμεθα.] Κατὰ τοῦτο, Οὐ συμφημὶ, οὐδὲ συναινῶ.

51. Τέλος ὅρα βίου.] Τοῦτο τὸ ἀπόφθεγμα Σόλων εἶπε Κροίσῳ.

52. Τί πρὸς τὸν Ἑρμῆν.] Ἀντὶ τοῦ, πρὸς τὸν λόγον.

53. Τὸν Μίδα πλοῦτον, καὶ Κροίσου, καὶ Κινύρου.] Ἐν ὑπερβολῇ ταῦτα.

54. Τὸ οὐ Φιλοξένου.] Ἐπὶ τῶν πολλάκις ἀρνουμένων· Φιλόξενος γὰρ Διονύσιον καλῶν, οὐδὲν ἄλλο ἀπεκρίνατο οὗτος, εἰ μὴ οὐ οὐ.

55. Τῷ θρίῳ τὴν ἐγχέλυν.] Θρίον, τὸ φύλλον τῆς συκῆς. τραχὺ γάρ ἐστιν. αἱ δὲ ἐγχέλυς ὀλισθηραὶ πρὸς τὸ λαμβάνειν οὖν αὐτὰς, κατάλληλον δοκεῖ.

56. Τὴν θύραν ἔχει τετριμμένην, ὥσπερ αἱ ποῖμναι.] Ἐπὶ τοῦ ἀπανθρώπου καὶ ἀπροσπελάστου.

57. Τοῦ

51. Pantinianus cod. μακροβίου hîc præfert. Solonis hoc dictum Ausonius Gallus in laude VII. Sapientum sic explicat Senariis:

Spectandum dico terminum vitæ priùs,
Tum iudicandum si manet felicitas.
Dictum molestè Crœsus accepit, &c.
At penè serò Crœsus ingenti sono,
O vere vates, inquit: ô Solon, Solon,
Clamore magno ter Solonem nuncupat.

Non absimilem historiam de Simonide refert Lilius Giraldus Dialogo IX. Historię Poëtarum: Simonides rogatus in conuiuio Pausaniæ, dixit: Μέμνησο, ἄνθρωπος ὤν. Quod cùm in præsentia Pausanias spreuisset, pòst in Chalcioeco fame cùm necaretur, ter exclamauit: *O Cæe hospes, magni fuit momenti sermo tuus.*

54. Sic emendo, Φιλόξενον γὰρ Διονύσιος καλῶν, ex historia, & Suida in Φιλοξένου γραμμάτιον: etsi deprauatè ibidem α pro ε excusum videam.

57. Coro-

57. Τοῦ σελίνου δεῖται.] Ἐπὶ τῶν ἐπισφαλῶς νοσούντων. καὶ γὰρ εἰώθαμεν στεφανοῦν σελίνοις τὰ μνήματα.

58. Τενέδιος πέλεκυς.] Ἐπὶ τῶν πικρῶς ἢ μᾶλλον συντόμως ἀποκοπτόντων τὰς ζητήσεις. ἢ ἐπὶ τ' ἄλλα πράγματα. ἢ ἐπὶ τῶν ὠμῶν νόμων. νόμος γάρ τις ἔταξε παρ' αὐτοῖς, τὸν καταλαβόντα μοιχὸν πελέκει κόπτειν.

Υ.

59. ΥΠΟ παντὶ λίθῳ σκόρπιος εὕδει.] Ἐπὶ τῶν κακοήθων λέγεται.

60. Ὗς ἐκώμασεν.] Ἐπὶ τῶν ἀσέμνως τι ποιούντων, καὶ παρ' ἀξίαν ἐπαιρομένων ἐπί τισιν εὐπραγίαις.

61. Ὕδραν τέμνεις.] Ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων.

62. Ὑπὲρ τὰ Καλλικράτους.] Πλούσιος οὗτος ἦν ἐν Κορίνθῳ. εἴποτε οὖν ἐθαύμαζόν τινα ἐπὶ πλούτῳ, τοῦτο ἔλεγον.

63. Ὑπερβερεταῖος.] Ἐπὶ τῶν ὑπερχρονίων· ὁ γὰρ τελευταῖος μήν ἐστιν οὗτος.

57. Apio indiget.] De periculosè ægrotantibus. Solitum enim apio monumenta vestire.

58. Tenedia securis.] In eos qui acerbè aut concisè admodum quæsitis respondent, aut de aliis etiam rebus, vel denique in leges crudeles. Legem enim Tenedij tulerant, vt in adulterio deprehensus securi percuteretur.

Y.

59. SVB omni lapide scorpius dormit] In malitiosos dictum.

60. Sus comessata est.] In eos qui indecorè quid agunt, ac præter modum sese efferunt si quæ feliciter agunt.

61. Hydram secas.] De re quæ fieri non potest.

62. Supra Callicratem.] Diues hic erat Corinthi. Si quem igitur ob diuitias admirarentur, hoc adhiberi solitum.

63. Hyperberetæus.] De re serotina. Extremus enim hic anni mensis est.

64. Sus

57. Coronari & mortuos solitos apio notum in vulgus, docetque Io. Kirchmannus lib. I. cap. XI. de Funerib. Rom. Sepulcra quoque apio coronata fuisse obseruauit idem lib. IV. cap. III. & ante eum Læuinus Torrentius V. C. ad Odam VII. lib. II. Horatij. In Palat. στέμματα erat. Suidas, & quem citat, ipse Plutar. μνήματα rectiùs habent: explicatque originem idem Plutarchus in Timoleonte & in Sympos. lib. V. Quæst. 3. Vide & Suidam in Σελίνου δεῖται ὁ νοσῶν.

58. Suidas regem quemdam tulisse legem hanc ait, vt vtrique adultero caput amputaretur. Aliter tamen idem in Adagio Τενέδιος ἄνθρωπος. Locum vide, & Erasm. in Chiliadibus.

61. Zenobius ac Suidas ab hydra Lernæa deriuant: quos adi.

62. Ἐν Κορίνθῳ. disertè in Suida Καρσῷ. sed nihil muto: notæ enim Corinthiæ opes.

63. Eadem Zenobius ac Suidas, sed Atheniensium mensem (alij Macedonum) extremo anni collocant: quo de, qui de temporibus, annis, ac mensibus scripsere Theod. Gaza, Greg. Gyraldus, Hadrianus Iunius, & Ios. Scaliger, præstantissima suæ quæque ætatis lumina.

65. Sic

64. Sus tumultuatur.] In violentos ac contentiosos iactatum.

64. Ὗς ὀρίνει.] Ἐπὶ τῶν βιαίων λέγεται καὶ ἐριστικῶν.

Φ.

65. PHALARIDIS imperia.] In eos qui imperio immaniter abutuntur.

66. Phoci collecta.] De iis qui damno suo conuiuia instituunt. Phocus enim quidam, nubilem habens filiam, nuptias diem ex die ducendo differebat. Qua re proci indignati hominem iugularunt.

67. Phœnicum pacta.] Iactatum in fraudulentos.

Φ.

65. ΦΑΛΑΡΙΔΟΣ ἀρχαί.] Ἐπὶ τῶν ὠμῶς τῇ ἐξουσίᾳ χρωμένων.

66. Φώκου ἔρανος.] Ἐπὶ τῶν εὐωχίαις συμπιπτόντων ἐπὶ τῇ ἑαυτῶν κακῷ. Φῶκος γάρ τις θυγατέρα ἔχων ἐπίγαμον, ἀνεβάλλετο τὸν γάμον. ἐφ᾽ ᾧ ὀργισθέντες οἱ μνηστῆρες, ἀπέκτειναν αὐτόν.

67. Φοινίκων συνθῆκαι.] Ἐπὶ τῶν πανούργων.

X.

68. CHARONTIS ianua.] Per quam damnati ad mortem ducebantur.

69. Inferorum balnea.] Quæ mortuis adhibebantur.

70. Vale carum lumen.] Anus libidini indulgere nuda cùm vellet, ne corporis eius fœditas ostenderetur [extincto lumine] sic extulit.

X.

68. ΧΑΡΩΝΟΣ θύρα.] Δι᾽ ἧς οἱ καταδίκοι ἐπὶ τὸ θανεῖν ἐξήρχοντο.

69. Χθόνια λουτρά.] Τὰ τῶν νεκρῶν.

70. Χαῖρε φίλον φῶς.] Γραῦς ἐθέλουσα ἀκολασταίνειν γυμνή, ἵνα μὴ τὴν ῥακίωσιν τοῦ σώματος ἐλέγχῃ, τοῦτο εἶπε.

Ψ.

71. GVTTA vel ros.] Iactatum hoc in Antimachum sputa eiaculantem. Hic enim Melicus poëta sic

Ψ.

71. ΨΕΚΑΣ ἢ δρόσος.] Οὕτως ἐκαλεῖτο Ἀντίμαχος πτυελώδης ὤν. οὗτος δὲ Μελῶν ἦν ποιητής. οὕτω δὲ ἐκα-

65. Sic *Manliana* & *Postumiana imperia* Romæ in Prouerbium cessere, teste Agellio lib. I. Noct. Atticarum cap. XIII.

66. Ἔρανος.] *Conuiuium* verti in Zenobio, hîc *Collectam*. Zenobius enim ac Suidas hoc ampliùs stipem coëgisse ac symbolam à procis referunt.

71. Disiecta hæc veluti Absyrti membra collegimus è Suida, vnde Apostolius sua hausit. Eademque disertè Aristophanis Acharnensium enarrator pagina 425. quæ breuitatis gratia non describo: quæque in Nebulas attulit pag. 181. de variis Antimachis, è quo & Lilius Giraldus Dialogo III. Histor. Poëtarum. Idemque decretum olim Athenis Atticis de vetere Comœdia

ἐκαλεῖτο, διότι προσέῤῥαινε τοῖς ὁμιλοῦσι διαλεγόμενος. ἐδόκει δὲ ὁ Ἀντίμαχος ψήφισμα πεποιηκέναι, ὅτι τὸ ἱερὸν πῦρ οὐκ ἔξεστι φυσῆσαι· καὶ ὅτι μὴ δεῖ κωμῳδεῖν ἐξ ὀνόματος, ὡς μὴ καθαρεῦόν τι.

Ω.

72. ΩΣΠΕΡ ἥρως ἐν ἀσπίδι ξενίσαι βούλομαι.] Λέγεται ἐφ᾽ ὧν οἱ τοῖς ἑαυτῶν ἔργοις, ἢ τέχνῃ χρωμένοις τοὺς φίλους εὐεργετοῦσι. παρόσον οἱ ἥρωες τὸ παλαιὸν ἐν ὅπλοις ὄντες ἐξενίζοντο.

73. Ὦτα ἐστῶσιν.] Ἐπὶ τῶν πρὸς τὸ ἀκοῦσαι τὰ ὦτα ἐξεπιζομένων.

74. Ὤδινεν ὄρος, εἶτα μῦν ἀπέτεκεν.] Ὅταν ἐλπίσας τὶς μεγάλα μικροῖς ἐντύχῃ.

75. Ὥσπερ παῖδα φιλοῦσιν ἐρασταί.] Ἐπὶ τῶν ἐρωτικαῖς διακειμένων.

dictus, quòd familiares inter colloquendum sputo aspergeret. Putabatur autem hic Antimachus fecisse decretum, quo cauet nemini licere sacrum insufflare ignem; neque quemquam in comœdia nominatim perstringere: vtpote rem minimè probam.

Ω.

72. VELVT heros in clypeo excipere volo.] De iis qui rebus ipsi suis, atque industria amicis gratificari student. Hinc ductum, quòd heroës antiquitus armati hospitio alios acciperent.

73. Arrectis auribus.] De iis qui ad auscultandum aures conuertunt.

74. Mons parturierat, deinde murem peperit.] Cùm magna quis sperans minimis potitur.

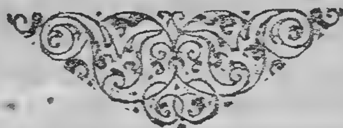
75. Vt puerum amator adamat.] In amantes dictum.

---

dia Alcibiades tulisse fertur, vt idem ait extremo Dialogo sexto. Et Romani in XII. Tabulas retulere, quòd famosum carmen scribere nefas, vt in libris de Rep. M. Tullius commemorat.

73. Virgilius 1. Æneid.
——— *arrectisq; auribus adstant.*

74. Horatius in Arte Poët.
Parturient montes, nascetur ridiculus mus.
Natum ex apologo, teste Porphyrione. Plura Erasmus.

PROVERBIORVM GRAECORVM E VATICANA BIBLIOTHECA

APPENDIX.

1. INSCRIPTI actio.] Dictum de pecuniis publico fisco adiudicatis, & ex fauore in tabulas non relatis.

2. Ruris fons.] In eos qui suauiter rei cuipiam assident, aut intenti sunt. Mollissimæ enim illæ montium partes, quæ fonti adiacent.

3. Canis.] Hoc est, ineptis & nugaris.

4. Adonidis horti.] De iis qui nihil proferant egregium. Recitat Plato in Phœdro. Fiunt autem hortuli isti

1. ΑΓΡΑΦΙΟΥ δίκη.] Ἐπὶ τῶν καταδικασθέντων χρημάτων τῷ δημοσίῳ, καὶ κατὰ χάριν μὴ ἐγγραφέντων ἐλέγετο.

2. Ἀγροῦ πηγή.] Ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν λιπαρῶς προσκειμένων [τινὶ ἔργῳ] ἀπὸ τῶν ὀρέων. μαλακώτατα γὰρ τὰ πρὸς τῇ πηγῇ τῶν ὀρέων.

3. Ἄδεις ἔχων.] Ἀντὶ τοῦ, μάτην λέγεις καὶ ληρεῖς.

4. Ἀδώνιδος κῆποι.] Ἐπὶ τῶν μηδὲν γενναῖον τεκεῖν δυναμένων. μέμνηται καὶ Πλάτων ἐν Φαίδωνι. γίνονται δὲ οὗτοι οἱ κῆ-

ποι

SCHOLIA.

1. ΑΓΡΑΦΙΟΥ δίκη.] Sic reposui pro ἀγράφου, ex Harpocratione, Suida, & Hesychio: vnde & hiatum expleui καταδικασθέντων χρημάτων, pro quo.... ....γραμμάτων scriptum erat in Vaticanis membranis optimis, sed vsu, vt fit, ac vetustate attritis, vnde oblitterata quædã initio legi non poterant. Iuris autem hæc est Actio *Inscripti* (pro *non scripti*) *maleficij*, eratque declamantium in vmbra argumentum, vt paret ex M. Fabio lib. VII. Institut. Orat. cap. IV. & ex M. Seneca Rhetore, vt nos pridem ad Epitomes libri IV. Declamationum procemium notauimus. Sunt & Hesychio Ἄγραφα ἀδικήματα, περὶ ὧν ὁ νόμος οὐ γέγραπται: *Inscripta maleficia, de quibus lex scripta non est*. Legendus Hadr. Turnebus lib. X. Aduersar. cap. VI. Et de *scripto ac non scripto iure*, præter Iurisconsultos veteres, Aristoteles lib. I. Rhetor. ad Theodectem copiosè, subtiliterque, vt omnia, disseruit.

3. Attica constructione dici solitum arbitror, Ἄδεις ἔχων, vt ἔχεις ᾄδων, quemadmodum & ᾄδων τυγχάνεις. *Canis* itaque reddidi. Vide & Prouerbia, *Habet*, poëtis familiare, Aristophani, Terentio, Virgilio, Senecæ Tragico. & Αὐτὸς αὑτὸν αὐλεῖ: *Se ipse decantat*.

4. Plato in Phædro.] Sic emendaui ex *Phædone*, qui Dialogus de Animorum immortalitate, vt ille de Pulcro. Itaque rectè Zenobius Cent. I. Adag. 49. citat. Peccatum

catum

ποι εἰς ἀγγεῖα κεράμεια σπειρόμενα χλόης μόνης. λέγεται δὲ καὶ· Ἀκαρπότερος Ἀδώνιδος κήπου.

5. Ἄκρον λάβε, καὶ μέσον ἕξεις.] Κατ' ἄκραν ἔχουσαν τὴν πόλιν ᾤκησαν καταλαβόμενοι. ἡ ἱστορία παρ' Ἀναξανδρίδῃ ἐν πρώτῃ περὶ τῶν συληθέντων ἐν Δελφοῖς ἀναθημάτων.

6. Ἀλλ' ὑπὸ μείζονος ἀνδρός.] Ἀντὶ τοῦ φύλαξαι. παραινεῖ ἡ παροιμία φυλάσσεσθαι τὰς καὶ τῶν μειζόνων ἀναστροφάς.

7. Ἅλις δρυός.] Ἐπὶ τῶν πολλάκις ἀρχομένων λόγων καὶ οὐ περαινομένων.

8. Ἄλλως ἀναλίσκεις ὕδωρ.] Ἐπὶ τῶν ματαιολογούντων. μετῆκται δὲ ἀπὸ τοῦ ἐν δικαστηρίοις ὕδατος.

9. Ἀγνοεῖ δ' ἀράχνη παῖδα, ἕως παιδεύει, θρέψασα γὰρ τέθνηκεν.] Ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτῶν τι διαπραγματευομένων.

in testulis fictilibus, gramine tantùm & herbâ consitis. Dicitur etiam, *Adonidis infructuosior horto.*

5. Summum cape, medium tenebis.] Ciuitatem in edito sitam capientes habitarunt. Historia est apud Anaxandridem lib. primo de Anathematis sacrilegio Delphis sublatis.

6. Cede præstantiori viro.] Hoc est, caue. Hortatur Prouerbium cauere, ne meliori te repugnes.

7. Sat quercus.] De sermonibus inchoatis sæpiùs, nec tamen finitis, dici solitum.

8. Frustrà aquam perdis.] De inaniter loquentibus. Ductum à forensis clepsydræ aqua.

9. Nescit aranea sobolem quoadusque educet: nam educans emoritur.] In molientes multa, quæ in suum vertant incommodum.

10. A Nan-

---

catum sæpè in his duobus nominibus adnocandis, siue incuria, siue quòd compendio olim ταδ. scriberetur, admonui Notis ad lib. II. Claud. Mamerci De statu animę.

5. Summum cape.] Locus est mutilus, expleri potest Zenobij Centur. I. Adagio 57. & Apostolij verbis, apud quos eadem est Parœmia, adduntque dici *ἐπὶ τῶν δυσνοήτων καὶ δυσφράστων, de intellectu dictuq́; difficilibus.* Fragmentum & hîc è vetere historia, vt sæpè in Suida. *Anaxandridæ* Comœdiæ XXII. aduocantur ab Athenæo, & Stobæo: historia non item: vt de mendo suspicari liceat, reponendumque affinem *Anaximandrum*, qui Milesius Ionica dialecto historica scripsit, teste Suida, & Herooligiam eius citat idem Dipnosophista.

6. Tale illud Q. Horatij νόημα ad Lollium epist. XVIII. ver. 86.

Dulcis inexpertis cultura potentis amici,
Expertus metuit. ———

Quia tædij res plena ac fastidij, nec periculis vacans: quo de singulari Commentario disseruisse memini Ioan. Casam, Episc. Beneuentanum.

7. Παραινουμένων vitiosè scriptum mutaui in περαινομένων. itaque conuerti.

9. Natum videtur Prouerbium ex his apud Suidam Senariis:

Ἀγνοεῖ δ' ἀράχνη παῖδας ὡς παιδεύεται,
Θρέψασα γὰρ τέθνηκε πρὸς τῶν φιλτάτων.
Aranea prolem nescit vt suam educet:
Queis enutritis interit à carißimis.

Innuere videtur, tum demum araneam agnoscere se parentem, cùm prolem educat, à qua exenteretur. Non dissimile illud B. Augustini tractatu XV. in Ioannem, de gallina: *Videtis,* inquit, *quemadmodum gallina infirmetur cum pullis suis? nulla enim alia auis, quòd sit mater agnoscitur,* &c.

 11. Σκαπ-

10. A Nannaco.] De peruetustis rebus & antiquis. Nannacum enim Regē Phrygiæ Pesinunte antiquitus ferunt fuisse, & mores eius constituisse, indeq; dicere cœptum : *Iam inde à Nannaco.*

B.

11. BOs Cyprius.] Pro excrementis vescente. Eudoxus enim de hoc refert, stercoribus pasci solitum.

12. Buten Micon pinxit.] De rebus citò perfectis. Pinxit enim in tabula Micon sub monte exstare quemdam, cui Butis nomen adscripsit, capite tantùm & oculis apparentibus.

13. Bacchyris.] De æquissima iudicantibus. Hic Ægyptius cùm esset, iustitia est in primis & acumine in iudicando celebratus.

14. Βλίτυει καὶ σκινδαψός.] Verborum hæc supplementa, Prouerbij speciem præferunt. Iobas τὸ σκινδαψὸν instrumentum esse ait musicum : βλίτυει verò chordæ formam habet.

10. Ἀπὸ Ναννάκου.] Ἐπὶ τῶν σφόδρα παλαιῶν καὶ ἀρχαίων. Νάννακον γὰρ παλαιὸν καὶ ἀρχαῖον βασιλέα γενέσθαι Φρυγῶν ἐν Πισινοῦντι, καὶ ἔθη αὐτοῖς καταστήσασθαι· καὶ ταῦτα λέγειν αὐτούς, Ἀπὸ Ναννάκου.

B.

11. ΒΟΥΣ Κύπριος.] Ἀντὶ τοῦ, σκατοφάγος. Εὔδοξος γὰρ περὶ τούτου ἱστορεῖ, ὅτι σκατοφάγος ἐστί.

12. Βούτην Μήκων ἔγραψεν.] Ἐπὶ τῶν ῥαδίως ἐπιτελουμένων. πίνακα γὰρ ὁ Μήκων γράψας ἐποίησέ τινα ὑπὸ ὄρους φαινόμενον, καὶ ἐπέγραψε Βούτης, φαίνεται δὲ αὐτοῦ τὸ κράνος καὶ ὁ ὀφθαλμός.

13. Βάκχυρις.] Ἐπὶ τῶν δικαιότατα κρινόντων. Αἰγύπτιος γὰρ οὗτος ὢν ἐπὶ δικαιοσύνῃ καὶ ἐπινοίᾳ κρίσεως μνημονεύεται.

14. Βλίτυει καὶ σκινδαψός.] Ταῦτα παραπληρώματα λόγων, εἰσὶ δὲ παροιμιώδη. Ἰόβας τὸ σκινδαψὸν ὄργανον λέγει μουσικόν· τὸ δὲ βλίτυει χορδῆς μίμημα.

15. Βοῦς

11. Σκατοφάγος.] Hoc epitheton in Pluto Aristoph. Æsculapio ac medicis tribuit. Infrà verò in Κύπριος βοῦς, pro eodem legas κοπροφάγος, *excrementis vescens.*

12. Historiam sed ἄδηλῳ pictoris nomine Zenobius habet in Θᾶττον ὁ Βούτης: *Citiùs quàm Butes* : vt in eam opinionem hîc quoque θᾶττον desiderari facilè inducerer, nisi Alphabeti seruare ordinē obseruassem.

14. De his raris & inusitatis vocibus Suidas, & sic Hesychius: Βλιτύειν, Ἰόβας τὸ σκινδαψὸν, ὄργανον ὂν μουσικὸν ἀποδίδωσι· τὸ δὲ βλιτυρὶ χορδῆς μίμημα. Repono: Βλίτυει Ἰόβας σκινδαψὸν ὄργανον μουσικὸν ἀποδίδωσι. *Iubas* σκινδαψὸν *organum esse tradit Musicum,* Βλίτυει *verò chordæ formā.* Tetrachordon itaque instrumentum, ac mulieribus potissimùm in vsu, cuius ex aurichalco chordæ pennâ feriri solitæ, qualis nobis Cithara dicta. Vide Athenæum & Eustathium, itemque Is. Casaubonum Animadu. ad Athenæum libro IV. cap. XXV. Alibi & absque sibilo initio scribitur: Κινδαψὸς, ὄργανον κιθαριστήριον. Phauorinus Camers in Lexico Βλιτυρὶ nihil significantem esse vocem pronuntiat. At pag. 372. Basil. Βλιτυρὶ, χορδῆς μίμημα· βλίτυει καὶ σκινδαψὸς ἄλογοι γέγονε καὶ ἤδη παροιμιῶδες, ὡς κατατίθεμεθα ἐν καταλόγῳ φαρμάκων. Ἰόβας δὲ τὸν σκινδαψὸν ὄργανον Μουσικὸν ἀποδίδωσι. τὸ δὲ βλίτυει χορδῆς μίμημα, καὶ τὰ. Mox in Βλίτυει præposterè Hesychium descripserat; & qui ὁ Ἰόβας, est Iubas Mauritaniæ Rex, cuius historias & Plu-

15. Βοῦς ἐπέβη.] Ἐπὶ τῶν ἐξαιφνης γινομένων ἀφώνων εἴρηται ἡ παροιμία· παρόσοι οἱ ἀργυρείῳ ζημιούμενοι ἠναγκάζοντο σιωπᾶν. βοῦς γὰρ ἐνταῦθα τὸ ἀργύρειον, διὰ τὸ τοὺς Ἀθηναίους ἐν τῷ νομίσματι ἐγχαράττειν· οἱ δὲ βοῦν τὸ ζῶον ἐνταῦθα, ἐπειδὴ μέγιστον τῶν βοσκημάτων.

16. Βάτα Κάρας.] Ἐπὶ τῶν παχέων λέγεται τοῦτο: τινὲς οὖν ἐνόμισαν ἓν ὄνομα τοῦτο εἶναι, καὶ ἐχρήσαντο τῇ παροιμίᾳ ἐπὶ τῶν παχέων. ἔστι δὲ υἱὸς ὁ Κάρας τοῦ Βάτα, ὡς ἐν τῷ Ἡραίῳ τῷ Σαμίῳ ἐπιγέγραπται.

17. Βουμόνιοι νῆες.] Ἐπὶ τῶν παροργιζομένων. φασὶ γὰρ Κυρηναίους οὔσας τὰς ναῦς προσεποιεῖτο ἴδιον ἔχειν.

18. Βάβυος χορός.] Ἐπὶ τῶν ἀφυεστέρως τῇ μουσικῇ χρωμένων. Μαιάν-

15. Bos occupauit.] In eos vſurpatum Prouerbium, qui ſubitò obmuteſcerent, eò quòd pecunia corrupti tacere cogerentur. Hinc dictum, vel quia ab Athenienſibus bos in argento ſignatus eſſet: vel quia maximus in armentis bos.

16. Batæ Caras.] Dicitur in pingues & craſſos. Sunt qui vnicam eſſe vocem, non duas opinentur, vſurpentque in obeſos. Erat verò Caras Batæ filius, vt in Heræo Samio ſcriptum legitur.

17. Bumoni naues.] De ira concitatis iactatum. Cyrenenſium enim naues ferunt feciſſe ſibi proprias.

18. Babyius chorus.] De inconcinnè muſicam canentibus. Mæandro flumini

---

& Plutarchus aduocat in Romulo, & in Sulla: & Euphorbium herbam celebraſſe auctor C. Plinius libro XXV. cap. VII. & Theatricam hiſtoriam citat Athenæus: plura verò Suidas.

15. Conciſè id dictum apud Suidam, Βοῦς ἐπὶ γλώττης. Integrè in Agamemnone Æſchylus extulit: Τὰ δ' ἄλλα σιγῶ. βοῦς ἐπὶ γλώττης μέγας βέβηκεν: *Taceo cetera. bos enim ingens linguam occupauit.* Vſurpauit Philoſtratus non raròin Apollonij vita: & notum Pythagoram ſuis auditoribus bouem impoſuiſſe, hoc eſt, taciturnitatem quinque annorum. de qua ἐχεμυθίᾳ Agellius lib. I. cap. IX. Nota quoque de Demoſthene hiſtoria, qui argentanginam pati ferebatur, quòd pecunia corruptus in iudicio piſce magis factus mutus eſſet: idem Agellius lib. XI. cap. IX. ex Critolao.

Τοὺς Ἀθηναίους.] Deliis alios tribuere Iulius Pollux lib. IX. Onomaſt. docet & Deſiderius Adagio, *Bos in lingua.*

Μέγιστον τῶν βοσκημάτων.] Hinc & Græci rebus magnis bouis addunt nomen, vt in βουλιμία, de qua in Sympoſiacis Plutarchus: (Latinis enim *Canina fames:*) & *Bucera ſæcla* T. Lucretio libro V. & *Bucera armenta* Naſoni lib. VI. Metamorph.

17. Malim παροιζομένων, vnâ dumtaxat litterâ demtâ, ſi membranæ fauerent.

18. De Marſya cum Apolline tibiis certante nota fabula ex Ouidio lib. VI. Metamorphoſ. & Apuleio Floridorum initio. itemque de crudeli illo ſupplicij genere pelle exuendi plura colligit exempla Iunius ex Eunapio & Agathia, Adagio Μαρσύου δάρματος Centuria III. Adde his & B. Bartholomæi Apoſtoli, & Siſamnis, qui apud Herodotum lib. V. cap. 25. & Valerium li. VI. cap. III. excoriatus legitur: & inſidere in ſella pelle inſtrata iuſſus filius Otanes à Megabyzo Perſa. Noſtraque memoria capta ab immani Turca Muſtapha Famauguſta vrbe Cypri viuus excoriatus eſt Bragadenus per ſummam perfidiam: Natalis de Comitib, lib. XXII. Hiſtor. ſui temporis.

 19. Maro

flumini duo erant filij: quorum Marsyas quidem duabus canere tibiis Phrygios modos solitus; vnica verò Babys frater. At ille tibiarum causa elato cùm esset animo, cum Apolline decertare est ausus: ob quam amentiam Phrygum lege corio exuitur. Babys verò ab ira Apollinis liber euasit, vt minimè elatus, & inconcinnè canens. Hinc & illud, *Babye peiùs canit*, Prouerbij forma dictum de iis qui se adhuc circa elementa artis exercent.

19. Malis petere.] In eos qui re amata potiuntur. Sumtum à pomis quę Hippomenes Atalantæ in cursus certamine obiecit. Nuptiæ enim Atalantæ præmij loco ei promissæ, qui cursu eam præuertisset. In certamine itaque aurea mala priùs à Venere accepta ipsi obiiciens anteuertit, dum ipsa in pomis colligendis occupatur.

20. Papæ Myxus.] In magna iactantes dictum. Hic enim Myxus Dianæ Ephesiæ sacerdos constitutus, vrbanus fuit & gloriosus.

21. Buzyges.] De multa imprecantibus. Ille enim Atheniensibus aratrum & arationem ostendit, aliaque multa: & non communicantibus in vita humana aqua & igni interdixit, nisi errantibus viam commonstrent.

δρῳ γὰρ τῷ ποταμῷ δύο ἐγενέσθην παῖδες· ὧν ὁ Μαρσύας μὲν δυσὶ καλάμοις κατὰ τὸν Φρύγιον ηὔλει νόμον· ἑνὶ δὲ μόνῳ ὁ Βάβυς. ἀλλ' ὁ μὲν ἐπαρθεὶς τοῖς αὐλοῖς, καὶ πρὸς ἔριν ἀπονοηθεὶς Ἀπόλλωνος, εἰσπράττεται τῆς ἀπονοίας δίκην κατὰ τὴν Φρυγίαν εἰς ἀσκὸν δαρῆναι· ὁ δὲ Βάβις ἐρρύσθη τῆς Ἀπόλλωνος ὀργῆς, μήτε ἐπαρθεὶς, καὶ ἀφυέστερον αὐλῶν. ὅθεν καὶ τὸ, Κάκιον Βάβυος αὐλεῖ, παροιμιῶδες τάττεται ἐπὶ τῶν κατὰ στοιχεῖον ἀσκουμένων.

19. Βάλλειν μήλοις.] Ἐπὶ τῶν τυχόντων ὧν ἐρῶσι. παρῆκται δὲ ἀπὸ τῶν πεμφθέντων παρ' Ἱππομένους ἐπὶ Ἀταλάντην μήλων. προέκειτο μὲν γὰρ ἔπαθλον τῷ νικῶντι τὴν Ἀταλάντην δρόμῳ ὁ ταύτης γάμος. εἰς ἅμιλλαν οὖν Ἱππομένης καταστὰς χρυσᾶ μῆλα πρότερον παρὰ τῆς Ἀφροδίτης λαβὼν, καὶ ταῦτα ῥίπτων αὐτῆς περιγέγονεν ἀσχολουμένης αὐτῆς περὶ τὴν τῶν Μήλων συλλογήν.

20. Βαβαὶ Μύξος.] Ἐπὶ τῶν μεγαλαύχων. οὗτος γὰρ τῆς ἐν Ἐφέσῳ Ἀρτέμιδος ἱερεὺς γέγονεν, ἀστεῖός τε καὶ μεγάλαυχος.

21. Βουζύγης.] Ἐπὶ τῶν πολλὰ ἀρωμένων. ὁ γὰρ Βουζύγης Ἀθήνησιν ὁ τὸ ἱερὸν ἄροτρον, ἄλλα τε πολλὰ ἀρᾶται· καὶ τοῖς μὴ κοινωνοῦσι κατὰ τὸν βίον ὕδατος ἢ πυρὸς, ἢ μὴ ὑποφαίνουσιν ὁδὸν πλανωμένοις.

22. Βουδί-

19. Maro in Bucolicis:
Malo me Galatea petit lasciua puella.
Et Aristophanes ἐν Νεφέλαις· μήλῳ βληθείς. *malo petitus*: De Hippomene autem cum Atalanta cursu certante, & verba faciente, & proiectis tribus Veneris pomis, Naso extremo libro x. Metamorph.

20. Totidem pænè in Collectaneis verbis Suidas.

21. Hîc tenebræ loco truncato. de eodem Hesychius: è quo nos olim Ausonij Galli Epigramma suppleuimus, suggessimusque

22. Βουδόρῳ νόμῳ.] Ἐπὶ τῶν ἀξίων τοῦ διαίρεσθαι ὡς οἱ βόες.

23. Βοΐδιον Μολοττικόν.] Ἐπὶ τῶν καλλίστων· ἐπειδὴ διαφέρουσιν οἱ ἐν * πείρῳ βόες.

24. Βολίτου δίκη.] Πρὸς τοὺς ἀξίους, καὶ ἐπὶ μικροῖς τιμωρίαν ὑπέχειν. ἐν γὰρ τοῖς ἄξοσι νόμος. καὶ τοὺς βόλιτον ὑφελομένους κολάζει.

25. Βοῦς ἐν πόλει.] Ἐπὶ τῶν παραδόξων καὶ θαυμαζομένων. Λυσίας γὰρ ἀνέθηκε βοῦν ἐν ἀκροπόλει.

26. Βησᾶς ἕστηκας οἷον ἀχανής.] Οὗτος ἕστηκεν ἀχανής, παταγώδης, καὶ ὑπόμωρος.

27. Βατταρίζεις.] Ἀπὸ Βάττου τινὸς ἰσχνοφώνου τιμὰς δυσεξτκόντων. μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τείχους Κυρηναίου. ἑνὶ τῶν Βαττιαδῶν μεταδοῦναι ἐξαίρετον.

22. Taurinæ excoriationis lege.] In eos qui digni ſunt vt bouis in morem excorientur.

23. Bucula Moloſſia.] De re præſtantiſſima. Differunt enim Epirotici boues.

24. Fimi actio.] De iis qui iuſtè etiam ob res viles rei fiunt. Lex enim Solonis fimi quoque fures punit.

25. Bos in vrbe.] De admirandis fidemque excedentibus. Lyſias enim in arce bouem dedicauit.

26. Beſas ſtetit.] Hic, inquam, ſtupefactus, tonitru perculſus, & ſubſtultus.

27. Battarizas.] A Batto aliquo linguæ impeditioris, pœna affecto. Tractum verò à muris Cyrenęi. Vni Battiadarum traditur oraculo hoc dictum.

28. Vita

---

muſque per epiſtolam erudito viro Eliæ Vineto Santoni. Primus hic heros aratri vſum Athenienſibus bobus iunctis oſtendit. Hinc & Βουζύγιον Athenis locus, quo de in Connubialibus Plutarchus.

22. Vtitur Zenobius, Heſychius & Suidas, ſed ignota Prouerbij eſt origo. Eraſmus reddidit *Budarenſi more. Budorum* verò promontorium eſt Salamini oppoſitum, teſte Stephano.

23. Pro πείρῳ, ἠπείρῳ tentabam, niſi quid melius alij habent: aut fort. πείρῳ.

24. Suidas eadem, niſi quòd Σόλωνος habet diſertè, cuius erant ἄξονες legum Athenis: niſi ſi exaudiri facilè queat.

25. Quis hic *Lyſias*, vt ſuprà *Iſæus Samius* Adag. 16. nondum equidem comperi. Viderint eruditiores, & otio abundantes.

26. Habet totidem pænè verbis Mich. Apoſtolius, typis editus, & calamo exaratus: & *Beſas* nomen eſt proprium, ſed hominis ignoti.

27. Diogenianus ἀντὶ τοῦ βαυλίζειν pro *balbutire*, ex Herodoto, lib. IV. c. 155. & Cic. libro VI. ad Atticum aliter paullò vſurpat: ad quem locum vt & de ἰσχνοφωνία, diſputat Deſiderius Adag. 76. Cent. VII. Chil. III. Βαττολογία ab eodem deriuata vox, ac vitium hæſitantis, exilis, ac blæſæ linguæ. Heſychius locis duobus, Etymologiſta, & Suidas à Batto vocem deriuant. Quæ ſequuntur τιμὰς δεισκόντων, niſi δυρίσκοντος legas, mutila ſunt, & alterius ſunt potiùs Parœmiæ, mireque deprauata. Reponenda fortè ex Heſychio Βάττου σίλφιον. παροιμία ἐπὶ τῶν τὰς ὑπερβαλλούσας τιμὰς δεισκομένων (vel vt hîc legitur δεισκόντων.) Μετενήνεκται ἀπὸ τοῦ τείχους (fortè ἔθνους) Κυρηναίου (malè Heſychius ἀπὸ τοῦ Κυρηναίου) ἑνὶ τῶν Βαττιαδῶν μεταδοῦναι ἐξαίρετον τὸ σίλφιον. Claro ſenſu, quē etiam paucis mutatis in Apoſtolio & Suida reperias, niſi quòd editum in Apoſtolio eſt vnico τ, ἑνὶ τῷ Βάτων: & in Baſil. Heruagij editione anni XXXVIII. in Adag. Βάττου σίλφιον. ἀπὸ τῶν ακαίων

28. Vita subacta.] In aptè & non laboriosè nutritos. Effertur quoque, *Vita molita*, de iis qui feliciter agere videtur.

29. Duas Achilles tesseras & quattuor iecit.] Euripidis est: & teste Aristoxeno, corrigens Telephum Euripides, talarem ludum sustulit. Dicitur de mysticis, quæ verbis quidem aperta, sensus tamen habent occultos.

30. Abi in malam rem.] In pœna dignos iactatum.

Γ.

31. NVMQVAM seni quidquam viro præstes boni.] Hortatur Prouerbium ne seni importunè facias benignè.

32. Noctuæ Lauriotica.] In opu-

28. Βίος μεμαγμένος.] Ἐπὶ τῶν ἐξ ἑτοίμου καὶ ἀπόνως τρεφομένων. Λέγεται καὶ, Βίος ἀληλεσμένος· καὶ τίθεται ἐπὶ τὴν εὐδαιμονίαν ἐμφαινόντων.

29. Βέβληκ' Ἀχιλλεὺς δύο κύβω καὶ τέτταρα.] Τοῦτο Εὐριπίδου ἐστὶν, ὡς Ἀριστόξενός φησι, ὅτι Εὐριπίδης διορθῶν τὸν Τήλεφον ἐξεῖλε τὴν πεττείαν. λέγεται ἐπὶ τῶν ἀδιανοήτων.

30. Βάλλ' ἐς φθόρον.] Ἐπὶ τῶν ὀλέθρου ἀξίων.

Γ.

31. ΓΕΡΟΝΤΙ μηδὲν μηδέποτε χρηστὸν ποιεῖ.] Παραινεῖ μὴ δεῖ ἀκαίρως εὐεργετεῖν.

32. Γλαῦκες Λαυρεωτικαί.] Ἐπὶ τῶν πολλὰ

σπανίως τι μεταλαμβανόντων. emendo, ἐπὶ τῶν σπανίοις τιμὰς λαμβανόντων. & mox traiecta suo colloco ordine: καὶ τὸ νόμισμα ἐπὶ μὲν θατέρου Ἄμμωνα, ἐπὶ δὲ θατέρου σίλφιον ἐτύπωσαν. εἰ δὲ ἐπὶ Λιβύης, &c. Rectiùs verò Suidas, opinor, Βάττων geminata ταῦ littera præfert. Ita enim Libyes Reges suos appellare solitos tradit Herodotus libro IV. apud quem aliud genus hominum Battiadæ sunt.

28. Hæc quoque duo coniunxit Suidas, sed explanat aliter paullò: additque continenter tertium βίον ἐξηυλημένον, *Extibiatam vitam*, pro inutili, ducta à detritis tibiis tralatione.

29. Hiatum expleui addita voce τὴν πεττείαν è Zenobio Centuria II. Adag. 85. qui legit καὶ Ἀριστόξενος. Aristophanes autem Comicus ἐν βατράχοις pag. 277. nuperæ editionis, in ore Bacchi collocat, vt Euripideum; cui tamen falsò attribui auctor sit grauis censor Aristarchus. Sic enim enarrator Græcus: Ἀρίσταρχός φησιν ἀδιαπόρως τοῦτο φέρεσθαι ὡς Εὐριπίδου πεποιηκότος κυβεύοντας ἐν τῷ Τηλέφῳ, οὓς καὶ ἀφεῖλε. Euripides quoque in Supplicibus de Cadmo:

Adhuc ipsum alios iactus per cubos iacturũ spero. Simile fortasse de talis Prouerbium Zenobij Centur. IV. Adag. 23. Suideque & Diogeniani: *Aut ter sex, aut tres tali.* De quo & Eustathius in Hom. Iliad. π.

30. Talia sunt illa imprecantium: Βάλλ' εἰς κόρακας: *Abi ad coruos.* & κατ' εὐφημισμὸν, Βάλλ' εἰς μακαρίαν: *Aufer te in beatam*, pro in malã rẽ.

31. Ἀκρίτως, *sine delectu & iudicio*, hîc in Suida est, pro quo noster ἀκαίρως. Aristoteles quoque vulgi dicto iactatum affirmat li. II. Rhetor. ad Theodectem. Ampliùs verò Diogenianus hoc Prouerbium extulit: *Ne quis feminæ, puero, cani alterius & garrulo faciat benè.* Senibus quidẽ & pueris, fortè quod citò obliuiscãtur beneficiorum. Hinc etiam L. Seneca lib. III. de Benef. cap. XXXIV. colligit hinc fieri, quòd ingratos experiantur discipulos magistri, quòd pueritiæ memoriam rarò recordentur vltimam; ideoq; officia illi ætati præstita intercidere.

32. Affine illi: *Noctuas Athenas.* Hoc vtitur in Auibus Aristophanes:

Γλαῦκες ὑμᾶς οὔποτ' ἐπιλείψουσι Λαυρειωτικαί.
Noctua vos non relinquunt Lauriotica.

33. Exem-

πολλὰ χρήματα ἐχόντων. παρόσον ἐν Λαυρίῳ τῆς Ἀττικῆς ἦσαν χρύσεια μέταλλα. ἐπεχάραττον δὲ γλαῦκας ἐν τοῖς χρυσοῖς νομίσμασιν.

33. Γυναικῶν ὄλεθρος.] Ἐπὶ τῶν οἰκτρῶς ἀναιρουμένων. πολλοὶ γὰρ ὑπὸ γυναικῶν ἀπώλοντο.

34. Γυνὴ εἰς Ἡρακλέους οὐ φοιτᾷ.] Πρὸς τοὺς ἀναξίους τῶν πράξεων. παρόσον Ἡρακλῆς ἐδούλευσεν Ὀμφάλῃ.

35. Γαλῆ Ταρτησία.] Νῆσός ἐστιν ἡ Ταρτησὸς ἔξω τῶν Ἡρακλείων στηλῶν, ἧς Ἀργανθώνιος ἐβασίλευσεν. ὡς οὖν ἐκεῖ μεγάλων γινομένων γαλῶν, λέγεται ἡ παροιμία.

36 Γλαῦξ ἐν πόλει.] Ὑπ' ἄλλοις ἀνετέθη, Γλαῦξ ἐν ἀκροπόλει.

37. Γνῶθι σαυτόν.] Ἐπὶ τῶν ὑπὲρ δύναμιν κομπαζόντων. ἔστι δὲ ἀπόφθεγμα τῶν ἑπτὰ φιλοσόφων, ἤτοι Σόλωνος ἢ Θαλοῦ.

38. Γνῶθι σαυτὸν, καὶ τὸ νόμισμα παραχάραξον.] Παραγγέλματα Πυθικὰ, τουτέστι, τῆς τῶν πολλῶν δόξης ὑπερ-

lentos, multaque possidentes. In Laurio enim Atticæ auri venæ erant. Noctuis autem aurei signabantur nummi.

33. Feminarum pernicies.] In miserè pereuntes dictum. Mulierum enim culpa multi perierunt.

34. Mulier Herculis non intrat fanum.] In eos qui indignè res gerunt: propterea quòd Omphalæ seruierit Hercules.

35. Felis Tartesia.] Tartesus insula est extra Herculis columnas, in qua Arganthonius regnauit. Dictum autem Prouerbium, quòd ingentes ibi feles seu mustelæ.

36. Noctua in vrbe.] Effertur ab aliis: *Noctua in arce.*

37. Nosce teipsum.] In eos qui supra vires se iactant. Septem est Græciæ Sapientum scitè dictum, siue Solonis siue Thaletis.

38. Nosce teipsum, & monetam adultera.] Apollinis est Pythij præceptum, vulgi opinionem contemni iubentis:

---

33. Exempla plurima femineæ calamitatis passim suppeditant Historici ac Poëtę. multaque hîc Desiderius colligit Adagio, *Mulierum exitia.* Horat lib. I. Sat. III. *Nam fuit ante Helenam,* &c. Suidæ, *Mulier pestis.*

34. Citatur à Suida. De aliis duobus etiam apud Alexidem titulus Comœdiæ, Γυναικοκρατία. & Maro eôdem respexit:

——— *dux femina facti.*

Suidas: *Mulier exercitum ducit.* quod de re dicitur inopinata.

35. Νῆσος.] Suidas totidem pænè verbis, sed πόλις habet. De Tartesio Strabo, & nos ad Pomponium Melam, & Ant. Augustinus Dial. VIII. Antiqq. Numismatum.

37. Γνῶθι σαυτὸν è cælo descendisse Iuuenalis Sat. XI. versu 27. canit, & Cic. libro de Legibus, ac Varronianæ apud Nonium Satyræ hinc sumpta inscriptio. Pro Solone (etsi & hic vnus sit septem Græciæ Sapientum) Chilonem id vsurpasse Laërtius ait: & Thaletem interrogatum, quid esset difficile, respondisse, *Se nosse.*

38. Suidas totidem verbis. De moneta adulterina αἰνιγματῶδες videatur, pro vulgi more repudiando: quòd in Symbolis Pythagoras publica neget gradiendum via.

bentis: & veritatem potiùs esse quàm consuetudinem popularem sequendam.

39. Anus hœdus.] Sic dicta, quòd virgo consenuisset. Quidam verò ab agresti locusta, quæ & Mantis dicta, deriuant, quæ in Sicilia Γραῦς ἔριφος appellata.

40. Gerræ plaustrales.] Siculi Gerras vocabant virorum mulierumq; pudenda. Erat autem in Siciliæ littore fanum Veneris, vbi talia dedicata.

41. Feli adeps.] In eos qui grata quæque capiunt.

42. Gallos castrare.] In eos qui inconsideratè vacationem à rebus suis efficere conantur. Galli enim dicti olim qui exsecti, vel à Gallo flumine, vel quia aliam induunt naturam.

43. Lac gallinarum.] De re inuentu rara.

44. Senescit bos, operis verò multum est boui.] Dictum de senio inutilibus.

45. Risus Ionicus.] In vanos ac molles. Tales enim habiti sunt Iones. Dicitur & *Chius risus*, [de iis qui pridem non deliquerunt.

ὅρα, καὶ παραχάραττε μὴ τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ τὸ νόμισμα.

39. Γραῦς ἔριφος.] Ἔριφος γραῦς, ἡ ἐν παρθενίᾳ γεγηρακυῖα. οἱ δὲ τὴν ἀγυραίαν ἀκρίδα φασὶ ὑπό τινων μάντιν καλουμένην· κατὰ Σικελίαν δὲ Γραῦν ἔριφον, ἢ Γραιῶν ἐρίφων.

40. Γέῤῥ' ἁμαξιαῖα.] Γέῤῥα Σικελοὶ λέγουσι τὰ ἀνδρεῖα καὶ γυναικεῖα αἰδοῖα. ἦν δὲ ἐν Σικελικῇ Μάξῳ τέμενος ἐπιθαλάσσιον Ἀφροδίτης, ἐν ᾧ μεγάλα αἰδοῖα ἀνέκειτο.

41. Γαλῆ στέαρ.] Πρὸς τοὺς οἷς χαίρουσι ταῦτα λαμβάνοντας.

42. Γαλλοὺς τεμεῖν.] Ἐπὶ τῶν ἀφροντίστως ἀπαλλαγὴν πραγμάτων ποιήσασθαι βουλομένων. Γάλλοι γὰρ καλοῦνται οἱ ἀποτετμημένοι, ἢ ἀπὸ Γάλλου τοῦ ποταμοῦ, ἢ ὅτι μεταπεπτώκασιν εἰς ἑτέραν φύσιν.

43. Γάλα ὀρνίθων.] Ἐπὶ τῶν σπανίων.

44. Γηρᾷ βοῦς, τὰ δὲ ἔργα πολλὰ τῷ βοΐ.] Ἐπὶ τῶν διὰ τὸ γῆρας ἀχρήστων.

45. Γέλως Ἰωνικός.] Ἐπὶ τῶν κενοδόξων, καὶ ἐκλελυμένων. παρόσον οἱ Ἴωνες ἐπὶ τούτοις διεβάλλοντο. γράφεται καὶ, Γέλως Χῖος, [* ἐπὶ τῶν διὰ χρόνου πλῆθος οὐχ ἁμαρτανόντων.]

46. Risus

39. Anus hœdus.] Suidas eiusque interpres Germanus *Seripha* præferunt, non ab ἐρίφῳ hœdo: vt alio Prouerbio domi ludere hœdus dicitur pro iuuenca. nam à Seripho insula Seriphia est rana muta deriuata. Clariùs autem Suidas, metaphoram esse dixit ab agresti traductam locusta, quæ & *μάντις vates* sit dicta Siculis.

40. Quid *Maxia* adhuc quæro. *Gerras Siculas* etiam Ausonius celebrat & Plautus.

42. Galli sacerdotes Cybeles Deæ, exsecti Samia testa. pleni sunt libri.

43. De lacte gallinaceo Suidas, aliter etiam de valdè fortunatis & omnia possidentibus dictum ait, allato Aristophanis ex Auibus loco.

45. Ἐπὶ τῶν διὰ χρόνου πλῆθος οὐχ ἁμαρτανόντων.] Vt assuta neque huc pertinentia asterisco notaui, & aliò traiicienda in suum locum.

46. Ἐπὶ

46. Γέλως Μεγαρικός.] Ἐπὶ τῶν ἀώρως θρυπτομένων. ἤκμασε γὰρ ἐπὶ ἀώρως χρόνου ἡ Μεγαρικὴ κωμῳδία ἀώρως, ἣν Ἀθηναῖοι καταμωκώμενοι ἐγέλων.

47. Γέροντες εἰς Ἄχυρον ἀποδεδρακότες.] Ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς ἀσφαλιζομένων. τοῦ γὰρ Πέρσου κατιόντος, εἰς Ἄχυρόν τινα τόπον τοὺς γέροντας οἱ Ἀθηναῖοι κατέστησαν. οἱ δὲ παρεφθάρθαι φησὶ παροιμίαν ἀπὸ τοῦ, Ὄνος εἰς ἄχυρα, ἐπὶ τοῦ ἑκάστῳ χρηστοῦ καὶ ἡδέος λεγομένης.

48. Γλαῦξ διέπτατο.] Ἐπὶ τῶν αἰσίοις χρωμένων οἰωνοῖς. ἐν Σαλαμῖνι γὰρ ταύτης διελθούσης, θαῤῥήσαντες οἱ Ἕλληνες ἐνίκησαν.

49. Γλῶσσα ποῦ πορεύεις;] Ἐπὶ τῶν δυναμένων σωφρονίζειν τοὺς πέλας.

50. Γλώττης ἔνεστι καὶ παρ' αὐληταῖς ψόφος.] Ὅτι οἱ τυχόντες εἰπεῖν τι καὶ πρᾶξαι δύνανται.

51. Γυπὸς σκιάν.] Ἐπὶ τῶν μηδενὸς λόγου ἀξίων.

52. Γεραιᾶς ἐρείκης ἅψαι τὸ πῦρ.] Ἐπὶ τῶν ἀχρήστων καὶ ὀξέως γινομένων. ἐρίκη γὰρ φυτὸν ἄγριον, ὃ γινόμενον αὖον ῥαδίως ἐξάπτεται.

46. Risus Megaricus.] De intempestiuè delicias agentibus. Viguit enim quodam tempore Megarensis Comœdia, quam subsannantes Athenienses irriserunt.

47. Senes in Achyron secedentes.] De iis qui in tuto sese collocant. Xerxe enim Græciam cum exercitu inuadéte, Athenienses in locum Achyron dictum seniores transtulerunt. Deductum putat nonnemo Adagium ab illo, *Asinus in paleas*: quod dicitur de re cuique grata & commoda.

48. Noctua volauit.] De iis qui secundis vtuntur auspiciis. Hac enim aue in Salamine præteruolante, Græci fiducia concepta victores euaserunt.

49. Lingua quò vadis?] De iis qui reddere sapientem socium possunt.

50. Linguæ quoque ipsos inter aulœdos sonus.] Quòd quilibet dicere & facere quidpiam possint.

51. Vulturis vmbram.] De nullius pretij rebus.

52. Veterem ericam ignis contingens.] De re inutili & citò parabili. Erica enim planta est agrestis, quæ sicca reddita facilè incenditur.

53. Nu-

46. Ἐπὶ χρόνου.] Deesse videtur nomen; cuius floruit temporibus loco ἀώρως, quod hîc malè geminatum. Suidas ἄωρος habet, & hæc Græcè continet, etsi omissa à Germano interprete.

48. Suidas sic: *Noctuæ volatus victoriæ signum est*. Plutarch. in Pericle de noctua, quæ concionanti aduolauit, vt assensum inde sit.

49. Prouerbium deprauatè scriptum: Γλῶσσα γὰρ οἰκεῖ ὅπου σκούρεις. Tentaueram aliquando, οἱ κουρεῖς. De tonsoribus id experimento est exploratum, cùm ibi garruli frequentes, & Plut. lib. περὶ ἀδολεσχίας: vbi & κουρεῖα vocat ἄοινα συμπόσια, *sine temeto compotationes*. Nunc placet magis quod reposui, estque in Diogeniano Cent. III. Adag. 9. item in Zenobio & Suida.

54. Sui-

53. Nudus vt è matrice.] De inope, nihilque habente.

54. Rete inflas.] De frustrà quid conantibus.

55. Dulcis cubitus.] Dictum per repugnantiam, pro graui ac molesto.

56. Nudior Ialemo.] Luctus hoc est Aduerbium vsurpatum in re misera.

57. Vultur coruum sibi despondet.] De mali societatem ineuntibus.

53. Γυμνὸς ὡς ἐκ μήτρας.] Ἐπὶ τῶν ἀπόρων καὶ παντελῶς μηδὲν ἐχόντων.

54. Γύργαθον φυσᾷς.] Ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων.

55. Γλυκὺς ἀγκών.] Κατ' ἀντίφρασιν, ἀντὶ τοῦ δυσχερής.

56. Γυμνότερος Ἰαλέμου.] Ἐπίρρημα θρηνώδους, τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν οἰκτρῶν.

57. Γὺψ κόρακα ἐγγυᾶται.] Ἐπὶ τῶν ὁμονοούντων κακίᾳ.

D.

58. IVSTITIA iustior.] De valdè iustis dictum est exsuperantia quadam.

59. Delphius vsque sitit, cùm gestit fronte coronam.] Hi etenim, vt Apollini sacri, coronati sunt, à necessariarum tamen rerum indigentia non liberantur.

Δ.

58. ΔΙΚΗΣ δικαιότερος.] Καθ' ὑπερβολὴν ἐπὶ τοῦ σφόδρα δικαίου.

59. Δελφὸς ἀνὴρ στέφανον μὲν ἔχει, δίψει δ' ἀπόλωλεν.] Ἐπεὶ οὗτοι διὰ τὸ ἱερᾶσθαι τῷ θεῷ ἐστεφανωμένοι περιίασιν, τῶν δὲ ἐπιτηδείων ἀπορουῦντες οὐκ ἀπαλλάττουσιν.

E.

60. EMBARVS sum.] De desipientibus atque insanientibus.

E.

60. ΕΜΒΑΡΟΣ εἰμι.] Ἐπὶ τῶν παραπαιόντων, καὶ μεμηνότων.

λιμοῦ

---

54. Suidæ interpres non rectè *Gurgethum inspiras.* additque Græcus homo lectum etiam esse, quo dæmoniaci & paralytici iacentes excrucientur.

55. Contrà sentit Suidas in Collectaneis, non per ἀντίφρασιν, vt hic ait efferri, sed quasi dicas: O *suaues mores!* idque Platonis Comici in Phaone auctoritate, vt in Græco quidem auctore, non in Germano legas interprete, qui omisit multa, plura inuertit. Atque vtinam emendatior exiret thesaurus ille Suidæ, olim ab Hadr. Iunio, nuper etiam ab Æmilio Porto promissus, næ ille nobis labor in densis hisce tenebris facem præferret aliquam.

59. Totidem Suidas verbis, nisi quòd hîc rectiùs ἀπόλωλεν, quàm ibi ἀπόλλυται.

60. Comparanda & hæc cũ Suidæ Collectaneis, qui plura initio de Piræeo quondam insula, in cuius loco editissimo fanum Dianæ Munychiæ, à Munychio conditum appellatũque. Occisâ autẽ inibi vrsâ, famis hinc labes exstitit. Hinc etiam ἱεροσύνην hîc reponendum censeo, pro δικαιοσύνην: quod mendum natum haud dubiè librarij imperiti mala manu, compendia litterarum ignoran-

λιμοῦ γάρ ποτε κατασχόντος τοὺς Ἀθηναίους, προεῖπεν αὐτοῖς ὁ θεὸς ἔσεσθαι τούτου λύσιν, εἰ ἐπιδοίη τις εἰς σφαγὴν τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα τῇ Μουνυχίᾳ Ἀρτέμιδι. ὁ Ἔμβαρος τοίνυν εἰς ἀμοιβὴν τὴν ἱερωσύνην τῆς θεοῦ ἑαυτῷ καὶ τοῖς ἐγγόνοις αἰτήσας, ὑπέσχετο δώσειν τὴν θυγατέρα. ψηφιζομένων δὲ τῶν Ἀθηναίων τοῦτο, αἶγα ἀντὶ τῆς θυγατρὸς κοσμήσας, εἰς θυσίαν ταύτην τῷ βωμῷ προσήγαγεν. ἐχρήσαντο οὖν τῇ παροιμίᾳ οἱ Ἀθηναῖοι ἐπὶ τῶν παραπαιόντων.

61. Ἐνδυμίωνος ὕπνον καθεύδεις.] Ἐπὶ τῶν ὑπνηλῶν. Ἐνδυμίωνος γάρ τινος παιδὸς ὁ ὕπνος ἐρασθεὶς, ὥς φασι Κᾶρες, ἔτι καὶ νῦν αὐτὸ λέγεται κατέχειν.

62. Ἐμοὶ μελήσει ταῦτα καὶ λευκαῖς κόραις.] Βαρβάρων τινῶν στρατευομένων ἐπὶ Δελφοὺς, ἐρωτώμενος ὁ θεὸς ταῦτα ἔφη. ὕστερον δὲ ἐφάνη μετ' Ἀθηνᾶς καὶ Ἀρτέμιδος.

63. Ἑορτὴ πολλὰ ἔχουσα.] Ἐπὶ τῶν πολλὰ ἀνατιθεμένων φορτία. ἐπειδὴ οἱ πρὸς τὰς ἑορτὰς ἐπαγόμενοι φορτία πολλὰ ἐπιφέρονται.

64. Ἔσχατος Μυσῶν.] Μέμνηται ταύτης Μένανδρος. φησὶ γὰρ ὅτι Τήλεφος

Fame enim Athenas depopulante prædixit oraculum, finem mali fore, si quis Dianæ Munychiæ filiam immolasset. Embarus itaque sacerdotium Deæ sibi posterisque stipulatus, oblaturum se filiam promisit. Facto hac de re ab Atheniensibus decreto, capram pro filia solenni ritu offerens, victimam hanc aræ intulit. Prouerbium exinde Athenis de insanis delirisque dici cœptum.

61. Endymionis somnum dormis.] In somnolentos dictum. Endymionis enim pueri amore captus Somnus, vt Cares referunt, illum etiamnum creditur occupare.

62. Mihi curæ erit, albísque virginibus.] Cùm Barbari Delphos irent oppugnatum, consultus Apollo hæc reddidit. Pòst apparuit vnà cum Pallade & Diana.

63. Festum multa complectitur.] De sarcina onustis dictum. Qui enim ad festa properant, multam supellectilem secum portant.

64. Mysorum vltimus.] Meminit huius Menander. Telephum enim refert

norantis. Sic enim Suidas: Ἔμβαρος ἦν μόνος ὑποσχόμενος, ἐπὶ τῷ τὴν ἱερωσύνην αὐτοῦ τὸ γένος διὰ βίου ἔχειν, διακοσμήσας αὐτοῦ τὴν θυγατέρα ἔθυσεν. *Solus Embarus parto sibi, dum viueret, familiæque suæ sacerdotio, Deæ filiam suam exornatam immolauit.*

61. Suidas eadem, qui & ἔτι καθεύδειν, pro quo hîc κατέχειν.

62. Καὶ Ἀρτέμιδος.] Mutila hæc & truncata: integrè verò, quem sæpè laudo, Suidas, ad hunc modum: Ὕστερον δὲ ἐφάνη μετ' Ἀθηνᾶς καὶ Ἀρτέμιδος, ὧν καὶ ἱερά εἰσιν ἐν Δελφοῖς, ἀπαντῶν τοὺς πολεμίους: *Post eum Diana & Minerua (quarum etiam Delphis templa sunt) visus est in hostes irruere.*

64. Aliter paullò Suidas, Telephum sciscitantem, quo loco parentes reperturus esset, hoc tulisse responsum: vel, vt alij referunt, pestilentia laborantibus Græcis hoc datum responsum.

refert occisis iam matris fratribus, Pythiam consuluisse, quò se gentium conferre oporteret. Responsum autem datum, ad extremam vsque Mysorum terram. In Teuthraniam itaque cùm venisset, quæ in extrema est Mysia, ibi regno potitum. Hinc ductũ Prouerbium de iis quibus durè imperatur.

65. Omnia Nicostrati more peragam.] Tragœdiarum hic actor fuit, qui optimè pronuntiare est visus.

66. In Ceo ecquis dies?] De rebus ignoratis dictum. Nemo enim in Ceo insula quis dies sit nouit, diebus nõ constitutis, sed vt cuique libitum est. Simile illud: *Tibi ipsi indicis nouilunium.*

67. Vaticinatus est in specu Trophonij.] In tetricos, risuq; omnino abstinentes iactatũ. Trophonij enim antrũ qui subiissent, risus expertes per omnẽ degebant vitam. Hic autẽ Trophonius metu Ægoi, quòd Agapidis fratris sui caput resectũ haberet, hiatu, vt optarat, terrę absorptus est: quod posteà oraculũ factum, seu locus vbi responsa darentur.

68. Frustrà Herculi.] De non sine reprehensione rem perficientibus.

κτείνας τοὺς τῆς μητρὸς ἀδελφούς, ἐπύθετο τῆς Πυθίας, ποῖ δεῖ σταλῆναι. τὴν δὲ εἰπεῖν, πρὸς ἐσχάτην Μυσῶν. ἐλθὼν οὖν εἰς Τευθρανίαν τῆς Μυσίας ἐσχάτην, ἐβασίλευσεν. ἀφ' οὗ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν δυσχερῶς ἐπιταττομένων.

65. Ἐγὼ ποιήσω πάντα κατὰ Νικόστρατον.] Ὁ Νικόστρατος τραγικὸς ὑποκριτής, δοκῶν καλλίστως εἰρηκέναι.

66. Ἐν Κέῳ τίς ἡμέρα;] Ἐπὶ τῶν ἀγνώστων. οὐδεὶς γὰρ οἶδεν ἐν Κέῳ τίς ἡ ἡμέρα, ὅτι οὐχ ἑστᾶσιν αἱ ἡμέραι, ἀλλ' ὡς ἕκαστοι θέλουσιν. ὅθεν λέγεται, Σαπωνουμηνίαν κηρύασεις.

67. Εἰς Τροφωνίου μεμάντευται.] Ἐπὶ τῶν σκυθρωπῶν καὶ ἀγελάστων. Οἱ γὰρ εἰς Τροφωνίου κατιόντες, ἀγέλαστον τὸν ἑξῆς διετέλουν χρόνον. ὁ δὲ Τροφώνιος οὗτος φόβῳ τοῦ Αἰγώου διὰ τὸ τὴν κεφαλὴν Ἀγαπίδους τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ ἔχειν, δεξάμενος, εἰς χάσμα ἐνέπεσεν· ὃ δὴ μαντεῖον ὕστερον γεγένηται.

68. Εἰκῇ τῷ Ἡρακλεῖ.] Ἐπὶ τῶν ἀσυκοφαντήτως τὰ πράγματα ἐπιτελούντων.

---

66. *Σαλαπονουμηνίαν κηρύσσεις.*] Ita scriptus cod. Vatican. Quid si *σαυτῷ νουμηνίαν* reponas? *Tibi ipsi nouilunium indicis*: nempe pro placito dies & tempora ordinas, constituisque.

67. De antro *Trophonij* multi multa stupenda referunt. Parœmiographi quidem Zenobius, Suidas, & Apostolius, item Aristophanis Græcus interpres, Lucianus *ἐν νεκρικοῖς*, Plutarchus De dæmonio Socratis. De Latinis M. Tullius I II. De natura Deorum, & Tuscul. I. Denique Chiliastes Erasm. partim diuersa, partim gemina, quę non describo, digitum, quod aiunt, ad fontes intendisse contentus. Verùm hi *Augæum* & *Agemidem* pleriq; nominant. Equidem religiosè, vt debui, codicis hîc Vaticani fidem retinui. Et verò in fabulis quis aut rei gestæ consensum, aut in nominibus constantiam morosè requirat, nisi si fabulas esse perneget?

68. Fortè hîc exaudiendum *τὴν διαβολὴν συσκευάσοις*, *calumniam struas*. Certè Prouerbij explicatio tale quid exigit.

69. Inte-

λωπυτῶν. ἐπειδὴ ὁ Ἡρακλῆς, ἦγε καὶ ἔφερε τὰ ἀλλότρια.

69. Ἐκ παντὸς ξύλου.] Κατ' ἔλλειψιν αὕτη λέγεται. τάττεται ἐπὶ μὲν τῶν τὸ εἶδος εὐκαταφρονήτων, εἰς δὲ χρείαν ἀναγκαίαν πιπτόντων.

70. Ἐπὶ σπείρας σχοινίον.] Ἐπὶ τῶν αὐτοῖς πλεοναζόντων εἴρηται. ἐπεὶ γὰρ αἱ σπεῖραι ἐκ τῆς γῆς σύγκεινται, ἐξ ἧς καὶ τὰ σχοινία· ὡς καὶ τὸν λόγον εἶναι τοιοῦτον ἐνδιατρίβειν τοῖς αὐτοῖς. σπεῖραι δὲ αἱ συστροφαὶ τοῦ σχοινίου.

71. Ἐπὶ σαυτῷ τὴν σελήνην καθαιρεῖς.] Ἀσκληπιάδης φησὶ τὰς Θετταλὰς ἐκμαθούσας τὰς τῆς σελήνης κινήσεις προεπαγγέλλειν, ὡς ὑπ' αὐτῶν μέλλοι κατάγεσθαι· τοῦτο δὲ πράττειν οὐ χωρὶς τῆς αὐτῶν κακώσεως, ἢ γὰρ καταθύειν τῶν τέκνων, ἢ τοῦ ἑτέρου τῶν ὀφθαλμῶν ἀπολύειν. λέγεται οὖν ἐπὶ τῶν κακὰ ποριζομένων.

72. Εἴ τις περὶ πόλιν;] Αἰγεῖς, λέγεται τοὺς ἀναιδῶς περιιόντας καὶ πλανωμένους ἔσκωπτον ταύτῃ τῇ παροιμίᾳ.

73. Εἰρὰς καὶ Χαρίμη.] Τούτων ἡ

Hercules enim aliena interdum per vim rapuit.

69. Ex quouis ligno.] Concisè dictum, vsurpatumque de iis rebus quæ in speciem contemnendę; vsu tamen accidunt necessariæ.

70. In spira funiculus.] De iis dictum Prouerbiũ, qui rebus occupantur iisdem: cùm spiræ è terra fiunt, è qua & funiculi: ita vt hoc verbi significet iisdem rebus immorari. Spiræ autem funiculi sunt conuolutiones.

71. In te Lunam deducis.] Asclepiades Thessalas ait mulieres edoctas Lunæ denũtiare vicissitudines, quasi ad se eam deducerent; quod non sine damno illarum fieret, quòd vel liberos suos incantarent, vel altero priuarentur oculo. Dicitur itaque Prouerbium in mala sibi accersentes.

72. Num quis ad vrbem?] Inuerecundè Ægienses, vt fertur, ambulantes, & oberrantes, Prouerbio hoc irridebant.

73. Eiras & Charime.] Vna capillo-

---

69. Integrum exstat Prouerbium in Apostolij editis quidem Parœmiis: Οὐκ ἐκ παντὸς ξύλου κύφων ἂν γένοιτο: *Ex omni ligno catasta fiat*. Eademque, quæ hîc, ad verbum explanatio. At diuersum illud Adagium: Οὐκ ἐκ παντὸς ξύλου Ἑρμῆς ἂν γένοιτο: *Non ex quouis fiat ligno Mercurius*. quod à Pythagora primùm profectum auctor est Apuleius Apolog. III. Athenæus lib. V. finitimum huic habet: ἐκ θύμβρας οὐδεὶς ἂν δύναιτο κατασκευάσαι λόγχην: *E thymbra hastam conficere nemo queat.*

71. Virgilius in Pharmaceutria:

Carmina vel cælo possunt deducere Lunam.

Iuuenalis Sat. VI. ver. 343.

Vna laboranti potuit succurrere Lunæ.

& Horatius in Odis, ac Sermonibus; & Adagia, *In tuum malum Lunam deduces*: &, *Lunam detrahere*. Scholiastes Apollonij legendus in lib. III. Argonauticõn de Aglaonice, quæ in eamdem Lunæ incidit calamitatem, & Astrologiæ perita est habita, vt hę Thessalicæ sagæ ex Asclepiade.

73. Has *Naeram* & *Charmionem* vocat Zenobius, qui de his Cleopatræ pedissequis, & nos ibidem ex Plutarch. in M. Antonij vita. Sed historici potiùs exempli quã Prouerbij præferre speciem acutè recteque

Erasmus

pillorum, vnguium altera reginæ Cleopatræ curam gessit. Quocirca multo honore sunt dignæ habitæ. Statuæ illis in Mausoleo sunt positæ.

74. Beneuolus interfector.] Dici id propriè de Oreste, matre interemta queat: itemque de Antigono rege, qui Semele iugulata, ingenti cura eius ossa matri remisit.

75. Tria dixeris ad Prætorium.] Licebat iis qui ad supplicium ducerentur cibo liberè potuque impleri, & tria quæ vellent dicere: posteà freno ore obthurato ad mortem rapiebantur. Quod enim nunc *ἀρχεῖον* *Prætorium* seu *Curia*, vnde rei ducebantur, vocatur, olim *αὐλὴ* dicta.

μὲν τὴν τρίχα, ἡ δὲ τῶν ὀνύχων ἐπεμελεῖτο Κλεοπάτρας τῆς βασιλίσσης· ἠξιώθησαν τούτου χάριν πολλῆς τιμῆς. ἀνδριάντες γὰρ αὐτῶν εἰς τὸ Μαυσώλειον ἀνετέθησαν.

74. Εὔνους ὁ σφάκτης.] Τοῦτο κυρίως δύναται λέγεσθαι ἐπὶ Ὀρέστου τὴν μητέρα κτείναντος. καὶ ἐπὶ Ἀντιγόνου τοῦ βασιλέως, ὃς τὴν Σεμέλην φονεύσας, τὰ ὀστᾶ αὐτῆς μετὰ πολλῆς φροντίδος ἔπεμψε τῇ μητρί.

75. Εἴποις τὰ τρία παρὰ τῇ αὐλῇ.] Τοῖς ἐπὶ θάνατον ἀπαγομένοις μετὰ παρρησίας ἐξῆν τροφῆς καὶ οἴνου πληρωθεῖσι τρία λέγειν ἃ βούλοιντο, μεθ᾽ ἃ φιμωθέντες ἀπήγοντο πρὸς τὴν κόλασιν. τὸ δὲ νῦν ἀρχεῖον καλούμενον, αὐλὴ ἐκαλεῖτο, ὅπου ἀπήγοντο.

76. Ἐγκι-

Erasmus vidit: atque vtinam ipse alibi pari sagacitate *γνώμας* quoque ab Adagiis segregasset; certè meliùs operi suo, si M. Antonio Mureto in Variis est Lectionibus libro XII. cap. XVII. fides habenda, consultum iisset.

75. Etsi in Vatic. cod. scriptum *τὰ πάτρια*, Zenobij tamen ac Suidæ auctoritate *τὰ τρία* reposui, vt & infrà. Tametsi verò ad Zenobij Collectanea extrema Centur. III. notato etiam Des. Erasmi *σφάλματι*, quędam adnotasse memini, coronidis vice addam plura; quandoquidem commodùm ad nos submisit V. C. Marcus Velserus, Duumvir Augustanus, illustris iuxtà ac doctus, & litteratorum in primis amans, sigillum antiqui operis, hominis nudi, serui, vt apparet, stantis, ore camo obthurato: cuius hîc caput delineatum, veritatis eruendæ gratia, repræsentandum curauimus. Variæ autem (vt in antiquis rebus solet) doctorum hominum super hac re discrepantesq; sententię cùm exsistant; meam hîc quoque apponere quid vetat? Duo quidem hîc An-

tiquariorum exercere queant ingenia: aures nimirum Satyricæ, & os capistratum cum rimula; siue linguæ exerendæ, siue spiritui hauriendo. Recurrent quidam ad Symbolicam rationem: ori diligentem esse custodiam adhibendam, aures acuendas & arrigendas. Marsyæ videri iconem eruditum par fratrum Rubeniorum Antuerpiæ opinabatur: sed Marsyas, vt & Satyri plerumque barbati pingebantur; quod ex Appuleio, Floridorum initio, licet cognoscere; hic

hic imberbis est. Quidam *Sigalionem* & *Harpocratem* silentij Deos non eruditè admodum somnient. Non-nemo ἀμφωτίδας accipiat, auresque Satyrorum non capiti, sed loro seu capistro, aut certè laminæ existimet hærere. verùm Amphotidarum vinculis os obturari nondum equidem legi, & *Linguarium*, quod è Seneca lib. IV. De beneficiis, cap. XXXVI. posteriores huc trahent, id ego M. Ant. Mureti, & I. Lipsij nostri sensu longè meliùs accipio. Equidem, pace doctiorum, pœnam seruorum fuisse aio, & homicidarum camo obturari os. Reos quoque interdum ad supplicium raptos τὸ σπάρτιον ἐπὶ τῷ σόματι ἔχοντας, obseruaui. Illud quidem ex Aristophanis Nebulis adstruens; hoc verò è Chrysostomo, (Comici illius, vt creditur, diligentissimo anagnoste:) vt infrà commonstrabimus. *Græcis* κημὸς ἢ φιμὸς *equorum capistrum* est, ne mordeant prætereuntes, aut segetem depascant alienam. Hesychio Κημὸς, εἶδος χαλινοῦ. Xenophon de re equestri: Ὁ γὰρ κημὸς ἀναπνεῖν μὲν οὐ κωλύει, δάκνειν δ' οὐκ ἐᾷ. *Camus vt respirationem non impedit, ita mordere non sinit.* Illud ἀπὸ τοῦ κάμπτειν litteratores, id est *à domando*, deriuant. Pulli enim equorum ferociter exsultantes domitoribus tradi solent, ait I. Offic. M. Tullius. Φιμὸς autem à φιμόω, *obturo*; quam & ipsam vocem Latini ἀπὸ τῆς θύρας mutuati (vt à Græcis pleraq;) esse videantur. Hebræis est Ezech. c. XXXIX. ver. II. מחסם, quod LXX. reddunt, περισόμιον τῆς φάραγγος, quod Psal. CXL. ver. 3. *ostium circumstantiæ labiis meis*, pro custodia. Igitur mancipiorum (quibus bestiarum loco plerique sunt abusi) ori camum obdi solitum, ne loquaces nimiùm ac futiles essent, ex his Aristophanis ἐν νεφέλαις disco:

> Φιμώσατε τοῦτον τῷ ξύλῳ τὸν αὐχένα.
>
> *Huius collum ligno constrinxeritis.*

Et Latinorũ Comicus M. Plautus Casina:

> *Deos quæso, vt quidem hodie camum & furcam feras.*

Etsi *canem* nonnulli interpretes reponant. Horatius Sermon. lib. I. Sat. VI. ver. 38.

> *Túne Syri, Damæ, aut Dionysi filius audes*
>
> *Deiicere è saxo civeis, aut tradere camo.*

Etsi alij *catino* pro cathena: *Cadmo* tamen tuetur G. Xylander, vt & Prouerbij speciem præferat, *Cadmo tradi*, à Cadmo exsulante Europæ quærendæ gratia; de iis qui solum vertere socio addito coguntur. Vtuntur autem *Cami* notione & Sacræ litteræ 4. Reg. cap. XIX. ver. 28. Prouerb. XXVI. ver. 3. & Psalmo XXXI. interpres vetus Græca retenta voce: *In camo & freno maxillas eorum constringe.* De φιμῷ nunc videamus. Isaiæ c. XXXVII. ver. 29. Ἐμβαλῶ φιμὸν εἰς τὴν ῥῖνά σου, καὶ χαλινὸν εἰς τὰ χείλη σου. *Iniiciam camum naribus tuis, & frenum labiis tuis.* Vulgat. *Ponam circulum in naribus tuis.* Eccles. XX. vers. 29. ὡς φιμὸς ἐν σόματι. *vt capistrum in ore.* Vulg. tamen *: quasi mutus in ore.* Deuteron. XXV. ver. 4. Βοῦν ἀλοῶντα οὐ φιμώσεις. & hinc B. Paulus I. ad Timoth. cap. V. *Non obturabis*, inquit, *os boui trituranti.* B. Ambrosius: *Non infrenabis.* Adhibent & Euangelistæ, Lucæ IV. & Marci I. & IV. capp. πεφίμωσο, *obmutesce, non secùs ac habens os camo obstructum.* Externi quoque scriptores vsurpant in his, præter Aristophanem iam laudatum. Lucianus in morte Peregrini: Οἱ δὲ ἐχθροὶ ἐπεφίμωντο. *Hostes obmutescebant, vt os camo ligatum habentes.* vel: *Ne hiscere quidem audebant inimici.* Tralatè idem alibi: Καὶ σιωπὴν ποιῶ φιμὸν αὐτοῖς περιθείς. *Silentium impono, iniecto ori camo.* Nunc Chrysostomi loca adscribam, ob eloquentiam hominis admiranda, quibus in supplicio os obturari solere disertè pronuntiat, vt omni exceptione maior testis sit habendus. Sic ille Homilia II. εἰς ἀνδριάντας ad populum Antiochenum: Καθάπερ ἁπάντων εἰς τὴν γῆν καταδυόντων, οὕτως ἀφωνία τὴν πόλιν κατέχει νῦν· καὶ τοῖς λίθοις ἐοίκασιν ἅπαντες· καὶ ὥσπερ τινὶ γλωττοπέδῃ τῇ συμφορᾷ κατεχόμενοι βαρυτάτην κατέχουσιν ἡσυχίαν. *Tamquam omnibus terram subeuntibus, ita nunc ciuitatem taciturnitas continet; & saxis omnes similes sunt; & tamquam quodam linguæ vinculo calamitate cohibiti, profundißimum retinent silentium.* Rursum Hom. IV. in dictum Esaiæ: *Vidi Dominũ sedentẽ.* edit. Britann. λογ. κδ. Καθάπερ τοὺς καταδίκους, ἐπειδὰν σπάρτιον λάβωσι, ἐξάγουσιν αὐτοὺς τὸ σπάρτιον ἐπὶ τοῦ σόματος ἔχοντας· οὕτω καὶ οὗτος ἀντὶ σπαρτίου ἐπὶ τοῦ μετώπου ἦγε τὴν λέπραν ἀπαγόμενος. *Vt reos accepto fune educunt, camo ori imposito; ita & hic cùm abduceretur, pro capistro lepram in fronte gestabat.*

76. Cilicum viuit moribus.] Pro improbè ac sceleratè agit. Cilices enim vt scelesti, notabantur. Vnde & illud vsurpatum : *Cilicum inimicitiæ.*

77. In agrum Manes.] De frugi & vtilibus dictum.

78. Lupus in laqueos.] De iis qui in præsens incidunt periculum.

79. In aqua scribere.] In frustrà laborantes iactatum. Affine illud : *Per aquam scribere.*

80. In album relatus es.] Solent manu capta prædia vel corpora publicè

76. Ἐγκιλικίζεται.] Κακοηθεύεται, κακοποιεῖ. διαβάλλονται γὰρ οἱ Κίλικες ἐπὶ πονηρίᾳ. ὅθεν λέγεται καὶ, Κιλίκιος ἔχθρα.

77. Εἰς ἀγρὸν Μάνης.] Παραβολὴ ἐπὶ τῶν εὐχρήστων.

78. Εἰς πάγας ὁ λύκος.] Ἐπὶ τῶν εἰσπεραττόντων κίνδυνον ἡκόντων.

79. Εἰς ὕδωρ γράφεις.] Ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων, ὥσπερ καὶ τὸ, Καθ' ὕδατος γράφεις.

80. Ἐν λευκώμασιν ἐγράφης.] .... χειρώμενα χωρία ἢ σώματα δημόσια

Statimque Homilia v. Καὶ ἐξῄει λοιπὸν, καθάπερ οἱ τὴν ἐπὶ θάνατον ἀπαγόμενοι, σπαρτίον ἐπὶ τοῦ σόματος ἔχοντες, τῆς καταδικαζούσης σύμβολον ψήφου. οὕτω καὶ αὐτός. *De cetero verò abibat, velut qui ad mortem rapiuntur, fune ori imposito : quæ condemnantis sententiæ nota est.* Et Hom. III. de Incomprehensibili: Εἶτα τῶν ἐν δυνασείᾳ τις ὄντων ὑπεύθυνος τοῖς ἐγκλήμασι φανεὶς, σπαρτίον ἐπὶ τοῦ σόματος λαβὼν ἐξήγετο τὴν ἐπὶ θάνατον ὁδόν. *Deinde fuit inter eos quidam dignitate ac principatu præditus, qui cùm damnatus capitis ad supplicium, fune in os accepto, duceretur.* Et Homil. I. in Machabęos, & matrem eorum, in edit. P. Frontonis Duceį, pag. 585. Εἰ γὰρ ἡμεῖς ἄνδρες ὄντες κατάδικον πολλάκις ὁρῶντες διὰ τῆς ἀγορᾶς ἀγόμενον, τὸ σπαρτίον ἐπὶ τοῦ σόματος ἔχοντα, ἐπὶ τὸ βάραθρον ἑλκόμενον, οὐδὲν δικαίωμα φιλίας πρὸς αὐτὸν ἔχοντες ἀπὸ τῆς θέας μόνης κατακλώμεθα. *Si enim nos qui viri sumus, frequenter cùm videmus reum per forum duci, funiculum supra os habentem* (Interpres reddit, *refrænato ore*) *in mortis damnationem, & eum trahente carnifice, de solo eius aspectu frangimur, nulla cum eo amicitiæ necessitudine coniuncti.* Græcorum Menologium in passione S S. Timothei & Mauræ, χάμον nominat, quem καμὸν καὶ φιμὸν anteà. χάμον περιέθετο αὐτῷ. Et mox ἀποκρίνασθαι οὐκ ἐδύνατο, διὰ τὸ περικεῖσθαι αὐτῷ τὸν χάμον. Ibidemque in vita S. Abdiæ: ἱμάντα ἔχων ἐπὶ τοῦ σόματος, δίκην φονέως. Item alibi : Καὶ ξύλον ἐμβάλλει εἰς τὸ σόμα αὐτοῦ: vbi χοῖνον pro ξύλον tentabam : vt Asterius Episcopus Homiliâ typis nondum euulgatâ: Εἶτα καὶ αὐτὸς τὴν ἐπὶ θανάτῳ ψῆφον ἐδέξατο, καὶ τοῖς χοίνου προσαχθείσης ἤδη σόματι, φιλανθρωπία βασιλικὴ ἐκώλυσεν ἐνεργῆσαι τὸν δήμιον.

76. De *Cilicibus* piraticam exercentibus Iurisconsulti, de Mauricis agentes, & Hesychius. Affine quoque, *Empedoclis inimicitiæ.* & de Cilicibus, Cretensibus, & Cappadocum gente, Τρία κάππα κάκιστα.

77. Μάνης.] Aristophani in Auibus pro seruo sumitur, ac pro domestico frequentiùs. Plura de ea voce Cælius Rhodiginus lib. XIII. Antiq. lect. cap. LIV. & Q. Septimius Florens in Eirenen eiusdem Comici, vbi de Cottabo vterque disserit. Huic contrarium illud M. Varronis lib. I. Rei rusticæ : *In agro surculario capras.*

78. Explicat & Zenobius seu Zenodotus. Legendum verò arbitror pro εἰσπεραττόντων, εἰς πρόδηλον κίνδυνον, hoc est, πρόδηλον: quomodo dixit Thucydides εἰς πρόδηλον κίνδυνον καταστήσειαν, *in apertum deduxerint periculum.*

80. Ἐν λευκώμασιν ἐγράφης.] Hiatus fortasse sic expleatur : εἰώθει τὰ χειρούμενα. Demosthenes κατὰ Τιμοκράτους, ἀναγράψας εἰς λεύκωμα,

μοσία ἐγγεγράφεσθαι ἐν σανίσι λευκαῖς, ἢ πυξίναις κεχρισμέναις λευκῇ γῇ, τὰ ὀνόματα καὶ τῶν κτημάτων, καὶ τῶν ἀνδραπόδων, καὶ τῶν πριαμένων αὐτὰ, ἵνα εἴ τις αἰτιάσασθαι βουληθείη, ἐπ' ἀδείας ἔχῃ τοῦ λευκώματι.

81. Ἐλέφαντος διαφέρεις οὐδέν.] Ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων· παρόσον καὶ τὸ ζῶον τοιοῦτον.

82. Ἐν Πυθίῳ κρεῖττον ἦν ἀποπατῆσαι.] Πεισίστρατος ᾠκοδόμει τὸν ἐν Πυθίῳ ναόν. τῶν δὲ Ἀθηναίων παριόντων καὶ μισούντων αὐτὸν ἐπὶ τῇ τῆς δεκάτης εἰσφορᾷ (εἰσέφερον γὰρ ἅπαντες δεκάτην τῶν ἐν τῇ χώρᾳ γινομένων) οὐδὲν ἐχόντων ποιεῖν, ἐνίους προσουρεῖν καὶ πλησίον ἀποδεύειν τοῦ περιφράγματος, ὥστε διοχλεῖσθαι τοὺς ἐργαζομένους. ἔγραψεν οὖν ὁ Πεισίστρατος, ὡς ἐάν τις ἁλῷ θακεύων ἐν τῷ τεμένει τοῦ Ἀπόλλωνος, ἑαυτὸν αἰτιάσεται. τῶν δὲ οὐ παυομένων ἀλλὰ καταγελώντων τοῦ πράγματος, καὶ πλειόνων ταῦτα ποιούντων, φύλακας κατέστησε. ληφθέντος δέ τινος οὐ τῶν πολιτῶν, ἀλλὰ τῶν μετοίκων, ἐκέλευσε δήσαντας αὐτὸν μαστιγοῦν, κηρύσσοντας, Ἀπο-

inscribi tabulis albis, ligneisque asserculis gypso obductis, nomina quoque & possessionum & seruorum, quique eos pretio emissent: vt si quis accusare vellet, impunè facere id posset.

81. Ab elephanto nihil differs.] De stupidis & ineptis dictum, quales elephanti in animantibus sunt.

82. In æde Apollinis ventrem leuasse præstiterit.] Pisistratus Pythio Apollini templum ædificauit. Resistentibus autem Atheniensibus, odioq; illum prosequentibus, ob decimarum vectigalia, (pendebant enim omnes decimas eorum quæ terra produceret) cùm aliud nihil possent, quidã soliti meiere & ventrem exonerare, vt operas turbarent, iuxta sepimentum. Cauit itaque edicto Pisistratus, vt si quis in area delubri Pythij cacaret, se ipse proderet. Illis verò non cessantibus, imò rem irridentibus, atque adeò identidem repetentibus, custodes sunt adhibiti. Non ciuium autem quodam capto, sed aduena, flagris conscindere iussit, præcone etiam proclamante: *Quisquis Edictum* *con-*

κωμα, *in albo perscribens*. De quo *albo*, & Suidæ, & Etymologi verba, sed emendatiora apponam: Λεύκωμα, τοῖχος γύψῳ ἀληλιμμένος, πρὸς γραφὴν πολιτικῶν πραγμάτων ἐπιτήδειος. *Album, paries est gypso illitus, ad inscribenda ciuilia negotia aptus.* Etymologista verò sic: Πίναξ γύψῳ ἀληλιμμένος πρὸς γράμματα πολιτικὰ ἐπιτήδειος. Vide & doctissimum Turnebum in C. Plinij Præfationem.

81. Suidas ampliùs: *De magnis & stupidis vsurpatum*. Tametsi verò *Elephas* inter bruta superet astutia, etiam canes, vulgari tamen verbo hodieque *Elephas* nobis de stupido & inepto homine vsurpatum. vt illud olim, *Elephantem saltare doces*, de frustrà sudantibus dici solitum. In Plauto quoque Palæstrio seruili ioco de hero, in corio potiùs quàm animali ludens:

Herus elephanti corio circumtectus, non suo.

Plinio quoque libro VIII. Elephas terrestrium animalium maximum est.

82. Suidas eadem: Ἐν Πυθίῳ κρεῖττον ἦν ἀποπατῆσαι. Erasmus paulò concisiùs: Ἐν Πυθίῳ χέσαι. Pro quo & hic ἀποδεύειν dixit, & alibi ἀναχωρεῖν. Suidas quoque decimas remisisse Pisistratum refert, cùm senex ig-

contemserit, capitis reus esto. Vsurpari itaque & adhiberi in iis cœptum Athenis, qui ob delictum aduersi quid paterentur: *Melius fuisset vel in Pythio cacasse.*

83. Ignem ingressus es.] In accelerantes: quia citò qui in igne est, recedere oportet.

84. Amor videndo nascitur mortalibus.]

85. Melle teipsum oblinis.] De delicias sectantibus.

θανεῖται ὃς κατηγορεῖ τοῦ γράμματος. τοῖς γοῦν κακοπαθοῦσι διά τινα πλημμελίαν ἔλεγον οἱ Ἀθηναῖοι· Κρεῖττον ἦν αὐτοῖς ἐν τῷ Πυθίῳ ἀποπατῆσαι.

83. Ἐν πυρὶ βέβηκας.] Ἐπὶ ταχέων. [καὶ] ὅτι ταχέως ἐκβαίνειν δεῖ τὸν ἐν πυρὶ ὄντα.

84. * Ἐκ τοῦ ὁρᾶν γὰρ γίνετ᾽ ἀνθρώποις ἐρᾶν.]

85. Ἐν μέλιτι σαυτὸν καταπάττεις.] Ἐπὶ τῶν ἡδυπάθειαν μεταδιωκόντων.

86. Ἐν

---

noto illi tyranno, rogatus quid è petricoso solo fructus colligeret, respondisset: *Dolores &* σφάκελον, *& horum decimas exigit Dionysius.* Remisso itaque vectigali à vulgo quoque dici cœptũ: *Faciunt & sphaceli immunitatem.* De seipsos in iudicio deferentibus multa suppetũt apud Declamatores, potissimùm verò ἐν ταῖς μελέταις Libanij Sophistæ, exempla. Mox subiicit: *Capto autem quodam ex ciuibus, sed qui recens illuc habitatum aduenerat.* Verùm ob aduersatiuam ἀλλὰ, negationem οὐ addidi, & certè Apostolius τοῦ μετοικοῦ tantùm meminit.

83. Καὶ ὅτι ταχέως.] Copulam vt superuacaneam vncis inclusimus. Suidas etiam in iis ait adhiberi, qui res lubricas & periculosas cupidè suscipiunt. vt de Satyro ignem summis rigoribus amplexante refert Tzetzes. Sic Asinio Pollioni historiam meditanti Horatius Od. I. lib. II. Carm.

Periculosæ plenum opus aleæ
Tractas, & incedis per ignes
Suppositos cineri doloso.

Nam quod in Lysistrata Aristophanes ait, διὰ πυρὸς θέλω βαδίζειν, *per ignem libet pergere,* ita accipio, quod & vulgò in ore natat, nullum vitæ defugio periculum. Theocritus verò in Hodœporicis per negationem, sensũ tamen eodem:

Μὴ σπεῦδ᾽, οὐ γάρ τοι πυρὶ θάλπεαι.
Ne propera, neque enim te ignis adurit.

Vbi Scholiastes Græcus, latere Prouerbium in nimis festinantem, annotat. Celeritas enim ignem magis innoxium reddit.

84. Senarius hic etiam apud Diogenianum bellè ludit in ὁρᾶν καὶ ἐρᾶν. Latinè non item possumus, nisi quod recentior quidam nuper poëta Bapt. Mantuanus:

Non Deus, vt perhibent, Amor est, sed amaror, & error.

Apud Comicum Afrum *Extrema* id *linea amare* dicitur, oculos illices iacere. Theocritus in Pharmaceutria:

Ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην.——

quod Maro reddidit:

Vt vidi, vt perij, vt me malus abstulit error.

Græcisq; Comicis alterum hinc Adagium:

Γυναικὸς ὄμμα τοῖς ἀκμάζουσιν βέλος.
Mulieris oculus spiculum est iuuenibus.

Propertius lib. III. Eleg. XXI.

Crescit enim assiduè spectando cura puellæ.

Exempla apud poëtas obuia, vt Musæum. Sed & Hesychio, *totus aculeus* Cupido est, quòd in oculis cubans tela mittat: quẽ puerũ aliàs cæcũ fingunt ac pingunt, vt & Plutum pecuniæ Deum Aristophanes. Hesychij verba sunt: Ὀμμάτειος πόθος, διὰ τὸ ἐκ τοῦ ὁρᾶν ἁλίσκεσθαι ἔρωτι. ἐκ τοῦ γὰρ εἰσορᾶν γίνεται ἀνθρώποις ἐρᾶν. Καὶ ἐν Ἀχιλλέως ἐρασταῖς ὀμματοπάλογχα φησιν.

85. Vtitur & Diogenianus: *Melle te perungis.*

86. Parœ-

86. Ἐν ἀμούσοις καὶ Κόρυδος φθέγγεται.]

87. Ἐν Σάμῳ κομήτης.] Πυθαγόρας πύκτης Σάμιος ἐκόμα· καταφρονηθεὶς οὖν παραδόξως ἐνίκησεν. ἐλέχθη ἐπὶ τῶν οὐδὲν χαρίεν λεγόντων.

88. Ἐπὶ κνάφου ἕλκων.] *Διαφθείρων. τὸ γὰρ πρότερον οἱ κναφεῖς ἀκανθῶν σωρὸν συστρέψαντες τὰ ἱμάτια ἔκναφον. ἐλέγετο δὲ ὁ σωρὸς κνάφος· οὗ Κροῖσος τῶν ἐχθρῶν ἔξαινε τὰς σάρκας, καὶ οὕτως διέφθειρεν.

89. Ἐπὶ Χαριξένης.] Οἱ μὲν αὐτὴν ἐπὶ μωρίᾳ διαβεβλῆσθαί φασι. ἔνιοι δὲ ποιήτριαν λέγουσιν. ἔστιν οὖν παροιμιῶδες, Ἐπὶ Χαριξένης.

90. Ἑρμῆς ἀμύητος.]

86. Inter indoctos Corydus etiam sonat.]

87. In Samo comatus.] Pythagoras Samius, pugil: qui comatus ludibrio est habitus, tamen præter opinionem victor euasit. Dictum in eos, qui nihil dicunt aliis gratum.

88. Carduo vellens.] Id est, discerpens. Fullones enim initio carduorum cumulis collectis vestes poliebant. Dicebatur & Carduorum cumulus, quo Crœsus hostium pectebat corpora, eos hoc pacto interimens.

89. Ad Charixenam.] Hanc stultitiæ quidam notatam referunt: alij poëtriam faciunt. Prouerbij specie dicitur.

90. Mercurius non initiatus.]

91. Dor-

86. Parœmiographi habent, & Erasmus Chiliade II. Centur. II. Adag. 92. ex Philoxeno apud Athenæum lib. VI. Δειπν. & Ἀνθολογίας libro, & Euripide in Hippolyto coronato. Suidas vsurpatum ait in iis, qui non accuratè inter imperitos disserant.

87. Diuulsa in M.S. Vaticano constituimus. Erasmum verò fugit rursum ratio, qui tamen è Plutarchi Collectan. hæc desumta ait, dictumque in eos qui anteà ignaui rem pòst præclarè gessissent. At Pythagoram περιφράζοντες, τὸν ἐκ Σάμου κομήτην *Samium capillatum* seu *comatum* nominabãt, teste Iamblicho cap. II. & VI. vitæ Pythagoræ, docens hanc appellationem suo quoque æuo durantem Prouerbio cessisse, quo vterẽtur ad designandum aliquem summæ grauitatis ac religionis virum. Διόπερ, inquit, ἔτι καὶ νῦν ἡ Παροιμία τὸν ἐκ Σάμου κομήτην ἐπὶ τοῦ σεμνοτάτῳ διακηρύττει.

88. Deesse arbitror initio, τουτέστι, vel quid simile. Pertinet eòdem Æsopi de rubo prætereuntium vestes attrahente apologus. De frutice autem Varinus Camers in Lexico, spinosum quid esse, quo vestes pectant fullones ac poliant: Κνάφος τι ἀκανθῶδες, ᾧ ξύουσι τὰ ἱμάτια. Ἱππόφεων εἶδος βοτάνης. ὀνομάζεται δὲ καὶ κνάφον καὶ στύφον παρὰ τοῦ Ἱπποκράτει. Alibi verò Κνάφος Atticè dici, à themate Κνῶ: communiter verò γνάφος παρὰ τὴν γνάψιν, allata Alcæi & Homeri auctoritate pag. 1071. Basil.

89. Integrè quidam Prouerbium efferunt: Οὐδ' ἐπὶ Χαριξένης τὰ δ' ἐστίν. *Nihil hæc ad Charixenam.* Aristophanis scholia stolidam faciunt & stultam mulierem, in Concionatricibus. Eustathius verò in Homericum nauium Catalogum poëtriam fidicinam: neuter tamen explicat. Dictum apparet de re valdè dissimili, vt Comici nostri illud: *Sed nihil ad nostram hanc.*

90. Prouerbium non exponitur: dictum tamen videtur per ironiam, *Mercurius profanus*, cùm sit Deorum interpres καὶ μυσταγωγός. Quale illud Aristidis est: ὁ Κρὴς τὸν πόντον: *Cretensis mare nescit.* Erasm. legit ἀμύθητος, *Mercurius infans*: vt hæc tamen lectio minimè displiceat. Alia verò ab illo Maiæ filio Prouerbia: *Mercurius communis, dexter, bifrons, triceps, &c.*

91. De

91. Dormienti rete capit.] De feliciter agentibus. Fit enim interdum, vt dormientibus piscatoribus pisces in nassam irrepant. Cratinus poëta per iocum hoc expressit: *Dormienti podex trahit.*

* Causæ appellatæ.] Quæ foris, non in patrio solo aguntur.

* Appellatio.] Est à iudicio vno aliquando ad aliud prouocatio.

92. Veniat qui proderit hospes.] Philippus Rex euersa Thessalorum vrbe, ciuibusque diuenditis, deridens hoc pronuntiauit.

93. Nisi pater sis.] Concisè dictum. Est apud Sophoclem in Antigona: *Nisi pater sis, dixerim te non sapere.*

94. Eurybati more agere.] Iactatum in improbos. Eurybatum nonnulli Cercopum vnum fuisse aiunt, alij proditorem Crœsi temporibus.

95. Ephesiæ litteræ.] Carmina

91. Εὕδοντι κύρτος αἱρεῖ.] Ἐπὶ τῶν ἐργαζομένων ἐπιτυχῶς. ἐπεὶ συμβαίνει καὶ κοιμωμένων ἁλιέων εἰσιέναι τοὺς ἰχθύας εἰς τοὺς κύρτους. Κρατῖνος ἐπὶ τὸ γελοιότερον ταύτην μετέθηκεν, Εὕδοντι πρωκτὸς αἱρεῖ.

* Ἔκκλητοι δίκαι.] Αἱ ἐπὶ ξένης λεγόμεναι, καὶ οὐκ ἐντὸς πόλεως.

* Ἔφεσις.] Ἡ ἐκ δικαστηρίου δήποτε ἐφ᾽ ἕτερον εἰσαγωγή.

92. Ἔλθοι ξένος, ὅς τις ὀνήσει.] Φίλιππος Θετταλῶν καταστρεψάμενος πόλιν, καὶ τοὺς αὐτόθι ξένους πωλήσας, χλευάζων εἶπεν, Ἔλθοι ξένος.

93. Εἰ μὴ πατὴρ ἦσθα.] Αὕτη καὶ ἀποκοπή. κεῖται δὲ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἀντιγόνῃ· Εἰ μὴ πατὴρ ἦσθ᾽, εἶπον ἄν σ᾽ οὐκ εὖ φρονεῖν.

94. Εὐρυβατεύεσθαι.] Ἐπὶ τῶν πονηρευομένων. τὸν γὰρ Εὐρύβατον οἱ μέν φασιν ἕνα τῶν Κερκώπων γενέσθαι, οἱ δὲ προδότην περὶ τοὺς χρόνους Κροίσου.

95. Ἐφέσια γράμματα.] Ἐπῳδαί τινες

---

91. De *Timotheo* Atheniensium duce ferunt dictum fictumque, Fortunam ponè astare, dormientis forma, vrbes nassa captantem. Conuicium sic ille retudit, teste Plutarcho: *Si has dormiens vrbes capio, quot vigilans capiam?* Terentius Adelphis:

Credebas dormienti tibi hæc confecturos deos?

Et M. Tullius Verrina vltima: *Sunt quibus populi Rom. beneficia dormientibus conferantur.* Cratini autem ioco affinis ille Aristophanis in Vespis: Πρωκτὸς λαγὼς περιμνώμενος; vbi Scholiastes Prouerbialem facit, & Erasmus. Sequentia, Forensia potiùs videntur vocabula, quàm Adagialia; de quibus Budæus in Commentar. & Harpocration. Idcircò asterisco notata in censum nõ recipio.

92. Zenobius idem ex Theopompo historico refert. Et vulgò eius exspectatum dicimus aduentum, qui aliquid attulerit, vt Naso:

Si nihil attuleris, ibis Homere foras.

94. Crœsi temporibus.] A quo cum ingenti pecunia missus, vt exercitũ colligeret, ad Cyrum defecit, vt auctor est Ephorus. Eustath. in Ιλ. α΄. huius meminit, & Lucianus in Pseudomante inter scelestos plurimos *Eurybatum* numerat. Suidas habet Adagium, non integrè tamen reddit Germanus interpres.

95. Hesychius Magicas fuisse voces scribit: Ænigmaticῶs verò & à Crœso vsurpatas referunt Eustathius in Odysseam φ΄. & Suidas: sed hic in tricenario numero deprauatus, etiam in Germanica interpretatione:

πτες ἦσαν, ἃς οἱ κατέχοντες ἐν οὐδενὶ ἡττῶντο. παλαιστὴς οὖν τις φωραθεὶς ταῦτα βαστάζων, τριακοντάκις ἐνίκησε· ἐπεὶ δ' ἀφῃρέθη ταῦτα, ὑπὸ τοῦ ἀνταγωνιστοῦ κατεβλήθη.

96. Εἰς τὸν λιμένα.] Ἀπὸ τῶν πρὸς τῷ λιμένι ἐρεσσόντων.

97. Εἰς τετρημένον ἀντλεῖς πίθον.] Τάττεται ἐπὶ τῶν διακενῆς πονούντων. ὡς γὰρ μυθεύονται, τοὺς ἐν ᾅδου ἀσεβεῖς εἰς τετρημένον πίθον ἀντλεῖν φασί.

98. Ἐπιχώριοι οὖρον ἴσασιν.] Οἱ μὲν ὅριόν φασι, οἱ δὲ τὸν ἄνεμον.

99. Ἐν γῇ πένεσθαι μᾶλλον, ἢ πλουτοῦντα πλεῖν.]

100. Ἐξηπάτησεν ἡ χάραξ τὴν ἄμπελον.] Ὅταν τὸ σωζόμενον ὑπὸ τοῦ σώζοντος ἐξαπατηθῇ.

erant quæ accinebantur: quæ geſtantes nulla in re vinci poterant. Pugil itaque eas furatus, dum geſtat, tricies victor euaſit. His priuatus ab aduerſario cecidit.

96. In portum.] De portui adremigantibus.

97. In pertuſum haurire doliũ.] De fruſtrà laborantibus dictũ. Vt enim poëtæ fabulantur, apud inferos impij pertuſo aquam hauriunt dolio.

98. Indigenæ ſecundum ventum norunt.] An οὖρον hîc pro termino, an pro vento potiùs accipias, incertum.

99. In terra pauperem eſſe præſtat, quàm diuitem nauigare.]

100. Decepit vallus vitem.] Dictũ quoties à ſeruatore ſeruatus fallitur.

ΕΚΑΤΟΝΤΑΣ Β.

1. ΕΘΥΣΑΣ ἀντὶ θύῃ.] Τοῦτο ὁ Κύκλωψ λέγει πρὸς τὸν Ὀδυσσέα.

Ζ.

2. ΖΗ καὶ πῦρ.] Ἐπὶ τῶν μόγις γινομένων.

CENTVRIA II.

1. ΕΘΥΣΑΣ pro θύῃ.] Dictum hoc à Cyclope ad Vlyſſem.

Z.

2. VIVIT & ignis.] De iis quæ vix fiunt.

3. MORVS

tione: & hîc verba traiecta. Tẽtabam equidem: Βαστάζειν τριακοντάκις ἐνίκησε. ἐπεὶ δ' ἀφῃρέθη ταῦτα ὑπὸ τοῦ ἀνταγωνιστοῦ κατεβλήθη.

96. Exaudiendum videtur, *inuehi*. Zenobius tamen Cent. III. Adag. x. ſic extulit: Ἀλικὸς ἐν λιμένι. Affine eſt illud Comici Afri: *In portu nauigo.* & Maronis VII. Æneid.

Nunc mihi parta quies, animúſque in limine portus.

100. Suidas legit τὸ σῶζον, pro σωζόμενον. Alibi verò ſic extulit Parœmiam: Ἡ χάραξ τὴν ἄμπελον. ἐπὶ τῶν ὑπὸ χεῖρα. *Vallus vitem. De iis qui alicui parent.*

CENT. II.

2. Suidas aliter: Ζῆ, καῖε πῦρ. *viue, incende ignem.* Malo hanc lectionem, vt reſpiciat illud Plautinum in Aulularia Scen. Nunc defæcato: *Nam ſi ignis viuet, tu extinguere extempulo.* Horatius libro III. Carm. Od. XXI. *viuas lucernas* dixit accenſas:

Viuæq; producent lucernæ,
Dum rediens fuget aſtra Phœbus.

3. Qui

H.

3. MORVS moro purgatur.] De iis qui quæ habent vtilia, à se ipsi mutuantur.

4. Sedens columba.] Facta comparatione ad illicem columbam, quæ subuolans alias decipiendo adducit. παλεύειν enim seducere Græcis est.

5. Herculis sacrificia.] In eos qui absurdè sacrificiis vtuntur.

6. Herculana scabies.] Dicæarchus sacrum morbum seu comitialem sic nominat. In hunc enim morbum incidisse Herculem post varios exantlatos labores.

* Tyrãnis enim parẽs est iniustitię.]

7. Scythica iussio.] Dario Regi sic responderũt Scythæ, vt plorare, hoc est, miserum esse, iuberent, teste Herodoto.

H.

3. Ἡ ΣΥΚΑΜΙΝΟΣ συκαμίνῳ ῥύπτεται.] Πρὸς τοὺς ἐν ἑαυτοῖς τὰ ὠφέλιμα λαμβάνοντας ἐξ ἑαυτῶν.

4. Ἡμένη πελειάς.] Κατὰ ἀντεξέτασιν τῆς πρὸς τὰς παλευτρίας, αἳ ἐξιπτάμεναι καὶ ἄλλας ἀπατῆσαι προσάγονται. παλεῦσαι γὰρ τὸ ἀπατῆσαί φασιν.

5. Ἡρακλέους θυσίαι.] Ἐπὶ τῶν . . . τῆς θυσίαις χρωμένων.

6. Ἡράκλειος ψώρα.] Δικαίαρχος τὴν ἱερὰν νόσον οὕτω φασί. καὶ γὰρ ἐκ τῶν μακρῶν πόνων ἐς ταύτην πεσεῖν τὸν Ἡρακλέα.

* Ἡ γὰρ τυραννὶς, ἀδικίας μήτηρ ἔφυ.]

7. Ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις.] Πρὸς Δαρεῖον τὸν Πέρσην ἀπεκρίναντο οἱ Σκύθαι κλαίειν αὐτὸν, ὡς Ἡρόδοτος ἱστορεῖ. εἴρηται

3. Qui moros legunt, acerba moro manus purgant. Sic qui à scorpionibus sunt læsi, remedium ab iisdem accipiunt. Ab Achillis hasta vulneratos ab eadem opem petiisse Poëtæ fabulantur.

4. Παλεύειν Græcis est θηρεύειν, παρακαλεῖν. & aliud est Prouerbium, Παλεύει καλῶς τὴν ἀλώπεκα. *Vulpem pulcrè decipit.* Aristophanes in Auibus:

Αὖθις ὑμεῖς ἂν παρ' ἡμῖν δεδεμένοι παλεύοιτε.

Rursus vos à nobis ligati aucupabimini.

Vbi Scholia Græca pag. 593. nuperæ edit. obseruant solere aucupes aues exoculatas reti imponere, quæ alias sono illicerent suo, quod appellant γλωσσηματικῶς παλεύειν: & παλεύτριαι id genus dictæ columbæ (vnde fortè & *palumbes* dictæ) ad aliarum dispositæ aucupium, auctore Aristotele libro IX. Animal. cap. VII. *Αἱ περιστεραὶ ζῶσιν ὀκτὼ ἔτη, αἱ τετυφλωμέναι ὑπὸ τῶν παλευτρίας τρεφόντων αὐτάς. Viuunt annis octo columbæ, quæ excæcatæ ad allectandum aluntur.* Hesych. ita: Λέγονται παλεύτριαι περιστεραὶ αἱ ἐξαπατῶσαι καὶ ὑπάγουσαι πρὸς ἑαυτὰς, ἤγουν ἐνεδρεύουσαι.

5. Herculis sacrificia.] An quæ obtulit, aut quæ illi offerebantur, παθητικῶς. Decimæ enim illi polluceri solitæ, teste Plauto. Hiatus expleri queat, si ἀτόπως, vel quid simile subiicias. Talia verò & illa ab Hercule tracta: Ἡράκλειοι στρωμναί, *Lecti Herculei*, apud Athenæum lib. XII. Ἡρακλέους ὀργὴ Aristoph. in Vespis, & plura apud Iunium extrema Centuria VII.

6. Suidas sic exponit, quasi Hercules lauacris indiguerit, quæ illi Pallas multa refocillandis laboribus (quibus à Iunone variè exercitus fuit) aperuit. Balnea autem dum corpus subeunt, & lassitudinem detergunt, pruritum adferunt ac titillationem, aiunt ἰατρῶν παῖδες. Hinc scabies. Dicæarchum hîc quoque, sed syllaba detruncata, laudat Zenobius.

* Hæc de Tyrannide γνώμη veriùs est, quàm παροιμία, vel ad superiora fortè pertineat.

7. De Scythis multa quidem Herodotus lib.

εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν ἀτόπως οἰμώζειν τινὰ λεγόντων.

8. Ἡ ψελλὴ οὐ πιττεύη.] Ἐπὶ τῶν τὰ οἰκεῖα ἐλαττώματα πειρωμένων ἀποκρύπτειν.

9. Ἡ Συλώσοντος χλαμύς.] Ἐπὶ τῶν ἀλαζονευομένων ἐπὶ ἐσθῆτι, ἤ τινι τοιούτῳ. ὁ γὰρ Συλώσων εἶχε πολυτελῆ χλαμύδα, ἣν καὶ δωρησάμενος ἰδιοτεύοντι τῷ Δαρείῳ, ἔτυχε τούτου βασιλεύοντος τῆς Σαμίων ἀρχῆς.

10. Ἡ κέρκος τῇ ἀλώπεκι μαρτυρεῖ.] Ἐπὶ τῶν δεικνυόντων τὸ ἦθος ἀπὸ μικρῶν πράξεων.

11. Ἧλιξ ἥλικα τέρπει.]

12. Ἧδε ὁ πάτταλος ἐξέκρουσε πάτταλον.] Ἐπὶ τῶν ἁμαρτήματι τὸ ἁμάρτημα ἐξιάσασθαι ἀποδιδόντων, ὅπως οὐχ οἷόν τε.

Iactatum autem, cùm quis alterum importunè iubet plorare.

8. Balba non credat.] In eos dictum qui apertè sua mala tentant dissimulare.

9. Sylosontis chlamys.] Iactatum in veste vel re alia superbientes. Syloson splendidũ habuit pallium, quo Darium etiamnum priuatum donauit; qui imperium adeptus, Samiorum illi imperium pro illo rependit.

10. Cauda vulpem demonstrat.] De iis qui paruis actionibus suos ostendunt mores.

11. Æqualis æqualem delectat.]

12. Paxillus, vt aiunt, paxillum pepulit.] Dictum de iis qui delictum delicto sanare, quod fieri non potest, conantur.

* Ἦδ'

lib. IV. nihil tamen de hoc dicto, & Desiderius Centur. III. Chil. II. Adagio 35.

Οἰμώζειν καὶ κλαίειν Græcis pro miserũ esse & infelicem, cùm lacrymę excidunt, vt Horatij interpretes ad illud:

Discipulorum inter iubeo plorare cathedras.

Sic μακρὰ οἰμώζειν, κλαίειν, καὶ μακρὰ χαίρειν. *Altè plorare, flere, & longùm valere.* Suidas autem hîc pro ἀτόπως, ἀποτόμως reperisse in suis libris videtur, dictumque in iis ait, qui alicui malè apertè precantur. Similia porrò concisè Laconum dicta in Plutarchi Laconicis reperias, & Commentario περὶ ἀδολεσχίας.

8. Πιττεύει dictum Atticè videtur Erasmo pro πιστεύει, quasi alludens ad blæsorum morem, qui τ, & σ, ac λ pro canina littera ῥῶ ferè efferunt: qua de re lis duarum est litterarum σ & τ apud Lucianum. Et Demosthenes initio primã litteram artis quam profitebatur blæsè pronuntiare solitus; & notus Alcibiadis λαβδακισμὸς ex Aristoph.

9. De Sylosontis chlamyde oportunè grateque Dario oblata, Herodot. lib. III. (etsi χλανὶς, quæ militaris est vestis, ibi legatur) Strabo lib. XIV. Ælianus libro IV. cap. V. Var. Historiæ, Val. Maximus lib. V. cap. II. de Gratis.

10. Κέρκος femin. quoque genere pro cauda ex Aristot. etiam Gaza reddit, παρὰ τὸ ἕρπειν, *à rependo.* Vide Cælium Rhodig. libro XVI. cap. LIX. & Hadr. Iunium Centuria VII. Adagio 38.

11. Suidas attulit è vita ἀνωνύμου, fortè Philosophi, cuius mores cum aliorum probè congruerent. Apostolius editus typis, sed mendosus admodum, habet, Ἅλιξ ἅλικι τέρπει.

12. Senarij lege apud Iulium Pollucem lib. IX. Onomast.

Ἥλῳ τὸν ἧλον ἐκκρούεις καὶ πάτταλον.

Pollux ita:

Ἥλῳ τὸν ἧλον, παττάλῳ τὸν πάτταλον.

Clauumq; clauo, perticamq; pertica.

 Vnde

* Ἧ δ᾽ ὅς.] Adhibetur hæc formula de pluribus etiam loquendo, itemq; de feminis: neque solùm pro dixit, sed etiam pro dixerunt. Crates verò negat ὃς aspirandum. ἤτοι particula æqualis illi δὲ, ἤτοι, ὅγ᾽ ὡς εἰπών. Homerus non disiunctiuè eo vsus est: nonnulli pro μὲν, quidem.

13. Aphya ignem.] Affine illi Prouerbio: *Simul dictum ac factum.*

14. ALAE Thessalicæ.] Dicitur quòd Thessalorum chlamydes alas habeant. Alarum enim instar vtrimque sunt anguli.

15. Thunnissare.] Pro pungere, stimulare. Thunnos enim tridentibus capiebant.

* Ἧ δ᾽ ὅς.] Τίθεται ἡ λέξις ἐπὶ πλήθους, καὶ ἐπὶ θηλειῶν· οὐ μόνον δὲ ἀντὶ τοῦ ἔφη, ἀλλὰ ἀντὶ τοῦ ἔφησαν. ὁ δὲ Κράτης μὴ δασύνειν λέγει τὸ ὅς. ἤτοι, σύνδεσμος ἰσοδυναμῶν τῷ δὲ, ἤτοι ὅγ᾽ ὡς εἰπών. Ὅμηρος οὐ διαζευκτικῶς αὐτῷ χρῆται. τινὲς δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ μὲν.

13. Ἣ δ᾽ ἀφύη πῦρ.] Ὁμοία τῇ, Ἅμ᾽ ἔπος, ἅμ᾽ ἔργον.

14. ΘΕΤΤΑΛΙΚΑ πτερά.] Ἀπὸ τοῦ τὰς Θετταλικὰς χλαμύδας ἔχειν πτερύγια, εἴρηται. ἐοίκασι γὰρ πτέρυξιν αἱ ἑκατέρωθεν γωνίαι.

15. Θυννάζοντες.] Ἀντὶ τοῦ κεντοῦντες. τριόδουσι γὰρ ἐλάμβανον τοὺς θύννους.

16. Θυμό-

Vnde (vt & è Suida hîc sumtum obseruo) Ἧ δὲ ὁ πάτταλος pro πάτταλος. Latini sic efferunt: *Clauum clauo pellere.* Vtiturq; Aristoteles v. Politic. Lucianus frequentiùs, & Synesius ad Olymp.

* Hæc ad litteraturam potiùs quàm Prouerbia quia pertinent, non omittenda tamen duxi, vt rara, & cum superioribus vsui quoque futura. Ἧ, enim pro *dixit* à φημὶ, per ablationem φ deriuatur. Inde ἄδεις. β΄. ἦν, ἧς, ἧ. vt Platoni interdum: Ἧ δ᾽ ὅς, ἦν δ᾽ ἐγώ. Homerus Iliad. α΄.

Ἦ καὶ κυανέῃσιν ἐπ᾽ ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων.

hoc est, Ἦ, ἀντὶ τοῦ εἶπε, ἔφη. Cratetis autem Grammatici libros De Attica Dialecto citat Athenæus lib. VI. Δειπνοσ.

Ἤτοι Atticis interdum διαζευκτικὰ disiunctiua, pro ἤ. vt τοι sit expletiua, vt γε in ἔγωγε. Thucydides: ἤτοι κρύφα γε, ἢ φανερῶς. Interdum & μὲν adiungitur. Homerus Odyss. ξ΄.

Ἀλλ᾽ ἤτοι ὅρκον μὲν ἐάσομεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ἔλθοι.

13. Suidas Ἣ δ᾽ ἀφύη πῦρ. vt nescias, an exaudias εἶδε, *nouit*, vt Clearchus apud Athenæum extulit: an ad illud respexit: Ἀφύη ἐς πῦρ. Affine huic magis Augusti illud apud Suetonium: *Citiùs quàm coquantur asparagi.* & anteà Iulij Cæsaris: *Veni, vidi, vici.* De hoc pisciculo Dipnologus, & Suidas in Collectaneis. Indeque ducta, *Aphyæ honos.* & *Aphyæ honos oleum.*

14. Suidas sic: Θετταλικαὶ πτέρυγες; aliaq; à Thessalis tracta Adagia: *Thessalorum moneta, commentum,* &c, *Thessala femina.*

15. Græcis etiam θυννίζειν est, & varia hinc Prouerbia: *Thunni in morem,* Æschylo apud Athenæum lib. VII. *Thunnicum Enthymema,* Luciano in Ioue Tragœdo. & de marina bęlua Aristot. C. Plinius, Ælianus, & Oppianus.

16. Ex

16. Θυμόσοφος.] Τοὺς ἐκ φύσεως ὀξυμαθεῖς καὶ εὐφυεῖς οὕτω ἐκάλουν.

16. Per se sapiens.] Dicitur qui à natura citò discit, præstantique est natura.

I.

17. ΙΠΠΑΡΧΟΥ τειχίον.] Οὗτος περὶ τὴν Ἀκαδημίαν * περιβαλλομένοις * τοῖς Ἀθηναίοις τέλος ἐπέθηκεν· καὶ ἐπὶ πολὺ τὴν οἰκοδομίαν αὐτοῦ παρεῖλκε, βουλόμενος πολλὰ ἐκλέγειν τὰ τέλη. ὅθεν ἐπὶ τῶν πολλὰ ἀναλώματα δεχομένων, ἀτελῶν δὲ μενόντων, εἴρηται ἡ παροιμία.

18. Ἱερὰ ἄγκυρα.] Τὴν ἐν τῇ νηῒ μεγίστην λέγουσιν ἱεράν· ταύτην εἰς τὴν θάλασσαν ῥίπτουσιν, ὅτε μέγιστος χειμὼν καταλάβῃ καὶ τελευταῖος. λέγεται γοῦν ἐπὶ τῶν ἐπιχείρημα μελλόντων ἐρεῖν πάντων μέγιστον.

I.

17. HIPPARCHI murus.] Hic cùm Academiam muro sepsisset, vectigal Atheniensibus imposuit, ductoque in longum tempus ædificio, plurima exigere studuit. Hinc tractum Prouerbium de ingentes sumtus facientibus, re interim infecta manente.

18. Sacra anchora.] Quæ in naui maxima est, eam sacram nominare soliti: quam in mare, exorta summa procella, & periculosa tempestate, iaciunt. Dictum itaque Adagium, quoties de ingenti rei cuiusque conatu loquimur.

K.

19. ΚΥΡΝΙΑ γῆ.] Κύρνος νῆσος ἄβατος τοῖς πλέουσι, διὰ τὰς συνεχεῖς λῃστείας τῶν ἐν αὐτῇ.

20. Κράδης ῥαγείσης.] Κράδη νῦν οὐχ ὁ σύκινος κλάδος, ἀλλ' ἡ ἄγκυρα, ἀφ' ἧς οἱ ὑποκριταὶ ἐν ταῖς τραγ-

K.

19. CYRNIA tellus.] Cyrnus insula ob crebra ibi latrocinia nauigantibus inaccessa.

20. Crada rupta.] Κράδη hîc non significat, vt aliàs, ramum ficulnum, sed vncum, ex quo pendunt actores in Tragicis

16. Ex Aristoph Νεφέλαις sumtum, Θυμόσοφός ἐστι φύσει, *Ingeniosus & sollers naturâ*, hoc est, ἐκ τοῦ ἰδίου θυμοῦ σοφός, καὶ οὐκ ἐκ μαθήσεως. vt vulgò dicitur, alium infusam, acquisitam alium habere scientiam. Oppositum fortè θυμοφθόρος, *animo pernitiosus*, videatur.

17. Locus deprauatus: vt leg. videatur βαλλόμενος τεῖχος. quod etiam expressi, ne hiulcus esset locus; Prouerbium habet & Diogenianus. Diuersum ab eo, quod è Zenobio adfert Chiliastes, *Hipparchion mutus*.

19. C. Plinio Cyrnus, quæ *Corsica* est hodie, & infamis adhuc improbis incolis & piraticis myoparonibus. Erasmus è Zenobio, vbi non comparet, legit alibi Κύρνεα ἄτη, sed corruptum apparet ἄτη ex γῆ, & prima vocali è superiore voce male repetita.

20. Κράδη καὶ κράδα ficum designat, auctore Hesychio, & Suida ex Aristophane, Nicandro, aliis, διὰ τὸ συνεχῶς κραδαίνεσθαι, *quòd vibretur assiduè*; Etymol. at hîc hamus pegmatis seu vncus est, vnde appensæ Deorum in Scenam inductorum imagines. Hinc & aliud Prouerbium: Θεὸς ἀπὸ μηχανῆς

gicis machinis Dei, quem inducunt, imaginem, vinculis ac fasciis alligatam. Vsurpatur ergo Prouerbium in eos qui derepentè apparent, & indecorè rem gerunt.

21. Cygnea cantio.] De morti vicinis dicitur. Ferunt enim cygnos morti vicinos suauè canere.

22. Cõmunia Mercurius.] Quòd furto sublata in medium conferret, vel quòd communis sit oratio.

23. Fumosus poeta.] Qui nihil conscribit illustre. Qualis lapis niger quasi fumo denigratus: &, *Fumida vitis*, quæ & nigra.

24. Etiam in Deorum concilio.] In eos qui supra modum accusant. Di-

καῖς μηχαναῖς ἐξαρτῶνται θεοῦ μιμούμενοι ἐπιφάνειαν ζωστῆρσι καὶ ταινίαις κατειλημμένην. λέγεται οὖν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν προφανέντων αἰφνιδίως καὶ ἀσχημονούντων.

21. Κύκνειον ᾆσμα.] Ἐπὶ τῶν ἐγγὺς θανάτου ὄντων. λέγονται γὰρ οἱ κύκνοι πρὸς τῇ τελευτῇ ᾠδικώτατοι γίνεσθαι.

22. Κοινὰ Ἑρμῆς.] Ἀπὸ τοῦ καταφώρια τάξαι τὸν Ἑρμῆν· ἢ ὅτι ὁ λόγος κοινός.

23. Καπνίας ποιητής.] Ὁ μηδὲν λαμπρὸν γράφων. καὶ οἷον ὁ καπνίας ὁ κεκαπνισμένος, καὶ κάπνιος ἄμπελος, ἡ μέλαινα.

24. Καὶ θεῶν ἀγορᾷ.] Ἐπὶ τῶν καθ' ὑπερβολὴν κατηγορούντων. εἴρηται

ται

χανῆς ἐπιφανείς. *Deus è machina apparens.* & Horatius in Arte:

Nec Deus intersit, nisi dignus vindice nodus
Inciderit. ——

Iulius Pollux Onomastici lib. IV. cap. XIX. de theatro agens: Ἡ μηχανὴ θεοὺς δείκνυσι, καὶ ἥρωας τοὺς ἐν ἀέρι Βελλεροφόντας, καὶ Περσέας· καὶ κεῖται κατὰ τὴν ἀριστερὰν πάροδον, ὑπὲρ τὴν σκηνὴν τὸ ὕψος. ὃ δὲ ἐν τραγῳδίᾳ μηχανή, τοῦτο ἐν κωμῳδίᾳ κράδη. δῆλον δὲ, ὅτι συκῆς ἐστι μίμησις. κράδην γὰρ τὴν συκῆν καλοῦσιν οἱ Ἀττικοί. *Machina Deos exhibet, heroes illos aëreos, Bellerophontem nimirum & Persea: & dicitur ad sinistrum introitum supra scenam altitudine extendi. Quod verò in Tragœdia machina, hoc in Comœdia cradę dicitur. Vnde constat ficum repræsentare. Ficum enim Attici* κράδην *nominant.* Hesychius: Κράδη συκῆ, κλάδος, καὶ ἀγκυρὶς ἐξ ἧς ἐνῆπτοντο οἱ ἐν ταῖς τραγικαῖς μηχαναῖς ἐπιφαινόμενοι. qui locus mutilus, vt illius pleraque: & plura è Zenodoto nescio quo (nec enim in nostro hodie comparet παροιμιογράφῳ) adfert Henr. Stephanus in Thesauro: Ἀγκυρίς, ἀφ' ἧς ὑποκριταὶ ἐν ταῖς τραγικαῖς σκηναῖς ἐξαρτῶνται θεοῦ μιμούμενοι ἐπιφάνειαν ζωστῆρσι ταινίαις κατειλημμένοι.

Noster verò paullò hęc melius extulit. Deriuata & hinc Adagia; Κραδοφάγος, qui & Συκοφάγος, *ficus vorans.* & Κραδηφορία. Plutarchus lib. IV. Sympos. de Iudæis differens: quasi *ramorum gestatio*, qualis festo τῶν βαΐων, exeunte nobis quadraginta dierum ieiunio. & Κραδηπῶλαι Eustathio in Hom. Odyss. ά.

22. Suidas sic extulit, Κοινὸς ὁ Ἑρμῆς, *Communis Mercurius*, quomodo Lucianus, Plutarchus, & alij. Fabulam habet lepidam Plato in Protagora, & vberius Aristides libro 2. aduersus Platonem pro Rhetorica, versam etiam ab Erasmo Chil. II. Cent. I. Adagio 85.

23. Prouerbia quoque, *Fumos vendere*, & *In fumos abire.* De Verconio Thurino fumis extincto, quòd verba dans fumos venderet, hoc elogio: *Fumo pereat, qui fumos vẽdidit*: refert Ælius Lampridius in Alexandri Augusti vita, & in Elagabalo, de eius farinæ hominibus vanis. Ceterùm ἄμπελος καπνίας est & apud Aristot. lib. IV. De generat. animalium, & Theophrastum lib. II. & V. Hist. plantarum, vbi *capniam* & *fumidam* reddidit Theod. Gaza, mediamque inter

ter

ται καὶ ἡ παροιμία, Ὅτι καὶ ἐν ἀγορᾷ θεῶν δυσφημήσειαν. Θεῶν ἀγορὰ, τόπος ἐν Ἐλευσίνῃ, εἰσίασι δ' εἰς αὐτὸν πάντες εὐφήμως.

25. Κινήσω τὸν ἀφ' ἱερᾶς.] Αὕτη ἐπὶ τῶν τὴν ἐσχάτην βοήθειαν κινούντων.

26. Καρικὸν θῦμα.] Ἐπὶ τῶν ἄσαρκα μέλη θυόντων. οἱ γὰρ ἱερουργοῦσι κύνα.

27. Κορδύλης οὐκ ἄξιος.] Κορδύλη πᾶν τὸ διεστραμμένον καὶ ἐξέχον λέγεται· καὶ περὶ τὸν ὦμον δεσμὸς, κορδύλη.

28. Κασσιωτικὸν ἅμμα.] Ἐπὶ τῶν σκολιῶν τοὺς τρόπους. ἀπὸ τῶν ἐν Πηλουσίῳ κασσιωτῶν τέχνην ἁμμάτων ἐπιτεχναζομένων.

29. Καθ' ἑαυτοῦ Βελλεροφόντης.] Βελλεροφόντης Πειρῆνα ἀνελὼν, εἰς Τίρυνθα φυγὰς ἐξ Ἄργους, παραγίνεται πρὸς Προῖτον. ὁ δὲ πέμπει πρὸς Ἀμισόδαρον διαβληθέντα ὑπὸ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, γράμματα ἔχοντα, ὥστε τὸν φέροντα κτεῖναι. ἦν δ' Ἀμισόδαρος Λύκιος.

ctum quoque sic Prouerbium: *Hic vir in Deorum etiam cœtu maledicat.* Erat & Athenis θεῶν ἀγορὰ locus in Eleusine, quem omnes benè precantes & ominantes ingrederentur.

25. Mouebo à sacra linea.] De iis qui ad extremam opem se recipiunt.

26. Caricum sacrificium.] De iis qui nuda carnibus membra immolant. Cares enim canem sacrificare soliti.

27. Cordyla indignus.] Κορδύλη contortum omne & eminens appellatur. itemque circa humeros vinculum.

28. Cassioticus nodus.] In eos qui sinistris sunt moribus iactatum, tractumque à Cassiotis Pelusio Ægypti vicinis, nodos dextrè nectere consuetis.

29. Bellerophontes contra seipsum.] Hic Pirenam cùm occidisset Argis, fugit Tirynthem ad Prœtum Regem: qui vxoris suæ calumnia circumuentum ad Amisodarum eum misit, datis ei litteris quibus, qui ferret, occideretur. Erat verò Amisodarus Lycius.

Belle-

ter albam & atram alij collocant. Sed de his Medicorum Rusticorumque filij disceptent, & ad Dioscoridem interpretes.

25. Siue τὸν κύβον, *talum*, exaudias, cum Desiderio; siue κάμηλον *funem nauticum* cum Suida, ducetur vel ab aleatoribus, vel à nautis tralatio. Pollux certè lib. IX. à tesserarum ludo tractum ait. Plutarchus aduersus Colotem Epicureum: Εὐθὺς οὖν τὸν ἀφ' ἱερᾶς κεκίνηκεν ὁ Κολώτης. *Statim Colotes à sacra mouit linea.* Idemque sæpè aliàs apud Erasmum Adag. 25. Centur. I. Plato lib. V. Legum: Καθάπερ πεττὸν ἀφ' ἱερᾶς. *Quasi à sacra excidens linea.* Theocritus in Bucoliastis: Καὶ τὸν ἀπὸ γραμμῆς κινεῖ λίθον. *A linea lapidem mouet.*

26. Suidas ἄσαρκα καὶ ἄβρωτα, nuda ossa, nec esui apta, idque ex Eunapio.

27. Aristoph: interpres initio Νεφέλων annotat Cyprios Κορδύλην vocasse τὸ περιείλημμα τῆς κεφαλῆς, *Capitis inuolucrum.* & in Eirenem: Ὑπόπτά εἰσι συγκύμματα ὄψεων καὶ κρούσματα, ἃ περ κορδύλας φασίν. Plura Cælius Rhodig. lib. XV. Antiq. lect. cap. 58.

28. Refertur & à Diogen. & Suida. Hesych. legit Κασσιωτικὰ ἱμάτια, pro quo tētabat Erasf. ἱμαντία, *loca Caßiotica.* Affinia sunt *Nodus Gordius & Herculeus.* & Suidæ κάθαμμα λύεις.

29. Suidas ita: Καθ' ἑαυτοῦ Βελλεροφόντης. de iis

Bellerophontes itaque ignarus litteras contra seipsum detulit.

ἀγνοῶν οὖν ὁ Βελλεροφόντης τὰ γεγραμμένα καθ' ἑαυτοῦ ἀπενήνεγκεν.

30. Iactabundus Maximus.] Hic Pompeij legatus fuit, quem Cypro & Sardiniæ præfecerat: at Iulio Cæsari ob fastum inuisus, occisus est. Dictum in eos qui supra modum sese efferunt.

30. Κομπᾶς Μάξιμος.] Οὗτος ὕπαρχος ἦν Πομπηΐου, πιστευθεὶς Κύπρον καὶ Σαρδώ. ἀγανακτήσας δὲ καθ' ἑαυτοῦ Καῖσαρ Ἰούλιος δι' ἣν εἶχεν ὑπεροψίαν, καθεῖλεν αὐτόν. λέγεται ἐπὶ τῶν ὑπὲρ τὸ δέον φρονούντων.

31. Æquales si sint calculi.] Ductum à iudiciorum suffragiis. Absoluuntur enim rei, cùm calculorum par est numerus.

31. Κἂν ἴσαι ψῆφοι γένωνται.] Ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς δικαστηρίοις ψήφων. ἀπελύοντο δὲ οἱ κρινόμενοι, ὅτε ἴσαι αἱ ψῆφοι ἐγένοντο.

32. Hirci Cilicij.] Pro pilosis & hirsutis. Tales enim in Cilicia: vnde &, *cilicia* dici cœpta [*vestimenta hirsuta.*]

32. Κιλίκιοι τράγοι.] Οἱ δασεῖς. τοιοῦτοι οἱ ἐν Κιλικίᾳ, ἀφ' ὧν τὰ Κιλίκια γίνεται.

33. Concham diducere.] De iis qui facilè quid agunt. Tale illud: *Concham diuisisti*, pro rem adæquasti.

33. Κόγχην διελεῖν.] Ἐπὶ τῶν ῥᾳδίως τι ποιούντων. Κόγχην διεῖλες, ἀντὶ τοῦ ἴσον ἐποίησας.

34. Conto nauigare.] Hoc est, decenter viuere.

34. Κοντῷ πλεῖν.] Ἐπὶ τοῦ πρεπόντως ζῆν.

35. Aries lasciuiens.] Plato Comicus pro magno dixit. ἀσελγὴς enim non modò lasciuũ, sed & magnũ significat, vt, *Ingens ventus*: meliùs tamen pro valétiore, & pro cornib⁹ petéte vsurpetur.

35. Κριὸς ἀσελγέστερος.] Πλάτων ὁ κωμικὸς, τὸν μέγαν φησί. τὸν γὰρ ἀσελγῆ οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ ἀκολάστου, ἀλλ' ἔστιν ὅτε καὶ ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἔταττον, ὡς Ἄνεμον ἀσελγῆ. ἄμεινον δὲ τὸν κρείττονα, καὶ τοῖς κέρασιν ἐξυβρίζοντα λέγειν.

36. Κρ-

de iis qui malum sibi accersunt. Aliter Zenobius commemorat: item Homerus vi. Iliad. eiusque interpretes, item Strabo, & Hyginus: Bellerum fratrẽ imprudens occidit, vnde illi nomen adhæsit, qui anteà Hippon dictus, Glauco Sisyphi filio natus. Prœti coniux *Antea* dicta, aliter Sthenobœa, Amphianactis siue Iabatis filia, quæ ad stuprum adolescentem cùm sollicitasset, repulsamque passa esset, amorem in odium hostile vertit, vt aliàs sæpè libidinosas egisse feminas, vt innocentes accusarent, variis exemplis declarat M. Antonius Muretus lib. I. Var. lect. cap. XII. pluraque adiecit Guiliel. Canterus lib. VI. Nouarum cap. II. Pro *Amisodaro* habet idem Zenobius *Iobateu*. vide & Apostolium in Παγάσου ταχύτερος. Simile verò exemplum in Sacris legitur litteris, 2. Regum XI. ver. 14. de Vriæ datis à Dauide litteris, quas hodieque Prouerbij vice vulgus vsurpat.

31. Cur absoluendi potiùs rei quàm condemnandi, disserit in Problematis Aristoteles, & hoc Adagio Erasmus.

32. *Cilicia* Suidæ dicta, τὰ ἐκ τῶν τριχῶν συντιθέμενα, *vestes ex pilis hirsutis composita.*

35. Hesychius eadem, & Suidas, qui ἀσελγόκερως legunt, pro *cornibus lasciuiente.* Erasmus.

36. Κρονικαὶ λῆμαι.] Ὡς τὸ, Χύτραις λημᾷν, καὶ κολοκύνταις. ἐπὶ τῶν ἀμβλυωπούντων.

37. Κρόνου πυγή.] Τὸ ἀρχαῖον καὶ ἀναίσθητον.

38. Κυλλοῦ πήραν.] Κυλλοὺς Ἀττικοὶ καὶ ἐπὶ τῶν ποδῶν, καὶ ἐπὶ τῶν χειρῶν ὁμοίως λέγουσιν. οἱ δὲ Κύλλον φασὶ, βαρυτόνως. ἐπὶ τῶν τὴν φύσιν βιαζομένων ἐξ ἐπιτεχνήσεως. ἔτι δὲ τόπος ἐν Ἀττικῇ Κύλλου πήρα, ἐν ᾧ καὶ κρήνη· πίνουσι δὲ ἐξ αὐτῆς αἱ στεῖραι, καὶ συλλαμβάνουσιν.

39. Κακὴ προδοσις.] Ἐπὶ τῶν [ἐρωμένων λέγεται] τῶν] μετὰ τὴν μίξιν τὸν συγκείμενον κομιζομένων μισθόν.

40. Κλειτοριάζεις.] Ἐπὶ τῶν παιδεραστῶν φασὶ ταύτην τετάχθαι. ἄλλοι δὲ περὶ τῶν πρὸς τὰ γύναια ἀκολάστων.

41. Κακοὶ μὲν θρῖπες, κακοὶ δὲ ἶπες.] Θρῖπές εἰσι θηρία διὰ ξύλα ἐσθίοντα· ἶπες δὲ κέρατα λυμαίνονται. ἐπὶ τῶν ἑκατέρωθεν ὁμοῦ βλαπτόντων ἡ παροιμία.

36. Saturniæ lemæ.] Quale illud: *Ollarum aut cucurbitæ instar lippire.* Dictum in cæcutientes.

37. Saturni podex.] De re antiqua & insipida.

38. Claudi mantica.] Atticis κυλλὸς manibus pedibusq; mutilum sonat. κύλλος etiam tono in primam reducto effertur. Prouerbium de iis iactatum, qui arte quadam vim naturæ adferunt. Locus ad hæc in Attica Cylli pera, in quo etiam fons est, vnde steriles cùm biberint, mox concipiunt.

39. Mala proditio.] De iis dicitur, qui mercedem post coïtionem accipiunt.

40. Κλειτοριάζεις.] In nimis libidinosos iactatum. Quidam etiam in nimis mulierosos dictum putant.

41. Malæ & teredines, malæ & scolopendræ.] Illi vermes ligna rodunt; hi verò cornua lædunt. De iis itaque Adagium dicitur, qui vtrimque lædunt.

42. Ceria

Erasmus, vt nihil sit à propria notione recedendum, de vento agitato ac vagando lasciuiente, dici posse arbitratur.

36. Aristophanis est in Nebulis, Λημᾷς κολοκύνταις, hoc est, *Lemas in oculis habes maximas cucurbitarum instar.* Et in Pluto: Ὦ Κρονικαῖς γνώμαις λημῶν τε τὰς φρένας ἄμφω. *O mente rapti, ô cæcus mentes.* Vide Scholia Gr.

37. Diogenianus & Suidas κρέας addunt: explicantque, etsi id inficietur Erasmus, de carnibus vetulis & insipidis.

38. Suidas ampliùs, Atticæ esse locum iuxta Hymettum, in quo & Veneris fanum sit, & fons limpidus, quo quę biberint mulieres (quod dictu est incredibile) conciperentur. Hesychius ex Aristophane in Centauris, Suidas ex Cratino in Mollibus explicant Adagium, & Erasmus *Manci pera* Adag. 41. Chil. IV. Cent. VI. Vulcani quoque epitheton est Κυλλοπόδης. Vide Homerum, & Epitheta.

39. Habet & Diogenianus, vnde hîc glossema sustuli, ἐρωμένων λεγέται: quod aliò pertinens hîc intrusum. Augusti est apud Plutarchum Apophthegma: Ἐγὼ προδοσίαν φιλῶ, προδότας δ' οὐκ ἐπαινῶ.

40. Hesychius & Suidas Κλείτορις quid sit explicant.

41. Θρὶψ vermiculus est ligno innascens, etsi Gaza *tineam* reddidit apud Theophrast. lib. V.

42. Cerina mors.] Cænias Crotone tyrannidem instituens Apollinem super imperio consuluit, à quo responsum tulit: *Cerina te manet mors.* Mox ex Thuria iuuenes duo visi litteras tradiderunt, quas resignatas dum legeret, ab illis interimitur.

43. Colophonia insolentia.] Hi ob diuitias elati visi sunt contumeliam facere, & Smyrnam suffragio suo in Panionio iuuabant. Vnde & illud manauit Prouerbium, *Colophonem addidisti.*

44. Cyprius bos.] In excrementis vescentes resque nihili iactatum. Tales enim Cyprij boues.

45. Contra se puluerem metit.]

46. Aquæ inscribere.] De iis qui ea quæ fieri nequeunt aggrediuntur.

47. Canis Acalanthis.] Athenis hic erat clarus hoc nomine canis. Fertur verò Parœmia de iis qui præ nimia festinatione res à se inchoatas imperfectas relinquunt: vt ille, immò omnes canes imperfectos pariunt.

42. Κήρινος θάνατος.] Καινίας ἐν Κρότωνι τυραννίδα κατασκευασάμενος, περὶ τῆς ἀρχῆς ἀνηρώτα τὸν θεόν. ὁ δὲ ἀνεῖλε, ὡς κήρινος αὐτὸν ἀναμένει θάνατος. ἐκ δὲ τῆς Θουρίας δύο νεανίσκοι ἐπέστησαν γραμματίδιον ἀναδιδόντες, ἐν ὅσῳ δὲ λύων τοῦτο ἀνεγίνωσκε, ὑπ' αὐτῶν ἀνῃρέθη.

43. Κολοφωνία ὕβρις.] Ἐπεὶ δοκοῦσιν ὑπὸ πλούτου ἐπαρθέντες ἐξυβρίσαι, καὶ Σμύρναν τῇ τούτων ψήφῳ κεχρῆσθαι εἰς τὸ Πανιώνιον. ἀφ' οὗ καὶ ἡ, Τὸν κολοφῶνα * ἐπῆλθε, παροιμία.

44. Κύπριος βοῦς.] Ἐπὶ τοῦ κοπροφάγου καὶ εἰκαίου τάττεται. τοιοῦτοι γὰρ οἱ Κύπριοι βόες.

45. Καθ' ἑαυτοῦ τὴν κόνιν ἀμᾶται.]

46. Καθ' ὕδατος γράφειν.] Ἐπὶ τῶν ἀδυνάτοις ἐπιχειρούντων.

47. Κύων Ἀκαλανθίς.] Κύων ἦν ἐν Ἀθήναις ἐπίσημος οὕτω καλουμένη. λέγεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν διὰ σπουδὴν ἀτελέστατα καταλιμπανόντων τὰ ὑπ' αὐτῶν πραττόμενα. ἐπεὶ κἀκείνη, μᾶλλον δὲ πᾶσαι κύνες ἀτελέστατα κύουσι.

48. Κἂν

---

lib. v. Hist. plantarum. Ἲψ verò cornibus & vitibus infestus est. Scolopendram alij nominant. Homer. Odyss. φ. ver. 395. Μὴ κέρα ἶπες ἔδοιεν ἀποιχομένοιο ἄνακτος. Græcis etiam ἴψαι est *lædere*, teste Etymologico Gr. Sequenti Prouerbio ὁ δὲ ἀνεῖλε malui quàm ἀνεῖπε, quod est præconij, illud verò oraculi proprium.

43. Pro ἐπῆλθε repono ἐπέθηκες, vt infrà in Τὸν κολοφῶνα ἐπέθηκες: vbi duo rursum malè confusa sunt Adagia. Respexit ad hanc historiam (etsi id fugit interpretes) Theognis ver. 1100.

Ὕβρις καὶ Μάγνητας ἀπώλεσε καὶ Κολοφῶνα,
Καὶ Σμύρνην, πάντως Κύρνε καὶ ὔμμας ὀλεῖ.
Nequitia euertit Magnetas cum Colophone,
Smyrnam etiam, quæ nos mox dabit exitio.

Vide Erasmum Adag. *Colophonium suffragium*, & *Colophonia ferocitas*, & Suidam in Μαγνήτων κακά.

45. Prouerbia vide: *Vt sementem feceris, ita & metes*: quod & in Sacris litteris frequens est. &, *Miseram metis messem.* Κόνις an κονὶς hîc incertum. illud lentem, hoc puluerem notat teste Ammonio, aut Cyrillo.

47. Πᾶσαι κύνες. vnde & Prouerbium natum: Ἡ κύων σπεύδουσα τυφλὰ τίκτει. *Canis festinans cæcos parit catulos.*

48. Aristo-

48. Κἂν ἀπὸ νεκροῦ φέρειν.] Ἐπὶ τῶν ἀποκερδαινόντων τὰ τῶν πάντων ἢ καὶ τὰ τῶν τεθνεώτων.

49. Καὶ γὰρ Ἀργείους ὁρᾷς.] Αὕτη Σοφόκλειος. πεποίηται γὰρ Ἐριφύλη πρὸς Ἀλκμαίωνα λέγουσα, Καὶ γὰρ Ἀργείους ὁρῶ. εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν ἐκτεταμένως πρὸς ὁπουοῦν βλεπόντων καὶ καινὸς καταπλησίαν τι δοκούντων ὁρᾶν. οἱ δὲ ἐπὶ τῶν εἰς κλοπὴν ὑπονοουμένων. κωμῳδοῦνται γὰρ Ἀργεῖοι ἐπὶ κλοπῇ, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐχρήσατο.

Λ.

50. ΛΕΒΗΡΙΔΟΣ τυφλότερος.] Τὸ τοῦ ὄφεως δέρμα φασὶ Λεβηρίδα. ἕτεροι δὲ τὸ τοῦ κυάμου λέπισμα.

51. 52. Λερναία χολή· καὶ, Λέρνη κακῶν.] Διὰ τὸ τοὺς Ἀργείους τὰ καθάρματα εἰς αὐτὴν βάλλειν· ἢ διὰ τὸ τὸν Δαναὸν ἐκεῖ τὰς τῶν Αἰγυπτιάδων κεφαλὰς καταθέσθαι· ἢ ἀπὸ τῆς ὕδρας τῆς πολυκεφάλου ἐν αὐτῇ γινομένης.

48. Vel à defuncto vectigal auferre.] De quauis ex re lucrum captante, etiam à mortuis.

49. Etenim Argiuos vides.] Prouerbium est Sophocleum. Inducit enim Eriphylem cum Alcmęona sic loquentem: *Argiuos etenim video.* Vsurpatum autem in iis qui intentè quid considerant, & quod placet cum stupore suspiciunt. Alij de iis vsurpant, qui de fraude suspecti sunt. Argiui enim furacitatis notantur, atque adeò à Sophocle traducuntur.

Λ.

50. CÆCIOR leberide.] Serpentis exuuias Leberida Græci nominant. Alij fabæ corticem esse dicunt.

51. 52. Lernęa bilis: &, Lernæum malum.] Dicuntur Prouerbia, quòd sordes ac purgamenta in eam paludem mitterent Argiui: vel quòd Danaus eò capita Ægyptiadum proiecit: vel denique quòd multorum capitum hydra ibi sit nata.

53. Albus

48. Aristotelis est libro II. Rhetor. ad Theodectem. Habent alij φερολογεῖν, exstatque Senarius:

Αἰτεῖν καὶ τοὺς ἀνδριάντας ἄλφιτα.
Ipsis farinas poscit à statuis simul.

Notum de Vespasiano Imp. è lotio vectigal exigente, ac dicente illud Prouerbiale apud Tranquillum & Iuuenalem:

—*Lucri bonus est odor ex re Qualibet.*

49. Habet Prouerbium Suidas, & ex eo Desiderius Chil. IV. Centur. I. Adagio 2. Ille hîc ἀπηκτικῶς rectiùs legit: hic ab Oreste furiis agitato Prouerbium deriuari coniicit: veriùs tamen à Sophocle in ea quæ fortè intercidit, Tragœdia.

50. Addit Suidas: *Leberide nudior.* item, *Cindalo & pistillo nudior.* quia κίνδαλος auicula est carne tenui, & leuis. Leberidem quoque pauperem quemdam fuisse. σύφαρ etiam pellis illa, serpentis exuuiæ dici solitæ, vt ad Zenobium notabamus.

51. 52. Strabo lib. VIII. Geogr. & Zenobius. Sic Hesychius theatrum Λέρνην θεατῶν *spectantium colluuiem* nominat. De *Lernæa bili* nihil sanè Erasmus. Fortè dicta quòd Herculi bilem mouerit Lernææ serpentis repullulantibus idemtidem capitibus, laboribusque continuis renascentibus, quibus eum hera Iuno assiduè exercitum habuit. Certè Aristophanes in Vespis, & ex

53. Albus calculus.] De iis qui fauſtè viuunt aut infauſtè.

54. Lemnia manu.] Hoc eſt, crudeli ac nefaria. Tractum ab illorum inſulanorum improbitate.

55. Fera Libyca.] De variis & immutatis monſtris dictum. Ferunt enim cùm aquis Africa careat, varias inter ſe feras conuenire ſolitas, & inuicem ineundo, monſtroſa hinc & alibi non viſa gigni animantia.

56. Lapidem decoquis.] In eos dictum, qui quæ fieri nequeunt, temerè aggrediuntur.

57. Lapidum libamina.] Argentum nimirũ & aurũ. Sic enim Euripides: *Albos habẽtes lapides mirè ſuperbiunt.*

58. Lydus in meridie.] Quandoquidem illo ferè tempore caprarij libidinosè laſciuiunt. Affine illi Adagium eſt: *Caprarius in æſtu, vel herba.*

59* Lycæus.] Apollinis epitheton: itemq; locus vbi fontes manant quà vini quà mellis: in quos animalia contingit inſilire, & iaculis configi.

53. Λευκὴ ψῆφος.] Ἐπὶ τῶν εὐδαιμονέστερον ἢ δυστυχῶς ζώντων.

54. Λημνία χειρί.] Ὠμῇ, παρανόμῳ, ἀπὸ τῆς παρανομίας αὐτῶν.

55. Λιβυκὸν θηρίον.] Ἐπὶ τῶν ἐξηλλαγμένων. φασὶ γὰρ, ἀνύδρου τῆς Λιβύης οὔσης, εἰς ἓν συνέρχονται παντοδαπὰ ζῶα· εἶτα ἀλλήλων ἐπιβαίνοντων ἐξηλλαγμένα καὶ σύμμικτα ἀποτελεῖται ζῶα.

56. Λίθον ἕψεις.] Ἐπὶ τῶν ἀδυνατόν τι κατεργάζεσθαι ἐπιχειρούντων.

57. Λίθων χοαί.] Ἄργυρος καὶ χρυσός. καὶ γὰρ Εὐριπίδης·

Λευκοὺς λίθους ἔχοντες αὐχοῦσι μέγα.

58. Λυδὸς ἐν μεσημβρίᾳ.] Ἐπειδὴ ἐν ταύταις τῆς ὥραις αἱ αἰπόλοι ἀκολασαίνουσιν. ἔστι δὲ παραπλήσιος τῇ, Αἰπόλος ἐν καύματι, ἢ ἐν βοτάνῃ.

59. * Λύκειος.] Ἀπόλλωνος ἐπίθετον, καὶ τόπος ἐν ᾧ κρῆναι ἀνεδόθησαν, ἡ μὲν οἴνου, ἡ δὲ μέλιτος· ἐν αἷς συνέβαινε τὰ ζῶα προσιζάνειν καὶ τοξεύεσθαι.

60. Λύκος

& ex illo Ariſtides, habent Ἡρακλέους ὀργήν. Philo verò Iudæus Ἡρακλικὸν ἀπλμίαν, vt hîc Ἡρακλεία ὀργὴ leg. fortè videatur.

53. Addendum Adagio videtur ex interpretatione ἢ μέλαινα, vt in Suida. vel, vt in Apoſtolio, omittendum ἢ δυστυχῶς.

54. Ita quoque *Lemnium obtutum*, Λήμνιον βλέπειν, Prouerbij ſpecie Euſtathius vſurpat ad Iliad. ά. Homeri, pro δεινὸν καὶ πυρώδες βλέπειν. De illorum ſanguinaria immanitate Herodotus in Erato; vnde & Prouerbiũ *Lemnium malum.* Ignem ibi primùm ferunt repertum, artemque & officinas ferrarias, quò & delapſus Vulcanus artem exerceret, claudus ille Deus. Vide Heſych. in Λημνίοις.

55. Paucis immutatis eadem in Suidæ collectaneis.

56. Ariſtophanis eſt in Comœdia, cui titulus Σφῆκες: Λίθον ἕψεις ἔλεγεν. *Lapidem inquit elixas.* Addo equidem Platonis locum in Eryxia: Καταμαθὼν δὲ αὐτὸν ἐγὼ ὅτι ἴσον ἂν πεῖσαι, ὅσον ἂν τὸ λεγόμενον, λίθον ἑψῆσαι. *Cognito tale quid eſſe illi perſuadere, quale quod dici vulgò aſſolet, lapidem decoquere.*

58. Suidas idem: ſed de Lydis, quod de caprariis noſter, extulit. de vtriſque Zenobius, & Eraſmus diuersè. Vide & Λυδιάζειν, & Λυδὸς καπηλεύει. *Lydus cauponatur.* Et, *Lydi mali, ſecundi Aegyptij, tertij Cares.*

59. Nihil ſimile Adag. itaq aſteriſco notaui.

60. Sui-

60. Λύκος ἔχανεν.] Ἐπὶ τῶν ἐλπιζόντων μὲν χρηματιεῖσθαι, διαμαρτανόντων δὲ τῆς ἐλπίδος.

61. Λευκώλενον λῖνον κερδῶν γαμεῖς.] Κατὰ τῶν ἐπὶ κέρδει γαμούντων τὰς αἰσχρὰς, ἢ τὰς γεγηρακυίας.

62. Λοκρικὸς βοῦς.] Ἐπὶ τῶν εὐτελῶν. Λοκροὶ γὰρ ἀποροῦντές ποτε βοῶν πρὸς δημοτελῆ θυσίαν, ὑποθέντες ξύλα μικρὰ, καὶ σχηματίσαντες βοῦν, οὕτως δὲ θεῖον ἐθεράπευσαν.

63. Λόγοισιν Ἑρμόδωρος ἐμπορεύεται.] Ἀκροατὴς ὁ Ἑρμόδωρος ἐγένετο Πλάτωνος, καὶ τοὺς ὑπ' αὐτοῦ συντεθειμένους λόγους εἰς Σικελίαν κομίζων ἐπώλει. ὅθεν ἡ παροιμία.

64. Λυγκέως ὅμοιος.] Οὗτος ὀξυδερκέστατος γέγονεν, ὡς τὰ ὑπὸ γῆν ὁρᾶν.

65. Λέοντα ξυρᾶν.] Ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτῶν τι ποιούντων.

66. Λημᾶν χύτραις ἢ κολοκύνταις.] Ἐπὶ τῶν ἄγαν ἀμβλυωπούντων. ἀποσκώπτουσι δὲ αὐτὰ . . . . καὶ ἰσαζούσας χύτραις.

60. Lupus hiat.] De sperantibus quidem diuitias, spe verò frustratis.

61. Album linum lucro ducis.] In eos qui lucri gratia deformes ducunt vxores, aut vetulas.

62. Locrensis bos.] De vili re ac modica. Locrenses enim publicè sacrificaturi, & boue carentes, paruis compositis lignis ad bouis simulacrum rem sic diuinam fecerunt.

63. Orationibus negotiatur Hermodôrus.] Platonis hic fuit auditor, ab eoque compositas orationes in Siciliam venales tulit. Hinc natum Prouerbium.

64. Lynceo similis.] Acutissimo hic fuit adspectu, vt & ea quæ sub terra erant cerneret.

65. Leonem tondere.] Qui quod sibi noxium sit, agit.

66. Ollis aut cucurbitis lippire.] In cæcutientes iactatum, scommate quodam. . . . .

67. Quer-

60. Suidas ad eumdem modum, qui pòst non longè Æliani locum subiicit, in quo illud occurrit venustum: Ἵνα μὴ αὐτὸς ὄφλῃ γέλωτα ἄλλοις, ἀλλ' ἐκεῖνοι αὐτῷ. *Ne aliis risum ipse deberet, sed sibi alij.* Qua Ἑλληνικῇ φράσει dixit & Flaccus: *Tu nisi ventis debes ludibrium.* & Terentius alibi, vt in Obseruationum libris docui.

61. Refert & Diogenianus, legitque vna voce κερδογαμεῖς.

63. Respexit huc M. Tullius lib. XIII. Epist. XXI. ad Attic. *Hocne Hermodorus quidem faciebat, is qui Platonis libros solitus est diuulgare: ex quo,* λόγοισιν Ἑρμόδωρος. Cui si ἐμπορεύεται adiicias, Senarius erit trimeter, quem sic diuerso paullulùm sensu reddidit Desiderius:

Sunt Hermodori verba mercimonium.

Hinc & λογέμποροι, qui verba venderent linguamque haberent venalem.

66. Hiatus hîc erat in membranis Vaticanis. Affine suprà Adagio 36. *Saturniæ lemæ*, ex Aristophanis Pluto. Lucianus in Timone: Λημᾷς καὶ ἀμβλυώττεις πρὸς γινόμενα. *Ad ea quæ geruntur calgas & lippis.*

67. Singu-

M.

67. QVERCVS flagitium.] Apud Euripidem in Erechtheo, obscurè quis contra Thebanorum scelus dixit, in Dodonæum oraculum commissum: vnde & alterum natū est Prouerbium: *Bœotis vaticinare.* Impiè enim feminam sacerdotem Apollinis in feruentem lebetem Dodonæ miserunt, quòd amore cuiusdam oraculum consulentis capta esset.

* Medimn⁹, mēsura est chœnicū 48.

68. Mus picem gustat.] In eos qui nuper malè quid agere aggressi sunt. Alij sic: *Quanta mus apud Pisam?*

69. In tesseris Midas iact⁹ prosperrimus.] Iactus vocabulū est Midas, cuius etiā Eubulus in Aleatorib⁹ meminit.

70. Furor est non omnibus idē.]

M.

67. ΜΙΑΣΜΑ δρυός.] Παρ' Ευριπίδῃ ἐν Ἐρεχθεῖ αἰνιττόμενον τὸ Θηβαίων παρανόμημα, εἰς τὸ ἐν Δωδώνῃ μαντεῖον, ἀφ' οὗ καὶ παροιμία, Βοιωτοῖς μαντεύσαιο. ἠσέβησαν γὰρ εἰς τὴν ἱερείαν ἐμβαλόντες αὐτὴν εἰς τὸν ἐν Δωδώνῃ λέβητα ζέοντα, ἐρωτικῶς διατιθεῖσαν εἰς ἕνα τῶν θεωρῶν.

* Μέδιμνον, μέτρον χοινίκων μη.

68. Μῦς πίττης γεύεται.] Ἐπὶ τῶν νεωστὶ κακῶς πραττόντων. τινὲς δὲ οὕτω γράφουσι, Ὅσα μῦς ἐν πίττῃ.

69. Μίδας ἐν κύβοις εὐβολώτατος.] Βόλου ὄνομα ὁ Μίδας, οὗ καὶ Εὔβουλος ἐν Κυβευταῖς μέμνηται.

70. Μανία οὐ πᾶσιν ὁμοία.] Τῶν μανιῶν,

---

67. Singulare Adagium. nec enim alibi lectum. ἐν Ἐρεχθεῖ vinctam dictionem segregaui. intercidit ea Tragœdia, vt pleraſq; illius amissas catalogo obseruaui. Meminit frequenter Stobæus in Gnomis & Stephanus in Αἰθίοψ. ac Plutarchus in Parallelis minoribus cap. XL. & alij. Alterum, *Bœotis vaticinare*, est in Zenobio nostro, & Chiliaste Erasmo Chil. II. Cent. III. Adag. XL. Extrema deprauata sunt, opemq; cod. antiqui efflagitāt. Tantùm pro θεῶν lego θεωρῶν, ex auctoritate Zenobij Cent. II. Adag. 84.

* Μέδιμνον.] Corruptum & hoc, ac mutilum, auulsum fortasse ab Adagio, quod in Suidæ est Collectaneis: Μεδίμνῳ ἀπομέτρω παρὰ τοῦ πατρὸς ἀργύριον. *Patris medimno argentum dimetior.* Emendaui autem audaci coniectura μη ex μέν. Tot enim chœnicas XLVIII. Medimnus continebat, secundùm Nicandrum Atticistam. Tu lege Georgium Agricolam de Ponderibus & Mensuris.

68. Pro his κακῶς πραττόντων Suidas habet, ἀπολλαττόντων μετὰ κόπου: *De iis qui nuper defessi recedunt.* Memoratque & alterum illud de Pisa vrbe Prouerbium, affini voci πίσσης, quæ *picem* significet: vt à pugile Tarentino, *Mure* appellato, originem deriuet. Refert & Diogenianus. Herodotus quoque lib. I. Musarum, muris in pice deprehensi meminit. Theocritus Idyllio XIV.

Νῦν δ' ποθ' ὡς μῦς, φαντὶ Θυώνιχε, γεύμεθα πίσσας. De Pisa autem vrbe Steph. Strabo, & Plutarch. lib. V. Symposiacῶn.

69. Vatic. codex rectè εὐβολώτατος, & Senarij lege astrinxit Desiderius: Μίδας γὰρ ἐν κύβοισιν εὐβολώτατος: non εὐβουλότατος, vt anteà malè editum: decepto fortè imperito librario, quòd hîc *Eubulus* citaretur. De cuius *Aleatoribus* dramate, Athenæus libro XI. pag. 232. Basil. Iactus quoque felix Græcis erat *Veneris, Herculis*, aliorumque, in Plauto.

70. Prouerbij meminit & Diogenianus Centuria VI. Platonis autem locus est in Phædro, seu de Pulchro: item in Apologia Socra-

μανιῶν, ὥς φησι Πλάτων, αἱ μὲν ἄτοποι, ὡς αἱ τῶν παραπαιόντων· αἱ δ' ἀρετῆς καὶ εὐχῆς ἄξιαι, οἷαι τῶν ποιητῶν καὶ χρησμολόγων.

71. Μαγὶς καὶ Θίμβης.] Ταῦτα ὀνόματά εἰσι Φρυγικά. διὸ καὶ ἐπιφωνεῖται εἷς Μαγὶς ἐν Φρυγίᾳ. τὸν δὲ Θίμβιν ὁ Μένανδρος συνεχῶς Τιβίον ὀνομάζει, καὶ ὅλη ἡ Φρυγία Τιβία καλεῖται.

72. Μὴ παιδὶ μάχαιραν ὑποτίθει.] Μὴ τοῖς ἀπείροις ἐγχειρεῖν πείρας δεόμενα πράγματα. μὴ πῶς καθ' ἑαυτῶν αὐτὰ χρήσωνται· καὶ γὰρ οἱ παῖδες ἑαυτοὺς πολλάκις μαχαίραις πλήττουσιν.

73. Μέχρι τῶν ἀμφωτίδων.] Ἐπὶ τῶν ἄγαν πεπληρωμένων μέχρι τῶν ὤτων.

74. Μετὰ Μουσῶν.] Ἐπὶ πεπαιδευμένου.

Furentium, vt asserit Plato, alij absurdi sunt, vt delirantes: alij laude digni & voto, qualis est Poëtarum furor & vaticinantium.

71. Magis & Thimbes.] Sunt hęc Phrygum vocabula. vnde dici cœptum: *Vnus est in Phrygia Magis.* Thimbem verò Menander Tibion perpetuò nominat; vniuersaque adeò Phrygia Tibia est dicta.

72. Ne puero gladium.] Suadet ne rerum inexpertis ea committas negotia, quæ vsum requirant, ne contra se ipsi abutantur. Pueri enim cultro seipsos sæpè lædunt.

73. Vsque ad inaures.] In eos qui supra modum ad aures vsque sese ingurgitant.

74. Cũ Musis.] De eruditis dictũ.

75. Nun-

Socratis sic ait: Ἔγνων οὖν αὖ καὶ περὶ τῶν ποιητῶν ἐν ὀλίγῳ τοῦτο, ὅτι οὐ σοφίᾳ ποιοῖεν, ἀλλὰ φύσει τινὶ καὶ ἐνθουσιάζοντες, ὥσπερ οἱ θεομάντεις καὶ οἱ χρησμῳδοί. *Didici itaque & de poëtis, vt vno absoluam verbo, eos non sapientiæ vi id agere quod agant, sed naturæ quodã impetu, & diuinæ cuiusdã conciliationis furore, vt vates diuino instinctu vaticinantes, & fatidici.* Meminit & in Ione p. 533. & 534. edit. Henr. Steph. sed respexit hîc locum qui est in Phædro, vbi de Μαντικῇ, quæ priùs sit Μανικὴ dicta, & tertiam faciat mentis excessioné, à Musis immissam poëtis, innumerabilia antiquorum facta illustrantem. pag. 244. & 245. Quem locum expressit & M. Tullius lib. II. de Oratore: *Sæpè*, inquit, *audiui Poëtam bonum neminem (id quod à Democrito & Platone in scriptis relictum esse dicunt) sine inflammatione animorum existere posse, & sine quodam afflatu quasi furoris.* ἄνευ ἐνθουσιασμοῦ. Et in ea pro Archia poëta: *Poëtam natura ipsa valere, & mentis viribus excitari, & quasi diuino quodam spiritu afflari. Quare suo iure noster ille Ennius sanctos appellat Poëtas, quòd quasi Deorum aliquo dono atque munere commendati nobis esse videantur.* Græci ἐνθουσιασμὸν furorem illum poëticum nominant. Naso non semel:

Est Deus in nobis, agitante calescimus illo:
Sedibus æthereis spiritus ille venit.

71. Scriptum initio erat Μαὶς sine γ. Μαγὶς, ἴδιος Polluci frequens, pro μάκτρᾳ, id est, vase subigendæ massę apto, quæ *arca panaria* vulgò. & sic ferè Etymologista. Offam interdum significat: panem quoque, quem in Trophonij specum ingredientes ferebant. Hesychius. Sed Μάνης, vel Μάνες hîc leg. videri monuit Th. Canterus V. C. Τιβία Suidæ tota Phrygia; eius mons Τίβειον Stephano. Lege Ortelij Thesaur. Geogr.

74. Cum Musis.] Addit Suidas, dici etiam de inerudito eruditis familiariter vtente, & cum gestu esse pronuntiandum. Diogen. quoque ampliùs: *Cum Musis corydus*: de indoctis cum eruditis versantibus.

75. Nuntius eſt res magna bonus.] De iis qui læta nuntiant.

76. Lauro viridi incenſa magis crepat.] In valdè vociferantes iactatū.

77. Pulcrum ferunt cum ſtultis ſtultum degere.] Mores ait congruere oportere.

78. Ne temerè Abydum.] Exaudiendum, nauiges, aut eas: dictum de periclitantibus.

79. Malum benè ſitum ne moueto.] In eos qui mala ſibi imprudenter accerſunt.

80. Nil citra bouem optaueris.] Hortatur ne votis tantùm cuncta gerantur à ſola Deorum ſpe ſubnixis; ſed & agendum per ſe aliquid.

81. Neque natare, neque litteras nouit.] In prorſus indoctos iactatum. Athenienſes enim pueros iam inde à teneris & litteras docebant & natare.

82. Nemo Megarenſiū ſapientior euadat.] In inſipidos per iocū iactatū.

75. Μέγα πἄγγελος ἐσθλός.] Ἐπὶ τῶν ἀγαθὰ ἐπαγγελλόντων.

76. Μείζονα βοᾷ δάφνης χλωρᾶς καιομένης.] Ἐπὶ τῶν μέγα βοώντων.

77. Μετὰ νοσούντων μαίνεσθαί φασι καλόν.] Ὅτι χρὴ συνεξομοιοῦσθαι.

78. Μὴ εἰκῆ τὴν Ἄβυδον.] Λείπει τὸ, παρὰ πλεῖν, ἢ διαφοιτᾶν. λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν παρὰ κινδυνευόντων.

79. Μὴ κινεῖν κακὸν εὖ κείμενον.] Ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς ἐξ ἀγνοίας πράγματα ἐγλεγόντων.

80. Μηδὲν κατὰ βοὸς εὔξῃ.] Ὑποτίθεται μὴ πάντα ἐπ' εὐχαῖς ποιεῖσθαι τὴν περὶ θεῶν ἐλπίσιν, ἀλλὰ πράττειν καὶ δι' ἑαυτῶν.

81. Μήτε νεῖν, μήτε γράμματα.] Ἐπὶ τῶν παντάπασιν ἀμαθῶν. παρὰ γὰρ Ἀθηναίοις εὐθὺς ἐκ παίδων γράμματα, καὶ κολυμβᾷν ἐδιδάσκοντο.

82. Μηδέποτε μηδεὶς γένοιτο Μεγαρέων σοφώτερος.] Ἐπὶ τοῦ ἀναισθήτου χαριεντιζόμενοι τοῦτ' ἔλεγον.

83. Μὴ

78. *Abydus* Helleſponti vrbs, calumniarum nomine audiit malè. Steph. περὶ πόλεων Prouerbium ſic extulit: Εἰ μὴ δ' εἰκῆ Ἄβυδον πατεῖν. Alcibiadem refert Athenæus lib. XII. Δειπνοσοφ. aditâ bonorum hereditate Abydum delatum, luxu deliciisque ibi corruptum. Affine autem huic:

Non cuiuis homini contingit adire Corinthum.

80. Habet & Diogenianus, quæque ibi notabam. Suidas verò alio ſenſu, explicatq; totidem verbis: Μὴ πάντα κατὰ βοὸς ἕξεις. German. interpres: *Non omnia contra bouem habebis.* Rectiùs Iunius Cent. V. Adagio 50. *Non omnia per bouem obtinebis.* allatis ex Æſchylo Tragico in eamdem ſententiam pluribus. Deſiderius verò ex Diogeniano: Μὴ κατὰ βοὸν εὔχου. atque exponit: *Ne contra bouem opta.* Chil. II. Centur. IX. Adag. 83. Quanta hîc meherclè varietas? Reſpexit eôdem Iulius Pollux lib. I. Onomaſtici cap. XXIV. De accedentibus ad Deos: pag. 8. ver. 40. Εὔχεσθαι κατὰ βοός. Aliud verò μετὰ φωνῆς εὔχεσθαι, apud Clementem Alexandr. lib. IV. extremo. Geminum videatur illi Adagio Varroniano lib. I. Rei ruſticæ: *Dÿ facientes adiuuant.* Etſi non me fugiat de ſacrificiis ab aliis dictum videri, vt Maronianum illud:

Cùm faciam vitulâ pro frugibus, ipſe venito.

Homericū quoque Ὀδυσ. γ'. v. 27. hoc laudat M. Tullius lib. IX. ad Attic. epiſt. XVIII.

Ἄλλα μὲν αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶ σῇσι νοήσεις, ἄλλα δὲ καὶ δαίμων ὑποθήσεται, ἄλλα μετ' αὐτός.

Partim ipſe inuenies, partim fors ſuggeret ipſa.

81. Correxi ἀμαθῶν è Diogeniano, pro quo ἀγαθῶν vitioſè ſcriptum in Vatic.

85. Medos.

83. Μὴ δὲ μέλι, μὴ δὲ μελίσσας.] Ἐπὶ τῶν μὴ βουλομένων παθεῖν τι φαῦλον μετ' ἀγαθοῦ.

84. Μὴ πρὸς λέοντα δορκὰς ἅψωμαι μάχης.] Ἐπὶ τῶν κατ' ἰσχὺν ἀνίσων τυγχανόντων.

85. Μήδων ἀμελῶν.] Ἐπὶ τῶν καταφρονούντων.

86. Μὴ ὥσπερ ὑπὸ λύκου θήρας.] Ἐπὶ τοῦ φαύλου.

87. Μὴ δὲ πατέρα γέροντα, μὴ δὲ γυναῖκα, μὴ δὲ παῖδα βάσκανον, μήτε κύνα, μήτε κυβερνήτην φίλυπνον, μὴ λάλον καπηλάτην.] Παραινεῖ εἰς ἄχρηστα μὴ ἀναλίσκειν.

88. Μικρὸν κακὸν μέγα ἀγαθόν.] Πολλάκις αἴτιον γίνεται μεγάλου ἀγαθοῦ τὸ μικρὸν κακόν.

89. Μήλῳ βάλλειν.] Ἐπὶ τῶν ἔρωτα ἐπαγομένους τινας.

90. Μικρὸς ἀεὶ ὁ σὸς πῶλος.] Ἐπὶ τῶν βραχύτητα ἡλικίας νεάζειν προσποιουμένων.

91. Μία μάστιξ πάντας ἐλαύνει.] Ἐπὶ τοῦ ῥᾳδίου.

83. Nec mel, nec apes.] De iis qui pro bonis mali quid recuſant ſuſtinere.

84. Non ipſe cum leonibus pugnem caper.] De iis qui viribus ſunt impares.

85. Medos nil curans.] In ſuperbientes dictum.

86. Ne velut à lupi venatione.] In improbos dici ſolitum.

87. Nec ſeni parenti, nec feminæ, nec puero nequam, nec cani, nec ſomnolento nauclero, nec garrulo cauponi benignè feceris.] Suadet non malè eſſe ponendũ beneficium.

88. Paruum malum ingens eſt bonum.] Sæpenumerò è paruo malo magnum exiſtit bonum.

89. Malo petere.] De iis qui aliquos in amorem alliciunt.

90. Paruus ſemper tuus eſt pullus.] Dictum cùm quis ob puſillam ſtaturam diu videri iuuenis cupit.

91. Vna ſcutica concitat omnes.] De facili negotio.

92. Annus

---

85. Medos.] Suidas, vitioſè opinor, Μὴ δ' ἀμελῶ. Horatius Oda II. ad Auguſtum lib. I. Carm.

Neu ſinas Medos equitare inultos
Te duce, Cæſar.

Græci autẽ *Medorum* nomine *Perſas*, vel *Parthos* potiùs, notabant, Romanis ipſis etiam terribiles: & τὰ Μηδικὰ, bellũ quod Xerxes Græcis intulit, frequenter hiſtorici appellant. Huc autem pertinet magis Flacci Oda XI. libri II. Carminum; hoc initio:

Quid bellicoſus Cantaber, & Scythes,
Hirpine Quincti, cogitet, &c.

87. Habet Prouerbium Diogenianus & Suidas. & variè nonnihil.

89. Virgil. Bucolicis, Ecl. III. v. 64.

Malo me Galatea petit laſciua puella.

ex illo Theocriti Eidyllio V.

Βάλλει τοι Πολύφαμε τὸ ποίμνιον ἁ Γαλάτεια
Μάλοισιν. ——— Et Edyll. VI.
Βάλλει καὶ μάλοισι τὸν αἰπόλον ἁ Κλεαρίστα,
Τὰς αἶγας παρελῶντα.

Ariſtophanes ἐν νεφέλαις· Μήλῳ βληθεὶς ἀπὸ πορνιδίου. Vetus itẽ apud Euſtathium poëta: Μῆλα ἔρωτες ἰδὲ τρυγῶσιν. Clearchus autem Solenſis apud Athenæum lib. XII. Δειπνοσοφ. cauſam exponit cur amantibus mala in manibus ac deliciis exiſtant.

90. Aliter paulò Diogenianus.

91. Hemiſtichium eſt verſus heroici. In Dioge-

92. Annus Metonis.] Meton Atheniensis Astrologus vndeuiginti annorum curriculum ordinauit, quem magnum annum nominauit; indeque qui diutius quidpiam differrent, dicterio sic notabant: *In Metonis annum rem reiici.*

93. Muris interitus.] Mures membris diffluentibus citò pereunt. Hinc & Philemon vsurpauit in nimis laxos ac diffluentes.

94. Non est hîc seruorum oppidum.] Vrbs est Africæ dicta Δούλων πόλις, vt Mnaseas Patrensis refert. Et ad libertatem vocando, Non est, inquit, seruorum neque ingenuorum hæc ciuitas, in qua vnus dumtaxat Dianæ sacerdos liber est. Et Artemidorus ait à Philippo Rege conditam vrbem ex improbis, & Πονηρόπολιν vocatam, cui sceleratos puniendos incluserit.

92. Μέτωνος ἐνιαυτός.] Μέτων Ἀθηναῖος ἀστρολόγος, τὴν ἐννεακαιδεκαετηρίδα συντάξάμενος, καὶ ὀνομάσας ἐνιαυτόν· τοὺς οὖν μακρὰς ὑπερθέσεις ποιουμένους ἐπισκώπτοντες ἔλεγον, Ἀναβάλλεται εἰς τὸν Μέτωνος ἐνιαυτόν.

93. Μυὸς ὄλεθρος.] Οἱ μύες ἀπορρεόντων αὐτοῖς τῶν μελῶν καταβραχὺ φθείρονται· ὅθεν καὶ Φιλήμων φησὶ ἐπὶ τῶν καθ' ὑπερβολὴν μεμελασμένων.

94. Μὴ ἔστι δούλων πόλις.] Πόλις ἐστὶν ἐν Λιβύῃ Δούλων πόλις καλουμένη, ὡς Μνασέας ἱστορεῖ ὁ Πατρεύς. καὶ τὸ εἰς ἐλευθερίαν ἀναβοῶντα λέγειν, Οὐκ ἔστι δούλων, οὐδὲ ἐλευθέρων πόλις, ἐν ᾗ μόνος ἐλεύθερός ἐστιν ὁ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερεύς. καὶ Ἀρτεμίδωρός φησι, ὅτι Φίλιππος ἔκτισε πονηρῶν πόλιν καλουμένην, ἐν ᾗ πάντας τοὺς πονηροὺς κολάζων καθείργνυεν.

95. ΝΑΥΣ

Diogen. μία μάστιξ, nō vt hîc μή. Plutarchus in Lycurgo huc respiciens Spartam ait, μιᾶς ὑπὸ σκυτάλης καὶ τρίβωνος, *vna scytala ac sago* toti Græciæ, sed volenti ac spōtaneæ imperasse.

92. De Metonis anno multa Aldus Manutius Paulli F. lib. *De quæsitis per epistolam* colligit è Græcis, Theophrasto, Diodoro, Æliano, & Scholiaste Arati Φαινομένων: ac de Latinis è Vitruuio, Columella, Plinio, Censorino, & Cicer. lib. XII. ad Atticum epistola I I. *Annus Metonis quando veniet?* Ios. Scaliger de Temporum emendatione, Iac. Nic. Loënsis lib. VIII. Miscellan. cap. 22. Tom. IV. Lampadis Criticæ; & Lælius Bisciola Soc. Iesu lib. XIII. Subseciuarum horarum, cap. x.

93. De muribus Ælianus lib. XII. hist. animal. cap. x. vbi Prouerbium sic extulit: Τὸν μυὸς ὄλεθρον: citatque Menandrum in Thaide, itemq; Philemonem. Equidem hic μεμαλασμένων, pro nihili voce, reponi malim.

94. Δούλων πόλις.] Celebratur à Stephano Byzantio lib. περὶ πόλεων ex Hecatęo, & Cratino poëta, vt & Πονηρόπολις: & Suidas eam agnoscit ex Ephoro lib. v. & Sosicrate lib. I. rerū Creticarum, & Theopompo lib. XIII. Philippicarū: Plutarchus quoque libello de Curiositate, alterā cognominem vrbem in Creta fuisse, & rursum in Thracia: quarum hęc à Philippo Macedonū Rege cōdita, cui sceleratos pœnis destinatos inclusit: hinc & *Philippopolis* dicta, de qua in Geographico Thesauro Abr. Ortelius. Artemidori siue Ephesij, cuius exstant ὀνειροκριτικά, siue alterius, sæpè Plinius scripta laudat. Mnaseæ verò Europiaca, Asiam & Periplum Athenæus aduocat, & Plinius lib. XXXVII. Hyginus, & in Mythologicis Fulgentius.

95. Rectiùs

N.

95. ΝΑΥΣ παλαιὰ πόντον οὐχὶ πλεύσει.] Ἐπὶ τῶν εἰς μηδὲν συντελούντων.

96. Ναύσων Ναυκράτει.] Ἐπὶ τῶν ὁμοίως ἀποδιδόντων ἀλλήλοις. ὠνοματοποίησαν τὸ Ναύσων παρὰ τὸ, ναῦς καὶ κρατεῖ. πολλὰ δὲ ἐστι τοιαῦτα, οἷον, Λευκότερος Λεύκωνος· καὶ, Ἀγαθίδες ἀγαθῶν.

97. Νῦν εἰς χώραν ἦλθεν.] Ἐπὶ τῶν πρῶτον μὲν οὐκ ἀνεχομένων ἐλθεῖν ὅποι δεῖ, ὕστερον δὲ αὐτομάτως παραγινομένων.

98. Νῦν ὀσπρίων ἄμητος.] Ἐπὶ τῶν καθ' ὥραν ἕκαστα πράττειν ὀφειλόντων.

99. Νῷ πείθου.] Ὁμοία τῇ, Πείθου Θεῷ.

100. Νηφάλια ξύλα.] Τὰ μὴ ἀμπέλινα, μὴ δὲ σύκινα, μή τε μύρσινα· ἐκεῖνα γὰρ οἰνόσπονδα λέγονται.

N.

95. NAVIS annosa mare non traiiciet.] De iis qui nulli sint rei vtiles.

96. Nauson Naucrati.] De iis qui paria rependunt. Allusio est nominis in Nauson, deducta voce, à naui & κρατεῖ. Talia sunt complura: *Leucone candidior.* &, *Bonorum glomi.*

97. Nunc in regionem veni.] De iis dictum, qui quò anteà oportuit, venire detrectarunt, eôdemque sponte accedunt.

98. Nũc leguminum messis est.] Dictum de rebus tempori agendis.

99. Menti pareto.] Simile est, *Deo obtempera.*

100. Ligna nephalia.] Quæ neque vitea sunt, nec ficulnea, nec denique myrtea; vinalibus enim illa aptantur.

ΕΚΑΤΟΝΤΑΣ Γ.

1. ΝΕΑΤΗ ἡ ἐσχάτη καὶ ἡ νήτη.] Χορδὴ ὑπὸ τῶν μουσικῶν πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῆς τε ὑπάτης καὶ τῆς μέσης.

CENTVRIA III.

1. NEATE summa & νήτη.] Chorda est in Musicis acuti soni, ad discrimen hypatæ, (quæ infimi est toni) & mediæ.

2. Noctem

95. Diogenianus & Suidas πλώσει. Quid si πόντῳ οὐ πλωσίμῃ legas?

96. Etsi in Vatic. Ναυκρατεῖ erat scriptum, tamen dandi casu malim Ναυκράτει. Suidas de iis dici ait solitum, qui inuicem ex æquo respõdent. Opidorum nomina esse opinatur Erasmus Chil. II. Centur. x. Adag. 2. Sanè Ναύσων dictus, quasi ναῦν σώων, vel σώζων. Ναυκράτης autem à ναῦς καὶ κρατεῖ. Talis porrò allusio est in Ἑλλὰς Ἑλλάδος apud Thucydidem ex Euripide & Pindaro: similiaque collegit Desiderius in *Bonorum glomi.* Ναύσων à Cratino fictam vocem opinatur Hesychius, & respexit Aristophanes in Equitibus.

97. Hîc librarij manus Ναῦς pro Νῦν scripsit. rectè verò Suidas & Diogenianus.

99. Θεῷ πείθου, ἢ Ἕπου θεῷ. *Deo pareto;* & *Deum sequere*, quod addit hoc loco Suidas, præceptum est Sapientum Græciæ, vt auctor est III. de Finibus M. Tullius, & Plutarch. lib. De audiendis Poëtis. Vide Prouerbium, *Deum sequere.*

CENT. III.

1. Nullam Prouerbij speciem præfert. De his autem fidium in Musicis ordinibus Plu-

2. Noctem densam.] Ita vocant hibernam.

3. Nescit, quàm mediũ toto prestantius, amens.] Cùm enim plura quis affectat, etiam quæ habet amittit. Suadet itaque refrenandã cupiditatem.

4. Classicum intueris.] De iracundis & indignabundis dictum.

5. Næ per papaueris herbam.] Iurantis est cum irrisione.

6. Hinnulo cerui inequitas.] De rebus quæ lentè fiunt.

7. Iuuenibus opera, consilia verò senioribus conueniunt.]

8. Nebulas diuerberare.] De re frustrà suscepta atque impossibili.

9. Agnosco hospitem.] In suspicantes de aliquo.

10. Mens Centauris non inest.] In obliuiosos & cupidos iactatum: quòd nimia habendi libidine perierint.

2. Νύκτα δασεῖαν.] Τὴν χειμερινήν.

3. Νήπιοι οὐδ' ἴσασιν ὅσον πλέον ἥμισυ παντός.] Ἐπειδὴ ὅτε πλειόνων ἐπιθυμοῦν, ἀποβάλλει καὶ ἃ ἔχει. παραινεῖ γοῦν μὴ ἐπιθυμεῖν πλειόνων.

4. Ναύφρακτον βλέπεις.] Ἐπὶ τῶν ὀργίλων.

5. Ναὶ ναὶ μὰ μήκωνος χλόην.] Ἐπὶ χλευασμοῦ ὁ ὅρκος.

6. Νεβρῷ ἱππεύει.] Ἐπὶ τῶν βραδέως γινομένων.

7. Νέοις μὲν ἔργα, βουλαὶ δὲ γεραιτέροις.]

8. Νεφέλας ξαίνειν.] Ἐπὶ τοῦ ματαίου καὶ ἀδυνάτου.

9. Νοῶ τὸν ξένον.] Ἐπὶ τῶν ὑφορωμένων τινά.

10. Νοῦς οὐ παρὰ Κενταύροις.] Ἐπὶ τῶν ἐπιλησμόνων ἢ πλεονεκτῶν, παρόσον ὑπερβολῇ πλεονεξίας ἀπώλοντο.

11. Νοῦν

Plutarch. Comment. de Musica, Boëthius Seuerinus, Henr. Glareanus Heluetius, & Franc. Salinas Abbas Hispanus libris VII. de Musica, quos Salmanticæ euulgatos legimus, è Latinis Græcisque ineditis, Ptolemæi, Philoxeni & Quinctiliani Briennij libris. Verùm hæc & sequentia 2. & 13. ad phrasium potiùs quàm Adagiorum segetem pertinere videantur. etsi his adnumeret etiam Diogenianus.

3. Hesiodi versus lib. I. Ἔργων καὶ ἡμερῶν.

Stulti quos latet, vt to o plus dimidiatum.

Adhibet frequenter Plato lib. III. V. & VI. de Legib. Plutarch. in Apophthegmatis Darij, & Laërtius in Pittaco, & Desiderius Chiliastes.

4. Suidas hîc: qui & Aristophanis illud laudat, nimirum ex Acharnensibus:

Πρὸς τῶν θεῶν, ἄνθρωπε, ναύφρακτον βλέπεις.

Homo, per Deos, quiddam obtuere classicum.

Huc pertinent: *Toruum tueri*, & Maronis illud: —— *obliqua tuentibus hircis.*

Quidam Ναύκρατον etiam legi adscripserat.

7. Desumtum ex illo Euripidis in Melanippo apud Stobæum:

Παλαιὸς αἶνος, ἔργα μὲν νεωτέρων,
Βουλαὶ δ' ἔχουσι τῶν γεραιτέρων κράτος.

Et Hesiodo illud ab Hyperide adscriptum:

Ἔργα νέων, βουλαὶ δὲ μέσων, εὐχαὶ δὲ γερόντων.

etsi Strabo lib. XV. Geogr. legit πορδαὶ δὲ γερόντων. Vide ad Zenob. Cent. I. Adag. 82. Ἄμμες πότ' ἦμεν. & Plutar. Comment. *An seni gerenda Resp.* & Erasmũ, *Senum consilia.*

10. De re impossibili quidam hoc acceperunt. Aristoph. ἐν ἱππεῦσι parodiam citat: Νοῦς οὐκ ἔνι τῶν κώμαις. *Mens comis non inest.* Etsi Suidæ interpres Germanus legit κώμαις ὑμῶν, vertitque *pagis vestris*. Erasmus ad comas retulit. Tu lege Had. Iunij De Coma eruditum Commentarium.

13. Scho-

11. Νῦν δὲ θεοὶ μάκαρες.] Ἐπὶ τῶν ἀξίως ὧν ἐπλημμέλησαν ὑπὸ τοῦ θείου τιμωρουμένων.

12. Νὺξ ὑγρά.] Τινὲς δὲ ἀντὶ τοῦ, ὑγρὰ, χαλεπή φασιν.

O.

13. Ὁ Διὸς Κόρινθος. καὶ, Παῖε τὸν Διὸς Κόρινθον.] Ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ πολλάκις ἀνακυκλούντων. Κορινθίων γὰρ ἐπί τινος δικαιολογίας τῶν μὲν Μεγαρέων οὐδὲν δίκαιον ἐχόντων εἰπεῖν, μόνον τοῦτο, Ὅτι οὐκ ἀνέξεται ὁ Διὸς Κόρινθος, πολλάκις λεγόντων, οἱ Μεγαρεῖς ἀπεκρίναντο, Παῖε, παῖε τὸν Διὸς Κόρινθον. ὅθεν ἡ παροιμία.

14. Οὐδὲν ἦν ἄρα πλὴν ὁ χρυσός.] Αὕτη ἀρχή ἐστι σκολιοῦ. ἀνατιθοῦσι δὲ αὐτὸ Πυθέρμωνι.

15. Ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται.] Ἐπιδέδεται καὶ ἐξῆπται.

16. Ὄμπνιος χείρ.] Πλούσιος ἢ πλουσία.

17. Ὄνος Ἀντρώνιος.] Παρόσον ἐν τῇ Ἄντρωνι τῆς Θετταλίας ὄνοι μεγάλοι.

18. Ὄνος ἄγει μυστήρια.] Τοῖς μυστηρίοις ἐξ ἄστεος εἰς Ἐλευσῖνα ἐκόμιζον τὰ πρὸς χρείαν διὰ τῶν ὄνων. ὅθεν ἡ παροιμία.

11. Nunc dij beati.] In eos qui pro meritis à diuino numine castigantur.

12. Nox humida.] Quidam pro humida, difficilem vsurpant.

O.

13. IOVIS filius Corinthus. &, Feri Iouis F. Corinthum.] In eadem sæpè iterantes. Corinthij cùm in causæ cuiusdam cum Megarensibus disceptatione nihil æqui, quod allegarent, adferrent, illudque identidem repeterent: *Non feret Iouis Corinthus*: exceperunt Megarenses, *Feri, feri Iouis Corinthum.* Inde natũ Prouerbium.

14. Nihil aderat nisi aurum.] Principium erat scolij carminis, quod Pythermini attribuunt.

15. Perniciei termini connexi sunt.] Hoc est, reuincti ac colligati.

16. Cerealis manus.] Pro diuite & opulenta.

17. Asinus Antronius.] Antrone Thessaliæ opido ingentes erant asini.

18. Asinus portat mysteria.] Quę Athenis in Eleusina opus erat ad sacra perferri, ea asinis deuehebant, indeque vsu tritum Prouerbium.

19. Asini

13. Scholiastes Nemeorum Pindari duplicem habet fabulam: quarum hęc de Corintho vna: altera de Alete: cui affine & suprà Prouerb. in Zenobio, Δέχεται καὶ βῶλον ἀλίτης. *Accipit & glebam erro.* Adhibet autem in Euthydemo Plato, Plutarchus aduersus Stoicos Commentario; Philostratus in Antipatro, qui Seuero Aug. ab Epistolis; Aristophanes in Ranis, & Concionatricibus, apud Erasmum Chiliasten. Affine verò illud: *Crambe bis cocta.* Et altero sensu: *Gallinæ filius albæ.* similiaque.

14. Adfert & Diogenianus, non explicat tamen, neque vsum ostendit: vt sequens Prouerbium 15. aliter paulò exponit Centur. VI. Adagio 96.

16. Ceres Ὀμπνία cognomento apud Hesychium, & Nicandri Græcum interpretem, ἀπὸ τῆς ὄμπνης, *ab alimento.*

17. Steph. Byzantius: Ἀντρὼν, πόλις Θετταλίας. Ζηνόδοτος δὲ γράφει Ἀγχιάλου Ἀιβρῶνα. ὁ πολίτης Αἰβρώνιος. ἐξ οὗ καὶ παροιμία, Ἀντρώνιος ὄνος.

20. Fabu-

19. Asini maxilla.] In voracem. Est & in Laconica hoc nomine locus.

20. Asini vmbra.] Conduxit quidam Delphos cogitans asellum. Cumque ingens esset solis ardor, sub eius vmbra per viam qui conduxerat delitescebat. Repugnans verò asini dominus: Asinum, inquit, tibi non vmbram locaui. Hinc ortum Adagium, in eos adhiberi solitũ, qui de re nihili contendunt.

21. Acetum Sphettium.] Fortè quòd Sphettij acerbi essent. Est verò Atticæ vicus.

22. Ne in selinis quidem.] De iis qui ab extremo longiùs absunt. Prouerbium significat, negotij principium nondum haberi: vt neque qui hortum ingrediuntur, in selinis statim sunt.

23. Non conuiciabor.] Hoc est, linguæ conuicio proscindere nolo.

24. Serus ades, ast Colonon hinc te conferas.] Dictum in mercenarios. Qui enim seriùs ad opus venirent, eos ad mercenariorum locum remittebant, qui locus Κολωνὸς dictus.

19. Ὄνου γνάθος.] Εἰς πολυφάγον. ἔστι δὲ καὶ τόπος ἐν Λακωνικῇ.

20. Ὄνου σκιά.] Ἐμισθώσατό τις ὄνον ἀπιὼν εἰς Δελφούς. καὶ ὡς καῦμα κατήπειγεν, ὑπὸ τὴν σκιὰν τοῦ ὄνου κατέδυ ὁ μισθώσας αὐτόν. ὁ δὲ ὄνου δεσπότης ἐμάχετο αὐτῷ λέγων, Ὅτι τὸν ὄνον σοι ἐμισθωσάμην, οὐχὶ καὶ τὴν σκιὰν αὐτοῦ. ἐντεῦθεν ἡ παροιμία περὶ τῶν ἐπὶ οὐ τέλεσι φιλονεικούντων.

21. Ὄξος Σφήττιον.] Ἴσως οἱ Σφήττιοι ὀξεῖς ἦσαν. εἰσὶ δὲ δῆμος Ἀττικῆς.

22. Οὐδ' ἐν σελίνοις.] Ἐπὶ τῶν μακρὰν τοῦ τέλους ἀπεχόντων. βούλεται γὰρ ἡ παροιμία λέγειν ὅτι οὐδ' ἀρχὴν ἔχεις τοῦ πράγματος· καθάπερ οὐδὲ οἱ εἰς τοὺς κήπους εἰσιόντες ἐν τοῖς σελίνοις εἰσὶν ἤδη.

23. Οὐκ ἐπιγλωττήσομαι.] Οὐ βλασφημήσω.

24. Ὀψ' ἦλθες, ἀλλ' ἐς τὸν Κολωνὸν ἴεσο.] Ἐπὶ τῶν μισθωτῶν ἔλεγον. τοὺς γὰρ ἐπὶ τὸ ἔργον ἐλθόντας ὀψὲ, ἀπέλυον πάλιν ἐπὶ τὸ μισθωτήριον· τὸ δὲ ἦν ὁ Κολωνός.

25. Οὐδὲν

20. Fabulam de duobus viatoribus Demosthenes orationi interserens attẽtos habuit auditores, qui seriis non perinde caperentur, teste Plutarcho. Geminum est poëtæ illud:

Grammatici certant de lana sæpè caprina.

Et Valerij Martialis:

———*Lis est mihi de tribus capellis.*

21. De acido & acerbo aceto vsurpatum. Stephanus, & Aristoph. Scholia ἐν νεφέλαις, pag. 132. Σφήττιος, δῆμος Ἀκαμαντίδος φυλῆς, ἀπὸ Σφήττου τοῦ Τροιζῆνος παιδός. ὁ δημότης Σφήττιος. Et in Pluto pag. 75. Σφηττίῳ τῷ δριμυτάτῳ, ἀπὸ δήμου. πικροὶ γὰρ οἱ Σφήττιοι καὶ συκοφάνται ἢ παρὰ τοὺς σφῆκας. θυμικοὶ γάρ· ἢ ὅτι δριμὺ ὄξος παρὰ Σφηττίοις ἐγίνετο.

22. Michaël Apostolius ita: Ἐπὶ δὲ τῶν μὴ τὴν ἀρχὴν ἐφθακότων. & mox eadem quæ hoc loco. Suidas autem paulò disertiùs: Extremitates, inquit, quæ περίκηποι Græcis, quasi hortorum vestibula, dicuntur, selino & ruta conserebant.

24. Senarius est, etiam in Græco: quem & Suidas explanat, & Desiderius: qui & alibi, *Venisti serò*, vt Prouerbiale attulit è Plutarchi Commentario quo disserit, An seni

25. Οὐδὲν τοῖ Ἰώρου.] Οὕτω τοὺς φυλακὰς ἐκάλουν Ἀθηναῖοι· καὶ ὁ νόμος ὁ παρ' αὐτοῖς, ἐκ τῆς Ἰώρου ἐκέλευσεν εἶναι τοὺς ἀνδροφόνους. τουτέστι τοῦ τόπου ἐν ᾧ τὰ φυλακτήρια ἦν. ἐπὶ τοίνυν τῶν ἀπειλούντων καὶ σοβαρευομένων ἡ παροιμία.

26. Οἶς τὴν μάχαιραν.] Ἐπὶ τῶν ἀλυσιτελῶς πράγματι χρωμένων. λέγεται γὰρ ὅτι κτείνασα ἡ Μηδεία τοὺς ἑαυτῆς παῖδας, καὶ κατορύξασα παρὰ τὸ ἱερὸν τῆς Ἥρας τὸ ξίφος, μετεχώρησεν εἰς Ἀθήνας. μετὰ χρόνον δὲ θυσίας μελλούσης τελεῖσθαι, ὄϊς τοῖς ποσὶ σκαλεύουσα τὸ ξίφος ἐφανέρωσε, μεθ' οὗ καὶ ἐτύθη.

27. Ὁ Καρπάθιος τὸν λαγών.] Ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτῶν τι πραξάντων. Καρπάθιοι γὰρ λαγωοὺς ἐν τῇ νήσῳ μὴ ὄντας κομίσαντες, πολλῶν γινομένων, πολλῆς ἐπειράθησαν τῆς ὑπ' αὐτῶν βλάβης. ὅθεν ἡ παροιμία.

28. Οὔτε τὰ τρία τῶν Στησιχόρου γινώσκεις.] Ἐπὶ τῶν ἀπαιδεύτων καὶ ἀμούσων εἴρηται. ἐπειδὴ δύο ἀντιστρόφους ᾖδον οἱ λυρικοὶ καὶ μίαν ἐπῳδήν.

29. Οὐδ' ἐγγὺς ἱππικοῦ δρόμου.] Ἐπὶ τῶν μεγάλα ἐπαγγελλομένων, μηδὲν δὲ ποιούντων.

25. Nihil Iori.] Sic Athenienses custodes nominabant: quibus & lex erat, vt homicidæ Ioro abessent.. hoc est, eo loco vbi excubiæ collocabantur. In comminantes itaque atque elatos iactatum Prouerbium.

26. Ouis gladium.] In eos qui suis malè consulunt rebus. Medeam enim ferunt suos occidisse liberos, & in Iunonis delubro defosso gladio Athenas reuersam. Pòst cùm res esset diuina peragenda, pedibus ouis terram scalpens, cultrum detexit, quo & immolata est.

27. Carpathius leporem.] In eos qui suo sibi malo quid moliuntur. Carpathij enim lepores in insulam, cùm iis carerent, importantes, multis iam enatis, magnam calamitatem senserunt. Hinc ortum Prouerbium.

28. Ne tria quidem Stesichori.] Dictum in illitteratos & imperitos. Nam duplicem ἀντίστροφον accinebant Lyrici, & vnam Epodon.

29. Ne iuxta equestrem cursum.] In promittentes magna, præstantes verò nihil.

30. Phal-

---

seni Respubl. gerenda. Κολωνὸς autem locus editior, collis, tumulus, Suidæ, & Didymo in Hom. Odyss. λ'. & Apollonio lib. I. Argonaut. Templum quoque Neptuni decem fermè ab Athenis stadiis dissitum: & Herodoto lib. IV. Musarum, κολωνοὶ λίθων, *lapidum sunt acerui.*

25. Fortè meliùs ex Suida in Ἰωρὸς: οὐδ' ἐντὸς Ἰώρου: vel οὐδ' ἔνδοθι Ἰώρου. *Ianitorem* enim θυρωρὸν καὶ φύλακα ait significare, vel, *vestibulum* potiùs. Correxi & τοῦτ' ἔστι τοῦ τόπου.

Vox autem Ἰώρου rara & inusitata. Hesychius: Ἴωροι, τὸ ὀρεινὸν χωρίον, καὶ τὸ ὄρος, καὶ οἶκος, καὶ ὁ τούτου φύλαξ.

27. Adfert & exponit Aristoteles III. Rhetoric. & Pollux lib. V. copiosè, ac Zenobius. Affinis & illa Archilochi Parœmia, Ὁ Καρπάθιος τὸν μάρτυρα, apud Iunium Centuria IV. Adag. 74. Ceterùm τὸν λαγὼν Atticis potiùs est, quibus & Gaza alios in IV. nominum inflexione adnumerat. Ἄθως, ἄθω. Ἔως, ἕω. Κέως, κέω. & Κῶς, κῶ.

 30. De

30. Phallus Deo.] Dici solitum de conferentibus quibusdam sua, apta tamen.

31. Dolium inexplebile.] Hoc apud inferos esse aiunt, quod expleri nequeat: puniuntur illo animæ non initiatorum, virginesque Danaides dictæ. Aquam enim pertusis hauriunt doliis. Inscriptum verò eidem est dolio: NON INITIATORVM. Dicuntur autem virgines illæ Ἠπεδάναι, *debiles*, hoc est, ad planum imbecillæ. Potest etiam de inferorum Orco dici, multis indies hominibus vita abeuntibus, numquam tamen expleto.

32. Domus cara, domus optima.] Quidam Prouerbium per iocum interpretantes de testudine dictum aiunt.

30. Ὁ φαλλὸς τῷ θεῷ.] Ἐπὶ τῶν ἀπονεμόντων ἐνίοις τὰ οἰκεῖα καὶ πρόσφορα τίθεται.

31. Ὁ ἄπληστος πίθος.] Οὗτος ἐλέγετο ἐν ᾅδου εἶναι, οὐδέποτε πληρούμενος. πάσχουσι δὲ περὶ αὐτὸν αἱ τῶν ἀμυήτων ψυχαί· καὶ κόραι, ἃς ἔνιοι Δαναΐδας φασί. πληροῦσιν δὲ κατεαγόσιν ἀγγείοις ὕδωρ πρὸς αὐτὸν φέρουσαι τετρημένον. γέγραπται δὲ τῷ πίθῳ, ΑΜΥΗΤΩΝ. λέγονται δὲ αἱ κόραι Ἠπεδαναὶ, τουτέστιν, ἀσθενεῖς περὶ τὸ ἄπεδον. δύναται λέγεσθαι καὶ ἐπὶ τοῦ ᾅδου, πάντοτε ἀποθνησκόντων μὲν τῶν ἀνθρώπων, οὐδέποτε δὲ ἐκείνου πληρουμένου.

32. Οἶκος φίλος, οἶκος ἄριστος.] Ἔνιοι τὴν παροιμίαν ἐπὶ τὸ γελοιότερον μεταφράζοντες, ταύτην ἐπὶ τῆς χελώνης φασίν.

33. Οἶκο-

---

30. De Phallo Deo, qui & hortorum custos & Ithyphallus est Columellæ, Sextoque Pompeio, Herodotum vide lib. II. & Plutarch. lib. De studio pecuniarum, ac De Iside & Osiride Commentario.

31. Πίθον τετρυμμένον vsurpat Plato in Gorgia, & Aristot. lib. VI. Polit. & in Oeconomicis, Lucianus in Hermotimo, Higinus fabula 170. Poëtarum verò Aristoph. ἐν Νεφέλαις, Lucret. lib. III Catullus, & Horat. lib. III. Oda XI. sæpè Propertius lib. II. Eleg. I. & 31. & lib. IV. Eleg. vlt. Plautus in Pseudolo: *In pertusum ingerimus dolium: operam ludimus.* Tibullus lib. I. Eleg. 3.

Et Danai proles, Veneris quæ numina sensit,
In caua Letheas dolia portat aquas.

Ouidius in Ibim:

Quæq; gerũt humeris perituras Belides vndas,
Exulis Aegypti turba cruenta nurus.

Bion apud Laertium: Ἔλεγε τοὺς ἐν ᾅδου μᾶλλον ἂν κολάζεσθαι εἰ ὁλοκλήροις καὶ μὴ τετρυμμένοις ἀγγείοις ὑδροφόρουν.

De inferorum Orco] Sic Isaias vates cap. V. ver. 14. *Dilatauit, ait, animam suam infernus, & aperuit os suum absque vllo termino.* Et Salomon Prouerb. cap. XXVII. v. 20. & cap. XXX. vers. 16. inter cetera insatiabilia *Infernum* numerat.

32. Lepidus est Phrygis fabulatoris Apologus testudinis domiportæ, tardigradæ. Hinc Persius:

Tecum habita, & noris quàm sit tibi curta supellex. Vtitur & T. Liuius lib. VI. belli Macedonici, & in T. Flaminino Plutarchus de T. Quinctio suadente ne Peloponnesi finibus testudinis exemplo caput summo periculo exsererent. M. Tullius lib. XV. ad Attic. Epist. XVI. in Lamb. οἶκος φίλος. Quod equidem sic explicare malim, dictum esse venustè voce iterata, quasi diceret, *Domus cuique optimus est amicus*: nimirum quod Caius & Paullus Iurisconsulti pronuntiant, suam cuique domum tutissimum esse perfugium.

33. Erasmus

33. Οἴκοθεν ὁ μάρτυς.] Ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτῶν ἐκφερόντων μαρτυρίας.

34. Οἶνος καὶ ἀλήθεια.] Τινὲς οὐχ οὕτως φασὶν, ἀλλ' Οἶνος καὶ ἤθη. κατὰ τὸ πρότερον Πέρσαι, φασὶν, οὐ βασάνοις ἀνετάζουσιν, ἀλλὰ μεθυσκομένοις.

35. Ὀβολὸν εὗρε Παρνύτης.] Καλλίστρατος Ἀθήνησι πολιτευσάμενος, ἐπικαλούμενος Παρνύτης, μισθὸν ἔταξε τοῖς δικασταῖς, καὶ τοῖς ἐκκλησιασταῖς· ὅθεν σκωπτόντων τῶν κωμικῶν εἰς παροιμίαν ἦλθε τὸ γελοῖον.

36. *Ὀπισάμβων.] Ταύτην Χρύσιππος τάττει καὶ τὸ τῶν χεῖρον ἐν τοῖς πράγμασι προβαινόντων, παρὰ τὸ ἀεὶ ὀπίσω βαίνειν. μέμνηται δὲ τοῦ ὀνόματος Σοφοκλῆς.

33. Testis domesticus.] De iis qui contra se testi monia proferunt.

34. Vinum & veritas.] Quidam aliter efferunt, *Vinum & mores.* Ad prioris sensum pertinet Persas non tam tormentis quàm vino verum solitos exsculpere.

35. Obolum reperit Parnytes.] Callistratus Atheniensibus imperans, cognomento Parnytes, præmium iudiciis & concionibus instituit: quod Comicorum dicterio in Prouerbium per iocum cessit.

36. Ὀπισάμβων.] Chrysippus vocem hanc adhibet in eos qui in rebus gerendis in peius ruunt, quasi ab ὀπίσω βαίνειν, hoc est, retrò referri. Vsurpat vocabulum Sophocles.

37. ΠΑΡΑ-

---

33. Erasmus sic explicat: vbi quis seipsum laudat. Locus verò Luciani in Ioue Tragœdo, nostro potiùs quadrat sensui, quod Hent. Stephanus obseruat. Adhibet M. Tullius libro 11. Epist. ad Cælium, & non semel libris de Orat. ad Q. Fratrem: pluraque Iurisconsulti de testibus è domo productis. Phrynichus de vocibus Atticis pa. 80. edit. August. Κεχρῆσθαι αὐτῷ (καθῶς) Φύλαρχον ὡς τοῦ μάρτυρος ὡς ἔοικε τοῦ ἐπαγομένου. vbi Vir illustris hoc secutus Prouerbium reposuit: Ὡς μάρτυρος ὡς οἰκέτου ἐπειγομένου.

34. Aliis etiam: Ἐν οἴνῳ ἀλήθεια. & Poëtis frequens: *Vinum animi speculum, ingenij fomes.* &, *Quod in corde sobrij, id in ore ebrij.* Græcorum autem esse hoc Prouerbium ait Plutarchus in Artaxerxis vita, & Athenæus lib. 11. Vtuntur Euripides, Theognis, & Plinius lib. XIV. cap. XXII. Persæ quoque apud eumdem Plutarchum exstat apophthegma. & Horatius venustè in Arte:

Reges dicuntur multis vrgere culullis,
Et torquere mero, quem perspexisse laborant.

Cicero adhæc in Topicis de iis quæ fidem in Quæstionibus reperiant, numerat vinolentiam, pueritiam, & insaniam. nimirum quod hodieque vsitatum: Ebrios, stultos, ac pueros verum plerumque effari.

35. Παρνόιτης cum οι diphthongo in secunda syllaba è suis schidis edit Erasmus, vbi hîc υ est.

36. Vox rara Ὀπισαμβὼ (vt quidem scribit accentu in vltima Eustathius, è Lexico quodam) pro εἰς τοὐπίσω ἀναχωρήσει, *incessu retrogrado* in Ἰλιάδ. λ΄. pagina 806. Basileens. editionis. Deriuatum ex ὀπίσω καὶ ἀναβαίνειν, hoc est, vt Homerus loquitur, ὀπίσω ἀναχάζεσθαι. Affinis notione est Ὀπισθοβάμων, *retrocedens*, in Græcorum Epigrammate de paguro: vt de cancris C. Plinius, *Retrorsum pari velocitate redeunt.* In B. Chrysostomi Litur. extrema legitur, εὐχὴ ὀπισθάμβωνος, vna interiecta littera, sed ab ambone, pulpito. Sophoclis autẽ locum in iis quę exstãt Tragœdiis nõ reperi, nisi fortè in iis quę temporũ iniuria interciderunt.

37. In

Π.

37. ΠΑΡΑΛΥΟΜΑΙ.] Quando pauperes à diuitibus exhauriri ac dissolui solent.

38. Perdicis caupona.] Perdix caupo fuit claudus, vnde natum ferunt Prouerbium, vt & illud: *Perdicis crus.*

39. Pelei gladius.] Temperantiæ præmium Peleo gladius attributus, à Vulcano fabricatus.

40. Parasanga.] Mensura viæ est stadiorum triginta. χοῖνος autem sexaginta, vel, vt aliis placet, 50. stadiorum.

41. Percontare hirundinem.] Quòd animal sit querulum.

42. Mendici loculi semper inanes.]

43. Promeri canes.] Hic Regis domesticus vehementer oderat, vt narrant, Euripidem poëtam, nato è calum-

Π.

37.* ΠΑΡΑΛΥΟΜΑΙ.] Ἐπεὶ ὑπὸ τῶν πλουσίων οἱ πένητες παραλύονται.

38. Πέρδικος καπηλεῖον.] Χωλὸς κάπηλος ὁ Πέρδιξ. ὅθεν ἔνιοι τὴν παροιμίαν διαδοθῆναί φασι, καὶ τὸ, Πέρδικος σκέλος.

39. Πηλέως μάχαιρα.] Σωφροσύνης γέρας ἡ μάχαιρα τῷ Πηλεῖ δέδοται, Ἡφαιστότευκτος οὖσα.

40. Παρασάγγης.] Μέτρον ὁδοῦ, τριάκοντα σταδίων. χοῖνος δὲ, ἑξήκοντα. ὡς δέ τινες, πεντήκοντα.

41. Πύθου χελιδόνος.] Διότι ὀδυρτικὸν τὸ ζῶον.

42. Πτωχοῦ αὖλαι ἀεὶ κεναί.]

43. Προμέρου κύνες.] Τὸν Πρόμερον βασιλικὸν οἰκέτην [φασὶ] μισῆσαι καθ' ὑπερβολὴν Εὐριπίδην τὸν ποιητὴν ἔκ τινων διαβο-

---

37. In παραδύομαι eadem hîc Suidas, pro *immisceor*: quasi pauperes diuitum gregi immisceantur. Habetque & παραλύομαι, sed aliter paullò, quod dissolui & languescere sonat: aliàs etiam abdicare se, & magistratu abire.

38. Cauponem illum Perdica perstringit Aristophanes in Auibus pag. 601. nouæ edit. Πέρδιξ μὲν εἷς κάπηλος ὠνομάζετο Χωλός. ad quæ verba Enarrator Græcus Perdicem dictũ popinæ præfectum, hoc est, coquum; quodque claudus esset, hinc factum Adagium, Πέρδικος σκέλος, *Perdicis crus.* cuius & in Anagyro meminerit idem poëta, & in Parœmiis ἀμέτροις, soluta oratione scriptis; vt & ἔμμετρα conscripsisse Prouerbia Aristophanem appareat. Suidæ etiam Περδίκειος πούς, *pes Perdicis.*

40. *Parasanga*, Persica vox, quâ sæpè Herodotus vsus, & in Icaromenippo Lucianus; itemque Athenæus lib. III. Prouerbij specie: Πολλοῖς παρασάγγαις ὑπερδραμόντες τὸν Σικελιώτην Διονύσιον. Persica item χοῖνος Gregorio Nazianzeno mensuræ genus est Epistola ad Nicobulum de Epistolis scribendis: Τί γὰρ ἢ τῇ Περσικῇ σχοίνῳ μετρεῖσθαι δεῖ τὴν σοφίαν, ἢ παιδικοῖς πήχεσι; *Quid necesse est Persica scœno vel puerilibus cubitis sapientiam metiri?*

41. Suidas non ab aue modò, vt hîc, sed etiam ab ariolo Chelidone Prouerbium deriuat.

42. De Promero Suidas eadem: & de Euripidis interitu Agellius lib. XV. cap. XX. & in vita Moscopulus, ac Giraldus in Historia Poëtarum. Aristophanes verò ἐν Θεσμοφοριαζούσαις, de feminis, quarum osor erat, in vincula coniicientibus, indeque fuga elapso.

44. Dio-

διαβολὴν τῶν πρὸς τὸν ἑαυτοῦ δεσπότην. ἀναλύσαντι δ' αὐτῷ ἐπιφέρει κύνας ἀγρίους, οἳ τὸν Εὐελπίδην κατεθοινήσαντο. διὰ τοῦτο καὶ ἡ παροιμία.

44. Πτολεμαῒς δίκη.] Ἐπὶ τῶν ἀεὶ δικαζομένων.

45. Πράγματα ἐξ ἀπραξίας.] Ἐπὶ τῶν παρ' ἐλπίδα συμβαινόντων.

46. Πρίν κεν δύο ἐχῖνοι εἰς φιλίαν ἔλθωσιν, ὁ μὲν ἐκ πελάγους, ὁ δὲ ἐκ χέρσου.] Ἐπὶ τοῦ ἀδυνάτου καὶ ἀνομοίου.

47. Προβάλλοντες κυσὶν ἄρνας.] Ἐπὶ τῶν τοὺς ἀπράγμονας προδιδόντων τοῖς συκοφάνταις.

48. Πρίν κεν λύκος οἶν ποιμαίνοι.] Ἐπὶ τοῦ ἀδυνάτου.

49. Πλίνθον πλύνεις, Χαμαὶ ἀντλεῖς, Φακὸν κόπτεις, Θάλασσαν ἀντλεῖς.] Ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων.

50. Πραότερος περιστερᾶς.] Ἐπὶ τῶν πάνυ ἐπιεικῶν.

51. Πρὸς Κᾶρα Καρίζεις.] Ὡς, Πρὸς Κρῆτα Κρητίζεις. ἐπὶ τῶν ὁμοίων.

52. Πρὸς σῆμα μητρυιᾶς κλαίεις.] Ἐπὶ τῶν προσποιουμένων.

53. Πράσου φύλλῳ τὸ τῶν ἐρώντων δέδεται βαλάντιον.] Ἐπὶ τῶν δι' ἔρωτα πολλὰ ἀναλισκόντων, καὶ ἀσωτευομένων. ἀσθενὲς γὰρ τὸ τοῦ πράσου φύλλον, καὶ οὐκ ἀντεχόμενον.

54. Ποταμῷ μεγάλῳ ὀχετὸν ἐπάγεις.] Ἐπὶ τῶν ματαιολογούντων ἢ ματαιοποιούντων.

nia in herum suum odio. Regredienti itaque ipsi efferatos canes immisit, qui & deuorarunt. Hinc ortũ Prouerbium.

44. Lis Ptolemaica.] Dictum in litibus assiduè deditos.

45. Negotia ex otio.] De rebus insperatò oblatis.

46. Priùs duo echini societatem ineant, terrestris & marinus.] De impossibili ac dispari re iactatum.

47. Agnos canibus obiicientes.] In eos qui homines quietos calumniatoribus tradunt.

48. Priùs ouem pascat lupus.] De re quæ fieri nequit.

49. Laterem lauas; Humi hauris; Lentem secas; Mare exhauris.] Dici solẽt Prouerb. de iis quę fieri nefas.

50. Mitior columba.] De valdè mansuetis dictum.

51. Cum Care Carizas.] Vt cum Cretensi Cretizare. De similibus dici solitum.

52. Ad nouercę ploras tumulũ.] In fictos homines iactatum.

53. Porri folio amantium vincta crumena est.] In eos qui libidinis causa multa expendunt, viuuntque luxuriosè. Porri enim folium imbecillum, & nihil vinciens.

54. Canalem magno inducis flumini.] De frustrà quid loquentibus, aut agentibus.

55. Polypo

44. Diogenianus ab anu Ptolemaica deducit, quæ lites assiduè agitaret.

53. Suidas hoc quoque Adagium commemorat, non Desiderius.

54. Suid. & Diogen. referunt; sed in altero huius dumtaxat cod. scripto.

55. Polypo ſimilior.] De iis qui ſe cum quibuſuis conferunt.

56. Labore improbus.] Vſurpatum aut per exaggerationem improbus, aut ab ipſo laboris effectu [quaſi labori obnoxius.]

57. Bella Conon curabit.] In eos qui alienorum ſatagunt.

58. In Polypi capite & malum ineſt & bonum.] Quatenus caput eius eſculentum eſt; & ineſt eidem quod eſui ineptum.

59. Multi te oderint ſi te amabis.] Hoc Narciſſo dixiſſe ferũt Nymphas, in fonte ſe contemplanti, ſuámque formam admiranti.

60. Multis ictibus quercus deiicitur.] De iis rebus quæ ægrè capi poſſunt.

61. Multa maris ſunt ſtrata canis.] Dictum in nimium libidinoſos.

62. Multa in bello noua.] Quòd multa militię ſuſpectando metuantur.

63. Sæpè etiam eſt ſtultus valdè opportuna locutus.]

55. Πολύποδος ὁμοιότερος.] Ἐπὶ τῶν ἐξομοιούντων πᾶσιν ἑαυτούς.

56. Πόνῳ πονηρός.] Ἤτοι κατ' ἐπίτασιν ὁ φαῦλος· ἢ διὰ τὸ πόνου κατ' ἐνέργειαν ἐπίπονος.

57. Πόλεμος δὲ Κόνωνι μελήσει.] Πρὸς τοὺς περὶ τῶν ἀλλοτρίων φροντίζοντας.

58. Πολύπου ἐν κεφαλῇ, ἔνι μὲν κακὸν, ἔνι δὲ ἐσθλόν.] Παρόσον ἐστὶ μὲν ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ ἐδώδιμος· ἔνεστι δὲ αὐτῇ καὶ ὁ πρόσκτος.

59. Πολλοί σε μισήσουσι, ἐὰν σαυτὸν φιλεῖς.] Τοῦτό φασι Νύμφας πρὸς τὸν Νάρκισσον εἰπεῖν, ἀποβλέποντα εἰς τὴν πηγὴν, καὶ τὴν οἰκείαν ποθοῦντα μορφήν.

60. Πολλαῖσι πληγαῖς δρῦς δαμάζεται.] Πρὸς τοὺς δυσαλώτους.

61. Πολλαὶ κυνὸς ἄρρενος εὐναί.] Ἐπὶ τῶν καταφερῶν πρὸς ἀφροδίσια.

62. Πολλὰ κανὰ τοῦ πολέμου.] Διὰ τὸ πολλὰ καθ' ὑπόνοιαν ἐκφοβεῖν.

63. Πόλλακι τοι καὶ μωρὸς ἀνὴρ κατακαίριον εἶπε.]

64. Πῦρ.

55. Ὁμοιώτης rectiùs eſt in Suida & in Apoſtolio.

56. Vide in Suida Prouerb. ex Homero:

Πόνος πρὸς τῷ πόνῳ πόνον φέρει.

& Maro fortè huc reſpexit in Georg.

Labor improbus omnia vincit. Vt *auri ſacra fames*, pro exſecranda ac dira.

57. Etſi in vet. cod. Vaticano Μιλησίᾳ ſcriptum, repono tamen μελήσει è Diogeniano & hiſtoriæ veritate. nam de Conone Athenienſi Corn. Nepos in Vitis excellentium Græciæ Imperatorum.

58. Πολύποδος κεφαλὴ Diogenianus, Suidas, & Apoſtolius; qui & ipſi inter ſe diſſentiunt.

59. De *Narciſſo* cæco ſui amore flagrante Naſo lib. III. Transformat. qui & *Cephiſium*, quia Cephiſi amnis filius fuit, nominat. Plura Euſtathius in Hom. & in Bœoticis Pauſanias. ἀποβλέποντα etiam Suidas habet. Quid ſi ὑποπίδοντα, aut ὀπιδόντα legas?

62. Diogenianus pro κανὰ, κενὰ legiſſe videtur, vt ibidem notabamus.

63. In Agellio lib. II. cap. VI. Noctium ſic carmen legitur: Πόλλακι καὶ κηπωρὸς ἀνὴρ. Eraſmo placet magis μωρὸς, Adagio *Holitor*: vt qui μωρίας laudem effuderit.

64. Dio-

64. Πῦρ ἐπὶ δαλὸν ἐλθόν.] Ἐπὶ τῶν ταχέως γινομένων.

65. Προφάσεως μόνον δεῖται ἡ πονηρία.]

66. Πέρδικος σκέλος.] Ὁ Πέρδιξ κάπηλος Ἀθήνησι, κωμῳδούμενος ἐπὶ χωλότητι.

67. Πάνθ' ὅμοια, καὶ Ῥοδῶπις ἡ καλή.] Ῥοδῶπις ἑταίρα ἦν περὶ Ναύκρατιν τῆς Αἰγύπτου, ἧς καὶ Σαπφὼ μνημονεύει, καὶ Ἡρόδοτος. τοὺς οὖν πολὺ ἀπολέσαντας ἀργύριον διὰ τὸ διαφέρον τῆς μίξεως, πρὸς τὰς ἄλλας γυναῖκας ἀσυνορῶντας ἐπιφωνεῖσαί φασι τὸ λεγόμενον.

P.

68. PΕΑΣ πόντος.] Ἰόνιος κόλπος περὶ Ἀδρίαν· ἔνθα τιμᾶται ὁ Βόσπορος.

64. Ignis ad torrem venit.] De iis quæ citò accidunt.

65. Prætextu solùm eget improbitas.]

66. Perdicis crus.] Perdix hic caupo Athenis fuit, quòd claudus esset, à Comicis conuitio proscissus.

67. Omnes manet mors, pulcram item Rhodωpidem.] Scortum hoc Naucrati Ægypti claruit, cuius & Sappho meminit & Herodotus[lib.II.] Ferunt igitur eos qui multum pecuniæ cum ea prodegerant, propter diuersum, quo in coitu vtebatur, modum, iam ad alias mulieres oculos conuertentes hoc verbi vsurpasse.

R.

68. RHEAE pontus.] Ionius sinus est iuxta Hadriam: hinc & colitur Bosporus.

69. Frigeat

---

64. Diogenianus ἐπὶ δαλὸν præfert.

65. Est Aristotelis libro I. Rhetor. ad Theodectem & Diogeniani. Erasmus reddit *occasionem*, vt sit ferè quod vulgò dicitur, *Occasio furem facit*: sed non placet Henrico Stephano.

66. De hoc caupone suprà paullò Adagio 42. & rursum Aristophanis enarrator pag. 577. in Auibus, quid Πέρδικος πανουργία.

67. Fuit cùm hîc *Strabo* scriptum fuisse opinarer, pro *Sappho*: nam ille Geographus lib. XVII. huius ἑταίρας meminit in Ægypto famosæ; sed quia Sapphus poëtriæ pleraq; interciderunt, temporisque cladem (fortè quia obscœna erant) senserunt, & illa meretrix à fratre illius Charaxo pretio redempta manumissa est, ideoque soror eius Sappho eam sui similem, hoc est, impuram celebrarit versibus; retineo lectionem. De *Rhodopide* quoque Herodotus in Euterpe, hoc est libro II. Musarum, cap. CXXXIV. & CXXXV. narrat ex Thracia ortam, Iadmonis cuiusdam seruam, & Æsopi Phrygis fabularũ auctoris sociam fuisse, venisse pòst in Ægyptum, magnaq; pecunia à Charaxo Mitylenæo Sapphus fratre, vt dixi, redemtam in Ægypto mansisse, καὶ κάρτα ἐπαφρόδιτον γενομένην μεγάλα κτήσασθαι χρήματα, vt & pyramidem ab ea constructam, sed falsò, opinarentur. Claudit verò Tharius fabulator Herodotus: Τοῦτο μὲν γὰρ αὕτη, τῆς πέρι λέγεται ὅδε ὁ λόγος, οὕτω δή τι κλεινὴ ἐγένετο, ὡς καὶ πάντες Ἕλληνες Ῥοδώπιος τοὔνομα ἐξέμαθον. *Hæc quidem adeò nobilitata est fama, vt nemo Græcorum Rhodopidis nomen non edidicerit.* vt Prouerbio tritam fuisse hinc colligam, & ab Heliodoro ἐρωτικοῖς insertam videam libro II. Αἰθιοπ. Meminit & Suidas huius Adagij, hîc Senario expressi; sin Heroico libeat versu,

Omnes morte cadunt, etiam formosa Rhodωpis.

68. Hesychius ita: Ῥέας, πόρτος περὶ τὸν Ἀδριακὸν κόλπον, ἔνθα τιμᾶται ὁ Βόσπορος. Πόρτος

69. Frigeat malus pranſus.] In tergiuerſantes, & poſt ceſſationem non libenter opus aggredientes.

69. Ῥιγοῖ κακὸς ἀριστήσας.] Ἐπὶ τῶν προφασιζομένων καὶ μετὰ τὴν ἀνάπαυσιν οὐχ ἡδέως ἐρχομένων ἐπὶ τὰ ἔργα.

70. Rhadamanthium iudicium.] De incorruptè iudicantibus.

70. Ῥαδαμάνθυος κρίσις.] Ἐπὶ τῶν ἐπὶ δικαιοσύνῃ μαρτυρουμένων.

71. Faciliùs quàm Onium Bœoti tranſcenderunt.] In eos qui terminos modumque prætereunt. Onium enim mons erat, quo Bœotorum fines terminabantur.

71. Ῥᾷον ἢ τὸ Ὄνειον ὑπερέβησαν οἱ Βοιωτοί.] Ἐπὶ τῶν τοὺς ὅρους καὶ τὸ μέτρον ὑπερβαινόντων. Ὄνειον γὰρ ὄρος, πρὸς ὃ οἱ τῶν Βοιωτῶν ὁρίζοντο ὅροι.

72. Factum nouit & excors.] Sic & Plato, ſtultum cùm eſt perpeſſus, tum demum ſapere.

72. Ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.] Καὶ Πλάτων, ὥσπερ νήπιον παθόντα γνῶναι.

73. Diſciſſa veſtis pro culta.] De iis dictum qui citò fructum capiunt ex iis per quæ agunt.

73. Ῥήγματα ἀντὶ χρημάτων.] Ἐπὶ τοῦ παραπολαύοντός τινος δι' ὧν πράττει.

74. Verba pro farina.] De verba dantibus iis qui aliud poſcebant.

74. Ῥήματα ἀντ' ἀλφίτων.] Ἐπὶ τῶν φωνὰς προϊεμένων τοῖς ἕτερα ζητοῦσιν.

75. Scrutaria merx, vel ſcruta venalia.] De re vili ac minuta, magno tamen vendita. Ῥῶπος enim vilis ac variis ex rebus conſtans ſarcina eſt.

75. Ῥωπικὸν ὤνιον.] Ἐπὶ τῶν εὐτελῶν μὲν, πολλοῦ δὲ πιπρασκομένων· ῥῶπος γὰρ εὐτελὴς, καὶ παντοδαπὸς φόρτος.

76. Ῥοδίων

τος enim, vt poſteà Latinos, extuliſſe Gręcos certū è Gloſſario Græco-barbaro eruditiſſ. Io. Meurſij, nuper euulgato, poſt Rigaltij non diſſimilem, ſed ἐν τακτικοῖς induſtriam.

69. Clara hîc lux affulget, nec alia eſt face opus. In Diogeniano itaque noſtro corrupta lectio, me & amicum in errorem induxit, non omnino tamen ἀπροσδιονύσως, vt ad *Rhegienſes timidos & ignauos* referremus, quales & Prouerbio celebrati: ſed hæc vera haud dubiè ſcriptura eſt.

70. Vtitur Plato libro XII. Legum, & Pindarus in Olympiacis ac Nemeis. Addo & Ariſtidis locū in Pericle de Rhadamanthi æquitate: ὃς τοσοῦτον περιῆν εὐσεβείας καὶ δικαιοσύνης, ὥστε καὶ τελευτήσας τοῖς ἐκεῖσε ἀφικομένοις δικάζειν δοκεῖ. *Pietate vſque eò iuſtitiaq́ue excelluit, vt etiam ipſe poſt mortem ſuam, iis, qui eòdem appellunt, iudex datus eſſe credatur.* Affine & illud *Rhadamanthi iuſiurandum*, meminit Zenobius, & vtriuſque Suidas & Apoſtolius, ſed hic explanationem permutat.

71. Τὸ Ὄνειον montis nomen videatur, de quo nihil dum comperi. Apoſtol. Ὄρειον hîc nominat, quaſi dicas terminum & limitem.

72. Homero rectè attribuit Suidas, apud quem ſemel iterumque eſt Ἰλιάδ. π'. & υ'. Platonis ſiue Comici ſiue Philoſophi locus veſtigandus: & vitiosè hîc ſcriptum arbitror ὡς παρνύδιον, reponendumque fortè ὥσπερ νήπιον. Simile autem Euripidis illud in Bacchis:

— κακοῦ γὰρ ἐγγὺς ὢν ἐμάνθανεν.
— *nam didicit affinis malo.*

75. Habet Diogenianus & Heſychius: ῥῶπος λεπτὸς καὶ ἀτελὴς, χόρτος, corruptè. Tu lege, vt hîc, φόρτος. Hinc & ῥωποπώλης, de qua voce multa obſeruat Iunius in Adagio 37. Cent.

76. Ῥοδίων χρησμός.] Ῥόδιοι τῇ Λινδίᾳ Ἀθηναίων θύοντες καθ' ἑκάστην ἡμέραν διετέλουν τῷ ναῷ εὐχόμενοι. οὐκ ἦν δὲ αὐτοῖς ἀμίδα εἰσφέρειν. δόξαν οὖν αὐτοῖς, ἠρώτησαν τὸν Ἀπόλλωνα, εἰ τοῦτο δέοι ποιῆσαι. συγκατανεύσαντος δέ ποτε, ἀνεπυνθάνοντο πάλιν, χαλκῆν ἢ ὀστρακίνην. ὁ δὲ ὀργισθεὶς ἀπεφήνατο, μηδετέραν. λέγεται ἐπὶ τῶν περίεργα πυνθανομένων.

76. Rhodiorum oraculũ.] Rhodij Lindiæ Mineruæ operantes quotidie in tẽplo conuiuantes matulam non solent inferre sacris. Necessariam autem iudicantes, Apollinem consulunt an ea apponenda. Annuit ille. Quærunt denuò, æneáne an fictilis? Iratus ille, neutra respondit. Vsurpatur Prouerbium de inepta interrogantibus.

Σ.

77. ΣΙΛΦΙΟΥ λειμών.] Εἶδος βοτάνης τῆς Λιβύης σίλφιον. καὶ παροιμία, Βάττου σίλφιον.

S.

77. SILPHII pratum.] Herbæ species in Africa silphium: vnde & Prouerbium manauit, *Batti silphium.*

78. Sino-

Cent. IV. Latinis *Scrutarius* est & *Scruta*. Horatius de Iudæo:

Vilia vendentem tunicato scruta popello.

Ad quem respexit locum B. Hieronymus: *Ab Iudæo*, inquit, *audiuit vilia populis scruta vendente.*

76. Pro Ἀθηναίων, quod hîc deprauatè scribitur, repone è Diogeniano Ἀθηνᾷ dandi casu, & εὐωχούμενοι, pro εὐχόμενοι legisse in suo apparet codice Erasmum. reddidit enim: *annos aliquot apud aram Deæ conuiuia prorogabant, atque ibi perpetuò manebant*. De Lindo Rhodi ciuitate Strabo lib. XIV. Geograph. & Stephanus. Vnde etiam Parœmię, *Lindiorum & Rhodiorum sacrificia*, apud Diogenianum, apud quem eadem hæc, sed breuiùs, leguntur. De Minerua autem Lindia Diodorus Siculus lib. v. Bibliothecæ, Danaum cum filiabus ex Ægypto in Rhodum aduenisse narrans: Καὶ προσδεχθεὶς ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων ἱδρύσατο τῆς Ἀθηνᾶς ἱερὸν, καὶ τὸ ἄγαλμα τῆς θεοῦ καθιέρωσεν. *Ab incolis exceptus templum Mineruæ statuit, eiq́; delubrum consecrauit.* Statimque de Cadmo: Ὁ δ' οὖν Κάδμος καὶ τὴν Λινδίαν Ἀθηνᾶν ἐτίμησεν ἀναθήμασιν, ἐν οἷς ἦν λέβης ἀξιόλογος, κατεσκευασμένος εἰς τὸν ἀρχαῖον ῥυθμόν. *Tum Lindiam etiam Mineruam donariis Cadmus honorauit. Inter quæ fuit lebes, opus memorabile, antiqua fabricatum arte.* Strabo initio Mineruam à Ioue editam Rhodi ex Homericis creditum versibus ait pag. 450. & Colossum Solis à Charete Lindio fabricatũ, versumq; poëtæ explanat ex Il. β'. v. 656.

Λίνδον, Ἰάλυσόν τε, καὶ ἀργινόεντα Κάμειρον.
Lindum, Ialyssumq́;, argillosamq́; Camirum.

77. Βοτάνης, adieci vt necessarium ad sensum. Meminit Adagij & in Pythiis Pindarus. De *Silphio Batti* Aristophanes in Pluto, & fusiùs ibi Gręcus enarrator, & in Adagiis Erasmus: Apostolius verò, Σιλφίου βάθος. Latinis herba *Laserpicium* dictum, estque in Africa frequens: Catullus Epigram. VII.

Quàm magnus Libyssæ arenæ
Laserpiciferis iacet Cyrenis
Oraculum Iouis inter æstuosi,
Et Batti veteris sacrum sepulcrum.

Aristoteles in Cyrenensium politia, nummis etiã silphium insculpsisse Battum commemorat apud Scholiast. Aristoph. Et in nummis hodieque sic inscriptis herba spectatur ΚΥΡΑ apud V. Cl. Antonium Augustinum Dial. I. Antiquitatum in nummis, quos olim adolescentes Latinos ex Hiberico fecimus.

78. De

78. Sinopissare.] De indecorè agentibus dictum à Sinope scorto.

79. Scytharum solitudo.] De quibusdam desertis ab omnibus. Sic & dici solitum: *Scythico deserto deserta magis.*

80. Scytha asinum.] Iactatum in recusantes quidem verbo, re tamen ipsa appetentes. Quidam enim conspecto asini cadauere: Prandium, inquit, ô Scytha, adest. ast primùm ille tergiuersatus, pòst verò satagendo apparauit. * Simile est, Acarnanici asini.] Acarnanes enim à Comicis vt agrestes ac duri notabantur.

81. Samiorum flores.] In eos qui voluptati nimis indulgent.

82. Lecytho magis mutus.] Inquilini ab Atheniensibus iniuria affecti, ne hiscere quidem audebant.

83. Apio indiget.] De ægrotante.

78. Σινοπίσαι.] Ἐπὶ τοῦ ἀσχημονῆσαι· ἀπὸ ἑταίρας τινὸς Σινώπης.

79. Σκυθῶν ἐρημία.] Ἐπὶ τῶν ἐρημουμένων ὑπό τινων. καὶ τὰ ἐρημότερά φασι τῆς Σκυθίας ἐρημίας εἶναι.

80. Σκύθης τὸν ὄνον.] Ἐπὶ τῶν λόγῳ μὲν ἀκκιζομένων, ἔργῳ δὲ ἐφιεμένων. ἰδὼν γάρ τις νεκρὸν ὄνον, ἔφη, Δεῖπνόν τοι ὦ Σκῦθα. ὁ δὲ ἐβδελύξατο πρῶτον· αὖθις δὲ πολυπραγμονήσας, περὶ αὐτὸν ἐπονεῖτο. * ὅτι ἐκωμῳδοῦντο οἱ Ἀχαρνεῖς ὡς ἄγροικοι καὶ σκληροί.

81. Σαμίων ἄνθη.] Ἐπὶ τῶν ὑστάταις ἡδοναῖς χρωμένων.

82. Συστομώτερος ληκύθου.] Οἱ γὰρ μέτοικοι λοιδορούμενοι ὑπὸ τῶν φύσει Ἀθηναίων οὐδὲ χάναι πρὸς τὰς λοιδορίας ἠδύναντο.

83. Σελίνου δεῖται.] Ὁ νοσῶν.

84. Σι-

78. De Sinope scorto nobili Athenæus lib.xv.& Suidas ex Alexide, Valerius Harpocration Anaxilao & Amphide Comœdis quoque refert proscissam teste H. Iunio Cent. v. Adagio 30. Posset etiam tractum videri Prouerbium à Sinopensium moribus, de quibus Geographi.

79. De Scythica non solùm barbarie & immanitate, sed & solitudine Q. Curtius Rufus l. VII. De gestis Alexandri Magni: *Scytharum, inquit, solitudines Græcis etiam Prouerbiis audio eludi*, &c. Vtitur in Acharnensibus Aristophanes.

80. Suidas totidem pænè verbis, nisi quòd ἐμυσάξατο præfert, eademque Diogenianus. Zenobius in Adag. Ὁ Σκύθης τὸν ἵππον gemina propè, & Clemens Alexandrinus in Pædagogo Scythas ait & equo vehi, & sanguinem secta vena epotare. M. Tullius lib. II. ad Atticum: *Habes Scytha* ὄνον. & explicat doctiss. Turnebus lib. XVIII. Aduers. cap. IX. Sequentia ὅτι ἐκωμῳδοῦντο, ad aliam pertinent Paræmiam. Fortè ad Ἀχαρνικοὶ ὄνοι, vt apud Hesychium legitur.

81. Adhibet Prouerbium è Clearcho Athenæus lib. XII. & Stephanus Samum ἀνθέμουσαν appellatam refert. Suidas etiam illud, Σαμίων ὁ δῆμος, de Samiis ab Atheniensibus bello motis & compunctis notis, quibus serui solent, explanat.

82. Zenobius, Diogenianus, Suidas, & Apostolius, σκάφης loco ληκύθου habent. Erasmus etiam σωπομώτερος legi concedit, vt metu contractum & humilem accipias.

83. Suidas ex Plutar. in vita Timoleontis exponit Cent. XII. morem fuisse Græcis, apio sepulcra, dum animam agerent ęgroti, aspergere. Plura de hoc ritu Io. Kirchmannus lib. IV. Funeralium cap. III. & Læuinus Torrentius ad Od. VII. Horatij Flacci, li. II.

84. Siphnus

84. Σιφνιάζειν.] Ὡς Κρητίζειν καὶ Λεσβιάζειν, ἀπὸ νήσου Σίφνου καλουμένης.

85. Σινδαρωνδιέσθαι.] Μέμνηται ταύτης Φερεκράτης. ἔστι δὲ ἀπὸ τοῦ ἄνδρας σίνεσθαι.

86. Σκάνδιξ.] Λάχανον ἄγριον. παρ' ὃ καὶ Σκανδικοπώλην τὸν Εὐριπίδην ἔλεγον, ὡς λαχανοπωλίτου υἱόν.

87. Σαοὺλ ἐν προφήταις.] Οὗτος ἐχρίσθη ὑπὸ Σαμουὴλ εἰς βασιλέα καὶ προφήτην. καὶ ἰδὼν αὐτὸν τὶς ἔφη· Καὶ Σαοὺλ ἐν προφήταις; καὶ ἔστι παροιμία· λαμβάνεται δὲ ἐπὶ τῶν μὴ ἀξίων.

88. Σαρδαναπάλου τρυφηλότερος.] καί; 89. Καταγηράσαις Τιθωνοῦ βαθύτερος.] 90. Κινύρου πλουσιώτερος.] 91. Δὶς παῖδες γέροντες.] Ὁ γὰρ Τιθωνὸς

84. Siphniaſſare.] Ab inſula Sipho dictum: qua forma Cretizare & Leſbiazare.

85. Viris multùm nocere.] Meminit eius Pherecrates; dictumq; quaſi viris calamitatem adferens.

86. Scandix.] Agreſte olus. Vnde & Euripides cognominatus Σκανδικοπώλος, vt olera vendentis filius.

87. Saul inter Prophetas.] Hic à Samuele vnctus in Regem ac Prophetam: quo viſo ait quidam admirabundus: *Num & Saul in Prophetis?* In Prouerbium hinc abiit, dictumque de indignis.

88. Sardanapalo mollior.] & 89. Conſeneſcas Tithono profundius.] 90. Cinyra ditior.] & 91. Bis pueri ſenes.] Tithonus etenim ſenio

---

84. Siphnus inſula vna Cycladum non procul Creta, auctore Stephano, cuius & Herodotus meminit, & Prouerbij etiam Heſychius, in quo emendandum vidit doctiſſimus Iunius Cent. IV. Adag. 66. ἀδδόμενος pro διδύμενος. aliud hinc Prouerbium: Σίφνιος ἀρραβών, quod & Suidas exponit. Addunt autem hîc membranæ: Ἔστι δὲ τὸ ἀπτέσθαι τῆς πυγῆς δακτύλῳ. Λεσβιάζειν δὲ τὸ παρανομεῖν στόματι.

85. Heſiodium eſt — ἀνδρὸς μέγα σίνεται. *Viris multùm obeſt*. & ibi interpretes. Deductum à verbo σίνομαι. Vide Etymologum & Varinum.

86. Scandix, vulgò *Scandaria*, viliſſimum oleris genus agreſte. De Euripidis Tragici matre Clito nomine, etſi nobilem fuiſſe Philochorus apud Moſcopulum in eius Vita aſſerat, olera tamen venditaſſe ait Theopompus apud Agellium lib. XV. Noctium cap. XX. & Valerius Maximus li. III. cap. IV. Diogenianus hoc ipſo Adagio, & Ariſtophanes ſalſus Comicus initio Equitum, vbi Demoſthenes: Μὴ διασκανδιάσῃς. & in Acharnenſibus Dicæopolis ait: Φεῦ δὲ δαιμονίως ὥσπερ ἡ μήτηρ ποτέ. & vtrobique Græcus enarrator, qui λαχανοπώλιδος υἱὸν nominat, pag. nuperæ edit. 289. & 394. De recentioribus, ex his Had. Turnebus lib. XV. Aduerſar. cap. III. & Ioan. Brodæus li. IV. Miſcellan. cap. XXVI.

87. Sacræ litteræ I. Reg. X. cap. ver. II. Parœmiam agnoſcunt, adhibetque Greg. Nazianzenus, κατὰ τὴν παλαιὰν ἱστορίαν καὶ παροιμίαν, Apologia de fuga ſua in Pontum, de ſacra Scriptura loquens, quam omnes, vt hodieque, attrectare audent, etiam mulierculæ. Ex hoc Prouerbio colligo Collectanea hæc non Plutarchi videri, vt Eraſmo perſuaſum fuiſſe apparet; ſed hominis Chriſtiani, vt ſunt Michaëlis Apoſtolij, æqualis Beſſarionis Cardin. & à Politiano alibi citati; & ſatis ipſe oſtendit Adagio: Ἀποστολικὴν διάγεις πολιτείαν.

88. Quattuor hîc conglobata Prouerbia, eôdem ferè deriuata, etiam à Suida in dict.

καταγη-

ſenio confectus, in cicadam, vt optarat, mutatus eſt. Cinyras verò Pharnaces oriundus ſtirpe, eius qui Cypriorum Rex fuit, diuitiis præſtitit. Sardanapalus autem Aſſyriorum Rex, qui luxu & delitiis ſuum amiſit regnum; filius erat Anacyndaraxi Regis Nini Perſicæ regionis; molliter effeminateque ſe ornans, nec domeſticis conſpicuus, niſi eunuchis & puellis. Incenſo autem palatio in intimis ædium partibus deprehenſus periit. Sepulcro eius ita inſcriptum Aſſyriorum litteris:

SARDANAPALVS ANACYNDARAXI F.
TARSVM ET ANCHIALEM
VNO CONSTITVIT DIE.
EDE, BIBE, LVDE,
NAM CETERA NE HVIVS QVIDEM FACIO.

hoc eſt, ne digitorum quidem crepitatione ſunt digna. Inſiſtit enim monumento ſtatua, manibus ſupra caput tenſis, velut concrepantibus digitis. Eamdem quoque inſcriptionem Anchiale habuit, quæ ciuitas Tharſo adiacet, hodieque Zephyrion appellatur.

τὸ γῆρας ἀποθέμενος κατ' εὐχὴν, εἰς τέττιγα μετέβαλεν. ὁ δὲ Κινύρας ἦν ἀπόγονος Φάρμη βασιλέως Κυπρίων πλούτῳ διαφέρων. Σαρδανάπαλος δὲ Ἀσσυρίων βασιλεὺς, ὃς ἐπ' ἀκολασίᾳ καὶ τρυφῇ κατέλυσε τὴν ἰδίαν ἀρχήν. ἦν δὲ υἱὸς Ἀνακυνδαράξου βασιλέως Νίνου χώρας Περσικῆς, καλλωπιζόμενος αἰσχρῶς καὶ τοῖς οἰκείοις μὴ ὁρώμενος, εἰ μὴ εὐνούχοις καὶ κόραις. πυρπολουμένου δὲ τοῦ οἴκου, ἔνδοθεν εὑρεθεὶς ἀπέθανε. καὶ ἔστιν ἐπίγραμμα ἐπὶ τῷ τάφῳ αὐτοῦ Ἀσσυρίοις γράμμασι·

ΣΑΡΔΑΝΑΠΑΛΟΣ
ΑΝΑΚΥΝΔΑΡΑΞΟΥ ΠΑΙΣ
ΤΑΡΣΟΝ ΤΕ ΚΑΙ ΑΓΧΙΑΛΗΝ
ΕΔΕΙΜΕΝ ΗΜΕΡΗ ΜΙΗ.
ΕΣΘΙΕ, ΠΙΝΕ, ΟΧΕΥΕ,
ΩΣ ΤΑΓΕ ΑΛΛΑ ΟΥΔΕ ΤΟΥΤΟΥ
ΕΣΤΙΝ ΑΞΙΑ.

τουτέστι τοῦ τῶν δακτύλων ἀποκροτήματος. τὸ γὰρ ἐφεστὸς τῷ μνήματι ἄγαλμα, ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἔχον τὰς χεῖρας πεποίηται, ὡς ἀναποληκροῦν τοῖς δακτύλοις. ταυτὸν ἐν τῇ Ἀγχιάλῳ τῇ πρὸς Ταρσὸν ἐπιγέγραπται, ἥτις νῦν καλεῖται Ζεφύριον.

92. ΤΡΙΣ

Καταγηράσκω, niſi quòd neutro efferat genere: *Conſeneſcas vltra Tithonum, Cinyra opulentiùs, Sardanapalo delicatiùs, vt Prouerbium in te compleatur, Bis pueros eſſe ſenes.* Vſurpatumq; ait ἐπὶ τῶν πολυχρονίων, *de longæuis.* & mox legit: Κινύρας δ' ἀπόγονος Φαρνάκης βασιλεὺς Κυπρίων: qui hîc Φάρμη. & denique διαβιοὺς διατελεύτησεν, *exacta deceſſit ætate*, pro quo hîc, κατέλυσε τὴν ἰδίαν ἀρχὴν, *ſuum diſſoluit imperium.* De Tithoni ætate Lucianus Adagium vſurpat in Dialogis. De Cinyræ verò opibus Plato lib. 1. de Legibus, & in Nemeis Pindarus, ac Naſo x. Metamorph. Pro ἀναποληκροῦν τοῖς δακτύλοις, quod Cicero *digitis concrepare* dixit, in Mich. Apoſtolio eſt ἀνακροτεῖν. Hic enim vltima deſcripſit, vt priora Suidas. Hæc de ſcriptura: nunc de Epitaphio Sardanapali corpori impoſito videamus, vt legitur non Aſſyriacè, ſed Græcè, vti putatur, à Charilo compoſitum, apud Strabonem lib. XII. & XIV. Athenæum libro VIII. Arrianum libro II. Ἀναβάσεως Alexandri Magni, & Scholiaſtem Ariſtophanis in Auibus pag. 590. nuperæ edit. ad illud, Τίς ὁ Σαρδανάπαλος οὑτοσί. Verſus autem inſcripti erant:

Εὖ εἰδὼς ὅτι θνητὸς ἔφυς σὸν θυμὸν ἄεξε
Τερπόμενος θαλίῃσι. θανόντι τοι οὔτις ὄνησις.

Καὶ

T.

92. ΤΡΙΣ ἓξ νικητήριος βόλος.] Ἐπὶ τοῦ εὐστόχου. ἀπὸ τῶν κυβευόντων. ὁ γὰρ βόλος ὁ πλήρης ἓξ ἦν. τὸ πάλαι δὲ τρεῖς ἐβάλλοντο κύβοι.

93. Τυφλὰ ὄνειρα.] Ἤτοι τὰ ἀπατηλά, ἢ ὅτι τοῖς μύουσι προσδιαλέγονται.

94. Τὸ Πάρνου σκαφίον.] Ἐπὶ τῶν τὰ μικρὰ πολλάκις ζητούντων. Πάρνος γὰρ κυβερνήτης ἦν, ὡς τὸ σκάφιον ἀπώλεσε συνεχῶς ἠνώχλει τῷ δήμῳ, καὶ τῇ βουλῇ, αἰτιώμενος τοὺς τὸ σκαφίον ὑφελομένους.

95. Τὰ ἐπὶ κοσκίνῳ.] Μαντευομένων δηλονότι, καὶ τὸ, Ἀπὸ τρίποδος: καὶ τὸ, Ἀπὸ δάφνης.

T.

92. TER sex victor est iactus.] De prospera & felici re dicitur: ductum à iactu cuborum, qui è senionibus plenus erat. Tribus enim cubis ludebant antiquitus.

93. Cæca somnia.] Hoc est, fallacia & falsa, vel quia cum nictantibus colloquium fit.

94. Scaphula Parni.] In eos qui minima assiduè consectantur. Parnus enim nauclerus amissa scapha molestus fuit cùm Senatui tum plebi, eos putidè accusando, qui nauigium subduxissent.

95. Quæ ex cribro.] Scilicet prædicta: vt dicitur, *E tripode*: &, *Laura vaticinans*.

96. Τήνελ-

Καὶ γὰρ ἐγὼ σποδός εἰμι Νίνου μεγάλης βασιλεύων.
Ταῦτ' ἔχω ὅσσ' ἔφαγον, καὶ ἐφύβρισα καὶ μετ' ἐρώτων
Τερπν' ἔπαθον. τὰ δὲ πολλὰ καὶ ὄλβια κεῖνα λέλειπται.
Ἥδε σοφὴ βιότοιο παραίνεσις οὐδέ ποτ' ἐσθλῆ
Κεκτήσθω δ' ὁ θέλων σοφίης τὸν ἀπείρονα πλοῦτον.
Cùm te mortalem noris, præsentibus exple
Deliciis animum; post mortem nulla voluptas:
Nam cinis ipse, Nini qui magna regna tenebā:
Hæc habeo, quæ edi, quæq; exsaturata libido
Hausit: at illa iacent multa & præclara relicta.
Hoc sapiens vitæ mortalibus est documentum.

Priores autem versus quinque alio ordine leguntur apud Clementem Alexandrinum Stromat. 2. & Theodoretum extr. Sermone XII. Græcanicarum affectionum: qui & Sermone IX. qui de Legibus est, ait: Σαρδανάπαλος ὁ Ἀσσύριος, ὁ ἡδοναῖς καὶ τρυφαῖς διαβόητος. *Sardanapalus ille Assyrius, voluptatibus ac deliciis notißimus*. Posteriores autem versus sic Athenæus habet dicto lib. VIII. Δειπνοσοφ.

Ἥδε σοφὴ βιότοιο παραίνεσις, οὐδέ ποτ' αὐτῆς
Λήσομαι, ἐκτήσθω δ' ὁ θέλων τὸν ἀπείρονα χρυσόν.

Illos autem versus, *Hæc habeo, quæ edi;* — M. Tullius, extrema Tuscul. V. est interpretatus, qui & 2. de Finibus: *Non intelligo*, inquit, *cur Aristoteles Sardanapali Epigramma tantopere derideat, in quo ille Rex Assyriæ glorietur, se omnes secum libidinum voluptates abstulisse*. & lib X. ad Attic. epist. VII. *Nisi fortè me Sardanapali vice in suo lectulo mori mallè censueris, quàm exsilio Themistocleo*. Ceterùm quæ de gestu tendentis manus supra caput, tresque digitos priores erigentis hîc refert, Strabo item atque Arrianus, vereor sanè vt rectè interpretes reddāt cum P. Lælio in Horis Subsecivis libro III. cap. II. quasi manuum complosio, vt in applausu solet, ac veluti poppysma fuerit: cùm sit potiùs extenso brachio digitorum crepitus, medio in pollicem incumbente ac feriente indicem exstantem, quibus concrepantibus contemtus significatur.

92. Suidas adfert, & explicat Hadr. Iunius rectiùs quàm Erasmus Cent. V. Adagio 62. in *Ter sex iacit*, & nos ad Zenobij Parœmiarum Cent. IV.

93. Video Erasmum legisse singulari numero Τυφλὸν ὄνειρον. Diogenianus, vt hîc, multitudinis.

95. Suidas bis adhibet Centuria XIII. ibidemque illud: Τὰ ἐκ τρίποδος, *Hæc è tripode pronuntiata*.

 96. Τήνελλα

96. Τήνελλα.] Significat pugnæ victoriam. Imitatio est auspicij melodiæ, quod tibia fiebat.

97. Epimenidia pellis.] De reconditis rebus dictum. Hic enim Epimenides à Laconibus in adyto asseruabatur. Vixit auté, vt auctor est Theopompus, annos centum & quinquaginta septem, quorum septem somno transegerit.

98. Samiorum mala metuis.] De formidantibus inauditæ malitiæ proditiones.

99. Æsopicus sanguis.] De iis qui in difficilia sese mala ac probra implicarunt. Delphis enim sublato Æsopo irasci diuinum numen contigit.

100. Lignum incuruum numquam rectum.] Vulgi tritum sermone Prouerbium, iactatumque in eos, qui distorta corrigere negotia conati nihil proficiunt.

96. Τήνελλα.] Τοῦτο σημαίνει τὸ ἐν τοῖς ἀγῶσι νίκην. μίμημα γάρ ἐστι τοῦ αὐλητικοῦ ἐνδοσίμου.

97. Τὸ Ἐπιμενίδειον δέρμα.] Ἐπὶ τῶν ἀποθέτων εἴρηται. ἀπέκειτο γὰρ κατά τι λόγιον τοῖς Λακεδαιμονίοις τὸ τοῦ Ἐπιμενίδου δέρμα. ἐβίω δὲ οὗτος, ὥς φησιν ὁ Θεόπομπος, ἔτη ἑκατὸν πεντήκοντα καὶ ἑπτά· ἅπερ ἑπτὰ ἐκαθεύδησεν.

98. Τὰ Σαμίων ὑποπτεύεις.] Ἐπὶ τῶν δεδιότων τινὰς ἀνηκούστους κακῶν προδοσίας.

99. Τὸ Αἰσώπειον αἷμα.] Ἐπὶ τῶν δυσεκνίπτοις ὀνείδεσι ἐμπεπτωκότων. τοῖς γὰρ Δελφοῖς ἀνελοῦσι τὸν Αἴσωπον, συνέβη τὸ δαιμόνιον χαλεπῆναι.

100. Τὸ σκαλιὸν ξύλον οὐδέποτε ὀρθοῦται.] Αὕτη δημώδης. λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν διεστραμμένα πράγματα κατευθύνειν πειρωμένων, καὶ μηδὲν ὠφελούντων.

ΕΚΑ-

---

96. Τιώνελλος & Τιώνελλα lyræ etiam harmonia est, victoriam denuntians: non tamen est classicum canere aut receptui, vt in pugna solêne. Ἐνδόσιμος verò qui rhythmus sit, explicat in Comment. Budæus.

97. Est in Diogeniani Prouerb. De somno autem Epimenidis, vt & Endymionis, non eadem omnibus sententia est. M. Varro enim & Plutarchus quinquaginta dormiisse annos putant: septem his C. Plinius adiicit lib. VII. Nat. histor. cap. 52. Laërtius verò quadraginta septem: vt hîc ζ addendum opiner μζ, vel νζ. Prouerb. quoque exstat, *Vltra Epimenidem dormire*, ex illo Luciani in Timone: Ὑπὲρ τὸν Ἐπιμενίδην κεκοίμηται. Vide Pet. Victorium lib. XXIIII. cap. 1. Variar. lect.

98. Suidas Cent. XIII. ἀποπτύεις legit, redditque Germanus interpres *exspuis*. Ego verò nihil demuto. Mox pro ἀνηκέστοις, quod hîc scriptum repperi, reposui ἀνηκούστοις. In Suida tamen, ne quid dissimulem, ἀνεκέστους κακῶν passim editum. De Samiis autem litteratis, bellique stigmate compunctis, nos ad Zenob. Adag. *Samiorum mala*.

99. Suidas Centuria 1. legit δυσαπορρίπτοις: Diogenianus verò δυσαπονίπτοις Centuria 1. & mox legi malim περιπεπτωκότων. De nece Æsopi in eius vita Maximus Planudes, & Ioach. Camer.

CENT.

ΕΚΑΤΟΝΤΑΣ Δ.

1. ΤΟ Φρυνίχου πάλαισμα.] Κατὰ τῶν φρονίμως καὶ συνετῶς σοφιζομένων. Θουκυδίδης ἱστορεῖ, ὅτι Φρύνιχος ὁ τῶν Ἀθηναίων στρατηγὸς ἐν Σάμῳ, μελλόντων τῶν στρατιωτῶν κατάγειν Ἀλκιβιάδην, ἐδήλωσε τῷ ναυάρχῳ Λακεδαιμονίων ὁ Φρύνιχος, ὅτι βούλοιτο αὐτῷ προδοῦναι τὸ στράτευμα. λαβόντος δὲ τὴν ἐπιστολὴν Ἀλκιβιάδου, καὶ πέμψαντος τοῖς Ἀθηναίοις, παρὰ μικρὸν ἐλθὼν ἀπολέσθαι ὁ Φρύνιχος, γράφει πάλιν τῷ ναυάρχῳ τὸ γεγονὸς, αἰτιώμενος καὶ φάσκων τὸ στράτευμα πάλιν προδώσειν αὐτῷ εἰ ἐπέλθοι. σημάνας δὲ προηγόρευσε τοῖς στρατιώταις δευτέραν ἥξειν ἐπιστολὴν κατ᾽ αὐτοῦ παρὰ Ἀλκιβιάδου, καὶ πολεμίων ἐφόδου ἐσομένης φυλάξασθαι. οὕτως δὲ γεγονότων τούτων, καὶ κομιζόντων μὲν τῶν γραμμάτων, γενομένης δὲ τῆς ἐφόδου, ἐπίστευσαν οἱ στρατιῶται πάντα καὶ τὰ νῦν καὶ τὰ πρότερα κατὰ τοῦ Φρυνίχου ὑπ᾽ Ἀλκιβιάδου γεγενῆσθαι.

2. Τὸ ἀρνίον σοι λελάληκεν.] Αἰγύπτιοι τοῦτό φασιν, ὅτι ἀνθρωπείᾳ φωνῇ τὰ μέλλοντά τινι τῶν βασιλέων λελάληκεν.

3. Τὸ Ἡσιόδειον γῆρας.] Ἀριστοτέλης ἐν Ὀρχομενίων πολιτείᾳ, δὶς τεθάφθαι φησὶ τὸν Ἡσίοδον, καὶ ἐπιγράμματος τοῦδε τυχεῖν·

Χαῖρε δὶς ἡβήσας, καὶ δὶς τάφου ἀντιβολήσας
Ἡσίοδ᾽, ἀνθρώποις μέτρον ἔχων σοφίης.

CENTVRIA IV.

1. PHRYNICHI calliditas.] In eos qui callidè quid & vafrè machinantur. Scribit Thucydides Phrynichum ducem Atheniensium Sami, cùm milites Alcibiadem eò esset ducturus, nauarcho Lacedæmoniorum nunciasse se illi exercitum proditurum. Intercepta hac ab Alcibiade epistola, Athenasque missa, extinctus propè Phrynichus iterùm scribit nauarcho quod acciderat, expostulans, ac promittens iterùm se exercitū proditurum si suum admoueret. Qua re indicata militibus, ait alteras contra se venturas ab Alcibiade litteras. Qua re gesta cùm allata epistola tum impetu facto, certo milites crediderunt priùs & nunc aduersus Phrynichum tentata omnia ab Alcibiade fuisse.

2. Agnus tibi locutus.] Fabulantur Ægyptij humana voce agnum Regi cuidam futura nuntiasse.

3. Hesiodi senecta.] Aristoteles in Republica Orchomeniorum bis sepultum ait Hesiodum, & ita tumulo inscriptum legisse:

Salue pubescens iterùm, ac bis condite salue,
Hesiode, humanæ qui modus es Sophiæ.

sic

CENT. IV.

1. Eadem Suidas Centuria XIV. Desiderius *luctam* nunc *luctationem* vertit. Mihi magis placet *calliditas*, aut *inuentū*. Quid autem

ſic enim ſeneſcens repubeſcere eſt viſus, ac bis ſepultus.

4. Meliacum nauigium.] Dictum in naues perfluentes. Refert enim Ariſtoteles Hippotam coloniæ deducendæ præfectum, diris eos, qui ſecum nauigare nollent, deuouiſſe: partim excuſatione vſos, quòd domi vxores ægrotarent; partim quòd naues eorum aquam admitterent; conſtanter eſt eos execratus, ne vmquam ſolidum haberent nauigium, & vxorum ſuarum perpetuò obnoxij eſſent imperio.

5. Cariſſimorum cariſſima.] Melienſibus oraculo præcepit Apollo, vt amarent cariſſimorum cariſſima. Ad annum itaque ſeptimum decimum filios nudos circumgeſtabant, oſculabanturque in Olympia.

6. Theſſalorum commentum.] Dictum in fraudulenter & improbè agentes.

7. Corycæus hæc auſcultauit.] Cum piratis Corycæi quidam conſpirantes, nauigantium ſarcinas curioſè obſeruando, quo die conſcenderent, piratis indicabant. Qua re à mercatoribus explorata, pleraque abſcondebant. Id rurſum piratis cùm eſſet ab explorato-

παρὸν τότε γῆρας ἀπέβη, καὶ δὶς ἐτάφη.

4. Τὸ Μηλιακὸν πλοῖον.] Ἐπὶ τῶν ἄγαν ῥεόντων πλοίων. φησὶ γὰρ Ἀριστοτέλης, Ἱππότην εἰς οἰκίαν ἀποστελλόμενον τοῖς μὴ βουληθεῖσιν αὐτῷ συμπλεῖν καταρᾶσθαι. ἐπειδὴ γὰρ προφασιζόμενοι οἱ μὲν τὰς γυναῖκας αὐτῶν ἀρρωστεῖν, οἱ δὲ τὰ πλοῖα ῥεῖν, κατέμενον, κατηράσατο μήτε πλοῖα στεγανὰ γενέσθαι ποτὲ, καὶ ὑπὸ τῶν γυναικῶν ἀεὶ κρατεῖσθαι.

5. Τῶν φιλτάτων τὰ φίλτατα.] Μηλίοις ἀνεῖλεν ὁ θεὸς, φιλεῖν τῶν φιλτάτων τὰ φίλτατα. μέχρις οὖν ἐτῶν δέκα ἓξ γυμνοὺς περιέφερον τοὺς παῖδας, καὶ κατεφίλουν ἐν Ὀλυμπίᾳ.

6. Τὸ Θετταλὸν σόφισμα.] Ἐπὶ τῶν σοφιζομένων, καὶ κακουργούντων.

7. Τοῦτ᾽ ἄρα ὁ Κωρυκαῖος ἠκροάζετο.] Πειραταῖς τισί τινες τῶν ἐκ Κωρύκου συνέπραττον περιεργαζόμενοι τῶν πλεόντων τὰ φορτία, καὶ καθ᾽ ἣν ἡμέραν ἀποπλεύσουσιν ἐμήνυον ταῦτα τοῖς πειραταῖς. τοῦτο μαθόντες οἱ ἔμποροι, ἀπέκρυπτον τὰ πολλά. ἐπειδὴ δὲ καὶ οὕτως ἔνιοι τοῖς πειραταῖς ἐμηνύετο,

tem ſit πάλαισμα docet Pet. Victorius lib. II. Variar. lect. cap. X. & lib. XXI. cap. II. Thucydidæ narratio eſt lib. VIII. belli Pelopon. pag. 588. 589. vbi *Aſtyochum* nominat Lacedæmoniorum claſſis nauarchum.

4. Suidas habet Cent. IX. ἄγαν ἐκρεόντων pro ῥεόντων, & εἰς ἀποικίαν. Mox etiam legas: καὶ γυναικοκρατεῖσθαι. Turbat hîc Eraſmus, vitioſo Suidę vſus exemplari Gręco, dum hîc *Ariſtotelem* neſcio quem *Meliacum* ſomniat.

6. Zenobius refert Centur. IV. Adag. 29. & Suidas ſemel iterumque Centuria VII.

7. Zenobius totidem pænè verbis Centuria IV. Adag. Κωρυκαῖος ἠκροάζετο. & Suidas Centuria XIII. In extremo tamen, εἰς γνῶσιν ἢ ἐρχομένων. Equidem pro διεξερχομένων,

ἐμήνυε, ἐκράτησεν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν δοκούντων μὲν λάθρα πράττεσθαι, εἰς γνῶσιν δὲ ἐξερχομένων.

8. Τὰ πολλὰ πράττειν, οὐκ ἐν ἀσφαλεῖ βίῳ.] Ἐπὶ τῶν εἰς κίνδυνον ἐμπιπτόντων, διὰ τὸ πολλὰ πράττειν.

9. Τὰ ἐκ τῶν ἁμαξῶν.] Ἐπὶ τῶν ἀσελγέστερα σκωπτόντων τάττεται ταύτην. Ἀθήνησι γὰρ ἔνιοι τοῖς Διονυσίοις μεθυσθέντες κωμάζουσι, μεθ' ἡμέραν δὲ τοὺς ἀπαντῶντας σκώπτουσιν ἐφ' ἁμαξῶν καθήμενοι.

10. Τὸ δέ τοι κλέος ἐσσομένοιο.] Ἐπὶ τῶν δαιμονίως γενέσθαι προσδηλουμένων φήμῃ τινί.

11. Τὸν Κολοφῶνα ἐπέθηκε.] ΙΒ'. πόλεις τῆς Ἰωνίας συνῄεσαν εἰς τὸ Πανιώνιον λεγόμενον περὶ τοῦ κοινοῦ βουλευσόμενοι. καὶ εἴποτε ἴσοι αἱ ψῆφοι ἐγένοντο, περιττὴν ἐτίθεσαν τὴν νικῶσαν. Σμυρναίους γὰρ ἐλθόντας εἶχον συνοίκοι, ὑπὲρ ὧν καὶ τὴν ψῆφον ἐτίθεντο. ὅθεν ἐπὶ τῆς κρατούσης καὶ βεβαιούσης εἴρηται ψήφου.

12. Ταινάρειον κακόν.] Τὸ μέγα ribus indicatũ, manauit hinc Parœmia de iis, qui clàm quid egiſſe ſibi viderentur, quod tamen in vulgus notum eſſet.

8. Multis vacare tuta vita vt ſit, negat.] In eos, qui negotiorum mole in pericula incidunt.

9. E plauſtro dicta.] Vſurpatum Adagium in laſciuiora conuitia iactantes. Athenis enim quidam Bacchanalibus lautè comiſſando inebriabantur; exacto autem iam die plauſtro inſidentes, conuitiis obuios quoſque excipiebant.

10. Decori hoc erit futurum.] De iis qui fama erunt celebratiores.

11. Colophonem addidit.] Duodecim Ioniæ vrbes in conuentu Panionio dicto, de re publica conſulturi conueniebant. Et ſi quidem pares eſſent calculi, vnum adiiciebant calculum, quo victoria obtinebatur. Smyrnæis itaque vicinis accedentibus, iiſdem & ſuffragij ius datum: inde Prouerbium in eos qui numero ſuffragiorum, viribuſque ſunt potentiores.

12. Tænarium malum.] De vehementi

νων, diuisâ voce repoſui τῶν ἐξερχομένων.

8. Senarius hic indicat, quod & vulgo in ore: verumque eſt Epicuri illud, *Felicem qui lateat, viuatq́ obſcurus.*

9. Vide Horatij interpretes ad illud in Arte poëtica verſu 276.

—plauſtris vexiſſe poëmata Theſpis
Qui canerent, agerentq́ peruncti fæcibus ora.

& plura hîc Suidas.

10. Ἐσσομένοιο.] Sic Vatic. Puto reſcribendũ ἐσσομένοισι. Similia habet, etiam Prouerbij ſpecie Hom. Ἰλ. γ'. ver. 287. & 460.

Ἥ τε καὶ ἐσσομένοισι μετ' ἀνθρώποισι πέληται.
Cuius ſint memores in poſteritate nepotes.

11. Locus deprauatus & mutilus, Prouerbium à ſuperiore auellimus, pertinetq; ad *Colophonium ſuffragium*, vbi Deſ. Eraſmus explanat. Alibi *Colophonium addidit*: de cuius origine diuerſa adferunt Heſychius & Strabo lib. Geogr. XIV. nec ipſi inter ſe conſentiunt, adferuntque longè ab his diuerſa. *Iabenus* Græcus ſcriptor, quem Adagio *Colophonium ſuffragium* auctorem laudat Chiliaſtes Batauus, mihi fando inauditus eſt, niſi ſi *Iulon* aut eius farinæ eſt quiſpiam. Vide & *Mineruæ ſuffragium*.

12. Crudelitatis Laconum in Helotas ſupplices in Neptuni templo hiſtoriam narrat Thucydides libro I. & Suidas in Collectaneis.

menti & constanti de seruis vindicta. Lacedæmonij enim Helotas in Tænarum promontorium fugientes contrucidarunt.

13. Ægina primùm liberos dat optimos.] Notat homines initio frugi, pòst nequam redditos.

14. Quid non fies Arbelas contendens?] Siciliæ id opidum, cuius incolæ ob stuporem facilè decipiebantur.

15. Quæ olim [acciderunt.] Puta, Tyri. Tyrum enim antiquam Alexander Macedonum Rex multa vi obsidens, etsi laboriosè, occupauit tandem, vrbemque funditus euertit, alios ciues in crucem agens, flammis alios necans. Prouerbium inde deductum, dictumque de aduersa patientibus.

16. Inferorum terniones.] Colitur apud inferos ternio mysticè ob Hecatem, cui & tria offerebantur; quamq; Tritogenam etiam appellarunt. Etenim tres deæ, Minerua, Diana, & Hecate pro vna sunt habitæ. Mysticè itaque Hecate Proserpina dicta, domina inferorum. Hinc & Hecates simulacra in triuiis, & funeralia tribus peragebantur. Iactatum itaque Prouerbium in eos qui superuacanea & recondita student cognoscere.

καὶ παράμονον εἰς οἰκέτας. Λακεδαιμόνιοι γὰρ τοὺς εἰς Ταίναρον καταφυγόντας τῶν εἱλώτων ἀπέκτειναν.

13. Τὰ πρῶτ᾽ ἀρίστους παῖδας Αἴγινα τρέφει.] Ἐπὶ τῶν ἐν ἀρχῇ κοσμίων, μετὰ δὲ ταῦτα ἀσελγούντων.

14. Τί σὺ γενήσῃ ἰὼν εἰς Ἀρβέλας;] Ἄρβελα πόλισμα Σικελῶν. οἱ δὲ ἐνοικοῦντες ἐκεῖσε, ἐδόκουν εὐεξαπάτητοι εἶναι.

15. Τὰ ἐκ παλαιοῦ.] Λείπει τὸ Τύρου. Τύρον γὰρ τὴν παλαιὰν Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν πολλῇ χειρὶ ἐπελθὼν, διέθηκε τὰ χαλεπώτατα, ὥστε τὴν πόλιν κατασκάψαι· τοὺς δὲ πολίτας τοὺς μὲν ἀνασκολοπίσαι, τοὺς δὲ κατακαῦσαι. ἐκ τούτου γὰρ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν κακῶς διακειμένων.

16. Τὰς ἐν ᾅδου τριακάδας.] Τιμᾶται ἡ τριακὰς ἐν ᾅδου διὰ τὴν Ἑκάτην μυστικώτερον, ᾗ καὶ τὰ τρία ἐπιθύεται· ἐπεὶ καὶ αὐτὴν τὴν Ἑκάτην φασὶ Τριτογενῆ εἶναι. καὶ γὰρ Ἀθηνᾶ καὶ Ἄρτεμις, καὶ Ἑκάτη, αἱ τρεῖς δοκοῦσιν ἓν εἶναι. τὸ οὖν μυστικώτερον Ἑκάτη ἡ Περσεφόνεια καλεῖται, τῶν ὑποχθονίων δεσπότις. ὅθεν καὶ ἀφιδρύματα Ἑκάτης πρὸς ταῖς τριόδοις ἐστὶ, καὶ τὰ νεκύσια τῇ τριακάδι ἄγεται. λεχθείη δ᾽ ἂν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν περιέργων καὶ τὰ ἀποκεκρυμμένα ζητούντων γινώσκειν.

17. Τὸ

13. Habet Diogenianus & Suidas: hic etiam eodem principio sensuque Adagium adfert: Τὰ πρῶτα Ἄρης εἰς τοὺς παῖδας ἐπῃνεῖτο. *Initio Mars ob filios laudabitur*; vt de Neronis Aug. quinquenario, quo bonus fuit, Suetonius & alij referunt.

14. Pro ἰὼν Apostolius editus τυγχάνων habet. Stephanus Siculis vrbibus Arbelas adnumerat. Persidi etiam Strabo lib. XVI. & in Mesopotamia Q. Curtius.

15. De Tyri laboriosa obsidione idem Q. Curtius & Arrianus; & nos Vitis comparatis Aristot. & Demosthenis.

16. De Hecate triformi, quæ & Pallas, & Dia-

17. Τὸ Πάσητος ἡμιωβόλιον.] Οὗτος ἐπὶ μαλακίᾳ καὶ μαγίᾳ διεβεβόητο. ὥστε ἐκ τῶν ἐπαοιδῶν αὐτῶν, καὶ δεῖπνα τινα πολυτελῆ ὁρᾶσθαι, καὶ διακονουμένους τινὰς, καὶ πάλιν ἀφανεῖς γινομένους. εἶχε δὲ καὶ ἡμιωβόλιον πεποιημένον αὐτῷ τοῖς πιπράσκουσιν. ὠνούμενος γὰρ οὖν δι' αὐτοῦ ὅπερ ἠβούλετο, πάλιν ἑαυτῷ τοῦτ' ἀνελάμβανεν.

17. Pasetis semiobolus.] Hic & à mollitie & magica arte famosus fuit, adeò vt incantationibus eius conuiuia sumtuosa adesse viderentur, vnà cum quibusdam hominibus inseruientibus, mox tamen euanescentibus. Habuit autem semiobolum sibi factum, quem vendentibus quippiam dabat: quo vbi aliquid quod animo collibitum fuerat, emisset, iterùm ad se recipiebat.

18. Τὰ μηδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον.] Ἐπὶ τῶν τὰ ἀνοίκεια τισι προσφερόντων.

18. Nihil ad Bacchum.] De iis qui minimè consentanea ad rem quampiam adferunt.

19. Τὶς ἐν Κύδωνος.] Ἐπὶ τῶν φιλοφρόνως δεχομένων τοὺς ξένους. ἀπὸ Κύδωνος Κορινθίου φιλοξένου.

19. In Cydonis domo.] De hospites humaniter accipientibus. Ductum à Cydone Corinthio, hospitũ amante.

20. Τὴν Συρακουσίων δεκάτην.] Δήμων Συρακουσίοις εὐδαιμονήσαντάς φησι ψηφίσασθαι τὴν δεκάτην τῶν ὑπαρχόντων ἀποδιδόναι εἰς ἐπισκευὴν ναῶν τε καὶ ἀναθημάτων καὶ ἱερείων. πολλοῦ τε χρήματος συναχθέντος, εἰς παροιμίαν ἐλθεῖν, καὶ τὴν Πριηνέων δεκάτην.

20. Syracusanorum decimam.] Refert Demon Syracusanos rerum copiâ affluentes suffragio decreuisse decimam eorum quæ possiderent, portionem impendere in templa, oblationes & sacrificia. Parta sic magna pecuniæ vi, vulgi tritum est sermone Prouerbium, vt & *Prienensium decimam.*

21. Τὴν ἱερὰν ἄγκυραν.] Ἐπὶ τῶν

21. Sacram anchoram [iacere.] De iis

& Diana, hoc quoque loco Diogenianus, & pleni sunt Poëtarum libri. Maro:

Tergeminamq; Hecatē, tria virginis ora Dianæ.

Naso: *Tuq; triceps Hecate.* ——

Ausonius in Gripho ternarij. & multa congessit Lilius Giraldus Syntagmate Deorum xii. & xvii. de canibus illi solitis immolari, vt quæ eadem Diana sit. Aristophanis autem in Pluto enarrator ternas enumerat, Lunam, Dianam, Hecaten, pro eadem, vt σελήνην pro Ἀθηνᾶς ponat; sed nihil in fabulis Deorum certi, inuolucra cùm sint nugarum. Addit & cenam Hecatæ apponi à ditibus solitam, qua pauperes rapta vescerentur.

17. Πεποιημένον αὐτῷ emendaui è Suidæ Collect. cùm vitiosè scriptum esset in Vat. memb. ποτημένον αὐτῷ, voce nihili. Ἐπαοιδὸς, καὶ Ἐπῳδὸς quid, vide Suidam & Hesych.

20. Sic Adagium Desiderius aptauit: εἰ δὲ τὴν δεκάτην Συρακουσίων ἔχει, è Strabone libro vi. Geogr. qui & alibi de Biante Prienensi, cuius iustitia Prouerbio quoque locum dedit, vt hîc rescribendum in extremo Πριηνέως δίκην pro δεκάτην existimem, nisi quid secùs doctis hominibus videatur. *Syracusanæ* etiam *epulæ, mensæq; Siculæ* Prouerbiis celebrantur.

21. Vide in Suida, χαλάζω τὴν ἱερὰν ἄγκυραν, Cent. xiv.

25. De

De iis qui in oratione argumentationem omnium maximam sunt allaturi: ab anchora nauis, quam sacram nuncupant, hoc est maximam: quæ postrema omnium in mare iacitur, procella nauem vehementer quatiente.

22. Quod in corde sobrij, id in ore est ebrij.] De iis qui ebrij vera narrant.

23. Mare priùs vites proferet.] De rebus quæ fieri nequeant.

24. Fumum fugiens in ignem incidi.] De iis dici solitum, qui parua cùm fugiant incidunt in grauiora.

25. Tydeus in subulci ædibus.] Iactatum hoc Prouerbium ferunt ob stultitiam atque insolentiam Tydei. Peribœam enim Hippicoi filiam, seruus cùm esset, vi compressit. Pater itaque cognito filiam grauidam esse, nato Tydei fœtu, subulco eam tradidit.

Y.

26. OCVLIS abesto dulcis hinc sopor procul.] De studiis inuigilare cupientibus.

27. Sus sub fustem.] Est apud Dinolochum Parœmia, de iis qui præsentem sibi adferunt perniciem.

28. Sus comessata est.] In quid agentes indecorè.

29. Sus trans arma currit.] De iis qui in perniciem se coniiciunt.

μελλόντων τελευταῖον εἰπεῖν ἐπιχείρημα τῶν πάντων μέγιστον. ἀπὸ τῆς ἐν τῇ νηὶ ἀγκύρας ἱερᾶς καλουμένης, ἤτοι μεγίστης, ἡ τελευταία πάντων βάλλεται εἰς θάλασσαν, χειμῶνος αὐτὴν σφόδρα κατειληφότος.

22. Τὸ ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ νήφοντος, ἐν τῇ γλώττῃ τοῦ μεθύοντος.] Ἀπὸ τῶν ἐν μέθῃ τἀληθῆ λεγόντων.

23. Τὸ πέλαγος πρότερον οἴσει ἀμπέλους.] Ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων.

24. Τὸν καπνὸν φεύγων, εἰς τὸ πῦρ ἐνέπεσον.] Ἐπὶ τῶν τὰ μικρὰ τῶν δεινῶν ἐθελόντων φυγεῖν, καὶ εἰς μείζονα ἐμπιπτόντων.

25. Τυδεὺς ἐν ὑφορβίῳ.] Ταύτην λελέχθαι φασὶ διὰ τὸ ἀδιάθετον καὶ ἀπαίδευτον τοῦ Τυδέως. τὴν γὰρ θυγατέρα τοῦ Ἱππικόου Περίβοιαν οἰκεὺς βιάζεται. γνοὺς δὲ ταύτην ἔγκυον οὖσαν ὁ πατὴρ, ὑφορβῷ παρέδωκε μετὰ τῆς γενομένης παιδὸς τοῦ Τυδέως.

Υ.

26. ΥΠΝΟΣ δ' ἀπέστω γλυκύθυμος ὀμμάτων.] Ἐπὶ τῶν βουλομένων φιλοσοφεῖν.

27. Ὗς ὑπὸ ῥόπαλον.] Παροιμία παρὰ Δεινολόχῳ ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς εἰς ὄλεθρον ἐμβαλλόντων.

28. Ὗς ἐκώμασεν.] Ἐπὶ τῶν ἀκόσμως τι ποιούντων.

29. Ὗς ὑπὲρ ὅπλον δραμεῖται.] Ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς εἰς ὄλεθρον ἐμβαλλόντων.

30. Ὗς φα-

25. De *Tydeo* hoc, eiusque Adagio, nihil equidem comperi. Illud tantùm, missam videri constupratam filiam Peribœam in subulci domum, quam Tydeus prioris oblitus domus frequentare non erubuerit. Hæret hîc alioqui aqua. Et mox ἔγκυον reponendum, etsi in Vatic. esset membranis ἔγγυον.

30. Tra-

30. Ὕφαλος φάτις.] Ἐπὶ τῶν κρυφίων.

31. Ὕπερον κοσμεῖς.] Ὅμοιον τῷ, Χύτραν ποικίλλεις.

Φ.

32. ΦΑΚΟΥ γωνίαν.] Ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων.

33. Φακὸν κόπτεις.] Ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων, καὶ μὴ ὄντων.

34. Φοινίκων συνθῆκαι.] Οἱ τὴν Καρχηδόνα κτίσαντες Φοίνικες ὅτε προσέπλευσαν τῇ Λιβύῃ, ἐδεήθησαν τῶν ἐγχωρίων δέξασθαι αὐτοὺς νύκτα καὶ ἡμέραν. ἐπιτυχόντες δὲ τούτου, οὐκ ἐβούλοντο ἀπαλλάσσεσθαι, ὡς συντεθειμένων νύκτας τε καὶ ἡμέρας μένειν αὐτούς. λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν πανουργευομένων καὶ πονηρῶν.

35. Φαλάριδος ἀρχή.] Ἐπὶ τῶν ὠμῶς τῇ ἐξουσίᾳ χρωμένων.

36. Φαέθοντα τόκον.] Ἐπιφανῆ καὶ καταπληκτικὸν τὴν πρόσοψιν.

37. Φιλοξένου λόγον τέτευχεν.] Κατὰ τῶν * ἑτέρως ἀρνουμένων ἡ παροιμία. Φιλόξενος γὰρ ὁ Κυθήριος διαφυγὼν

30. Mari [velut] submersa fama.] De rebus occultis.

31. Pistillum exornas.] Tale illud, Ollam picturas.

Φ.

32. LENTIS angulum.] Subaudi tenes. De impossibilibus dictũ.

33. Lentem scindis.] De rebus irritis, quæque non exsistunt.

34. Phœnicum pacta.] Phœnices Carthaginem condituri, in Africam adnauigantes incolas rogarunt, vti diem noctemque reciperentur. Quo impetrato discedere noluerunt, quòd dies noctesque simul ibi manendum stipulati essent. Iactatur in fraudulentos & improbos.

35. Phalaridis imperium.] De imperium crudeliter exercentibus.

36. Illustrem partum.] Hoc est, lucidum aspectuque horribilem.

37. Philoxeni struxit orationem.] In eos Prouerbiũ, qui aliter detrectant. Philoxenus enim Cytherius effugiens Syra-

30. Tralatio elegans à saxis ὑφ' ἅλος κεκρυμμένοις.

34. Dici solitum Suidas est auctor in insidiosè paciscentes: cetera vt hîc. addit tamen similia narrari de Metapontinis è Demone. Adhæc de cauillatione, cum Annibalis militibus Cic. I. Offic. Vide & Had. Iunium Cent. I. Adag. 76. *Phœnicum commentum seu mendacium*, ex Platone lib. IV. de Repub. & Strabone lib. III. Geogr.

36. Φαέθοντα.] Corruptum arbitror locum. Suidas hîc φάων dictum Prouerbio ait ἐπὶ τῶν ἐσχατιῶν καὶ ὑπερφανῶν.

37 Respexit credo ad illa Adagia: Φιλοξένου γραμμάτιον, *Philoxeni a.* Et: Ἄπαγέ με εἰς τὰς λατομίας. *In Latomias me ducas licet.* Apud Suidam, & Desiderium, *In lapicidinas*, Chiliad. II. Centur. I. Adag. 31. & Chil. III. Centur. II. Adag. 95. In Suida verò malè *Tarentum Siciliæ* dixit, rectiùs hîc *Italiæ*. Est enim metropolis *Tarentum* in magnæ Græciæ ora. De Philoxeno plura Diodorus, Stobæus, Athenæus lib. I. Cicero lib. IV. ad Atticum epist. VI. Et de Dionysij latomiis Verrina VII. T. Liuius, Plutarchus lib. II. de Fortuna Alexandri, Lucianus De mercede seruientibus, & in indoctum, Lilius Giraldus Dialogo IX. Histor. Poëtarum. Scriptum autem hîc vitiosè in Vaticanis membranis: ὡς Φιλόξενος αὐτῷ γράψαι μὴ οὐκ ἔγνω.

Syracuſanas latomias, in quas ideò inciderat, quòd Dionyſij tyranni Tragœdias laudare noluiſſet, Tarenti in Italia vitam degebat. Repoſcente verò ipſum Dionyſio, & per epiſtolam flagitante, Philoxenus ipſi reſcribendum non cenſuit; ſed tabella ſumta litteram O frequenter in ea cùm ingentis tum minoris formæ tantùm inſcripſit; hac ratione indicans ſe ipſius adhortationem reiicere.

τὰς εἰς Συρακουσίαν λατομίας, εἰς ἃς ἐνέπεσεν, ὅτι Διονυσίου τοῦ τυράννου τὰς τραγῳδίας οὐκ ἐπῄνει, διέτριβεν ἐν Τάραντι τῆς Ἰταλίας. μεταπεμπομένου δὲ Διονυσίου αὐτὸν, καὶ ἀξιοῦντος διὰ γραμμάτων, ὁ Φιλόξενος αὐτῷ γράψαι μὲν οὐκ ἔγνω· λαβὼν δὲ βιβλίον τὸ στοιχεῖον τοῦ Ο πολλάκις ἐν αὐτῷ περιέγραψε μόνον, εἰς μικρὰ καὶ μεγάλα τὸν τοῦ γράμματος χαρακτῆρα τυπώσας, καὶ ὅτι τὴν παράκλησιν διωθεῖται διὰ τούτου δηλώσας.

38. Caluus pectinem [poſcit.]

39. Eunuchus pellicem.] 40. Surdus tibicinem.] 41. Speculum cæcus.] 42. Continentis habitator remum.] 43. Nauta aratrum.] Similia hæc ſunt: dictaque in eos qui inutilia ſibi adſciſcunt.

38. Φαλακρὸς κτένα.] 39. Εὐνοῦχος παλλακήν.] 40. Κωφὸς αὐλητήν.]

41. Κάτοπτρον ὁ τυφλός.] 42. Ὁ ἠπειρώτης κώπην.] 43. Ὁ κυβερνήτης ἄροτρον.] Πάντα ὅμοια ταῦτα. λέγεται ἐπὶ τῶν ἀχρήστως τι ἑαυτοῖς ἐμπορευομένων.

X.

44. GAVDERE epiſtolis inſcriptum.] Gaudere titulis litterarum adſcriptum, vt Ariſtophanes & Sophocles referunt. eſt verò etiam diſcedentium vox.

45. Adſtans Chius Coum loqui

X.

44. ΧΑΙΡΕΙΝ ἐπιστολαῖς.] Ταῖς ἐπιστολαῖς τὸ χαίρειν προσετίθεσαν, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης καὶ Σοφοκλῆς. ἔστι δὲ καὶ ἀπαλλασσομένων προσαγόρευσις.

45. Χῖος παραστὰς Κῷον οὐκ ἐᾷ λέγειν.]

ἔγνω. Repono: ὁ Φιλόξενος, vt ferè Suidas habet in Φιλοξένου γραμμάτιον, ſic: Φιλόξενος ἀντιγράφειν, οὐκ ἔγνω. & α litteram ſcripſiſſe ait, quæ in compoſitis ferè vocibus negat: ο verò noſter codex diſertè, quæ prima in α. quam negationem hîc Diogenianus & Mich. Apoſtolius habet, eamdemque Lacones ſæpè remiſiſſe tyrannis auctor in Laconicis Plutarchus.

44. Annotatio potiùs quàm Adagiũ eſt. Χαίρειν Epiſtolis inſcribi antiquitus ſolitum, vt τὸ πράττειν καὶ ὑγιαίνειν, auctor Ariſtophanis interpres ἐν Νεφέλαις pag. 162. 163. ad illa verba: πρῶτα μὲν χαίρειν Ἀθηναίοισι. Cleonem ait primum è Pylo & Spacteria Athenienſibus ſcribentem χαίρειν præſcripſiſſe, quod in vſum mox vertit. Platonem verò epiſtolis τὸ πράττειν inſcripſiſſe. Pythagoreos ὑγιαίνειν καὶ ὑγίεια inſcriptũ geſtaſſe ἐν πενταγώνῳ. Vide Lucian. De verbo inter ſalutandũ lapſo. Latini hinc mutuati. Hor. li. I. ep. VIII.

Celſo gaudere & benè rem gerere Albinouano
Muſa rogata refer. ———

ad quem locum varia interpretes.

45. Παρωδήκη ſcriptum erat in Vaticano, ſed puto παρῳδικὴ verius eſſe, quia parodiæ formam

λέγεται.] Ἀπὸ ἀστραγάλων παρεθήκη ἡ παροιμία. καὶ ἐπὶ θηραμάτων ἐπεὶ ἐδόκει Χῖος εἶναι.

46. Χορὸν διδώω.] Ἐπὶ τῶν σκώμμασι νικώντων.

47. Χύτραις λημῶν ἢ κολοκύνταις.] Ἐπὶ τῶν ἀμβλυωττόντων. δηλοῖ δὲ τὸ μεγάλαις πσὶ κολοκύνταις βλέπειν, ἤτοι λίαν πυᾶν.

48. Χαλκιδίζειν.] Ἐπὶ τῶν γλισχρευομένων. οἱ γὰρ ἐν Χαλκιδεῦσιν ἐπὶ φιλαργυρίαν ἐν Εὐβοίᾳ ἐκωμῳδοῦντο.

Ψ.

49. ΨΩΛΟΝ γενέσθαι δεῖ σε μέχρι τοῦ μυῤῥίνου.] Μέμνηται ταύτης Ἀριστοφάνης ἐν ἱππεῦσιν. ἐλέχθη δὲ ἐπὶ τῶν μέχρι πολλοῦ διειλκυσμένων.

50. Ψυχὴ πρόμαντις.] Ἐπὶ τῶν τὰ μέλλοντα προορώντων.

nullus finit.] A talis ductum per parodiam Prouerbium, & de captura venationum, vbi Chius apparebat.

46. Chorum do.] In conuiciis certantes.

47. Cum ollis lippiens & cucurbitis.] In cæcutientes dictum. Significat verò cernere instar cucurbitarum, hoc est, valdè lemosis oculis.

48. Chalcidenses imitari.] De multa cupientibus dictum. Chalcidenses enim ob argenti cupiditatem Comico sunt in Eubœa sale perstricti.

Ψ.

49. HERNIOSVM te fieri oportet, vsque ad caput.] Aristophanis est in equitibus. Vsurpatum verò de iis qui diu vexantur.

50. Animus vates.] Dictum de futura prouidentibus.

51. ARRE-

formam præfert Adagium: vel, quomodo sæpè occurrit ὑποθετικὴ παροιμία. Senarius autem est Prouerbialis, adiecta voce quæ aberat, Κῷον, è Stratidis Comici fabulis: explicatque Hadrianus Iunius Cent. III. Adagio 50.

46. Χορὸν δίδωμι Suidas habet, aliterque explanat, pro, *Patior te laudare ac vincere*, &c. In Vatic. erat διδώω: equidem διδῶ tentabam, vel δίδωμι cum Suida.

47. Lucianus in Timone μισανθρώπῳ: λημῶσι καὶ ἀμβλυώττουσι πρὸς τὰ γινόμενα: *Cæcutis ac lippis ad ea quæ geruntur*. Apostolius & Suidas in Κρονικαὶ λῆμαι, *Saturniæ lemæ*, apud Erasmum Chiliad. IIII. Centuria VI. Adagio 61. Vitiosè autem hîc scriptum puto in extremo λίαν πυᾶν, pro quo λημᾶν tentabam.

49. Aristophanis dictum explicat Enarrator Græcus ἐν ἱππεῦσι, περὶ ψωλοῦ, qui morbum etiam designat herniosum, vt hoc loco, qui ictu ruptus est. Aliàs pro curto, recutito, & apella seu circumciso, in Pluto eiusdem Comici, pag. 28. ad illa:

Οἶμαι μὰ τὸν οὐρανόν, καὶ ψωλὸν αὐτὸν εἶναι.

Puto, cælum testans, & recutitum hunc esse.

Hic Suidæ λεπτόδερμος, ὀξυτόνως. Hesychio ψωλὸς ὁ ἀνεσκολυμμένος. Aristophanis Scholiastes pag. 346. ἰδίως ἐπὶ τῶν μέχρι πολλοῦ διεσκυλμένων. Alterutro hîc quoque modo censeo emendandum pro illo διειλκυσμένων.

50. Mente vaticinamur, quæ & diuinatio est, vt in prudentibus obseruat M. Tullius sæpenumerò, & in Attici Vita Cornelius Nepos, ad quem nos olim pluribus.

 51. Teren-

Ω.

51. ARRECTIS auribus.] De iis qui ad audiendum paratas admouent aures.

52. Ogygia mala.] De atrocibus malis iactatum. Cadmus enim Ogygius ob filias in varias incidit calamitates. Verùm melius est de vetustis ac priscis malis dicere. Hæc enim vocis notio est propria.

53. O Laciadæ.] In adulteros vsurpatum. Municipium enim Atticum fuit Laciadæ, vbi raphani multi nascebantur, quibus vsi Athenienses ad puniendos adulteros; si verò deessent, manubium adhibebant securis.

Ω.

51. ΩΣΙΝ ἐστῶσιν.] Ἐπὶ τῶν πρὸς τὸ ἀκοῦσαί τι τὰ ὦτα ηὐτρεπισμένα ἐχόντων.

52. Ὠγύγια κακά.] Ἐπὶ τῶν ὀχληρῶν. ἐπεὶ συνέβη Κάδμον τὸν Ὠγύγιον διὰ τὰς θυγατέρας κακοῖς περιπεσεῖν. ἄμεινον δὲ λέγειν, Ὠγύγια κακὰ, τὰ παλαιά. τοῦτο γὰρ ἡ λέξις δηλοῖ.

53. Ὦ Λακιάδαι.] Ἐπὶ τῶν μοιχῶν. δῆμος γὰρ τῆς Ἀττικῆς οἱ Λακιάδαι, ἐν ᾧ ῥαφανίδες πολλαὶ, αἷς ἐχρῶντο κατὰ τῶν ληφθέντων μοιχῶν ἐνυβρίζοντες, καὶ στελεοῖς δὲ ἐχρῶντο μὴ παρουσῶν τούτων καὶ ἀναθάσοις.

51. Terentius Andria: *Arrige aures Pamphile*. etsi obscœnè ibi Donatus. Maro 1. Æneid.

——— *Arrectisq; auribus adstant.*

52. Suidas eadem; illud addens, Cadmum Ogygis filium, qui Ogyges primus Thebis regnauit. Hesychio etiam ὠγύγια sunt παλαιὰ, μεγάλα πολύ.

53. Pro ἀναβαστῖς, quod in Vatican. scriptum reperi, Suidas syllabæ vnius commutatione ἀναθάσοις præfert: sed neutrum placet: tentaui, nec tamen facit satis, βαζάνοις, dum quis locum ἀσοχίᾳ quadam perpurget. Ceterùm de hoc supplicij genere Athenis Atticis per raphanos agit Aristoph. interpres ἐν Νεφέλαις, ad illa Comici verba:

Τί δ' ἢν ῥαφανιδωθῇ γε πιθόμενός, τέφρᾳ τε τιλθῇ;

& elegantissimus M. Ant. Muretus Notis ad Catullum pœnam explanat.

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ

ΕΚ ΤΩΝ ΣΟΥΙΔΑ.

PROVERBIA

EX

SVIDÆ COLLECTANEIS

ANDREAE SCHOTTI Societatis IESV
SCHOLIIS explicata.

VIRO NOBILI CHRISTOPHORO VAN ETTEN DOMINO DE CAVWERBVRGH SENATORI ANTVERP.

ANDREAS SCHOTTVS SOC. IESV.

ARRO tibi, CHRISTOPHORE, amice magne: quando de meis studiis quærere interdum soles, quid agam, ecquid moliar? Ego verò: Conor, inquam, tenuis grandia, ac

Periculosæ plenum opus aleæ
Tractans, incedo per ignes
Suppositos cineri doloso.

PROVERBIA GRÆCORVM VETERVM Græcis è fontibus hausta seligo, quò ad SACRA ADAGIA his Externis illustranda, opto quidem certè, accedam paratior. Habes otij mei & negotij rationem, quam constare è M. Catonis in Originibus præcepto Tibi potissimùm volui. Rem verò, vel conatum nostrum facio libens iudicij tui, quo vales plurimùm. Absoluto itaque demum Zenobio, siue Zenodoto, è Didymi ac Tharræi Collectaneis; Diogeniano quoque de Parœmiis, ad hanc diem ἀνεκδότῳ, nunc primùm à nobis edito atque euulgato; reliquum erat vt è SVIDAE Lexico, hortantibus amicis, ea decerperem, quæ ad Παροιμιῶν συλλογὴν pertinere viderentur. Hesychij enim (qui è Diogeniano *Adagia* se mutuatum esse præfatur) Opus, eruditum sanè *Copiæ-cornu*, mutilum ad nos exstare, ac pænè iacere, ob exemplarium veterum inopiam depositum, non ignoras.

Verùm

Verùm de SVIDAE ætate, quando aliud nihil suppetit, paucis dicendũ: qui racemator cum Athenæo Dipno-sophista, Photij Bibliotheca, Stobæo, Mich. Apostolio, eiusdémque farinæ plurimis, in rutis, cæsis, quod aiunt, colligendis, hoc est, veterum fragmentis veluti naufragij tabulis comportandis, vtilem fortasse operam rei litterariæ nauauit (vt apud Latinos Festus Pompeius, & Nonius Marcellus) quasi perituros quosdam Scriptores animo prouideret. Floruisse autem SVIDAM ex ipsius Collectaneis obseruo, cùm de Constantinopolis (quæ anteà *Byzantium* dicta) ortu laudibúsq; disserit, ante sexcentos hosce annos. Sic enim, Latinè vt reddam; *Anno*, inquit, *trecentesimo sexagesimo à Cæsaris Augusti monarchia Constantinus Constantij F. imperans, nouam condit Romam: à qua condita vsque ad imperium Basilij & Constantini Porphyro-genitorum fratrum, anni sunt* CCCVIII. Cæsares autem illi in Oriente vnà imperarunt, vt nosti, annis præter-propter quinquaginta, ex calculo Onuphrij, & amplissimi Baronij Card. omni bono de Ecclesiasticis Annalibus meriti, ad annum orbis redempti nongentesimum & octogesimum. Imò & SVIDAM produxisse vitam ad CHRISTI Seruatoris annum millesimum duo-de-vicesimum in dict. *Adam* constat: efficitur itaque necessariò sexcentis ab hinc annis viguisse SVIDAM. In cuius quidem Collectaneis, seu veriùs Thesauro, illud eruditi homines vno ore hodiéque requirunt, pleraque veterum Scriptorum, vt Polybij ac Dionis, nomina temerè omissa. Qui tamen scalmi, seu ἀποσπασμάτια, vtilitatem profectò maiorem, mea quidem sententia, adferrent, si Fragmenti cuiusque pater auctorque de more laudaretur. Certè nostra memoria receperat Hadr. Iunius, & nuper Æmilius Portus Franc. F. SVIDAM daturos se paulò quàm ad hanc diem meliorem,

liorem, quantum à libris calamo exaratis parati, & ab ingenio atque otio instructi pręstare potuissent: adeóque faciliùs, cùm quòd Græcè peritissimi; tum quòd Aristophanem Comicum Ἀττικώτατον, eiusque perantiquum Interpretem (è quibus quantus ferè SVIDAS est, magnam partem vel constat ipse, vel Scholiastem efformauit) assiduè nocturna diurnáque manu triuerunt. Sanè si fidem illi liberassent, venisset pridem in manus hominum SVIDAS integrior, nobisque labor in his vno fasce colligandis leuior longè exsisteret. At nunc sudandum non rarò, imò & hariolandum fuit, etsi manuscriptum SVIDAM satis vetustum è Societatis nostræ Bibliotheca Antuerp. contuli identidem, dum aqua hæreret. Interpres ad hæc Germanus castigandus interdum à nobis fuit. Nec enim pari hîc est diligentia versatus, qua Isocratem ac Demosthenem, ac denique Zonaram, iterata sæpiùs editione est interpretatus. Reliquit nimirum, vt fit, posteris in quo ingenium exercerent suum, spicasq; legerent. Nec enim vnquam, ait togatorum doctissimus M. Varro, *est reprehensus qui ad spicilegium quid reliquerit*: nec vlla adeò messis felix, qua non spica aliis maneat. Comparaui etiam ἐκ παραλλήλου *Suidæ Prouerbia* cum Zenobio, Diogeniano, Hesychio, Apostolio; Desiderio denique ac Iunio Batauis, recentibusq; Parœmiographis: ea tamen in Scholia dumtaxat, ne plus ęquo moles excresceret, referre placuit, quæ indicta nobis alibi essent; ne crambe, quod aiunt, bis cocta enecaret. Equidem nostra hæc qualiacumque Tibi libens volensque offero, & probari abs Te, insigni Iureconsulto litterarumq; peritissimo, & à maledicorum calumniis vindicari maiorem in modum rogo. Quamobrem vt *Tullianas Quæstiones*, de instauranda Ciceronis imitatione institutas, nuper ampliss. Patriæ Senatui inscripsi; sic Tibi nunc *Adagialia* hæc SVIDÆ

Senatori Clarissimo debere me existimaui: quemadmodum & parentem tuum HENRICVM V. C. vt quondam minorum studiorum socium, & Alberto Austrio Principi nostro ob annonę militaris Pręfecturam meritò carissimū, compellare propediem, allato ingenij fetu constitui. Fero etenim in oculis viros nobiles, qui ad illustria familiæ decora, maiorumq; imagines, Virtutem doctrinámque adiungunt, veréque dictum à vetere Poëta existimant:

——*Nobilitas sola est atque vnica* VIRTVS.

Niti enim ac se insolentiùs efferre Maiorum suorum dumtaxat rebus præclarè domi militiæque gestis, cetera ignauè agere; id demum est, Philosophorum omnium rectè iudicantium sententia, corniculæ illius Æsopicæ in morem alienis sese plumis ostentare, ludibriumque debere:

——*Nam quæ non fecimus ipsi,*
Vix ea nostra voco. ——

Tu, CHRISTOPHORE, ingenium optimis artibus ac disciplinis à puero ad generis nobilitatē excoluisti, Tu Iudicium Prudentiámque peregrinando supra ætatem comparasti, vt Consulatum, minimè quidem ambitum, deberi tamen Tibi, vel Legationis honorificæ munus, plerique fausto omine præsagiant. Prouidentia enim futuri, diuinatio quædam existimanda. Macte igitur animi, Virtutibus ad gloriam Patriæque ornamenta pleno tendens gradu, non tam applausum, quàm veram laudem consectare, noménq; cum omni posteritate, vt cœpisti, adæquare porrò contende. Vale.

ΠΑΡΟΙ-

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΣΟΥΙΔΑ.

PROVERBIA E SVIDÆ COLLECTANEIS.

ΕΚΑΤΟΝΤΑΣ Α'.

1. ΑΒΡΩΝΟΣ βίος.] Ἐπὶ πολυτελῶν. Ἄβρων γὰρ παρ' Ἀργείοις ἐγένετο πλούσιος. ἢ καὶ ἀπὸ τοῦ ἁβροῦ καὶ Ἀβρώνειος.

2. Ἀβυδηνὸν ἐπιφόρημα.] Ὅταν ἀκαίρως ἐπιφανέντος τινὸς ἀηδία τις ᾖ, εἰώθαμεν λέγειν, Ἀβυδηνὸν ἐπιφόρημα. διὰ τὸ τοὺς Ἀβυδηνούς, ὅταν τινὰ τῶν πολιτῶν ἢ ξένων ἑστιῶσι, μετὰ τὸ μύρον καὶ τοὺς στεφάνους, τὰ παιδία περιφέρειν φιληθησόμενα. τῶν τε τιθηνῶν θορυβουσῶν, τῶν τε παιδίων κεκραγότων, ἐνοχλεῖσθαι τοὺς παρόντας. ἀφ' οὗ εἴθισται λέγειν τὸ προκείμενον.

3. Ἄβυδος.] Ἐπὶ συκοφαντῶν τάττεται ἡ λέξις· διὰ τὸ δοκεῖν συκοφάντας εἶναι τοὺς Ἀβυδηνούς.

CENTVRIA I.

1. ABRONIS vita.] De sumtuosis. Abron enim Argiuus quidam diues fuit. Quamquam & ab ἁβρᾶ deliciis, etiam *Abronia vita* dici potest.

2. Abydena bellaria.] De iis qui intempestiuo suo aduentu molesti sunt, dici solitũ *Abydena illatio.* Nam Abydeni, cùm hospitem aut ciuem cõuiuio exceperint, post vnguentum & coronas, pueros dissuauiandos circumferunt, quorum clamores & nutricum strepitus conuiuas turbant. Vnde hoc ipsum dici consueuit.

3. Abydos.] De hominibus calumniatoribus vsurpatur. Ob calũnias enim & molliciem malè audiebant Abydeni.

4. Bona.

AND. SCHOTTI SCHOLIA.

2. ΑΒΥΔΗΝΟΝ ἐπιφόρημα.] Sic Athenæus lib. XIV. Δειπνοσοφ. Stephanus περὶ πόλεων, Zenobius, Diogenianus, ceterique παροιμιογράφοι. Solus Hesychius ἐπιφώνημα legit, quod & ipsum rectum: cùm ob intempestiuas eiusmodi illationes, acclamationes tumultusque excitari solerent. Addit Zenobius Aristophani hinc dictum sycophantam Ἀβυδηνοκόμην, qui Hesychio & Eustathio in Iliad. β. extremo, Ἀβυδοκόμας, ὁ ἐπὶ τῷ συκοφαντεῖν κομῶν. Falliturque memoria Desiderius Adagio, *Abydus, Abydenus*, dum ait: *Hesychius indicat quempiam apud Poëtam* Ἀβυδοκόμαν *dictum, quòd de sycophantia se venditabat. Suidas, ni fallor, alibi citat ex Aristophane.* Pro *Suida* enim *Zenobius*, aut vt ille appellare solet, *Zenodotus*, reponẽdus. Atqui sexcenta id genus in Chiliad. illis lima adhuc dignis μνημονικὰ ἁμαρτήματα passim occurrũt. *Auctarium* autẽ quod hîc Germanus interpres adhibet, quia minùs placet, *illatio* subieci, aut *bellaria.*

3. Ἄβυδος καὶ Ἄβυδος φλυαρία pro rebus futilibus atque ineptis vsurpatum Suidas ait, & Eu-

4. Bona Cilicon.] Deest, habet. Cilicon enim iste opulentus erat.

5. Bona etiam maza post panem.] De iis qui deteriora aliis tradunt, vel ipsi tollunt.

6. Bonorum glomi.] Vsurpatur hoc Prouerbium à Comicis de magnis bonis. quemadmodum &, *Mare bonorum*, de multitudine opum: &, *Myrmecia bonorum*, de copia felicitatis: &, *Cumulus bonorum*, de bonorum affluentia, & vitâ quoad facultates diuitiasque beatâ.

7. Agathonius tibiæ cantus.] Mollis, & dissolutus: aut neque laxus, neque acerbus, sed temperatus atque suauissimus.

8. Boni sunt viri lacrymabundi.] De iis qui multùm propensi sunt ad misericordiam.

9. Cubito se emungentes.] Bion

4. Ἀγαθὰ Κιλίκων.] Λείπει τὸ, ἔχει. Κιλίκων δὲ ὄνομα κύριον. εὔπορος δὲ ἦν.

5. Ἀγαθὴ καὶ μάζα μετ' ἄρτον.] Ἐπὶ τῶν τὰ δεύτερεῖα διδόντων, ἢ αἱρουμένων.

Ἀγαθῶν ἀγαθίδες.] Τάττεται ἡ παροιμία παρὰ τοῖς Κωμικοῖς ἐπὶ τῶν πολλῶν ἀγαθῶν. ὡς καὶ, Ἀγαθῶν θάλασσα, ἐπὶ πλήθους ἀγαθῶν· καὶ, Ἀγαθῶν μυρμηκία, ἐπὶ πλήθους εὐδαιμονίας· καὶ, Ἀγαθῶν σωρὸς, ἐπὶ πλήθους ἀγαθῶν καὶ πολλῆς εὐδαιμονίας.

7. Ἀγαθώνειος αὔλησις.] Ἡ μαλακή τε καὶ ἐκλελυμένη, ἢ ἡ μήτε χαλαρὰ, μήτε πικρὰ, ἀλλ' εὔκρατος καὶ ἡδίστη.

8. Ἀγαθοὶ δ' ἀειδάκρυες ἄνδρες.] Ἐπὶ τῶν σφόδρα πρὸς ἔλεον ῥεπόντων.

9. Τῷ ἀγκῶνι ἀπομυσσόμενοι.] Βίων

& Eustathius loco citato: Ἄβυδος, ὕστερον ἐπὶ συκοφάντου ἐτέθη παροιμιακῶς, διὰ τὸ δοκεῖν συκοφάντας εἶναι Ἀβυδηνούς. *Abydus vulgi sermone de sycophanta iactari consueuit, quòd eo nomine malè audiant Abydeni.* Vide Prouerbium, Μὴ εἰκῆ τὴν Ἄβυδον, vbi plura notabam.

6. Est & in Apostolio vulgato, hinc, vt pleraque, transcriptum. Pollux lib. VII. c. X. in texturæ ac lanifici nominibus recensens Ἀγαθίδα· Ὅθεν καὶ παροιμία, Ἀγαθῶν ἀγαθίδες, ᾗ πλείστη κέχρηνται οἱ Κωμικοί. *Vnde & Prouerbium, Bonorum glomi, quo plurimùm vsi Comici.* Exstat prætereà in Chrestomathia Strabonis: & geminum hîc infrà, Ἀντ' ἀγαθῶν ἀγαθίδες.

7. Est & apud Zenobium, Diogenianum, Apostolium & Hesychium; sumtúmque ex Aristophanis Thesmophoriis, à quo *Agathon* hic ob molliciem traducitur. Meminit eiusdem Scholiastes Aristophanis, & inde Suidas in Περίθετος· Διαβάλλεται γὰρ Ἀγάθων ἐπὶ μαλακίᾳ· ἵνα λανθάνῃ νυκτὸς, καὶ ὡς γυνὴ πάσχῃ. *Taxatur vt mollis ac dissolutus Agathon, quòd noctu lateret, & feminæ instar pateretur.* Est etiam Agathonis Poëtę à Pausania adamati mentio apud Ælianum lib. II. ποικίλης ἱστορίας, cap. XXI.

8. Zenobius totidem verbis, & ex eo Erasmus Chiliadis II. Cent. III. qui & ad Heraclitum referri posse ait, res humanas perpetuo fletu prosequi solitum. Meminit Prou. Eustathius in Ἰλ. α', & π'. itẽ Ὀδ. ρ'.

9. Ἀγκῶνι ἀπομυσσόμενος.] Pet. Victorius lib. XIV. Variar. lect. cap. X. ex Plutarch. Sympos. lib. II. quæst. I. Adde autem hæc quæ non cum Suida *Bioni*, sed *Bianti* Laërtius attribuit, lib. IV. Ἐμοῦ ὁ πατὴρ μὲν ἦν ἀπελεύθερος, τῷ ἀγκῶνι ἀπομυσσόμενος. *Meus pater libertinus erat, cubito sese emungens.* Cornificius

Βίων ὁ φιλόσοφός φησιν· Ἐμοῦ ὁ πατὴρ μὲν ἦν ἀπελεύθερος, τῷ ἀγκῶνι ἀπομυσσόμενος. διεδήλου δὲ τὸν ταριχέμπορον. ἔστι καὶ ἄλλη παροιμία, τὸ, Γλυκὺς ἀγκών.

10. Ἀγναμπτότατος βάτος αὖος.] Ἐπὶ τῶν σκληρῶν καὶ αὐθάδεις τὸν τρόπον.

11. Ἀγνοεῖ δὲ ἀράχνη παῖδας ὡς παιδεύεται·
Θρέψασα γὰρ τέθνηκε πρὸς τῶν φιλτάτων.] Ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτῶν τι πραγματευομένων.

12. Ἁγνότερος πηδαλίου.] Ἐπὶ τῶν ἁγνῶς βεβιωκότων· παρ' ὅσον ἐν θαλάσσῃ διὰ παντός ἐστι τὸ πηδάλιον.

13. Ἀγορὰ Κερκώπων.] Οὗτοι ἐν Ἐφέσῳ ἦσαν, οὓς ἔδησεν ὁ Ἡρακλῆς Ὀμφάλης κελευσάσης. οὓς ἀποκτεῖναι ᾐδέσθη, τῆς μητρὸς δεηθείσης. ἡ δὲ παροιμία εἴρηται ἐπὶ τῶν κακοήθων καὶ πονηρῶν ἀνθρώπων.

14. Ἀγοραῖος νοῦς.] Ὁ πανευτε-

Philosophus, *Meus*, inquit, *pater libertus fuit, cubito se emungens.* Quo dicto salsamentarium fuisse indicabat. Est & aliud Prouerbium, *Dulcis cubitus.*

10. Rubus aridus rigidissimus.] In peruicaces & obstinatos.

11. Aranea ignorat liberos vt educet:
Queis enutritis interit à carissimis.] De iis qui contra semetipsos aliquid moliuntur.

12. Gubernaculo purior.] De iis qui castè vixerunt, eò quòd gubernaculum perpetuò in mari maneat.

13. Forum Cercopum.] Hi in Epheso fuere, quos, Omphales iussu, vinxit Hercules: sed matre illorum deprecante, veritus est occidere. Prouerbium hoc dicitur in homines malitiosos & improbos.

14. Forensis mens.] Vilissima, futilis,

---

cius lib. IV. Rhetoric. ad Herennium de salsamentarij filio: *Quiesce tu, cuius pater se cubito emungere solebat.* De altera Parœmia, Γλυκὺς ἀγκὼν, pluribus infrà. Vitiosè autem in Latino Suida ἀπομαιόμενοι editum video. Polluci autem lib. II. cap. IV. pag. 87. ἀπομυθεῖν est lucri caussa aliquem decipere. Comici efferunt, vt apud Latinos Terentius, *Argento senem emungere.*

10. Ἀγναπτότατος malè, etiam M.S. Suidæ exemplar, quod apud nos Antuerpiæ asseruatur. Apostolius ἀγραπτότατος: neutrum rectè. Rectiùs Zenobius ac Diogenianus ἀγναμπτότατος, *rigidissimus*, & *minimè flexibilis*: & ita in Appendice lauta παροιμιῶν Bib. Vatic. scriptum repperi, & hîc sequor.

11. Ἀγνοεῖ.] Versus duo senarij, ex antiquo Poëta desumti. Phalangem puto intelligi, de quo Plinius lib. XI. cap. XXIV. *Pariunt oua ea in telas, sed sparsa, quia saliunt, atque ita emittunt. Phalangius tantùm in ipso speca incubat magno numero: qui vt emerserit, matrem consumit, sæpè & patrem: adiuuat enim incubare.*

12. Sic *Purior salillo* dixit in Furium Catullus.

13. Ἀγορὰ Κερκώπων.] Τόπος πλησίον Ἡλιαίας, inquit Hesychius, *locus Heliensibus vicinus*: vt Ἀγορὰ Ἀργείων, *cœtus Argiuorum*: Ἀγορὰ θεῶν, *cœtus Deorum*: Ἀγορὰ Λύκειος, *cœtus Lyceius*: illî Athenis, hic Argis. Prouerbij meminit & Valer. Harpocration in X. Oratorum Lexico, & apud illum Æschines Sardianus in Iambis, Cercopum nomina Κανδούλον & Ἄτλαντον recensens. Vide inf. Κερκωπίζειν, & Hesychium in Κέρκωπες, Κερκωπίζοντες, & Κερκώπων.

14. In M.S. παντελὴς, *perfectus*, pro πανευτελὴς,

futilis, socors. & Forensis Mercurius, qui in foro colitur. Aristophanes: *Per Mercurium forensem peierabo, vel aliis inspectantibus.*

λὴς καὶ συρφετώδης, καὶ οὐκ ἀπόῤῥητος, οὐδὲ πεφροντισμένος. καὶ Ἀγοραῖος Ἑρμῆς, τουτέστιν, ὁ ἐν ἀγορᾷ τιμώμενος. Ἀριστοφάνης· Νὴ τὸν Ἑρμῆν τὸν ἀγοραῖον κἀπιορκῶ γε βλεπόντων.

15. In foro versabor armatus, exemplo Aristogitonis.] De iis dicitur, qui faciunt similia. Harmodius & Aristogiton è myrti ramis districtis gladiis tyrannum prostrauerunt.

15. Ἀγοράσω ἐν τοῖς ὅπλοις ἑξῆς Ἀριστογείτονι.] Λέγεται ἐπὶ τῶν ὅμοια διατελούντων. Ἁρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων ἀπὸ τῶν μυρσίνων κλάδων τὰ ξίφη ἀνασπάσαντες, τὸν τύραννον κατέβαλον.

16. Festum agunt fures.] Comica festiuitate, significatur furandi impunitas.

16. Ἄγουσιν ἑορτὴν οἱ κλέπται.] Χαριεστάτη ἡ σύνταξις, καὶ ἱκανῶς πεπαιγμένη κατὰ τὴν κωμῳδικὴν χάριν, σημαίνουσα τοὺς ἀδεῶς κλέπτοντας.

17. Certamen non admittit excusationes.] In eos qui excusando nihil proficiunt.

17. Ἀγὼν σκήψεις οὐ δέχεται.] Τάττεται ἐπὶ τῶν μηδὲν ὀνιναμένων ἡ σκήψαντος.

18. Ἀγὼν

ἀτελὴς, malè. Locus autem Aristophanis ἐν Ἱππεῦσι, pag. 304. nuperæ edit.

Νὴ τὸν Ἑρμῆν τὸν ἀγοραῖον,
Κἀπιορκῶ γε βλεπόντων.
Næ per Mercurium forensem,
Peiero, visus licet sim.

vbi Scholiastes: Ἐν μέσῃ τῇ ἀγορᾷ ἵδρυται Ἑρμοῦ ἀγοραίου ἄγαλμα. πλεονεκτεῖν δὲ αὐτὸν πειρᾶται, καὶ μόνον κλέπτων, ἀλλὰ καὶ διαῤῥήδην ἐπιορκῶν. *In medio foro Mercurij forensis statua collocatur: quòd is Deus non furando tantùm, sed & palàm peierando circumuenire conetur.* Vide Giraldum Syntagmate Deorum IX. & Iulianum Aurelium Belgam lib. I. De cognominibus Deorum gentilium, cap. V. quibus adde Hesychij ista: Ἀγοραῖος Ἑρμῆς, οὕτως ἐλέγετο ὄντος * καὶ ἀφίδρυτο Κεβρίδος ἄρξαντος, ὡς μαρτυρεῖ Φιλόχορος ἐν τρίτῳ.

15. De *Harmodio & Aristogitone* extat σκολιὸν infrà Adagio, Οὐδὲ πώποτ' ἐγὼ τοῦτο ὑποδέξομαι, &c. & Adagio, Ἐν μύρτου κλάδῳ. Meminit quoque statim in Ἀδμήτου μέλος καὶ Ἀριστογείτονος. Lege Paullum Leopardum lib. XII. Emendationum cap. VIII. ex Athenæo, & à nobis olim ad Procli Chrestomathiam notata, & infrà. Hîc verò in Suida lego: Ἀριστοφάνης· Ἀγοράσω, τὰ ἐν τοῖς ὅπλοις ἑξῆς Ἀριστογείτονι. ἀντὶ τοῦ, ἐν τῇ ἀγορᾷ διατρίψω. μετὰ τοῦ Ἀριστογείτονος. ἐγγὺς Ἀριστογείτονος: τουτέστιν ἐν μυρσίνῳ κλάδῳ τὸ ξίφος φορέσομεν. Aristophanem laudat, non in iis tamen quæ exstant Comœdiis.

16. De furum duplici genere, vero veriùs suo sæculo M. Porcius Cato apud A. Gellium extremo lib. XI. Noctium Attic. hæc extulit in orat. De præda militib. diuidunda: *Fures priuatorum furtorum in neruo atque in compedibus ætatem agunt; fures publici in auro atque in purpura.*

17. Ἀγὼν σκήψεις οὐ δέχεται.] Aliter paulò Zenobius Cent. II. Adagio 45. Ἀγὼν πρόφασιν οὐκ ἐπιδέχεται, οὔτε φιλία. *Certamen & amicitia excusationem admittunt nullam.* Plato VI. de Legibus: Ἀλλὰ γὰρ ἀγῶνα προφάσεις οὐ πάνυ δέχεσθαί φασιν. *Sed & certamen aiunt non admittere causationes.* Legitur quoque totidé verbis Prouerbium in Apostolio, atque in Append. παροιμιῶν Vatican. Biblioth quæ Plutarcho non video cur Erasmus attribuat, cùm illud habeat: *Num & Saul in Prophetis?*

18. Περί-

18. Ἀγὼν πρόφασιν οὐκ ἀναμένει.] Παροιμία ἐπὶ τῶν φύσει ῥαθύμων καὶ ἀμελῶν, ἢ ἐπὶ τῶν μὴ προσιεμένων τοὺς λόγους τῶν προφασιζομένων.

19. Ἀγρία μέλιττα.] Ἐπὶ τῶν σφόδρα πονηρῶν καὶ ὠμῶν.

20. Ἀγροίκου μὴ καταφρόνει ῥήτορος.] Ὅτι μηδὲ τῶν εὐτελῶν χρὴ καταφρονεῖν.

21. Ἄδεις ὥσπερ εἰς Δῆλον πλέων.] Ἐπὶ τοῦ ἀφροντίστου καὶ φιληδόνου ὄντος.

22. Ἄδειν κελεύουσιν ὥσπερεὶ τέττιγα ἑστιῶντες.] [illegible] λέγεται τὸ ζῶον, [illegible].

23. Ἀδμήτου μέλος καὶ Ἁρμοδίου.] Ἐπὶ τῶν ῥᾳδίων καὶ εὐκόλων. τοιαῦτα μὲν γὰρ καὶ τὰ σκολιὰ λεγόμενα.

24. Ἀδώνιδος κῆποι.] Ἐκ θριδάκων καὶ μαράθρων, ἅπερ κατέσπειρον ἐν ὀστράκοις. χρῶνται δὲ ἐπὶ τῶν ἐπιπολαίων καὶ κούφων, τῶν ἀώρων καὶ ὀλιγοχρονίων καὶ μὴ ἐρριζωμένων τῇ παροιμίᾳ.

18. Certamen prætextum non exſpectat.] Prouerbium in homines naturâ ſegnes & negligentes: aut ab iis vſurpatur, qui non admittunt verba eorum qui ſe excuſant.

19. Apis agreſtis.] In improbos ac crudeles iactatum.

20. Agreſtem ne contemſeris rhetorem.] Monet ſimplices deſpicatui non ducendos.

21. Canis quaſi Delum nauiges.] De homine inerti & voluptario.

22. Canere iubent, quaſi cicadã hoſpitio excepiſſent.] Quòd, vt animal illud garrulum eſt, ſic canẽdo oblectet.

23. Admeti melos, & Harmodij.] De rebus facilibus & expeditis. Nam talia ſunt carmina, quę obliqua dicũtur.

24. Adonidis horti.] Hi conſtabant lactuca & fœniculo, quæ in teſtis ſerere ſolebant. Vtuntur Prouerbio de rebus immaturis aut intempeſtiuis, & leuibus, non radicatis, non diuturnis, & in ſuperficie tantùm hærentibus.

25. Can-

---

18. Πρόφασιν.] Affine eſt ſuperiori. idem enim Suidas: Σκῆψις, προκάλυμμα, πρόφασις. Deſumtum apparet ex Acharnenſibus Ariſtophanis, pag. 390.

Ὡς σκῆψις ἂν, ἀγὼν ἔτος οὐκ εἰσδέξεται.

Nam hoc certamen nullam cauſationem admiſerit.

22. Alluſum arbitror ad Apologum, quo formicæ cicadam hoſpitio excipientes ſaltare hieme iubent, quæ æſtate canendo ſe ruperit, tempusque conſumſerit.

23. Ἀδμήτου μέλος καὶ Ἁρμοδίου.] Eſt apud Zenobium ac Diogenianum. Ariſtophanes in Acharnen. pag. 418.

Οὐδέποτ' ἐγὼ πόλεμον οἴκαδ' ὑποδέξομαι,
Οὐδὲ παρ' ἐμοί, ποτὲ τὸν Ἁρμόδιον ᾄσεται
Συγκατακλινείς, ὅτι παροίνιος ἀνὴρ ἔφυ.

Numquam ego domi recipiam armicreperum Deum,
Numquam apud Acharneas is Harmodion accinet,
Inter hilares madidus atque petulans ſcyphos.

Idem in Veſpis:

Ἀδμήτου λόγον, ὦ ταῖρε, μαθὼν, τοὺς ἀγαθοὺς φίλει.
Τούτῳ τί λέξεις σκολιόν. ———

Bonos amato, doctus Admeti meles.
Illi hac recenſe ſcolia. ———

Vtrobique Scholia Græca cum fructu adhibeas, in Equitibus pag. 335. in Acharn. pag. 418. in Veſpis pag. 519.

24. Ἀδώνιδος κῆποι.] Amplius Zenobius, Ἀκαρπό-

25. Cantans vitæ ſpithamam ad anethum.] De tenacibus & ſordidis.

26. Adraſtia Nemeſis.] Ab Adraſto. De iis qui proſpera primùm vſi fortuna, pòſt ad infelicem redacti ſunt. Epigonis enim in Thebas expeditionem ſuſcipientibus, ſolus Ægialeus Adraſti filius periit.

27. Impoſſibilia venaris.] In eos qui maiora aggrediuntur, quàm vires ipſorum ferant.

28. Aquilam volare doces.] In eos qui docere inſtituunt alios, ipſis docere volentibus doctiores.

29. Aquilæ ſcarabęus ego ero obſtetrix.] De iis qui potentiores, laceſſiti iniuria, vlciſcuntur. Fertur enim ſcarabęus aquilæ oua perdere.

30. Aquilę ſenectus, corydi adoleſcentia.] Nam aquila etiam ſeneſcens

25. Ἄδων τὴν σπιθαμὴν τοῦ βίου πρὸς ἄνηθον.] Ἐπὶ τῶν γλίσχρων καὶ μικροψύχων.

26. Ἀδράστεια Νέμεσις.] Ἀπὸ Ἀδράστου. ἐπὶ τῶν πρότερον μὲν εὐδαιμονισάντων, ὕστερον δὲ δυστυχησάντων. τῶν γὰρ ἐπιγόνων Θηβαίοις ἐπιστρατευσάντων, μόνος Αἰγιαλεὺς ἀπώλετο Ἀδράστου παῖς.

27. Ἀδύνατα θηρᾷς.] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἐγχειρούντων μείζοσιν, ἢ καθ' ἑαυτούς.

28. Ἀετὸν ἵπτασθαι διδάσκεις.] Ἐπὶ τῶν ἐπιχειρούντων διδάσκειν τινὰς, ἃ ἐπίστανται μᾶλλον τῶν θελόντων διδάσκειν.

29. Ἀετὸν κάνθαρος μαιεύσομαι.] Ἐπὶ τῶν τιμωρουμένων τοὺς μείζονας προκατάρξαντας κακοῦ. λέγεται γὰρ τὰ ὠὰ τοῦ ἀετοῦ ἀφανίζειν ὁ κάνθαρος.

30. Ἀετοῦ γῆρας, κορύδου νεότης.] Παρόσον καὶ γηράσκων ὁ ἀετὸς ἀμείνων

Ἀκαρπότερος εἶ Ἀδώνιδος κήπων. *Infructuoſior Adonidis hortis.* Et ita repetit infrà Suidas. Simile Prouerbium eidem Suidæ, Ἀδώνειοι καρποὶ, hoc eſt, μετέωροι κῆποι, vt ipſe explanat. Plura Heſychius, & è Pauſania, Platone, & Plutarcho Deſiderius Chiliad. I. Centuria I. Adagio 5.

25. Ἄδων τὴν σπιθαμὴν τοῦ βίου πρὸς ἄνηθον.] Suidas M. S. præfert ᾄδεις. Simile illud Diogeniani: Σπιθαμὴ τοῦ βίου. de quo Eraſm. Chil. II. Centuria II. Adag. 69. vt de altero Chil. IV. Cent. II. Adag. 34. Suidas in Σπιθαμὴ: Σπιθαμὴ τοῦ βίου, τὸ ἐλάχιστον. *Spithama vitæ, id eſt, minimum vitæ momentum.* Quid Σπιθαμὴ, docet Iulius Pollux lib. II. cap. XXXII. pagina 107. Εἰ δὲ τοὺς δακτύλους ἀποτείνας, ἀπὸ τοῦ μεγάλου πρὸς τὸν σμικρότατον μετρεῖς, Σπιθαμὴ τὸ μέτρον. *Si digitis extenſis, à pollice ad minimum digitum metiaris, Spithamam* (quæ *palma* eſt Gazæ) *effeceris.* Heſychius: Σπιθαμὴ, τὸ μέτρον, τὸ ἀπὸ τοῦ μεγάλου δακτύλου ἐπὶ τὸ μικρὸν διάστημα ἐκτεθέν. *Spithama, menſuræ genus, interuallum nimirum pollice ac digito minimo interceptum.* Verùm huc magis pertinet illud Vatis Regij Pſal. XXXVIII. ver. 7. Ἰδοὺ παλαιστὰς ἔθου τὰς ἡμέρας μου. Vulgat. *Ecce menſurabiles poſuiſti dies meos.* hoc eſt, pugilli inſtar ac palmi. Σπιθαμὴ γὰρ ὁ βίος. non, vt quidam, *Veteres dies.* Et Eſaiæ XL. ver. 12. Τίς ἐμέτρησε καὶ τὸν οὐρανὸν σπιθαμῇ; Hebræis eſt זרת.

29. De aquilæ oua exſtinguente ſcarabęo multa Eraſmus Chiliadibus, & in Hieroglyphicis Pierius Valerianus. Apologus quoque à Phrygio fabulatore confictus appoſitè, quòd oua ponente aquila ſcarabęi non appareant. Tu Phyſicos lege qui cauſſas rimantur. C. Plinius de alia aue libro X. Natur. hiſt. cap. XIV. *Et apud Nigidium Subis appellatur auis, quæ aquilarum oua frangat.*

31. Ari-

νων ἐστὶ παντὸς ὄρνιθος.

31. Ἀετὸς ἐν νεφέλαις.] Ἐπὶ τῶν δυσαλώτων. παρ' ὅσον ἀετὸς ἐν νεφέλαις ὤν, οὐχ ἁλίσκεται.

32. Ἡ Ἀμαία τὴν Ἀζησίαν μετῆλθεν.] Ἐπὶ τῶν πολυχρονίαις ζητήσεσι χρωμένων.

33. Ἀεὶ εὖ πίπτουσιν οἱ Διὸς κύβοι.] Ἐπὶ τῶν ἀξίως καὶ εἰς πάντα εὐδαιμονούντων. οἱ δὲ, ἐπὶ τῶν ἀξίως τιμωρουμένων.

34. Ἀεὶ γεωργὸς εἰς νέωτα πλούσιος.] Ἐπὶ τῶν ἐλπίδι μὲν ἀεὶ τρεφομένων ἀπαλλάττεσθαι τῶν δεινῶν, τοῖς αὐτοῖς δὲ πάλιν περιπιπτόντων.

35. Ἀεί με τοιοῦτοι πολέμιοι διώκοιεν.] Ἐπὶ τῶν ἀνάνδρων καὶ μηδενὸς λόγου ἀξίων.

36. Ἀεί τις ἐν Κύδωνος.] Ἐπὶ τῶν φιλοξένων καὶ πρὸς ὑποδοχὴν ἑτοίμων. παρ' ὅσον Κύδων Κορίνθιος φιλοξενώτατος ἐγένετο.

37. Ἄϊδος κυνῆ.] Παροιμία πρὸς τοὺς ἐπικρύπτοντας ἑαυτοὺς διά τινων μηχανημάτων. τοιαύτη γὰρ ἡ τοῦ ᾅδου κυνῆ, ᾗ Περσεὺς χρησάμενος, τὴν Γοργόνα ἐδειροτόμησεν.

omnibus auibus præstat.

31. Aquila in nubibus.] De iis qui non facilè capiuntur: quòd aquila in nubibus non capiatur.

32. Ceres Proserpinam quærit.] De iis qui diu quæritant aliquid.

33. Semper benè cadunt Iouis tesseræ.] Prouerbium hoc, alij de iis qui merito suo & semper felices sunt, alij de iis qui iustas pœnas luunt, interpretatur.

34. Semper rusticus in sequentem annum est diues.] De iis qui spe aluntur, fore vt è calamitatibus euadant, sed in easdem subinde recidunt.

35. Semper me tales hostes persequantur.] De hominibus effeminatis ac nullius pretij dici solet.

36. Semper aliquis est in Cydonis ædibus.] De hominibus ad suscipiendos hospites paratis: quòd Cydon Corinthius maximè hospitalis fuisse perhibeatur.

37. Orci galea.] Prouerbium de iis qui præstigiis quibusdam sese occultant. Huiusmodi enim est Orci galea, qua Perseus vsus, Gorgoni collũ præcidit. (Refertur etiã ad eos qui promissam comã alũt.)

38. Miner-

31. Aristoph. in Equitibus:
Ὡς ἐν νεφέλαισιν ἀετὸς γενήσομαι.
Vbi Scholiastes Adagium de re præcellente dici indicat; vt hodieque, *Nubila tranare*, de excellentibus vsurpatum.

32. Ἡ Ἀμαία τὴν Ἀζησίαν.] Repetit inf. in Ἀμαία: Zenobius è Didymo refert, Cererem à Trœzeniis *Amaam*, Proserpinam verò eius filiam *Azesiam* vocatam. At contrà Hesychius Ἀζησίαν dictam vult Cererem, ἀπὸ τοῦ ἀζαίνειν τοὺς καρπούς. quòd nimirum fructus siccando maturos reddat. Atq; hæc addi queant Iuliano Aurelio Belgę De cognominibus Deorum, editionis alteræ, eiusque in Syntagmatis æmulo Lilio Giraldo.

35. Non absimile huic, *Hostibus eueniat.* Poëtis crebrò vsitatum, explicatumque ab Alexandro Brassicano, homine sanè pereudito.

36. Ἐν Κύδωνος.] Meminit huius Eustathius in Odyss. γ'.

37. Ἄϊδος κυνῆ.] Sic Hesychius, & Lycophronis interpres, Isacius Tzetzes, totidemque verbis Excerpta ἀνωνύμου Vatican. Illud

38. Mineruę, felem.] Prouerbium in eos qui propter paruam similitudinem deteriora cũ præstantioribus comparant: vt si quis propter glaucos oculos, felem Mineruæ comparet.

39. Mineruæ simulacrum.] Hoc hastam tenet, ad significãdam constantiam & fortitudinem. Clypeum item, quòd omnes insidias sapientia repellat. Minerua enim & Mens idem sunt. Galeam porrò illi tribuunt, quòd sapientiæ altitudo sub aspectum non cadat: & oleam, ob naturæ puritatem; lucis enim materia est olea. & Gorgonem in eius pectore collocant, ob mentis celeritatẽ.

40. Atheniensium temeritas.] De iis dici solet, qui præter spẽ, & contrà quàm par est, rebus secũdis vtuntur. Nam Athenienses in malè consulendo suis rebus exercitati erant: sed Minerua eorum mala consilia ad felicem exitum perducere ferebatur. idque dictum apud eos vsitatum fuit: *O vrbs, vt fortuna maiore quàm prudentia vteris?* Et Aristophanes in Nubibus: *Aiunt temeritate præditã esse hanc vrbem, sed deos tamen ea, quæ vos peccatis, cõuertere in melius.*

41. Laui manus meas inter inno-

38. Ἀθηνᾷ τὸν αἴλουρον.] Ἐπὶ τῶν κακῶς συγκρινόντων τὰ κρείττονα τοῖς ἥττοσι, διὰ μικρὰν ὁμοιότητα, ἡ παροιμία εἴρηται. ὡς εἴ τις διὰ γλαυκότητα τὸν αἴλουρον τῇ Ἀθηνᾷ συμβάλῃ.

39. Ἀθηνᾶς ἄγαλμα.] Τοῦτο δόρυ κρατεῖ, διὰ τὸ στερεὸν καὶ ἀνδρεῖον. ὁμοίως καὶ ἀσπίδα, διὰ τὸ πᾶσαν ἐπιβουλὴν διὰ τῆς σοφίας ἀποθεῖσθαι. ἡ αὐτὴ γάρ ἐστι τῷ Νῷ. καὶ περικεφαλαίαν διδόασιν αὐτῇ, διὰ τὸ εἶναι τῆς σοφίας τὸ ἀκρώτατον ἀθέατον· καὶ ἐλαίαν, ὡς καθαρωτάτης οὐσίας οὔσης, φωτὸς γὰρ ὕλη ἡ ἐλαία. καὶ Γοργόνα διδόασιν ἐπὶ τοῦ στήθους αὐτῇ, διὰ τὸ ταχὺ τοῦ νοῦ.

40. Ἀθηναίων δυσβουλία.] Ἐπὶ τῶν παρ' ἐλπίδας καὶ ἀναξίως εὐτυχησάντων. τὸ γὰρ κακῶς βουλεύεσθαι Ἀθηναίοις ἤσκητο· τὴν δὲ Ἀθηνᾶν παρέχειν τὸ κακῶς βουλευθὲν ἀποκλίναι καλῶς. καὶ ἦν τοῦτο λεγόμενον ἐπιχώριον· Ὦ πόλις ὡς εὐτυχεῖς μᾶλλον ἢ καλῶς φρονεῖς; καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις· Φασὶ γὰρ δυσβουλίαν τῇδε τῇ πόλει προσεῖναι. ταῦτα μέντοι τοὺς θεούς, ἅττ' ἂν ὑμεῖς ἐξαμάρτητε, ἐπὶ τὸ βέλτιον τρέπειν.

41. Ἐνιψάμην ἐν ἀθῴοις τὰς χεῖράς μου.]

Illud ampliùs, dici Prouerbium ἐπὶ τῶν ἀφανῶν, *de occultis ac latentibus.* quod & inf. Adagio 50. vbi plura notabimus.

39. Ἀθηνᾶς ἄγαλμα.] Describit & Mineruæ statuam Pausanias in Atticis. Apuleius lib. x. Metam. de Pallade: *Capite galeam gerens, contectam oleagina corona, clypeum attollens, hastam quatiens.*

40. Aristophanis locus ἐν Νεφέλαις. vbi Interpres: Ἀποτυχόντα φησὶ Ποσειδῶνα τῆς χώρας, τὸ κακῶς βουλεύεσθαι ἐνσκῆψαι αὐτοῖς· τὴν δὲ Ἀθηνᾶν παρέχειν τὸ κακῶς βουλεύεσθαι μὲν, ἀποκλίναι δὲ καλῶς. *Ferunt Neptunum Atticæ potiundæ spe frustratum, mala Atheniensibus consilia immisisse: Mineruam verò malum ipsis consilium præbuisse, declinasse bonum.* Reliqua inde Suidas, vt pleraque, est mutuatus.

41. Ἐνιψάμην.] Sacrum est Adagium è Psalmo Regij Vatis xxv. ver. 6. à Christiano homine Suida, vt aliàs sæpè, allatum.

ράς μου.] Ἀντὶ τοῦ ἀθῷον ἐμαυτὸν ἐτήρησα. οὐκ ἐκοινώνησα τοῦ κακοῦ· ἀθῷος οὖν, ἀναίτιος.

42. Ἄθως καλύπτει πλευρὰ Λημνίας βοός.] Παροιμία ἐπὶ τῶν τινὰς λυπούντων ἢ βλαπτόντων· ἐπειδὴ τὴν βοῦν, τὴν ἐν Λήμνῳ λευκοῦ λίθου πεποιημένην, ὁ Ἄθως τὸ ὄρος ἐπισκιάζει.

43. Αἰάντειος γέλως.] Ἐπὶ τῶν παραφρόνως γελώντων.

44. Αἰγείρου θέα.] Αἴγειρος ἦν Ἀθήνησι πλησίον τοῦ ἱεροῦ· ἔνθα πρὶν γενέσθαι θέατρον τὰ ἴκρια ἔπηγνυον, ἀφ' ἧς αἰγείρου οἱ μὴ ἔχοντες τόπον ἐθεώρουν.

45. Αἰγιαλῷ λαλεῖς, ἢ, Ἀνέμῳ διαλέγῃ.] Ἐπὶ τῶν ἀνηκούστων.

46. Αἰγὸς τρόπον.] Ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς ἐπιφερόντων κακόν. ἀπὸ Κορινθιακῆς παροιμία· Ἡ αἲξ δοῦσα τὴν μάχαιραν.

47. Αἰγῶν ὀνόματα.] Οἷον ἄχρηστα πράγματα. ὅμοιαι γὰρ αἱ αἶγες· ἐπὶ δὲ τοῖς διαφέρουσιν ὡς χαρακτηριστικὰ τίθενται τὰ ὀνόματα.

48. Αἰγυπτιάζειν] Τὸ πανουργεῖν

centes.] Hoc eſt, innocentiæ ſtudui, nec facinorum fui ſocius. Innocens itaque pro inſonte.

42. Athos obumbrat Lemniæ bouis latus.] Prouerbium de iis qui aliquibus moleſti ſunt, aut incommodant. Nam bouem, quæ Lemni eſt ex albo lapide facta, mons Athos vmbra ſua tegit.

43. Aiacis ris⁹.] De iis qui ſtultè ridēt.

44. Alni ſpectaculū.] Alnus Athenis fuit prope Bacchi templum, in qua ante extructum theatrum, tabulata defigebant. Quibus verò locus deerat, ij ex ipſa arbore ſpectabant.

45. Littori loqueris, aut, Cū vento diſputes.] De iis qui non exaudiuntur.

46. Capræ in modum.] De iis qui ſibi ipſi malū accerſunt. Corinthiacum Prouerbium: *Capra gladium præbens.*

47. Caprarū nomina.] De rebus inutilibus. Capræ enim ſimiles ſunt. Nomina verò illis imponuntur, quæ notis aliquibus diſtinguuntur.

48. Ægyptizare] Eſt callidè agere, &

Luſtratio autem priſco ritu aquę ablutione fiebat; qua de Feſtus Pompeius in *Aqua*. Maro VI. Æneid.

Idem ter ſocios pura circumtulit vnda.

Ouidius VI. Faſtorum:

Spargit aquis aditus; & aquæ medicamen habebant.

42. Ἄθως καλύπτει.] Eadem totidem verbis Mich. Apoſtolius, vt ferè ſemper. Sophocles apud Theocriti Gr. Scholiaſten aliter Prou. fortè per parodiam extulit:

Ἄθως σκιάζει νῶτα Λημνίας ἁλός.

Athos obumbrat dorſa Lemnij maris.

citatque non indicato auctore Euſtathius in Iliad. ξ'. quem lege.

44. Αἰγείρου θέα.] Totidem verbis Heſychius. Malè tamen hîc θεὰ excuderant. & Διονύσου deeſſe nomen apparet.

45. Αἰγιαλῷ λαλεῖς.] Simile illi, Ἀνέμῳ διαλέγῃ. *Vento loquaris.* de quo infrà.

46. Αἰγὸς τρόπον.] Plura infr. Adag. Αἲξ δοῦσα τὴν μάχαιραν, & apud Zenobium noſtrum Adag. 27. Centuria I. & in Vaticana appendice mentio Corinthiaci illius euentus, & mox 60. Prou.

47. Αἰγῶν ὀνόματα.] Explicat H. Iunius Cent. 2. Adag. 84.

48. Αἰγυπτιάζειν.] Heſychius: Αἰγυπτιάζων,

& malis esse moribus. Tales enim perhibentur esse Ægyptij. Est & aliud Prouerbium, *Aegyptius laterifer.* Ægyptij enim pro baiulis habentur.

καὶ κακοτροπεύεσθαι. τοιοῦτοι γὰρ οἱ Αἰγύπτιοι. καὶ παροιμία ἄλλη, Αἰγύπτιος πλινθοφόρος. οὗτοι διαβάλλονται ὡς ἀεὶ ἀχθοφόροι ὄντες.

49. Ægyptia clematis.] De tenuibus & longis, qualis fuit Zeno Citieus.

49. Αἰγυπτία κληματίς.] Ἐπὶ τῶν ἰσχνῶν καὶ ὑπομήκων, ὁποῖος ἦν Ζήνων ὁ Κιτιεύς.

50. Orci galea.] De occultis & obscuris, & latere volentibus.

50. Ἄϊδος κυνῆ.] Ἐπὶ τῶν ἀποκεκρυμμένων, καὶ ἀφανῶν, καὶ λανθάνειν βουλομένων.

51. Αἰδὼς

ζων, κακοτροπευόμενος. *Aegyptios imitans, nequiter agens.* Etymologus: Αἰγυπτιάζειν, τὸ πανουργεύειν, καὶ κακοτροπεύεσθαι. Ægyptij enim vt fallaces atque impostores malè audierunt. Vnde & illud fluxit:

Δεινοὶ πλέκειν τὰς μηχανὰς Αἰγύπτιοι.

quo vsus Æschylus, laudatque Aristophanis Scholiastes in Nebulis, vt & Theocriti illud ἐν Ἀδωνιαζούσαις:

——— οὐδεὶς κακοεργὸς

Δαλεῖται τὸν ἰόντα παρέρπων Αἰγυπτιστί.

——— *nemo improbus instar*

Aegypti irrepens nocet aut imponit eunti.

Sed & elegantes apud Diogenianum extant Senarij:

Λυδοὶ πονηροὶ, δεύτεροι δ' Αἰγύπτιοι,

Τρίτοι δὲ πάντων Κᾶρες ἐξωλέστατοι.

Lydi improbi, post hos secundi Aegyptij,

Tertiiq; Cares, perditissimi omnium.

Illud autem ibidem: Αἰγύπτιος πλινθοφόρος.] Etymologista: Αἰγύπτιος πλινθοφόρος. παροιμία ἐστὶν, ὅτι Αἰγύπτιοι διαβάλλονται ὡς ἀχθοφόροι. *Aegyptius laterifer. Prouerbium est: nam Aegyptij vt baiuli traducuntur.* Iidem populum Israëliticum, vt in cophino lateres gestarent, & ærumnis exercitum in seruitute habuerunt. Sic enim Exodi 1. cap. ver. 14. Κατωδύνων αὐτῶν τὴν ζωὴν ἐν τοῖς ἔργοις τοῖς σκληροῖς τῷ πηλῷ καὶ τῇ πλινθείᾳ, καὶ πᾶσι τοῖς ἔργοις τοῖς ἐν τοῖς πεδίοις, κατὰ πάντα τὰ ἔργα ὧν κατεδουλοῦντο αὐτοὺς μετὰ βίας. *Ad amaritudinem perducebant vitam eorum operibus duris luti & lateris, omniq; famulatu quo in terræ operibus premebantur.*

49. Αἰγυπτία κληματίς.] Plinius lib. XXIV. cap. XV. *Est & alia Clematis, Aegyptia cognomine, quæ ab aliis Daphnoides, ab aliis Polygonoides vocatur, folio lauri, longa tenuisq;, &c.* Addebat his Suidas, sed è Diogene Laërtio de Zenone illud: Oraculū consulenti, quomodo viuendum sibi esset, datum responsum, si mortuis cōcolor esset: quo cognito, se ad veterum scripta euoluenda contulisse.

50. Ἄϊδος κυνῆ.] Hac vsum Persea, dū Gorgoni caput præscinderet, indicat sup. 37. Fabulā pluribus prosequitur Zenodotus, & Ioan. Diaconus ad hunc Hesiodi in Scuto Herculis versum;

Κεῖτ' Ἄϊδος κυνέη, νυκτὸς ζόφον αἰνὸν ἔχουσα.

Aliter verò interpretantur Hesychius & Etymologus. Asserunt enim illam *Orci galeam* nihil esse aliud, quàm νέφος τι καὶ ἀορασίαν. ἐν αὐτῇ γὰρ τὸ σῶμα αὐτοῦ ἔκρυψεν ἡ Ἀθηνᾶ, διὰ τὸ μὴ ὁρᾶσθαι ὑπὸ τοῦ Ἄρεος. ita Etymologista. Exstat quoque Prouerbium (vnde primò fortasse desumtum) in Aristophanis Acharnensibus, pag. 390. nuperæ edit.

Λαβὲ δ' ἐμοῦ γ' ἕνεκα

Παρ' Ἱερωνύμου,

Σκοτοδασυπυκνότριχα.

Τὴν Ἄϊδος κυνῆν.

Cape meo nomine

Ab Hieronymo,

Nigrorigidhirticomam

Galeam Auernicam.

Ad quem locum in Græcis scholiis eadem legas, quæ Suidas suo more ad verbum transcripsit in Ἄϊδος κυνῆ, nisi quòd in Basileensi editione, imò & in Aldino Suida σκοτοδασυπυκνότειχα corruptè editum: rectè autem in scripto Suidæ cod. pro eo qui *nigram,*

51. Αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ προΐκτῃ.] Ἐπὶ τῶν δι' ἐπιείκειαν βλαπτομένων.

52. Αἰδὼς ἐν ὀφθαλμοῖς.] Παρόσον οἱ πεπηρωμένοι τοὺς ὀφθαλμοὺς οὐκ αἰδοῦνται. ἢ ὅτι τοὺς παρόντας αἰδοῦνται μᾶλλον οἱ ἄνθρωποι ἢ τοὺς ἀπόντας.

53. Αἰεὶ τοί γε γέροντι νέαν ποτιβάλλεο κούρην.]

54. Αἰεὶ φέρει τι Λιβύη κακόν.] Ἐπὶ τῶν κακούντων καὶ ἀεὶ κακόν τι ἐξευρισκόντων νεώτερον· παρόσον ἡ Λιβύη πολυποικιλώτατα εἴωθε φέρειν θηρία.

55. Αἰθέρα νήνεμον ἐρέσσεις.] Ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων.

56. Αἰθίοπα σμήχειν.] Ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων ὁμοίως.

57. Αἴθων λιμός.] Ἀπὸ Αἴθωνός

51. Vtilis haudquaquam est homini Pudor hospes egenti.] De iis quibus æquitas sua fraudi est.

52. Pudor est in oculis.] Vel quòd qui læsos habent oculos, non verentur: vel, quòd eos qui adsunt, magis quàm absentes, vereri solent mortales.

53. Semper iunge seni florentem ætate puellam.]

54. Semper Africa gignit aliquid mali.] De iis qui alios vexãt, & subinde noui quippiam excogitant mali. Nam Africa maximè varias gignit animãtes.

55. Ætherem tranquillum remigio transis.] De frustrà laborantibus.

56. Æthiopem abstergere.] Itidem de frustrà laborantibus.

57. Æthonia fames.] Ab Æthone quodam

---

grum, spissum, hirtumque nutrit capillum. Hieronymi autem huius poëtæ Melici ac Tragici meminit idem Comicus in Concionantibus, pag. 727. σοφὸν per ironiam nominans. Alius verò Xenophantæ filij in Nebulis, pag. 146. quem Enarrator Dithyramborum facit Poëtam.

51. Αἰδώς.] Versus Homeri & Hesiodi est, varieque legitur. In Manuscrip. Suidæ exemplari hîc ὁ προΐκτῃ pro προΐκτῃ, malè. Apud Homerum Odyss. ρ'. παρεῖναι, & παρίκτῃ. Itemque Ἰλιάδ. ω'. Apud Hesiodum 1. ἔργων κομίζει, vel νομίζει. Vide Pet. Victorium lib. xxx. Variar. lect. cap. xii.

52. Αἰδὼς ἐν ὀφθαλμοῖς.] Aristot. libro ii. Rhetor. καὶ τὰ ἐν ὀφθαλμοῖς, καὶ τὰ ἐν φανερῷ. ὅθεν καὶ ἡ παροιμία, τὸ ἐν ὀφθαλμοῖς εἶναι αἰδῶ. *& ea quæ oculis exposita, quæque in aperto posita sunt. Vnde & Prouerbium ortum, Pudorem in oculis esse.* Vide & eumdem in Problematis, Eustathium in Iliad. ν'. & Eras. Chil. ii. Cent. i. Adag. 70. ex Aristophane, Euripide, aliis.

53. Diogenianus & Apostolius explicant, ἐπὶ τῶν πρεσβυτέρων, βουλομένων δὲ νέαις συνδυάζεσθαι.

54. Ἀεὶ φέρει τι Λιβύη κακόν.] Hinc & Λιβυκὸν ὄρνεον, *Lybica auis*, apud hũc Suidam. ἀντὶ τοῦ μέγα. quòd in Libya multæ sint aues, eæque vocales. Item Λιβυκὸν θηρίον, apud eumdem, ac Hesychium, quem vide.

56. Vtitur Lucianus lib. contra indoctum libris tumentẽ; extatque eiusdem nomine lepidum Epigramma:

Εἰς τί μάτην νίπτεις δέμας Ἰνδικόν; ἴσχεο τέχνης·
Οὐ δυνάσαι δνοφερὴν νύκτα καθηλιάσαι.
Membra lauas frustrà Indorũ, depone laborem:
Obscurâ haud poteris nocte referre diem.

Simile apud Apostolium, Αἰθίοψ οὐ λευκαίνεται. nam vt Ioan. Tzetzes ait περὶ παίδων ἀγωγῆς in versibus politicis,

Μισεῖ τὸ λευκὸν, ὥσπερ οἶδας, Αἰθίοψ,
Μέλαν δὲ κρεῖττον μυρίων λευκῶν ἔχει.
Candorem odit, vt nosti, Aethiops:
Nigrorem albo millies anteponit.

57. Αἴθων λιμός.] Etymologus, Λιμὸν αἴθωνα, τὸν μέγαν ἢ ἑαυτὸν φονεύοντα. In his verò Suidæ

quodam Solis filio, qui succiso Cereris luco, iustas persoluit pœnas fame perpetuùm durante.

ἡλίου τινὸς, ὃς τὸ Δήμητρος ἄλσος κατέκοψε, καὶ τιμωρίαν ὑπέστη ἀξίαν, καὶ διὰ τοῦτο ἐλίμωττεν ἀεί.

58. Fulica volitante soluerũt nauis funes.] Nam cùm hæ aues in mari se mergunt, pessimum id est omen nauigantibus. Causam autem dicunt eam esse, quòd tranquillo mari, propter marinas belluas progredi non ausint: tempestatem verò præsentientes progrediantur, quo tempore belluæ in profundo degant.

58. Αἰθύης ὑπὸ πτερύγεσσιν ἔλυσαν πείσματα νηός.] Αἱ γὰρ αἴθυιαι ὅταν δύνωσι, κάκιστος οἰωνὸς ὑπάρχει τοῖς πλέουσι. τὴν δὲ αἰτίαν λέγουσιν, ὅτι γαλήνης οὔσης οὐ τολμᾷ προϊέναι, φοβουμένη τὰ θαλάσσια ζῶα· χειμῶνα δὲ προορωμένη προέρχεται, τῶν ἄλλων ζώων ἐν τῇ καταδύσει ὄντων.

59. Holerum auctaria.] De rebus nullius vtilitatis.

59. Αἱ λαχάνων προσθῆκαι.] Ἐπὶ τῶν μὴ μίαν ὄνησιν ἐμποιούντων.

60. Capra gladiũ suppeditauit.] Corinthiis Iunoni Acreæ, quæ à Medea dedicata fertur, immolãtibus, conducti ad præbenda necessaria, se cultri, quem humi defoderant, oblitos esse simularunt, quem capra pedibus euerrit.

60. Αἲξ δοῦσα τὴν μάχαιραν.] Κορινθίων Ἥρᾳ Ἀκραίᾳ, ἣν λέγεται ἱδρύσαι Μήδειαν, θυόντων, οἱ ἐν τῇ παροχῇ μεμισθωμένοι, γῇ κρύψαντες τὴν μάχαιραν ἐσκήπτοντο ἐπιλελῆσθαι· ἡ δὲ αἲξ αὐτὴν τοῖς ποσὶν ἀνεσκάλευσεν.

61. Capra cælestis.] De eo qui con-

61. Αἲξ οὐρανία.] Ἐπὶ τοῦ τυγχάνοντος

Suidæ Collectaneis ita legitur: Αἴθων, ὁ βίαιος λιμὸς, malè. nam λιμὸς cum αἴθων coniungendum, ex dicto Etymologici loco. Lege itaque: Αἴθων λιμὸς, ὁ βίαιος. Intelligit autem Erysichthonem, qui Lycophrone teste, & in eum Tzetze, atque Æliano lib. I. cap. XXVII. Var. histor. ob voracitatem ac famem perpetuam αἴθων est appellatus. In hoc tamen hodieque κάνθων vitiosè editur, neque Iustus Vulteius animaduertit. Vertit enim: *qui ob eam causam etiam asinus est appellatus.* Errat quoque Erasmus Adag. *Aetna*, dum βορᾶς ἄθωνα dictum Erysichthonem scribit ex Athenæo lib. X. Δειπνοσ. cuius hæc sunt: Ἐρυσίχθονα τὸν Μυρμιδόνος, ὅτι ἦν ἄπληστος βορᾶς, αἴθωνα κληθῆναι. ita enim legendum, non ἄθωνα, monuit pridem doctissimus Iunius Adag. *Aetna grauius.* Errat denique & Suidas ipse, dum Erysichthonem Solis facit filium, quem alij Myrmidonis, Triopæ alij fuisse volunt. Puto itaque substituendum, ἀπὸ τοῦ αἴθωνος ἡλίου τινός. vel potiùs, ἀπὸ αἴθωνος Ἐρυσίχθονος.

58. De *Fulica* M. Cic. in Prognosticis:

Cana fulix itidem fugiens è gurgite ponti
Nuntiat horribiles clamans instare procellas.

Virgil. I. Georg.

——— cumq; marinæ
In sicco ludunt fulicæ.

Horatius verò Epod. X.

Mala soluta nauis exit alite.

60. Αἲξ δοῦσα τὴν μάχαιραν.] Elegantiùs & concisiùs Zenobius: Αἲξ τὴν μάχαιραν. Addit Hesych. ἑαυτῇ, eamdemque cum Zenobio ac Suida historiam recitat. Vide suprà, Αἰγὸς βίου.

61. Αἲξ οὐρανία.] Eustathius in Iliad. ν. ad ver. 21. φέρεται καὶ παροιμία τὸ, Αἲξ οὐρανία, ὁμοία

νοῦντος ὅσων βούλεται. τὴν γὰρ αἶγα τοῦ Διὸς τροφὸν κατηστερίζεσθαί φασι. καί φασι τὸν ἐπιθεασάμενον ἐπιτέλλουσαν αὐτὴν ἐπιτυγχάνειν ὅσα ἂν δόξῃ.

62. Αἲξ Σκυρία.] Ἐπὶ τῶν τὰς εὐεργεσίας ἀνατρεπόντων. φασὶ γὰρ αὐτὰς πολὺ γάλα ἐχούσας, ἐπειδὰν ἀμελχθῶσιν, ἀνατρέπειν τὸ ἀγγεῖον.

63. Αἶρε δάκτυλον.] Τίθεται ἐπὶ τῶν ἀπαγορευόντων ἐν τῇ ἀγωνίᾳ. ἐπαίρεσθαι γὰρ τὴν χεῖρα, σύμβολόν ἐστι τοῦ νενικῆσθαι.

64. Αἶρε μασχάλην.] Ἐπὶ τοῦ ὀρχήσασθαι.

65. Αἶρε πλῆκτρον.] Τουτέστιν ὅπλον ἀμυντήριον. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἀλεκτρυόνων. κἀκεῖνοι γὰρ ἔχουσι πλῆκτρα

sequitur, quæ vult. Capram enim nutricem Iouis in astra translatam ferunt. Cuius ortum, qui obseruet, omnium votorum fieri compotem affirmant.

62. Capra Scyria.] De iis qui beneficia faciunt irrita. Dicunt enim eas multum habere lactis, sed cùm eas mulserint, euertere mulctram.

63. Tolle digitum.] De iis qui in certamine deficiũt. Sublatio enim manus, signum est aliquẽ deuictum fuisse.

64. Tolle axillam.] De saltatione dicitur.

65. Tolle plectrum seu calcar.] Id est, defende te. Metaphora sumta à gallis gallinaceis. Habẽt enim & illi plectra, quibus

---

ἀξία τοῦ, Λευκὴ ψῆφος, κατὰ Παυσανίαν. Plura ibidem leges. Hesychius, Αἲξ οὐρανία, τὰ τοῦ λευκοῦ κυάμου γένη, ᾧ ἐψήφιζον καὶ ἐχειροτόνουν. *Capra cælestis; fabæ candidæ genus, quâ comprobabant, suffragiisq́ue calculorum creabant.* His adiicit noster Suidas (edit. Froben. inf. litt. S.4. col. 4. Etenim post ε, αι diphthongus est posita:) Οἱ δὲ Κρατῖνος, καθάπερ τοῦ Διὸς αἶγα Ἀμάλθειαν ζῴην ἔτι καὶ τῆς δυσοδμουμένων Αἶγα οὐρανίαν. οἱ δὲ τὰ εἰς τὸ ἀργυρίζεσθαί πῃ ἀφθόνως ἀφορμὴν παρέχοντα, οὕτως εἰώθασι λέγειν κωμῳδοῦντες καὶ καταλαμβάνειν. Quæ eò libentiùs adscripsi, vt Zenobius noster hinc emendetur lucemque accipiat Centuria I. Adagio 26. Ceterùm de Capra cælesti signo in sinistro aurigæ humero, teste Proclo, ita Manilius lib. I. Astronomic.

Nobilis & mundi nutrito Rege Capella:
Cuius ab vberibus magnũ ille ascẽdit Olympum,
Lacte fero crescens ad fulmina, vimq́ue tonandi.
Hanc ergo æternis meritò sacrauit in astris
Iuppiter, & Cæli Cælum mercede rependit.

Idem lib. V. eorum naturam, qui sub Capra nascuntur describens:

His etiam ingenitur visendi ignota cupido,
Vt noua per mõtesq́ue ruunt armẽta capellæ, &c.

At hic, *votorum fieri compotes* obseruatum ait. Sed hæc ad Astrologos relegemus. Meminit autem Prouerbij Desiderius, Chil. I. Centuria VI. Adagio 2. Et Chil. III. Centuria VIII. Adag. 76. Αἶγα τὴν οὐρανίαν ἐπιτέλλουσαν ἐθεάσαντο. *Capram cælestem exorientem aspexerunt.* Et Antiphanes apud Athenæum lib. IX. Δειπνοσοφ.

Τράγος ὑλοβάτας, αἲξ οὐρανία, κριὸς τομίας.
Hircus siluester, capra cælestis, aries castratus.

63. Sic Persius Sat. V. *Digitum exere.* Vbi vetus interpres: *Digito sublato ostende victum te esse à vitiis. Tractum à gladiatoribus, qui victi ostensione digiti veniam à populo postulabant.* B. Hieronymus in Dialogo Luciferiani: *En tollo manum: cedo, vicisti.* Affine igitur, *Manus dare*, vt & *Herbam porrigere*, quod victi solent. De illo nos Prouerbio copiosiùs egimus Notis ad Corn. Nepotem, seu Æmilium Probum, in Amilcare.

64. Ita Hesychius: Αἴρειν μασχάλην, οὕτως εἰώθασι λέγειν ἀντὶ τοῦ ὀρχήσασθαι. Aliter tamen Zenobius, & infrà Suidas.

65. Aristophanis est ἐν ὄρνισι· Αἶρε πλῆκτρον εἰ μάχει. Ad quem locum Græci Interpretis verba Suidas hîc, aut contrà, descripsit.

Pulcrè

quibus pugnent: quæ nos quidem auium centra vocamus, alij plectra. Sunt autem plectra ænei stimuli, gallorum plectris illis iniecti.

66. Pedem tollere è luto.] De iis qui negotij nihil habere volunt. Dicitur eodem sensu: *Pedem tollere è causa.*

67. Reuereor familiaritatem equus senescens sub iugo.]

68. Capiam fortasse.] Hoc dicere solent, qui aliquos persecuturi sunt.

69. Captantes capti sumus.] De iis qui sperarunt se aliquibus fore superiores, à quibus victi sunt ipsi. Itaque *captantes capti sumus*, est, opinati nos capturos capti sumus.

70. Æsopicus sanguis.] De iis qui per iniuriam occiduntur. Nullo enim iure Delphi Æsopum peremerunt. & de iis qui in probra & mala non facilè propulsanda inciderunt. Delphis enim accidit, vt numen eis, ob Æsopum iniustè è medio sublatum, irasceretur.

71. Oedipodis diræ.] De valdè calamitosis.

72. Gratiæ sunt nudæ.] Vel simpliciter & apertè gratificandum esse, vel ingratos ornamentum suum abiecisse significat.

ἐν οἷς μάχονται), ἃ ἡμεῖς κέντρα λέγομεν τῶν ὀρνίθων· οἱ δὲ, πλῆκτρα. πλῆκτρα δέ εἰσι τὰ ἐμβαλλόμενα τοῖς πλήκτροις τῶν ἀλεκτρυόνων τὰ χαλκᾶ.

66. Αἴρειν ἔξω πόδα πηλοῦ.] Ἐπὶ τῶν βουλομένων μὴ ἐν πράγμασιν εἶναι. λέγεται δὲ καὶ αἴρειν ἔξω πόδα αἰτίας.

67. Αἰσχύνομαι τὴν φιλότητα γηράσκων ἵππος ὑπὸ ζυγόν.]

68. Αἱρήσω τάχα.] Οἱ πειρώμενοι μετελθεῖν τινας, εἰώθασι τοῦτο λέγειν.

69. Αἱροῦντες ᾑρήμεθα.] Ἐπὶ τῶν ἐλπισάντων κρατήσειν τινῶν, καὶ ὑπ' ἐκείνων ἁλόντων. αἱροῦντες οὖν ᾑρήμεθα, δοκοῦντες κρατεῖν, ἐλήφθημεν, ἐστί.

70. Αἰσώπειον αἷμα.] Ἐπὶ τῶν ἀδίκως ἀναιρουμένων. οὐ γὰρ ἐνδίκως ἀπέκτειναν τὸν Αἴσωπον οἱ Δελφοί. Αἰσώπειον οὖν αἷμα ἐπὶ τῶν δυσαποῤῥίπτοις ὀνείδεσι καὶ κακοῖς συνεχομένων. Δελφοῖς γὰρ συνέβη τὸ δαιμόνιον ὀργισθῆναι ἀδίκως ἀνελοῦσιν Αἴσωπον.

71. Αἱ Οἰδίποδος ἀραί.] Ἐπὶ τῶν μεγάλως δυστυχούντων.

72. Αἱ Χάριτες γυμναί.] Δεῖ ἀφελῶς καὶ φανερῶς χαρίζεσθαι· ἢ ὅτι οἱ ἀχάριστοι τὸν ἑαυτῶν κόσμον περιῄρηνται.

73. Αἰξω-

Pulcrè quoque Lucilius de gallo pugnante:
Sicut gallinaceu' cùm victor se gallus honestè
Sustulit in digitos, primorésque erigit vngues.
Ælianus lib. 11. Variæ historiæ. cap. XXVIII. Athenis Atticis primùm à Themistocle editam gallinaceorum pugnam scribit: vt in Auibus idem Aristophanes, gallum olim Persarum Regibus Dario & Megabyzo imperitasse.

72. *Gratias* nudas pingi solere alibi doceo. Aristænetus lib. 11. Ἐρωτικῶν, Epist. XXI. Αἱ γὰρ Χάριτες σοῦ παντελῶς ἄδολοι, καὶ ἀληθῶς κατὰ τὴν παροιμίαν γυμναί.

73. Sic

73. Αἰξωνεύεσθαι.] Τὸ κατηγορεῖν βλασφημοῦντα· μετῆκται δὲ, ἀπὸ τοῦ δήμου τῶν Αἰξωνέων, βλάσφημοι γὰρ κωμῳδοῦνται. [Αἰξωνεύς] ὁ βλάσφημος. σημαίνεται, καὶ τὰς αἶγας ὠνούμενον.

74. Ἀκάνθιος τέττιξ.] Ἐπὶ τῶν ἀφώνων καὶ ἀμούσων παροιμία.

75. Ἀκαρπότερος ἀγρίππου.] Ἐπὶ τῶν πάνυ πενομένων.

76. Ἀκαρπότερος Ἀδώνιδος κήπου.] Ἐπὶ τῶν μηδὲν γενναῖον τεκεῖν δυναμένων. λέγονται δὲ τὰ εἰς τὰ ὄστρακα φυτευόμενα.

77. Ἀκεσίας ἰάσατο.] Ἐπὶ τῶν ἐπὶ τὸ χεῖρον ἰωμένων. ἔοικε δὲ ὁ Ἀκεσίας πρὸς τὸ χεῖρόν τινα θεραπεῦσαι.

78. Ἀκέφαλος μῦθος.] Ἐπὶ τῶν ἀτελῆ λεγόντων εἴρηται ἡ παροιμία.

79. Ἀκκιζόμενος Σκύθης τὸν ὄνον.] Ἐπὶ τῶν βδελυττομένων λόγῳ μὲν, ἔργῳ δὲ ἐφιεμένων. ἰδὼν γάρ τις νεκρὸν ὄνον, ἔφη πρὸς Σκύθην παρόντα· Δεῖπνόν τι, ὦ Σκύθα. ὁ δὲ ἐμυσάξατο μὲν, ὕστερον δὲ ἐθοινεῖτο.

73. Αἰξωνεύεσθαι.] Est per calumniam accuſare. Tractum autẽ à populo Æxonenſi, qui vt maledici Comicorum ſalibus traducuntur. [Αἰξωνεύς] igitur blaſphemus eſt, item caprarum emtor.

74. Acanthia cicada.] Prouerbium de mutis, & à Muſis alienis.

75. Minùs fructuoſus oleaſtro.] De pauperrimis dicitur.

76. Sterilior Adonidis hortis.] De iis qui nihil præclarum gignunt. Sic autem appellantur herbæ quæ in teſtis plantantur.

77. Aceſias medicatus eſt.] De iis quorũ curatione morbus ingraueſcit. Apparet Aceſiam aut imperitum, aut infelicem medicum fuiſſe.

78. Sine capite fabula.] Prouerbium de iis qui nihil ſolidi narrant.

79. Scytha accifans aſinum.] De iis qui verbo quidem aliquid auerſantur, re verò ipſa concupiſcunt. Quidam enim aſini cadauer conſpicatus, Scytha, inquit, ecce paratam tibi cenam. Is verò in præſentia quidem aſpernatus eſt, pòſt verò epulatus.

80. Inuo-

---

73. Αἰξωνεύεσθαι.] Malè Eraſmus Αἰξωνεῦσθαι edidit Chil. IV. Cent. X. Adagio 35. Stephanus autem in Αἰξωνία, quæ Magneſiæ ciuitas eſt, Æxones vt accuſatores & blaſphemos Prouerbio locum dediſſe, & à Comicis proſciſſos auctor eſt Harpocratiõ, à Menandro inquam & Platone. Quin & Plato Philoſophus Dialogo de Fortitudine, vocem adhibuit, vbi Marſilius Ficinus *maledicum* reddidit & *calumniatorem*. Aliud verò eſt Diogeniano *Azanæa mala* Centur. I. Adagio XXIV. & eidem Stephano, qui in Arcadia collocat.

74. Sic & in *Seriphio* inſula mutæ ranæ Prouerbio dicuntur.

77. Aceſias infauſtus medicus. Talis Iuuenali Sat. VI.

Quot Themiſon ægros autumno occiderit vno.

Et Martialis libro I. Medicum quemdam Veſpillonem factũ iocatur, quòd homines à ſe necatos humo mandaret. Terra enim bruta ac muta imperitiã tegit Medicorum.

78. Sic Horatius in arte Poëtica, v. 7.

——— *velut ægri ſomnia, vanæ*
Finguntur ſpecies, vt nec pes, nec caput vni
Reddatur formæ. ———

80. Zeno-

80. Inuocati commessatum ad amicos veniunt amici.] Sic, *Sponte boni ad parium læti conuiuia tendunt.*

81. Mouere non mouenda.] Cuiusmodi sunt sepulcra aut altaria. De iis qui excedunt modum.

82. Acco.] Sic dicta mulier quædam ob stultitiam traducta, quæ propriam faciem speculata, cum eadem tamquam aliena colloquebatur. Vnde & *Accizare* dictum. Ferunt eamdem paxillum spongia pulsare solitam.

83. Et inuocatus Deus, & vocatus aderit.] Hoc oraculum redditum est Lacedæmoniis. Neque enim negligit Deus virtutis studiosos, sed præstò est absque omni sensu. Neque enim vocem requirit, vt edoceatur quid sit opus; neque aures, vt cognoscat.

84. Frusto panis labra, non ficu sunt obturanda.] Monet hæc oratio, res strenuè administrandas esse.

85. Cotem pascis.] De iis, qui cibo quidem vtuntur, sed corpus non augent.

86. Spolia pygmæorum colosso accommodare.] Prouerbium de iis qui frustrà laborant.

87. Extremo prehenso mediũ te-

80. Ἄκλητοι κωμάζουσιν εἰς φίλους φίλοι.] Ὁμοία τῷ, Αὐτόματοι ἀγαθοὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαῖτας ἴεν).

81. Ἀκίνητα κινεῖν.] Ἐπὶ τῶν καθ' ὑπερβολήν. ὅτι μὴ δεῖ μηδὲ βωμοὺς κινεῖν ἢ τάφους.

82. Ἀκκώ.] Γυνὴ ἐπὶ μωρίᾳ διαβαλλομένη· ἣν φασιν ἐνοπτριζομένην τῇ ἰδίᾳ εἰκόνι ὡς ἑτέρᾳ διαλέγεσθαι. ὅθεν καὶ τὸ Ἀκκίζεσθαι. ταύτην φασὶ καὶ σπόγγῳ πάτταλον κρούειν.

83. Ἄκλητος ὁ θεὸς, καὶ καλούμενος παρέσται.] Οὐ παρορᾷ ὁ θεὸς τοὺς ἀρετῆς ἀντιποιουμένους. οὗτος γὰρ ἐδόθη χρησμὸς τοῖς Λακεδαιμονίοις. καλούμενός τε κἄκλητος θεὸς παρέσται ἔξω πάσης αἰσθήσεως. οὐ γὰρ φωνῆς δεῖται πρὸς τὸ διδάξαι τὰ δέοντα· οὐδὲ ἀκοῆς, πρὸς τὸ μαθεῖν.

84. Ἀκόλῳ τὰ χείλη οὐ σύκῳ βῦσαι.] Παρεγγυᾷ ὁ λόγος ἐρρωμένως χρῆσθαι τοῖς πράγμασιν.

85. Ἀκόνην σιτίζεις.] Ἐπὶ τῶν τροφῇ μὲν χρωμένων, μηδὲν δὲ εἰς τὸ σῶμα ἐπιδιδόντων.

86. Ἀκροθίνια πυγμαίων κολοσσῷ ἐφαρμόζειν.] Παροιμία ἐπὶ τῶν μάτην κοπιώντων.

87. Ἄκρον λάβε καὶ μέσον ἕξεις.]

Παροι-

80. Zenobius versum sic extulit:
Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαῖτας ἴενται.
vbi nos pluribus. Adde Eustathium in Iliados β'. & Hesychium, qui concisè Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ, nisi mutilus hîc, vt aliàs sæpè, codex est.

83. Ἄκλητος.] Basilius Magnus Epist. ad Festum & Magnum: (quã Phrynichi Lexico vocum Atticarum subiecit Dauid Hœschelius) Θεός τε συνεργὸς καλούμενος παρέσται καὶ ἄκλητος, καὶ πᾶς φιλόθεος ἄνθρωπος πρὸς διδασκαλίαν αὐτεπάγγελτος.

86. Eustathius in Odyss. τ'. Φέρεται δέ φασι καὶ παροιμία, ἐπὶ τῶν μάτην κοπιώντων, τὸ, Ἀκροθίνια πυγμαίων κολοσσῷ ἐφαρμόζειν· ὅπερ ἐστὶν ἀνδρὶ μεγίστῳ μικρόν τι κέρδος εἶναι. Sic Persius ferè Satyra v. versu 95.
Sambucam citiùs caloni aptaueris alto.

90. Zeno-

Παροιμία ἐπὶ τῶν δυσφράστων καὶ δυσνοήτων.

88. Ἀλλὰ γὰρ ἀθυμοῦντες ἄνδρες οὔποτε τρόπαιον ἐστήσαντο.] Ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν δι᾽ ἀθυμίαν μηδὲν γενναῖον πράττειν δυναμένων.

89. Ἄλλα δ᾽ ἀλλαχοῦ καλά.]

90. Ἄλλα μὲν ὁ Λεύκωνος ὄνος, ἄλλα δὲ Λεύκων φέρει.]

91. Ἀλλ᾽ ἀντέπνευσε τῇ ἐπ᾽ ἄγκυραν θεός.] Ἐπὶ τῶν παρ᾽ ἐλπίδα γινομένων· παρόσον οἱ ναῦται πολλάκις ἡγούμενοι ἄγκυραν βάλλειν ἢ προσορμεῖσθαι, εἰς τοὐπίσω ἔπλευσαν.

92. Οὐδ᾽ ἀλαοσκοπίην εἶχε.] Παροιμιακῶς ἀντὶ τοῦ, Οὐ τυφλῶς ἐσκοπίαζεν.

93. Ἀλλ᾽ ἅπαν γένοιτ᾽ ἂν ἤδη. τὴν παροιμίαν ἐπαινῶ τὴν παλαιάν· Ὑπὸ λίθῳ γὰρ παντί που χρὴ μὴ δάκῃ ῥήτωρ ἀθρεῖν.] Ἡ δὲ παροιμία· Ὑπὸ παντὶ λίθῳ σκορπίος εὕδει, φυλάσσεο.

94. Ἅλας ἄγων καθεύδεις;] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἐν μεγάλῳ κινδύνῳ καθευδόντων καὶ ῥαστωνευομένων. ἐμπόρου γάρ τινος τὴν ναῦν ἁλῶν πληρώσαντος, τὴν ἀντλίαν ἐπαναβῆναι καὶ ἐκτῆξαι τοὺς ἅλας. ὅθεν καὶ ἡ παροιμία· Ἁλῶν δὲ φόρτος ὅθεν ἦλθεν, ἔνθ᾽ ἔβη.

95. Ἅλασιν ἢ ἀλλᾶσιν ὕει.] Ἐπὶ τῆς ἄγαν εὐθηνίας.

nebis.] Prouerbium de rebus explicatu & intellectu difficilibus.

88. Homines timidi numquam de hostibus triumpharũt.] Prouerbium in eos qui ob animum degenerem nihil præclari gerere possunt.

89. Alia sunt alibi pulcra.]

90. Alia quidem Leuconis asinus, alia Leucon gestat.]

91. At huic anchoræ reflauit Deus.] De rebus ex insperato factis. Nautæ enim sæpè iacturi anchoram, aut appulsuri retroaguntur.

92. Non cæcam speculationem adhibuit.] Prouerbialiter idem valet quod, Non oculis clausis excubias egit.

93. At omnia fieri iam poterunt. Prouerbiũ illud vetus laudo. Nam sub omni lapide scilicet est, ne orator mordeat, circumspiciendum.] Prouerbium autem est: *Sub saxo quolibet dormit scorpius, caue.*

94. Salem cùm vehas dormis?] Prouerbiũ, de iis qui in magno periculo dormiunt & cessant. Nã mercatori cuidam, qui sale nauẽ onerarat, accidit, vt sentina ascendente, sal liquesceret. Vnde & illud Prouerbium: *Salis onus vnde venit, eò rediit.*

95. Sale vel farciminibus pluit.] De magna felicitate.

96. At

90. Zenobius exponit ἐπὶ τῶν ἀσυμφώνως τοῖς ἔργοις τοὺς λόγους παρεχομένων. Historiam apud eumdem ac Diogenianum vide.

93. Priora ex Aristophane desumta ἐν Θεσμοφοριαζούσαις:

Ἀλλ᾽ ἅπαν γένοιτ᾽ ἂν ἤδη.
Τὴν παροιμίαν δ᾽ ἐπαινῶ
Τὴν παλαιάν, ὑπὸ λίθῳ γὰρ
Παντί που μὴ δάκῃ ῥήτωρ ἀθρεῖν.

Sequentia mendosa esse pronuntiat Henricus Stephanus, supplendaq́; : Φυλάσσεο μή σε δάκῃ. Vide inf. Ὑπὸ παντὶ λίθῳ σκορπίος εὕδει.

96. At nobis est Megarica quædam machina.] Pro machina mala & astuta. Improbitas enim obiiciebatur Megarensibus, qui alia dicerent, alia facerent.

97. Galli gallinacei me ventrem habere dixit.] Citò namque argentum concoxisse.

98. Mores cuiusque regionis, in qua fueris, imitare.] Oportet enim regionis vniuscuiusque, in qua quis versetur, eum sequi consuetudinem.

99. Abi & Megaclis columnas ede.] In eos qui decoxerunt sua sermo dici solitus.

100. Caue virum maiorem.]

CENTVRIA II.

1. AT post festum, quod aiunt, venimus.] Neglecta occasione.

2. Veriora quàm quæ ad Sagram gesta sunt.] De rebus quæ veræ cùm sint, non creduntur tamen. Sagra locus est Locridis. Locrenses autē aiunt Epizephyrios bellum cum finitimis Crotoniatis gerentes, auxilia petiisse à Lacedæmoniis. Cùm verò illi se habere exercitum negassent, & Castorem ac Pollucem dare illis dicerent: Locrenses è scommate augurio capto, naui auersa precatos esse Geminos, vt nauigarent vnà. Cùm itaque eodem die vicissent,

96. Ἀλλ' ἔστιν ἡμῖν Μεγαρική τις μηχανή.] Ἀντὶ τοῦ πονηρὰ καὶ πανοῦργος μηχανή. διεβάλλοντο γὰρ ἐπὶ πονηρίᾳ οἱ Μεγαρεῖς, ἄλλα μὲν λέγοντες, ἄλλα δὲ ποιοῦντες.

97. Ἀλεκτρυόνος μ' ἔφασκε κοιλίαν ἔχειν.] Ταχὺ γὰρ καθεψεῖν τὸ ἀργύριον.

98. Ἀλλ' ἕπου χώρας τρόποις.] Ὅτι δεῖ χώρας ἑκάστης, ἐν ᾗ ἄν τις γένηται, μιμεῖσθαι τὰ ἤθη.

99. Ἀλλ' ἔσθι ἐλθὼν τοὺς Μεγακλέους κίονας.] Ἐπὶ τῶν ἀνειμένως διαιτωμένων ὁ λόγος.

100. Ἀλοῦ ἀπὸ μείζονος ἀνδρός.]

ΕΚΑΤΟΝΤΑΣ Β.

1. ἈΛΛ' ἢ τὸ λεγόμενον, κατόπιν ἑορτῆς ἥκομεν.] καὶ ὑστεροῦμεν.

2. Ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ Σάγρᾳ.] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀληθῶν μὲν, οὐ πιστευομένων δέ. Σάγρα γὰρ τόπος τῆς Λοκρίδος. Λοκροὺς δέ φασι τοὺς Ἐπιζεφυρίους πόλεμον ἔχοντας πρὸς τοὺς πλησιοχώρους Κροτωνιάτας, αἰτῆσαι συμμαχίαν τοὺς Λακεδαιμονίους. τῶν δὲ, στρατὸν μὲν οὐκ ἔχειν φησάντων, διδόναι δὲ αὐτοῖς τοὺς Διοσκούρους, τοὺς Λοκροὺς οἰωνισαμένους τὸ κερτομηθὲν, τήν τε ναῦν ἀποστρέψαι, καὶ δεηθῆναι τῶν Διοσκούρων συμπλεῖν αὐτοῖς. νικησάντων δὲ αὐτῶν αὐθημερὸν,

καὶ

96. Aristophanis rursum est ἐν Ἀχαρνεῦσι, Doricῶs:

Ἀλλ' ἔστι γάρ μοι Μεγαρικά τις μαχανά.

vbi eadem iisdem verbis etiam, quæ hîc Suidas, Scholiastes refert.

97. Ex eodem Aristophane in Vespis, in quo versus secundus hoc modo legitur:

Ταχὺ γὰρ καταπέψει τ' ἄργυρον.

Zenobius ita extulit: Ἀλεκτρυόνων μέμφεται κοιλίαν.

καὶ τῆς φήμης διαγγελθείσης εἰς Σπάρτην, τὸ μὲν πρῶτον ἀπιστηθῆναι, ἔπειτα δὲ εὑρέθη ἀληθῆ. ἐπιλέγειν τοῖς ἀληθεστάτοις μὲν, οὐ πιστευομένοις δέ, Ἀληθέστερα ἢ τῶν ἐπὶ Σάγρᾳ, ἐπὶ τῶν πάνυ ἀληθευόντων. λέγεται γὰρ τὴν περὶ τῆς νίκης φήμην αὐθημερὸν ἀπὸ Ἰταλίας ἐλθεῖν εἰς τὴν Σπάρτην. ὅθεν καὶ εἰς τὴν παροιμίαν ἐξενεχθῆναι τὸν λόγον, ἐπὶ τῶν ἀληθινῶν πραγμάτων.

3. Ἀληλεσμένον βίον.] Οἱ μὲν ἐπὶ τῶν βαλανίτῃ βίῳ χρωμένων ἐδέξαντο, οἱ δὲ ἐπὶ τῶν ἀταλαιπώρως βιούντων, οἷον κατειργασμένων πρὸς τροφὴν ἕτοιμον· καὶ ἀληλεσμένος βίος, ἐπὶ τῶν ἐν ἀφθονίᾳ τῶν ἐπιτηδείων ὄντων. ἄλλη δὲ παροιμία φησίν·

4. Οὐ γὰρ ἄκανθαι.] Ἔοικε δὲ ὑπομιμνήσκειν τὴν τοῦ βίου μεταβολήν, ἀγρίου καὶ ἀκανθώδους πρότερον ὄντος, πρὶν ἐπιμέλειαν τῆς γῆς καὶ τῶν σπερμάτων γενέσθαι· ὅθεν ἀπὸ τῆς ὕστερον ἐπιμελείας ῥηθῆναι τὸν ἀληλεσμένον βίον.

5. Ἄλλην μὲν ἐξαντλοῦμεν, ἡ δ' ἐπειστρέει.] Ἐπὶ τῶν πονούντων μὲν πλέον οὐδὲν ἀνυόντων, ὡς ἐπὶ ἀντλίας νεώς.

6. Ἄλλην δρῦν βαλάνιζε.] Ἐπὶ τῶν ἐνδελεχῶς αἰτούντων τι, ἢ παρὰ τῶν αὐτῶν ἀεὶ δανειζομένων.

7. Ἅλις δρυός.] Ἐπὶ τῶν δυσχερῶς μέν τι καὶ ἀηδῶς ἐσθιόντων, ἕτερον δὲ βέλτιον εὑρόντων.

8. Ἁλιεὺς πληγεὶς νοῦν οἴσει.] Ἁλιεὺς

eodemque die victoriæ famæ Spartam vsque perlatæ, primum abrogata fuisset fides; re denique comperta, dici solitum hoc de rebus, veris illis quidem, sed non creditis: *Veriora* sunt igitur *hæc iis, quæ ad Sagram gesta sunt.* de iis vsurpari solet, quæ verissima sunt. Dicitur enim eodem die famam de adepta victoria sparsam ab Italia ad Spartam vsque perlatam fuisse, indeque Prouerbio de rebus verè gestis locum fuisse factum.

3. Vitam molitam.] Alij de iis qui glandibus victitant, accipiunt: alij de iis qui facillimè agitant, vt intelligatur victus paratus & promtus, copiæque rerum necessariarum. Aliud Prouerbiũ:

4. Neque enim spinæ, inquit, sunt.] Videtur autem refricare memoriam vitæ mutatæ, quæ agrestis & spinosa fuerit, priùs quàm ratio terræ & sationis haberetur. A secuta igitur pòst diligentia dictam esse vitam molitam.

5. Aliam exhaurimus, affluit alia.] De iis quorum labor est irritus. Ductum à nauis sentina.

6. Aliam excute quercum.] De iis qui subinde aliquid petunt, aut ab iisdem perpetuùm mutuò sumunt.

7. Satis quercus.] De iis qui cibis lautioribus inuentis, fastidiunt eos quibus non delectantur.

8. Piscator ictus sapiam.] Piscator captos

CENT. II.

6. Meminit Eustathius in Odyss. μ. ad extremum.

captos pisces manibus tractans, aliquando ictus, *Sapiam*, inquit. Prouerbiũ simile est illi: *Factum & stultus intelligit.*

9. Alcyonij dies.] Hoc est, sereni. De numero controuersia est. Simonides enim in Quinquertionibus, vndecim eos esse dicit, itemq́ue Aristoteles in Historia de animalibus: Demagoras Samius septem, Philochorus nouem. Fabulam autem de iis Hegesander in Commentariis sic enarrat: Alcyoneus gigas filias habuit, Phthoniam, Anthen, Methonen, Alcippam, Palenen, Drimo, Asteriam. Hæ post obitum patris, de Canastræo, Pellenæ promontorio, in mare seipsas præcipitarunt, & ab Amphitrite factæ sunt aues, Alcyones à patre cognominatæ: vnde dies sereni & tranquilli dicuntur Alcyonij.

10. Sal non inest illi.] De homine insuaui & insulso.

11. Alium noctua, cornix alium sonum edit.] Prouerbium in eos qui inter sese non consentiunt.

12. Alia vita, alia victus ratio.] Prouerbium in eos qui vitam mutant in melius.

τοὺς ἁλισκομένους ἰχθύας μεταχειρίζετο, καί ποτε ὑπ' αὐτῶν πληγεὶς, Νῦν οἶσω, φησὶν. ὁμοία ἐστὶ, Ῥεχθὲν δὲ νήπιος ἔγνω.

9. Ἀλκυονίδες ἡμέραι.] Αἱ εὐδιειναί. περὶ τοῦ ἀριθμοῦ διαφέρονται. Σιμωνίδης γὰρ ἐν πεντάθλοις ια. φησὶν αὐτὰς, καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς περὶ ζώων· Δημαγόρας δὲ ὁ Σάμιος ζ'. καὶ Φιλόχορος θ'. τὸν δὲ ἐπ' αὐταῖς μῦθον Ἡγήσανδρος ἐν τοῖς περὶ ὑπομνημάτων λέγει οὕτως· Ἀλκυονέως τοῦ γίγαντος θυγατέρες ἦσαν Φθονία, Ἄνθη, Μεθώνη, Ἀλκίππα, Παλήνη, Δριμὼ, Ἀστερίη. αὗται μετὰ τὴν τοῦ πατρὸς τελευτὴν ἀπὸ Καναστραίου, ὅ ἐστιν ἄκρον τῆς Πελλήνης, ἔρριψαν ἑαυτὰς εἰς τὴν θάλασσαν. Ἀμφιτρίτη δὲ αὐτὰς ὄρνιθας ἐποίησε, καὶ ἀπὸ τοῦ πατρὸς Ἀλκυόνες ἐκλήθησαν. αἱ δὲ νήνεμοι καὶ γαλήνην ἔχουσαι ἡμέραι Ἀλκυονίδες καλοῦνται.

10. Ἅλμη οὐκ ἔνεστιν αὐτῷ.] Ἐπὶ τοῦ ἀγλυκοῦς καὶ ἀηδοῦς.

11. Ἄλλο γλαῦξ, ἄλλο κορώνη φθέγγεται.] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀλλήλοις ἀσυμφωνούντων.

12. Ἄλλος βίος, ἄλλη δίαιτα.] Παροιμία ἐπὶ τῶν εἰς ἀμείνονα βίον μεταβαλλόντων.

13. Ἄλλος

9. Ἀλκυονίδες ἡμέραι.] Aristophanes ἐν ὄρνισι.
Ἀλκυονίδας τ' ἂν ἦγεθ' ἡμέρας ἀεί.
Septem eos esse cum Demagora asserit Plinius, lib. 11. cap. 46. *Ante brumam* VII. *diebus, totidemq́; posteà sternitur mare halcyonum feturæ: vnde nomen hi dies traxere.* Et libro x. cap. XXXII. *Fetificant bruma, qui dies Halcyonides vocantur, placido mari per eos & nauigabili, Siculo maximè. Faciunt autem septem ante brumam diebus nidos, & totidem sequentibus pariunt.* Ouidius XI. Metamorphos. septem quoque dies numerat:

Perq́; dies placidos hyberno tempore septem
Incubat Alcyone, pendentibus æquore nidis.
Tum via tuta maris; ventos custodit & arcet
AEolus egressu, præstatq́; nepotibus æquor.

10. Catullus:

Non est in toto corpore mica salis.

Eustathius in Odyss. δ'. Ὅτι δὲ ἅλμη λαμβάνεταί ποτε καὶ ἐπὶ ἀγαθοῦ, δηλοῖ παροιμία εἰποῦσα τὸ, Ἅλμη οὐκ ἔνεστιν αὐτῷ. ἤγουν ἀγλυκής ἐστι καὶ ἀηδής.

13. Eadem

13. Ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς.] Ἐπὶ τῶν βίᾳ τι πραττόντων παροιμιῶδες. ἐπὶ Θησεῖ λεχθὲν τὸ πρῶτον, περὶ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων Ἡρακλεῖ ἢ περὶ τοῦ Ἀλκμήνης, διὰ τοὺς παλαιοτέρους.

14. Ἄλλοτε μητρυιὴ πέλει ἡμέρη, ἄλλοτε μήτηρ.] Ἐπὶ τῶν ποτὲ μὲν δυσπραγούντων, ποτὲ δὲ εὐπραγούντων.

15. Ἀλλότρια βάλλειν.] Ἐπὶ τῶν ἐν τῷ κυβεύειν διαμαρτανόντων.

16. Ἀλλότριον ἀμᾷς θέρος.] Ἐπὶ τῶν τὰ ἀλλότρια καρπουμένων.

17. Ἀλλ' οὐ διὰ τὸ ἐν τῷ ποδὶ πρὸς τῇ λύρᾳ ἁμαρτίαν.] Παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπὲρ ἄλλης αἰτίας ὀφειλόντων τιμωρίαν ἢ ἐφ' οἷς αὐτοὶ προβάλλονται οἱ κατηγορούμενοι.

18. Ἀλλ' οὐ θέμις πλὴν τοῖς μαθηταῖσι λέγειν.] Ἐπὶ διασυρμοῦ καὶ διαβολῆς ταῦτα παρειτάγη. ἀλλότριον γὰρ φιλοσόφων τὸ βασκαίνειν καὶ φθονεῖν· οἷς τὸ κοινωνεῖν περὶ πάντων ἀφθόνως οἰκεῖον.

19. Ἀλλ' οὐκ αὖθις ἀλώπηξ εἰς πάγην.]

20. Ἅπαξ ἀλώπηξ εἰς πάγην.]

21. Ἁλῶν δὲ φόρτος ἔνθεν ἦλθεν, ἔνθ' ἔβη.] Ἐπὶ τῶν καθ' αὑτοὺς χρωμένων τοῖς οὖσι, καὶ μηδενὶ μεταδιδόντων.

13. Alter hic est Hercules.] Prouerbiale, de iis qui vi aliquid agunt. Primùm de Theseo dictum, siue de Dactylorum Idæorum Hercule, siue de Alcmenæ filio accipiatur.

14. Ipsa dies quandoque parens, quandoque nouerca est.] De iis quibus res aliàs prosperę sunt, aliàs aduersę.

15. Aliena iacere.] De iis qui in alea ludenda aberrant.

16. Alienam messem metis.] In eos qui rebus alienis fruuntur.

17. At non propter pedis erratum ad lyram.] Prouerbium in eos qui alterius criminis rei aguntur, quàm quod ipsi defendunt.

18. At nefas est hæc cuiquam dicere præterquam discipulis.] Hoc perstringendi & criminandi causa inserit. Alienum est enim à Philosophis celare & inuidere: cùm eorum sit liberaliter omnia communicare.

19. Vulpecula denuò non capitur laqueo.]

20. Vulpecula semel in laqueum.]

21. Sarcina salis vnde venit, eò abiit.] In eos qui suis facultatib⁹ ipsi vtũtur, nec de iis quidquã impertiũtur aliis.

22. Sale

---

13. Eadem Eustathius in Iliad. ε'. ex Dionysio Ælio ac Pausania. Diuersa verò ab his memorat Zenobius Adag. 10. Οὗτος ἄλλος Ἡρακλῆς. Ptolemæus Hephæstion Nouarum histor. lib. v. apud Photium in Bibliotheca, à Theseo manasse similiter refert, de quo & infrà: Οὐκ ἄνευ Θησέως. Ælianus verò lib. XII. ποικιλ. ἱστορίας, cap. XXII. à Titormi pastoris robore. C. Plinius lib. VII. cap. XX. è M. Varrone de A. Iunio Valente, qui mulum suum humeris tollens dictus est *Hercules Rusticellus*.

14. Hesiodi est ἡμερῶν extremo.

16. Ex Aristophane ἐν ἱππεῦσι. Meminit & Diogenianus.

17. Hoc vsum Prouerbio Platonem docet Plutarchus libello De inutili pudore: Καὶ τὴν διὰ τὸ τοῦ ποδὸς πρὸς τὴν λύραν ἁμαρτίαν, ὡς Πλάτων ἔλεγε, ἀλλὰ διὰ τὴν περὶ τὰ νόμιμα καὶ δίκαια πλημμέλειαν.

23. Ἀλωπ-

22. Sale emtum mancipium.] De hominibus nihili ac Barbaris: quòd mercatores ſale in mediterranea importato mancipia emebant. Thraces item mancipia ſale vendebant.

23. Vulpinari.] De iis qui fallere inſtituunt.

24. Vulpes muneribus non capitur.] De iis qui non facilè flectuntur muneribus.

25. Vulpecula bouem agitat.] Prouerbium de eis, quę nulla ratione eueniunt, vſitatum.

26. Vulpeculæ familiaritate vtens, vulpinam calliditatem exſpecta.]

27. Fruſtrà canis.] De iis qui fruſtrà laborant.

28. Fruſtrà conſumis aquam.] In eos qui fruſtrà ſtudent eloquentiæ. Tranſlatum ab eis qui in iudiciis ad aquam dicere ſolerent.

29. Hic ſale deterſus, iuuari poſſet.] In deliros. Tranſlatio ſumta à fictilibus vaſis & vino. Sal enim iniicitur, ne facilè vappeſcat aut aceſcat. Nam eos, qui præ ebrietate quaſi deſipiunt, perfundere ſolemus oleo ſale miſto. Nec vtres tantùm ſic deterſi iuuantur, ſed & deliri meliùs habere incipiunt, oleoque & ſalibus peruncti. Si-

22. Ἁλώνητον ἀνδράποδον.] Ἐπὶ τῶν οὐδενὸς λόγου ἀξίων. παρόσον οἱ ἔμποροι κομίζοντες εἰς τὴν μεσόγαιαν ἅλας ἀντὶ τούτου οἰκέτας ἐλάμβανον. καὶ οἱ Θρᾶκες ἀνδράποδα ἁλῶν ἀπεδίδοντο.

23. Ἀλωπεκίζειν.] Ἐπὶ τῶν ἐξαπατᾶν ἐγχειρούντων.

24. Ἀλώπηξ οὐ δωροδοκεῖται.] Ἐπὶ τῶν μὴ ῥᾳδίως δώροις πειθομένων.

25. Ἀλώπηξ τὸν βοῦν ἐλαύνει.] Τάττεται ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν μὴ κατὰ λόγον ἀποβαινόντων.

26. Κερδοῖ συνὼν τε κερδοσύνην προσδόκα.]

27. Ἄλλως ᾄδεις.] Ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων.

28. Ἄλλως ἀναλίσκεις ὕδωρ.] Ἐπὶ τῶν μάτην ἐν λόγοις πονούντων. μετήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς δικαστηρίοις πρὸς ὕδωρ λεγόντων.

29. Ἁλσὶ διασμηχθεὶς ὄναιτ' ἂν οὑτοσί.] Ἐπὶ τῶν παραπαιόντων, μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν κεράμων καὶ τοῦ οἴνου, ὅσοις ἅλες βάλλονται ὑπὲρ τοῦ μὴ ἐξίστασθαι μηδὲ ὀξίζειν δυσχερῶς. ἐπειδὴ τοὺς ὑπὸ μέθης ὥσπερ παραφρονοῦντας ὑποβρέχειν εἰώθαμεν ἐλαίῳ ἁλσὶ μεμιγμένῳ. οἱ γὰρ ἀσκοὶ ἁλσὶ σμηχόμενοι γίνονται βελτίονες, οὐ μόνον, ἀλλὰ δὲ καὶ οἱ παραφρονοῦντες ἐλαίῳ τε καὶ ἁλσὶ βρεχόμενοι ὠφελοῦνται.

23. Ἀλωπεκίζειν.] Ampliùs Zenobius & Diogenianus Ἀλωπεκίζειν πρὸς ἑτέραν ἀλώπεκα. Nota eſt vulpis vafrities, vnde & κερδὼ dicta Oppiano libro IV. Cynegetic. extr. παρὰ τὴν (inquit Ariſtophanis interpres) κερδοσύνην, τουτέστι τὴν πανουργίαν.

27. Ἄλλως ᾄδεις.] Ariſtænetus libro I. ἐρωτικῶν· Ἄδει δὲ ἄλλως, καὶ τοῖς ἐμοῖς ὦσιν ἀπαθέστερος καὶ ἀμουσότερος λειβηθρίων.

29. Ἁλσί.] Ex Ariſtoph. ἐν Νεφέλαις.

λεῖται). ἢ ὡς παχύδερμον αὐτὸν χλευάζει. τὰ γὰρ παχέα ὑπὸ πιμελῆς τῶν δερμάτων ἁλσὶ μαλαττόμενα γίνεται εὐρύτερα.

30. Ἄλλοι κάμον, ἄλλοι ὤναντο.] Ἐπὶ τῶν παρ' ἐλπίδα κληρονομησάντων.

31. Ἄλλοις μὲν γλῶττα, ἄλλοις δὲ γόμφοι.] Παρόσον οἱ μὲν λάλοι, οἱ δὲ φάγοι.

32. Ἅμα δίδου καὶ λάμβανε.] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀγνωμόνων καὶ ἀπίστων.

33. Ἅμα ἔπος, ἅμα ἔργον.] Παροιμία ἐπὶ τῶν ταχέως καὶ ὀξέως ἀνυομένων.

34. Αὐταῖς ἀμάλαις.] Ἐπὶ τῶν πανωλεθρίᾳ διαφθειρομένων· οἱονεὶ αὐτοῖς βάθροις.

35. Ἅμ' ἤλεηται καὶ τέθνηκεν ἡ χάρις.] Παροιμία ἐπὶ τῶν εὐεργετουμένων καὶ ταχὺ ἐπιλανθανομένων.

36. Ἀμαθέστερόν πως καὶ σαφέστερον εἰπέ. καὶ, Σαφέστερόν μοι κἀμαθέστερον φράσον.] Παροιμίαι.

37. Ἀμαλθείας κέρας.] Ἐπὶ τῶν ἀφθόνως ζώντων καὶ τῶν εὐθηνούντων καὶ εὐπραγούντων·

Ἔνθ' ἵνα μοι βίος ἐστὶν Ἀμαλθείας κέρας αἰγός.

Ἀμάλθεια γὰρ ἡ τροφὸς τοῦ Διὸς, παρὰ τὸ μὴ μαλάσσεσθαι.

38. Ἅμαξα τὸν βοῦν ἕλκει.] Παροιμία ὅταν τὸ κρεῖττον ὑπὸ τοῦ χείρονος ἄγηται.

39. Ἀμᾶς ἀπῄτουν, οἱ δ' ἀπηρνοῦντο σκάφας.] Παροιμία ἐπὶ τῶν

gnificatur autem, hominem esse crassum, qui velut corium aruina inunctum, extendi & molliri queat.

30. Alij laborarunt, alij fructum ceperunt.] De iis qui præter spem hereditatem creuerunt.

31. Aliis lingua, aliis molares.] Eò quòd alteri sint loquaces, alteri voraces.

32. Simul da & accipe.] Prouerbium in ingratos & infidos.

33. Dictum ac factum.] Prouerbium de rebus quæ citò ac subitò conficiuntur.

34. Cum ipsis frugibus.] Prouerbium in eos qui internecione delentur: quasi dicas funditus.

35. Simul ac miseritum est, óccidit gratia.] Prouerbium in eos qui beneficiorum statim obliuiscuntur.

36. Rudiùs & planiùs aliquantum mihi rem narrato. &: Rudiùs & planiùs mihi dicito.] Prouerbia.

37. Amaltheæ cornu.] De copiosa, prospera, felicique vitæ ratione:

Hic vbi Amaltheæ vita est mihi diuite cornu.

Amalthea enim nutrix Iouis, ab eo dicta, quòd non molliretur.

38. Currus bouem trahit.] Prouerbium, quando præstantior regitur à deteriore.

39. Falces petebam ego, illi verò ligones negabant.] Prouerbium in eos qui

33. Ἅμα ἔπος.] Aristænetus lib. 1. Ἅμα ἔπος, ἅμα ἔργον. ἄσμενος αὐτίκα μάλα τὸν αἴτησιν.

37. Ἀμαλθείας κέρας.] Geminum illud sup. Αἰξ οὐρανία: ex eodem namque fonte fluxit historia, vel potiùs fabula.

38. Ἅμαξα.] Lucianus in Terpsione: Νῦν γὰρ τὸ τῆς παροιμίας, Ἡ ἅμαξα τὸν βοῦν πολλάκις ἐκφέρει. Diogenianum lege.

qui alia repetunt, alia iis, à quibus repetuntur, habere se negantibus.

40. Nodi.] In homines distortis ingeniis: à Pelusiotis, qui ad Casium degũt, naturali arte nodos nectentibus, & plicas plicis cumulantibus. Epigramma:

Aureus intactæ dirupit vincla puellæ,
Ferratis Danaes Iuppiter in thalamis.

41. Amæa persecuta est Azesiam, siue Ceres Proserpinam.] De iis qui longo tempore aliquid quærunt.

42. Haurit aquam metro, capit immoderatiùs offam.] Hoc est, sine mensura.

43. Agninis moribus homines.] Id est, placidi, simplices, probi, vt agni, aut etiam molles.

44. Arenam metiri.] De rebus inanibus, & quæ fieri nequeunt.

45. Ne spina quidem punget bonos.]

46. Amyris insanit.] In cordatos dicitur. Is enim à Sybaritis oraculum de Reipublicæ fortuna percontatum missus Delphos, cùm Apollo respondisset, tum perituros Sybaritas, cùm homines pluris fecissent, quàm deos: conspicatus seruum ad ædem sacram flagris

ἄλλα μὲν αἰτούντων, ἄλλα δὲ τῶν αἰτουμένων ἔχειν ἀπαρνουμένων.

40. Ἅμματα.] Ἐπὶ τῶν σκολιοὺς τοὺς τρόπους. ἀπὸ τῶν ἐν Κασίῳ Πηλουσιωτῶν, οἳ φυσικῇ τέχνῃ ἅμματα ἔπλεκον, δοκοὺς ἐπὶ δοκοῖς συνάπτοντες. ἐπίγραμμα·

Χρύσεος ἀψαύστοιο διέτμαγεν ἅμμα κορείας,
Ζεὺς διαδὺς Δανάας χαλκελάτους θαλάμους.

41. Ἡ Ἀμαία τὴν Ἀζησίαν μετῆλθεν.] Ἐπὶ τῶν πολυχρονίαις ζητήσεσι χρωμένων.

42. Μέτρῳ ὕδωρ πίνουσιν, ἀμέτρως μάζαν ἔδοντες.] Ἀντὶ τοῦ χωρὶς μέτρου.

43. Ἀμνοὶ τοὺς τρόπους.] Ἀντὶ τοῦ πραεῖς, εὐήθεις, ἁπλοῖ, ὡς οἱ κριοί, ἢ μαλακοί.

44. Ἄμμον μετρεῖν.] Ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων καὶ ἀνηνύτων.

45. Μηδ' ἄκανθα ἀμύξῃ τοὺς ἀγαθούς.]

46. Ἄμυρις μαίνεται.] Ἐπὶ τῶν φρενήρεις λέγεται ἡ παροιμία. θεωρὸς γὰρ ὑπὸ Συβαριτῶν πεμφθεὶς εἰς Δελφοὺς περὶ εὐδαιμονίας, καὶ τοῦ θεοῦ χρήσαντος ἀπώλειαν Συβαριτῶν ἔσεσθαι τότε, ὅταν ἀνθρώπους θεῶν προτιμήσωσι· θεασάμενος δοῦλον πρὸς ἱερῷ μαστιγούμενον,

42. Hexametron integrum appono, etsi Suidas litterarũ causa hemistichio contentus fuit: Ἀμέτρως μάζαν ἔδοντες.

43. Ἀμνοὶ τοὺς τρόπους.] Sic Æschylo in Agamemnone προβατογνώμων, pro ἁπλοῦς: vt hodie nostrates dicunt Galli: *Simple brebis.* Vide inf. Προβάτων ἦθος, quamquam aliter ibi Adagium explanetur.

44. Ἄμμον μετρεῖν.] M. Varronem hoc titulo siue περὶ φιλαργυρίας librum inscripsisse, auctor Nonius. Hinc ψαμμακόσια pro re infinita & inexplicabili dicunt Græci; ducta ab iis qui arenæ numerum supputare, vt Corœbus & Archimedes, tentarunt, tralatione. Eodemque modo κύματα μετρεῖν, dixit Theocritus Eidyllio XVI.

46. Ἄμυρις μαίνεται.] Ita rectè hîc scribi & explanari Adagium puto, nec ignoro inf. Θάμυ-

τον, καὶ προσφυγόντα τῷ ἱερῷ, καὶ μὴ ἀπολυόμενον, ὕστερον δὲ εἰς τὸ τοῦ μαστιγοῦντος πατρὸς μνῆμα καταφυγόντα ἀπολυθῆναι, συνιεὶς τὸ λόγιον, ἐξαργυρισάμενος τὰ ἴδια, ἀπῆρεν εἰς Πελοπόννησον. ὃ γοῦν λογισμῷ πεποίηκεν Ἄμυρις, τοῦτο εἰς μανίαν Συβαρῖται μετέστρεψαν ὁμοῦ· ὁ δὲ τῷ χρόνῳ διὰ τὴν προσποίητον μανίαν ἐθαυμάσθη.

47. Ἀμυστὶ πιεῖν.] Λέγεται ἐπὶ τῶν ἀπνευστὶ καὶ ἄνευ τοῦ ἀναπαύεσθαι πινόντων, οἱονεὶ μηδὲ μυσάντων. Κόμοδος ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων ἔπιεν ἐν τῇ ἀγωνίᾳ καμὼν, κύλικι ῥοπάλῳ, τῇ παρὰ γυναικὸς γλυκὺν οἶνον ἐψυγμένων λαβὼν ἀμυστί. ἐφ᾽ ᾧ παραχρῆμα πάντες τοῦτο δὴ τὸ ἐν τοῖς συμποσίοις εἰωθὸς λέγεσθαι, ἐξεβόησαν, Ζήσειας. τὸ ζήσειας ἐπὶ τοῦ τελειώσειας τὴν ζωὴν φασὶν οἱ γραμματικοί. κινδυνεύει οὖν ὁ τοῦτο λέγων ἀντὶ τοῦ εὔχεσθαι καταρᾶσθαι.

48. Οὐ χειρὶ μιᾷ δωρούμενος, ἀλλ᾽ ἀμφοῖν.] Ἐπὶ τῶν ἀφθόνως καὶ δαψιλῶς μεταδιδόντων τοῖς πᾶσιν.

49. Μέχρι τῶν ἀμφωτίδων.] Ἐπὶ τῶν ἄγαν πεπληρωμένων.

cædi, ac pòst, cùm ad monumentum patris eius à quo cędebatur, confugisset, absolui: oraculo intellecto, possessionibus suis in pecuniam redactis, abiit in Peloponnesum. Quod igitur ratione fecerat Amyris, id Sybaritæ vniuersi insaniæ tribuerunt. Tandem verò illa insaniæ opinio in admirationem est conuersa.

47. Strenuè bibere.] Vno scilicet spiritu, & sine intermissione vlla, oculisque non conniuentibus. Commodus Romanorum Imperator certamine defatigatus, è poculo vxoris suæ dulce vinum frigefactū, strenuè bibebat. Quapropter id quod in conuiuiis dici solet, omnes acclamarūt, Vixeris. Vixeris autem Grammatici interpretantur, vt sit idem, quod vitam finieris. Itaque fieri potest, vt hoc qui dicit, non tam benè precetur, quàm execretur.

48. Non vna manu donans, sed vtraque.] De iis qui benignè & affatim omnibus largiuntur.

49. Vsque ad ambas aures.] De nimiùm repletis.

50. Vtro-

Θάμυριν scribi; qui poëta, & ab hoc diuersus est. Aliter tamen Eustathius in Bœotiam Homeri.

47. Ἀμυστὶ πιεῖν.] Hoc est ἀπνευστὶ, siue ἀθρόως, vt explicat Etymologus. Malim itaque *vno haustu obducere*. Lucianus in Lexiphane: Ἐπίνομεν δὲ ἀμυστὶ καὶ ἤδη ἀκροθώρακες ἦμεν. Iulius Pollux lib. VI. cap. III. Ἀμυστὶ πίνειν, ἀμυστίζειν, χανδὸν πίνειν, coniungit. Vide Hesychium, & Læuinū Torrentium, V. Cl. Commentar. ad Horatium lib. I. Oda XXXVI.

Ζήσειας.] Sic M. Tullio & Senecæ βεβίωται, pro quo Romani *Vixit*, boni ominis gratia, aut *Vixerunt*, adhibebant, vt in Ciceronis vita Plutarchus, cùm de coniuratis sumsisset supplicium. Qui & Attico lib. XII. *Homini non recta, sed voluptaria quærenti nónne* βεβίωται; hoc est, vita peracta est. Et lib. XIV. *Stomachor omnia, sed mihi* βεβίωται. L. Seneca Epist. XII. *Pacuuius*, inquit, *qui Syriam vsu suam fecit, cùm vino & illis funereis epulis sibi parentauerat, sic in cubiculum ferebatur a cena, vt inter plausus exoletorum hoc ad symphoniam caneretur*, Βεβίωται, βεβίωται. *nullo non se die extulit.*

 50. Ἀμφοῖν

50. Vtroq; pede.] Id est, omnibus viribus. Aristophanes in Auibus: *Auolamus è patria vtrisque pedibus.* metaphora sumta ab auibus, pro, vtrisq; alis.

51. Ambabus manibus.] Non altera tãtum manu, sed ambabus donans.

52. Indiga mensa.] De frugali ac tenui. Et Sophocles ait: *O here Aiax, sorte ineuitabili, non vllum est maius hominibus malum.*

53. Necessitati ne dij quidem ipsi repugnant.] Prouerbium monet iis, quæ adsint, contentum quemque esse oportere. Simile illi: *Si carnes non adfuerint, in salsamentis acquiescendum.*

54. Anagyrum moues.] De iis qui ipsi sibi mala accersunt. Est autem ea stirps præstans remedium, fœtidum & acre, calidæ & dissipantis facultatis. Semen verò tenuius est, & vomitũ ciet. Quidam Onogyrum dicunt.

55. Etiamsi aqua tundẽda humeros perdideris, tamen aqua manebit.] De iis qui laborẽ inanem capiunt.

56. Hæc omnia tibi cãdide taure

50. Ἀμφοῖν ποδοῖν.] Ἀντὶ τοῦ παντὶ σθένει. Ἀριστοφάνης ὄρνισιν· Ἀνεπτάμεθα ἐκ τῆς πατρίδος ἀμφοῖν ποδοῖν. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὀρνέων, ἀμφοῖν πτερῶν.

51. Ἀμφοτέραις ταῖς χερσίν.] Οὐ μιᾷ χειρὶ δωρούμενος, ἀλλ' ἀμφοῖν.

52. Ἀναγκαία τράπεζα.] Ἡ εὐτελὴς καὶ πενιχρά. καὶ Σοφοκλῆς φησιν, Ὦ δέσποτ' Αἶαν, τῆς ἀναγκαίας τύχης οὐκ ἔστιν οὐδὲν μεῖζον ἀνθρώποις κακόν.

53. Ἀνάγκῃ οὐδὲ θεοὶ μάχονται.] Παροιμία παρεγγυᾷ, ὅτι δεῖ τοῖς παροῦσιν ἀρκεῖσθαι. ὅμοιον τῷ, Ἂν μὴ παρῇ κρέα, ταρίχῳ στερκτέον.

54. Κινεῖς τὸν ἀνάγυρον.] Ἐπὶ τῶν ἐπισπωμένων ἑαυτοῖς τὰ κακά. ἔστι δέ τι φυτὸν ὁ ἀνάγυρος ἀλεξίκακον καὶ δυσῶδες, καὶ δριμὺ, θερμῆς τε καὶ διαφορητικῆς δυνάμεως. τὸ δὲ σπέρμα λεπτομερέστερόν τέ ἐστι καὶ ἐμετικόν. οἱ δὲ Ὀνόγυρόν φασιν τὸ αὐτό.

55. Ἂν ἀπολῇς τοὺς ὤμους ὕδωρ πτίσσων, ὁμοίως ὕδωρ μένει.] Ἐπὶ τῶν ἀνήνυτα πονούντων.

56. Ἀνά σοι τάδε πάντα λέπαργε.]

50. ἀμφοῖν ποδοῖν.] Aristides Panathenaica, καταφεύγειν ἐπὶ τὴν πόλιν, ὥσπερ ἐκ δυοῖν ποδοῖν, &c.

53. De *Necessitate* in versibus elegantibus Liberij Mimi apud Macrobium lib. 1 Saturnal. cap. VII.

Etenim ipsi Dij negare cui nil potuerunt,
Hominem me denegare quis posset pati?

Euripides in Helena:

Λόγος γάρ ἐστιν οὐκ ἐμὸς, σοφῶν δ' ἔπος·
Δεινῆς ἀνάγκης οὐδὲν ἰσχύειν πλέον.

Horatius lib. 1. Oda. 35.

——— *Saeua necessitas*
Clauos trabales & cuneos manu
Gestans ahenâ. ———

Et lib. III. Oda 24.

Si figit adamantinos
Summis verticibus dira necessitas
Clauos. ———

54. Ἀνάγυρον.] Dioscorides libro III. cap. CXVII. etiam ἄκοπον fruticem illum vocari scribit. Et Plinius lib. XXVII. c. IV. *Anagyros*, inquit, *quam alij acopon vocant, fructuosa est, grauis odore.* Plura Stephanus περὶ πόλεων, ac Zenobius.

55. Ἂν ἀπολῇς.] M. S. Κἂν ἀπολεῖς. Erasmus ἀναπολεῖς. Vulgatam lectionem tuetur H. Stephanus Notis ad Erasm. Chiliadas.

Lucia-

παρέχε.] Παροιμία ἐπὶ τῶν οὐδὲ μετὰ τὸν κάματον ἀνιεμένων, ἐκ μεταφορᾶς τῶν βοῶν· ἐπειδὰν γὰρ ἀπολυθῶσι τοῦ ἔργου, εἰώθασιν οἱ γεωργοὶ τῷ δυνατωτέρῳ ἐπιτιθέναι τὸν ζυγὸν καὶ τὰ σκεύη.

57. Ἀνδραποδώδης θρίξ.] Ἐπὶ τῶν ἠλιθίων. Πλάτων φησίν· Ἔχων τὰς ἀνδραποδώδεις ἐπὶ τῆς ψυχῆς τρίχας ὑπὸ ἀμουσίας. ἀνδραποδώδη τρίχα ἐκάλουν καὶ τὴν τῶν ἀνδραπόδων ἰδίως κουράν, ἣν ἀπελευθερωθέντες ἤλλασσον Ἀθήνησιν οἱ δοῦλοι. καὶ ἦν ταῦτα ἀκούειν πολλῶν συνειλεγμένων ἀνδρῶν οὐδὲ τὰ πάθη κατεσταλμένων, ἀλλ' ἔτι τὴν ἀνδραποδώδη τρίχα, ὥς φασιν, ἐπιδεικνυμένων.

58. Ἀνδριάντα γαργαλίζειν.] Ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων.

59. Ἀνδρὶ Λυδῷ πράγματα οὐκ ἦν, ὁ δὲ ἐξελθὼν ἐπρίατο.] Ἐπὶ τῶν κακὰ ἑαυτοῖς ἐπισπωμένων.

60. Ἀνδρὶ πεινῶντι κλέπτειν ἐς ἀναγκαίως ἔχων.] Ἐπὶ τῶν ἐξ ἀνάγκης τι ποιούντων.

61. Ἀνδρὸς γέροντος ἀσταφὶς τὸ κρανίον.] Ἀπὸ μέρους ἐπὶ τῶν μηδαμῶς χρησιμευόντων· παρ' ὅσον ὅλον τὸ σῶμα ἀσθενές.

62. Ἀνδρὸς γέροντος αἱ γνάθοι

imponētur.] Prouerbiū in eos, qui nec post labores relaxātur. Metaphora sumpta est à bobus: cùm enim ab opere soluuntur, solēt agricolæ robustissimo cuique iugum & instrumenta imponere.

57. *Seruilis pilus.] De fatuis. Plato: *Seruiles adhuc pilos in animo gerens, præ inscitia.* Fuit & tonsura quædam peculiaris seruorum, quam Athenis manumissi mutabant. *Audiebantur hæc è multis in conuentu, viris nec moderatis affectibus, & (quod aiunt) seruilem adhuc pilum præ se ferentibus.*

58. Statuam titillare.] De iis rebus dicitur, quæ fieri non possunt.

59. Homini Lydo nihil erat negotij, sed is vltrò emit.] De iis qui ipsi mala sibi accersunt.

60. Homini esurienti furari necesse est.] De iis qui necessitate coacti quid committunt.

61. Hominis senis vua passa est caput.] Ex parte totum intelligitur, de iis, qui ad rem nullam sunt idonei, eò quòd totum corpus sit infirmum.

62. Hominis senis maxillæ sunt baculi.]

Lucianus in Sectis: Οὐκ εἰδώς, ὅτι ἂν ἀποβάλλῃ φασὶ τοὺς ὅλμῳ πλήττων ὕδωρ, ὁμοίως ὕδωρ μένει. Et eodem libro: Ὥσπερ εἴ τις ἐς ὅλμον ὕδωρ ἐγχέας ὑπέρῳ σιδηρῷ πλήττει.

57. Ἀνδραποδώδης θρίξ.] Est in Diogen. Cent. 1. Adag. 73. Platonis locus in Alcibiade exstat: ad quem Olympiodorus allatus à clariss. Casaubono, Comment. in Persij Sat. v. Παροιμία ἐστὶ γυναικῶν ἐπὶ τῶν ἐλευθερουμένων δούλων καὶ ἐπιμενόντων ἐν τῇ δουλείᾳ. ὅτι ἔχεις τὴν ἀνδραποδώδη τρίχα ἐν τῇ κεφαλῇ. τουτέστιν, ἔτι τὴν δουλικὴν τρίχα ἔχεις. πάλαι γὰρ καὶ τοῖς ὀνόμασι διεκέκριντο οἱ ἐλεύθεροι τῶν δούλων καὶ τῇ θριξί. Τέται γὰρ καὶ Λάοι καὶ Φρύγες ὠνομάζοντο, νῦν δὲ καὶ ταῦτα συνεχύθησαν. De rasura autem manumissorum seruorum sic Nonius: *Qui liberi fiebant, ea causa calui erant, quòd tempestatem seruitutis videbantur effugere, vt naufragio liberati solent.* Citatque Plauti hunc versum in Amphitr.

Vt ego hodie caluo capite capiam pileum.

62. Eleganter Gregorius Thessalonicensis: Ὅμως ἀλήθει γνάθοις ἀμύλοις, ὡς οἷόν τε, ὡς καί τις παροιμία ἐστὶ καὶ βακτηρίαν ἀποχαρίζεσθαι ἀνδρὶ γέροντι. Locum primus obseruauit Hadr. Iunius

baculi.] De iis qui in senectute multum comedunt.

63. Hominis senis nates intueri noli.] De iis qui ad quædam sunt inutiles.

64. Viri calamitosi amici diffugiunt.] De iis qui ab amicis in rebus aduersis deseruntur.

65. Andronius asinus.] De magnis & ignauis corporibus: quòd ibi permagni & segnes asini nascerentur.

66. Relicto virili domicilio, in gynæceum se commessatum contulisse.]

67. Homo impudens & ferreus.] De iis qui frontem perfricuerunt, & mores non mutant.

68. Venti campus.] De hominibus inconstantibus & leuibus.

69. Ventos excolis.] De iis qui nullum sui laboris fructũ capiunt. Nam ventus quidem omnia producit, & auget: nihil autem aufert nisi paleas, nullius præterea rei particeps.

70. Vento loqueris.] De iis qui non exaudiuntur.

βακτηρίαι.] Ἐπὶ τῶν πρὸς τὸ γῆρας πολλὰ ἐσθιόντων.

63. Ἀνδρὸς γέροντος μήποτ᾽ εἰς πυγὴν ὁρᾶν.] Ἐπὶ τῶν πρὸς ἔνια μὴ χρησίμων.

64. Ἀνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐκποδὼν φίλοι.] Ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς κακοῖς μηδεμίαν εὑρισκόντων παρὰ τῶν φίλων ὠφέλειαν.

65. Ἀνδρώνιος ὄνος.] Ἐπὶ τῶν παμμεγέθη καὶ νωθρὰ σώματα ἐχόντων. ἢ διὰ τὸ ἐκεῖσε παμμεγέθεις καὶ νωθροὺς ὄνους γίνεσθαι.

66. Τὴν ἀνδρωνῖτιν ἐκδύσας εἰς τὴν γυναικωνῖτιν κωμάσαι ἐκδύσαντα.]

67. Ἀναίσχυντος καὶ σιδηροῦς ἄνθρωπος.] Ἐπὶ τῶν ἐρυθριακότων καὶ μηδεμίαν μεταβολὴν τοῦ τρόπου ποιουμένων.

68. Ἀνέμου πεδίον.] Ἐπὶ τῶν εὐμεταβόλων καὶ κούφων.

69. Ἀνέμους γεωργεῖς.] Ἐπὶ τῶν ποιούντων καὶ μηδὲν μετεχόντων. καὶ γὰρ ὁ ἄνεμος πάντα μὲν φύει καὶ αὔξει, οὐδὲν δὲ ἕτερον ἢ μόνην ἄχνην ἀποφέρεται, ὥστε οὐδενὸς μεταλαμβάνει.

70. Ἀνέμῳ διαλέγῃ.] Ἐπὶ τῶν ἀνηκούστων.

71. Ἀνέμων

nius Centur. VII. Adagio 88. & Senarium Prouerbialem concinnant hoc modo:

Γέροντος ἀμύλοι γνάθοι βακτηρία.

65. Ἀνδρώνιος ὄνος.] Melius in Diogeniano, & Apostolio. Ἀντρώνιος, ab *Antrone* vrbe Thessaliæ, de qua Stephanus: non ab *Androne*, nomine proprio. Meminit & Eustathius in Iliad. β'. vbi Ἀνθρώνιος per θ malè legitur. Item Hesychius, in quo ὄγκος, pro ὄνος, perperàm excusum. Vide & Etymologum. Apud Quinctilianum libro VI. cap. de Risu, Iunius Bassus dicitur *Albus asinus*, ob ineptam iucunditatem, vt explicat Hadr. Turnebus lib. XXVIII. Aduersariorum, cap. XXXV.

67. Eustathius in Odyss. ψ'. Ἡ παροιμία βαρύτερον μεταβαλοῦσα ἔφη τὸ, Ἀναίσχυντος καὶ σιδηροῦς ἄνθρωπος, &c. Aristophanes ἐν Ἀχαρνεῦσι:

Ἴθι νῦν ἀναίσχυντος
Ὤν, σιδηροῦς τ᾽ ἀνήρ.

Παροιμιωδῶς quoq; dixit Io. Tzetzes Chil. I.

Οὔ μοι θυμὸς σιδήρεός ἐστιν, ἀλλ᾽ ἐλεήμων.

71. Ἐγχώ-

71. Ἀνέμων στάσεις.] Ἐγχώριοι γὰρ οὐ μόνον τὰς τῶν ἀνέμων στάσεις καὶ τὴν παροιμίαν, ἀλλὰ καὶ τὰ τῶν ἐγχωρίων ἀνθρώπων ἤθη κάλλιστα γινώσκουσι.

72. Ἀνεῳγμέναι Μουσῶν θύραι.] Ἐπὶ τῶν ἐξ ἑτοίμου μεταδιδόντων ἢ λαμβανόντων τὰ κάλλιστα τῶν ἐν παιδείᾳ.

73. Ἀνεπαρίασαν.] Εἰς μεταμέλον ἦλθον. ἐπειδὴ οἱ Πάριοι πολεμούμενοι ὑπὸ Ἀθηναίων, ἀνοχὰς τὸ πρῶτον αἰτήσαντες ἐπὶ τῷ δοῦναι τὴν πόλιν, εἶτα συμμαχίαν ποθὲν προσδοκήσαντες, ἔλυσαν τὰ ὁμολογηθέντα.

74. Ἀνερίνασος.] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἅπερ ἂν λάβωσι, μὴ διακατεχόντων.

75. Ἀνέρριπται κύβος.] Οἷον ἀποκεκινδύνευται.

76. Ἄνευ ξύλου μὴ βαδίζων.] Περὶ Κλεομένους λέγει, ὃς στρατηγὸς ὢν Ἀθηναῖος, προσεποιεῖτο πρὸς τοῖς ἄλλοις κακοῖς καὶ μανίαν. εἰδὼς ὅτι μισεῖται παρὰ τῶν πολιτῶν, διὸ καὶ βακτηρίαν ἔχων περιῄει, δι' ἧς ἠμύνετο τοὺς ἐπερχομένους αὐτῷ.

71. Ventorum stationes.] Populares non modò ventorum, secundùm Prouerbium, stationes, sed & suorum hominum mores optimè norunt.

72. Patent Musarum fores.] De iis qui alacriter vel impertiunt, vel pulcerrimā quamq; doctrinam accipiunt.

73. Repariazarunt.] Ad pœnitentiam redacti sunt. Parij enim ab Atheniensibus bello lacessiti, inducias, vrbem vt dederent, cùm postulassent, subsidia aliunde exspectantes, pacta conuenta ruperunt.

74. Incaprificatus.] Prouerbiū in eos qui ea, quæ cœperint, non conseruant.

75. Iacta est alea.] Hoc est, discrimen est aditum.

76. Sine baculo non ambulans.] De Cleomene duce Atheniensium, qui præter mala cetera insaniam quoque simulabat. Nam cùm sese ciuibus inuisum esse sciret, baculum ferens ambulabat, quo propulsaret eos, à quibus impeteretur.

77. Si leo-

71. Ἐγχώριοι γάρ.] In Append. è Vaticana Biblioth. Centuria I. extrema sic effertur, ἐπιχώρειον ἔρον ἴσασιν.

74. Ἀνερίνασος.] Zenobius: Ἀνερίνεως εἶ. explanatque Prouerb. copiosiùs. Vide Etymologicum magnum dict. ἀνηρίνασος, & Hesychium.

75. Ἀνέρριπται κύβος.] Allusum ad incertitudinem, quæ in aleæ iactu. Petronius Arbiter in Satyrico:

Indice fortuna cadat alea, sumite bellum, &c. Liuius libro I. *Imus in dubiam aleam imperij aut seruitij.* Vsurpauit Adagium traiecturus Rubiconem C. Iulius Cæsar. Plutarchus in Apophthegm. Καὶ διέβη τὸν Ῥουβίκωνα ποταμὸν ἐκ τῆς Γαλατικῆς ἐπαρχίας, ἐπὶ Πομπήϊον, εἰπὼν, πᾶς ἀνερρίφθω κύβος. Suetonius in Iulio cap. XXXI. *Tunc Cæsar, Eatur, inquit, quò Deorum ostenta & inimicorum iniquitas vocat. Iacta est alea, inquit.* Huc fortè respexit Lucanus:

——— *alea fati*

Alterutrum mersura caput. ———

Vsurpauit & ante Cæsarem Menander, apud Athenæum lib. XIII. Δειπνοσοφ.

Δεδογμένον τὸ πρᾶγμα, ἀνερρίφθω κύβος.

Hinc non minùs eleganter ἐκκυβεύειν antiquis vsurpatum, de quo Had. Iunius Centuria V. Adag. 85. Polybius apud Suidam nostrum in Κυβεύω: Οἱ μὲν ἀλογιστίαν καὶ μανίαν ἔφασαν εἶναι τὸ παραβάλλεσθαι καὶ κυβεύειν περὶ τοῦ βίου.

77. Hemi-

77. Si leonina pellis non suffecerit, etiam vulpinam assuito.] Sensus est: Si aperto Marte vim propulsare nequiueris, vtere calliditate. Et Homerus:

Siue dolo, seu vi, vel apertè confice, vel clàm.

78. Vir fugiens, nō expectat lyrę strepitum.] Prouerbium de iis quibus celeriter omnia sunt conficienda.

79. Perinde facit homo, ac si nauis rupi supplicaret.] De stupidis Prouerbium dicitur: metaphora sumta à naui, quæ scopulo alliditur.

80. Illotis pedibus tectum conscēdens.] Hoc est, sine vlla cura & præparatione. Prouerbiū in eos qui inscitè ad opera & actiones aliquas accedunt.

81. Carbones thesaurus erant.] Prouerbium in eos qui bona sperant, sed iis rebus affliguntur, vnde bona exspectabant.

82. Homo homini Deus.] Prouerbium de iis qui nec-opinantes ab homine seruantur.

77. Ἂν ἡ λεοντὴ μὴ ἐξικνῆται, πρόσαπτε καὶ τὴν ἀλωπεκῆν.] Ὁ νοῦς· ἐὰν μὴ φανερῶς ἀμυνόμενος ἀντέχῃς, πανουργίᾳ χρῆσαι. καὶ Ὅμηρος·

Ἢ δόλῳ ἠὲ βίηφι, ἢ ἀμφαδὸν, ἠὲ κρυφηδόν.

78. Ἀνὴρ δὲ φεύγων, οὐ μένει λύρας κτύπον.] Παροιμία ἐπὶ τῶν ὀξέως ὀφειλόντων ἕκαστα πράττειν.

79. Ἀνὴρ ἔοικε ναῦς ἱκετεύειν πέτραν.] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ἐποκελλούσης νεὼς πρὸς τὴν πέτραν.

80. Ἀνίπτοις ποσὶν ἀναβαίνων ἐπὶ τὸ τέγος.] Ἐπὶ τῶν ἀμαθῶς ἐπί τινα ἔργα καὶ πράξεις ἀφικνουμένων.

81. Ἄνθρακες ὁ θησαυρὸς ἦσαν.] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἐλπιζόντων μὲν ἀγαθὰ, κακουμένων δὲ ἀφ᾽ ὧν ἦν αὐτοῖς ἡ τῶν ἀγαθῶν ἐλπίς.

82. Ἄνθρωπος ἀνθρώπου δαιμόνιον.] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀπροσδοκήτως ὑπὸ ἀνθρώπου σωζομένων, καὶ δι᾽ αὐτῶν εὐδοκιμέντων.

83. Ἄνθρω-

---

77. Hemistichia duo Homerica sunt hîc in extremo, variis è locis compacta. Sic enim Odyss. ί. ver. 406.

Ἢ μή τις αὐτὸν κτείνῃ δόλῳ, ἠὲ βίηφι.

Et mox 408.

—οὔτίς με κτείνει δόλῳ, οὐδὲ βίηφι.

Odyss. λ΄. 119.

Κτείνῃς ἠὲ δόλῳ ἢ ἀμφαδὸν ὀξέϊ χαλκῷ.

Odyss. ξ΄. 330. & Odyss. ύ. 299.

——— ἢ ἀμφαδὸν ἠὲ κρυφηδόν.

Expressit, vt pleraque Maro, lib. 11. Æn.

—— *dolus an virtus quis in hoste requirat?*

Quod à Pindaro in Isthmiis esse mutuatū obseruat Victorius lib. VIII. Var. lect. c. XV. Est autem Lysandri scitè dictum, teste in Apophth. Plutarcho, & quidem herculè dignum: Ὅπου μὴ ἀφικνεῖται ἡ λεοντὴ, προσάπτεον εἶναι ἐκεῖ τὴν ἀλωπεκῆν. Sed plura ad Zenob.

79. Ἀνὴρ ἔοικε.] Infrà: Ναῦς ἱκετεύει πέτρας. Explicat Diogenianus & Apostolius.

80. Ἀνίπτοις ποσίν.] Ductum Prouerbium è veterum ritu, qui sacris operaturi manus pedesque lauabant. Ridet morem illum Lactantius lib. v. cap. XX. *At illi infelices, nec ex sceleribus suis intelligunt, quàm malum sit quod colunt, quandoquidem flagitiis omnibus inquinati veniunt ad precandum: & se piè sacrificasse opinantur, si cutem lauerint; tamquam libidines intra pectus inclusas vlli amnes abluant, aut vlla maria purificent.*

83. Homi-

83. Ἄνθρωπος Εὔριπος.] Ἐπὶ τῶν ῥᾷστα μεταβαλλομένων καὶ ἀσταθμήτων ἀνθρώπων.

84. Ἂν μὴ παρῇ κρέα, ταρίχῳ στερκτέον.] Παρεγγυᾷ ἡ παροιμία, ὅτι δεῖ τοῖς παροῦσιν ἀρκεῖσθαι.

85. Ἀνὴρ ἀνδρὸς διαφέρει.] Τὸ γὰρ Λουκούλλου στράτευμα στασιάζον ἀεί, τοῦτο παραλαβὼν ὁ Πομπήϊος οὐδ᾽ ὁπωσοῦν στασιάζοντας ἔσχεν.

86. Ἄννος κρίβανον.] Παροιμία ἐπὶ τῶν καινόν τι ἐφευρηκότων. Ἄννος γὰρ Αἰγύπτιος, εἰς τὴν τῶν ἄρτων ὄπτησιν ἐπενόησε τὸν κρίβανον.

87. Ἄν τε σφαλῆτ᾽ ἐξ ἀξίου γοῦν τοῦ ξύλου.] Κατὰ τὴν παροιμίαν θέλει λέγειν ὁ Ἀριστοφάνης βέλτιόν ἐστι χρῆσθαι τοῖς γενναίοις στρατηγοῖς καὶ δεδοκιμασμένοις ἢ τοῖς φαύλοις. κἂν γὰρ δέῃ παθεῖν, κρεῖττον ἀπ᾽ ἀγαθοῦ ἢ φαύλου πάσχειν.

88. Ἄνω ποταμῶν χωροῦσι πηγαί.] Ἐπὶ τῶν ὑπεναντίως γινομένων ἢ λεγομένων. οἷον, ὁ πόρνος τὸν σώφρονα εἰ λέγει πόρνον. ἐπειδὴ οἱ ποταμοὶ ἄνωθεν κάτω ῥέουσι. τουτέστι, ἐπὶ τῶν τὰ ἑαυτοῖς προσόντα ἐλαττώματα, ἑτέροις προσανατιθεμένων.

89. Ἀντ᾽ ἀγαθῶν ἀγαθίδες.] Πα-

83. Homo Euripus.] In homines lubricæ fidei atque inconstantes.

84. Si carnes non adfuerint, salsamenta boni consulenda erunt.] Monet Prouerbium iis quæcumque adsint nos contentos esse debere.

85. Vir viro præstat.] Nam Luculli exercitu, crebras seditiones mouente, Pompeius eodem accepto exercitu, milites minimè tumultuantes habuit.

86. Annus furnum.] Prouerbium de iis, qui nouum aliquid repererunt. Annus enim Ægyptius furnum ad panes coquendos inuenit.

87. Vt impingatis tamen è pretioso ligno.] Alludens Aristophanes ad Prouerbium, hoc dicere vult: Pręstat strenuis vti ducibus & probatis, quàm ignauis. Nam si quid patiendum est, præstat pati à forti, quàm ab ignauo.

88. Aduersus fontes fluunt amnes.] De iis quæ contra rationem fiunt, vel dicuntur. Cuiusmodi est, si homo impudicus castum vocet impudicum. Nā flumina è superiore loco defluunt. Hoc est, de iis qui sua peccata atque errata conferunt in alios vsurpatur hoc Prouerbium.

89. Bona pro bonis.] Prouerbium

85. Hominem homini præstare etiam Comicus Afer prędicat in Eunucho, Act. 2. Scen. 2. De Luculli militibus nos in libris Humanarum Obseruationum ex Plutarcho & Horatio.

86. Ἄννος κρίβανον.] Repetit Suidas totidem verbis dictione κρίβανος in Collectaneis.

87. Infrà repetit Suidas Centuria III. Adag. 26. ξύλον autem quid Comico, Septimius in Eirenem pag. 656.

88. Ἄνω ποταμῶν.] Affine illi: Ἄμαξα τὸν βοῦν ἕλκει. sup. 38. Iulianus lib. εἰς ἀπαιδεύτους κύνας, sic orditur: Ἄνω ποταμῶν, τοῦτο δὴ τὸ τῆς παροιμίας, ἀνὴρ κυνικὸς Διογένης φησὶ κενόδοξον, &c. Locum item suggessi. Notis vberioribus ad Senecæ Rhetoris Controu. v.

89. Ἀντ᾽ ἀγαθῶν ἀγαθίδες.] De hoc sup.

bium de iis, quibus pro acceptis beneficiis gratia refertur.

90. Pro rectè factis vexant Agamemnona Achiui.] Prouerbium in eos qui benè meritos contemnunt, vel contumeliis afficiunt.

91. Pro malo cane suem exigis.] Prouerbium in eos qui bona pro malis repetunt.

92. Antimachi te mollities & impudentia implebit.] Hic enim vt effeminatus, ob formæ elegantiam, & alius eiusdem nominis, ob improbitatẽ à Comicis perstringebatur: & tertius Psecas dictus: & quartus argentarius, cuius Eupolis mentionem fecit in Demis: quintus historiographus.

93. Ciconiari.] Prouerbium de iis qui gratiam referunt. Aristoteles ea, quę de ciconiis ferantur, vera esse affirmat: idemque facere etiam aëropodas. Itaq; in sceptris supernè ciconiam effingunt, infernè hippopotamum: vt significent, violentiam subiectam esse iustitię. Nam ciconiæ quidem iustè agunt, & parentes senio confectos in alis gestant. Hippopotamus autem animal est iniustissimum.

94. Pro perca scorpium.] Pro-

ροιμία ἐπὶ τῶν εὖ παθόντων, ἀνθ' ὧν εὐηργέτησαν πρότερον.

90. Ἀντ' εὐεργεσίης Ἀγαμέμνονα τῖσαν Ἀχαιοί.] Ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν τοὺς εὐεργέτας περιπηλακιζόντων, ἢ ὑβριζόντων.

91. Ἀντὶ κακοῦ κυνὸς σῦν ἀπαιτεῖς.] Παροιμία ἐπὶ τῶν καλὰ ἀντὶ κακῶν ἀπαιτούντων.

92. Ἀντιμάχου καταπυγοσύνη σ' ἀναπλήσει.] Ἀντὶ τοῦ μαλακίας, ἀναισχυντίας. οὗτος γὰρ εἰς θηλύτητα καὶ εὐμορφίαν ἐκωμῳδεῖτο· ἔστι δὲ καὶ ἕτερος ἐπὶ πονηρίᾳ κωμῳδούμενος· καὶ τρίτος, ὁ Ψεκὰς λεγόμενος· καὶ τέταρτος, τραπεζίτης, οὗ μνημονεύει καὶ Εὔπολις ἐν Δήμοις· ε΄. ἱστοριογράφος.

93. Ἀντιπελαργεῖν.] Παροιμία ἐπὶ τῶν τὰς χάριτας ἀντιδιδόντων. φησὶν Ἀριστοτέλης ἀληθῆ εἶναι τὸν περὶ τῶν πελαργῶν λόγον· ὁμοίως δὲ αὐτοῖς ποιεῖν φησι καὶ ἀερόποδας. διὸ ἐν τοῖς σκήπτροις ἀνωτέρω γὰρ πελαργὸν τυποῦσι, κατωτέρω δὲ ποτάμιον ἵππον· δηλοῦντες ὡς ὑποτέτακται ἡ βία τῇ δικαιοπραγίᾳ. οἱ γὰρ πελαργοὶ δικαιοπραγεῖς ὄντες, ἐπὶ τῶν πτερύγων βαστάζουσι τοὺς γεγηρακότας. οἱ δὲ ἱπποπόταμοι ζῶον ἀδικώτατον.

94. Ἀντὶ πέρκης σκορπίον.] Παροιμία

---

91. Ἐν Δήμοις.] Eupolis Comœdia apud Athenæum lib. III. p. Basil. 53. ver. 45. & 26. v. 10. Lib. VII. p. 157. ver. 52. Lib. IX. pag. 186. ver. 6.

92. Ἀντιμάχου.] Meminit Antimachi huius Aristoph. in Acharnens. vocatque Ἀντίμαχον τὸν Ψεκάδος, cuius nominis rationem inquirit studiosè Interpres. Vide Suidam in Ἀντίμαχος, vbi eadem pænè ad verbum Aristoph. Interpres describit.

93. Ἀντιπελαργεῖν.] Extat hac de re Emblema Hadr. Iunij, qui plura ibidem congerit. Aristænetus lib. I. epist. XXV. Οὕτω με νῦν ἀντιπελαργοῦσα δικαίαν ἀποδίδωσι χάριν. Glossarium vetus & Etymol. ἀντιπελαργεῖν, ἀντιστρέφειν. Atque hinc lux Hesychio, in quo perperàm hodieque excusum: ἀντιπελαχεῖν, ἀντιστρέφειν. Emenda: ἀντιπελαργεῖν.

ροιμία ἐπὶ τῶν τὰ χείρω αἱρουμένων ἀντὶ τῶν βελτιόνων.

95. Ἀντλεῖν ἀμφοτέραις.] Λείπει χερσί. παροιμία ἐπὶ τῶν σπουδῇ τι ποιούντων.

96. Ἂν οἶνον αἰτῇ, κονδύλους αὐτῷ δίδου.] Ἐπὶ τῶν ἀγαθὰ μὲν αἰτούντων, κακὰ δὲ λαμβανόντων· Φρύνιχος. Ἡ ἱστορία ἀπὸ τοῦ Κύκλωπος οἶνον αἰτήσαντος, καὶ τυφλωθέντος.

97. Ἀξία ἡ κύων τοῦ βρώματος.] Ἐπὶ τῶν κατ' ἀξίαν τινὸς τυγχανόντων.

98. Ἄξιος τριχός.] Ἐπὶ τοῦ εὐτελοῦς καὶ τυχόντος. παρόσον ἡ θρὶξ οὐδενὸς ἀξία ἐστίν.

99. Ἄξιος οὐδὲ μονοῦ.] Ἀντὶ τοῦ οὐδενός. ἔστι δὲ ἀπὸ τῶν κύβων εἰρημένον.

100. Ἄξιος ὀβελίσκου, καὶ ἀπὸ ὀβελίσκου.] Παροιμία ἐπὶ τῶν σφόδρα τιμίων.

ΕΚΑΤΟΝΤΑΣ Γ.

1. ΑΞΙΟΣ τοῦ παντός.] Ἐπὶ τῶν σφόδρα τιμίων.

2. Ἄπαγε ξένον ἐν χειμῶνι.] Ἐπὶ τῶν ὀχληρῶν.

3. Ἄπαγέ με εἰς τὰς λατομίας.] Παροιμία ἐπὶ τῶν μὴ ὑποφερόντων τὰ ἀνάξια. φασὶ γὰρ ὅτι Φιλόξενος ὁ Διθυ-

uerbium de iis qui deteriora præferunt melioribus.

95. Vtraque haurire.] Deest manu. Prouerbium de iis qui studiosè aliquid faciunt.

96. Vinum petenti tu colaphũ.] De iis qui bona petentes, accipiunt mala: Phrynichi est. Historia autem de Cyclope sumta videtur esse, qui vinum petens excæcatus est.

97. Dignus est canis isto cibo.] De iis quibus aliquid ex ipsorum merito contingit.

98. Pilo dignus.] De re vili & nullius pretij: cùm pilus nullius æstimetur.

99. Ne vno quidẽ dignus.] Id est, nullius pretij. De alea sumta locutione.

100. Dignus obelisco.] De valdè honoratis & pretiosis.

CENTVRIA III.

1. QVANTIVIS pretij.] De honoratis etiam dictum.

2. Eiice hospitẽ in tempestate.] Prouerbium de hominibus importunis.

3. Abduc me in latomias.] Prouerbium de iis qui indignitates non ferunt. Aiunt enim Philoxenum Dithyrambo-

CENT. III.

3. Ἄπαγέ με εἰς τὰς λατομίας.] Mutilauit Adagium hoc ante Erasmum Apostolius: εἰς λατομίας: in quo vitiosè excusum Φιλόξενος ὁ Θυραμβοποιὸς pro Διθυραμβ. Lucianus περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων· Σὺ δ' οὖν ἐὰν μὴ ἐπαινῇς, ἐς τὰς λιθοτομίας Διονυσίου εὐθὺς ἀφίξῃ. *Tu vero si non laudaveris, in Dionysij statim latomias relegaberis.* Cicero lib. IV. ad Attic. Epist. VI. *Philoxeno ignosco, qui reduci in carcerem maluit.* Vide infrà, Φιλοξένου γραμμάτιον, Plutarchum de fortuna Alexandri, Atheneum lib. I. Δειπνοσοφ. & Ioan. Tzetzem copiosè Variarum Histor. Chil. x. historia 358. & Chil. v. Hist. XXIII. Aliter de Philoxeno ac Dionysio narrat Aristophanis Interpres ἐν Πλούτῳ his verbis: Φιλόξενος ὁ Διθυραμβοποιὸς ἐν Σικελίᾳ ὢν παρὰ Διονυσίῳ λέγουσιν ὅτι περὶ Γαλατείᾳ τινὶ παλλακίδι Διονυσίου προσέβαλε. καὶ μαθὼν

rambopœum, Dionysij consuetudine vtentem, inepta illius poëmata non laudare solitum. Quare tyrannum iratum, hominem abduci in latomias, ac deinde reuocari iussisse, sperantem ab eo illa tum tandem laudatũ iri. Quæ cùm is probare nõ posset, his verbis solit⁹ sit vti.

4. Aufer bellum à remo.] Prouerbium in homines importunos, & serias res agentibus molestiam exhibẽtes.

5. Molles calidis balneis, teneri mollibus lectulis.] De iis qui luxu & mollicie diffluunt.

6. Mollior trychno.] Prouerbium hoc per parodiam expressit Comicus, *Canorus magis quàm trychnus.*

7. Sors vna cunctis, vel pulcræ Rhodωpidi.] Significat omnes mortales æquè casibus esse obnoxios.

8. Omnia sunt esculenta in obsidione.] De re necessaria dicitur. Qui enim obsidentur, sæpè etiam quibus non oportet, vescuntur.

9. Omnia plena sunt audacia atque impudentia.] De petulantibus & inuerecundis.

10. Semel rubet, & decies pallidus.] Prouerbium de iis qui æs alienum contrahunt.

11. Semel vulpes in laqueum.] Simile est illi: *At non denuò vulpes.* Subaudi, *in laqueum.*

ῥαμβοποιὸς Διονυσίῳ συνὼν, ἕωλα δὲ αὐτοῦ ποιήματα ἀναγινώσκοντος, οὐκ ἐπῄνει. ἐφ᾽ οἷς ὀργισθεὶς, ἐκέλευσεν αὐτὸν ἀπαχθῆναι εἰς τὰς λατομίας· εἶτα πάλιν μετεκαλέσατο αὐτὸν, ἐλπίζων ἐπαινέσαι αὐτοῦ τὰ ποιήματα. ὁ δὲ μὴ ἐθέλων ἐπαινεῖν, ἔλεγε τὸ προκείμενον.

4. Ἄπαγε μόθον ἀπὸ κώπης.] Παροιμία ἐπὶ τῶν ὀχληρῶν καὶ παρὰ καιρὸν τοῖς σπουδάζουσιν ἐνοχλούντων.

5. Ἁπαλοὶ θερμολουσίαις, ἁβροὶ μαλθακευνίαις.] Ἐπὶ τῶν ὑπὸ τρυφῆς καὶ ἁβρότητος διαρρεόντων.

6. Ἁπαλώτερος τρύχνου.] Ταύτην παρῳδῶν Κωμικός φησιν· Ἤδη εἰμὶ μουσικώτερος τρύχνου.

7. Ἅπανθ᾽ ὅμοια, καὶ Ῥοδῶπις ἡ καλή.] Σημαίνει δὲ, ὅτι ταῖς τύχαις ὁμοίως ὑποπεπτώκασιν οἱ θνητοί.

8. Ἅπαντά τοι βρωτὰ τοῖς πολιορκουμένοις.] Ἐπὶ τοῦ ἀναγκαίου ὁ λόγος. οἱ γὰρ πολιορκούμενοι πολλάκις καὶ ὧν οὐ δεῖ ἅπτονται.

9. Ἅπαντα τόλμης πλέα κἀναισχυντίας.] Ἐπὶ τῶν ἰταμῶν καὶ ἀναιδῶν.

10. Ἅπαξ πυῤῥὸς, καὶ δέκατον χλωρός.] Ἐπὶ τῶν δανειζόντων.

11. Ἅπαξ ἀλώπηξ εἰς πάγην.] Ὁμοία τῇ· Ἀλλ᾽ οὐκ αὖθις ἀλώπηξ. λείπει, εἰς πάγην.

12. Ἅπα-

μαθὼν Διονύσιος, ἐξώρισεν αὐτὸν εἰς λατομίαν. φυγὼν δὲ ἐκεῖθεν ἦλθεν εἰς τὰ μέρη Κυθήρων. καὶ ἐκεῖ δράμα τὴν Γαλάτειαν ἐποίησε, ἐν ᾧ εἰσήνεγκε τὸν Κύκλωπα ἐρῶντα τῆς Γαλατείας. τοῦτο δὲ αἰνιττόμενος εἰς Διονύσιον. Meminit & Ælianus libro XII. cap. XLIV. Variæ historiæ.

4. Aliter Diogen. & ex eo Erasm. Ἄπαγε τὸ μόθωνα ἀπὸ κώπης. quẽ vide Chil. II. Cent. II.

10. Καὶ δέκατον χλωρός.] Excerpta παροιμιῶν Biblioth. Vatic. καὶ μὴ δέκατον χλωρός.

13. Ἄπες

12. Ἅπασαν τὴν οὐσίαν ἠμφίεσται.] Ἐπὶ τοῦ μηδὲν ὅπως οὖν ἄλλο κεκτημένου, ἢ ὅπερ ἀμπίσχεται.

13. Ἅπας ἐχῖνος τραχύς.] Παροιμία ἐπὶ τῶν δυσκόλων καὶ δυστρόπων.

14. Ἀπ' αἰγείρου θέα, καὶ ἐπ' αἰγείρου.] Ἡ ἀπὸ τῶν ἐσχάτων· αἴγειρος γὰρ ἐπάνω ἦν τοῦ θεάτρου, ἀφ' ἧς οἱ μὴ ἔχοντες τόπον ἐθεώρουν.

15. Ἀπαιδευτότερος Φιλωνίδου τοῦ Μελιτέως.] Οὗτος ὁ Φιλωνίδης οὐ μόνον μέγας ἦν, ἀλλὰ καὶ ἀμαθὴς καὶ ὑώδης. κωμῳδεῖ δὲ αὐτὸν Ἀριστοφάνης, ὡς παρασίτους ἔχοντα, καὶ διὰ τὸν Λαΐδος ἔρωτα ἐν Κορίνθῳ διάγοντα. κωμῳδεῖται δὲ καὶ ὡς συώδης σὺν τοῖς ἑταίροις αὐτοῦ, οὓς κάπρους εἶπε, τὴν δὲ Λαΐδα Κίρκην, ἐπεὶ τοὺς ἐραστὰς ἐφαρμάκευεν.

16. Ἀπερυθριάσαι.] Ἀριστοφάνης· Κρεῖττον ἦν τότ' εὐθὺς ἀπερυθριάσαι ἢ χρήσαντά με ἔχειν πράγματα. καί, Πράγματα οὐκ ἐπὶ καιροῦ χρεῶν. ὁ λόγος εἴρηται ἐπὶ τῶν δανειζόντων· καὶ αὖθις· Ἅπαξ πυῤῥὸς, καὶ μὴ δέκατον χλωρός.

17. Ἄπειροι γῦπες.] Ἐπὶ τῶν διὰ κληρονομίαν ἢ διὰ κέρδος προσεδρευόντων τινί· παρόσον οἱ γῦπες τοῖς θνησιμαίοις παρεδρεύουσιν.

12. Omnes ſuas opes induit.] De iis qui nihil quidquam poſſident, præter veſtes, quibus ſunt induti.

13. Omnis echinus eſt aſper.] Prouerbiũ in homines difficiles & moroſos.

14. Ab alno ſpectaculum.] De iis quæ eminus ſpectantur. Nam ſupra theatrum erat alnus, ex qua ſpectabant, qui locum non habebant.

15. Indoctior Philonide Meliteńſi.] Is Philonides cùm magnus erat, tum indoctus, & homo porci inſtar. Ariſtophanes eum perſtringit, vt paraſitos alentem, & ob Laidis amorem Corinthi degentem. Suillus autem cum ſodalibus ſuis dicitur, quòd illos appellaret apros: Laidem verò Circen, quæ amatores veneficiis irretiret.

16. Perfricare frontem.] Ariſtophanes: *Præſtitiſſet tum perfricuiſſe frontem, quàm credita pecunia vexari negotiis.* Tale: *Rebus non rectè vtũtur.* De iis qui mutuam dant pecuniã. Alibi: *Semel rubicũdus, & nõ decies pallidus.*

17. Infiniti vultures.] De iis qui propter hereditatem aut lucrum alicui aſſident: quòd vultures ad cadauera aſſideant.

18. Inex-

---

13. Ἅπας ἐχῖνος τραχύς.] Alluſit Ariſtophanes ἐν εἰρήνῃ·

Οὐδέποτ' ἂν θείης λεῖον τὸν τραχὺν ἐχῖνον.

15. Ἀπαιδευτότερος Φιλωνίδου τοῦ Μελιτέως.] Meminit Ariſtoph. ἐν Πλούτῳ·

Ἐρᾷ δ' ἡ Λαῒς οὐ διὰ σὲ Φιλωνίδου;

vbi interpres ex Nicochare in Galatea: Ἤ δέ τ' ἀπαιδευτότερος εἶ Φιλωνίδου τοῦ Μελιτέως. Vide eumdem in eadem Comœdia explanantem verba illa, pag. 34.

Ἢ τοὺς ἑταίρους τοῦ Φιλωνίδου ποτ' ἐν Κορίνθῳ.

Socios Philonidæ apud Corinthum.

16. Ἀπερυθριάσαι.] Hoc eſt, impudenter agere, & pudorem omnem deponere. Prouerbium ſumtum ex Nebulis Ariſtophanis. Quod ſequitur ἅπαξ πυῤῥὸς, &c. habes & ſuprà Prou. 10. vbi malè omiſſa negatio μὴ. hinc & è M. S. noſtro eſt reſtituta.

17. Ἄπειροι γῦπες.] Ita M. S. & Excerpta Bibliothecę Vaticanæ. Puto tamen veriùs, quod

18. Inexplebile dolium.] Illud apud inferos, pertuſum. De iis qui multum comedunt: à Danaidum fabula, quæ aquam in id dolium hauriebant. Iuxta idem dolium cruciantur animæ eorum, qui ſacris initiati non ſunt.

19. Simplicem ſaccum calca.] De rebus aut hominibus parui valoris.

20. A carcere.] Hoc eſt, à principio.

21. A tardigradis aſinis ad equos.] De iis qui à tenui re ad maiora perueniunt.

22. A linea.] Hoc eſt, à principio. Sumtum à linea curſorum in ſtadio, quam ἄφεσιν dimiſſionem & βαλβῖδα repagulum appellant.

23. A bis ſeptē fluctibus.] Tranſlatio eſt ab iis qui propter cædes factas luſtrantur. Hi etenim bis ſeptem vndis veſtes ſuas abluunt.

24. A Dorio ad Phrygium.] Non videbor hominum rotundè loquētium verba, ſed ipſos ſenſus in medium adferre, & tantumnon ipſius linguæ tonum à diſputatione ad attentionem aptauero, A Dorio, vt aiunt, ad Phrygium.

25. Ab equis ad aſinos.] De iis qui ad deteriora ſe conuertunt.

18. Ἄπληστος πίθος.] Ὁ ἐν ᾅδου, ὁ τετρημένος. ἐπὶ τῶν πολλὰ ἐσθιόντων. ἀπὸ τοῦ περὶ τὰς Δαναΐδας μύθου· παρ᾽ ὅσον ἀτιμάζουσαι ἐκεῖναι ὕδωρ εἰς πίθον ἔβαλλον. πάσχουσι δὲ περὶ τοῦτον τὸν πίθον αἱ τῶν ἀμυήτων ψυχαί.

19. Ἁπλοῦν θύλακον πάτει.] Ἐπὶ τῶν εὐκαταφρονήτων.

20. Ἀπὸ βαλβῖδος.] Ἀπ᾽ ἀρχῆς.

21. Ἀπὸ βραδυσκελῶν ὄνων ἐφ᾽ ἵπποις.] Ἐπὶ τῶν ἀπὸ εὐτελῶν ἐπὶ μείζονα μεταπηδώντων.

22. Ἀπὸ γραμμῆς.] Οἷον, ἀπ᾽ ἀρχῆς. ἐκ μεταφορᾶς τῆς τῶν δρομέων ἀφετηρίας, καὶ γραμμῆς· ἣν ἄφεσιν καὶ βαλβῖδα καλοῦσιν.

23. Ἀπὸ δὶς ἑπτὰ κυμάτων.] Ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐπὶ φόνοις καθαιρομένων. οὗτοι γὰρ δὶς ἑπτὰ κύμασι πλύνουσι τὰ ἱμάτια αὐτῶν.

24. Ἀπὸ Δωρίου ἐπὶ Φρύγιον.] Οὐ φανοῦμαι στρογγύλων λογάρια, αὐτὰς δὲ τὰς θέσεις τῶν νοημάτων εἰς μέσον τιθέμενος, μόνον εἰ τῆς γλώττης τὸν τόνον ἀπὸ τῆς διαλέξεως εἰς ἐπιστροφὴν μεθαρμόσαιμι, Ἀπὸ Δωρίου, φασὶν, ἐπὶ Φρύγιον.

25. Ἀπὸ ἵππων ἐπ᾽ ὄνους.] Ἐπὶ τῶν ἐπὶ τὸ χεῖρον τρεπομένων.

26. Ἀπὸ

---

quod in Diogeniano: ἄπερ οἱ γῦπες, hoc eſt, *vulturum ritu*. Nam ita ſolent heredipetæ, ſenibus ipſis ceu cadaueribus vulturum ritu inſidentes inſidiantesque. De vulturibus multa Plutarchus in Quæſtionib. Romanis.

19. Ἁπλοῦν θύλακον πάτει.] Simile dictum Anaxarchi Philoſophi ad Nicocreontem Cypri tyrannum, Πτίσσε τὸν Ἀναξάρχου θύλακον, Ἀνάξαρχον γὰρ οὐ πτίσσεις. apud Laërtium eius vita, Cicero I I I. de natura Deorum, Origenem contra Celſum, alios.

20. Ἀπὸ βαλβῖδος.] Eiuſdem farinæ & ſequens illud, Ἀπὸ γραμμῆς. Cyril. Hom. I. Ἑορταστικῇ De ieiunio: Τρεχέτω τοίνυν ἐντεῦθεν ἡμῖν ὥσπερ ἀπὸ βαλβῖδος ὁ λόγος. Philo περὶ φυτουργίας· Ἀρχόμενοι γὰρ ὥσπερ ἀπὸ βαλβῖδος φέρεσθαι μονάδος, περὶ μυριάδος τὸ τέλος ἵστανται. Ariſtophanes ἐν ἱππεῦσι· Ἄφες ἀπὸ βαλβίδων. & plura ibidem Interpres.

29. Ἀπο-

26. Ἀπὸ καλοῦ ξύλου κἂν ἀπάγξασθαι.] Θέλει λέγειν, ὅτι βέλτιόν ἐστι χρῆσθαι τοῖς γενναίοις καὶ δεδοκιμασμένοις στρατηγοῖς ἢ τισὶ φαύλοις. κἂν γὰρ δέῃ παθεῖν, κρεῖττον ἀπ' ἀγαθοῦ ἢ φαύλου πάσχειν.

27. Ἀπὸ καταδυομένης.] Λείπει ὅ, τι ἂν λάβῃς, κέρδος. ἀπὸ τῶν ἐμπόρων ἡ μεταφορά, οἵτινες καταδυομένης τῆς νεὼς ὅ, τι ἂν λάβωσι, κέρδος ἡγοῦνται.

28. Ἀπόλεμος ἦν, καὶ ὑπὸ νόσου ποδάγρας οὔτε αἱ χεῖρες, οὔτε οἱ πόδες ἐτύγχανον ἄρτιοι.] Τίθεται δὲ ἐπὶ τῶν μηδεμίαν πρόφασιν ἐχόντων πολέμου, δρασάντων δὲ τὰ πολεμίων.

29. Ἀπόλογος Ἀλκίνου.] Ἐπὶ τῶν φλυαρούντων καὶ μακρὸν ἀποτεινόντων λόγον.

30. Ἀπὸ λύκου θήρας.] Ἐπὶ τῶν ἀπράκτως εὐθὺς ἀπιόντων· οἱ δέ, ἐπὶ τῶν ἀπηνῶν καὶ ἀγρίων.

31. Ἀπὸ μηχανῆς θεός.] Ἐπὶ τῶν παραδόξων καὶ παραλόγων. οἱ γὰρ τῶν τραγῳδιῶν ποιηταί, ὅταν εἰσήγαγον εἰς τὴν σκηνὴν ἢ τόλμαν, ὥστε συγχυθῆναι τοὺς θεατὰς πρὸς τὰ εἰρημένα, καὶ ἐλεεῖν τοὺς ἠτυχηκέναι δόξαντας, ὡς ἀνάξια πεπονθότας, ἢ μισῆσαι τοὺς πεποιηκότας, ἢ παρανομήσαντας, εἰώθασι θεοὺς εἰσάγειν, οὐκ ἀπ' αὐτῆς τῆς σκηνῆς ὁρμωμένους, ἀλλ' ἐξ ὕψους ἀπό τινος μη-

26. De pulcro ligno vel pendere libeat.] Sententia est, præstare generosis & probatis vti ducibus, quàm improbis quibusdam. Nam, si quid mali sit ferendum, ferendum id esse potiùs à bono quàm malo.

27. E naue submergenda.] Addendum, quidquid eripueris, lucro apponendũ. Sumta metaphora à mercatoribus, qui, si quid è naui summergenda receperint, in lucro solent deputare.

28. Imbellis erat, ac præ podagra neque manus eius, neque pedes officium faciebant.] De iis vsurpatur qui cùm nullam belli causam haberent, hostilia tamen fecerunt.

29. Apologus Alcinoi.] De nugatoribus, & in longum tempus orationem extendentibus.

30. A lupi venatione.] De iis qui re infecta statim abeunt. Alij de crudelibus & agrestibus accipiunt.

31. Deus è machina.] De rebus mirabilibus & inopinatis. Nam Tragici poëtæ, cùm in scenam introducebant facinus, quo spectatores aut percellerentur, & miserarentur calomitosos, tamquam indigna fortuna vsos, aut facinorosos atque nefarios odissent, deos solebant introducere, non ex ipsa scena progredientes, sed supernè ex machina

29. Ἀπόλογος Ἀλκίνου.] Pollux libro VI. cap. XXVI. Onomast. garrulum Adagio hoc ornat. Idemque lib. II. Ἀπόλογος, inquit, Ἀλκίνου, ἐπὶ τῶν μακρῶν ῥήσεων. Fuit autem ἀπόλογος Ἀλκίνου fabulæ nomen, quę defensionem complecteretur Penelopes, vt indicat Aristoteles lib. 3. Rhetor. loco à Ioach. Camerario restituto: Παράδειγμα ὁ Ἀλκίνου ἀπόλογος, ὅτι πρὸς τὴν Πηνελόπην ἐν ἑξήκοντα ἔπεσι πεποίηται.

31. Ἀπὸ μηχανῆς θεός.] Plato in Cratylo: Εἰ μὴ

china aliqua, quam priùs quidem viderant spectatores, sed quæ illo die agitata, Dei vultum exhiberet, vt eo pacto turbæ fabulæ sedarentur.

χανῆς, ἣν ἔβλεπον μὲν πρότερον οἱ θεαταί, κατ' ἐκείνην δὲ τὴν ἡμέραν στρεφομένη, ἐδείκνυε τὸ τοῦ θεοῦ πρόσωπον· καὶ τοῦτο καταστολὴν εἶναι τοῦ δράματος.

32. A tenui filo pendere vitam.] Eorum, qui in tali pelago nauigant, à tenui filo vita pendet. Prouerbium de iis qui in extremo discrimine sunt constituti.

32. Ἀπὸ λεπτοῦ μίτου τὸ ζῆν ἠρτῆσθαι.] Τοῖς ἐν τοιῷδε πλέουσιν, ἀπὸ λεπτοῦ μίτου φασὶν ἠρτῆσθαι τὸ ζῆν. ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἐν ἐσχάτοις κινδύνοις ὄντων.

33. A Nannaco.] De rebus aut hominibus antiquissimis & vetustissimis.

33. Ἀπὸ Ναννάκου.] Ἐπὶ τῶν σφόδρα παλαιῶν καὶ ἀρχαίων.

34. Curato currum, asini nihil ad nos.] De iis qui sua curant, negligunt aliena: eò quòd qui proprium currum habent, asinos conductitios negligunt.

34. Ἀπονέμου τῆς ἁμάξης, τῶν δὲ ὄνων οὐδὲν μέλει.] Παροιμία ἐπὶ τῶν τὰ οἰκεῖα ἐπιμελούντων, τῶν δὲ ἀλλοτρίων ἀμελούντων· παρόσον οἱ ἰδίαν ἔχοντες ἅμαξαν, ὄνους δὲ μισθούμενοι ἀμελοῦσιν αὐτῶν.

35. De asino delapsus.] De iis qui rem equestrem aggressi, ne asinis quidem vti sciunt. Plato autem philosophus effert ἀπὸ τοῦ νοῦ, non ἀπ' ὄνου. *Sic, inquit, & non quasi ore indomito præditus, quod vi orationis incitatum (secundùm Prouerbium) mente excidat.*

35. Ἀπ' ὄνου καταπεσών.] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἱππικῇ ἐπιχειρούντων, μὴ δυναμένων δὲ μηδὲ ὄνοις χρῆσθαι. ὁ δὲ φιλόσοφος Πλάτων, ὡς οὐκ ἀπὸ τοῦ ζώου τὴν παροιμίαν λέγεσθαι, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ νοῦ οἰόμενός φησι οὕτως· Καὶ μὴ καθάπερ ἀχάλινον κεκτημένον τὸ στόμα, βίᾳ ὑπὸ τοῦ λόγου φερόμενον, κατὰ τὴν παροιμίαν ἀπό τινος νοῦ καταπεσεῖν.

36. Ablegate ad vndecim remos.] Est celeusma nauticum, *ad vndecim remos* appellatum.

36. Ἀποπέμψατ' ἐφ' ἕνδεκα κώπαις.] Ἀπὸ τῶν ναυτικῶν. κέλευσμα γάρ ἐστι ναυτικὸν, ἐφ' ἕνδεκα κώπαις λεγόμενον.

37. Ἀπὸ

Εἰ μὴ ἄρα δὴ ὥσπερ οἱ τραγῳδοποιοί, ἐπειδάν τι ἀπορῶσιν, ἐπὶ τὰς μηχανὰς ἀποφεύγουσι, θεοὺς αἴροντες, καὶ ἡμεῖς οὕτως εἰπόντες ἀπαλλαγῶμεν, ὅτι τὰ πρῶτα ὀνόματα οἱ θεοὶ ἔθεσαν καὶ διὰ ὀρθῶς ἔχει. Idem docet Aristoteles περὶ ποιητικῆς, & ex eo Horatius:

Nec Deus intersit, nisi dignus vindice nodus.

Allusit Asterius Amaseæ Episcopus Homilia in parabolam Lucæ de malo œconomo: Εἰ γάρ τις ἐκ μηχανῆς πάντας ἀθροίσειεν, &c.

Hinc petita est & illa locutio, *De cælo delapsus.* Ciceroni epist. ad Q. Fratrem.

36. Ἀπ' ὄνου καταπεσών.] Locum Platonis lib III. de Legibus citat & Aristophanis diligens enarrator ἐν Νεφέλαις explanans verba illa:

Τί δῆτα ληρεῖς, ὥσπερ ἀπ' ὄνου καταπεσών;

Ἐπὶ τῶν, inquit, ἀλόγως πραττόντων ἡ παροιμία, καὶ οὐ δυναμένων ὄνοις χρῆσθαι. ὁ μέντοι Πλάτων ἐν τρίτῳ νόμων τὴν τελευταίαν [illegible] ἀπὸ νοῦ λέγων οὕτως. καὶ μὴ

37. Ἀπὸ πέντε ἁλλεσθαι πετρῶν εἰς κῦμα.] Ἐπὶ τῶν διὰ ἃ πάσχουσιν αἰσχυνομένων μᾶλλον ἑαυτοὺς ἐμβάλλειν εἴς τινα δυσκολίαν.

38. Ἀπορραγήσεται τεινόμενον τὸ καλώδιον.] Ἐπὶ τῶν βίᾳ τι καὶ ἀνάγκῃ ποιούντων.

39. Ἀποτίσεις χοῖρε τὰς γίγαρτα.] Οἷον ὧν κατέφαγες ἀποδώσεις πλείονα. ἐπὶ τῶν μείζονα τιμωρίαν ὧν ἥμαρτον διδόντων.

40. Ἀπώλεσας τὸν οἶνον, ἐπιχέας ὕδωρ.] Ἐπὶ τῶν τὰ καλῶς πρότερον γινόμενα, ὕστερον μικροῦ τινος ἕνεκα κακοῦ ἀναστρεπόντων· ἢ ἐπὶ τῶν ἃ χαρίζονται διαλυόντων, καὶ μὴ ἀκέραια παρεχομένων. αὕτη δὲ παροιμία γέγονεν ἐκ τοῦ Ἀριστίου Κύκλωπος, ὥς φησι Χαμαιλέων ἐν τῷ περὶ Σατύρων.

41. Ἀράβιος αὐλητής.] Ἀράβιον ἄρ' ἐγὼ κεκίνηκα αὐλόν; τίθεται ἐπὶ τῶν ἀπαυστὶ διαλεγομένων. τὸ παλαιὸν δέ φασι τοὺς ἐλευθέρους μὴ μανθάνειν αὐλεῖν διὰ τὸ βάναυσον. τῶν δὲ ἀνδραπόδων τὰ πολλὰ εἶναι βάρβαρα καὶ Ἀράβια· ἐφ' ὧν ἐλέχθη παροιμία· Δραχμῆς μὲν αὐλεῖ, τεττάρων δὲ παύεται. καὶ, Ἀράβιος αὐλητής, ἐπὶ τῶν ἀκαταπαύστων. Κάνθαρος Μηδείᾳ· Κιθαρῳδὸς ἐξηγείρατο Ἀράβιος τὸν χορὸν τοῦτον.

37. De quinque rupibus in fluctum insilire.] De iis qui tædio malorum, difficultatem aliquam non recusant.

38. Rumpetur tensus funis.] De iis qui aliquid vi & necessitate agunt.

39. Persolues porce racemos.] Hoc est, plus rependes, quàm deuorasti. De iis qui pœnas dant delicto ipso maiores.

40. Perdidisti vinum, infusa aqua.] De iis qui superiora rectè facta, paruo quopiam malo euertunt: aut de iis etiam, qui dona sua adulterant, neque sincera largiuntur. Prouerbiū hoc, auctore Chamæleonte, libro de Satyris, natum est de Cyclope Aristij.

41. Arabius tibicen.] *Numquid ego Arabiam commoui tibiam?* Ponitur de iis qui incontinenter garriunt. Olim autem, vt aiunt, ingenui non discebant tibia, quòd sordidum id haberetur. Mancipia verò pleraque barbara atque Arabica fuerunt: de quibus Prouerbium: *Drachma quidem vna canit, quatuor desinit.* Et: *Arabius tibicen*, de non finientibus. Cantharus in Medea: *Citharœdus Arabius excitauit gregē istum.*

42. Ara-

καὶ μὴ καθάπερ ἀχάλινον κεκτημένον στόμα βίᾳ ὑπὸ τοῦ λόγου φερόμενον, κατὰ τὴν παροιμίαν ἀπὸ τοῦ πεσεῖν. Subiicit & aliam Adagij originem: Φασὶ γὰρ ὅτι δύο τινὲς περιτυχόντες ὄνῳ ἐν ἐρημίᾳ, φιλονεικοῦντες πρὸς ἀλλήλους περὶ τοῦ τίς αὐτὸν λήψεται, ἔλαθον αὐτοὺς ἀμφότεροι ἀπολέσαντες αὐτὸν, τούτων γὰρ μαχομένων ἀνεχώρησε τὸ ζῶον.

39. Ἀποτίσεις χοῖρε.] Sic de capra Ouidius I. Fastorum è Gr. Epigrammate Eueni veteris poëtæ:

Rode caper vitē, tamen hinc, cùm stabis ad arā,
In tua quod fundi cornua possit, erit.

Eueni versus à Politiano indicatus c. XXVI. Miscell. & Suetonij Domitiano cap. XIV. restitutus:

Κἤν με φάγῃς ἐπὶ ῥίζαν, ὅμως ἔτι καρποφορήσω
Ὅσσον ἐπισπεῖσαι Καίσαρι θυομένῳ.

41. Ἀράβιος αὐλητής.] Pollux libro VI. cap.

42. Araneia tela siue araneium filum.] De re subtilissima.

43. Argiuos vides.] Prouerbium de iis qui fixis oculis & toruè intuentur.

44. Argiui fures.] De manifestè improbis. Argiui enim ob furta malè audiebant. Aristophanes in Anagyro.

45. Hastis argenti pugna, sic omnia vinces.] De iis qui monent vt res arduæ largitionibus conficiantur. Hoc enim oraculo Pythia Philippo significauit, eum proditionibus superaturum esse Græciam.

46. Sapientes apud stultos loqui molestum.] Euripidis est in Bacchis.

47. Argenti fontes loquuntur.] De indoctis quidem, sed propter ingentes opes liberiùs loquentibus.

48. 49. Areopagita.] De tetricis & valdè seueris, & taciturnis: vt *Martis pullus*, & *Martis filiolus* de hominibus audacissimis. Vtitur priore Plato in Pisandro; altero Alexandrides in Pisandro.

42. Ἀράχνειον νῆμα, καὶ ὁ ἀράχνειος μίτος.] Περὶ τῶν λεπτοτάτων.

43. Ἀργείους ὁρᾷς.] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀτενῶς καὶ καταπληκτικῶς ὁρώντων.

44. Ἀργεῖοι φῶρες.] Ἐπὶ τῶν προδήλως πονηρῶν. οἱ γὰρ Ἀργεῖοι ἐπὶ κλοπῇ κωμῳδοῦνται. Ἀριστοφάνης Ἀναγύρῳ.

45. Ἀργυρέαις λόγχῃσι μάχου, καὶ πάντα νικήσεις.] Ἐπὶ τῶν δι' ὧν ἐθέλεις τινὰ πείθειν πρὸς τὰ δυσκατόρθωτα παραινούντων. τοῦτον γὰρ τὸν χρησμὸν ἡ Πυθία ἔχρησε Φιλίππῳ, αἰνιττομένη διὰ προδοσίαν περιέσεσθαι τῆς Ἑλλάδος.

46. Ἀργαλέον φρονέοντα παρ' ἄφροσι πόλλ' ἀγορεύειν.] Εὐριπίδου λόγος Βάκχαις.

47. Ἀργύρου κρῆναι λαλοῦσιν.] Ἐπὶ τῶν ἀπαιδεύτων μὲν, διὰ δὲ πλοῦτον ὑπερβολὴν παρρησιαζομένων καὶ λαλούντων.

48. 49. Ἀρεοπαγίτης.] Ἐπὶ τῶν σκυθρωπῶν καὶ ὑπεραυστήρων καὶ σιωπηλῶν· καὶ Ἄρεος νεοττὸς, καὶ Ἄρεος παιδίον. Κέχρηται τῷ μὲν πρώτῳ Πλάτων Πεισάνδρῳ· τῷ δὲ δευτέρῳ, Ἀλεξανδρίδης Πεισάνδρῳ.

50. Ἄρης

cap. XXVI. garrulum suis coloribus depingens, Ὑπὲρ τοὺς, inquit, τῶν χειλῶν ὅρους, Ἀράβιος αὐλὸς, κόσφος, &c. Libanius κατὰ γυναικὸς λαλιᾶς· Οὐκ ἔστιν Ἀράβιος αὐλητὴς γυνή. Versus autẽ ille:

Ἀράβιον ἄρ' ἐγὼ κεκίνηκα αὐλόν.

Menandri est ἐν Μισουμένῳ, vt docet noster Suidas in Ἀράβιος ἄγγελος. Vide Zenobium. Flacci illud huc pertinet I. Ser. Sat. III.

Omnibus hoc vitium cantoribus, inter amicos
Vt numquam inducant animũ cantare rogati;
Iniußi, numquam desistant. ———

42. Ἀράχνειον νῆμα.] Simile illud Basilij M. in Hexaëmeron initio, τὰ ἀράχνια ὑφαίνειν, pro, in re friuola ac frugis nullius laborare. Et Theodoreti Cyri Episc. lib. VI. de Prouidentia, ἱστὸν ἀράχνης. de quo Prouerbio Iunius H. Cent. II. Adag. 32.

44. Ἀργεῖοι φῶρες.] Simile, ἀργεῖα φωρὰ apud Diogenianum, Apostolium, & Eustathium in Iliad. β. Hesychius: Ἀγορὰ Ἀργείων, τόπος Ἀθήνησιν οὕτω καλούμενος.

47. Ἀργύρου κρῆναι λαλοῦσι.] Notus mimus Publij Syri:

Fortuna quem nimiùm fouet, stultum facit.

quem sic Græcè reddidit doctiss. Scaliger:

Ποιεῖ παραπλῆγ' ἡ τύχη θάλπουσ' ἄγαν.

48. Ἀρεοπαγίτης.] Simile Alciphronis in Epistolis: Ἀρεοπαγίτου σκυθρωπότερος. item illud:

50. Ἄρης τύραννος.] Ἐπὶ τῶν μετὰ βίας τι διαπραττομένων.

51. Ἄριστα χωλὸς οἴφει.] Ἐπὶ τῶν τὰ οἰκεῖα κακὰ μᾶλλον αἱρουμένων ἢ τὰ ἀλλότρια ἀγαθά.

52. Ἄχρι κόρου ἐκεῖνος ἀναίσθητός ἐστι, καὶ οὗτος ἄχρι κόρου ἐφενάκισεν.]

53. Ἀρκάδας μιμούμενοι.] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἑτέροις πονούντων. οἱ γὰρ Ἀρκάδες μαχιμώτατοι Ἑλλήνων γενόμενοι, ἰδίᾳ ἐνίκησαν μὲν οὐδένα, ἑτέροις δὲ συμμαχοῦντες, πολλούς. ταύτῃ δὲ τῇ παροιμίᾳ κέχρηται Πλάτων ἐπὶ Πεισάνδρῳ, διὰ τὸ τὰς κωμῳδίας αὐτὸς ποιῶν ἄλλοις παρέχειν διὰ πενίαν, Ἀρκάδας μιμεῖσθαι ἔφη.

54. Ἀρκαδίαν μ' αἰτεῖς, μέγα μ' αἰτεῖς, οὔτι γε δώσω.] Ἐπὶ τῶν τὰ μεγάλα καὶ μὴ συμφέροντα αἰτούντων.

55. Ἄρκτου παρούσης τὰ ἴχνη ζητεῖς.] Ἐπὶ τῶν τὰ παρόντα ζητεῖν προσποιουμένων.

50. Mars est tyrannus.] De iis qui rem vi peragunt.

51. Optimè claudus subat.] Prouerbium de iis qui sua mala bonis præferunt alienis.

52. Vsque ad fastidium fatuus aut fallax est.]

53. Arcadum imitatores.] Prouerbium de iis qui aliis laborant. Nam Arcades cùm bellicosissimi Græcorum essent, priuatim quidem vicerunt neminem: aliorum verò socij, multos. Sic Plato Pisandrum Arcades imitari dicit, quòd comœdias à se factas inopia coactus, aliis traderet.

54. Arcadiam à me petis, rem magnam petis, quam non dabo.] De iis qui magna & inutilia petunt.

55. Vrsa præsente, vestigia quæris.] De iis qui ea sese quærere simulant, quæ adsunt.

56. Cùm

lud: σκυθρωπότερος Ἀρεοπαγίτου Summa enim erat Areopagitarum Athenis auctoritas, ac seueritas, vt testatur cùm in Sectis, tum in Anacharside Lucianus. Quò respexit Cicero lib. I. ad Atticum: *Senatus ἄρειος πάγος, nihil constantius, nil seuerius, nil fortius.* Et ad eumdem lib. IV. *Ex quo intellectum tres τοὺς ἀρεοπαγίτας, ambitum, comitia, interregnum, maiestatem, totam denique Rempub. flocci non facere.* Quid verò Ἄρειος πάγος, & hinc dicti *Areopagitæ*, pluribus declarat Etymologista. Alterius Adagij ἄρεος νεοττὸς meminit Aristophanes ἐν ὄρνισι:

Ἄρεος νεοττὸς, ὦ νεοττὲ δέσποτα.

& Diogenes Cynicus, vt in eius vita refert Laërtius, Olympionicem intuens in scortum frequenter intendentem, ἴδε, inquit, κριὸν ἀρείμανιον, ὡς ὑπὸ τοῦ τυχόντος κορασίου τραχηλίζεται. *Pisandri* vox, quia repetita, de mendo suspecta.

52. Ἄχρι κόρου.] Ita Zenobius & Apostolius. Sic composita dictione κατακόρως dicût. Heraclides Ponticus in Allegoriis Homericis de Alcæo: Ἐπεὶ δὲ ναὸς ἐμβαίνει κατακόρως, ἐν ταῖς ἀλληγορίαις ὁ νησιώτης θαλασσεύει. Quem locum peruertit Interpres, Alcæi versum cum Heraclidę verbis confundens. Melius sic: *Cùm autem nauem inscendit insulanus iste poëta, ad satietatem vsque in Allegoriis à mari sumtis versatur.*

53. Eadem refert è Pausania & Platone Eustathius in Iliad. β'.

55. Ἄρκτου.] Aristænetus li. II. Epist. XII. Ἀπίτω τοίνυν ἡ θεραπαινὶς ἐστιν δεδόχθω, οὐδὲν ἀμφιβάλλω· κατάδηλος ἡ γυνή. ἄρκτου παρούσης, φησὶν, οὐκ ἐπιζητείσω τὰ ἴχνη.

56. Cùm per currum fulgurauerit.] De iis quæ tardè fiunt.

57. Harmodij melos.] Prouerbiũ de rebus duris. Nam cantilenæ de Harmodio ſunt tales. Harmodius & Ariſtogiton, Athenienſes, tyrannos aggreſſi, Hippiam ſuſtulerunt.

58. Agnus tibi locutus eſt.] Agnus in Ægypto, vt aiunt, voce humana locutus eſt. Inuentus autem eſt regium draconem alatum habere ſuper caput longitudine cubitorum quatuor, ac cuidam futura prædixit.

59. Ruſticana vates.] De ſegnibus & ignauis. Eſt autem locuſta viridis, admodum tarda, quæ Mantis dicitur: cuius motionibus quidam obſeruatis diuinant rus habere pedes.

60. Modò mus picem guſtat.] De iis qui ſerò ſentiunt quò ſint redacti.

61. Citharam pulſare antiquum eſt.] Hoc eſt, ineptum, & nullius pretij.

62. Antiquiora dicis ipſa diphthera.] De iis qui putida & antiquaria dicunt. Nam in vetuſtiſſima quadam membrana, Iupiter ea quæ facta ſunt, deſcripſiſſe perhibetur.

63. Magiſtratus virum oſtendit.] De iis qui ante magiſtratum boni fuerunt, in ipſo magiſtratu violenti. Apophthegma Solonis eſſe dicunt. Ariſtoteles verò & Theophraſtus, Biantis.

56. Ὅταν δι᾽ ἅρματος ἀστράψῃ.] Ἐπὶ τῶν χρονίως γινομένων.

57. Ἁρμοδίου μέλος.] Ἐπὶ τῶν δυσκόλων. τὰ γὰρ εἰς Ἁρμόδιον μέλη τοιαῦτά ἐστιν. Ἁρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων ἐπέθεντο τοῖς τυράννοις, καὶ τὸν Ἱππίαν ἀπέκτειναν Ἀθηναῖοι.

58. Ἀρνίον λελάληκέ σοι.] Ἐν Αἰγύπτῳ, ὥς φασιν, ἀνθρωπείᾳ φωνῇ ἐλάλησεν. εὑρέθη δὲ ἔχον βασίλειον δράκοντα ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ πτερωτὸν, ἔχοντα μῆκος πήχεων δʹ καί τινι λελάληκε τὰ μέλλοντα.

59. Ἀρουραία μάντις.] Ἐπὶ τῶν νωθρῶν καὶ ἀπράκτων. ἔστι δὲ ἀκρὶς δυσκίνητος, χλωρὰ, καλουμένη Μάντις. ἧς τινες προσέχοντες ταῖς κινήσεσι μαντεύονται, ὅτι ἡ ἄρουρα πόδας ἔχει.

60. Ἄρτι μῦς πίττης γεύεται.] Ἐπὶ τῶν ὀψὲ εἰς αἴσθησιν ἐρχομένων ἐν οἷς εἰσίν.

61. Ἀρχαῖον τὸ κιθαρίζειν.] Τοῦτ᾽ ἔστιν, οὐδενὸς λόγου ἄξιον, ληρῶδες, ἀνόητον.

62. Ἀρχαιότερα τῆς διφθέρας λέγεις.] Ἐπὶ τῶν σαθρὰ καὶ παλαιὰ λεγόντων. ἡ γὰρ διφθέρα παμπάλαιος. ἐν ᾗ δοκεῖ ὁ Ζεὺς ἀπογράφεσθαι τὰ γινόμενα.

63. Ἀρχὴ ἄνδρα δείκνυσιν.] Ἐπὶ τῶν πρὸ μὲν τῆς ἀρχῆς ἐπιεικῶν, ἐν αὐτῇ δὲ τῇ ἀρχῇ βιαίων γινομένων. Σόλωνος δὲ εἶναί φασιν αὐτὸ ἀπόφθεγμα. Ἀριστοτέλης δὲ καὶ Θεόφραστος, Βίαντος.

64. Ἀρχὴ

57. Ἁρμοδίου μέλος.] Sup. Ἀδμήτου μέλος καὶ Ἁρμοδίου.

61. Ἀρχαῖον.] Interdum pro *ſimplici*. Heſychius: Ἀρχαῖον, παλαιὸν. πρῶτον ἁπλοῦν, ἄκακον, εὔηθες.

62. Vide etiam Suidam dict. διφθέρα.

64. Ἀρχὴ

64. Ἀρχὴ ἥμισυ παντός.] Ἐπὶ τῶν τινὸς ἀρχομένων καὶ προκοπτόντων.

65. Ἀρχὴν ἰᾶσθαι πολὺ λῷον ἢ τελευτήν.] Δηλοῖ ἡ παροιμία, ὡς ἀρχομένου τινὸς καὶ πάθους καὶ ἄλλου τινὸς δεινοῦ μᾶλλόν ἐστι κωλύειν, ἢ ἀκμάσαντος ἢ τελειωθέντος.

66. Ἀρχὴν μὲν μὴ φῦναι ἐπιχθονίοισιν ἄριστον, μηδ᾽ ἐσιδεῖν αὐγὰς ὀξέος ἠελίου· φύντα δ᾽ ὅπως ὤκιστα πύλας Ἀΐδαο περῆσαι.] Ἐπὶ τῶν δυστυχῶς βεβιωκότων.

67. Ἀρχὴ Σκυρία.] Ἐπὶ τῶν εὐτελῶν, καὶ μηδὲν λυσιτελὲς ἐχόντων· παρόσον πετρώδης καὶ λυπρὰ καὶ διὰ τοῦτο πενιχρὰ ἡ Σκῦρος, οὐδὲν φέρουσα λόγου ἄξιον. οἱ δὲ, ἀπὸ Θησέως· ὅτι ἐπιθέμενος τῇ Λυκομήδους ἀρχῇ, καὶ πειρῶν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, κατεκρημνίσθη. ὀστρακισθῆναι δὲ πρῶτον Ἀθήνησι Θησέα, ἱστορεῖ Θεόφραστος ἐν τοῖς πρώτοις καιροῖς.

68. Ἀρχιδάμιος πόλεμος.] Τοῦ

64. Principium dimidium totius.] De iis qui aliquid auspicantur, quod benè procedit.

65. Principio mage quàm serò medicina parãda est.] Significat Prouerbium, malum atque periculum faciliùs ab initio propulsari, quàm auctum atque consummatum.

66. Principio non nasci, est terrigenis optimum, neque intueri radios acuti solis: natum verò quàm celerrimè fores Orci intrare.] De iis qui vixerunt infeliciter.

67. Principatus Scyrius.] De rebus vilibus, quæque nihil momenti habent: eò quòd petrosa & aspera, proptereaque inops est Scyrus, nec quidquã gignit memorabile. Alij Theseum dicunt Lycomedis regno insidiantem, & vxorẽ eius corrumpere studentem, præcipitatum esse. Theseum verò ostracismo pulsum fuisse Athenis refert Theophrastus in opere de primis temporibus.

68. Archidamium bellum.] Sic belli

64. Ἀρχὴ ἥμισυ παντός.] Citat hoc Hesiodi hemistichium & in Hermotimo Lucianus, & Plato lib. VI. de Legib. Ἀρχὴ γὰρ λέγεται μὲν ἥμισυ παντὸς ἐν ταῖς παροιμίαις ἔργου, καὶ τό γε καλῶς ἄρξασθαι πάντες ἐγκωμιάζομεν ἑκάστοτε, &c. Explicat idem Philosophus lib. III. de Legibus. Adde Cæl. Rhodigin. li. IV. Ant. lect. c. VIII. Hesiodi verò carmen est ἐν ἡμέραις lib. I.

Νήπιοι, οὐδ᾽ ἴσασιν ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντός.

Quod sic expressit Ausonius:

Incipe, dimidium facti est cœpisse. supersit
Dimidium. rursum hoc incipe, & efficies.

Cui geminum illud Horatij lib. I. Epist. II.

Dimidium facti, qui cœpit, habet. sapere aude.

& Ouidius lib. I. Fastor.

Omnia principiis, inquit, inesse solent.

65. Principio mage quàm.] In hanc sententiam idem Naso:

Principiis obsta, serò medicina paratur,
Cùm mala per longas inualuere moras.

Et Persius Sat. III.

——— *venienti occurrite morbo.*

67. Ἀρχὴ Σκυρία. Eustathius in Iliad. *l.* extrem. & hîc infrà Σκυρίαν δίκην.

68. Puto manasse Prouerbium ab Archidami Apophthegmate, de quo in Apophthegm. Regum atque Impp. & in Cleomenis vita Plutarchus. Nam in Laconicis μνημονικῷ ἁμαρτήματι lapsus videatur, Archidamo Agesilai F. id adscribens: Τῶν συμμάχων, inquit, ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ ἐπιζητούντων πόσα χρήματα ἀρέσκει, καὶ ἀξιούντων ὁρίσαι.

belli Peloponnesiaci primi anni dicebantur: ab eo scilicet, quòd Archidamus impressionem in Atticam fecisset.

69. Archilochum calcas.] Prouerbium in maledicos & conuitiatores.

70. Archytæ crepitaculum.] Archytas crepitaculũ hoc inuenit, estq; instrumenti genus sonũ & strepitũ edens.

71. Vtrem excoriare.] De iis qui se aliquid summo studio facturos pollicentur.

72. Vtrem vellere.] Prouerbium Atticum est, de rebus inanibus & nihili.

73. Vtre terrere.] De iis qui temerè & inaniter terrere conantur.

74. Talpa cæcior.] Talpa animal est, muri simile, sub terra degens, & oculis carens.

75. Fulgur è pelui.] De re nihili, quòd fulgores è fontibus & vasculis nihil possunt.

Πελοποννησιακοῦ πολέμου τὰ πρῶτα ἔτη Ἀρχιδάμιος ἐκλήθη πόλεμος, ἀπὸ τοῦ Ἀρχίδαμον εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐμβαλεῖν.

69. Ἀρχίλοχον πατεῖς.] Ἐπὶ τῶν κακηγόρων καὶ λοιδόρων.

70. Ἀρχύτου πλαταγή.] Ἀρχύτας πλαταγὴν εὗρεν· ἥτις ἐστὶν εἶδος ὀργάνου ἦχον ἢ ψόφον ἀποτελοῦντος.

71. Ἀσκὸν δέρειν.] Ἐπὶ τῶν καθ' ὑπερβολὴν ἐπαγγελλομένων πράττειν τι.

72. Ἀσκὸν τίλλειν.] Ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων καὶ μὴ ὄντων λέγεται ἡ παροιμία ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν.

73. Ἀσκῷ μορμολύττεσθαι.] Ἐπὶ τῶν εἰκῇ καὶ διακενῆς δεδιττομένων.

74. Ἀσπάλακος τυφλότερος.] Ἔστιν ὁ ἀσπάλαξ ζῶον μυῒ ἐμφερὲς ὑπὸ γῆν διάγον, τῶν ὀφθαλμῶν ἐστερημένον.

75. Ἀστραπὴ ἐκ πυέλου.] Ἐπὶ τῆς οὐθενείας. παρόσον οὐδὲν δύνανται αἱ ἐκ τῶν κρηνῶν καὶ πυέλων μαρμαρυγαί.

76. Ἄστρις

ῥίσαι. τοὺς φόρους, ὁ πόλεμος, ἔφη, οὐ τεταγμένα σιτεῖται. Meminit & Synesius De regno.

69. Ἀρχίλοχον πατεῖς. In Bibliothec. Vatic. membranis pro κακηγόρων est κακογήρων. Fortè κακολήρων rescribendũ. Q. Flaccus Epod. 6.

Caue, caue. Namque in malos asperrimus
Parata tollo cornua,
Qualis Lycambæ spretus infido gener.

Et in arte Poëtica ad Pisones:

Archilochum proprio rabies armauit iambo.

Et lib. I. Ep. XIX. *–numeros animosq; secutus*
Archilochi non res & agentia verba Lycambem.

70. Ἀρχύτου πλαταγή.] Archytę Philosopho tribuit inuentum hoc etiam Phauorinus, apud A. Gellium lib. X. Noct. Attic. cap. XII. Vide & Aristot. lib. VIII. Πολιτικ. eiusque Scholiastas, Sepuluedam, Victorium, ceteros. Cælius Rhodigin. lib. XIX. Antiqu. cap. IV. *Sunt qui putant Platagen esse aneum crotalum. Crotalum verò doctissimi interpretantur calamum scissum*, &c. Apuleius quoque lib. XI. Metamorph. de Crepitaculo: *Dextrá ferebat crepitaculum, cuius perangustam laminam in modum balthei recuruatam traiectæ mediæ paucæ virgulæ crispante brachio tergeminos ritus reddebant argutum sonum.* Et Arnobius aduersus gentes *Scabillorum* appellat *crepitus*. Martialis alibi, *Betica crumata*. Idemque lib. XIV. Epigr. 54.

Si quis plorator collo tibi vernula pendet,
Hæc quatiat tenera garrula sistra manu.

73 Repetit inf. Ἀσκίῳ μορμολύττει. Hesychius concisiùs, Οὐκ ἀσκίῳ. explicat: Ἐπὶ τὰ κενὰ δεδοικότων. ἐπεὶ κενὸς ὁ ἀσκός. Idemq; vnica dictione ἀσκοφλαυρίζειν pro inani metu dixit, nisi ἀσκῷ φαυλίζειν è Diogeniano reponendum. Nam corruptus eo loco ac mutilus Hesychij codex Florentiæ editus, & Hagenoæ, an. 1521.

74. Plura inf. Τυφλότερος ἀσπαλάκου.

77. Ἀττική

76. Ἄστροις τεκμαίρεσθαι.] Ἐπὶ τῶν μακρὰν καὶ ἔρημον ὁδὸν πορευομένων, καὶ ἄστροις σημειουμένων τὰς θέσεις τῶν πατρίδων.

77. Ἀττικὴ πίστις.] Ἐπὶ τῶν βεβαίαν φυλαττόντων πίστιν. ὅθεν καὶ· Ἀττικὸς μάρτυς λέγεται ὑπὲρ τοῦ αὐτοῦ.

78. Ἀττικὰ γράμματα.] Ἀντὶ τοῦ παλαιά. τὴν γὰρ τῶν κδʹ στοιχείων γραμματικὴν, ὀψέποτε παρὰ τοῖς Ἴωσιν εὑρεθῆναι.

79. Ἄτλας τὸν οὐρανόν.] Λείπει ὑπεδέξω. ἐπὶ τῶν μεγάλοις πράγμασιν ὑποβαλλομένων, καὶ κακοῖς περιπιπτόντων. Ἄτλας ὁ μυθευόμενος τὴν γῆν καὶ τὸν οὐρανὸν βαστάζειν, καὶ σιδηρέους ὤμους ἔχειν λέγεται.

80. Ἀτρέως ὄμματα.] Οἷον ἄτρεπτα καὶ σκληρά. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς Ἀτρέως παρανομίας, ὃς ὑπονοήσας ἐκ διαβολῆς τὸν ἀδελφὸν Θυέστην μοιχεύειν Ἀερόπην τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, τὰ τέκνα τοῦ Θυέστου συγκόψας καὶ ἑψήσας, δειπνοῦντι παρέθηκε τῷ πατρί· αἴσθησιν παρασχὼν τῆς συμφορᾶς ἐκ τοῦ τελευταῖα τὰ ἄκρα παραθεῖναι.

81. Αὐαίνου λίθος.] Ἀπὸ τοῦ αὔους τοὺς νεκροὺς εἶναι. αὐαίνου λίθος ἦν Ἀθήνησιν· λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν μηδεμιᾶς ἀξίας ὑπαρχόντων.

82. Αὐλητοῦ βίον ζῇς.] Ἐπὶ τῶν ἐκ

76. Astris notare.] De iis qui longum & desertum iter faciunt, ac patriæ situm astris indagant.

77. Attica fides.] De iis qui fidem inuiolatam seruant. Vnde: *Atticus testis* dicitur de eadem re.

78. Atticæ litteræ.] Pro antiquis dicuntur. Nam vigintiquatuor elementorum Grammatica multò pòst apud Ionas inuenta traditur.

79. Atlas cælum.] Deest suscepisti. In eos qui res magnas aggressi, in mala incidunt. Atlas ille in fabulis celebratus terram & cælum gestare, & ferreos humeros habere dicitur.

80. Atrei oculi.] Id est, acres & duri. Nam Atreus ex criminatione suspicatus, fratrem Thyesten rem habere cum Aërope vxore sua, filios Thyestis concisos & coctos patri epulandos apposuit: extremis membris puerorum tandem illatis, quò ille calamitatem suam intelligeret.

81. Aueni lapis.] Ab eo quòd mortui sicci sunt. Erat autem lapis ille Athenis. Dicitur autem de rebus nihil valentibus.

82. Tibicinis vitam agis.] De iis qui

---

77. Ἀττικὴ πίστις.] Est in Diogeniano, vt & sequens, Ἀττικὸς μάρτυς. *Græca* autem *fides* pro certa olim & explorata sumebatur, oppositaque *Punicæ fidei*. Ausonius:

Non Pœna, sed Græca fide. ———

Plautus in Aulularia: *Græca mercari fide.*

78. Hesych. Ἀττικὰ γράμματα, τὰ ἀρχαῖα, ἐπιχώρια. Vide Val. Harpocrationem, & Ios. Scaligerum Animaduersionibus in Eusebij Chronicon num. M.DCXVII. vbi multa notabat.

79. Ἄτλας τὸν οὐρανόν.] Virgil. IV. Æn.

——— vbi maximus Atlas
Axem humeris torquet stellis ardentibus aptum.

& ante illum Hesiodus in Theogonia:

Ἄτλας δ' οὐρανὸν εὐρὺν ἔχει κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης, &c.

85. Hesy-

qui ex alieno viuunt: eò quòd tibicines sacrificantibus obseruatis, immunes degunt.

83. Cum ipsis frugibus.] De iis quæ funditus corrupta sunt. hoc est, cum ipsis fundamentis, & cum ipsis radicibus. Ἀμάλη enim *fructus* est.

84. Hic bonorum virorum morbus est.] De iis qui probri loco aliquid commemorant de quopiam, quod est laudandum.

85. Ipse caminus, ipse traxit fumus siue rota.] De iis qui consimilia peragunt.

86. Hoc quidem filum nihil attraxit.] De iis Prouerbium dicitur, qui nihil impetrant. Metaphora sumta à piscatoribus.

87. Ipsa nunc sapientia viuit.] De quodam viro celebri.

88. Ipsa nunc floret Musa.] Simile priori, & de magis politico.

89. Statim & plantæ conspicuæ sunt, fructum laturæ.] De iis qui à primo initio ad bonum finem tendunt.

90. Res ipsa monstrabit.]

ἀλλοτρίων βιούντων· παρόσον ἐπιτηροῦντες οἱ αὐληταὶ τοὺς θύοντας, ἐξ ἀτελείας ζῶσιν.

83. Αὐταῖς ἀμάλαις.] Ἐπὶ τῶν πανωλεθρίᾳ διεφθειρομένων. οἱονεὶ αὐτοῖς βάθροις, αὐταῖς ῥίζαις. ἀμάλη γὰρ ὁ καρπός.

84. Αὕτη γε χρηστῶν ἐστιν ἀνδρῶν ἡ νόσος.] Ἐπὶ τῶν ἐν ψόγου τάξει λεγόντων κατά τινος, ὅπερ ἐστὶν ἄξιον ἐπαινεῖσθαι.

85. Αὐτὴ κάμινος, αὐτὸς εἵλκυσε καπνὸς ἢ τροχός.] Ἐπὶ τῶν ὅμοια καὶ παραπλήσια διαπραττομένων.

86. Αὕτη μὲν ἡ μήρινθος οὐδὲν ἔσπασε.] Παροιμία ἐπὶ τῶν μηδενὸς τυγχανόντων, ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἁλιέων.

87. Αὐτὴ νῦν ἡ σοφία ζῇ.] Ἐπί τινος εὐδοκιμοῦντος.

88. Αὐτὴ νῦν ἀνθεῖ ἡ Μοῦσα.] Ὅμοιον τῷ προτέρῳ, καὶ πολιτικωτέρῳ.

89. Αὐτίκα καὶ φυτὰ δῆλα ἃ μέλλει κάρπιμ᾽ ἔσεσθαι.] Ἐπὶ τῶν εὐθὺς ἀπὸ πρώτης ἀρχῆς πρὸς ἀγαθὸν τέλος ἀποβλεπόντων.

90. Αὐτὸ δείξει.] Παροιμία. ἐλλείπει τὸ ἔργον.

91. Αὐτὸν

85. Hesychius: Αὐτὴ κάμινος. παροιμία ἐπὶ τῶν τὰ παραπλήσια πραττόντων εἰρημένη. ἀπὸ γὰρ τοῦ κεραμικοῦ τροχοῦ ἡ μεταφορά.

86. Οὐδὲν ἔσπασε.] Diogenianus & Apostolius. Sumtum ex Θεσμοφοριαζούσαις Aristophan. alluditque idem Comicus ἐν σφηξί· Ἀλλ᾽ οὐκ ἔσπασεν.

90. Αὐτὸ δείξει.] Ita & Hesychius: Αὐτὸ δείξει. παροιμία ἔξω τοῦ ἐπιλόγου λεγομένη. ἧς μνημονεύει καὶ Πλάτων. Platonis locus est in Theæteto: Ὁ τὸν ποταμὸν καθηγούμενος, ὦ Θεαίτητε, ἔφη, ἄρα δείξει αὐτό. Quò respexit etiam Aristænetus lib. 1. Epist. IV. è Platone emendandus: Πλὴν αὐτὸ δείξει ὁ τὸν ποταμὸν (malè vulg. τῶν ποταμῶν) καθηγούμενος ἔφη. Aristophanes in Lysistrata integrum extulit:

Τοὔργον τάχ᾽ αὐτὸ δείξει.

Ac simile eiusdem Comici in Vespis:

Τὸ πρᾶγμα φανερόν ἐστιν, αὐτὸ γὰρ βοᾷ.

Item Plauti illud: *– rem tibi auctorem dabo.*
& Terentij in Eunucho Act. 4. Sc. 4.

Quid isti credam? res ipsa indicat.

94. Αὐτὸς

91. Αὐτὸν κέκρουκας τὸν βατῆρα τῆς θύρας.] Ἐπὶ τῶν ἀληθευόντων· οἷον, Ἐπ' αὐτὴν ἐλήλυθας τὴν ἀλήθειαν.

92. Αὐτὸς αὑτὸν αὐλεῖ.] Ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς δεικνυόντων ἐν τοῖς πράγμασιν ὁποῖοί τινες εἰσίν.

93. Αὐτὸς γὰρ εὗρε τοῦ κακοῦ τὴν πητύαν ἤτοι τὴν πηγήν.] Ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς κακὰ ἐπισπωμένων.

94. Αὐτὸς ἔφα.] Τοῦτο παροιμιακὸν ἐπὶ Πυθαγόρου τοῦ φιλοσόφου εἰσῆλθεν εἰς τὸν βίον. οὗτος γὰρ ἀποσεμνύνων τὸν ἑαυτοῦ λόγον καὶ βίον, ἐν ταῖς ὁμιλίαις ἔλεγεν· Αὐτὸς ἔφα· ἀντὶ τοῦ εἶπεν, οὐκ ἐμὸς ἀλλὰ τοῦ θεοῦ λόγος ἐστίν.

91. Ipsum ianuę limen pulsasti.] De iis qui veritatem dicunt. Sic dicitur: *In ipsam incidisti veritatem.*

92. Ipse se canit.] De iis qui in rebus gerendis demonstrant quales sint.

93. Ipse fontem mali repperit.] De iis qui sibi ipsi mala accersunt.

94. Ipse dixit.] Istud prouerbiale à Pythagora Philosopho ad vitam translatum est. Is enim, vt orationi suæ & vitæ auctoritatem conciliaret, in congressibus aiebat: *Ipse dixit*: hoc est, non meus, sed Dei sermo est.

95. Nunc

---

94. Αὐτὸς ἔφα.] Pythagoram de Deo id adhibere solitum hic prædicat, Pythagoræ discipulis id tribuit Cicero lib. I. de Natura Deorum, & M. Quinctilianus. Laërtius in eius vita à Pythagora Zacynthio manasse pronuntiat. Verùm Ciceroni subscribũt, Clemens Alexandrinus, Gregor. Nazianzenus, & B. Cyrillus Alexandr. libro III. Comment. in Isaiam cap. 32. loca illorum lectu digna huc referre placuit. Sic igitur ille Stromateus lib. II. Ἄτοπον, τοὺς μὲν Πυθαγόρου τοῦ Σαμίου ζηλωτὰς, τὰς τῶν ζητουμένων τὰς ἀποδείξεις παραιτουμένους, τὸ, Αὐτὸς ἔφα, πίστιν ἡγεῖσθαι, καὶ ταύτῃ ἀρκεῖσθαι μόνῃ τῇ φωνῇ πρὸς βεβαίωσιν, ὧν ἀκηκόασι. τοὺς δὲ τῆς ἀληθείας φιλοθεάμονας ἀπιστεῖν ἐπιχειροῦντας ἀξιοπίστῳ τῷ διδασκάλῳ τῷ μόνῳ σωτῆρι Θεῷ, βασάνους τῶν λεγομένων ἀπαιτεῖν παρ' αὐτοῦ. *Absurdum fuerit, Pythagoræ quidem Samij sectatores, recusatis eorum quæ dicebantur demonstrationibus, illud, Ipse dixit, fidem facere arbitrari, & ad ea quæ audierant confirmanda, hanc vocem satis esse ducere: eos verò qui contemplandæ veritatis tenentur desiderio, fide digno magistro soli Seruatori Deo fidem non habere.* Nazianzenus Inuectiua I. in Iulianum. Obiicit enim Christianis παραβάτης ille linguæ infantiam & ἀγροικίαν, & solam illis esse sapientiam τὸ πίστευσον, *Crede*. Subiicit Nazianzenus: Οὐκ ἂν μὲν οἶμαι τοῦτο καταγελάσαιεν οἱ παρ' ὑμῖν τὰ Πυθαγόρου φιλοσοφοῦντες· οἷς τὸ, Αὐτὸς ἔφα, τὸ πρῶτον καὶ μέγιστόν ἐστι τῶν δογμάτων, καὶ τῶν χρυσῶν ἐπῶν, εἴ τ' οὖν μολιβδῶν αἱρετώτερον. μετὰ γὰρ τὴν πρώτην καὶ πολυύμνητον τοῖς τὰ ἐκείνου τελουμένοις φιλοσοφίαν τῆς σιωπῆς, ἵνα λόγου μέτρα σιωπῶντες ἀσκηθῶσιν, ἔννομον, φησὶν, ἦν ὁπουοῦν τῶν δογμάτων ἐρωτωμένοις, ἔπειτ' ἀποφαινομένοις, ἀπαιτουμένου καὶ λόγου, ἄλλο μὲν μηδὲν ἀποκρίνεσθαι, ὅτι δὲ Πυθαγόρᾳ ταῦτ' εἴη δεδογμένον, &c. Quæ Billius sic reddit: *Hoc, vt opinor, non irriserint qui apud vos Pythagoræ philosophiam colunt: quibus illud, Ipse dixit, dogmatum omnium primum est & maximum, aureisq; imò plumbeis carminibus præstantius. Etenim post primam illam, atque apud eos qui illius placitis initiabantur, celebratissimam silentij Philosophiam (vt sermonis moderationem tacendo condiscerent) solemne & vsitatum erat, de quocumque dogmate interrogarentur, rationemq; poscerentur, nihil aliud respondere, quàm quòd Pythagoræ ita placuisset.* Quòd autem loquendi hunc morem sumsisse Pythagoram ab Ægyptiis opinatur Erasmus, ab Hebræis meliùs dixisset, quorum Prophetis hæc formula est familiaris: *Hæc dicit Dominus.* Et: *Os Domini locutum est.*

95. Nunc ipse quid peragito, dein Deos voca.] Prouerbium simile isti: *Cum Minerua & manum moue.* non debere nos opis diuinæ fiducia sedere ignauos. Vsurpatur de mulieribus, iis præsertim, quibus operis aliquod est faciendum.

96. Cum ipsis cophinis caseo vesceris.]

97. Seipsum non alens, canes alit.] De inopibus, alios alere se velle pollicentibus.

98. Tollere fila.] De iis qui faciunt omnia per adulationem.

99. Omisso fune pedem persequuntur.] De iis qui necessariis prætermissis superuacanea pluris faciunt. Est apud Hyperidem.

100. Aphthas tibi locutus est.] Fuit Aphthas ille vates quidam.

CENTVRIA IV.

1. IVSIVRANDVM Venereum non est pœna dignum.] De iis qui ob amorem sæpè iurantes peierare non dubitant.

2. Aphya in ignem.] Prouerbium de iis quorum finis est celerrimus. Nam aphya citissimè coquitur.

3. E sublimi derides me.] Id est,

95. Αὐτός τι νῦν δρῶν, εἶτα τοὺς θεοὺς κάλει.] Ὁμοία τῇ· Σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει. ἐπὶ τοῦ μὴ χρῆναι ἐπὶ ταῖς τῶν θεῶν ἐλπίσι καθημένους ἀργεῖν. τίθεται δὲ ἐπὶ γυναικῶν καὶ μάλιστα ὀφειλουσῶν ἐργάζεσθαι.

96. Αὐτοῖς ταλάροις ἐσθίεις τὸν τυρόν.]

97. Αὑτὸν οὐ τρέφων, κύνας τρέφει.] Ἐπὶ τῶν ἀπορούντων μὲν, ἄλλους δὲ τρέφειν ἐπαγγελλομένων.

98. Ἀφαιρεῖν κρoκίδας.] Ἐπὶ τῶν πάντα ποιούντων ἕνεκεν κολακείας.

99. Ἀφέντες τὴν ὑπέραν τὸν πόδα διώκουσιν.] Ἐπὶ τῶν τὰ ἀναγκαῖα μὲν παραλιμπανόντων, τὰ περιττὰ δὲ περιπωμένων. παρὰ Ὑπερείδῃ.

100. Ὁ Ἀφθάς σοι λελάληκεν.] Ἦν δὲ χρησμολόγος.

ΕΚΑΤΟΝΤΑΣ Δ.

1. ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΣ ὅρκος οὐκ ἐμποίνιμος.] Ἐπὶ τῶν δι' ἔρωτα ὀμνυόντων πολλάκις καὶ ἐπιορκούντων.

2. Ἀφύα εἰς πῦρ.] Ἐπὶ τῶν τέλος ὀξὺ λαμβανόντων ἡ παροιμία. παρόσον καὶ τὴν τάχιστα ἕψεσθαι συμβαίνει.

3. Ἀφ' ὑψηλοῦ μου καταγελᾷς.] Οἱονεὶ,

---

95. Αὐτός τι νῦν δρῶν, &c.] Senarius est. De altero, Σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει, noster inf. & pluribus Zenobius. Simile etiam, quod ex Agathone refert Aristoteles lib. v. Moral. Eudem.

Τέχνη τύχην ἔστερξε, καὶ τύχη τέχνην.

96. Αὐτοῖς ταλάροις.] Subaudiendum σὺν αὐτοῖς. addendumque videtur παροιμία εἰς ἀδηφάγον, vel quid simile, quamquam nihil ab edito variet Suidas calamo exaratus.

99. Ἀφέντες τὴν ὑπέραν.] Eustathius in Odyss. ε'. explanans vocem ὑπέρας.

CENT. IV.

1. Ἀφροδίσιος.] Vide Chiliastem in *Venereum & Aphrodisium iusiurandum.* & : *In vento & aqua scribere.* & P. Victorium lib. IX. Variar.

Οἱονεὶ, πάνυ μου καταφρονεῖς. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἀφ' ὕψους διαλεγομένων.

4. Ἀχαϊκὸν βέλος.] Ἐπὶ τῶν εὐστόχως βαλλόντων. παρόσον πάντων ἐπιτηδειότατόν ἐστι τὸ τοιοῦτον βέλος πρὸς πολιορκίαν, τὸ τῶν ἐξ Ἀχαίας σφενδονιτῶν βέλος.

5. Εἰς ἄχρηστα μὴ ἀναλίσκειν.] Μή ποτ' εὖ ἔρδειν γέροντα, μὴ παῖδα βάσκανον, μήτε γυναῖκα λάλον, μήτε παῖδα νήπιον, μήτε γείτονος κύνα, μὴ λάλον κωπηλάτην, μηδ' εἰς ὀρχηστρίδος εἰσάττειν· ἵνα μὴ πρὸς ταῦτα κεχηνὼς μήλῳ βληθεὶς ὑπὸ πορνιδίου τῆς εὐκλείας ἀποθρανσθῇς. τοὺς δὲ γονεῖς σου ὑφ' ὧν ἐνεοττοτροφήθης, μηδαμῶς κακοποιήσῃς, διότι παῖδά σε ὑπάρχοντα πολλάκις ἔτυψάν τε καὶ Ἰαπετόν τινα, τουτέστι, λῆρον ἢ μωρὸν ὠνόμασαν.

B.

6. Βαβαὶ Μύξος.] Ἐπὶ τῶν κομπαζόντων καὶ μεγαλαυχέντων. Μύξος γὰρ ἐγένετο τῆς Ἀρτέμιδος ἱερεὺς ἀστεῖός τις καὶ μεγάλαυχος.

7. Βάκηλος εἶ.] Κατὰ τῶν ἐκλύτων καὶ ἀνάνδρων· τοιοῦτοι γὰρ οἱ ἀπόκοποι.

8. Βάκχυρις.] Ἐπὶ τῶν δικαιοτάτων. τοιοῦτος γὰρ οὗτος βασιλεὺς Αἰγύπτου.

prorsus contemnis. Tralatio ab iis, qui è superiore loco verba faciunt.

4. Achaicum telum.] De iis qui feliciter iaculantur. Nam Achæi funditores tela in oppugnationibus solertissimè coniiciunt.

5. In res inutiles sumptus ne facito.] Ne benè facias seni, ne puero inuido, ne loquaci mulierculæ, ne infanti, ne vicini cani, ne garrulo remigi, neque in saltatriculæ domum insilito: ne illis rebus inhians, malo à meretricula ictus de gloria deturberis. Parentes verò tuos, à quibus instar pulli gallinacei nutritus es, nequaquam malè tractabis, quãtumuis puerum te adhuc existentem, verberaruntque, & Iapetum, hoc est, delirum & stultum sæpè vocitarunt.

B.

6. Papae Myxus.] De gloriantibus, & magna iactantibus. Fuit enim Myxus quidam Dianæ sacerdos, vrbanus & gloriosus.

7. Bacelum.] Id est, eunuchum esse. In dissolutos & effeminatos: cuiusmodi sunt castrati.

8. Bacchyris.] De hominibus iustissimis. Talis enim fuit hic Ægyptiorum Rex.

9. Bac-

Variar. cap. 13. Ita Ouidius alibi:

Iuppiter ex alto periuria ridet amantum,
Et iubet Aeolios in freta ferre Notos.

5. Εἰς ἄχρηστα.] Diogenianus ita Prouerbium effert: Μή ποτ' εὖ ἔρδειν γέροντας, μηδὲ γυναῖκα, μηδὲ παῖδα, μηδὲ κυνά τινος, μηδὲ λάλον κωπηλάτην. Ib nostra lege. Quæ verò sequuntur, μηδ' εἰς ὀρχηστρίδος εἰσάττειν, &c. ex Aristophanis Νεφέλαις descripsit Suidas, vt & dict. Μήλῳ βληθῆναι.

6. Βαβαὶ Μύξος.] Eadem inf. in Μύξος, & Diogenianus, atq; Appendix Vatic. Cent. 1. Adag. 20. & *Myxum* in Epheso Dianę sacrificulum fuisse ait.

7. Βάκηλος εἶ.] Hesychius: Βάκηλος, ὁ μέγας ἢ ἀνόητος, ἢ ὁ ἀπόκοπος, ὁ ὑπ' ἐνίων γάλλος, &c. Lexicon Rhetoricum apud Etymologum: Βάκηλος, μέγας μὲν, ἀνόητος δὲ καὶ γυναικώδης.

Addit-

9. Bacchæ instar.] De semper tetricis & taciturnis, quia Bacchæ tacent.

10. Abi ad coruos.] Hoc est, in malam rem. peri.

11. Abi ad Macariam.] Id est, ad Orcum. De iis qui per virtutem pericula adeunt. Nam Macaria Herculis filia, Eurystheo Athenas inuadente, victimam se obtulit pro salute reliquorum.

12. Petere pomis.] De iis qui suis amoribus potiuntur.

13. Tela coniice in eum qui artem tenet.] In eos qui arti eidem deditis conuiciantur.

14. Balneator.] De curioso & inepto.

15. Baculus, & habitus, & palliolum siue triobolum.] Per derisum hæc dicebantur in iudices Atheniensium.

16. Telo coniecto fugam adornas?] Aduersus eos qui perpetrato facinore se euasuros putant.

17. Tinctura Cyzicena.] Impuram deformitatem sic appellant Attici.

9. Βάκχης τρόπον.] Ἐπὶ τῶν ἀεὶ συγνῶν καὶ σιωπηλῶν, παρόσον αἱ Βάκχαι σιγῶσιν.

10. Βάλλ' εἰς κόρακας.] Τουτέστιν, ἄπιθι εἰς ἀπώλειαν καὶ φθόρον.

11. Βάλλ' εἰς Μακαρίαν.] Οἷον, εἰς ᾅδου. Ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς εἰς κίνδυνον κατ' ἀρετὴν διδόντων. Μακαρία γὰρ ἡ Ἡρακλέους, ὁπηνίκα ἐπεστράτευσεν ὁ Εὐρυσθεὺς ταῖς Ἀθήναις, ἑαυτὴν ἐπέδωκε σφάγιον ὑπὲρ τῆς τῶν λοιπῶν σωτηρίας.

12. Βάλλειν μήλοις.] Ἐπὶ τῶν τυγχανόντων ὧν ἐρῶσι.

13. Βάλλ' εἰς ἔχοντα τὴν ἐπιστήμην.] Ἐπὶ τῶν λοιδορούντων τοὺς ὁμοτέχνους.

14. Βαλανεύς.] Ἐπὶ τοῦ πολυπράγμονος καὶ περιέργου.

15. Βακτηρία, καὶ σχῆμα, καὶ τριβώνιον ἢ τριώβολον.] Τοῦτο ἐπὶ τῶν σκωπτόντων τοὺς δικαστὰς Ἀθήνησιν ἐλέγετο.

16. Βαλὼν φεύξεσθαι οἴει;] Πρὸς τοὺς κακόν τι δράσαντας, καὶ οἰομένους ἐκφεύξειν.

17. Βάμμα Κυζικηνόν.] Τὴν ἀκάθαρτον ἀσχημοσύνην λέγουσιν οἱ Ἀττικοί.

18. Βάμμα

Additque dici βάκηλον, οἱονεὶ βιάκολός τις ὤν, ὁ βίᾳ καὶ μανίᾳ κόλος γεγονώς, &c. Plura Phrynichus De vocibus Atticis, & ad Phrynichum Nunnesius.

10. Βάλλ' ἐς κόρακας.] Inf. ἐς κόρακας. Eustathius in Iliad. μ'. & in Odyss. vbi & sequens enarrat Prouerbium.

11. Βάλλ' εἰς Μακαρίαν.] Eadem Hesych. ac pluribus Zenobius.

12. Βάλλειν μήλοις.] Sup. Ad. Εἰς ἄχειρα, &c. ex Aristoph. Νεφέλαις· Μήλῳ βληθεὶς ὑπὸ πορνιδίου. Inf. μήλῳ βληθῆναι. Plura alibi notabam.

14. Hesychius: Βαλανεὺς, πολυπράγμων, περίεργος καὶ παραχύτης.

17. Βάμμα Κυζικηνόν.] Eadem Etymologista. Hesychius: Βάμμα Κυζικηνόν. Κυζικηνοὶ διὰ τὸ Ἴωνες εἶναι ἐκωμῳδοῦντο ἐπὶ μαλακίᾳ. Gemina Aristophanis Interp. ἐν εἰρήνῃ ad versum illum:

Τηνικαῦτ' αὐτὸς βέβαπται βάμμα Κυζικηνικόν.

Κυζικηνὸν autem dictum pro Κυζικηνικόν. Stephanus: Κέχρηται δὲ καὶ τῷ Κυζικηνὸς ἁπλῷ ἀντὶ κτητικοῦ, ὡς τὸ Τυρσηνοὶ ἀντὶ τοῦ Τυρσηνικοῦ. Plura eiusmodi, in quibus ἁπλοῦν ἀντὶ κτητικοῦ positum, congessit Crepundiis Silianis Daniel Heinsius pag. 343.

18. Βάμμα

18. Βάμμα Σαρδινιακόν.] Ἀντὶ τοῦ μή σε ἐρυθρὸν ποιήσω. οἷον ἵνα μή σε φοινίξω. νῆσος γάρ ἐστι μεγίστη ἡ Σαρδὼ περὶ τῇ Ἰταλίᾳ, ἐν ᾗ γίνονται αἱ πορφύραι διάφοροι καὶ ὀξύταται.

19. Βάσανος λίθος.] Ἐπὶ τῶν ἐξεταζόντων ἐν λόγοις ἢ ἔργοις, παρόσον ἡ Λυδία λίθος τὸν χρυσὸν δοκιμάζει. ὅτι οἱ ἔξω φασίν· ἡ ἀμφισβήτησις κρίσει ἀναφερέσθω· ἡ δὲ κρίσις τοὺς ἐλέγχους βασανιζέτω· ἡ δὲ βάσανος τὸ δέον ὁριζέτω· ὁ δὲ ὅρος γεγράφθω· τὰ γεγραμμένα κυρούσθω· τὰ δὲ κυρωθέντα βεβαιούσθω τοῖς ἔργοις, καὶ πᾶσα ἀψιμαχία οἰχέσθω, καὶ πάλιν φιλία χορευέτω.

20. Βάτα Κάρας.] Ἐπὶ τῶν παχέων καὶ δυνατῶν.

21. Αὐτὸν κέκρουκας τὸν βατῆρα τοῦ λόγου φησί τις.]

22. Βάττου σίλφιον.] Ἐπὶ τῶν σπανίως τιμὰς λαμβανόντων. οἱ γὰρ Κυρη-

18. Tinctura Sardiniaca.] Pro, nō te rubentē reddam. Nam insula maxima est Sardinia, vicina Italiæ, in qua nascuntur purpuræ præstātes & acutissimæ.

19. Lapis Lydius seu index.] De iis qui verbis aut factis aliquid explorant, quemadmodum lapis Lydius aurum. Externi dicunt: Controuersia ad iudicium referatur, iudicium probationes examinet, examen decernat quid fieri oporteat, decretum scribatur, scriptum ratum habetor: quod ratum est habitum, re ipsa confirmetur, omnis concertatio facessat, & pax reflorescat.

20. Bata Caras.] De crassis & potentibus.

21. Rem acu, quemadmodum dici solet, tetigisti.]

22. Batti silphium.] De iis quibus rari honores deferuntur. Nam Cyrenæi

---

18. Βάμμα Σαρδιανικόν.] Idem Comicus in eadem Eirene:

Ἦν ἐκεῖνός φησιν ἔσται βάμμα Σαρδιανικόν.

& in Ἀχαρνεῦσι·

Ἵνα μή σε βάψω βάμμα Σαρδιανικόν.

19. Βάσανος λίθος.] Etymologus, Βάσανον interpretatur λίθον χρυσοχοϊκήν. & subdit statim, Βάσανός ἐστι λίθος λεγομένη, ἡ τὸ χρυσίον παρατριβόμενον δοκιμάζουσα. οὕτω πάντες κέκρινται ἀξιόλογοι. Io. Tzetzes Chil. XII. Hist. 402.

Βάσανος λίθος μέλαινα, δοκιμαστὴς χρυσοῦ.

Vide Hesychium & Harpocrationem in Lexicis. Hinc βασανίζειν, ἀντὶ τοῦ δοκιμάζειν, καὶ ἐλέγχειν τἀληθὲς διὰ λόγων, auctor Etymol.

20. Βάτα Κάρας.] Ita διὰ διαστολὴν legendum monet Suidas, & Excerpta παροιμιῶν Bibliothec. Vaticanæ, atque Erasmus Chil. IIII. Cent. II. 79. quem vide. Simili, vt arbitror, modo, apud Hesychium βατακάρας legitur: tametsi quid sibi velit, nondum capio. Zenobij exemplar manuscriptum Biblioth. Vatic. Βάτου Κάρας legit, & subiicit: Ἔστι δὲ υἱὸς ὁ Κάρας τοῦ Βάτου, ὡς ἐν τῷ Ἡραίῳ τῷ Σαμίῳ ἐπιγέγραπται. Atque hinc fortè Hesychius ac Suidas noster restituendi.

21. Τὸν βατῆρα τοῦ λόγου.] Eustathius in Odyss. α'. & auctor Etymologici in Βατήρ. Affine sup. Αὐτὸν κέκρουκας τὸν βατῆρα τῆς θύρας. & Plauti in Rudente Scen. Numquam: *Acu tetigisti.*

22. Βάττου σίλφιον.] Aristoph. ἐν Πλούτῳ·

— Οὐδ' ἂν εἰ δοίης γέ μοι

Τὸν Πλοῦτον αὐτὸν, καὶ Βάττου σίλφιον.

— non si dares

Mihi Plutum ipsum, adeoq; Batti silphium.

Ad quem locum multa Scholiastes, laudans etiam Aristotelem ἐν πολιτείᾳ Κυρηναίων. Hesychius: Βάττου σίλφιον. Παροιμία ἐπὶ τῶν τὰς ὑπερβαλλούσας τιμὰς δεχομένων. μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τοῦ, Κυρηναίοις ἐνὶ τῶν βασιλέων μεταδοῦναι. ἐξαίρε-

næi Batto vni eximium dederunt silphium: & in vna nummi parte Ammonem, in altera silphium scalpserunt, Ampeliotæ verò in Libya, Delphis caulem silphij dedicarunt. Est autem suauis odoris & magni pretij. Battus verò conditor fuit Cyrenarum.

23. Rana Seriphia.] De mutis: quòd ranæ Seriphiæ in Scyrum perlatæ non vociferabantur.

24. Ranæ aquam vt mustelæ sebum.] De iis qui ea dant, quæ alij libenter accipiunt.

25. Ranis vinum infundis.] In eos qui illa præbent, quibus non egent ij qui accipiunt.

26. Pellis & in æstate, & in hieme bona est.] De rebus ad vsum accommodatis.

27. Nihil à trocho differre oportet.] Hoc est, agilem & versutum esse.

28. Tussis pro crepitu.] De iis qui animi dubij se aliquid agere simulant: quòd pedentes, vt lateant, tussim simulent.

29. Biantis Prienensis iudicium.]

ναῖοι ἐν τῷ Βάττῳ ἐξαίρετον ἔδοσαν τὸ σίλφιον· καὶ τοῦ νομίσματος ἐπὶ μὲν θατέρου Ἄμμωνα, ἐπὶ δὲ θατέρου σίλφιον ἐτύπωσαν· οἱ δὲ ἐπὶ Λιβύης Ἀμπελιῶται εἰς Δελφοὺς ἀνέθεσαν καυλὸν σιλφίου. τὸ σίλφιον ἡδύοσμόν ἐστι καὶ πολύτιμον· ὁ δὲ Βάττος τὴν Κυρήνην ᾠκοδόμησεν.

23. Βάτραχος ἐκ Σερίφου.] Ἐπὶ τῶν ἀφώνων. παρόσον οἱ ἐν Σερίφῳ βάτραχοι κομισθέντες εἰς Σκῦρον οὐκ ἐφθέγγοντο.

24. Βατράχῳ ὕδωρ ὡς γαλῇ στέαρ.] Ἐπὶ τῶν ταῦτα διδόντων, οἷς χαίρουσιν οἱ λαμβάνοντες.

25. Βατράχοις οἰνοχοεῖς.] Ἐπὶ τῶν ταῦτα παρεχόντων, ὧν οὐ χρῄζουσιν οἱ λαμβάνοντες.

26. Βαίτη δὲ κἂν θέρει, καὶ ἐν χειμῶνι ἀγαθόν.] Ἐπὶ τοῦ κατὰ τὴν χρείαν περιφόρου.

27. Βέμβηκος οὐδὲν διαφέρειν δεῖ.] Ἀντὶ τοῦ εὐκίνητον καὶ εὔστροφον εἶναι δεῖ.

28. Βὴξ ἀντὶ πορδῆς.] Ἐπὶ τῶν ἐν ἀπορίᾳ προσποιουμένων τι πράττειν· παρόσον οἱ πέρδοντες λανθάνειν πειρώμενοι, προσποιοῦνται βήττειν.

29. Βίαντος Πριηνέως δίκη.]

Οὗτος

ἐξαίρετον τὸ σίλφιον, ὃ ἐκτέτμηται παρ' αὐτοῖς. ὥστε καὶ ἐν τῷ νομίσματι ὅπου μὲν Ἄμμωνα, ὅπου δὲ σίλφιον ἐγχαράχθαι. Vide Herodotũ in Melpomene, & Ant. Augustinum V.Cl. De veterum Numismatum antiquitate Dialog. 1.

23. Ἐκ Σερίφου.] Causam cur mutæ illic ranæ, hanc dat Ioan. Tzetzes Chil. VIII. Hist. 167.

Ὅτι, τὸ ὕδωρ τὸ ἐκεῖ τελεῖ τῶν ὑπερψύχρων.

27. Βέμβηκος.] Ex Aristoph. ἐν Ὄρνισι, eiusq; interprete. Hesychius aliter Adagium effert, Βέμβηκος δίκην. & exponit de eo, qui in fuga rectam non tenet viam: Ἐπὶ τοῦ τὸν φεύγοντα μὴ ἐπ' εὐθείας τὴν φυγὴν ποιεῖσθαι, ἀλλ' ἑλίσσεσθαι.

29. Βίαντος Πριηνέως δίκη.] Strabo lib. XIV. Geogr. Ἐκ Πριήνης δ' ἦν Βίας, εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν, περὶ οὗ φησιν οὕτως Ἱππῶναξ, Καὶ δικάσασθαι Βίαντος τοῦ Πριηνέως κρείσσων. Sic δικάζειν τὴν Πριηνέων δίκην, apud Diogenem Laërtium, qui & Hipponactis ibidem meminit.

30. Βίβλινος

Οὗτος ἦν εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν· λέγεταί τε εἰς τὰς δίκας δεινότατος γεγονέναι εἰπεῖν. ἐπ' ἀγαθῷ μέν τοι τῇ τῶν λόγων ἰσχύι ἐχρῆτο. Ἱππώναξ· Δικάζεσθαι Βίαντος τοῦ Πριηνέως κρείσσων.

Hic sapiens vnus de septem in causis agendis fertur excelluisse. sed dicendi facultate rectè atque vtiliter vtebatur. Hipponax: *Causæ dicundæ Biante Prienensi præstantior.*

30. Βίβλινος οἶνος.] Αὐστηρός· ἀπὸ Βιβλίνης ἄμπελου καλουμένης Θρᾳκίας ἀμπέλου· οἷον, Ὕδωρ δὲ πίνει, τὸν δὲ Βίβλινον συγεῖ.

30. Biblinum vinum.] Austerum : à vite Thracensi Biblina. Vnde, *Aquam bibens, vinum auersatur Biblinum.*

31. Βίος μεμαγμένος.] Ἐπὶ τῶν εὐδαιμονιζόντων ἐπὶ πολυτελεῖ καὶ ἡδεῖ βίῳ.

31. Vita subacta.] De vita sumtuosa, delicata & copiosa.

32. Βίος ἀκανθώδης.] Ὁ τραχὺς καὶ σκληρὸς καὶ παλαιὸς βίος.

32. Vita spinosa:] Id est, dura atque aspera & antiquaria.

33. Βίος ἐξηυλημένος.] Ἐπὶ τῶν ἀχρήστων, ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀχρείων αὐλῶν.

33. Vita extibiata.] De vita inutili. Tralatione à tibiis detritis sumta.

34. Βίος ἀληλεσμένος.] Ὁ εὐχερὴς καὶ ἡδύς. ἐπὶ τῶν ἐν ἀφθονίᾳ τῶν ἐπιτηδείων ὑπαρχόντων.

34. Vita molita.] Est vita facilis & iucunda: diciturque de iis qui rebus suis sine odio inuidiaq; aliorũ perfruuntur.

35. Βλέπειν ἄντικρυς δόξεις μ' Ἄρη.] Ἐπὶ τῶν ὑπισχνουμένων παντὶ σθένει πράττειν καὶ συναίρεσθαι πρὸς βοήθειαν.

35. Planè me intuens, Martem videre te putabis.] De iis qui se omnibus viribus opem laturos & defensuros pollicentur.

36. Βλέπος Ἀττικόν.] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις· Ἐπὶ τοῦ προσώπου τ' ἔστιν Ἀττικὸν βλέπος· ἀντὶ τοῦ κακοῦργον βλέμμα καὶ δραστικόν. οἱ γὰρ Ἀττικοὶ ἐπὶ ἀναιδείᾳ διεβάλλοντο.

36. Aspectus Atticus.] Aristophanes in Nubibus: Eius faciei Atticus inest aspectus, id est, vultu est insidioso & confidenti. Nam Attici ob impudentiam malè audiebant.

37. Olla

---

30. Βίβλινος οἶνος.] Etymologista: Βίβλινος οἶνος· οἷον, Ὕδωρ δὲ πίνει, τὸν δὲ Βίβλινον συγεῖ. ἀπὸ Βυβλίνης ὄντως καλουμένης Θρᾳκίας ἀμπέλου. Epicharmus à Biblinis montibus Thraciæ Biblinum vinum dictum ait. Simus verò in Naxo fluuium Βιβλίνην constituit, ἀφ' οὗ, inquit, καλοῦσι τὸν οἶνον Βίβλινον, διὰ τὰς πεφυκυίας ἀμπέλους. Vide Hesychium dict. Βίμβλινος. nam ita etiam scribi monet ibidem Etymologici auctor.

31. Βίος μεμαγμένος.] Sic Diogenianus & Apostolius. Hesychius: μεμαγμένα, ἢ μεμαλυσμένα, ἀληλεσμένα. Sic enim locum illum rescribendum existimo.

35. Βλέπειν ἄντικρυς.] Eadem Apostolius ex Aristophanis Pluto. Timocles apud eumdem:

Μισῶν λόγους ἄνθρωπος, οὐδὲν ὤποτε
Ἀντίθετον εἰπὼν οὐδέν, ἀλλ' Ἄρη βλέπων.
Sermonis osor homo, nihil contrà loquens
Vmquam, sed ore præferens Martem truci.

36. Βλέπος Ἀττικόν.] Ex Aristoph. ἐν Νεφέλαις.

37. Olla bulborum.] Aristophanes: *Olla bulborum deuorata.* De hominibus libidinosissimis. Libidinem enim augent bulbi.

38. Bubula verba.] Aristophanes in Ranis: *Verba duodecim fermè dixit bubula*, pro magna.

39. Actio de fimo.] De iis qui ob res exiguas rei fiunt. Solonis enim lex etiam fimi surreptores punit.

40. Bombylius homo.] De homine inutili. Nam bombylij sunt quidem ex apum genere, sed fauos è luto conficiunt.

41. Cœno limpidam aquam inquinans, numquam inuenies potum.] De iis qui rebus pulcherrimis fœdissimas admiscent.

37. Βολβῶν χύτρα.] Ἀριστοφάνης· Καταφαγὼν βολβῶν χύτραν. ἐπὶ τῶν λαγνιστάτων. ἐπιτήδειοι γὰρ εἰς συνουσίαν οἱ βολβοί.

38. Βόεια ῥήματα.] Ἀριστοφάνης βατράχοις· Ῥήματ' ἂν βόεια δώδεκ' εἶπεν, ἀντὶ, μεγάλα.

39. Βολίτου δίκην.] Πρὸς τοὺς ἐπὶ μικροῖς δίκας ὑπέχοντας. ὁ γὰρ Σόλωνος νόμος καὶ τοὺς βόλιτον ὑφελομένους κολάζει.

40. Βομβύλιος ἄνθρωπος.] Ἐπὶ τοῦ ἀκάρπου· παρόσον βομβύλιός, ἐστι μελίσσης εἶδος, ἐκ πηλοῦ πλαττούσης τὰ κηρία.

41. Βορβόρῳ ὕδωρ λαμπρὸν μιαίνων οὔποτ' εὑρήσεις ποτόν.] Ἐπὶ τῶν τὰ κάλλιστα μιγνύντων αἰσχίστοις.

42. Βότρυς

φελαις. Interpres: Ἀττικὸν βλέπος. ἀντὶ τοῦ πανοῦργον τὸ βλέμμα. τοὺς δὲ Ἀθηναίους ἐπὶ ἀναιδείᾳ καὶ τῷ, ἱκανοὺς εἶναι λέγειν.

37. Βολβῶν χύτρα.] Eustathius in Odyss. Ὁ βόλβος κατὰ γῆς κρομμυώδες, ὁ βίᾳ γῆθεν ἀναβαλλόμενος. Eadem tradit Etymol. Quod verò addit Suidas, εἰς συνουσίαν incitare bulbos, confirmare videtur hoc disticho Martialis:

Cùm sit anus coniux, cùm sint tibi mortua membra,
Nil aliud bulbis, quàm satur esse potes.

Vide Plinium lib. XIX. cap. V. Theophrast. lib. VII. cap. XIII. Hist. plant. Ouid. De remedio amoris lib. II. extr. & II. De arte.

38. Βόεια ῥήματα.] Aristoph. in Ranis:

——— ῥήματ' ἂν βόεια δώδεκ' εἶπεν.

vbi βόεια ῥήματα explicat Scholiastes μεγάλα καὶ κτύπου πλέα. Vocantur & hamaxiæa, hoc est, plaustralia; vt Flaccus in Arte dixit, *sesquipedalia verba.* &, *Proiicit ampullas.* Tale apud Plautum in Curculione portentosum trapezitæ cuiusdam nomen *Therapontigonoplatagidonus.* Qualia Ithyphallicus poëta significat ingentia vocabula:

Hermetiorum amator ille verborum.

Nā exstat in Hermetem quemdā hic iocus:

Gaudet honorificabilitudinitatibus Hermes
Consuetudinibus, sollicitudinibus.

Et Lucilius:

Transuerso ordine posuit hippocampele phantocamelos.

Et Iof. Scaliger Coniectaneis in M. Varronem, Hegesandri plures adfert versus, quos non describo, nec quæ Robortellus & Titius congerunt.

39. Βολίτου δίκην.] Eadem Aristophanis Scholiastes ἐν ἱππεῦσι ad illa:

Κἀγωγ' ὅτε δὴ γνοὺν τοῖς βολίτοις ἡττημένος.

Est autem βόλιτον seu βόλβιτον stercus bubulcum, teste Polluce & Etymologo. Hesych. βόλβιτα, ἀφόδευμα βοός. Simile est illud Valerij Martialis lib. VI. Epigr. XIX.

Iam dic Posthume de tribus capellis.

Et Flaccus:

Grammatici certant de lana sæpè caprina.

Item apud Demosth. de *Asini vmbra* fabula, quæ & Prouerbio locum dedit.

41. Sic C. Plinius, Camelum scribit aquam

42. Βότρυς πρὸς βότρυν πεπαίνεται.] Ἐπὶ τῶν ἐξισοῦσθαι φιλονεικούντων.

43. Βουδόρῳ νόμῳ.] Ἐπὶ τῶν ἀξίων οὕτω δέρεσθαι ὡς οἱ βόες.

44. Βοῦθος περιφοιτᾷ.] Ἐπὶ τῶν ἀσυνέτων καὶ παχυφρόνων εἴρηται.

45. Βούλει διαμάχεσθαι Γηρυόνι τριπίλῳ;] Τουτέστι, τρικεφάλῳ. τρεῖς γὰρ λόφους εἶχεν ἐν τῇ περικεφαλαίᾳ, καὶ πολὺν ἀγῶνα παρέσχε τῷ Ἡρακλεῖ.

46. Βουλοίσεται κἂν ἐν Αἰγύπτῳ τυχεῖν μᾶλλον, ἢ κρῖναι κακῶς.] Ὡς ἐπὶ κατάρας, ἐπεὶ ὡς λῃστευομένη διεβάλλετο ἡ Αἴγυπτος· ἢ βούλεται ὅτι πορρωτάτω εἶναι, ὅπου αὐτὸν οὐδὲν βλάψει ὑετός. ἐπεὶ ἐν Αἰγύπτῳ δοκεῖ μὴ ὕειν. Ἡρόδοτος· Ὑέθησαν γὰρ τότε Θῆβαι, οὐδαμῇ πρότερον ὑσθεῖσαι.

47. Βοῦν ἐν γνάθοις φέρει.] Ἐπὶ τῶν πολυφάγων.

48. Βοῦς ἕβδομος.] Ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων. οἱ γὰρ πένητες ἔμψυχον μὴ ἔχοντες θῦσαι, ἔπλαττον ἐξ ἀλεύρου. θυομένων δὲ τῶν ἐμψύχων, προβάτου, ὑός, αἰγός, βοός, ὄρνιθος, χηνός, ἐθύετο ἕβδομος ὁ ἐξ ἀλεύρου. καὶ διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν ἄψυχον, ἐξεδόθη εἰς παροιμίαν. Ἄλλως· Βοῦς ἕβδομος.]

42. Vua iuxta vuã marurescit.] De iis qui se aliis exæquare contendunt.

43. Taurina lege.] De iis qui boum instar excoriatione digni sunt.

44. Buthus obambulat.] De tardis & vecordibus dici consueuit.

45. Vísne decertare cum Geryone?] Hoc est, cum tricipiti. Is verò Geryon tres cristas habuit in galea, & multum negotij facessiuit Herculi.

46. In Ægypto esse mallet, quàm malè iudicare.] De re detestanda dicitur, quòd Ægyptus latrociniis infamis esset: vel, longissimè abesse mallet, vbi ab imbre non læderetur. In Ægypto enim pluere negant. Herodotus: Thebis tum pluit, quod numquam ad id tempus acciderat.

47. Bouem in maxillis fert.] De hominibus valdè voracibus.

48. Bos septimus.] De hominibus stupidis. Nã cùm pauperes animal nullum sacrificare possent, taurum è farina fingebant. Cùm autem ex animalibus immolentur ouis, porcus, capra, bos, gallina, anser, septimus immolabatur ex farina: qui quòd inanimis esset, abiit in Prouerbiũ. Aliter: Septimus bos.] Pem-

aquam non bibere, nisi vngula priùs turbatam, gibbi fortasse sui conscius, ne suam cernat deformitatem. libro VIII. Natur. Histor. cap. XVIII.

42. Sic Iuuenalis Sat. II.
Vuaq; conspecta liuorem ducit ab vua.

46. Κἂν ἐν Αἰγύπτῳ.] Explicat Hadrianus Iunius Centuria VII. Adag. 63. Ægyptum *terram expertem imbrium* vocat Pomp. Mela lib. I. cap. IX. Tale fertur & illud:
In lapicidinis esse malo quàm malè iudicare.
Ortum à Philoxeno Poëta, qui in latomias detrudi, quàm Dionysij Tyrãni poëmata laudare maluit, vt nos suprà retulimus, & ex Demosthene Stobæus, Plutarch. quoque de fortuna Alexandri, & Lucian.

47. Βοῦς ἐν γνάθοις.] Erasmus natum Prouerbium scribit, vel à Theagene athleta Thasio; vel à Milone Crotoniata, quorum nota voracitas.

Pemmata cornuta, ad imitationem Lunæ primùm apparentis. Bouem autem septimum appellabant, quòd is bos post sex Lunas immolaretur, vt Euthycles tradit in Atalanta. Fuerunt & Lunæ pemmata, lata, rotunda, vt est apud Euripidem in Erechtheo, & apud Achæum in Iride. Vsurpatur autẽ Prouerbiũ de valdè stupidis similiter.

49. Bos in stabulo sedes.] De hominibus ad rem nullam vtilibus.

50. Bos in lingua.] De iis qui liberè loqui non audent, siue ob robur animantis, siue quòd Atheniensium nomisma bouem haberet insculptum, quòd liberiùs locuti pendere cogebantur.

51. Bos in aceruo.] Vel de delicatè viuentibus, vel de triturantibus, qui camo impediuntur, quò minùs edant.

52. Bos in messem.] De iis qui vtiliter laborant.

53. Bos Cyprius.] De homine futili & stupido. nam boues Cyprij stercoribus vesci feruntur.

54. Bos Molossorum.] De iis qui

Πέμματα κέρατα ἔχοντα κατὰ μίμησιν τῆς πρωτοφανοῦς σελήνης. ἐκάλουν δὲ αὐτὸν βοῦν, προστιθέντες καὶ τὸ ἕβδομον, ὅτι ἐπὶ ἓξ τῶν σελήναις ἐπεθύετο οὗτος ἕβδομος, ὡς Εὐθυκλῆς ἐν Ἀταλάντῃ. ὁμοίως δὲ καὶ αἱ σελῆναι πέμματα πλατέα κυκλοτερῆ, ἃ καὶ οὕτως ἐκάλουν. ἔστι δὲ παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἐρεχθεῖ, καὶ παρ' Ἀχαιῷ ἐν Ἴριδι. τάττεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν λίαν ἀναισθήτων ὁμοίως.

49. Βοῦς ἐν αὐλίῳ κάθῃ.] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀχρήστων.

50. Βοῦς ἐπὶ γλώττης.] Ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων παρρησιάζεσθαι· ἢ διὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ ζώου, ἢ διὰ τὸ τῶν Ἀθηναίων νόμισμα βοῦν ἔχειν ἐγκεχαραγμένον, ὅπερ ἐκτίνειν ἔδει τοὺς παρρησιαζομένους.

51. Βοῦς ἐπὶ σωρῷ.] Ἐπὶ τῶν ἡδυπαθούντων, ἢ ἐπὶ τῶν ἀλοώντων, καὶ διὰ φιμοῦ ἐσθίειν κωλυομένων.

52. Βοῦς εἰς ἄμητον.] Ἐπὶ τῶν μετ' ὠφελείας καμνόντων.

53. Βοῦς Κύπριος.] Ἐπὶ τοῦ χυδαίου καὶ ἀναισθήτου. φασὶ γὰρ τοὺς Κυπρίους βόας κοπροφαγεῖν.

54. Βοῦς ὁ Μολοττῶν.] Ἐπὶ τῶν εἰς

---

49. Βοῦς ἐν αὐλίῳ κάθῃ.] Hesychius: Βοῦς ἐν αὐλίῳ. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀχρήστων. Addit Cratinum Δηλιάσιν eo vsum. Vsurpauit & Longus ποιμενικῶν lib. IV. Ἀλλὰ μὰ τὸν Πᾶνα καὶ τὰς Νύμφας, οὐδ' εἰ μέλλω βοῦς, φασὶν, ἐν αὐλίῳ καταλείπεσθαι, &c. Vide Erasm. Adag. *Bos ad præsepe.* & ibi Animad. Henr. Stephani.

50. Βοῦς ἐπὶ γλώττης.] Hesychius totidem verbis: Eustathius in Iliad. β'. ita effert, Βοῦν ἐπὶ γλώττης φέρει. Vide eumdem in Iliad. γ'. extr. ex Pausania, & nos suprà ad Zenobiũ, quibus accedat Æschylus in Agamem.

Τὰ δ' ἄλλα σιγῶ, βοῦς ἐπὶ γλώττης μέγας
Βέβηκεν. ———

Et Stratis apud Hesychiũ: Βοῦς ἐμβαίνη μέγας. Στράττις εἶπε διὰ τῆς παροιμίας τῆς, βοῦς ἐπὶ γλώττῃ.

53. Βοῦς Κύπριος.] Hesychius: Βοῦς Κύπριος. κοπροφάγος, εἰκαῖος, ἀκάθαρτος. σημαίνει δὲ ἀτοπίαν τῶν Κυπρίων. καὶ Εὔδοξος ἀφηγεῖται ὅτι κοπροφαγοῦσιν. Idem etiam testatur Plinius libro XXVIII. cap. XX. Simile Ennianum apud Festum Pompeium: *Cyprio boui merendam.* Meminitque Zenob. Vatic.

54. Βοῦς ὁ Μολοττῶν. Sic legendum monuit Henr. Stephanus, Hartungus, ac Leopardus. Erasmus *Homolottos* populos finxit, deceptus

εἰς πολλὰ διῃρημένων καὶ κατακοπτομένων πράγματα. οἱ γὰρ Μολοττοὶ ἐν τοῖς ὁρκωμοσίοις κατακόπτοντες εἰς μικρὰ τοὺς βοῦς, τὰς συνθήκας ἐποιοῦντο.

55. Βοῦς ἐπὶ ζυγόν.] Ἐπὶ τῶν ἀεὶ μοχθούντων.

56. Βῶλος ἀρούρᾳ.] Ἐπὶ τῶν τοῖς μεγάλοις τὰ μικρὰ προσφιλοτιμουμένων. ὁμοία τῇ, Θαλάττῃ ἐκ χαράδρας ὕδωρ.

57. Βοιωτία, καὶ Βοιώτιος νόμος.] Ἐπὶ τῶν τὰς ἀρχὰς μὲν ἐρημαίως ἐχόντων, αὖθις δὲ σφοδρῶς ἐπιγινομένων.

58. Βοιωτία ὗς.] Ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων καὶ ἀπαιδεύτων.

59. Βύας ὤφθη.] Δίων ἐν Ῥωμαϊκοῖς ἐν τέταρτος λόγῳ τοῖς Ῥωμαίοις ταῦτα ἐπιφαίνεσθαι πολλάκις λέγει· σημαίνει δὲ συμφοράς.

60. Βύβλου δὲ καρπὸς οὐκ αἰτεῖ στάχυν μέγαν.] Ἐπὶ τῶν οὐ δυναμένων τοῖς ἰδίοις χρῆσθαι καλοῖς, παρόσον ἀσθενὴς οὖσα ἡ βύβλος οὐ δύναται μέγαν φέρειν καρπόν.

Γ.

61. ΓΑΛΑ ὀρνίθων.] Ἐπὶ τῶν λίαν εὐδαιμονούντων, καὶ πάντα κεκτημένων· ἢ ἐπὶ τῶν σπανίων. Ἀριστο-

multis negotiis implicantur & distrahuntur. Nam Molossi fœdera inituri, bouem in minuta frusta dissecabant.

55. Bos ad iugum.] De iis qui semper laborant.

56. Gleba est aruum.] De iis qui per ambitionem parua magnis comparant. Simile est illi: *Aqua mari è cauerna suppetit.*

57. Bœotia, & Bœotius mos.] De iis qui initiò quieti, pòst cum impetu irruunt.

58. Bœotius porcus.] De stupidis & indoctis.

59. Bubo conspectus est.] Dion in Romanorum historiis ait, eam auem conspectam portendere calamitates.

60. Bybli seu papyri fructus non postulat spicam magnam.] De iis qui suis bonis vti nesciunt: quòd byblus infirma est, nec fructum magnum ferre potest.

Γ.

61. LACTIS gallinacei haustus.] De valdè fortunatis, & omnia possidentibus, aut raris de rebus. Aristophanes

---

deceptus à librariis qui sæpè nomina plura, quasi vnum esset, ineptè connectunt.

56. Βῶλος ἀρούρᾳ.] Erasmus leg. censet ἀρούρᾳ, dandi casu, subaudiendumq; προστίθεται. aut ἄρουραν, vt αὐξάνει exaudias. Repetit inf. Suidas Adag. Θαλάττῃ ἐκ χαράδρας ὕδωρ.

58. Βοιωτία ὗς.] Originem narrat copiosè Pindari interpres, in Olymp. & ex eo Erasmus Chil. I. Cent. X.

59. Maro IV. Æn. ver. 462.

Solaq; culminibus ferali carmine bubo, &c.

Dionis autem locus in editis quidem libris non cōparet, nisi lib. LXXVIII. Hist. Rom. sed *graculus* est, nō *bubo*, dirū mortalibus omen.

61. ΓΑΛΑ ὀρνίθων.] Mutilauit Aristophanis locum Suidas. Sic enim ille:

Ἀλλὰ παρόντες δώσομεν ὑμῖν
Αὐτοῖς παισί, παίδων παισίν
Πλουθυγίειαν, εὐδαιμονίαν,
Βίον εἰρήνην. ———

Ad quem locum eadem omnino Interpres. Idem Comicus ἐν σφηξί

——— ἐγὼ γὰρ οὐδ᾽ ἂν ὀρνίθων γάλα
Ἀντὶ τοῦ βίου λάβοιμ᾽ ἄν.

phanes in Auibus: Dabimus vobis vberem sanitatem, felicitatẽ, pacem, adolescentiam, risum, choros, conuiuia & lac gallinarum, vsque adeò, vt defatigemini præ copia bonorum.

62. Feles Tartesia.] Tartesus vrbs est extra columnas Herculis, ad Oceanum, vbi maximæ nascuntur siue feles siue mustelæ. Dicitur itaque de maximis siue felibus siue mustelis.

63. Mustelæ tunica.] Prouerbium hoc dicitur de iniustis hominibus, & nihil proficientibus. Simile est illi: *Non decet mustelam crocotus.*

64. Galli quidem ex viris fiunt, sed non item è Gallis viri.] De impossibilibus.

65. Castratos castrare.] De rebus superuacuis, & ad nihil vtilibus. Galli enim sunt castrati, vt eos castrare labor sit frustraneus.

66. Ventrem mi obiectas, quo probrũ haud pulcrius vllũ: Plenus is est leuior, grauis idem vbi pendet inanis.] De ventri deditis iactatum.

67. Puerorum amantior quàm Gello.] Quæ cùm immatura ætate obiisset, putabatur inuadere pueros, & immaturas eorum mortes procurare.

φάνης ὄρνισι· Δώσομεν ὑμῖν πλουθυγίειαν, εὐδαιμονίαν, εἰρήνην, νεότητα, γέλωτα, χορούς, θαλίας, γάλα τ' ὀρνίθων, ὥστε παρέσται ὑμῖν κοπιᾶν ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν.

62. Γαλῆ Ταρτησία.] Ἡ Ταρτησσὸς πόλις ἔξω τῶν Ἡρακλείων στηλῶν πρὸς τῷ Ὠκεανῷ· ἔνθα μέγισται γίνονται γαλαῖ. λέγεται οὖν ἐπὶ τῶν μεγίστων γαλῶν.

63. Γαλῆ χιτών.] Αὕτη ἐπὶ τῶν ἀδίκων τάσσεται, καὶ μηδὲν ἀνυόντων. ὁμοία ἐστὶ τῇ· Οὐ πρέπει γαλῇ κροκωτός.

64. Γάλλοι μὲν γίνονται ἐξ ἀνδρῶν, ἐκ δὲ γάλλων ἄνδρες οὐ γίνονται.] Ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων.

65. Γάλλους τεμεῖν.] Ἐπὶ τῶν πλεοναζόντων, καὶ οὐδὲν χρησιμευόντων. γάλλοι γὰρ οἱ ἀπόκοποι.

66. Γαστέρα μοι προφέρεις κάλλιστον ὄνειδος ἁπάντων, Ἡ πλήρης μὲν ἐλαφροτέρη, κενεὰ δὲ βαρεῖα.] Ἐπὶ τῶν γαστριμαργούντων.

67. Γελλοῦς παιδοφιλωτέρα.] Αὕτη ἄωρος ἐτελεύτησε, καὶ τὸ φάντασμα αὐτῆς ἐδόκουν ἐπὶ τὰ παιδία καὶ τοὺς ἀώρους θανάτους ἰέναι.

68. Γέλως

Lucianus De mercede seruientibus: Καὶ ἀμέλξεις τὸ ἀμαλθείας κέρας, καὶ ἀμέλξεις ὀρνίθων γάλα. Plura Eustathius in Odyss. δ'. ex Anaxagora, Strabo lib. XIV. ex Menandro, de Samiorum agris eorumque feracitate iactari Prouerbium memorans. Videndus & Athenæus libro IX. Δειπνοσ. ex Mnesimacho, ac Numenio, locis ab Erasmo citatis.

66. Γαστέρα.] Paradoxon id videatur, saturos quàm ieiunis esse leuiores: probant tamen Physici, in his Petrus Messias Hispalensis lib. I. Variarum lectionum. Versum hîc duplicem nescio è quo poëta, & quidem epicum agnosco.

67. Γελλοῦς παιδοφιλωτέρα.] Hesychius: Γελλώ· δαίμων, ἣν γυναῖκες τὰ νεογνὰ παιδία φασὶν ἁρπάζειν. Vide Zenobium.

70. Γελωό-

68. Γέλως Μεγαρικός.] Ἤκμαστεν
ἡ Μεγαρικὴ κωμῳδία ἄωρος, ἣν Ἀθη-
ναῖοι καταμωκώμενοι ἐγέλων.

69. Γελοιότερον ἀπεργάζῃ τῶν τὰς κέγχρους ἀποτορνεύειν ἐπιχειρούντων· ἢ καθάπερ τοῦ Μυρμηκύδου ἀντιπαραττομένου τῇ Φειδίου τέχνῃ.] Ἐπὶ τῶν μωρά τινα ποιεῖν ἐπιχειρούντων.

70. Γελοιότερον Μελιτίδου.] Ἐπὶ τῶν ἐπὶ μωρίᾳ διαβεβλημένων. Μελιτίδης γὰρ ἀνὴρ κωμῳδούμενος ὑπὸ τῶν ποιητῶν ἐπὶ μωρίᾳ, καὶ ταῦτα τῶν Ἀμφιστείδῃ. τοῦτον δέ φασιν ἀριθμῆσαι μὲν πολλὰ παθόντα μέχρι τῶν πέντε, καὶ πέρα μηκέτι δύνασθαι· γήμαντα δὲ τῆς νύμφης μὴ ἅψασθαι, φοβεῖσθαι γὰρ μὴ αὐτὸν ἡ παῖς τῇ μητρὶ διαβάλλῃ. ὁ δὲ Ἀφιστείδης ἠγνόει ἐξ ὁποτέρου γονέων ἐτέχθη.

71. Γέλως συγκρούσιος.] Ὁ ἄτακτος, καὶ ἄσεμνος. ἐκ μεταφορᾶς τοῦ μετὰ κρότου χειρῶν καὶ ποδῶν γινομένου γέλωτος.

72. Γενναῖος εἶ ἐκ βαλαντίου.] Ἐπὶ τῶν διὰ πλοῦτον εὐγενῶν εἶναι δοκούντων.

68. Risus Megaricus.] Athenienses Megarensium comœdias intempestiuas deridebant.

69. Magis ridiculè facis, quàm qui grana tornare instituũt: aut perinde facis, ac si Myrmecides Phidianæ artis æmulum se præbeat.] De iis qui stulta quædam agere aggrediuntur.

70. Magis ridiculè quàm Melitides.] De iis qui ob stultitiam malè audiunt. Melitides enim quidam fuit, quem pro fatuo exagitant Comici, sicut & Amphistides. Illum tradunt magno labore vsque ad quinque numerare didicisse, vltrà verò progredi non potuisse. Eumdemq; cõtracto coniugio sponsam suam attingere ausum non fuisse, veritum scilicet, ne à puella apud matrem accusaretur. Amphistides autem ignorabat, ex vtro parente natus esset.

71. Risus syncrusius.] Hoc est, inordinatus & inhonestus. Sumta metaphora à risu manuum ac pedum complosione excitato.

72. Nobilis es è crumena.] De iis qui diuitiarum causa nobiles haberi volunt.

73. Arbor

70. Γελοιότερον Μελιτίδου.] Ælianus libro XIII. Variar. histor. cap. XV. Μελιτιάδην vocat, malè opinor. Lucianus ἐν ἔρωσι, quem etiam laudat Aristophanis Scholiastes ἐν βατράχοις *Melitidem* & *Corœbum*, vt stultos, coniungit. Ioannes quoque Tzetzes Chil. IV. Hist. 4. *Margitæ* tribuit, quod hîc Amphistidæ Suidas. De *Melitide* sic idem Tzetzes:

Ὁ Μελιτίδης μετὰ γάμοις ζυγεὶς νομίμοις,
Ὡς οὐ συνεκοιτάζετο τῇ ἑαυτοῦ συζύγῳ,
Ἀνερωτώμενος παρὰ πῶς οὐχ ἕνωται ταύτῃ;
Μωρόν, ἔφη, με οἴεσθαι ποιῆσαι τοῦτο,
Καὶ παρὰ τῆς μητρὸς αὐτῆς εἰς δίκην με συρῆναι;

Erasmus affinia è Zenobio refert, quæ Suidæ potiùs sunt.

72. Talia illa Flacci libro I. Epist. 6. ad Numidicum:

Et genus & formam regina pecunia donat,
Ac benè nummatum decorat Suadela Venusq;.

Et Sat. III. lib. II. ad Damasippum:

Virtus, fama, decus, diuina humanaq; pulcris
Diuitiis parent: quas qui construxerit, ille
Clarus erit, fortis, iustus, sapiensq; etiã & Rex.

73. Arbor annosa transplantata.] De re impossibili: monens, senibus opera iuuenum mandanda non esse.

74. Grues quæ lapillos deuorarunt.] De iis qui prudenter aliquid agunt. Grues enim qui in sublimi volant, & ob directum impetum aspectus deorsum impeditur, lapillos gestant, quos volatu lassatę deiiciunt, vt sentiant terráne an mari ferantur. Quòd si in mare deciderit lapis, pergunt viā suam absoluere: si verò in terram, requiescunt. Hoc ait Aristophanes [*in Auibus.*]

75. Ne quid vnquam in senem beneficij contuleris.] Monet non sine iudicio benefaciendum esse.

76. Vetula vulpes laqueo non capitur.] De iis qui ob senectutem rerum periti sunt, nec insidiis oportuni.

77. Vetulus bos lugetur à nemine.] De iis qui purè mortui sunt.

78. Vetulus simius capitur ille quidem, sed tardè capitur.] De iis qui semel cladem acceperunt.

79. Terræ mare miscet.] Prouerbium de valdè iratis.

80. Semper discendo plurima fio

73. Γεράνδρυον μεταφυτευόμενον.] Ἐπὶ τοῦ ἀδυνάτου. παρεγγυᾷ, ὅτι μὴ δεῖ τοὺς παρηβηκότας προσάγειν εἰς τὰ τῶν ἀκμαζόντων ἔργα.

74. Γέρανοι λίθους καταπεπωκυῖαι.] Ἐπὶ τῶν φρονιμικῶς τι ποιούντων. αἱ γὰρ γέρανοι διὰ τὸ ἐν ὕψει πέτεσθαι, καὶ τῇ εἰς εὐθὺ ὁρμῇ, τὴν ἐπὶ τὰ κάτω θέαν ἐμποδίζεσθαι, λίθους βαστάζουσιν· ὅπως κάμνουσαι τῇ πτήσει ῥίπτοιεν καὶ αἴσθοιντο, πότερον ἐπὶ γῆς φέρονται ἢ τῆς θαλάττης. καὶ εἰ μὲν ἐπὶ θαλάττης ἥκοι ὁ λίθος, ἀνύουσι τὴν ὁδόν· εἰ δὲ ἐπὶ γῆς, ἀναπαύονται. τοῦτό φησιν Ἀριστοφάνης.

75. Γέροντι μηδὲν μή ποτε χρηστὸν ποίει.] Παρεγγυᾷ, μὴ ἀκρίτως εὐεργετεῖν.

76. Γέρων ἀλώπηξ οὐχ ἁλίσκεται πάγῃ.] Ἐπὶ τῶν διὰ τοῦ χρόνου πλῆθος ἐμπείρων, καὶ δυσαλώτων.

77. Γέρων βοῦς ἀπένθητος δόμοισιν.] Ἐπὶ τῶν καθαρῶς τελευτησάντων.

78. Γέρων πίθηκος ἁλίσκεται μὲν, μετὰ χρόνον δὲ ἁλίσκεται.] Ἐπὶ τῶν ἅπαξ δυστυχησάντων.

79. Γῆ θάλατταν συναμίγνυσιν.] Ἐπὶ τῶν σφόδρα ὀργιζομένων ἡ παροιμία.

80. Γηράσκω δ' αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος.]

74. Γέρανοι λίθους.] Aristophanis verba ἐν ὄρνισι·

Ἐκ μέν γε Λιβύης ἧκον ὡς τρισμύριαι
Γέρανοι, θεμελίους καταπεπωκυῖαι λίθους.

vbi videndus Scholiastes. Item Plinius libro x. cap. xxiii. Ælianus lib. iii. c. xiii. Hist. anim. Io. Tzetzes Chil. iv. Hist. 120.

75. Suprà Adag. 5. Centur. huius plura legas. Εἰς ἄχρηστα μὴ ἀναλίσκειν. Sic Catullus Epigr. lxxiv. in ingratum:

Desine de quoquam quisquā benè velle mereri,
Aut aliquem fieri posse putare tuum.
Omnia sunt ingrata, &c.

77. Γέρων βοῦς.] Habet Diogenianus ac Zenobius; in quibus rectiùs legitur, καθ' ὥραν, pro καθαρῶς.

79. Ita Iuuenalis Sat. ii. ver. 25.

Quis cælum terræ non misceat, & mare cælo,
Si fur displiceat Verri, homicida Miloni?
Clodius accuset mœchos, Catilina Cethegum?
In tabulam Sullæ si dicant discipuli tres?

80. Γηράσκω.] E Solonis Elegiis ductum innuit & Zenobius, meminitque Cicero in Catone Maiore.

81. Γῆς

σπόμϑμ@.] Ἐπὶ τῶν διὰ γῆρας ἐμπειροτέρων ἡ παροιμία.

81. Γῆς βάρος.] Ἐπὶ τῶν ἐς μηδὲν συντελούντων.

82. Γῆς ἔντερα.] Ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων.

83. Γῆς ὀμφαλός.] Ὁ νεὼς τοῦ Ἀπόλλων@.

84. Τί δ' ἢν Νεοκλείδης ὁ γλάμων σε λοιδορεῖ;] Οὗτος ἐκωμῳδεῖτο ὡς συκοφάντης, καὶ ξένος, καὶ κλέπτης.

85. Γλαῦκα εἰς Ἀθήνας.] Ἐπὶ τῶν ἀχρήστους ἐμπορίας ἀγόντων. ἐπειδὴ τὸ ζῶον τοῦτο σφόδρα ἐπιχωριάζει ταῖς Ἀθήναις. καὶ, Γλαύκειον ᾠόν.

86. Γλαῦξ ἵπταται.] Ἡ πτῆσις τῆς γλαυκὸς εἰς νίκης σύμβολον ἐλογίζετο.

fio senex.] De iis qui ætate fiunt prudentiores.

81. Telluris onus.] De hominibus ad rem nullam vtilibus.

82. Telluris intestina.] De rebus nihili.

83. Terræ vmbilicus.] Templum Apollinis.

84. Quid tum, si Neoclides lippus tibi maledixerit?] Is malè audiebat, vt sycophanta, & peregrinus, & fur.

85. Noctuam Athenas.] De iis qui merces inutiles apportant. Nam ea quidem auis frequens est Athenis. Et: *Noctuinum ouum.*

86. Noctua volat.] Noctuæ volatus victoriæ signum habebatur.

87. No-

81. Γῆς βάρ@.] Homerus Iliad. σ'.
——— Ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης.
& Odyss. ύ.
——— ἀλλ' αὔτως ἄχθος ἀρούρης.
Heliodorus quoque lib. v. Æthiopic. *senem* ἄχθος vocat, ὁ δὲ πρεσβύτης, inquit, ἄχθ@ μὲ ἄλλως, &c.

83. Γῆς ὀμφαλός.] *Delphos orbis vmbilicum*, ait Ithyphallicus poëta: & Plutarchus De defectu oraculi, vbi initio annotat doctissimus Turnebus, & in suis Ant. Codrus, De hominis vmbilico, an medium obtineat.

84. Ὁ γλάμων σε λοιδορεῖ.] Sumtum ex Aristophane ἐν Ἐκκλησιαζούσαις, vbi λοιδορῇ legitur. Iunius Cent. v. geminum huic format Adagium, Νεοκλείδου κλεπτίστερ@, de quo inf. Suidas. Simile autem Socratis philosophi, in Laërtio, cùm cæsus esset, responsum: *Quid si asinus me cæderet, num in ius vocarem?* Et Lucilius poëta; totidemque verbis Iuuenal. Sat. I. ver. 153.
——— *cuius non audeo dicere nomen:*
Quid refert dictis ignoscat Mucius, an non?
Persius quoque Sat. I. v. 3.
——— *turpe & miserabile. Quare?*
Ne mihi Polydamas & Troiades Labeonem
Prætulerint? nugæ. ———

85. Γλαῦκα εἰς Ἀθήνας.] Hesychius: Γλαῦκ' Ἀθήναζε. Παροιμία ἐπὶ τῶν μάτην τι πραττόντων. ὥσπερ εἰ γλαῦκας Ἀθήναζε ἄγοι πληθυούσας γὰρ ἐνταῦθα γλαῦκες. Addit Aristophanis enarrator ἐν ὄρνισι ad illa:
——— τί φής; τίς γλαῦκ' Ἀθήναζ' ἤγαγε;
ὅτι οὐ τοῦ ζώου μόνον πληθυόντος ἐν τῇ πόλει, ἀλλὰ καὶ ὅτι τοῦ νομίσματ@. καὶ ὅτι οὐκ ἐν ἀργύρῳ μόνῳ, ἀλλὰ καὶ ἐν χαλκῷ χαράττουσι τὴν γλαῦκα. Vtitur Adagio M. Cicero lib. VII. Epistola III. ad Torquatum. item libro IX. Epist. III. ad Varronem, & epist. ad Q. Fratrem. Similia adfert & Eustath. in Iliad. α'. Πύξον εἰς Κύτωρον ἤγαγες. Et, Ἰχθὺν εἰς Ἑλλήσποντον. eum vide.

86. Γλαῦξ ἵπταται.] Originem prodit Hesychius: Γλαῦξ ἔπτατο. πρὸ τῆς μάχης ἐν Σαλαμῖνι γλαῦκά φασι διαπτῆναι τὴν νίκην προσημαίνουσαν. Huc pertinet illud, *Bonis auibus proficisci.* Horat. lib. I. Od. XV.
——— *Mala ducis aui domum,*
Quam multo repetet Græcia milite.

& lib.

87. Noctuæ Lauriotica.] De pecuniosis. Nam in Laurio Atticæ sunt auri metalla. Nummis autem aureis noctuas insculpebant.

88. Glauci ars.] De iis qui aliquid facilè conficiunt: à Glauco quodam Samio conflationis ferri inuentore.

89. Lingua, quò vadis? Vrbem euersura, aut etiam instauratura.] Prouerbium de iis, qui oratione sua vel prosunt vel nocent.

90. Lingua bellum gerere.] Non est ipsa lingua reuerà belligerari, sed ea vti pro gladio.

91. Γλοιός.] Idem quod lubricus, ardelio. Dicitur hoc translatè à densato balneorum oleo, cui quicumque insistit, labascit.

92. Dulcia poma sunt absente custode.] De iis qui sine labore fruuntur alienis.

87. Γλαῦκες Λαυριωτικαί.] Ἐπὶ τῶν πολλὰ χρήματα ἐχόντων. παρόσον ἐν Λαυρίῳ τῆς Ἀττικῆς γίνονται χρύσεια μέταλλα. ἐνεχάραττον δὲ γλαῦκας ἐν τοῖς χρυσοῖς νομίσμασι.

88. Γλαύκου τέχνη.] Ἐπὶ τῶν ῥαδίως κατεργαζομένων· ἀπὸ Γλαύκου τινὸς Σαμίου, ὃς πρῶτος σιδήρου κόλλησιν ἐξεῦρεν.

89. Γλῶσσα ποῖ πορεύῃ; πόλιν καταστρέψουσα, ἠδὲ καὶ ἀνορθώσουσα.] Ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν διὰ λόγων ἢ ὠφελούντων ἢ βλαπτόντων ἐλέχθη.

90. Γλώττῃ πολεμίζειν.] Οὐκ αὐτῇ τῇ γλώττῃ πολεμεῖν, ἀλλὰ τῇ γλώττῃ καθάπερ ὅπλῳ χρῆσθαι.

91. Γλοιός.] Τὸ αὐτὸ δηλοῖ τῷ μάσθλης. εἴρηται δὲ ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τοῦ ἐν τοῖς βαλανείοις ἐλαίου πεπηγότος, ὅπερ τοὺς ἐπιλαμβανομένους διολισθαίνειν πέφυκε.

92. Γλυκεῖ' ὀπώρα φύλακος ἐκλελοιπότος.] Ἐπὶ τῶν ἄνευ μόχθου τὰ ἀλλότρια καρπουμένων.

93. Γλυ-

& lib. III. Od. III.

Troiæ renascens alite lugubri
Fortuna tristi clade iterabitur.

Rursum Epod. x.

Mala soluta nauis exit alite
Ferens olentem Mæuium.

87. Hesychius: Γλαῦκες Λαυρειωτικαί. Ἀριστοφάνης ὄρνισιν· Οἱ ἀργυροστατῆρες. ἐν Λαυρίῳ γὰρ μέταλλα τὰ ἀργυρεῖα. γλαὺξ δὲ τὸ ἐπὶ χάραγμα τοῦ στατῆρος. Aristophanis verba sunt:

Γλαῦκες ὑμᾶς οὔποτ' ἐπιλείψουσι Λαυρειωτικαί,
Ἀλλ' ἐνοικήσουσιν ἔνδον, ἔν τε τοῖς βαλαντίοις
Ἐννεοττεύσουσι. ———

Dictum itaque Prouerbium de pecuniarum vi & copia.

88. Γλαύκου τέχνη.] Et hoc in Hesychio; qui Chio (vt & in Clio Herodotus, atque in Chronicis Eusebius) non Samio, neque Lemnio *Glauco*, vt in dict. Αἰθάλη. Steph. de vrbibus, ferri conflationem adscribit his verbis: Γλαύκου τέχνη. παροιμία ἐπὶ τῶν ῥαδίως κατεργαζομένων. Διονυσόδωρος δὲ τὴν περὶ τὸ σίδηρον κόλλησιν. Γλαῦκος γὰρ Χῖος σιδήρου κόλλησιν εὗρεν. Vide inf. Τέχνη Γλαύκου.

90. Γλώττῃ πολεμίζειν.] Zenob. Vatican. Οὐκ ἐπιγλωττήσομαι· οὐ βλασφημήσω. Γλωσσάσπιδας vocat Hesychius, Τοὺς τῇ γλώσσῃ ὅπλῳ χρωμένους ὥσπερ ἀσπίδι. vt Vates Regius Psal. XIII. ver. 5. *Venenum aspidum sub labiis eorum*: Ἰὸς ἀσπίδων ὑπὸ τὰ χείλη αὐτῶν. non in LXX. Interpret. sed apud Paulum Rom. 3. cap. ver. 13. Heraclitus quoque epist. ad Hermodorū, Ephesios τὰ ὅπλα ἐν ταῖς γλώτταις ἔχειν scribit, vt in Prouerbiorum Συμμίκτοις notatum à Io. Alexandro Brassicano.

92. Γλυκεῖ' ὀπώρα.] Totidem verbis Diogenia-

93. Γλυκὺ μέλι καὶ πνιξάτω.] Τερπάνδρου ᾄδοντος καὶ κεχηνότος πρὸς τὴν ᾠδὴν, ἐμβαλών τις εἰς τὸν φάρυγγα σῦκον ἀπέπνιξε.

93. Dulce mel vel ſuffocet.] Terpandro canente, & ad cantum hiante, quidam ficu in fauces eius iniecta hominem ſuffocauit.

94. Γλυκὺς ἀγκών.] Οὐ κατ' ἐναντίωσιν ἡ παροιμία, ἀλλὰ βουλόμενος εἰπεῖν, Ὦ γλυκέα ἤθη. ἔστι δὲ παροιμία, ὡς ἐπιφωνούμενον. οὕτως ἐχρήσατο Πλάτων ὁ Κωμικὸς ἐν τῷ Φάωνι. γέρων δ' αὐτῷ ὑπόκειται ἐρῶν αὐλητρίδος· Ὦ χρυσοῦν ἀνάδημα. ὦ τοῖσιν ἐμοῖς ξυμφεροῖσι τρόποις. ὦ γλυκὺς ἀγκών. ὡς εἴ τις λέγοι, ὦ γλυκὺς πῆχυς.

94. Dulcis cubitus.] Non per repugnantiam effertur Prouerbium, ſed quaſi dicas, *O ſuaues mores.* vſurpaturque per exclamationem. Sic vſus Plato Comicus in Phaone. Inducitur enim ſenex tibicinæ amore captus: *O aureum amiculum, ô mollibus mecum moribus, ô dulcis Ancon.* quaſi dicat, ô dulcis cubitus ſiue vlna.

95. Γλυκὺς ἀπείρῳ πόλεμος.] Ἐπὶ τῶν ὑπὸ ἀπειρίας πρὸς τὰ ἐπικίνδυνα προθυμουμένων.

95. Dulce bellum inexperto.] De iis qui ex imperitia res periculoſas ſuſcipiunt.

96. Γνῶθι σαυτόν.] Ἀπόφθεγμα Χίλωνος. τάττεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπὲρ ὅ εἰσι κομπαζόντων.

96. Noſce te ipſum.] Chilonis ſcitè dictũ. Pertinet Prouerbiũ ad eos, qui de ſe plus profitentur, quàm præſtare poſſunt.

97. Cog-

---

genianus & Apoſtolius. Vſurpauit ἐν ἐρωτικῷ Plutarchus, in Philoſophos, qui ſub prętextu philoſophiæ libidini ſuæ ſeruiunt.

94. Γλυκὺς ἀγκών.] Attuli è Suida copioſiùs. Heſychius duplicem adfert explanationem, vnam de Nili cubito, alteram ex Clearcho de Ægyptiorũ in tenuiorũ vxores virgineſque iniuriis, locoque inde dicto Ancone. eius verba, quia Eraſmus non attigit, integrè adſcribam: Γλυκὺς ἀγκών. Παροιμία, ἥν φησιν εἰρῆσθαι ἀπὸ τοῦ λεγομένου μακροῦ ἀγκῶνος ἐν τῷ Νείλῳ κατ' ἀντίφρασιν. εἶναι γὰρ δυσκόμιστον διὰ τὸ ῥεῦμα καὶ ἀηδῆ. ὅθεν λέγεσθαι τὴν παροιμίαν ἐπὶ τῶν αἰσχρόν τι δοκιμαζόντων, ἐπαινούντων δὲ ὡς καλόν. ἢ τοῦ ἐναντίου σπουδαῖον μὴ ἡγουμένων, χλευαζόντων δὲ ὡς φαῦλον. Κλέαρχος δέ φησι τοὺς Αἰγυπτίους, ἐξυβρίζειν εἰς τὰς τῶν καταδεεστέρων γυναῖκας καὶ παρθένους, καὶ τὸ χωρίον ἐν ᾧ ταῦτα ἔδρων ὀνομάσαι γλυκὺν ἀγκῶνα.

96. Γνῶθι σαυτόν.] E cælo deſcendiſſe Iuuenalis ait, vt Apollini nonnemo attribuit. Laërtius Thaleti, in eius vita; ſed quod Antiſthenes ἐν ταῖς διαδοχαῖς Phemonoes fuiſſe ſcripſerit, idque ſibi vſurpaſſe Chilonem, cui etiam tribuit Auſonius in ludo ſeptem Sapientum:

Delphis Solonem ſcripſe fama eſt Atticum
Γνῶθι σεαυτόν, quod Latinum eſt; Noſce te:
Multi hoc Laconis eſſe Chilonis putant.

Item in Chilone:

Commendo noſtrum Γνῶθι σεαυτόν, Noſce te;
Quod in columna iam tenetur Delphica.

Ab Apolline profectum auctor Plato in Phędro: Οὐ δύναμαί πω τὸ Δελφικὸν ἐπίγραμμα, γνῶναι ἐμαυτόν. Idemque in Charmide foribus templi Delphici appenſum fuiſſe affirmat. Quò reſpexit Gregorius Thaumaturgus Panegyrico in Origenem: Τοῦτο δὴ τὸ ἄριστον φιλοσοφίας ἔργον, ὃ δὴ καὶ δαιμόνων τῷ μαντικωτάτῳ ἀνατίθεται ὡς πάνσοφον πρόσταγμα, τὸ, Γνῶθι σαυτόν. Vide Amb. Macrobium Comment. in Somnium Scipionis, Eraſmum in Chiliadibus, & ad dictum Thaumaturgi locum Ger. Voſſium Belgam.

97. Cognoſce te, & monetam adultera.] Pythij Apollinis præcepta ſunt, quę iubent opinionem popularem contẽni, & à vulgari potiùs conſuetudine quàm à veritate recedendum eſſe.

98. Genu crure propius.] De iis qui diligũt ſemetipſos plus quàm alios. Nonnulli de iis intelligunt, qui cognatis ſuis aliquid præſtare debeant, quòd genu ſit vicinius crure.

99. Anus vbi plaudere cœpit, magnũ excitat puluerẽ.] De iis qui propter peritiã rerũ multa mouent negotia.

100. Anus inſtar equi ſepulcrum habebis in voragine torrentis.] De iis qui meritò ſupplicio vltimo afficiuntur, ſicut equi ſenio confecti in torrentes & foſſas præcipitantur.

97. Γνῶθι σαυτὸν, καὶ τὸ νόμισμα παραχάραξον.] Παραγγέλματα Πυθικὰ, τουτέστι, τῆς τῶν πολλῶν δόξης ὑπερόρα, καὶ παραχάραττε μὴ τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ τὸ νόμισμα.

98. Γόνυ κνήμης ἔγγιον.] Ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς μᾶλλον ἢ τοὺς ἑτέρους ἀγαπώντων. ἔνιοι δὲ ἐπὶ τῶν ὀφειλόντων παρέχειν τοῖς προσήκουσιν· ἐπεὶ ἐγγύτερον τὸ γόνυ τῆς κνήμης.

99. Γραῦς ἀνακροτήσασα πολὺν κονιορτὸν ἐγείρει.] Ἐπὶ τῶν δι᾽ ἐμπειρίαν πολλὰ πράγματα κινούντων.

100. Γραῦς ὡς τις ἵππος τὸν χαραδραῖον τάφον ἕξεις.] Ἐπὶ τῶν ἀξίως τὰ ἔσχατα παθόντων. παρόσον οἱ γεγηρακότες ἵπποι, εἰς τὰς χαράδρας κρημνίζονται καὶ ἐμβάλλονται.

CENTVRIA V.

1. ANvs Seripha.] De ea quæ virgo conſenuit. Metaphora ſumta à locuſta agreſti, quam anum Seripham & vatem appellant.

2. Anus ſaltat.] De iis qui aliquid agunt præter ætatem. Nam adoleſcentulas decet ſaltatio.

3. Aniles fabulæ.] De verbis inanibus.

ΕΚΑΤΟΝΤΑΣ Ε.

1. ΓΡΑΥΣ Σέριφος.] Ἡ ἐν παρθενίᾳ γεγηρακυῖα. ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ἀρουραίας ἀκρίδος, ἣν καλοῦσι γραῦν Σερίφιον καὶ μάντιν.

2. Γραῦς χορεύει.] Ἐπὶ τῶν παρ᾽ ὥραν τι διαπραττομένων. ταῖς γὰρ νέαις πρέπει τὸ χορεύειν.

3. Γραῶν ὕθλος.] Ἐπὶ τῶν μάτην ληρούντων.

4. Γραῦς

97. Et monetam adultera.] Habet etiam Vaticana appendix Cent. 1. Adag. 38. Affine hac in re illud à Nymphis Narciſſo ſui cæco amore capto datum conſilium, quod & Prouerbio ceſſit: *Si te ipſum amabis, omnes te oderint.*

99. Γραῦς ἀνακροτήσασα, &c.] Ita & Diogen. Ioſ. Scaliger verſum hoc modo conſtituit:

Γρηῢς ἀνακροτέουσα πολὺν κονιορτὸν ἐγείρει.

CENT. V.

1. ΓΡΑΥΣ Σέριφος.] Zenobius & Heſychius, Γραῦς σέριφος. Apud hunc etiam perperàm legitur, τὴν γὰρ ἀρουραίαν ἀκρίδα ὑπὸ πνεύματίων (repono μάντιν) λέγομεν.

3. Γραῶν ὕθλος.] Plato in Theæteto: Ταῦτα μὲν γάρ ἐστιν ὁ λεγόμενος γραῶν ὕθλος.

5. Γρα

4. Γραφή τε καὶ Λευκαῖος οὐ ταὐτόν.] Ἐπὶ τῶν ἀνόμοια γραφόντων.

5. Γρὺ τὸ Δίωνος.] Ἐπὶ τοῦ μικροῦ καὶ τυχόντος.

6. Γύγου δακτύλιος.] Ἐπὶ τῶν πολυμηχάνων καὶ πανούργων. Γύγης γὰρ βουκόλος ὤν, τῆς γῆς ὑπὸ σεισμοῦ ῥαγείσης, νεκρὸν εὑρὼν φοροῦντα δακτύλιον, τοῦτον περιεῖλεν· ὁ δὲ εἶχε φύσιν, ὥστε καὶ ταῖς στροφαῖς τῆς σφενδόνης, ὁρᾶσθαι, καὶ μή· δι᾽ αὐτοῦ κτείνας τὸν πρὸ αὐτοῦ, ἐβασίλευσεν.

7. Γύης οὐκ ἔνεστ᾽ αὐτῷ.] Ἐπὶ τῶν ἔν τινι ἀχρήστων· ἐκ μεταφορᾶς τοῦ ἀρότρου.

8. Γυμνότερος ἰαλέμου.] Ὁ ἰάλεμος ἐπίρρημα θρηνοῦ. τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν οἰκτρῶν.

9. Γυμνότερος ὑπέρου καὶ λεβηρίδος.]

4. Non idem est scriptura & Leucæus.] De iis qui dissimiliter scribunt.

5. Gry Dionis.] De re parua & vili.

6. Gygis anulus.] De solertibus & callidis. Nam Gyges cùm pastor esset, ac terræmotu humus discessisset, cadauer inuenit, cui anulum detraxit, ea vi præditum, vt pro conuersione palæ cerneret, & non cerneretur. Cuius anuli oportunitate vsus, antecessorem occidit; quo sic interfecto, ipse regnum occupauit.

7. Dentale illi non inest.] In eos qui sunt aliqua in re inutiles: sumta metaphora ab aratro.

8. Nudior ialemo.] Ialemus vox est, quæ vsurpatur in fletu. Dicitur igitur de miserabilibus.

9. Nudior pistillo & leberide.] Aristo-

---

5. Γρὺ τὸ Δίωνος.] Zenobius negatione addita, Οὐδὲ τὸ Δίωνος γρύ. Quid γρύ, docet Hesychius, Etymol. & alij. Iulianus Imp. apud Suidam: Οὐδὲ γρὺ λόγων ἁψάμενος, ὅσα γε εἰκός ἐστι τὰς ἐπιστολὰς σου τεκμήρασθαι.

6. Γύγου δακτύλιος.] Meminit anuli huius Philostratus in vita Apollonij lib. III. cap. II. Lucianus in votis, & M. Tullius lib. III. Offic. Historiam refert Plato libro II. de Rep. & Herodotus lib. I. à quo diuersus abit Io. Tzetzes Chil. I. Hist. 3.

Γύγης τὸ πρότερον ποιμὴν κατά τινας ὑπάρχων,
Ποιμαίνων εὗρε τι χαλκοῦν ἵππον ἐγκεχωσμένον,
Εἰς ὃν περ ἵππον ἔνδοθι νεκρός τις κεκλιμένος,
Στρεπτὸν περὶ τὸν δάκτυλον δακτύλιον ἐφόρει.
Τοῦτον γνοὺς τὸν δακτύλιον οὗτος λαβὼν ὁ Γύγης,
Καὶ γνοὺς ὡς ἔχει δύναμιν, σφενδόνης στρεφομένης,
Συγκρύπτειν τὸν κατέχοντα, καὶ πάλιν ἐμφανίζειν,
Κτείνας Κανδαύλην, ἔλαβε Λυδῶν τὴν βασίλειαν.

Simile Prouerb. apud Hadrianum Iunium Centuria VIII. Adag. 64. Γύγου πλοῦτος. & apud eumdem Tzetzem in Epistolis, Γύγου σφενδόνη.

7. Sic P. Maro I. Georg. de aratro:
——— *& duplici dentalia dorso.*

8. Γυμνότερος Ἰαλέμου.] Similia: Ψυχρότερος Ἰαλέμου καὶ οἰκτρότερος item, Ἰαλέμου ᾠδή, apud Hesychium, hoc est, vt idem explicat ψυχρά, οὐδενὸς ἄξια. Fuit enim Ialemus Calliopes filius, in canendo supra modum frigidus, teste Zenobio. Vide infrà Ἰαλέμου ψυχρότερος.

9. Γυμνότερος ὑπέρου καὶ λεβηρίδος.] Hesychius: Γυμνότερος λεβηρίδος· Ἀριστοφάνης φησί, Τυφλότερος λεβηρίδος. ἔστι δὲ λεβηρὶς τὸ τοῦ ὄφεως (malè ibi excusum ὄρφεως) γῆρας, διὰ τὸ λεπτὸν εἶναι, κενὸν δέ. τελέως ἐστὶ τοῦτο καὶ τυφλόν. τὰς γὰρ ὀπὰς μόνας ἔχει τῶν ὀφθαλμῶν. τάττουσι δὲ τὴν λέξιν ἐπὶ τέττιγος, καὶ συνόλως ἐπὶ τῶν ἀποδυομένων τὸ γῆρας. τειχῇ δὲ ἀναγράφουσι τὴν παροιμίαν. καὶ οἱ μὲν, τυφλότερος λεβηρίδος· οἱ δὲ, νεώτερος (ita Zenobius, in Suida κενώτερος legitur) οἱ δὲ, γυμνότερος.

Ariſtophanes autem pro nudior vſurpat cæcior. Eſt autem leberis exuuium ſerpentis aut cicadæ. Triplici verò modo Prouerbium effertur. Cæcior, inanior, & nudior ialemo.

10. Nudior clauo.] De hominibus egentiſſimis.

11. Nudo excubias mandas.] De iis qui per inopiam exequi mandata non poſſunt.

12. Mulieribus aſſimilaris.] Hoc eſt, ad feminæ te ſimilitudinem comparaſti. apud Homerum.

13. Mulieris peſtis.] De iis qui miſerabiliter perierunt; id quod accidit multis per mulieres.

14. Mulieris nates.] De ignauis, vel quia domi manendũ eſt mulieribus.

15. Mulier fanum Herculis non frequentat.] De iis qui res ſe indignas gerunt: ex eo, quòd Hercules ſeruiuit Omphalę.

16. Mulier exercitum ducit.] De re dicitur inopinata.

Ἀριστοφάνης δὲ, τυφλότερος. ἔστι δὲ τὸ σύφαρ καὶ ἔκδυμα τοῦ ὄφεως, καὶ τοῦ τέττιγος. τριχῇ δὲ ἀναγράφουσι τὴν παροιμίαν. τυφλότερος, κενότερος, καὶ γυμνότερος ἰαλέμου.

10. Γυμνότερος παττάλου.] Ἐπὶ τῶν σφόδρα ἀπορωτάτων.

11. Γυμνῷ φυλακὴν ἐπιτάττεις.] Ἐπὶ τῶν ἀδυνάτως ἐχόντων τὰ προστεταγμένα πληροῦν διὰ τὰ ἀναγκαῖα.

12. Γυναικὸς ἄρ' ἀντιτέτυξο.] Ἀντὶ τοῦ ἴσος γυναικὶ κατεσκευάσθης. παρ' Ὁμήρῳ.

13. Γυναικὸς ὄλεθρος.] Ἐπὶ τῶν οἰκτρῶς ἀναιρουμένων· παρόσον πολλοὶ δεινῶς ὑπὸ γυναικῶν ἀπώλοντο.

14. Γυναικὸς πυγή.] Ἐπὶ τῶν ἀργῶν· ἢ ὅτι χρὴ τὰς γυναῖκας οἴκοι μένειν.

15. Γυνὴ εἰς Ἡρακλέως οὐ φοιτᾷ.] Πρὸς τοὺς ἀναξίως τῶν πράξεων· παρόσον Ἡρακλῆς ἐδούλευσεν Ὀμφάλῃ.

16. Γυνὴ στρατηγεῖ.] Ἐπὶ τοῦ παραδόξου.

17. Γυπὸς

11. Γυμνῷ φυλακὴν ἐπιτάττεις.] Zenobius ac Diogenianus, eodem, quo Suidas, modo explicant. Aliter Heſychius: Γυμνῷ φυλακὴν ἐπιτάττειν. (ita legendum. Vulg. γυμνοφυλακεῖν ἐπιτάττειν) παροιμία ἐπὶ τῶν δεομένων προστάξεως διὰ τὸ ἀναγκαίως καὶ χωρὶς ἐπικελεύσεως τοῦτο πράττειν. Vſus Prouerbio Pherecrates Tyrannidibus, eodem teſtante Heſychio.

12. Γυναικός.] Homeri locus Iliados θ'. ver. 163. quomodo hîc emendauimus:

Νῦν δέ σ' ἀτιμήσουσι· γυναικὸς δ' ἄρ' ἀντιτέτυξο.
Nunc te probra manent, ſimilem factum mulieris.

15. Γυνὴ εἰς Ἡρακλέως.] Cauſſas fabulæ comminiſcuntur, quòd ſitienti Herculi potum femina negarit, cauſata ferias Bonæ Deæ, cùm nefas eſt, quidquam viris à femina dari, vt refert Alcimus Siculus apud Athenæum lib. x. pag. Baſil. 217. Bonæ autem Deæ ædem ingredi viris nefas. Plutarchus in Cæſare, Feſtus in *Religioſus*, & in *Damium*. Macrob. lib. I. cap. XII. Tibullus Eleg. VI.

Sacra Bonæ maribus non adeunda Deæ.

Iuuenal. Sat. VI.

Nota Bonæ ſecreta Deæ. ——

Lege & Cicer. de Aruſp. Reſponſis & Lactant. lib. I. cap. XXII. Vt ergo feminis ſacris Herculis interdictum, ſic & viris, Bonæ Deæ.

17. Γυπὸς

17. Γυπὸς σκιά.] Ἐπὶ τῶν μηδενὸς λόγου ἀξίων.

18. Γύργαθον φυσᾷς.] Ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων. γύργαθος ἦν κλίνη, ἐν ᾗ τοὺς παρέτους καὶ δαιμονιώδεις στρεβοῦσι.

17. Vulturis vmbra.] De nullius pretij rebus.

18. Rete inflas.] De iis qui frustrà laborant. Gyrgathus lectus erat, in quo paralyticos & furiosos versabant.

Δ.

19. ΔΑΚΤΥΛΟΥ ἡμέρα.] Ἐπὶ τῶν εὐημερούντων. Δάκτυλος γάρ τις ἀνὴρ γέγονεν Ἀθήνησι μεγίστων λαχὼν τιμῶν.

20. Δαλὸς εἰς πῦρ.]

21. Πρότερον χελώνη παραδραμεῖται δασύποδα.] Ἐπὶ τοῦ ἀδυνάτου.

22. Δασύπους κρεῶν ἐπιθυμεῖ.] Λέγεται ἐπὶ τοῦ ἐπιθυμοῦντος παρ' ἄλλων γλιχέσθαι τὰ ὄντα παρ' ἑαυτῷ.

23. Δάτος ἀγαθῶν.] Δάτος πόλις Θράκης σφόδρα εὐδαίμων. ἐν αὐτῇ γὰρ τὰ χρύσεα ἔνεστι μέταλλα.

24. Δαφνίνην φορῶ βακτηρίαν.]

D.

19. DACTYLI dies.] De fortunatis. Dactylus enim quidam Athenis fuit, maximos honores ibidem adeptus.

20. Torris in ignem.]

21. Priùs testudo cursu vinceret leporem.] De re quæ fieri non potest.

22. Lepus pulpamentum quærit.] De iis qui ab alio expetunt, quod ipsi habent.

23. Datus bonorum.] Datus nomen est vrbis Thraciæ valdè fortunatę. In ea enim sunt auri fodinæ.

24. Laureum gesto baculum.] Sic

---

17. Γυπὸς σκιά.] In Hesychio est γυποσκιὰ, mendosè. Explicatque aliter paullò Prou. Ἐπὶ τῶν μηδὲν ἄξιον ὑπὸ φθόνου πραττόντων.

18. Γύργαθον φυσᾷς.] Malè Adagium hoc explanat Erasmus. meliùs Animaduersionibus suis Henr. Stephanus, & ante illum Apostolius Byzantius: Γύργαθον φυσᾷς· ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων. σημαίνει δὲ τὸ δίκταιον. Itaque legendum in Suida, alioqui mutilo, arbitror. Nam quod de γυργάθῳ paralyticorum lecto ille subiicit ad Adagij explicationem, ἀπροσδιόνυσον est. Adagium adhibet Aristænetus lib. II. Epist. xx. & repetit infrà noster δίκταιον φυσᾷς.

19. Δακτύλου ἡμέρα.] Ita Diogenianus. Zenobius, Δατύλου. Hesychius, Δατύλλου ἡμέρα, ἐπὶ πανδίονός φησι. Vide Scholia ad Zenobium, & Vatic. Append.

22. Δασύπους κρεῶν ἐπιθυμεῖ.] Simile Comici in Eunucho:

Tute lepus es, & pulpamentum quæris.

23. Δάτος ἀγαθῶν.] Ita & Zenobius. Idem tamen alibi, & hîc inf. Suidas Θάσος ἀγαθῶν. quod rectum puto. Nam ipse Zenobius incolas Θασίους facit. At reclamat Hesychius, cui Δάτος, πόλεως ὄνομα ὑπὸ Λακεδαιμονίων. Item Excerpta Strabonis lib. VII. extr. & Val. Harpocration in Lexico. Θάσος autem nominatur etiam in oraculo Antiocho Pario dato apud Eusebium libro v. Præpar. Euangel.

Ἀντίοχ' εἰς Θάσον ἐλθὲ, καὶ οἴκει εὐκλέα νῆσον.

Εὐκλέα νῆσον vocat, ὅτι καὶ χρυσᾶ μέταλλα ἔχει, καὶ γῆν ἄφθονον, καὶ ὕλην ἀρίστην, vt ait Zenobius, quo modo equidem legendum existimo, pro vulgato ὅλην ἀρίστην.

 26. Val.

Sic dicere ſolent ij quibus inſidiæ ſtruuntur, quòd laurus mala arcendi vim habeat.

25. Dædali alæ.] De iis qui ex inopia ſibi aliquid alieni aſciſcunt.

26. Dædali opera.] De egregiis artificibus. Nam veteres quidem artifices clauſos oculos faciebant, at Dædalus eos aperuit, & pedes diſiunxit.

27. Etiam ignauis obtigit præda.] De iis quibus præter meritum res ſunt ſecundæ.

28. Decempes vmbra.] Olim qui ad cœnam vel inuitabāt, vel inuitabantur, obſeruabant vmbram atque ſub id tempus & conuiuatores expectabant, & conuiuæ prodibant.

29. Delphus homo fert ſerta, ſitique enectus amara eſt.] Nam hi, vt Apollini ſacri, coronati ſunt, ſed quia rebus neceſſariis carent, non proficiunt.

Τοῦτο λέγειν εἰώθασιν οἱ ὑπό τινων ἐπιβουλευόμενοι· παρόσον ἀλεξίκακον φάρμακον ἡ δάφνη.

25. Δαιδάλου πτερά.] Ἐπὶ τῶν δι' ἀπορίαν χρωμένων παρελκύσει.

26. Δαιδάλου ποιήματα.] Ἐπὶ τῶν ἀκριβούντων τὰς τέχνας. ἐπειδὴ οἱ παλαιοὶ δημιουργοὶ, συμμεμυκότας τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐποίουν· ὁ δὲ Δαίδαλος ἀνεπέτασεν αὐτοὺς, καὶ τοὺς πόδας διέστησε.

27. Δέδοται καὶ κακοῖσιν ἄγρα.] Ἐπὶ τῶν παρ' ἀξίαν εὐπραγούντων.

28. Δεκάπους σκιά.] Τὸ παλαιὸν οἱ καλοῦντες ἐπὶ δεῖπνον καὶ καλούμενοι παρεσημαίνοντο τὴν σκιάν· καὶ οὕτως οἱ μὲν ἔμενον τοὺς κληθέντας, οἱ δὲ ἀπήεσαν ἐπὶ τὰς ἑστιάσεις.

29. Δελφὸς ἀνὴρ στέφανον μὲν ἔχει, δίψει δ' ἀπόλλυται.] Ἐπεὶ οὗτοι διὰ τὸ ἱεροὺς εἶναι τοῦ θεοῦ ἐστεφανωμένοι, τῶν δὲ ἐπιτηδείων ἀποροῦντες οὐκ ἀπαλλάσσουσιν.

30. Δελ-

---

26. Val. Harpocration: Δαιδάλου ποιήματα. ἐπὶ τῶν ἀκριβούντων τὰς τέχνας. Zenobius expl. ἐπὶ τῶν παραδόξων ἔργων. Meminit Dædali huius Euſebius in Chronicis numero DCC.XXXVII. aitq; Latinè: *Primùm omnium pedes ſtatuarum à ſe inuicem ſeparaſſe, aliis coniunctim eos fabricantibus.* vbi docti Scholiaſtę conſulendi. Hinc etiam *Dædala* ſimpliciter pro variè & artificioſè factis legitur. vt *Dædala tellus* Lucretio libro 1. Gloſſæ veteres: ποικίλιον, *Dædalum, varium.* Eædem: πολυμήχανος, *Dedalus, factioſus.* Theocritus εἰδ. κ'. ſeu potiùs Moſchus εἰδ. β'.

Ἐν τῷ δαίδαλα πολλὰ τετεύχατο μαρμαίροντα.
Munera Dædaleam multùm ſpectanda per artem.

28. Δεκάπους σκιά.] Hinc Heſychium prodigioſè nimis corruptum reſtituo: Δεκάπους σκιά. τὸ παλαιὸν οἱ ἐπὶ δεῖπνον κληθέντες τὰς ὥρας οὕτως ἐξελάμβανον πρὸς τὴν σκιὰν ἀναμετροῦντες. Florentina editio, qua vtor: Δεκαπουσὶ χεῖον οἱ, &c.

29. Δίψει δ' ἀπόλλυται.] Rectiùs Diogenianus, ſeruato metri genere:

——— δίψει δ' ἀπολωλώς.
Delphus homo vſquè ſitit cùm geſtet fronte coronam.

Itaque interpres Ariſtoph. ἐν ἱππεῦσι, additque de Cratino Comico temulento iactari ſolitū; qui velut Connas, coronarū ſatis abundans, ſed ſiti ſemper enectus: cuius etiam fabula Πυτίνη fuerit eo argumento, quo & Homerum vinoſum perſtrinxerit. Κρατίνου κώδων in eadem Ariſtophanis fabula pagina 310. & 319. in Eirena pagina 674. 675.

30. Δελ-

30. Δελφῖνα νήχεσθαι διδάσκεις.] Ἐπὶ τῶν ἐν ἐκείνοις τινὰς παιδοτριβούντων ἐν οἷς ἤσκηνται.

31. Δελφῖνα πρὸς τὸ οὐραῖον δεῖς.] Ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων, διὰ τὸ εὐκίνητον καὶ ὀλισθηρὸν τοῦ ζώου ἐκείνου.

32. Δεξιὸν εἰς ὑπόδημα, ἀριστερὸν εἰς ποδονιπτῆρον.] Ἀριστοφάνης. ἐπὶ τῶν ἁρμοδίως τοῖς πράγμασι κεχρημένων.

33. Δεῦρ' ἴθ' ἵνα κλαίῃς.] Ἐπὶ τῶν ἐπὶ κακῷ τινα ἐπισπωμένων.

34. Δεύτερος πλοῦς.] Ὅτε ἀποτυχόντων οὐρίου, κώπαις πλεῖ.

35. Δέχεται καὶ βῶλον ἀλήτης.] Ἐπὶ τῶν πάντα πρὸς τὸ κρεῖττον ἐκδεχομένων τάττεται· ἢ ἁπλῶς ἐπὶ τῶν μηδένα προσιεμένων.

36. Δειλότερος τοῦ παρακύπτοντος.] Ἐπὶ τῶν σφόδρα δειλῶν. ἀνὴρ γάρ τις ἐγένετο δειλὸς, ὃς παρακύψας ἐκ σπηλαίου, καὶ ἰδὼν τὸν Ἡρακλέα, ἀπελιθώθη. καὶ διέμεινεν ἔτι καὶ νῦν ὁ λίθος ἀνθρωποειδής. φοβούμενος γὰρ

30. Delphinum natare doces.] De iis qui aliquos in iis rebus, in quibus ipsi sunt exercitati, instituunt.

31. Delphinum cauda alligas.] De rebus quæ fieri nequeunt, propter agilitatem scilicet ac lubricitatem caudæ animalis istius.

32. Dextrum calceolo, læuũ priùs insere pelui.] Aristophanes. De iis qui res decenter administrant.

33. Huc ito, vt plores.] De iis qui suo malo sequuntur aliquem.

34. Altera nauigatio.] Cùm quis secundis ventis destitutus, remis nauem impellit.

35. Glebam etiã admittit erro.] De iis qui vel omnia in optimam partẽ accipiunt: vel simpliciter, qui nihil admittũt.

36. Timidior prospiciẽte.] De valdè meticulosis. Quidã enim Herculem timens, speluncã ingressus, ex eaq; prospiciens, Hercule viso diriguit: & saxum in quod conuersus est, adhuc hominis formam repræsentat. Metuens enim Hercu-

30. Δελφῖνα νήχεσθαι διδάσκεις.] Aristænetus lib. I. I. Epist. I. Ἀλλὰ τί μακρὸν ἀποτείνω λόγον; δελφῖνα νήχεσθαι διδάσκειν.

32. Δεξιὸν εἰς ὑπόδημα, &c.] Iamblichus Chalcidensis Philosophus Pythagoricum hoc symbolum ita explanat: Εἰς μὲν ὑπόδησιν τὸν δεξιὸν πόδα παρέχε· εἰς δὲ ποδονιπτῆρα τὸν εὐώνυμον. εἰς τὴν πρακτικὴν φρόνησιν παρακαλεῖ, τὰς μὲν σπουδαίας πράξεις ὡς δεξιὰς προτίθεσθαι παραγγέλλον τὸ σύμβολον, τὰς δὲ φαύλας ὡς ἀριστερὰς ἀποτίθεσθαι παντάπασι καὶ ἀπορρίπτεσθαι. *In calceum dextrum præmitte pedem, in peluim verò benè nominatum. hortatus ad prudentem actionem: virtutis quidem officia vt dexteras prætendendas suadet symbolum; mala verò vt sinistras omnibus rebus postponenda & reücienda.*

34. Δεύτερος πλοῦς.] Eustathius in Iliad. η'. Δεύτερος κατὰ τὴν παροιμίαν λέγεται πλοῦς, ὡς πρώτου ὄντος τοῦ πλέειν πρὸς ἄνεμον, &c. Lege eumdem in Odyss. β'. è Pausania. Prouerbium adhibet Aristoteles lib. II. Ethic. ad Nicomachum: ἐπεὶ οὖν τοῦ μέσου τυχεῖν ἄκρως χαλεπὸν, κατὰ τὸν δεύτερόν, φασι, πλοῦν, τὰ ἐλάχιστα ληπτέον τῶν κακῶν. Affine illud, è diuerso tamen fonte, δευτέρων ἀμεινόνων, de quo multa eruditè Erasmus Chil. I. Centur. III. & his verbis Hesychius: Δευτέρων ἀμεινόνων. παροιμία ἐπὶ τῶν θυομένων ἐκ δευτέρου, ὅταν αὐτοῖς τὰ πρότερα ἱερὰ μὴ καλὰ ὀφθῇ, καὶ ἐπὶ δεύτερα τρέπωσι, λέγοντες, Δευτέρων ἀμεινόνων.

35. Δέχεται.] Vide Hesych. in Διὸς Κόρινθος. & Zen. Cen. III. Ad. 22. quæq; ibi notabã.

Herculem, in ſpeluncam inſiliit, & mortuus eſt præ metu.

37. Timidior Piſandro.] Is timidiſſimus cùm eſſet, ne animam ſuam videret, timuit, quæ viuentẽ etiamnum reliquit. Timebat enim nimiũ quãtum.

38. Graui neceſſitate nihil fortius.] Neceſſitas enim & deos cogit. & Plato ait, Neceſſitatem ne Deos quidem cogere poſſe.

39. Nectunt ſtupendas machinas Ægyptij.] De iis qui ſunt admodum verſuti, cuiuſmodi fuerunt Ægyptij.

40. Cœnare me doce.] De hominibus guloſis.

41. Vincula Tyrrhena.] Quibus eo tempore Tyrrheni captiuos affligebant ac vexabant.

42. Delius natator.] Pro peritiſſimo natandi vſurpatur, quiq; in ſumma natet aqua. Editus eſt ab Heraclito Epheſio liber, qui ab aliis inſcribitur Muſæ, ab aliis De Natura: à Diodoto, Accuratũ gubernaculũ ac vitæ amuſſis; ab aliis, Sententia morũ; ab aliis, Mundus, ſiue Ornatus modorũ ſeu morum vnius omniũ. Vel ſic, Delij natatoris.

τὸν Ἡρακλέα, κατέδυ εἰς τὸ σπήλαιον, καὶ διὰ δειλίαν ἀπέθανεν.

37. Δειλότερος Πεισάνδρου.] Ἔνθα καὶ Πείσανδρος ἦλθε δεόμενος ψυχὴν ἰδεῖν, ἣ ζῶντα ἐκεῖνον προὔλιπε· δειλὸς γὰρ ἦν καθ' ὑπερβολήν.

38. Δεινῆς ἀνάγκης οὐδὲν ἰσχυρότερον.] Ἀνάγκη γὰρ καὶ θεοὺς βιάζεται. καὶ Πλάτων φησὶν, ἀνάγκην δὲ οὐδὲ θεοὺς βιάζεσθαι.

39. Δεινοὶ πλέκειν τὰς μηχανὰς Αἰγύπτιοι.] Ἐπὶ τῶν σφόδρα κακουργούντων. τοιοῦτοι γὰρ οἱ Αἰγύπτιοι.

40. Δειπνεῖν με δίδασκε.] Ἐπὶ τῶν ἀδδηφάγων.

41. Δεσμοὶ Τυῤῥηνοί.] Οἷς ἐχρῶντο κατ' ἐκεῖνο καιροῦ εἰς τὰς τῶν δεσμωτῶν κακουχίας.

42. Δηλίου κολυμβητοῦ.] Τοῦτο ἐῤῥήθη εἰς βίβλον Ἡρακλείτου, διὰ τὸ δυσνόητον, δηλίου τινὸς δεῖσθαι κολυμβητοῦ, ὃν οὐκ ἀποπνιγήσεται ἐν αὐτῷ· ἐπιγράφουσι δὲ αὐτὸ, οἱ μὲν Μούσας· οἱ δὲ, Περὶ φύσεως· Διόδοτος δὲ, Ἀκριβὲς οἰακισμα πρὸς στάθμην βίου· ἄλλοι, Γνώμην ἠθῶν, Κόσμον τρόπων ἑνὸς τῶν ξυμπάντων. ἢ οὕτως· Δηλίου κολυμβητοῦ.

ὅπι

---

37. Δειλότερος Πεισάνδρου.] Ex Ariſtoph. ἐν ὄρνισι: pag. nuperæ edit. 612.

Ἔνθα καὶ Πείσανδρος ἦλθεν
Δεόμενος ψυχὴν ἰδεῖν, ἣ
Ζῶντ' ἐκεῖνον προὔλιπεν.
Quò & Piſandrus venit
Rogans animam videre quæ
Viuentem illum præreliquit.

vbi plura doctiſſ. Interpres vetus, qui duos numerat Piſandros ex Eupolide & Platone Comicis.

39. Δεινὸς πλέκειν.] Ex Æſchylo ſumtum monet Ariſtoph. enarrator ἐν Νεφέλαις. Vide ſup. Αἰγυπτιάζειν. vbi plura notabam, & in Zenobium.

40. Δειπνεῖν με δίδασκε.] Verba ſunt Bacchi ad Herculem apud Ariſtophanem ἐν βατράχοις. Nota autem Herculis in edendo voracitas.

42. Δηλίου κολυμβητοῦ.] Hoc Prouerbium è Socratis manaſſe Apophthegmate, auctor etiam in eius vita Laërtius.

44. Δια-

ἐπὶ τῶν ἀκριβῶς νηχομένων. Σωκράτει γὰρ δόντος τοῦ Εὐριπίδου Ἡρακλείτου τοῦ σκοτεινοῦ σύγγραμμα, ἐρέσθαι τί δοκεῖ; τὸν δὲ φάναι· Ἃ μὲν συνῆκα, γενναῖα· οἶμαι δὲ καὶ ἃ μὴ συνῆκα. πλὴν Δηλίου δεῖται κολυμβητοῦ, εἰς τὸ μὴ ἀποπνιγῆναι ἐν αὐτῷ.

43. Διὰ μαχαιρῶν καὶ πυρὸς ῥίπτειν χρή.] Ἐπὶ τῶν παραβόλως τι ποιούντων.

44. Διαγόρας ὁ Μήλιος.] Ἐπὶ τῶν ἀθέων, καὶ ἀπίστων, καὶ ἀσεβῶν. οὗτος δὲ μετὰ τὴν ἅλωσιν Μήλου ᾤκει ἐν Ἀθήναις, τὰ δὲ Μυστήρια οὕτως ηὐτέλιζεν, ὡς πολλοὺς ἐκτρέπειν τῆς ἀρετῆς· τοῦτο οὖν ἐκήρυξαν κατ' αὐτοῦ Ἀθηναῖοι, καὶ ἐν χαλκῇ στήλῃ ἔγραψαν· τῷ μὲν ἀποκτείναντι τάλαντον λαμβάνειν, τῷ δὲ ἄγοντι δύο. ἐκηρύχθη δὲ τοῦτο διὰ τὸ ἀσεβὲς αὐτοῦ· ἐπεὶ τὰ Μυστήρια πᾶσι διηγεῖτο, κοινοποιῶν αὐτὰ καὶ μικρὰ ποιῶν, καὶ τοὺς βουλομένους μυεῖσθαι ἀποτρέπων. φησὶν οὖν Ἀριστοφάνης ἐν ὄρνισι· Τῇδε μέντοι θ' ἡμέρᾳ μάλιστ' ἐπαναγορεύεται, Ἢν ἀποκτείνῃ τις ἡμῶν Διαγόραν τὸν Μήλιον, Λαμβάνειν τάλαντον. ἤν τε τῶν τυράννων τίς τινα τῶν τεθνηκότων ἀποκτείνῃ, τάλαντον λαμβάνει. Τεθνηκότων, τουτέστι, τῶν ἐπὶ θανάτῳ φευγόντων. ἐν ὑπερβολῇ δὲ εἴρηται τοὺς τεθνηκότας ἀποκτείνειν.

45. Διὰ δακτυλίου δεῖ σε ἑλκυσθῆ-

De validè natantibus. Hoc igitur libro Heracliti, cognomento obscuri seu tenebricosi, cùm Euripides Socrati tradito rogaret, quid ipsi de eo videretur, illũ respondisse ferunt, prçclara quidem esse, quæ intellexisset: vtiq; ea etiam, sua quidem opinione, quę non intellexisset, verùm natatore Delio esse opus, ne quis in eo submergeretur.

43. In ferrũ & ignes ruendũ est.] In audaces & temerariè quid agentes.

44. Diagoras Melius.] De profanis, & perfidis, & impiis dicitur. Hic Melo capta habitauit Athenis, & Initia sic contempsit, vt multos ab eo festo auerteret. Proinde ab Atheniensibus ænea columna erecta proscriptus est, interfectori talentum, ei qui viuum adduxisset, duo pollicentibus. Idq; ob impietatem eius factum, cùm Initia narraret omnibus, euulgaret & extenuaret, & eos, qui initiari vellent, dehortaretur. Ait igitur Aristophanes in Auibus: Hac ipsa nimirũ die edicitur, quòd si quis nostrûm Diagoram illum Melium interfecerit, talentum accipiat: sin verò aliquis aliquem tyrãnorum mortuorum occidat, talentum accipiat mortuorum nomine, hoc est, mortis causa exulantium. Hyperbolicè verò dictum est, mortuos tyrannos occidere.

45. Per annulum trahi possis.] De

44. Διαγόρας ὁ Μήλιος.] De hoc & Aristophanis interpres ἐν Νεφέλαις & Βατράχοις· Διαγόρας, inquit, Μηλῶν ποιητὴς ἄθεος, ὃς καὶ καινὰ δαιμόνια εἰσηγεῖτο, &c. Plura ἐν ὄρνισι diligens idem enarrator pag. 592. ex Melanthe & Mandro, lib. περὶ Μυστηρίων, quem Suidas religiosè, paucis mutilatis, secutus est. Meminit etiam Ælianus lib. II. ποικίλ. ἱστορίας cap. XXIII. de Nicodoro agens.

45. Διὰ δακτυλίου.] Aristoph. ἐν Πλούτῳ·

De iis qui vel morbo, vel mœrore sunt extenuati.

46. Pactum faciamus, cuiusmodi Pithecus cum vxore.] Quidam enim deformi facie, continenter cum vxore iurgans, coram amicis pepigit, se neque verberare neque verberari, neque mordere neque morderi velle.

47. Animus Euripus.] De hominibus qui facillimè sententiam mutant, & inconstantibus.

48. Humi clauis affigêris.] Sumtum ab illis, qui pelles extendunt. Significat autem inuestigare & inquirere sollicitè. Ij enim qui pelles extendunt super terram, vt ne contrahantur aut diminuantur ardore solis, eas supremis ipsarum partibus clauis affigunt.

49. Per parietem loqui.] De iis qui aliquid vel clàm, vel stultè gerunt.

50. Dithyrambis minùs mentis habes.] De hominibus stolidis & incogitantibus.

51. Diitrephes impulit.] De iis qui aliquid alicui persuadent.

52. Diitrephes vasis vinarij prędi-

ναι.] Ἐπὶ τῶν διὰ νόσον ἢ λύπην λεπτῶν καὶ ἰσχνῶν γινομένων.

46. Διαθήκην διαθώμεθα, ἣν διέθετο Πίθηκος τῇ γυναικί.] Αἰσχρὸς γάρ τις τὴν ὄψιν συνεχῶς τῇ γυναικὶ διαπληκτιζόμενος, διέθετο ἐπὶ φίλων, μήτε τύπτειν μήτε τύπτεσθαι, μήτε δάκνειν μήτε δάκνεσθαι.

47. Διάνοια Εὔριπος.] Ἐπὶ τῶν ῥᾷστα μεταβαλλομένων, καὶ ἀσταθμήτων ἀνθρώπων.

48. Διαπατταλευθήσῃ χαμαί.] Ἀπὸ τῶν τὰς βύρσας διατεινόντων. σημαίνει δὲ τὸ διερευνᾷν καὶ ζητεῖν ἐπιμελῶς. τὰς γὰρ βύρσας ἐκτείνοντες ἐπὶ τῆς γῆς, ἵνα μὴ συνάγοιντο ἢ συστέλλοιντο ἐκ τῆς τοῦ ἡλίου καύσεως, κατὰ τὰ ἄκρα παττάλοις καταπείροντες ἐκτείνουσι.

49. Διὰ τοῦ τοίχου λαλεῖν.] Ἐπὶ τῶν ἀνοήτως τι διαπραττομένων.

50. Διθυράμβων νοῦν ἔχεις ἐλάττονα.] Ἐπὶ τῶν ἀδιανοήτων.

51. Διιτρέφης ἀνεπτέρωκεν.] Ἐπὶ τῶν ἀναπειθόντων ἐπί τι πρᾶγμα.

52. Διιτρέφης πυτιναῖα ἔχων πτερά.]

Διὰ δακτυλίου μὲν οὖν ἐμέ γ' ἂν διελκύσαις.
Sic apud Fabium Quinctil. lib. VI. cap. IV. Sarmentus, seu Publius Blesus, Iunium hominem macrum & pandum *Fibulam ferream* vocauit.

47. Simile inf. Τύχη Εὔριπος. Ductum ab Euripo maris parte inter Aulidem Bœotiæ portum & Eubœam insulam. Pomponius Mela lib. II. cap. VII. *Euripum vocant, rapidum mare, & alterno cursu septies die, ac septies nocte fluctibus inuicem versis adeò immodicè fluens, vt ventos etiam ac plenis velis nauigia frustretur.* Hesychius: Εὔριπος, θαλάσσιος τόπος πολύχρονος τὸ πλάτος τῆς μεσότητος τῶν ὑδάτων, ἢ ὁ διχερῶς μεταβαλλόμενος. Statius Papinius libro VII. Theb.

— refluumq; meatu
Euripum. —

48. Est Aristoph. ἐν ἱππεῦσι. pag. 309. Hesychius: Διαπατταλευθεῖσα, τρόπῳ βύρσης, διατεθεῖσα παττάλοις.

49. Tale illud: *Staterij paries.* de quo Cicero in Topicis, & Cælius Rhodig. lib. XXX. Antiq. lect. cap. XXXV.

52. Διιτρέφης πυτιναῖα.] Aristoph. ὄρνισι:
Ὡς Διιτρέφης γε πυτιναῖα μόνον ἔχων πτερά.

vbi

ρά.] Οὗτος πολυπράγμων ἐγένετο, ὃς θάλλινα ποιῶν ἀγγεῖα ἐπλούτησε, καὶ ἱππάρχησε, καὶ ἐφυλάρχησε, νεόπλουτος, καὶ ἅρπαξ, καὶ πονηρὸς ἀνήρ. τινὲς δὲ εἰς πένητα εἰρῆσθαι, διὰ τὸ ἀνυπόκριτον. ὡς εἰ ἔφη· μηδὲν ἄλλο ἔχων, ἀλλ' ἢ πίθου πόδας καὶ χύτρας ὀμφαλούς.

53. Δικάζειν Βίαντος τοῦ Πριηνέως κρείσσων. καὶ, Πριηνὴ δίκη.] Ἐπὶ τῶν ἰσχὺν ἐχόντων ἐν τῷ δικάζειν.

54. Δικαιότερος σταχάνης.] Ἐπὶ τῶν τὰ δίκαια ἀγαπώντων. σταχάνην γὰρ οἱ Δωριεῖς, τὴν τρυτάνην καλοῦσιν, ἴσως παρὰ τὴν στάσιν. καὶ ἑτέρα παροιμία· Δικαιότερος τρυτάνης.

55. Δίκη δίκην ἔτικτε, καὶ βλάβη βλάβην.] Παροιμία ἐπὶ τῶν φιλοδίκων καὶ συνειρόντων δίκας δίκαις.

56. Δίκην ὑφέξει, κἂν ὄνος δάκῃ κύνα.] Ἐπὶ τῶν ἐπὶ μικροῖς συκοφαντουμένων.

57. Δίκης δικαιότερος.] Καθ' ὑπερβολήν. ἐπὶ τῶν σφόδρα δικαίων.

58. Δίκης ὀφθαλμός.] Ὡς καὶ πάντας ἀνθρώπους ὁμολογῆσαι, διότι κατὰ τὴν παροιμίαν, ἔστι δίκης ὀφθαλμὸς, ἧς μηδέποτε καταφρονεῖν ἀνθρώπους ὑπάρχοντας.

59. Δικτύῳ ἄνεμον θηρᾷς.] Ἐπὶ τῶν μάτην καὶ ἀνοήτως τι ποιούντων.

tus alis.] Hic homo curiosus & importunus fuit, qui oleaginis vasculis conficiendis locupletatus, Magister equitũ factus est, & Tribunus plebis: homo repentè diues, rapax, improbus. Alij volunt in hominem pauperem dici, simulandi ac dissimulandi nescium: quasi dicas, qui nihil aliud habeat, nisi dolij pedes & ollæ vmbilicum.

53. Iudex Biante Prienensi præstantior: &, Prienense iudicium.] De iurisprudentissimis.

54. Trutina iustior.] De iis qui iustitiam diligunt. Dores enim τὴν τρυτάνην trutinam σταχάνην nominant fortè propter stationem. Est & alterum Prouerbium: *Iustior trutina.*

55. Lis litem parit, & noxa noxam.] Prouerbium in amantes litium, & iudicium iudicio cumulantes.

56. In ius vocabitur, etiam si asinus canem momorderit.] De iis qui paruas ob res calumniis exagitantur.

57. Iustitia iustior.] Oratio supra veri fidem exaggerata. De hominibus valdè iustis.

58. Iustitiæ oculus.] Omnes homines confiteantur, vt Prouerbio dicitur, oculum iustitiæ, qui nulli mortalium est contemnendus.

59. Reti ventum venaris.] De iis qui frustrà & stultè laborant.

60. Rete

---

vbi eadem, quæ hîc Suidas, narrat Scholiastes.

53. Δικάζεσθαι.] Suprà, Βίαντος Πριηνέως δίκη. Ibi vide.

58. *Iustitiæ* oculos, vultumque seueris ac venerandis verborum coloribus depinxit Chrysippus apud A. Gellium libro XIV. cap. IV. Noct. Attic.

60. Rete inflas.] De stultis similiter dictum.

61. Diomedea necessitas.] Prouerbiũ siue de Tydei filio, siue de Diomede Thrace, qui hospites rem habere cum filiabus deformibus (quæ allegoricè equæ dicebantur) coactos occidebat. Hinc equas habuisse fertur, hominum deuoratrices. Alij tradunt, cùm Vlysses & Diomedes noctu furati Palladium, in castra redirent; Vlyssem ponè sequentem, stricto gladio interficere voluisse Diomedem: qui cõspecta per Lunã gladij vmbra territus, Vlyssem, ense verberans scapulas eius, præcedere coëgerit. Vsurpatur de iis qui necessariò aliquid faciunt. Diomedes in reditu ab Ilij expugnatione, à suis non receptus, sed expulsus, in Calabriam abiit: & Argyrippam condidit, quæ nunc dicitur Beneuentum.

62. Per acutũ ensem currere.] De iis qui in pericula se coniiciunt. ὀξεῖαν enim hastam nominant.

63. Iouis cerebrum.] Id est, optimus cibus. Sic loquuntur Persæ de iis qui delicatè viuunt. Eodem modo dicitur etiam, *Cerebrum Regis*.

64. Corinthus Iouis filius.] De iis

60. Δίκτυον φυσᾷς.] Ἐπὶ τῶν ἀνοήτων ὁμοίως.

61. Διομήδειος ἀνάγκη.] Παροιμία ἀπὸ τοῦ Τυδέως, ἢ ἀπὸ τοῦ Θρακός· ὃς ἠνάγκαζε τοὺς ξένους αἰσχραῖς οὔσαις ταῖς θυγατράσιν αὐτοῦ μίγνυσθαι, ἃς καὶ ἵππους ἀλληγορεῖ, εἶτα ἀνήρει. διὰ τοῦτο λέγει, ὅτι ἵππους ἀνθρωποφάγους εἶχεν ὁ Διομήδης. οἱ δὲ, ὅτι Διομήδης καὶ Ὀδυσσεὺς τὸ Παλλάδιον κλέψαντες, νυκτὸς ἐπανήεσαν· ἑπόμενος δὲ Ὀδυσσεὺς τὸν Διομήδην ἐβουλήθη ἀποκτεῖναι. ἐν τῇ σελήνῃ δὲ ἰδὼν τὴν σκιὰν τοῦ ξίφους ὁ Διομήδης, δείσας τὸν Ὀδυσσέα, ἐποίησε προάγειν, παίων αὐτοῦ τῷ ξίφει τὸ μετάφρενον. τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν κατ' ἀνάγκην τι πραττόντων. Διομήδης εἰς ἀπόπλουν καταχθεὶς, εἰς τὰ ἴδια οὐκ ἐδέχθη, ἀλλὰ διωχθεὶς, ἀπῆλθεν εἰς Καλαβρίαν, καὶ κτίζει πόλιν, ἣν ἐκάλεσεν Ἀργυρίππην, τὴν μετονομασθεῖσαν Βενεβέντον.

62. Δι' ὀξείας δραμεῖν.] Ἐπὶ τῶν διακινδυνευόντων. ὀξεῖαν γὰρ λέγουσι τὴν λόγχην.

63. Διὸς ἐγκέφαλος.] Τὸ κάλλιστον βρῶμα. οὕτω λέγουσιν οἱ Πέρσαι, ἐπὶ τῶν ἡδυπαθούντων. ἢ, Βασιλέως ἐγκέφαλος.

64. Διὸς Κόρινθος.] Ἐπὶ τῶν τὰ

60. Δίκτυον φυσᾷς.] Suprà γύργαθον φυσᾷς.

61. Διομήδειος ἀνάγκη.] Explicat perspicuè Hesychius: Διομήδειος ἀνάγκη. παροιμία. Κλέαρχος μέν φησι Διομήδους θυγατέρας γενέσθαι πάνυ μοχθηρὰς, αἷς ἀναγκάζων πλησιάζειν τινὰς, καὶ εὐθὺς αὐτοὺς φονεύειν. ὁ δὲ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα γράψας (ita locum mutilum restituo) φησὶ ἐπὶ τὴν τοῦ Παλλαδίου κλοπὴν γενέσθαι. Plura præter Parœmiographos Eustathius in Iliad. κ'. extr. & de Diomede atque Vlysse Photius noster in Biblioth.

63. Διὸς ἐγκέφαλος.] Hesychius: Διὸς ἐγκέφαλος. παροιμία, ἣν Κλέαρχός φησιν εἰρῆσθαι οἷον ἐπὶ τῶν ἄγαν θείων. *Iouis cerebrum. Prouerbium hoc de rebus valdè diuinis dici ait Clearchus.* Clearchum laudat & Athenæus libro XII. ac Zenobius.

64. Διὸς Κόρινθος.] Aliter Hesychius: Διὸς Κόριν-

τὰ αὐτὰ λεγόντων παροιμία. ἐρρέθη δὲ δι' αἰτίαν τοιαύτην· Μεγαρεῖς ὑπακούοντες Κορινθίοις, ἐβαρέως ἔφερον τοῖς ἐπιτάγμασι, καὶ φανεροὶ δυσανασχετοῦντες ἦσαν ἐπὶ τούτῳ. Κορινθίων δὲ πρέσβεις ἦλθον εἰς τὰ Μέγαρα, καὶ τοῦ δήμου παρεστήκοντος αὐτοῖς, ἀγανακτοῦντες ἐβόων· Οὐκ ἀνέξεται ταῦτα ὁ Διὸς Κόρινθος. φασὶν οὖν Μεγαρεῖς ἐκβάλλοντας αὐτοὺς παίειν καὶ λέγειν· Παῖε τὸν Διὸς Κόρινθον.

65. Διὸς κῴδιον.] Οὕτως ἐκάλουν τὰ τῷ Διῒ τεθυμένα, οἷς αὐτοῖς ἐκέχρηντο πρὸς τοὺς τῶν ἀνθρώπων ἐναγῶν καθαρμοὺς, τὰ αὐτὰ τοῖς ποσὶν ἐκείνων ὑποστορνύοντες.

66. Διὸς φήμη.] Ἡ μαντεία· ὁ γὰρ Ἀπόλλων ὑποφήτης τοῦ πατρὸς, καὶ παρ' ἐκείνου λαμβάνει τὰς μαντείας, καὶ τοῖς ἀνθρώποις ἐκφέρει. Ὅμηρος· Διὸς ἄγγελος ὅσσα δεδήει.

67. Διὸς ψῆφος.] Οὕτω καλεῖται ὁ τόπος, ὧ ἂν Ἀθηνᾶ καὶ Ποσειδῶν ἐκρίθησαν. τάττεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἱερῶν καὶ ἀθίκτων.

68. Διωλύγιον κακόν.] Ἐπὶ τῶν μέγα τι καὶ δεινὸν ὑφισταμένων.

qui eadem inculcant. Prouerbium inde ortum est, quòd Megarenses dum Corinthiis parérent, mandata illorum ægrè ferebant, nec indignationẽ suam dissimulabant. Qua de re legati Corinthiorum Megara cùm venissent, nec populum dicto audientẽ haberent; indignabundi exclamarũt: *Non feret hæc Iouis filius Corinthus.* Megarenses autem ferunt iis eiectis exclamasse, *Verbera Iouis filium Corinthum.*

65. Iouis vellus.] Sic appellabãt ea quæ Ioui erant immolata, iisq; vtebantur in lustratione hominũ pollutorum: eorumque pedibus illa substernebant.

66. Iouis fama.] Id est, oraculum. Nam Apollo patris sacerdos est, & ab eo accipit oracula, eademque hominibus reddit. Homerus: *Iouis nuntia fama flagrabat.*

67. Iouis suffragium.] Sic locus ille, vbi de Neptuno & Minerua factum fuit iudicium, appellatur. Vsurpatur Prouerbium de rebus sacris, & non tangendis.

68. Ingens malum.] De iis qui magnum & atrox aliquid subeunt.

69. Dupla

Κόρινθος. παροιμία ἐπὶ τὰ αὐτὰ λεγόντων καὶ πραττόντων, ὡς ὁ Πίνδαρος φησίν. ἀλήτην γάρ φησι φάσκοντα κατελθεῖν βουλόμενον εἰς Κόρινθον, καὶ βουκόλου τινὸς ἀπαντήσαντος αἰτεῖν βῶλον· τὸν δὲ εἰπεῖν, βῶλον μὲν οὐκ ἔχειν, ἄρα αὐτὰ δὲ βῶλον δοῦναι αὐτῷ, ὡς τοῦ Διὸς ὄντα. τὸν δὲ εἰπεῖν· δέχεται καὶ βῶλον ἀλήτης. Pindari, quem citat, locus est in Nemeis, vbi eamdem cõmemorat historiam interpres, verùm parùm aut nihil potiùs, vt equidem arbitror, ad Prouerbij huius explicationem pertinentem. Plura Erasmus Chil. II. Centuria I.

65. Διὸς κῴδιον.] Hesychius: Διὸς κῴδιον. οὕτως ἔλεγον οὗ τὸ ἱερεῖον ἐτέθη. ἐφ' οὗ οἱ καθαιρόμενοι ἑστήκεσαν τῷ ἀριστερῷ ποδί. τινὲς δὲ, τὸ μέγα καὶ τέλειον. ὁ δὲ Πολέμων, τὸ ἐκ τοῦ Διῒ τεθυμένου ἱερείου. Sic locum corruptum restituendum censeo. Plura hîc Suidas, & in Κῴδιον.

66. Homeri locus Iliad. β'. ver. 93.

—— μετὰ δέ σφισιν ὄσσα δεδήει,
Ὀτρύνουσ' ἰέναι, Διὸς ἄγγελος· οἱ δ' ἀγέροντο.
—— quos inter fama vigebat,
Nuntius ille Iouis: densatur concio tota.

69. Dupla vestis.] Pro externa virtutis specie, intrinsecus vitiis referta: deque iis, qui amicitiam professi, hostibus aliquem produnt: aut alioquin moribus sunt prauis.

70. Duplex cappa.] Hoc est malum. &, *Tria cappa pessima*, Cappadocia, Creta, & Cilicia.

71. Bis septem plagis polypus densatus.] De iis qui pœna digni sunt. Nam polypus captus, sæpè cæditur, vt pinguis fiat.

72. Bis & ter quod pulcrum est.] Sic quæ pulcra sunt, sæpè narranda sunt.

73. Bis pueri senes.] De iis qui in senectute videntur ineptiores esse.

74. Turpe est eumdem bis ad lapidem impingere.] De iis qui denuò in eadem errata incidunt.

75. Crambe repetita mors est.]

69. Διπλόη.] Ἡ ἔξωθεν ἀρετὴ φαινομένη, ἔσωθεν δὲ γέμουσα κακίας· καὶ οἱ φιλίαν μὲν ἐπαγγελλόμενοι, προϊέμενοι δὲ αὐτὸν τοῖς πολεμίοις. τάττεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τῶν σκολιῶν τοὺς τρόπους.

70. Διπλοῦν κάππα.] Ἀντὶ τοῦ κακά. καὶ, Τρία κάππα κάκιστα, Καππαδοκία, Κρήτη, καὶ Κιλικία.

71. Δὶς ἑπτὰ πληγαῖς πολύπους πιλούμενος.] Ἐπὶ τῶν κολάσεως ἀξίων. παρόσον ὁ πολύπους θηρευθεὶς, τύπτεται πολλάκις πρὸς τὸ πίων γίνεσθαι.

72. Δὶς καὶ τρὶς τὸ καλόν.] Οὕτω χρὴ τὸ καλὸν πολλάκις λέγειν.

73. Δὶς παῖδες οἱ γέροντες.] Ἐπὶ τῶν πρὸς τὸ γῆρας εὐηθεστέρων εἶναι δοκούντων.

74. Δὶς πρὸς τὸν αὐτὸν αἰσχρὸν προσκρούειν λίθον.] Ἐπὶ τῶν ἐκ δευτέρου τοῖς αὐτοῖς ἀτοπήμασι περιπιπτόντων.

75. Δὶς κράμβη θάνατος.]

76. Οὐδὲν

---

72. Δὶς καὶ τρὶς τὸ καλόν.] Plato in Gorgia: Καὶ δὶς γάρ τοι καὶ τρὶς φασὶ καλὸν εἶναι τὰ καλὰ λέγειν τε καὶ ἐπισκοπεῖσθαι.

73. Δὶς παῖδες οἱ γέροντες.] Aristoph. Νεφέλαις, pag. 201.

Φήσεις νομίζεσθαι σὺ παιδὸς τοῦτο τοὔργον εἶναι;
Ἐγὼ δέ γ᾽ ἀντείποιμ᾽ ἂν, ὡς δὶς παῖδες οἱ γέροντες.
Cautum esse, vt pueri solùm vapulent? at ego tibi istuc
Obiecerim, quod vulgus dicit, Bis pueri senes sunt.

Ad quem locum plura ex Sophocle, Theopompo, Platone & Antiphonte Scholiastes. Adde Lucianum in Saturnalibus: Οὕτω γὰρ ἂν τὴν παροιμίαν ἐπαληθεύσαιμι, ἥ φησι παλίμπαιδας τοὺς γέροντας γίγνεσθαι. Item Senecam Philosophum: *Non bis pueri sumus, vt vulgò dicitur, sed semper.* Meminit quoque Zenobius Vaticanus in Prouerbio: Σαρδαναπάλου βουφαλότερος, &c.

74. Ita Cicero de Inuentione: *Primò quidem decipi incommodum est; iterùm stultum.*

75. Δὶς κράμβη θάνατος.] Quid κράμβη pluribus inquirit Erasmus Chil. I. Cent. V. & Suidas dict. κράμβη, quæ & apud Athenæum lib. I. δειπνοσ. legas. Adagium adhibet D. Basilius Magnus epist. ad Antipatrum Hegemonem: Κράμβας ἐγὼ πρότερον μὲν ἐδυσχέραινον. καὶ διὰ τὴν παροιμίαν, καὶ ὅτι ὑπόμνημα ἦσαν τῆς συντρόφου πενίας. Cui his verbis respondet Antipater: Δὶς κράμβη θάνατος, ἡ βάσκανός φησι παροιμία. ἐγὼ δὲ πολλάκις αἰτήσας, ἅπαξ ἀποθανοῦμαι. πάντως δὲ καὶ μὴ αἰτήσας. εἰ δὲ πάντως, μὴ κατόκνει ἐσθίειν ὄψον ἡδὺ, μάτην ὑπὸ τῆς παροιμίας λοιδορηθέν. Allusit & Iuuenalis Satyra VII. ver. 154.

Occidit miseros crambe repetita lacertos.

quod primus obseruauit Ang. Politianus Miscellan. cap. XXXIII. quamquam locum

76. Οὐδὲν διοίσεις Χαιρεφῶντος τὴν φύσιν.] Ἐπὶ τῶν ὠχρῶν καὶ ἰσχνῶν. ἐπεὶ τοιοῦτος ὁ Χαιρεφῶν τὴν φύσιν καὶ τὴν ἰδέαν. ἀπὸ σοφίας συντετηκώς· ὅθεν καὶ νυκτερὶς ἐκαλεῖτο. καὶ οὐδὲν διοίσεις τ' ἄντικρυς τῶν Ἡρακλειδῶν, οὐδ' ὁπουοῦν τοῦ Παμφίλου. οὗτος Τραγῳδοποιὸς ἐγένετο, καὶ ἔγραψε τὰ συμβάντα τοῖς Ἡρακλείδαις.

77. Μὴ πρὸς λέοντα δορκὰς ἅψωμαι μάχης.] Ἐπὶ τῶν τὴν ἰσχὺν ἀνίσων.

78. Δόρυ κηρύκειον.] Ἐπὶ τῶν ἅμα παρακαλούντων καὶ ἀπειλούντων.

79. Δότε μοι λεκάνην.] Ἐπὶ τῶν ὀργιζομένων καὶ προσποιουμένων ὑπὸ χολῆς ἐμεῖν.

80. Δὸς πᾶς ὁ βίος, λάβε δ' οὐ ἐπὶ νηυσὶν ἀκούσαις.]

81. Δοῦλος ὢν κόμην ἔχεις;] Ἐπὶ τῶν παραλόγως τι πραττόντων· παρόσον τῶν ἐλευθέρων τὸ κομᾶν.

82. Δούλων πόλις.] Ἐν Λιβύῃ·

76. Nihil habitu corporis à Chęrephonte differes.] De pallidis & gracilibus. Nam talis natura & aspectu erat Chęrephon, vt sapientiæ studio maceratus: vnde & vespertilio dicebatur. *Et nihil differes neque ab Heraclidis, neque à Pamphilo.* Pamphilus Tragicus fuit poëta, qui ea, quæ Heraclidis acciderant, litteris mandauit.

77. Num aduersus leonem caprea pugnam ineam?] De iis qui viribus sunt impares.

78. Caduceum vnà cum hasta.] De iis qui simul & rogant, & minantur.

79. Date mihi peluim.] De irascentibus, séque præ bile vomere velle simulantibus.

80. Da, vita est omnis: Cape, vix in nauibus audis.]

81. Cùm seruus sis, comam alis?] De iis qui aliquid agunt contra rationem. Ingenuorũ enim est, alere comam.

82. Seruorum vrbs.] In Africa est, vt

---

cum illum corruptum pronuntiarit Scopa, legendumque censuerit *Cambre*, eumque secutus Ponticus Victruuius epistola historiæ suæ Britannicæ præfixa.

76. Οὐδὲν διοίσεις Χαιρεφῶντος τὴν φύσιν.] Ex Aristoph. ἐν Νεφέλαις, eiusque Interprete, nisi quòd pro σοφίᾳ συντετηκὼς, habet φιλοσοφίᾳ συνεστηκὼς, additque etiam πύξινον, hoc est, *buxeum*, vocatum. Quod sequitur, Οὐδὲν διοίσοντ' ἄντικρυς τῶν Ἡρακλειδῶν, ex eodem Comico ἐν Πλούτῳ sumtum.

77. Ita Martialis lib. x. Epigr. c.
Quid congregare cum leonibus vulpes
Aquilisq́ue similes facere noctuas quæris?

78. Δόρυ κηρύκειον.] Zenobius copulam addit δόρυ καὶ κηρύκειον. itaque Hesychius, è quo corruptum ac mutilum Zenobij locum restituimus: Δόρυ καὶ κηρύκειον. παροιμία, ἣν ἔνιοι πειθανάγκην λέγουσιν. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν ἅμα παρακαλούντων καὶ ἀπειλούντων, ἀπὸ τοῦ δόρυ κατέχειν καὶ κηρύκειον. Vsurpat Prouerbij specie Polybius lib. IV. historiæ, cap. vt nunc quidem distinguitur, LII.

79. Δότε μοι λεκάνην.] Meminit Plutarch. è Platone Comico in Præceptis Politicis, & Aristophanes Νεφέλαις.

80. Δὸς πᾶς ὁ βίος, &c.] Ios. Scaliger hexametrum formabat:

Δὸς, δότε, πᾶς ὁ βίος. λάβε δ' οὐ, ἐπὶ ναυσὶν ἀκούσαι.

81. Δοῦλος ὢν κόμην ἔχεις;] Ex Aristoph. ὄρνισι·

Ἔπειτα δῆτα δοῦλος ὢν κόμην ἔχεις;

82. Δούλων πόλις.] Exscripsit hîc Suidam Aposto-

vt ſcribit Ephorus lib. v. Et alia ſacrorum ſeruorum, in quibus vnus eſt ingenuus. Eſt & in Creta Δουλόπολις, vt Soſicrates tradit in primo rerum Creticarum. Eſt & alia quædã in Thracia Poneropolis: quæ condita fertur à Philippo, collocatis ibi iis, qui ob improbitatem malè audirent, calumniatoribus, falſis teſtibus, cauſidicis, & aliis improbis, ad bis mille, vt Theopompus XIII. rerum Philippicarum ſcribit.

83. Duodecim machinarum.] De magna varietate morum. Fuit nobilis quædam meretrix Cyrene cognomento duodecim machinarum, quòd totidem geſtus in concubitu effingeret. Tractum ex Hypſipyle Euripidis: *Per duodecim artium aſtra.*

84. Duodecim fontium os.] Cratinus ſeſe laudans in Pytina: Rex

Ἔφορος ε΄. καὶ ἑτέρα ἱεροδούλων· ἐν ᾗ εἷς ἐλεύθερός ἐστιν. ἔστι δὲ καὶ ἐν Κρήτῃ Δουλόπολις, ὡς Σωσικράτης ἐν τῇ α΄ τῶν Κρητικῶν. ἔστι δέ τις καὶ περὶ Θρᾴκην Πονηρόπολις, ἣν Φίλιππόν φασι συνοικίσαι, τοὺς ἐπὶ πονηρίᾳ διαβαλλομένους αὐτόθι συναγαγόντα συκοφάντας, ψευδομάρτυρας, καὶ τοὺς συνηγόρους, καὶ τοὺς ἄλλους πονηρούς, ὡς δισχιλίους, ὡς Θεόπομπος ἐν τῇ ιγ΄. τῶν Φιλιππικῶν φησι.

83. Δωδεκαμήχανον.] Ἐπὶ τῶν παντοδαποῖς καὶ ποικίλοις ἤθεσι χρωμένων. Κυρήνη γάρ τις ἐπίσημος γέγονεν ἑταίρα δωδεκαμήχανος ἐπικαλουμένη, διὰ τὸ τοσαῦτα σχήματα ἐν τῇ συνουσίᾳ ποιεῖν. ἔστι δὲ παρὰ τὸ ἐξ Ὑψιπύλης Εὐριπίδου· Ἀνὰ τὸ δωδεκαμήχανον ἄστρον.

84. Δωδεκάκρουνον στόμα.] Ὁ Κρατῖνος ἑαυτὸν ἐπαινέσων ἐν Πυτίνῃ λέγων, Ἄναξ Ἄπολ-

---

Apoſtolius, at malè ibi excuſum Εὔπορος, pro Ἔφορος. item Σωσιστράτους ἐν τῇ Κρητικῶν pro Σωσικράτης ἐν τῇ πρώτῃ τῶν Κρητικῶν. Denique Θεόπομπος ἐν βίβλῳ τῶν Φιλιππ. pro ἐν τρίτῃ καὶ δεκάτῃ τῶν Φιλιππ. Porrò δούλων πόλιν in Libya etiam ponit Hecatęus apud Stephanũ ἐθνικογράφον. Mnaſeas apud Zenobium, & Heſychius, qui & alteram in Creta agnoſcit, vti etiam Plutarchus Commentario Περὶ πολυπραγμοσύνης. Quodque hîc περὶ τῶν πονηρῶν πόλεως Theopompus, idem apud Zenobium tradit Artemidorus. Porrò Adagium de cœtu conuictuque improborum, furacium, aut ignobilium exponit Eraſmus.

83. Δωδεκαμήχανον.] Ariſtoph. ἐν Βατράχοις·

Τολμᾷς τὰ μὰ μέλη ψέγειν

Ἀνὰ τὸ δωδεκαμήχανον Κυρήνης μελοποιῶν;

vbi interpres ex Hypſipyle Euripidis ſumtum docet, & ex eo Suidas. Sed ἄντρον pro ἄστρον legit. Tragœdiã autẽ citant Macrobius lib. 1. & 5. Saturn. c. 18. Plutarch. Conſol. ad Apollonium. Cicero III. Tuſc. Io. Stobæus Schol. Ariſtoph. & Galenus li. III. περὶ ἄρθρων. Atq; hinc emendari queat Heſychius hoc pacto: Δωδεκαμήχανος. πόρνη τις ἐλέγετο διὰ τὸ τοσαῦτα σχήματα ποιεῖν ἐν τῇ συνουσίᾳ. Vide quę ad Vaticanam Appendicem de Rhodopide.

84. Δωδεκάκρουνον στόμα.] Ioan. Tzetzes Chiliade VIII. Hiſt. 180.

Οὐδὲ δωδεκάκρουνον ἔχομεν στόμα καθά φησιν
ὁ Κρατῖνος.

Idemque Cratini verſus adducit Chil. XI. Hiſt. 374. vbi tertius legitur hoc modo:

Ἰλισσὸς ἐν φάρυγγι, τί ἂν εἴποιμι;

Philoſtratus libro 1. Vitarum Sophiſt. de Dionyſio Mileſio: Καὶ τοῖς μὲν δωδεκάκρουνον δοκεῖ τὸ στόμα. Sumtam autem Parœmiam ſeu potiùs Metaphoram à fonte Callirrhoe Athenienſi docet Cent. 1. Adag. 28. Hadrianus Iunius. Heſychius: Δωδεκάκρουνος Ἀθήνησι κρήνη. ἣν ἔνιοι ἐννεάκρουνόν φασιν, ἄλλοι δὲ Καλλιρρόην καλοῦσιν. Vide & Suidam in Ἀρέ-

Ἀεια,

Ἄπολλον τὴν ἐπῳδὴν τῶν ῥευμάτων. Καναχῶσι πηγαὶ δωδεκάκρουνον στόμα, Ἰλισσὸς ἐν φάρυγγι· τί ἂν εἴποιμι. Εἰ μὴ ἐπιβύσει τις αὐτοῦ τὸ στόμα, Κατακλύσει τοῖς λογίοισιν.

85. Δωδωναῖον χαλκεῖον.] Ἐπὶ τῶν μακρολογούντων. Δήμων γάρ φησιν, ὅτι τὸ τοῦ Διὸς μαντεῖον ἐν Δωδώνῃ, λέβησιν ἐν κύκλῳ περιείληπται. τούτους δὲ ψαύειν ἀλλήλοις· καὶ κρουσθέντος ἑνὸς, ἠχεῖν ἐκ διαδοχῆς πάντας, ὡς διὰ πολλοῦ χρόνου γίνεσθαι τῆς ἠχῆς τὴν περίοδον. Ἀριστοτέλης δὲ ὡς πλάσμα διελέγχων, δύο φησὶ στύλους εἶναι· καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ ἑτέρου, λέβητα· ἐπὶ θατέρου δὲ, παῖδα κρατοῦντα μάστιγα. ἧς τοὺς ἱμάντας χαλκέους ὄντας σειομένους ὑπ᾽ ἀνέμου, τῷ λέβητι προσκρούειν, τὸν δὲ τυπτόμενον ἠχεῖν. κέχρηται δὲ τῇ παροιμίᾳ Μένανδρος Αὐλητρίδι πρὸς Δήμωνα. εἰ δὲ πολλοὶ ἦσαν, οὐκ ἂν δυϊκῶς ἐλέγετο ἡ παροιμία.

86. Δωριάζειν.] Παραγυμνοῦσθαι. Δωρικὸν γάρ ἐστι τὸ παραφαίνειν τὸ σῶμα, διὰ τὸ μηδὲ ζώνας ἔχειν· τὸ πολὺ δὲ χιτῶνας φορεῖν. ἐν Σπάρτῃ δὲ καὶ τὰς κόρας γυμνὰς φαίνεσθαι.

87. Δραχμὴ χαλαζῶσα.] Ἐπὶ

Apollo, inquit, quot versus? quanta flumina? resonant fontes, duodecim fistulis ebullit os. Ilissum in faucibus esse dixerim. Nisi quis ei os obturauerit, verborum affluentia nos suffocabit.

85. Dodonæum æs.] De garrulis. Demon enim narrat, Dodonæi Iouis oraculum lebetibus fuisse circumdatum inter sese contiguis, quorum vno pulsato, reliquos omnes ordine resonare, diu durante sonitus circuitu. Sed Aristoteles figmentum hoc esse dicit, ac duas tantùm esse columnas, quarum in altera lebes, in altera puer sit, flagellum tenens æneis loris, quæ vento agitata in lebetem impingant, qui ictus concinnè resonet. Vsus est autem hoc Prouerbio Menander in Αὐλητρίδι apud Demonem. Lebetum verò, si plures quàm duo fuissent, Poëta numero duali vsus non fuisset.

86. Dorissare.] Est corpus nudare ex parte: quia Dorienses cingula non habebant, & ferè tunicas gestabant. Spartæ autem puellæ etiam nudæ conspiciebantur.

87. Drachma grandinans.] Sub Dio-

λεια, & in Eirenem Aristoph. interpretes, & alibi.

85. Δωδωναῖον χαλκεῖον.] Pollux libro VI. cap. XXVI. de garrulo: Τὸ ἐκ Δωδώνης χαλκεῖον, μακρότερα τῆς Ἰλιάδος λαλῶν. Libanius, κατὰ γυναικὸς λαλιᾶς τὸ Δωδωναῖον ὑπερβαίνει χαλκεῖον. Cetera Erasmus, & nonnulla Hieronymus Magius libello postumo De tintinnabulis. Et nos ad Zenobium Centuria VI. Adag. 5. vbi & de Demone Parœmiographo. Ausonius alibi:

Nec Dodonæi cessat tinnitus aheni.

Apion quoque Grammaticus, fortè ob garrulitatem, *orbis cymbalum* dictus.

86. Δωριάζειν.] Hesychius: Δωριάζειν, γυμνοῦσθαι. ἀπὸ τῶν ἐν Πελοποννήσῳ παρθένων. αἵτινες χορεύουσαι ἱματίδιον περιπέπτον ἀμφιέννυνται, παραφαίνουσαι τὸ πολὺ τοῦ σώματος. Plura ex Ælio Dionysio ac Pausania Eustathius in Iliad. ξ'. & ex illo Iunius Cent. I. Adag. 47.

87. Δραχμὴ χαλαζῶσα.] Hesychius: Δραχμὴ χαλαζῶσα. ἐπὶ Διοφάντου τὸ θεωρητικὸν ἐγένετο δραχμή. Vide H. Stephanum Animadu. in Chil. Erasmi Chil. I. I. Cent. I.

Diophanto drachma erat pecunia spectaculis destinata, quo tempore cùm grandinaret, huic ioco data fuit occasio.

88. Fugitiua sors.] Quæ callidè tractatur: id quod de Cresphontis & Aristodemi liberis ferunt; Cresphontem hominem callidum, glebam madidam in vrnam iniecisse.

89. Querne, id est, stupide Acharnensis.] Malè audiebant Acharnenses, vt agrestes & duri; Potamij quidem, quòd facilè admitterent adscriptitios; Thymœtadę verò & Prospaltij, vt litigatores appellati.

90. Ad porcellum emendū mutua mihi tres drachmas.] De iis qui vel morituri, vel initiandi erant. Qui enim initiabantur, porcellum immolabant, quòd viderentur in numerum piorum referri.

91. Duos parietes inungis, siue candefacis.] De iis dicitur qui in vtramque partem inclinant, & medios se præbent in dissidiis & amicitiis.

Διοφάντου τὸ θεωρητικὸν ἐγένετο δραχμή· ἐπεὶ δὲ ἐπέσχε χάλαζα τότε ἀπὸ τοῦ ἀέρος, δραχμὴν αὐτὴν χαλαζῶν ἐπέσκωψε.

88. Δραπέτης κλῆρος.] Ὁ μετὰ πανουργίας γινόμενος. τοῦτο δὲ ἱστορεῖται περὶ Κρεσφόντου, καὶ τῶν Ἀριστοδήμου παίδων· ὅτι πανοῦργος ὁ Κρεσφόντης, βῶλον ὑγρὰν εἰς τὴν ὑδρίαν ἐνέβαλε.

89. Δρυαχαρνεῦ, δρυΐνε, Ἀχαρνεῦ ἀναίσθητε.] Ἐκωμῳδοῦντο οἱ Ἀχαρνεῖς ὡς ἄγροικοι καὶ σκληροί· Ποτάμιοι δὲ, ὡς ῥᾳδίως δεχόμενοι τοὺς παρεγγράφους· Θυμοιτάδαι καὶ Περσπάλτιοι, ὡς δικαστικοί.

90. Εἰς χοιρίδιον δάνεισόν μοι τρεῖς δραχμάς.] Ἐπὶ τῶν μελλόντων ἀποθνήσκειν, ἢ μυεῖσθαι. ἐπεὶ οἱ μυούμενοι χοῖρον ἔθυον· ἐδόκουν δὲ οἱ μυούμενοι ἐς τοὺς εὐσεβεῖς τάττεσθαι.

91. Δύο τοίχους ἀλείφεις.] Λέγεται ἐπὶ τῶν ἐπαμφοτεριζόντων, καὶ διὰ μέσου χωρούντων ἐν μάχαις ἢ φιλίαις.

E.

92. VERE eget: nam veterem tunicam habet.] Aristophanes: Multis ei videtur opus esse hirundinibus: nam vna hirundo non facit ver.

E.

92. ΕΑΡΟΣ χρήζει, ἐπειδὴ παλαιὸν χιτῶνα ἔχει.] Ἀριστοφάνης· Δεῖσθαι δ' ἔοικεν οὐκ ὀλίγων χελιδόνων. μία γὰρ χελιδὼν ἔαρ οὐ ποιεῖ.

93. Ἐγ-

90. Εἰς χοιρίδιον δάνεισόν μοι τρεῖς δραχμάς.] Aristoph. ἐν εἰρήνῃ·

Εἰς χοιρίδιόν μοι νῦν δάνεισον τρεῖς δραχμάς.
Δεῖ γὰρ μυηθῆναί με πρὶν τεθνηκέναι.

& ibi Interpretes, vetus, & Septim. Florens.

91. Δύο τοίχους ἀλείφεις.] M. Cælius Ciceroni lib. VIII. Epist. XXIX. ad Fam. *Sed amice magne, noli hanc epistolam Attico ostendere: sine eum errare, & putare me virum bonum esse, nec solere duos parietes de eadem fidelia dealbare.* Malè in Apostolio excusum εἰλάφεις pro ἀλείφεις.

92. ΕΑΡΟΣ χρήζει, &c.] Vide inf. Μία χελιδών. Ex Aristoph.

94. Ἐγὼ

93. Ἐγένετο καὶ Μανδρώνι συκίνη ναῦς.] Λέγεται ἐπὶ τῶν παρ' ἐλπίδα καὶ παρ' ἀξίαν εὐτυχησάντων, εἶτα θρυπτομένων ἐπὶ τοῖς παροῦσιν. ὁ γὰρ ναύαρχος ᾑρέθη ἀνάξιος ὢν τῆς ἀρχῆς. ἡ δὲ συκίνη ναῦς τὸ εὐτελὲς δηλοῖ.

94. Ἐγὼ δὲ καὶ σὺ ταυτὸν ἕλκομεν ζυγόν.] Ἐπὶ τῶν ὅμοια καὶ παραπλήσια πασχόντων.

95. Ἐγὼ μὲν ἐκ τοῦ καλοῦ εἰς καλὸν μετήνεγκα.] Ἐκ τοῦ κιθαρῳδικοῦ καλοῦ ὄντος εἰς τὸ τραγικόν. ἐπὶ τῶν ὁμοίως τι πραττόντων.

96. Ἐγὼ ποιήσω πάντα κατὰ Νικόστρατον.] Ὁ Νικόστρατος οὗτος κωμῳδίας ἦν ὑποκριτής, δοκῶν κάλλιστα ὑποκεκρίσθαι.

97. Ἐγχέλεις θηρώμενος.] Ἐπὶ τῶν διὰ κέρδος ἴδιον ταραχὰς ποιούντων· ὅταν γὰρ τὸ ὕδωρ καταστῇ, οὐδὲν λαμβάνουσιν· ὅτε δὲ ἄνω καὶ κάτω τὸ ὕδωρ ταράξουσιν, κινοῦσι καὶ λαμβάνουσιν. οὕτω καὶ οὗτοι ταράττοντες τὴν πόλιν.

98. Εἰ καὶ λύκου ἐμνήσθης.] Τοῦτο λέγεται ἐπὶ τῶν, ὧν ἂν μνησθῇ τις, καὶ εὐθὺς παραγινομένων.

99. Μὴ εἰκῆ τὴν Ἄβυδον παραπλεῖν, ἢ διαφοιτᾶν.] Λέγεται ἐπὶ τῶν διακινδυνευόντων.

100. Εἰκῆ τῷ Ἡρακλεῖ.] Ἐπὶ τῶν ἀνεπιλήπτως τὰ πράγματα ἐπιτελούντων.

93. Contigit & Mandroni ficulna nauis.] De iis qui supra dignitatem rebus prosperis vtentes, se gerunt insolentiùs. Mandron enim quidam nauarchus designatus fuit, indignus illo munere. *Ficulna* verò pro vili ponitur.

94. Ego verò & tu iugum idem trahimus.] De iis qui in eadem calamitate sunt constituti.

95. Ego è bono in bonum transtuli, vel, à bono ad bonum contuli.] Id est, è citharœdo bono factus sum Tragicus. De iis qui similiter aliquid faciunt.

96. Ego faciam omnia secūdùm Nicostratum, vel, instar Nicostrati.] Hic histrio fuit solertissimus.

97. Anguillas captans.] De iis qui priuati emolumenti caussa turbas concitant, quòd anguillæ turbata aqua & commota capiantur: ad eumdem modum faciunt qui remp. turbant.

98. Etiamsi lupi mentionem fecisses.] De iis qui sui iniecta mentione, ipsi mox adsunt.

99. Ne temerè Abydum præternauiges, aut transeas.] Dicitur de iis qui se periculis committunt.

100. Temerè Herculi.] De iis qui res citra calumniam & sine reprehensione conficiunt.

CEN-

---

94. Ἐγὼ δὲ καὶ σύ.] Aristænetus libro II. epist. VII. Καὶ σὺ γὰρ ἐκείνων δουλεύεις, κἀγώ τε καὶ σὺ τὸν αὐτὸν ἕλκομεν ζυγόν. Simile inf. Τὴν ἐμὴν κάμνει νόσον.

97. Ἐγχέλεις θηρώμενος.] Ex Aristoph. ἐν ἱππεῦσι.

98. Affine est Prouerb. *Lupus in fabula.* &, *Lupus prior te aspexit.*

99. Μὴ εἰκῆ.] Eustathius in Iliad. β'. è Pausania explicat, ἐπὶ τῶν σκαιῶν καὶ οὐδαμινῶν. Stephanus περὶ πόλεων Prouerb. sic extulit: Εἰ μὴ δ' εἰκῆ Ἄβυδον πατεῖν. Vide sup. Ἄβυδος.

CENTVRIA VI.

1. LAQVEVS murem cepit.] De iis qui rectè capti sunt.

2. Si bouem non potes, asinum age.] Prouerbium monet, cuique pro viribus agendum esse.

3. Nisi citò periissemus, salui non essemus.] Prouerbium hoc tum omnes, qui præcipites ruebant, in ore habebant.

4. Tria illa dicas iuxta aulam.] Qui ad capitale supplicium abducebantur, iis licebat cibo & potu plenis tria dicere, quæ vellent: deinde ore obturato ad necem ducebantur.

5. Vnus vir, nullus vir.] Quod ab vno nihil præclarum geritur.

6. Ad vetera præsepia.] De iis qui iucundam vitæ rationem amissam recuperant.

7. Ad ægrotos ægrotus veni.] De iis quorum casus consimiles.

8. Vt decuit.] Prouerbium. Si quis apertè dicere non vult, quomodo quid consumserit, inquit, Ita vt oportuit.

9. Diuûm peruenit ad aures.] De iis quorum facta non latent.

10. In sinum spuere.] Id est, præ verecundia non magnificè loqui.

ΕΚΑΤΟΝΤΑΣ ϛʹ.

1. ΕΙΛΗΦΕΝ ἡ παγὶς τὸν μῦν.] Ἐπὶ τῶν ἀξίως ἑαλωκότων.

2. Εἰ μὴ δύναιο βοῦν, ἔλαυνε δ' ὄνον.] Παροιμία ἐπὶ τοῦ ὃ κατὰ δύναμιν ἔχουσι πράττειν παραινοῦντων.

3. Εἰ μὴ ταχέως ἀπολοίμεθα, οὐκ ἂν ἐσώθημεν.] Ἅπαντες δὲ τότε τὴν παροιμίαν διὰ στόματος εἶχον οἱ κρημνιζόμενοι.

4. Εἴποις τὰ τρία παρὰ τῇ αὐλῇ.] Τοῖς ἐπὶ θάνατον ἀγομένοις ἐξῆν σίτῳ καὶ οἴνῳ πληρωθεῖσι τρία λέγειν ἃ βούλοιντο· μεθ' ἃ φιμωθέντες ἀπήγοντο τὴν πρὸς θάνατον.

5. Εἷς ἀνὴρ, οὐδεὶς ἀνήρ.] Παρόσον ὑφ' ἑνὸς οὐδὲν κατορθοῦται.

6. Εἰς ἀρχαίας φάτνας.] Ἐπὶ τῶν ἀπολαύσεώς τινος ἐκπεσόντων, πάλιν δὲ εἰς αὐτὴν ἐπανελθόντων.

7. Εἰς ἀσθενοῦντας ἀσθενῶν ἐλήλυθα.] Ἐπὶ τῶν ὅμοια καὶ παραπλήσια παθόντων.

8. Εἰς δέον.] Παροιμία, ὅταν τις θέλῃ μὴ φανερῶς εἰπεῖν ὅπου τι πολλάκις ἀνάλωσε, λέγει, Εἰς δέον.

9. Εἰς θεῶν ὦτα ἦλθεν.] Ἐπὶ τῶν οὐ λανθανόντων, ἐφ' οἷς ἔπραξαν.

10. Εἰς κόλπον πτύειν.] Τοῦτο ἐν ἴσῳ τῷ οὐ μεγαλορρήμονα εὐλαβούμενος.

11. Εἰς

CENT. VI.

3. Εἰ μή.] Themistoclis est exulantis apud Xerxem dictum ad liberos: *Perieramus, nisi periissemus.*

4. De hoc pluribus ad Appendicem è Vaticana.

8. Εἰς δέον.] Periclis est rationem pecuniæ administratæ reddentis Atheniensibus, vt sup. Zenobius Cent. III. Adag. 91.

10. Εἰς κόλπον πτύειν.] Lucianus Περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων· Καὶ ὅτι εἰς τὸν κόλπον πτύσας πρότερον, ἠξίους κατηγορεῖν. Libanius epist. CXCI. Οὐ μὴν τάς γε ἐλπίδας ἀνεῖλεν, ἀλλ' εἰσὶ καὶ λαμπραί. πτύω δ' εἰς κόλπον τῇ παροιμίᾳ πειθόμενος. Erasm. Chil. I. Cent. V. & ibi H. Steph.

12. Εἰς

11. Εἰς κόπρον θυμιᾷς.] Ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων καὶ μὴ ὄντων λέγεται ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν.

12. Εἰς Κυνόσαργες.] Εἴρηται ἐπὶ ὕβρει καὶ ἀρᾷ. ἔστι δὲ τόπος ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἐν ᾧ τοὺς νόθους τῶν παίδων ἔταττον. ὠνόμασται δὲ οὕτως ἀπὸ κυνὸς ἀργοῦ, τουτέστι λευκοῦ ἢ ταχέος. καὶ γὰρ Ἡρακλεῖ θυόντων, κύνα λευκὸν ἢ ταχὺν ἀετὸν ἁρπάσαντα τοῦ θυομένου τὰ μηρία αὐτοῦ καταθεῖναι· καὶ ἐπερωτήσαντας τοὺς θεοὺς λαβεῖν χρησμὸν, ἱερὸν Ἡρακλέους ἱδρύσαι τῷ τόπῳ, ἐξ οὗ καὶ τοὺς νόθους ἐκεῖ συντελεῖν, ὅτι καὶ Ἡρακλῆς νόθος ὢν, ἴσα θεοῖς ἐτιμήθη.

13. Εἰς μέλιττας γ' ἐκώμασας.] Παροιμία ἐπὶ τῶν παρὰ δόξαν κακουμένων ἀθρόως.

14. Εἰς οὐρανὸν τοξεύειν.] Ἐπὶ τῶν διακενῆς κατ' αὐθάδειάν τι ποιούντων.

15. Εἰς πάγας ὁ λύκος.] Ἐπὶ τῶν πονηρῶν· ὅταν εἰς προὖπτον ἐμπέσωσι κίνδυνον.

16. Εἰς πῦρ ξαίνειν.] Παροιμιακὸν ἐπὶ τῶν καθ' αὑτῶν τι πραττόντων μάτην ἢ λεγόντων. ὁμοίως τῇ, Κατὰ πετρῶν σπείρειν.

17. Εἰς τέφραν γράφειν.] Ἐπὶ τῶν

11. In ſtercore thymiama.] De rebus inutilibus & futilibus dicitur ab Atticis.

12. In Cynoſarges.] Dictum per contumeliam,& execrationem. Eſt Atticæ locus, vbi nothos pueros collocabant: quòd & Hercules, quamuis nothus, diuinos honores conſecutus fuerit: ſic dictus à cane albo vel celeri. Nã cùm Herculi res diuina fieret, canem album (alij aquilam) coxas abreptas eò detuliſſe, atque Athenienſes oraculo monitos, ibi fanum Herculis condidiſſe tradunt: vnde & nothi eo in loco legitimentur: quòd cùm Hercules nothus fuerit, ibi tamẽ inſtar Dei ſit honoratus.

13. Ad apes commeſſatum veniſti.] Prouerbium in eos qui ſubitò affliguntur præter expectationem.

14. In cælum iaculari.] De iis qui per contumaciam fruſtrà quid faciunt.

15. In laqueos lupus.] De improbis, cùm in euidens inciderint periculum.

16. Ignem diuerberare.] Prouerbiale de iis qui contra ſeſe aliquid fruſtrà faciunt aut dicunt. Simile huic eſt, *Saxa conſerere.*

17. In cineres ſcribere.] De rebus impoſſi-

12. Εἰς Κυνόσαργες.] Lege Heſychium in Κυνόσαργες & Ioan. Tzetzem in verſibus Politicis Chil. XIII. Hiſt. 489.

13. Εἰς μέλιττας γ' ἐκώμασας.] Sic & Euſtathius in Iliad. μ'. è Pauſania explanat, additque geminum: Σφηκιὰν ἐκίνησας.

16. Εἰς πῦρ ξαίνειν.] Ariſtænetus lib. II. epiſt. XX. Ἐμοὶ προσλαλῶν, εἰς πῦρ ξαίνεις. γύργαθον φυσᾷς· σπόγγῳ πάτταλον κρούεις.

17. Εἰς τέφραν γράφειν.] Totidem verbis è Suida Varinus in Lexico. Similis verſus ille παροιμιώδης Sophoclis:

Ὅρκους ἐγὼ γυναικὸς εἰς ὕδωρ γράφω.

quem Philonides per parodiam ſic expreſſit apud Helladium in Chreſtomathia, quam Photij noſtri Bibliothecæ acceptam ferre neceſſe eſt:

Ὅρκους δὲ μοιχῶν εἰς τέφραν γράφω.

impoſſibilibus. Ego iuſiurandum eius, iuxta Prouerbium, cineri inſcribendum eſſe duco.

18. In dolium perforatum haurire.] Prouerbium ſumtum à fabula Danaidum, quòd eæ aquam hauſiſſe & in dolium infudiſſe narrentur. Iuxta idem dolium animæ non initiatorum & impiorum crucientur.

19. Agrum intuens.] Agrum intueri ſolent ij, qui obſidentur & oppugnantur, in eo eſſe cupientes.

20. Trophonium conſuluit.] De ſeueris & tetricis. Nam qui in antrum Trophonij deſcendebant, deinceps non ridere ferebantur. Trophonium autem aiunt, fratris Agamedis caput tenentem, perſequente Aegeo, in hiatum, vbi nunc eius oraculum eſt, voto facto incidiſſe.

21. Trœzenem eſt eundum.] De imberbibus aut parum barbatis. *Pogon* enim, qui Græcis eſt barba, portus eſt Trœzenorum.

22. Ad aquam malus.] De pauperibus & infortunatis dicitur. In iudiciis enim viliſſimum munus fuit, aquam litigantibus dimetiri.

23. Si Piſandri deteſtaris criſtas & ſupercilium.] Hic vulgò ridebatur ob ignauiam: ſed belli amans & concitator erat, priuati emolumenti gratia: & vtebatur criſta triplici & armis inſignibus, quò fortis videretur, cùm non eſſet.

ἀδυνάτων. ἐγὼ δὲ τοὺς ὅρκους αὐτοῦ, τὸ τῆς παροιμίας, οἶμαι δεῖν εἰς τέφραν γράφειν.

18. Εἰς τετρημένων πίθον ἀντλεῖν.] Εἴρηται ἡ παροιμία ἀπὸ τοῦ περὶ τὰς Δαναΐδος μύθου, παρόσον ἀνιμῶσαι ἐκεῖναι ὕδωρ εἰς πίθον ἔβαλλον. πάσχουσι δὲ περὶ τοῦτον τὸν πίθον αἱ τῶν ἀμυήτων ψυχαί.

19. Εἰς τὸν ἀγρὸν ἀποβλέπων.] Οἱ πολεμούμενοι καὶ πολιορκούμενοι εἰς τὸν ἀγρὸν ἀποβλέπουσιν, ἐπιθυμοῦντες ἐν αὐτῷ εἶναι.

20. Εἰς Τροφωνίου μεμάντευται.] Ἐπὶ τῶν σκυθρωπῶν καὶ ἀγελάστων ἡ παροιμία τάττεται. οἱ γὰρ καταβαίνοντες εἰς Τροφωνίου, λέγονται τὸν ἑξῆς χρόνον ἀγέλαστοι εἶναι. τὸν δὲ Τροφώνιόν φασιν ἔχοντα τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἀγαμήδους, καὶ διωκόμενον ὑπὸ Αἰγαίου, εὐξάμενον εἰς χάσμα ἐμπεσεῖν, οὗ δὴ καὶ τὸ μαντεῖόν ἐστι.

21. Εἰς Τροιζῆνα δεῖ βαδίζειν.] Ἐπὶ τῶν κακογενείων, καὶ σπανοπωγώνων εἴρηται. πώγων γάρ ἐστι λιμὴν εἰς Τροιζῆνα.

22. Εἴτ' ἐφ' ὕδωρ κακός.] Ἐπὶ τῶν δυσκληρούντων ἡ παροιμία εἴρηται. ἐν γὰρ τοῖς δικαστηρίοις τὸ φαυλότατον ἔργον ἦν ὕδωρ διαμετρεῖν τοῖς δικαζομένοις.

23. Εἴ τι Πεισάνδρου βδελύττῃ τοὺς λόφους καὶ τὰς ὀφρῦς.] Οὗτος ἐπὶ δειλίᾳ ἐσκώπτετο παρὰ τοῖς πολλοῖς. φιλοπόλεμος δ' ἦν, καὶ πολεμοποιός, κερδῶν ἰδίων ἕνεκεν. ἦν δὲ καὶ δειλός. ἐχρῆτο δὲ τριλοφίᾳ, καὶ ὅπλοις ἐπισήμοις ὑπὲρ τοῦ δοκεῖν ἀνδρεῖος, εἶναι μὴ ἄν.

24. Εἴ τις

23. Εἴ τι Πεισάνδρου βδελύττῃ τοὺς λόφους.] De hoc Piſandro aliud Prouerb. ſup. Δειλότερος Πεισάνδρου. Vide Had. Iunium Centuria VI. Adag. 98.

25. Εἰ τὸ

24. Εἴ τις ἐν Αἰγύπτῳ σῖτον ἄγοι, καὶ ἐν Κιλικίᾳ κρόκον.] Ὅμοιόν ἐστι τὸ, Γλαῦκα Ἀθήναζε. ἐπὶ τῶν μάτην σωρευόντων τινὰ προϋπάρχοντα.

25. Εἰ τὸ μέσον κτήσαιο Κορίνθου καὶ Σικυῶνος.] Αἰσώπῳ τῷ μυθογράφῳ χρωμένῳ περὶ πλούτου, ὁ θεὸς ἀνεῖλε τὸ λόγιον τοῦτο. εὔφορος γὰρ αὕτη ἡ χώρα. καὶ χρησμὸς ἐξεδόθη παρὰ Βάκιδος τοῦ χρησμολόγου· Ἀλλ' ὅταν οἰκήσωσι λύκοι πολιαί τε κορῶναι Ἐν ταὐτῷ, τὸ μεταξὺ Κορίνθου καὶ Σικυῶνος. ᾐνίξατο τοῦτο, ὅτι ἡ πόλις μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς ἵδρυται, Νεφελοκοκκυγία.

26. Εἰ φίλου χρήσῃς ὑπουργίας.] Ἐπὶ τῶν γενναίαν ψυχὴν ἐχόντων. ἀῤῥωστοῦντι γὰρ Ἀντισθένει, ξιφίδιον δέδωκε Διογένης, εἰπὼν τοιοῦτον λόγον.

27. Ἐγχώριοι οὐ μόνον τὰς τῶν ἀνέμων στάσεις, κατὰ τὴν παροιμίαν, ἀλλὰ καὶ τὰ τῶν ἐγχωρίων ἀνθρώπων ἤθη κάλλιστα γινώσκουσιν.]

28. Ἑκάτειον Θεαγόνοις.] Τοῦτο ἦν εἰδώλλιον οὗ ἐπυνθάνετο πανταχοῦ ἀπιὼν, ὃς Καπνὸς ἐκαλεῖτο. ἦσαν δὲ Θεαγένεις ἄλλοι β'. ὁ περὶ Ὁμήρου γράψας, καὶ ὁ ἐπὶ μαλακίᾳ διαβεβλημένος.

29. Ἐκδεδαρμένον δέρεις.] Ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων.

24. Si quis in Ægyptũ frumẽtum vehat, & in Ciliciam crocũ.] Simile est huic: *Noctuam Athenas.* De iis qui frustrà coaceruant ea quæ antè adsunt.

25. Si medium possederis Corinthi & Sicyonis.] Æsopo fabularũ scriptori de diuitiis percontanti Apollo hoc reddidit oraculum. Fertilis est enim ea regio. Est & Bacidis vatis oraculum: *Ast vbi habitarint lupi, canæq́; cornices vnà intra Corinthum & Sicyonem* id est, *Nebulococcugiam.* Obscurè innuit vrbem Nephelococcygiam inter cælũ & terram esse conditam.

26. Si amici requiris operam.] De iis qui generoso sunt animo. Ægrotanti Antistheni Diogenes porrecto cultello sic dixit.

27. Indigenæ non modò ventorum stationes (vt dicitur Prouerbio) sed & popularium suorum mores optimè nouerunt.]

28. Theagenis Hecateum.] Id erat simulachrum, quod, quocumque proficisceretur, interrogabat. Vocabatur autem ille Capnus à fumo. Fuêre Theagenes alij duo, quorum hic de Homero scripsit, ille ob molliciem fuit infamis.

29. Excoriatum excorias.] De iis qui frustrà laborant.

30. Duo

25. Εἰ τὸ μέσον κτήσαιο.] Oraculum hoc Æsopo μυθογράφῳ datũ testatur & Aristoph. enarrator ἐν ὄρνισι ad illa verba:

Ἀλλ' ὅταν οἰκήσωσι, &c. quem hîc Suidas exscripsit. Item Athenæus lib. v. Δειπνοσοφ. dubitat tamen an Æsopum μυθόλογον, an alium hoc oraculo Apollo irriserit. Eustath. verò in Iliad β'. sic Prou. effert:

Εἴη μοι τὰ μεταξὺ Κορίνθου καὶ Σικυῶνος.

& ad Sicyonis opulentiam Adagij originem refert. De Bacidis autem Vatibus Pet. Victorius lib. XXVI. cap. XVI. Variarum lect. & M. Ant. Muretus aliter paullò libro XIII. Variarum cap. XV.

30. Ἐκ

30. Duo cùm sint, tu tria vides.] De iis qui vel senio, vel alio malo hallucinantur, neque satis benè cernunt.

31. Ex Hecate cognosci potest, sitne diuitem esse potius an esurire.] Hæc enim ait, eos, qui rem & opes habeant, singulis mensibus cenã sibi mittere, pauperes verò homines eam abripere, priùs quàm apposita fuerit. Moris enim fuit, vt singulis mensibus diuites Hecatæ mitterẽt panes, & alia quędam, quæ pauperes auferebant. Hecaten alij Dianam, alij Lunam dicunt, quæ spectris horrendis sese offerat deuouentibus: quæ quidem spectra sint homines draconis capitibus & ingenti proceritate, vt eorum conspectu, qui videant, percellantur.

32. Extirpata est Musica.] Ferunt olim in cõuiuiis eruditas quęstiones esse tractatas. Pòst psaltriis & citharistriis introductis quosdam nouitatem illam accusantes, hoc vsos esse Prouerbio.

33. Post fluctus denuò conspicor tranquillitatem.] De iis dicitur qui tristia quædam effugerunt.

34. Ex ore lupi.] De iis qui præter spem aliquid ab aliquibus accipiunt. Ex fabula de lupo & grue.

35. Massilia venis.] De effemi-

30. Ἐκ δυοῖν τρία βλέπεις.] Ἐπὶ τῶν διὰ γῆρας ἢ ἄλλο τι πάθος οὐκ ὀξυδερκούντων, οὐδὲ εἰλικρινεῖς ἐχόντων τὰς ὁράσεις.

31. Ἐξ Ἑκάτης ἐστὶ μαθεῖν, εἴτε τὸ πλουτεῖν εἴτε τὸ πεινῆν ἐστὶ βέλτιον.] Φησὶ γὰρ αὕτη τοὺς μὲν ἔχοντας καὶ πλουτοῦντας δεῖπνον κατὰ μῆνα ἀποπέμπειν· τοὺς δὲ πένητας τῶν ἀνθρώπων ἁρπάζειν, πρὶν καταθεῖναι. ἔθος γὰρ ἦν ἄρτους καὶ ἄλλα τινὰ κατὰ μῆνα τιθέναι τῇ Ἑκάτῃ τοὺς πλουσίους, καὶ λαμβάνειν ἐξ αὐτῶν τοὺς πένητας. οἱ μὲν τὴν Ἄρτεμιν, οἱ δὲ τὴν Σελήνην, ἐν φάσμασιν ἐκτόποις φαινομένην τοῖς καταρωμένοις· τὰ δὲ φάσματα αὐτοῖς δρακοντοκέφαλοι ἄνθρωποι, καὶ ὑπερμεγέθεις, ὡς τὴν θέαν ἐκπλήττειν τοὺς ὁρῶντας.

32. Ἐκκέκοφθ' ἡ μουσική.] Φασὶν, ὅτι τῶν παλαιῶν ἐν τοῖς συμποσίοις φιλολόγῳ ζητήσει χρωμένων, οἱ ὕστερον τὰς μουσουργοὺς καὶ κιθαριστρίας ἐπεισήγαγον· ὅθεν τὴν κενοτομίαν τινὲς αἰτιώμενοι τῇ παροιμίᾳ ἐχρῶντο.

33. Ἐκ κυμάτων αὖθις εὐδίαν ὁρῶ.] Ἐπὶ τῶν τὰ λυπηρὰ διαφυγόντων.

34. Ἐκ λύκου στόματος.] Ἐπὶ τῶν ἀνελπίστως παρά τινων τι λαμβανόντων, κατὰ τὸν μῦθον τοῦ λύκου καὶ τῆς γεράνου.

35. Ἐκ Μασσαλίας ἥκεις.] Ἐπὶ τῶν θηλυ-

---

30. Ἐκ δυοῖν τρία βλέπεις.] Ita noster manuscriptus Suidæ codex. Erasmus verò in antiquo exemplari, ἐν δυοῖν se inuenisse testatur: vtrumque rectum.

31. Affinia his: *Hecatæ cena.* &, *Hecatæ sacrificare.* Tu vide & Giraldum Syntagmatis Deorum.

34. Ἐκ λύκου στόματος.] Ampliùs Diogenianus: Ἐκ λύκου στόματος ἁρπάζω. Eleganter Longus ποιμενικῶν lib. I. Καὶ ὁ μὲν κινδύνου παρὰ τοσοῦτον ἐλθὼν, καὶ σωθεὶς ἐκ κυνός, φασιν, οὐ λύκου στόματος ἐθεράπευε τὸ σῶμα.

35. Ἐκ Μασσαλίας ἥκεις.] Ex eodem fonte manasse & illud, πλεύσειας εἰς τὴν Μασσαλίαν, auctor Athenæus lib. XII. Δειπνοσ. his verbis: Ἀχημένουσι γοῦν διὰ τὴν ἐν ταῖς ψυχαῖς μαλακίαν,

θηλυδριῶν, καὶ τεθρυμμένων. παρόσον ἐκείνους φασὶ θηλύτερον στολίζεσθαι, μεμυρισμένους, καὶ τὰς τρίχας ἀναδουμένους, καὶ διὰ ταύτην τὴν μαλακίαν ἀσχημονεῖν.

36. Ἐκ παντὸς ξύλου.] Ἐλλείπει, κοῦφον γένοιτ' ἄν. λέγεται ἐπὶ τῶν ὁραθῆναι μὲν εὐκαταφρονήτων, ἀναγκαίων δέ. οἱ δὲ ἐπὶ τῶν δόξαν παρασχόντων ὡς ἀγαθῶν, εὑρεθέντων δὲ ἑτέρων.

37. Ἐκ πολλῶν ἀχύρων ὀλίγον καρπὸν συνήγαγον.] Ἐπὶ τῶν πολλὰ μὲν πονούντων, ὀλίγα δὲ καρπουμένων.

38. Ἐκ τετρημμένης κύλικος πιεῖν.] Ἐπὶ τῶν διημαρτημένων ἐν πίστει.

39. Ἐκ τιτθῶν.] Ἐκ μικρᾶς ἡλικίας.

40. Ἐκτὸς πηλοῦ πόδας ἔχειν.] Ἐπὶ τῶν ἔξω κινδύνου καθεστώτων.

41. Ἐκ τοῦ γεύματος γινώσκω.] Ἐπὶ τῶν ἐκ μικροῦ πολλὰ καταλαμβανόντων.

42. Ἐκ τριχὸς κρέμαται.] Παροιμία ἐπὶ τῶν σφόδρα κινδυνευόντων.

43. Ἐλάφειος ἀνήρ.] Ἐπὶ τοῦ δειλοῦ. ἐκ μεταφορᾶς τοῦ ζώου. δειλὸν γὰρ ἡ ἔλαφος.

44. Ἐλεύθεραι αἶγες ἀρότρων.]

natis & delicatis. Maſſilienſes enim ferunt muliebrem in morem veſtiri, delibutos vnguentis, & colligatis capillis, eaque mollicie turpiter ſe gerere.

36. E quouis ligno.] Deeſt, leue fiat. Dicitur de rebus quę quidem vt aſpectu ſint viles, neceſſariæ tamen ſint re ipſa. Alij de iis qui boni quidem habiti ſunt, ſed alij inuenti.

37. De multis paleis grana pauca coëgi.] De iis qui magni laboris exiguum capiunt fructum.

38. E calice perforato bibere.] De iis qui in religione errant, vel fidem ſoluunt.

39. A nutricibus.] Id eſt, ab infantia.

40. Extra lutum habere pedes.] De iis qui extra periculum ſunt.

41. E guſtu cognoſco.] De iis qui ex paruo multa deprehendunt.

42. E pilo pendet.] De iis qui in maximo ſunt periculo conſtituti.

43. Ceruinus vir.] Id eſt, timidus, per metaphorã ab animãtis natura ſumtam. timidũ enim animans eſt ceruus.

44. Liberę ſunt ab aratris caprę.] Pro-

λακίαν, διὰ τρυφὴν γυναικοπαθοῦντες, ὅθεν καὶ παροιμία παρῆλθεν, Πλεύσαις εἰς Μασσιλίαν. Huc referũt nonnulli Plautinũ illud in Caſina:

Vbi tu es, qui colere mores Maßilienſes poſtulas?

Verùm hac eos turpitudinis labe liberat Iuſtus Lipſius, ſummum illud Belgij noſtri, dum vixit, ornamentum, Comment. ad Taciti Germaniam, poſt Eraſmum Adag. *Nauiges in Maßiliam.* Aliter tamen Io. Brodæus lib. III. Miſcellan. cap. XXVII. quem vide.

36. Ἐκ παντὸς ξύλου κοῦφον γένοιτ' ἄν.] Ita & manuſc. Verùm legendum κυφὸν ex ipſomet Suida. Sic enim ille in dict. Κυφόν· Ἐκ παντὸς ξύλου κυφὸν ἂν γένοιτο. ἐπὶ τῶν κατὰ τὸ εἶδος εὐκαταφρονήτων, χρησίμων δέ. Κυφὸν autem explicat Heſychius κάμπυλον κυρτόν. Nec diſplicet Apoſtolij lectio: Ἐκ παντὸς ξύλου κύφων ἂν γένοιτο. Quid verò ſit κύφων, docet ex Ariſtophane, eiuſque interprete, Suidas, & his verbis Heſychius: Κύφων, ξύλον βασανιστικὸν κολαστήριον, ᾧ κατέτεινον τοὺς θανάτῳ κατακεκριμένους.

44. Ἐλεύθεραι αἶγες ἀρότρων.] Heſychius:

Prouerbium de iis qui ab onere aliquo, aut malis ſunt immunes.

45. Liberior Sparta.] Ob inuictos & generoſos animos, qui legum diſciplinam ſequentes, ne mœnibus quidem includi, nec niſi victores è prælijs reuerti voluerunt, neque tyrannos tolerarunt.

46. Elephantem è muſca facere.] De iis qui res minimas oratione efferũt, & magnas faciunt. Lucianus in muſcæ encomio: *Vt ne videar, quemadmodum Prouerbio dicitur, è muſca facere elephantem.*

47. Ab elephante nihil differs.] De magnis & ſtupidis: cuiuſmodi eſt hoc animal.

48. Græco more viro iſti annuerunt.] Ariſtophanis eſt: quaſi nutus etiam Græcorum excellant.

49. Trahit mœchus ad mœchũ.]

50. Mihi ipſe ero balneator.] Hoc eſt, ipſe mihi inſeruiam. Dicitur autem de balneatore ſcalprum ſumente & ſibiipſi miniſtrante: vel ab illis, qui glandes in ignem condunt.

51. Embarus ſum.] Olim Piræeus

Παροιμία ἐπὶ τῶν βάρους τινὸς ἢ κακῶν ἀπηλλαγμένων.

45. Ἐλευθερώτερος Σπάρτης.] Διὰ τὸ ἀνυπότακτον καὶ γενναῖον φρόνημα. διὸ οὐδὲ τείχη περιεβάλλοντο νόμοις παιδευόμενοι· ἀλλ᾽ οὐδὲ ἐθέλησαν ἐκ μάχης ἡττημένοι ὑποστρέψαι, οὐδ᾽ ἐτυραννήθησαν.

46. Ἐλέφαντα ἐκ μυίας ποιεῖν.] Ἐπὶ τῶν τὰ ἐλάχιστα ἐπαιρόντων τῷ λόγῳ καὶ μεγάλα ποιούντων. Λουκιανὸς ἐν τῷ μυίας ἐγκωμίῳ· Μὴ καὶ δόξω κατὰ τὴν παροιμίαν ἐλέφαντα ἐκ μυίας ποιεῖν.

47. Ἐλέφαντος οὐδὲν διαφέρεις.] Ἐπὶ τῶν μεγάλων καὶ ἀναισθήτων παρόσον καὶ τὸ ζῶον τοιοῦτον.

48. Ἑλληνικὸν ἐπένευσαν ἄνδρες οὗτοι.] Ἀριστοφάνης· ὡς διαφέροντος καὶ τοῦ νεύματος τοῦ Ἑλληνικοῦ.

49. Ἕλκει μοιχὸς εἰς μοιχόν.]

50. Ἐμαυτῷ βαλανεύσω.] Οἱονεί, ἐμαυτῷ διακονήσω. εἴρηται δὲ ὅταν ὁ βαλανεὺς ἑαυτῷ λαμβάνῃ τὴν ῥυταίνην καὶ διακονῇ. ἢ ἀπὸ τῶν τὰς βαλάνους ἐγκρυπτόντων εἰς πῦρ.

51. Ἔμβαρός εἰμι.] Ἦν πρότερον ὁ Πειραιεὺς

Ἐλεύθεροι αἶγες ἀρότρων. τοῦτο παροιμιωδῶς ἐλέγετο ἐπί τινος ἀπολλυμένου.

45. Malè in Suida, etiam calamo exarato, & Frobeniano, legitur ἐλευθεριώτερος, vertitque Germanus interpres *Liberalior*, nos *Liberior*. Spartæ verò viros pro muris exſtitiſſe, ad Senecam Rhetorẽ notauimus.

50. Ἐμαυτῷ βαλανεύσω.] Heſychius: Ἐμαυτῷ βαλανεύσω, ἐμαυτῷ διακονήσω. λέγεται δὲ ὅταν ὁ βαλανεὺς νωθρεύηται, καὶ ἑαυτῷ λαμβάνων τὴν ἀρύταιναν διακονῇ. ἢ ἀπὸ τῶν τὰς βαλάνους ἐγκρυβέντων. Vnde hîc ἀρύταιναν pro ῥυταίνην legere malim. Ariſtoph. interpres ἐν ἱππεῦσι· Ἀρύταινα, χαλκοῦν σκεῦος, ᾧ τὸ ἔλαιον ἐγχέουσιν εἰς λύχνους.

51. Ἔμβαρός εἰμι.] Heſychius: ἔμβαρος, ἠλίθιος, μωρὸς, ἢ νουνεχής. Vide Euſtathium in Bœotiam Homeri è Pauſania, & ex Euſtathio viciſſim Iunium Cent. 1. Adag. 40. *de callido atque ingenioſo* Prouerb. explicantem. W. etiam hîc interpretatur: *Quod alij de prudentibus & cordatis; alij de deliris & inſanis vſurpant.* ex illo quod initio poſuit Suidas, νουνεχὴς, φρόνιμος.

Πειραϊκὸς νῆσος· ὅθεν καὶ τοὔνομα εἴληφεν, ἀπὸ τοῦ διαπεραῖν· οὗ τὰ ἄκρα Μούνιχος κατασχὼν, Μουνιχίας Ἀρτέμιδος ἱερὸν ἱδρύσατο. ἄρκτου δὲ γενομένης ἐν αὐτῷ καὶ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἀναιρεθείσης, λιμὸς ἐπεγένετο. οὗ τὴν ἀπαλλαγὴν ὁ θεὸς ἔχρησεν, ἄν τις τὴν θυγατέρα θύσῃ τῇ θεῷ. Ἔμβαρος δὲ μόνος ὑποσχόμενος ἐπὶ τῷ τὴν ἱερωσύνην αὐτοῦ τὸ γένος διὰ βίου ἔχειν, διακοσμήσας αὐτοῦ τὴν θυγατέρα ἔθυσεν· ὅθεν καὶ εἰς παροιμίαν περιέστη. τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν παραπαιόντων καὶ μεμηνότων.

52. Ἐμπεδοκλέους ἔχθρα.] Ἐπὶ τῶν ἐπιμόνως ἐχθραινόντων πρός τινας. Λυσίας· Ὤμην δὲ ἔγωγε τοιαύτῃ φιλίᾳ συνηρμόσθαι, ὥστε μὴ δ' ἂν τὴν Ἐμπεδοκλέους ἔχθραν ἐμποδὼν ἡμῖν γενέσθαι.

53. Ἔμπορός εἰμι σκηπτόμενος.] Ἀριστοφάνης· ἐπὶ τῶν προφασιζομένων ψευδῆ διὰ δειλίας.

54. Ἐμοὶ μελήσει ταῦτα καὶ λευκαῖς κόραις.] Λέγουσιν ὅτι βαρβάρων τινῶν στρατευομένων ἐπὶ Δελφοὺς ἐρωτώμενος ὁ θεὸς, ἔφησεν·

Ἐμοὶ μελήσει ταῦτα καὶ λευκαῖς κόραις.

ὕστερον δὲ ἐφάνη μετὰ Ἀθηνᾶς καὶ Ἀρτέμιδος, ὧν καὶ ἱερά εἰσιν ἐν Δελφοῖς, ἀπαντῶν τοὺς πολεμίους.

insula fuit, vnde etiam nomen accepit, à traiiciendo scilicet: in cuius editissimo loco, Munichus, à se occupato, fanum Dianæ Munichiæ condidit. Quo in loco cùm vrsa extitisset, eamq; Athenienses occidissent, fames consecuta est. Cuius mali remedium fore, oraculum prodidit, si quis deæ filiam suam immolasset. Solus autem Embarus, pacta familię suæ perpetua illius sacrificij successione, filiam suam exornatam immolauit. Vnde Prouerbium extitit, quod de deliris & insanis vsurpant.

52. Empedoclis inimicitiæ.] De iis qui pertinaciter inimicitias exercent contra aliquos. Lysias: *Equidem putabam inter nos eam constitutam fuisse amicitiam, vt nec Empedoclis inimicitiæ nobis obstare possent.*

53. Simulo me esse mercatorem.] Aristophanes. Dici solet de iis qui metus causa falsam afferunt excusationem.

54. Mihi curæ erit, & albis virginibus.] Cùm barbari quidam irent Delphos oppugnatum, Apollo consultus respondisse fertur:

Curæ ista mihi erũt ac puellis candidis.

Atque vnà cum Diana & Minerua, quę & ipsæ fana Delphis habent, visus est irruere in hostes.

55. In

53. Ἔμπορος.] Aristoph. Πλούτῳ·

Ἀλλ' ἔμπορος; ναὶ σκήπτομαι γ' ὅταν ἔχω.

Idem ἐν Ἐκκλησιαζούσαις·

—— ἀλλ' ἔμπορος εἶναι σκήπτομαι.

Affine illud Homericum Odyss. π'.

Ἀλλ' ἴθι σιγῇ τοῖον· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμονεύσω.

Quin tacitus procede, viæ dux ipse praibo.

Estque Odyss. ζ'. ver. 261. idem.

54. Ἐμοὶ μελήσει.] Historia autem est apud Ioan. Tzetzem Chil. xi. Hist. 372. similem annectens ex Homeri Iliade, de Venere à Diomede vulnerata, cui vulnus suũ Ioui aperienti, subiecit ille:

Ταῦτα δ' Ἄρηϊ θοῷ καὶ Ἀθήνῃ πάντα μελήσει.

55. In area te occultas.] De iis qui latere non possunt, deq; rebus quæ fieri nequeũt. area enim vndiq; cõspicua est.

56. Inter indoctos etiam Corydus loquitur.] De iis qui non accuratè disserunt inter imperitos.

57. Rebus in ambiguis vel Carcinus auctus honore est.] De vilibus hominibus, qui ob petulantiam honoribus afficiuntur.

58. Præstat in terra pauperem esse, quàm diuitem nauigare.]

59. Fit vel dissidio in magno Androcles induperator.] Prouerbium de iis qui ob perturbatum reipub. statum quemdam honoribus decorantur. Tale est & illud, quod ita habet:

Rebus in ambiguis vel Carcinus auctus honore est.

Et: *Inter amusos & Corydus loquitur.*

60. Leoninam pellem mihi induit.] De iis qui res magnas aggrediuntur. Metaphora sumta ab Hercule.

61. Endymionis somnũ dormis.] De somnolentis Prouerbium hoc dictum est: quòd Endymio somnum adamarit, & adhuc dormiat, & illius consuetudine vti fabulantur.

62. Est & formicæ & culici sua bilis.] Monet, ne quidem paruos esse contemnendos.

55. Ἐν ἅλῳ κρύπτῃ ἢ διεκάζεις.] Ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων λαθεῖν· παρόσον περίοπτος ἡ ἅλως.

56. Ἐν ἀμούσοις καὶ Κόρυδος φθέγγεται.] Ἐπὶ τῶν μὴ ἠκριβωμένως ἐν ἀπαιδεύτοις διαλεγομένων.

57. Ἐν γὰρ ἀμηχανίῃ καὶ Καρκίνος ἔμμορε τιμῆς.] Ἐπὶ τῶν εὐτελῶν, τῶν διὰ περιπέτειαν τιμῆς ἀξιουμένων.

58. Ἐν γῇ πένεσθαι μᾶλλον, ἢ πλουτοῦντα πλεῖν.]

59. Ἐν δὲ διχοστασίῃ καὶ Ἀνδροκλέης πολεμάρχει.] Παροιμία ἐπὶ τῶν εὐτελῶν, τῶν διὰ περιπέτειάν τινα τιμῆς ἀξιουμένων. τοιαύτη δέ ἐστι καὶ ἡ λέγουσα·

Ἐν γὰρ ἀμηχανίῃ καὶ Καρκίνος ἔμμορε τιμῆς.

καὶ Ἐν ἀμούσοις καὶ Κόρυδος φθέγγεται.

60. Ἐνδύεταί μοι τὴν λεοντῆν.] Ἐπὶ τῶν μεγάλοις ἐπιχειρούντων πράγμασιν. ἐκ μεταφορᾶς τοῦ Ἡρακλέους.

61. Ἐνδυμίωνος ὕπνον καθεύδεις.] Ἐπὶ τῶν ὑπνηλῶν εἴρηται παροιμία· διὰ τὸ τὸν Ἐνδυμίωνα ὕπνου ἐρασθῆναι, καὶ ἔτι καθεύδειν, καὶ σὺν αὐτῷ εἶναί φασι.

62. Ἔνεστι κἂν μύρμηκι, κἂν σέρφῳ χολή.] Παρεγγυᾷ, μηδὲ τῶν μικρῶν καταφρονεῖν.

63. Ἐκ

Vsus Prouerbij erit, vt si significemus periculi nihil subesse, & negotium iis curæ futurum ad quos pertinet. Cicero senariũ sic reddidit lib. I. de Diuinatione, sed duriùs:

Ego prouidebo rem istam, & albæ virgines.

Rectiùs Desiderius Chil. III. Cent. VIII. Adagio 83.

Curæ ista mihi erunt ac puellis candidis.

61. Endymionis.] Vsurpat Lucianus in Muscæ encomio.

64. Ἐκκα-

63. Ἐκ χειρὸς βοηθεῖν τοῖς πράγμασιν.] Ἀντὶ τοῦ μετὰ πάσης ἐπιμελείας.

64. Ἐνιαυτὸς Μέτωνος.] Ἡ ἐννεακαιδεκατηρίς. Μέτων γὰρ ὁ μαθηματικὸς, περίοδον ἐκτιθεὶς χρόνου, ἐνέταξε ιθ.

65. Ἐν θέρει τὴν χλαῖναν κατατρίβεις.] Ἐπὶ τῶν μὴ καθ᾽ ὥραν τοῖς ἀναγκαίοις χρωμένων.

66. Εἴθε φαύλως, ὥσπερ εὗρες, ἐκβάλοις τὴν ἔνθεσιν.] Ἐπὶ τῶν παρὰ προσδοκίαν εὐδοκιμησάντων.

67. Ἔνθ᾽ οὔτε μίμνειν ἄνεμος οὔτε ἐκπλεῖν ἐᾷ.] Ἐπὶ τῶν δυσχρήστοις περιπεσόντων τοῦτο λέγεται. φησὶ δὲ αὐτὸ παρ᾽ Αἰσχύλῳ ὁ Φιλοκτήτης.

68. Ἐν Καρὶ τὸν κίνδυνον.] Ἐπὶ τῶν μισθοῦ πωλούντων τὰ οἰκεῖα δυσχερῆ· διὰ τὸ τοὺς Κᾶρας πρώτους ἀνθρώπων μισθοῦ στρατεύεσθαι. εἴρηται οὖν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἐν ἀλλοτρίοις κινδυνευόντων.

69. Ἐν λίμναις Διόνυσον.] Τόπος ἐστὶν ἐν Ἀθήναις Λίμναι, ἐν ᾧ ὁ τιμώμενος Διόνυσος.

70. Ἐν μύρτου κλάδῳ τὸ ξίφος

63. E manu ipsis reb⁹ mederi.] Hoc est, summa accuratione auxiliũ ferre.

64. Annus Metonis.] Id est, anni nouemdecim. quos Meton Mathematicus, dum circuitum temporum exposuit, inseruit.

65. In æstate lænam deteris.] De iis qui rebus necessariis in tempore non vtuntur.

66. Vtinam malè, vt reperisti, sic amittas bolum.] De iis qui præter opinionem fortunæque beneficio celebritatem sunt adepti.

67. Hîc nec expectare ventus, neque nauigare sinit.] De iis qui in impedita negotia inciderunt. Philoctetes apud Æschylum.

68. In Care periculum.] De iis qui mercede vendunt suas difficultates, eò quòd Cares mortalium primi mercede militarunt. Dictum est igitur hoc Prouerbium de iis qui aliorum causa non sua periclitantur.

69. In paludibus Bacchum.] Locus est Athenis, Paludes appellatus, vbi Bacchus honoratur.

70. In myrti ramo ensem tenebo.]

64. Ἐνιαυτὸς Μέτωνος.] Zenob. Vatican. iactatum ait Prouerbium εἰς τοὺς μακρὰς ὑπερθέσεις ποιουμένους. De Metone verò Astrologo Aristoph. interpres ἐν ὄρνισι, deque eius anno Ælianus lib. x. Ποικ. ἱστορ. cap. VII. & copiosè Ioan. Tzetzes Chil. XII. Hist. 399. vbi & Prouerbij his versibus meminit:

Σοφοί τινες δ᾽ ἐποίησαν ἐντεῦθεν παροιμίαν,
Κατὰ τοὺς Μέτωνος αὐτοῦ ἐνιαυτοὺς εἰπόντες,
Τουτέστι, βραχυχρόνων, ἐκ τῶν ἐτῶν ἐκείνου.

Plura doctissimus Lipsius noster lib. I. Elector. cap. I. & Ald. Manutius lib. De quaesitis per epistolam, aliiq; à me suprà laudati.

66. Εἴθε φαύλως ὥσπερ εὗρες, &c.] Ex Aristoph. Ἱππεῦσι in Cleonem tyrannum. Finitimum Plautinum in Pœnulo: *Malè partum, malè disperit.* Et Ciceronis è II. Philipp. ac Sallustianum: *Malè parta, malè dilabuntur.*

68. Ἐν Καρὶ τὸν κίνδυνον.] Hesychius: Ἐν Καρὶ τὸν κίνδυνον. παροιμία ἐπὶ τῶν εὐτελέσι τὰς πείρας ποιουμένων. Caricarum ancillarũ etiam mentio in epistolis ἐρωτικοῖς Aristæneti.

69. Ἐν λίμναις Διόνυσον.] Ex Valerij Harpocrationis Atticarum vocum Lexico.

nebo.] Harmodius & Aristogiton ense myrti ramo immisso, Hipparchum tyrannum occiderunt.

71. In holmo dormiit.] Alij holmum dicunt oraculum: alij vates effici eos, qui in mortario dormierint. quòd & tripodes Apollinis, holmi appellētur.

72. Vnus fauus.] De multis consentientibus, siue factiosis, siue cōiuratis.

73. In omni fabula est & Dædali flagitium.] Pasiphaën aiunt taurū adamantem, orasse Dædalum, vt ligneam vaccam conficeret, in qua ipsa delitescens ab illo iniretur. E quo concubitu prægnans facta Minotaurum pepererit. Minos autem quibusdam de causis iratus Atheniensibus, septenas virgines & totidem pueros, qui bestiæ illi obiicerentur, tributi nomine ab illis exegit. In Dędalum igitur auctorem illorum malorum, eaque re inuisum, iacitur hoc Prouerbium.

74. In quinque iudicū genibus.] Olim quinque iudices fuerunt, vt inquit Epicharmus, qui de Comicis pronuntiarent, suffragia in genibus habentes, quæ nunc in tabellas referunt. Apud Homerum: *Deorum in genibus situm est.*

κρατήσω.] Ἁρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων ἐν μύρτοις ῥίψαντες τὸ ξίφος, Ἵππαρχον τὸν τύραννον ἀπέκτειναν.

71. Ἐν ὅλμῳ ἐκοιμήθη.] Οἱ μὲν ὅλμον φασὶ μαντεῖον· οἱ δὲ τοὺς ἐν ὅλμῳ κοιμηθέντας μαντικοὺς γίνεσθαι. ὅτι καὶ οἱ τρίποδες τοῦ Ἀπόλλωνος ὅλμοι καλοῦνται.

72. Ἓν κηρίον.] Ἐπὶ πολλῶν ὁμοφωνούντων ἢ στασιαστῶν, ἢ συνωμοτῶν.

73. Ἐν παντὶ μύθῳ καὶ τὸ Δαιδάλου μῦσος.] Πασιφάην φασὶν ἐρασθεῖσαν ταύρου, Δαίδαλον ἱκετεῦσαι, ποιῆσαι ξυλίνην βοῦν καὶ κατασκευάσαντα αὐτὴν ἐνθεῖναι· ἣν ἐπιβαίνων ὡς βοῦν ὁ ταῦρος, ἐγκύμονα ἐποίησεν· ἐξ ἧς ἐγεννήθη ὁ Μινώταυρος. Μίνως δὲ διά τινας αἰτίας ὀργιζόμενος τοῖς Ἀθηναίοις, ἑπτὰ παρθένους καὶ ἴσους νέους ἐξ αὐτῶν ἐδασμολογεῖτο· οἳ παρεβάλλοντο τῷ θηρίῳ. εἰς Δαίδαλον οὖν ἀρχηγὸν τούτων τῶν κακῶν αἴτιον γενόμενον καὶ μυσαχθέντα ἐξηνέχθη ἡ παροιμία.

74. Ἐν πέντε κριτῶν γόνασι.] Παρ' ὅσον τὸ παλαιὸν ε´ κριταὶ ἔκρινον τοὺς Κωμικοὺς, ὥς φησιν Ἐπίχαρμος. ἐπειδὴ οἱ κριταὶ ἐν τοῖς γόνασιν εἶχον, ἃ νῦν εἰς γραμματεῖα ἐγγράφεται. παρ' Ὁμήρῳ· Θεῶν ἐν γούνασι κεῖται.

75. Ἐν

71. Ἐν ὅλμῳ ἐκοιμήθη.] Eustathius in Il. λ´. ex Pausania: Ἐν ὅλμῳ ἐκοιμήσω. ἥρως μαντικὸς ἐγένου. Hesychius: Ἐν ὅλμῳ ἐννάσω (malè vulgò editum dictione diuulsa ἐν νάσῳ.) οἱ μὲν ὅλμον μάντιν φασίν. οἱ δὲ τοὺς ἐν ὅλμῳ κοιμηθέντας μαντικοὺς γίνεσθαι.

73. Ἐν παντὶ μύθῳ.] Zenobius θυμῷ pro μύθῳ legit. vtrumque rectum. Erasmus hîc Suidam secutus est.

74. Ἐν πέντε κριτῶν γόνασι.] Ampliùs Zenobius, ἐν πέντε κριτῶν γούνασι κεῖται. Conciliùs Hesychius: ἐν πέντε κριτῶν. ἐν ἀλλοτρίᾳ ἐξουσίᾳ ἐστίν. πέντε δὲ κριταὶ τοῖς Κωμικοῖς ἔκρινον. Homeri autem locus est Iliad. ς´. v. 514.

Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται.

Hæc tamen in genibus scimus posita esse Deorū.

Repetit & Iliad. ύ. v. 435. Et Odyss. ά. 267. & 400. & π´. v. 129.

75. Ἐν

75. Ἐν πίθῳ τὴν κεραμείαν μανθάνειν.] Παροιμία ἐπὶ τῶν τὰς πρώτας μὲν μαθήσεις ὑπερβαινόντων, ἁπτομένων δὲ τῶν μειζόνων· τουτέστι, τῶν παριέντων τὰς πρώτας μαθήσεις, καὶ ἐφιεμένων τῶν τελευταίων.

76. Ἐν Πυθίῳ κρεῖττον ἦν ἀποπατῆσαι.] Οἷον κινδυνεῦσαι. καταφρονούντων γάρ τινων Ἀπόλλωνος, καὶ ἐν τῷ τεμένει αὐτοῦ ἀποπατούντων, Πεισίστρατος ἔγραψε νόμον, τὸν ἁλόντα ἐπὶ τούτῳ θνήσκειν. καταγελώντων δὲ τοῦ γράμματος, καὶ πλειόνων μᾶλλον τοῦτο ποιούντων, ἔστησε φύλακας. ληφθέντος δέ τινος, ἐκέλευσε δήσαντας αὐτὸν παρὰ τὴν ὁδὸν μαστιγοῦν, κηρύσσοντας· Ὅδ' ἀνὴρ κολασθεὶς ἀποθανεῖται, ὅτι ὀλιγωρεῖ τοῦ γράμματος. κολασθέντος δὲ οὕτω ἐνέδυ τὸ γινόμενον τοῖς Ἀθηναίοις, ὥστε νῦν τοὺς κακοπαθοῦντας, ἢ τιμωρίαις ἐνεχομένους διά τινα αὐτῶν πλημμέλειαν, ἐπιλέγειν· Ἐν Πυθίῳ κρεῖττον ἦν αὐτὸν ἀποπατῆσαι.

77. Ἐν πυρὶ βέβηκας.] Τοῦτο χρὴ ἐπιλέγειν ἐν τοῖς ἐν ἐπισφαλέσι καὶ ἐπικινδύνοις πράγμασιν ἐμφιλοχωρεῖν ἐθέλουσι· καὶ ὅτι χρὴ τὸν ἐν πυρὶ ταχέως ἐκβαίνειν.

78. Ἐν σκότῳ ὀρχεῖσθαι.] Ἐπὶ τῶν ἀμάρτυρα μοχθούντων, ὧν τὸ ἔργον ἀφανές.

79. Ἐν τῷ μέρει τις καὶ τὸ πῦρ σκαλευσάτω.] Παροιμία ἐπὶ τῶν εἰς κοινὸν μὴ τὰ ἴσα παρεχομένων.

75. A dolio figlinam auspicari.] Prouerbium de iis qui artium rudimentis præteritis maiora capessunt, primisq; neglectis, in extrema se ingerunt.

76. In æde Apollinis cacasse præstitisset.] De periclitantibus. Cùm quidam Apollinem contemnerent, & in eius fano ventrem exonerarent, Pisistratus id facinus capite sanxit. Cùm verò id edictum riderent, idque facerent plures ampliùs de industria: custodes constituit. Qui cùm quendam deprehendissent, eum vinctum iussit per viam flagris cædi, præcone proclamante: *Iste verberibus cæsus interficietur, quòd edictũ contemserit.* Quæ res ita mouit Athenienses, vt si qui posteà malè tractarentur, aut delicti alicuius pœnas darent, hoc dicto vterentur, dicerentque: *In æde Apollinis cacasse præstitisset.*

77. Ignem ingressus es.] Hoc dicendum est iis, qui res lubricas & periculosas cupidè suscipiunt: & quòd eum qui in igne est, oportet citò recedere.

78. Saltare in tenebris.] De iis quorum & labores teste carent, & opera sunt obscura.

79. Per vices aliquis ignem fodicet.] Prouerbium in eos qui non ex æquo reipublicæ conferunt.

80. In

---

75. Ἐν πίθῳ.] Diuersum Adagio sensum tribuit Dicæarchus apud Hesychium, totidem quot apud Zenobium verbis.

76. Ἐν Πυθίῳ.] Hesychius, quem secutus est Erasmus: Ἐν Πυθίῳ (malim Πυθίου locutione Græcis familiari) χέσαι. Πεισίστρατος ᾠκοδόμει τὸν ἐν Πυθίῳ ναόν. τῶν δὲ Ἀθηναίων παριόντων, μισούντων αὐτὸν, οὐδὲν ἐχόντων ποιεῖν, ἐνίοις προσουρεῖν τῷ περιφράγματι, καὶ πλησίον ἀφοδεύειν τῆς οἰκοδομῆς, ὥστε διοχλεῖσθαι τοὺς ἐργαζομένους.

79. Hîc σκαλευσάτω malui quàm quod editum alibi σκυλευσάτω, & *spoliet* vertunt, quod minùs hîc quadrat.

80. Ἐν

80. In nihil ſciendo vita iucundiſſima.] Sophocles. Si quis mala ſua non ſentiat. Nam ſi quis ab eo probari amentiam ſuã dicat, perridiculũ fuerit.

81. In triuio ſum cogitationum.] Prouerbium de rebus obſcuris & ambiguis. Nam qui ad triuium peruenit, qua via ſit ingrediendum, ignorat.

82. Noctu conſilium.] Propterea, quòd nox otium det, & deliberandi ſpatium de rebus neceſſariis.

83. In puteo pugnare cum canibus.] De iis qui cũ improbo quopiam pugnant, nec poſſunt euadere. *Quid verò agas, non in puteo, vt Prouerbium habet, à canibus circumuentus, ſed in profunda quapiam inueſtigatione, mira dubitatione æſtuans, quæ à nemine mortalium explicari queat, niſi Deo monſtratore?*

84. E curru.] Lenæis, (quæ à torcularibus nomen habent Athenis) poëtæ in curribus ſedentes, quædam riſus captandi gratia cantillabant. Vnde *De plauſtro loqui*, apud Demoſthenem.

85. Ex arena funem nectis.] De rebus quæ fieri non poſſunt.

86. Ex vno videt omnia.] De iis qui res negligunt nec reſpiciunt.

80. Ἐν τῷ φρονεῖν μηδὲν, ἥδιστος βίος.] Σοφοκλῆς. Ἐν τῷ μὴ ἀντιλαμβάνεσθαι κακῶν. ἐπεὶ ἔσται γελοιότατον ὡς τιμῶντος τὴν ἀφροσύνην.

81. Ἐν τριόδῳ εἰμὶ λογισμῶν.] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀδήλων καὶ ἀμφιβόλων πραγμάτων. ἐπειδὴ ὁ ἐν τριόδῳ γενόμενος, οὐκ οἶδε ποίᾳ χρήσεται ὁδῷ.

82. Ἐν νυκτὶ ἡ βουλή.] Διὰ τὸ τὴν νύκτα κατὰ σχολὴν διδόναι λογισμοὺς τοῖς περὶ τῶν ἀναγκαίων βουλευομένοις.

83. Ἐν φρέατι κυσὶ μάχεσθαι.] Ἐπὶ τῶν μοχθηρῷ τινι προσμαχομένων καὶ ἀποφυγεῖν μὴ δυναμένων. τί δὲ ἄντις ἔχοι ποιεῖν οὐκ ἐν φρέατι συνεχόμενος ὑπὸ τοῦ παροιμιαζομένου κυνός· ἀλλ' ἐν βάθει μέν τινι ζητήσεως ὑπὸ θαυμαστῆς οὐδὲν ἧττον ἀπορίας, οὐ μὴν ἀφικτῆς γε οὐδενὶ ἀνθρώπων, πλὴν εἴπω θεὸς αὐτὴν μηνύσειεν;

84. Ἐξ ἁμάξης.] Τῇ λεγομένῃ ἑορτῇ παρ' Ἀθηναίοις Ληναίᾳ ἠγωνίζοντο οἱ ποιηταὶ, συγγράφοντες ᾄσματά τινα, τοῦ γελασθῆναι χάριν. ὅπερ Δημοσθένης, ἐξ ἁμάξης εἶπεν.

85. Ἐξ ἄμμου σχοινίον πλέκεις.] Ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων.

86. Ἐξ ἑνὸς τὰ πάνθ' ὁρᾷ.] Ἐπὶ τῶν παρορώντων.

87. Ἐξ ἐχ-

80. Ἐν τῷ φρονεῖν.] Sophoclis verba in Aiace Lorario: ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μηδὲν, ἥδιστος βίος. Τὸ μὴ φρονεῖν, κάρτ' ἀνώδυνον κακόν. Suidas hîc de iis ſumere videtur, qui rebus aduerſis nihil cõmoueantur, vt contrà Stoicis beatus erat qui nihil admiraretur. Eraſmus: *In nihil ſapiendo iucundiſsima vita.* de inſipientibus ſumſit Chil. 11. Cent. x. Ad. 81.

81. Ἐν τριόδῳ.] Heſychius: Ἐν τριόδοις τ' Ἐπὶ τῶν ἀδήλων πραγμάτων. ἐπειδὴ ὁ ἐν τριόδῳ γενόμενος, οὐκ οἶδε ποίᾳ χρήσηται ὁδῷ. Eadem Zenobius, Diogenianus & Apoſtolius.

83. Ἐν φρέατι.] Heſychius & Apoſtolius Ἐν φρέατι κυνομαχεῖν. Explicat ille, ἐπὶ τῶν δυσφύκτων. *de re ineuitabili, atq; inexplicabili.* Rurſum vet. eſt Scriptoris locus, quẽ nõ diuino.

84. Ἐξ ἁμάξης.] Plura inf. τὰ ἐκ τῶν ἁμαξῶν.

86. Ἐξ ἑνός.] Eraſmus legit ὄρα, explicatque,

87. Ἔξεχ᾽ ὦ φίλ᾽ ἥλιε.] Παροιμιῶδες ὑπὸ τῶν παίδων λεγόμενον, ἐπὶ νέφη ψύχους ὄντος. Ἀριστοφάνης Νήσοις.

88. Κᾆτ᾽ ἔγωγ᾽ ἐξηγειρόμην.] Ἐπὶ τῶν ἐπίτηδες ψευδομένων λεγόντων τοῦτο, καθὸ δηλοῦται, ὅτι ἐνυπνίῳ λεγόμενον.

89. Ἐξηκεστίδης.] Τοῦτον ὡς ξένον διαβάλλουσι καὶ πλάνον· οἱ δὲ ξένοι μᾶλλον ἴσασι τὰς ὁδούς. ἐξαπορήσαντες οὖν τῆς ὁδοῦ καὶ ἀποπλανηθέντες εἶπον· Οὐδ᾽ ἂν Ἐξηκεστίδης εὕροι τὴν εὐθεῖαν ὁδόν. εἴρηται οὖν ἐπὶ τῶν ὁδοῦ ἀποπλανηθέντων.

90. Ἐξηπάτησεν ἡ χάραξ τὴν ἄμπελον.] Ὅταν ὑπὸ τοῦ σώζοντος τὸ σωζόμενον ἐξαπατηθῇ.

91. Ἔξω βελῶν καθῆσθαι.] Παραινεῖ ἔξω κινδύνου εἶναι.

92. Ἔξω Γλαῦκε.] Χειμῶνα γὰρ σημαίνει ὁ θαλάττιος.

93. Ἑορτὴ πολλὰ ἔχουσα.] Ἐπὶ τῶν πολλὰ ἀποτιθεμένων φορτία. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν πρὸς τὰς ἑορτὰς ἐπειγομένων· οἳ πολλὰ ἐπιφέρονται καὶ ἱερεῖα καὶ ἱμάτια, καὶ ἄρτους, ἵνα μηδενὸς ὑστερήσωσι.

87. Alme Sol exorere.] Sic pueri dicere consueuerunt, cùm in frigore cęlum nubibus est obductum. Aristophanes in Insulis.

88. Deinde expergiscebar.] De iis qui mentiuntur: vt qui somnia sua, non rem gestam narrent.

89. Execestides.] Hic vt peregrinus & erro notabatur: quod genus hominum cùm vias probè norit, dici solet, *Ne Execestides quidem viam rectam norit*. De iis igitur vsurpatur, qui se expedire nesciunt, quique à recta via aberrarunt.

90. Decepit vallus vitẽ.] Quando seruator seruatum frustratur.

91. Extra teli iactum sedendum est.] Monet cauenda esse pericula.

92. Foras Glauce.] Tempestatem enim significat marinus ille.

93. Festum multa habens.] De iis qui sarcinas multas reponunt. Ductum ab iis qui ad festa properant, multasque secum afferunt & victimas, & vestes, & panes, ne qua re careant.

94. Iusiu-

eatque, cùm ex vnius euentus experimento reliquorum similium coniecturam facimus. Quale Maronis illud:

——— *& crimine ab vno*
Disce omnes. ———

Et Comici: *Vnum si noris, omnes noris.*

87. Ἐν Νήσοις Aristophanem citat & Suidas, Ξωένοφον. Itemque Aristophanis Scholiastes nõ semel, & Etymologus in Εὔδημος. Insignem verò locum Stobæus Serm. LIII.

88. Κᾆτ᾽ ἔγωγ᾽ ἐξηγειρόμην.] Ex Aristoph. ἐν Βατράχοις, eiusque interprete. Vide inf. in Κᾆτ᾽ ἔγωγε, &c.

89. Ἐξηκεστίδης.] Aristoph. Ὄρνισι·

Οὐδ᾽ ἂν μὰ Δία γ᾽ ἐντεῦθεν Ἐξηκεστίδης.

Subaudi, εὕροι τὴν εὐθεῖαν ὁδόν. Addit Scholiastes, à Comicis etiam, vt erronem, vagabundum, ac peregrinum traductum Execestidem húc. Hesychio est μοχθηρὸς συκοφάντης.

90. Ἐξηπάτησεν ἡ χάραξ τὴν ἄμπελον.] Sic & Eustathius in Ἰλιάδ. σ´. circa finem & Aristoph. Adagium efferunt. Zenobius & Hesych. Χάραξ τὴν ἄμπελον. Diuersè tamen explicant. Ille, ὅταν ὑπὸ σώζοντος τὸ σωζόμενον πάθῃ. Hic, ὅταν ὑπὸ τοῦ σωζομένου τὸ σῶζον ἀπατηθῇ.

93. Ἑορτὴ πολλὰ ἔχουσα.] Erasmus ex nescio quibus Plutarchi Collectaneis legit: Ἑορτὴ πολλὰς ἔχουσα.

94. Iusiurandum adactū.] Quod nō spontaneū, sed ad quod alius adigit.

95. Epimenidia pellis.] De rebus repositis ac reconditis.

96. Pugna ad Lipsydrium.] Locus est supra Parnethen, quem pulsi à tyrannis, Alcmæonidis ducibus munierunt. Qui cùm à Pisistrato expugnatus esset, carmen σκολιὸν in eos canebatur:

Ah ah Lipsydrium prodens socios,
Quales viros perdidisti?
In prœlio fortes & patricios,
Cùm ostendissent à quibus patribus
orti essent.

97. Contra teipsum Lunam detrahis.] Thessalicæ mulieres lunam detrahentes, dicuntur & oculis & pedibus priuari. Dicitur igitur Prouerbium in eos, qui ipsi sibi mala accersunt.

98. Postquam Tantali saxum à capite excussimus.] De periculo, quod cùm vrgeret, præteriit. Vel de eo qui negotium inchoatum reliquit.

99. Quia vinum bibere voluisti, vnà etiam fęces tibi sunt exhauriendæ.] Eos, qui bonis frui volunt, etiam mala tolerare oportet.

100. Epeo timidior.] Sic dicebatur Cratinus Comicus: fortasse quòd in tribunatu Oeneiæ tribus ignauior fuisse videretur. Epeus enim timidus fuisse perhibetur.

94. Ἐπακτὸς ὅρκος.] Ὁ μὴ αὐθαίρετος, ἀλλ᾽ ἐφ᾽ ὃν ἕτερος ἄγει.

95. Ἐπιμενίδιον δέρμα.] Ἐπὶ τῶν ἀποθέτων.

96. Ἐπὶ Λειψυδρίῳ μάχη.] Χωρίον ὑπὲρ τῆς Πάρνηθος, ὃ ἐτείχισαν οἱ φυγάδες τῶν τυράννων, οἱ Ἀλκμαιονίδαι προεστήκεσαν. ἐκπολιορκηθέντων δ᾽ αὐτῶν ὑπὸ τῶν περὶ Πεισίστρατον, σκολιὸν εἰς αὐτοὺς ᾔδετο·

Αἲ αἲ Λειψύδριον προδοσέταιρον,
Οἵους ἄνδρας ἀπώλεσας;
Μάχεσθαί τ᾽ ἀγαθοὺς καὶ εὐπατρίδας,
Οἳ τότ᾽ ἔδειξαν οἵων πατέρων ἦσαν.

97. Ἐπὶ σαυτῷ τὴν Σελήνην καθέλκεις.] Αἱ τὴν Σελήνην καθέλκουσαι Θετταλίδες, λέγονται τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῶν ποδῶν στερίσκεσθαι. εἴρηται οὖν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς κακὰ ἐπισπωμένων.

98. Ἐπειδὴ τὸν Ταντάλου λίθον τῆς κεφαλῆς ἀπετιναξάμεθα.] Λέγεται ἐπὶ κινδύνου τινὸς ἐπηρμένου καὶ παρελθόντος· ἢ ἐπὶ τοῦ ἀρξαμένου τινὸς πράγματος, εἶτα ὀλιγωρήσαντος.

99. Ἐπειδὴ τὸν οἶνον ἠξίους πίνειν, συνεκποτέα δεῖ σοι καὶ τὴν τρύγα.] Τοῖς ἀγαθοῖς χρῆσθαι βουλομένοις δεῖ καὶ τὰ κακὰ ὑπομένειν.

100. Ἐπειοῦ δειλότερος.] Οὕτως ἐλέγετο Κρατῖνος ὁ Κωμικός· ἴσως διὰ τὸ ταξιαρχῆσαι τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς, καὶ δειλότερός τε φανῆναι. καὶ γὰρ ὁ Ἐπειὸς δειλὸς ἦν.

98. Ἐπειδὴ τὸν Ταντάλου λίθον.] Infrà: Τὸν Ταντάλου λίθον οἴεσθαι ὑπὲρ κεφαλῆς λεπτοῖς καλωδίοις ἠρτῆσθαι. De Tantalo Horatius & Poëtæ consulendi.

100. Ἐπειοῦ δειλότερος.] Eadem Apostolius, sed vitiosè in eo excusum: Οὕτως ἔλεγε Κρατῖνος, pro ἐλέγετο. Patet ex his Hesychij: Ἐπειὸς, οὕτως ἐκαλεῖτο Κρατῖνος ὁ Κωμικὸς, ἴσως διὰ

ΕΚΑΤΟΝΤΑΣ Ζ.

1. ΕΠΙ βύρσης ἐκαθέζετο.] Τοῦτο παρὰ Σκύθαις ἐτελεῖτο, ἐπειδὰν τις ἠδικεῖτο πρὸς ἑτέρου. ἀμύνασθαι δὲ βουλόμενος, ἑαυτὸν οὐκ ἀξιόμαχον μόνον ᾤετο, βοῦν ἱερεύσας, τὰ μὲν κρέα κατακόψας, ἧψεν· αὐτὸς δὲ ἐκπετάσας χαμαὶ τὴν βύρσαν, ἐκάθητο ἐπ' αὐτῆς, εἰς τοὐπίσω περιαγαγὼν τὼ χεῖρε. καὶ τοῦτό ἐστι Σκύθαις ἡ μεγίστη ἱκετηρία. τῶν δὲ κρεῶν τοῦ βοὸς ὁ βουλόμενος μοῖραν λαμβάνων καὶ ἐπιβαίνων τῇ βύρσῃ τὸν δεξιὸν πόδα, ὑπισχνεῖται κατὰ δύναμιν ἕκαστος συμμαχήσειν. καί ἐστιν αὐτοῖς τοῦτο ὅρκων ὁ βεβαιότατος.

2. Ἐπὶ καλάμης ἀροῦν.] Ἔθος ἐστὶ τοῖς γεωργοῖς παρ' ἐνιαυτὸν ἀργὴν καταλείπειν τὴν γῆν, ὅπως ἀκεραίους ἐκτρέφῃ τοὺς καρποὺς, ὡς μὴ κατ' ἔτος τοῖς σπέρμασι πονοῖτο.

3. Ἐπὶ σπείρᾳ σχοινίον.] Ἐπὶ τῶν προσφερόντων τοῖς ἔχουσιν ἐπὶ πλεῖστα· ἐπειδὴ καὶ αἱ σπεῖραι, ἐξ ὧν καὶ τὰ σχοινία, εἰσίν. τοῦτο δὲ ποιεῖν, ἅπασιν ἀνθρώποις ὡς συγγενές τι ὑπάρχει.

CENTVRIA VII.

1. IN corio ſedebat.] Moris erat apud Scythas, ſi quis iniuria ab alio afficeretur, quam vlturus, ſe aduerſario fore parem non putaret; vt boue immolato, carnes in fruſta conciſas elixaret, & corio humi extento inſideret, manibus in tergum reiectis: quo nullum eſt apud Scythas maius ſupplicandi genus. Qui verò volebat, parte carnium accepta, dextro pede corio inſiſtens, ſe pro virili opem ei laturum pollicebatur. Eſtque illud apud ipſos iuſiurandum omnium ſanctiſſimum.

2. Exarare ſtipulas.] Solent agricolæ altero quoque anno terram incultam relinquere; vt ſolidas gignat fruges, ne quotannis ſatione fatigetur.

3. Ad reſtim funiculus.] De iis qui offerunt aliquid iis, qui eo abundant: nam è ſpiris fiunt funes. Id autem facere, omnibus hominibus eſt veluti connatum.

4. Man-

διὰ τὸ ταξιαρχῆσαι τῆς Οἰνηίδος φυλῆς, καὶ δειλότερος φανῆναι. καὶ γὰρ ὁ Ἐπειὸς δείλωσιν σημαίνει. Epium autem equi duratei dolique fabricatorem timidum & ignauum facit Lycophron δειλὸν καὶ ἄνανδρον. Meminit Maro Epei II. Æneid. ibidemque Interpretes noui ac veteres, verſu 264.

Et Menelaus & ipſe doli fabricator Epeus.

Vide Pet. Victorium lib. XIX. Variarum lectionum cap. 18. Meminit & Simmias Rhodius in Securi, quod poëmation Theocrito ſubiungitur, hoc verſu:

Ὤ πᾶσ' Ἐπειὸς πέλεκυν ᾧ πόκα πύργων θεοτεύκτων κατέρειπεν αἶπος,
Δαρδανιδᾶν δ' ἐσυφέλιξ ἐκ θεμέθλων ἄνακτας.

Dedit Epeus ſecurim, qua quondam turrium à Diis exſtructarum diſturbauit verticem,
At Dardanidarum funditus euertit Reges.

Vide in admirandis auditionibus Ariſtot.

CENT. VII.

1. Ἐπὶ βύρσης ἐκαθέζετο.] Apoſtolius expl. Ἐπὶ τῶν δεομένων συμμαχίας. Morem hunc Scytharum commemorat & Cælius libro XXVII. Lect. antiq. cap. XIV. ex Luciano in Toxaride.

2. Ἐπὶ καλάμης ἀροῦν.] Idem Apoſtolius expl. Ἐπὶ τῶν οὐ καλῶς γεωργούντων. *Noualia* Latini vocant, vt Maro Eclog. I. de quibus Turnebus libro XIIX. cap. 12. & Iac. Nic. Loënſis Epiphyllid. lib. III. cap. 2.

4. Mandrobuli more.] De iis qui se ad deteriora conuertunt. A Mandrobulo quodã, qui cùm geophanium Sami reperisset, primùm arietem Iunoni aureũ dedicauit, deinde argẽteum, pòst æneũ, deinceps nullũ: vt tradit Ephorus.

5. In rota excruciatum te oportebit facinora tua dicere.] Aristophanes in Pluto. Prouerbium in improbos. Rota enim Athenis quædam fuit, ad quam serui alligati pœnas dabant.

6. Racemationes istæ sunt & offutiæ.] Aristophanes in Ranis. De iis qui se poëtas aut sapientes esse putant.

7. Quam quisque norit artem, in ea se exerceat.]

8. Desertum vadimonium.] Hoc est, cùm reus citatus non comparuerit, causa cadit. Simile illi: *Indicta causa damnari.*

9. Lis litem gignens, ambit aliam orationem.] De iis qui amicè inter se confabulantur.

10. Hermonium beneficium.] Quod necessariò datur, non ex animo, sed fictè, amicitiæ simulatione,

4. Ἐπὶ τὰ Μανδροβούλου.] Ἐπὶ τῶν εἰς τὰ χείρονα τρεπομένων· ἀπὸ Μανδροβούλου τινὸς, τὸ ἐν Σάμῳ γεωφάνιον εὑρόντος, καὶ πρῶτον μὲν κριὸν χρυσοῦν ἀναθέντος, ἔπειτα ἀργυροῦν, ἔπειτα χαλκοῦν ἐλάττονα, εἶτα οὐκ ἔτι, ὡς Ἔφορος.

5. Ἐπὶ τροχοῦ δεῖ σ' ἐκεῖ στρεβλούμενον εἰπεῖν ἃ πεπανούργηκας.] Ἀριστοφάνης Πλούτῳ. παροιμία ἐπὶ τῶν πονηρῶν. τροχὸς γάρ τις ἦν ἐν Ἀθήνησιν, ἐν ᾧ δεσμούμενοι οἱ οἰκέται ἐκολάζοντο.

6. Ἐπιφυλλίδες ταῦτ' ἐστὶ καὶ στωμύλματα.] Ἀριστοφάνης Βατράχοις· ἐπὶ τῶν δοκούντων εἶναι σοφῶν ἢ ποιητῶν.

7. Ἔρδοι τις ἣν ἕκαστος εἰδείη τέχνην.]

8. Ἐρήμη δίκη.] Ὅταν μὴ ἀπαντήσας ὁ διωκόμενος ἐπὶ τὴν δίκην καταδικασθῇ. ὅμοιον καὶ τῷ· Ἐρήμην ἁλῶναι.

9. Ἔρις ἔριν τίκτουσα προσμνᾶται λόγον.] Ἐπὶ τῶν ἐκ φιλίας ἀδολεσχούντων.

10. Ἑρμώνιος χάρις.] Ἡ κατ' ἀνάγκην διδομένη, οὐκ ἐκ διαθέσεως ψυχῆς, ἀλλ' ἐπιπλάστως, καὶ κατὰ προσποίησιν φιλίας,

---

5. De Rotæ supplicio multa congerit Iunius Animaduersorum lib. III. cap. XII. & Pithœus lib. II. Subseciuarum, c. 16.

6. Ἐπιφυλλίδες.] Erasmus explicat in blandiloquos, & verborum phaleris instructos magis, quàm egregiis factis. Quid sit ἐπιφυλλὶς præter Aristophanis interpretem, & Hesychium, docet Ioan. Tzetzes Chil. IV. Histor. I.

Ἐπιφυλλὶς σμικρότατον βοτρύδιον ὑπάρχει
Δυνάμενον καλύπτεσθαι καὶ τῷ τυχόντι φύλλῳ.

7. Ἔρδοι.] Ex Aristoph. ἐν ὄρνισι, vbi plura Interpres. Cicero Tuscul. quæst. libro I. *Benè illo Prouerbio Græco præcipitur,*

Quam quisque norit artem, in hac se exerceat.

Quod ita Horatius expressit lib. I. Ep. XIV.

Quam scit vterque, libens censebo, exerceat artem.

8. Ἐρήμη δίκη.] *Eremodicium* vocant Iurisconsulti, L. Properandum. §. Sin autem reus. C. de iudi. & L. Cùm quærebatur. Tit. 8. ff. 46. itemque L. Et si sine dolo. §. fin. Tit. 4 ff. 4. & ibidem Cuiacius. Galli, *Peremption d'instance* dicunt.

φιλίας, οὐ κατ' ἀλήθειαν. ὁ γὰρ Ἕρμων ὁ Πελασγῶν βασιλεὺς, Δαρείου ἐπὶ Θρᾴκην ἰόντος, καὶ πάντα χειρουμένου, παρεχώρησεν Ἀθηναίοις τὴν Λῆμνον, τῷ μὲν δοκεῖν χαριζόμενος, τῇ δὲ ἀληθείᾳ Δαρεῖον φοβηθείς.

11. Ἐς κεφαλήν σοι.] Ἐπιφώνημα κατάρας. προειρηκότος γάρ τινος χαλεπὰ ἔσεσθαι, ἀμοιβαίως ἀνταποκρίνεταί τις· Ἐς κεφαλήν σοι.

12. Ἐς κόρακας.] Βοιωτοῖς Ἄρνην ποτὲ οἰκοῦσιν, ἐρρήθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἐκπεσεῖσθαι τῆς χώρας λευκῶν κοράκων φανέντων. νέοι δὲ μεθυσθέντες ποτὲ συλλαβόμενοι κόρακας, ἐγύψωσαν κατὰ παίγνιον, καὶ ἀφῆκαν πέτεσθαι. ἰδόντες δὲ οἱ Βοιωτοὶ, ἐταράχθησαν, ὡς τῆς μαντείας λαβούσης τέλος. καὶ φοβηθέντες οἱ νεανίσκοι τὸν θόρυβον, ἔφυγον· καὶ ᾤκησάν τινα τόπον, ὃν ἐκάλεσαν Κόρακας. εἰς ὃν μετὰ ταῦτα οἱ τὴν Βοιωτίαν οἰκοῦντες τοὺς ἁμαρτάνοντας ἔπεμπον. οἱ δὲ, ὡς τοῦ ζώου ἀναιδοῦς δυσοιωνιστικοῦ τοῖς ἀνθρώποις ὄντος. Ἀριστοτέλης δέ φησιν, λοιμοῦ κατασχόντος, καὶ κοράκων πολλῶν γενομένων, τοὺς ἀνθρώπους θηρεύσαντας αὐτοὺς, καὶ περικαθαίροντας, ἐᾶν ζῶντας, καὶ ἐπιλέγειν τῷ λοιμῷ· Φεῦγ' εἰς κόρακας. ὁ δὲ Αἴσωπος μυθικῶς κολοιὸν μέγαν νομίσαντα τοῖς κόραξιν ἴσον εἶναι, πρὸς αὐτοὺς πορευθῆναι. ἡττηθέντα δὲ πάλιν εἰς τοὺς κολοιοὺς ὑποστρέψαι. τοὺς δὲ ἀγανακτήσαντας παίειν αὐτὸν λέγοντας·

non verè. Hermon enim rex Pelaſgorum, Dario Thraciam inuadente, & omnia ſubigente, Lemnum Athenienſibus per beneficij ſpeciem conceſſit, cùm re vera Darium timeret.

11. In caput tuum.] Execrationis eſt epiphonema ſiue acclamatio, vt cùm quis priùs mala precanti, iterùm reſpondens dicit: *In caput tuum.*

12. Ad coruos.] Bœotiis, qui Arnen quondam incolebant, dictum fuit ab Apolline, tum eos ex ea regione pulſum iri, cùm albi corui apparuiſſent. Adoleſcentes autem quidam ebrij coruos ceperũt, & per ludibrium gypſo inductos dimiſerunt. Quibus Bœotij viſis perturbati ſunt, quaſi exitum iam ſortiente oraculo. Itaque adoleſcentes tumultum illum veriti, fugerũt, & locum quemdam incoluerunt, quem Coruos dixerunt. quò poſteà Bœotij delinquentes relegarunt. Alij dicunt eò ſic dici, quòd hoc animal ſit impudens & ominoſum hominibus. Ariſtoteles autẽ ait, quòd peſtilẽtia graſſante, homines coruos, quorum magna tum temporis copia eſſet, ceperint, & purgatos viuere ſinentes, dixerint peſtilentiæ: *Fuge ad coruos.* Æſopus verò fabuloſè tradit, magnum graculum ſe coruis parem ratum ad illos ſeſe contuliſſe: à quibus cùm vinceretur, ad graculos redierit, qui indignati, eum cædentes dixerint: *Fuge*

12. Ἐς κόρακας.] Ariſtænetus lib. II. epiſtola XII. Καὶ πέρας οὐ μόνον ἐμοὶ τοῦτο δοκεῖ, τὸ βάρβαρον ἐς κόρακας ἐκπέμψαι τῆς οἰκίας. Ἀποσκορακίζειν dixit Clemens Alexandrinus libro II. Pædag. interpretaturque Etymologus pro *odioſè aliquem reiicere.* Idem fortè Eſaiæ cap. vlt. ἀποσκορακισμός.

Fuge ad coruos. Aristides censet ideò sic dici, quòd corui in asperis & præruptis locis nidificent, vt *Ad coruos* sit idem quod in tenebras, in interitum.

13. Massiliam nauigato.] De effeminatè molliterque viuentibus. Nam Massilienses effeminatè viuebant, variis vestibus, iisque talaribus, & vnguentis vtentes.

14. Dux fuit cum Erasinade.] In calamitosos. Nam qui ad Arginusas rem malè gesserant, duces, hîc, Thrasyllus, Pericles & ceteri, qui non cesserant, publicè interfecti sunt. Erasinades etiam vltrà peculatus, & Hellespontiæ pecuniæ surreptæ fuit accusatus.

15. Scribere in aquam.] Similiter de iis qui laborem frustraneum suscipiunt, effertur.

16. Extrema extremorum mala perpetrauit.] Prouerbium de improbissimis. Sicut, *Atrociano atrocior*, *Caninio caninior*, id est impudentior.

17. Extremus Mysorum nauigat.] Græcis pestilentia laborantibus, oraculum redditum est, ad extremum Mysorum nauigarent. Qui cùm initio dubitarent, tandem in extremitatibus Mysorum Aeolidem repererunt.

Φεῦγ' εἰς κόρακας. Ἀριστείδης δὲ ἀποδίδωσι διὰ τὸ ἐν τραχέσι τόποις καὶ κρημνώδεσι νεοττοποιεῖσθαι, λέγειν ἡμᾶς φεῦγ' εἰς κόρακας. ἐς κόρακας οὖν, εἰς τὸ σκότος, εἰς ὄλεθρον.

13. Ἐς Μασσαλίαν πλεύσειας.] Ἐπὶ τῶν θηλυτέρως καὶ μαλακῶς ζώντων. οἱ γὰρ Μασσαλιῶται θηλύτερον ἔζων, στολαῖς ποικίλαις καὶ ποδήρεσι, καὶ μύροις χρώμενοι.

14. Ἐστρατήγησε μετ' Ἐρασινάδου.] Ἐπὶ τῶν δυστυχῶν. ἐκ τῶν περὶ Ἀργινούσας στρατηγησάντων δυστυχῶς· ἀπέθανον δὲ δημοσίᾳ οὗτός τε καὶ οἱ ὑπομείναντες, Θράσυλλος, Περικλῆς, καὶ οἱ λοιποί. ἐγένετο δέ τι καὶ περιασσότερον τῷ Ἐρασινάδῃ· τὸ καὶ κλοπῆς κατηγορηθῆναι τῶν περὶ Ἑλλήσποντον χρημάτων.

15. Ἐς ὕδωρ γράφειν.] Ὁμοίως ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων.

16. Ἔσχατα ἐσχάτων κακὰ διαπέπραχε.] Ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἄκρως κακῶν. ὁμοία ἐστὶ τῇ, Δεινότερα Δεινίου, καὶ, Κυνότερα Κυνίου.

17. Ἔσχατος Μυσῶν πλεῖ.] Ἕλλησι λοιμῷ κρατουμένοις, ὁ θεὸς ἔχρησεν ἐπὶ τὸν ἔσχατον Μυσῶν πλεῖν. οἱ δὲ τὸ μὲν πρῶτον ἠπόρουν, αὖθις δὲ τὴν Αἰολίδα παρὰ τοῖς ἐσχάτοις τῆς Μυσίας εὗρον.

ἔνιοι·

14. Ἐστρατήγησε.] Ex Aristoph. Βατράχοις, vbi eadem Interpres.

15. Ἐς ὕδωρ γράφειν.] Catullus:

——— mulier quod dicit amanti,
In vento & rapida scribere oportet aqua.

Vtitur Lucianus in Tyranno, & Plato in Phædro, locis ab Erasmo citatis. Vide sup. Εἰς τέφραν γράφειν.

17. Ἔσχατος Μυσῶν πλεῖ.] Cicero Orat. pro L. Flacco: *Quid porrò in Græco sermone tam tritum atque celebratum est, quàm si despicatui ducitur, vt Mysorum vltimus esse dicatur?* Historię atque Prouerbij meminit quoque Strabo lib. XII. Geogr. & his verbis Hesychius: Ἔσχατος Μυσῶν. παροιμία, ἣν ἐξηγοῦνται οὕτως, μετὰ τὰ τρωϊκὰ λοιμοῦ καὶ ἀκαρπίας τὴν Ἑλλάδα κατασχόντων, μαντευομένων περὶ τούτων, χρῆσαι τὴν Πυθίαν ἐπὶ τὸν ἔσχατον Μυσῶν πλεῖν.

18. Ἐοί-

ἔνιοι τὴν παροιμίαν τοῦ χρησμοῦ λέγουσι Τελέφῳ μαντευομένῳ γεγονέναι περὶ γονέων, ἐπὶ τίνας τόπους ἐλθὼν εὕροι τοὺς γονεῖς, τὸ δὲ θεὸν προστάξαι πλεῖν ἐπὶ τὸν ἔσχατον Μυσῶν. ἀφικόμενον εἰς δὲ Τευθρανίαν, νέμεσθαι δὲ ταῦτα τὰ χωρία Μυσούς, ἐπιτυχεῖν τῇ μητρὶ αὐτοῦ. τάττεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν δυσχερῆ ἐπιτασσομένων.

18. Ἐοίκασι τοῖς ἐκ Πύλου ληφθεῖσι τοῖς Λακωνικοῖς.] Παροιμία ἐπὶ τῶν ὠχριώντων καὶ ἰσχνῶν. Πύλος δὲ χωρίον τῆς Λακωνικῆς ἔνθα Κλέων στρατηγήσας, τοὺς αἰχμαλώτους ἀπὸ Σφακτηρίας ἔλαβεν. εἰκὸς οὖν τούτους διὰ τὸν τοῦ αἰχμαλωτισμοῦ φόβον, καὶ διὰ τὸ πολλαῖς μὲν ἡμέραις πολιορκεῖσθαι ἐν ἐρήμῳ νήσῳ, καὶ ἀφ' ἧς οὐδὲν τῶν ἐπιτηδείων ἦν λαβεῖν, πολλῷ δὲ μετὰ τὴν ἅλωσιν, συγκεκλεῖσθαι χρόνῳ δεδεμένους ἐν ξύλῳ, ὠχρούς καὶ ἰσχνοὺς καὶ δυσειδεῖς γεγονέναι.

19. Εὐγενέστερος Κόδρου,] Τοῦ υἱοῦ Μελάνθου, τοῦ Μεσσηνίου, πατρὸς δὲ Μέδοντος καὶ Νηλέως. οὗτος ὁ Κόδρος, Δωριέων ἐπιστρατευσάντων Ἀθηναίοις, ἐπεὶ τοὺς ἐκ Πελοποννήσου φυγάδας προσεδέξαντο, ἐν οἷς καὶ Μέλανθον· χρησμοῦ δὲ αὐτοῖς δοθέντος αἱρήσειν τὴν πόλιν, ἐὰν ἀπόσχωνται τοῦ τῶν πολεμίων βασιλέως, νοήσας τὸν χρησμὸν, ἀναλαβὼν ὑλοτόμου ἐσθῆτα, καὶ ἐντυχὼν τοῖς φύλαξι τῶν Δωριέων, ἕνα ἐξ αὐτῶν ἀνεῖλε. διοργισθέντες δὲ οἱ λοιποὶ, συλλαβόντες αὐτὸν ἀνεῖλον, ὡς Εὔδημος. οἱ δὲ περὶ Κόδρου φασὶν,

Alij dicunt, Telepho, quo loco parentes suos reperturus esset, sciscitanti hoc responsum ab Apolline fuisse, vt ad extremum Mysorum nauigaret. Cùm autem in Teuthraniam, quæ loca Mysi tenerent, peruenisset, incidisse in matrem suam. Prouerbium pertinet ad eos quibus difficilia mandantur.

18. Similes sunt Laconicis Pyli captis.] Prouerbium in pallidos & extenuatos. Pylus regio est Laconiæ, vbi Cleon dux captiuos abduxit è Sphacteria: quos & metu captiuitatis, & quòd diu in deserta insula, & omni commeatu destituta obsessi, & post captiuitatem longo tempore in vinculis detenti essent, pallidos & tenues, & deformes euasisse consentaneum est.

19. Nobilior Codro,] Melanthi Messenij filio, patris Medontis & Nelei. Hic Codrus, cùm Dorienses bellum Atheniensibus inferrent, quòd exules Peloponnensium, atque inter alios Melanthum suscepissent: oraculo accepto, fore vt vrbem caperent, si regi hostium pepercissent: oraculo cognito, lignatorisque habitu sumto, Doriensium excubias adortus, vnum ex militibus occidit. Reliqui igitur, vt Eudemus tradit, irati, comprehensum eum occiderunt. Quidam verò sic narrant: Codro Athe-

18. Ἐοίκασι τοῖς.] Aristoph. ἐν Νεφέλαις· Τί ἐθαύμασας; τῷ σοι δοκοῦσιν ἐοικέναι Τοῖς ἐκ Πύλου ληφθεῖσι τοῖς Λακωνικοῖς. Vide Scholiastem.

Athenis regnante, cùm Laconia sterilitate laboraret, visum esse Lacedæmoniis, Athenas expugnatum iri, pulsisque Atticæ incolis, inter sese partiri agros. Consultoque oraculo, & responso accepto, potituros vrbe, nisi regem occidissent, expeditionem suscipiunt. Sed Cleomenem Delphum, qui oraculum audisset, id misisse Atheniensibus. Quo Codrus cognito, progressus ex vrbe, sarmenta collegerit: qui, cùm duo rogarent, quis esset, alterum ex eis falce arrepta occiderit, à quorum altero ipse posteà fuerit interfectus. Rhetores autem Codri voce vsi sunt loco hominis honorati, vt auctor est Eudemus in libro eo, quem de Rhetoricis dictionibus conscripsit.

20. Heteromolia causa.] Quæ nullo præsente aduersario agitur.

21. Felicior Carcini strobilis.] Id est, infelicissimus, per ironiam. Nam Aristophanes Carcini poëtæ filios ob asperitatem corporis insectans strobilos appellat.

22. Felix esto Corinthius, at ego sim Teneates.] Tenea pagus est, prope Corinthum, cõsitus arboribus. Prouerbium inde ductum est, quòd Corinthij in vrbe magna degentes, sint inuidiosi & occupati. Tenææatæ verò propter tenuitatem fortunarum viuant quietiùs.

ὅτι βασιλεύσαντος αὐτοῦ Ἀθηναίων, τοῖς Λακεδαιμονίοις γινομένης ἀφορίας κατὰ τὴν χώραν πᾶσαν ἔδοξε στρατεύειν ἐπὶ τὰς Ἀθήνας· ὅπως ἐξαναστήσαντες τῆς Ἀττικῆς τοὺς ἐνοικοῦντας αὐτοὶ κατανείμωνται τὴν χώραν. καὶ πυνθάνονται τῆς Πυθίας εἰ λήψονται τὰς Ἀθήνας. ἀνελόντος δὲ αὐτοῖς τοῦ θεοῦ, ὅτι τὴν πόλιν οὐχ αἱρήσουσιν, ἐὰν τὸν βασιλέα τῶν Ἀθηναίων Κόδρον ἀποκτείνωσι. ἐστράτευσαν ἐπὶ τὰς Ἀθήνας. Κλεομένην δὲ τὸν Δελφὸν πυθέσθαι τὸν χρησμὸν, καὶ ἀποστεῖλαι Ἀθηναίοις. τοῦτο μαθὼν ὁ Κόδρος, πρὸ τῆς πόλεως ἐξελθὼν φρύγανα συνέλεγε. δύο δέ τινων, ἐλθόντων πρὸς αὐτὸν πυνθάνεσθαι τίς εἴη, ὁ Κόδρος τῷ δρεπάνῳ πλήξας ἀπέκτεινε τὸν ἕτερον αὐτῶν. ὁ δὲ ἕτερος ἀνεῖλε τὸν Κόδρον. οἱ δὲ Ῥήτορες τῷ Κόδρος ἐπὶ τοῦ ἐντίμου ἐχρήσαντο, ὡς φησιν Εὔδημος ἐν τῷ περὶ λέξεων ῥητορικῶν.

20. Ἑτερομόλιος δίκη.] Εἰς ἣν ἀντίδικοι οὐκ ἦλθον.

21. Εὐδαιμονέστερος τῶν Καρκίνου στροβίλων.] Ἀντὶ τοῦ κακοδαιμονέστατος ἐν εἰρωνείᾳ. στροβίλους φησὶν Ἀριστοφάνης τοὺς υἱοὺς Καρκίνου τοῦ ποιητοῦ.

22. Εὐδαίμων ὁ Κορίνθιος, ἐγὼ δὲ εἴην Τενεάτης.] Τένεα δὲ κώμη πλησίον Κορινθίων κατάφυτος. ὡς τῶν Κορινθίων ἅτε ἐν μεγαλοπόλει φθονουμένων καὶ πράγματα ἐχόντων. τῶν δὲ Τενεατῶν ἀπραγμονέστερον διὰ τὸ εὐτελὲς ζώντων, ἐλέχθη ἡ παροιμία.

23. Εὐθυ

21. Εὐδαιμονέστερος τῶν.] Aristoph. ἐν εἰρήνῃ· Εὐδαιμονέστερος φανεὶς τῶν Καρκίνου στροβίλων. vbi cur στροβίλους Carcini filios appellet docet Interpres: vel inquit, διὰ τὸ τραχὺ τοῦ σώματος, vel, πρὸς τὸ τοῦ Καρκίνου ὄνομα παίζων, &c.

22. Εὐδαίμων ὁ Κορίνθιος, &c.] Eustathius in Iliad. β΄. à Tegea Arcadiæ vrbe, eiusque opulẽtia deriuat. Vt Tegeatẽ legisse appareat.

26. Εὐρυ-

23. Εὐθὺ σκοποῦ.] Ἀκριβὲς, κατ' εὐθεῖαν. καὶ, Εὐθὺ Διός.

24. Εὐμεταβολώτερος κοθόρνου.] Κόθορνος εἶδος ὑποδήματος ἑκατέροις ποσὶν ἁρμόζων· ὅθεν καὶ Θηραμένην τὸν ἐπὶ τῶν τριάκοντα Κόθορνον ἐκάλουν οἱ Ἀθηναῖοι. ἐπὶ τῶν οὖν συνεχῶς μεταβαλλομένων λέγεται ἡ παροιμία.

25. Εὔνους ὁ σφάκτης.] Τοῦτο κυρίως δύναται λέγεσθαι ἐπὶ τοῦ Ὀρέστου.

26. Εὐρυβατεύεσθαι.] Πονηρεύεσθαι. τὸν γὰρ Εὐρύβατον ἕνα τῶν Κερκώπων γενέσθαι τοιχωρύχον φασίν· οἱ δὲ προδότην περὶ τοὺς χρόνους τοῦ Κροίσου.

27. Εὐρυκλῆς.] Πᾶς ὁ ἐγγαστρίμυθος, ἀπὸ Εὐρυκλέως τοιούτου τινὸς μάντεως.

28. Ἐφ' ἕνδεκα κώπαις.] Κέλευσμά ἐστι ναυτικὸν οὕτω λεγόμενον.

29. Ἐφέσια γράμματα.] Ἐπῳδαί τινες δυσπαρακολούθητοι, ἃς καὶ Κροῖσον ἐπὶ τῆς πυρᾶς εἰπεῖν. καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ Μιλησίου καὶ Ἐφεσίου παλαιόντων τὸν Μιλήσιον μὴ δύνασθαι παλαίειν, διὰ τὸ τὸν ἕτερον περὶ τῷ ἀστραγάλῳ ἔχειν τὰ Ἐφέσια γράμματα. φανεροῦ δὲ γενομένου, καὶ λυθέντων αὐτῷ τριάκοντα, τὸ ἑξῆς πεσεῖν τὸν Ἐφέσιον.

23. Rectà ad metam.] Id est, accuratè. Sic, *Rectà ad Iouem.*

24. Cothurno versatilior.] Cothurnus calcei genus est, vtrique pedi aptum: cognomentum id Athenis Theramenis, vnius è triginta: ideò Prouerbium dicitur in eos, qui sese perpetuò solent transformare.

25. Beneuolus est mactator.] Hoc de Oreste propriè dici potest.

26. Eurybatissare.] Est improbum esse. Eurybatum enim tradunt vnum è Cercopibus, fuisse perfossorem parietum: alij proditorem fuisse aiunt Crœsi temporibus.

27. Eurycles.] Sic dicitur omnis engastrimythus siue ventriloquus, ab Eurycle quodam huiusmodi vate.

28. Vndecim remis.] Nautica hęc est acclamatio sic appellata.

29. Ephesiæ litteræ.] Carmina quędã obscura, quæ & Crœsus in rogo recitauit: & Olympiæ Milesio & Ephesio certantibus, Milesium luctari non potuisse, propterea, quòd alter iuxta talum Ephesias litteras haberet. Quibus compertis, & demtis triginta, concidisse perhibent Ephesium.

30. Effu-

26. Εὐρυβατεύεσθαι.] Eadem Zenobius Vatic. Hesychius: Εὐρυβάτης, πανοῦργος, ἀπατεὼν, κέρκωψ. additque hinc dictum παροιμιωδῶς, Εὐρυβάτου πρᾶγμα. Plura in Odyss. τ'. Eustathius, & ex Ephoro lib. VIII. Valer. Harpocration in Lexico. Meminit quoque Aristænetus lib. I. epist. XX. ἐρωτικῶν.

27. Εὐρυκλῆς.] Idem Hesychius: Εὐρυκλῆς, ὁ ἐγγαστρίμυθος. ἦν δὲ γένος μαντέων, οὓς ὁμωνύμως Εὐρυκλεῖς ἔλεγον. Erasmus è Plutarchi, vt ait, Collectaneis, Euryclem illum ἐγγαστρίμυθον cognominatum malè credit. Meminit Plato in Sophista.

29. Ἐφέσια γράμματα.] Ephesiis litteris Crœsum in rogo vsum testatur & Eustathius in Iliad φ'. Vide præter Cælium Rhodiginum, Hesychium, & ex eo Erasmum Chil. II. Cent. VIII. ac Theod. Canterum lib. I. Var. Lect. cap. XVIII. vbi Hesychij locũ ex Clem. Alex. lib. V. Strom. declarat.

30. Effugi mala, inueni meliora.] De iis quorum res in melius mutantur. Moris enim Athenis fuit, vt puer, cuius vterque parens viueret, in nuptiis versaretur, spinasque cum glandibus & vannum panibus plenam ferens diceret, *Effugi mala, inueni meliora*: mutationem in melius significans. Nam coronam è spinis & glandibus *malum* dicebant.

30. Ἔφυγον κακόν, εὗρον ἄμεινον.] Τάττεται ἐπὶ τῶν ἀπὸ κακοῦ εἰς κρεῖττον ἐλθόντων. ἦθος γὰρ Ἀθήνησιν ἐν γάμοις στρέφεσθαι ἀμφιθαλῆ παῖδα, ἀκάνθας μετὰ δρυΐνων καρπῶν φέροντα, καὶ λίκνον πλῆρες ἄρτων λέγειν τὸ προκείμενον, αἰνισσόμενος τὴν ἐπὶ τὸ κρεῖττον μεταβολήν. τὸ γὰρ ἐκ τῶν δρυῶν καὶ ἀκανθῶν στέμμα κακὸν ἔλεγον.

31. Erinaceus partum differt.] De iis quibus mora incommodat. Echini namque terrestres, propter id, quòd pungi se sentiant, partum differre visi, posteà fœtibus asperioribus factis multo difficiliùs edunt eos in lucem.

31. Ἐχῖνος τὸν τόκον ἀναβάλλει.] Λέγεται ἐφ' ὧν τὸ ἀναβάλλεσθαι πρὸς χεῖρον γίνεται. καὶ γὰρ οἱ χερσαῖοι ἐχῖνοι δοκοῦσι κεντούμενοι ἀνέχειν τὸν τόκον, εἶθ' ὕστερον ὑπὸ τραχυτέρων τῶν ἐμβρύων, κάκιον ἀπαλλάσσειν ἐν τῷ τόκῳ.

32. Priùs inter duos echinos, terrestrem scilicet & marinum conueniet.] De dissimilibus.

32. Πρὶν δύο ἐχῖνοι ἐς φιλίαν ἔλθοιεν, ὁ μὲν ἐν πελάγοις, ὁ δὲ ἐν χέρσῳ.] Ἐπὶ τῶν ἀνομοίων.

33. Hostium dona non sunt dona, nec vtilia.] Sophoclis Aiax:

Abeo ad lauacra, & maritima
Prata, vt piaculis meis lustratis,
Grauem deæ indignationem vitem.
Ac progressus in solum aliquẽ locum,
Occulam gladium hunc meum, telum inimicissimum,

33. Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, κοὐκ ὀνήσιμα.] Ὁ Αἴας φησίν·

Ἀλλ' εἶμι πρός τε λουτρὰ καὶ παρακτίους
Λειμῶνας, ὡς ἂν λύμαθ' ἁγνίσας ἐμά,
Μῆνιν βαρεῖαν ἐξαλύξωμαι θεᾶς.
Μολὼν δὲ χῶρον ἔνθ' ἂν ἀστιβῆ κίχω,
Κρύψω τόδ' ἔγχος τοὐμόν, ἔχθιστον βελῶν,

Γαῖαν

30. Ἔφυγον κακόν, εὗρον ἄμεινον.] Eadem è Pausania legas apud Eustathiũ in Odyss. μ'. item Zenobium, Diogenianum & Apostolium. Adde & Hesychium, qui totidem ritum hunc verbis explanat, tantùm pro μετὰ δρυΐνων καρπῶν, habet δρυΐνων στεφάνων, & pro στέμμα, τρῶμα.

33. Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, &c.] Zenobius geminum addit ex Euripidis Medea, quæ Iasonis xenia tamquam exitio sibi futura reiiciens, subiecit hæc verba:

Κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς δῶρ' ὄνησιν οὐκ ἔχει.

Huc pertinet etiam illud, quod ἐν μονοστίχοις γνώμαις legitur:

Λόγον παρ' ἐχθροῦ μή ποθ' ἡγήσῃ φίλον.
Hostis amica verba numquam duxeris.

& apud Maronem 11. Æneid.

——— *Anne vlla putatis*
Dona carere dolis Danaum? ———

34. Ζεὺς

Γαῖαν ὀρύξας ἔνθα μή τις ὄψεται·
Ἀλλ' αὐτὸ νὺξ ᾅδης τε σωζόντων
κάτω.
Ἐγὼ γὰρ ἐξ οὗ χειρὶ τοῦτ' ἐδεξάμην
Παρ' Ἕκτορος δώρημα δυσμενεστά-
του,
Οὔπω τι κεδνὸν ἔσχον Ἀργείων πάρα·
Ἀλλ' ἔστ' ἀληθὴς ἡ βροτῶν παροιμία·
Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κοὐκ ὀνήσιμα.
Τοιγὰρ τὸ λοιπὸν εἰσόμεθα μὲν θεοῖς
εἴκειν,
Εἰσόμεθα δὲ Ἀτρείδας σέβειν.
Ἄρχοντές εἰσιν· ὥσθ' ὑπεικτέον τιμῇ.
Καὶ γὰρ τὰ δεινὰ, καὶ τὰ καρτερώτατα
Τιμαῖς ὑπείκει.

Effoſſa terra, vbi à nemine conſpi-
ciatur:
Sed eũ nox & orcus infernè ſeruent.
Ego enim ex quo munus hoc ab He-
ctore
In manus ſumſi, nihil
Mihi honoris à Græcis eſt habitum.
Verum eſt enim mortaliũ Prouerbiũ:
Hoſtiũ dona nõ eſſe dona, neq; vtilia.
Proinde in poſterũ ſciem⁹ diis cedere:
Sciemus & Atridas venerari.
Principes ſunt. itaq; honori cedendũ.
Nam & atrociſſima & robuſtiſſi-
ma quæque
Cedunt honoribus.

Z.

34. ΖΕΥΣ κατεῖδε χρόνιος εἰς τὰς διφθέρας.] Ἐπὶ τῶν ποτὲ ἀμειβομένων ὑπὲρ ὧν πράττουσι καλῶν ἢ κακῶν. ὅτι οὐκ ἀπερρόνταί φασι τὰ πάντα, ἀλλὰ τὸν Δία εἰς διφθέρας τινὰς ἀπογράφεσθαι, καὶ ποτὲ ἐπεξιέναι.

35. Ζῇ καὶ πῦρ.] Ἐπὶ τῶν μόλις γινομένων.

36. Ζητῶν τὸ ὄψον, θοἰμάτιον ἀπώλεσα.] Ἐπὶ τῶν ἀτυχεστάτων.

37. Ζεῖ χύτρα, ζῇ φιλία.] Ἐπὶ τῶν διὰ τὸ δεῖπνον συνιόντων εἰς φιλίαν. οἷον, Ζωὴ πίθου. ἐπὶ τῶν μετρίως καὶ ταπεινῶς ζώντων. ἀπὸ Διογένους τοῦ φιλοσόφου, ᾧ πίθος ἦν ἡ ἡδίστη καταγωγή.

Z.

34. IVPITER tandem diphtheras inſpexit.] De iis dicitur, qui vel ſcelerum pœnas dant, vel beneficiorum remunerationem conſequuntur. Prouidentiam enim eſſe tradunt, & Iouem ipſum, quæ fiant, omnia pellibus inſcribere, & eas tandem euoluere.

35. Viuit & ignis.] De iis quæ ægrè fiunt.

36. Dum opſonium quæro, veſtem perdidi.] De infeliciſſimis.

37. Feruet olla, viuit amicitia.] De iis qui cenæ cauſa ſunt amici. Tale, *Dolij vita*. De iis qui viliter tenuiterque viuunt. Sumtũ à Diogene Philoſopho, cui doliũ domiciliũ erat iucũdiſſimum.

38. Viui-

34. Ζεὺς κατεῖδε.] Senarius erit, ſi præponatur articulus præpoſitiuus ὁ. Malè in Apoſtolio editum κατεῖχε pro κατεῖδε.

35. Suidas hîc legit Ζῇ, καῖε πῦρ, redditque interpres Germanus, *Viue, incende ignem*. Quod deprauatum eſſe ratus, ſequor Vatican. appendicis lectionem, Ζῇ καὶ πῦρ. Ariſtoph. Lyſiſtrate:

Τουτὶ τὸ πῦρ ἐγρήγορεν ἔγωγε καὶ ζῇ.

Plaut. Aulularia: *Si ignis viuit*, &c.

38. Viuimus non vt volumus, sed vt possumus.] De iis qui non suo arbitratu viuunt. Vsus est Plato in Hippia.

39. Reuiuisces cepa modò accepta.] De iis qui paruis ex rebus gloriam magnam capiunt.

40. Zopyri gesta.] Zopyrus Persa Regi gratificari volēs, flagris seipsum cędens, naribus auribusq; conscissis, Babylonam ingressus est, acceptusque perhumaniter ob corpus tali modo affectum, vrbem Dario prodidit. Itaque τάλαντα & stateras & res gestas metaphoricè dicimus.

38. Ζῶμεν οὐχ ὡς θέλομεν, ἀλλ' ὡς δυνάμεθα.] Ἐπὶ τῶν μὴ κατὰ προαίρεσιν ζώντων. κέχρηται Πλάτων ἐν Ἱππίᾳ.

39. Ζῶος φύσῃ κρομμύοις μόνους λαβών.] Πρὸς τοὺς ὑπὸ μικρᾶς αἰτίας μεγάλας δόξας καρπουμένους.

40. Ζωπύρου τάλαντα.] Ὅτι Ζώπυρος ὁ Πέρσης βασιλεῖ χαριζόμενος, μαστιγώσας ἑαυτὸν, καὶ τὰ ῥινὸς καὶ τῶν ὤτων ἀφελόμενος, εἰσῆλθεν εἰς Βαβυλῶνα, καὶ πιστευθεὶς διὰ τὰ περὶ τὸ σῶμα, προὔδωκε τὴν πόλιν. ἐκ μεταφορᾶς οὖν εἶπε τάλαντα καὶ ζυγὰ, οἱονεὶ ἔργα καὶ πράξεις.

H.

41. SCYTHARVM dictio.] Vsurpatum est hoc Prouerbium de iis qui apertè alicui malè precantur. Nam Scythæ Darium postulantem vt sibi parerent, plorare iusserunt.

42. Non boni sunt puberes. Odi pilum illum, qui citò crescit.]

43. Lingua nuntio horum inci-

H.

41. Ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις.] Τέτακται ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀποτόμως οἰμώζειν τινὰ λεγόντων. παρόσον οἱ Σκύθαι Δαρείῳ τῷ Πέρσῃ μηνύσαντι περὶ τῆς εἶξαι, ἀπεκρίναντο, κλαίειν αὐτὸν εἰπόντες.

42. Οὐ καλὸν ἡβητῆρες· ἀπεχθαίρω γὰρ ἐκείνην τὴν θρίκα τὴν ταχὺ φυομένην.]

43. Ἡ γλῶττα τῷ κήρυκι τούτων τέμνεται.]

41. Ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις.] Laërtius ab Anacharsidis in dicendo asperitate audaciaque deriuat Prouerbium. Aliter tamen Athenæus lib. XII. Δειπνοσ. Vtitur Lucianus Dialogo Chelidonij & Drosæ, Ælianus in epistolis. Loca adscribit Erasmus. Addo Aristænetum ἐν ἐρωτικοῖς lib. II. epist. XX. Ἡ δὲ τῆς ἀπὸ Σκυθῶν ὧδε ῥῆσιν ἐρεῖ. Plorare autem, vt Atticis οἰμώζειν καὶ κλαίειν λέγειν, miseriam significat aliis denuntiatam, vt Horatio extrema Satyra lib. I.

Discipulorum inter iubeo plorare cathedras.

vt doctissimus obseruat Victorius lib. XIII. Variarum Lectionum cap. XII.

42. Οὐ καλὸν ἡβητῆρες.] Non abludit quod è veteri poëta ἀνωνύμῳ laudat Apuleius in Apologia:

Odi puerulos præcoci sapientia.

Quodq; Lyricus ait viso puero præmaturo:

——— puer vt sis
Vitalis metuo. ———

43. Ἡ γλῶττα τῷ κήρυκι τούτων τέμνεται.] Hunc Callistrati versum vt prouerbialem citat Aristophanis Interpres in Ranis ad illa verba:

Ἡ γλῶττα χωρὶς τέμνεται.

Adhibebatur autem in sacris pro εὐφημεῖν, & linguis animisque fauere. Vide Ioan. Hartungum Decur. 4. Locorum obscur. cap. VI. & Erasmum Chil. III. Cent. VIII.

τέμνεται.] Τουτέστιν ἡ γλῶττα τῶν θυομένων τῷ Ἑρμῇ δίδοται. Καλλίστρατος δὲ φησι τῶν θυομένων τὰς γλώττας κήρυξιν ἀπονέμεσθαι.

44. Ἢ δεῖ χελώνης κρέα φαγεῖν, ἢ μὴ φαγεῖν.] Τῆς χελώνης ὀλίγα κρέα βρωθέντα στρόφους ποιεῖ, πολλὰ δὲ καθαίρει. ὅθεν τὴν παροιμίαν εἰρῆσθαι Δήμων. ἕτεροι δὲ ἐπὶ τῶν ἀπολόντων μὲν τὸ πρᾶγμα στραγγευομένων δέ. φασὶ δὲ αὐτὴν Τερψίωνος εἶναι.

45. Ἡ κάμηλος ψωριῶσα πολλῶν ὄνων ἀνατίθεται φορτία * εἰς ἀγλαΐην ἐν χθονὶ καταθεμένη.] Περὶ Λαΐδος τῆς ἑταίρας.

46. Ἡ κύων ἐν τῇ φάτνῃ.] Ἐπὶ τῶν μήτε ἑαυτοῖς χρωμένων, μήτε ἄλλους ἐώντων· παρόσον αὐτὴ κριθὴν οὐκ ἐσθίει, καὶ τὸν ἵππον κωλύει.

47. Ἠλιθιώτερος τοῦ Πραξίλλης Ἀδώνιδος.] Ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων.

48. Ἧλιξ ἥλικα τέρπει.] Μόνος ἀνθρώπων, ὧν ἀκοῇ ἴσμεν, τὴν παλαιὰν παροιμίαν ἔργῳ διήλεγξεν· οὐ γὰρ ἐκεῖνόν γε ἧλιξ ἔτερπεν ἥλικα ὄντα, ὁ νέος τὸν

ditur.] Hoc est, lingua victimatum Mercurio datur, quam Callistratus preconibus dari scribit.

44. Aut edendæ sunt carnes testudinis, aut nō edendæ.] Paucæ testudinis carnes tormina gignunt, multæ purgant. Vnde Prouerbiū tractum Demon affirmat. Alij accōmodant ad eos, qui cùm rem auersētur, angūtur tamen. Aiunt autē Terpsionis hūc versum esse.

45. Camelus scabiosa multorum asinorum fert sarcinas * ad splendorem, quas humi deponit.] De Laide meretrice.

46. Canis in præsepi.] De iis qui nec ipsi rebus vtuntur, nec alios vti sinunt. Canis enim cùm hordeo non vescatur, equum vesci prohibet.

47. Stupidior Praxilis Adonide.] De hominibus stupidis.

48. Æqualis æqualem delectat.] Vnus ille omnium hominum, de quibus quidem vnquam aliquid auditione accepimus, re ipsa Prouerbium hoc vetus refutauit. Non enim illum æqualem ipse æqualis, iuuenem iuuenis delectauit:

44. Ἢ δεῖ.] Hinc emendandus Hesychius: ἢ δεῖ (malè & ibi & in Apostolio editum ἡδὺ) χελώνης κρέα φαγεῖν ἢ μὴ φαγεῖν. τῆς χελώνης ὀλίγα κρέα βρωθέντα στρόφοις ποιεῖ, πολλὰ δὲ καθαίρει. ὅθεν τὴν παροιμίαν λέγεσθαι. ἢδ' ἐπίκουροι καὶ βοηθοί. Mox in Suida, Zenobio, & Apostolio, pro στρατευομένων reposui secutus Galliæ ocellum Casaubonum Animaduersor. in Athenæum lib. VIII. στραγγευομένων.

45. Simile videtur illi, *Aquilæ senecta, corydi iuuentâ præstantior.* Vsus est autem alibi Synesius, & suspecta nimis de mendo vox εἰς ἀγλαΐην.

46. Ἡ κύων ἐν τῇ φάτνῃ.] Repetit inf. in Κύων. Item in Οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον, tacito auctoris nomine: Τῇ φάτνῃ προσάγεις τὸν κύνα, &c. Hesychius: Ἡ κύων ἐν τῇ φάτνῃ. παροιμία πρὸς τοὺς μήτε αὐτοὺς χρωμένους, μήτε ἑτέροις ἐῶντας. Vtitur non semel Lucianus, in Timone, & aduersus indoctum.

48. Ἧλιξ ἥλικα τέρπει.] Hæc ex ἀνωνύμῳ, cuius mallem nomen apposuisset Suidas, transcripta. Vsus Adagio Aristoteles lib. I. Rhetor. similia multa adnectens. Aristænetus lib. I. epist. XVIII. Ἥλικα γὰρ δεῖ, καὶ ὁ παλαιὸς λόγος, τέρπειν τὴν ἥλικα.

lectauit: sed eius natura alio quodam modo innixa, ipsum sui similibus conciliauit, ratione paritatis non ætatum corporis, sed animi ipsius.

νέον· ἀλλά τινι λόγῳ ἑτέρῳ κατακολουθοῦσα ἡ φύσις τοῖς ὁμοίοις αὐτὸν συνῆπτε, κατὰ τὸ ὅμοιον οὐ τὴν ἐτῶν τοῦ σώματος, ἀλλὰ τὴν τρόπων τῆς ψυχῆς.

49. Clauum clauo pellis.] Prouerbium in eos qui peccatum peccato corrigere student, id quod fieri nequit.

49. Ἥλῳ τὸν ἧλον ἐκκρούεις.] Παροιμία, ἀντὶ τοῦ ἁμαρτήματι τὸ ἁμάρτημα ἀποβάλλεις ἐξελάσαι· τὸ δὲ οὐχ οἷόν τε.

50. Lupi decuria.] Lycus Athenis iuxta prætorium heros, lupi imagine: ac primum iudices apud lupiformem heroëm sunt appellati.

50. Ἡ λύκου δεκάς.] Λύκος Ἀθήνησι πρὸς τῷ δικαστηρίῳ ἥρως, μορφὴν ἔχων θηρίου. καὶ οἱ πρῶτοι δικασταὶ πρὸς τῷ λυκοειδεῖ ἥρωι ἐκλήθησαν.

51. Qualis de te rumor, talis ipse eras.] De iis qui famæ suæ respondent.

51. Ἠμὲν κλέος, ἠδὲ καὶ ἦσθα.] Ἐπὶ τῶν ὁμοίων τῇ περὶ αὐτῶν φήμῃ.

52. Semiobolus Pasetis.] Quem retinens ipse Pases dare videbatur venditoribus, à quibus emere quid vellet, & rursus apud eum inueniebatur. Pases hic natura quidem mollis fuit; sed magia superauit omnes, suisq; carminibus & cenas sumtuosas, & ministros mensæ adhibuit conspiciendos, quæ omnia rursus euanescerent.

52. Ἡμιωβόλιον Πάσητος.] Ὅπερ ἔχων ὁ Πάσης ἐδίδου τοῖς πιπράσκουσι, παρ' ὧν ἤθελεν ὠνεῖσθαι, καὶ πάλιν παρ' αὐτῷ εὑρίσκετο. οὗτος ὁ Πάσης μαλακὸς μὲν ἦν τὴν φύσιν, πάντας δὲ τοὺς ἐν μαγείᾳ διενήνοχε, ὥστε ἐκ τῆς ἐπαοιδῶν αὐτοῦ καὶ δεῖπνα πολυτελῆ ὁρᾶσθαι καὶ διακονουμένους τινὰς, καὶ πάλιν ἀφανῆ πάντα γίνεσθαι.

53. Dimidiũ plus toto.] Hesiodus:

Dimidium toto nescit præstantius amens.

Historia sic habet: Duo fratres erant, quorum alter moriens,

53. Πλέον ἥμισυ παντός.] Ἡσίοδος·

Νήπιοι οὐδ' ἴσασιν ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντός.

ἔστι δὲ οὕτως· ἀδελφοὶ δύο ἦσαν· ὁ τούτων ἕτερος ἀποθνήσκων, καὶ

49. Ἥλῳ τὸν ἧλον ἐκκρούεις.] Pollux lib. IX. Onomast. originem refert ad ludum, quem κυνδαλισμὸν Græci nominant: Ὁ δὲ κυνδαλισμὸς, inquit, διὰ πατταλίων ἐστὶ παιδία. κυνδάλους γὰρ τοὺς παττάλους ὠνόμαζον. ἦν δὲ ἔργον οὐ μόνον αὐτῷ τινι καταπῆξαι τὸν πάτταλον κατὰ γῆς διύγρου, ἀλλὰ καὶ τὸν καταπαγέντα ἐκκροῦσαι πλήξαντα τὴν κεφαλὴν ἑτέρῳ παττάλῳ. ὅθεν καὶ παροιμία·

Ἥλῳ τὸν ἧλον, παττάλῳ τὸν πάτταλον.

Eleganter D. Hieronymus epist. ad Rusticum Monachum: *Philosophi sæculi solent amorem veterem amore nouo quasi clauum clauo pellere.* Ex Cicerone, Tuscul. Quæst. libro I. *Etiam nouo quodam amore veterem amorẽ tamquam clauum clauo eiiciendum putant.* Plura congerit Erasmus Chil. I. Cent. II. initio.

50. Ἡ λύκου δεκάς.] Hesychius: Λύκου δεκάς. παροιμιῶδες, ἐπεὶ Λύκος ἥρως πρὸς τοῖς ἐν Ἀθήναις δικαστηρίοις ἵδρυτο, τοῦ θηρίου τὴν μορφὴν ἔχων. Vide inf. λύκου δεκάς.

καὶ παῖδα ὀρφανὸν ἀπολείπων, τὸν ἀδελφὸν ἐγγράφει, καὶ τοῦ υἱοῦ ἐπίτροπον, καὶ τῶν χρημάτων, ὧν ἐκείνῳ κατέλιπε μελεδών. ὁ δὲ ἀνόσιος ὢν, τὰ τοῦ παιδὸς σφετερίσασθαι γλιχόμενος, εἶτα μέντοι καὶ τὰ οἰκεῖα προσαπώλεσε. δεομένῳ δὲ πολυωρίας τινὸς καὶ ῥοπῆς τυχεῖν τῆς εἰς τὸ κρεῖττον, ἀπεκρίνατο·

> Νήπιος οὐκ ἐνόησεν ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντός.

παιδεύσεως ταῦτα ἔχεται, καὶ τὴν ψυχὴν καθαίρει, καὶ βίον κοσμεῖ, καὶ σωφροσύνην ἐντίθησι, καὶ δικαιοσύνην νομοθετεῖ.

54. Ἢ Μορσίμου τις ῥῆσιν ἐξεγράψατο;] Ἐπὶ τῶν ἀποβλήτων καὶ διαβεβλημένων. ὁ γὰρ Μόρσιμος τραγῳδὸς ἦν, ποιητὴς ὑπόψυχρος, Φιλοκλέους, ὀφθαλμῶν ἰατρὸς, μικρός. υἱὸν δὲ ἔχεν Ἀστυδάμαντα.

55. Ἦν ἄρα καὶ πυρὸς θερμότερος, καὶ λόγων ἐν πόλει τῶν ἀναιδῶν ἀναιδέστερος.] Ἐπὶ τῶν καθ᾽ ὑπερβολὴν γινομένων.

56. Ἡ Περγαία Ἄρτεμις.] Τάσσεται ἐπὶ τῶν ἀγύρτων καὶ πλανητῶν· παρόσον ἡ θεὸς αὕτη νομίζεται ἀγυρτεύειν ἀεὶ καὶ πλανᾶσθαι.

57. Ἡράκλειος ψώρα.] Ἡ δυσθεράπευτος, ἡ τῶν Ἡρακλείων λουτρῶν δεομένη πρὸς θεραπείαν. ἡ γὰρ Ἀθηνᾶ τῷ Ἡρακλεῖ πολλὰ ἀνῆκε λουτρὰ πρὸς ἀνάπαυσιν πόνων.

alterum & filij tutorem, & curatorem bonorum instituit. Qui cùm vir esset improbus, dum pupilli bona studet interuertere, sua etiam perdidit. Huic opem imploranti, & res meliores quærenti responsum est,

> *Amens dimidium nescit præcellere toto.*

Hæc doctrinam continent, animum purgant, vitam ornant, temperantiam inserunt, iustitiamque sanciunt.

54. Num Morsimi quis dicta excerpsit?] De abiectis & infamibus. Morsimus enim Tragœdus fuit, poëta frigidior, Philoclis filius, oculorum medicus, pusillus. Filium habuit Astydamantem.

55. Fuit igni calidior, & impudentibus vrbanorum sermonibus impudentior.] De iis qui modum excedunt.

56. Pergæa Diana.] De circulatoribus atque de erronibus dicitur, quòd hæc dea semper vagari & errare soleat.

57. Herculana scabies.] Id est, scabies curatu difficilis, cuiusque sanatio Herculana balnea desiderat. Minerua enim Herculi multa lauacra aperuit, ad refocillationem laborum.

58. Her-

54. Ἢ Μορσίμου.] Ex Aristoph. Βατράχοις eiusque Interprete. Meminit quoque ἐν Ἱππεῦσι.

56. Ἡ Περγαία Ἄρτεμις.] Hanc Pergasiam vocat Stephanus, Περγέαν Hesychius: Erasmum παναγαίαν vocasse apparet Chil. II. Centur. VIII. Adag. 47. Apostolius malè πενήτων pro πλανητῶν exscripsit.

58. Ἡρα-

58. Hercules hoſpitio ſuſcipitur.] Prouerbium in ceſſatores. Nam quia vorax heros ille fuit, hoſpites eius tardiores erant. Nomen Ἡρακλῆς factum eſt ex oraculo, gratam gloriam ſignificans.

Hercles, ex alio Phœbi ſis nomine dictus,
Gloria magna manet cunctis te grata ferentem.

59. Quondam ſtrenui fuerunt Mileſij.] Prouerbium ex oraculo, in eos qui à vetere præſtantia degenerarunt.

60. Morus moro purgatur.] De iis qui ea quæ in ſe habent vtilia, à ſemetipſis petunt.

61. Syracuſanæ decimæ.] De valdè locupletibus.

62. Victus es vero, vel aliquo gallo gallinaceo.] De ſeruis dominos ſuos ſubſequentibus vſurpatur. Illud enim gallis gallinaceis eſt naturale, vt victi victos ſequantur. Hinc Theocritus:

Criſtatarum auium ſunt iſta ſimillima pugnæ.

63. Teſſeræ aut ter ſex, aut tres.]

58. Ἡρακλῆς ξενίζεται.] Παροιμία ἐπὶ τῶν βραδυνόντων. οἱ γὰρ ὑποδεχόμενοι τὸν Ἡρακλέα βραδύνουσι· πολυφάγος γὰρ ὁ ἥρως. ἡ ἐτυμολογία τῆς κλήσεως ἀπό τινος χρησμοῦ.

Ἡρακλέα δέ σε Φοῖβος ἐπώνυμον ἐξονομάζει,
Ἥρα γὰρ ἀνθρώποισι φέρων κλέος ἄφθιτον ἕξεις.

59. Ἦσαν ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι.] Παροιμία ἀπὸ χρησμοῦ, ἐπὶ τῶν ποτε εὖ, εἶτα ἑτέρως γεγονότων.

60. Ἡ συκάμινος συκαμίνῳ ῥύπτεται.] Πρὸς τοὺς ἐκ ἑαυτοῖς τὰ ὠφέλιμα λαμβάνοντας ἐξ ἑαυτῶν.

61. Ἡ Συρακουσῶν δεκάτη.] Ἐπὶ τῶν σφόδρα πλουσίων.

62. Ἡττήθης τῆς ἀληθείας· καὶ ἡττήθης τινὸς ἀλεκτρυόνος.] Ἐπὶ τῶν δούλων ἢ θεραπόντων ἑπομένων τοῖς δεσπόταις. φυσικὸν ἐστι ταῖς συμβολαῖς τῶν ἀλεκτρυόνων, οἱ ἡττηθέντες ἕπονται τοῖς νενικηκόσι. καὶ Θεόκριτος·

Ὀρνίθων φοινικολόφων τοιοίδε κυδοιμοί.

63. Ἢ τρὶς ἕξ, ἢ τρεῖς κύβοι.] Τὰ

μὲν

58. Ἡρακλῆς ξενίζεται.] De Herculis ἀδδηφαγίᾳ multa Athenæus lib. x. Δειπνοσ. De nomine eiuſdem ex oraculo dato Ælianus lib. II. ποικίλ. ἱστορ. cap. XXXII.

59. Ἦσαν ποτ' ἦσαν.] Ex Ariſtoph. Πλούτῳ. Apoſtolius ita effert:

Ἦσαν ποτ' ἦσαν ἄλκ. Μιλ.

eodemque modo Heſychius, cuius verba ſunt: Ἦσαν ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι. παροιμία ἀπὸ χρησμοῦ ἐπὶ τῶν προγεγονότων. Verùm mutilum Heſychij locum illum, vt plerumque aliàs eſſe puto. Illos ſequi hîc placuit (tametſi Πάλαι hîc Suidas præfert) alphabeti habita ratione.

61. Ἡ Συρακουσῶν δεκάτη.] Strabo lib. VI. Geogr. Συρακούσας δὲ ἐπὶ τοσοῦτον ἐκπεσεῖν πλοῦτον, ὥς καὶ αὐτοὺς ἐν παροιμίᾳ διαδοθῆναι, λεγόντων πρὸς τοὺς ἄγαν πολυτελεῖς, ὡς οὐκ ἂν ἐκγίνοιτο αὐτοῖς Συρακουσίων δεκάτη. Hinc & Συρακουσίων τράπεζα. de Syracuſanorum luxu dictum.

63. Ἢ τρίς.] Heſychius explicat ἐπὶ τῶν ἢ ἐπιτυγχανόντων ἢ ἀποτυγχανόντων. πάλαι γὰρ, inquit, τρισὶν ἐχρῶντο πρὸς τὰς παιδιὰς κύβοις, καὶ οὐχ ὡς οἱ νῦν δύο. Ariſtænetus lib. II. ep. XVII. ἔστωσαν ἢ τρὶς ἓξ ἢ τρεῖς κύβοι νῦν οἱ πεπτωκότες. Habet & Euſtathius in Ἰλ. π'. & pluribus explanat

μὲν τρὶς ἓξ τὴν παντελῆ νίκην δηλοῖ· τὸ δὲ τρεῖς κύβοι τὴν ἧτταν.

64. Ἡ Φάνου θύρα.] Τὸν Φάνον φησὶ Δήμων ὀβολοστάτην εἶναι, ἄλλως δὲ τυφλόν. ὑπανοιγομένης δὲ αὐτῷ τῆς τοῦ ταμιείου θύρας, κατασκευάσαι τοιαύτην, ἣν οὐκ ἄν τις ἤνοιξε, μὴ ψόφον ποιήσας. ἐνίους δὲ λέγειν ὡς μοιχευομένης αὐτῷ τῆς γυναικὸς, τὴν αὔλειον θύραν εἰργάσατο, ὡς μὴ ἄνευ ψόφου ἀνοίγεσθαι. τῆς δὲ καὶ τοῦ στέγους δεχομένης τὸν μοιχὸν, χλευάζοντας τοὺς γείτονας, λέγειν· Ἡ Φάνου θύρα. ἐκ τούτου παροιμιώδης ὁ λόγος ἐπὶ τῶν μηδὲν ἀνυόντων ἐν τῷ φυλάττειν.

65. Ἡφαίστειος δεσμός.] Ἐπὶ τῶν ἀφύκτων.

66. Ἡ χάραξ τὴν ἄμπελον.] Ἐπὶ τῶν ὑπὸ χεῖρα.

67. Ἡ ψελλὴ οὐ πιττεύει.] Παροιμία ἐπὶ τῶν τὰ οἰκεῖα ἐλαττώματα πειρωμένων ἀποκρύπτειν.

Θ.

68. ΘΑΛΑΤΤΗι ἐκ χαράδρας ὕδωρ.] Ἐπὶ τῶν τοῖς μεγάλοις τὰ μικρὰ παραφιλοτιμουμένων. ὁμοίως τῷ, Βῶλος ἄρουραν.

69. Θάμυρις μαίνεται.] Ἐπὶ τῶν κατὰ σύνεσιν παράλογα δοκούντων πράττειν.

70. Θάσιον ἐγχέεις.] Ἐν Θάσῳ ᾤκει Στάφυλος ὁ ἐρώμενος Διονύσου· ὅτι διαφέρει ὁ Θάσιος οἶνος.

Ter sex certissimam victoriam, tres verò cladem significant.

64. Phani ianua.] Phanum, ait Demon, cæcum fuisse fœneratorem: cui cùm conclauis ianua aperiretur, talem ab eo factam, vt sine strepitu aperiri non posset. Quosdam verò tradere, id ab eo factum ob adulteram vxorem: quæ, cùm mœchum per tectum admitteret, è derisu vicinorum in Prouerbium *Phani ianuam* abiisse, de iis qui custodiendo nihil proficiant.

65. Vulcanium vinculum.] De rebus quæ euitari non possunt.

66. Vallus vitem.] De iis qui alicui parent vel præstò sunt.

67. Balba non cledit.] Pro, credit. Prouerbium de iis qui sua incommoda student dissimulare.

Θ.

68. MARI è cauerna aquam.] De iis qui parua magnis ambitiosè comparant. Eôdem pertinet, *Gleba aruum.*

69. Thamyris insanit.] De iis qui de industria quædam præter rationem facere videntur.

70. Thasium vinum infundis.] Thasi habitabat Staphylus, Bacchi amasius: vnde vinum eximium ibi nascebatur.

71. Tha-

planat è Platone ac Polluce Erasmus, Had. Iunius, & nos suprà ad Zenobium.

67. Irridetur balbutiens, quòd πιστεύω per sibilum efferre nequeat, vt à Latinis pro R canina littera L balbè effertur.

69. ΘΑΜΥΡΙΣ μαίνεται.] Hesychius: Θάμυρις μαίνεται· ἐπὶ τῶν κατὰ σύνεσιν παράλογόν τι πραττόντων. Hunc autem diuersum puto ab *Amyri*, de quo suprà. Apostol. è duobus vnū facit, nunc *Amyrim*, nunc *Thamyrim* vocans.

70. Θάσιον ἐγχέεις.] Aristoph. ἐν Πλούτῳ· Εἰ Θάσιον ἐγχέεις εἰκότως γ' νὴ δία, &c.

71. Thasus bonorum.] De iis qui se beatum aliquem & illustrem effecturos pollicentur.

72. Bute celeriùs.] De rebus quæ facilè conficiuntur. Huius enim galea tantùm & oculus cernebantur, reliqua monte occultabantur.

73. Fœnus celeriùs currit Heraclito Perineo.] Hic Heraclitus ob celeritatem in admiratione fuit. Vsurpatum est igitur Prouerbium in eos qui æs alienum contraherent.

74. Theagenis & Æschinis pecuniȩ.] De pauperibus, qui sese diuites iactitabant. Theagenes enim cùm pauper esset, diuitem se esse gloriabatur.

75. Cùm deorum aliquis nocet, ne robustus quidē possit effugere.] Huic simile est & Pindaricum illud: *Deus etiam volucrem aquilam est assecutus, & marinū anteuertit delphinum.* & Prouerbium: *Impudentia Dea est.* cui ædem fuisse tradit Ister lib. XIV.

76. Deorum concio.] De iis qui apud superiores aliquid audent dicere.

77. Thessala mulier.] De veneficis. Thessali enim malè audiunt, vt impostores: atque etiamnum veneficæ dicuntur Thessalæ. Aiunt autem

71. Θάσος ἀγαθῶν.] Ἐπὶ τῶν εὐδαίμονα καὶ λαμπρὸν ἀποδεῖξαί τινα ἐπαγγελλομένων.

72. Θᾶττον ἢ Βούτης.] Ἐπὶ τῶν ῥᾳδίως γινομένων. Τούτου γὰρ μόνον ἐφαίνετο τὸ κράνος καὶ ὁ ὀφθαλμός· τὰ δὲ λοιπὰ ὑπὸ τοῦ ὄρους ἐκρύπτετο.

73. Θᾶττον ὁ τόκος Ἡρακλείτῳ Περινέῳ τρέχει.] Οὗτος ἐθαυμάσθη ἐπὶ τάχει. εἴρηται οὖν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν δανειζομένων διὰ τὸν τόκον.

74. Θεαγένους χρήματα, τά τ' Αἰσχίνου.] Ἐπὶ τῶν πενήτων μὲν, ἀλαζονευομένων δέ. οὗτος γὰρ πένης ὢν ἔλεγεν ἑαυτὸν πλούσιον εἶναι.

75. Ὅταν τις θεῶν βλάπτῃ, δύναιτ' ἂν οὐδ' ἂν ἰσχύων φυγεῖν.] Ὅμοιον τούτῳ τὸ Πινδαρικόν· Θεὸς καὶ πτερόεντ' αἰετὸν ἔκιχε, καὶ θαλασσαῖον παραμείβεται δελφῖνα· καὶ παροιμία· Θεὸς ἡ ἀναίδεια. καὶ ἱερὸν αὐτῆς, ὡς Ἴστρος ἐν ιδʹ.

76. Θεῶν ἀγορά.] Ἐπὶ τῶν τολμώντων τι λέγειν ἐν τοῖς ὑπερέχουσι.

77. Θετταλὴ γυνή.] Ἐπὶ τῶν φαρμακίδων. διαβάλλονται γὰρ οἱ Θετταλοὶ ὡς γόητες· καὶ μέχρι καὶ νῦν φαρμακίδες αἱ Θετταλαὶ καλοῦνται. φασὶ δὲ ὅτι

ἡ Μήδεια

71. Θάσος ἀγαθῶν.] Sup. Δᾶτος ἀγαθῶν. vbi plura noto.

72. Θᾶττον ἢ Βούτης.] Est in Hesychio, totidemque verbis in Zenobio. Simile apud eumdem: Βούτην μήκων ἔσκαψεν. quod hactenus in vulgato desideratum, M. S. Vaticano, vt alia pleraque, debet grata Resp. litteraria.

74. Θεαγένους χρήματα, τά τ' Αἰσχίνου.] Aristoph. Ὄρνισι·

Ἵνα καὶ τὰ Θεαγένους τὰ πολλὰ χρήματα
Τά τ' Αἰσχίνου ἅπαντα.

76. Θεῶν ἀγορά.] Hesychius: Θεῶν ἀγορά· παροιμία ἐπὶ τῶν τολμώντων, λέγειν, αὐτοὶ ὡς (rescribo ἐπὶ τοῖς è Zenobio) τοσοῦτον ὑπερέχουσιν, ὅσον οἱ θεοὶ τῶν ἀνθρώπων. καὶ τόπος Ἀθήνῃσιν ἀπὸ τοῦ συναγερθῆναι προσαγορευόμενος. Vide infrà, Καὶ ἐν θεῶν ἀγορᾷ.

78. Θετ τα-

ἡ Μήδεια φεύγουσα, κίστην ἐξέβαλε φαρμάκων, ἐκεῖ καὶ ἀνέφυσαν. Ἀριστοφάνης· Γυναῖκα φαρμακίδ᾽ εἰ πριάμενος Θετταλὴν καθέλοιμι νύκτωρ τὴν σελήνην· εἶτα καθείρξαιμ᾽ ὥσπερ κάτοπτρον. ὁ γὰρ τῆς σεληνιακῆς κύκλος στρογγυλοειδὴς ὡς ἔσοπτρον. καί φασι τοὺς περὶ τὰ τοιαῦτα δεινοὺς τούτῳ κατάγειν τὴν σελήνην. ἔστι δὲ καὶ Πύθαγος παίγνιον διὰ κατόπτρου τοιοῦτο· πληροσελήνου τῆς σελήνης οὔσης, εἴ τις ἔσοπτρον ἐπιγράψειεν αἵματι ὅσα βούλεται, καὶ προειπὼν ἑτέρῳ στῆναι κατόπιν αὐτοῦ, δείκνυσι πρὸς τὴν σελήνην τὰ γράμματα· κἀκεῖνος ἀτενίσας ὁ πλησίον εἰς τὸν τῆς σελήνης κύκλον, ἀναγνοίη πάντα τὰ ἐν τῷ κατόπτρῳ γεγραμμένα, ὡς ἐν τῇ σελήνῃ γεγραμμένα.

Medeam fugientem, cistam venenorum ibi effudisse, quæ creuerint. Aristophanes: *Muliere venefica Thessala empta, Lunam noctu deducam: deinde includam instar speculi.* Orbis enim Lunæ rotundus est, vt speculum: eoque adhibito dicunt istius generis artifices Lunam deducere. Est autem etiam Pythagus ludicrum per speculum huiusmodi: Luna plena, si quis speculo sanguine quantumcumque voluerit inscripserit, & obuerso Lunæ speculo, alium à tergo stantem, Lunam intueri iusserit, is leget omnia scripta in speculo, quasi in Luna scripta essent.

78. Θετταλικαὶ πτέρυγες.] Τοῦτο εἴρηται διὰ τὸ πτερύγιον ἔχειν τὰς Θετταλικὰς χλαμύδας, αἵπερ εἰσὶν αἱ ἑκατέρωθεν γωνίαι, διὰ τὸ ἐοικέναι πτέρυξι.

78. Thessalicæ alæ.] Sic dicuntur chlamydes Thessalorum, quòd vtrimque angulos habeant alarum instar.

79. Θετταλῶν σόφισμα.] Καὶ ἐπὶ μάχης, καὶ ἐπὶ σχήματος, καὶ ἐπὶ παρακρούσεως, καὶ ἄλλων μυρίων τάττουσιν, ἀπὸ αἰτίας τοιαύτης. Ἀράτῳ γὰρ κατιόντι ὁ θεὸς ἔφη φυλάξασθαι, μὴ λάθωσιν αὐτὸν οἱ ἐξ ἐναντίας εὐχῇ μείζονι καὶ λαμπροτέρᾳ κατ᾽ αὐτοῦ χρησάμενοι· ὁ δὲ ἑκατόμβην ἀνδρῶν εὔξατο θύσειν τῷ Ἀπόλλωνι. κατορθώσας δὲ ἃ ἐβούλετο, τὴν θυσίαν, διὰ τὸ μὴ ἱεροπρεπῆ εἶναι, ἀεὶ ἀνε-

79. Thessalorum commentũ.] Et de pugna, & de habitu, & de impostura, & aliis sexcentis vsurpatur, tali de causa. Arato reduci ab exilio dixit Apollo, cauendum esse, ne fortè aduersarij votum maius & splendidius contra ipsum facerent. Tum ille hecatomben centum virorum vouit Apollini. Rebus autem, quas volebat, confectis: ideò, quòd id sacrificinm sacris indecorum esset, id votum subinde procrastinabat. Thes-

78. Θετταλικαὶ πτέρυγες.] Expl. clarè idem Hesychius his verbis: Θετταλικὰ πτερά. τοῦτο εἴρηται διὰ τὸ πτέρυγας ἔχειν τὰς Θετταλικὰς χλαμύδας. πτέρυγες καλοῦνται αἱ ἑκατέρωθεν γωνίαι, διὰ τὸ ἐοικέναι πτέρυξι. Non rectè igitur Erasmus Chil. 1. Centur. 111. in vestes manicatas, quas Græci χειριδωτοὺς nominãt, Prouerbiali ioco hoc dictum ait, vt pluribus in eũdem animaduertit H. Stephanus. Vide & Hadr. Iunium Cent. 1. Adag. 5.

79. Hesychius: Θετταλὸν σόφισμα· παροιμία, inquit, ἐπὶ τῶν σοφιζομένων λεγομένη καὶ μὴ ἀντιμαχομώ-

Thessali malè audiunt ob latrocinia & perfidiam.

80. Thessalorũ moneta.] Prouerbij species hæc pro impostura capitur.

81. Turbidè procedis.] In eos, qui vagè inordinateque progrediuntur, nec compositum habent incessum.

82. Thrasybulo Dionysium æquiparare.] De iis qui comparant dissimilia. Dionysius enim nefarius erat tyrannus, Thrasybulus autem amans vrbis, & oratione superior.

83. Thraces iurisiurãdi sunt ignari.] Meminit huius Prouerbij Menander libro primo. Dicit enim legatum quemdam in Thracia, iaculo transfixo pectore occubuisse, atque inde apud Iones Æolesq; hoc ænigma extitisse, *Thraces iurisiurãdi & fœderis ignaros esse.*

84. Thracium commentum.] Aiunt Thraces ad Coronéam victos à Bœotiis, & quinque dierum induciis pactis noctu aggressos Bœotios, quosdam occidisse, quosdam cepisse. Qui cùm expostularent, dixisse Thraces: se dierum non noctium pepigisse inducias.

85. Non inest mihi thrette.] Id est, non sum animosus, magnanimus & audax.

βάλλεται. διαβάλλονται οἱ Θετταλοὶ ὡς ἀνδραποδισταὶ καὶ ἄπιστοι.

80. Θεσσαλῶν νόμισμα.] Παροιμιῶδες τοῦτο τασσόμενον ἐπὶ ἀπάτης.

81. Θολερῶς προβαίνεις.] Ἐπὶ τῶν ἀστάτως καὶ ἀτετραγμένως προϊόντων, καὶ μὴ καθισταμένην καὶ ἀσφαλῆ πορείαν ἐχόντων.

82. Θρασυβούλῳ Διονύσιον εἶναι ὅμοιον.] Ἐπὶ τῶν μὴ τὰ ὅμοια ποιούντων. ὁ μὲν γὰρ Διονύσιος ἐξώλης τύραννος· ὁ δὲ Θρασύβουλος φιλόπολις καὶ παντὸς λόγου κρείττων.

83. Θρᾶκες ὅρκια οὐκ ἐπίστανται.] Ταύτης μέμνηται Μένανδρος ἐν τῇ πρώτῃ. λέγει γὰρ ὅτι ἐν ταύτῃ τῇ γῇ πρέσβεις τις ἀκοντισθεὶς διὰ τοῦ στήθους ἀπώλετο. καὶ ἐντεῦθεν Ἴωσι καὶ Αἰολεῦσιν αἴνιγμα ἐγένετο, Θρᾶκες ὅρκια οὐκ ἐπίστανται.

84. Θρᾳκία παρεύρεσις.] Φασὶ τοὺς Θρᾶκας ἡττηθέντας ὑπὸ Βοιωτῶν περὶ Κορώνειαν, καὶ σπεισαμένους σπονδὰς πενθημέρους, ἐπιθέσθαι νυκτὸς τοῖς Βοιωτοῖς, καὶ τοὺς μὲν ἀποκτεῖναι, τοὺς δὲ ζωγρῆσαι. ἀγανακτούντων δὲ Βοιωτῶν, εἰπεῖν τοὺς Θρᾶκας, ὅτι τὰς ἡμέρας οὐ τὰς νύκτας ἐσπείσαντο.

85. Οὐκ ἔνι μοι τὸ θρέττε.] Ἀντὶ τοῦ θαῤῥαλέον, καὶ ἀνδρεῖον, καὶ θρασύ.

86. Τὰ θύ-

μαχούντων. Thessalos verò ob latrocinia perfidiamque malè audisse testatur Demosthenes Olynth. prima: Εἶτα τὰ τῶν Θεσσαλῶν. ταῦτα γὰρ ἄπιστα μὲν ἦν δήπου φύσει, &c.

80. Idem Hesychius: Θετταλὸν νόμισμα. τοῦτο παροιμιῶδες τασσόμενον ἐπὶ ἀπάτης. Ita enim locus ille hactenus mutilus restaurandus.

84. Simile Cicero 1. Offic. refert: *Vt ille qui cùm triginta dierum essent cum hoste pactæ induciæ, noctu populabatur agros, quòd dierum essent pactæ non noctium induciæ.*

85. Οὐκ ἔνι μοι τὸ θρέττε. Ex Aristoph. Ἱππεῦσι. Monet Interpres θρέττε barbaram esse vocem ἀντὶ τοῦ θαῤῥεῖν. Hesychio quoque θρεττὸν est τὸ ἀνδρεῖον ἢ θρασύ.

88. Θυμὸς

86. Τὰ θύματα ἐδὲν ἐστὶ πλὴν γένεια καὶ κέρατα.] Ἐπὶ τῶν ἱερείων τῶν μὴ ἐχόντων σάρκας.

87. Θύμον ὄξινον πεπωκότες.] Ξὺν δορὶ, ξὺν ἀσπίδι μαχόμεθ' αὐτοῖσι, θύμον ὄξινον πεπωκότες. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Ὦ πολλὰ δὴ τῷ δεσπότῃ ταυτὸν θύμον φαγόντες.

ἀντὶ τοῦ τῆς αὐτῆς πενίας μετασχόντες. θύμος γὰρ εὐτελὴς βοτάνη. παρῳδεῖται δὲ ἐκ τῶν Ἡσιόδου·

Οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ.

88. Θυμὸς ἑπταβόειος.] Ὁ μέγας, ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ἀσπίδος τοῦ Αἴαντος. Κρέων Οἰδίποδι.

89. Θυμοῦ οὐδὲν ἐστὶν ἄλλο γῆρας πλὴν θανεῖν.] Τοῦτο λέγεται παροιμιακῶς, διὰ τοὺς πρεσβυτέρους, οἳ ὅσον γηράσκουσι, τὸν θυμὸν ἐρρωμενέστερον ἔχουσι. καὶ Ἀλκαῖος ὡς λεγομένου καὶ τὸ κοινὸν αὐτοῦ μιμνήσκεται.

90. Θύραζε Κᾶρες, οὐκ ἔτ' ἀνθεστήρια.] Οἱ μὲν διὰ πλῆθος οἰκετῶν Καρικῶν εἰρῆσθαί φασιν, ὡς ἐν τοῖς ἀνθεστηρίοις εὐωχουμένων αὐτῶν, καὶ οὐκ ἐργαζομένων· τῆς οὖν ἑορτῆς τελεσθείσης λέγειν, ἐπὶ τὰ ἔργα ἐκπέμποντας αὐτοὺς, Θύραζε Κᾶρες, οὐκ ἔτ' ἀνθεστήρια. τινὲς δὲ οὕτω τὴν παροιμίαν φασί· Θύραζε κῆρες, οὐκ ἔνι ἀνθεστήρια. ὡς καὶ τὴν πόλιν τοῖς ἀνθεστηρίοις τῶν ψυχῶν περιερχομένων.

86. Victimæ nullæ sunt præter barbas & cornua.] De hostiis sine carnibus.

87. Qui thymum acidum ebiberunt.] Et hasta & clypeo cum eis pugnabimus, epoto thymo acido. Aristophanes in Pluto: *O qui multum thymi cum domino meo esitastis*, id est, æquè atque ille pauperes estis. Thymus enim vilis est herba. Alludit ad Hesiodium illud:

Quanta sit in molli malua asphodeloque voluptas.

88. Animus septem boum.] Id est, magnus. Translatio sumta est à clypeo Aiacis septemplici. Creon in Oedipode.

89. Iræ nulla senectus est alia, nisi mors.] Id prouerbialiter dicitur senio confectorum causa: qui quo plùs ætate prouehuntur, tanto plùs iræ se dedunt. Alcæus ita meminit, quasi dici solitum sit tum, cùm de Republica aliquid significare quis voluerit.

90. Foràs Cares, nõ sunt ampliùs anthesteria.] Alij ob multitudinẽ Caricorum seruorum dictum putant, quòd anthesteriis non laborarent, sed conuiuarentur. Eo itaque festo peracto, heros sic dicere solitos, cùm illos ad opus faciendũ ablegarent. Alij sic efferunt: *Foràs lemures, nõ insunt anthesteria*: quasi animę anthesteriis per vrbẽ vagarentur.

91. V I-

88. Θυμὸς ἑπταβόειος.] Ex Aristophanis Βατράχοις.

89. Θυμοῦ οὐδὲν ἐστὶν ἄλλο γῆρας πλὴν θανεῖν.] Ex Sophocle in Oedipo Coloneo. Vide Erasm. Adag. *Ira omnium tardißimè senescit.* Chil. I. Cent. VII.

90. Θύραζε.] Priorem explicationem adfert & Hesychius; meminit Prouerbij Etymolo-

I.

91. VIDIT ignem aphya.] Prouerbium de celeritate. vt, *Dictum ac factum.*

92. Sacrificulæ somnium.] Alij autem dicunt potiùs dici debere *Somnium Himeræa.* Nam Himeræa quædã anus fertur sibi visa in cælũ duci, cúmque in Iouis penetralia peruenisset, conspexisse virũ rufum, cathena ferrea vinctum sub regis solio: atque quis esset, percunctatam, audisse Alastorem esse Siciliæ. Ac somnium quidem est huiusmodi. Aliquot autem annis pòst elapsis, conspicata Dionysium tyrannide potitum, & somnium suum multis retulit, & hunc esse, quem vidisset, narrauit. Eã verò Dionysius iratus interfecit.

93. Res sacra consilium.] De iis qui consiliis pollent.

94. Ne attingit quidem.] Vsurpatum, vt contrà Διωλύγιον, *prolixum.*

95. Ilias malorum.] De magnis malis.

96. Vt neque allia neque fabas edat.] Id est, vt neque iudicet, neque bellum gerat. Allium enim in bellum ferebant: iudices verò fabas arrodebant, ne obdormiscerent.

97. Ialemo frigidior.] Ialemum lamentationem dicunt. Dicunt autem Ialemum Calliopes filium, infelicem, postumum, & pupillum fuisse.

I.

91. Ἴδ' ἀφύη πῦρ.] Παροιμία ἐπὶ τάχους. ὡς, Ἅμ' ἔπος ἅμ' ἔργον.

92. Ἱερείας ἐνύπνιον.] Ἄλλοι δέ φασι δεῖν μᾶλλον Ἱμεραίας ἐνύπνιον λέγεσθαι. Ἱμεραία δέ γραῦς τις, ὥς φασιν, ὁρᾶν ἑαυτὴν ἐδόκει ἀναγομένην εἰς οὐρανούς· καὶ δὴ ταῦτα ἐλθοῦσαν εἰς τὰ τοῦ Διὸς οἰκήματα, θεάσασθαι ἄνδρα πυῤῥὸν δεδεμένον ἁλύσει σιδηρᾷ ὑπὸ τὸν βασιλέως θρόνον· πυθομένην δὲ τίς εἴη, ὁ Ἀλάστωρ ἀκοῦσαι τῆς Σικελίας. τὸ μὲν οὖν ἐνύπνιον ἐν τούτῳ. ὕστερον δὲ χρόνοις ἰδοῦσα τυραννοῦντα τὸν Διονύσιον, τό, τε ὄναρ, πολλοῖς διηγήσατο, καὶ αὐτὸν εἶναι τὸν τεθεαμένον ἀπήγγειλεν. ὃν ὁρμηθεὶς ἀπέκτεινε Διονύσιος.

93. Ἱερὸν ἡ συμβουλή.] Ἐπὶ τῶν δεινῶν συμβουλεύειν.

94. Οὐδ' ἴκταρ βάλλει.] Εἴρηται κατὰ γλῶτταν, ὥσπερ τὸ Διωλύγιον.

95. Ἰλιὰς κακῶν.] Ἐπὶ τῶν μεγάλων κακῶν.

96. Ἵνα μὴ φάγῃ σκόροδα, μηδὲ κυάμους.] Τουτέστιν ἵνα μὴ δικάσῃ, μηδὲ πολεμήσῃ. εἰς γὰρ τὸν πόλεμον ἔφερον σκόροδα· οἱ γὰρ δικασταὶ ἔτρωγον κυάμους, ἵνα μὴ κοιμηθῶσι.

97. Ἰαλέμου ψυχρότερος.] Ἰάλεμον τὸν θρῆνόν φασι. λέγουσι δὲ αὐτὸν υἱὸν Καλλιόπης, κακοδαίμονα, καὶ ὑστερούμενον, καὶ ὀρφανόν.

98. Ἴσους

mologista; vt Caricarum ancillarum Aristænetus in Epistolis.

97. ΙΑΛΕΜΟΥ ψυχρότερος.] Est & hoc in Hesychio: additque simile, Ἰαλέμου ᾠδή. hoc

98. Ἰνοῦς ἄχη.] Αὕτη δύο παῖδας ἔσχε, Λέαρχον καὶ Μελικέρτην· οἳ κατετοξεύθησαν ὑπὸ Ἀθάμαντος. ὕστερον δὲ ἐκλήθη Λευκοθέα.

99. Οὐδ' ἐντὸς ἰώρου.] Ὁ νόμος παρ' Ἀθηναίοις, ἐκτὸς ἰώρου ἐκέλευεν εἶναι τοὺς ἀνδροφόνους. ἐπὶ τῶν ἀπειλούντων καὶ σοβαρευομένων τῇ παροιμίᾳ κέχρηται.

100. Ἱππάρχου πίναξ.] Ἐπεὶ παρὰ Συρακουσίοις οἱ ἵππαρχοι ἐν πίναξι τὰ ὀνόματα γράφοντες τῶν ἀτακτούντων παρεσημειοῦντο.

ΕΚΑΤΟΝΤΑΣ Η.

1. ΙΠΠΕΑΣ εἰς πεδίον προκαλῇ.] Δηλονότι ἔνθα ἂν δυνηθῇ τις· τὰ γὰρ ἱππικὰ ἐν πεδίῳ κρατεῖ.

2. Ἱππεῖς λευκοθώρακες.] Ἱππεῖς μὲν ἐν Θετταλίᾳ καὶ Θρᾴκῃ, τοξόται δὲ καὶ τὰ κουφότερα τῶν ὅπλων ἐν Ἰνδίᾳ καὶ Κρήτῃ καὶ Καρίᾳ, παροιμίᾳ ἐπαινοῦνται.

3. Ἱππόλυτον μιμήσομαι.] Ἐπὶ τῶν σωφροσύνην ἐπαγγελλομένων.

4. Ἵππος Νισαῖος.] Μεταξὺ τῆς Σουσιανῆς καὶ τῆς Βακτριανῆς τόπος ἐστὶ Κατασιγόνα, ὅπερ Ἑλλάδι γλώσσῃ Νίσος καλεῖται. ἐνταῦθα ἵπποι διάφοροι γίνονται. οἱ δὲ ἀπὸ ἐρυθρᾶς θαλάσσης· εἶναι δὲ ξανθὰς πάσας. ὁ δὲ Ἡρόδοτος τῆς Μηδείας τὸν τόπον εἶναι Νισαῖον· ὁ δὲ Πολέμων κακῶς φησι λευκὸν ἵππον Νισαῖον. ἐν δὲ Δικτύῳ Ὀρφεὺς λέγει, Ἡ Νίσα τόπος ἐστὶν ἐν Ἐρυθρᾷ κείμενος.

98. Dolores Inonis.] Hæc duos filios habuit, Learchum & Melicertam: qui sagittis ab Athamante patre confixi sunt. Posteà dicta est Leucothea.

99. Nec intra ianitorem.] Lex apud Athenienses iubebat homicidas extra ianitorem esse. Vsurpatur igitur de minacibus & insolentibus.

100. Hipparchi tabula.] Apud Syracusanos equitum magistri, eorum, qui disciplinam militarem violassent, nomina descripta in tabula notabant.

CENTVRIA VIII.

1. EQVITES in campum prouocet.] Hoc est, multum ibi valeat. Equites siquidem in campo plurimum possunt.

2. Equites albis thoracibus.] Equites quidam Thessali & Thracenses, sagittarij verò, & ferentarij Indi, Cretenses, & Cares Prouerbio celebrantur.

3. Hippolytum imitabor.] De iis qui se castos fore pollicentur.

4. Equus Nisæus.] Intra Susianam & Bactrianam locus est Catastigona, Græca lingua Nisus appellatus, vbi equi præstantes: alij verò à rubro mari: quòd omnes rufi nascantur. Herodotus Nisæum Mediæ locum, Polemon equum Nisæum malè dicit esse candidum. Orpheus verò in Reti Nisam locum esse dicit maris Erythræi.

5. Tra-

---

hoc est, vt idē explanat, ψυχρά, οὐδενὸς ἄξια. Hinc Ἰάλεμος pro *luctuosa cantilena* dici cœptum, & Ἰαλεμίζειν pro θρηνεῖν. Apollodorus: Καθάπερ ἐν τοῖς θρήνοις Ἰάλεμος, ἐν δὲ ὕμνοις Ἴουλος, ἀφ' ὧν καὶ τὰς ᾠδὰς αὐτὰς καλοῦσιν, ἔτι καὶ τῶν θρεισῶν λυθείσας.

CENT. VIII.

1. ΙΠΠΕΑΣ εἰς πεδίον προκαλῇ.] Plato in Theæ-

5. Trade senescenti iam cycla minora caballo.] De iis qui ob ætatem remissione & quiete indigent.

6. Verè ista mihi mendaciis similia videntur esse.] De rebus dubiis & insperatis. Aristophanes in Auibus.

7. Pares calculi.] De iis qui propemodum condemnati essent. A iudicibus enim rei absoluuntur, cùm paria sunt suffragia. Quòd si vnus calculus damnatorius accedit, condemnantur.

8. Pari iugo.] Pro, pari studio. *Hic verò diligens illum, ab illoque vicißim pari*, vt dici solet, *iugo amatus, libenterque cum illo versans, nihil eodem inconsulto faciebat.*

9. Isthmiis obnoxium esse.] De iis qui miserè viuunt. Morbidum enim est Isthmiorum tempus.

10. Velorum consutor.] Id est,

5. Ἵππῳ γηράσκοντι τὰ μείονα κύκλ' ἐπίβαλλε.] Ἐπὶ τῶν διὰ γῆρας δεομένων ῥαστώνης τινὸς καὶ ἀναπαύσεως.

6. Ἶσα γὰρ ἀληθῶς φαίνεταί μοι ψευδέσιν.] Ἐπὶ τῶν ἀμφιβόλων πραγμάτων καὶ δυσελπίστων. Ἀριστοφάνης Ὄρνισι.

7. Ἴσαι ψῆφοι.] Ἐπὶ τῶν παρ' ὀλίγον ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἁλισκομένων. ἀπελύοντο γὰρ οἱ διωκόμενοι ὑπὸ τῶν δικαζομένων, ἂν ἴσαι γένωνται ψῆφοι. εἰ δὲ μία ψῆφος ὑπερέπεσεν, ὑπερώρισο ἂν καὶ ἀπέθανεν.

8. Ἴσῳ ζυγῷ.] Ἀντὶ τοῦ, ἐξ ἴσης. ὁ δὲ ἀγαπήσας αὐτὸν, καὶ φιληθεὶς, τὸ λεγόμενον, ἴσῳ ζυγῷ παρ' ἐκείνου ἡδέως μὲν αὐτῷ συνῆν, ἔπραττε δὲ οὐδὲν, ὧν μὴ πρότερον ἐκεῖνος πύθοιτο.

9. Ἰσθμιάζειν.] Ἐπὶ τῶν κακῶς βιούντων· ἐπίνοσος γὰρ ὁ τῶν Ἰσθμίων καιρός.

10. Ἱστιοῤῥάφος πανεργός.] Ἀπὸ μετα-

Theæteto: Ἱππέας εἰς πεδίον προκαλεῖς, Σωκράτην εἰς λόγους. Notat Erasmus nonnullos Platonis codices ἵππον præferre: itaque effert Lucianus in Captiuo, & in Epistolis Synesius.

5. Ἵππῳ.] Heroicum versum reddidi. habet Zenobius Cent. IV. Adag. 41. Vbi iis quæ annotaui hæc adde è Sophoclis Electra, de generosa equi senecta:

Ὥσπερ γὰρ ἵππος εὐγενὴς κἂν ᾖ γέρων,
Ἐν τοῖσι δεινοῖς θυμὸν οὐκ ἀπώλεσεν,
Ἀλλ' ὀρθὸν οὖς ἵστησιν, ὡσαύτως δὲ σὺ
Ἡμᾶς τ' ὀτρύνεις, κ' αὐτὸς ἐν πρώτοις ἕπῃ.

id est,

Generosus vt equus consenuerit iam licet,
Animum tamen numquam in periclis abiicit,
Sed auribus rectis stat, itidem tu quoque
Et incitas me, & ipse cum primis ades.

7. Ἴσαι ψῆφοι.] Harpocration in Lexico ex Æschine contra Ctesiphontem: Καὶ ἴσαι αἱ ψῆφοι αὐτῷ ἐγένοντο. εἰ δὲ μία ψῆφος ὑπερέπεσεν, ὑπερώριστο καὶ ἀπέθανεν. Hesychius: Ἀπολύονται οἱ διωκόμενοι ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἴσων γενομένων ψήφων.

8. Ἴσῳ ζυγῷ.] Similis Græcorum Senarius:

Ἐγώ τε καὶ σὺ τὸν αὐτὸν ἕλκομεν ζυγόν.
Idem egoque tuque ducimus pariter iugum.

Tale illud Odarum I. Horatij de amicis:

Ferre iugum pariter dolosi.

Et in Epistolis Plinij: *Ex æquo iugum ducere.*

9. Ἰσθμιάζειν.] Hesychius: Ἰσθμιάζει, παροιμία ἐπὶ τοῦ κακοῦ βίου. ἐπίνοσος γὰρ ὁ καιρὸς, ἐν ᾧ τὰ Ἴσθμια ἄγεται.

10. Ἱστιοῤῥάφος.] Vide suprà, Αἰγυπτιάζειν.

11. Ἰσότης

μεταφορᾶς τῶν τὰ ἅρματα ῥαπτόντων. καὶ οἱ Αἰγύπτιοι δὲ λινοποιοί εἰσιν· Ἀριστοφάνης.

11. Ἰσότης φιλότης.] Αὕτη γνωμικὴ δηλοῦσα ὡς ἰσότης τὴν φιλίαν συνέχει.

12. Τοὺς δὲ ξενίζειν οὐδέποτ' ἴσχει γὰρ ἡ θύρα.] Ἐπὶ τῶν πολλοὺς ξένους ὑποδεχομένων.

13. Ἰχθὺν νήχεσθαι διδάσκεις.] Ἐπὶ τῶν διδασκόντων ἃ ἐπίστανται οἱ διδασκόμενοι.

K.

14. ΚΑΔΜΕΙΑ νίκη.] Καδμείαν νίκην ἀποδιδόασι τὴν ἐπὶ τῆς ἀλυσιτελοῦς νίκης. ἐπεὶ Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης μονομαχήσαντες, ἀμφότεροι ἀπώλοντο. οἱ μὲν λέγουσιν, ὅτι Θηβαῖοι νικήσαντες, ὕστερον ὑπὸ τῶν Ἐπιγόνων ἡττήθησαν· οἱ δὲ, ὅτι Οἰδίπους τὸ αἴνιγμα λύσας, ἔπαθλον τὴν μητέρα ἔγημε· ἢ ὅτι Κάδμος ἀνελὼν τὸν τὴν Ἀρείαν κρήνην τηροῦντα δράκοντα, ἐθήτευσεν Ἄρει ὀκτὼ ἔτη. ἕτεροι δέ φασιν αὐτὴν λέγεσθαι, ἐπὶ τῶν νικώντων μὲν τοὺς πολεμίους, πλείονας δὲ τῶν οἰκείων ἀποβαλλόντων.

15. Κάθαμμα λύειν.] Ἐπὶ τῶν

callidus & malitiosus. Tralatione à curruum consutoribus ducta. Sunt & Ægyptij lini textores. Aristophanes.

11. Æqualitas est amicitia.] Prouerbium hoc gnomę simillimum, significat, quòd æqualitas amicitiæ sit conseruatrix.

12. Hos numquã fores tenent.] De hominibus valdè hospitalibus, hoc est, hospites multos recipientibus.

13. Piscem natare doces.] De iis qui ea docent, quæ illi, quos docent, iam sciunt.

K.

14. CADMEA victoria.] Cadmeam victoriam pro inutili & mala vsurpant. vel quòd Eteocles & Polynices duello congressi ambo perierunt: vel quòd Thebani victores, pòst ab Epigonis superati fuerunt: vel quòd Oedipus ænigmate soluto, matrem præmij loco vxorem duxit: vel quòd Cadmus dracone, qui Martium fontem custodiebat, interfecto, annos octo Marti seruiit. Alij verò dicunt Prouerbium hoc vsurpari de iis, qui cùm hostes vincant, plures suorum amittant.

15. Nodum soluere.] De iis qui aliquid

---

11. Ἰσότης φιλότης.] Hesychius: Ἰσότης φιλότης. διὰ τὸ ἰσότητι τὴν φιλίαν ἕπεσθαι. Plato lib. VI. De Legibus: Παλαιὸς γὰρ ὁ λόγος ἀληθὴς ὤν, ὡς ἰσότης φιλότητα ἀπεργάζεται. Huc respexit Aristænetus lib. I. Epist. XVIII. Ἡ γὰρ οἶμαι χρόνου ἰσότης, ἐπὶ ἴσας ἡδονὰς ἄγουσα δι' ὁμοιότητος φιλίαν παρέχεται. Geminum est Ἴσῳ ζυγῷ. de quo paulò antè Adag. 8.

14. ΚΑΔΜΕΙΑ νίκη.] Plutarchus Περὶ παίδων ἀγωγῆς· Οὐ γὰρ τὸ νικᾶν μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ ἡττᾶσθαι ἐπίστασθαι καλὸν, ἐν οἷς τὸ νικᾶν βλαβερόν. ἔστι γὰρ ὡς ἀληθῶς καὶ νίκη Καδμεία. Aristænetus libro II. Epist. VI. Ὅτι σε νῦν ἔνδον εἰσβέβληκα παρ' ἐκείνην, καὶ ἧτταν ὑπέστην ἐγὼ τῆς σῆς φασιν Καδμείας νίκης ἀμείνω. In Epigrammatis Græcorum legitur & Καδμεῖον κράτος, idem fortasse quòd Καδμεία νίκη. Plura ex Arriano, aliisque Eustathius in Iliad. δ'. extremo.

15. Κάθαμμα λύειν.] Aliter Hesychius: Καθάμματα λύεις. ἐπὶ τῶν δυσλύτων τί ἐπιχειρούντων λύειν.

aliquid indiſſolubile ſoluere inſtituunt: ſumtum à curru Midę. Oraculum enim Phrygibus erat redditum, qui nodum currus eius, quo Midas vectus eſſet, ſoluiſſet, eum Aſia potiturum: id quod fecit Alexander.

16. Contra ſemetipſum Bellerophontes.] De iis qui ſibimetipſis mala accerſunt.

17. In aqua ſcribere.] De iis qui fruſtrà faciunt aliquid.

18. Malus quidẽ aſpectus.] Prouerbij fragmentum eſt: *Malus quidem aſpectus, timidus verò animus.* Menander in Sicyonio.

19. Malis mala accumulans.] Ochus Perſa redacta in ſeruitutem Ægypto Apin occidit, Memphin ſolo æquauit, malis mala cumulans.

20. Mali corui malum ouum.] Prouerbium hoc alij accipiunt de aue, quæ nec ipſa, nec ouum eius ſit eſculentũ. Alij de Corace oratore Syracuſano, qui primus dicendi artem docuit. Nam cùm hic à Tiſia diſcipulo mercedẽ poſtularet, coram iudicibus ille dixit: Si me viceris, nihil didici: ſin victus fueris, mercedem non accipies. Iudices adoleſcentis argutias admirati, exclamarunt: *Mali corui malum ouum.*

δύσλυτόν τι λύειν ἐπιχειρούντων· ἀπὸ τῆς ἁμάξης Μίδου. λόγιον γὰρ τοῖς Φρυξὶν ἐκπεπτώκει, τὸν κομισάσης τὸν Μίδαν ἁμάξης εἴ τις ἐπιλύσειε τὸν δεσμὸν, τοῦτον τῆς Ἀσίας ἄρξειν. Ἀλέξανδρος δὲ ἔλυσε.

16. Καθ' αὑτοῦ Βελλεροφόντης.] Ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς κακὰ ἐπιφερόντων.

17. Καθ' ὕδατος γράφειν.] Ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων.

18. Κακὴ μὲν ὄψις.] Κόμμα παροιμίας· Κακὴ μὲν ὄψις, ἐν δὲ δειλαῖαι φρένες. Μένανδρος Σικυωνίῳ.

19. Κακοῖς ἐπισωρεύων κακά.] Ὦχος ὁ Πέρσης Αἴγυπτον ἐξανδραποδίσατο, καὶ ἀπέκτεινε τὸν Ἆπιν, καὶ κατέσκαψε τὴν Μέμφιν, κακοῖς ἐπισωρεύων κακά.

20. Κακοῦ κόρακος κακὸν ὠόν.] Ταύτην τὴν παροιμίαν οἱ μὲν περὶ τοῦ πτηνοῦ ζώου φασὶν εἰρῆσθαι· ὅτι οὔτε αὐτὸ βρωτόν ἐστιν, οὔτε τὸ ὠὸν ὃ τίκτει. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ Κόρακος τοῦ Συρακουσίου ῥήτορος πρώτου διδάξαντος τέχνην ῥητορικήν. ὑπὸ γὰρ τούτου, ὥς φασιν, ὁ μαθητὴς αὐτοῦ Τισίας ὄνομα, μισθὸν ἀπαιτούμενος, εἰς τὸ δικαστήριον εἶπεν· Εἰ μέν με νικήσειας, οὐδὲν μεμάθηκα· εἰ δὲ ἡττηθήσῃ, οὐ κομίσῃ τοὺς μισθούς. θαυμάσαντες οὖν οἱ δικασταὶ τὸ σόφισμα τοῦ νεανίου, ἐπεφώνουν· Κακοῦ κόρακος κακὸν ὠόν.

21. Κακῶν

λύειν. Vide & Adagium *Gordius nodus*, de quo & Q. Curtius Rufus in Alexandri M. rebus geſtis. Auſonius quoque carmine ad Paulinum:

Ociùs illa iugi fatalis ſoluere lora,
Pellæum potuiſſe ducem reor, abdita opertis
Principiis, & vtroque caput celantia nodo.

Eſt & religioſus Herculis nodus; quo vſas olim nouas nuptas meminit Feſtus Pompeius. Catullus zonam vocat Epigram. 2.

Quod zonam ſoluit diu ligatam.

19. Κακοῖς ἐπισωρεύων κακά.] Pro Ἴωχος repoſui è Vatican. Excerptis Ὦχος. de quo Cteſias variique Hiſtorici.

20. Κακοῦ κόρακος κακὸν ὠόν.] Non minùs eleganter Ariſtænetus lib. II. Epiſt. XIV. ad hoc

21. Κακῶν πανήγυρις.] Ἐπὶ μεγίστων. Πισίδης·

Καὶ πάντες ὥσπερ ἐν κακῶν πανηγύρει,
Ἄλλος κατ' ἄλλην συμφορὰν ἐδυσύχει.

22. Κακοὶ τῆς πονηρίας πίνουσι τὴν ὀμίχλην.] Ἐπὶ τῶν κατ' ἀξίαν τιμωρουμένων.

23. Κακοῦν τὸν πηλόν.] Τουτέστι, τὸν ἄξιον τῆς ὕβρεως ὑβρίζειν.

24. Καλλίας πτερορρυεῖ.] Κωμῳδεῖται Καλλίας, ὡς ἀπολέσας πάντα τὰ χρήματα. ἅτε γὰρ ὢν γενναῖος, ὑπὸ συκοφαντίας τίλλεται. αἵ τε θήλειαι προσεκτίλλουσιν αὐτοῦ τὰ πτερά. πένης γὰρ ἐγένετο, τὰ πατρῷα καταναλώσας εἰς πόρνας.

25. Καλλικυρίων πλείους.] Καλλικύριοι ὅμοιοι τοῖς Λακεδαιμονίων Εἵλωσι, καὶ παρὰ Θεσσαλοῖς Πενέσταις, καὶ παρὰ Κρησὶν Κλαρώταις· ὅθεν παροιμία Καλλικυρίων πλείους, ᾗ κέχρηνται, εἴ ποτε πλῆθος ἤθελον ἐμφῆναι. οἱ γὰρ Καλλικύριοι δοῦλοι ἦσαν, πλείους τῶν κυρίων αὐτῶν, ὥστε καὶ αὐτοὺς ἐξέβαλον.

26. Καλλιφάνης ὁ Παραβύκοντος.] Ἐπὶ τῶν προσποιουμένων πολυμάθειαν. οὗτος γὰρ ἀρχὰς ποιημάτων πολλῶν καὶ λόγων συγγεγραμμένων ἄχρι τριῶν ἢ τεσσάρων στίχων ἀπαγγέλλων, πολυμαθείας δόξαν προσεποιεῖτο.

21. Malorum Panegyris.] De malis maximis vſurpatur. Piſides:

Omnes velut malorũ inter ſpectacula
Calamitates varias ſic perferunt.

22. Mali improbitatis bibunt caliginem.] De iis qui iuſtas perſoluunt pœnas.

23. Malè tractare lutum.] Id eſt, contumelia dignum contumelioſè tractare.

24. Calliæ pennæ excidũt.] Perſtringitur à Comicis Callias, quaſi omnem pecuniam amiſerit. Nam cùm homo generoſi animi ſit, à calumnia vellitur. Atque etiam feminæ pennas eius euellunt. Ad egeſtatem enim redactus eſt, patrimonio in meretrices effuſo.

25. Plures Callicyriis.] Callicyrij Syracuſanis ſerui, Lacedæmoniorũ Helotibus, Theſſalorum Peneſtis, Cretenſium Clarotis ſimiles fuerunt: vnde Prouerbium, *Plures Callicyriis*, quo vſi fuerunt, multitudinem illorum ſignificare volentes. Callicyrij enim ſerui erant colentes agros, tanto aucti numero, vt dominos ſuos expellerent.

26. Calliphanes Parabycontis.] In eos qui multiſcios ſe ſimulant. Hic enim poëmatum multorum atque orationum initia conſcribens, ad tres aut quattuor verſus, eaq; pronuntians, multiſcij nomen meruit.

27. Deus

ad hoc Prouerbium alludens: Θάλλον ἀμφοτέροις ἀλεξίκακος ἀνεφάνη, καλοῦ παιδὸς καλὴ μήτηρ. Aliam Prouerbij originem indicat Ælianus lib. III. cap. XLIII. Hiſt. Animal. Οἱ δὲ (κόρακες) ἐσθίουσι τὸν πατέρα. καὶ τὴν παροιμίαν ἐντεῦθέν φασι τὴν γένεσιν λαβεῖν, τὴν λέγουσαν· Κακοῦ κόρακος κακὸν ᾠόν.

24. Καλλίας πτερορρυεῖ.] Ariſtoph. ἐν Ὄρνισι. Καλλίας ἄρ' οὗτος οὔρνις ἐστίν; ὡς πτερορρυεῖ. vbi veterem lege Interpretem.

27. Deus Apollo & vocatus & non vocatus aderit.] Oraculum datum Lacedæmoniis.

28. Omnem funem mouere.] Tropicè dicitur à velo nautico.

29. Obliquus cursus.] Cursus quidam erant non recti ac simplices, sed ambages habentes.

30. Scarabeo nigrior, & scarabeo callidior.] De improbis & malitiosis.

31. Canopi sacerdos.] Olim ferunt Chaldæos Ignem deum suum celebrare volentes, passim circumtulisse, vt cum omnibus prouinciarum diis compararetur: & is, à quo ille victus esset, ab omnibus iudicaretur Deus. Ac ceterarum nationum dij, cùm ex ære, argento, ligno, lapide, similíve materia confecti essent, facilè igne consumebantur. Itaque ignem vbique vincere necesse erat. Eo audito, Canopi sacerdos callidum init consilium. Fictiles hydriæ in Ægypti partibus fieri solitæ, continuis minutis foraminibus interpunctæ conficiuntur, vt per foramina illa aqua turbida colata, limpidissima reddatur. Harum hydriarum vnam accepit, & foraminibus cera obturatis, variisque coloribus depictam, & aqua repletam, pro deo collocauit: & veteris statuæ caput amputatum, quæ ferebatur gubernatoris Menelai cuiusdam fuisse, accuratè

27. Καλούμενός τε καὶ ἄκλητος παρέσται ὁ θεός.] Χρησμὸς δοθεὶς Λακεδαιμόσι.

28. Πάντα κάλων κινεῖν.] Τροπικῶς ἀπὸ τοῦ ἱστοῦ λέγεται.

29. Κάμπιος δρόμος.] Δρόμοι τινὲς ἦσαν κάμπιοι· οὐκ εὐθεῖς, καὶ ἁπλοῖ, ἀλλὰ καμπὰς ἔχοντες.

30. Κανθάρου μελάντερος, καὶ κανθάρου σοφώτερος.] Ἐπὶ τῶν πονηρῶν καὶ κακοήθων.

31. Κανώπου ἱερεύς.] Χαλδαῖοι τὸν ἴδιον θεὸν, ὅπερ ἐστὶ τὸ πῦρ, ἀποσεμνύνοντές ποτε, πανταχοῦ περιέφερον· ὥστε τοῖς θεοῖς πᾶσι τῶν ἐπαρχιῶν συμβεβληκέναι, καὶ τὸν νικῶντα ἐκεῖνον παρὰ πάντων νομίζεσθαι θεόν. τῶν μὲν οὖν ἄλλων ἐπαρχιῶν οἱ θεοὶ ἀπὸ χαλκοῦ ἢ ἀργύρου, ἢ ξύλου, ἢ λίθου, ἢ ἄλλης τοιαύτης ὕλης, ἐτύγχανον ἱδρυμένοι· ἡ δὲ τοιαύτη ὕλη εὐχερῶς ἀπὸ τοῦ πυρὸς διεφθείρετο, ὥστε πανταχοῦ τὸ πῦρ ἀναγκαίως νικᾶν. τοῦτο ἀκούσας ὁ τοῦ Κανώπου ἱερεὺς πανοῦργόν τι τοιοῦτον ἐνεθυμήθη. ὑδρίαι ἐν τοῖς μέρεσι τῆς Αἰγύπτου εἰώθασι γίνεσθαι ὀστράκιναι, τρήσεις ἔχουσαι λεπτὰς συνεχεῖς, ὥστε διὰ τῆς τρήσεως ἐκείνων τὸ τεθαλομένον ὕδωρ διυλιζόμενον, ἀποδίδοσθαι καθαρώτατον. ἐκ τούτων τῶν ὑδριῶν μίαν λαβὼν ὁ τοῦ Κανώπου ἱερεὺς, καὶ τὰς τρήσεις ἐκείνας ἀποφράξας κηρῷ, καὶ διαφόροις ζωγραφήσας χρώμασι, πληρώσας ὕδατος, ἔστησεν ὡς θεόν· καὶ ἀποτεμὼν παλαιοῦ ἀγάλματος τὴν κεφαλὴν, ὅπερ ἐλέγετο Μενελάου τινὸς κυβερνήτου γεγονέναι, ἐπιμελῶς

28. Πάντα κάλων κινεῖν.] Vide inf. Πάντα κάλων σείειν. Item, Πάντα κινήσω πέτρον, & quæ ibidem notabamus.

31. De Canopo deo, eadem quę hîc Suidas, refert Rufinus libro xi. Histor. Ecclesiast.

33. Και-

λας ἐπιθεὶς, ἥρμοσεν αὐτὴν τῷ ἀγάλματι. παρεγένοντο μετὰ ταῦτα οἱ Χαλδαῖοι. ἀνήφθη τὸ πῦρ· καὶ ὁ κηρὸς, δι' οὗ αἱ τρήσεις ἐτύγχανον πεφραγμέναι, διελύοντο. τῆς δὲ ὑδρίας ἱδρώσης καὶ τὸ ὕδωρ διὰ τῶν τρήσεων ἐκβαλλούσης, ἐσβέννυτο τὸ πῦρ. ἔτω τε τῇ πανεργίᾳ τοῦ ἱερέως Κάνωπος τῶν Χαλδαίων νικητὴς ἀνεδείχθη· καὶ ἀπὸ τότε λοιπὸν ὡς θεὸς ἐτιμᾶτο.

32. Καπνοῦ σκιά.] Ἐπὶ τῶν λίαν ἰσχνῶν.

33. Καρικῇ μούσῃ.] Τῇ θρηνώδει, δοκοῦσι γὰρ οἱ Κᾶρες θρηνῳδοί τινες εἶναι, καὶ ἀλλοτρίους νεκροὺς ἐπὶ μισθῷ θρηνεῖν. τινὲς δὲ ἐξήκουσαν τῇ βαρβάρῳ καὶ ἀσαφεῖ· ἐπειδὴ οἱ Κᾶρες βαρβαρόφωνοι.

34. Καρικὸν θῦμα.] Ἐπὶ τῶν ἀσαρκα ἢ ἄβρωτα μέλη θυόντων. οἱ γὰρ Κᾶρες κύνα θύουσιν. Εὐνάπιος.

35. Καρκῖνος λαγὼν αἱρεῖ.] Ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων.

36. Καρκίνου ποιήματα.] Μένανδρος ψευδηρακλεῖ, ἀντὶ τοῦ αἰνιγματῶδη. ὁ γὰρ Καρκῖνος Ὀρέστην ἀπὸ Ἰλίου ἀναγκαζόμενον ὁμολογῆσαι, ὅτι ἐμητροκτόνησεν, ἐποίησε δι' αἰνιγμάτων ἀποκρινόμενον.

37. Μήτε Λυδῶν κάρυκας, μήτε μαστίγων ψόφους.] Καρύκη ἔδεσμά ἐστιν ἐκ πολλῶν συγκείμενον. βρῶμα Λύδιον ἐξ αἵματος καὶ ἄλλων ἐδεσμάτων.

impositum, simulachro illi adiunxit. Adsunt Chaldæi, accenditur ignis: cera, qua obturata erant foramina, liquescit. Hydria sudante, & per foramina destillante aqua, ignis extinguitur. Et ita calliditate sacerdotis Canopus Chaldæorum victor est declaratus, ex eoque tempore pro Deo coli solitus est.

32. Fumi vmbra.] De valdè tenuibus.

33. Carica Musa.] Id est, lamentabili cantilena, quòd Cares alienos mortuos mercede lugerent. Alij barbaram & obscuram interpretantur, quòd Carum vox barbara sit.

34. Caricum sacrificium.] De iis qui ossa nuda carnibus, & non esculenta membra immolant. Cares enim canem sacrificare solent. Eunapius.

35. Cancer leporem capit.] De rebus quæ fieri nequeunt.

36. Carcini poëmata.] Hoc vtitur Menandrus in Hercule ementito, pro obscuris poëmatis. Nam Carcinus Orestem ab Ilio cædem matris fateri coactum, fecit per ambages respondentem.

37. Neque Lydorum carycas, neque flagellorum strepitus.] Caryca ferculum est è multis compositum. Ferculum Lydium è sanguine, & multis aliis escis confectum.

38. Con-

33. Καρικῇ μούσῃ.] Sic αὐλήματα Καρικὰ dixit Aristoph. ἐν Βατράχοις· Καρικὸν μέλος Hesychius, & Plato apud Athenæum lib. IV. Δειπν. Plura Erasm. Chil. I. Cent. VIII.

37. Μήτε Λυδῶν κάρυκας.] Hesychius καὶ ρύκκη scribit & καρυκκεύειν duplici κ. itaque Athenæus lib. XII. Δειπνοσ.

38. Consenescas vltra Tithonum, Cinyra opulentiùs, Sardanapalo delicatiùs: vt Prouerbium in te compleatur, Bis pueros esse senes.] De longęuis dictum. Tithonus autem senio confectus, ex voto in cicadam mutatus est. Cinyras priuignus Pharnaces, rex Cypriorum fuit, diuitiis insignis. Sardanapalus autem rex Assyriorum, ætate in luxu & deliciis exactâ decessit.

39. Iuxta melam.] Prouerbio, pro res obscuras coniecturis quibusdam indagare, dicebatur.

40. Vela naui congruentia.]

41. Secundùm cubitum proficiebat.] De iis qui proficiunt in melius: *Philosophi progreßiones nulla res impediebat, sed potiùs proficiebat*, secundùm cubitum, *vt ita dicam, vsque ad Panicam illam calamitatem.*

42. Pedetentim.] De iis qui paulatim aliquid agunt, & arte, non subitò.

43. Aqua lauandis manibus.] Vsurpatur de rebus omnium facillimis & expeditissimis. Sic Teleclides in Amphictyonibus: *Pax primùm omnium fuit, vt aqua ad manus. Affer puer coronam. Aquam lauandis manibus afferat aliquis. Tum ille, Cœnaturi, inquit, sumus, aut quid?* Olim enim conuiuis imponebantur coronæ, quo caluam refrigerarent; cùm contra vini vapores, cum contra æstum.

38. Καταγηράσαις Τιθωνοῦ βαθύτερον, καὶ τοῦ Κινύρου πλουσιώτερον, καὶ Σαρδαναπάλου τρυφηλότερον, ὅπως τὸ τῆς παροιμίας ἐπὶ σοὶ πληρωθῇ· Δὶς παῖδες οἱ γέροντες.] Ἐπὶ τῶν πολυχρονίων λεγομένη. ὁ δὲ Τιθωνὸς ὑπέργηρως γενόμενος, κατ' εὐχὴν εἰς τέττιγα μετέβαλε. Κινύρας δὲ ἐπίγονος Φαρνάκης βασιλεὺς Κυπρίων πλούτῳ διαφέρων. Σαρδανάπαλος δὲ Ἀσσυρίων βασιλεὺς, ἐπ' ἀκολασίᾳ καὶ τρυφῇ διαβιοὺς, ἐτελεύτησεν.

39. Κατὰ μήλην.] Παροιμία τινὶ ἐπὶ τῶν τὰ ἄδηλα τεκμαιρομένων ἐλέγετο.

40. Κατὰ ναῦν τὰ ἄρμενα.]

41. Κατὰ πῆχυν ἐπεδίδου.] Ἐπὶ τῶν ἐπὶ τὰ κρείττω προκοπτόντων. ὁ δὲ φιλόσοφος ἀνεμπόδιστος εἰς ἐπίδοσιν διετέλει. καὶ ἐπεδίδου κατὰ πῆχυν, ὡς φάναι ἀτεχνῶς, ἄχρι τοῦ Πανικοῦ δυστυχήματος.

42. Κατὰ ποδὸς βάσιν.] Ἐπὶ τῶν κατὰ μικρόν τι πραττόντων, καὶ κατὰ τέχνην, καὶ μὴ ἀθρόως.

43. Κατὰ χειρὸς ὕδωρ.] Οὕτω λέγουσι τὸ ῥᾷστον καὶ πάντων εὐχερέστατον. οὕτω Τηλεκλείδης ἐν Ἀμφικτύοσιν· Εἰρήνη μὲν πρῶτον ἁπάντων ἦν, ὥσπερ ὕδωρ κατὰ χειρός. φέρε παῖς στέφανον· κατὰ χειρὸς ὕδωρ φερέτω τις. ὁ δὲ λέγει· δειπνήσειν μέλλομεν ἢ τί; τὸ γὰρ παλαιὸν τοῖς εὐωχουμένοις περιέκειντο στέφανοι καταψύχοντες τὸ κρανίον, ἀπό τε τῆς τοῦ οἴνου μέθης καὶ θερμότητος.

44. Κατ'

43. Κατὰ χειρὸς ὕδωρ.] Fluxit è ritu veteri, vt hîc indicat Suidas, quo cenaturi ὕδωρ κατὰ χειρὸς poscebant. Athenæus lib. ix. Παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς τὸ μὲν πρὸ ἀρίστου καὶ δείπνου λέγεσθαι κατὰ χειρὸς ὕδωρ, τὸ δὲ μετὰ ταῦτα ἀπονίψασθαι. Rursum lib. x. p. 202. v. 31. & 42. ex Eupolide. & p. 79. v. 20. qui & libro 6. Δειπνοσ. Teleclidis hos priores compluresque attulit

44. Κατ᾽ αἶγας ἀγρείας.] Παροιμία λεγομένη ἐπὶ τὰς κατάρας, κατ᾽ αἶγας ἀγρείας τρέπειν τὰ κακά.

44. In capreas.] Prouerbium dictum de execratione, cùm mala auertere cupientes, ea capreis imprecamur.

45. Κᾆτ᾽ ἔγωγ᾽ ἐξηγρόμην.] Ἐπὶ τῶν ψευδομένων. εἰρηκότος γὰρ τοῦ Διονύσου, Ναυμαχήσας κατέδυσα ναῦς ιγ᾽. ἐπιφέρει ὁ Ἡρακλῆς· Κᾆτ᾽ ἔγωγ᾽ ἐξηγρόμην. σκώπτων Διόνυσον, καὶ ἐγώ φησιν ἀνέστην ἐξ ὀνείρων· δηλῶν ὅτι ταῦτα ὄναρ ἔπραξεν. οἱ δὲ τὸν Διόνυσόν φασι ταῦτα λέγειν, ὡς τῶν ἐπίτηδες ψευδομένων λεγόντων τοῦτο· καθὸ δηλοῦσι τῶν, ὅτι ἐνυπνίῳ ἔοικε τὸ λεγόμενον.

45. Deinde experrectus ego fui.] In eos qui mentiuntur. Nam cùm Bacchus se nauali pugna tredecim hostiles naues demersisse gloriaretur, Hercules irridens ei respōdet: *Deinde experrectus ego fui*: significans, eū id in somnis fecisse. Alij Bacchum hoc aiunt dicere, quòd vsurpent hoc ij, qui de industria mentiantur: quò declarent ea, quæ dicant, somnij esse similia.

46. Καύνιος ἔρως.] Ἐπὶ τῶν μὴ κατορθουμένων ἐπιθυμιῶν. Καῦνος γὰρ καὶ Βύβλις ἀδελφὴ ἐδυστύχησαν.

46. Caunius amor.] De cupiditatibus successu carentibus. Nam Caunus & Byblis soror infelices fuerunt.

47. Καὶ ἐν θεῶν ἀγορᾷ.] Ἐπὶ τῶν καθ᾽ ὑπερβολὴν κακηγορούντων εἴρηται ἡ παροιμία. θεῶν δὲ ἀγορὰ τόπος ἐστὶν ἐν Ἐλευσῖνι.

47. Etiam in concilio deorum.] De insigniter accusantibus Prouerbium vsurpatur. Deorum concilium locus est Eleusine.

48. Καὶ σφάκελοι ποιοῦσιν ἀτέλειαν.] Πεισίστρατος, ὥς φασιν, ὁ τύραννος δεκάτας τῶν γεωργουμένων ἀπῄτει τοὺς Ἀθηναίους. παριὼν δὲ ἔσθ᾽ ὅτε καὶ ἰδὼν πρεσβύτην πέτρας ἐργαζόμενον καὶ λιθώδεις τόπους, ἤρετο αὐτὸν, τίνας ἐκ τῶν τόπων κομίζοιτο τοὺς καρπούς. ὁ δὲ ἀπεκρίνατο, Ὀδύνας καὶ σφακέλους. θαυμάσας δὲ ὁ Πεισίστρατος τὴν παῤῥησίαν αὐτοῦ, ἀτέλειαν τῆς δεκάτης δέδωκε. καὶ ἐκ τούτου οἱ Ἀθηναῖοι τῇ παροιμίᾳ ἐχρήσαντο.

48. Etiam sphaceli dant immunitatem.] Pisistratum tyrannum ferunt ab Atheniensibus agrorum decimas exegisse: & cùm quodam tempore præteriens, senem quemdam rupes & saxosa loca excolentem videret, rogauit, quos fructus inde caperet: Dolores, inquit ille, & defatigationem. Cuius libertatem ille admiratus, decimæ immunitatem illi concessit. Atque ex eo Athenienses Prouerbium hoc vsurparunt.

49. Etiam

---

lit versus pag. 134. Basil. v. 50. Meminit etiam Aristophanes in Vespis, & ibidem Commentator: item in Auibus, vnde Suidas noster hæc hausit.

45. Κᾆτ᾽ ἔγωγ᾽ ἐξηγρόμην.] Suprà in ἐξηγρόμην ex Aristoph. sumtum monuimus, vt & hîc Suidas.

46. Καύνιος ἔρως.] Meminit Hesychius, & Ouidius in Ibin & in Metamorphosi: *Byblis in exemplo est, vt ament concessa puellæ.*

52. Ὢ κατ-

49. Etiam lupi illud.] Aiunt lupum, cùm opilionem de grege veſcentem vidiſſet, dixiſſe: Iſtud ego ſi facerem, quantus clamor tolleretur?

50. Inanium inanes cogitationes.] Prouerbium. Archias Cyprum Demetrio prodere ſtipulatus, fune arrepto, ex his quibus tentoria teguntur, ſe ſuſpendit, & hoc propter nimiam auiditatem. vnde manauit: *Inanes inania cogitant.* Hic enim quinquaginta auri talenta accepturum ſe exiſtimans, ea accepta vendidit.

51. Impelle equum ad metam.] Id eſt, propera ad rem propoſitam.

52. O lare.] Hoc eſt, ô leuicule ac futilis. Talem enim larum eſſe ferunt. Vſurpatur Prouerbium de hominibus inconſideratiſſimis. Larus enim ſpuma veſcitur marina: quam piſcatores primùm eminùs proiiciunt, deinde proximè, denique in manu tenent, itaq; facilè auem illam capiunt.

53. Figuli opes.] Pro infirmis & inconſtantibus.

54. Lucrum pudore potius.] Niſi iuſtum lucrum fecerit, & ab impiis rebus abſtinuerit; ſi non tangenda tetigerit, quis eſt, qui prohibere poſſit, quò minùs iſtorũ facinorum det pœnas?

55. Etiam cercurus inter holera.]

49. Καὶ τὸ τοῦ λύκου.] Φασὶ λύκον ἰδόντα τὸν ποιμένα τῶν ποιμενικῶν προβάτων ἐσθίοντα εἰπεῖν· Ἐγὼ τοῦτο εἰ ἐποίουν, πόση κραυγὴ ἐγίγνετο ἄν;

50. Κενοὶ κενὰ λογίζονται.] Παροιμία. Ἀρχίας γὰρ Κύπρον βουλόμενος προδοῦναι Δημητρίῳ, καὶ φωραθεὶς, καλωδίῳ τῶν ἐκ τῆς αὐλαίας παραπεπετασμένων ἑαυτὸν ἀπεκρέμασε. τῷ γὰρ ὄντι διὰ τὰς ἐπιθυμίας, Κενοὶ κενὰ λογίζονται. καὶ γὰρ ἐκεῖνος δόξας πεντακόσια τάλαντα προσλήψεσθαι, καὶ τὰ ὑπάρχοντα προαπώλεσε.

51. Κέντει τὸν πῶλον ποτὶ τὰν νύσσαν.] Σπεῦδε δηλονότι ἐπὶ τὸ προκείμενον.

52. Ὦ κέπφε.] Ἀντὶ τοῦ, ὦ εὐτελέστατε καὶ λάλε. φασὶ γὰρ τὸν κέπφον τοιοῦτον εἶναι. τάττεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀλογίστων ἀνδρῶν. ὁ γὰρ κέπφος ἀφρὸν ἐσθίει θαλάττιον. οἱ δὲ παῖδες τῶν ἁλιέων ῥίπτουσι τοπρῶτον πόῤῥωθεν, εἶτα ἐγγυτάτω, εἶτα εἰς τὴν χεῖρα τὸν ἀφρὸν, καὶ εὐχερῶς ἀγρεύουσι.

53. Κεραμέως πλοῦτος.] Ὁ σαθρὸς καὶ μὴ βέβαιος.

54. Κέρδος αἰσχύνης ἄμεινον.] Εἰ μὴ τὸ κέρδος κερδανεῖ δικαίως, καὶ τῶν ἀσέπτων ἔρξεται, καὶ τῶν ἀθίκτων ἕξεται; τίς ἂν ἀπελάσειεν αὐτοῦ τὴν τιμωρίαν τοιαῦτα πράσσοντος;

55. Κέρκουρος ἐν λαχάνοις.] Ἔστι

---

52. Ὦ κέπφε.] Hesychius: Κέπφος, εἶδος ὀρνέου κουφοτάτου περὶ τὴν θάλατταν διατρίβοντος, ὁ εὐχερῶς ὑπ' ἀνέμου μετάγεται. ἔνθεν λέγεται ὀξὺς καὶ κοῦφος ἄνθρωπος, κέπφος. Suidæ verò hæc reperies apud Ariſtophanis interpretem ἐν Πλούτῳ, & in Excerptis Vaticanis. Eſt autem κέπφος ſiue *Larus* auis maritima: ſpuma enim maris mirè gaudet, vnde & facilè ob illius auiditatem capitur. & hinc ſtupiditas illius in Prouerbium venit.

55. Κέρκουρος ἐν λαχάνοις.] Vide infrà, Κέρχυρος ἐν λαχάνοις.

56. Κέσκον

Ἔστι δὲ λάχανόν τι ἄγριον εὐτελές, ἀφ' οὗ ἡ παροιμία.

56. Κέσκον οἰκεῖν.] Κέσκος ἦν πόλις ἐν Κιλικίᾳ· καὶ παρ' αὐτὴν ποταμὸς Ἄνους ὄνομα. διόπερ οἱ ποιηταὶ παίζοντες, τοὺς νοῦν οὐκ ἔχοντας, Κέσκον ἔχειν φασί.

57. Κεστρεὺς νηστεύει.] Ἐπὶ τῶν δικαιοπραγούντων, ἥττον δὲ φερομένων διὰ τοῦτο, καὶ μηδὲν πλέον ἀπὸ τῆς δικαιοσύνης ἀποφερομένων· ἐπεὶ καὶ ὁ ἰχθὺς καθαρὸς ἐστί.

58. Κευθωνύμου κλέος ἢ αἶσχος.] Ἐπὶ τῶν αἶσχιον κλέος ἐχόντων, ἢ ὧν ἄν τις ἐπικρύψειε τὸ ὄνομα, ἢ δυσωνύμων.

59. Κεχηναίων πόλις.] Ἡ τῶν Ἀθηναίων, ὡς ληρούντων αὐτῶν, ἀπὸ τοῦ κεχηνέναι ἔλαβε τὸ ὄνομα, ὡς μετέωρα τῶν Ἀθηναίων φρονούντων.

60. Κηροῦ εὐπλαστότερος.] Ἐπὶ τῶν ῥᾳδίως τι ποιούντων. τῷ δὲ Ἀσκληπιοδότῳ σπουδὴ ἦν εἰς τὸ Χρωματικὸν καὶ Διατονικὸν εἶδος τῆς μουσικῆς. ὥστε τὴν ἑαυτοῦ φωνὴν, καὶ τὰ περὶ αὐτὴν ὄργανα τῆς φύσεως, εὐπλαστότερα κηροῦ διετίθετο, καὶ μεταρρυθμίζειν εἰς ὅ, τι ἐβούλετο· καὶ εἰ χρεία παρῆν, ὥστε καὶ ζώων ἁπάντων μιμεῖσθαι καὶ τῶν ἄλλων κτύπων τὰς ἀπηχήσεις.

Est autem cercurus vel corchorus genus quoddam holeris agrestis leuiusculi, vnde Prouerbium de re vili.

56. Cescon habitare.] Cescus ciuitas est in Cilicia quam fluuius Anus præterfluit. Vnde poëtæ, eos qui mente carerent, *Cescum habitare* dicebant.

57. Cestreus ieiunat.] De iis qui iustitiam colunt, nihil verò ex eo iustitiæ studio consequuntur; quòd cestreus purus sit piscis.

58. Ceuthonymi fama aut probrum.] De iis qui malè audiunt, aut quorum nomen sit celandum.

59. Hiantium vrbs.] Sic Athenæ dicebantur, ab hiando nomen illud adeptæ, quòd ciues Athenienses nugas agerent, & opinionibus inflati essent.

60. Cera tractabilior.] De iis qui facilè aliquid agunt. Asclepiodotus Chromaticæ & Diatonicæ Musicæ studebat. Vocem itaque suam, & naturalia eius instrumenta cera molliora efficiebat, & suo arbitratu inflectebat: vt si opus esset, & omnium animantium voces, & quosuis alios sonos imitaretur.

61. Cin-

---

56. Κέσκον οἰκεῖν.] Ita emendauit Erasmus non necessariò in Suida pro ἔχειν, quia ferri queat, quod etiam Latinis, vt M. Varroni, *habere* pro *habitare*, vsurpatum. Sic Homerus in Catalogo:

Οἵ τ' Ἐλεῶν εἶχον. ———

vt Maro:

——— *& hæc habeant sine mœnia fessi.*

Sallustius: *Vrbem Romam, sicut ego accepi, condidere atque habuere initio Troiani.* Et Ioannis 5. cap. Ἦν δέ τις ἄνθρωπος ἐκεῖ τριάκοντα καὶ ὀκτὼ ἔτη ἔχων ἐν τῇ ἀσθενείᾳ. *Erat autem quidam homo ibi triginta & octo annos habens in infirmitate sua.* Κέσκον autem Pamphyliæ, non Ciliciæ opidum facit Zenobius noster Centuria IV. vbi de flumine Νόος dicto plura notabam. Prouerbium habet Diogen. Cent. V. Ad. 52.

57. Κεστρεὺς νηστεύει.] Eustathius in Iliad. τ. Κεστρεὺς νηστεύει· ἐπὶ τῶν δικαιοπραγούντων, ἐπειδὴ οὐ σαρκοφαγεῖ, &c. significans pisces alios non deuorare, sed limo fortè pasci.

58. Κευθωνύμου κλέος.] Zenobius Κευθωνύμου habet.

60. Κηροῦ εὐπλαστότερος.] Plato lib. IX. de Repub.

61. Cincalo & leberide mendicior.] Prouerbium. Cincalus enim auis genus gracilis ac sine carne.

62. Cilicius interitus.] Ciliců latrocinia & crudelitas atq; improbitas vituperantur. Cilicismum Theopompus historicus vocat, cædẽ per ebrietatẽ factá.

63. Cilicius hircus.] Hoc est, densus ac pilis obsitus; tales enim in Cilicia hirci. & hinc quæ è pilis composita, Cilicia appellantur. quòd autem Cilices vt improbi traducantur, hinc etiá dictum, Ἐγκιλικίζειν pro peruersis esse moribus.

64. Moues anagyrum.] De iis dici solet, qui sibimet ipsis malorum sunt auctores: quòd quamuis anagyrus stirps quædam sit malorum depultrix, trita tamen malè oleat. Quidam non anagyrum, sed onogyrum scribunt.

65. Moueto onogyrum.] Est onogyrus, iuncei generis stirps. Idem igitur est ac si diceret, Flagellum moue.

66. Mouebo funẽ sacræ ancoræ, vel *Tesseram sacram.*] De iis qui ad extremá opem cõfugiunt: metaphora vel à

61. Κιγκάλου καὶ λεβηρίδος πτωχότερος.] Παροιμία. κίγκαλος γὰρ εἶδος ὀρνέου λεπτοῦ καὶ ἀσάρκου.

62. Κιλίκιος ὄλεθρος.] Οἱ Κίλικες λῃστείαις χρώμενοι ἐπ' ὠμότητι διεβέβληντο. Κιλικισμὸν ὁ Θεόπομπος ὁ ἱστορικὸς, τὸν ἐκ παροινίας φόνον λέγει.

63. Κιλίκιος τράγος.] Ὁ δασύς. τοιοῦτοι γὰρ ἐν Κιλικίᾳ τράγοι. ὅθεν καὶ τὰ ἐκ τῶν τριχῶν συντιθέμενα, Κιλίκια καλοῦνται. ὅτι οἱ Κίλικες ἐπὶ πονηρίᾳ διεβέβληντο. ὅθεν καὶ τὸ Ἐγκιλικίζεται, ἀντὶ τοῦ κακοηθεύεται. Ἐγκιλικίζειν γὰρ τὸ κακοηθίζεσθαι.

64. Κινεῖς τὸν ἀνάγυρον.] Ἐπὶ τῶν ἐπισπωμένων ἑαυτοῖς τὰ κακά. ἔστι δὲ φυτὸν ὁ ἀνάγυρος δυσῶδες τριβόμενον, ἀλλὰ καὶ ἀλεξίκακον. ἄλλοι δὲ ὀνόγυρον τὸ τοιοῦτον φυτὸν ὀνομάζουσι.

65. Κίνησον τὸν ὀνόγυρον.] Ὀνόγυρος εἶδος λυγώδους φυτοῦ. ὅθεν δηλοῖ, ὅτι τὰς μάστιγας κίνησον.

66. Κινήσω τὸν ἀφ' ἱερᾶς.] Τοῦτο ἐπὶ τῶν τὴν ἐσχάτην βοήθειαν κινούντων τέτακται. ἐκ μεταφορᾶς τῶν

ναυ-

Repub. Δεινοῦ πλάσου τὸ ἔργον· ὅμως δὲ ἐπειδὴ εὐπλαστότερον κηροῦ, καὶ τῶν τοιούτων, ὁ λόγος πεπλάσθω. Damascius Syrus de Asclepiodoto Alexandrino: Τὴν ἑαυτοῦ φωνὴν, καὶ τὰ περὶ αὐτὴν ὄργανα τῆς φύσεως εὐπλαστότερα κηροῦ διετίθετο καὶ μετερύθμιζεν εἰς ὅ, τι ἐβούλετο. Eleganter etiam Cicero lib. III. de Orat. *Verba nos cùm iacentia sustulimus, sicut mollissimam ceram ad nostrum arbitrium formamus & fingimus.* Cui accedant pulcerrimi versiculi C. Plinij lib. VII. ep. IX.

Vt laus est ceræ mollis, cedensq́ue sequatur
Si doctos digitos, iussaq́ue fingat opus, &c.
Sic hominum ingenium flecti duciq́ue per artes
Non rigidas docta mobilitate decet.

Et Horatius:

Cereus in vitium flecti.

61. Κιγκάλου καὶ λεβ.] Versus Menandri in Thaide mox ab eodem citatus, sed vna minus syllaba πτωχότερος κίγκλου. Vide Ælianum lib. XII. Hist. anim.

62. Κιλίκιος ὄλεθρος.] Hesychius: Κιλίκιος ὄλεθρος, πονηρός. πονηροὶ γὰρ οἱ Κίλικες. Idem: Κιλικίζεσθαι, κακοηθίζεσθαι. Pherecrates apud Etymol. Ἀεὶ ποθ' ἡμῖν ἐγκιλικίζουσ' οἱ θεοί. Huc etiam pertinet illud apud Suidam nostrum: Τρία κάππα κάκιστα, Καππαδοκία, Κρήτη, καὶ Κιλικία.

64. Κινεῖς τὸν ἀνάγυρον.] Suprà in Adagio Ἀνάγυρον, & sequenti.

67. Κλεω-

ναυτῶν, οἳ τ̀ βοήθειαν εἰς τ̀ ἱερὰν ἄγκυραν ἔχουσιν· ἢ ἀπὸ τῶν πεττευόντων, παρ' αὐτοῖς γὰρ κεῖται ψῆφος ἱερά.

nautis, vel ab aleatoribus ſumta: quòd vt illi ſacram ancoram, ſic hi calculum ſacrum habent.

67. Κλεωνύμου δειλότερος.] Ἀριστοφάνης· Κλεώνυμον αὗται τὸν ῥίψασπιν χθὲς ἰδοῦσαι, ἔλαφοι διὰ τοῦτο ἐγένοντο.

67. Cleonymo timidior.] Ariſtophanes: *Cleonymum rhipſaſpidem iſtæ heri conſpicatæ, ceruæ propter id factæ ſunt.*

68. Κλῆρος Ἑρμοῦ.] Συνηθείᾳ ἀρχαίᾳ ἔβαλλον οἱ κληρούμενοι εἰς ὑδρίαν ἐλαίας φύλλον, ὃ προσηγόρευον Ἑρμῆν, καὶ πρῶτον ἐξῄρει τοῦτο τιμὴν τῷ θεῷ ταύτην ἀπονέμοντες. ἐλάγχανε δὲ ὁ μετὰ θεόν. Εὐριπίδης ἐν Αἰόλῳ μνημονεύει τοῦ ἔθους τούτου.

68. Sors Mercurij.] Vetere conſuetudine ſortientes in hydriam folium oliuæ coniiciebant, quod Mercurium vocabant, & in illius Dei honorem primùm eximebant. Altera ſors eius erat, qui Mercurium ſequebatur. Euripides in Æolo conſuetudinis huius meminit.

69. Τῷ μὲν χεὶρ ἐν Αἰτωλοῖς, ὁ νοῦς δ' ἐν Κλωπιδῶν.] Διαβάλλει δέ τινας ὁ Ἀριστοφάνης ὡς λῃστὰς καὶ κλέπτας. λῃσταὶ γὰρ οἱ Αἰτωλοί.

69. Manus quidẽ ſunt apud Ætolos, ipſa verò mens apud Clopidas.] Ariſtophanes autem vt latrones & fures illorum quoſdam traducit. Latrones enim ſunt Ætoli.

70. Κόγχης ἄξιον.] Τὸ οὐδενὸς ἄξιον.

70. Conchæ pretij.] Id eſt nullius.

71. Κόγχην διελεῖν.] Ἐπὶ τῶν ῥᾳδίως τι ποιούντων.

71. Concham diuidere.] De iis qui facilè quid faciunt.

72. Κλεισθένην ὁρῶ.] Οὗτος ἀεὶ ἐξυρᾶτο. λέγεται οὖν ἐπὶ τῶν ἀεὶ

72. Cliſthenem video.] Hic ſemper radebatur. Dicitur igitur de iis qui creber-

---

67. Κλεωνύμου δειλότερος.] Ariſtophanis verba ſunt ἐν Νεφέλαις·

Ταῦτ' ἄρα, ταῦτα Κλεώνυμον αὗται, ῥίψασπιν χθὲς ἰδοῦσαι,
Ὅτι δειλότατον τοῦτον ἑώρων, ἔλαφοι διὰ τοῦτο ἐγένοντο.

Ad quem locum interpres Cleonymum vt timidum ac meticuloſum ab aliis etiam Comicis traductum refert, & iterùm ab Ariſtoph. ipſo ἐν σφηξί.

69. Τῷ μὲν χεὶρ ἐν Αἰτωλοῖς, &c.] Ex Ariſtoph. ἱππεῦσι, laudatque Manuel Moſchopulus περὶ σχεδῶν pag. 23. & his verbis Plutarchus lib. περὶ πολυπραγμοσύνης· Καὶ καθάπερ τοῦ κωμῳδουμένου Κλέωνος, τῷ μὲν χεὶρ ἐν Αἰτωλοῖς, ὁ δὲ νοῦς ἐν Κλωπιδῶν· οὕτω τοῦ πολυπράγμονος ὁ νοῦς ἅμα ἐν πλουσίων οἴκοις ἐστὶν, ἐν δωματίοις πενήτων, ἐν αὐλαῖς βασιλέων, ἐν θαλάμοις νεογάμων. Vide Hadrianum Iunium Cent. VI. Adag. 73.

71. Κόγχην διελεῖν.] Heſychius: Κόγχην διελεῖν· παροιμία ἐπὶ ῥᾳδίως τι ποιῆσαι. Eodemq; modo expl. Zenobius Biblioth. Vaticanæ: in vulgato enim hactenus, vt alia plurima, deſideratum fuit.

72. Κλεισθένην ὁρῶ.] Locus, quem citat, Ariſtophanis eſt in Acharnenſibus. Prouerbium verò hauſtum ex Θεσμοφοριαζούσαις·

Ὁρᾷς σεαυτήν; οὐ μὰ Δί', ἀλλὰ Κλεισθένην.

Perſtringit eumdẽ etiam ἐν Νεφέλαις, p. 147.

Καὶ νῦν ὅτι Κλεισθένην εἶδον, ὁρᾷς διὰ τοῦτ' ἐγένοντο γυναῖκες.

Addit Interpres, à Cratino quoque Comico his

creberrimè raduntur. Erat autẽ Sibyrtij filius. Radi verò se curabat, vt perpetuò iuuenis esse videretur: id quod & Straton eodem planè modo faciebat: Aristophanes: *O insolentem anum rase, talem ô simiæ barbam cùm habeas, eunuchus nobis ades, arte factus. Hic verò quis est, nónne Strato?* Sophocles: *Quo pacto vrbs benè morata fiat? vbi dea femina panopliam gestat, Clisthenes radium?* Clisthenes vt effeminatus perstringebatur. Κλειτοριάζειν, est muliebria attrectare.

ξυρωμένων. ἦν δὲ Σιβυρτίου καὶ τοῦτο ἐπραττε, διὰ τὸ νέος φαίνεσθαι ἀεὶ. τοῦτο ἔπραττε καὶ Στράτων. Ἀριστοφάνης·
Ὦ θερμόβουλον πρωκτὸν ἐξυρημένε.
Τοιόνδε δὴ πίθηκε τὸν πώγων᾽ ἔχων,
Εὐνοῦχος ἡμῖν ἦλθες ἐσκευασμένος.
Ὁ δὶ δὲ τίς ποτ᾽ ἐστὶν; οὐ δή που Στράτων;
Σοφοκλῆς· Καὶ πῶς ἂν γένοιτ᾽ εὔτακτος πόλις, ὅπου θεὸς γυνὴ γεγονυῖα, πανοπλίαν ἑστηκεν ἔχων, Κλεισθένης δὲ κερκίδα; ὡς γυναικώδης γὰρ διεβέβλητο Κλεισθένης. Κλειτοριάζειν, τὸ ἀκολάστως ἅπτεσθαι τοῦ γυναικείου αἰδοίου.

73. Codali chœnix.] Prouerbium de iis, qui maioribus mensuris vtuntur.

73. Κοδάλου χοῖνιξ.] Παροιμία ἐπὶ τῶν μείζοσι μέτροις κεχρημένων.

74. Graculus graculo assidet.] Amant enim inter sese hæ aues, & sunt congregabiles. Vsurpatur de iis qui sui similium familiaritate vtuntur.

74. Κολοιὸς ποτὶ κολοιὸν ἱζάνει.] Φιλάλληλον γὰρ τὸ ζῶον, καὶ συναγελαστικόν. τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν τοῖς ὁμοίοις προσομιλούντων.

75. Moneta mala.] Aristophanes: *Apparet hunc esse malæ monetæ*, id est, è cœtu improborum: metaphora à nomismatis ex integro auro abscissis desumta.

75. Κόμμα πονηρόν.] Ἀριστοφάνης·
Ἔοικε δ᾽ εἶναι τοῦ πονηροῦ κόμματος.
ἀντὶ τοῦ φαύλου συστήματος. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν νομισμάτων ἐξ ὅλου χρυσίου ἀποκεκομμένων.

76. Connas coronam quidẽ gerens, sed siti enectus.] Connas ebrie-

76. Κοννᾶς μὲν στέφανον ἔχων, δίψῃ δ᾽ ἀπολωλός.] Κοννᾶς μέθυσος αὐλη-

---

co his verbis ἐν ἱπποδείῳ sic taxatum: Γελοῖος ἔσται Κλεισθένη κυδάζων ἐν τῇ τοῦ κάλλους ἀκμῇ. Addit Suidas, Κλειτοριάζειν, Hesychius exponit τὸ, ψηλαφᾶν, hoc est, contrectare. Inter Adagia verò numerat & hoc Diogenianus noster Centur. v. Adag. 77. & in Append. Vatic. Cent. 11. Adag. 40. Rasos fuisse Ægyptios Sacerdotes docet Martialis lib. XII. Epigram. 29.

Linigeri fugiunt calui, &c.

73. Κοδάλου χοῖνιξ. Vnde ortum sit Prouerbium, nec Suidas, nec Diogenianus indicat. Hesychius à præfecto annonæ, qui maioribus mensuris vti solitus sit, natum suggerere videtur, scribitque Κωδάλου per ω, Κωδάλου χοῖνιξ. παροιμία, inquit, ὡς μείζοσι μέτροις κεχρημένου ἀγορανόμου. Itaque ferè Diogenianus.

74. Κολοιὸς ποτὶ κολοιὸν ἱζάνει.] Aristænetus lib. 1. Epist. XII. Καὶ ὥσπερ κολοιὸς ἀεὶ παρὰ κολοιὸν ἱζάνομεν ἄμφω.

75. Κόμμα πονηρόν.] Ex Aristoph. ἐν Πλούτῳ, vbi eadem Interpres commemorat.

76. Κοννᾶς μὲν στέφανον ἔχων, &c.] Et hoc ex Aristoph. ἐν ἱππεῦσι. meminitq; ἐν σφηξὶ·
Σὲ μὲν πληροῦται Κόννου ψῆφον. ——

Inter-

αὐλητής, ὃς εἰς τὰ συμπόσια παρῆν ἀεὶ ἐστεμμένος, ἢ ὅτι ὀλυμπιονίκης γενόμενος πένης ἦν, μηδὲν ἕτερον ἢ κότινον ἔχων, ἢ ὅτι αὐλητὴς ἦν ἄριστος πενιχρὸς, πολλάκις στεφανωθείς. ἐφ' οὗ Κρατῖνος εἶπεν·

Ἔσθιε καὶ τῇ γαστρὶ δίδου χάριν.
Ὄφρα σε λιμὸς ἐχθαίρῃ,
Κοννᾶς δὲ φιλοστέφανός σε φιλήσῃ.

λέγει δὲ αὐτὸν τοσαῦτα νικήσαντα μηδέποτε τιμηθῆναι.

77. Κόνος Ἀρτοξύῃ.] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀνταποδιδόντων.

78. Κόννου ψῆφον.] Ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων. ὁ δὲ Κόννος λυρῳδὸς ἦν, ὥς τινές φασι, τῶν ἀφώνων· ὡς δέ τινες, κιθαρῳδός.

79. Κόντῳ πλεῖν.] Παροιμία ἐπὶ τῶν πρεπόντως ζώντων.

80. Κόραξ ὑδρεύει.] Ἐπὶ τῶν δυσχερῶς τινος τυγχανόντων.

81. Κορδύλης οὐκ ἄξιος.]

82. Κορώνη τὸν σκορπίον.] Παροιμία ἐπὶ τῶν δυσχερέσι καὶ βλαβεροῖς ἐπιχειρούντων.

83. Κόρχορος ἐν λαχάνοις.] Λέγεται ἐπὶ τῶν ἀναξίων ἡ παροιμία, καὶ

tati deditus, tibicen ſubinde coronatus in compotationes ſe ingerebat. Vel olympionices fuit pauper, nihil habens præter oleaſtri corollam: vel, Tibicen optimus, ſed pauper fuit, & ſæpè coronatus. de quo Cratinus: *Ede & tuo ventri da beneficium, vt tibi & fames ſit inimica, & Connas amans coronarum te amet.* Ait autem ei toties victori, honorem numquam fuiſſe habitum.

77. Conos Artoxyæ.] Prouerbium de iis qui par pari referunt.

78. Conni calculum] De rebus nullius pretij. Connus verò, ſiue lyricen, ſiue citharœdus, fuit parum vocalis.

79. Conto nauigare.] Prouerbium de conuenienter, & vt decet, viuentibus.

80. Coruus aquat.] De iis qui difficulter aliquid conſequuntur.

81. Cordyle indignus.]

82. Cornix ſcorpium.] De iis qui res difficiles & noxias ſuſcipiunt.

83. Corchorus inter holera.] Dicitur de vilibus hoc Prouerbium, & de con-

---

Interpres Prouerbium eſſe ait ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων. vti & mox Suidas ac Heſychius. Legitq; aliter paullò tertium Cratini verſum: Κοννᾶς δ' ὁ πολυστέφανος νικήσει. & mea ſententia ad rem aptiùs. Calliſtratus apud eumdem aliter effert, Κόννου θρῖον. quod eo ludere ſit ſolitus. Vide ſuprà: Δελφὸς ἀνὴρ στέφανον μὲν ἔχει, &c.

78. Κόννου ψῆφον.] Pro ψῆφον, ψόφον alibi legas pro *ſtrepitu*, ad rem accommodatiùs.

79. Κόντῳ πλεῖν.] Heſychius: Κόντῳ πλεῖν. πρεπωδεστάτως ζῆν. ita lego. Alium Adagio ſenſum tribuit Henr. Stephanus Animaduerſ. in Eraſm. Chiliadas, explanans illud Ammiani lib. XVIII. *Non contis nec remulco, vt aiunt, ſed velificatione plena in Rempublicam ferebatur.* eum vide.

80. Κόραξ ὑδρεύει.] Eadem Heſychius ac Zenobius.

83. Κορώνη τὸν σκορπίον.] Totidem rurſum verbis Heſychius.

83. Κόρχορος ἐν λαχάνοις.] Zenob. ac Heſychio κόρκορος eſt. Theophraſtus lib. VII. cap. VII. hiſt. plant. vt noſter, & ad Prouerbium alludens, ἐν οἷς, inquit, ὁ παροιμιαζόμενος ἐστὶ διὰ πικρότητα κόρχορος.

contemtis hominibus, qui honores appetunt supra dignitatem suam.

84. Aquam cribro afferre.] De rebus quæ fieri non possunt.

85. Spartam quam nactus es, orna.] *Et ego mihi videor in fatis acquiescere velle, Spartam meam ornaturus: certamen hoc & quasi probationem vitæ propositam ratus, si philosophiam, quamuis calamitosam, non deseruero.*

86. Curetum os.] Ipsi Curetes pro vatibus habebantur: vnde pro Curetum ore alij Vaticinum os dicunt.

87. Coliadis figuli.] Colias Atticæ locus. Ibidem vasa finguntur. Huius generis vasa erant omniũ prestantissima, quippe quæ & minio tingerentur.

88. Cous aduersus Chium.] Chius valuit vnum, Cous autem sex.

89. Hunc Coryceus audiuit.] Corycæum deum quemdam Comici, audientem ea quæ dicuntur, inducunt, occasionem ex Prouerbio quodam nacti. Corycus enim est Pamphyliæ promontorium, iuxta quod vrbs Attalia:

εὐτελῶν, μεταποιουμένων δὲ τιμῆς ἢ καθ' ἑαυτοὺς μείζονος.

84. Κοσκίνῳ ὕδωρ ἐπιφέρειν.] Ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων.

85. Κόσμει ἂν ἔλαχες Σπάρταν.] Κἀγώ μοι δοκῶ τὴν εἱμαρμένην ἀγαπήσειν τε καὶ κοσμήσειν τὴν αὐτὸς ἐμαυτοῦ· ἡγούμενος ἀγώνισμα τοῦτο προκεῖσθαι τῷ βίῳ καὶ βάσανον, εἰ μηδὲ ἀτυχοῦσαν ἀπολιμπάνω φιλοσοφίαν.

86. Κουρήτων στόμα.] Ἐδόκουν οὗτοι μάντεις εἶναι· οἱ δὲ, Θεσπιῳδὸν στόμα.

87. Κωλιάδος κεραμῆες.] Κωλιὰς τόπος τῆς Ἀττικῆς· ἔνθα σκεύη πλάττονται. πασῶν ἡ Κωλιὰς κρείσσων, ὥστε καὶ βάπτεσθαι ὑπὸ τῆς μίλτου.

88. Κῷος πρὸς Χῖον.] Ὁ μὲν γὰρ Χῖος ἐδυνάτο ἕν, ὁ δὲ Κῷος ἕξ.

89. Τοῦδ' ἄρα ὁ Κωρυκαῖος ἠκροάζετο.] Θεόν τινα παρεισάγουσιν οἱ Κωμικοὶ, ἐπακροώμενον ἀπὸ παροιμίας τινός. Κώρυκος γὰρ τῆς Παμφυλίας ἀκρωτήριον, παρ' ᾧ πόλις Ἀττάλεια.

ἐνταῦ-

84. Κοσκίνῳ ὕδωρ ἐπιφέρειν.] Sumtum à pertuso Danaidum dolio, de quo suprà in Ἄπληστος πίθος. Plautus in Pseudolo: *Non pluris refert, quàm si imbrem in cribrum geras.* Tuccia Vestalis sic virginitatem probauit. auctor Plinius lib. XXVIII. cap. 2. Dionysius Halicarnassæus libro II. Valerius libro VIII. cap. I.

85. Κόσμει ἂν ἔλαχες Σπάρταν.] Plutarchus περὶ εὐθυμίας· Σπάρτην ἔλαχες, ταύτην κόσμει. Visus est etiã Cicero lib. IV. ad Att. Ep. VI. *Reliquum est,* Σπάρταν ἔλαχες, ταύταν κόσμει. & lib. I. epist. vltima: *Meos bonos viros, illos quos significas, & eam quam mihi dicis obtigisse* Σπάρταν, *non modò numquã deseram, sed etiam, si ego ab illa deserar, tamen in mea pristina sententia permanebo.*

86. Κουρήτων στόμα.] Hesychius: Κουρήτων στόμα· ἐδόκουν εἶναι μάντεις, οἷον (ita suppleo è Zenobio) Θεσπιῳδὸν στόμα.

88. Κῷος.] Germanus sic reddidit: *Chius valet intus; Cous foris.*

89. Τουδ' ἄρα ὁ Κωρυκαῖος ἠκροάζετο.] Hesychius: Κωρύκαιος ἠκροάζετο· παροιμία τοῖς κωμικοῖς ὡς θεοῦ τινος ἐπακροωμένου. Plura nos ad Zenob. & in Chiliad. Erasmus.

90. Κερέ-

ἐνταῦθα οἱ ἀπὸ τῆς πόλεως, ἵνα μηδὲν αὐτοὶ κακῶς πάσχωσιν ἀπὸ τῶν ἐφορμούντων ἐπὶ τῇ ἄκρᾳ λῃστῶν, ὑπαλλαττόμενοι πρὸς τοὺς ἐν ἄλλοις λιμέσιν ὁρμῶντας κατηκροῶντο, καὶ τοῖς λῃσταῖς ἀπήγγελον, καὶ τίνες εἰσὶ καὶ ποῖ πλέουσιν· ὅθεν ἡ παροιμία, Τοῦδ' ἄρα ὁ Κωρυκαῖος ἠκροάζετο. Δέξιππος θησαυρῷ· Μὴ κατακρύψειε δέμας ὁ Κωρυκαῖος. ἀλλὰ μὴν κατήκοα κατακολουθῶν ἔνδοθέν σου. ὁ δὲ Ἔφορος ἐν γ'. Ὑπ' ἄκρᾳ (φησὶν) ᾤκουν οἱ καλούμενοι Κωρυκαῖοι ἀνατεινούσῃ εἰς πέλαγος, σύμμικτοί τινες κατασκευασάμενοι πολισμάτιον, γείτονες Μυοννήσῳ. τοῖς οὖν ὁρμῶσιν ἐμπόροις προσῄεσαν, ὡς ὠνούμενοι ἢ σύμπλοοι. εἶτα μαθόντες τί τε κομίζουσι καὶ ποῖ πλέοιεν, τοῖς Μυοννησίοις ἀπήγγελλον. κἀκεῖνοι ἐπετίθεντο αὐτοῖς. ἐλάμβανον δὲ καὶ αὐτοὶ μέρη τινὰ τῶν λύτρων.

90. Κωφότερος τοῦ Τορωναίου λιμένος.] Περὶ Τορώνην τῆς Θρᾴκης καλεῖταί τις λιμὴν κωφός. εἴρηται οὖν ἡ παροιμία, παρόσον ὁ ἐν Τορώνῃ τῆς Θρᾴκης λιμὴν στενὰς ἔχει καὶ μακρὰς τὰς ἀπὸ τοῦ πελάγους καταίρσεις, ὡς μὴ ἀκούεσθαι τὸν ἐν αὐτῷ τὸν τῆς θαλάττης ἦχον.

91. Κωφότερος κίχλης.] Παρ' Εὐβούλῳ ἐν Διονυσίῳ λέγεται, Ἀφωνότερος κίχλης.

92. Παρὰ κωφῷ πέρδεις.] Ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων.

cuius ciues, ne à piratis, ibi ſtationes habentibus, malè tractarentur; mutato habitu, ad eos qui in aliis portubus ſtationes habebant, accedentes ſubauſcultabant: & latronibus renuntiabant, quinam eſſent, & quò nauigarent: vnde Prouerbiũ eſt, *Hunc Corycæus audiuit.* Dexippus in theſauro: *Ne corpus occultet Corycæus. Atqui audiui omnia, intrò te ſecutus.* Ephorus lib. III. *Sub promontorio*, inquit, *habitabant Corycæi, prominente in pelagus, conuenæ quidam oppidulo condito, vicini Myonneſo, & ad mercatores in portubus accedebant, quaſi nauigaturi vnà. Vbi cognouiſſent, & quid veherent, & quò nauigarent, Myonneſiis renuntiabant: qui tum illos inuadebant. Accipiebant autem & Corycæi prædę partem.*

90. Surdior Toronæo portu.] Toronæ in Thracia portus eſt mutus appellatus. Dictum eſt igitur Prouerbium, quòd ille portus in Torona Thracica adeò anguſtos & longos habeat à mari acceſſus, vt murmur maris in eo non audiatur.

91. Surdior turdo.] Apud Eubulum in Dionyſio legitur, *Magis mutus quàm turdus.*

92. Apud ſurdaſtrum pedis.] De rebus irritis.

93. Cra-

90. Κωφότερος Τορωναίου λιμένος.] De hoc in Excerptis Strabonis lib. VII. extremo. Meminit & Stephanus Τορώνη. Germanus hîc interpres permiſcet.

92. Παρὰ κωφῷ πέρδεις.] Repetit infrà, Παρὰ κωφὸν ἀποπέρδειν. eſtque in Diogeniano. Simile: Κωφῷ ᾄδεις. quo vſus Ariſtænetus lib I. Epiſt. vlt. Ταύτῃ κἂν νουθετῇς, κἂν ἱκετεύῃς, παρὰ κωφὸν ᾄδειν δοκεῖς. Cui affine illud Terentij Heautont. Act. 2. Sc. 1. *Surdo narrare fabulam.* & Phorm. Act. 5. Sc. 9. *Verba fiunt mortuo.* Malè hîc pridem ἀδυνάτων legebatur; verſumque, *De rebus impoſſibilibus.*

93. Κρα-

93. Crater cauſarum forenſium.] Id eſt, capſa malorum.

94. Cretiſſare.] Eſt mẽtiri. Nã cùm Idomeneo cõmiſſa eſſet æris bello capti diſtributio, optimum ſibi ipſi delegit.

95. Cretiſſandum eſt aduerſus Cretenſes.] Quia mendaces ſunt & impoſtores.

96. Aries perſoluit mercedem nutritionis.] De ingratis. Arietes enim adulti, nutritios ſuos ferire cornibus perhibentur.

97. Arietis miniſterium.] Hoc Prouerbium ſimile eſt illi, *Aries mercedem nutritionis perſoluit*. Cornu enim petit aries nutritios.

98. Aries cornibus laſciuiens.] Hoc eſt, quæ magna habet cornua, inquit Plato Comicus. Nam ἀσελγὲς non de laſciuis modò dicebant veteres, ſed etiam de magnis.

99. Crobyzi bigæ.] De iis qui ob malitiã & improbitatẽ ineunt societatem. Ductum à Crobyzo quodã lenone, qui duo ſcorta cum pernicie multorum haberet. Vſurpatur igitur Prouerbium, *Crobyzi bigæ*, ad perſtringendos duos inter ſeſe conſentientes, qui priùs ſpiritum quàm ſcelera ſint relicturi.

93. Κρατὴρ δικῶν.] Ἀντὶ τοῦ, δοχεῖον κακῶν.

94. Κρητίζειν.] Τὸ ψεύδεσθαι. Ἰδομενεὺς γὰρ ἐπιτραπεὶς τὸν ἀπὸ τῶν λαφύρων χαλκὸν διανεῖμαι, τὸν ἄριστον αὑτῷ ἐξείλετο.

95. Κρητίζειν πρὸς Κρῆτας.] Ἐπειδὴ ψεῦσται καὶ ἀπατεῶνές εἰσι.

96. Κριὸς τὰ τροφεῖα ἀπέτισε.] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀχαρίστων. καὶ γὰρ τοὺς κριοὺς ἐκτραφέντας φασὶ κυρίττειν τοὺς θρεψαμένους.

97. Κριοῦ διακονία.] Ὁμοία τῇ, Κριὸς τροφεῖα ἀπέτισε. κυρίττει γὰρ τοὺς τρέφοντας.

98. Κριὸς ἀσελγόκερως.] Τὸν μεγαλοκερών φησι Πλάτων ὁ Κωμικός. τὸ γὰρ ἀσελγὲς οὐ μόνον ἐπὶ τῶν ἀκολάστων ἐλάμβανον οἱ παλαιοὶ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν μεγάλων.

99. Κρωβύζου ζεῦγος.] Ἐπὶ τῶν ἐπὶ κακίᾳ καὶ πονηρίᾳ συνενδεομένων. τοῦτο δὲ εἴρηται ἀπὸ Κρωβύζου τινὸς πορνοβοσκοῦ, δύο ἔχοντος ἑταίρας ἐπὶ ὀλέθρῳ πολλῶν. Κρωβύζου οὖν ζεῦγος ἐπὶ διασυρμοῦ δύο ὁμονοούντων, οὓς πρότερον τοῦ ἀναπνεῖν φασιν ἢ τοῦ κακουργεῖν παύσασθαι.

100. Λεον-

93. Κρατὴρ δικῶν.] Ariſtoph. ἐν Ἀχαρνεῦσι· Κρατὴρ κακῶν, τριπτὴρ δικῶν.

94. 95. Κρητίζειν.] Heſychio quoque Κρητίζειν eſt ψεύδεσθαι καὶ ἀπατᾶν, quòd mendaces ſint Cretenſes, notiſſimo Menandri ac D. Pauli teſtimonio.

96. Κριὸς τὰ θρέπτρα ἀπέτισε.] Eſt in Heſychio, & pluribus Zenobius explanat.

97. Κριοῦ διακονία.] Aliter Heſychius: Κριοῦ διακονία. ὅταν προστάσσωμεν, λεγόμενον δῶσω σοι, εἰ τύχοι, ἀστραγάλους ἢ ἰσχάδας. καὶ ὁ κριὸς οὖν εἶπε, κατάλειψον (ita legit Eraſmus) τοὺς ἀστραγάλους σοι δώσω.

98. Κριὸς ἀσελγόκερως.] In Adagiorum cenſum refert Diogenianus. Pluribus explicat Heſychius, & Zenobius Vatican. qui ſic Prouerbium effert: Κριὸς ἀσελγέστερος.

99. Κρωβύζου ζεῦγος.] Zenobius & Diogeni-

100. Λεοντῆ ἐπὶ κροκωτῷ κειμένη.] Ἀριστοφάνης·

Ἀλλ' οὐχ οἷός τ' εἰμὶ ἀποσοβεῖν τὸν γέλων,
Ὁρῶν λεοντῆν ἐπὶ κροκωτῷ κειμένην.

Ἐφόρει γὰρ ἐπὶ κροκωτῷ λεοντῆν ὡς Ἡρακλῆς. τοῦτο γὰρ ἦν φόρημα τοῦ Ἡρακλέους. τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν ἀνομοίων ἡ παροιμία. ἐφόρει δὲ τὴν λεοντῆν, ἵνα φοβερὸς ᾖ. ὁμοία τῇ· Τὸν κροκωτὸν ἡ γαλῆ.

100. Sub leonina pelle, crocoton.] Aristophanes:

At nequeo risum tenere,
Cùm sub leonina pelle crocoton video.

Gestabat enim sub leonina pelle crocoton Hercules. Huiusmodi enim vestitũ Hercules ille portare solebat, eum in finem, vt hominibus sui terrorem incuteret. Vsurpatur autem de rebus inæqualibus. Simile huic est & illud Prouerbium, *Crocoton feles.*

ΕΚΑΤΟΝΤΑΣ Θ.

1. ΚΡΟΜΜΥΑ ἐσθίειν.] Ἴσον τῷ κλαίειν. Ἀλυάττην γὰρ πέμψαντα πρὸς Βίαντα τὸν σοφὸν ἵνα θᾶττον παρ' αὐτὸν ἥκῃ· Ἐγώ φησιν Ἀλυάττῃ κελεύω κρόμμυα ἐσθίειν. καὶ Ἀριστοφάνης· Κρόμμυόν τ' ἄρ' οὐκ ἔδη, ἀντὶ τοῦ, οὐ κλαύσῃ. καὶ χωρὶς κρομμύων, ἤγουν δακρύσεις.

CENTVRIA IX.

1. CEPAS edere.] Pro, lacrymari. Alyattæ enim misso ad Biantem nuntio vt quamprimùm ad se veniret, ad hunc modũ respondit Bias: *Ego iubeo Alyattam cepas edere.* & Aristophanes: *Cepas non comedit*, pro, non fleuit. &, *Sine cepis*, scilicet, lacrymaberis.

2. Cepas

---

genianus Κρωβύλου. Hesychius: Κρωβύλου ζεῦγος. παροιμία ταττομένη ἐπὶ τοῖς ὑπερβαλλούσῃ κεχρημένοις πενίᾳ. μετῆκται δὲ ἀπὸ πορνοβοσκοῦ τινός. Aristænetus lib. 1. Epist. xiv. Τοὶ γὰρ σὺν πιεῖς ἅμα περιϊούσας ὁρῶντες κρωβύλου ζεῦγος ἀπεζευγμένον, πολλάκις ἐπεφωνήσατε ἡμᾶς.

100. Λεοντῆ ἐπὶ κροκωτῷ κειμένη.] Aristophanes ἐν Βατράχοις initio. Affine inf. Οὐ πρέπει γαλῇ κροκωτόν.

CENT. IX.

1. ΚΡΟΜΜΥΑ ἐσθίειν.] In Aristophanis loco ex ea fortè comœdia quæ intercidit negatio addenda videatur. Idem Comicus in Ranis pag. nuperæ edit. 243.

Τί δῆτα κλαίεις; κρομμύων ὀσφραίνομαι.
Cur ergo ploras? Quia cepas olfactito.

Ad quem locum sic Græcus enarrator: Τοῦτο σημαίνει τὸ δακρύειν ἀκουσίως τοῖς ὀσφραινομένοις κρομμύων. Artemidorus Oneirocrit. ca. LXIX. Εἴ τις πολλὰ κρόμμυα δόξειεν ἐσθίειν, τύχοι δὲ νοσῶν, ἀνασήσεται. εἰ δὲ ὀλίγα, τεθνήξεται. δακρύουσι γὰρ οἱ ἀποθνήσκοντες ὀλίγα· οἱ δὲ πενθοῦντες, πολλά. ἐπειδὴ καὶ ἐπὶ πολὺ δακρύουσι. *Si quis multas cepas edere sibi videatur, & fortè ægrotet, conualescet. Si verò paucas, morietur. Qui enim moriuntur, parum lacrymantur. Qui verò lugent, multùm itemq; diu.* De alliis Horatius Oda III. Epodon:

Parentis olim si quis impia manu
Senile guttur fregerit,
Edit cicutis allium nocentius.
O dura messorum ilia!

Galenus allium vocat theriacam rusticorum, & Virgilius alibi in Bucolicis ostendit cibum esse agricolarum:

——— rapido fessis messoribus æstu
Allia serpillumq; herbas contundit olentes.

Scribit in Vespasiano Tranquillus Sueton. ab eo risum fuisse quemdam adolescẽtem, qui peregrinum olebat vnguentum, hoc

2. Cepas odorari.] In lacrymãtes.

3. Saturniæ lemæ.] Prouerbium, vt &, *Lemas habere ollarum & cucurbitarum magnitudine.* De hebeti vultu præditis.

4. Saturni anus.] Id est, carnes vetulæ & insipidæ.

5. Crotone sanior.] Hoc de animali accipiendum est. Illud enim vndique æquale esse, & planum, nec vllam scissuram habere constat.

6. Nescio quid corniceris.] De iis qui temerè nugantur, cornicum instar.

7. Res amicorum cõmunes sunt.] Hoc Timæus libro nono vsurpatũ fuisse scribit in magna Græcia, quo tem-

2. Κρομμύων ὀσφραίνεσθαι.] Ἐπὶ τῶν κλαιόντων.

3. Κρονικαὶ λῆμαι.] Παροιμία, ὥσπερ τὸ, Χύτραις λημᾶν καὶ κολοκύνταις. ἐπὶ τῶν ἀμβλυωπούντων.

4. Κρόνου πυγή.] Τὸ ἀρχαῖον καὶ ἀναίσθητον κρέας.

5. Κρότωνος ὑγιέστερος.] Τοῦτο δὲ ἐπὶ τοῦ ζώου δέχεσθαι. τὸ γὰρ εἶναι πάντοθεν ὅμοιον, καὶ μηδεμίαν ἔχειν διακοπὴν, ἀλλ' εἶναι λίαν ὁμαλόν.

6. Οὐκ οἶδ' ὃ κρώζεις.] Ἐπὶ τῶν μάτην θρυλλούντων, ὡς αἱ κορῶναι.

7. Κοινὰ τὰ τῶν φίλων.] Τιμαιός φησιν ἐν τῷ θ'. ταύτην λεχθῆναι κατὰ τὴν μεγάλην Ἑλλάδα, καθ' οὓς χρόνους

scommate; *Maluissem allium oboluisses.* Iulius Pollux lib. VI. cap. 9. Κύαμοι δὲ καὶ πύαμοι, ἀφ' ὧν καὶ τὰ Πυανέψια ἑορτή. *Fabæ, quæ & πύαμοι, vnde & Pyanepsia festa.* Ingeniosè verò *oua*, pro *fabis* exposuit Cęlius Rhodiginus, li. 27. Antiqu. lect. cap. 17. Addamus & illa, dictam vocem, quasi κυάμους τρώγων, *Fabas vorans.* Cicero I. de Diuinat. Pythagoreis interdictum putatur ne faba vescerentur, quæ res habet inflationem magnam. & Artemidorus Daldianus, eò quòd qui fabis vescuntur, turbulenta habeant insomnia. Aristoxenus verò apud Agellium lib. IV. Noctium cap. XI. refert Pythagoram fabas frequenter esitare solitum. Timycha autem Pythagorea mulier à Dionysio Tyranno rogata fabis cur abstineret, linguam dentibus sibi præscidit, & in Tyranni faciem expuit, ne prodere cogeretur mysteria; sic in Platonis Phędonem Olympiodorus. Inter cærimonias quoque Flaminis Dialis Romæ, refertur & illud ab eodem Agellio lib. X. cap. XV. *Capram & carnem incoctam, hederam & fabam ne tangere quidem Diali mos est, nec nominare.* Quæ verba & in Festo leguntur voce Faba, etsi aliã reddit causam.

3. Κρονικαὶ λῆμαι.] Aristoph. ἐν Πλούτῳ:

Ἀλλ' ὦ Κρονικαῖς γνώμαις, ὄντως λημῶν τε τὰς φρένας ἄμφω.

O verè animis Saturninis & lippis mentibus ambo.

Admonet Interpres γνώμαις dixisse, pro λήμαις, esseque Prouerbium ἐπὶ τῶν ἀμβλυωπούντων. Hesychius: Κρονικαὶ λῆμαι· παρὰ τὴν παροιμίαν γέγονε τὴν, χύτραις λημᾶν καὶ κολοκύνταις. ἐπὶ τῶν ἀμβλυωπούντων. nam prisci illi mortales regnante Saturno simplices erant: vnde & κρόνου vocabulum pro hebeti ac deliro vsurpatum. Aristoph. in Nubibus: Οὐχὶ διδάξεις τοῦτον, κρόνος ὤν. *Non illum docebis, cùm fatuus ac delirus sis.* & in Vespis Tragœdos κρόνους vocat. Hinc & κρονόληρος pro sene deliro & κρόνιππος. Vide Zenobium, Vatic. Prouerb. Λημᾶν χύτραις.

4. Κρόνου πυγή.] Eadem Hesychius & Diogenianus.

5. Κρότωνος ὑγιέστερος.] Aliunde Prouerb. originem arcessit Strabo lib. VI. quam licet & ex his Plinij lib. II. cap. XCVI. colligere: *Locris & Crotone pestilentiam numquam fuisse, nec vllo terræ motu laboratũ, annotatũ est.*

6. Οὐκ οἶδ'.] Sic Persius Sat. V.

Nescio quid tecum graue corniceris ineptè.

7. Κοινὰ τὰ τῶν φίλων.] Gregorius Theologus

τους Πυθαγόρας ἀνέπειθε τοὺς ταύτην κατοικοῦντας ἀδιανέμητα κεκτῆσθαι· οὐ δή που τὰ χρήματα λέγω μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ τοῦ νοῦ καὶ τῆς φρονήσεως κοινωνίαν.

8. Κοινὸς Ἑρμῆς.] Φασὶν ὅτι κλεπτίστατος γενόμενος Ἑρμῆς κατέδειξε κοινὰ εἶναι τὰ φώρια. καὶ τοῖς κατὰ μόνας κλέπτουσιν ἐπάναγκες εἶναι πρὸς τοὺς κοινωνοὺς διανέμεσθαι. οἱ δὲ, ὅτι τὸν λόγον ἔχων κοινωνικὸν ὁ Ἑρμῆς, ἐποίησε πάντα δι' αὐτοῦ.

9. Κυαμοτρώξ.] Ὁ δικαστὴς τρεφόμενος ὑπὸ κυάμων. πρὸ γὰρ τῆς εὑρέσεως τῶν ψήφων, κυάμοις ἐχρῶντο ἐν τῇ χειροτονίαις τῶν ἀρχόντων, καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις.

10. Κυβέλης υἱὸς ὁ Κλεόκριτος.] Οὗτος ἐκωμῳδεῖτο ὡς γυναικίας καὶ κίναιδος.

11. Κύδου δίκην ὀφείλειν.] Ἐπὶ τῶν συκοφαντησάντων.

12. Κύλλου πήραν.] Ἡ Πήρα χωρίον πρὸς τῷ Ὑμηττῷ, ἐν ᾧ ἱερὸν Ἀφροδίτης, καὶ κρήνη, ἐξ ἧς αἱ πιοῦσαι εὐτοκοῦσιν, καὶ αἱ ἄγονοι γόνιμοι γίνονται. Κρατῖνος δὲ ἐν μαλθακοῖς, Καλλίαν αὐτὴν φασιν· οἱ δὲ Κυλλοπήραν. τάττεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν φύσιν βιαζομένων ἐξ ἐπιτεχνήσεως.

pore Pythagoras incolis persu aserit, vt opes haberent indiuisas: neque pecuniæ modò, sed mentis etiam fuisse communionem & prudentiæ.

8. Communis Mercurius.] Aiunt Mercurium, qui furacissimus fuerit, instituisse, vt furta cõmunia essent: quiq; seorsim furarentur, necesse haberẽt, prędam partiri cum sociis. Alij, Mercurium oratione, cui præsit, quæque sociabilis sit, omnia transegisse.

9. Fabarum esor.] In Iudices dictum, qui fabis, quibus suffragia dabantur, victitant. Nam ante calculos inuentos, in creandis magistratibus, & in concionibus, fabis vtebantur.

10. Cybeles filius ille Cleocritus.] Hic vt mollis homo & effeminatus notatur.

11. Maledicti reum peragi.] De calumniatoribus est dictum.

12. Cylli peram.] Locus fuit Atticæ, iuxta Hymettum, in quo ædes Veneris. Fons item, è quo bibere ferebantur mulieres, & concipere. Cratinus in Mollibus, Calliam illam dicit. Alij verò Cylloperam nominarunt. Vsurpatur Prouerbium de iis qui arte quapiam Naturæ vim faciunt.

13. Cylo-

gus Epist. ad Lollianum: Πάντα γὰρ κοινὰ ποιούμεθα πρὸς σε, καὶ λύπας, καὶ φροντίδας· τοιοῦτο γὰρ ἡ φιλία. Laërtius Timæum laudat auctorem dixisse primùm Pythagoram: Κοινὰ τὰ φίλων εἶναι, καὶ φιλίαν ἰσότητα, & Porphyrius seu Malchus in eius vita pag. 21. ad quem locum plura congerit doctissimus Rittershusius I. C. egregius.

8. Κοινὸς Ἑρμῆς.] Lucianus in Votis: Οὐκοῦν τὸ προχειρότατον τοῦτο, κοινὸς Ἑρμῆς, φασὶ, καὶ ἐς μέσον κατατίθει φέρων τὸν πλοῦτον.

9. Κυαμοτρώξ.] Multa Erasmus Chiliadum initio colligit ad illud Pythagorę symbolum: *A fabis abstinendum*. Plura verò clarissimus Rittershusius ad illud Porphyrij in eius vita pagina 27. Κυάμων παραινεῖ ἀπέχεσθαι.

12. Κυλλοῦ πήραν.] Subaudi ζητοῦσι. Hesychius

13. Cylonium piaculum.] A Cylone quodam, quem à Furiarum ęde, ad quam confugerat, auulsum, Athenienses, qui erant cum Pericle, occiderunt.

14. Canem excoriatam excoriare.] Dixit Pherecrates. Obscœnam verò habet significationem: sed de iis vsurpatur, quorum mala malis cumulantur.

15. Canis ad vincula.] De iis qui se ipsi offerunt suppliciis. Similis est illi: *Bos ad vincula.*

16. Canis in præsepi.] De iis qui aliqua re nec ipsi fruuntur, nec vt alij fruantur, permittunt.

17. Canis iuxta intestina.] De iis qui rebus paratis frui non possunt, aut de rebus omnino inutilibus & nihili. Intestina enim canis difficulter vorare & deglutire potest.

18. Cyrbes malorū.] Apud Athenienses tabulæ erāt quadrangulę, in quibus leges describebant, & delinquentium pœnas proponebāt. Dicitur igitur Prouerbium de vehementer improbis.

13. Κυλώνειον ἄγος.] Ἀπὸ Κύλωνος, ὃν καταφυγόντα ἐπὶ τὰς σεμνὰς θεὰς, ἀποσπάσαντες αὐτὸν οἱ περὶ τὸν Περικλέα Ἀθηναῖοι ἀπέκτειναν.

14. Κύνα δέρειν δεδαρμένην.] Τὸ τοῦ Φερεκράτους. σχῆμα δ' ἐστιν ἀκόλαστον εἰς τὸ αἰδοῖον. εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν ἄλλο πασχόντων αὖθις, ἐφ' οἷς πεπόνθασιν, ἡ παροιμία.

15. Κύων ἐπὶ δεσμά.] Ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς εἰς κολάσεις ἐπιδόντων. ὁμοία τῇ, Βοῦς ἐπὶ δεσμά.

16. Κύων ἐπὶ φάτνῃ.] Ἐπὶ τοῦ μήτε χρωμένων, μήτε ἄλλους χρῆσθαι ἐώντων.

17. Κύων παρ' ἐντέροις.] Ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων ἀπολαύειν τῶν παρακειμένων· ἢ ἐπὶ τῶν ἀχρήστων σφόδρα καὶ ἀνωφελῶν. δύσβρωτα γὰρ τῷ κυνὶ καὶ δυσκατάποτα.

18. Κύρβεις κακῶν.] Σανίδες εἰσὶ παρ' Ἀθηναίοις τετράγωνοι, ἐν αἷς τοὺς νόμους ἔγραφον, καὶ τὰς κατὰ τῶν ἀδικούντων τιμωρίας ἐποίουν. ἐπὶ τοίνυν τῶν σφόδρα πονηρῶν ἡ παροιμία.

19. Ἐκ

sychius ex Aristophane: Κυλλοῦ πήραν ζητεῖς, διὰ τί τὸ πορνεῖον κυλλοῦ πήραν Ἀριστοφάνης εἴρηκεν ἐν δράμασιν ἢ κενταύρῳ. τὸ δὲ πορνεῖον κυλλοῦ πήρα. ἔστι γὰρ χωρίον Ἀθήνησιν ἐπιφερὲς, καὶ κοιλόν. ἀντὶ δὲ τοῦ πέραν, πήραν ἔφη. Vide Zenobium Vatic. in Κυλλοῦ πήραν.

13. Κυλώνειον ἄγος.] Hesychius Thucydidem laudat auctorem, quem vide libro 1. Narrat *Cylonem* quendam Atheniensem ad tyrannidem aspirantem, consulto priùs oraculo ac malè intellecto, dilapsumque ab obsidione, qua premebatur, in Eumenidum ara consedisse, & interemtum fuisse. Cicero lib. 11. de Legibus *Cylonium scelus* vocat. Illud autē, οἱ περὶ τὸν Περικλέα, reddit Wolfius (vtrūq; enim significat) *Pericles Atheniensis.*

15. Κύων ἐπὶ δεσμά.] Eadem Hesychius. Idemq; alibi hæc coniungit: Βοῦς ἐπὶ δεσμὰ (vbi ita scribo, vulg. δέρμα) καὶ βοῦς ἐπὶ φάτνην, καὶ ἐπὶ σφαγὴν, καὶ κύων ἐπὶ σῖτον, καὶ ὗς ἐπὶ δεσμά. Allusit Longus ποιμενικῶν libro 11. Τότε δὲ κύνες φασὶν, ἐκ δεσμῶν ἐσκίρτων, ἐσύριζον. Vbi Gothof. Iungermannus notat ortum videri Prouerb. à catenariis siue à δεσμίοις canibus.

17. Κύων παρ' ἐντέροις.] Hesychius totidem verbis: Κύων παρ' ἐντέροισι· παροιμία ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων ἀπολαύειν τῶν παρακειμένων. Seneca in Apocolocynth. *Tam facilè homines occidebat, quàm canis exta edit.* ex lectione Rhenani, Alciati, Iunij & Gruteri. vnde mirandum Suidam de re difficili explanare.

18. Κύρβεις κακῶν.] Κύρβεις τετραγώνοις σανί-

δας

19. Ἐκ παντὸς ξύλου κυφὸν ἂν γένοιτο.] Ἐπὶ τῶν κατὰ τὸ εἶδος εὐκαταφρονήτων, χρησίμων δέ.

Λ.

20. ΛΑΒΡΑΚΕΣ Μιλήσιοι.] Ἐν Μιλήτῳ μέγιστοι γίνονται λάβρακες καὶ πλεῖστοι. Μίλητος δὲ πόλις Ἀσίας. ἔνθα πολλοὶ γίνονται λάβρακες, διὰ τὴν ἐκδιδοῦσαν λίμνην εἰς τὴν θάλασσαν. χαίροντες γὰρ οἱ ἰχθύες τῷ γλυκεῖ ὕδατι, εἰς τὴν λίμνην ἀνατρέχουσιν ἐκ τῆς θαλάσσης· καὶ οὕτω πληθύουσι παρὰ Μιλησίοις.

21. Λαγῷ πεινῶντι καὶ πλακοῦντες εἰς σῦκα.] Παροιμία πρὸς τοὺς τὰ ἐν ἀνάγκῃ πολυτελῆ λογιζομένους.

22. Λαγὼς καθεύδων.] Ἐπὶ τῶν προσποιουμένων καθεύδειν.

23. Λαγὼς περὶ τῶν κρεῶν τρέχει.] Δειλὸν τὸ ζῶον ὁ λαγώς· ὅθεν καὶ ὁ Ῥήγινος λαγὼς ἐλέχθη. καὶ τοὺς Ῥηγίνους ἐπὶ δειλίᾳ ἐκωμῴδουν. παροιμία δέ τίς ἐστιν ἐπὶ τῶν διακινδυνευόντων τῇ ψυχῇ, καὶ πρὸς τοῦτο καρτερῶς ἀγωνιζομένων ταττομένη.

24. Ὁ Καρπάθιος τὸν λαγών.] Ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς βλαπτόντων· οἱ γὰρ Καρπά-

19. E ligno quouis aliquid curuum fiet.] De iis, quæ in speciem quidem contemta sunt, re vera tamen vtilia.

Λ.

20. LVPI Milesij.] Lupi pisces Mileti, quæ Asiæ ciuitas, multi & maximi sunt, ob lacũ in mare influentem. Nam pisces dulci aqua gaudentes, in lacum è mari currunt: & ea ratione apud Milesios magna sunt abundantia.

21. Lepori esurienti etiam placentæ loco ficuum.] Prouerbium de iis qui necessaria pretiosa putant.

22. Lepus dormiens.] De iis qui se dormire simulant.

23. Lepus pro carnibus currit.] Timidum animalculum est lepus: vnde Rhegini lepores sunt dicti, tamquam timidi. Vsurpatur de iis qui vitæ periculum summo studio propulsant.

24. Carpathius leporem.] De iis qui sibi ipsi nocent. Nam Carpathij cùm

---

δας fuisse nusquã legere memini. imò alibi aliter Suidas ipse, distinguens Κύρβεις ἀπὸ τῶν Ἀξόνων· Κύρβεις τρίγωνοι πίνακες, ἐν οἷς οἱ περὶ τῶν ἱερῶν νόμοι ἐγγεγραμμένοι ἦσαν πολιτικοί. ἄξονες δὲ οἱ περὶ τῶν ἰδιωτικῶν ἔχοντες τοὺς νόμους, καὶ τετράγωνοι. Hæc ille, ex Harpocrationis, vt puto, Lexico. Non ergo τετράγωνοι, sed τρίγωνοι erant κύρβεις, vt docet etiam Etymologus. Iulius Pollux lib. VIII. Scholiastes Aristophanis ex Plutarch. in Solone. Suidæ hunc locum secutus Erasmus Κύρβεις & Ἄξονας confundit, non rectè. Lege & Suid. in Ὁ κάτωθεν νόμος ex Euphorione.

20. Λάβρακες Μιλήσιοι.] Aristoph. ἐν ἱππεῦσι· Ἀλλ' οὐ λάβρακας καταφαγὼν Μιλησίους κλονήσεις. Erasm. de magnis & stolidis dici Prouerbium notat.

22. Λαγὼς καθεύδων.] Totidem verbis Hesychius. Atque hinc Nicander leporem vocat δερκευνέα σώνακα, quòd patentibus dormiat oculis.

23. Λαγὼς περὶ τῶν κρεῶν τρέχει.] Est & hoc in Hesych. concisiùs tamen, Λαγὼς περὶ τῶν κρεῶν.

24. Ὁ Καρπάθιος τὸν λαγών.] Idem scribit Pollux lib. V. cap. I. Καρπάθιοι δὲ πρότερον οὐκ ὄντων ἐν τῇ νήσῳ λαγῶν, ζεῦγος εἰσαγόμενοι, τὸ [illegible] εἰς

cùm insulam incolerent, & lepores non haberent, eos aliunde intulerunt: qui cùm multiplicati essent, fruges lædebãt.

25. Ita viue, vt te vixisse ignoretur, vel, vt nemo vixisse te sciat.] Prouerbij loco vsurpatur.

26. Laconicum morem persequi.] Hoc est, hospitibus copiam sui facere. Minimè enim custodiunt vxores suas Lacedæmonij.

27. Lampon cùm fallit aliquem, anserem iurat.] Primi Socratici hoc modo iurare soliti fuerunt. Rhadamanthus autem primus vetuit, ne in iureiurando dij nominarentur, sed iurari voluit anserem, canem, arietem, & similia. Lampon autem aruspex fuit & vates, cui Athenienfium coloniam Sybarim ductam adscribunt. Iurabat autem per anserem, vt fatidicam auem. Vsurpatur de iis qui iureiurando interposito fallunt.

28. Larus hians.] De hominibus rapacibus & furacibus. Nam & auis hæc rapax est & vorax.

29. Larus in paludibus.] De iis qui citò dant.

θιοι νῆσον οἰκοῦντες, καὶ λαγωὺς οὐκ ἔχοντες, ἐπηγάγοντο, οἳ πολλοὶ γενόμενοι ἐλυμαίνοντο τοὺς καρπούς.

25. Λάθε βιώσας.] Τοῦτο ἐν παροιμίᾳ λέγεται.

26. Λακωνικὸν τρόπον περαίνειν.] Ἤγουν παρέχειν ἑαυτὰς τοῖς ξένοις. ἥκιστα γὰρ τὰς γυναῖκας φυλάσσουσιν οἱ Λάκωνες.

27. Λάμπων ὄμνυσι τὸν χῆνα, ὅταν ἐξαπατᾷ τινά.] Πρῶτοι Σωκρατικοὶ ἐπετήδευσαν οὕτως ὀμνύναι. Ῥαδάμανθος δὲ πρῶτος οὐκ εἴα ὅρκους ποιεῖσθαι κατὰ θεῶν, ἀλλ' ὀμνύναι χῆνα, καὶ κύνα, καὶ κριόν, καὶ τὰ ὅμοια. ὁ δὲ Λάμπων θύτης ἦν χρησμολόγος καὶ μάντις, ᾧ καὶ τὴν εἰς Σύβαριν ἀποικίαν Ἀθηναίων προσάπτουσιν. ὤμνυε δὲ κατὰ τοῦ χηνὸς ὡς μαντικοῦ ὀρνέου. εἴρηται οὖν ἐπὶ τῶν μεθ' ὅρκου ἐξαπατώντων τινά.

28. Λάρος κεχηνώς.] Ἐπὶ τῶν ἁρπακτικῶν καὶ κλεπτῶν. ἐπεὶ καὶ ὁ λάρος ὄρνεόν ἐστιν ἁρπακτικὸν καὶ ἀδδηφάγον.

29. Λάρος ἐν ἕλεσι.] Παροιμία ἐπὶ τῶν ταχὺ ἀποδιδόντων.

30. Σαίνεις

εἰς πλῆθος ἐκ τῆς πολυγονίας ἐπιδιδοῦν, ἔφθειρε τοὺς καρπούς. οἱ δὲ παροιμίαν ἐποιήσαντο, ἐπὶ τῶν ἐπίσπαστον κακὸν ἐφ' ἑαυτοὺς ἐπαγαγόντων, ὁ Καρπάθιος τὸν λαγωόν. Hesychius duobus modis effert Καρπάθιος λαγών, subaudiendo ἐπηγάγετο. & Καρπάθιος τὸν μάρτυρα, ex Archilocho. Vide Hadr. Iunium Adag. *Carpathium testem*, & inf. Οἷον τὴν χαράδραν.

25. Λάθε βιώσας.] Epicuri est sententia, quam refellit Plutarchus Comment. εἰ καλῶς εἴρηται τὸ, λάθε βιώσας. Allusit huc Horatius lib. I. Epist. XVII.

Nec vixit malè, qui natus, moriensq́ue fefellit.

Malè autem à magnis etiam viris conuersum, vt à Petro Halcyonio libro de Exilio, *Viuus fefellit.* auctor est Petrus Victorius libro XXIII. Variarum lect. cap. XIII. & libro XXIV. cap. XIIX. Erasmus sic: *Late viuens.*

27. Λάμπων ὄμνυσι, &c.] Aristophanes ἐν ὄρνισι·

Λάμπων δ' ὄμνυσιν ἔτι καὶ νῦν τὸν χῆν', ὅταν
ἐξαπατᾷ τί τι.

vbi eadem interpres.

30. Σαίνεις

30. Σαίνεις δάκνουσα, καὶ κύων λαίθαργος εἶ.] Παροιμία ἐπὶ τῶν ὑποκεκρυμμένων δῆθεν εὐνοεῖν, ἐπιβουλευόντων δὲ λάθρα.

31. Τυφλότερος Λεβηρίδος.] Ἄλλως δὲ, γυμνότερος. καὶ, Γυμνότερος Λεβηρίδος, καὶ κινδάλου, καὶ ὑπέρου. φασὶν ὅτι Λεβηρὶς πένης ἐγένετό τις, ὁ δὲ κίνδαλος εἶδός ἐστιν ὀρνέου ἀσάρκου καὶ λεπτοῦ.

32. Λέοντα ξυρεῖς.] Παροιμία λεγομένη ἐπὶ τῶν τὰ ἀδύνατα ἐπιχειρούντων.

33. Λεωνίδεω δῶρα.]

34. Λεωτροφίδου λεπτότερος καὶ Θουμάντιδος.] Λεωτροφίδης οὗτος ἦν διθυραμβοποιὸς, χλωρὸς καὶ λεπτὸς, ὡς ἐοικέναι ὄρνιθι, ὡς Κινησίας τῶν σφόδρα λεπτῶν καὶ κούφων ἦν.

35. Λεπτὰ ξαίνεις.] Ἐπὶ τῶν πενιχρῶς διαγόντων τὸν βίον.

36. Λεπτή τις ἐλπίς ἐστ' ἐφ' ἧς ὀχούμεθα.] Ἐπὶ τῶν ἀμηχάνων εἴρηται ἡ παροιμία.

37. Λεπτὴν πλέκει.] Παροιμία λεγομένη ἐπὶ τῶν πενήτων.

38. Λεσβίων ἄξια.] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀπράκτων.

30. Cùm mordeas, mulces, & es mordens canis.] Prouerbium in eos qui per beneuolẽtiæ speciem insidiátur.

31. Cęcior exuuiis serpẽtis.] Alij, Nudior leberide, &, Nudior cindalo & pistillo. Aiunt Leberidẽ pauperem quemdam fuisse: cindalum verò speciem quãdam auiculæ pauca carne præditæ, & idcircò leuis.

32. Leonẽ tondes.] Prouerbiũ in eos qui res aggrediũtur, quę fieri nõ possunt.

33. Leonidæ munera.]

34. Leotrophide tenuior & Thumãtide.] Leotrophides hic Dithyrãbopœus erat, pallidus & tenuis, vt auiculæ fuerit simillimus: perinde vt & Cinesias è valdè tenuium & leuium numero fuit.

35. Tenuia nes, vel carminas.] De iis qui vitam degunt inopem.

36. Tenuis admodum spes est quæ nos alit.] Prouerbium de rebus dubiis & desperatis.

37. Tenuem plicat.] De pauperibus dicta est parœmia.

38. Lesbiis digna.] Prouerbium de rebus irritis.

39. Alba

30. Σαίνεις δάκνουσα, &c.] Senarius est prouerbialis veteris alicuius poëtæ. Zenobius, & inf. Suidas, Λήθαργος κύων habet, totidemq; verbis Hesychius, qui alibi λαιθάργους κύνας, κρύφα δάκνοντας, exponit.

31. Τυφλότερος Λεβηρίδος.] Sup. Γυμνότερος Λεβηρίδος.

33. De Leonide ccc. Laconum duce ad Thermopylas cæsorum, hîc Suidas, sed quæ mirè deprauata aut turbata appareant. In vetere nostro cod. lego, Οὗτος ὁ Λεωνίδης περὶ σφακτηρίαν ἅμα τριακοσίοις, pro quo editum περὶ Θερμοπύλας. Eadem autem Cicero I. Tusculana. & Seneca Rhetor, in Suasoriis vbi plura notabamus.

34. Λεωτροφίδου λεπτότερος, &c.] Aristoph. Interpres ἐν ὄρνισι ex Hermippi κέρκωψιν sumtum docet.

36. Λεπτή τις ἐλπίς ἐστ' ἐφ' ἧς ὀχούμεθα.] Ex Aristoph. ἱππεῦσι. Sic λεπτὴν σωτηρίαν dixit Plato lib. III. de Rep. & simili figura ψυχρὰν ἐλπίδα in Iphigenia Aulidensi Euripides. Cicero pro Roscio Comœdo: *Inani & tenui spe te consolaris.*

38. Λεσβίων ἄξια.] Mutilus hoc loco Hesychius, deestque τὸ, ἄξια.

39. Λευκὴ

39. Alba dies.] Pro bona & hilari. Sophocles:

Cedit noctis atræ orbis,
Candidis vectæ iugalibus,
Diei vt iubar accendat.

Phylarchus ait, cubitum ituros pharetram proferre; & siquidem citra molestiam diem exegerint, in eam coniicere album calculum: sin molestè, nigrum. Si quis igitur moriatur, proferri pharetram & numerari calculos: quorum si plures albi reperiantur, defunctum iudicari beatum.

40. Albus calculus.] De feliciter [aut infeliciter] vitam degentibus.

41. Albam placentam tibi subigo.] De iis qui magna pollicentur.

42. Alba amussis.] De iis qui obscura obscuris notant: aut de iis qui nihil intelligũt. Sophocles in Cidalione: *E verbis tuis nihil equidẽ assequor, nõ magis quàm si alba amußis sit in albo saxo.*

39. Λευκὴ ἡμέρα.] Ἡ ἀγαθὴ καὶ ἐπ' εὐφροσύνῃ. Σοφοκλῆς· Ἐξίσταται δὲ νυκτὸς αἰανῆς κύκλος, τῇ λευκοπώλῳ φέγγος ἡμέρα φλέγῃ. Φύλαρχός φησι τοὺς μέλλοντας καθεύδειν, ἄγειν τὴν φαρέτραν· καὶ εἰ μὲν ἀλύπως τύχοιεν τὴν ἡμέραν ἐκείνην διαγαγόντες, καθιέναι εἰς τὴν φαρέτραν ψῆφον λευκήν· εἰ δὲ ὀχληρῶς, μέλαιναν. ἐπὶ τοίνυν τῶν ἀποθνησκόντων ἐκφέρειν τὰς φαρέτρας, καὶ ἀριθμεῖν τὰς ψήφους· καὶ εἰ εὑρεθείησαν πολλαὶ λευκαὶ, εὐδαιμονίζειν τὸν ἀπογινόμενον.

40. Λευκὴ ψῆφος.] Ἐπὶ τῶν εὐδαιμόνως [ἢ δυστύχως] ζώντων.

41. Λευκὴν μᾶζαν φυρῶ σοι.] Ἐπὶ τῶν μεγάλα ὑπισχνουμένων.

42. Λευκὴ στάθμη.] Ἐπὶ τῶν ἄδηλα ἀδήλοις σημειουμένων· ἢ ἐπὶ τῶν μηδὲν συνιέντων. Σοφοκλῆς Κιδαλίωνι·

Τοῖς μὲν λόγοις τοῖς σοῖσιν οὐ τεκμαίρομαι,
Οὐ μᾶλλον ἢ λευκῷ λίθῳ λευκὴ στάθμη.

43. Λευκη-

39. Λευκὴ ἡμέρα.] Hesychius: Λευκὴ ἡμέρα, ἀγαθή. Idemque λευκὰ exponit, φαιδρὰ, λαμπρά. Herodianus in dictionum Atticarum fragmentis: Λευκὴν ἡμέραν διαγαγεῖν, τὴν ἡδεῖαν, καὶ ἱλαράν. Aristænetus lib. I. Epist. XII. Διὰ ταύτην ἡμέρα μοι πᾶσα λευκή. καὶ τὸ ἐν φαρέτρᾳ λογιζομένων, εἰς εὐτυχίαν ἔχ ἄπλον. Sic *Candida fata* dixit Tibullus lib. III. Eleg. vlt. *Candida omina* Propertius lib. IV. Eleg. I. pro faustis, felicibus. Huc etiam pertinet sequens Prouerbium: Λευκὴ ψῆφος, totidem verbis ab Hesychio relatum. Plura Erasm. Adag. *Albus calculus.*

40. Λευκὴ ψῆφος.] Thracum hanc esse consuetudinem, auctor est Plinius lib. VII. cap. 40. firmatque Horat. I. Carm. Od. 36.

Thressa ne careat pulcra dies nota.

vbi Cressa non nemo edit: non probo, nisi cum Lamb. deriuet à Creta insula, & idem sit quod alba nota. Catullus ad Lesbiam:

O lucem dignam candidiore nota.

Persius Sat. 2.

Hunc Macrine diem numera meliore lapillo.

Clarissimè omnium Naso XV. Metam.

Mos erat antiquis niueis atrisq; lapillis,
His damnare reos, illis absoluere culpam.

De his autem iudiciorum notis A. absoluendi, C. condemnandi, & N. L. ampliandi, pro, *Non liquet.* Asconium lege Pedianum.

41. Λευκὴν μᾶζαν φυρῶ σοι.] Est & in Hesychio. Alludit Lucianus περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων· λευκοῦ ποτε ἄρτου ἐμφορηθείς. Idem aliis etiam locis album panem in delitiis olim fuisse testatur.

42. Λευκὴ στάθμη.] Hesychius indiuisa dictio-

43. Λευκηπατίας.] Δειλός. συμβαίνει γάρ τι περὶ τὸ ἧπαρ ἐπί τινων, ὃ δειλοὺς τοὺς ἀνθρώπους ποιεῖ· ἐπὶ τῶν τοιούτων οὖν εἴρηται.

44. Λήθαργος κύων.] Ὁ προσσαίνων μὲν, λάθρα δὲ δάκνων.

45. Λήθης πεδίον.] Ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων, ἢ τῶν ἀσθενούντων.

46. Ἔλαιον οὐκ ἔνεστιν ἐν τῇ ληκύθῳ.] Ἀριστοφάνης ἐν Ὄρνισι· ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἐλεοῦμεν, οὐ πειθόμεθα.

47. Λημνία δίκη.] Ἡ κακίστη.

48. Λήμνιον πῦρ.] Ἔστιν ἀναφορὰ πυρὸς χαλεπή τις ἐν Λήμνῳ.

49. Λήμνιον κακόν.] Ἐκ γὰρ Ἀθηνῶν ἁρπάσαντες γυναῖκας οἱ Λήμνιοι, ἐτεκνοποίησαν μετ' αὐτῶν. αἱ δὲ κατέσφαξαν αὐτοὺς μετὰ τῶν τέκνων. ἐπεὶ δὲ πάντας αἱ γυναῖκες τοὺς ἄνδρας, ὅτι αὐταῖς οὐ προσεῖχον, ἀνεῖλον ἅμα τῶν Θρᾳκῶν γυναιξὶν ἐπὶ τῇ δυσωδίᾳ, ἣν Μυρτίλος μὲν διὰ τῆς Μηδείας ἐπὶ Ὑψιπύλῃ ζῆλον καταχεῖν. Καύκασος δὲ, διὰ τὸ ὀλιγωρῆσαι τῆς Ἀφροδίτης τὰς Λημνίας. ἔνθεν τὰ μεγάλα κακὰ, Λήμνια λέγεται.

43. Albi iocinoris homo.] Id est, timidus. Nã quibusdã accidit aliquid in hepate, quod eos timidos esse facit. De istiusmodi igitur hominibus est dictum.

44. Lethargus canis.] Canis principio quidem blandiens, sed clanculùm mordens.

45. Cãpus obliuionis.] De iis quæ fieri nõ possũt, vel de hominib⁹ infirmis.

46. Oleum nõ est lecytho.] Aristophanes in Auibus. Id est, non mouemur, non miseremur.

47. Lemniũ iudiciũ.] Id est, pessimũ.

48. Lemnius ignis.] In Lemno grauis est ignis eruptio.

49. Lemniũ malũ.] Lemnij raptis ex Attica mulieribus, liberos ex illis suscipiebãt. At vxores, illos vnà cum liberis mactabant, quòd ab illis negligerentur, vnaq; Thracum mulieres, ob fœtorem corporis: quẽ illas Myrtilus inuasisse tradit, ex Medeę ob Hypsipylen ęmulatione. Caucasus verò, quòd Lemniæ mulieres Veneri honorem non habuissent. Hinc magna mala, Lemnia dicuntur.

50. Fera

---

dictione, λευκεστάθμη. Lego diuisâ, λευκὴ στάθμη. Eustathius in Iliad. ο΄. ex Pausania: Λευκὴ στάθμη, ἀντὶ τοῦ ἄδηλος στάθμη κατὰ Παυσανίαν. οὐ γὰρ ἀκριβῶς διαφαίνει ὀρθότητα ἡ λευκὴ στάθμη. διὸ κεῖται ἡ παροιμία λέγεται, ἐπὶ τῶν ἄδηλα ἀδήλοις σημειουμένων, ἢ ἐπὶ τῶν μηδὲν συνιέντων, &c. Ælius Dionysius apud eumdem in Odyss. ε΄. Λευκὴ στάθμη, ὁ μηδὲν διακρίνων μηδὲ διαγνώσκων. Simile Adag. Λευκῷ λίθῳ λευκὴ στάθμη. & ἐν λευκῷ λίθῳ apud Hesychium. quo vsus Aristænetus lib. I. epist. vlt. οὐδὲν ἧττον παντελῶς διαγνῶναι. καθάπερ ἐν λευκῷ λίθῳ στάθμην λευκὴν διατείνων.

44. Λήθαργος.] De hoc suprà, affine autem: *Vulpi esurienti somnus obrepit*. & Valer. Martialis illud, lib. VI. Epigr. 64.

— rabido nec perditus ore
Fumantem nasum viui tentaueris vrsi:
Sit placidus licet, & lambat digitosq; manusq;
Si dolor & bilis, si iusta coëgerit ira,
Vrsus erit. ———

45. Λήθης πεδίον.] Aristoph. ἐν Βατράχοις·
Τίς εἰς τὸ λήθης πεδίον, ἢ 'ς ὄνου πόκας;
Nam quos hîc Sophoclis ex Oenomao versus citat, leguntur & apud Laërtium.

48. Λήμνιον πῦρ.] Hesychius geminum facit, Λήμνιον βλέπει. Vide Apostolium.

49. Λήμνιον κακόν.] Historia est apud Herodo-

50. Fera Libyca.] Id est, monstrosa. Aiunt enim Libyam feras habere multas, quòd aquis careat. Coëuntibus autem omnis generis vno in loco animalibus, atque alia aliis ineuntibus, varia monstra ex illo congressu nasci.

51. Libyca auis.] Pro magna dicitur, quòd in Libya & multæ & portentosæ sint aues.

*52. Lapidem elixas.] De iis qui res, quæ fieri nequeunt, aggrediuntur: quasi dicas, *Impoßibilia moliris.*

53. Fames Meliæa.] De rebus difficilibus, aut maxima fame. Bello namque Peloponnesiaco Athenienses Nicia contra eos qui deficerent misso, tamdiu obsederunt eos, dum fame perirent. Ac primo anno Nicias Melo potitus est, non machinis tantùm adductis, sed etiam fame: eò quòd cùm tributarij essent, defecerant. Erat autem Melus vrbs Thessaliæ.

54. Linum lino annectis.] De iis qui similia commiscent (vel qui eludunt, vel decipiunt.)

50. Λιβυκὸν θηρίον.] Οἷον ἐξηλλαγμένον. φασὶ γὰρ τὴν Λιβύην θηρία μὲν πολλὰ ἔχουσαν, ἄνυδρον δὲ οὖσαν· συνερχομένων δὲ παντοδαπῶν εἰς ἕνα τόπον, εἶτα ἀλλήλοις ἐπιβαινόντων, ἐξηλλαγμένα καὶ σύμμικτα ἀποτελεῖν ζῶα.

51. Λιβυκὸν ὄρνεον.] Ἀντὶ τοῦ μέγα· ὡς ἐν Λιβύῃ πολλῶν ὀρνίθων καὶ ἐκτραπέλων ὄντων.

52. Λίθον ἕψεις.] Ἐπὶ τῶν ἀδύνατόν τι κατεργάζεσθαι πειρωμένων· οἷον, Ἀδυνάτων ἐπιχειρεῖς.

53. Λιμὸς Μηλιαῖος.] Ἐπὶ τῶν χαλεπῶν. ἐν γὰρ τοῖς Πελοποννησιακοῖς κατὰ τῶν ἀποστάντων Νικίαν πέμψαντες Ἀθηναῖοι, ἐπὶ τοσοῦτον ἐπολιόρκησαν αὐτοὺς, ὥστε λιμῷ διαφθεῖραι. τῷ δὲ πρώτῳ ἔτει Νικίας Μῆλον παρεστήσατο, οὐ μόνον μηχανῶν προσαγωγῇ, ἀλλὰ καὶ λιμῷ· διὰ τὸ ἀποστῆναι αὐτῶν φόρων ὑποτελῆ οὖσαν. Μῆλος δὲ πόλις Θεσσαλίας.

54. Λίνον λίνῳ συνάπτεις.] Ἐπὶ τῶν τὰ ὅμοια ἐπιμιγνύντων, ἢ παραχορευομένων, καὶ ἀπατώντων.

55. Λόγοι

ροdotum in Eratone, ac Zenobium. Hesychius: Λήμνιον κακόν. παροιμία, ἣν διαδοθῆναί φασι ἀπὸ τῶν παρανομηθέντων εἰς τοὺς ἄνδρας ἐν Λήμνῳ ὑπὸ τῶν γυναικῶν. Eustathius in Iliad. ξ'. Καὶ τὰ Λήμνια δὲ κακὰ ἐπὶ τοῖς ἐκεῖ παροιμιάζεται. οἱ κοιμώμενοι ἀνῃρέθησαν ὑπὸ γυναικῶν, οἴνου ὡς εἰκὸς πλημμφορηθέντες, &c.

50. Λιβυκὸν θηρίον.] Vide sup. Αἰεὶ φέρει τι Λιβύη κακόν.

52. Λίθον ἕψεις.] Ex Aristoph. ἐν σφηξί. Hinc emendandus Hesychius, in quo perperàm λιθονεψὶς excusum. Scribo itaque: Λίθον ἕψεις. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀδύνατον ἐργάσασθαί τι θελόντων.

53. Λιμὸς Μηλιαῖα.] Interpres Aristophanis ἐν ὄρνισιν· Λιμῷ Μηλίῳ, ἀντὶ τοῦ μεγίστῳ. Μῆλος δὲ ἐστι πόλις Θεσσαλίας. καὶ οἱ Μήλιοι πολιορκούμενοι ὑπὸ Ἀθηναίων λιμῷ ἐπείσθησαν, καὶ προδεδώκασιν αὐτούς· ὡς Θουκυδίδης ἐν τῇ πέμπτῃ. Thucydidem citat & Zenobius, atque Hesychius, non indicato tamen libro, citat tamen infrà Suidas. Talis quoque *Casilina fames*. Hannibale enim Casilinum obsidente mus vnus stetit ducentis nummis, venditore fame enecto, emtore verò superstite. vide Plinium lib. VII. Nat. Hist. cap. 57. Iulium Frontinum, & alios.

54. Λίνον λίνῳ συνάπτεις.] Hesych. expl. ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ πρασσόντων.

55. Λόγοι

55. Λόγοισιν Ἑρμόδωρος ἐμπορεύεται.] Ὁ Ἑρμόδωρος ἀκροατὴς γενόμενος Πλάτωνος, τοὺς ὑπ' αὐτοῦ συντεθειμένους λόγους κομίζων εἰς Σικελίαν ἐπώλει.

56. Λοκρῶν ξυνθήματι.] Ἐπὶ τῶν παρακρουομένων.

57. Λυγκέως ὀξυωπέστερον βλέπεις.] Οὗτος ἐγένετο ἀδελφὸς Ἴδα· ὁ δὲ Ἀριστοφάνης ἐν Δαναΐσιν, Αἰγύπτου. τοσοῦτον δὲ ὀξυωπέστατος ἦν, ὡς διὰ ἐλάτης ἰδεῖν Κάστορα δολοφονήσαντα τὸν ἀδελφὸν, ὥς φησι Πίνδαρος, καὶ Ἀπολλώνιος ἐν Ἀργοναύταις α'.

Λυγκεὺς δὲ καὶ ὀξυτάτοις ἐκέκαστο
Ὄμμασιν, εἰ ἐτεόν γε πέλει κλέος, ἀνέρα κεῖνον
Ῥηϊδίως καὶ νέρθε κατὰ χθονὸς αὐγάζεσθαι.

58. Λυδὸς ἐν μεσημβρίᾳ παίζει.] Ἐπὶ τῶν ἀκολάστων· ὡς ταύταις ταῖς ὥραις τῶν Λυδῶν ἀκολασταινόντων. οἱ γὰρ Λυδοὶ κωμῳδοῦνται τὸν χερσὶν αὐτῶν πληροῦντες τὰ ἀφροδίσια. ἡ δὲ παροιμία αὕτη ὁμοία τῇ, Αἰπόλος ἐν καύματι· ἐπειδὴ ἐν ταῖς τοιαύταις ὥραις οἱ αἰπόλοι ἀκολασταίνουσι.

55. Orationum mercaturam facit Hermodorus.] Platonis auditor hic fuit, atque orationes à sese compositas, profectus in Siciliam, vendidit.

56. Locrensi tessera, seu pactione.] De impostoribus.

57. Lynceo cernis acutiùs.] Lynceus vel Idæ, vel (vt Aristophanes in Danaidibus tradit) Ægypti frater, ea præditus acie oculorũ, vt fratrem suum dolo cædi à Castore per abietem viderit, Pindaro auctore. Apollonius in Argonauticis lib. 1.

At Lynceus miro pollebat acumine visus,
Si modò vera canunt veterum monumenta virorum,
Vt facilè extremis perspexerit abdita terris.

58. Lydus in meridie ludit.] De incontinentibus: eò quòd Lydi sub hoc tempus lasciuiant. Malè enim audiunt Lydi ob manuum stupratione. Eodem sensu dicitur: *Caprarius in æstu*: quòd circa id tempus caprarij incontinentes esse, & lasciuire consueuerint.

59. Lupum

55. Λόγοισιν.] Ὑπ' αὐτοῦ ab illo, hoc est, Platone, vertunt alij, nos reciprocè, à sese.

56. Λοκρῶν συνθήματι.] Originem præter Zenobium, & Eustathium in Iliad. β. indicat Hesychius: Λοκρῶν σύνθημα. παροιμία ἐπὶ τῶν παρακρουομένων. Λοκροὶ γὰρ τὰς συνθήκας παρέβησαν τὰς πρὸς τοὺς Πελοποννησίους.

57. Λυγκέως ὀξυωπέστερον βλέπεις.] Habet & Apostolius, è Palæphati ἀπίστοις μυθολογίαν narrans. Zenob. Vatic. Λυγκέως ὄμμασι. (scribo Λυγκέως ὄμμα.) οὗτος ὀξυδερκέστατος γέγονεν, ὡς τὰ ὑπὸ γῆν ὁρᾶν. Tzetzes in Lycophronem de Lynceo: Φασὶ γὰρ ὅτι καὶ τὰ ὑπὸ γῆν ἔβλεπε. τοῦτο γὰρ περὶ τοῦ Αἰγύπτου παιδὸς ἔφασαν εἶναι Λυγκέως, ὅτι καὶ τὰ ὑπὸ γῆν ἔβλεπε, διὰ τὸ ἐφορεῖν πολλὰ τῶν μετάλλων. Aristoph. in Pluto:

Βλέπειν τ' ἀποδείξω σ' ὀξύτερον τοῦ Λυγκέως.

Theocritus in Dioscuris:

— ἀκριβὴς ὄμματι Λυγκεύς.

Sic Q. Horat. lib. 1. Sat. 2.

— Ne corporis optima lynceis
Contemplere oculis. ———

Et Epist. 1.

Non poßis oculo quantũ contendere Lynceus.

58. Λυδὸς ἐν μεσημβρίᾳ παίζει.] Hesychius concisè, Λυδὸς ἐν μεσημβρίᾳ. παροιμιακῶς παίζει.

59. Lupum vidiſti.] De iis qui ſubitò obmuteſcunt.

60. Lupus aquilam fugit.] De iis qui effugi non poſſunt.

61. Lupus hiauit.] De iis qui ſe aliquid adepturos ſperāt, ſed ſpe ſua fruſtrantur. Aiunt enim lupum aliquid rapturũ, hiantem ad id accedere. Cùm autem id quod voluit, non adeptus eſt, dicunt eum fruſtrà hiaſſe. Itaq; de iis, qui ſeſe diuitias adepturos ſperantes, illas non adipiſcuntur, vſurpare ſolent.

62. Lupus circum puteum ſaltat.] De iis qui fruſtrà in aliqua re laborant, quòd nec ſitiens è puteo bibere, & nec præda in puteum delapſa lupus potiri poteſt.

63. Lyci decima.] Prouerbiale eſt. Nam Lycus heros dedicatus erat iuxta prætoria, vbi aſſidui erant ſycophantæ.

59. Λύκον εἶδες.] Ἐπὶ τῶν αἰφνίδιον ἀχάνων γινομένων.

60. Λύκος ἀετὸν φεύγει.] Ἐπὶ τῶν ἀφύκτων.

61. Λύκος ἔχανεν.] Ἐπὶ τῶν ἐλπιζόντων τι ἕξειν, διαμαρτόντων δὲ τῆς ἐλπίδος. λέγουσι δὲ τὸν λύκον, ἐπειδὰν ἁρπάσαι τι βούληται, κεχηνότα παραγίνεσθαι ἐπ᾽ αὐτό. ὅταν οὖν μὴ λάβῃ ὃ προαιρεῖται, καὶ κενὸν αὐτὸν χανεῖν φασιν. ἐπὶ οὖν τῶν συνελπιζόντων χρηματιεῖσθαι, διαμαρτανόντων δὲ, λέγουσιν.

62. Λύκος περὶ φρέαρ χορεύει.] Ἐπὶ τῶν πονούντων περί τι μάτην. καὶ ὅτι ἄπρακτος περίεισιν ὅταν διψήσῃ μὴ δυνάμενος πιεῖν, ἐπὰν διώκοντος αὐτοῦ τι τὸ διωκόμενον ἐμπέσῃ εἰς φρέαρ.

63. Λύκου δεκάς.] Παροιμιώδης. ἐπεὶ Λύκος ὁ ἥρως ἵδρυτο παρὰ τοῖς δικαστηρίοις, ἔνθα προσῆδρευον οἱ συκοφάνται.

ζει. ἐπειδὴ ἐν ταῖς τοιαύταις ὥραις οἱ ἄπορoι ἀκολασταίνουσιν.

59. Λύκον εἶδες.] Theocritus Idyll. xiv.
Οὐ φθεγξῇ, λύκον εἶδες, ἔπαιξέ τις, ὡς σοφὸς εἶπεν. Virgilius Eclog. ix.
——— *lupi Mœrim videre priores.*

Vide ibi Seruium, & Flauium Ptolemæum Coniectan. cap. LXXXIII. ac Ioannem Brodæum lib. VIII. Miſcellan. cap. I. Ex eodem fonte fluxit illud Comici Adelph. *Lupus in fabula.* & Plauti in Sticho, *Eccum tibi lupum in ſermone.*

60. Λύκος ἀετὸν φεύγει.] Heſychius explicat ἐπὶ τῶν φευγόντων, *de fugientibus.* Apoſtolius vt noſter, ἐπὶ τῶν ἀφύκτων. Eraſmi ergo ſolemne μνημονικὸν ἁμάρτημα eſt Zenobium pro Suida aut Heſych. citantis.

61. Λύκος ἔχανεν.] Heſychius: Λύκος ἔχανε. παροιμία ἐπὶ τῶν ἐλπιζόντων, καὶ τῆς ἐλπίδος διαψευδομένων. Eubulus apud Athenæum libro XIV.

Ἔπειγ᾽ ἔπειγε, μήποθ᾽ ὡς λύκος χανὼν
Καὶ τῶνδ᾽ ἁμάρτων, ὕστερον συχνὸν δράμῃς.

Dionyſius Sophiſta in epiſt. quadam: Ἀλλ᾽ ἔγω μὴ λέληθα ἐμαυτὸν εἰς παροιμίαν ἐλθὼν, καὶ γέγονα λύκος χανὼν διὰ κενῆς. Vtitur & Lucianus in Gallo, & in Lyſiſtrata Ariſtophanes. Item Ælianus mox apud Suidam his verbis: Ὁ δὲ ἐδεῖτο τοῦ θεοῦ ἐπικουρῆσαί τε αὐτῷ, καὶ λύκους κεχηνότας ἀπαρεῖναι τοὺς τὰ ἐκείνου ἑαυτοῖς καταγράφοντας, ἵνα μὴ αὐτὸς ὄφλῃ γέλωτα ἄλλοις, ἀλλ᾽ ἐκεῖνοι αὐτῷ. Ariſtænetus lib. II. Epiſt. xx. Λύκος οὖν χανὼν, ὦ Λύκων, ἄπιθι διὰ κενῆς. Et in Ὀνειροκριτικοῖς hians lupus mores ſignificat φενάκοις ineptos.

62. Λύκος περὶ φρέαρ χορεύει.] Totidem verbis Heſychius & Apoſtolius.

63. Λύκου δεκάς.] Eſt & in Heſychio. Ariſtoph. interpres ἐν σφηξὶ, explanans illud: Ὦ Λύκε δέσποτα, &c. παρὰ τοῖς, inquit, δικαστηρίοις τὸ τοῦ Λύκου ἱερὸν ἦν καὶ ἡρῷον. ὅθεν φασὶν εἰρῆσθαι, Λύκου δεκάς.

φαίνται. ἀφώριστο δὲ τριώβολον τῆς ἡμέρας.

64. Λύκου πτερά.] Ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων λέγεται· ὅταν μέχρι τῶν λόγων ὁ φόβος ᾖ.

65. Λύχνον ἐν μεσημβρίᾳ ἅπτεις.] Ἐπὶ τῶν ἐν καιρῷ ἀνεπιτηδείῳ τι ποιούντων.

M.

66. MAZAN ὑφ᾽ ἑτέρου μεμαγμένην ὑφαρπάζειν.] Ἐπὶ τῶν ἀλλοτρίοις πόνοις ἐγκαυχωμένων.

67. Μάκελλα Διός.] Ἀριστοφάνης·
Ὦ μῶρε μῶρε· μὴ θεῶν κίνει φρένας
Δεινάς, ὅπως μή σου γένος πανώλεθρον
Διὸς μακέλλῃ πᾶν ἀναστρέψῃ δίκη.
ἐπὶ τῶν βλασφήμων εἴρηται.

68. Μαγνήτων κακά.] Καὶ οὔτε τι περὶ αὐτοῦ ἀξίως ἔχω, κἂν τὰ Μαγνήτων κακά, κἂν τὸ Τερμέριον, κἂν πᾶσαν ἁπλῶς αὐτὸς ἐπιφθέγξωμαι τὴν Τραγῳδίαν μετὰ τοῦ Σατύρου, καὶ τὴν Κωμῳδίας καὶ τοῦ Μίμου· οὕτω πᾶσα μὲν αἰσχρότης, πᾶσα δὲ ἀπόνοια πρὸς ὑπερβολήν, ἐπ᾽ ἐκείνοις τῷ ἀνδρὶ πεφιλοτέχνηται.

Erat autem ei triobolum assignatum in dies singulos.

64. Lupi alæ.] De rebus quæ fieri non possunt: cùm terror vltra verba non procedit.

65. Lucernā in meridie accēdis.] De iis qui aliquid agunt intempestiuè.

M.

66. PLACENTAM ab alio subactam & paratam surripere.] Id est, alienis frui laboribus, eosque sibi vindicare.

67. Ligo Iouis.] Aristophanes: *O stulte stulte, ne deorum animos commoue terribiles, vt ne tuum genus vniuersum internecione deletum, ligone Iouis euertat vindicta.* Vsurpatur de blasphemis.

68. Magnetum mala.] *Non habeo quid de eo dicam, vt res postulat, siue Magnetum mala, siue Termerium malū, siue omnes denique Tragœdias cum Satyris & Comœdiis & Mimis acclamaro. Vsque adeò ille vir omne flagitiū, omnem vecordiam, ad cuius magnitudinē nihil accedere possit, aduersus illos exquisiuit.*

69. Magis

---

64. Λύκου πτερά.] Adagium integrum, Λύκου πτερὰ ζητεῖς.

65. Λύχνον ἐν μεσημβρίᾳ ἅπτεις.] Notat Erasmus natum videri à Diogene; qui, vt in eius vita refert Laërtius, interdiu lucernam dum gestaret, interrogareturque, quid sibi vellet, respondit, Ἄνθρωπον ζητῶ.

66. Μάζαν ὑφ᾽ ἑτέρου μεμαγμένην ὑφαρπάζειν.] Conformatum ex hisce Aristoph. ἐν Ἱππεῦσι·

——— καὶ πρώην γε μοῦ
Μᾶζαν μεμαχότος ἐν Πύλῳ Λακωνικήν,
Πανουργότατά πως περιδραμὼν, ὑφαρπάσας
Αὐτὸς παρέθηκε τὴν ὑπ᾽ ἐμοῦ μεμαγμένην.

Erasmus Adag. citat hoc modo: μᾶζαν γε μεμαχὼς τὴν ὑπ᾽ ἐμοῦ μεμαγμένην. ex dicto, vt opinor, Aristoph. loco, aut potiùs è Suida inf. in Adag. Μεμαγμένη μᾶζα.

68. Μαγνήτων κακά.] Repetit inf. Τὰ Μαγν. κακά, & ex eo Apostolius: explicatque ἐπὶ τῶν μεγίστων καὶ ἀλγεινοτάτων κακῶν. Magnetas enim, violato numine, multis afflictos calamitatibus narrant. Aliam tamen Strabo lib. XIV. Adagij originem suggerit. Magnetas nimirum, opibus olim florentes à Treribus funditus fuisse euersos, locumq;

pòst

69. Magis Phryx.] Prouerbium hoc inde natum est. Crœso septem sapientes interrogante, quódnã omnium esset beatissimum: alij responderunt, feras animantes, nam pro libertate mortem oppetere: alij, ciconias, quòd natura duce absque lege iustitiam colãt. Solon autẽ ante supremum diem quemquam beatũ esse negauit. Tum adstans Æsopus Phryx fabulator: Tantùm, inquit, ceteros superas, quantum mare fluuios. Quo audito Crœsus, *Magis*, inquit, *Phryx*.

70. Maxillã tollis.] Pro inebriaberis. Nam ebrij maxillas tollentes irridebãt.

71. Megarensium digni parte.] Id est, inhonorati. Tales enim erant Megarenses. *Non sumus homines obscuri, neque Megarensis conditionis: sed ex iis qui sapientiæ principatum tenent.*

72. Megarensiũ lacrymæ.] Quia apud Megarenses multũ allij nascitur,

69. Μᾶλλον ὁ Φρύξ.] Ἡ παροιμία ἐνθένδε. οἱ ζ'. σοφοὶ ἐρωτώμενοι ὑπὸ Κροίσου, τίς τῶν ὄντων εὐδαιμονέστατος. οἱ μὲν ἀπεκρίναντο, τὰ ἄγρια ζῶα· ὑπὲρ γὰρ τῆς αὐτονομίας ἀποθνήσκει. οἱ δὲ, πελαργούς· δίχα γὰρ νόμου τῇ φύσει τὸ δίκαιον ἔχουσι. Σόλων δὲ οὐδένα πρὸ τῆς τελευταίας ἡμέρας. παρεστὼς δὲ Αἴσωπος ὁ Φρὺξ ὁ λογοποιὸς, Τοσοῦτον εἶπεν ὑπερέχεις τῶν ἄλλων, ὅσον θάλασσα ποταμῶν. ἀκούσας δὲ Κροῖσος εἶπε, Μᾶλλον ὁ Φρύξ.

70. Μαχάλην αἴρεις.] Ἀντὶ τοῦ κωθωνισθήσῃ. οἱ γὰρ μεθύοντες ἦρον τὰς μαχάλας καταμωκώμενοι.

71. Μεγαρέων ἄξιοι μερίδος.] Ἀντὶ τοῦ ἄτιμοι. Τοιοῦτοι γὰρ οἱ Μεγαρεῖς. οὐκ ἄδοξοί τινες, οὐδὲ τῆς Μεγαρέων μερίδος, ἀλλὰ τῶν ἐπενηνεγμένων τῆς σοφίας τὰ πρῶτα.

72. Μεγαρέων δάκρυα.] Ἐπεὶ πλεῖστα ἐν τῇ Μεγαρίδι σκόροδα φύεται, εἰς

pòst à Milesiis occupatum. atque inde ortum Prouerbium. Quæ verò hîc sequũtur, ex ἀνωνύμου sunt descripta, emendatq; Erasmus τὰ Τερμερίων, pro, τὸ Τερμέρειον, non suffragante tamen scripto nostro codice.

70. Μαχάλην αἴρεις.] Sup. explicat ἐπὶ τοῦ ὀρχήσασθαι. itaque Hesychius. qui tamen alibi μαχάλην αἴρειν, inquit, κωθωνίζεσθαι καὶ πίνειν. Mox pro καταμυκώμενοι, rescribo ex Zenobio Cent. v. Adag. 7. & Hesychio καταμωκώμενοι, accedente & M. S. codicis fide. Et ridiculè interpres Suidæ Germ. reddidit, *boum instar mugiebant*.

71. Μεγαρέων ἄξιοι μερίδος.] Ex oraculo Megarensibus dato:

Ὑμεῖς δ' ὦ Μεγαρεῖς οὔτε τρίτοι οὔτε τέταρτοι,
Οὔτε δυωδέκατοι, οὔτ' ἐν λόγῳ, οὔτ' ἐν ἀριθμῷ.

Ita scribit Theocriti interpres, qui & oraculum integrum nonnihil à Suida variat (inf. ὑμεῖς ὦ Μεγαρεῖς, &c.) Ægiensibus tamen tribuit Diogen. & Zenobius, Stephanus in Αἴγιον, Plutarchus in Theseo, Ioan. Tzetzes Chil. IX. Variar. Hist. & Suidas noster dict. Αἰγιεῖς. Ad Prouerbium verò hoc allusit & Theocritus:

Ἄμμες δ' οὔτε λόγου τινὸς ἄξιοι, οὐδ' ἀριθμητοί.
Δύστανοι Μεγαρῆες, ἀτιμοτάτῃ ἐνὶ μοίρᾳ.

Plura Erasmus Chil. II. Cent. I.

72. Ἡ γὰρ Μεγαρικὴ σκοροδοφόρος, inquit Aristoph. Scholiastes ἐν εἰρήνῃ. Prouerbiũ præter parœmiographos explicat Hesychius: in quo malè σκόρονδα, pro σκόροδα excusum. Allusit Aristoph. in Acharn. Κλάειν Μεγαρικῶς, *Megarensium instar flebis*. De alliis vide sup. in Κρόμμυα ἐσθίειν.

73. Μεγα-

εἰς παροιμίαν ἦλθεν ἐπὶ τῶν σεσοποιούντας, καὶ πρὸς βίαν δακρυόντων, καὶ μὴ οἰκείῳ πάθει.

73. Μεγαρικαὶ σφίγγες.] Αἱ πόρναι οὕτως εἰρίωνται.

74. Μεγαρίσαι.] Τὰ Μεγαρέων δοξάσαι. Στίλπων ὁ φιλόσοφος Μεγαρεὺς ἦν τῆς Ἑλλάδος, ὃς τοσοῦτον εὑρεσιλογίᾳ καὶ σοφιστείᾳ περιῆγε τοὺς ἄλλους, ὡς μικροῦ δεῆσαι πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα ἀφορῶσαν εἰς αὐτὸν Μεγαρίσαι.

75. Μέγα τι ἄγγελος ἐσθλός.] Ἐπὶ τῶν ἀγαθὰ ἐπαγγελλόντων.

76. Μέγα φρονεῖ μᾶλλον ἢ Πηλεὺς ἐπὶ τῇ μαχαίρᾳ.] Φασὶ ταύτην ὑπὸ τοῦ Ἡφαίστου γενομένην, δῶρον Πηλεῖ σωφροσύνης ἕνεκα ὑπὸ Ἡφαίστου δοθῆναι, ᾗ χρώμενος πάντα κατόρθου καὶ ἐν ταῖς μάχαις, καὶ ἐν ταῖς θήραις.

77. Μεδίμνῳ ἀπομετρεῖ παρὰ τοῦ πατρὸς ἀργύριον.] Ἐπὶ τῶν μεγάλην καὶ ἀθρόαν προσδοκώντων ὠφέλειαν.

78. Μέγα τὸ στόμα τοῦ ἐνιαυτοῦ.] Οἷον, πολλὴ παρρησία πάντων εὐφορίας γενομένης.

79. Μελαμπύγου τύχοις.] Μελάμπυγοι δύο τινὲς ἀδελφοὶ ἐγένοντο πέρπεροι Μεμνονίδος υἱοί. ἀκολασταινόντων δὲ αὐτῶν πολλὰ, ἡ μήτηρ ἔλεγε φυλάσσεσθαι, μή ποτε ἐμπέσωσιν εἰς δασύπρωκτον. ἐμπεσόντες οὖν εἰς Ἡρακλέα, ἐν ἀναφόρῳ ἐδέθησαν. εἶτα ὁρῶν αὐτοὺς γελῶντας καὶ κατακύπτοντας, ἐπυνθάνετο τὴν αἰτίαν· οἱ δὲ ἔλεγον, ὅτι λό-

inde Prouerbium est natum, vſurpatúq; in eos qui lacrymis expreſſis ſimulatè flent, non ex animo.

73. Megaricæ ſphinges.] Dicuntur meretrices.

74. Megariſſare.] Eſt res Megarenſium approbare. Stilpon philoſophus Megarenſis Gręcus, tātum acumine ingenij, docendiq́ue dexteritate præſtitit aliis, vt tota pęnè Græcia illum intuens, Megaricam ſectam amplecteretur.

75. Magna res eſt nuntius bonus.] De iis qui læta nuntiant.

76. Magis ea re fidit, quàm Peleus gladio ſuo.] Eum gladium aiunt illi à Vulcano modeſtiæ gratia dono fuiſſe datum, quo ſiue in bellis, ſiue in venatu vteretur, omnia ex animi ſententia conficeret.

77. Medimno metior paternum argentum.] De iis qui magnum & ſubitum lucrum expectant.

78. Magnum eſt os anni.] Id eſt bonis animis ſumus ob annonę copiam, & omnium rerum abundantiam.

79. In Melampygum incidas.] Melampygi duo quidam fuerūt, fratres improbi, Memnonidis filij. Qui cùm petulanter multa facerēt, mater eos cauere iubebat, ne in Daſyproctum inciderent. Cùm autem in Herculem incidiſſent, lignoq; alligati riderēt: Hercules eos ridentes & circumſpectantes videns, cauſam quærit. Illi verò reſpondent, ſibi oracu-

73. Μεγαρικαὶ σφίγγες] Eadem Diogenianus. Ampliùs Heſychius: Καλλίας πόρνας τινὰς οὕτως εἴρηκεν. *Callias ſic ſcorta quædam nominauit.*

84. Τὸ

oraculum à matre datum, fore vt inciderent in virum hirsuto podice. Hercules igitur ipse quoque ridẽs eos dimisit.

80. Melanione castior.] Hic nuptias fugiens in solitudinem venit, & in montibus habitauit, cane suo venatus lepores, neque præ odio domum reuersus est, adeò mulieres ille detestabatur. *Nos verò nihilo sumus Melanione saniores.* Aristoph. in Lysistrate.

81. Ego non magis istiusmodi curo, quàm ranas in paludibus.] Id est, planè non curo.

82. Mellis medulla.] De rebus suauissimis.

83. Placenta subacta siue parata.] De bonis quæ sunt in promtu.

84. Funem rubricatũ fugiunt.] Cùm Athenienses in concione segniter conuenirent, solebant duo ministri fune rubricato extento per forum turbam in concionem compellere, vt ait Plato Comicus. Qui verò inuncti erant, mulctam soluebant.

85. Cum ægrotis insanire pulcrũ est.] Mores accommodandi sunt iis, qui adsunt. Huic illud simile est: *Qui cum insanis non insanit, is insanit.*

86. Post Lesbium cantorem.] Prouerbium de iis dicitur, qui secundas ferunt. Nam Lacedæmonij Lesbios ci-

γιον ἦν τὸ τῆς μητρὸς, ἐμπεσεῖσθαι ἡμᾶς εἰς δασύπρωκτον. καὶ γελάσαντα τὸν Ἡρακλέα ἀφεῖναι αὐτοὺς τῶν δεσμῶν.

80. Μελανίωνος σωφρονέστερος.] Οὗτος φεύγων γάμον ἀφίκετο εἰς ἐρημίαν, καὶ τοῖς ὄρεσιν ᾤκει, καὶ κύνα τιν᾽ εἶχε κἆτ᾽ ἐλαγοθήρει κοὐκέτ᾽ ἦλθεν οἴκαδ᾽ ὑπὸ μίσους. οὕτω τὰς γυναῖκας ἐβδελύχθη ἐκεῖνος· Ἡμεῖς δ᾽ οὐδὲν τοῦ Μελανίωνος σωφρονέστεροι. Ἀριστοφάνης Λυσιστράτῃ.

81. Μέλει μοι τούτων οὐδὲν ἢ τῶν τῶν ἐν τοῖς τέλμασι βατράχων.] Ἀντὶ τοῦ πάνυ μηδέν.

82. Μέλιτος μυελός.] Ἐπὶ τῶν ἄγαν ἡδέων.

83. Μεμαγμένη μᾶζα.] Ἐπὶ τῶν ἑτοίμων ἀγαθῶν.

84. Τὸ σχοινίον φεύγουσι τὸ μεμιλτωμένον.] Ὀκνηρῶς εἶχον οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς τὰς συνόδους, εἰώθασιν ὑπηρέται δύο μεμιλτωμένον σχοινίον ἐκτείνοντες, διὰ τῆς ἀγορᾶς διώκειν τὸν ὄχλον εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὥς φησι Πλάτων ὁ Κωμικός· ὅσοι δὲ ἐχρίοντο, ἐξέτινον ζημίαν.

85. Μετὰ νοσούντων μαίνεσθαι καλόν.] Χρὴ συνεξομοιοῦσθαι τοῖς παροῦσι. ὅμοιον τῷ· Ὁ μαινομένοις μὴ συμμαινόμενος οὗτος μαίνεται.

86. Μετὰ Λέσβιον ᾠδόν.] Παροιμία λεγομένη ἐπὶ τῶν τὰ δεύτερα φερομένων. οἱ γὰρ Λακεδαιμόνιοι τοὺς Λεσβίους κιθαρῳ-

84. Τὸ σχοινίον φεύγουσι τὸ μεμιλτωμένον.] Ex Aristoph. Ἀχαρνεῦσι, eiusque Interprete.

85. Μετὰ νοσούντων μαίνεσθαι καλόν.] Alterum, quod geminum huic laudat Suidas, vsurpat Galenus περὶ φυσικῶν δυνάμεων· ἐπεὶ δ᾽ ἱκανῶς ἠδολεσχήσαμεν, οὐχ ἑκόντες, ἀλλ᾽, ὡς ἡ παροιμία φησί, μαινομένοις ἀναγκασθέντες συμμαίνεσθαι.

86. Μετὰ Λέσβιον ᾠδόν.] Ὠδὴν habet Zenobius Cent. v. Habet historiam eamdem ex Diodoro Tzetzes Chil. I. Histor. 16. diuersam Hesychius attingit his verbis: Λέσβιος ᾠδός. οἱ μὲν τὸν Εὐαινετίδην (fort. Τέρπανδρον legen-

θαρῳδοὺς πρώτους προσεκαλοῦντο. ἀκαταστατούσης γὰρ τῆς πόλεως αὐτῶν, χρησμὸς ἐγένετο, Λέσβιον ᾠδὸν μεταπέμπεσθαι· οἱ δ' ἐξ Ἀντίσσης Τέρπανδρον ἐφ' αἵματι φεύγοντα μεταπεμψάμενοι, ἤκουον αὐτοῦ ἐν τοῖς συσσιτίοις, καὶ κατεστάλησαν. οἱ Λακεδαιμόνιοι στασιάζοντες, μετεπέμψαντο ἐκ Λέσβου Μουσικὸν Τέρπανδρον, ὅς τις ἥρμοσεν αὐτῶν τὰς ψυχὰς, καὶ τὴν στάσιν ἔπαυσεν. εἴ ποτε οὖν μετὰ ταῦτα μουσικοῦ τινος ἤκουον οἱ Λακεδαιμόνιοι, ἔλεγον, Μετὰ Λέσβιον ᾠδόν.

87. Μετὰ Μουσῶν.] Ἐπὶ τοῦ πεπαιδευμένου· ἢ κοινῇ ἐπὶ τοῦ συνόντος ἀπαιδεύτου τοῖς πεπαιδευμένοις. καθ' ὑπόκρισιν δὲ ἀναγνωστέον.

88. Μετὰ τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην. καὶ, Μετὰ τὸν πόλεμον ἡ συμμαχία.] Ἐπὶ τῶν ἐπὶ ὑποθέσει τινὶ καθυστερησάντων.

89. Μέτρῳ ὕδωρ πίνοντες, ἀμέτρως μάζαν ἔδοντες.] Οὗτος ὁ στίχος εἰς παροιμίαν περιέστη ἔκ τινος χρησμοῦ, ὃν ἀνεῖλεν ὁ θεὸς Συβαρίταις. ὑβρισταὶ γὰρ ὄντες καὶ ἀμετροπόται, ἀπώλοντο ὑπὸ Κροτωνιατῶν. τοῖς οὖν διαφυγοῦσιν αὐτῶν οὕτως ἐχρήσθη.

90. Μέχρι τῶν ἀμφωτίδων.] Ἐπὶ τῶν ἄγαν πεπληρωμένων.

91. Μεταγωγεῖν τὴν Τραγῳδίαν.]

tharœdos primos aduocabant. Cùm enim vrbs eorum inquieta esset, oraculo iussi sunt Lesbium accersere cantorem. Itaque Terpandrum, ob cædem exulantem Antissa accersitum, in sodalium conuiuiis cùm audirent, acquieuerunt. Lacedæmonij itaque in seditione Lesbo accersiuerunt Musicum Terpandrum, qui animos eorũ composuit, seditionemq́ue compescuit. Si igitur aliquando Musicum quemdam audirent Lacedæmonij, dicebant, *Post Lesbium cantorem.*

87. Cum Musis.] De erudito, aut communiter de indocto eruditorum consuetudine vtente. Legendum est cum gestu.

88. Post Marathoniam pugnam. &, Finito bello, auxilium.] De iis qui rei gerendæ tempus negligunt, seroq́ue veniunt.

89. Potat aquam metro, sed edit mazam sine metro.] Versus hic in Prouerbiũ conuersus est, occasione oraculi cuiusdam, quod Deus dedit Sybaritis. Calumniatores enim & ebriosi cùm essent Sybaritæ, à Crotoniatis è medio sublati fuerũt. Iis igitur, quotquot illorũ effugissent, oraculo sic responsum est.

90. Vsque ad ambas aures.] De iis qui supra modum repleti sunt.

91. Tragœdiam ad libram traduce-

legendum) ἀκέσει τὸ ἀπὸ Ἀντίσσης. οἱ δὲ φρωῦιν, (vide hîc Suidam in Terpandro) ὁ καὶ μᾶλλον. ὑπὸ πολλῶν γὰρ κεκωμῴδηται οὗτος ὡς διαφθείρων τὴν μουσικὴν καὶ πρὸς τὸ βωμολοχεῖν τρέπων. | καὶ παροιμία δὲ ἐντεῦθεν ἐλέχθη, Μετὰ Λέσβιον ᾠδόν. οἱ δὲ, Μετὰ τὸ δρέπανον. μέμνηται δὲ Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις.

ducere.] Cùm aliquis filium adultum ad Phratores introducebat, victimam certo pondere iuxta eum statuebat, nec minus dare licebat. Ea verò lancibus imposita, qui circumstabant, *Minus, minus est*, per iocum clamitabãt. Oportebat autem eam ouem minus habere certo pondere, propter ostentatores.

92. Ne spina quidẽ pupugerit bonos, ac ne propè quidem accesserit.] Hoc est, procul aberit à me quod dicis.

93. Non negligo.] De iis qui aliquid contemnunt.

94. Magis vociferatur lauro, quę viridis crematur.] De iis qui valdè clamosi sunt.

95. Ne festucam quidem mouet.] De homine quieto.

96. Nec mel, nec apes.] De iis qui vnà cũ bono, mali aliquid ferre nolunt.

97. Ne vmquam benè facias mulieri, neque vicini cani, neque gubernatori somni amico, neque garrulo cauponi.] Monet in inutilia sumtus non effundendos.

98. Ne temerè Abydum.] Subaudi, nauigandum, aut proficiscendum. De periclitantibus dictum.

Ἐάν τις εἰσήγαγεν εἰς φράτορας υἱὸν ἐνηλικαζόμενον, ἱερεῖον παρίστατο αὐτῷ ἐν ὡρισμένῳ σταθμῷ, πρὸς ὃ ἔδει προσάγειν, καὶ οὐκ ἐξῆν μεῖον παραγαγεῖν. ὅτε δὲ ἐντεθείη τὸ ἱερεῖον εἰς τὸν ζυγὸν, περιεστῶτες ἐβόων· Μεῖον, μεῖον, τοῦτο δηλονότι ἔλαττόν ἐστι. ἔδει δὲ τὸ πρόβατον ἔλαττον ἴσχειν σταθμοῦ τινος, διὰ τοὺς φιλοδοξοῦντας.

92. Μή δ' ἄκανθα ἀμύξῃ τοὺς ἀγαθοὺς, μὴ δ' αὖ πλαδίῃ.] Ἀντὶ τοῦ, μὴ δὲ πλησίον γένοιτό μοι τοῦτο ὅπερ λέγεις.

93. Μὴ δ' ἀμελῶ.] Ἐπὶ τῶν καταφρονούντων.

94. Μείζονα βοᾷ δάφνης χλωρᾶς καιομένης.] Ἐπὶ τῶν μέγα βοώντων.

95. Μὴ δὲ κάρφος κινεῖ.] Ἐπὶ τοῦ ἡσύχου.

96. Μὴ δὲ μέλι, μὴ δὲ μελίσσας.] Ἐπὶ τῶν μὴ βουλομένων παθεῖν τι φαῦλον μετ' ἀγαθοῦ.

97. Μηδέποτ' εὖ ἔρδειν γυναῖκα, μὴ δὲ γείτονος κύνα, μὴ δὲ κυβερνήτην φίλυπνον, μὴ λάλον καπηλάτην.] Παραινεῖ μὴ εἰς ἄχρηστα ἀναλίσκειν.

98. Μὴ εἰκῆ τὴν Ἄβυδον.] Λείπει παραπλεῖν, ἢ διαφοιτᾶν. λέγεται ἐπὶ τῶν διακινδυνευόντων.

94. Μείζονα βοᾷ.] Naso lib. I. Fastor.
Ara dabat fumos verbis contenta Sabinis;
Et non exiguo laurus adusta sono.

98. Μὴ εἰκῆ τὴν Ἄβυδον.] Refert Suidas in ει, & è Stephano Desiderius Chil. I. Centur. VII. Adag. 93. Abydenos sycophantiæ vitio laborasse suprà in Ἄβυδος notabamus. Fuêre & vita ac moribus solutioribus, voluptatibus toti immersi. Hermippus apud Athenæum lib. XII. Δειπνοσ. vbi alludere ad hoc Prouerb. videatur:

Χαίρω διαπόντιον στράτευμά τι προσπόμενος,
Τὰ μὲν πρὸς ὄψιν μαλακῶς ἔχειν ἀπὸ σώματος,
Κόμη τε νεανικῇ φρύγει τε βραχιόνων,
Ἥκειν τὴν Ἄβυδον ὡς ἀνὴρ γεγονὼς.

Gaudeo equidem cùm trans mare bellum gero,
Abydum te accessisse nosti, ô bone vir!
Aspectu & specie molliusculis cum corporibus:
Capillo Ionico: Phrygiis brachiis.

99. Μὴ κίνει Καμάριναν.] Λίμνην φασὶ Καμάριναν τῇ Καμαρίνῃ πόλει παρακειμένην ὁμώνυμον αὐτῇ, ἣν βουλομένοις τοῖς Καμαριναίοις μετοχετεῦσαι, ἔχρησεν ὁ θεὸς, Μὴ κίνει Καμάριναν. οἱ δὲ τοῦ θεοῦ παρακούσαντες, ἐβλάβησαν· ὅθεν ἡ παροιμία εἴρηται ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτῶν βλαβερόν τι ποιούντων. τινὲς δέ φασι φυτὸν δυσῶδες εἶναι τὴν Καμάριναν, ὃ τοὺς κλάδους ἀνασειομένους ἀηδέστερον ὄζειν.

100. Μὴ κινεῖν ἀκίνητα, μηδ' ἄκρῳ δακτύλῳ. Μὴ κινεῖν κακὸν εὖ κείμενον.] Ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς ἐξ ἀγνοίας πράγματα ἐγειρόντων.

99. Ne moueto Camarinam.] Camarinam aiunt paludem esse, vrbi eiusdem nominis vicinam: quam cùm Camarinæi aliò deriuaturi essent, oraculo moniti sunt, ne id facerent: sed cùm Deo non obtemperassent, damnũ eos fecisse. Vnde Prouerbium est dictum de iis qui sibi ipsi nocent. Alij Camarinam fœtidam stirpem esse dicunt, cuius rami agitati peiùs etiam soleant olere.

100. Ea quæ mouenda non sunt, ne extremo quidem digito moueto. Ne moueto malum benè situm.] In eos qui sibi ipsi per ignorantiam mala accersunt.

ΕΚΑΤΟΝΤΑΣ Ι.

1. ΜΗΛΙΟΣ Ἡρακλῆς.] Ἐπὶ τῶν εὐτελῶν· τοῦ γὰρ βοὸς ἐκφυγόντος ποτὲ, ὃν ἔμελλον τῷ Ἡρακλεῖ προστάξειν, μῆλον λαβόντες, καὶ κλάδους ὑποθέντες τέσσαρας, ἔθυσαν.

2. Μηλιακὸν πλοῖον.] Ἐπὶ τῶν παλαιῶν, καὶ ἄγαν ἐκρεόντων πλοίων· Ἱππότην γὰρ εἰς ἀποικίαν στελλόμενον, τοῖς μὴ βουληθεῖσιν αὐτῷ συμπλεῖν, καταράσασθαι μήτε πλοῖα στεγανὰ αὐτοῖς γενέσθαι ποτὲ, καὶ γυναικοκρατεῖσθαι.

3. Μὴ λόγους ἀντ' ἀλφίτων.] Ἐπὶ τῶν ἔργα, ἀλλὰ μὴ λόγους ἀξιούντων λαβεῖν.

4. Μή μοί ποτ' ἔλθῃς ὅτ' ἐγὼ πράττω καλῶς.] Παροιμία ἐπὶ τῶν

CENTVRIA X.

1. MELIVS Hercules.] De vilibus. Nam cùm bos effugisset, quẽ Herculi immolaturi erant, malum quatuor ramis impositum sacrificarunt.

2. Meliacum nauigium.] De veteribus & perfluentibus nauigiis. Tradunt Hippoten in coloniam abiturum, eos, qui nauigare vnà recusarent, execratum: precatum esse, ne vmquam solidam haberent nauem, & vt parerent mulieribus.

3. Ne verba pro farina.] De iis qui facta non verba cupiunt accipere.

4. Ne quãdo ad me venias, cùm benè mecum agitur.] Prouerbium in eos

CENT. X.

1. ΜΗΛΙΟΣ Ἡρακλῆς.] Pollux lib. 1. cap. 1x. eamdem de Herculi sacrificantibus historiam narrans, subiicit: Καὶ καλεῖται παρὰ τοῖς Θηβαίοις, ἢ Βοιωτοῖς, Μήλων ὁ Ἡρακλῆς, ὄνομα ἐκ τοῦ τρόπου τῆς θυσίας λαβών. Hesychius, Μήλων Ἡρακλῆς. ὀνομασθῆναί φασι τὸν θεὸν οὕτως, διὰ τὸ μὴ ἱερεῖα θύειν αὐτῷ τοὺς Μελιτεῖς, ἀλλὰ τὸν καρπὸν, τὰ μῆλα. Malè igitur quidam *ouem* hîc ambigua decepti voce posuerant.

eos qui in periculis deserũt amicos. Ludens autem Aristophanes, Prouerbium in contrariam partẽ vult intelligi, vt sit, *Ne veneris ad me cùm malè mecũ agetur.*

5. Malo petitum esse.] De iis qui ad amorem inuitantur.

6. Non omnia contra bouem habebis.] Monet hoc dictum, non omnia in votis speque diuina esse ponenda, sed & per nos ipsos aliquid agendum esse.

7. Ne puero gladium.] In eos qui aliis temerè quid tradunt. Eupolis in Populis: *Ne puero rempublicam.*

8. Num ego caprea cum leone pugnam inibo?] De iis qui viribus sunt impares.

9. Ne ad me versicoloria apportes.] Hoc est technas ac vafritiem.

10. Ne in Melampygũ incidas, hoc est, ne in aliquem magnanimum & fortẽ.] Dicitur de iis qui iniqua agentes, metuunt ne pœnas dent facinorum.

μὴ συνερχομένων τοῖς φίλοις ἐν κινδύνοις. παίζει δὲ Ἀριστοφάνης εἰς τὸ ἐναντίον γὰρ ἡ παροιμία· Μή μοί ποτ' ἔλθῃς, ὅτ' ἐγὼ πράττω κακῶς.

5. Μήλῳ βληθῆναι.] Ἐπὶ τῶν εἰς ἔρωτά τινα ἐπαγομένων.

6. Μὴ πάντα κατὰ βοὸς ἕξεις.] Παραινεῖ διὰ τούτου μὴ πάντα ἐπ' εὐχαῖς ποιεῖσθαι καὶ τῇ παρὰ θεῶν ἐλπίσι, ἀλλὰ πράττειν καὶ δι' ἑαυτῶν.

7. Μὴ παιδὶ μάχαιραν.] Ἐπὶ τῶν εἰκῇ ἐγχειριζόντων. Εὔπολις Δήμοις, Μὴ παιδὶ τὰ κοινά.

8. Μὴ πρὸς λέοντα δορκὰς ἅψομαι μάχης;] Ἐπὶ τῶν τῇ ἰσχύϊ ἀνίσων.

9. Μὴ πρὸς ἐμὲ τὰ ποικίλα.] Ἀντὶ τοῦ τὰς τέχνας.

10. Μὴ σύ γε Μελαμπύγου τύχῃς, μή τινος ἀνδρείου καὶ ἰσχυροῦ τύχῃς.] Ἐπὶ τῶν παράνομα δρώντων ὡς μή τινος ἰσχυροῦ τυχόντες δίκην δώσωσι.

11. Μήτε

5. Μήλῳ βληθῆναι.] Diogenianus, Μήλῳ βάλλειν. Theocritus in Hodœporicis:

Βάλλει καὶ μάλοισι τὸν αἰπόλον ἁ Κλεαρίστα.

Hesychius indiuisa voce, μηλοβαλεῖν. & explicat, ποιῆσαί τινα καὶ εἰς ἔρωτα ὑπαγαγέσθαι. Aristophanis verò Interpres ἐν Νεφέλαις, μηλοβολεῖν habet; & Veneri sacrum *malum* esse notat. Vide sup. Βάλλειν μήλῳ, & doctissimum Petrum Nannium ἐν Συμμίκτοις, & ad hunc Virgilij versum:

Malo me Galatea petit lasciua puella.

Ecloga III. & in Amoribus mala, vt ibidẽ:

Aurea mala decem misi. ———

Et apud Ouidium in Epistola Cydippes & Acontij. Item lib. x. extremo Metamorph. de Hippomane & Atalanta, certamine cursus præpedita, & illo malis aureis tribus proiectis vincente.

6. Μὴ πάντα κατὰ βοὸς ἕξεις.] Pro ἕξεις Diogenianus δόξεις legit. Erasmus εὔχου. Verùm vulgatam Suidæ lect. astruit Hadr. Iunius Centuria v. Adag. 50. Nisi fortè μετὰ βοὸς planius sit.

7. Μὴ παιδὶ μάχαιραν.] Hesychius, Μὴ παιδὶ ξίφος. monetque παροιμιωδῶς dici.

8. Μὴ πρὸς λέοντα δορκὰς ἅψομαι μάχης.] Huc pertinet præceptum Homericum Od. θ'.

Ἀνδράσι τοῖς προτέροισιν ἐριζέμεν οὐκ ἐθελήσω.

Et Martialis lib. x. Epigr. 100.

Quid congregare cum leonibus vulpes,
Aquilisq́ similes facere noctuas quæris?
Habeas licebit alterum pedem Ladæ
Inepte, frustrà crure ligneo curres.

10. Μὴ σύ γε Μελαμπύγου τύχῃς.] Meminit Hesychius totidem verbis, & pluribus Io. Tzetzes Chil. v. Hist. 20.

11. Μήτε

11. Μήτε νεῖν, μήτε γράμματα ἐπίστασθαι.] Ἐπὶ τῶν παντάπασιν ἀμαθῶν. παρὰ γὰρ Ἀθηναίοις εὐθὺς ἐκ παιδὸς κολυμβᾶν καὶ γράμματα ἐδιδάσκοντο.

12. Μήτε πλαστὰν, μήτε μιμηλάν.] Ἀντὶ τοῦ μήτε πλαστὴν εἰκόνα μήτε γραπτήν.

13. Μὴ τὴν τέφραν φεύγων εἰς τὴν ἀνθρακιὰν πέσῃς.] Κακόν τι μέγα ἀντὶ μικροῦ πεισόμενος.

14. Οὐ τρέφει μία λόχμη δύο ἐριθάκους.] Ἐπὶ τῶν ἐκ μικροῦ τινος κερδαίνειν σπουδαζόντων. ἐριθακὸς δέ ἐστιν ὄρνεον μονῆρες καὶ μονότροπον.

15. Μία μάστιξ πάντας ἐλαύνει.] Ἐπὶ τοῦ ῥᾳδίου.

16. Μία χελιδὼν ἔαρ οὐ ποιεῖ.] Παροιμιώδες τοῦτο, ὅτι μία χελιδὼν ἔαρ οὐ ποιεῖ. βούλεται δέ τι εἰπεῖν, Μία ἡμέρα μὴ ποιεῖ τὸν σοφὸν εἰς τελείωσιν ἐμβαλεῖν, καὶ δυσημερία μία τὸν σοφὸν εἰς ἀμάθειαν.

17. Μίδας ὁ ἐν κύβοις εὐβολώτατος.] Ὁ γὰρ Μίδας βόλου ἐστὶν ὄνομα.

11. Neque natare, neque litteras scire.] De prorsus indoctis. Nam apud Athenienses statim à puero natare & litteras edocebantur.

12. Neque fictam, neque pictam.] Pro neque fictam neque pictam imaginem.

13. Ne cineres fugiens, in prunas incidas.] Magnum malum loco parui passurus.

14. Vnum fruticetum non alit duos erithacos.] De iis qui parua ex re lucrum quærunt. Est autem erithacus auis solitaria.

15. Vnum flagellum omnes impellit.] De re facili.

16. Vna hirundo non facit ver.] Prouerbiale hoc est, quia vna hirundo ver non facit. Vult autem dicere, Vna dies sapientem non perficit: nec vnus infaustus dies eum indoctum facit.

17. Midas in alea prosperrimus.] Est enim Midas nomen iactus.

18. Midas

11. Μήτε νεῖν.] Respexit Seneca Controuers. XXVII. *Sciebam hoc te facturum; & matri tuæ quærenti de tua desidia dixeram*: Πρῶτον κολυμβᾶν, δεύτερον δὲ γράμματα. Ad quem locum plura notabam.

12. Μήτε πλαστὰν, μήτε μιμηλάν.] Plautus in Asinaria: *Nam neque vnquam fictum aut pictum, neque scriptum in poëmatis, vbi lenæ benè agat.* Prouerbij specie dixit Cicero lib. 1. de Finibus: *Dicis eadem omnia & bona & mala; quæ quidem dicunt, qui numquam philosophum pictum, vt dicitur, viderunt.* Et lib. V. ad Fam. Epist. 12. *Spartiates ille Agesilaus, neque pictam neque fictam imaginem suam passus est esse.*

14. Οὐ τρέφει μία λόχμη δύο ἐριθάκους.] Hesych. Μία λόχμη οὐ τρέφει ἀιγιθάκοις. Scribo, ἐριθάκοις, vel potius δύο ἐριθάκους.

16. Μία χελιδών.] Eadem Hesychius. *Veris nuntiam* hirundinem vocat Ouidius:

Fallimur, an veris prænuntia venit hirundo?

& pulcrè Philemon Comicus:

Ἡ μὲν χελιδὼν τὸ θέρος, ὦ γυναι, λαλεῖ.

17. Μίδας ὁ ἐν κύβοις.] Erasmus pro εὐβολώτατος legendum putabat εὐβολώτατος, vt versus Iambicus sit trimeter. Nihil tamen variat M. S. *Midam* autem iactus esse vocabulum testatur & Hesychius: Μίδας, κυβευτικοῦ βόλου ὄνομα. Midæ iactum in alea alibi legere non memini, etsi Canem, Venerem, Coum, Chium, & Senionem reperiam, multaque Interpretes in Plauti Curculione, vbi Basilicus iactus, idemque Venerius est: quo de & Lipsius Antiquarum Lect. lib. 1. cap. XXI. & Vulturium canem quoque

18. Midas asini aures habet.]

19. Paruum malum magnū bonum.] Interdum enim paruum malum magnorū causa fit bonorum: vt & retrò.

20. Ferè oboli pretio.] Dicitur de improbis.

21. Parua quidem statura hic est, sed omne malum.] Hoc Aristophanes dicit de Nicarcho. Is enim erat sycophanta.

22. Paruus quantus Molon.] De hominibus staturæ admodum breuis. Duo autem fuerunt Molones, alter histrio & fur vestium.

23. Paruus tuus semper est pullus.] De iis qui se ob staturæ breuitatem iuuenes esse dicunt.

24. Dies Lamacho inuisa.] Pro, pacata. Ipse enim Lamachus rei bellicę peritissimus & belli dux erat amantissimus. Aristophanes: *Dies illuxit inuisa & Lamacho inimica.*

25. Mercurio vnicrepido.] Aiunt

18. Μίδας ὄνου ὦτα ἔχων.]

19 Μικρὸν κακὸν μέγα ἀγαθόν.] Ἐνίοτε γὰρ τὸ μικρὸν κακὸν μεγάλων αἴτιον γίνεται ἀγαθῶν, ὥσπερ καὶ τὸ ἀνάπαλιν.

20. Μικροῦ τοῦ ὀβολοῦ τίμιον.] Λέγεται ἐπὶ τῶν πονηρῶν.

21. Μικρός γε μῆκος οὗτος, ἀλλὰ πᾶν κακόν.] Τὸν Νίκαρχόν φησιν Ἀριστοφάνης. συκοφάντης γὰρ ἦν.

22. Μικρὸς, ἡλίκος Μόλων.] Ἐπὶ τῶν πάνυ βραχέων. Δύο δὲ ἐγένοντο Μόλωνες, εἷς ὑποκριτὴς καὶ λωποδύτης.

23. Μικρὸς ὁ σὸς ἀεὶ πῶλος.] Ἐπὶ τῶν διὰ βραχύτητα ἡλικίας νεάζειν λεγόντων.

24. Μισολάμαχος ἡμέρα.] Μισοπόλεμος. ὁ γὰρ Λάμαχος πολεμικώτατος ἦν καὶ φιλοπόλεμος στρατηγός. Ἀριστοφάνης· Ἡμέρα γὰρ ἐξέλαμψεν ἡ Μισολάμαχος.

25. Μονοκρήπιδι τῷ Ἑρμῇ.] Φασὶ τὸν θεὸν

que esse opinatur. Doctissimus verò Turnebus lib. XI. Aduersariorum cap. VII. Talis incisos fuisse putat Herculem Basilicum & Vulturem. Legendi & Horatij enarratores ad illud lib. II. Carm. Oda 7.

—— *Quem Venus arbitrum Dicet bibendi?*

Et nos alibi ad illud: Τρὶς ἓξ βάλλειν. Pet. Victorius lib. XXV. Var. Lect. cap. XIV. & Hadrianus Iunius Cent. V. Adag. 62.

18. Μίδας ὄνου ὦτα ἔχων.] Aristoph. Πλούτῳ·

Νὴ τοὺς θεοὺς, Μίδας μὲν οὖν ἦν ὦτ᾽ ὄνου λάβητε.

Interpres monet παροιμιωδῶς dici, ἤτοι ὅτι πολλοὺς ὠτακουστὰς εἶχεν, ἢ ὅτι κώμην Φρυγίας κατέσχεν, ἥτις ὦτα ὄνου ἐλέγετο. & quæ sequuntur. Nam eadem in Collectanea sua retulit & Suidas. Ioan. Tzetzes Chil. I. Hist. 2.

Ὦτα δὲ τοῦτον λέγουσιν ἔχειν, ὡς εἶπον, ὄνου,
Τῷ εἶναι ὀξυήκοον, εἴ τε μὴν καὶ μακρῶτιν·
Ἢ τῷ, πολλοὺς ὠτακουστὰς ἔχειν τε καὶ πλήθειν.
Ὄνον γὰρ ὀξυήκοον, φησὶν Ἀριστοτέλης.
Ἔστι καὶ κώμη τῶν Φρυγῶν, ἡ κλῆσις ὄνου ὦτα.
Ταύτην λῃσταὶ κατῴκησαν, ἣν κατασχὼν Μίδας,
Οὕτω πρὸς μύθους πέπλωκεν, ὡς ἔχων ὦτα ὄνου.

21. Μικρός γε μῆκος οὗτος, ἀλλὰ πᾶν κακόν.] Aristophanis hîc versus ἐν Ἀχαρνεῦσι aliter hodie legitur:

Μικκός γα μᾶκος οὗτος. ἀλλ᾽ ἅπαν κακόν.

22. Μικρὸς, ἡλίκος Μόλων.] Ex Aristoph. ἐν Βατράχοις. vbi plura ex Didymo, Timarchida ac Pausania, diligentissimus enarrator.

24. Μισολάμαχος ἡμέρα.] Aristophanes ἐν Ἀχαρνεῦσι.

32. Μύλος

τὸν θεὸν τοῦτον Περσεῖ ἐπὶ τὴν τῆς Γοργοῦς τομὴν ἀπιόντι, τὸ ἕτερον τῶν ὑποδημάτων δοῦναι, τὸ ἓν ἔχειν μόνον.

26. Ἀσκῷ μορμολύττῃ.] Ἐπὶ τῶν τὰ κενὰ δεδοικότων. ἐπεὶ κενὸς ὁ ἀσκός· ἐμορμολύξαιτο σφᾶς, ὡς ἀνυπόιστόν τι πλῆθος ἔπεισι κατ᾽ αὐτῶν.

27. Μόσχος ᾄδων Βοιώτιον.] Οὗτος ἦν φαῦλος κιθαρῳδὸς πολλὰ ἀπνευστὶ ᾄδων.

28. Μοῦσα Τραγική.] Ὅσα ἐπράττετο καὶ Μοῦσά τις ἂν ὀκνήσειεν εἰπεῖν τραγική. οὐ γὰρ βούλεται ταῦτα γίνεσθαι καὶ τὸ λέγειν ἀπηγόρευσε.

29. Μωρότερος Μορύχου.] Πολέμων φησὶ λέγεσθαι ταύτην παρὰ Σικελιώταις οὕτω· Μωρότερος εἶ Μορύχου, ὃς τἄνδον ἀφεὶς, ἔξω τῆς οἰκίας κάθηται. Μόρυχος δὲ παρ᾽ αὐτοῖς ὁ Διόνυσος κατ᾽ ἐπίθετον, διὰ τὸ μολύνεσθαι αὐτοῦ τὸ πρόσωπον ἐν τῇ τρύγῃ, γλεύκει τε καὶ σύκοις. εὐήθειαν δὲ τοῦτον καταγνωσθῆναι, παρόσον ἔξω τοῦ νεὼ ἐν ὑπαίθρῳ αὐτοῦ τὸ ἄγαλμα καθίδρυται παρὰ τῇ εἰσόδῳ. τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν εὐηθές τι διαπραττομένων.

30. Μυίας δάκρυον.] Διὰ τὴν Θηβαίων παροινίαν εἰς τὸ ἐν Δωδώνῃ μαντεῖον, ἀφ᾽ οὗ εἴρηται καὶ τὸ, Παρὰ Βοιωτοῖς μαντεύσαιο. εἰσέβησαν γὰρ καὶ οὗτοι εἰς τὴν ἱέρειαν, ἐπιβαλόντες αὐτὴν εἰς τὸν ἐν Δωδώνῃ λέβητα, ἐρωτικῶς διατεθεῖσαν εἰς ἕνα τῶν θεωρῶν.

31. Μυκώνιος γείτων.] Αὕτη τάττεται κατὰ τῶν διαβεβλημένων ἐπὶ γλισχρότητι. εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν ἀκλήτως εἰσιόντων εἰς τὰ συμπόσια.

Mercurium, Perseo ad occidendam Gorgonen abeunti, alterum suum calceum dedisse, altero tantùm retento.

26. Vtre terreris.] De iis qui vana timent. Inanis enim est vter. Horrorem eis incusserunt: multitudinem quæ sustineri non possit, in eos inuadere.

27. Moschus cantans Bœotiam cantilenã.] Moschus hic malus erat citharœdus, vno spiritu multũ decantans.

28. Musa Tragica.] *Quæ agerentur, vel tragica Musa recusaret dicere. Neque enim hæc fieri vult, & dici vetuit.*

29. Morycho stultior.] Polemon ait hoc Prouerbium apud Siculos hunc in modum proferri: *Stultior es Morycho, qui domo relicta pro foribus sedet.* Morychus autẽ apud ipsos est Bacchus, secũdùm epitheton: quòd fecibus, musto, & ficubus facies eius contaminaretur. Ea verò de causa stultus est iudicatus, quòd eius statua extra ędem sub dio in vestibulo esset collocata. Vsurpatur autem de iis hominibus, qui stulti aliquid admittunt.

30. Muscæ lacryma.] Ob Thebanorum facinus in Dodoneum oraculum admissum. Vnde & illud est dictũ: *Apud Bœotios vaticinare.* Nam & hi sacrificulam violarunt, in Dodoneum lebetem coniectam, cùm vnius è legatis amore capta fuisset.

31. Myconius vicinus.] Prouerbium hoc dicitur in homines sordidos, & qui non vocati sese ingerunt in conuiuia.

32. Mylus

32. Mylus audit omnia.] In eos qui ſurditaté ſimulantes audiunt omnia.

33. Myxus.] Dicitur de iactabundis & glorioſis. Myxus enim fuit Dianæ ſacerdos, homo facetus & iactabundus.

34. Formicarũ ſemitas, aut quid gannit?] De Agathone poëta loquitur hoc Prouerbium, quòd is tenuia & intorta carmina decantaret.

35. Mus modò picem guſtans.] De iis dicitur, qui priùs audaces & impudentes, ſubitò formidoloſi conſpiciuntur.

36. Muribus cantharis.] De rebus pretij nullius exiſtentibus.

37. Mus albus.] Mures domeſtici valdè propenſi ſunt ad coitum, & in his quidem maximè ij qui ſunt albi. Ergo de iis qui, quoad rem veneream, ſunt incontinentes, dictum eſt hoc Prouerbium.

38. Myſorum præda.] Prouerbium eſt ortum à prędatoribus finitimis & latronibus, qui Telepho abſente Myſiam incurſarunt & prædati ſunt. Vſurpatur de iis qui miſerè ſpoliantur.

32. Μύλος πάντα ἀκούει.] Ἐπὶ τῶν κωφότητα προσποιουμένων καὶ πάντα ἀκουόντων.

33. Μύξος.] Λέγεται ἐπὶ τῶν κομπαζόντων καὶ μεγαλαυχούντων. Μύξος γὰρ ἐγένετο τῆς Ἀρτέμιδος ἱερεὺς ἀστεῖός τις καὶ μεγάλαυχος.

34. Μυρμήκων ἀτραπούς, ἢ τί διαμινυρίζεται;] Περὶ Ἀγάθωνός φησι τοῦ ποιητοῦ ὡς λεπτὰ καὶ ἀγκύλα ἀνακρουομένου μέλη.

35. Μῦς ἄρτι πίττης γευόμενος.] Ἐπὶ τῶν πρώην μὲν τολμηρῶν καὶ ἀναιδῶν, ἀθρόως δὲ δειλῶν ἀναφανέντων.

36. Μυσὶ κανθαρίς.] Ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων.

37. Μῦς λευκός.] Οἱ κατοικίδιοι μύες ἄγαν πρὸς τὴν ὀχείαν κεκίνηνται, καὶ μάλιστα οἱ λευκοί. ἐπὶ τῶν οὖν ἀκρατῶν περὶ τὰ ἀφροδίσια εἴρηται ἡ παροιμία.

38. Μυσῶν λεία.] Παροιμία τίς ἐστι λαβοῦσα τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τῶν καταδρομῶν τῶν ἀστυγειτόνων καὶ λῃστῶν τῆς Μυσίας, κατὰ τὴν Τηλέφου ἀποδημίαν. ἐπὶ τῶν κακῶς διαρπαζομένων.

39. Μῦς

32. Μύλος.] Meminit Cratinus in Cleobulinis apud Zenobium, vbi Vet. Cod. Μύλλον vocat. Non rectè verò Suidæ Interpres reddidit: *Molaris audit omnia.*

33. Μύξος.] Amplius Varinus in Lexico: Ἀλέκτωρ πίνει καὶ οὐκ οὐρεῖ, Μύξος οὐ πίνει καὶ οὐρεῖ. explicatq; eodem, quo Suidas, modo.

34. Μυρμήκων ἀτραπούς.] Ex Ariſtoph. ἐν Θεσμοφοριαζούσαις. vbi eadem Interpres. Aliter tamen Heſychius his verbis: Μύρμηκας ἀτραποὺς Ἀθήνησιν ἐν σκαμβωνιδῶν. ἔστι μύρμηκος ἀτραπὸς, ἀπὸ ἥρωος Μύρμηκος ὀνομαζομένη. Eidem μυρμήκων ὁδοὶ, Athenis locus eſt.

35. Μῦς ἄρτι πίττης γευόμενος.] Inf. paulò aliter expl. ἐπὶ τῶν νεωστὶ ἀπαλλασσόντων μετὰ κόπου. Heſychius: ἐπὶ τῶν νεωστὶ πραττόντων κακῶς. itaque ferè Diogenianus.

37. Μῦς λευκός.] Heſychius: Μῦς λευκός. ἐπὶ τῶν θηλυδρίων, καταφερῶν. Philemon apud Ælianum lib. XII. Hiſt. Animal. cap. X.

Μῦς λευκὸς, ὅταν αὐτὴν ἴδω τις. ἀλλ' αἰσχύνομαι λέγειν. ——

Numerat & inter Adagia Diogenianus, tametſi Eraſmus è corrupto opinor codice Μῦς κακὸς legat.

38. Μυσῶν λεία.] Explicat totidem ferè

verbis

39. Μῦς πίττης γεύεται.] Ἐπὶ τῶν νεωστὶ ἀπαλλασσόντων μετὰ κόπου.

40. Ὅσα Μῦς ἐν πίττῃ.] Ἀπὸ Μυὸς τοῦ Ταραντίνου, κακῶς Ὀλυμπίασιν ἀπαλλάξαντος.

N.

41. ΝΑΥΣ ἱκετεύει πέτρας.] Ἐπὶ τῶν πάνυ ἀναισθήτων ἡ παροιμία.

42. Ναῦς παλαιὰ πόντον οὐχὶ πλώσει.] Ἐπὶ τῶν εἰς μηδὲν συντελούντων.

43. Ναύσων Ναυκράτει.] Ἐπὶ τῶν ὁμοίως ἀποδιδόντων ἀλλήλοις. ὀνοματοποίησις δὲ τὸ, ναύσων. ὡς τὸ, Ἀγαθῶν ἀγαθίδες. καὶ, Λευκότεροι Λεύκωνος.

44. Ναυτικῶς δανείζειν.] Φασὶ Ζήνωνα ὑπὲρ ͵α τάλαντα ἔχοντα ἐλθεῖν εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ταῦτα δανείζειν ναυτικῶς.

45. Ναύφρακτον βλέπεις.] Ἀριστοφάνης· Πρὸς τῶν θεῶν ἄνθρωπε ναύφρακτον βλέπεις. ἐπειδὴ μεγάλοι ταῖς τριήρεσιν οἱ ὀφθαλμοὶ γίνονται, δι' ὧν τὰς κώπας ἐμβάλλοντες ἐκωπηλάτουν. ὥστε τὸ, Ναύφρακτον βλέπεις, αἴνιγμά ἐστι τοῦ, Τρανὲς καὶ πλατὺ καὶ μέγα βλέπεις.

46. Νέα χελιδών.] Ἐπὶ τῶν ἐξαπατώντων τινάς. Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν·

39. Mus picem gustat.] De iis qui defessi recedunt.

40. Quæ Mus in pice.] De Mure pugile Tarentino, qui malè acceptus, Olympia discessit.

N.

41. NAVIS supplicat petræ.] De iis qui planè stupidi sunt, dicitur Prouerbium.

42. Nauis antiqua mare non traiiciet.] De iis qui ad nullam rem sunt vtiles.

43. Nauson Naucrati.] De iis qui ex æquo sibi inuicē respondent. Est autē onomatopœia ναύσων. vt etiam, *Bonorū glomi.* &c, *Alb⁹ magis quàm Leucon.*

44. Nautis mutuare.] Aiunt Zenonem, cùm vltra mille talenta haberet, in Græciā venisse, eaq; nautis mutuasse.

45. Nauphractum tueris.] Aristophanes: *Homo, per deos, quiddā obtuere claßicum.* Solent in triremibus magna quædā esse foramina specie oculorū, quibus remos inserentes remigant. Itaq; *Nauphractū tueris*, obscurè dictū, pro, *Latè diductis oculis me intueris.*

46. Noua hirundo.] De iis qui aliquos decipiūt. Aristophanes in Auibus: *De-*

verbis è Demone Parœmiographo Harpocration in Lexico. Vsus Stratis in Medea, & Simonides in Iambis apud eumdem. Vsurpatur de iis qui miserè spoliantur.

40. Ὅσα, Μῦς ἐν πίττῃ.] Plura Suidas inf. in ὅσα, & nos ad Zenobium. Germanus hîc vertit, *Quæ Mus Pisæ*, fortè quia pugilis Tarentini mentio.

43. Ναύσων Ναυκράτει.] Hesychius: Κρατῖνος ὄνομα ἐποίησε τὸ, Ναύσων. παρὰ τὴν ναῦν καὶ κρατεῖν. Vide Erasm. Chil. II. Cent. x. & Zenobium Vatic.

45. Ναύφρακτον βλέπεις.] Ex Aristoph. Ἀχαρνεῦσι.

46. Νέα χελιδών.] Fugit hîc Suidam ratio. neque enim ἐν Ὄρνισι, sed ἐν Ἱππεῦσι Aristophanis est locus. Vbi Interpres παροιμιῶδες dici ait, ac perinde valere, quasi dicas, ἔστιν ἔαρος ἀρχή.

Decepi coquos, dicens: Aspicite pueri. annon videtis? Noua hirundo. Illis circumspicientibus, ego interim carnes sum furatus.

47. Mortuo fabulas ad aurẽ narrans.] De stupidis & nihil intelligẽtibus.

48. Nemesis ad pedes venit.] Nam in delinquentes citò inquirit iustitia. *Latenter ad pedes ades. Superbientem ceruicem deprimis.* &, *Sub cubito vitæ imperas.*

49. Neoclide furacior.] Hic in Comœdia perstringitur, vt qui fuerit orator cæcus & sycophanta & fur. Aristophanes: *Neoclides cæcus ille quidem est, sed furando vincit etiam videntes.*

50. Nebulas diuerberas aut pectis.] De frustrà laborantibus, & ea quæ fieri non possunt, conantibus. Verbum hoc forsitan ex eo sumtum est, quòd alter dixerat, Nubes extentas velleribus esse similes.

51. Vincit agasonem.] In eum qui monitorem non audit, sed vltrò in exitium ruit.

52. Lex & regio.] Hoc dicitur ideò, quòd gens quæuis legibus suis vtatur.

53. Mentem peregrinam.] De iis qui suspectum aliquem habebant. Anaxagoras sophista Mens cognominabatur, quòd Materiam & Mentem omnia custodire diceret.

Ἐξηπατήκειν γὰρ τοὺς μαγείρους, λέγων τοιαυτί· Σκέψασθε παῖδες· οὐχ ὁρᾶτ' ἄρα; νέα χελιδών. οἱ δ' ἔβλεπον κἀγὼ ἐν τοσούτῳ τῶν κρεῶν ἔκλεπτον.

47. Νεκρῷ λέγουσα μύθους εἰς οὖς.] Ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων καὶ μὴ ἐπαϊόντων.

48. Νέμεσις παρὰ πόδας βαίνει.] Παρόσον μέτεισι ταχέως ἡ δίκη ἁμαρτάνοντας. Λήθουσα δὲ παρὰ πόδας βαίνεις. Γαυρούμενον αὐχένα κλάνεις. Ὑπὸ πῆχυν ἀεὶ βιοτὰν κρατεῖς.

49. Νεοκλείδου κλεπτίστερος.] Οὗτος κεκωμῴδηται, ὡς ῥήτωρ ὢν καὶ τυφλὸς, καὶ συκοφάντης, καὶ κλέπτης. Ἀριστοφάνης· Νεοκλείδης ὅς ἐστι μὲν τυφλὸς, κλέπτων δὲ τοὺς βλέποντας ὑπερηκόντισε.

50. Νεφέλας ξαίνεις.] Ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων καὶ ἀδύνατα ἐπιχειρούντων. Εἴληπται. ἴσως τὸ ξαίνειν ἐκ τοῦ εἰπόντος, ἐοικέναι τὰς νεφέλας ἐρίοισιν ἀναπεπταμένοισι.

51. Νικᾷ τὸν ὀνηλάτην.] Πρὸς τὸν μὴ ἀκούοντα νουθετοῦντος, ἀλλ' ἑαυτὸν προϊέμενον εἰς ἀπώλειαν.

52. Νόμος καὶ χώρα.] Διὰ τὸ ἕκαστον ἔθνος ἰδίοις νόμοις χρῆσθαι.

53. Νοιῶ τὸν ξένον.] Ἐπὶ τῶν ὑφορωμένων τινά. Ἀναξαγόρας ὁ σοφιστὴς Νοῦς ἐπεκαλεῖτο, ἐπειδὴ ὕλην καὶ νοῦν πάντα φρουρεῖν εἶπε.

47. Νεκρῷ λέγουσα μύθους εἰς.] Lepidè Plautus in Bacchidibus:

Igitur mihi inani atque inopi subblanditur:
Tum, cùm mea illud nihilo pluris referet,
Quàm si ad sepulcrum mortuo dicat iocum.

Terent. *Verba fiunt mortuo.* Simile Παρὰ κωφὸν ᾄδεις, *Surdo canis.*

53. Νοιῶ τὸν ξένον.] Ita explicat & Diogenianus. Erasmus in cogitabundos torquet, nec satis attentos ad ea quæ coràm aguntur.

54. Νοῦς οὐκ ἔνι Κενταύροισι.] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων καὶ ἀνοήτων πραττομένων. καὶ ἄλλως·

Νοῦς οὐκ ἔνι τῇ κώμαις ὑμῶν.
Ὅτε μ' οὐ φρονεῖν νομίζετ', ἐγὼ δ' ἑκὼν
Ταῦτ' ἠλιθιάζω.

55. Νῷ πείθου.] Παροιμία ὁμοία τῇ· Τῷ θεῷ πείθου ἢ ἕπου.

56. Νυμφίου βίον.] Παροιμία. Ὑμεῖς μὲν ἄρα ζῆτε νυμφίου βίον. οἱ γὰρ γαμοῦντες ἐστέφοντο σισύμβροις, καὶ φύλλοις τισὶ πρὸς τὰς τῶν γάμων ἡμέρας.

57. Νῦν εὐπλόηκα, ὅτε νεναυάγηκα.] Ἐπὶ τῶν παρ' ἐλπίδα εὐτυχησάντων. Ζήνων γὰρ ὁ Κιττιεὺς, καταλιπὼν τοὺς πρὶν διδασκάλους, καὶ Κράτητος τοῦ φιλοσόφου φοιτητὴς γενόμενος, τοῦτο εἴρηκε ναυαγίῳ περιπεσὼν καὶ εἰπών· Εὖγε ποιεῖ ἡ τύχη προσελαύνουσα ἡμᾶς φιλοσοφίᾳ. οὕτω παραβαλὼν πρὸς φιλοσοφίαν.

58. Νῦν εἰς χώραν ἦλθον.] Ἐπὶ τῶν πρῶτον μὲν οὐκ ἀνεχομένων ἐλθεῖν ὅποι δεῖ, ὕστερον δὲ αὐτομάτως παραγινομένων.

54. Centauris mens non inest.] Prouerbium dicitur de rebus quæ fieri non possunt, & de stolidis hominibus. Aliàs dicitur [ab Aristoph. in Equitib.] *Mens non inest pagis vestris : cùm me desipere putatis, ego verò de industria hæc stultè facio.*

55. Menti obtempera.] Prouerbium simile illi : *Obtempera Deo, vel sequere Deum.*

56. Sponsi vitam.] Prouerbium. *Vos quidem profectò sponsi vitam viuitis.* Etenim proci frondibus & sertis coronari solebant ad dies nuptiales.

57. Iam benè nauigaui, cùm naufragium feci.] De iis quibus præter spé aliquid feliciter euenit. Zeno enim Cittieus, relictis prioribus præceptoribus, & Cratetis Philosophi discipulus factus, hoc dixit facto naufragio: *Rectè sanè facit fortuna, quæ nos ad Philosophiam appulerit.* Eoque dicto se ad Philosophiam contulisse fertur.

58. Iam in regionem veni.] De iis qui primùm recusarunt venire, quò oportuit, posteà verò vltrò eôdem peruenerunt.

59. Nunc

---

tur. Anaxagoram Νοῦν dictum testatur etiam eius vita Suidas noster.

54. Νοῦς οὐκ ἔνι Κενταύροισι.] Hesychius: Νοῦς οὐ πάρα Κενταύροισιν. παροιμιῶδες. ἔστι δὲ Πεισάνδρου κωμικόν, ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων ταττόμενον. Diogenianus explicat, ἐπὶ τῶν ἀπληστευομένων καὶ πλεονεκτῶν. quod hi nimirum habendi cupiditate perierint. Quod sequitur, Νοῦς οὐκ ἔνι τῇ κώμαις, est ex Aristoph. ἱππεῦσι.

56. Νυμφίου βίον.] Apostolius expl. ἐπὶ τῶν εὐτυχῶς ζώντων. Sumtum autem ex Aristoph. ὄρνισι, vbi senarius hic, quem adducit non indicato auctore Suidas, legitur. Horatius lib. 1. Epist. 2.

Sponsi Penelopes, Nebulones Alcinoiq;.

57. Νῦν εὐπλόηκα, ὅτε νεναυάγηκα.] Plutarchus lib. πῶς ἄν τις ὑπ' ἐχθρῶν ὠφελοῖτο· Ζήνων δὲ, τῆς ναυκληρίας αὐτῷ συντριβείσης, πυθόμενος εἶπεν, Εὖγ' ὦ τύχη ποιεῖς, εἰς τὸν τρίβωνα.

58. Affine huic subiicit hîc Suidas: Νῦν ἦλθον εἰς χορὸν, νῦν τ' ἐπάρδεις.

59. Nunc est leguminum messis.] De iis qui singula tempestiuè debent efficere.

60. Nunc seruer, vt hoc documento mihi sit in posterum.] Hoc de fabula testudinis, quæ cùm ab aquila volare didicisset, décidit, est dictum.

61. Nunc hoc illud venit Datidis carmen.] De gaudentibus. Datis enim Persarum satrapas, re bello benè gesta, Græcè loqui volens, *Delector, Lætor, & Gaudeor* dixit, in quorum postremo barbarismum commisit.

59. Νῦν ὀσπρίων ἄμητος.] Ἐπὶ τῶν καθ' ὥραν ἕκαστα πράττειν ὀφειλόντων.

60. Νῦν σωθείην, ἵνα ᾖ μοι δίδαγμα τοῦτο τοῦ λοιποῦ χρόνου.] Παρὰ τὸν μῦθον εἴρηται τοῦτο τῆς μανθανούσης χελώνης ἵπτασθαι παρὰ τοῦ ἀετοῦ, καὶ πεσούσης.

61. Νῦν τοῦτ' ἐκεῖν' ἥκει τὸ Δάτιδος μέλος.] Ἐπὶ τῶν χαρμοσυνῶν. ὁ γὰρ Δάτις σατράπης Περσῶν, ὃς εὐδοκιμήσας κατὰ τὸν πόλεμον, Ἑλληνίζειν βουλόμενος εἶπεν· Ἥδομαι, καὶ εὐφραίνομαι, καὶ χαίρομαι, καὶ ἐβαρβάρισε.

Ξ.

62. COPIAE mercenariæ Corinthi.] Demosthenes in Philippicis & Aristophanes. Mercenarias copias primus Conon Corinthi coëgit: quibus posteà Iphicrates & Chabrias vsi, Lacedæmoniorum legionem ceciderunt, Iphicrate & Callicle ducibus.

63. Venia tironi.] De iis qui principio errant aliqua in re.

64. Lignum curuum numquam fiet rectum.] Significat difficulter è malis fieri bonos.

65. Vnà lugebo Olympi modo.] Olympus tibicen fuit, Marsyæ discipulus: qui & propter Musicam in calamitatem incidit. *Sicut igitur Olympus in-*

Ξ.

62. ΞΕΝΙΚΟΝ ἐν Κορίνθῳ.] Δημοσθένης Φιλιππικοῖς, καὶ Ἀριστοφάνης. συνεστήσατο δ' αὐτὸ πρῶτος Κόνων· παρέλαβε δ' αὐτὸ Ἰφικράτης· ὕστερον καὶ Χαβρίας· ᾧ χρησάμενοι, τὴν Λακεδαιμονίων μοῖραν κατέκοψαν, στρατηγοῦντος αὐτοῖς Ἰφικράτους καὶ Καλλικλέους.

63. Ξυγγνώμη πρωτοπείρῳ.] Ἐπὶ τῶν ἐν πρώτοις τινὰς διαμαρτανόντων.

64. Ξύλον ἀγκύλον οὐδέποτ' ὀρθόν.] Ὅτι δυσχερὲς ἐκ φαύλων ἀγαθοὺς ἀπεργάσασθαι.

65. Ξυναυλίαν πενθήσω μετὰ Ὀλύμπου νόμῳ.] Ὄλυμπος αὐλητὴς γέγονε Μαρσύου μαθητὴς, καὶ αὐτὸς δυστυχήσας διὰ Μουσικήν. Καθάπερ οὖν Ὄλυμπος

εὗρε

---

60. Νῦν σωθείην.] Tale illud Comici, Terentij in And. Act. 3. Scen. 5.

Sat scio incolumem fore me posthoc, nunc hoc
si deuito malum.

61. Νῦν τοῦτ' ἐκεῖν'.] Ex Aristophane ἐν Εἰρήνῃ.

62. Ξενικὸν ἐν Κορίνθῳ.] Hæc ex Harpocratione descripsit Suidas.

65. Ξυναυλίαν πενθήσω μετὰ Ὀλύμπου νόμῳ.] Aristoph. ἐν Ἱππεῦσι·

——— δεῦρο νῦν πρόσελθ' ἵνα
Ξυναυλίαν κλαύσωμεν, Ὀλύμπου νόμον.

66. Ξυρὸς

εὗρε τὸ συναυλεῖν, καὶ ἡμεῖς ὅμοια καὶ ὥσπερ ἀπὸ μιᾶς φωνῆς ὀδυρώμεθα. μιμησώμεθα ἐν τῷ θρηνεῖν συναυλίαν Ὀλύμπου. οὗτος δὲ Ὄλυμπος ἐν Φρυγίᾳ τοὺς αὐλητικοὺς νόμους ἐποίει· ἔγραψε δὲ καὶ θρηνητικοὺς νόμους.

66. Ξυρὸς εἰς ἀκόνην.] Παροιμία πρὸς τοὺς ὧν βούλονται τυγχάνοντες. ὁμοία τῇ· Ὄνος εἰς ἄχυρα.

O.

67. ΤΟ θερμὸν τοῦ ὀβελοῦ.] Ἐπὶ τῶν τὰ χείρονα ἀντὶ τῶν κρειττόνων αἱρουμένων.

68. Ὁ δεῖνα καλός.] Ἴδιον ἐραστῶν ἦν τὸ, τὰ τῶν ἐρωμένων ὀνόματα γράφειν ἐν τοῖς τοίχοις, ἢ φύλλοις δένδρων, οὕτως· Ὁ δεῖνα καλός.

69. Ὁ Διὸς Κόρινθος.] Παροιμία ἐπὶ τῶν πάλαι μὲν εὐπραγησάντων, ὕστερον δὲ οὐ καλῶς ἀπαλλαξάντων.

70. Ὅρμου παρόντος τὴν ἀτραπὸν κατερρύην.]

uenit concentum: ita & nos simili ratione tamquam vna voce lamentabimur. Imitabimur in lugendo concetum Olympi. Hic Olympus in Phrygia modos fecit tibicinum: scripsit etiam modos flebiles.

66. Nouacula in cotem.] Prouerbium in eos qui compotes votorum fiunt, simile illi: *Asinus in paleas*.

O.

67. CALIDAM veru partem.] In eos qui deteriora pro melioribus amplectuntur.

68. Ille formosus est.] Proprium amatorum erat, amasiorum nomina scribere in parietibus, vel in foliis arborum, hoc modo: *Ille formosus est*.

69. Iouis filius Corinthus.] Prouerbium in eos, qui olim quidem felices fuerunt, pòst autem parum bellè se habuerunt.

70. Cùm portus adesset, à semita deflexi.]

71. Odys-

---

66. Ξυρὸς εἰς ἀκόνην.] Aristænetus: Ἀλλὰ τὸν ἐπιεικῆ ἤδη μεμελέτηκα βίον, καὶ ἀπατέθηγμαι τοῦ νοῦ καὶ γέγονα ξυρὸν εἰς ἀκόνην. Malè itaq; Prouerbium explicat Erasmus, *dici solitum in eos, qui fortè in eas res ceciderunt, in quas minimè volebant*. Imò, *in quas volebant*. Ita Diogenianus & Suidas noster, significantque gratam esse nouaculæ cotem ad acuendum, vt asino palea est.

67. Τὸ θερμὸν τοῦ ὀβελοῦ.] Zenobius Sophoclem huius Adagij auctorem laudat.

68. Ὁ δεῖνα καλός.] Sumtum apparet ex Aristoph. ἐν Σφηξὶ, vbi hæc leguntur:

Καὶ νὴ Δί' ἂν ἴδῃ γέ που γεγραμμένον
Τὸν Πυριλάμπους ἐν θύρᾳ Δῆμον καλὸν,
Ἰὼν παρέγραψε πλησίον, Κημὸς καλός.

Interpres monet Athenienses formosorum nomina ita inscribere solitos, Ὁ δεῖνα καλός. De amantibus nota res ex Aristæneto lib. 1. Epist. x. Luciano ἐν Ἔρωσι & dicto Scholiaste ἐν Ἀχαρνεῦσι. Virgil. Ecl. x.

——— tenerisq; meos incidere amores
Arboribus. crescent illæ, crescetis amores.

Vide Pet. Victorium lib. xvi. Var. Lection. cap. v. Elegans verò locus inscripti amoris legitur in Æthiopicis Heliodori scriptoris venusti lib. v. Habet & Ouidius Epist. Heroid. in Oenone. Propertius lib. 1. Eleg. 18. Calpurn. Eclog. 1. & 3. & Theocritus in Epithalamio Helenæ: Γράμματα δ' ἐν φλοιῷ & doctissimus Lipsius lib. 1. Elect. cap. v.

69. Ὁ Διὸς Κόρινθος.] Plura sup. in Διὸς Κόρινθος, explicatque ibidem ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ λεγόντων.

71. Ὀδυσ-

71. Odyssea machina.] In callidos. *Ille instructus omni Vlyssea & multiplici machina vitam suam consumebat, Vlysseam & Themistocleam calliditatem supergressus.*

72. Temeseus heros.] Cùm aliquis repetens aliquid, ipse potiùs debere deprehenditur, tunc dici solet, *Temeseus heros.*

73. Ipsæ quidẽ olent ambrosiam & nectar.] De rebus approbatione dignis. Loquitur autẽ de Bacchanalibus.

74. Ouis gladium.] De iis qui ipsi sibi malè consulunt.

75. Noui Simonem & Simon me.] In eos qui ob improbitatem inter se norunt.

76. Domesticus testis, siue testis ex ipsis ædibus.] In eos qui post mendacium veritatem confitentur.

77. Cretenses sacrificiũ.] Si quando sacrificium turbulentum factũ fuisset, id prouerbialiter Creticum vocabatur, eò quòd Agamemnon illuc tempestate appulsus sacrificauit Polyrrhenum profectus: sed naues interim captiui cremarunt. Quo ille audito, victimis

71. Ὀδύσσειος μηχανή.] Ἐπὶ τῶν πανούργων. ὅδε καταδὺς εἰς πᾶσαν Ὀδύσσειον καὶ πολύπλοκον μηχανὴν, τὸν βίον ἤνυε, Ὀδύσσειόν τινα καὶ Θεμιστόκλειον παρεληλυθὼς πανουργίαν.

72. Ὁ ἐν Τεμέσῃ ἥρως.] Ὅταν τις ἀπαιτῶντι μᾶλλον προσοφείλων εὑρεθῇ, τότε λέγεται, Ἐν Τεμέσῃ ἥρως.

73. Αὐταὶ μὲν ὄζουσ᾽ ἀμβροσίης καὶ νέκταρος.] Ἐπὶ τῶν ἀποδοχῆς ἀξίων. λέγει δὲ περὶ τῆς τῶν Διονυσίων ἑορτῆς.

74. Ὄϊς τὴν μάχαιραν.] Ἐπὶ τῶν ἀλυσιτελῶς σφίσιν αὐτοῖς χρωμένων.

75. Οἶδα Σίμωνα καὶ Σίμων ἐμέ.] Ἐπὶ τῶν ἀλλήλους ἐπὶ κακίᾳ γινωσκόντων.

76. Οἴκοθεν ὁ μάρτυς.] Ἐπὶ τῶν μετὰ τὸ ψεῦδος εἰπεῖν ὁμολογούντων τὴν ἀλήθειαν.

77. Οἱ Κρῆτες τὴν θυσίαν.] Εἴ ποτε ταραχώδης θυσία γένηται, παροιμιακῶς Κρητικὴ καλεῖται· παρόσον Ἀγαμέμνων ἐκεῖσε χειμασθεὶς ἔθυεν, ἀναβὰς εἰς τὸ Πολύῤῥηνον. ἐν τούτῳ δὲ οἱ αἰχμάλωτοι τὰς ναῦς ἐνέπρησαν. ὁ δὲ ὡς ἤκουσε, καταλιπὼν τὰς θυσίας, ἦλθεν

71. Ὀδύσσειος μηχανή.] Vlysses modò πολύτροπος, modò πολύμητις, modò δολοφρονέων ab Homero vocatur. Horatius lib. I. Carm. Od. VI. *duplicem* nominat, hoc est vafrum ac subdolum: & lib. II. Sat. V. *dolosum*. Virgilius lib. II. *pellacem, & scelerum inuentorem.* Lycophron etiam in Cassandra λαμπουρίδα. διὰ τὸ πανοῦργον, inquit Scholiastes. Plautus in Pseudolo: *Superauit dolum Troianum atque Vlyssem Pseudolus.*

72. Ὁ ἐν Τεμέσῃ ἥρως.] Prouerbij originem copiosè refert Strabo lib. VI. Geogr. Pausanias in Eliacis, & Ælianus lib. VIII. Var. hist. cap. XVIII. quos vide.

73. Αὐταὶ μὲν ὄζουσ᾽ ἀμβροσίης καὶ νέκταρος.] Vide Iunium Cent. VII. *Nectar spirat.*

74. Ὄϊς τὴν μάχαιραν.] Simile, Αἲξ δοῦσα τὴν μάχαιραν.

75. Οἶδα Σίμωνα, &c.] Plura inf. in τελχῖνες.

76. Οἴκοθεν ὁ μάρτυς.] Diogen. explicat, ἐπὶ τῶν καθ᾽ ἑαυτοὺς φερόντων. quomodo Luciani illud in Ioue Tragœdo, Εὖγε, οἴκοθεν ὁ μάρτυς, φασὶν, intelligendum docet ad Erasm. Chiliadas H. Stephanus.

81. Ἡ περὶ

θεν εἰς τὸ αἰγιαλὸν, καὶ μίαν δύρων τῶν νηῶν, ἀνήχθη εἰς αὐτὴν τοῖς ἐγχωρίοις ἐπαρασάμενος.

78. Οἴκοι τὰ Μιλήσια.] Ἐπὶ τῶν ὅπου μὴ προσήκει τὴν τρυφὴν ἐπιδεικνυμένων. Ἀρισταγόρας γὰρ ὁ Μιλήσιος ἐλθὼν ποτὲ εἰς Λακεδαίμονα, ἠξίου βοηθεῖν τοῖς Ἴωσι πολεμουμένοις ὑπὸ τῶν Περσῶν. ἐδημηγόρει δὲ ἐσθῆτα ἔχων πολυτελῆ καὶ τὴν ἄλλω τρυφὴν Ἰωνικήν. εἶπεν οὖν τις πρὸς αὐτὸν τῶν Ἐφόρων· Οἴκοι τὰ Μιλήσια.

79. Οἴκοι γενοίμην.] Ἐπὶ τῶν ἐκφυγεῖν τὰ δεινὰ εὐχομένων.

80. Οἱ μὲν γὰρ οὐκ ἔτ' εἰσὶν, οἱ δ' ὄντες κακοί.] Ἐπὶ τῶν διὰ σπάνιν ἐπιζητουμένων. Ἀριστοφάνης Βατράχοις εἰσάγει τὸν Διόνυσον Εὐριπίδην εἰς ᾅδου ἐπιζητοῦντα κατιέναι βούλεσθαι, λέγοντα· Δέομαι ποιητοῦ δεξιοῦ. τὸν δὲ φάναι· Οἱ μὲν γὰρ οὐκ ἔτ' εἰσὶν, οἱ δ' ὄντες κακοί.

81. Ἢ τρὶς ἓξ, ἢ τρεῖς κύβοι.]

82. Οἰναῖοι τὴν χαράδραν.] Ἐπὶ τῶν ἐπ' ὠφελείᾳ παρακαλουμένων, βλαπτόντων δέ. τῶν γὰρ Οἰναίων παροχετευόντων τὴν χαράδραν, ἐπιρραγὲν ὕδωρ πολὺ κατέκλυσε πάντα. Ἄλλως·

Οἰνόη τὴν χαράδραν.] Ὅταν καθ' ἑαυτοῦ τις ποιῇ. ἡ γὰρ Οἰνόη δῆμός ἐστι τῆς Ἀττικῆς· οἵτινες φερομένην ὑπὲρ αὐτῶν χαράδραν παρέτρεψαν εἰς τὴν ἑαυτῶν χώραν. πολλὴ δὲ ἡ χαράδρα γενομένη ἐλυμήνατο αὐτῶν τὰ γεωργικά, καὶ τὰς οἰκίας καθεῖλεν. ὅμοιον οὖν τῷ.

relictis, ad litt⁹ venit: & vna erepta naue, eaq; conscensa soluit, incolas execratus.

78. Domi Milesia.] In eos qui vbi non debet, delicias ostentant. Aristagoras enim Milesius ille profectus aliquando Lacedæmonem, petebat vt Ionibus, quos Persæ bello peterent, opem ferre vellent. Concionabatur autem indutus veste sumtuosa, reliquisque deliciis vtens Ionicis. Dixit igitur ei quidam ex Ephoris, *Domi Milesia.*

79. Vtinam domi essem.] De iis qui optant vt effugere pericula liceat.

80. Alij defuncti sunt, superstites verò mali.] De iis qui ob penuriam aliquam rerum desiderantur. Aristoph. in Ranis introducit Bacchum, qui Euripidis desiderio ad inferos velit descendere, dicentem, sibi opus esse Poëta solerti: atque subiicientem hæc verba: *Alij defuncti sunt, superstites verò mali.*

81. Aut ter sex, aut tres tesseras.]

82. Oenæi torrentem.] De iis qui iuuandi causa accersiti nocent. Nam cùm Oenæi torrentem ad se deriuarent, magna vis aquarum irrupit atque inundauit. Vel sic:

Oenoe torrentem.] Quando aliquis contra semetipsum facit aliquid. Quoniam Oenoe municipium est Atticæ, cuius incolæ torrentem, qui supra ipsos deferebatur, in suam regionem auerterunt. Torrens verò auctus & aruis eorum nocuit, & ædes euertit. Simile igitur hoc est illi.

83. Car-

81. Ἢ τρὶς ἕξ.] Plura nos ad Zenobium notabamus ex Vatic. cod. Cent. IV. Adag. 23.

85. Οἶνος

83. Carpathius leporem.] Aiunt enim quemdam, cùm Carpathus lepores non haberet, eos intulisse ad sobolem procreandam: vnde tanta leporum copia extiterit, vt fruges illorum grauiter læserint.

84. 85. Vinum sine pueris.] Duo sunt Prouerbia: vnum est, *Vinum & veritas*: alterum verò, *Vinum & pueri sunt veraces.* de iis qui simplicitatem præ se ferentes verum dicunt, vtraque accipienda.

86. Canes fortuna superior est.] Prouerbium in eos qui maiora & plura, quàm necesse est, possident.

87. Cretensis mare.] Prouerbium in eos qui simulant ea se fugere in quibus excellunt. Rei enim nauticæ peritissimi fuerunt Cretenses.

88. Octipedem excitas.] Id est, scorpium.

89. Toto pede.] Id est, totis viribus.

90. Eiulet pinus, quòd cecidit cedrus.] Hoc est, fortibus cadentibus infirmiora erudiantur, & sapiant. Dicit & Solomon, *Impiis cadentibus, iusti formidolosi fiunt: & peste afflictus insipiens, astutior euadit.*

83. Ὁ Καρπάθιος τὸν λαγωόν.] Φασὶ γὰρ διὰ τὸ μὴ εἶναι εἰς Κάρπαθον λαγωοὺς, κομίσασθαί τινας ὡς εἰς ἐπιγέννημα· ἀφ᾽ ὧν τοσούτους γενέσθαι, ὡς καὶ τοὺς καρποὺς αὐτῶν χαλεπῶς βλάπτειν.

84. 85. Οἶνος ἄνευ παίδων.] Δύο παροιμίαι· ἡ μὲν, Οἶνος καὶ ἀλήθεια· ἡ δὲ, Οἶνος καὶ παῖδες ἀληθεῖς. λαμβανόμεναι ἐπὶ τῶν ἀπλοϊζομένων καὶ τὴν ἀλήθειαν λεγόντων.

86. Ὁ Κάνης τῆς τύχης ὑπερέχει.] Παροιμία ἐπὶ τῶν μείζω καὶ πλείω τῶν ἀναγκαίων κεκτημένων.

87. Ὁ Κρὴς τὴν θάλασσαν.] Ἐπὶ τῶν προσποιουμένων φεύγειν ἐκεῖνα, ἐν οἷς διαφέρουσι. ἐπειδὴ ναυτικώτατοι οἱ Κρῆτες ἐγένοντο.

88. Ὀκτώπουν ἀνεγείρεις.] Ἀντὶ τοῦ σκορπίον.

89. Ὅλῳ ποδί.] Ὅλῃ δυνάμει.

90. Ὀλολυζέτω πίτυς ὅτι πέπτωκε κέδρος.] Τουτέστι, τῶν ἰσχυρῶν πιπτόντων, τὰ ἀσθενέστερα παιδευέσθωσαν. καὶ ὁ Σολομῶν λέγει· Τῶν ἀσεβῶν πιπτόντων δίκαιοι κατάφοβοι γίνονται, καὶ λοιμῷ μαστιζόμενος ἄφρων, πανουργότερος γίνεται.

91. Οἶνος

84. Οἶνος ἄνευ παίδων.] Plato in Sympos. Τὸ δ᾽ ἐντεῦθεν οὐκ ἄν μου ἠκούσατε λέγοντος, εἰ μὴ πρῶτον μὲν, τὸ λεγόμενον, Οἶνος ἄνευ τε παίδων καὶ μετὰ παίδων ἦν ἀληθής.

86. Ὁ Κάνης.] Est qui *calathum & storiam* vertat.

87. Ὁ Κρὴς τὴν θάλασσαν.] Aristænetus libro II. Epist. XIX. Καὶ ὁ Κρὴς ἐδόκει τὴν θάλατταν ἀγνοεῖν.

88. Ὅλῳ ποδί.] Simile, *manibus pedibusque*, apud Terentium in Andria, quod Græci dicunt χερσίν τε ποσίν τε. Item *omnibus neruis.* &, *toto pectore*, παντὶ θυμῷ, &c.

89. Ὀλολυζέτω πίτυς, &c.] Salomonis locus est Prouerb. XXIX. ver. 16. Πολλῶν ὄντων ἀσεβῶν πολλαὶ γίνονται ἁμαρτίαι, οἱ δὲ δίκαιοι ἐκείνων πιπτόντων, κατάφοβοι γίνονται. Porrò impij cedro comparantur Psal. XVIII. Εἶδον ἀσεβῆ ὑπερυψούμενον καὶ ἐπαιρόμενον ὡς τὰς κέδρους τοῦ Λιβάνου.

90. Οἶνος

91. Ὄνος ὄρνις.] Λέγεταί τι τοιοῦτον, ὡς συμβολικῶς ἐρωτώμενός τις περὶ ἀῤῥώστου, εἶδεν ὄνον ἐκ πτώματος ἀναστάντα. ἀκήκοε δὲ καὶ ἑτέρου λέγοντος· Πῶς ὄνος ὢν ἀνέστη; ὁ δὲ ἔφη· Ὁ νοσῶν ἀναστήσεται, καὶ ἀνέστη.

92. Ὄνος ἄγων μυστήρια.] Ἐπὶ τῶν παρ' ἀξίαν εὖ πραττόντων. τοῖς γὰρ μυστηρίοις ἐξ ἄστεος εἰς Ἐλευσῖνα διὰ τῶν ὄνων ἔφερον τὰ εἰς τὴν χρείαν· ὅθεν ἡ παροιμία, διὰ τὸ κακοπαθεῖν μάλιστα τοὺς ὄνους ἀχθοφοροῦντας, ὡς ἂν ὅμοια πάσχοντας τῷ ἐπικειμένῳ ἄχθει.

93. Ὄνος ἀκροᾶται σάλπιγγος.] Εὔπολις Ταξιαρχίαις.

94. Ὄνος πρὸς αὐλόν.] Παροιμία ἐπὶ τῶν μὴ συγκατατιθεμένων, μηδὲ ἐπαινούντων· διὰ τὸ παντελῶς ἀναίσθητον τοῦ ὄνου.

95. Ὄνος εἰς ἄχυρα.] Ἐπὶ τῶν παρ' ἐλπίδας εἰς ἀγαθὰ ἐμπιπτόντων, καὶ τούτοις ἀπολαυστικῶς χρωμένων.

96. Ὄνος εἰς Κυμαίους.] Ἐπὶ τῶν παραδόξων καὶ σπανίων. διότι παρὰ Κυμαίοις ἐδόκει φοβερὸς εἶναι ὄνος. καὶ κατὰ τούτους τοὺς καιροὺς πάντες ἦσαν Κυμαῖοι σεισμοῦ καὶ χαλάζης φοβερώτερον εἶναι τὸν ὄνον ἡγούμενοι.

91. Asinus auis.] Narratur huiusmodi quiddam: Cùm quidam per ambages de infirmo rogaretur, vidit asinũ prolapsum resurgentem; atque alterum etiam dicentẽ audiuit, Quomodo, cùm asinus sit, resurrexit? tum ille, Ægrotus, inquit, resurget: itaque factum est.

92. Asinus portans mysteria.] In eos, qui rebus secundis quibus indigni sunt, vtuntur. Asini enim in Cereris initiis necessaria ex vrbe Eleusinen vehebant. Prouerbium inde ortum, quòd malè in primis afficiantur asini onera portantes, quasi idem eis eueniat, quod imposito oneri.

93. Asinus audit tubam.] Eupolis in Taxiarchiis.

94. Asinus ad tibiã.] Prouerbiũ in eos qui nec assentiuntur nec laudãt: ideò quòd asinus animal sit extremè stupidũ.

95. Asinus in paleas.] In eos, quibus præter spem bona contigerunt, quique iisdem affatim fruuntur.

96. Asinus ad Cumanos.] In inopinata & rara: propterea, quòd Cumanis asinus formidabilis esse videbatur. *Iis temporibus omnes fuerunt Cumani terræ motu & grandine formidabiliorem asinum existimantes.*

97. Asinus

---

91. Ὄνος ὄρνις.] Sumtũ ex Aristoph. Ὄρνισι. vsurpare licebit, cùm ex ridiculo casu quippiam auguramur. nam ὄρνις hîc pro augurio vsurpatũ. Dicti autẽ acumen Græcè magis elucet in ὄνος ὤν, & ὁ νοσῶν, coniunctè aut diuisè pronũtiatis. vt alibi in Ἀπ' ὄνου, καὶ Ἀπὸ νοῦ καταπεσών, Zenobio Cent. 11. Adag. 57.

92. Ὄνος ἄγων μυστήρια.] Ex eodẽ ἐν Βατράχ. Νὴ τὸν Δί' ἐγὼ γοῦν ὄνος ἄγων μυστήρια. Meminit & Hesychius, sed vsum non indicat. Item Eustathius in Iliad. ζ'.

94. Ὄνος πρὸς αὐλόν.] Germanum illi, quod mox sequitur, Ὄνος λύρας.

95. Ὄνος εἰς ἄχυρα.] Simile illi, quod suprà relatum, ac malè ab Erasmo intellectum, Ξυρὸς εἰς ἀκόνην. Vtitur Philemon Comicus apud Athenæum lib. 11. Δειπνοσ.

Ὄνος βαδίζεις εἰς ἄχυρα πραγμάτων.

97. Asinus lyram.] Menander in Psophodee. *Asinus lyram audiit, & tubam sus.* In eos, qui non assentiuntur, neque laudant.

98. Asinus aures mouens.] In stupidos vtraque ratione. nam & animal est ignauum, & motio aurium est quasi simulatio eius, qui antè quàm alius locutus fuerit, omnino se id audiuisse simulat. id quod est stupiditatis. Quomodo enim possit omnia nosse, antè quàm ei dicta fuerint, etiamsi aures magnas habeat instar asini?

99. Asinus compluitur.] De iis qui re aliqua non mouentur. Cephisodorus in Amazonibus: *Cauillaris me, ego verò tuis sermonibus asinus cõpluor.*

100. Asini mortes.] In eos qui absurda commemorant.

CENTVRIA XI.

1. OB asini prospectum.] De iis quibus ridiculè crimen impingitur, vsurpari solitum est hoc Prouerbium. Dicunt figulum quemdam, vel, secũdùm alios, pupparum fictorem, formasse multas aues in officina: asinum

97. Ὄνος λύρας.] Μένανδρος Ψοφοδεεῖ. παροιμία, Ὄνος λύρας ἤκουε, καὶ σάλπιγγος ὗς. λέγεται ἐπὶ τῶν μὴ συγκατατιθεμένων, μηδὲ ἐπαινούντων.

98. Ὄνος τὰ ὦτα κινῶν.] Ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων κατ' ἀμφότερα. τό, τε γὰρ ζῶόν ἐστι νωχελές· τό δὲ τὰ ὦτα κινεῖν, οἱονεὶ πρὸ τοῦ λαλῆσαί τινα πάνυ τοῦτο ἀκηκοέναι προσποιεῖσθαι. ὅπερ ἐστὶν ἀναισθησίας. πῶς γὰρ ἂν γένοιτο πάντα ἐγνωκέναι, καὶ πρὸ τοῦ λαληθῆναι αὐτῷ, κἂν ὦτα μεγάλα ἔχῃ, καθάπερ ὄνος;

99. Ὄνος ὕεται.] Ἐπὶ τῶν μὴ ἐπιστρεφομένων. Κηφισόδωρος Ἀμαζόσι·

Σκώπτεις μ', ἐγὼ δὲ τοῖς λόγοις ὄνος ὕομαι.

100. Ὄνου θανάτους.] Ἐπὶ τῶν ἀλλόκοτα διηγουμένων.

ΕΚΑΤΟΝΤΑΣ ΙΑ.

1. ΟΝΟΥ παρακύψεως.] Ἐπὶ τῶν καταγελάστως συκοφαντουμένων εἴρηται ἡ παροιμία. φασὶ δὲ, ὅτι κεραμεύς τις, οἱ δὲ, κοροπλάθος, ἔπλαττε πολλὰς ὄρνις ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ· ὄνος δὲ

97. Ὄνος λύρας.] Varro in Satyra, quæ Testamentum inscribitur apud A. Gellium lib. III. cap. XVI. *Si quis mihi filius vnus pluresve in decem mensibus genuntur: ij, si erunt* ὄνοι λύρας, *exheredes sunto*, &c. Citat & Nonius Varronis Satyram hac ἐπιγραφῇ, ὄνος λύρας, dict. *Bases, Badius, Nerui*, & alibi. Eleganter D. Hieronymus aduersus Vigilantium: *Quamquam stultè faciam, magistro cunctorum magistros quærere, & ei modum imponere, qui loqui nescit, & tacere non potest. Verum est illud apud Græcos Prouerbium*, Ὄνος λύρας. Boëtius lib. I. de Consol. Philosophiæ: *Sentisne*, inquit, *hæc, atque animo illabuntur tuo? Esne* ὄνος πρὸς λύραν; Aristænetus lib. I. ἐρωτικῶν epist. XVII. Ἀλλ' οὐδὲν αὐτῇ τῶν ἐμῶν ἐμέλησε λόγων. ὄνος λύρας, οὐδὲ γρῦ τῆς ἐμῆς συμβουλῆς ἐπαΐειν δοκεῖ.

98. Ὄνος τὰ ὦτα κινῶν.] Lucianus aduersus indoctum libris tumentem: Ἀλλ' ὄνος λύρας ἀκούεις κινῶν τὰ ὦτα. Zenobius ac Diogenianus ita efferunt: Ὄνῳ τις ἔλεγε μῦθον. ὁ δὲ τὰ ὦτα ἐκίνει.

δὲ παριὼν, ἀκολουθοῦντος ἀμελῶς τοῦ ὀνηλάτου, παρακύψας διὰ τῆς θυρίδος, ἀνέτρεψε τὰς ὄρνιθας, καὶ τὰ ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ συνέτριψε σκεύη. ὁ τοίνυν κύριος τοῦ ἐργαστηρίου ἐπὶ κρίσιν ἤγαγε τὸν ὀνηλάτην. ἐρωτώμενος δὲ ἐκεῖνος ὑπὸ τῶν ἀπαντώντων τίνος κρίνοιτο, ἔλεγεν, Ὄνου παρακύψεως. Ἄλλως·

Ὄνου παρακύψεως.] Ὄνου παρακύψαντος ὄρνιθες πτοηθεῖσαι ἱστὸν ἀνέρρηξαν. ὁ δὲ δεσπότης τοῦ ἱστοῦ τῷ τοῦ ὄνου δεσπότῃ ἐνεκάλεσεν, ὅθεν ἡ παροιμία.

2. Ὄνου πόκαι.] Ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων καὶ μὴ ὄντων λέγεται ἡ παροιμία ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν, ὥσπερ αἱ τοιαῦται· Πλίνθον πλύνειν, Ἀσκὸν τίλλειν, Χύτραν ποικίλλειν, Εἰς κόπρον θυμιᾶν. Ἀρίσταρχος δὲ διὰ τὸ Κρατῖνον ὑποθέσθαι ἐν ᾅδου τινὰ σχοινίον πλέκοντα· ὄνον δὲ τὸ πλεκόμενον ἀπεσθίοντα, οἷον ἀποκείροντα. παρ' ὅσον οὖν τὰ ἐν ᾅδου ἀνήνυτά εἰσι, τοῦτο ἐπλάσθη.

3. Ὄνου σκιά. καὶ, Περὶ ὄνου σκιᾶς.] Σοφοκλῆς Κηδαλίωνι·

Ὅτι ἂν τι γένηται, τὰ πάντ' ὄνου σκιά· Ἀριστοφάνης Δαιδάλῳ· Περὶ τοῦ γὰρ ὁ πόλεμος νῦν ὑμῖν ἐστι; περὶ ὄνου σκιᾶς. Ἀριστοτέλης δὲ ἐν Διδασκαλίαις καὶ δράματός τινος φέρει ἐπιγραφὴν

verò prætereuntem, negligẽter agasone sequente per fenestram inserto capite aues subuertisse, & officinæ vasa contriuisse: quam ob causam dominus officinæ in iudicium adduxerit agasónem. Qui interrogatus ab obuiis quibusque, cuiúsnam rei accusaretur, responderit, Ob asini prospectũ vel ingressũ. Aliter:

Ob asini prospectum.] Cùm asinus introspexisset, gallinę territę telã dirupe- rũt: dominus autẽ staminis, asini dominũ accusauit, vnde Prouerbiũ est ortũ.

2. Asini lanæ.] De impossibilibus & rebus nullius pretij dicitur hoc Prouerbium ab Atticis, quemadmodum & hæc: *Laterem lauare: Vtrem vellere: Ollam depingere: Suffire fimũ.* Aristarchus ait inde ductum esse Prouerbium, quòd Cratinus finxerit quemdam apud inferos funiculum plicantem, quem asinus deuoret, perinde ac si tonderet. Ex eo ducto figmento, quòd res apud inferos sint inanes.

3. Asini vmbra. &, De asini vmbra.] Sophocles in Cedalione: *Quidquid actum fuerit, omnia erũt asini vmbra.* Aristophanes in Dædalo: *Quanam de re nũc bellũ gerimus? de asini vmbra.* Aristoteles etiã in Disciplinis fabulam quamdam refert, cuius inscriptio fuerit, *Asini*

CENT. XI.

2. ΟΝΟΥ πόκαι. Ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων, &c.] Ita restitui fidem secutus Excerptorum Biblioth. Vaticanæ, & Aristoph. Interpretem ἐν Βατράχοις. Accedit & Hesychius: Ἔστι γὰρ καὶ παροιμία τις, Ὄνου πόκαι. ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων καὶ ἀτελῶν (malim ἀλυσιτελῶν.) οὐδὲ γὰρ αἱ τρίχες τῶν ὄνων καὶ κάρσεις ὠφελοῦσι τι. ὥσπερ εἰ λέγοι ἐπὶ κερεῖν. παρ' ὅσον οὖν τὰ ἐν ᾅδου ἀνήνυτά ἐστι, καὶ τὸ μηδὲν, παρὰ τοῦτο τὰς τοῦ ὄνου πόκας ἔπλασεν.

3. Ὄνου σκιά.] Hesychius explicat, ἐπὶ τῶν μηδενὸς χρησίμου φιλονεικουμένων. Citatque hęc ex Aristoph. Σφηξὶ verba, sed corruptè: Περὶ τούτου νῦν δὴ μάχη περὶ ὄνου σκιᾶς. In vulgatis Aristoph. exemplaribus legitur:

Περὶ τοῦ μάχη νῷν δῆτα; περὶ ὄνου σκιᾶς.

Asini vmbra. Alij putant primum locutum hoc esse Demosthenem, cùm quemdam defenderet grauissimè accusatum. Cùm se turbare auditores videret, rogauit eos, vt auscultarent paululùm: ac cœpit narrare, se Megara euntem, asinum conduxisse. cùm autem in itinere æstuaret, se sub vmbra asini voluisse requiescere: neque enim arborem, neque quidquam aliud simile adfuisse. agasonem verò prohibuisse, & dixisse, asinum se tantùm, non etiam vmbram locasse. itaq; longam morã & contentionem ea de re intercessisse. His dictis, cùm vidisset Athenienses admodum attentos & alacres, & cetera audiendi cupidos, castigauit eos, dicens, cupere eos asini vmbram audire & rogare, de homine verò in periculo capitis constituto nolle audire. Constat autem, hoc dicto vsum esse Demosthenem, ex eo, quòd in Philippicis detorto nonnihil Prouerbio, contendere ait Athenienses *de vmbra Delphica*. Prouerbium de re nihili dicitur. Aiunt enim adolescentem Athenis Delphos asinum conduxisse, in meridie verò asini vmbram subiisse.

Ὄνου σκιάν. οἱ δὲ, πρῶτον φθέγξασθαι τοῦτο Δημοσθένην ἀπολογούμενον ὑπέρ τινος ἐπὶ μεγάλαις αἰτίαις κρινομένου· ὡς ἑώρα θορυβοῦντας τοὺς ἀκροωμένους, παρακαλέσας γὰρ αὐτοὺς μικρὰ προσέχειν, ἤρξατο διηγεῖσθαι, ὡς Μέγαράδε ἀπιὼν μισθώσαιτο ὄνον. καύματος δὲ ἐν τῇ ὁδῷ γενομένου, ὑπὸ τὴν σκιὰς τοῦ ὄνου βουληθείη ἀναπαύσασθαι· οὐ παρεῖναι γὰρ οὔτε δένδρον οὔτ᾽ ἄλλο τοιοῦτον οὐδέν. τὸν δὲ ὀνηλάτην κωλύειν, φάσκοντα, ὄνον αὐτῷ μεμισθωκέναι μόνον, οὐ μὴν καὶ σκιάν· ὥστε διατριβὴν αὐτοῖς καὶ φιλονεικίαν πολλὴν περὶ τούτου γενέσθαι. ταῦτα δ᾽ εἰπών, ὡς εἶδε τοὺς Ἀθηναίους προσέχοντας σφόδρα, καὶ ἡδομένους καὶ ποθοῦντας τὰ ἑξῆς ἀκοῦσαι, ἐπέπληξεν αὐτοῖς εἰπών· ὄνου μὲν σκιᾶς ἀκροᾶσθαι δέονται καὶ παρακαλοῦσιν, ὑπὲρ δὲ ἀνδρὸς περὶ τοῦ ζῆν κινδυνεύοντος, οὐκ ἐθέλουσιν ἀκούειν. δῆλον δὲ ὅτι λεγομένῳ τούτῳ ἐχρήσατο Δημοσθένης, διόπερ καὶ ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς παρῳδῶν τὴν παροιμίαν φησὶ διαφέρεσθαι τοὺς Ἀθηναίους περὶ τῆς ἐν Δελφοῖς σκιᾶς. λέγεται δὲ παροιμία ἐπὶ τῆς οὐθενείας. φασὶ γὰρ, ὅτι νεανίσκος Ἀθήνηθεν εἰς Δελφοὺς ὄνον ἐμισθώσατο· μεσημβρίας δὲ καταλαβούσης, στήσας τὸν ὄνον ὑπέδυ τὴν σκιάν.

4. Per ensem currere.] De iis qui res periculosas suscipiunt.

4. Δι᾽ ὀξείας δραμεῖν.] Ἐπὶ τῶν διακινδυνευόντων.

5. Puer glaciem.] In eos, qui neque retinere quippiam possunt, neque tamen volunt amittere.

5. Ὁ παῖς τὸν κρύσταλλον.] Ἐπὶ τῶν μήτε κατέχειν δυναμένων, μήτε μεθεῖναι βουλομένων.

6. Quouis gentium: vbi cerui cornua abiiciunt.] Dicunt ceruos atterendo ad frutices cornua abiicere: vnde in eos qui in opere nimiam mo-

6. Ὅπου γε δή, ὅπου αἱ ἔλαφοι τὰ κέρατα ἀποβάλλουσι.] Φασὶ τὰς ἐλάφους παρατριβούσας τὰ κέρατα ἀποβάλλειν πρὸς θάμνους· ὅθεν ἐπὶ τῶν ἐργώδεις τὰς διατρι-

διαξιβὰς ποιουμένων εἰρῆσθαι τὴν παροιμίαν.

7. Ὅσα Μῦς ἐν πίσσῃ.] Εἴρηται ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν μετὰ πολλοῦ πόνου νενικηκότων· οὐκ ἀπὸ τοῦ ζώου δὲ, ἀλλὰ Μυός τινος, ὃς ἐγένετο Ταραντῖνος ἀθλητής· οὗτος ἐν Πίσῃ ἀγωνιζόμενος, καὶ πρὸς πολλοὺς ἔχων ἀγωνιστὰς, πολλὰς λαβὼν πληγὰς, μόλις ἐνίκησεν. οὗτος ὁ Μῦς πύκτης ὢν ἐπὶ τῆς ρ΄ Ὀλυμπιάσι μίαν ἐνίκησε.

8. Ὁ Σικελικὸς τὴν θάλασσαν.] Σικελικός, φασιν, ἔμπορος σῦκα ἄγων, ἐναυάγησεν· εἶτα ἐπὶ πέτρας καθήμενος, ὁρῶν τὴν θάλασσαν γαληνιῶσαν, ἔφη· Οἶδ' ὃ θέλεις, σῦκα θέλεις.

9. Ὁ Σκύθης τὸν ἵππον.] Ἐπὶ τῶν κρύφα τινὸς ἐφιεμένων, φανερῶς δὲ ἀπωθουμένων καὶ διαπτυόντων.

10. Ὁ τρύγητος ταῦτα πάντ' ἰάσεται.] Ἐπὶ τῶν χρηστὰ ἐπαγγελλομένων περί τινων ὑποθέσεων.

11. Οὐ γὰρ ἄκανθαι.] Λέγομεν ἐπὶ τῶν ὠφελίμων ἀπὸ τῆς τοῦ βίου εἰς τὸ ἡμερώτερον μεταβολῆς.

12. Οὐδ' ἀπὸ γῆς ὤνησεν.] Ἐπὶ τοῦ ἐλαχίστου.

13. Ὀστράκου περιστροφή.] Ἐπὶ τῶν ταχέως τι ποιούντων λεγόμενον. Εὐνάπιος· Ὥσπερ ὀστράκου μεταπεσόντος, ἐπὶ τὸ βέλτιον ἐχώρησε Ῥωμαίοις.

14. Οὐδ' ἐν δέρματι.] Ἀντὶ τοῦ γυμνὸς, ὑπερβολικῶς.

ram trahant, dictum sit Prouerbium.

7. Quæ Mus in pice.] Dictum est Prouerbium in eos qui labore multo vicerunt. Nec de animalculo dicitur, sed de Mure quodam, qui fuit pugil Tarentinus, atque Pisæ certans, cùm multos haberet aduersarios, multis plagis acceptis vix superior euasit. Hic Mus cùm pugil esset, centesima Olympiade semel vicit.

8. Siculus mare.] Dicunt Siculum mercatorem ficus vehentem, fregisse nauem. Deinde in rupe sedentem, cùm mare tranquillum videret, dixisse: *Scio quid velis: ficus velles.*

9. Scytha equum.] In eos qui clàm aliquid appetunt, quòd apertè repudiant & respuunt.

10. Vindemia omnibus istis medebitur.] In eos qui bona de rebus quibusdam pollicentur.

11. Non enim spinæ.] Dicitur de rebus vtilibus, ob victum mitiorem factum.

12. Ne terra quidem iuuit.] De re minima.

13. Testæ conuersio.] In eos qui celeriter aliquid faciunt, hoc dictum est. Eunapius: *Quasi testula inuersa esset, negotia Romanis meliùs successerunt.*

14. Ne pelle quidem indutus.] Id est, nudus: per hyperbolen.

15. Nihil

9. Ὁ Σκύθης τὸν ἵππον.] Simile sup. Ἀκκιζόμενος Σκύθης τὸν ὄνον.

11. Οὐ γὰρ ἄκανθαι.] Explicat sup. in Ἀληλεσμένον. Hesych. Οὐ γὰρ ἄκανθαι. παροιμία. Ἀριστοφάνης Σκηναῖς καταλαμβανούσαις· οὐ γὰρ ἴσως ἀντέλεγε τούτῳ τῷ δειπνείῳ· οὐ γὰρ ἄκανθαι. καὶ ἐν δράμασιν ἧκε ταύρῳ χαρεῖ δ' ἄκλητος αἰεὶ δειπνήσων. ἔοικε δὲ ὑπομιμνήσκειν τὴν τοῦ βίου διαφορὰν καὶ μεταβολήν.

13. Ὀστράκου περιστροφή.] Eustath. in Iliad. σ΄. circa finem.

15. Nihil ex agro dicis.] Id eſt, nihil vile aut vulgare.

16. Ne Hercules quidem aduerſus duos.] Aiunt Herculem propoſito certamine Olympico, viribus ſuis fretum, priore quinquennio cum duobus pugnauiſſe, Teato & Euryto, Neptuni & Moliones filiis, eoſque occidiſſe. Altero verò quinquennio eadem ratione denuò cum duobus quibuſdam decertantem ſuccubuiſſe.

17. Nihil ſacri.] Sic Hercules dixit, cùm Adonidis ſimulacrum conſpexiſſet, ſignificans eos tãtùm eſſe honorandos, qui hominibus benè feciſſent. Aut, quòd ſerui eò cõfugientes, tuti non erãt.

18. Nulla alborum virorum vtilitas eſt, niſi vt coria incidant.] In eos, qui nihil proſunt, propterea quòd nigri albis ſint efficaciores.

19. Nihil ad verſum.] Id eſt, fortuitò & temerè, nulla de cauſa.

20. Nihil ad Bacchum.] Cùm Epigenes Sicyonius Tragœdiam in Bac-

15. Οὐδὲν ἐξ ἀγροῦ λέγεις.] Ἀντὶ τοῦ οὐδὲν εὐτελὲς ἢ κοινόν.

16. Οὐδ' Ἡρακλῆς πρὸς δύο.] Φασὶ Ἡρακλέα θέντα τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα, πιστεύσαντά τε τῇ ἑαυτοῦ δυνάμει τῇ προτεραίᾳ πενταετηρίδι πυκτεῦσαι πρὸς δύο, Τέατον καὶ Εὔρυτον τοὺς Ποσειδῶνος καὶ Μολιόνης παῖδας, καὶ ἀνελεῖν αὐτούς. τῇ δευτέρᾳ δὲ πάλιν ὁμοίως πρός τινας δύο πυκτεύσαντα ἡττηθῆναι.

17. Οὐδὲν ἱερόν.] Οὕτως Ἡρακλῆς εἶπεν Ἀδώνιδος ἰδὼν ξοανόν· ὡς τῶν εὐεργετησάντων τοὺς ἀνθρώπους μόνον ὀφειλόντων τιμᾶσθαι. ἢ ὅτι οἱ καταφυγόντες εἰς αὐτὸ δοῦλοι ἄδειαν οὐκ εἶχον.

18. Οὐδὲν λευκῶν ἀνδρῶν ὄφελος ἢ σκυτοτομεῖν.] Ἐπὶ τῶν εἰς μηδὲν λυσιτελούντων. παρόσον οἱ μέλανες τῶν λευκῶν λυσιτελέστεροι.

19. Οὐδὲν πρὸς ἔπος.] Ἀντὶ τοῦ ὡς ἔτυχεν, ἐκ τοῦ μηδενός.

20. Οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον.] Ἐπιγένους τοῦ Σικυωνίου τραγῳδίαν εἰς τὸν Διόνυσον

---

16. οὐδ' Ἡρακλῆς πρὸς δύο.] Dion apud Suidam aliam habet originem; Herculem nimirum Dactylum Idæum, qui auctor fuerit Olympiorum, cum duobus pugilibus congreſſum ſuccubuiſſe.

17. οὐδὲν ἱερόν.] Habet & è Clearcho Zenob. & pluribus Heſychius. Addit hic Herculem conſpecto Adonidis ſimulacro dixiſſe, quod eſſet ἀνίδρυτον, & ad nihil vtile.

19. οὐδὲν πρὸς ἔπος.] Lucianus in Philopſeude: οὐδὲν πρὸς ἔπος ταῦτά, φασιν, οὐδὲ περὶ τούτων ἠρόμην. De origine Adagij diſputat Alciatus lib. 11. Diſpunct. & hîc Eraſmus. Nec abludit Pindari illud in Nemeis, παρὰ μέλος ἔρχεται.

20. οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον.] Melij ac Chamæleontis opinioni accedere videatur Plutarchus lib. 1. Sympoſ. Quæſt. 1. à Phrynicho atque Æſchylo Tragœdias in res ludicras ac fabuloſas detorquentibus natũ Prouerbium innuens: Ὥσπερ οὖν Φρυνίχου καὶ Αἰσχύλου τὴν τραγῳδίαν εἰς μύθους καὶ πάθη προαγόντων, ἐλέχθη, τί ταῦτα πρὸς τὸν Διόνυσον; οὕτως ἐμοί γε πολλάκις εἰπεῖν πάρεστι πρὸς τοὺς ἕλκοντας εἰς τὰ συμπόσια τὸν κυριεύοντα, ὦ ἄνθρωπε, τί ταῦτα πρὸς τὸν Διόνυσον. Vſus eſt Adagio, præter Lucianum in Baccho, Ariſtænetus lib. 1. Ep. VIII. Ταῦτά μου λέγοντος ὁ χρυσοῦς ἀκήκοεν ἱππεύς, καὶ διαμεμφόμενος ἔφη· Οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον, οὐδὲ πρὸς ἐμὲ τοῦτον οἰκείως εἴρηκας τὸν λόγον.

21. Οὐδ'

γυσον ποιήσαντος, ἐπεφώνησάν τινες τοῦτο· ὅθεν ἡ παροιμία. βέλτιον δὲ οὕτω· τὸ πρόσθεν εἰς τὸν Διόνυσον γράφοντες, τούτοις ἠγωνίζοντο, ἅπερ καὶ Σατυρικὰ ἐλέγετο. ὕστερον δὲ μεταβάντες εἰς τὸ τραγῳδίας γράφειν, κατὰ μικρὸν εἰς μύθους καὶ ἱστορίας ἐτράπησαν, μηκέτι τοῦ Διονύσου μνημονεύοντες, ὅθεν καὶ τοῦτο ἐπεφώνησαν. καὶ Χαμαιλέων ἐν τῷ περὶ Θέσπιδος, τὰ παραπλήσια ἱστορεῖ. Θεαίτητος δὲ ἐν τῷ περὶ παροιμίας, Παρράσιόν φησιν τὸν ζωγράφον ἀγωνιζόμενον παρὰ Κορινθίοις, ποιῆσαι Διόνυσον κάλλιστον· τοὺς δὲ ὁρῶντας τά τε τῶν ἀνταγωνιστῶν ἔργα, ἃ κατὰ πολὺ ἐλείπετο, καὶ τὸν τοῦ Παρρασίου Διόνυσον, ἐπιφωνεῖν· Τί πρὸς τὸν Διόνυσον; ἐπὶ τῶν μὴ τὰ προσήκοντα τοῖς ὑποκειμένοις φλυαρούντων. καὶ αὖθις· Τὸν Κόροιβον, Ὀδύσσεια φήσας εἶναι τὸν πολύτροπον, καίτοι μὴ πρὸς τοῦτο παράδειγμα φέρων τῇ φάτνῃ προσάγεις τὸν κύνα, καὶ πρὸς τὸν Διόνυσον ἄγεις οὐδέν.

21. Οὐδ' ἐν σελίνοις.] Ἐπὶ τῶν μὴ δὲ τῆς ἀρχῆς πεφθακότων· ἀπὸ τῶν εἰς τοὺς κήπους ἰόντων. ἐπὶ γὰρ τὰ ἄκρα τοὺς λεγομένους προκήπους, σέλινα καὶ πήγανα κατεφύτευον.

22. Οὐδέ ποτ' ἐγὼ τοῦτον ὑποδέξομαι· οὐδέ παρ' ἐμοί ποτε τὸν Ἁρμόδιον ᾄσεται. παροίνιος ἀνὴρ ἔφη.] Ἐν ταῖς τῶν πότων συνόδοις

chum fecisset, hoc quidam acclamarũt, vnde Prouerbium est ortum. Melius autẽ sic: Olim carminibus de Baccho scriptis certabant, quæ & Satyrica dicebantur. Pòst verò aggressi ad scribẽdas Tragœdias, paulatim ad fabulas & historias se conuerterunt, nulla ampliùs Bacchi facta mentione: vnde & hoc acclamatum est. Et Chamęleon in libro de Thespide consimilia narrat. Theætetus in libro de Prouerbio, Parrhasium ait pictorem, certantẽ apud Corinthios pinxisse Bacchum pulcherrimum. Eos verò, cùm viderent, & æmulorum eius opera, quæ multo essent inferiora, & Parrhasij Bacchũ, acclamasse: *Quid ad Bacchum?* In eos qui garriunt ab instituto aliena. Et iterũ: *Corœbum dixit callidum esse Vlyssem. Atqui cùm ad hoc exemplũ nõ afferas, ad præsepe adducis canem, neq. ducis quidquam quod faciet ad Bacchum.*

21. Ne in selinis quidem.] In eos qui ne principium quidem attigerunt. Sumtum est ab iis qui hortos ingrediuntur. Nam extremitates, quę Græcè προκῆποι dicuntur (quasi *vestibula hortorum* dicas) selino & ruta conserebant.

22. Numquã ego eum recipiam, neq; apud me vnquã Harmodium cãtabit. Ebriosus, inquit, homo est.] Nam in compotationum congressibus, canti-

21. Οὐδ' ἐν σελίνοις.] Hesychius eodem modo explanat: οὐδ' ἐν σελίνοις. παροιμία. ἐπὶ τῶν μηδὲ κατὰ τοὐλάχιστον ἀνυκότων οἷς ἐπεθέντο. ἐν γὰρ τοῖς λεγομένοις προκηπίοις τὰ σέλινα καὶ τὰ πήγανα κατεφύτευον. βούλεται οὖν λέγειν ἡ παροιμία οὕτω· οὐδὲ ἀρχὴν ἔχεις τοῦ πράγματος· καθάπερ οὐδὲ οἱ εἰς τοὺς κήπους εἰσιόντες ἐν τοῖς σελίνοις εἰσίν.

22. Οὐδέ ποτ' ἐγὼ τοῦτον ὑποδέξομαι, &c.] Ex Aristophan. ἐν Ἀχαρνεῦσι. Vide sup. Ἀδμήτου μέλος.

23. Οὐδὲ

cantilenam quamdam, quæ vocabatur Harmodius, canebant, cuius initiũ erat: *Carissime Harmodi nondum scilicet es mortuus?* Cantabát autem de Harmodio & Aristogitone, vt qui Pisistratidarũ tyrannidem euertissent. Fuerunt & aliæ cantilenæ: vna quæ dicebatur Admeti, altera Lamponis: sententia est: *Numquam iste à me conuiuio excipietur. est enim ebriosus & petulans.*

23. Ne ignifer quidẽ.] Cùm multos interiisse significare volumus, dicimus, ne igniferum quidem esse superstitem: hoc est, ne eum quidẽ, qui ignem sit in vrbem laturus. Perinde ac si diceremus: *Ne tabernaculi quidem custos.* aut aliud quid simile. Aliter:

Ne ignifer quidem superfuit.] De magnis periculis dictũ est hoc Prouerbium: quia in omni belli apparatu oportebat vatem præcedere, lauri habentem ramos, & coronas, & facem. Atque moris erat, vt huic vni parcerent hostes. Prouerbium in eos, qui internecione deleti sunt, opportunè dictum.

24. Ne tria quidem Stesichori nosti.] De indoctis & imperitis dici solitum Prouerbium. Nam celebris ille poëta fuit.

25. Nullus difficilis emtor bonam emit carnem.] Omnis parsimonia intempestiua est mala.

ᾖδον μέλος τι Ἁρμόδιον καλούμενον, οὗ ἡ ἀρχὴ, Φίλτατε Ἁρμόδιε οὔ τί που τέθνηκας; ᾖδον δὲ αὐτὸ εἰς Ἁρμόδιον καὶ Ἀριστογείτονα, ὡς καθῃρηκότας τὴν τῶν Πεισιστρατιδῶν τυραννίδα. ἦν δὲ καὶ ἕτερα μέλη, τὸ μὲν Ἀδμήτου λεγόμενον, τὸ δὲ, Λάμπωνος. ὁ δὲ λόγος, Οὐδέ ποτε παρ' ἐμοὶ ἑστιαθήσεται ὁ τοιοῦτος· πάροινος δὲ ὁ μέθυσος καὶ ὑβριστής.

23. Οὐδὲ πυρφόρος.] Ὅταν πολλοὺς ἀποφῆναι βουλόμεθα τοὺς τελευτήσαντας, λέγομεν, ὅτι οὐδὲ πυρφόρος ὑπελείφθη. οἷον οὐδὲ ὁ τὸ πῦρ οἴσων εἰς τὴν πόλιν. καθάπερ εἰ λέγομεν, Οὐδὲ σκηνοφύλαξ, ἤ τις τῶν παραπλησίων. Ἄλλως·

Οὐδὲ πυρφόρος ὑπελείφθη.] Ἐπὶ τῶν μεγάλων κινδύνων εἴρηται ἡ παροιμία. ἐπειδὴ πάσης πολεμικῆς παρασκευῆς ἔδει τὸν μάντιν ἡγεῖσθαι δάφνης ἔχοντα κλάδους, καὶ στέμματα, καὶ λαμπάδα. καὶ τούτου νόμος ἦν μόνου φείδεσθαι τοὺς πολεμίους. ἐπὶ τῶν σὺν πανωλεθρίᾳ διεφθαρμένων καιρὸν ἔχει ἡ παροιμία.

24. Οὐδὲ τὰ τρία Στησιχόρου γινώσκεις.] Ἐπὶ τῶν ἀπαιδεύτων καὶ ἀμούσων εἴρηται ἡ παροιμία. ἐπειδὴ εὐδόκιμος ἦν.

25. Οὐδεὶς δυσώνης χρηστὸν ὀψωνεῖ κρέας.] Πᾶσα φειδωλὴ παρὰ καιρὸν κακή.

26. Οὐδεὶς

23. οὐδὲ πυρφόρος.] Hesychius: Πυρφόρος, ὁ πῦρ φέρων, καὶ ὁ μόνος διασωθεὶς ἐν πολέμῳ. Plura Suidas in πυρφόροις, quæ omnia Apostolius in suam συλλογὴν retulit.

24. οὐδὲ τὰ τρία Στησιχόρου γινώσκεις.] Tria Stesichori fuere, στροφὴ, ἀντίστροφος, & ἐπῳδός. Tale enim ei⁹ poëma, vt hîc inf. auctor Suid.

25. οὐδεὶς δυσώνης, &c.] Meminit Pollux huius Prouerbij lib. III. Onomast. explicans vocem δυσώνης.

26. οὐδεὶς

26. Οὐδεὶς κομήτης, ὅστις οὐ περαίνεται.]

27. Οὐδ' ὅσον ἀηδόνες ὑπνώουσιν.] Ἐπὶ τῶν ἀγρυπνούντων. παρόσον ἡ ἀηδὼν ἀγρυπνεῖ διὰ τὸν Ἴτυν, μᾶλλον δὲ διὰ δειλίαν.

28. Οὐθ' ὕεται, οὐθ' ἡλιοῦται.] Ἐπὶ τῶν ἔξω πάσης φροντίδος ὄντων.

29. Οὐκ ἂν δυναίο γαστρὶ πενθῆσαι νέκυν.] Καὶ Ὅμηρος·

Γαστέρι δ' οὔπως ἔστι νέκυν πενθῆσαι Ἀχαιούς.

30. Οὐκ ἄνευ γε Θησέως.] Θησεὺς καὶ τῷ Μελεάγρῳ συνηγωνίσατο πρὸς τὴν θήραν τοῦ κάπρου, καὶ τῷ Πειριθόῳ κατὰ τῶν Κενταύρων, καὶ τῷ Ἡρακλεῖ πρὸς τὰς Ἀμαζόνας. ὅταν οὖν θαυμαστόν τι πραχθῇ, Οὐκ ἄνευ γε Θησέως λέγεται.

31. Οὐκ ἄνευ τινός.] Τοῦτο τριχῶς λέγεται. ἢ γὰρ τὸ μή τε βλάπτον, μή τε ὠφελοῦν· ὡς λέγομεν, Οὐκ ἄνευ σκιᾶς τὸ ἐν φωτὶ σῶμα. ἢ τὸ ἐξ ἀνάγκης, ὡς ὄργανον, ἤ τι τοιοῦτον· ὡς λέγομεν, Ἠρίστευσεν Ἀχιλλεύς, ἀλλ' οὐκ ἄνευ τῆς μελίας. οὐ γὰρ ἠδύνατο γυμνὸς ἀριστεῦσαι. ἢ τὸ πάθος ἐμποδίζον· ὡς λέγομεν, Ἐν χειμῶνι πλεύσας ἐσώθη, ἀλλ' οὐκ ἄνευ κινδύνου.

32. Οὐκ ἐπαινεθείης οὐδὲ ἐν περιδείπνῳ.] Ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων ἢ

26. Nullus comatus qui non subigatur.]

27. Neque quantum lusciniæ dormiunt.] De vigilantibus: eò quòd luscinia vigilat propter Itim, vel potiùs propter timiditatem.

28. Neq; cōpluitur, neq; sole aduritur.] De iis qui omni vacant cura.

29. Non possis ventre lugere mortuum.] Et Homerus:

Exstinctum non ventre decet plorare Pelasgos.

30. Non absq; Theseo.] Theseus etiam Meleagro adiumento fuit, in apri venatu, & Pirithoo aduersus Centauros, & Herculi cōtra Amazones. Cùm ergo aliquid admiratione dignū est gestum, *Non absque Theseo* dicere solemus.

31. Non sine aliquo.] Hoc dicitur trifariàm. Aut enim significatur aliquid, quod nec obest nec prodest: sicuti dicimus, *Non sine vmbra corpus*, quod in luce est. Aut necessarium aliquid: vt instrumentū, aut aliquid simile: vt cùm dicimus: *Præclarè se gessit Achilles, sed non sine hasta.* non enim nudus pugnare potuit. Aut calamitas impediens: sicut dicimus: *Cùm in tempestate nauigarit, euasit, sed non sine periculo.*

32. Non laudaberis, ne in silicernio quidem.] In eos qui nullius sunt pretij,

26. οὐδεὶς κομήτης ὅστις οὐ περαίνεται.] Ioach. Camerarius in interioribus hisce litteris Germaniæ decus, ita concepisse videtur: οὐδεὶς κομήτης, ὅστις οὐ καλὸν φέρει. Vtitur Synesius in Caluitiei encomio, sed concisiùs: οὐδεὶς κομήτης ὅστις οὐ. τὸ δὲ ἀκροτελεύτιον αὐτός σοι πρὸς τὸν ἦχον τοῦ ῥυθμοῦ συναρμόσον, &c. itaque Suidas noster dict. Κομήτης. Idem Synesius epistola ad fratrem: Χρησμὸς γὰρ ἄντικρυς τοῦτό γε πάντως οἶδα, τό, οὐδεὶς κομήτης ὅστις οὐ ψιλίζεται.

29. Homeri locus est Iliad. τ'. ver. 225.

pretij, dictum Prouerbium. Soliti enim sunt in silicerniis defunctum laudare, quantumuis improbum.

33. Non cecidit in terram votũ.] Pro eo quod est, exauditum fuit; Deus enim misertus illius, somnũ ei restituit.

34. Non eadem qua ceteri nititur.] Demosthenes in Oratione pro Ctesiphonte; Prouerbium mutilè effertur. Exaudiendum enim anchora.

35. Non inest contra sycophantę morsum.] Prouerbium de rebus irritis. Suppletur enim remedium.

36. Non ampliùs proficiscũtur à nobis Tragœdiæ. Nullę enim sunt præter Neptunũ & Scapham.] Prouerbium de iis qui in eadem re volutantur, & nihil aliud cogitare possunt. Sensus est: Ad rem nullam sumus vtiles, nisi ad concumbendum & procreandum. Neptunus enim cum Tyro rem habuit, & procreauit Neleum & Pelian.

37. Non sum ex istis heroibus.] Hoc Prouerbium vsurpatur de iis qui benè mereri volunt. Heroës enim paratiores sunt ad lædendum quàm ad benefaciendum.

38. Nescio quid crocites.] In eos qui frustrà garriunt, vt cornices. Aristophanes: *Scio quid crocites. Quasi ego furatus sim aliquid, particeps fieri cupis.*

39. Non lino linũ nectis.] In eos qui eadem, nõ iisdem agunt rationibus.

παροιμία. εἰώθεσαν γὰρ τὸν ἐν τοῖς περιδείπνοις τελευτήσαντα ἐπαινεῖν, καὶ εἰ φαῦλος ἦν.

33. Οὐκ ἔπεσεν εἰς γῆν ἡ εὐχή.] Ἀντὶ τοῦ εἰσηκούσθη· οἰκτείρει γὰρ αὐτὸν ὁ θεὸς, καὶ εἰς ὕπνον ἐνέβαλεν.

34. Οὐκ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὁρμεῖ τοῖς πολλοῖς.] Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ Κτησιφῶντος· παροιμία ἐστὶν ἐλλειπῶς εἰρημένη. προσυπακουστέον δὲ ἔξωθεν τῆς ἀγκύρας.

35. Οὐκ ἔστι συκοφάντου δήγματος.] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων. λείπει δὲ τὸ φάρμακον.

36. Οὐκ ἔτ' ἐστὶ ἀφ' ἡμῶν εἰσιν αἱ Τραγῳδίαι. οὐδὲ γάρ εἰσι πλὴν Ποσειδῶν καὶ Σκάφη.] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἐγκυλινδουμένων τῷ αὐτῷ πράγματι, ἄλλο δὲ μηδὲν νοεῖν ἀνεχομένων. ὁ δὲ νοῦς, οὐδέν ἐσμεν, εἰ μὴ συνουσιάζειν καὶ τίκτειν. ὁ γὰρ Ποσειδῶν ἐμίγη τῇ Τυροῖ καὶ ἐγέννησε Νηλέα καὶ Πελίαν.

37. Οὐκ εἰμὶ τούτων τῶν ἡρώων.] Αὕτη τέτακται ἐπὶ τῶν βουλομένων εὖ ποιεῖν. οἱ γὰρ ἥρωες ἕτοιμοι κακοῦν μᾶλλον ἢ εὐεργετεῖν.

38. Οὐκ οἶδ' ὃ κρώζεις.] Ἐπὶ τῶν μάτην θρυλλούντων, ὡς αἱ κορῶναι. Ἀριστοφάνης· Σὺ μὲν οἶδ' ὃ κρώζεις· ὡς ἐμοῦ τι κεκλοφότος ζητεῖς μεταλαβεῖν.

39. Οὐ λῖνον λίνῳ συνάπτεις.] Ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ, μὴ διὰ τῶν αὐτῶν πραττόντων.

40. Οὐ

35. οὐκ ἔστι συκοφάντου δήγματος.] Aristophanes ἐν Πλούτῳ·

Ἀλλ' οὐκ ἔνεστι συκοφάντου δήγματος.

38. οὐκ οἶδ' ὃ κρώζεις.] Ex Aristoph. Πλούτῳ. Interpres Prouerbium esse monet ἐπὶ τῶν θρυλλούντων ὡς αἱ κορῶναι. Persius Satyra V. vers. 12.

Nescio quid rerum graue cornicaris inepte.

40. Οὐ

40. Οὐ λόγων ἀγορᾶ δεῖται Ἑλλάδος, ἀλλ' ἔργων.] Ἐπὶ τῶν κομπαζόντων.

41. Οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐς Κόρινθον ἐσθ' ὁ πλοῦς.] Διὰ τὸ τὰς ἑταίρας ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων εὔξασθαι φασὶν ἐν τῷ μεγάλῳ πολέμῳ τῇ Ἀφροδίτῃ· ἢ διὰ τὸ δυσείσβολον εἶναι τὸν πλοῦν· ἢ ἐπεὶ πολλαὶ ἦσαν ἑταῖραι, καὶ τῶν πλουσίων μόνον ὁ πλοῦς.

42. Οὔπω πεπλήρωνται αἱ τῶν Ἀμορραίων ἁμαρτίαι.] Ἐπὶ τῶν μὴ ὀξὺ τέλος λαμβανόντων.

43. Οὐ πρέπει γαλῇ κροκωτός.] Παροιμία ἐστὶν ὁμοία τῇ· Γαλῇ χιτών.

44. Οὔτε σὺν πανωλέθροισιν, οὔτ' ἄνευ πανωλέθρων.]

45. Οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ.] Παροιμία ἧς μέμνηται Ἕρμιππος ἐν Δημόταις. Ἱπποκλείδης ὁ Τισάνδρου μέλλων γαμεῖν Ἀγαρίστην τὴν Ἀγαθοκλέους τοῦ Σικυωνίου θυγατέρα τοῦ τυράννου, ἐν αὐτῇ τῇ τῶν γάμων ἡμέρᾳ ἀπωρχήσατο περιττῶν. μεταβουλευσαμένου δὲ τοῦ Κλεισθένους, καὶ Μεγακλεῖ τῷ Ἀλκμαίωνος τὴν θυγατέρα δόντος, πρὸς δὲ τὸν Ἱπποκλείδην φανερῶς εἰπόντος, ὅτι ἀπώρχηται τὸν γάμον τῆς Ἀγαρίστης, ὑποτυχὼν ἔφη· Οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ.

46. Οὐχὶ Γλαύκου τέχνη.] Ἐπὶ τῶν

40. Non verbis forum eget Græciæ, sed rebus.] In iactabundos.

41. Non cuiuis homini contingit adire Corinthum.] Quòd meretrices Veneri votum fecisse dicantur, in magno illo bello pro Græcis; aut, quòd periculosa esset illa nauigatio; aut quia multæ inibi essent meretrices, solisque diuitibus nauigatio patebat.

42. Nondum completa sunt Amorrhæorum peccata.] De iis quæ non celeriter ad exitum perducuntur.

43. Non decet felem crocotum.] Prouerbium est simile illi: *Feli tunica.*

44. Neque cum perniciosis, neq; sine perniciosis.]

45. Non est curæ Hippoclidi.] Prouerbium, cuius meminit Hermippus in Popularibus. Hippoclides Tisandri filius vxorem ducturus Agaristen, Agathoclis Sicyonij tyranni filiam, ipsa nuptiarum die supra modum saltauit. Cùm autem Clisthenes, mutato consilio, Megacli Alcmæonis filio filiam dedisset, & Hippoclidi apertè dixisset, eum nuptiis Agaristæ excidisse; protinus ille dixit: *Non est curæ Hippoclidi.*

46. Non est Glauci ars.] De rebus elabo-

---

40. Οὐ λόγων ἀγορᾶ δεῖται Ἑλλάδος, ἀλλ' ἔργων.] Ios. Scaliger versum concinnabat:

Οὐχὶ λόγων ἀγορᾶ δεῖθ' Ἑλλάδος, ἀλλά τοι ἔργων.

T. Liuius tamen lib. VIII. Græcos lingua magis strenuos quàm factis scribit.

41. Οὐ παντὸς ἀνδρὸς εἰς Κόρινθον ἐσθ' ὁ πλοῦς.] Hesychius ex Aristophane sumtum docet. Cetera Erasmus Chil. I. Centuria IV.

42. Οὔπω πεπλήρωνται.] Sacrum est Adagium è Genes. cap. XV. vers. 16. Οὔπω γὰρ ἀναπεπλήρωνται αἱ ἁμαρτίαι τῶν Ἀμορραίων. *Necdum enim completa sunt iniquitates Amorrhæorum.* sic Vulgata.

44. Οὔτε σὺν πανωλέθροισιν, &c.] Ex Aristophane sumtum docet Suidas dict. τοῦτο.

45. Οὐ φροντίς.] Pro *Clisthene, Agathocles,* reponendum videatur, sed ne scriptus quidem codex hîc nos iuuat.

elaboratis, & quæ non facilè intelliguntur.

47. Leonis catulus in vrbe non est alendus. Maximè quidem leo non est in vrbe alendus. Sin aliquis educatus in ea fuerit, moribus eius seruiendum est.]

48. Non ab aliis sed nostris pennis capimur.] Hoc est, horum ipsi nobis nos auctores sumus. Sic aquilam sagitta ictam dixisse ferunt.

49. Discedo id debens, quo mihi sandapila emenda esset.] De senibus in iudiciis versantibus.

50. Supercilia attollentes & buccas inflantes.] In arrogantes & elatos.

τῶν εἰργασμένων καὶ δυσκατανοήτων.

47. Οὐ χρὴ λέοντος σκύμνον ἐν πόλει τρέφειν.

Μάλιστα μὲν λέοντα μὴ ᾽ν πόλει τρέφειν.
Ἢν δ᾽ ἐκτραφῇ τις, τοῖς τρόποις ὑπηρετεῖν.]

48. Οὐχ ὑπ᾽ ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὐτῶν πτεροῖς ἁλισκόμεθα.] Ἀντὶ τοῦ, ἑαυτοῖς ταῦτα πεποιήκαμεν. λόγος γὰρ πληγέντα ἀτράκτῳ τοξικῷ τὸν ἀετὸν τοῦτο εἰπεῖν.

49. Οὔ μ᾽ ἐχρῆν σορὸν πρίασθαι, τοῦτ᾽ ὄφλων ἀπέρχομαι.] Ἐπὶ γερόντων ἐν δίκαις ἀναστρεφομένων.

50. Ὀφρῦς ἀνασπῶντες, καὶ γνάθους φυσῶντες.] Ἐπὶ τῶν ἀλαζόνων καὶ ὑπεροπτικῶν.

51. Οὐ

47. Οὐ χρὴ λέοντος σκύμνον, &c.] Ex Aristoph. ἐν Βατράχοις. Valer. Maximus lib. VII. cap. 11. *Aristophanis quoque altioris est prudentiæ præceptum, qui in Comœdia introduxit remissum ab inferis Atheniensem Periclem* (imò *Aeschylum*) *vaticinantem non oportere in vrbe nutriri leonem. Sin autem sit alitus, obsequi ei conuenire. Monet enim vt precipuæ nobilitatis & concitati ingenij iuuenes refrenentur*, &c.

48. Οὐχ ὑπ᾽ ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὐτῶν πτεροῖς ἁλισκόμεθα.] Aristophanes ἐν Ὄρνισι·

Ταυτὶ μὲν ᾐκάσμεθα, κατὰ τὸν Αἰσχύλον,
Τὰ δ᾽ οὐχ ὑπ᾽ ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὐτῶν πτεροῖς.

Interpres ex Myrmidonibus Æschyli sumtum docet, qui & Λιβυστικὸν dixerit παροιμίαν, quòd è Libyco apologo nata sit. Meminit & Prouerbij & Æschyli Athenæus libro XI. Δειπνοσοφ. Καὶ ταῦτα οὐχ ὑπ᾽ ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὐτοῦ πτεροῖς, κατὰ τὸν θαυμάσιον Αἰσχύλον, ἁλίσκῃ. Et inf. in dict. Ταυτὶ μὲν εἰκάσμεθα noster Suidas, quę suo inf. loco leges Cēt. XIII. Ad. 32.

50. Ὀφρῦς ἀνασπῶντες, καὶ γνάθους φυσῶντες.] Supercilia maximè fastum indicant, & in iis sedem habet superbia, teste Plinio lib. XI. cap. 37. vnde *supercilium tollere*, αἴρειν τὰς ὀφρῦς, apud Diphilum citāte Atheneo lib. II. Δειπνοσ. & κατοφρυᾶσθαι vnica dictione. Hesychius: κατοφρυώμενος, μεγαλοφρονῶν. Quin & *supercilium*, vnde *superciliosi*, simpliciter pro fastu arrogantiaque sæpè apud Auctores occurrit. Suidas: ὀφρύς, ὑπερηφανίας. Idem: ὀφρυόεντες. ὑπερήφανοι. De Latinis Iuuenalis Sat. VI. — *si cum magnis virtutibus adfers*
Grande supercilium. ———

Cic. pro Lege Agraria: *Hunc Capuæ Campano supercilio ac regio strepitu cùm videremus*, &c. Idem in L. Pisonem: *Neque supercilium tuum fugi.* D. Hieronymus epistola ad Demetriadem: *Ne abstracti ab hominum frequentia, sordidis & impiis cogitationibus pateant: & pleni arrogantiæ & supercilij cunctos despiciant.* Ad quem locum plura congessit Henr. Grauius, cuius postuma apud Sicambros nuper beneficio V. Cl. Henrici Vweni reperta ac typis cura nostra sunt edita Videndus & Petrus Victorius libro XVI. cap. XIV. Variar. lectionum.

Porrò, quod ad alterum τοὺς γνάθους φυσᾶν attinet, Horatius *inflare buccas* dixit de Ioue irascente & indignante lib. 1 Sat. 1.

Quid

51. Ὀψ' ἦλθες, ἀλλ' εἰς κολωνὸν ἴεσο.] Ἐπὶ τοῖς καθυστερίζουσι τῶν καιρῶν, καὶ ἐπὶ τῶν μισθαρνούντων.

52. Ὀφθαλμὸς βασιλέως.] Οὕτως ἐκάλουν τοὺς σατράπας, δι' ὧν πάντα ὁ βασιλεὺς ἐπισκοπεῖ, ὡς Βασιλέως ὦτα, τοὺς ὠτακουστὰς, δι' ὧν ἀκούει τὰ πραττόμενα ἑκάστῳ πανταχοῦ.

Π.

53. ΠΑΛΑΙ ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι.] Ἐπὶ τῶν ποτὲ ἀκμασάντων, νῦν δὲ ἀσθενῶν ὄντων.

54. Παλεύει καλῶς τὴν ἀλώπεκα.]

55. Παλληνικὸν βλέπειν.] Ἀντὶ τοῦ γενναῖον, ὠμῶς διακεῖσθαι καὶ τραχέως ἔχειν πρὸς τὸν ἐχθρόν· ὡς πάλαι πρὸς Πεισίστρατον τὸν τύραννον. ἡνίκα συνεστήσαντο ἐν Παλληνῇ τὴν μάχην. ἢ Βαλλήνῃ θέλει εἰπεῖν, ὅτι δεῖ ζητεῖν τὸν ἐχθρὸν καὶ λιθολεύειν αὐτόν.

56. Παλινῳδίαν ᾄδειν.] Παροιμία

51. Serò venisti, sed tumulum pete.] In eos qui post tempus aduenirent, & in mercenarios.

52. Oculus regis.] Ita vocarunt satrapas, per quos omnia rex spectaret: sicut *Regis aures*, delatores, per quos audiret omnia, quæ ab vnoquoque agerentur.

Π.

53. FVERVNT olim strenui Milesij.] De iis qui olim floruerunt, nunc verò sunt imbecilles.

54. Pulcrè fallit vulpeculam.]

55. Pallenico esse vultu.] Id est, generoso, animo infenso atque aspero contra hostem: quod in Pallenensi municipio Athenienses cum Pisistrato tyrannidem affectante prælium commiserint. Quod si pro παλληνῇ legatur βαλλήνῃ, vult significare hostem inquirendum, eumdemque lapidandum esse.

56. Palinodiā canere.] Prouerbiū signi-

Quid causæ est, meritò quin illis Iuppiter ambas
Iratus buccas inflet. ———

Vtrumque expressit, & *inflare buccas*, & *supercilium tollere*, arrogantem ac superbum describens, Aristænetus lib. II. Epist. VI. Ὡς ἐρώμενος αὐθαδέστερον ὑπεραίρῃ, καὶ πεφρόνηκας μέγα, καὶ σοβαρώτερος γέγονας τὴν ὀφρῦν. ἀεροβατεῖς δὲ μετάρσιος ταῖς φαντασίαις, καὶ ὑπερορᾷς ἡμῶν τῶν βαδιζόντων χαμαί· καὶ, ὡς αὐλητρίδος υἱὸς, ἐξαίρεις τοὺς γνάθους.

51. Ὀψ' ἦλθες, ἀλλ' εἰς κολωνὸν ἴεσο.] Versus erit Iambicus, si cum Erasmo legas ἀλλά γ' εἰς. qui & Latinè sic reddidit:

Seras ades, ast colonon huc te conferas.

est autem κολωνὸν locus seu terra editior tumuli in morem, teste Hesychio & Suida, quem vide in dict. Κολωνέτας.

52. Ὀφθαλμὸς βασιλέως.] Aristoph. ἐν Ἀχαρν.

Καὶ νῦν ἄγοντες ἥκομεν Ψευδαρτάβαν
Τὸν βασιλέως ὀφθαλμόν. ———

Interpres adducit hæc Aristotelis è lib. III. Polit. Ἄτοπον δ' ἴσως ἂν εἶναι δόξειεν εἰ βέλτιον ἴδοι τὶς δυοῖν ὄμμασι καὶ δυσὶν ἀκοαῖς κρίνων καὶ πράττων δυσὶ καὶ χερσὶν, ἢ πολλοὶ πολλοῖς. ἐπεὶ καὶ νῦν ὀφθαλμοὺς πολλοὺς οἱ μόναρχοι ποιοῦσιν αὑτῶν καὶ ὦτα καὶ χεῖρας καὶ πόδας. Eras. Adag. ita concepit, Ὦτα καὶ ὀφθαλμοὶ βασιλέων πολλοί. vtiturque Lucianus lib. De mercede conductis, & Aduersus indoctum. Simili autem modo Ioan. Tzetzes in epistolis Nicephorum Seruilium vocat ὀφθαλμὸν γερουσίας, ὑποδοχὴν τῆς ἀρχῆς, &c.

53. Πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι.] Ex Aristoph. ἐν Πλούτῳ. Vide Eustath. in Iliad. ω. vbi & alterius meminit Οἴκοι τὰ Μιλήσια.

55. Παλληνικὸν βλέπειν.] Habet Varinus in Lexico ex Eustathio in Odyss. θ'. Vide Iunium Cent. III. Adag. 16.

56. Παλινῳδίαν ᾄδειν.] Sumtum à Stesichoro

significans contraria dicere prioribus.

57. Pandeletiæ sententiæ.] Pro morosis sentétiis vsurpantur. Quia Pandeletus sycophanta fuit contentiosus, & scriptor decretorum, & ex eorum numero, qui in iudiciis versabantur. Meminit eius Cratinus in Chironibus.

58. Panico terrore.] Dictum Prouerbium de exercitibus, cùm repentino pauore equi & milites nulla apparente causa percelluntur. Pani enim feminæ sacrificare solitæ clamores excitantes.

59. Omnia bona vt inquit Cillicon. &, Nihil mali, sed vt ait Cillicon.] Hic Samo prodita dicebat, *Nihil mali sed rem sacram facio.* Fuit enim facinore nobilitatus hic Cillicon, qui prodita Prienensibus Mileto, rogátibus quibusdam sæpenumerò, quid esset facturus, respondit, *Omnia bona.* Et est Prouerbium : *Omnia bona vt ait Cillicon.* Pòst ad Theagenem quemdam veniens, carnes emturus, tradidit ei Cillicon, iussitque quomodo secari vellet. at ille porrectam Cilliconis manum abscidit, inquiens, *Ista manu non prodes alteram ciuitatem.*

δηλοῦσα τοῖς προτέροις ἐναντία εἰπεῖν.

57. Πανδελέτιοι γνῶμαι.] Τουτέστι δύστροποι. ἐπεὶ Πανδέλετος συκοφάντης ἦν φιλόδικος, καὶ γράφων ψηφίσματα. καὶ ἦν εἷς τῶν περὶ τὰ δικαστήρια διατριβόντων. μέμνηται αὐτοῦ Κρατῖνος ἐν Χείρωσι.

58. Πανικῷ δείματι.] Τοῦτο γίνεται ἐπὶ τῶν στρατοπέδων· ἡνίκα αἰφνίδιον οἵ τε ἵπποι καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐκταραχθῶσι μηδεμίας αἰτίας προφανείσης. τῷ δὲ Πανὶ εἰώθεσαν ὀργιάζειν αἱ γυναῖκες μετὰ κραυγῆς.

59. Παντ' ἀγαθὰ ὡς ἔφη Κιλλικῶν. καὶ, Οὐδὲν πονηρὸν, ἀλλ' ὅπερ ὁ Κιλλικῶν.] Οὗτος παρέδωκε τὴν Σάμον, ὡσεὶ εἶπεν· Οὐδὲν κακὸν ποιῶ, ἀλλ' ἱεροσυλῶ. ἐπὶ πονηρίᾳ γὰρ ἐτεθρύλλητο ὁ Κιλλικῶν, ὃς προὔδωκε Μίλητον Πριηνεῦσι· πυνθανομένων δέ τινων πολλάκις αὐτοῦ τί μέλλει ποιεῖν, ἔλεγε, Πάντα τ' ἀγαθά. καὶ ἐστὶ παροιμία, Παντ' ἀγαθὰ ὡς ἔφη Κιλλικῶν. ὕστερον μέντοι παρὰ Θεαγένους τινος εἰσῆλθεν ὠνησόμενος κρέα, κἀκεῖνος ὑποδεῖξαι ἐκέλευσε πόθεν κόψαι θέλει. προτείναντος δὲ τὴν χεῖρα ἀπέκοψε καὶ εἶπε, Ταύτῃ τῇ χειρὶ οὐ προδώσεις πόλιν ἑτέραν.

60. Πάνθ'

---

choro poëta, de quo ita in Helenæ Encomio Isocrates: Ἐπεδείξατο καὶ Στησιχόρῳ τῷ ποιητῇ τὴν ἑαυτῆς δύναμιν. ὅτε μὲν γὰρ ἀρχόμενος τῆς ᾠδῆς ἐβλασφήμησέ τι περὶ αὐτῆς, ἀνέστη τῶν ὀφθαλμῶν ἀπεστερημένος. ἐπειδὴ δὲ γνοὺς τὴν αἰτίαν τῆς συμφορᾶς, καλουμένην παλινῳδίαν ἐποίησε, πάλιν αὐτὸν εἰς τὴν αὐτὴν φύσιν κατέστησε. Ioan. Chrysostomus Orat. Quòd nemo lęditur nisi à seipso: Ὡς τὸ ἔμπροσθεν ἠπατημένοι χρόνον, καὶ παλινῳδίαν ᾄσονται, καὶ ἀπολογήσονται, &c. Vide Platonem in Phædro, Proclum Lycium Commentar. in Politiam Platonis, Archelaum Cyprium apud Ptolom. Hæphestionem in Photij Biblioth. Cononem Narrat. XVIII. apud eumdem Photium, & Dionem Chrysostomum Orat. XI.

60. Ἅπαντ'

60. Πάνθ' ὅμοια, καὶ Ῥοδῶπις ἡ καλή.] Ἡ Ῥοδῶπις ἑταίρα ἐγένετο. τοὺς οὖν πολὺ ἀπολέσαντας ἀργύριον, τὸ διάφορον τῆς μίξεως πρὸς τὰς ἄλλας γυναῖκας συνορῶντας ἐπιφωνεῖ τὸ λεγόμενον.

61. Πάντα κάλων σείειν.] Παροιμία ἐπὶ τῶν πάσῃ προθυμίᾳ χρωμένων. παρῆκται δὲ ἀπὸ τῶν τὰ ἄρμενα χαλώντων.

62. Πάντα κινήσω πέτρον.] Τοῦ Μαρδονίου ἡττηθέντος ἐν Πλαταιαῖς, φήμη κατεῖχεν, ὡς ἐν τῷ περιβόλῳ τῆς σκηνῆς θησαυρὸν κατορύξας ἀπολελοίπει. πριάμενος οὖν Πολυκράτης ὁ Θηβαῖος τὸν τόπον, πολὺν χρόνον ἐζήτει. ὡς δὲ οὐδὲν ἐπέραινε, πέμψας εἰς Δελφοὺς, ἐπηρώτα πῶς ἂν εὕροι. τὸν δὲ Ἀπόλλωνα ἀποκρίνασθαί φασι, Πάντα λίθον κίνει. οἱ δὲ εἰρῆσθαί φασιν ἀπὸ τῶν τοὺς καρκίνους θηρευόντων.

63. Πάντα μὴ βούλου κρατεῖν.] Ἐπὶ τῶν εἰς πάντα εὐδαιμονεῖν βουλομένων.

64. Πάντα ὀκτώ.] Οἱ μὲν Στη-

60. Omnia sunt paria, atq; etiam formosa Rhodopis.] Rhodopis meretrix fuit. Eos igitur notat Prouerbium, qui pecunia magna consumta, diuersitatem coitus in aliis mulieribus spectant.

61. Omnem rudentem mouere.] Prouerbium de iis qui alacri animo ad aliquid efficiendum incumbunt. Translatum est autem ab iis qui vela relaxant.

62. Omnem mouebo lapidem.] Mardonio ad Platæas deuicto fama erat, eum in ambitum tentorij Thesaurum obrutum reliquisse. Polycrates itaque Thebanus eum locũ mercatus longo tempore quæsiuit. Cùm autem nihil proficeret, misit Delphos, sciscitatum quo pacto illum reperiret. Apollinem verò respondisse aiunt, *Omnem lapidem moue*. Alij ab iis ductum putant qui cancros venantur.

63. Ne tenere velis omnia.] De iis qui in omnibus volunt esse felices.

64. Omnia octo.] Quidam dicunt Stesi-

60. Ἅπανθ' ὅμοια, καὶ Ῥοδῶπις ἡ καλή.] Ita concinnius senarius est. De Rhodopide autem Herodotus lib. 2. Musarum, è Thracia ortam & Æsopi fabulatoris conseruã fuisse: venisse in Ægyptum, magnoq; redemtam à Charaxo Mitylenæo Sapphus fratre. Vixit ergo vt & Sappho & Æsopus annos propè sexcentos ante Christum, de qua & Strabo lib. XVII. legendus.

61. Πάντα κάλων σείειν.] Est in Hesychio, & totidem verbis in Zenobio. Paria illa I. Chrysostomi Hom. Quòd nemo læditur nisi à seipso, πάντα κινεῖν μηχανήματα, πάντα κινεῖν τὰ ὄργανα, καὶ πάντα ἀφεῖς τὰ βέλη.

62. Πάντα κινήσω πέτρον.] In Hesychio legitur, Πάντα κινήσας πτερόν, nisi vitiosus locus est, & emendandum πέτρον. Geminum huic, quod in eodem sequitur, Πάντα λίθον κινεῖν. Verùm mutila historia est, ex Zenobio restauranda. Ioannes Tzetzes Chil. XII. Historia 442.

Μετὰ Περσῶν τὸν πόλεμον, τὸν περὶ Μαραθῶνα,
Ἀνδρὶ χρησμὸς ἐξέχρησέ τινι τῶν Ἀθηναίων.
Τὴν μνήμην δ' ἀποδέδειχεν ἐμοῦ ἡ τούτου κλῆσις.
Ὡς πάντα κάλων ἐστὶ κινεῖν, καὶ πάντας ἐστὶ τοὺς λίθους.
Τοῦτο ποιῶν ἐκεῖνος ἐστὶ, καὶ πᾶν ἀναμοχλεύων,
Ὑπέραντλος ἐγένετο, πλοῦτον εὑρὼν ἐκ Μήδων.

66. Παρὰ

69. Παρὼν ἀποδημεῖ.] Ἐπὶ τῶν αἴσθησιν ἑαυτοῖς μηδεμίαν παρεχόντων. Ἀριστοφάνης· Ὁ νοῦς δέ σου παρὼν ἀποδημεῖ.

70. Πᾶσα γῆ πατρίς.] παροιμιακόν.

71. Πάσῃ μηχανῇ.] Ἀντὶ τοῦ καὶ παντὸς τρόπου. Ἄλλως·

Πάσῃ τέχνῃ.] Ἐκ παντὸς τρόπου. Ἀριστοφάνης Λυσιστράτῃ· Οὐδ' ἣν σχολάσῃς πάσῃ τέχνῃ πρὸς ἑσπέραν ἐλθὼν ἐκείνῃ τὴν βάλανον ἐναρμόσων.

72. Ἐκ Πατροκλέους.] Ἐπὶ τῶν ῥυπώντων καὶ αὐχμηρῶν. Πατροκλῆς γὰρ ἐγένετο Ἀθηναῖος πλούσιος σφόδρα· ἄλλως δὲ κακόβιός τις καὶ φιλοχρήματος καὶ σκνιπός, ὅς τις ἕνεκεν τῆς φειδωλίας οὐδένα οἱ εἴα προσίεσθαι, φυλακῆς ἕνεκα τῶν χρημάτων καὶ γλίσχρου βίου. ὁ Πλοῦτος οὖν ἐρωτώμενος πόθεν βαδίζεις, Ἐκ Πατροκλέους, ἔφη, ἔρχομαι, ὃς οὐκ ἐλούσατ' ἐξ οὗ ἐγένετο.

73. Παύσωνος πτωχότερος.] Οὗτος ζωγράφος ἦν, καὶ ἐπὶ πενίᾳ διετεθρύλλητο.

69. Præsens abest.] De iis qui cogitatione aliis in rebus occupantur. Aristophanes: *Mens tua præsens abest.*

70. Omnis terra patria.] Prouerbiale.

71. Omni machina.] Hoc est omni studio atque conatu. Aliter:

Omni arte.] Pro quouis modo. Aristophanes in Lysistrate: *Nec si otiosus fueris, omni arte, cùm ad vesperam veneris, illi glandem inseres.*

72. E Patroclis ædibus.] De sordidis & squallidis. Patrocles enim fuit Atheniensis admodum locuples, sed malæ vitæ, auarus & sordidus, qui præ parsimonia neminem ad se admittebat, ob pecuniam seruandam & tenacitatem. Plutus igitur interrogatus, vnde veniret, respondet, *A Patrocle, qui non lauit ex quo natus est.*

73. Pausone mendicior.] Fuit hic pictor, & ob paupertatem in ore vulgi.

74. Pedi-

filiam *Limonem*, de quibus Heraclides Ponticus ἐν πολιτείᾳ Ἀθηναίων, & Ouidius in Ibin. Alterum hinc Prouerbium format Diogenianus, Ἀσεβέστερος Ἱππομένους. *Impior Hippomene.*

69. Παρὼν ἀποδημεῖ.] Ex Aristoph. ἐν Ἱππεῦσι. Sic Terentius dixit in Eunucho: *Cum isto milite præsens absens vt sies.*

70. Πᾶσα γῆ.] Sic Naso:

Omne solum forti patria est, vt piscibus æquor,
Vt volucri vacuo quidquid in orbe patet.

Legendus M. Antonius Muretus libro II. Variar. lect. cap. 3.

72. Ἐκ Πατροκλέους.] Aristoph. ἐν Πλούτῳ·

— ἐκ Πατροκλέους ἔρχομαι,
Ὃς οὐκ ἐλούσατ' ἐξ ὅτουπερ ἐγένετο.
— *è Patrocli venio domo,*
Qui non lauit ex quo natus est.

Tale illud Martialis lib. XII. Epigram. 78.

Cellas antè petit Patroclianas.

Quas publicas latrinas exponit Turnebus lib. XXX. Aduersar. cap. 26.

73. Παύσωνος πτωχότερος.] Meminit Pausonis huius Aristoph. in eodem Pluto. vbi Interpres: Ὁ Παύσων δὲ ἐπὶ πενίᾳ κωμῳδεῖται, ζωγράφος ὤν. & Ælianus lib. XIV. cap. XV. ac Lucianus in Demosthenis encomio, vbi malè Πάσωνι pro Παύσωνι legitur.

74. Pedibus ingredior, nam natare non didici.] Id est, non possum hoc, igitur faciam illud.

75. Pellenæa vestis.] De iis qui vestes vetustas gerunt. Nam Pellenę vestes diuersæ fiebant.

76. Paupertas sapientiam sortita est.] Pauperes enim artes plurimas addiscunt.

77. De asini vmbra.] Prouerbiale de iis qui rebus pretij nullius occupantur. Vel sic:

De Delphica vmbra.] Demosthenes in Philippicis. Didymus ait, Prouerbium *De asini vmbra* detortum esse ab Oratore, qui de Delphica vmbra dicat. dici autem id de iis, qui de rebus nullius momenti existentibus inter sese digladientur.

78. Instar piceæ.] De iis qui funditus pereunt: quoniam picea succisa non germinat ampliùs.

79. Pelei machæram.] Prouerbiũ hoc Aristophanes describit his verbis: *Magis superbit, quàm Peleus sua machæra*: quam putabatur modestiæ præmium à Vulcano accepisse.

80. Ne quidem Ctesias sycophanta oberit.] Hic ob sycophantiam fuit exagitatus.

74. Πεζῇ βαδίζω, νεῖν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι.] Ἀντὶ τοῦ μὴ δύναμαι τοῦτο, ποιήσω οὖν ἐκεῖνο.

75. Πελλήναιος χιτών.] Ἐπὶ τῶν παλαιὰ φορούντων ἱμάτια. ἐν δὲ Πελλήνῃ διάφοροι χλαῖναι ἐγίνοντο.

76. Πενία σοφίαν ἔλαχε.] Παρόσον οἱ πένητες πολλὰς τέχνας ἐπιτηδεύουσι.

77. Περὶ ὄνου σκιᾶς.] Παροιμιακὸν περὶ τῶν ἐνδιατριβόντων τοῖς μηδενὸς ἀξίοις. Ἄλλως·

Περὶ τῆς ἐν Δελφοῖς σκιᾶς.] Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. Δίδυμός φησι, τὴν Περὶ ὄνου σκιᾶς παροιμίαν παραπεποιῆσθαι ὑπὸ τοῦ ῥήτορος, λέγοντος περὶ τῆς ἐν Δελφοῖς σκιᾶς· λέγεσθαι δὲ αὐτὴν ἐπὶ τοῖς περὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων μαχομένοις.

78. Πεύκης τρόπον.] Ἐπὶ τῶν πανωλεθρίᾳ ἀπολλυμένων· ἐπεὶ ἡ πεύκη κοπεῖσα, οὐκ ἀνίησιν ἔτι βλαστόν.

79. Πήλεως μάχαιραν.] Παροιμίαν ταύτην ἀναγράφει καὶ Ἀριστοφάνης οὕτω· Μέγα φρονεῖ μᾶλλον ἢ Πηλεὺς ἐπὶ τῇ μαχαίρᾳ· ἣν ἐδόκει σωφροσύνης γέρας ἀπ' Ἡφαίστου εἰληφέναι.

80. Οὐδὲ Κτησίας ὁ συκοφάντης πημανεῖ.] Οὗτος ἐπὶ συκοφαντίᾳ ἐκωμῳδεῖτο.

81. Πτω-

74. Πεζῇ βαδίζω, &c.] Meminit Varinus in Lexico.

77. Περὶ ὄνου σκιᾶς.] Vide sup. ὄνου σκιά. & Varinum in Lexico.

79. Πήλεως μάχαιραν.] Eadem hinc Varinus. Aristophanis verba sunt ἐν Νεφέλαις·

— ὁ γοῦν Πηλεὺς ἔλαβε διὰ τοῦτο τὴν μάχαιραν. vbi multa Interpres, quem vide. Eustathius in Iliad. ρ'. Λέγει δὲ καὶ ἡ παροιμία, Πηλεὺς τὴν μάχαιραν. ὡς διὰ σωφροσύνην λαβόντος αὐτοῦ καὶ ξίφος θεόθεν, καθὰ καὶ ὁ Κωμικὸς δηλοῖ.

80. Οὐδὲ Κτησίας ὁ συκοφάντης πημανεῖ.] Ex Aristoph. ἐν Ἀχαρνεῦσι.

82. Πιθη-

81. Πτωχοῦ πήρα οὐ πίμπλαται.] Ἐπὶ τῶν ἀπλήστων.

82. Πιθηκισμοῖς περιελαύνεις.] Ἀντὶ τοῦ ἀπατᾷς, καὶ κολακεύμασιν ἢ μιμήμασι νικᾷς.

83. Διαπιθηκίσαι.] Διαπαῖξαι, ἀπὸ τῶν πιθήκων. φιλοπραγμονέστατον γὰρ τὸ ζῶον.

84. Πίθηκος ἐν πορφύρᾳ.] Οἱ φαῦλοι κἂν πολλοῖς περιβληθῶσιν, ὅμως δ' οὖν διαφαίνονται πονηροὶ ὄντες.

85. Πιτυάνη εἰμί.] Αὕτη παρ' Ἀλκαίου κεῖται. λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν πυκναῖς συμφοραῖς χρωμένων ἅμα καὶ εὐπραξίαις. παρόσον καὶ τῇ Πιτυάνῃ τοιαῦτα συνέβη πράγματα, ὧν καὶ Ἑλλάνικος μέμνηται. φησὶ γὰρ αὐτὴν ὑπὸ Πελασγῶν ἀνδραποδισθῆναι, καὶ πάλιν ὑπὸ Ἐρετριέων ἐλευθερωθῆναι.

86. Πλίνθους πλυνεις, χαμαὶ ἀντλεῖς, φακὸν κόπτεις.] Ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων καὶ ἀνηνύτων, καὶ μὴ ὄντων, λέγεται.

87. Πλοῖον ἢ κυνῆ.] Ἐπὶ τῶν ἀμφιβόλων πραγμάτων. Ἀριστοφάνης Ὄρνισι.

88. Πολλὰ καινὰ τοῦ πολέμου.] Πο-

81. Mendici pera non impletur.] De iis qui expleri non poſſunt.

82. Simiarũ more exagitas.] Hoc eſt, decipis, & adulationibus, vel etiam quibuſdam imitationibus vincis.

83. Simias imitari.] Eſt ſimiarum more eludere. Simia enim animal eſt curioſiſſimum.

84. Simia in purpura.] Homines improbi, etſi multis inuolucris vtantur, nihilominùs tamen elucet improbitas eorum.

85. Pityane ſum.] Huius mentio fit apud Alcæum. De iis autem vſurpatur, qui crebris & calamitatibus & proſperis ſucceſſibus vtuntur. Talia enim, vt & Hellanicus meminit, negotia Pityanę obiecta ſunt, quam & à Pelaſgis in ſeruitutem abductam, & rurſus ab Eretrienſibus in libertatem aſſertam eſſe ait.

86. Laterem lauas, humi hauris, lentem ſecas.] De iis quę fieri non poſſunt, & nihil conferunt, & non ſunt.

87. Nauis aut galea.] De rebus ambiguis. Ariſtophanes in Auibus.

88. Multa ſunt belli noua.] Polybius

82. Πιθηκισμοῖς περιελαύνεις.] Huc etiam pertinet ſequens Prouerbium Διαπιθηκίσαι. Ab illius animalis geſtu & calliditate, homines verſipelles & ridiculi imitatores *Simiæ* appellantur. Artemidorus lib. II. c. XII. Πίθηκος ἄνδρα πανοῦργον καὶ γόητα σημαίνει. *Simia hominem refert callidum ac verſipellem.* & hinc hæreticos ἀνθρωπομίμους πιθήκους, *ſimias hominum imitatrices* appellat Ignatius Antiochiæ Archiepiſcopus epiſt. ad Antiochenos.

85. Πιτυάνη εἰμί.] Totidem verbis Zenobius ac Varinus, niſi quòd in illo Πιτάνη legitur. Hic etiam modò Πιτυάνην modò Πιτάνην nominat.

86. Πλίνθους πλύνεις, &c.] Theocritus εἰδ. ιϛ'.

Ἢ ὕδατι νίζειν θολερῷ διαειδέι πλίνθον.

88. Πολλὰ καινὰ τοῦ πολέμου.] Diogenianus: Πολλὰ κενὰ τοῦ πολέμου. itaque Cicero libro V. ad Atticum Epiſt. XX. *Interim (ſcis enim quædam πανικὰ dici, item τὰ κενὰ τοῦ πολέμου) rumore aduentus noſtri, & Caßio, qui Antiochia tenebatur, animus acceßit, & Parthis timor iniectus eſt.* Quintus Curtius lib. VII. *Ea res, ſicuti plera-*

lybius: *Cùm luna sub Perseo Macedonum rege defecisset, fama vulgò increbuit, defectum regis ea re significari. Idque vt Romanos animosiores, sic Macedones timidiores fecit. Ita verum est quod vulgò fertur, multa esse belli noua.*

89. Multa quidem nôris quîs numen fallere possis.] Prouerbium in eos qui se Deo fucum facturos esse putant.

90. Multa cadunt inter calicem supremaque labra.] Mortales leuiculis rebus sæpenumerò & læduntur & iuuantur.

91. Multis ictibus quercus domatur.] Prouerbium de iis qui difficulter capiuntur & perficiuntur.

92. Multo quidem magis, tametsi mille adfuerint.] De iis qui se modis omnibus victores fore pollicentur.

93. Multa nouit vulpes, sed erinaceus vnum magnum.]

94. Multi sortilegi, sed pauci vaticinantes.] Multi sunt inimici, pauci verò auxilium ferentes.

95. Multi te odio prosequentur, si te ipse amaris.] Hoc aiunt Nymphas dixisse Narcisso, se ob pulcritudinem in fontibus contemplanti.

λύβιος· Ὅτι τῆς σελήνης ἐκλιπούσης ἐπὶ Περσέως τοῦ Μακεδόνος, ἐκράτησεν ἡ φήμη παρὰ τοῖς πολλοῖς, ὅτι βασιλέως ἔκληψιν σημαίνει. καὶ τοῦτο τοὺς μὲν Ῥωμαίους εὐθαρσεστέρους ἐποίησε, τοὺς δὲ Μακεδόνας ἐταπείνωσε ταῖς ψυχαῖς. οὕτως ἀληθές ἐστι τὸ περιφερόμενον, ὅτι πολλὰ καινὰ τοῦ πολέμου.

89. Πολλά κεν εἰδείης οἷς τὸν θεὸν ἐξαπατήσαις.] Παροιμία πρὸς τοὺς οἰομένους τὸ θεῖον κατασοφίζεσθαι.

90. Πολλὰ μεταξὺ πέλει κύλικος καὶ χείλεος ἄκρου.] Πολλά τοι σμικροὶ λόγοι ἔσφηλαν ἤδη καὶ κατώρθωσαν βροτούς.

91. Πολλαῖς πληγαῖς δρῦς δαμάζεται.] Παροιμία πρὸς τοὺς δυσαλώτους καὶ δυσκατεργάστους.

92. Πολλῷ γε μᾶλλον κἂν παρῶσι χίλιοι.] Ἐπὶ τῶν ἐκ παντὸς τρόπου νικήσειν ἐπαγγελλομένων.

93. Πόλλ' οἶδ' ἀλώπηξ, ἀλλ' ἐχῖνος ἓν μέγα.]

94. Πολλοὶ θριοβόλοι, παῦροι δέ τε μάντιες ἄνδρες.] Πολλοὶ μὲν ἐχθροί, παῦροι δ' ὠφελήσιμοι.

95. Πολλοί σε μισοῦσιν ἐὰν σαυτὸν φιλῇς.] Τοῦτό φασι τὰς Νύμφας πρὸς τὸν Νάρκισσον εἰπεῖν, ἀποβλέποντα εἰς τὰς πηγὰς διὰ τὴν οἰκείαν μορφήν.

96. Πολ-

pleraque belli vana & inania, barbaros ad deditionem traxit. Plutarchus quoque lib. περὶ τοῦ ἀκούειν· Ὡς γὰρ πολέμου, καὶ ἀκροάσεως πολλὰ τὰ κενά ἐστιν. Hos secutus Erasmus, Suidæ ac Polybij verba mutauit, legendo κενὰ pro καινά.

90. Πολλὰ μεταξὺ πέλει κύλικος καὶ χείλεος ἄκρου.] Originem Prouerbij pluribus indicat Zenobius. Meminit quoque Heraclides in Politia Samiorum, & Agellius libro XIII. cap. 16.

91. Πολλαῖς πληγαῖς δρῦς δαμάζεται.] Ita Diogenianus, Apostolius & Varinus. Erasmus è suo Diogen. senariũ hunc laudat:

Πολλαῖσι πληγαῖς στερρὰ δρῦς δαμάζεται.
Multis rigida quercus domatur ictibus.

99. Πεντ-

96. Πολλοὶ στρατηγοὶ Καρίαν ἀπώλεσαν.] Διὰ τῆς Ἁλικαρνασσοῦ πολιορκίαν. ἐπὶ τῶν μὴ ὁμογνωμονούντων.

97. Πολύποδος δίκην, αὐτὸς ἑαυτὸν κατεφαγών.]

98. Πολύποδος ὁμοιότης.] Πρὸς τοὺς ἐξομοιοῦντας τισὶν ἑαυτούς.

99. Πονηρὰ κατὰ τρυγόνα ψάλλεις.] Ἐπὶ τῶν μοχθηρῶς καὶ ἐπιπόνως ζώντων. καὶ γὰρ ἡ τρυγὼν ἐπειδὰν πεινᾷ, τότε μάλιστα ψάλλει.

100. Οὐδὲν πονηρὸν, ἀλλ᾽ ὅπερ καὶ Καλλιφῶν.] Ὁ Καλλιφῶν οὗτος προὔδωκε Σάμον, οἱ δὲ, Μίλητον, ὥσπερ εἶπεν, Οὐδὲν κακὸν ποιῶ ἀλλ᾽ ἱεροσυλῶ. ἐπὶ πονηρίᾳ οὖν τεθρύλληται ὁ Καλλιφῶν οὗτος, ὃς προὔδωκε Μίλητον Πριηνεῦσι.

96. Multi duces Cariam perdiderunt.] Propter Halicarnassi obsidionem. In eos qui non consentiunt.

97. Instar polypi seipsum deuorat.]

98. Polypi similitudo.] Ad eos qui se comparant aliquibus.

99. Improbè turturis instar cantillas.] In eos qui miserè & laboriosè victitant. Turtur enim cùm esurit maximè, cantat maximè.

100. Nihil mali, sed idẽ quod Calliphon] Calliphon hic Samum prodidit: vel, vt alij volũt, Miletum, cùm diceret, *Nihil mali facio, sed sacrilegiũ facio.* Calliphon igitur hic ob improbitatem fuit in ore omnium, quippe qui Miletum Prienensibus prodidisset.

ΕΚΑΤΟΝΤΑΣ ΙΒ.

1. ΠΟΝΟΝ σπείρειν.] Ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων.

2. Πόνος πόνῳ πόνον φέρει.] Ὡς, Ἔργον ἐπ᾽ ἔργῳ. Ὅμηρος·

– πάντη δὲ κακὸν κακῷ ἐστήρικτο.

Σοφοκλῆς ἐν Τραχινίαις· Νὺξ γὰρ εἰσάγει, καὶ νὺξ ἀποθεῖται δεδεγμένον πόνον.

3. Πόντος ἀγαθῶν.] Ἐπὶ τῶν πολλῶν ἀγαθῶν καὶ μεγάλων· ὥσπερ, Ἀγαθῶν θάλασσα.

4. Πόῤῥω Διός τε καὶ κεραυνοῦ.]

CENTVRIA XII.

1. SERERE laborem.] In eos qui frustrà laborant.

2. Labor labore cumulatur.] Sic dicitur, *Opus post opus.* Homerus: *Vbique malum malo condensatum est.* Sophocles in Trachiniis: *Nox adducit, & nox repellit susceptum laborem.*

3. Pontus bonorum.] De multis magnisque bonis enuntiatur: quemadmodum &, *Mare bonorum.*

4. Procul à Ioue & fulmine.] Quia

---

99. Πονηρὰ κατὰ τρυγόνα ψάλλεις.] Explicat Iunius Centur. IV. Adag. 12. Simile infrà, τρυγόνα ψάλλειν.

CENT. XII.

2. ΠΟΝΟΣ πόνῳ.] Homeri versus est III. Iliad. π. Simile illud Theognidis versu 344. Δοίης τ᾽ ἀντ᾽ ἀνιῶν ἀνίας. dederisque pro calamitatibus calamitates.

4. Πόῤῥω Διός τε καὶ κεραυνοῦ.] Erasmus explicat hoc modo: *non esse agendum cum præpotentibus, qui nutu possint perdere, si quando libeat: maximè cum regibus ac tyrannis.* sed rectius

Quia principes familiaribus suis insidiari solent, Prouerbium hoc monet, otij securitatem illustris vitę periculis esse potiorem.

5. Fluuius cùm sis, cum mari contendis.] De iis qui se potentioribus exæquare student.

6. Fluuio magno aquæductum inducis.] In eos qui ea quæ possident, augere conantur.

7. Negotia ex otio.] De iis quæ præter opinionem & spem eueniunt.

8. Porri folio vinctus est cupidinum loculus.] De iis qui ob amorem multum insumunt, & luxuriosè viuunt.

9. Antiquior Codro.] Prouerbium de valdè vetustis: à Codro, qui Athenis regnauit, ductum.

10. Priùs quàm pinsas farinam.] Similis hæc parœmia est illis: *Ante captos pisces, muriam commisces.* &, *Priùs quàm iugulata est, pecudem excorias.* In eos qui pręproperè aliquid agũt, dicta.

11. Priùs ouem pascet lupus.] De re quæ fieri non potest.

12. Ante sortitionem rempublicam deuoras.] Affine est: *Ante distri-*

Διὰ τὸ τοὺς ἐπιβούλους τοῖς συνοῦσι χρωμένους, ἀδεέστερον εἶναι λέγουσα τὴν μετ' ἀπραγμοσύνης ἀσφάλειαν τῶν ἐν ἐπιφανεῖ βίῳ κινδυνευόντων.

5. Ποταμὸς θαλάττῃ ἐρίζεις.] Ἐπὶ τῶν διατεινομένων πρὸς κρείττονας.

6. Ποταμῷ μεγάλῳ ὀχετὸν ἐπάγεις.] Ἐπὶ τῶν τοῖς οὖσι προσφερόντων.

7. Πράγματ' ἐξ ἀπραξίας.] Ἐπὶ τῶν παρὰ δόξαν καὶ παρ' ἐλπίδα συμβαινόντων.

8. Πράσου φύλλῳ τὸ τῶν ἐρώτων δέδεται βαλάντιον.] Ἐπὶ τῶν δι' ἔρωτα πολλὰ ἀναλισκόντων καὶ ἀσωτευομένων.

9. Πρεσβύτερος Κόδρου.] Ἀντὶ τοῦ παλαιότερος. παροιμία ἐπὶ τῶν πάνυ παλαιῶν, ἀπὸ τοῦ βασιλεύσαντος Ἀθήνησι Κόδρου.

10. Πρὶν ἢ πτίσαι τὰ ἄλφιτα.] Ὁμοία τῇ· Πρὶν τοὺς ἰχθῦς ἑλεῖν, σὺ τὴν ἅλμην κυκᾷς. καὶ, Πρὶν ἐσφάχθαι δέρεις. ἐπὶ τῶν τοὺς καιροὺς προλαμβανόντων, λεγομένη.

11. Πρὶν καὶ λύκος οἶν ποιμανεῖ.] Ἐπὶ τοῦ ἀδυνάτου.

12. Πρὶν λαχεῖν τὰ κοινὰ κατεσθίεις.] Ὁμοία τῇ· Πρὸ διανομῆς

ctiùs hoc loco Suidas; cui suffragatur Synesius lib. de regno, quẽ Suidas exscripsit: Ὧν τἀναντία τοῖς τυράννοις ὑπάρχει, δι' οὓς ἡ κομψὴ παροιμία, Πόῤῥω Διός τε καὶ κεραυνοῦ. διὰ τοὺς ἐπιβούλους τοῖς συνοῦσι χρωμένοις, ἀδεέστερον εἶναι λέγουσα τὴν μετ' ἀπραγμοσύνης ἀσφάλειαν τῶν ἐν ἐπιφανεῖ βίῳ κινδύνων. Vidit hoc & Hen. Stephanus. Nota etiam μνημονικὸν σφάλμα Erasmi *Diogenianum* pro *Suida* citantis. Affine & illud Nasonis:

Viue tibi, & semper nimiùm prælustria vita,
Sæuum prælustri fulmen ab arce venit.

7. Πράγματ' ἐξ ἀπραξίας.] Pulcrè Ennius apud A. Gellium lib. x i x. Noct. Attic. cap. x.

Otio qui nescit vti plus negotij habet,
Quàm cùm est negotium in negotio.

11. Πρὶν καὶ λύκος οἶν ποιμανεῖ.] Affine Aristoph. ἐν Εἰρήνῃ

Πρὶν καὶ λύκος οἶν ὑμεναιοῖ.

Neque enim lupi & agni

——— ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσιν,
Ἀλλὰ κακὰ φρονέουσι διαμπερὲς ἀλλήλοισιν,

vt canit Homerus Ιλ'. χ'.

16. Πρ-

μῆς ἁρπάζεις. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς δείπνοις ἁρπαζόντων περὶ διανομῆς.

13. Προβαλόντες κυσὶν ἄρνας.] Ἐπὶ τῶν τοὺς ἀπράγμονας τοῖς συκοφάνταις παραδιδόντων.

14. Προβάτων οὐδὲν ὄφελος, ἐὰν ὁ ποιμὴν ἀπῇ.] Ἐπὶ τῶν ἀναγκαίων.

15. Προβατίου βίον ζῆν.] Ἐπὶ τῶν μωρῶν καὶ ἀνοήτων. τὰ γὰρ πρόβατα οὐδὲν ἐργάζεται καὶ ζῇ. ἢ διὰ τὸ ἀδρανές.

16. Προδίκου σοφώτερος.] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Οὐ γὰρ ἂν ἄλλῳ γ' ὑπακούσαιμεν τῶν
νῦν Μετεωροσοφιστῶν,
Πλὴν ἢ Προδίκῳ, σοφίας καὶ γνώμης ἕνεκα.

Σοφιστὴς δὲ ἦν ὁ Πρόδικος, Κεῖος τὸ γένος. ἤκμασε δὲ κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Σωκράτους. πρῶτος δὲ οὗτος τὴν πεντηκοντάδραχμον ἐπίδειξιν ἐποιήσατο. μνημονεύει δὲ καὶ Πλάτων αὐτοῦ ἐν Πρωταγόρᾳ, καὶ Ξενοφῶν ἐν τοῖς Ἀπομνημονεύμασιν· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς·

Οὗτος τὸν ἄνδρα τοῦτον ἢ βιβλίον διέ-
φθειρεν,
Ἢ Πρόδικος, ἢ τῶν ἀδολέσχων εἷς γέ τις.

διαβάλλει δὲ αὐτὸν καὶ ἐν Ὄρνισι· Παρ' ἐμοῦ Προδίκῳ κλαίειν εἴπητε τολοιπόν. διδάσκαλος δὲ ἦν οὗτος καὶ Θηραμένους τοῦ ἐπικαλουμένου Κοθόρνου· ὃς τῆς τῶν λ'. τυραννίδος μετέσχε. Κόθορνος δὲ ἐκαλεῖτο, ἐπεὶ καὶ τοῖς λ'. συνέπραττε δὲ καὶ τῷ πλήθει. φέρεται δὲ καὶ βιβλίον Προδίκου

butionem cibi rapis. Sumta tralatio ab iis qui ante cenam, eam rapiunt.

13. Agnos canibus obiicientes.] In eos qui homines quietos obiiciunt sycophantis.

14. Ouium nulla vtilitas, si absit opilio.] De rebus necessariis.

15. Ouiculæ vitam degere.] In stolidos & amentes, aut inertes. Oues enim viuunt, vt nihil agant: vel dicitur in infirmos.

16. Prodico sapientior.] Aristophanes in Nubibus:

Non alteri nunc ex Meteorosophistis
parebimus,
Nisi Prodico, propter sapientiam &
ingenium.

Sophista verò fuit hic Prodicus, genere Ceius. Floruitque Socratis temporibus. Hic primus quinquaginta drachmis declamitauit. Meminit & Plato illius in Protagora, & Xenophon in Apomnemoneumatis, atque etiam Aristophanes in Tagenistis,

Sic virum hunc aut liber corrupit,
Aut Prodicus, aut nugatorum quis-
piam.

In auibus item eum perstringit: *Meo nomine Prodicum flere iubete in posterum.* Magister hic fuit etiam Theraminis cognomento Cothurni, quod & tyrannidis xxx. esset particeps, & populo studeret. Extat & liber Prodici, Horæ

---

16. Προδίκου σοφώτερος.] Eadem ad verbum apud Aristoph Interpretem ἐν Νεφέλαις legas. Meminit Prodici Chij, eiusque de Hercule scripti Cicero libro 1. Officior. Quinctil. lib. IX. cap. II. & Maximus Tyrius Serm. IV.

Horę inſcriptus, in quo facit Herculem cum virtute & vitio colloquentem: à quarum vtraque cùm alliciatur, virtutis ſudores voluptatibus vitij non diu duraturis anteponat.

17. Procridis iaculum.] De iis qui omnium votorum compotes fiunt. Procris enim eiuſmodi iaculum habebat, quo omnes feras aſſequeretur.

18. Promeri canes.] Hunc aiunt ſeruum regium tanto fuiſſe in Euripidem odio, vt efferatos in illum canes immiſerit, à quibus diſcerptus ſit.

19. Ad ruptam vel inanem canis.] De iis qui fruſtrà laborant.

20. Ad nouercæ tumulum ploras.] De incogitante, aut ſimulante, aut de rebus deníque quę fieri non poſſunt.

21. Aduerſus Carem Cariſſas.] In ſimiles, ſicut, *Aduerſus Cretenſem Cretiſſas.*

22. Aduerſus ſtimulos calces iacis.]

23. Aduerſus ſaccum ſe exercere.] De iis qui fruſtrà fatigantur.

24. Damæ aduerſus leonem ineunt pugnam.] In eos qui cum potentioribus litigant.

25. Aduerſus Cretenſem Cretizans.] Dictum Prouerbium de iis qui fruſtrà laborant. Polybius: *Ille verò ignorabat, quod dici ſolet, aduerſus Cretenſem Cretizans.*

26. Priùs teſtudo anteuertet lepori.] De rebus quæ fieri non poſſunt: ſicut & hoc, *Priùs ſanguine pluet.*

ἐπιγραφόμενον Ὧραι. ἐν ᾧ πεποίηκε τὸν Ἡρακλέα τῇ ἀρετῇ καὶ τῇ κακίᾳ συντυγχάνοντα, καὶ καλούσας ἑκατέρας ἐπὶ τὰ ἤθη αὐτῶν, καὶ προσκλίναι τῇ ἀρετῇ τὸν Ἡρακλέα, καὶ τοὺς ἐκείνης ἱδρῶτας προκρίναι τῶν προσκαίρων τῆς κακίας ἡδονῶν.

17. Πρόκριδος ἄκοντα.] Ἐπὶ τῶν πάντων τυγχανόντων. τοιοῦτον γὰρ ἔχουσα ἡ Πρόκρις, πάντα ἐθήρα.

18. Προμέρου κύνες.] Τοῦτόν φασι βασιλικὸν δοῦλον ὄντα μισῆσαι Εὐριπίδην καθ' ὑπερβολὴν, ὥστε καὶ κύνας ἀγρίους ἐπαφεῖναι αὐτῷ, οἵ τινες αὐτὸν κατεθοινήσαντο.

19. Πρὸς ἐῤῥωγυῖαν ἢ κενὴν ᾄδεις.] Ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων.

20. Πρὸς σῆμα μητρυιᾶς κλαίεις.] Ἐπὶ τοῦ ἀφροντίστου, ἢ προσποιουμένου, ἢ τῶν ἀδυνάτων.

21. Πρὸς Κᾶρα καρίζεις.] Ἐπὶ τοῦ ὁμοίου· ὡς καὶ τὸ, Πρὸς Κρῆτα κρητίζεις.

22. Πρὸς κέντρα λακτίζεις.]

23. Πρὸς κώρυκον γυμνάζεσθαι.] Ἐπὶ τῶν διακενῆς μοχθούντων.

24. Πρὸς λέοντα δορκάδες ἅπτουσι μάχην.] Ἐπὶ τῶν πρὸς κρείττονας ἐριζόντων.

25. Πρὸς Κρῆτα κρητίζων.] Παροιμία ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων. Πολύβιος· Ὁ δὲ ἠγνόει τὸ δὴ λεγόμενον, πρὸς Κρῆτα κρητίζων.

26. Πρότερον χελώνη παραδραμεῖται τὸν δασύποδα.] Ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων, ὡς καὶ ἤδη, Πρότερον αἷμα ὕσει.

27. Canis

17. Πρόκριδος ἄκοντα.] Euſtathius in Odyſſ. λʹ, explicat ἐπὶ τῶν εὐστόχως ἀκοντιζόντων καὶ μὴ ἀποτυγχανόντων.

27. Eis

27. Εἰς πρωκτὸν κυνὸς βλέπε.] Τοῦτο ἐπέλεγον τοῖς ὀφθαλμιῶσιν.

28. Πρωκτὸς λουτροῦ περιγίνη.] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀνωφελῶν καὶ εἰκῆ πραττομένων ἐλέγετο. Ἀριστοφάνης· Δυνάμαι ποιεῖν τὸν δῆμον εὐρὺν καὶ στενὸν ὑπὸ δεξιότητος τῆς ἐμῆς· χ' ὁ πρωκτὸς τουτί γε σοφίζεται.

29. Πρὸς τὸν σωρὸν ἀμᾶσθαι.] Πρὸς τοὺς μεγάλοις ἔργοις ἐπιτιθεμένους, ἢ ἐπὶ τῶν παρεγγυώντων.

30. Πτερυγίζειν.] Ἀντὶ τοῦ, μηδὲν ἀνύειν· ἀπὸ τῶν ἐπιβαλλομένων πέτεσθαι νεοσσῶν.

31. Πτολεμαῒς δίκη.] Πρεσβῦτις ἦν ἡ Πτολεμαῒς ἀρχαία, ἄχρις οὗ ἀποθάνοι δίκας λέγουσα, διὰ τὸ ἀεὶ ὑπερτίθεσθαι, καὶ μή ποτε βούλεσθαι ἀπαλλαγῆναι τοῦ δικάζεσθαι.

32. Πτωχῶν οὐλαὶ ἀεὶ κεναί.] Ἐπὶ τῶν ἀπλήστων εἴρηται, ὥσπερ καὶ ἥδε· Πτωχοῦ πήρα οὐ πίμπλαται.

33. Ποικιλώτερος ὕδρας.] Ἐπὶ τῶν δολερῶς θαυμαζομένων.

34. Εἰς κυνὸς πυγὴν ὅρα καὶ τριῶν ἀλωπέκων.] Ἐπὶ τῶν λημώντων τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἤτοι ὀφθαλμιώντων ἐπέλεγον.

35. Πύθια καὶ Δήλια.] Φασὶ Πο-

27. Canis culum intuere.] Hoc Prouerbium lippis dicebatur.

28. Podex vincit lotionem.] Prouerbium de rebus inutilibus & irritis. Aristophanes: *Ea sum dexteritate ingenij, vt populum & amplum & angustum possim facere. Nam & podex hac ipsa est solertia.*

29. Ad aceruum metere.] In eos qui res magnas aggrediuntur, vel de iis qui exhortantur.

30. Iactare alas.] Id est, nihil proficere; translatione ab auicularum pullis desumta.

31. Ptolemaidis iudicium.] Anus quædam fuit Ptolemais, quæ subinde quæsitis dilationibus, vsque ad obitum in iudicio litigauit.

32. Mendicorum cicatrices sunt semper inanes.] In inexplebiles dictum hoc Prouerbium, sicut & illud: *Mendici pera non repletur.*

33. Magis varius hydra.] In eos, qui ob calliditatẽ in admiratione sunt.

34. Canis & trium vulpium nates intuere.] In eos quorum oculi lippitudine laborarent, dicebatur.

35. Pythia & Delia.] Aiunt Polycra-

27. Εἰς πρωκτὸν κυνὸς βλέπε.] Aristoph. ἐν Ἐκκλησιαζούσαις·
Τούτῳ μὲν εἶπεν ἐς κυνὸς πυγὴν ὁρᾶν.
Interpres citat & hunc ἀνωνύμου versum, & ex eo infrà non longè Suidas: Ἐς κυνὸς πυγὴν ὁρᾶσθαι καὶ τριῶν ἀλωπέκων.

28. Πρωκτὸς λουτροῦ περιγίνη.] Ex Aristoph. ἐν Σφηξὶ, vbi quædam notat è Callistrato Scholiastes. Hesychius: Πρωκτὸς λουτροῦ περιγίνη. παροιμία, ὅταν τίς μὴ δύνηται ἀπονίψασθαι, ἀλλ' ἡ κοιλία αὐτῷ ἐπιφέρηται. ἐλέγετο οὖν ἐπὶ τῶν ἀνωφελῶν καὶ εἰκῆ πραττομένων.

30. Πτερυγίζειν.] Clarius Hesych. expl. Πτερυγίζειν, μηδὲν ἀνύειν. ὅταν γὰρ τὰ μή πω δυνάμενα πέτεσθαι τῶν ὀρνέων πειράζοντα ἐπιβάλληται, καὶ κινεῖ τὰς πτέρυγας, πτερυγίζειν λέγεται. Aristophanes ἐν Πλούτῳ·
Ἀλλὰ φλυαρεῖς καὶ πτερυγίζεις.
vbi eadem, quæ Suidas in Collectaneis & in Lexico Varinus, narrat Scholiastes.

lycratem Sami tyrannum, cùm Pythia simul & Delia fecisset, Delum misisse percontatum, an sacrificium præfinito tempore offerret. cui Pythia (Apollinis sacrificula) responderit: Hæc tibi & Pythia sunt & Delia. significare volens, ea esse vltima. Paruo enim pòst tempore contigit illum interire.

λυκράτην τὸν Σάμου τύραννον Πύθια καὶ Δήλια ποιήσαντα ἅμα, εἰς Δῆλον πέμψαι, χρησόμενον εἰ τὰ τῆς θυσίας ἄγει κατὰ τὸ ὡρισμένον. τὴν δὲ Πυθίαν ἀνελεῖν, Ταῦτά σοι καὶ Δήλια καὶ Πύθια. δηλοῦν βουλομένην ὅτι ἔσχατα. μετ' ὀλίγον γὰρ χρόνον συνέβη αὐτὸν ἀπολέσθαι.

36. Percontare Chelidonem.] Prouerbium à Chelidone quodam Theologo & ariolo, qui de festis locutus est, vt Mnaseas Patrensis in Circumnauigatione. Alij sic interpretantur, vt de vere intelligant.

36. Πύθου Χελιδόνος.] Παροιμία ἀπό τινος Χελιδόνος θεολόγου καὶ τερατοσκόπου, καὶ περὶ τελετῶν διειλεγμένου· ὡς Μνασέας ὁ Πατρεὺς ἐν τῷ Περίπλῳ. οἱ δὲ, ὅτι τὸ ἔαρ σημαίνει.

37. Fundo carens mensis non infertur calix.] Hoc est quòd fundo careat. Sic & gladij capulum Sophocles nominauit, vt refert Pausanias.

37. Ἀπυνδάκωτος οὐ τραπεζοῦται κύλιξ.] Ἤγουν ἀπυθμένιστος. Σοφοκλῆς δὲ καὶ τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους πυνδάκα εἴρηκεν, ὥς φησι Παυσανίας.

38. Pyrandri machinamenta.] Hic improbus & sycophanta fuit.

38. Πυράνδρου μηχανήματα.] Οὗτος ἐγένετο πονηρὸς καὶ συκοφάντης.

39. Noster est Pyramus.] Pyramus placentæ quoddam genus ex melle elixo & tosto frumento, præmium eorum qui in conuiuiis vsque ad diluculum peruigilassent.

39. Ἡμέτερος ὁ πυραμοῦς.] Πυραμοῦς εἶδος πλακοῦντος ἐκ μέλιτος ἑφθοῦ καὶ πυροῦ πεφρυγμένου. ταῦτα δὲ ἐτίθεσαν ἆθλα τοῖς διαγρυπνοῦσι ἐν τοῖς συμποσίοις· καὶ ὁ διαγρυπνήσας μέχρι τῆς ἕω ταῦτα ἐλάμβανεν ἔπαθλον.

40. Πυραύ-

37. Ἀπυνδάκωτος.] Eadem quæ Suidas Eustathius Iliados λ'. Fortassis significat futilem hominem arcanis consiliis non adhiberi, quòd plenus sit rimarum. Annotat eadem & Hesychius. Senarius autem Prouerbialis Sophoclis putatur in Triptolemo, qui vitiosè ab Etymologo citatur, quem & Demetrius Phalereus adhibet, teste Iunio Centur. IV. Adag. 90. Theod. Gaza in Aristotelis Problem. *operculum* reddit.

38. Πυράνδρου μηχανήματα.] Ex Aristoph. Ἱππεῦσι, vbi Πυῤῥάνδρου legitur:

Καὶ νὴ Δί' ἦν γε τοῦτο Πυῤῥάνδρου μηχάνημα.

39. Ἡμέτερος ὁ πυραμοῦς.] Ex Aristoph. eadem Comœdia:

Ἢν δ' ἀναιδείᾳ παρέλθῃς, ἡμέτερος ὁ πυραμοῦς.

Plura Scholiastes. Præmia autem proposita fuisse in conuiuiis vel ex illo Theognidis versu 965. discas:

Τίς δ' ἀρετὴ πίνοντ' ἐπιοίνιον ἆθλον ἑλέσθαι;

Quæ virtus, cyathis tibi si victoria constet?

Plura suggeret Δειπνοσοφιστ lib. x. vt de Anacharside apud Periandrum pag. 216. Basil. nuperæ edit. 437.

40. Πυραύ-

40. Πυραύστου μόρον.] Πτηνόν ἐστι ζωΰφιον, ὃ περιπτάμενον τοῖς λύχνοις καίεται. Αἰσχύλος·

Δέδοικα μωρὸν κάρτα πυραύστου μόρον.

εἴρηται ἐπὶ τῶν ὀλιγοχρονίων.

41. Πῦρ ἐπὶ πυρί.] Παροιμία, ἧς καὶ μέμνηται ὁ Πλάτων· Κακὸν ἐπὶ κακῷ.

42. Πύρινος πόλεμος.] Πόλεμος ὁ Ῥωμαίων πρὸς Κελτίβηρας συσταθεὶς, θαυμαστὴν ἔσχε τὴν ἰδιότητα, τήν τε συνέχειαν τῶν ἀγώνων. τοὺς γὰρ κατὰ τὴν Ἑλλάδα πολέμους, καὶ τοὺς κατὰ τὴν Ἀσίαν, ὡς ἐπίπαν μάχη κρίνει, σπανίως δὲ δευτέρα· καὶ τὰς μάχας αὐτὰς εἷς καιρὸς ὁ κατὰ τὴν πρώτην ἔφοδον καὶ σύμπτωσιν τῆς δυνάμεως· κατὰ δὲ τοῦτον τὸν πόλεμον τἀναντία συνέβαινε τοῖς προειρημένοις. τοὺς μὲν γὰρ κινδύνους ὡς ἐπίπαν ἡ νὺξ διέλυε, τῶν ἀνδρῶν οὔτ᾽ εἴκειν τῇ ψυχῇ, οὔτε παρὰ ἀθιέναι τοῖς σώμασι βουλομένων διὰ τὸν κόπον, ἀλλ᾽ ἐξ ὑποστροφῆς καὶ μεταμελείας αὖθις ἄλλας ἀρχὰς ποιουμένων. τόν γε μὲν ὅλον πόλεμον καὶ τὴν συνέχειαν τῶν ἐκ διατάξεως διακρίσεων ὁ χειμὼν ἐπιπόνως διεῖργε. καθόλου γὰρ εἴ τις διανοηθείη Πύρινον πόλεμον, οὐκ ἂν ἕτερον ἢ τοῦτον νοήσειε.

40. Pyraustæ mortem.] Pyrausta musca est, quę lucernis aduolitans comburitur. Æschylus:

Pyraustæ inertem pertimeo necē nimis

Dicitur in breuis æui homines.

41. Ignis igni additus.] Prouerbium, cuius meminit & Plato. idem significans quod hoc, *Malum malo additum.*

42. Igneum bellum.] Romanorum bellum cum Celtiberis mirabilem habuit rationē, & continentes pugnas. Nam Græcanica & Asiana bella vnum ferè prelium dirimit, rarò alterum: ipsaque prælia vnum tempus primo congressu & concursu copiarum: hoc verò bello secùs accidit. Nam dimicationes plerumque nox dirimebat, viris neque animis cedere, neque corporum contentionem remittere volentibus, ex defatigatione: sed redeuntibus, & quasi actorum pœniteret, pugnam redintegrantibus. Ac totum bellum & continentes dimicationes vix hiems dirimebat. Omnino enim, si quis *Igneum bellum* cogitet, non aliud, nisi hoc inueniet.

43. Came-

40. Πυραύστου μόρον.] Senarius est Æschyli de incerta Tragœdia. Eustath. in Od. σ΄. Πυραύστης ζωΰφιον ἐπιβουλεῦον τῷ τῆς λαμπάδος φωτὶ, ἐφ᾽ οὗ καὶ ὄλλυται. ἀφ᾽ οὗ παροιμία τὸ, Πυραύστου μόρος, ἐπὶ τῶν ταχὺ θανατουμένων οἷς ἀνοήτως στρατεύονται. Idemque πυραύστην dici affirmat ἀπὸ τοῦ αὔειν, hoc est, λάμπειν καὶ φαίνειν. Eum vide in Odyss. ε΄. extr. & ex Eustathio Varini dict. Αὔω, & πυραύστης. Æschyli versus ex Zenobio & Æliano lib. XII. Animal. cap. VIII. sic restituendus, reclamante licet vet. codice:

Δέδοικα μωρὸν (vulg. μόρον) κάρτα πυραύστου μόρον.

Extat de hoc animalculo Hadr. Iunij Emblema XLIX. Ioan. Tzetzes Chil. IX. Histor. 298. κανδηλοβέσπαν etiam appellatum ait, quem vide. Denique ab eodem fluxit Prouerbium, Χαρὰν πυραύστου χαίρεις. de voluptate fluxa caducaque.

41. Πῦρ ἐπὶ πυρί.] Platonis locus est libro II. de Legibus, cuius etiam mentio apud Hesychium.

43. Camelus pyrrhichen didicit Cinesiæ.] Cinesias hic dithyrãbopœus fuit, & fecit pyrrhichen. vel, quòd in choris multo motu vtebatur, & operam dabat, ne Comicis sumtus suppeditarẽtur. Erat verò corpore lentus ac piger, & aridus atque exsuccus. Putatur etiam Hecates simulacrum contaminasse.

44. Palma ignis est. &, Tractans ignis instar.] De eo qui celeriter quid cogitat.

R.

45. RHADAMANTHI iudicium.] De iis quorum testata est iustitia.

46. Rhadamanthi iusiurandũ.] Id fieri solebat per anserem, aut canem, aut platanum, aut arietem, aut aliquid huiusmodi. *Quibus maximum erat iusiurandum in omni sermone canis, deinde anser; deorum verò nulla mentio*: ait Cratinus in Chironibus.

47. Rhamnus.] De eruditis & claris dicitur. Rhamnus enim est Atticæ municipium, vbi Antiphon arte dicendi floruit: quem multi volentes imitari, Prouerbium vitæ reliquerunt, vt pulcri & honesti, Rhamni dicerentur: ab aliis Rhamnusius dicitur.

48. Rhamnusia Nemesis.] Hæc

43. Ἡ κάμηλος πυῤῥίχην ἔμαθε τῆς Κινησίου.] Οὗτος ὁ Κινησίας διθυραμβοποιὸς ἦν, ἐποίησε δὲ πυῤῥίχην. ἢ ὅτι ἐν τοῖς χοροῖς πολλῇ κινήσει ἐχρῆτο· καὶ ἐπραγματεύετο κατὰ τῶν Κωμικῶν, ὡς εἶεν ἀχορήγητοι. ἦν δὲ περὶ τὸ σῶμα ὀκνηρὸς, καὶ κατεσκελετευκώς. δοκεῖ δὲ καὶ κατησχημονηκέναι τοῦ τῆς Ἑκάτης ἀγάλματος, ἤγουν καταπλῆσαι.

44. Πῦρ παλάμη. καὶ, Παλαμώμενος ἶσα πυρί.] Ὁ ταχέως τι ἐπινοῶν.

Ρ.

45. ῬΑΔΑΜΑΝΘΥΟΣ κρίσις.] Ἐπὶ τῶν ἐπὶ δικαιοσύνῃ μαρτυρουμένων.

46. Ῥαδαμάνθυος ὅρκος.] Ὁ κατὰ χηνὸς, ἢ κυνὸς, ἢ πλατάνου, ἢ κριοῦ, ἤ τινος ἄλλου τοιούτου. Οἷς ἦν μέγιστος ὅρκος ἅπαντι λόγῳ κύων, ἔπειτα χὴν· θεοὺς δὲ σιγᾶν· Κρατῖνος Χείρωσι.

47. Ῥάμνος.] Ἐπὶ τῶν σοφῶν καὶ τῶν ἐλλογίμων. Ῥάμνος γὰρ δῆμος Ἀττικῆς, ἐν ᾧ καὶ Ἀντιφῶν ἤκμασε κατὰ ῥητορικήν· ὃν πολλοὶ μιμήσασθαι θέλοντες παροιμίαν ἔλιπον τῷ βίῳ, ὥστε τοὺς καλοὺς, Ῥάμνους καλεῖν· λέγεται καὶ Ῥαμνούσιος.

48. Ῥαμνούσια Νέμεσις.] Αὕτη πρῶ-

τον

43. Κατεσκελετευκὼς, à σκελετεύω composita vox, quod *arefacio* est, medicis etiã familiaris σκελετὸς, pro humani corporis ossiũ inuicem hærentiũ arida cõpage. Scriptus tamen noster Suidę cod. κατεσκελετικὸς habet, & paulò antè ἐπραγματεύσατο: itéq; ὡς εἶναι ἀχορήγητοι.

44. Πῦρ παλάμη.] Erasmus dandi casu legit πῦρ παλάμῃ, redditque, *palma ignem*. Hesychius verò indiuisa dictione, πυρπαλάμης. & explicat, πυρπαλάμους ἔλεγον τοὺς διὰ τάχους τι μηχανᾶσθαι δυναμένους, καὶ τοὺς ποικίλους τὸ ἦθος.

45. Ῥαδαμάνθυος κρίσις.] Pindarus in Olympicis βουλαῖς ὀρθαῖς Ῥαδαμάνθυος nominat. Prouerbium vsurpat Plato lib. XII. de Leg.

46. Ῥαδαμάνθυος ὅρκος.] Hesychius: Ῥαδαμάνθυος ὅρκος. τὸν ἐπὶ χηνὶ, καὶ κυνὶ, καὶ τοῖς τοιούτοις ὅρκον.

51. Ῥεχθὲν

τὸν ἀφίδρυτο ἐν Ἀφροδίτης σχήματι, διὸ καὶ κλάδον εἶχε μηλέας. ἱδρύσατο δὲ αὐτὴν Ἐρεχθεὺς μητέρα ἑαυτοῦ οὖσαν, ὀνομαζομένην δὲ Νέμεσιν, καὶ βασιλεύσασαν ἐν τῷ τόπῳ. τὸ δὲ ἄγαλμα Φειδίας ἐποίησεν, οὗ τὴν ἐπιγραφὴν ἐχαρίσατο Ἀγορακρίτῳ τῷ Παρίῳ ἐρωμένῳ, ὃς καὶ Ὀλυμπιάσι δακτύλῳ τοῦ Διὸς ἐπέγραψεν, Αὐτάρκης.

49. Ῥᾷόν τις τοὺς ὀδόντας ἠρίθμησεν ἢ τοὺς δακτύλους.] Ἐπὶ τῶν γερόντων.

50. Ῥαχίας λαλίστερος.] Ἐπὶ τῶν ἀδολεσχῶν. παρόσον τῇ ῥαχίᾳ συνεχῶς ἐπιβάλλοντα τὰ κύματα καὶ ψόφον ἀποτελεῖ.

51. Ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.] Εἴρηται παρ' Ὁμήρῳ. ὅτι ὁ μωρὸς μετὰ τὸ γενέσθαι τὸ πρᾶγμα ἐπιγινώσκει.

52. Ῥηγίνου δειλότερος.] Ἐπὶ τῶν καθ' ὑπερβολὴν δειλῶν. Ξέναρχος γὰρ ὁ Σώφρονος τοῦ μιμογράφου υἱὸς ἐκωμῴδει τοὺς Ῥηγίνους ὡς δειλοὺς, ὑπὸ Διονυσίου τοῦ τυράννου πεισθείς.

53. Ῥήματ' ἀντ' ἀλφίτων.] Ἐπὶ τῶν μὴ ὧν τις δεῖται, διδόντων, ἀλλὰ φωνὰς μόνας προϊεμένων.

54. Κέρδους δ' ἕνεκα, κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοι.] Λέγοιτο δ' ἂν ἐπὶ φιλοκερδεῖ. Ὁ σὺν θεῷ πλέων, κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοι.

55. Ῥοδίων χρησμός.] Ῥόδιοι τῇ Λινδίᾳ Ἀθηνᾷ θύοντες καθεκάστην

primùm dedicata fuit Veneris specie, ideoq; mali ramum gestabat. Dedicauit autem eam Erechtheus, matris suæ nomine, quæ Nemesis dicebatur, eoq; in loco regnarat. Statuam Phidias fecit, cuius inscriptionem concessit Agoracrito Pario, amasio suo, homini formosissimo: qui & Olympiæ digito Iouis inscripsit, Αὐτάρκης, id est, *sua sorte contentus*, vel *absolutus*.

49. Facilè quis dentes aut digitos numerauerit.] De senibus admodum.

50. Littore loquacior.] De garrulis: quòd fluctus subinde littoribus allisi resonent.

51. Re gesta sapit amens.] Vt dicitur apud Homerum. Stultus enim tum demum cùm res est effecta, quid fecerit, intelligere incipit.

52. Rhegino timidior.] De valdè timidis. Xenarchus enim filius Sophronis mimographi Rheginos tamquam timidos in Comœdiis perstringebat, Dionysij Tyranni suasu.

53. Verba pro farinis.] In eos qui nõ ea quæ petũtur, sed verba tantùm dant.

54. Lucri causa vel in vimine nauigaret.] In hominem auarum: *Qui cum Deo nauigat, vel in vimine nauiget.*

55. Rhodiorum oraculũ.] Rhodij Lindiæ Mineruæ sacrificantes, quotidie

51. Ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.] Homericum est Iliad. π'. & υ'. cui affine Hesiodium illud ἐν ἔργοις καὶ ἡμέραις·

——— παθὼν δέ τε νήπιος ἔγνω.

52. Ῥηγίνου δειλότερος.] Zenob. numero multitudinis, Ῥηγίνων δειλότερος. Rheginos meticulosos fuisse testatur & Hesychius: Ῥηγῖνος. τοὺς δειλοὺς Ῥηγίνους ἔλεγον. Pro μιμογράφου verò rescribendum censuimus μιμογράφου hîc & in Eras. Chiliadibus, & patet è Suida nostro dict. Σώφρων, vbi μίμους ἀνδρείους, & μίμους γυναικείους reliquisse eum testatur.

die in templo conuiuia agitabant. Neq; verò mos erat inferre matulam. Quod cùm oraculum eis concessisset, rursus sciscitati sunt, æneámne an fictilem. Tum Deus iratus respondit, neutram. Prouerbium itaque conuenit in eos qui curiosiùs percontantur.

56. Rosam papaueri comparas.] In eos qui comparant inæqualia.

57. Rosas mihi dixisti.] Id est, ea quæ mihi abs te dicta sunt, rosarum sunt instar.

58. Rosam vbi præterieris, eam denuò ne quærito.] De iis qui celebrant aliquem.

59. Quid istuc? itáne cothurnus & claua coniunguntur?] De rebus dissentientibus. Hoc Baccho dicit Hercules. Nam cothurnus mulierculis conuenit.

60. Rhyci hordei missio.] Eratosthenes lib. IX. scribit regem hunc, cùm à captiuitate in regnum suum rediisset, ciuitati Atheniensium hordeum misisse.

S.

61. SAMIORVM flores.] De iis qui extremè voluptatibus vtuntur.

62. Samiorum populus.] Aristo-

ἡμέραν διετέλουν τοῦ ναοῦ εὐωχούμενοι. οὐκ ἦν δὲ αὐτοῖς ἔθος ἀμίδα εἰσφέρειν. συγκαταινέσαντος τοῦ χρησμοῦ, πάλιν ἀνεπυνθάνοντο χαλκῆν ἢ ὀστρακίνην. ὁ δὲ ὀργισθεὶς ἀπεφήνατο, μηδὲ ἑτέραν. διὸ τὴν παροιμίαν τάσσεσθαι ἐπὶ τῶν περιεργότερον πυνθανομένων.

56. Ῥόδον ἀνεμώνῃ συγκρίνεις.] Ἐπὶ τῶν ἀνόμοια συμβαλλόντων.

57. Ῥόδα μ' εἴρηκας.] Ἀντὶ τοῦ, ἐμοὶ τὰ παρὰ σοῦ εἰρημένα ῥόδα ἐστίν.

58. Ῥόδον παρελθὼν μηκέτι ζήτει πάλιν.] Ἐπὶ τῶν κυδαινόντων τινα.

59. Τίς νοῦς; κόθορνος καὶ ῥόπαλον εἰς ταὐτὸ ξυνῆλθον;] Ἐπὶ τῶν ἀσυμφώνων πραγμάτων. τοῦτο δέ φησιν Ἡρακλῆς πρὸς τὸν Διόνυσον. ὁ γὰρ κόθορνος γυναιξὶν ἁρμόζει.

60. Ῥύκου κριθοπομπία.] Ἐρατοσθένης ἐν τῷ θ'. φησὶ, βασιλέα τοῦτον αἰχμάλωτον γενόμενον, εἶτα ὑποστρέψαντα εἰς ἑαυτὸν, τῇ πόλει Ἀθηναίων κριθὴν ἐκπέμψαι.

Σ.

61. ΣΑΜΙΩΝ ἄνθη.] Ἐπὶ τῶν ὑστάταις ἡδοναῖς χρωμένων.

62. Σαμίων ὁ δῆμος.] Ἀριστοφάνης

---

57. Ῥόδα μ' εἴρηκας.] Ex Aristoph. ἐν Νεφέλ.

58. Ῥόδον παρελθὼν μηκέτι ζήτει πάλιν.] Diogenianus explicat, ἐπὶ τῶν μεταμελουμένων περί τι, καὶ μὴ δυναμένων τι ἀνύσαι. quem secutus est Erasmus. Suidas editus παρελθὼν, scriptus verò codex vt & Diogenianus παρελθὸν, itẽ Apostolius, suspecta tamen vox κυδαινόντων: & si membranæ fauerent, ταχυνόντων, vel quid simile mallem, vt celerem rosæ marcescentis fugam significet.

59. Τίς νοῦς; κόθορνος καὶ ῥόπαλον;] Verba Herculis ad Bacchum apud Aristophanem ἐν Βατράχοις sunt:

Ἀλλ' οὐχ οἷός τ' εἰμ' ἀποσοβῆσαι τὸν γέλων,
Ὁρῶν λεοντῆν ἐπὶ κροκωτῷ κειμένην,
Τίς ὁ νοῦς; τί κόθορνος καὶ ῥόπαλον ξυνηλθέτην;

61. Σαμίων ἄνθη.] Explicat Clearchus apud Athenæum lib. XII. Δειπνοσ.

62. Σαμίων ὁ δῆμος.] Eadem è Suida Apostolius, & Varinus in Lexico. Vtriusque histo-

φάνης Βαβυλωνίοις ἐπισκώπτων τοὺς ἐστιγμένους. οἱ γὰρ Σάμιοι καταπονηθέντες ὑπὸ τῶν τυράννων, σπάνει τῶν πολιτευομένων, ἐπέγραψαν τοῖς δούλοις ἐκ ἑστατήρων τὴν ἰσοπολιτείαν, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Σαμίων πολιτείᾳ· ἢ ὅτι παρὰ Σαμίοις εὑρέθη πρώτοις τὰ κδ΄. γράμματα ὑπὸ Καλλιστράτου, ὡς Ἄνδρων ἐν Τρίποδι. τοὺς δὲ Ἀθηναίους ἔπεισε χρῆσθαι τῶν Ἰώνων γράμμασιν Ἀρχῖνος ὁ Ἀθηναίου ἐπὶ ἄρχοντος Εὐκλείδου. τοὺς δὲ Βαβυλωνίους ἐδίδαξε διὰ Καλλιστράτου Ἀριστοφάνης ἔτεσι πρὸ τοῦ Εὐκλείδου κα΄. ἐπὶ Εὐκλέους· περὶ δὲ τοῦ πείσαντος, ἱστορεῖ Θεόπομπος. οἱ δὲ, ὅτι Ἀθηναῖοι μὲν τοὺς ληφθέντας ἐν πολέμῳ Σαμίους ἔστιζον γλαυκί, Σάμιοι δ' Ἀθηναίους Σαμαίνῃ. Σαμαίνη δέ ἐστι πλοῖον δίκροτον, ὑπὸ Πολυκράτους πρῶτον κατασκευασθὲν τοῦ Σαμίων τυράννου, ὡς Λυσίμαχος ἐν δευτέρῳ Νόστων. τὸ δὲ πλάσμα, Δοῦρις. οἱ δὲ τὴν Σάμαιναν νόμισμα εἶναι. τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν δεδιότων τινας ἀνηκέστους κακῶν συμφορὰς, παρόσον Ἀθηναῖοι τοὺς Σαμίους ἔστιξαν.

63. Σαρδώνιος γέλως.] Ὁ προσποίητος. καλεῖσθαι δὲ αὐτόν φασιν ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι τοῖς ὀδοῦσι. ἔστι δὲ παροι-

phanes in Babyloniis deridet notis compunctos. Nam Samij à tyrannis exhausti, ob paucitatem ciuium, ius ciuitatis quinis stateribus seruis concesserunt, vti tradit Aristoteles in Samiorum Republica: vel, quòd apud Samios primos repertæ sunt vigintiquatuor litteræ à Callistrato, vt Andron tradit in Tripode. Athenienses autem vt Ionum litteris vterentur, Archinus Athenæi filius prætore Euclide persuasit. Babylonias autem per Callistratum Aristophanes edidit annis ante Euclidem XXI. Eucle prætore. De eo verò qui id persuaserit, narrat Theopompus. Alij dicunt ab Atheniensibus Samios bello captos noctua, à Samiis Athenienses Samæna compunctos fuisse. Est autem Samæna genus biremis, à Polycrate Samiorum tyranno, Duride architecto inuentum, vt tradit Lysimachus libro 2. de Reuersionibus. Alij Samænam nomisma esse dicunt. Vsurpatur de iis, qui extremas malorum calamitates timent, eò quòd Athenienses Samios compunxerunt.

63. Sardonius risus.] Id est, simulatus: quem sic à dentibus denudandis dictum volunt. Prouerbium verò vsur-

historiæ de Samiis notis compunctis, litterisque apud eos repertis, meminit Hesych. Plura Erasm. Adag. *Samij litterati.*

63. Σαρδώνιος γέλως.] Multa de hoc Adagio congessimus Notis Zenobianis; item Erasmus Chiliade III. Centur. IV. initio. Adde Hesychium & Varinum in Lexico, & Procopium Cesariensem in Gothicis pag. 359. Apuleius: *Quantum arbitror, si quis eam gustauerit ieiunus, ridendo examimabitur.* Loquitur de herba Sardoa. Dion Chrysostomus Orat. ad Alexandrum: Τὴν γοῦν βοτάνην ἀκηκόατε τὴν σαρδάνιον καλουμένην, ἣ γέλωτα μὲν ποιεῖ, χαλεπὸν δὲ τοῦτον καὶ ἐπ' ὀλέθρῳ. Homerus Ὀδυσσ. υ. ver. 301. aliter legit:

——— μείδησε δὲ θυμῷ
Σαρδάνιον μάλα τοῖον. ———

& quem *Clitarchum* Suidas laudat, *Clearchum* nescio vnde Erasmus nominat.

64. Zeno-

vſurpatur de iis qui ſuum rident interitum : quod Demon inde tradit ortum fuiſſe, quia Sardi captiuorum pulcerrimos, & ſeptuagenariis maiores Saturno immolarint, qui ad fortitudinem ſuam declarandam riſerint. Timæus verò affirmat, eos, qui iuſtum ætatis tempus vixiſſent, ſolitos in Sardinia fuſtibus in foueam, in qua ſepeliendi eſſent, à filiis compelli, riſiſſe. Alij à nudatis dentibus cum amentia. Et Clitarchus & alij ſcribũt, Carthagine in ſolemnibus ſupplicationibus, puerum æneo Saturni ſimulacro in manus impoſuiſſe, cui ſubiectus eſſet clibanus : quo incenſo, puer igni correptus, ridentis ſpeciem præbuerit. Simonides verò ſcribit, Talum à Vulcano fabrefactum, Sardos, quòd ad Minoëm traiicere nollent, in ignem deſilientem, vt qui pectus æneum haberet, hianti ore ſuſtuliſſe. Idem Simonides libro II. rerum Syracuſanarum, herbam eſſe tradit in Sardinia ſuauem ſelino ſimilem, quam qui guſtarint, & maxillas ſuas & carnes præmordere. Quidam riſum Sardonium interpretantur ſuauem, quemadmodum & Vlyſſes apud Homerum :

—— *Riſit diuus Vlyſſes*
Sardonium.

64. Laudas te ipſam mulier Aſtydamæ in modum.] Aſtydamanti Morſimi filio, cùm Tragœdiam magno ſucceſſu egiſſet, conceſſum eſt ab Athenienſibus, vt Parthenopęi imaginem in

μία ἐπὶ τῶν ἐπ' ὀλέθρῳ τῷ σφῶν αὐτῶν γελώντων. ἣν Δήμων μὲν παραδοθῆναι, ὅτι οἱ Σαρδόνα κατοικοῦντες, αἰχμαλώτων τοὺς καλλίστους τε καὶ πρεσβυτέρους ὑπὲρ ο' ἔτη τῷ Κρόνῳ ἔθυον, γελῶντας ἕνεκα τοῦ, τὸ εὔανδρον ἐμφῆναι· τουτέστιν ἀνδρεῖον. Τίμαιος δὲ, τοὺς ἱκανὸν βεβιωκότας χρόνον ἐν Σαρδοῖ συνωθουμένους ξύλοις ὑπὸ τῶν υἱῶν εἰς ὃν ἔμελλον θάπτεσθαι βόθρον, γελᾶν. οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι μετὰ ἀνοίας. καί φασιν ἄλλοι τε καὶ Κλείταρχος, ἐν Καρχηδόνι ἐν ταῖς μεγάλαις εὐχαῖς, παῖδα ταῖς χερσὶ τοῦ Κρόνου ἐπιτιθέντας. ἵδρυται δὲ χαλκοῦς προβεβλημένας ἔχων τὰς χεῖρας, ὑφ' ᾧ κρίβανος, ἔπειτα ὑποκαίειν· τὸν δὲ συνελκόμενον ὑπὸ τοῦ πυρὸς, δοκεῖν γελᾶν. Σιμωνίδης δὲ, Τάλων τὸν Ἡφαιστότευκτον Σαρδωνίους οὐ βουλομένους περαιῶσαι πρὸς Μίνωα εἰς πῦρ καθαλλόμενον, ὡς ἂν χαλκοῦν προστερνιζόμενον, ἀνελεῖν ἐπιχάσκοντας. Σιμωνίδης δὲ ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν περὶ Συρακούσας, λάχανον εἶναι παρὰ Σαρδωνίοις ἡδὺ, σελίνῳ ἐμφερὲς, οὗ τοὺς γευσαμένους, τάς τε σιαγόνας καὶ τὰς σάρκας αὐτῶν ἀποδάκνειν. ἔνιοι δὲ τοὺς ἐπὶ καλῷ γελῶντας, ὡς καὶ Ὀδυσσεύς φησιν. Ὅμηρος

—— μείδησε δὲ δῖος Ὀδυσσεὺς
Σαρδόνιον.

64. Σαυτὴν ἐπαινεῖς, ὥσπερ Ἀστυδάμας ποτέ.] Ἀστυδάμᾳ τῷ Μορσίμου εὐημερήσαντι ἐπὶ τραγῳδίας διδασκαλίᾳ, Παρθενοπαίου δοθῆναι ὑπ' Ἀθηναίων εἰκόνος ἀνάθεσιν

64. Zenobius eadem Centuria v. Adagio 100.

65. Σελι-

σιν ἐν θεάτρῳ· τὸν δὲ εἰς αὐτὸν ἐπίγραμμα ποιῆσαι ἀλαζονικὸν τοῦτο·

Εἴθ' ἐγὼ ἐν κείνοις γενόμην, ἢ κεῖνοι ἅμ' ἡμῖν,
Οἳ γλώσσης τερπνῆς πρῶτα δοκοῦσι φέρειν,
Ὡς ἐπ' ἀληθείης ἐκρίθην ἀφεθεὶς παράμιλλος·
Νῦν δὲ χρόνῳ παρέχουσ' οἷς φθόνος οὐχ ἕπεται.

Διὰ οὖν τὴν ὑπερβάλλουσαν ἀλαζονείαν, παραιτήσασθαι τὴν ἐπιγραφὴν, καὶ παροιμία παρὰ τοῖς Κωμικοῖς ἐγένετο.

65. Σελίνου δεῖται ὁ νοσῶν.] Ἐν ἐσχάταις πνοαῖς ὄντων τοὺς τάφους, ὅτε ἔμελλον τοὺς νεκροὺς τιθέναι, σελίνοις ἐστρώννυον.

66. Σελίνου στέφανος.] Πένθιμος. τὸ γὰρ σέλινον πένθεσι προσήκει, ὡς ἔφη καὶ Δοῦρις ἐν τῷ Περὶ ἀγώνων.

67. Σιβυλλιᾶν.] Ἀντὶ τοῦ χρησμῶν ἐρᾷ καὶ ἐπιθυμεῖ, ἢ ἀπατᾶται, ἢ μαντικὰς ἔχει, χρησμοὺς φαντάζεται. χρησμολόγος γὰρ ἡ Σίβυλλα, ἢ μέγα φρονεῖ καὶ ἐπαίρεται.

68. Σικελίζειν.] Τοῦτό ἐστιν αὐστηρεύεσθαι παρὰ Ἐπιχάρμῳ, ἢ δὲ πονηρεύεσθαί φασιν. Ἀγησιλάου Ἀρχιδάμῳ

theatro dedicaret. Is verò insolens hoc epigramma de semetipso fecit:

Vixissent vtinam mecum illi, aut inter ego illos,
Quos penes est linguæ suauiloquentis honos,
Præmia prima equidem citra certamen haberem;
Nunc adimunt in quos nil habet inuidia.

Igitur ob insignem arrogantiam repudiata est inscriptio, & apud Comicos abijt in Prouerbium.

65. Selino est opus ægrotanti.] Cùm animam agebant, sepulcra, in quibus condituri erant mortuos, selino spargebant.

66. Selini corona.] Lugubris. Selinum enim in luctu adhibebatur, vt scribit Duris in libro De certaminibus.

67. Sibyllissare.] Illud est, oracula desiderare, decipi, vaticinari, diuinationes sibi fingere, efferri & superbire. Sibylla namque vates erat, grandia quædam prętendens elatoq; animo prędita.

68. Siculissare.] Hoc idem significat, quod austerum esse apud Epicharmũ, vel improbũ. Archidamus Agesilai filius,

65. Σελίνου δεῖται ὁ νοσῶν.] Vide inf. Τοῦ σελίνου δεῖται.

66. Σελίνου στέφανος.] Aliter Hesychius: Σελίνου στέφανος. πένθει προσήκων. διὰ τοῦτο καὶ ἐν τῷ Ἰσθμικῷ ἀγῶνι στεφάνῳ ἐχρήσαντο αὐτῷ. Σέλινον autem siue apium præmium fuisse in Isthmiis pugnantium constat, vel è notissimo Archiæ poëtæ epigrammate, cuius hoc extremum:

Ἆθλα δὲ τῶν κότινος, μῆλα, σέλινα, πίτυς.

Præmia sunt laurus, pinus, oliua, apium.

Apij etiam vsum in sepulcris ostendit Plinius lib. XXI. cap. XI. *Sed & apij*, inquit, *coronis sepulcra sua ornabant.*

67. De Sibylla vide Virgilium V. & VI. Æneidos.

68. Σικελίζειν.] Hesychius & ex eo Varinus: Σικελίζειν, ἀτηρεύεσθαι, πονηρεύεσθαι. Verùm αὐστηρεύεσθαι in vtroque emendandum è Suida censeo.

filius, oraculo Delphico iussus est cauere Siciliam. Is igitur cùm insulam Siciliam formidaret, in trigemino Atticæ colle, cui nomen erat Siciliæ, pugnans occubuit.

69. Sicula mensa.] De sumtuosis & delicatis.

70. Siculus vuas immaturas vindemiat.] De iis qui spe commodi parui cuiusdam, magnum faciunt damnum. Potest quoque de iis dici, qui maturissima quæque seligunt atq; pulcerrima.

71. Sicyonius in arenam descendit.] Ab vrbe Sicyone dictum, quæ pòst Hellas dicta, cuius primus rex fuit Ægialeus, quod regnum annos durauit nongentos.

72. Simone rapacior.] Hic fuit sophista & peculator. Aristophanes: *Simonem vbi viderunt, statim lupi facti sunt.* Quòd si Iupiter periuros fulmine percutit, cur neque Simonem, neque Cleonymum, neque Theorum homines perfidissimos cremauit?

73. Sinopissare.] Hoc factum est

λεύεσθαι Πυθόχρηστον Σικελίαν φυλάττεσθαι. καὶ τὸν μὲν τὴν νῆσον ἔχειν δι' εὐλαβείας, καὶ εἰς τὸν τρισκελῆ λόφον κατὰ τὴν Ἀττικὴν, ᾧ κεῖται τὸ ὄνομα τοῦτο Σικελία, καταλῦσαι τὸν βίον μαχόμενον.

69. Σικελικὴ τράπεζα.] Ἐπὶ τῶν πάνυ πολυτελῶν καὶ τρυφηλῶν.

70. Σικελὸς ὀμφακίζεται.] Ἐπὶ τῶν διὰ μικρὰ ὑποπτευόμενα κέρδη μεγάλως βλαπτομένων. δύναται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν τὰ ὡραιότερα ἐκλεγομένων τάσσεσθαι.

71. Σικυώνιος ἐπαπέδυ.] Ἀπὸ Σικύωνος πόλεως, ἣ καὶ Ἑλλὰς καλουμένη, ἧς πρῶτος ἐβασίλευσεν Αἰγιαλεὺς, καὶ διήρκησεν ἡ βασιλεία αὐτοῦ ἔτη ἐννακόσια.

72. Σίμωνος ἁρπακτικώτερος.] Οὗτος ἦν σοφιστὴς, ὃς τῶν δημοσίων ἐνοσφίζετο. Ἀριστοφάνης· Ὅταν ἴδωσι Σίμωνα, λύκοι ἐξαίφνης ἐγένοντο. εἴπερ βάλλει τοὺς ἐπιόρκους ὁ κεραυνὸς, πῶς δή τ' οὐχὶ Σίμων' ἐνέπρησεν, οὐδὲ Κλεώνυμον, οὐδὲ Θέωρον, καίτοι σφόδρα γ' εἴσ' ἐπίορκοι;

73. Σινωπίσαι.] Τοῦτο πεποίηται

παρὰ

---

69. Σικελικὴ τράπεζα.] Pythagoras Hieroni: Μέτριος ἀνὴρ καὶ λειποδεὴς Σικελικῆς τραπέζης οὐ δεῖται. Simile inf. Συβαρίτης διὰ πλατείας. &, Συρακούσια τράπεζα.

70. Σικελὸς ὀμφακίζεται.] Aristænetus libro II. Epist. VII. Σικελὸς ὀμφακίζει πεδοκλῆς παρὰ ζυγῶν παιδισκάριον, καὶ τοῦ φιλήματος ἀμαθές. vbi ὀμφακίζεσθαι δοκεῖς rectè à viro docto restitutum.

71. Vsum Prouerbij non habet Suidas, nec Parœmiographi adferunt, illud tamen diuersum ex Athenæo libro III. Erasmus habet, *Sicyon arrodens vxor lacernam texe.* sed hoc ἀπὸ τοῦ σικύου cucumere, non ab oppido deriuatum Adagium.

72. Aristophanis locus est de Simone improbo ἐν Νεφέλαις pag. nuperæ edit. 146. vbi interpres Græcus ex Eupolide, itemque de Cleonymo clypeum proiiciente plura commemorat.

73. Σινωπίσαι.] Hæc ex Val. Harpocrationis Lexico transscripsit Suidas, in quo tamen σινωπῆσαι pro σινωπίσαι legitur. Meminit Athenæus lib. XV. Hesychius, ac Demosthenes contra Ctesiphontem. Neque etiam malè, vt equidem opinor, σινωπίσαι interpreteris, pro vino sese ingurgitare. Colligo id ex Androne apud Etymologistam:

περὶ τὴν ἑταίραν Σινώπην. ἐκωμῳδεῖτο γὰρ ἐπὶ τῷ καταισχημονῆσαι, καθάπερ Ἄλεξις ἔφη.

74. Σιωπηλότερος ἔσομαι καὶ τῶν Πυθαγόρᾳ τελεσθέντων.] Ἐπὶ τῶν πάνυ σιγώντων· παρόσον οἱ Πυθαγόρου φοιτηταὶ παράγγελμα εἶχον σιγὴν ἀσκεῖν πενταετῆ χρόνον.

75. Σίσυφος.] Ἀριστοφάνης·

Ἀλλ' ἐξάνοιγε μηχανὰς τὰς Σισύφου.
Ὡς σκῆψιν ἀγὼν οὗτος οὐ προσδέξεται.
Ὥρα ἐστὶν ἤδη καρτερὰν ψυχὴν λαβεῖν.

Δριμύν τινα καὶ πανοῦργον παραδεδώκασιν οἱ ποιηταὶ Σίσυφον, διὰ μιᾶς λέξεως παρ' Ὁμήρῳ δεδιδαγμένοι·

Ἔνθα δὲ Σίσυφος ἔσκεν, ὃ κέρδιστος
γένετ' ἀνδρῶν.

Εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν πανούργων καὶ κακοήθων. ὁ δὲ Σίσυφος Κορίνθου βασιλεύς, πανοῦργος ἀνήρ· ὅστις ὑπὸ τοὺς ὄνυχας καὶ τὰς ὁπλὰς τῶν ζώων ἑαυτοῦ μονογράμματα ἔγραψεν ὀνόματα. Αὐτόλυκος δὲ κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἐκέκαστο κλεπτοσύνῃ θ' ὅρκῳ τε, καὶ τὰ κλεπτόμενα παρ' αὐτοῦ τὴν μορφὴν ἤλλασσε. κλέψας οὖν καὶ Σισύφου θρέμματα καὶ μεταβαλών, ὅμως οὐκ ἔλαθε τὸν Σίσυφον· ἐπέγνω γὰρ

propter Sinopen meretricem. Ea enim in Comœdiis perstringebatur, quòd turpiter se gereret, vt dixit Alexis.

74. Taciturnior ero iis etiam qui Pythagoræ sunt initiati.] Prouerbiũ in planè tacentes, eò quòd Pythagoræ discipuli pręceptum habebant exercendi silentij per annos quinque.

75. Sisyphus.] Aristophanes:

Age Sisyphi machinas expedi.
Neque enim certamen hoc excusationem accipit.
Tempus nunc est, vt forti sis animo.

Sisyphum acrem & callidum perhibent Poëtæ, vno verbo ab Homero edocti:

Sisyphus hic fuerat, quo non astutior alter
Æolides. ———

Hinc Sisyphus pro callido vsurpatur. Fuit autem Sisyphus Corinthi rex, callidus homo: is vnguibus & vngulis suorum animalium singulas litteras inscribebat. Erat autem Autolycus, homo illa tempestate periurus & fur ita solers, vt eorum quæ furaretur formam immutare nosset. Is igitur cùm & Sisyphi armenta surripuisset, eorumq; figuram immutauisset, Sisyphum non latuit, qui ex-

stam: ait enim Amazonum vnam in Pontum fugisse, & ab eius loci rege vino inebriatam, indeque Σινώπην appellatam: dictam & Abydon fortè quod fundo careret, auctor hîc Suidas; de quo nos pluribus Zenobij initio.

74. Σιωπηλότερος.] Eleganter Apuleius in Floridis: *Primus Philosophiæ nuncupator & traditor, nihil priùs discipulos suos docuit, quàm tacere: primaq; apud eum meditatio, sapienti futuro linguam omnem coërcere, verbaq;, quæ volantia poëtæ appellant, ea verba detractis pinnis intra murum candentium dentium premere,* &c. Plura Agellius lib. I. cap. IX. & Sidonius Apollinaris lib. VII. Epist. IX. Ioan. Tzetzes: Καὶ τὴν Πυθαγορείαν ἀσκοῦντες ὡρμώμεθα σιωπήν. Plura nos suprà attulimus, & ad Porphyrium de vita Pythagoræ Rittershusius.

75. Σίσυφος.] Aristoph. locus ἐν Ἀχαρνεῦσι. Horat. lib. I. Sat. III. *vafrum* appellat

ex litteris ea agnouit. Itaque vt eum placaret, hospitio excepit, & filiæ suæ Anticliæ copiam illi fecit, ex eoque grauidam puellam Laërti vxorem dedit: qua de causa Sisyphides Vlysses dicitur.

76. Siphnios imitari.] Id est, digitis nates tangere.

77. Scelliæ filius Aristocrates.] Ait igitur Aristophanes: *Et Scelliæ filium execror*, Aristocratem scilicet. Per Aristocratem autem intelligit, aristocratiam odi.

78. Cum vmbra pugno.] De rebus quæ fieri non possunt.

79. Scitali.] Hi apud Aristophanem dicuntur homines nihili & mali. Fuit Sciton homo vilis, & ob improbitatem infamis. Aristophanes:

Agedum Scitali & Phenaces, inquam ego;
Bereschethi, & Cobali, & Mothones,
Forumq; in quo puer institutus sum:

αὐτὰ διὰ τῶν μονογραμμάτων. ἐπὶ τούτοις δ' ἐξευμενιζόμενος τὸν Σίσυφον, ἐξένισεν αὐτὸν, καὶ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ἀντίκλειαν συγκατέκλινεν αὐτῷ, καὶ ἔγκυον ἐξ αὐτοῦ γενομένην τὴν παῖδα συνῴκισε Λαέρτῃ. διὸ Σισυφείδης ὁ Ὀδυσσεύς.

76. Σιφνιάζειν.] Ἐπὶ τῶν τὰς χεῖρας προσαγόντων τοῖς ἰσχίοις.

77. Σκελλίου υἱὸς Ἀριστοκράτης.] Φησὶν οὖν Ἀριστοφάνης· Καὶ τὸν Σκελλίου βδελύττομαι, ἤγουν τὸν Ἀριστοκράτην. διὰ τὸν Ἀριστοκράτην δὲ οὕτω φησὶ, μισῶ τὴν ἀριστοκρατίαν.

78. Σκιαμαχῶ.] Ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων, τῇ σκιᾷ μάχομαι.

79. Σκίταλοι.] Παρὰ Ἀριστοφάνει οἱ εὐτελεῖς καὶ πονηροί. ἦν Σκίτων κναφεύς τις καὶ εὐτελὴς, ἐπὶ πονηρίᾳ κωμῳδούμενος. Ἀριστοφάνης·

Ἄγε δὴ Σκίταλοί τε καὶ Φένακες, ἦν δ' ἐγὼ,
Βερέσχεθοί τε, καὶ Κόβαλοι, καὶ Μόθωνες,
Ἀγορά τε ἐν ᾗ παῖς ὢν ἐπαιδεύθην ἐγώ·

Νῦν

Sisyphum. Homerus Iliad. ζ'. ver. 153. κέρδιστον ἁπάντων, hoc est, ἐντρεχέστατον, vt Eustathius exponit. Hinc Σισύφου μηχαναὶ apud Aristoph. Æschines quoque περὶ παραπρεσβ. Demosthenem vt vafrum ac versipellem *Sisyphum* appellat. His adde quæ obseruat H. Iunius Cent. VII. Adag. 92. Huc pertinet & Theognidis illud ver. 702.

Πλείονα δ' εἰδείης Αἰολίδου Σισύφου.
Et Sisypho Aeolida noscere plura queas.

Ibidemque cum Homero eodem loco Proserpinam demulcendo ab inferis exstitisse fabulatur.

76. Σιφνιάζειν.] Hesychius: Σιφνιάζειν, καταδακτυλίζειν. διαβέβληνται οἱ Σίφνιοι ὡς παιδικοῖς χρώμενοι. Σιφνιάσαι οὖν τὸ σκιμαλίσαι. Vide eumdem dict. Σίφνιος, & Stephanum περὶ πόλεων. & Suidas hîc Λεσβιάζειν, & Κρητίζειν exponit.

77. Σκελλίου υἱὸς Ἀριστοκράτης.] Ex Aristophan. Ὄρνισι. Explanat Erasmus Chil. IIII. Centur. VIII. Adag. 79.

78. Σκιαμαχῶ.] Tale illud Leonidæ ad Lacones: *Sub vmbra pugnabimus*. & L. Florus lib. III. cap. V. de bello Mithridatico: *Nocturna ea dimicatio fuit: & luna in partibus; quippe quasi commilitans, cùm à tergo hostibus, à facie Romanis se præbuisset, Pontici per errorem longiùs cadentes vmbras suas quasi hostium corpora petebant.*

79. Σκίταλοι.] Ex Aristoph. Ἱππεῦσι, eiusque Interprete, pag. 326. vbi Κόβαλοι est, etsi in Scholiis Κοάλεμοι, vt sæpè, etiam Satyrici, nomina studio inuertunt.

80. Σκλη-

Νῦν μοι θράσος τε καὶ γλῶτταν εὔπορον δότε,
Φωνήν τ' ἀναιδῆ.

Ὠνοματοποίησεν ἀναπλάσας δαίμονάς τινας ἀναιδείας ἐπὶ χλεύῃ, καὶ προφέρεται αὐτὰ ὡς θεῶν, οἷον προτρεπόμενος αὑτὸν καὶ θαρσύνων εἰς ὀφθαλμίαν καὶ ἀναίδειαν. Σκίταλοι μὲν οὖν οἱ εὐτελεῖς καὶ πονηροί· Βερέσχεθοι δὲ οἱ ἀνόητοι· Κόαλεμοι δὲ οἱ ἀνόητα νοοῦντες καὶ νοοῦντες· Μόθων δὲ ὁ εὐτελής. Μόθωνας γὰρ ἐκάλουν οἱ Λάκωνες τοὺς παρεπομένους τοῖς ἐλευθέροις.

80. Σκληρότερον ὑλακτῶν Ἠπειρώτου κυνὸς, συμφορᾷ ἐπετρίβετο καὶ ἐμεμήνει.]

81. Σκνὶψ ἐν χώρας.] Ἐπὶ τῶν ταχὺ μετακινουμένων ἡ παροιμία. ἔστι γὰρ ὁ σκνὶψ ζῶον μικρὸν ξυλοφάγον.

82. Σκολιὰ Μελίτου Καρικῶν αὐλημάτων.] Ὁ Μέλιτος οὗτος Τραγικὸς ἦν ποιητὴς, ὁ Σωκράτην γραψάμενος. κωμῳδεῖται δὲ ὡς ψυχρὸς ἐν τῇ ποιήσει, καὶ ὡς πονηρὸς τὸν τρόπον. τὰ δὲ Καρικὰ αὐλήματα, μέλη θρηνώδη ἐστί.

83. Σκιὰ ὀνείρων.] Ἐπὶ τῶν ἀδήλων πραγμάτων. Δαμάσκιος· Ὅταν ἀντὶ πραγμάτων γεγενημένων, εἴδωλα ἄττα συγγραφώμεθα, σκιὰν ὀνείρων κατὰ Πίνδαρον.

Nunc mihi & audaciam & linguam vberem date,
Et vocem impudentem.

Nomina dæmonũ quorumdam impudentiæ præsidum per derisum cõfinxit: eaq; tãquam deorum pronuntiat, quasi cohortans sese & confirmans ad confidentiam & impudentiam. Nam Scitali quidẽ sunt viles & improbi: Berescheti væcordes: Coalemi stultè & sentiunt & garriunt: Mothon pedissequus est aut saltator. Mothones enim Lacones vocabant eos, qui liberos homines sequebantur.

80. Asperiùs latrans Epirotico cane, calamitate atterebatur & insaniebat.]

81. Scnips è regione.] De iis qui locũ mutant dictũ Prouerbium. Est enim scnips animal paruum erodens ligna.

82. Obliqua Meliti Caricorum carminum.] Melitus hic Tragicus fuit Poëta, qui Socratem accusauit. Sed reprehenditur vt frigidus in poësi, & malis moribus præditus. Carica verò carmina cantiones sunt lugubres.

83. Vmbra somniorum.] De rebus incertis. Damascius: *Quando pro rebus gestis simulachra quædam conscribimus, vmbram somniorum secundùm Pindarum.*

84. Allio-

80. Σκληρότερον ὑλακτῶν, &c.] Malè Synesium exscripsit lib. De prouidentia, cuius hæc sunt: Ὁ γέ τοι χαλῶν εὐθὺς ἐμεμήνει, καὶ σκληρότερον ὑλακτῶν Ἠπειρώτου κυνὸς συμφορὰν προσετρίβετο τῷ μὲν ἰδιώτῃ, τῇ δὲ οἰκίᾳ. Epiroticos canes laudat Aristot. & Oppianus, vt equos Virgilius.

82. Σκολιὰ Μελίτου Καρικῶν αὐλημάτων.] Ex Aristophan. Βατράχοις, vbi plura Interpres. Multa de Scholiis ad Procli Chrestomathiam olim collegimus.

83. Σκιὰ ὀνείρων.] Pindari locus est in Pythiis

84. Alliorum foliis.] Aristophanes in Pluto: *Abstergemus nos non pumicibus ampliùs, sed allij cauliculis præ luxu.* Ridiculè hoc dictum pro sapone. Quia verò subinde comedebãt allium: hoc ait, quòd locupletati veterem victus rationem contemnerent. Quidam σκορόδια allij caules interpretantur. Quibus fame conflictantes Athenienses vsi sunt. Neque verò simpliciter hoc dicit, sed vt ostendat, Athenienses ita loqui: Res nostræ sunt adeò immutatæ, vt quæ anteà perlibenter comedissemus, hæ modò anũ purgent. Delectantur autem Thraces allio non immeritò, vtpote calido: cùm regionem incolant frigidam.

85. Allium in retibus.] Athenienses, quoties nauigationem aut expeditionẽ adornabant, commercabantur allia, eaque retibus imposita secum ferebant.

86. Scytha asinum.] Aduersus eos qui verbis auersantur, quod re ipsa cupiunt. Quidam enim cõspecto asini cadauere, dixit: *En quod cenes ô Scytha.* Ille primùm aspernatus atq; abominatus est, posteà verò diligenter quæsiuit, eoque apparando fuit occupatus.

87. Quicumque neque lectum neque stragulas habent, eant cubituri ad coriarios.] De iis qui latêre nequeunt.

84. Τοῖς τῶν σκορόδων φύλλοις.] Ἀριστοφάνης Πλούτῳ· Ἀποψώμεθα δ' οὐ λίθοις ἔτι, ἀλλὰ σκοροδίοις ὑπὸ τρυφῆς. γελοίως ἀντὶ τοῦ σμήγμασι. ἐπειδὴ δὲ ἤσθιον ἑκάστοτε σκόροδα, τοῦτό φησιν, ὅτι ὡς πλουτήσαντες κατεφρόνησαν τῆς παλαιᾶς διαίτης. τινὲς δὲ σκοροδίοις, τοῖς τῶν σκορόδων καυλοῖς. λιμῷ δὲ περιπεσόντες οἱ Ἀθηναῖοι, τούτοις ἐχρήσαντο. οὐχ ἁπλῶς δὲ τοῦτο· ἀλλ' ἵνα δείξῃ, ὅτι τοσαύτη μεταβολῇ κεχρήμεθα, ὥστε ἃ πρότερον ἠσθίομεν ἀγαπητῶς, τούτοις νῦν ἀφοδεύοντες ἀποματτόμεθα. ἀρέσκονται δὲ τοῖς σκορόδοις οἱ Θρᾷκες οὐκ ἀπεικότως· θερμὰ γάρ εἰσι. οἱ τε Θρᾷκες ψυχρὰν χώραν νέμονται.

85. Σκόροδον ἐν δικτύοις.] Οἱ Ἀθηναῖοι μέλλοντες πλεῖν καὶ ἐξιέναι, ταῦτα ὠνοῦντο, καὶ ἐν λίνοις ἔβαλλον.

86. Σκύθης τὸν ὄνον.] Ἐπὶ τῶν ἀκκιζομένων τῷ λόγῳ, ἔργῳ δὲ ἐφιεμένων. ἰδὼν γάρ τις νεκρὸν ὄνον ἔφη· Δεῖπνόν τοι ὦ Σκύθα. ὁ δὲ ἐμυσάξατο μὲν πρῶτα, αὖθις δὲ πολυπραγμονήσας περὶ αὐτὸν ἐπονεῖτο.

87. Ὅσοις δὲ κλίνη μήδ' ἔστι μήδε στρώματα, ἰέναι καθευδήσοντας εἰς τῶν σκυτοδεψῶν.] Ἐπὶ τῶν λαθεῖν μὴ δυναμένων.

88. Σκυ-

Pythiis hymno 8. Ἐπάμεροι, τί δέ τις; τί δ' οὔτις, σκιᾶς ὄναρ ἄνθρωπος. *Diurni, quid autem aliquis? quid autem nullus? Vmbra somniũ homo.*

84. Τοῖς τῶν σκορόδων φύλλοις.] Ex Aristophanis Πλούτῳ desumtum, pagina 82. & 83. nuperæ edit.

86. Σκύθης τὸν ὄνον.] Aliter Prouerb. effert Hesychius: Σκύθης ὄνειον δαῖτα. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀκκιζομένων. τινὲς δὲ βδελυττομένων τῷ λόγῳ, ἔργῳ δὲ ἐφιεμένων. ἰδὼν γάρ τις νεκρὸν ὄνον, ἔφη, Πρὸς Σκύθην παρόντα. Vide sup. Ἀκκιζόμενος Σκύθης τὸν ὄνον. &, Ὁ Σκύθης τὸν ἵππον.

88. Σκυ-

88. Σκυρίαν δίκην.] Οἱ σκηπτόμενοι ἐν ταῖς δίκαις, ἔφασκον, εἰς Σκῦρον ἀποδημεῖν. Σκῦρος δὲ νῆσός ἐστι.

89. Ἐπὶ σπεῖρα σχοινίον ἀναγκαιότατον.] Αἰλιανός· Ὁ δὲ δράκων ταῖς σπείραις τοὺς νεκροὺς συναγαγών, ἀφύλαττεν ἀπαθεῖς, ὡς ἂν μήτ' ἐπὶ τῶν χερσαίων μήτε μὴν τῶν πτηνῶν ἐπὶ λύμῃ προσέλθοι.

90. Στιβάδες Φορμίωνος.] Στρατηγὸς ἦν ὁ Φορμίων λιτὸς καὶ πολεμικός. στιβάδες δὲ, ἐπεὶ οἱ στρατιῶται χαμευνοῦσι. ἐπὶ τῶν εὐτελῶν.

91. Συβαρίτης διὰ πλατείας.] Ἐπὶ τῶν σοβαρῶς διαπορευομένων. οἱ Συβαρῖται οὕτω τρυφηλῶς διῆγον, ὡς καὶ τοὺς ἵππους διδάσκειν πρὸς αὐλὸν ὀρχεῖσθαι, καὶ τῶν ἔξωθεν ἐθνῶν μάλιστα ἠγάπων Ἴωνας καὶ Τυῤῥήνους. διότι συνέβαινεν αὐτοῖς, τοὺς μὲν τῶν Ἑλλήνων, τοὺς δὲ, τῶν Βαρβάρων προέχειν τῇ κατὰ τὸ ζῆν πολυτελείᾳ. παρὰ δὲ τούτοις Μινδυρίδης λέγεται περισσεῦσαι τρυφῇ. οὗτος γὰρ Κλεισθένους τοῦ Σικυωνίων τυράννου, νικήσαντος ἅρματι καὶ κηρύξαντος παραγενέσθαι τοὺς προαιρουμένους γαμεῖν αὐτοῦ τὴν θυγατέρα, δοκοῦσαν κάλλει διαφέρειν, ἀναχθῆναι λέγεται ἐκ Συβάρεως πεντήκοντα τοὺς ἐρέτας ἔχων ἰδίους οἰκέτας. τοὺς μὲν ἁλιεῖς, τοὺς δὲ ὀρνιθοθήρας. παραγενόμενος δὲ εἰς Σικυῶνα τῇ κατὰ τὴν οὐσίαν παρασκευαῖς οὐ μόνον τοὺς ἀντιμνηστεύοντας, ἀλλὰ καὶ τὸν τύραννον αὐτὸν ὑπεράραι, καί-

88. Scyrium iudicium.] Qui in iudiciis tergiuerſabantur, ſe peregrè in Scyro abfuiſſe dicebant. Eſt autem Scyrus inſulæ nomen.

89. Poſt ſpiram funis maximè neceſſarius.] Ælianus: *Draco ſpiris ſuis cadauera complexus, cuſtodiuit integra, vt neque fera, neque volucris ad ea lædenda accederet.*

90. Storeæ Phormionis.] Hic dux fuit, homo frugi & bellicoſus. Milites autem ſtoriis humi incubabant. Dicitur de rebus vilibus.

91. Sybarita per plateam.] De iis qui inſolenter incedunt. Sybaritæ adeò delicati fuerunt, vt & equos ad tibiam ſaltare docerent: & exterorum maximè amarent Ionas & Tyrrhenos, eò quòd hi ex Barbaris, illi è Græcis luxu ipſis eſſent ſimillimi. Apud hos autem Mindyrides fertur luxu excelluiſſe. Nam cùm Cliſthenes, Sycioniorum tyrannus, curru victor per præconem denuntiaſſet, vt qui filiam ipſius forma præſtantem vellet ducere, adueniret: fertur hic Sybari ſua ſoluiſſe naui, quæ quinquaginta famulos ſuos remiges haberet, alios piſcatores, alios aucupes: ac Sycionem cùm veniſſet, non æmulos modò, ſed & ipſum tyrannum ſumtibus & apparatu ſuperaſſe: quam-

quam

---

88. Σκυρίαν δίκην.] Iulius Pollux lib. VIII. de iudicio ſeuero ac rigido explanat. Meminit Heſychius, & ſimile ſup. Ἀρχὴ σκυρία.

90. Στιβάδες Φορμίωνος.] Ariſtophanes ἐν Εἰρήνῃ·

Εἰ γάρ μοι γένοιτ' ἰδεῖν ταύτην ἡμέραν ποτέ.
Πολλὰ γὰρ ἠνεσχόμην
Πράγματά τε καὶ στιβάδας ἃς ἔλαχε Φορμίων.

91. Συβαρίτης διὰ πλατείας.] Ita ſcribe in Heſychio, vbi malè excuſum Σύβαρις διὰ πλα-

quam tota vrbe magnificentiam eius adiuuante. In cena post aduentum, cùm quidam accessisset, vt cum eo accumberet, ei dixit, se adesse vt secundùm præconium aut cum Clisthenis filia, aut solus accumberet.

92. Syncretizare.] Est Cretensium more conspirare.

93. Ficulnus gladius.] Id est, sycophanta.

94. Ficulnum auxilium.] De rebus inutilibus. *Nos sedentes ficulnum illud præsidium, milites, exspectamus.*

95. Ficum petere.] Pro adulari. Etenim Athenienses adulabantur agricolis, vt præcoces ficus ab eis impetrarent. Omen enim inde captabant, se postero anno redituros esse.

96. Ficus in Mercurio.] De iis quę ad vtilitatem cuiusuis proposita sunt. Nam sicubi ficum conspexissent, eam Mercurio dedicabant, quam auferebat, qui volebat.

περ τῆς πόλεως αὐτῷ πάσης συμφιλοτιμουμένης. ἐν δὲ τῷ μετὰ τὴν ἄφιξιν δείπνῳ, προσιόντος τινὸς ὅπως κατακλιθῇ, πρὸς αὐτὸν εἰπεῖν, ὅτι κατὰ τὸ κήρυγμα πάρεστιν, ἢ μετὰ Κλεισθένους θυγατρὸς, ἢ μόνος κατακλιθησόμενος.

92. Συγκρητίσαι.] Τὰ τῶν Κρητῶν συμφρονῆσαι.

93. Συκίνη μάχαιρα.] Ἀντὶ τοῦ, συκοφάντης.

94. Συκίνη ἐπικουρία.] Ἐπὶ τῶν ἀνωφελῶν. Ἡμεῖς δὲ οἱ καθήμενοι τὴν συκίνην ἐπικουρίαν τοὺς στρατιώτας προσδεχόμενοι.

95. Σῦκον αἰτεῖν.] Ἐπὶ τῶν κολακευόντων. οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι ἐκολάκευον τοὺς γεωργοὺς, βουλόμενοι παρ' αὐτῶν λαβεῖν πρώϊμα σῦκα. οἰωνίζοντο γὰρ αὖθις καὶ πάλιν ἐλθεῖν εἰς νέωτα.

96. Σῦκον ἐφ' Ἑρμῇ.] Ἐπὶ τῶν προκειμένων ἐπ' ὠφελείᾳ τοῖς βουλομένοις. ὁπότε γὰρ φανείη σῦκον, τοῦτο τῷ Ἑρμῇ ἀνετίθεσαν, καὶ ὁ βουλόμενος ἐλάμβανε.

97. Ὥσπερ

πλατείας. Apud eumdem, Συβαρίζει, τρυφᾷ. Συβαρῖται τρυφηταί. & Συβαριτικὸς τρυφερός. Aristophanis Scholiastes ἐν Εἰρήνῃ: Συβαρίζειν· παρὰ τὴν Συβαριτῶν τρυφήν. φασὶ γὰρ τοὺς Συβαρίτας πολυτελέσι χρῆσθαι τραπέζαις. Ioan. Chrysostomus Homil. Quòd nemo læditur nisi à seipso: Ἀλλ' ὁ μὲν Συβαριτικὴν παρετίθετο τράπεζαν, καὶ κρατῆρας εἶχεν ἐστεμμένους. Plura Eras. Adag. *Sybaritica mensa.*

93. Συκίνη μάχαιρα.] Hesychius: Συκίνη μάχαιρα, συκοφαντία. In Excerptis Vatican. legitur perperàm Συκιωνικὴ μάχαιρα. &, Συκιωνικὴ ἐπικουρία.

94. Συκίνη ἐπικουρία.] Ex Aristoph. in Lysistrata: Ὡς ἦν ἡμῖν συκίνη ἐπικουρία.
Tales Theocrito in Ergatinis σύκινοι ἄνδρες. & Luciano contra indoctum, χωλὴ καὶ συκίνη γνώμη. Aristophanis Interpres ἐν Πλούτῳ, explicans verba illa:

——— ἐὰν δὲ σύζυγον λάβω τινά
Καὶ σύκινον, &c.

τὸ γὰρ ξύλον, inquit, τῆς συκῆς ἀσθενὲς καὶ χαῦνον. ὅθεν καὶ συκίνη ἐπικουρία, ἀντὶ τοῦ ἀσθενὴς καὶ ἀνωφελής. Hesychius: Σύκινον, ἀσθενές.

95. Σῦκον αἰτεῖν.] Hesychius: Σῦκον αἰτεῖν, κολακεύειν. Vide Suidę Collectanea dict. ἀποσυκάζεις. Videatur etiam Mercatoris Siculi naufragi dictum respicere, quo de ad Zenobij Adagium, Centur. v. Adag. 51. Ὁ Σικελὸς τὴν θάλασσαν.

96. Σῦκον ἐφ' Ἑρμῇ.] Totidem pænè verbis Hesychius ac Zenobius.

97. Ὥσπερ

97. Ὥσπερ τὰ σῦκ' ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔφυ.] Ἐπὶ τῶν προσφυέντος τινὸς πράγματος ἐχομένων. σῦκον δὲ λέγει, τὰ ἐπὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς σαρκώματα, ἢ ἕλκος γινόμενον ἐπ' αὐτοῖς.

98. Σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρας κίνει.] Παροιμία ἐπὶ τῶν μὴ χρῆναι ἐπὶ ταῖς τῶν θεῶν ἐλπίσι καθημένους ἀργεῖν. τίθεται δὲ ἐπὶ γυναικῶν, καὶ μάλιστα ὀφειλουσῶν ἐργάζεσθαι. καὶ ὁμοία ἐστὶ τῇ·

Αὐτός τοίνυν τι δρῶν, εἶτα τοὺς θεοὺς κάλει.

99. Σὺν δορὶ, σὺν ἀσπίδι.] Ἐπὶ τῶν παντὶ τρόπῳ πρᾶξαί τι πειρωμένων.

100. Συρακουσία τράπεζα.] Ἡ πολυτελής. ἐδόκουν γὰρ οἱ Σικελιῶται ἁβροδίαιτοι εἶναι μᾶλλον πάντων.

ΕΚΑΤΟΝΤΑΣ ΙΓ'.

1. ΣΥΡΒΗΝΗ χορός.] Ἐπὶ τῶν ἀτάκτων χορῶν.

2. Σύροι πρὸς Φοίνικας.] Ἑκάτερα τὰ ἔθνη διαβέβληται ὡς πανοῦργα· ἢ ὅτι ἑκάστοτε ἀλλήλοις διὰ ἔχθρας ὄντα, οὐδέ ποτε πιστῶς διαλλάττεται.

97. Ita inhæret vt ficus oculis.] De iis qui alicui rei ſunt affixi. Ficum autem dicit carunculam aut hulcus in oculis.

98. Cum Minerua manus etiam moue.] Monet Prouerbium, non eſſe ceſſandum, diuinæ opis fiducia fretis. Pertinetque maximè ad mulieres, quibus opus eſt faciendum. Et eſt ſimile illi: *Ipſe nunc aliquid agens, deinde voca Deos.*

99. Et haſta & clypeo.] De iis qui quouis modo aliquid confectum volunt.

100. Syracuſana menſa.] Pro ſumtuoſa. Siculi enim omnium lautiſſimi ſunt habiti & delicatiſſimi.

CENTVRIA XIII.

1. SVILLVS cœtus.] Id eſt, perturbatus & indecens.

2. Syri aduerſus Phœnices.] Vtraque gens malè audiit ob calliditatem: vel ex eo, quòd perpetuas exercentes inimicitias, numquam ſincerè in gratiam redeunt.

3. Taci-

97. Ὥσπερ τὰ σῦκ' ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔφυ.] Ex Ariſtoph. ἐν Βατράχοις·

Ὥσπερ τὰ σῦκ' ἐπὶ τοῖσιν ὀφθαλμοῖς ἔφυ.

De *ficu* morbo & Valer. Martialis libro 1. Epigr. 66.

98. Σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρας κίνει.] Totidẽ meminit Heſych. & ſup. Suidas in Αὐτὸς τοίνυν τι δρῶν, &c. itẽ Euſtathius in Iliad. δ'. Quòd autem ad mulieres pertinere potiſſimum ait, hinc ductum quòd tela Mineruæ ſacra eſſet. vt lib. 1. Ἔργων Heſiodus ſcribit v. 63.

——— αὐτὰρ Ἀθήνην
Ἔργα διδασκῆσαι, πολυδαίδαλον ἱστὸν ὑφαίνειν,
Καὶ χάριν ἀμφιχέαι κεφαλῇ χρυσῆν Ἀφροδίτην.

——— *inde Mineruam*
Cum textura alias artes quoq; tradere mãdat,
Et Venerem capiti ſpecioſum adhibere decorẽ.

99. Σὺν δορὶ, σὺν ἀσπίδι.] Ex Ariſtoph. ἐν Εἰρήνῃ. Alluditque idem in Veſpis:

Ἐκδραμόντες δορὶ ξὺν καὶ ἀσπίδι.

100. Συρακούσια τράπεζα.] Πολυτελὴς quoque Heſychio.

CENT. XIII.

1. ΣΥΡΒΗΝΗ χορός.] Ortum Adagium ἀπὸ τῶν αὐλούντων μετὰ θορύβου, teſte alibi Suida. Σύρβη enim ταραχὴ Etymologiſtis.

3. Taciturnior scapha.] Dicitur in eos, qui ob animũ degenerem silent.

4. Sphingis in morem multa exhibens negotia.] *In multis quæstionibus absurdorum istorum ænigmatum, non minùs quàm Sphinx, non Cadmea illa, sed omnino Sphinx quædam, diuinior multo & sapientior quàm illa, negotij facessit.*

5. Lentisci arrosor.] De iis dicitur qui ornatui student, soliti enim lentiscũ comedere, vt dentes candefacerent.

T.

6. A TEMPORIBVS Nannaci.] De iis quæ ob antiquitatẽ in admiratione sunt. Nannacus enim rex Phrygum ante Deucalionis tempora fuit.

7. Hæc ex tripode sunt.] Ponitur de rebus verissimis. Nam Aristocleæ Pythię tradunt stuprũ intulisse fratrem: & oracula, quæcumq; per eam reddidisset Apollo, ab eo fuisse adulterata.

8. Hæc Medus non custodiet.] Sub Xerxis expeditionem, tradunt Gręcos desperatis rebus, opes suas consumsisse: atque adiecisse: *Hæc Medus non custodiet.*

3. Συσομώτερος σκάφους.] Τάσσεται ἐπὶ τῶν διὰ τὸ ἀγεννὲς σιωπώντων.

4. Σφιγγὸς πράγματα παρέχων πολλά.] Ἐπὶ πολλαῖς τῶν ζητήσεσι τῶν ἀτόπων τούτων αἰνιγμάτων, οὐ τῆς Καδμείας Σφιγγὸς, ἀλλὰ Σφιγγὸς μέν τινος ἀτεχνῶς, ἔτι δὲ θειοτέρας καὶ πολὺ σοφωτέρας, πολλὰ πράγματα παρέχει.

5. Σχινοτρώξ.] Λέγεται ἐπὶ τῶν καλλωπιζομένων, διὰ γὰρ τὸ λευκαίνειν τοὺς ὀδόντας ἤσθιον σχῖνον.

T.

6. ΤΑ ἀπὸ Νεννάκου.] Ἐπὶ τῶν ἐπὶ παλαιότητι θαυμαζομένων. Νάννακος γὰρ Φρυγῶν βασιλεὺς πρὸ τῶν τοῦ Δευκαλίωνος χρόνων.

7. Ταῦτ᾽ ἐκ τοῦ τρίποδος.] Τίθεται ἐπὶ τῶν πάνυ ἀληθῶν. Ἀριστοκλείᾳ γὰρ τῇ Πυθίᾳ μιχθῆναι τὸν ἀδελφὸν, καὶ τῶν ὑπ᾽ αὐτῆς μαντευμάτων παρασημειοῦσθαι ὅσα ἔχρασεν ὁ θεός.

8. Τάδε Μῆδος οὐ φυλάξει.] Κατὰ τὴν τοῦ Ξέρξου ἔφοδον τοὺς Ἕλληνας ἀπειρηκότας, τὰ ἑαυτῶν ἀναλίσκειν καὶ δαπανᾶν, ἐπιλέγοντας, Τάδε Μῆδος οὐ φυλάξει.

9. Τάδ᾽

---

3. Συσομώτερος σκάφους.] Hesychius: Συσομώτερον σκάφης. παροιμία ἐπὶ τῶν τὰς σκάφας φερόντων μετοίκων, διὰ τὸ ἀπαρρησίαστον. οἷς οὐδὲ χανεῖν ἐφίετο. Huc etiam pertinet, quod idem alio loco scribit: Σκαφηφόροι, οἱ μέτοικοι οὕτως ἐκαλοῦντο. σκάφας γὰρ ἔφερον ἐν τοῖς Παναθηναίοις, ἵνα ὡς εὖνοι ἀριθμῶνται μετέχοντες τῶν θυσιῶν. Ælianus quoque lib. VI. cap. I. Ποικιλ. ἱστορ. Athenienses narrat, aspirante sibi fortuna, adegisse τοὺς ἄνδρας σκαφηφορεῖν.

5. Σχινοτρώξ.] Hesychius: Σχῖνον διατρώγων. εἰώθασι τὸν σχῖνον τρώγειν οἱ καλλωπιζόμενοι ἕνεκα τοῦ λευκαίνειν τοὺς ὀδόντας. Lentisco autem dentes purgari solitos auctor & Martialis lib. XIV. Epigr. 22.

Lentisco melius, sed si tibi frondea cuspis
Defuerit, dentes penna leuare potes.

6. Τὰ ἀπὸ Ναννάκου.] Meminit Adagij huius Stephanus, vt & alterius, Ἐπὶ Ναννάκου κλαύσειν, de quo inf. Suidas. Illud de rebus ob antiquitatem admirandis dictum; hoc de complorari dignis.

10. Τὰ

9. Τἀλλ' οὐ παρὰ Κενταύροισι.] Λεγόμενόν τι ἦν. Τηλεκλείδης· Τινὶ τῶν δυνατῶν τὸ κέλευε. οὐ γὰρ παρὰ Κενταύροισι.

10. Τὰ ἐκ τῶν ἁμαξῶν σκώμματα.] Ἐπὶ τῶν ἀπαρακαλύπτως σκωπτόντων. Ἀθήνησι γὰρ ἐν τῇ τῶν Χοῶν ἑορτῇ κωμάζοντες ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν τοὺς ἀπαντῶντας ἔσκωπτόν τε καὶ ἐλοιδόρουν. τὸ δ' αὐτὸ καὶ τοῖς Ληναίοις. ὕστερον ἐποίουν ἐπὶ τῆς ἁμάξης ὀχούμεναι αἱ γυναῖκες αἱ τῶν Ἀθηναίων, ἐπὰν εἰς τὰ Ἐλευσίνια ἐβάδιζον εἰς τὰ μεγάλα μυστήρια, ἐλοιδόρουν ἀλλήλαις ἐν τῇ ὁδῷ. τοῦτο γὰρ ἦν ἔθος αὐταῖς.

11. Τὰ ἐκ τρίποδος.] Τρίποδι χρῆται ὁ Ἀπόλλων μαντευόμενος, διὰ τοὺς τρεῖς καιροὺς τῶν πραγμάτων. Ὅμηρος·

Ὃς ᾔδει τά τε ὄντα, τά τ' ἐσόμενα,
πρό τ' ἐόντα.

φασὶ δὲ οὕτω κτήσασθαι τὸν Ἀπόλλωνα τὸν τρίποδα. ἁλιεῖς μισθῷ βόλον ἐρρίπτουν, ἵνα τὸ ἀναφερόμενον ᾖ τοῦ ἀγοράσαντος τὸν βόλον. ἠγόρασαν οὖν τινες, εἶτα ἀνηνέχθη τρίπους χρυσοῦς, ἐφιλονείκουν οὖν περὶ αὐτοῦ, καὶ ἔλεγον οἱ ἁλιεῖς ὡς ἰχθῦς πεπράκασιν· οἱ δὲ ἀγοράσαντες ἔλεγον, ὡς πᾶν τὸ ἀνιὸν ἀγοράσαιεν τῇ ἑαυτῶν τύχῃ. οὕτως οὖν αὐτῶν φιλονεικούντων, ἔδοξεν αὐτοῖς ἐρωτῆσαι τὸν Ἀπόλλωνα. ὁ δὲ ἔχρησε δοθῆναι αὐτὸν τῷ

9. Non sumus apud Centauros.] Dictum quoddam fuit. Teleclides: *Alicui potentium id iube. Neque enim sumus apud Centauros.*

10. Sales è plaustro.] De iis qui apertè irrident aliquos. Athenis enim in festo Choûm comessantes, vecti curribus, obuios deridebant, & conuiciis incessebant. idem & Lenæis factitabant. Pôst etiam mulieres Athenienses, curribus insidentes, cùm Eleusinen ad magna initia ibant, aliæ aliis in via conuiciabantur. Hæc enim earum erat consuetudo.

11. Ex tripode dicta.] Apollo vaticinans tripode vtitur, propter tria rerum tempora. Homerus:

Qui scit quæ fuerint, quæ nunc
sunt, quæque futura.

Dicunt autem sic potitum esse Apollinem tripode. Piscatores rete in mare coniiciebant, vt quidquid extraxissent, eius esset, qui iactum illum emisset. Emerunt quidam: deinde aureo tripode educto inter sese contenderunt: cùm piscatores se pisces vendidisse; illi verò qui emerant, se, quidquid eductum esset, suo periculo emisse dicerent. Sic igitur iis contendentibus, visum est interrogare Apollinem. At ille oraculum reddidit, tripodem illum dandum esse sapienti.

10. Τὰ ἐκ τῶν ἁμαξῶν.] Lucianus in Ioue Tragœdo: Ὡς δαιμόνιον οὐδ' ἑνὸς φείδεται, ἀλλ' ἐξ ἁμάξης παρρησιάζεται. Idem in Eunucho huc allusit: Καὶ ὅλας ἁμάξας βλασφημιῶν κατεσκέδασας ἀλλήλων. Plura Pet. Nannius Commentario in Artem poëticam Horatij, à nobis cum Læuino Torrentio V. C. euulgato: & Erasmus ex Aristophanis Interprete. Sic enim Horatius:

Dicitur & plaustris vexisse poëmata Thespis.

11. Τὰ ἐκ τρίποδος.] Aliter sup. de oraculis Aristocleæ Pythiæ ab Apolline adulteratis.

ſapienti. Attulerunt igitur ipſum ipſis ſeptem ſapientibus; quorũ quilibet eum repudiabat, ſe ſapientem eſſe negans: eſſe enim ſe alium præſtantiorem. Viſum igitur eſt dedicare eum Apollini, tamquam omnium ſapientiſſimo.

12. Res cribri ſiue cribrationes.] De iis qui cribro & tripode, aut lauro vaticinantur.

13. Cetera ſimus amici.] Dici ſolet Prouerbialiter, *Deinceps amici ſim⁹.*

14. Magnetum mala.] De maximis acerbiſſimiſque malis vſurpatur, eò quòd hi violata religione multis malis vexati ſunt.

15. Tanagræi galliculi.] Hi pugnatores & animoſi ſunt inſtar hominum. Babrius: *Gallinarum pugna Tanagræarum fuit, quibus animos eſſe perhibent tamquam hominibus.*

16. Gallus & pugil Tanagræus.] Celebrantur ipſi Tanagræi tamquam homines generoſi.

17. Tantali pœnæ.] De iis dici ſolet, quibus adſunt quidem bona, ſed his frui negatum eſt. Ita Byzantini extra vrbem degere non audent.

σοφῷ. περιστήσαντες οὖν τοῦτον τοῖς ἑπτὰ σοφοῖς· ἕκαστος δὲ τούτων παρῃτεῖτο, μὴ σοφὸς εἶναι λέγων· ἔχειν γὰρ σοφώτερον ἑαυτοῦ. ἔδοξεν οὖν ἀναθεῖναι αὐτὸν τῷ Ἀπόλλωνι ὡς σοφωτάτῳ πάντων.

12. Τὰ ἐπὶ κοσκίνου.] Ἐπὶ τῶν διὰ κοσκίνου καὶ τρίποδος ἢ δάφνης μαντευομένων.

13. Τ' ἄλλα καὶ φιλώμεθα.] Λεγόμενόν τι οἷον, Τ' ἄλλα καὶ φίλοι ὦμεν.

14. Τὰ Μαγνήτων κακά.] Ἐπὶ τῶν μεγίστων καὶ ἀλγεινοτάτων κακῶν· παρόσον οὗτοι ἀσεβήσαντες εἰς θεὸν πολλοῖν κακοῖν ἐπειράθησαν.

15. Ταναγραῖοι ἀλεκτορίσκοι.] Οὗτοι μαχηταὶ καὶ θυμικοὶ ὡς ἄνθρωποι. Βάβριος· Ἀλεκτορίδων ἦν ποῦ μάχη Ταναγραίων, οἷς φασιν εἶναι θυμὸν ὥσπερ ἀνθρώποις.

16. Ἀλεκτρύων καὶ ἀθλητὴς Ταναγραῖος.] Ἄδονται οἱ Ταναγραῖοι ὡς εὐγενεῖς ὑπάρχοντες.

17. Ταντάλειοι τιμωρίαι.] Ἐπὶ τῶν ἀγαθὰ μὲν ἐχόντων, μὴ συγχωρουμένων δὲ ἀπολαύειν. ὡς οἱ Βυζάντιοι, μὴ τολμῶντες ἔξω τοῦ ἄστεος διάγειν.

18. Ταν-

ratis. Homeri locus eſt Odyſſ. ά. quem de Nereo vate ſic Virgil. expreſſit Georg. IV.

——— *nouit namque omnia vates*
Quæ ſunt, quæ fuerint, quæ mox ventura trahantur.

12. Τὰ ἐπὶ κοσκίνου.] Repetit mox Adagio 21. Τἀπὶ κοσκίνου. Lucianus in Pſeudomante: Κοσκίνῳ, τὸ τοῦ λόγου, μαντευόμενος. Theocritus Idyll. III.

Εἶπε καὶ Ἀγροιὼ τ' ἀλαθέα κοσκινόμαντις.

De hoc per cribrũ diuinandi genere multa præclarè colligit Martinus Delrius diſquiſitionum de Magia lib. IV. cap. II. quæſt. 6.

13. Τ' ἄλλα καὶ φιλώμεθα. Huc pertinet elegans ſanè Eueni Poëtæ Epigramma:

Πολλοῖς ἀντιλέγειν μὲν ἔθος περὶ πάντος ὁμοίως·
Ὀρθῶς δ' ἀντιλέγειν οὐκέτι τοῦτ' ἐν ἔθει.
Καὶ πρὸς μὲν τούτους ἀρκεῖ λόγος εἷς ὁ παλαιός,
Σοὶ μὲν ταῦτα δοκοῦντ' ἔστιν, ἐμοὶ δὲ τάδε.

Quidquid protuleris pariter conuellere multis
Conſuetum, at rectè nemo ſtudere ſolet:
In quos, quod priſco fertur ſermone, recurras
Illa tibi placeant, hæc mihi certa placent.

17. Ἄστεος.] Sic dicta Conſtantinopolis

18. Ταντάλου κήπους τρυγᾷν.] Ἰσαῖος τὸν ῥήτορος νεωτέρου ἀσωτευομένου, ὕστερον δὲ σωφρονήσαντος, ἤρετό αὐτόν τις, Τίς ἄριστος τῶν ἰχθύων καὶ τῶν ὀρνέων εἰς βρῶσιν. Πέπαυμαι, ἔφη ὁ Ἰσαῖος, ταῦτα σπουδάζων. ξυνῆκα γὰρ τοὺς Ταντάλου κήπους τρυγῶν. ἐνδεικνύμενος δήπου τῷ ἐρομένῳ ταῦτα, ὅτι σκιὰ καὶ ὀνείρατα αἱ ἡδοναὶ πᾶσαι.

19. Τὸν Ταντάλου λίθον οἴεσθαι ὑπὲρ κεφαλῆς λεπτοῖς καλωδίοις ἠρτῆσθαι.] Ἐπὶ τῶν ἀμηχάνων.

20. Τὰ Ναννάκου κλαύσομαι.] Τὸν Ναννακόν φασι βασιλέα γενέσθαι πρὸ τοῦ Δευκαλίωνος· ὃς προειδὼς τὸν μέλλοντα κατακλυσμὸν, συναγαγὼν πάντας εἰς τὸ ἱερὸν μετὰ δακρύων ἱκέτευε.

21. Τὰ ἀπὸ κοσκίνου.] Λεγόμενόν τι, οἷον τἀληθῆ πάντα.

22. Τὰ πρῶτα Ἄρης εἰς τοὺς παῖδας ἐπῃνεῖτο.] Ἐπὶ τῶν ἐν ἀρχῇ κοσμίων, μετὰ δὲ ταῦτα ἀσελγαινόντων.

23. Τὰ πρῶτα ἀρίστοις παῖδας Αἴγιν' ἐκτρέφει.] Παροιμία. ἐν ἀκμῇ γάρ φησι μεταβάλλουσιν ἐπὶ τὸ χεῖρον οἱ Αἰγινῆται. ἀπὸ Ἀχιλλέως, Πατρόκλου, Αἴαντος, Νεοπτολέμου.

18. E Tantali hortis fructũ colligere.] Iſęum Oratorẽ in adoleſcẽtia luxurioſum, ſed maturiore ętate modeſtũ factum, quidam interrogauit, *Quis piſcis aut quæ auis eſu ſuauiſsima eſſet? Deſij*, inquit Iſæus, *his ſtudere. Animaduerti enim me Tantali hortos excolere.* Innuere volens, nimirum ei qui interrogarat, omnes voluptates vmbrã & ſomnia eſſe.

19. Tantali ſaxum tenuibus funiculis ſuſpenſum imminere capiti putare.] De rebus periculoſiſſimis.

20. Nannaci inſtar lamentabor.] Nannacum regem fuiſſe ante Deucalionem dicunt: qui cùm diluuium futurum pręſciret, omnibus in templum congregatis, plorans vota fecerit.

21. E cribro dictum.] Prouerbium quoddam de rebus veriſſimis.

22. Initio laudabatur Mars ob filios.] De iis qui ab initio modeſti ſunt, pòſt verò incontinenter viuunt.

23. Primùm Ægina optimos pueros educat.] Prouerbiũ. Adulta enim ætate Æginetæ mutantur in deterius. Sumtumque eſt hoc ab Achille, Patroclo, Aiace, Neoptolemo.

lis κατ' ἐξοχὴν, etiam πόλις, vt ἄστυ Athenæ, & Vrbs pro Roma.

18. Ταντάλου κήπους τρυγᾷν.] Deſumta hæc ex Philoſtrato de vitis Sophiſtarum in Iſæo Aſſyrio. Idem autem lib. IV. vitæ Apollonij: Τοὺς Ταντάλου, ἔφη, κήπους εἴδετε ὡς ὄντες οὐκ εἰσι. Pollux quoque Athenodori Sophiſtæ dictionem appellat Ταντάλου κήπους, vt leuiculam ac iuuenilem. Simile Adagium ſup. Ἀδώνιδος κῆποι.

19. Τὸν Ταντάλου λίθον.] Notiſſima Tantali fabula. Prouerbium vſurpat Plato apud Stobæum: Οὐδ' εἷς τὸν λεγόμενον Ταντάλου λίθον ἐπηρτημένον τις ἔχει. Item Pindarus in Iſthmiis hymno VII. ibique Interpres. Eſt & apud Horatium Flaccum & Petronium Arbitrum. & hoc loco Suidas plura.

20. 21. De vtroque Adagio ſuprà, non longè actum eſt.

23. Τὰ πρῶτα ἀρίστοις.] Videatur hoc Prouerbium è ſuperiore per παρῳδίαν conformatum diuiſa aut coniuncta voce, vt aliàs interdum admonui: nam ex Ἄρης εἰς τοὺς, factum apparet ἀρίστοις παῖδας.

24. Tartesia murena.] Hæ ibi maximæ nasci dicuntur.

25. Samiorum mala metuis.] Hoc Prouerbium dicitur de iis qui immedicabilium calamitatum proditiones metuunt. Ortum est à suppliciis, quibus Athenienses affecerunt Samios, quorum captiuos partim occiderunt, partim notarunt Same, quæ est nauigij Samij genus. Samij vicissim, si quos cepissent Atheniensium, eos pòst etiam compunxerunt.

26. Tantali talenta accumulat.] Celebratus est Tantalus ob diuitias, vt etiam in Prouerbium abierit. Hic enim Phryx diues ob talenta fama celebris, Pluti & Iouis filius dictus. Vtitur & in tertio Anacreon hoc Prouerbio.

27. Inferorum terniones.] De curiosis & abscondita scire studentibus.

28. Vias nouit, quibus Eucrates rectà ad farinam hordeaceam fugit, vbi grana moluntur.] Perstringit Eu-

24. Ταρτησία μύραινα.] Ὡς ἐκεῖ μεγίστων γινομένων.

25. Τὰ Σαμίων ὑποπτεύεις.] Παροιμία αὕτη λέγεται ἐπὶ τῶν δεδιότων τινὰς ἀνηκέστους κακῶν προδοσίας. παρῆλθε δὲ ἀπὸ τῶν γενομένων ὑπὸ Ἀθηναίων εἰς Σαμίους αἰκισμῶν. ἑλόντες γὰρ αὐτοὺς οἱ Ἀθηναῖοι, τοὺς μὲν ἀπέκτειναν· τοὺς δὲ ἔστιξαν τῇ καλουμένῃ Σάμῃ, ἥ ἐστιν εἶδος σκάφους Σαμιακοῦ. ἀνθ᾽ ὧν καὶ οἱ Σάμιοι τοὺς ἁλόντας μετὰ ταῦτα Ἀθηναίων ἔστιξαν.

26. Ταντάλου τάλαντα ταλαντίζεται.] Διεβεβόητο ὁ Τάνταλος ἐπὶ πλούτῳ, ὡς καὶ εἰς παροιμίαν διαδοθῆναι. οὗτος γὰρ πλούσιος Φρὺξ ἐπὶ ταλάντοις διαβεβόητο, Πλούτου καὶ Διὸς λεγόμενος. κέχρηται δὲ ἡ παροιμίᾳ καὶ Ἀνακρέων ἐν τρίτῳ.

27. Τὰς ἐν ᾅδου τριακάδας.] Ἐπὶ τῶν περιέργων, καὶ τὰ ἀποκεκρυμμένα ζητούντων γινώσκειν.

28. Τὰς ὁδοὺς οἶδεν, ἅσπερ Εὐκράτης ἔφυγεν εὐθὺς τῶν κυρηβίων, ἔνθα δὴ κάγχρυς ἀλήθονται.] Διαβάλλει τὸν Εὐκρά-

---

25. Τὰ Σαμίων ὑποπτεύεις.] Malim ὑποπτεύσεις, vt Apostolius & Vaticanæ membranæ, vt in Appendice Cent. III. extrema ostendimus, hoc est, *Samiorum metuis mala.* & mox ἀνηκέστοις ibidem. & pòst in Apostolio excuso, ἥ ἐστιν εἶδος σκάφους Σαμιακοῦ è Suida rescribo. Tametsi nō desint qui σάμην supplicij genus faciant. Σάμαιναν verò Samiorum nauem à Polycrate Samiorum tyranno repertam & sic dictam, auctor Plutarchus in vita Periclis. Athenæus libro XII. Δειπνοσ. Σαμίαν. Πρῶτος γὰρ, inquit, ὁ Πολυκράτης καὶ ναῦς πήξας ἀπὸ τῆς πατρίδος Σαμίας ἐκάλεσε. vbi tamen Σαμαίνας è Plutarch. legendum videri scribit Lazarus Baysius lib. De re nauali, repugnante Lilio Gyraldo.

26. Ταντάλου τάλαντα ταλαντίζεται.] Παροιμιῶδες est & Aristæneti illud lib. I. Ep. XVIII. Κἂν τις γέρων προτείνοι Ταντάλου θησαυρούς, οὐχ ἱκανὸν ταῦτα παραμύθιον κρίνεις πρὸς ἀναφρόδιτον πολιάν. Vtitur Plato in Eutyphrone, & Menander Comicus:

Ἀθανασία δ᾽ οὐκ ἔστιν, οὐδ᾽ ἂν συναγάγῃς
Τὰ Ταντάλου τάλαντα ἱκανὰ λεγόμενα·
Ἀλλ᾽ ἀποθανῇ καὶ ταῦτα καταλείψεις τινί.

28. Τὰς ὁδοὺς οἶδεν, &c.] Ex Aristoph. Ἱππεῦσι, vbi eadem narrat Scholiastes. quem & hîc locum Suidas laudat.

30. Τὰ

κράτην ὡς τοιαύτην τέχνην ἔχοντα. ὃς καὶ Στύππαξ ἐκαλεῖτο. εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν φυγόντων.

29. Τὰ τῶν φόρων κρείττω.] Παροιμία ἐστὶ λεγομένη ἐπὶ τῶν τὰ εἴσω φερομένων ἢ ὧν ἠδίκησαν.

30. Τὰ τρία τὰ εἰς θάνατον.] Τοῖς εἰς θάνατον κατακριθεῖσι τρία παρετίθεσαν· ξίφος, βρόχον, κώνειον. οἱ δὲ, τὰ τρία παρὰ τῇ αὐλῇ. τὸ δὲ νῦν ἀρχεῖον καλούμενον αὐλὴ ἐλέγετο. τοῖς ἐπὶ θάνατον ἀγομένοις μετῆν παῤῥησίας, ὥστε τροφῆς καὶ οἴνου πληρωθεῖσι, τρία λέγειν, ἃ βούλονται, μεθ' ὃ ἐφιμοῦντο. ὁ μαντευόμενος ἐν Δελφοῖς σεσημασμένους ἐλάμβανε τοὺς χρησμοὺς, καὶ προείρητο αὐτῷ εἰ λύσει ζημία μία τῶν τριῶν. ἢ γὰρ τῶν ὀφθαλμῶν ἔδει αὐτὸν στερηθῆναι, ἢ τῆς χειρὸς, ἢ τῆς γλώττης.

31. Ταῦτα πράσσων, φάσκ' ἀνὴρ οὐδὲν ποιῶν.] Κρατῖνος Ὥραις. ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν μηδὲν ποιούντων.

32. Ταυτὶ μὲν εἰκάσμεθα κατὰ τὸν Αἰσχύλον, τάδ' οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὐτῶν πτεροῖς.] Ὁ γὰρ Αἰσχύλος Λιβυστικὴν αὐτὴν καλεῖ παροιμίαν·

Ὁ δὲ ἐστὶ μύθων τῶν Λιβυστικῶν λόγος·
Πληγέντα ἀτράκτῳ τοξικῷ τὸν αἰετὸν
Εἰπεῖν ἰδόντα μηχανὴν πτερώματος.
Τὰ δ' οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὐτῶν πτεροῖς
Ἁλισκόμεσθα. ——

cratem, vt molitorem. Vocabatur autem idem quoque Styppax. Prouerbium verò de fugientibus vsurpatur.

29. Tributis potiora.] Prouerbium dicitur de iis qui plura patiuntur, quàm deliquerunt.

30. Tria mortis genera.] Capitis condemnatis tria proponebant: gladiũ, laqueum, cicutã. Alij dicunt, *Tria aulæ* (id est prætorij) *verba*. Qui ad mortem ducebantur, illis ea dabatur licentia, vt cibo & potu impleti, tria dicerent, quæ vellent: posteà os eis obturabatur. Ei, qui oraculum Delphicum adierat, & oracula obsignata accipiebat, denuntiatum erat supplicium, si tabellas soluisset, vnum de tribus. Aut enim oportere eum priuari oculis, aut manu, aut lingua.

31. Hæc agens, dicebat vir nihil faciens.] Cratinus in Horis. Prouerbium in eos qui nihil agunt.

32. Hæc quidẽ coniecimus iuxta Æschylum, non ab aliis, sed pennis propriis.] Æschylus Libysticam ait esse parœmiam:

Hic Africanæ sermo quondam est fabulæ:
Pectus sagitta sauciata ales Iouis
Pennatam vbi immissam videt sagittam: Eheu
Pennatam, ait, méne ergo pennæ perdidit!

Sic

30. Τὰ τρία] Vide quæ copiosiùs ex antiquitate disserui, de obturando reorũ ore in Appendice Vaticano, Adag. 75.

31. Ταῦτα πράσσων.] Sic apud Latinos *nihil agere* dicuntur, qui inanẽ sumunt operam.

32. De hac fabula Libyca suprà ex Æschylo ἐν Μυρμιδόσιν; idẽ suprà Suidas Centur. XI. Ad. 48. & Aristoph. Interp. in Auib.

Eodem

Sic igitur & nos dicimus hæc non ab aliis, sed propria sententia patimur, & propriis alis, hoc est, nobis ipsis conciuimus.

33. Hæc tibi & Pythia & Delia.] In eos qui extremum laborãt. Polycrates enim Sami tyrannus capta Rhenea, eam Apollini dedicauit, pulcerrimo in Delo indicto certamine, misitque Delphos consulturos, quomodo certamina illa nominari deberẽt, Delia an Pythia. Respondit Apollo: *Hæc tibi & Pythia & Delia*: significans breui eũ moriturũ.

34. Hæc dicens terrorem incutere videris.] Aristophanes. De iis qui terrere videntur.

35. Tænarium malũ.] Pro magno & eo quo supplices violantur. Etenim Lacedæmonij Helotas, qui in Tænarũ promontorium cõfugerant, occiderũt.

36. Teleas dicet hæc.] Aristophanes in Auibus: *Homo temerarius, volitans, obscurus, numquam sibi constans vlla in re.* Perstringit Teleam, vt erronem, quasi dicat, *Teleam de volantibus interrogo.* Fuit autẽ Teleas homo mordax & leui ingenio. Præterquam enim, quòd cinędus erat, etiam propter impudentiam, timiditatem, gulam, fraudationem & improbitatẽ malè audiebat. Et Plato in Syrphace Teleam dicit, *Aliud pectore clausum, aliud lingua promtum habere.*

καὶ ἡμεῖς οὖν φησιν οὐχ ὑπ' ἄλλων πάσχομεν ταῦτα, ἀλλὰ τῇ αὐτῶν γνώμῃ, τοῖς αὐτῶν πτεροῖς, ἀντὶ τοῖς ἑαυτοῖς ταῦτα πεποιήκαμεν.

33. Ταῦτά σοι καὶ Πύθια καὶ Δήλια.] Ἐπὶ τῶν τὰ τελευταῖα πονούντων. Πολυκράτης γὰρ ὁ Σάμου τύραννος Ῥήνειαν ἑλὼν, καὶ ἀναθεὶς τῷ Ἀπόλλωνι αὐτὴν, καὶ ἐν Δήλῳ θεὶς ἀγῶνα κάλλιστον, ἠρώτα πέμψας εἰς Δελφοὺς, πῶς δεῖ καλεῖν τὸν ἀγῶνα, Δήλια ἢ Πύθια. ὁ δὲ χρησμὸς ἔφη· Ταῦτά σοι καὶ Πύθια καὶ Δήλια. σημαίνων ὅτι εὐθέως ἀποθανεῖται.

34. Ταυτὶ λέγουσα μορμολύττεσθαι δοκεῖς.] Ἀριστοφάνης. ἐπὶ τῶν δοκούντων ἐκφοβεῖν.

35. Ταινάρειον κακόν.] Τὸ μέγα καὶ παρανομούμενον εἰς ἱκέτας. οἱ γὰρ Λακεδαιμόνιοι καταφυγόντας τοὺς Εἵλωτας εἰς Ταίναρον, ἀπέκτειναν.

36. Τελέας ἐρεῖ ταδί.] Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν· Ἄνθρωπος ἀστάθμητος, πετόμενος, ἀτέκμαρτος, οὐδὲν οὐδέ ποτ' ἐν αὐτῷ μένων. διαβάλλει τὸν Τελέαν ὡς πλανήτην. ἀντὶ τοῦ περὶ τῶν πετομένων ἐὰν ἐρωτήσῃς. ἦν δὲ ὁ Τελέας σκωπτικὸς ἄνθρωπος, καὶ εὐμετάβλητος τοὺς τρόπους. πρὸς γὰρ τῇ κιναιδείᾳ, καὶ ἐπὶ δειλίᾳ καὶ ὀψοφαγίᾳ, καὶ νοσφισμῷ, καὶ πονηρίᾳ διεβάλλετο. καὶ Πλάτων ἐν Σύρφακι περὶ τοῦ Τελέου φησί· Νοεῖ μὲν ἕτερα, ἕτερα δὲ τῇ γλώττῃ φθέγγεται.

37. Τελχῖ-

Eodem sensu tetrastichis hæc complexus est Gabrias quem noster plerumque *Babrium* nominat: sed potiùs Ignatij diaconi Æsopia illa esse putantur, ex cod. scripto Fabij Paulini Vtinensis.

34. De μορμολύκεια autem hîc Adag. 34. & Scholia Aristophanis Θεσμοφοριαζούσαις pagina 788.

38. Οἶδα

37. Τελχῖνες.] Ἀντὶ πονηρῶν δαιμόνων, ἢ ἀνθρώπων φθονερῶν καὶ βασκάνων. δύο ἐγένοντο Τελχῖνες, Σίμων καὶ Νίκων. ὑπερίσχυσε δὲ ὁ Νίκων τὴν ἐπὶ Σίμωνι φήμην ἀπαλεῖψαι. καὶ ἡ παροιμία·

38. Οἶδα Σίμωνα καὶ Σίμων ἐμέ.] Ἐπὶ τῶν ἀλλήλοις ἐπὶ κακίᾳ γινωσκόντων.

39. Τελενίκου πενέστερος.] Ὅθεν καὶ τὸ κενῶσαι, Τελενικῆσαι λέγουσιν οἱ Σερίφιοι, ἀπὸ τούτου ὡς τὸ εἰκὸς πένητος παντελῶς. λέγεται δὲ Τελενίκιος ἠχὼ μεταφορικῶς, ἀπὸ τῶν ἀγγείων τῶν μὴ ἐχόντων ἔνδον τί.

40. Τενέδιος ἄνθρωπος.] Ἐπὶ τῶν φοβερὰς ὄψεις ἐχόντων. ὁ γὰρ Τέννης ἐνομοθέτησεν ἐν Τενέδῳ, ἄνθρωπον πέλεκυν ἔχοντα ἱστάναι κατὰ νῶτον τοῦ κριτοῦ, καὶ τὸν μάτην λέγοντα ἁλισκόμενον πλήττειν. Κύκνον φασὶ τὸν Ποσειδῶνος γενόμενον πατέρα Ἡμιθέας καὶ Τέννου, ἐπιγῆμαι τούτοις, καὶ κατηγορηθῆναι τὸν Τέννην ὑπὸ τῆς μητρυιᾶς ὡς πειράσαντα αὐτήν· πεισθέντα δὲ Κύκνον εἰς λάρνακα βαλεῖν τὸν νεανίαν. ἑλομένης δὲ τῆς Ἡμιθέας συγκινδυνεύειν τῷ ἀδελφῷ, ἑκατέρους κατεποντωσεν. ἡ δὲ λάρναξ ἠνέχθη ἐπὶ τὴν πρότερον καλουμέ-

37. Telchines.] Pro malis dæmonibus, aut hominibus inuidiosis & obtrectatoribus, vsurpantur. Duo fuerunt Telchines, Simon & Nicon. Nicon verò tantum excelluit, vt famam Simonis aboleret. Vnde alterum Prouerbium:

38. Noui Simonem & Simon me.] In eos quorum alterius alteri nota est improbitas.

39. Telenico pauperior.] Hinc & pro euacuare Τελενικῆσαι Seriphij dicere soliti, à Telenico summæ inopiæ viro, vt apparet. Dicitur & *Telenicia echo* tralatè, à vasculis inanibus.

40. Tenedius homo.] De hominibus aspectu horribilibus. Tenes enim in Tenedo legem tulit, vt homo securim tenens, à tergo iudicis adstaret, & eum, qui mendacij conuinceretur, feriret. Cygnum ferunt Neptuni filium, patrem Hemitheæ & Tenæ, altera vxore ducta, cùm nouerca Tenem ob stuprum intentatum accusasset, verum crimen esse ratum, in cistam conieciſſe adolescentem. Cùm autem Hemithea periculum vnà cum fratre adire vellet: vtrumque in mare abiecisse. Cista verò delata est ad insulam ante

38. Οἶδα Σίμωνα.] De altero hoc Adagio idem Suidas Centuria x. Adag. 70. preter Zenobium & Diogen.

39. Τελενικῆσαι.] Seriphiam hanc vocem explicat Hesychius, ἀντὶ τοῦ μὴ κενὸν ποιῆσαι, vbi negationem tollẽdam arbitror, vt cum Apostolio Byzantio consentiat. In altero Prouerbio nescio an Τελλένικος geminato λ legas, de quo Plutarchus in Epaminondę Apohthegmatis, & nos suprà alibi. Arnobius quoque lib. v. aduersus Gentes, *Tricas conduplicare Tellenias* prouerbialiter extulit ex Varronis Γεροντιδιδάσκαλος.

40. Τενέδιος ἄνθρωπος.] Prouerbia hæc, Τενέδιος ἄνθρωπος, Τενέδιος ξυνήγορος, Τενέδιος πέλεκυς, item Τενέδιον βέλος apud Hesych. & Τενέδιος αὐλητὴς apud Stephanum ἐθνικογράφον, omnia ex eodem fonte manarunt. Originem etiam habet pręter Parœmiographos Heraclides ἐν πολιτείᾳ Τενεδίων: vbi & Prouerbij his verbis fit mentio: Καὶ ἐκ τούτου λέγεται ἐπὶ τῶν ἀποτόμων, τὸ ἀποκεκόφθαι Τενεδίῳ πελέκει.

Leucophryn, pòst ab illo Tenedum vocatam. Cuius ille regno potitus, constituit, vt falsò accusantibus à tergo astaret carnifex sublata securi, vt conuicti confestim occiderentur. A cuius terribili aspectu dicitur *Tenedius homo*. Dicitur igitur hoc Prouerbium de iis qui vultu sunt horribili.

41. Tenedius aduocatus.] Id est, asper. Duas enim secures dedicatas Tenedij venerantur.

42. Tenedia securis.] Aristoteles scribit Tenedium regem cum securi ius dicentẽ, iniustum statim sustulisse. Alij tradunt esse locum Tenedi Asserinam, vbi fluuiolus sit, in quo cancri sint, quorum chelæ sint ita distinctæ, vt nauem referant, securique sint similes. Alij Regem quemdam tulisse legem, vt vtrique adultero caput amputaretur, idque in suo filio obseruasse: eaq; de causa etiã in nomismatis altera parte securim, in altera duas facies in vno collo incidisse. Alij dicunt, Tenem ob nouercales iniurias capitalia iudicia cum securi exercuisse.

43. Termeria mala.] In Caria castellum quoddam Termerium vocatur, quo tyranni vsi sunt pro carcere. Id verò castellum munitum intra Melum & Halicarnassum situm est: è quo qui prędabantur, cùm capi non possent, *Termeria mala* dicta sunt. *Mala* itaque *Termeria*, magna significant.

νην Λευκόφρυν· ὕστερον δὲ Τένεδον ἀπ' ἐκείνου· ὃς καὶ βασιλεύσας τῆς Τενέδου ὕστερον, ἐνομοθέτησε τοῖς τὰ ψευδῆ κατηγοροῦσιν ὄπισθεν παρεστάναι τὸν δήμιον πέλεκυν ἐπηρμένον, ὡς ἐλεγχθέντας παραχρῆμα ἀναιρεῖσθαι. ἀπὸ δὲ τοῦ φοβεροῦ θεάματος ἐκείνου λέγεσθαι Τενέδιος ἄνθρωπος. εἴρηται οὖν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν φοβερῶν τὰς ὄψεις.

41. Τενέδιος ξυνήγορος.] Ἀντὶ τοῦ ἀπότομος. δύο γὰρ πελέκεις ἐν ἀναθήματι τιμῶσιν οἱ Τενέδιοι.

42. Τενέδιος πέλεκυς.] Ἀριστοτέλης μέν φησι, ὅτι βασιλεὺς Τενέδιος μετὰ πελέκεως δικάζων τὸν ἀδικοῦντα εὐθέως ἀνῄρει· ἢ ὅτι Ἀστερῖνα τόπος ἐν Τενέδῳ, ἔνθα ποταμίσκος, ἐν ᾧ καὶ καρκίνοι τὰ χελώνια διηρθρωμένα ἐπὶ πλοῖον ἔχοντες καὶ πελέκει ἐμφερῆ. ἢ ὅτι βασιλεύς τις νόμον θεὶς πελέκει τοὺς μοιχοὺς ἄμφω παρατομεῖν, καὶ ἐπὶ τοῦ υἱοῦ ἐτήρησε τοῦτο· καθὸ καὶ ἐν τῷ νομίσματι, ἐφ' οὗ μὲν πέλεκυς, ἐφ' οὗ δὲ δύο πρόσωπα ἐξ ἑνὸς αὐχένος. οἱ δ' ὅτι γυναῖκα ἔπαθεν ὑπὸ τῆς μητρυιᾶς, μετὰ πελέκεως τὰς φονικὰς ἔκρινε δίκας.

43. Τερμέρεια κακά.] Περὶ Καρίαν χωρίον Τερμέριον καλεῖται, ᾧ ἐχρῶντο οἱ τύραννοι δεσμωτηρίῳ. τὸ δὲ χωρίον ἐρυμνὸν τυγχάνον κεῖται μεταξὺ Μήλου καὶ Ἁλικαρνασσοῦ. τῶν δὲ ἀπὸ τούτου λῃζομένων δυσαλώτων τυγχανόντων, λεχθῆναι τοῦτο. Τερμέρεια οὖν κακά, τὰ μεγάλα κακά.

44. Τεττά-

43. Τερμέρεια κακά.] Longè aliter de Termero humana capita confringente, & ab Hercule occiso, natoque inde Prouerbio Plutarch. in vita Thesei. Aliter etiam Apostolius: Τερμέρια κακά. τὰ μεγάλα. Τερμία γὰρ ἡ ἡμέρα. ἐφ' ἧς μέλλει τὸ τέρμα τοῦ βίου ὁρίσειν.

44. Τεττά-

44. Τεττάρων ὀβολῶν.] Ἐπὶ τῶν πολλῆς τιμῆς ἀξίων. Τὴν παῤῥησίαν τὴν σὴν οἴει τεσσάρων ὀβολῶν εἶναι, τὸ τῆς παροιμίας. οὐκ οἶσθα ὅτι καὶ Θερσίτης ἐν τοῖς Ἕλλησιν ἐπαῤῥησιάζετο; τῷ δὲ Ἀγαμέμνονι τῆς Θερσίτου παροινίας ἔλαττον ἔμελλεν ἢ χελώνῃ μυιῶν, τὸ τοῦ λόγου.

45. Τετράδι γέγονας.] Ἐπὶ τῶν ἄλλως πονούντων. καὶ γὰρ τὸν Ἡρακλέα τετράδι γεννηθέντα, Εὐρυσθεῖ ταλαιπωρῆσαι. Φιλόχορος δέ φησι καὶ ἐπὶ Ἑρμοῦ αὐτὴν δύνασθαι λέγεσθαι. ἀνατεθεῖσθαι δὲ Ἡρακλεῖ τὴν ἡμέραν ἐν ταύτῃ εἰς θεοὺς μεταστάντι. τετραδισταὶ οἱ ἐπιπόνως τὸν βίον διάγοντες, ἀπὸ τοῦ Ἡρακλέους, ὃς τετράδι γεννηθεὶς, πολλοὺς πόνους ἔτλη.

46. Τελμίσια ἀλώπηξ.] Περὶ τῆς Τελμισίας ἀλώπεκος οἱ τὰ Θηβαϊκὰ γεγραφότες, ἱκανῶς ἱστορήκασι, καθάπερ Ἀριστόδημος. ἐπιπεμφθῆναι μὲν γὰρ ὑπὸ τῶν θεῶν τὸ θηρίον τοῖς Καδμείοις, διότι τῆς βασιλείας ἐξέκλειον τοὺς ἀπὸ Κάδμου γεγονότας. Κέφαλον δέ φασι τὸν Δηίονος, Ἀθηναῖον ὄντα, καὶ κύνα κεκτημένον, ὃν οὐδὲν διέφυγε τῶν θηρίων, ὃς ἀπέκτεινεν ἄκων τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα Πρόκνην, καθηράντων αὐτὸν τῶν Καδμείων,

44. Quatuor obolorum.] De rebus magni pretij. *Libertatem oris tui, quatuor valere obolos, vt Prouerbio dicitur, censes. An ignoras, etiam Thersiten inter Græcos liberè fuisse locutum? Agamemnonem verò Thersitæ petulantiam minoris fecisse, quàm testudo muscas (vt dici solet) facit.*

45. Quarta Luna natus es.] De iis qui frustrà laborant. Nam & Herculem quarta Luna natum Eurystheo ærumnosè inseruiisse. Philochorus autem ait etiam de Mercurio posse dici. Herculi verò assignatũ esse hunc diem, quo se ad Deos contulerit. Hinc quartanarij dicuntur eadẽ de causa, qui laboriosam exigunt vitam: ab Hercule qui quarta Luna natus multos labores sustinuit.

46. Telmisia vulpes.] De vulpe Telmisia scriptores rerũ Thebanarum prolixè scripserunt, vt Aristodemus. Immissam enim à diis esse feram illá Cadmeis: quòd à regno Cadmi posteros excluderent. Cephalum verò dicũt Deionis filiũ, Atheniensem, canem habuisse, quẽ nulla fera effugeret. Quem, cùm imprudens vxorem suam Procnen pridem occidisset, purgatum à Cadmeis, vulpem

44. Τεττάρων ὀβολῶν.] Addit negationem Apostolius, ἐπὶ τῶν οὐ πολλῆς τιμῆς ἀξίων, quod verisimilius est, & affine refert, τριτημορίου ἄξιος, ἤτοι διχάλκου. etsi quæ sequuntur, ex incerto auctore (qui solemnis eius mos) Suidas scripsit, confirmantque eius, negatione sublata, explanationem. Recitatque eadem copiosius dict. Χελώνη μυιῶν.

45. Τετράδι γέγονας.] Hesychius: Τετράδι μέν φασι γεννηθῆναι Ἡρακλέα καὶ πρῶτον ἔνδοξον ὄντα, ἀλλ' ὡς ταλαιπωρεῖν. ἔστι δὲ καὶ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἄλλοις (al. ἄλλως) πονούντων. Plura Eustath. in Odyss. ἑ. & Ioan. Tzetzes Chil. x-i i. Histor. 417. Cur verò quarta luna nati, inauspicata vitæ principia habere dicatur, è Naturæ fontibus declarat Læuinus Lemnius lib. i. De occultis Naturæ mirac. cap. viii.

46. Τελμίσια ἀλώπηξ.] Retulit & hoc in συναγωγῇ παροιμιῶν Apostolius editus è Suida. Variat tamen, pro Τελμίσια legens Τευμησία. item Χρυσόδημος pro Ἀριστόδημος, & Πρόκεαν pro Πρόκνην.

vulpem cum cane persecutum esse tradunt. Quæ cùm ad Telmissum comprehenderetur, canem & vulpem lapides factos esse. Hi fabulam ex Epico Cyclico acceperunt.

47. Telephus è sacculo.] Hic pauper & mendicus fuit, gestans peram. Aristophanes: *Atqui pridem mendicum agebas, Telephum te esse dicens è sacculo.* Alij dicunt, priùs regem Mysiæ fuisse appellatũ, qui ab Achille vulneratus fuerit, quo tempore Græci Mysiam inuaserint, rati eam esse Troiam: vnde esse *Telephium vulnus.*

48. Acesæi lunam.] De cunctatoribus & cessatoribus. Acesæus Nelei filius fuit, gubernator.

49. Eamdem hanc denuò repetamus saltationem.] Hoc dixit Marcus ad Zenonem Imperatorem: *Eamdem hanc denuò repetemus saltationem.*

50. Ad Doricam tantùm harmoniam intendam lyram; aliam nolo.] Hoc est, munerum largitiones volo.

51. Meo laborat morbo.] Prouerbium illi simile: *Idem iugum ducimus.*

52. Fores habens angustas instar pecudum.] De homine inhumano, & à commerciis abhorrente.

53. Agitato turbine tibi parem.]

διώκειν τὴν ἀλώπεκα μετὰ τοῦ κυνός. καταλαμβανομένης δὲ περὶ τὴν Τελμισσὸν, λίθους γενέσθαι τόν τε κύνα καὶ τὴν ἀλώπεκα. εἰλήφασι δ' οὗτοι τὸν μῦθον ἐκ τοῦ Ἐπικοῦ Κύκλου.

47. Τήλεφος ἐκ πηριδίου.] Οὗτος ἦν πένης καὶ προσαίτης, πήραν βαστάζων. Ἀριστοφάνης· Καὶ τὸ πρότερον γ' ἐπτώχευες, Τήλεφος εἶναι φάσκων ἐκ πηριδίου. οἱ δὲ φασὶ πρότερον βασιλεὺς χρηματίσαι Μυσίας, ὃς καὶ ὑπὸ Ἀχιλλέως ἐτρώθη, καθ' ὃν καιρὸν ἐπέβησαν Μυσίας Ἕλληνες, νομίσαντες αὐτὴν εἶναι τὴν Τροίαν. ὅθεν καὶ Τηλέφιον τραῦμα.

48. Τὴν Ἀκεσαίου σελήνην.] Ἐπὶ τῶν διαμελλόντων καὶ βραδυνόντων. ἦν δὲ Νηλέως ὁ Ἀκεσαῖος, κυβερνήτης.

49. Τὴν αὐτὴν ταύτην ἀναχορεύσωμεν ὄρχησιν.] Τοῦτο εἴρηκε Μάρκος πρὸς Ζήνωνα τὸν βασιλέα· Τὴν αὐτὴν ταύτην καὶ δεύτερον ἀναχορεύσωμεν ὄρχησιν.

50. Τὴν Δωριστὶ μόνον ἁρμονίαν ἁρμόττεσθαι τὴν λύραν· ἄλλην δ' οὐκ ἐθέλω.] Τουτέστι, τὴν δωροδοκιστί.

51. Τὴν ἐμὴν κάμνει νόσον.] Παροιμία ὡς ἡ τοιαύτη· Ταυτὸν ἕλκομεν ζυγόν.

52. Τὴν θύραν ἔχων τετρυμμένην, ὥσπερ αἱ ποίμναι.] Ἐπὶ τοῦ ἀπανθρώπου, καὶ ἀπροσπελάστου.

53. Τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα.] Ἀπὸ τοῦ

---

47. Τήλεφος ἐκ πηριδίου.] Aristophanis ἐν Νεφέλαις pag. nouæ edit. 176. ita legit:
Τήλεφος εἶναι Μυσὸς φάσκων Εὐριπίδου.
vt suspicer Suidam legendo deceptum, ἐκ πηριδίου legisse. Nam & in Ἀχαρνεῦσι pag. 393. 394. 395. Et Telephi Euripidis, & Πιλιδίου meminisse video.

50. Τὴν Δωριστὶ μόνον ἁρμονίαν.] Sic in Cleonem iocatur Aristoph. ἐν Ἱππεῦσι, ludens in verbo Δωριστὶ, & δωροδοκιστί. vt etiam Scholiastes obseruauit.

53. Τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα.] Erasmus reddidit:

τοῦ χρησμοῦ τινος ἐλέχθη, τουτέστιν, Οἷος εἶ, τοιοῦτος καὶ φαίνου. καὶ, Μείζοσι μὴ συμπαρεκτείνου. τοῦτο οἱ μὲν Πιττακοῦ εἶναί φασιν ἀπόφθεγμα, οἱ δὲ Σόλωνος. ἔνιοι δὲ αὐτὸ Χίλωνα εἰπεῖν συμβουλευομένῳ τινὶ, εἰ πλούσιον ἕλοιτο γάμον.

54. Τὴν λεοντῆν ἐνδύου.] Ἴσον τῷ ἀνδρείζου.

55. Τὴν τράπεζαν οἴσομαι.] Ἀριστοφάνης· τουτέστιν, ἐμαυτῷ ὑπηρετήσω, καὶ οὐ χρεία παιδός.

56. Τῆς Μεγαρέων ἄξιοι μερίδος.] Ἀντὶ τοῦ ἄτιμοι.

57. Τὴν χεῖρα προσφέροντα τὸν Θεὸν καλεῖν.] Βοηλάτης ἐκ κώμης ἅμαξαν ἄγων, καὶ ταύτης ἐμπεσούσης εἰς φάραγγα κοιλώδη, δέον βοηθεῖν, ἀργὸς ἵστατο τῷ Ἡρακλεῖ προσευχόμενος· ἐκεῖνον γὰρ ἐκ πάντων τῶν Θεῶν ἀπαζόμενος ἐτίμα· ὁ δὲ Θεὸς ἐπιστὰς, εἶπε· Τῶν τροχῶν ἅπτου, καὶ τοὺς βόας νύττε, καὶ τότε τῷ Θεῷ εὔχου, ὅταν καὐτός τι ποιῇς, μὴ μέντοιγε μάτην εὔχου. ἐκ τούτου εἰς παροιμίαν εἰσήχθη.

58. Τῆς μητρὸς ὡς αἶξ καλεῖται.] Οἱ ἔριφοι ἐν τοῖς αἰπολίοις ἀπὸ τῶν μητέρων γνωρίζονται, ἀπὸ πατέρων γὰρ, ἀδύνατον.

De oraculo quodam dictum est: *Qualis es, talis etiam videare.* &; *Maioribus te ne compares.* Hoc apophthegma alij dicunt esse Pittaci, alij Solonis. Quidam verò illud Chilonem dixisse ferunt cuidam quærenti, an diues vxor ducenda esset.

54. Leoninam pellem indue.] Id est, fortis & strenuus esto.

55. Mensam feram.] Aristophanes: *Mensam feram*, hoc est, ipse mihi seruiam, nec pueri vtar ministerio.

56. Megarensium loco digni.] Hoc est, inhonorati & neglecti.

57. Manum admouentē Deum quemuis inuocare debere.] Bubulcus è villa plaustrum agens, cùm hoc in salebris hæreret & succurrendum esset, ignauus astabat, Herculem adorans: quem prædiis omnibus venerabatur. Deus verò illi astitit ac dixit: *Rotas tange, & tauros stimula, & tunc Deum inuoca, cùm & ipse feceris aliquid, sed noli frustrà precari.* Hinc abiit in Prouerbium.

58. A matre tamquam hœdus nomen habet.] Hœdi in gregibus è capellis dignoscuntur. E patribus enim cognosci non possunt.

59. O stul-

---

dit: *Æqualem tibi vxorem ducito.* Explicatque Plutarchus Comment. De liberis educandis. Pittaco legislatori tribuit & Callimachus in Epigrammatis apud Laërtium in vita Pittaci:

Τὴν δ' ὀλίγην ὡς κεῖνος ἐς οἶκον ἐπήγετο νύμφην,
Οὕτω καὶ σὺ Δίων τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα.
Ac tenuem modicas vxorem duxit in ædes,
Ergo Dion posthac tu tibi sume parem.

54. Τὴν λεοντῆν ἐνδύου.] Sup. Ἐνδύεταί μοι τὴν λεοντῆν. Multa Erasmus Chiliade I. Centuria III.

58. Τῆς μητρὸς ὡς αἶξ καλεῖται.] Erasm. vertit, *Matris vt capra dicitur*; & explicat, in spurios dictum videri, quorum pater incertus est, ideoque à matre nomen sortiuntur. Vel si quis per lusum, neget se patrem agnoscere, matrem scire.

 59. Τῆς

59. O stultitiam, téne credere Iouem esse, qui sis tã natu grandis?] In eos qui dicũt aliquid præter opinioné.

60. Quid delphini & boui commune? Quid Syllæ cum philosophis?] De rebus quæ sunt dissimiles.

61. Tithoni senectus.] Prouerbium de longæuis & decrepitis vsurpari solitum. Fabulæ tradunt, Tithonum cupiditate exuendæ senectutis, in cicadam esse mutatum. Aristophanes: *Tithonum agitans & perturbans.*

62. Quid canis in balneo?] De rebus inconuenientibus.

63. Cur te non suspendisti, vt Thebis heros fieres?] Vsus est hoc dicto Plato in Menelao, sed præter historiam. Nam qui Thebis seipsos interfecerãt, nullo prorsus honore afficiebãtur.

64. Tisamenophænippus.] Tisamenus vt peregrinus & verbero perstringitur, Phænippus autem vt impurus & impudicus.

65. Sola suum laudat soboles infausta parentem.] Fortasse de iis qui maiorum suorum fortia facta commemorant.

66. Quis hîc?] Sacrificantes dicere

59. Τῆς μωρίας, τὸν Δία νομίζειν ὄντα τηλικουτονί;] Ἐπὶ τῶν παραλόγως τι λεγόντων.

60. Τί γὰρ δὴ δελφῖνι καὶ βοῒ κοινόν ἐστι, Σύλλᾳ τε καὶ φιλοσόφοις;] Ἐπὶ τῶν ἀνομοίων.

61. Τιθωνοῦ γῆρας.] Παροιμία ἐπὶ τῶν πολυχρονίων καὶ ὑπεργήρων τάσσεται. ἱστορεῖται δὲ ὅτι ὁ Τιθωνὸς ἐπιθυμίᾳ τοῦ τὸ γῆρας ἐκδύσασθαι, εἰς τέττιγα μετέβαλεν. Ἀριστοφάνης· Ἄνδρα Τιθωνὸν σπαράττων καὶ ταράττων καὶ κυκῶν.

62. Τί κοινὸν κυνὶ καὶ βαλανείῳ;] Ἐπὶ τῶν ἀναρμοδίων.

63. Τί οὐκ ἀπήγξω, ἵνα Θήβησιν ἥρως γένῃ;] Κέχρηται αὐτῇ Πλάτων ἐν Μενελάῳ, παρὰ δὲ τὴν ἱστορίαν. οἱ γὰρ ἐν Θήβαις ἑαυτοὺς διαχειρισάμενοι, οὐδ᾽ ἧς τινοσοῦν τιμῆς ἠξιοῦντο.

64. Τισαμενοφαίνιππος.] Ὁ Τισαμενὸς ὡς ξένος καὶ μαστιγίας κωμῳδεῖται· ὁ δὲ Φαίνιππος ὡς συώδης καὶ ἑταιρικώς.

65. Τίς πατέρ᾽ αἰνήσει εἰ μὴ κακοδαίμονα τέκνα;] Ἴσως ἐπὶ τῶν προγονικὰ ἀνδραγαθήματα προφερόντων.

66. Τίς τῇδε;] Οἱ σπένδοντες ἔλεγον,

---

59. Τῆς μωρίας, τὸν Δία νομίζειν, &c.] Aristophan. ἐν Νεφέλαις·
Ἰδοὺ γ᾽ ἰδοὺ Δί᾽ ὀλύμπιον, τῆς μωρίας
Τὸν Δία νομίζειν ὄντα τηλικουτονί.

61. Τιθωνοῦ γῆρας.] Amplius sup. Καταγηράσας Τιθωνοῦ βαθύτερον. Eustathius in Iliad. λ΄. initio vsurpari Prouerb. de senibus infelicibus: Ἡ δὲ παροιμία, inquit, ἐπὶ δυστυχῶν γερόντων τίθησι τὸ τοῦ Τιθωνοῦ ὄνομα. Horatius lib. II. Od. XVI. *Longa Tithonum minuit senectus.*

62. Τί κοινὸν κυνὶ καὶ βαλανείῳ;] Lucianus aduersus indoctum: Καὶ τῶν ὁρώντων ἕκαστος εὐθὺς τὸ προχειρότατον ἐκεῖνο ἐπιφθέγγεται, τί κοινὸν κυνὶ καὶ βαλανείῳ; Idem in Parasito, lepidè vt omnia: Ἐμοί γε δοκεῖ ἐν συμποσίῳ φιλόσοφος τοιοῦτόν ἐστιν, οἷον ἐν βαλανείῳ κύων.

64. Τισαμενοφαίνιππος.] Ex Aristophan. Ἀχαρνεῦσι.

66. Τίς τῇδε.] Erasmus in Chiliadas retulit illud, Πολλοὶ κ᾽ ἀγαθοί. Chil. I. Cent. VI.

67. Τίς

γον, Τίς τῇδε; ἀντὶ τοῦ, τίς πάρεστιν; εἶτα οἱ παρόντες εὐφημιζόμενοι ἔλεγον, Πολλοὶ κἀγαθοί. τοῦτο δὲ ἐποίουν οἱ σπένδοντες, ἵνα οἱ συνειδότες τι ἑαυτοῖς ἄτοπον, ἐκχωροῖεν τῆς σπονδῆς.

67. Τίς τρόπος ἵππων;] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀλλοκότων. Μεταγένης Θουριοπέρσαις· Τίς τρόπος ἵππων; ὡς δ' ὀρχοῦνται τὸν βαρβαρικὸν τρόπον οὗτοι.

68. Τί σοι ὁ Ἀπόλλων κεκιθάρικεν;] Ἀντὶ τοῦ, τί σοι ἐμαντεύσατο;

69. Τὸ βασιλικὸν βοΐδιον.] Ἐπὶ Πτολεμαίου βοῦς ἀπέτεκε βοΐδια ἕξ· πρὸς οἰωνοῦ δὲ ἀγαθοῦ τὸ συμβησόμενον λαβὼν ὁ Πτολεμαῖος, προσέταξεν ἐν τοῖς βασιλείοις τρέφεσθαι μετὰ πάσης ἐπιμελείας.

70. Τὸ Δίωνος γρῦ.] Οὗτος ὁ Δίων Ἀλεξανδρεὺς ἦν τὸ γένος, διαβόντος δὲ ἐπὶ φιλοσοφίᾳ, ὃς ἔχων ἀδελφὸν παλαιστὴν Τόψιον καλούμενον, λοιδορούμενος ὑπό τινος τῶν ἀνταγωνιστῶν αὐτοῦ, καὶ ἀκούων ῥητὰ καὶ ἄρρητα, καὶ πολλοῦ ὄχλου ἐπακολουθοῦντος, αὐτὸς μὲν οὐδὲν ἐφθέγξατο, κατεσταλμένον τὸ τῆς σοφίας παράγγελμα τηρῶν. ἐντὸς δὲ τοῦ ἰδίου πυλῶνος γενόμενος, καὶ μηδὲν ὀργῆς ὑποφήνας, εἶπε πρὸς τὸν νεανίαν, Οὐδὲ γρῦ. ὁ δὲ ἀθυμήσας, ἀπήγξατο. εἴρηται τὸ γρῦ ἐπὶ μικροῦ καὶ τοῦ τυχόντος· καὶ ὁ ῥύπος τοῦ ὄνυχος.

71. Τὸ Ἡσιόδειον γῆρας.] Ἐπὶ τῶν

solebant, *Quis hîc?* pro, quis adest? Deinde qui aderant, benè ominantes, dicebant: *Multiq; boniq́ue.* Hoc autem faciebant, vt ij, qui sibi sceleris alicuius conscij essent, à sacrificio discederent.

67. Quis modus equorum?] Prouerbium de rebus absurdis. Metagenes in Thuriopersis: *Quis modus equorum? Ecce vt saltant isti more barbarico.*

68. Quid tibi cecinit Apollo?] Id est, quid tibi prædixit?

69. Regia bucula.] Sub Ptolemæo bos peperit buculas sex. Id bonum omen esse rex cùm ratus esset, eas in regia ali diligentissimè iussit.

70. Dionis gry.] Dion hic erat Alexandrinus, philosophia celebris, fratrem habens palæstritam Topsium vocatum. A cuius aduersario quodam cùm conuiciis incesseretur Dion, & fanda atque infanda audiret, magna turba subsequente, nihil est locutus, præcepto philosophicæ modestiæ conseruato. Sed cùm iam in suas ædes venisset, nihil iracundiæ præ se ferens, adolescenti dixit: *Ne gry quidem.* Ille verò præ ægritudine animi sese suspendit. Dictum est de rebus nullius pretij, & fortuitò accidentibus, & vnguium sorde.

71. Hesiodia senectus.] De natu

67. Τίς τρόπος ἵππων;] In Sybaritas dictum videtur qui equos ad tibiam saltare docebant, vt suprà Suidas commemorauit, vt & de *Metagene* Comico.

71. Τὸ Ἡσιόδειον γῆρας.] Pindari hoc epigramma explicat Vaticana appendix Centur. IV. Adag 3. & Erasmus Chil. II. Centur. VII. De Hesiodi senecta variæ extant doctorum sententię. Quidam Homero antiquiorem faciunt: de quo A. Gellius libro

tu admodum grandibus. Extat epigramma Pindari tale:

Salue pubescens iterùm, & bis condite salue
Hesiode, humanæ qui modus es sophiæ.

72. Hipparchi mœnia.] Hipparchus Pisistrati filius, Academiam muro cinxit, Athenienſibus multũ impendere coactis. Itaque Prouerbium de rebus sumtuosis est dictum.

73. Eum qui est in sacra linea.] A ludo talario sumtum. Menander in Catapseudomeno.

74. Videris mihi concusso esse cerebro.] De rebus occultis.

75. Colophonem adde.] Duodecim vrbes in Ioniæ concilio conueniebant, quod Panionium dicebatur, de rebus communibus deliberaturæ. Quòd si quando pares erant calculi, imparem Colophonij, victoremque adiiciebant. Smyrnæos enim voluntarios habebant socios, pro quibus suffragia ferebant. Hinc de vincente & firmo suffragio dictum est Prouerbium. Aliter:

ὑπεργήρων. φέρεται γὰρ καὶ ἐπίγραμμα τοῦ Πινδάρου τοιοῦτον·

Χαῖρε δὶς ἡβήσας, καὶ δὶς τάφου ἀντιβολήσας
Ἡσίοδ᾽, ἀνθρώποις μέτρον ἔχων σοφίης.

72. Τὸ Ἱππάρχου τειχίον.] Ἵππαρχος ὁ Πεισιστράτου περὶ τὴν Ἀκαδημίαν τεῖχος ᾠκοδόμησε, πολλὰ ἀναγκάσας ἀναλῶσαι τοὺς Ἀθηναίους. ὅθεν καὶ ἐπὶ τῶν δαπανηρῶν πραγμάτων ἡ παροιμία εἴρηται.

73. Τὸν ἀφ᾽ ἱερᾶς γραμμῆς.] Ἐν τῇ τῶν πεττῶν παιδιᾷ. Μένανδρος Καταψευδομένῳ.

74. Τὸν ἐγκέφαλον ὥσπερ κατασεσεῖσθαί μοι δοκεῖς.] Ἐπὶ τῶν κεκρυμμένων.

75. Τὸν Κολοφῶνα ἐπέθηκε.] Δώδεκα πόλεις τῆς Ἰωνίας συνῄεσαν εἰς τὸ Πανιώνιον λεγόμενον, περὶ τῶν κοινῶν βουλευσόμεναι. καὶ εἴ ποτε ἴσαι αἱ ψῆφοι ἐγένοντο, οἱ Κολοφώνιοι περιττὴν ἐτίθεντο τὴν νικῶσαν. Σμυρναίους γὰρ ἐθελόντας εἶχον συμμάχους, ὑπὲρ ὧν καὶ τὴν ψῆφον ἐτίθεντο· ὅθεν ἐπὶ τῆς κρατούσης καὶ βεβαίας ψήφου ἡ παροιμία εἴρηται. Ἄλλως·

Τὸν

bro III. cap. XI. Noctium Atticarum. & in Histor. Poëtarum Gyraldus. item Ioannes Tzetzes Variarum Historiarum Chiliade XII. vbi quoque de annis Metonis disputat.

73. Τὸν ἀφ᾽ ἱερᾶς γραμμῆς.] Sup. Κινήσω τὸν ἀφ᾽ ἱερᾶς. Concisiùs Hesych. Τὸν ἀφ᾽ ἱερᾶς. & explicat, Γραμμή τις ἐν τῇ παιδιᾷ τῶν πεσσῶν ἱερὰ καλουμένη. Καταψευδομένου autem Menandri Comœdia laudata & à Stephano Byzantio de Vrbibus in Μυλαίᾳ. sed malè diuisa dictione κατὰ ψευδομένων.

75. Τὸν Κολοφῶνα ἐπέθηκε.] Hinc Κολοφωνία ψῆφος, *Colophonium suffragium*, Platoni epistol. ad Dionysium. Aliam tamen Prouer. originem dat Strabo lib. XIV. Geogr. Colophonios cùm naualibus tum equestribus copiis adeò excelluisse, vt, quidquid vbique gentium gereretur, Colophoniorum equitum auxilio confectum crederetur.

Atque

Τὸν Κολοφῶνα ἐπίθηκεν.] Ἐκ τοῦ τοὺς Κολοφωνίους πρὸς ἑαυτοὺς στασιάζοντας, τινὰ τούτων μοῖραν ξυνοικίσαι τοῖς Σμυρναίοις· εἰς πόλεμον δέ ποτε τινα ἀπελθόντων Σμυρναίων, τοὺς μὲν ὑπολειφθέντας Κολοφωνίους κρατῆσαι αὐτῆς, ὡς τοὺς Κολοφωνίους ἐκ τούτου δύο πόλεις ἔχειν, τήν τε Κολοφῶνα καὶ Σμύρναν. καὶ ἐκ τοῦ βουλεύεσθαι περί τινος Σμυρναίους, οἳ ὑπελείφθησαν μετὰ τῶν Κολοφωνίων ἐν Σμύρνῃ, ὅτε ἴσαι ψῆφοι τούτοις ἐγένοντο, πρὸς τοὺς Κολοφωνίους ἀναφέρειν αὐτὰς, καὶ ᾗ προσέθεντο, ταύτην κρατεῖν.

76. Τὸν ξύοντα ἀντιξύειν.] Ἐπὶ τῶν βλαπτόντων τινας ἢ καὶ θεραπευόντων. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ὄνων· καθόσον ἐκεῖνοι ὑπ᾽ ἀλλήλων κνήθονται.

77. Τὸν Ὕλαν κραυγάζεις.] Ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων, καὶ κραυγαζόντων ἡ παροιμία. ἐπεὶ τὸν Ὕλαν ἀφανῆ γενόμενον Ἡρακλῆς ἀποβὰς τῆς νεὼς Ἀργοῦς καὶ ζητήσας οὐχ εὗρε.

78. Τὸ Πάρνου σκάφιον.] Ἐπὶ τῶν μικρὰ πολλάκις ζητούντων. Πάρνος γὰρ ὁ κυβερνήτης σκάφος ἀπώλεσε, καὶ συνεχῶς ἠνώχλει.

79. Τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν.] Πλάτων ἐν Γοργίᾳ· Καὶ ὡς ἔοικεν ἀνάγκη

Colophonem imposuit.] Colophonij cùm seditione laborarent, pars quædam factiosorum Smyrnam migrauit. Cùm autem aliquando Smyrnęi ad bellum exiissent; Colophonij, qui remanserant, vrbem occuparunt, vt ex eo Colophonij duas vrbes haberent, & Colophonem & Smyrnam. Et quando aliqua de re deliberabant Smyrnæi, qui cum Colophoniis Smyrnæ remanserant, cùm pares essent eorum calculi, ad Colophonios eos deferebant: qui cui sententiæ suffragabantur, ea vincebat.

76. Mutuò scabere seu scalpere.] De iis qui se vel lædunt, vel colunt mutuò. Metaphora ducta est ab asinis: quòd quatenus alij eorum ab aliis scalpuntur.

77. Hylam vocas.] In eos qui frustrà laborant & vociferantur. Nam Hylam amissum Hercules naui Argo relicta quæritans non reperit.

78. Parni scaphium.] In eos qui res paruas sæpè quæritant. Nam Parnus gubernator, ob amissam scapham, subinde aliis molestus fuit.

79. Quod adest æqui bonique facere.] Plato in Gorgia: *Necesse habeo*

Atque hinc κολοφῶν Hesychio est κεφάλαιον καὶ τὸ τέλος, ἤγουν τὸ πέρας τοῦ πράγματος. Vtitur Plato lib. 11. de Legibus, in Theæteto, & epist. ad Dionysium. Plutarch. lib. De Musica: Τούτοις τοῖς στίχοις, ἀγαθὲ διδάσκαλε, κολοφῶνα τῶν περὶ τῆς μουσικῆς λόγων πεποίημαι. *Versus hos, ô bone præceptor, sermoni de Musica, tamquam colophonē adhibui.* Theophylactus Bulgariæ Episcopus in Epist. apud me M. S. τῷ προέδρῳ τοῦ παντέχνῃ Τὸν κολοφῶνα ἐπέθηκας τῶν περιεχούσαις με θλίψεσι. *Colophonem meis calamitatibus imposuisti.* Suprà autem ἐθελόντας pro ἐλθόντας censui reponendum.

79. Τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν.] Huc pertinet senarius relatus ab Athenæo lib. x.

Ἐπὶ τοῖς παροῦσι τὸν βίον διάπλεκε.

Item illud ex oraculo Miscello dato apud Strabonem lib. VI. Geogr. ac Zenobium:

beo ea quæ adſunt, veteri prouerbio, æqui boniq́ue facere. Cratinus in Pylæa: *Viros ſapientes decet, eam rem quæ adeſt, pro virili benè collocare*: id eſt, boni conſulere.

80. Prauum lignum numquam rectum.] Populare clarumq́ue Prouerbium. Vſurpatur autem in eos qui ligna diſtorta aut negotia ſtudent corrigere, ſed conatu ſuo nihil proſunt.

81. Babyis cœtus.] De hominibus ſimplicioribus & indoctis dictum eſt Prouerbium.

82. Hoc vtiq; Corycæus audiit.] Aiunt iuxta Corycum Pamphyliæ locum fuiſſe piratas, quos quidam Corycij adiutantes, explorarint mercatorum ſarcinas, & tempus, quo ſoluturi eſſent, piratis indicarint. Prouerbium itaq; obtinuit, vt de iis diceretur, qui cùm ſe latere putarent, tamen noſcerentur.

83. Hoc Orcus exequetur priùs quàm ego admiſero.] De iis qui aliquid ſibi perſuadere nolunt.

84. Iouis ſandalium.] In eos qui magni haberi volunt, vſus eſt Eupolis in Chryſogene.

85. Selino eget.] De iis qui periculosè ægrotant. Solemus enim monumenta ſelino coronare, vt ait Plutarchus.

μοι καὶ τὸν παλαιὸν λόγον, τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν. Κρατῖνος Πυλαίᾳ· Ἄνδρας σοφοὺς χρὴ τὸ παρὸν πρᾶγμα ὡς καλῶς εἰς δύναμιν τίθεσθαι.

80. Τὸ σκαμβὸν ξύλον οὐδέ ποτ' ὀρθόν.] Αὕτη ἡ παροιμία δημώδης ἐστὶ καὶ φανερά. τάττεται δὲ καὶ τῶν διάστροφα ξύλα ἢ πράγματα πειρωμένων κατευθύνειν, καὶ μηδὲν ὠφελούντων.

81. Τοῦ Βάβυος χορός.] Ἐπὶ τῶν ἁπλουστέρων καὶ ἀμαθῶν εἴρηται ἡ παροιμία.

82. Τοῦδ' ἄρα ὁ Κωρυκαῖος ἠκροάζετο.] Φασὶν ὅτι περὶ Κώρυκον τῆς Παμφυλίας ἦσαν πειραταί· οἵ τινες τῶν ἐν Κωρύκῳ συμπράττοντες, περιειργάζοντο τῶν πλεόντων τὰ φορτία· καὶ τὸν καιρὸν, καθ' ὃν μέλλοιεν πλεῖν, τοῖς πειραταῖς ἐμήνυον. ἐπεκράτησεν οὖν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν δοκούντων μὲν λανθάνειν, εἰς γνῶσιν δὲ ἐρχομένων.

83. Τοῦθ' ᾅδης διακονεῖ πρότερον, ἢ ἐγὼ πείσομαι.] Ἐπὶ τῶν πεισθῆναι μὴ βουλομένων.

84. Τοῦ Διὸς τὸ σάνδαλον.] Ἐπὶ τῶν ὡς μέγα δή τι ὑπαρχόντων. κέχρηται τούτῳ ὁ Εὔπολις Χρυσογένει.

85. Τοῦ σελίνου δεῖται.] Ἐπὶ τῶν ἐπισφαλῶς νοσούντων. καὶ γὰρ εἰώθαμεν τὰ μνήματα στεφανοῦν σελίνοις, ὥς φησι Πλούταρχος.

86. Τοὺς

Δῶρον δ' ὅ, τι δῷ τις ἐπαίνει. quo vſus Ariſtænetus lib. 1. Epiſt. XII. Cratinus autem in Πυλαίᾳ à Suida laudatur in ἀμφώαξ, & in ἄμερον. ſed ibi Πυλαίοις legitur; hîc verò ita interpungendum, Κρατῖνος Πυλαίᾳ γλῶσσαν ἄζειραν βροτῶν. Citat & Heſychius in Γοργῶπις, & in Ζωπύρου τάλαντα.

85. Τοῦ σελίνου δεῖται.] Plutarchi verba in Timoleonte: Ὅτε τὰ μνήματα τῶν νεκρῶν εἰώθαμεν ἐπιεικῶς στεφανοῦν σελίνοις. καὶ παροιμία τις ἐκ τούτου γέγονεν, τὸν ἐπισφαλῶς νοσοῦντα δεῖσθαι τοῦ σελίνου. Plura Ioan. Kirchmannus libro IV. De Fun. Rom. cap. III.

86. Τοὺς

86. Τοὺς ἑταίρους Τραγῳδοὺς ἀγωνιεῖται.] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἁρμοζομένων καὶ σεμνοποιουμένων ἑαυτοὺς πρὸς τὰ ἐναντία, ὥς φησι Δίδυμος.

87. Τῶν ἐαρινῶν φύλλων πλείονές εἰσιν οἱ συκοφαντοῦντες.] Τουτέστιν, ἀναρίθμητοί εἰσιν οἱ συκοφαντοῦντες.

88. Τραγικὸν πάθος.] Συμφορᾶς μεστόν.

89. Τραγικὸς πίθηκος.] Ἐπὶ τῶν παρ᾽ ἀξίαν σεμνυνομένων.

90. Τρία Στησιχόρου.] Στροφή, Ἀντίστροφος, Ἐπῳδός. ἐπῳδικὴ γὰρ πᾶσα ἡ τοῦ Στησιχόρου ποίησις. καὶ τὸν τελέως ἄμουσόν τε καὶ ἀπαίδευτον λοιδοροῦντες, ἔφασκον ἄν, Οὐδὲ τρία τὰ Στησιχόρου εἰδέναι.

91. Τρέχειν τὴν ἐσχάτην.] Ἐὰν τὸ δὴ λεγόμενον τρέχωσι τὴν ἐσχάτην ἐπὶ τοὺς Ῥωμαίους καταφεύξονται· καὶ τούτοις ἐγχειριοῦσι σφᾶς αὐτοὺς καὶ τὴν πόλιν.

92. Τριόφθαλμος χρησμός.] Χρησμὸς Βοιωτοῖς ἐδόθη, ὅτῳ ἂν συναντήσωσι πρώτῳ τριοφθάλμῳ ὄντι, τούτῳ ἕπεσθαι. Ὄξυλος δέ τις ὀχούμενος ἐπὶ ἵππου ἑτεροφθάλμου συνήντησεν αὐτοῖς· οἱ δὲ συνιέντες τὸ θεοπρόπιον, ἠκολούθησαν αὐτῷ.

86. Alios Tragœdos aget.] Prouerbium in eos, qui se comparant atque ostentant in rebus contrariis, vt Didymus ait.

87. Vernis foliis plures sunt sycophantæ.] Hoc est, numerus sycophantarum infinitus est.

88. Tragicus casus.] Id est, grauissimus.

89. Tragicus simius.] De iis qui præter dignitatem fastum præ se ferunt.

90. Tria Stesichori.] *Strophe, Antistrophe, Epodus.* Tota enim Stesichori poësis eiusmodi est, vt fidibus accinatur. Ac prorsus amusum & indoctum, per conuicium dicebant, *Ne tria quidem Stesichori nosse.*

91. Ad vltimam currere.] In extremo constituti discrimine confugient ad Romanos, & iis & se & vrbem tradent.

92. Oraculum trioculum.] Oraculum datum est Bœotis, vt in quem primùm trioculum incidissent, eum sequerentur. Occurrit autem eis Oxylus quidam, equo vnoculo insidens, quem, oraculo de eo intellecto, secuti sunt.

93. Vini-

86. Τοὺς ἑταίρους Τραγῳδοὺς ἀγωνιεῖται.] Erasmus reddit: *Alios Tragœdos prouocat.* Vel, *Aduersus reliquos Tragœdos sese parat.* Legendumque hîc ἑτέροις pro ἑταίροις (quod in Frobeniano est, & scripto codice) ex Harpocratione quem Suidas exscripsit. Illud addit Harpocration, vsurpasse Lycurgum ἐν τῷ πρὸς Δημάδην.

88. Τραγικὸν πάθος.] Eadem Hesych.

89. Τραγικὸς πίθηκος.] Eadem rursum Hesych. Torsit Adagium hoc in Æschinem Demosthenes Orat. pro Ctesiphonte, vocans eum *Tragicam simiam*; meminitque Philostratus libro II. De vitis Sophist. in Aristide. Val. Harpocration causam hanc subiicit: Ἔοικε λέγειν τοῦτον ὁ ῥήτωρ, ὡς καὶ τραγῳδίας ὑποκρινόμενον ἀτυχοῦντος τοῦ Αἰσχίνου, καὶ μιμούμενον. Suidas in Collectan. hanc: Ἤτοι ὅτι βραχὺς ὢν τῷ σώματι εἰσῄει εἰς τὴν σκηνήν. ἢ ὅτι ὁ πίθηκος μιμηλὸν ζῶόν ἐστιν, εἰς τοῦτο ἐπέσκωψε τὸν Αἰσχίνην, ὡς ἀνθρώπους ὑποκρινομένους ῥαγῳδίαν μιμούμενον.

90. Τρία Στησιχόρου.] Sup. οὐδὲ τὰ τρία. &c. de Ἐπῳδῷ multa ad Horatium Dion. Lambinus ceterique Interpretes.

93. Vinitor Athmonensis.] Aristophanes in Pace:

Trygæus Athmonensis vinitor bonus,
Nec curiosus, nec calumniarum amans.

De hominibus quietis: quòd industrij agricolæ quietem maximè exoptent.

94. Turturem canere.] De ineptè quid agentibus, fortè à τρύζειν, *obstrepere.*

95. Turture loquacior.] Nam turtures non ore tantùm, sed & posterioribus corporis partibus murmurant.

96. Tale numquam quidquam in mentem venit Themistocli.] Aristophanes. Sapientiæ laudem tulit Themistocles, vel quòd Pyræeum mœnibus cinxit, vel quòd oraculum Delphicum interpretatus est.

97. Hippocratis filiis similis eris, teque vocabunt Blitomammam.] Hi deridebantur vt suilli & indocti & capitones, vt [Menander] in Georgis inquit, & Eupolis in Demis:

Hippocratis liberos, eos appellat subdititios,
Et balantes filiolos, minimeque moribus commodis.

93. Τρυγαῖος Ἀθμονεύς.] Ἀριστοφάνης ἐν Εἰρήνῃ·

Τρυγαῖος Ἀθμονεὺς ἀμπελουργὸς δεξιός,
Οὐ συκοφάντης, οὐδ' ἐραστὴς πραγμάτων.

ἐπὶ τῶν ἀπραγμόνων· παρόσον οἱ γεωργοὶ μάλιστα οἱ δεξιοὶ ἀπραγμοσύνην ἀσπάζονται.

94. Τρυγόνα ψάλλειν.] Ἐπὶ τῶν φαύλως πραττόντων, ἴσως παρὰ τὸ τρύζειν.

95. Τρυγόνος λαλίστερος.] Ἐπειδὴ αἱ τρυγόνες οὐ μόνον τῷ στόματι, ἀλλὰ καὶ τοῖς ὀπισθίοις μέρεσι λαλοῦσι.

96. Τοιουτονὶ Θεμιστοκλῆς οὐπώποτ' ἐπενόησεν.] Ἀριστοφάνης. ἢ διὰ τὸ τειχίσαι τὸν Πειραιᾶ, ἢ ὅτι σοφίας δόξαν ἀπηνέγκατο Θεμιστοκλῆς, σαφηνίσας Ἀθηναίοις τὸν δοθέντα χρησμόν.

97. Τοῖς Ἱπποκράτους υἱέσιν εἴξεις, καί σε καλοῦσι βλιτομάμμαν.] Οὗτος ὡς ὑώδεις τινὲς καὶ ἀπαίδευτοι ἐκωμῳδοῦντο, καὶ τάχ' ἂν ἦσαν περικέφαλοί τινες, ὡς [Μένανδρος] ἐν Γεωργοῖς φησι, καὶ Εὔπολις Δήμοις·

Ἱπποκράτους δὲ παῖδες ἐμβόλιμοί τινες,
Βληχητὰ τέκνα, καὶ οὐδαμῶς τινος τρόπου.

Τὰ

93. Τρυγαῖος Ἀθμονεύς.] Ex Aristophanis Εἰρήνῃ pag. nuperæ edit. 636.

94. Τρυγόνα ψάλλειν.] Hadr. Iunius Centur. VI. Τρυγὼν ψάλλει habet, emendatq; hîc, ἐπὶ τῶν φαύλως ψαλλόντων, pro πραττόντων. quem libenter sequerer, nisi reclamaret Hesych. totidem pænè verbis: Τρυγόνα χάλλειν. παροιμία ἐπὶ τῶν φαύλως πραττόντων, ἀπὸ τοῦ τρύζειν. Simile sup. Πονηρὰ κατὰ τρυγόνα ψάλλεις.

95. Τρυγόνος λαλίστερος.] Libanius κατὰ γυναικὸς λαλιᾶς· Μᾶλλον δὲ καὶ παρελήλυθε τρυγόνος λαλίστερα, κίττης, ἀηδόνος. τὸ Δωδωναῖον ὑπερφαίνει χαλκεῖον.

96. Τοιουτονὶ Θεμιστοκλῆς, &c.] De Themistoclis sapientia Thucydides lib. 1. Cicero in Bruto, & lib. x. ad Atticum, Probus seu potiùs Cornelius Nepos noster in vita eius, & D. Hieronymus epistola 11. Apostolius Prou. explanat ἐπὶ τῶν ἄγαν ἐπαιρομένων ἐπὶ μικροῖς κατορθώμασι.

97. Τοῖς Ἱπποκράτους υἱέσιν εἴξεις.] Ex Aristoph. ἐν Νεφέλαις, eiusque Interprete accura-

Τὰ δὲ ὀνόματα αὐτῶν, Τελέσιππος, Δημοφῶν, Περικλῆς.

98. Τυφλότερος ἀσπάλακος.] Διὰ τὸ μὴ ἔχειν τὸ ζῶον τοῦτο ὀφθαλμούς. φησὶ δ' αὐτὸ Στησίμβροτος ὑπὸ τῆς γῆς τυφλωθῆναι, διὰ τὸ φθείρειν τοὺς καρπούς. ἔχει γὰρ ὀδόντας μιαρωτάτους, καὶ ῥύγχος ὥσπερ γαλῆς, καὶ πόδας ὡς ἄρκτου.

99. Τυφῶνος πολυπλοκώτερον.] Τυφῶν ὁ λεγόμενος κεραυνωθῆναι ὑπὸ Διός.

100. Τύχη Εὔριπος.] Ἐπὶ τῶν ῥᾶστα μεταβαλλομένων καὶ ἀσταθμήτων ἀνθρώπων.

Eorum nomina sunt *Telesippus*, *Demophon*, *Pericles*.

98. Cæcior talpa.] Nam hæc bestiola caret oculis: quam Stesimbrotus ait à Tellure excæcatam esse, quòd fruges corrumpat. Habet enim dentes pessimos, & rostrum instar mustelæ, & pedes vrsinos.

99. Typhone magis multiplex.] De eo Typhone dicitur, qui fulmine ictus est à Ioue.

100. Fortuna Euripus.] De hominibus leuibus & inconstantibus.

ΕΚΑΤΟΝΤΑΣ Ιδ'.

Υ.

1. ΥΓΕΙΑ Ἀθηνᾶ.] Ἐπώνυμόν ἐστι τῆς Ἀθηνᾶς. καὶ γὰρ ὑγεία καλεῖται, καὶ νίκη, καὶ ἱππία, καὶ ἐργάνη.

2. Ὑγιέστερος Κρότωνος.] Πολλοὶ

CENTVRIA XIV.

Y.

1. SANITAS Minerua.] Mineruæ cognomenta sunt, *sanitas*, *victoria*, *equestris*, & *opifex*.

2. Sanior Crotone.] Multi enim Cro-

curatissimo. Iunius Centuria v. reddit hoc modo: *Hippocratis prolibus locum dabis.* declaratque Prouerb. de inepto & stolidi ingenij homine, ex his Galeni lib. Quòd animi mores corporis temperamento respondeant: Ἱπποκράτους υἱεῖς ἐπὶ μωρίᾳ σκώπτουσιν οἱ κωμικοὶ διὰ τὸ ἄμετρον θερμόν.

98. Τυφλότερος ἀσπάλακος.] Similia tradit & Hesychius, nisi quòd ἄρκου pro ἄρκτου malè ibi excusum. Plinius lib. xxx. cap. III. talpas multis modis à rerum natura damnatas ait, *cæcitate perpetua, tenebris etiamnum aliis, defossas sepultisque similes.* Maro libro I. Georg. vers. 183.

Aut oculis capti fodêre cubilia talpæ.

quem explicat Petrus Victorius lib. xxxiv. cap. xiiii.

100. Τύχη Εὔριπος.] Affine, Ἄνθρωπος Εὔριπος. & Εὔριπος διάνοια. Omnia de hominibus inconstantibus ac leuibus iactata. Nam, vt in Herc. Oeteo canit Seneca Tragicus,

Euripus vndas flectit instabilis vagas,
Septemque rursus flectit, & totidem refert,
Dum lassum Titan mergit Oceano iubar.

Plinius lib. 2. cap. 97. *Velut Taurominitani Euripi sæpiùs & in Eubœa septies die ac nocte reciprocantis.* Hinc Εὐριπίζειν, pro Euripi modo reciprocare, & huc illuc agitari. &, Εὐρίπιστος, instabilis vt Euripus.

CENT. XIIII.

1. ΥΓΕΙΑ Ἀθηνᾶ.] Ex Val. Harpocratione hæc hausit Suidas. ὑγείας Ἀθηνᾶς meminit etiam Pausanias in Atticis; vt & νίκης Lycurgus Orat. Περὶ τῆς ἱερείας apud Harpocrat. exscribente rursum Suida, in quo tamen ῥοιὰν pro ῥοὰν, & κράνος pro κράτος rectiùs legas. Ἱππίας Mentio in Lycurgo ac Mnasea apud eumdem Harpocrat. Phurnuto ac Pausania in Atticis. Ἐργάνην eamdem esse existimo, quæ ἐργάτις Hesychio: Ἐργάτις, inquit, παρὰ δὲ Σαμίοις ἡ Ἀθηνᾶ ἔλεος.

2. Ὑγιέστερος Κρότωνος.] Meminit Hesychius, sed non explicat.

Crotoniatæ pugiles fuerunt. Eumdem in modum quoque dicitur, *Sanior cucurbita.* Aliter:

Sanior ricino.] De planè ſanis. Prouerbium eſt ſumtũ à ricino animalculo. Hoc enim totum eſt læue & ſine fiſſura, & noxa nulla præditum.

3. Aqua præterfluit.] De iis qui pollicentur ſe pro virili daturos eſſe operam, vt qui ne rimoſa quidem nauigia conſcendere ſint dubitaturi.

4. Aqua hæret.] Prouerbium dicitur de in vanum laborantibus.

5. Hydram ſecare.] Dicitur de rebus quę fieri non poſſunt, eò quòd Hercules hydram ſecans, nihilo magis eam vincebat, cùm ſubinde plura capita renaſcebantur. Fertur enim, cum hydra Lernæa, quæ centum fuerit capitum, Herculem pugnantem, cùm capitibus eius amputatis plura renaſcerentur, iuſſiſſe Iolaum adurere capita.

6. Ne fiat ſtultitia Theagenis.] Ariſtophanes. Hic Theagenes infamis erat, vt fatuus & ſuillus. Erat autem ex Piræeo. Habebatur etiam pauper, cùm diuitias iactaret. Erat & craſſo corpore & ſuillo. Quidam verò vocem ὑωνείαν non ſtultitiam, ſed porcorum maleolentiam interpretantur: qui cùm diuerſorum generum cibis vtantur, ſtercus maleolens excernant, & in cœnum ſeſe

Κροτωνιᾶται ἀσκηταί. οὕτω καὶ λέγεται, Ὑγιέστερος κολοκύνθης. Ἄλλως·

Ὑγιέστερος κρότωνος.] Ἐπὶ τῶν πάνυ ὑγιαινόντων. ἡ παροιμία ἀπὸ τοῦ ζώου τοῦ κρότωνος. λεῖον γάρ ἐστιν ὅλον καὶ χωρὶς ἀμυχῆς, καὶ μηδὲν ἔχον σίνος.

3. Ὕδωρ παραῤῥέει.] Ἐπὶ τῶν ἐπαγγελλομένων παντὶ σθένει σπουδάζειν, ὡς εἰς πλοῖα κἂν ῥέοντα ἐμβῆναι οὐκ ὀκνησόντων.

4. Ὕδωρ μένει.] Εἴρηται ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀνήνυτα πονούντων.

5. Ὕδραν τέμνειν.] Ἐπὶ τῶν ἀμηχάνων εἴρηται· παρ' ὅσον Ἡρακλῆς ὕδραν τέμνων, οὐδὲν μᾶλλον ἐκράτει, ἀναδιδομένων αὖθις πλειόνων κεφαλῶν. ἱστορεῖται γὰρ, ὕδρᾳ ἐν Λέρνῃ ἑκατοντακεφάλῳ τυγχανούσῃ μαχόμενον Ἡρακλέα, ὡς τῶν τεμνομένων αὐτῆς κεφαλῶν, ἀνεφύοντο πλείους, κελεῦσαι Ἰολάῳ ἐπικαίειν τὰς κεφαλάς.

6. Ἵνα μὴ γένηται Θεαγένους ὑηνεία.] Ἀριστοφάνης. διεβέβλητο Θεαγένης ὡς μωρὸς καὶ συώδης. ἦν δὲ ἐκ Πειραιῶς. ἐδόκει δὲ καὶ πένης εἶναι, καὶ θρύπτεσθαι ἐπὶ πλούτῳ. ἦν δὲ καὶ τὸ σῶμα παχὺς καὶ χοιρώδης. τινὲς δὲ ὑηνείαν τὴν ἐκ τῶν χοίρων δυσωδίαν φασιν· οἵπερ διαφόροις ἐδέσμασι χρώμενοι, δυσώδη ἀποπατοῦσι, καὶ εἰς βόρβορον

5. Ὕδραν τέμνειν.] Fabulam copioſè narrat Zenobius, & μυθολογικῶς Apoſtolius è Palæphati ἀπίστοις.

6. Θεαγένους ὑωνεία.] Ex Ariſtoph. Εἰρήνῃ. Vide ſup. Θεαγένους χρήματα, &c. Locus autem longus de corruptela ętatis ex auctore, neſcio quo, deſcriptus eſt, occaſione fortaſſis huius phraſeos, καὶ πᾶσα ὑωνεία.

8. Ὑμεῖς

βορὸν διαλύονται. ἦν δὲ καὶ ἄλλος, ὁ εἰς Ὅμηρον γράψας, ὃς ἐπὶ μαλακίᾳ διεβάλλετο. Ἡ νῦν γενεὰ ὑπὸ τρυφῆς ἀκολούθου διεφθαρμένη, ταπεινὰ καὶ γυναικεῖα φρονοῦσα, δειλίᾳ συνοίκος καὶ πάσῃ ἠλιθείᾳ, φιλοχρήμων, μικροπρεπής, δουλεύειν ἐθέλουσα, ἀσφαλῶς οὐδέν τι μέγα, οὐδὲ ἐλεύθερον διαπραττομένη, ἀνδραποδώδης τε ἀσθενής, γαστρὶ καὶ αἰδοίοις ἀεὶ τὴν εὐδαιμονίαν μετροῦσα· οὔτε θυμῷ γενναίῳ χρωμένη, οἷον σῶμα παρειμένον ἐν μιᾷ χώρᾳ κείμενον, ἐκνενευρισμένον, οὐδὲ κινεῖσθαι ἔτι δυνάμενον· τοιάνδε εἶναι καὶ πολλῷ χαμαιπετεστέραν ἐπεδείκνυε τὴν ζωὴν, τῶν νῦν ἐν τῇ γενέσει πολιτευομένων.

7. Ὕλαν κραυγάζειν.] Ἱστοροῦσιν Ὕλαν τὸν Θειοδάμαντος, καλὸν τὴν ὥραν, ἐρώμενον Ἡρακλέους, ὅτε συνέπλει τοῖς Ἀργοναύταις. γενομένων δὲ κατὰ Μυσίαν, ἐξελθεῖν ὑδρευσόμενον, ὑπὸ νυμφῶν δὲ ἀφανισθῆναι. τούτου δὲ ἐπὶ ζήτησιν Πολύφημον πεμφθέντα κεκραγέναι, καὶ ὀνομαστὶ ἀνακαλεῖν τὸν Ὕλαν, μηδὲν περαίνοντα. διὸ καὶ τὴν παροιμίαν ἐπὶ τῶν μηδὲν ἀνυόντων λέγεσθαι. καὶ νῦν δὲ Κιανοὺς ἔτι ἀπομίμημα τῆς ζητήσεως ποιουμένους, ἑορτάζειν τῷ ἥρῳ.

8. Ὑμεῖς ὦ Μεγαρεῖς οὔτε τρίτοι οὔτε τέταρτοι.] Χρησμοῦ κομμάτιόν ἐστι παροιμιαζόμενον οὕτω·

Ἵππον Θεσσαλικὴν Λακεδαιμονίην τε γυναῖκα,
Ἄνδρας δ' οἳ πίνουσιν ὕδωρ καλῆς Ἀρεθούσης·

præcipitent. Fuit & alius Theagenes, qui in Homerum scripsit, mollicie infamis. *Nostra ætas deliciis continentibus corrupta, animo humili & effeminata, ignauiæ familiaris & omnis stultitiæ, auara, sordida, seruire volens, nihil magnum aut constanter peragens, mancipiorum similis, ventre & pudendis semper felicitatem metiens, nec animo generoso prædita instar corporis luxati, uno in loco iacentis, quodque se ampliùs mouere nequit. Talem esse, multoque abiectiorem ostendebat vitam eorum, qui nunc in terris degunt.*

7. Hylam clamare.] Ferunt Hylam Thiodamantis filium pulcra forma, amasium Herculis fuisse, cùm Argonautas comitaretur. Cùm autem ad Mysiam peruenissent, egressum aquatum à nymphis fuisse raptum. Polyphemum verò ad eum querendum missum, clamitasse, & nominatim vocasse Hylam, sed frustrà. Quare Prouerbium de iis qui nihil proficiant, dici. Et nunc etiam Cianos, imitatione inquisitionis illius, festum herois eiusdem celebrare.

8. Vos ô Megarenses neque tertij neque quarti estis.] Oraculi segmentum est, quod in Prouerbium abiit:

Thessala equa præstat reliquis, mulierque Lacena;
Porrò viri potant qui pulchra fluenta Arethusæ:

Hos

8. Ὑμεῖς ὦ Μεγαρεῖς, &c.] Plura sup. diximus Adag. Μεγαρέων ἄξιοι μερίδος. Cent. IX. Adag. 71.

11. Ὑπὲρ

Hos quoque prætereà mediæ gens incola vincit
Tirynthi, Arcadiæque bidentibus inclytæ albis,
Argiui stimuli bellorũ, armisq; potẽtes.
At vos Argiui neq; terti⁹ accipit ordo,
Nec quartus, neque bissenus, nec denique vestri
Vlla vsquam ratio est, nusquam numerúsve locúsve.

Mnaseas autẽ narrat, Ægienses Achæos, Ætolis nauali prælio victis, & naui actuaria decimę nomine Apollini consecrata, interrogasse, quínam Græcorum se potiores essent, Pythiam verò eis respondisse quæ exposita sunt. Ion itẽ Ægiensibus datum fuisse hoc oraculum narrat. Quidam verò putant Megarensibus. & efferunt: *Vos ô Megarenses neque tertij, neque quarti.* vt & Callimachus in epigrammatibus:

——— at Nymphæ miseræ, olim
Ceu Megaræ, nulla est, aut ratio, aut numerus.

9. Commessatum iuit.] In eos qui faciunt aliquid impudenter.

10. Pedem vltra gradum iactare.] Pro indecorè se gerere. *Non ille modum excedebat in religione, sed limites sibi, qui eius ætatem decerent, præfiniebat, sincera & pura conscientia tractans res diuinas.*

11. Vltra septa, vltra fossas.]

Ἀλλ' ἔτι καὶ τῶν εἰσὶν ἀμείνονες, οἳ τὸ μεσηγὺ,
Τίρυνθος ναίουσι καὶ Ἀρκαδίης πολυμήλου,
Ἀργεῖοι λινοθώρηκες, κέντρα πολέμοιο.
Ὑμεῖς δ' Αἰγιέες, οὔτε τρίτοι οὔτε τέταρτοι,
Οὔτε δυωδέκατοι, οὔτ' ἐν λόγῳ, οὔτ' ἐν ἀριθμῷ.

ἱστορεῖ δὲ Μνασέας ὅτι Αἰγιεῖς οἱ ἐν Ἀχαΐᾳ καταναυμαχήσαντες Αἰτωλοὺς, καὶ λαβόντες πεντηκόντορον αὐτῶν δεκάτην Πυθοῖ ἀναπιθέντες ἠρώτων τίνες εἶεν κρείττους τῶν Ἑλλήνων. ἡ δὲ Πυθία ἔχρησεν αὐτοῖς τὰ προκείμενα. καὶ Ἴων δὲ Αἰγιεῦσι δοθῆναι τὸν χρησμὸν ἱστορεῖ. τινὲς δὲ οἴονται Μεγαρεῦσιν εἰρῆσθαι αὐτὸν, καὶ προφέρονται, Ὑμεῖς δ' ὦ Μεγαρεῖς οὔτε τρίτοι οὔτε τέταρτοι. ὡς καὶ Καλλίμαχος ἐν τοῖς ἐπιγραμματίοις·

——— τῆς δὲ ταλαίνης
Νύμφης, ὡς Μεγαρέων, οὐ λόγος οὔτ' ἀριθμός.

9. Ὑπεκώμασε.] Ἐπὶ τῶν ἀναιδῶς τι ποιούντων.

10. Ὑπερβάθμιον πόδα ῥίπτειν.] Ἀντὶ τοῦ ἀτάκτως ποιεῖν τι. Οὐδὲ ὑπερβάθμιον πόδα ῥίπτων κατὰ τὸ λόγιον εἰς τὴν θεοσέβειαν, ἀλλὰ μέτρα ὁρίζων ἑαυτῷ τῆς ἡλικίας ἄξια γνουσίῳ καὶ καθαρῷ συνειδότι μεταχειρίζων τὰ περὶ τοὺς θεούς.

11. Ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα, ὑπὲρ τὰ μέτρα.]

11. Ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα.] Vide Suidam in φαῦλος, ac Zenobium. Vtitur Etymologista dict. Βῆμα· Καὶ μὴ τὰ μὴ προηγέμενα προβαίνειν, ὑπὲρ δὲ τὰ ἐσκαμμένα ἅλλεσθαι. & Eras. Chiliad. 11. Cent. 1. extrema, *Vltra septa transilire.* & sæpè B. Chrysostomus aliique, τὰ σκάμ-

μέγα.] Ἐπὶ τῶν καθ' ὑπερβολὴν τι πραττόντων. ἀπὸ δὲ τῶν πεντάθλων ἡ μεταφορά. λέγεται δὲ ἀπὸ Φαΰλλου τοῦ πεντάθλου τοῦ Κροτωνιάτου εἰρῆσθαι· ὃς πεντήκοντα ποδῶν ὄντων πρότερον τῶν σκαμμάτων, πρότερος αὐτῶν ὑπερέβαλε τοῖς πηδήμασι ταῦτα· ὡς τὸ ἐπίγραμμα λέγει τῆς εἰκόνος αὐτοῦ·

Πέντ' ἐπὶ πεντήκοντα πόδας πήδησε Φαΰλλος,
Δίσκευσεν δ' ἑκατὸν πέντ' ἀπολειπομένων.

12. Ὑπὲρ τὰ Καλλικράτους.] Φησὶ Κλέαρχος, ὅτι Καλλικράτης ἐγένετό τις ἐν Καρύστῳ πλουσιώτατος. εἰ ποτ' οὖν ἐθαυμάζοντό τινα οἱ Καρύστιοι ἐπὶ πλούτῳ, Ὑπὲρ τὰ Καλλικράτους ὑπερβολικῶς ἔλεγον. Ἀριστοτέλης δέ φησιν ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ, Καλλικράτην τινὰ πρῶτον τοὺς δικαστικοὺς μύθοις εἰς ὑπερβολὴν αὐξῆσαι, ὅθεν καὶ τὴν παροιμίαν εἰρῆσθαι.

13. Ὑπὲρ τὸν κατάλογον.] Ἐπὶ τῶν γεγηρακότων.

14. Ὕπερον περίτροπον.] Παροιμία ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ ποιούντων, καὶ μηδὲν περαινόντων.

15. Ὕπνος δ' ἀπέστω γλυκύθυμος ὀμμάτων.] Παροιμία ἐπὶ τῶν φιλοσοφεῖν βουλομένων.

16. Ὑπὸ παντὶ λίθῳ σκορπίος ἐστι.]

Dicitur in eos qui aliquid vel immodicè vel excellenter agunt. Est autem metaphora à quinquertionibus sumta. Dictum hoc ortum esse fertur à Phayllo quinquertione Crotoniata: qui, cùm anteà quinquaginta pedum essent fossæ, primus ipse suis saltibus eas superarit, vt inscriptio statuæ eius indicat:

Quinquaginta pedes saliit cum quinque Phayllus,
Ad centum discum, sed deme quinque, iacit.

12. Supra Callicratem.] Clearchus ait, Callicratem quemdam in Carysto ditissimum fuisse. Iaque si Carystij ob diuitias admirarentur aliquem, *Supra Callicratem* hyperbolicè dixisse. Aristoteles autem in Atheniensium republica ait, Callicratem quemdam primùm fabulas iudiciales supra modum auxisse, indeque Prouerbium hoc dici solitum fuisse.

13. Supra catalogum.] De extremo senio confectis.

14. Pistilli inuersio.] Prouerbium de eadem agentibus, & nihil perficientibus.

15. Somnus dulcis abesto oculis.] Prouerbium de iis qui philosophari volunt.

16. Sub omni saxo scorpius est.] Dicitur

τὰ σκάμματα παρέβη, *septa transcendit*, vt ad Photij Bibliothecam cum Dau. Hœschelio notabamus.

12. Ὑπὲρ τὰ Καλλικράτους.] Pro ἐν Καρύστῳ est in Diogeniano & Apostolio ἐν Κορίνθῳ. & statim pro μύθοις, μισθοὺς legendum Wolfius coniecit, hoc est *iudiciorum præmia*.

15. Ὕπνος δ' ἀπέστω γλυκύθυμος ὀμμάτων.] Ex Aristoph. Νεφέλαις sub persona Socratis. Suadet lucubrandum esse philosophiæ studiosis.

16. Ὑπὸ παντὶ λίθῳ σκορπίος ἐστι.] Suprà,

Dicitur in malitiosos & homines contentiosos. Monet ne temerè loquamur, ne mordeamur.

17. Hulcera hypula.] Dicuntur, quæ cicatrices habent in superficie sanas, intrinsecus verò purulentam putrefactionem. vnde hypuli dicuntur, qui se bonos viros simulát, cùm improbi sint.

18. Sus per rosas.] In fatuos & malè educatos.

19. Sus comessatum venit.] De iis qui aliquid agunt petulanter.

20. Sus sub fustem.] Prouerbium apud Dinolochum, in eos qui sese in præsens periculū & perniciem cōiiciunt.

21. Occulta fama.] Per helotes cibos occultos inferebant: qui cùm ad tēpus latuissent, tandem sunt deprehēsi.

Φ.

22. ITANE ditatus non ampliùs delectatur lente? antehac autem propter paupertatem omnia deuorabat.] De iis qui è pauperibus euaserunt diuites.

23. Lentis angulum tenes.] De iis rebus, quæ fieri non possunt.

24. Lentem tundis.] De rebus irritis & inanibus effertur.

Λέγεται ἐπὶ τῶν κακοήθων καὶ τῶν ἐριστικῶν. παραινεῖ μὴ προπετῶς λαλεῖν τοῦ μὴ δηχθῆναι.

17. Ὕπουλα ἕλκη.] Τὰ κρυπτὰ οὐλὰς ὑγιεῖς ἐπιπολαίως ἔχοντα, ἔνδοθεν δὲ σηπεδόνας πυώδης. ὅθεν οὖν ἐπὶ τῶν προσποιουμένων μὲν εἶναι χρηστῶν ἀνθρώπων, ὄντων δὲ μοχθηρῶν, ἐλέχθη οὗτος ὁ λόγος.

18. Ὗς διὰ ῥόδων.] Ἐπὶ τῶν σκαιῶν καὶ ἀναγώγων.

19. Ὗς ἐκώμασεν.] Ἐπὶ τῶν ἀκόσμως τι ποιούντων.

20. Ὗς ὑπὸ ῥόπαλον.] Παροιμία παρὰ Δεινολόχῳ, ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς εἰς ὄλεθρον ἐμβαλλόντων.

21. Ὕφαλος φάτις.] Διὰ τῶν εἱλώτων τροφὰς ὑφάλους εἰσέφερον· οἱ μέχρι τινὸς ἐλάνθανον τοῦτο ποιοῦντες, ὕστερον δὲ ἑάλωσαν.

Φ.

22. ΕΠΕΙΤΑ πλουτῶν οὐκ ἔθ' ἥδεται φακῇ; πρὸ τοῦ δ' ὑπὸ τῆς πενίας ἅπαντα κατήσθιεν.] Ἐπὶ τῶν πλουσίων γεγονότων ἀπὸ πενήτων.

23. Φακοῦ γωνίαν κρατεῖς.] Ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων.

24. Φακὸν κόπτεις.] Ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων καὶ μὴ ὄντων λέγεται.

25. Φαλα-

Ἀλλ' ἅπαν γένοιτ' ἂν ἤδη. Et ex Aristophane Hesychius: Ὑπὸ παντὶ λίθῳ. παροιμία τὸ, Ὑπὸ παντὶ λίθῳ σκορπίος εὕδει.

17. Ὕπουλα ἕλκη.] Hesychio ὕπουλα, τὰ μὴ φανερὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἕλκη. eidemque ὕπουλος, ὕποπτος, δόλιος, ὑποκριτής; qui nimirum, vt hîc ait Suidas, bonos se viros simulant, cùm sint peruersi ac perniciosi.

20. Ὗς ὑπὸ ῥόπαλον.] Eadem hinc Apostolius typis Basileæ euulgatus. Legiturque totidem verbis in Zenobio Vatic.

22. Ἔπειτα πλουτῶν, &c.] Ex Aristoph. Πλούτῳ· ——— ἔφυγον κακόν, εὗρον ἄμεινον.
Ἔπειτα πλουτῶν οὐκ ἔθ' ἥδεται φακῇ;
——— *effugi malum, repperi melius:*
Itáne ditatus non ampliùs delectatur lente?

23. Φακοῦ γωνίαν κρατεῖς.] Erasm. reddit: *Lentem angulo tenes.*

27. Φάσι

25. Φαλακρότερος ἐυδίας.] Ἀντὶ τοῦ ἄγαν φαλακρός.

26. Φαλακρὸν τίλλεις.] Ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων.

27. Φάων.] Φασὶν ἐπὶ τῶν ἐρασμίων καὶ ὑπερηφάνων. τοῦ γὰρ Φάωνος ἐρασθῆναί φασι σὺν πολλοῖς καὶ Σαπφώ, οὐ τὴν ποιήτριαν, ἀλλὰ Λεσβίαν, καὶ ἀποτυγχάνουσαν, ῥίψαι ἑαυτὴν ἀπὸ τῆς Λευκάδος πέτρας.

28. Φασηλιτῶν θῦμα.] Ἐπὶ τῶν εὐτελῶν καὶ ἀναίμων τίθεται. Φασηλίτας γὰρ τάριχον τῷ Καλάβρῳ θύειν φησὶ Καλλίμαχος ἐν Βαρβαρικοῖς νομίμοις.

29. Εἰ δοίης γέ μοι τοὺς φασιανούς, οὓς τρέφει Λεωγόρας.] Ἐπὶ τῶν εἴς τι πρᾶγμα ἀπαγορευόντων.

30. Φειδίας πρέστηκει εἰρήνη.] Καθὸ τεχνίτης· εὔμορφος δὲ ἐκείνη εἰσάγεται. Πολύβιος· Λεύκιος Αἰμίλιος παρῆν εἰς τὸ τέμενος τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ· καὶ τὸ ἄγαλμα θεασάμενος ἐξεπλάγη, καὶ τοιοῦτον εἶπεν, ὅτι μόνος αὐτῷ δοκεῖ Φειδίας τὸν παρ' Ὁμήρῳ Δία μεμιμῆσθαι. διότι μεγάλην ἔχων προσδοκίαν τῆς Ὀλυμπίας, μείζω τῆς προσδοκίας εὑρηκὼς εἴη τὴν ἀλήθειαν. καὶ αὖθις· Καθάπερ οἶμαι Μυρμηκίδην ἀντιπαττόμενον τῇ Φειδίου τέχνῃ.

31. Φεισόμεθα γάρ τι τῶνδε μᾶλλον

25. Magis caluus quàm serenitas.] Pro valdè caluo.

26. Caluum vellis.] In eos qui frustrà laborant.

27. Phaon.] Dicunt hoc de amabilibus & superbis. Nã Phaonem aiunt adamatum fuisse vnà cum multis à Sappho, non poëtria illa, sed Lesbia quadam: eamque spe frustratam præcipitauisse sese de rupe Leucade.

28. Phaselitarum sacrificium.] De vilibus & incruentis sacrificiis vsurpatur. Phaselitas enim salsamenta Calabro immolare dixit Callimachus in Barbaricis institutis.

29. Si mihi dares phasianos quos alit Leogoras.] De iis qui se aliquid præstare posse negant.

30. Phidias congruit paci.] Tamquam artifex: pax verò formosa statuitur. Polybius: *Lucius Æmilius tẽplum Olympicum ingressus, Jouis statuã cùm vidisset, præ admiratione stupens dixit, solum sibi Phidiam videri Jouem Homericum expressisse. Nam se, cùm magnã de Olympia expectationẽ habuisset, maiorẽ expectatione sua offendisse veritatẽ.* Et alibi: *Perinde hoc existimo, ac si Myrmecides arti Phidiæ se opponeret.*

31. Num parcemus his magis quàm

---

27. Φάων.] Meminit huius & Hesych. sed loco corrupto ac mutilo. De Leucade autem petra multa Photius in Bibliotheca ex Ptolemæo Hephæstione pag. nouæ edit. Græcolat. 491.

29. Εἰ δοίης γέ μοι τοὺς φασιανούς, &c.] Ex. Aristoph. Νεφέλαις. vbi Interpres: Κωμῳδεῖται γὰρ ὁ Λεωγόρας ὡς γαστρίμαργος ὑπὸ Πλάτωνος ἐν Περιαλγεῖ. Hic Andocidis Oratoris pater nominatur. De phasianis nos olim nodum in Seneca Rhetore explicabamus.

30. Φειδίας πρέστηκει εἰρήνη.] Enarrat Had. Iunius Cent. IV. Adag. 7.

31. Φεισόμεθα γάρ τι τῶνδε ἢ λύκων, &c.] Sum-

quàm lupis? quos alios vlciſcemur his inimiciores?] Fortaſſis autem hoc in Prouerbium abiit. Nam olim lupos occidebant in Attica, & lege ſancitum erat vt lupi occiderentur. Itaque qui occiderat catulum lupi, talentum accipiebat: qui adultum, talenta duo.

32. Phicidiſſare.] Obſcenis puerorum amoribus deditum eſſe. Nam apud eos marium amores exercebantur.

33. Philippi gallus.] In eos, qui ob leuiculos ſucceſſus ſe iactitant.

34. Philoxeni libellus.] De iis qui non faciunt ea, ob quæ accerſuntur, ſed repudiant potiùs. Philoxenus enim Cytherius, cùm latomias Syracuſanas effugiſſet, in quas coniectus fuerat, quòd Dionyſij tyranni tragœdias non approbaret, commoratus eſt Tarenti Siciliæ vrbe. Cùm autem Dionyſius eum accerſeret, & per litteras etiam peteret vt veniret: Philoxenus reſcribere non ſtatuit. Sed tabulis acceptis litteram A dumtaxat ſæpè inſcripſit: eaque re ſignificauit ſe repudiare inuitationem.

35. Ambitioſiores Cleophonte, in cuius labiis perſtrepit hirundo Thracia.] Id eſt, inſcitia. Ridet autem eum, quaſi Thracem, filiũ Threſſæ:

ἢ λύκων; ἢ τίνας πταί μεθ' ἄλλους τῶν δ' ἐχθίους ἔτι;] Τουτέστι, μᾶλλον λύκων φεισόμεθα, ἤπερ τούτων· μήποτε δὲ καὶ παροιμιώδης ἐγένετο· ἐπεὶ τὸ παλαιὸν τοὺς λύκους ἀπέκτεινον ἐν τῇ Ἀττικῇ, καὶ νόμος ἦν λυκοκτονεῖν. διὸ ὁ μὲν φονεύων τέκνον λύκου, τάλαντον ἐλάμβανεν· ὁ δὲ τέλειον, δύο.

32. Φικιδίζειν.] Ἐπὶ τοῦ παιδεραστεῖν. ἐπεὶ παρ' αὐτοῖς οἱ ἀρρένων ἔρωτες ἤσκοντο.

33. Φιλίππου ἀλεκτρυών.] Ἐπὶ τῶν ἐν μικροῖς κατορθώμασιν ἀλαζονευομένων.

34. Φιλοξένου γραμμάτιον.] Ἐπὶ τῶν μὴ πειθομένων ἐφ' οἷς παρακαλοῦνται, ἀλλ' ἀπαγορευόντων μᾶλλον. Φιλόξενος γὰρ ὁ Κυθήριος διαφυγὼν τὰς εἰς Συρακούσας λιθοτομίας εἰς ἃς ἀνέπεσεν, ὅτι τὰς τοῦ Διονυσίου τυράννου τραγῳδίας οὐκ ἐπῄνει, διέτριβεν ἐν Τάραντι τῆς Σικελίας. μεταπεμπομένου δὲ Διονυσίου αὐτὸν, καὶ ἀξιοῦντος καὶ διὰ γραμμάτων ἐλθεῖν, Φιλόξενος ἀντιγράφειν μὲν οὐκ ἔγνω. λαβὼν δὲ βιβλίον, τὸ ά στοιχεῖον ἔγραψε μόνον πολλάκις ἐν αὐτῷ· διὰ τούτου δηλώσας ὅτι τὴν παράκλησιν διωθεῖται.

35. Φιλοτιμώτεραι Κλεοφῶντος, ἐφ' οὗ δὴ χείλεσιν ἐπιβρέμεται Θρῃκία χελιδών.] Ἀντὶ τοῦ ἀπαιδευσία. σκώπτει δὲ αὐτὸν, ὡς Θρᾷκα υἱὸν Θρᾴσσης· ὃς

Sumtum ex Ariſtoph. ἐν Ὄρνισι. vbi eadem Interpres, & παροιμιῶδες eſſe ait: Μᾶλλον λύκων, ἤπερ τούτων, *Magis lupis parcemus, quàm illis.*

32. Φικιδίζειν.] De contentione quoque litteræ Σ, cum Τ, lepidè Lucianus diſſeruit, & Lilius Giraldus; vt hîc de Picardis Eraſ.

34. Φιλοξένου γραμμάτιον.] Fuit cùm pro τὸ ά στοιχεῖον reponendum ὦ è Diogeniano ac Zenobio putarem. Nunc vulgatam retineo: nam α littera negandi apud Græcos vim habet. Vide Iunium Centuria VII. & ſuprà: Ἄπαγέ με εἰς τὰς λατομίας, vbi plura notabamus.

35. Φιλοτιμώτεραι Κλεοφῶντος.] Ex Ariſtoph. Βατράχοις·

Οὗ σοφίαι μυρίαι κάθηνται,
Φιλοτιμότεραι Κλεοφῶντος, ἐφ' οὗ
Δὴ χείλεσιν ἀμφιλάλοις

Δεινὸν

ὃς ἐκαλεῖτο Τυροποιός· ἐκωμῳδεῖτο δὲ εἰς δυσγένειαν. ἀντεποιεῖτο δὲ τῶν πρωτείων τῆς πόλεως, στρατηγὸς Ἀθηναίων. εἰς ὃν δημαγωγὸν δρᾶμα φέρεται Πλάτωνος, καὶ ἐπιγράφεται ὁμωνύμως Κλεοφῶν. διαβάλλεται δὲ ὡς ξένος, καὶ ἀμαθὴς, καὶ φλύαρος.

36. Φορμίωνος στιβάς.] Ἐπὶ τῶν εὐτελῶν. οὗτος γὰρ ὁ Φορμίων ἀγαθὸς ἐγένετο στρατηγός. ἀναγράφεται δὲ ὁ Φορμίων δυσὶ ναυμαχίαις νικήσας Λακεδαιμονίους.

37. Φωκαέων ἀρά.] Οἱ Φωκαεῖς καταλιπόντες τὴν πόλιν ἐν τῇ ὑπὸ Ἁρπάγου πολιορκίᾳ, ὥρμησαν ἐπ' Ἰταλίας, μύδρους εἰς τὴν θάλασσαν βάλλοντες, καὶ ἐπαρασάμενοι, μὴ πρότερον ὑποστρέψειν εἰς τὴν ἑαυτῶν, ἢ τούτους ἀνενεχθῆναι.

38. Φώκου ἔρανος.] Κατὰ τῶν εὐωχίας συναγαγόντων ἐπὶ τῷ ἑαυτῶν κακῷ. Φῶκος γάρ τις θυγατέρα ἔχων ἐπὶ γάμῳ, πολλῶν αὐτὴν μνηστευομένων, ἐράνους συνῆγε· καὶ ἑστιῶν τοὺς μνηστῆρας, ἀνεβάλλετο τὸν γάμον. ὀργισθέντες οὖν ἐκεῖνοι ἐν τῷ συμποσίῳ, ἀπέκτειναν τὸν Φῶκον.

39. Φρουρᾶς ᾄδων. καὶ ἑτέρα, Φρουρᾶς ἰδών.] Καὶ τὸ μὲν φρουρᾶς ᾄδων, ἀντὶ τοῦ συνεχῶς ᾄδων φρουρᾶς. τὸ δὲ φρουρᾶς ἰδὼν, ἀντὶ τοῦ φυλάττων. ἐπειδὴ φύλακες ἦσαν τῶν τοῦ φροντιστηρίου θυρῶν. φρουρᾶς δὲ ᾄδων, ἀντὶ τοῦ ἀγρυπνῶν.

qui vocabatur Tyropæus, id est casearius; & perstringebatur propter generis obscuritatẽ. Reipublicę primas sibi partes vendicabat, cùm esset Imperator. In hunc demagogum extat fabula Platonis, quæ ipsi cognominatè *Cleophon* inscribitur; in qua tamquam peregrinus & indoctus & nugator perstringitur.

36. Phormionis storea.] De rebus leuibus & inutilibus. Hic autem Phormio dux Atheniensium classe bis vicit Lacedæmonios.

37. Phocęensium execratio.] Phocæenses relicta vrbe, cùm ab Harpago obsiderētur, profecti sunt versus Italiam, ferreis massis in mare coniectis: addita execratione, se non priùs in patriam reuersuros esse, quàm illi emersissent.

38. Phoci collatio.] In eos dicitur, qui conuiuia suo malo instituunt. Phocus enim quidam cùm filiam haberet, cuius nuptias multi expeterent, stipem cogebat: & conuiuio excipiens procos, nuptias differebat. Irati igitur illi, in conuiuio Phocum occiderunt.

39. Custodũ more canens. & alterũ, Præsidiũ cernere.] Quia excubiæ ad excutiendum somnũ cantare solent. &, *Præsidiorum ritu cernere*, pro *vigilare*: quia custodes erant portarũ castrorum. Canere verò in excubiis, vigilare est.

40. Aut

Δεινὸν ἐπιβρέμεται
Θρῃκία χελιδών.

Plura ibidem Scholiastes. Competet Adagium in Scriptorem ἀλαζόνα, ineptum ac futilem. *Cleophontis* Comœdiæ Platonis meminit & Athenæus lib. III. Δειπνοσοφ. pag. Basil. 38. v. 31. & lib. VII. pag. 157. v. 24. Eustathius in Odyss. Homeri & Pollux lib. X. Onomastici.

37. Φωκαέων ἀρά.] Historia est apud Herodotum lib. I. cap. CLXV. & Strabonem lib. IV. Meminit Horat. Epod. XVI.

Nulla sit hac potior sententia: Phocæorum
Velut profugit exsecrata ciuitas.

40. Aut in præſidiis eſſe, aut diteſcere.] In lucri auidos. Athenienſes enim præſidiis diſpoſitis in inſulis, ſtipendia magna conſtituerunt, quæ ab ipſis inſularibus ſoluerentur. Ob vilitatem igitur, & ob difficilem ex alienis vitam, dictum hoc eſt: quaſi oporteat aliquem aut diuitem eſſe, aut excubare.

41. Naupacti excubabis.] Cùm præſidiariis militibus Naupacti parua ſtipendia darentur, annona verò magno vẽderetur, Prouerbium hoc ortum eſt. Alij dicunt Philippum capto Naupacto, de Achæorum ſententia præſidiarios omnes occidiſſe. Et hoc narrat Theopompus libro ſecundo.

42. Sarmenta collocare.] Haruſpices ſarmenta ipſi ad rationem diſciplinæ ſuæ, ignem accenſuri, collocant: eaq; de cauſa dicit: *Rectène tibi videor ſarmenta collocare?*

43. Phrynichi calliditas.] Prouerbium hoc vſurpatur de iis qui callidè & vafrè aliquid machinãtur. Scribit Thucydides, Phrynichum ducẽ Athenienſium Sami, cùm milites Alcibiadem ab exilio reducturi eſſent, Nauarcho Lacedæmoniorum nuntiaſſe, ſe velle illi prodere exercitum. Cùm autem Alcibiades litteras eas accepiſſet, & Athenienſibus miſiſſet, Phrynichus, qui pænè interfectus fuerat, denuò ſcribit Nauarcho quid accidiſſet: expoſtulans, & denuò pollicens, ſe proditurum illi exerci-

40. Φρουρεῖν ἢ πλουτεῖν.] Ἐπὶ τῶν κερδαίνειν ἐφιεμένων. Ἀθηναῖοι γὰρ φρουραῖς διαλαβόντες τοὺς νησιώτας, μισθοὺς ἔταξαν μεγάλους τοῖς φυλάσσουσιν ὑπ' αὐτῶν χορηγεῖσθαι τῶν νησιωτῶν. δι' ἀτέλειαν οὖν καὶ τὸ ταλαιπώρως ἐκ τῶν ἀλλοτρίων ζῆν εἰρῆσθαι, ὡς δέον ἢ πλουτεῖν τινα ἢ φρουρεῖν.

41. Φρουρήσεις ἐν Ναυπάκτῳ.] Τοῖς Ναύπακτον φρουροῦσιν ὀλίγου μισθοῦ διδομένου, τῶν δ' ἐπιτηδείων πολλοῦ πιπρασκομένων τὴν παροιμίαν λέγεσθαι. ἔνιοι δὲ, ὅτι Φίλιππος ἑλὼν Ναύπακτον, Ἀχαιῶν γνώμῃ τοὺς φρουροὺς αὐτῆς ἀπέκτεινε πάντας. ἱστορεῖ δὲ τοῦτο καὶ Θεόπομπος ἐν δευτέρῳ.

42. Φρύγανον τίθεσθαι.] Τοῦτό φησιν, ὅτι ὑπέλαβε φρύγανα πρὸς τὸ ἀνάψαι ὡς οἱ μάντεις. καὶ γὰρ ἑαυτοῖς τὰ φρύγανα τιθέασι πρὸς τὴν ἐπιστήμην ἑαυτῶν. διὰ τοῦτό φησιν· Εὖ σοι δοκῶ φρύγανα τίθεσθαι;

43. Φρυνίχου πάλαισμα.] Αὕτη τέτακται κατὰ τῶν πανούργως καὶ συνετῶς σοφιζομένων. ἱστορεῖ δὲ Θουκυδίδης ὅτι Φρύνιχος στρατηγὸς Ἀθηναίων ἐν Σάμῳ μελλόντων τῶν στρατιωτῶν κατάγειν τὸν Ἀλκιβιάδην, ἐδήλωσε τῷ Ναυάρχῳ Λακεδαιμονίων Φρύνιχος, ὅτι βούλοιτο αὐτῷ προδοῦναι τὸ στράτευμα. λαβόντος δὲ τὴν ἐπιστολὴν Ἀλκιβιάδου, καὶ πέμψαντος τοῖς Ἀθηναίοις, παραμικρὸν ἐλθὼν ἀπολέσθαι ὁ Φρύνιχος, γράφει πάλιν τῷ Ναυάρχῳ τὸ γεγονός· αἰτιώμενος καὶ φάσκων πάλιν αὐτῷ προδώσειν τὸ στράτευμα

43. Φρυνίχου πάλαισμα.] Heſychius: Φρυνίχου πάλαισμα, ἐκφάγειν τὰ Φρυνίχου κακά. Eſt & in Diogeniano & Apoſtolio.

τόλμα εἰ ἐπέλθοι. σημήνας δὲ οὕτω, προηγόρευσε τοῖς στρατιώταις, διότι ἑτέραν ἥξειν ἐπιστολὴν κατ' αὐτοῦ παρ' Ἀλκιβιάδου· καὶ πολεμίων ἔφοδον ἐπομένων φυλάξασθαι. συμβάντων δὲ οὕτω τούτων, καὶ κομισθέντων μὲν τῶν γραμμάτων, γινομένης δὲ τῆς ἐφόδου, ἐπίστευσαν οἱ στρατιῶται πάντα καὶ τὰ νῦν, καὶ τὰ πρότερον, κατὰ τοῦ Φρυνίχου δι' ἔχθραν ὑπ' Ἀλκιβιάδου γεγονέναι.

44. Φρυνώνδας.] Τῶν ἐπὶ πονηρίᾳ διαβεβοημένων, ὃς ξένος ὢν κατὰ τὰ Πελοποννησιακὰ διέτριβεν Ἀθήνησιν. Ἀριστοφάνης Ἀμφιαράῳ· Ὦ μιαρὲ καὶ Φρυνώνδα καὶ πονηρὲ σύ. ἐκ τούτου τοὺς πονηροὺς Φρυνώνδας καλοῦσι. κακοήθης ὁ Φρυνώνδας οὗτος καὶ πανοῦργος, μισθοῦ τινας μηχανὰς πραγμάτων ἐπὶ κακοῖς ῥᾳδίως συντιθείς, ὥς φησιν Εὔδημος. καὶ αὖθις· Ἀλλ' οἶμαι οὔτε Φρυνώνδας, οὔτε Εὐρυβάτης, οὐδ' ἄλλος πώποτε τῶν πάλαι πονηρῶν, τοιοῦτος μάγος καὶ γόης.

45. Φρὺξ ἀνὴρ πλαγεὶς ἀμείνων καὶ διακονέστερος.] Ἐπεὶ δοκοῦσιν ἀργότεροι καὶ νωχελέστεροι εἶναι οἱ Φρύγες οἰκέται.

46. Φρὺξ μηδὲν ἧττον Σπινθάρου.] Οὗτος ὁ Σπίνθαρος κωμῳδεῖται ὡς βάρβαρος καὶ Φρύξ.

47. Φοινίκων συνθῆκαι.] Οἱ τὴν

tum si aggrederetur. Quod cùm significasset, prędixit militibus, alteram venturam esse epistolam contra se ab Alcibiade: & monuit, vt hostium sequentium impetum cauerent. Quæ cùm sic accidissent, tum litteris allatis, tum facta impressione; milites omnia & nunc, & priùs contra Phrynichum ex odio ab Alcibiade facta esse crediderunt.

44. Phrynondas.] Fuit homo improbitate celebris, qui cùm peregrinus esset, Peloponnesiaco bello Athenis vixit. Aristophanes Amphiarao: *O scelefte, & Phrynonda, & improbe tu.* Ab hoc improbos Phrynondas vocat. Malitiosus fuit hic Phrynondas & improbus, qui mercede improba consilia atq; comměta facilè inueniret, vt Eudemus ait. Item: *Sed puto neque Phrynondam, neque Eurybatum, neque alium quemquam veterum improborum talem magum ac præstigiatorem fuisse.*

45. Homo Phryx fit melior & obseruantior verberibus affectus.] Ideò quòd ignauiores & tardiores serui Phryges esse videantur.

46. Phryx non minùs quàm Spintharus.] Spintharus hic vt Barbarus & Phryx à Comicis exagitatur.

47. Phœnicum pacta.] Phœnices,

44. Φρυνώνδας.] Meminit huius vt improbi mulier apud eumdem Aristophanem in Θεσμοφοριαζούσαις·

—— σοί γ' ὄλεθρε,
Πατὴρ ἐκεῖνός ἐστιν, Φρυνώνδας μὲν οὖν;
—— tibi, o pernicies,
Pater ille est Phrynondas ille?

46. Φρὺξ μηδὲν ἧττον Σπινθάρου.] Aristophan. Ὄρνισι·
Εἰ δὲ τυγχάνει τις ὢν Φρὺξ μηδὲν ἧττον Σπινθάρου.
Interpres: Οὗτος κωμῳδεῖται ὡς βάρβαρος καὶ Φρύξ.

48. Φοινι-

ces, qui Carthaginem condiderunt, cùm ad Libyam appulissent, rogarunt incolas loci, vt se reciperent noctem & diem. Hoc verò impetrato, noluerunt discedere, quasi pepigissent noctium & dierum mansionem. Quapropter hoc de iis dicitur, qui insidiosè paciscuntur. Similia narrat Demon de Metapontinis.

48. Phœniciæ litteræ.] Lydi & Iones litteras à Phænice Agenoris filio inuentore acceperunt. Sed his refragantur Cretenses, negantes ab eo inuentas esse: sed Phœnicias litteras eò dici, quòd in palmarum ramis scribi solitum fuerit. Scammon autem libro secundo Inuentorum, sic ait dictas esse à Phœnice Actæonis filia. Traditur autem hic orbus fuisse prole mascula, sed filias habuisse Aglaurum, Ersen, Pandrosum, Phœnicen. Phœnicen autem virginem etiamnum decessisse. Qua de causa Actæon Phœnicias vocarit litteras, vt honoris aliquid haberet filiæ.

X.

49. BONA quidem illa est, sed Corinthia.] Id est meretrix: quòd Corinthus scortis plena fuerit.

50. Soluam sacram anchoram.]

Καρχηδόνα κτίσαντες Φοίνικες ὅτε προσέπλευσαν τῇ Λιβύῃ, ἐδεήθησαν τῶν ἐγχωρίων δέξασθαι αὐτοὺς νύκτα καὶ ἡμέραν. ἐπιτυχόντες δὲ τούτου, οὐκ ἐβούλοντο ἀπαλλάσσεσθαι, ὡς συντιθέμενοι νύκτας καὶ ἡμέρας μένειν. διὸ λέγεσθαι τοῦτο ἐπὶ τῶν ἐνεδρευτικῶς συντιθεμένων. τὰ δ' ὅμοια Δήμων περὶ Μεταποντίνων ἱστορεῖ.

48. Φοινικήια γράμματα.] Λυδοὶ καὶ Ἴωνες τὰ γράμματα ἀπὸ Φοίνικος τοῦ Ἀγήνορος εὑρόντος ἔλαβον. τούτοις δὲ ἀντιλέγουσιν Κρῆτες, ὡς εὑρέθησαν ἀπὸ τοῦ γράφειν ἐν Φοινίκων πετάλοις. Σκάμμων δ' ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν Εὑρημάτων, ἀπὸ Φοινίκης τῆς Ἀκταίωνος ὀνομασθῆναι· μυθεύεται δ' οὗτος ἀρσένων μὲν παίδων ἄπαις, γενέσθαι δὲ αὐτῷ θυγατέρας Ἄγλαυρον, Ἕρσην, Πάνδροσον, Φοινίκην. τὴν δὲ Φοινίκην ἔτι παρθένον οὖσαν, τελευτῆσαι. διὸ καὶ Φοινικήια τὸν Ἀκταίωνα καλέσαι τὰ γράμματα, βουλόμενόν τινος τιμῆς ἀπονεῖμαι τῇ θυγατρί.

X.

49. ΧΑΙΑ μέν ἐστι, Κορινθία δέ.] Τουτέστι, πόρνη. ἐπεὶ ἡ Κόρινθος ἐπληθύνετο πόρναις.

50. Χαλάσω τὴν ἱερὰν ἄγκυραν.] Ἄγκυ-

---

48. Φοινικήια γράμματα.] Exscripsit Suidam Apostolius, nisi quòd Κάμων pro Σκάμμων in illo excusum, & suprà paullò è Suida legendum, ἀπὸ Φοίνικος τοῦ Ἀγήνορος εὑρόντος ἔλαβον. vel contrà *ab Agenore Phœnicio* interpretandum. Scammonis verò sententiam firmat Hesychius: Φοινικήια γράμματα. ἀπὸ Φοινίκης τῆς Ἀκταίωνός φασιν ὀνομασθῆναι αὐτά. Lucanus lib. III. Pharsalicæ:

Phœnices primi (si famæ creditur) ausi
Mansuram rudibus vocem signare figuris.

49. Χαῖα μέν ἐστι, Κορινθία δέ.] Sup. Οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐς Κόρινθον ἐσθ' ὁ πλοῦς. vt Horatius:

Non cuiuis homini contingit adire Corinthum.

50. Χαλάσω τὴν ἱερὰν ἄγκυραν.] Lucianus in Ioue Tragœdo: Ἄκουσον δὴ ἱεράν, φασιν, ἄγκυραν,

Ἄγκυρα μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν νηῶν ἡ ἀσφάλεια, ὡς Σοφοκλῆς ἐν Φαίδρᾳ, καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἑκάβῃ. ἱερὰ δὲ ἡ μεγάλη ἢ ἡ ἀγαθή.

51. Χαλεπὰ τὰ καλά.] Πιττακὸν ἀποτιθέμενον τὴν ἀρχὴν πρὸς τοὺς ἀκμάζοντας εἰπεῖν· Χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι. Σόλωνα δὲ μαλακίαν αὐτοῦ καταγνόντα, φάναι· χαλεπὰ τὰ καλά. διὸ καὶ ἑκατέρου παροιμιασθῆναι. καί φασι Περίανδρον τὸν Κορίνθιον κατ' ἀρχὰς μὲν εἶναι δημοτικὸν, ὕστερον δὲ τὴν προαίρεσιν μεταβαλόντα, τυραννικὸν γενέσθαι· ὅθεν ἡ παροιμία. οἱ δὲ, τὸ χαλεπὰ ἀντὶ τοῦ ἀδύνατα τεθείκασιν, ὡς μὴ ἐκείνου δυνηθέντος τηρῆσαι τὴν ἑαυτοῦ γνώμην.

52. Χαλεπὸν χορίων κύνα γεῦσαι.] Τὸ ἔλυτρον τοῦ ἐμβρύου χόριον καλεῖται. οἱ δὲ κύνες γευσάμενοι τούτου, καὶ τοῖς ἐμβρύοις ἐπιβουλεύουσι διὰ τὸ λίχνον.

Metaphora est sumta à nauibus, quarum salus pendet ab anchora, quemadmodum Sophocles in Phædra, & Euripides in Hecuba. Sacra autem pro magna siue bona dicitur.

51. Difficilia quæ pulcra.] Pittacum deponentem magistratum ad adolescentes dixisse ferunt, *Difficile est esse bonum.* Solonem autẽ illius mollitiem taxantẽ dixisse: *Difficilia sunt quæ pulcra.* Quare vtriusq; dictum abiit in Prouerbium. Ferunt & Periandrum Corinthium ab initio popularem fuisse, posteà verò mutato ingenio, tyrannicum euasisse, vnde Prouerbium hoc ortum sit. Alij difficilia ea quæ fieri nequeunt, interpretantur: quasi ille suum institutum tenere non potuerit.

52. Periculosum est canem intestina gustare.] Inuolucrũ infantis χόριον appellatur. Eo canes gustato, infantibus ipsis præ auiditate insidiantur.

53. Chal-

ραν. ἡ λύσις ὁ δεσμὸς μηχανῇ ἀπορρήξεις. Γερὰν ἄγκυραν appellat argumentum indissolubile; vt D. Chrysostomus Homil. IV. De Lazaro conscientiam: Ἄγκυρα τίς ἐστιν ἱερὰ τὸ συνειδὸς ἡ ἐπιτίμησις, οὐκ ἐῶσα τέλεον ἡμᾶς εἰς τὸν τῆς ἁμαρτίας καταποντισθῆναι βυθόν. Ioan. Tzetzes Chil. XI. Hist. 363. *sacram ancheram* vocari affirmat

Τῶν ἀγκυρῶν τὴν μείζονα, τὴν ἐν ἀπελπισίαις,
Εἰς σωτηρίαν τῆς νεὼς ὑστέραν χαλωμένην.

Atque ita ferè interpretatur Pollux, ἣν χωρὶς ἀνάγκης οὐ χρῶνται. ad quam nimirum non nisi summo in periculo confugiebant. Ita *vltimam fessis anchoram*, Fabium nominat Silius Italicus lib. VII. initio.

51. Χαλεπὰ τὰ καλά.] Hesychius: Χαλεπὰ τὰ καλά. Σόλωνά φασι τὰ περὶ τὸν Περίανδρον πυθόμενον εἰπεῖν, Χαλεπὰ τὰ καλά. κἀντεῦθεν εἰς παροιμίαν ἐλθεῖν. ἔνιοι δὲ χαλεπὸν ἀκούουσιν ἐπὶ τοῦ ἀδυνάτου· ἀδύνατον οὖν ἐστιν ἐσθλὸν ἅπαντι ἀγαθὸν εἶναι. Plato lib. IV. De Rep. Ἴσως γὰρ ὦ Σώκρατες τὸ λεγόμενον ἀληθὲς, ὅτι χαλεπὰ τὰ καλά. Plura suggerit Erasm. Chil. II. Centur. I. De Pittaco hîc postponenda historia videatur, qui Periandri tyrannide adductus magistratu se abdicarit. Laërtius libro I. alterum commemorat, illudque è Simonide: *Perdifficile est bonum esse.* & τὴν ἀρχὴν, *magistratum* in Pittaco verti malui. Aristot. III. de Repub. & ex eo Laërtius, τὴν ἀρχὴν ἐνεχείρησαν.

52. Χαλεπὸν χορίων κύνα γεῦσαι.] Mutuatum è Theocriti Idyllio X. vbi Scholiastes monet & hoc modo efferri, Χαλεπὸν μαθεῖν σκυτοφαγεῖν. Quod sic expressit Flaccus libro II. Sat. V.

Vt canis à corio numquam absterrebitur vncto.

Quid

53. Chalcidenſes imitari.] Dicitur de iis, qui ſunt ad rem attenti. Alij referunt ad ſonum litteræ R nimis frequentatum à Chalcidenſibus & Eretrienſibus, qui eam pro S vſurparent.

53. Χαλκιδίζειν καὶ Χαλκιδεύεσθαι.] Ἐπὶ τῶν γλισχρευομένων. ἄλλοι δὲ ἐπὶ τοῦ ῥωτακίζειν· ἐπεὶ αὐτοί τε καὶ Ἐρετριεῖς δοκοῦσι τῷ ρ κατακόρως χρῆσθαι, καὶ ἀντὶ τοῦ σ τιθέντες.

54. Chalcidica perſecutio.] Inſtitutum quoddã hoc fuit Athenis in Theſmophoriis. Cùm enim in bello matronæ vota feciſſent, vt hoſtes fugarentur, accidit vt illi Chalcidem profugerent.

54. Χαλκιδικὸν δίωγμα.] Τοῖς Θεσμοφορίοις Ἀθήνησί τι νόμιμον ἦν τοῦτο. ἐν πολέμῳ γὰρ γυναικῶν εὐξαμένων διωχθῆναι τοὺς πολεμίους, συνέβη φυγεῖν εἰς Χαλκίδα.

55. Humi haurire.] Idem valet quod nihil efficere. Quale eſt etiam *Laterem lauare*. De inaniter laborantibus, ſiue de rebus irritis vſurpatur.

55. Χαμαὶ ἀντλεῖν.] Ἴσον τῷ οὐδὲν ἐργάζεσθαι· οἷον καὶ Τὸν πλίνθον πλύνειν· ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων λέγεται.

56. Chao antiquior & Saturno.] De rebus omnium vetuſtiſſimis. Inde Ariſtophanes: *Hic nugas agit fruſtraq; nos fabulis obtundit, Chao antiquioribus & Saturnalia olentibus.*

56. Χάους ἀρχαιότερος καὶ Κρονίων.] Ἐπὶ τῶν πάνυ παλαιῶν. ἔνθεν ὁ Ἀριστοφάνης· Ὅδε φλυαρεῖ τοῦ Χάους ἀρχαιότερον καὶ Κρονίων ἀπόζοντα.

57. Charetis pollicitationes.] Chares dux Athenienſium facilis & promtus ad promittendum. Vnde Prouerbium natum vſurpatur de iis, qui facilè ac benignè promittunt.

57. Χάρητος ὑποσχέσεις.] Χάρης ἦν στρατηγὸς Ἀθηναίων, εὐχερής τε καὶ ἑτοιμότατος πρὸς τὰς ὑποσχέσεις γινόμενος. ὅθεν ἡ παροιμία τάττεται ἐπὶ τῶν προχείρως ἐπαγγελλομένων.

58. Charinades eundo te vincit.] Hic Charinades tardus erat, vnde Prouerbium eſt de iis qui tardè incedunt.

58. Κρείττων ἐστί σου Χαρινάδης βαδίζειν.] Χαρινάδης οὗτος νωθὴς ἦν, ὅθεν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν βραδυνόντων ἐν τῇ πορείᾳ.

59. Αἱ χά-

Quid autem medici de id genus inuolucris ſentiant, diſſeruit acccuratè Læuinus Lemnius Ziricæus lib. de Occultis naturæ miraculis.

53. Χαλκιδίζειν.] Heſychius: Χαλκιδίζειν. ἀπὸ τῶν κατ' Εὔβοιαν Χαλκιδέων. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν παιδεραστούντων. ἐπεὶ ἐπλεόναζον παρ' αὐτοῖς οἱ παιδικοὶ ἔρωτες. Euſtath. in Iliad. β'. ἐκ δὲ τῆς ὁμηρικῆς χαλκίδος καὶ χαλκιδίζειν παροιμιακῶς, τὸ γλισχρεύεσθαι.

54. Χαλκιδικὸν δίωγμα.] Heſychius: Χαλκιδικὸν δίωγμα, διότι εἰς Χαλκίδα ἐγένετο ἡ ἐκδίωξις.

56. Χάους ἀρχαιότερος.] Meminit & Χάους Ariſtophanes in Nebulis, pag. 152. & in Theogonia Heſiodus, Naſo denique 1. Metamorph.

58. Κρείττων ἐστί.] Sic Q. Flaccus lib. 1. Serm. Sat. III. in Sardum Tigellium:

——— *ſæpè velut qui*
Currebat fugiens hoſtem, perſæpè velut qui
Iunonis ſacra ferret. ———

Et

59. Αἱ Χάριτες γυμναί.] Ἤτοι ὅτι δεῖ ἀφελῶς καὶ ἀφανέρως χαρίζεσθαι ἢ ὅτι αἱ Χάριτες τὸν ἑαυτῶν κόσμον ἀφῄρηνται. τρεῖς δὲ αἱ Χάριτες, Πειθὼ, Ἀγλαΐα, καὶ Εὐφροσύνη. τὰς Χάριτας γυμνὰς ἱστοροῦσι, διότι δωρεὰν δεῖ χάριτας τίθεσθαι.

60. Χαρώνειος θύρα.] Μία τοῦ νομοφυλακίου θύρα, δι' ἧς οἱ καταδίκοι τὴν ἐπὶ θάνατον ἐξάγονται. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ· ὁ δὲ Χάρων τὸ ξύμβολον δίδωσιν, ἀντὶ τοῦ μέλλεις ἀποθανεῖν.

61. Χαῖρε φίλον φῶς.] Γυναῖκα βουλομένην ἀκολασταίνειν σβέσασαν τὸν λύχνον, φασὶ τοῦτο εἰπεῖν. οἱ δὲ, αἰσχρὰν, ἄλλοι γραῦν.

62. Οὐδὲν διοίσεις Χαιρεφῶντος.] Παροιμία ἐπὶ τῶν ὠχρῶν καὶ ἰσχνῶν· ἦν γὰρ ὠχρὸς ὁ Χαιρεφῶν ἅτε σοφίᾳ συντετηκώς, ὅθεν καὶ Νυκτερὶς ἐκαλεῖτο.

63. Χελιδόνων μουσεῖα.] Ἐπὶ τῶν βάρ-

59. Gratiæ ſunt nudæ.] Aut quòd candidè ac benigniter gratificandũ eſt, aut quòd Gratiæ ſuo ornatu caret. Tres autem ſunt Charites: Pitho, Aglaïa, & Euphroſyne. Gratias nudas eſſe commemorant, propterea quòd gratis benefaciendum ſit.

60. Charonia ianua.] Vna eſt è ianuis prætorij, per quam damnati iudicio ad ſupplicium ducebantur. Ariſtophanes in Pluto: *Ipſe verò Charon dat ſymbolum*, pro eo quod eſt, morieris.

61. Vale carum lumen.] Mulierem libidini indulgere volentem, lucerna extincta, aiunt hoc dixiſſe: alij dicunt eam fuiſſe deformem vel anum.

62. Nihil differes à Chęrephonte.] Prouerbium in eos dicitur qui pallidi ſunt & macilẽti. Erat enim pallidus ipſe Chærephon, quippe ſapientiæ ſtudioſiſſimus, vnde & Noctua vocabatur.

63. Hirundinum muſéa.] In barbaros

Et apud Athenæum lib. XII. Ἡραῖον βαδίζειν ab Hera Iunone; vt & apud Laërtium Heraclides Ποντικὸς, vocatur Πομπικὸς ab inceſſu.

59. Αἱ Χάριτες γυμναί.] Eodem etiam modo ſup. explanauit. Adde Phornutum de natura Deorum gentilium. & L. Senecam libro I. de Beneficiis cap. III. Horatius libro I. Oda XXX. ——— *& ſolutis*

Gratiæ Zonis. ———

quod quidam explicant pro *ſine Zonis*. vt illud lib. III. Od. 17.

Cum famulis operum ſolutis.

60. Χαρώνειος θύρα.] Heſychius & Zenobius χαρώνιος θύρα. & explicant: Μία τοῦ νομοφυλακίου δι' ἧς οἱ καταδίκοι τὴν ἐπὶ θανάτου ἐξήγοντο. De portis autem caſtrorum multa Lipſius Commentario de Militia Rom. & ad Corn. Tacitum H. Sauilius V.C.

61. Malui vertere ad rem accommodatè, *Vale carum lumen*: etſi non ignorem Plutarchum, cùm lumen inferretur, tradere dici ſolitum, *Salue carum lumen.* libro VIII. Conuiualium.

62. Οὐδὲν διοίσεις Χαιρεφῶντος.] Ex Ariſtoph. Νεφέλαις. Meminit præterea ἐν Ὄρνισι, vbi Interpres: Ὁ Χαιρεφῶν μέγας καὶ ἰσχνὸς παρείρηται. Νυκτερὶς δὲ παρὰ τοῖς ἄλλοις.

63. Χελιδόνων μουσεῖα.] Ex Ariſtoph. Βατράχοις mutuatum. Heſychius: Χελιδόνων μουσεῖον, ὡς βάρβαρα καὶ ἀσύνετα ποιούντων τῶν τραγικῶν. Idem: Τοὺς βαρβάρους χελιδόσιν ἀπεικάζουσι διὰ τὴν ἀσύνθετον λαλίαν. Ait Barbaros hirundines vocatos ob incompoſitam garrulitatem. Vnde & χελιδονίζειν pro βαρβαρίζειν dixit Æſchylus, vt notat Scholiaſtes Ariſtoph. Vſurpat & Theophylactus Simocata procœmio Phyſicorum problematum. & mox Adag. 66.

baros & obſcuros poëtas. *Cuius in labris Thracia fremit hirundo.* & Euripides: *Multa hedera, ramus vireſcens, muſeum hirundinum germinabat.*

ἔαρα καὶ ἀσωῦτα πιούντων. Οὗ περὶ χείλεσι βρέμεται Θρηϊκία χελιδών. καὶ Εὐριπίδης· Πολὺς δ' ἀνεῖρπε κισσὸς, δαφνῆς κλάδος, χελιδόνων μουσεῖον.

64. Hirundinum medicamentum.] *Apud Hipponactem philtrum perſeuerans, cùm hirundinem vnam primùm quis viderit.*

64. Χελιδόνων φάρμακον.] Παρὰ Ἱππώνακτι τὸ φίλτρον τὸ διαχρόνιον, ἐπειδὰν χελιδόνα πρῶτόν τις ἴδοι.

65. Chæris canit orthium.] Chæris erat tibicen Thebanus, indoctus, qui in ſacrificiis tibia canebat. Erat autem citharœdus. Ariſtophanes: *Si Chæris nos viderit, accedet cantatum licet non vocatus.* Eius quoque fecit mentionem Pherecrates in Agris: *Sine videam, quis peſſimus citharœdus fuerit. Piſimeles cũ Melite. Quieſce, ego noui: Chæris eſt.*

65. Χαῖρις ᾄδων ὄρθιον.] Χαῖρις ἦν αὐλητὴς Θηβαῖος ἄμουσος· οὗτος δὲ ηὔλει ἐν ταῖς θυσίαις. ἦν δὲ κιθαρῳδός. Ἀριστοφάνης· Ἢν Χαῖρις ἡμᾶς ἴδῃ, προσέσεισιν αὐλήσων ἄκλητος. μνημονεύει δὲ αὐτοῦ καὶ Φερεκράτης ἐν Ἀγρίοις. Φέρ' ἴδω κιθαρῳδός τις κάκιστος ἐγένετο. Πεισουμελὴς μετὰ Μέλιτος. ἦν ἔχ' ἀτρέμας, ἐγ' ᾦδα· Χαῖρις ἐστί.

66. Hirundineus cantus.] Eſt autem eius vox non luctus, ſed cantio ſubmiſſa, ad opus aggrediendum exhortans. Propterea hyberno tempore neque volat neque canit.

66. Χελιδόνειον μέλος.] Ἔστι δὲ αὐτῆς ἡ φωνὴ, οὐ θρῆνος, ἀλλ' ᾆσμα ἐνδοτικὸν καὶ κελευστικὸν πρὸς ἔργα. διὰ τοῦτο χειμῶνος οὔτε ἵπταται οὔτε φθέγγεται.

67. Teſtudo muſcas.] De iis qui negligunt aliquid.

67. Χελώνη μυιῶν.] Ἐπὶ τῶν ἀφροντιστούντων τινος.

68. Chironium hulcus.] Eſt quod ex frequenti ſtatione in pedibus exiſtit vulnus, & continenter ſaniem excernit. Prouerbium de inſanabilibus & immedicabilibus hulceribus.

68. Χειρώνειον ἕλκος.] Τὸ ἀπὸ πολλῆς στάσεως ἐν τοῖς ποσὶ γινόμενον τραῦμα, καὶ διηνεκῶς ἰχῶρας ἐκκρίνον. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀνηκέστων καὶ ἀνιάτων ἑλκῶν.

69. Ἡ Συ-

---

64. Χελιδόνων φάρμακον.] Heſychio eſt Χελιδόνιον φάρμακον.

65. Χαῖρις ᾄδων ὄρθιον.] Meminit huius ſæpiùs Ariſtoph. Βατράχοις, Ὄρνισι, & Εἰρήνῃ. Pherecratem laudat & diligentiſſimus Comici illius Enarrator, quem ſtudioſè Suidam, aut contrà, exſcripſiſſe ſæpè iam monuimus, & diligens Lector facilè obſeruabit. De *Orthio* autem cantu nos ad Procli Chreſtomathian pluribus.

67. Χελώνη μυιῶν.] Auctor incertus apud hunc Suidam: Τῷ δὲ Ἀγαμέμνονι τῆς Θερσίτου παῤῥησίας ἧττον ἔμελλεν, ἢ χελώνῃ μυιῶν, τὸ τῆς παροιμίας. *Agamemnon Therſitæ maledicentiam minoris facit, quàm, vt eſt in Prouerbio, teſtudo muſcas.* Teſtudo enim, quia teſtaceum habet dorſum, muſcarum ictum ſentire non poteſt.

69. Ἡ Συ-

69. Ἡ Συλοσῶντος χλαμύς.] Ἐπὶ τῶν ἀλαζονευομένων ἐπ' ἐσθῆτι. οὗτος γὰρ εἶχε πολυτελῆ ἐσθῆτα, ἣν ἐδωρήσατο Δαρείῳ, ἰδιωτεύοντι ἔτι· καὶ ἔτυχε μετὰ ταῦτα καθόδου βασιλεύσαντος Δαρείου.

70. Ἓξ χόας χωρήσει ὁ ἐγκέφαλος αὐτοῦ.] Ἐπὶ τῶν παραπληξιώντων. ἅμα δὲ ὡς ἐπὶ κεράμου ἢ ἀσκοῦ ἔμεινε μεταφορᾶς, ὃς ἐὰν συμπηχθῇ πλέον χωρεῖ τῶν ἐμπεφράκτων ἀποβεβλημένων.

71. Χορὸν δίδωμι.] Ἐν ἴσῳ τὸ εὐδοκιμεῖν καὶ νικᾶν. ἐπεὶ γὰρ τοῖς Ἀθηναίων χοροῖς ἐτύγχανον Κωμῳδίας καὶ Τραγῳδίας ποιηταὶ, οὐ πάντες, ἀλλὰ οἱ εὐδοκιμοῦντες, καὶ δοκιμασθέντες, ἄξιοι.

72. Χοροῖσι τῶν τραγῳδιῶν ἄχθεσθαι.] Ἐπὶ τῶν πεινώντων, ὡς μακρῶν ὄντων τούτων. Ἀριστοφάνης·

Εἶτα πεινῶν τοῖς χοροῖς τῶν τραγῳδιῶν ἄχθοιτο.

Ἐκπετόμενος οὖν οὗτος ἠρίστησεν ἐλθὼν οἴκαδε.

73. Χωρὶς ἱππεῖς.] Δάτιδος ἐμβαλόντος εἰς τὴν Ἀττικὴν, τοὺς Ἴωνάς φασιν ἀναχωρήσαντος αὐτοῦ ἀνελθόντας ἐπὶ τὰ δένδρα σημαίνειν τοῖς Ἀθηναίοις, ὡς εἶεν χωρὶς οἱ ἱππεῖς· καὶ Μιλτιάδην συνιέντα τὴν ἀποχώρησιν αὐτῶν, συμβαλεῖν οὕτω καὶ νικῆσαι. ὅθεν καὶ τὴν παροιμίαν λεχθῆναι ἐπὶ τῶν τάξιν διαλυόντων.

69. Sylosontis chlamys.] In eos qui se cultu vestituque iactant. Hic enim habuit vestem sumtuosam, quam donauit Dario adhuc priuato, pòst Dario regnum adepto, in patriam restitutus est.

70. Sex choas capiet cerebrum eius.] In deliros. Sic autem de eo loquitur, quasi de dolio aut vtre, qui inunctus plus capit iis qui temerè abiecti iacuerunt.

71. Chorum do.] Perinde est, ac si dicat, Patior te laudari & vincere. Nam apud Athenienses Comici & Tragici poëtæ chorum impetrabant non omnes, sed laude digni & probati.

72. Choros tragœdiarum molestè fert.] De iis qui esuriunt interim dum tragœdiarum actus diu continuatur. Aristophanes: *Ipse pòst esuriens Tragœdiarum Choris irascebatur. Euolans igitur hic, cùm domum venisset, pransus est.*

73. Seorsim sunt equites.] Cùm Datis in Atticam impressionem fecisset, Iones aiunt, eo digresso, conscensis arboribus significasse Atheniensibus, equites non adesse: & Miltiadem intellecto discessu eorum conflixisse, ac vicisse. Vnde Prouerbium quoque dictum sit in eos qui aciem dissoluant.

74. Neces-

69. Ἡ Συλοσῶντος χλαμύς.] Ælianus libro IV. ποικιλ. ἱστορ. cap. V. Δαρεῖος ὁ Ὑστάσπου παρὰ Συλοσῶντος λαβὼν ἱμάτιον ἔτι ἰδιώτης ὤν, ὅτε ἐγκρατὴς ἐγένετο τῆς βασιλείας, ἔδωκεν αὐτῷ τῆς πατρίδος τὴν ἀρχὴν τῆς Σάμου. χρύσεια χαλκείων φαίη τις ἄν. Habet præter Herodotum historiam Ioan. Tzetzes Variarum histor. Chiliad. III. Hist. 94. & Chil. X. Hist. 333. In Excerptis Vat. ineptè scriptum ἡ Σολομῶντος χλαμύς. Adhibet Diogenianus Centur. V. Adag. 14. & Vaticana appendix Centur. I. Adag. 9. vbi plura notabam.

71. Χορὸν δίδωμι.] Παροιμία ἐπὶ τῶν σκώμμασι νικώντων. Sic Hesychius.

74. Neceſſitas vel rudem doceat.] De rebus neceſſariis.

75. Tempus opportunius Deus eſt.] Vel quia commodè præterit, vel quia expeditum eſt ad iniurios vlciſcendos.

76. Aurea ſtatua.] Deierabant Athenis prætores, niſi ea præſtarent, propter quæ magiſtratum gererent, ſe auream ſtatuam ſuam dedicaturos eſſe in vrbe, Delphis & Olympiæ.

77. Eſt vir diuitiæ, pauper probus haud fuit vmquam.] In eos qui propter diuitias facilè agitant, inquit Ariſtodemus.

78. Aurum Colophonium.] Colophonij aurũ optimum fecerunt. Etenim id multùm differre dicunt ab alio. Fortaſſis autem Lydi patria pulſi, aurifodinas Thraciæ, & iuxta Strymonem, cum Ionibus quibuſdam occuparunt, auroque faciendo ſtuduerunt.

79. Aurum fundere.] Fama aliquãdo ſparſa eſt apud vulgus Athenien-

74. Χρεία διδάσκει κἂν ἄμουσος ᾖ.] Ἐπὶ τῶν ἀναγκαίων.

75. Χρόνος εὐμαθὴς θεός.] Τουτέστιν, ὁ χρόνος εὐμαρῶς παρέρχεται. ἢ οὕτως· εὐχερής ἐστιν ὁ χρόνος, ὥστε μετελθεῖν τοὺς ἀδίκους.

76. Χρυσῆ εἰκών.] Ὤμνυον οἱ Ἀθήνησιν ἄρχοντες ἂν μὴ παρέλθωσιν ἐφ᾽ οἷς ἂν ἄρχωσιν, χρυσῆν εἰκόνα ἑαυτῶν ἀναθήσειν ἐν ἄστει, ἐν Πύθοισι, ἐν Ὀλυμπίᾳ.

77. Χρήματ᾽ ἀνὴρ, πενιχρὸς δ᾽ οὐδέ ποτ᾽ ἐσθλός.] Ἐπὶ τῶν διὰ πλοῦτον εὐημερούντων, Ἀριστόδημός φησι.

78. Χρυσὸς Κολοφώνιος.] Οἱ Κολοφώνιοι τὸν κάλλιστον χρυσὸν εἰργάσαντο. καὶ γὰρ πολύ φασι διαλλάττειν τοῦ ἄλλου τὸν Κολοφώνιον χρυσόν. καὶ τάχα ἴσως οἱ ἐκπεσόντες τῆς οἰκίας Λυδῶν, τὰ περὶ Θρᾴκην καὶ Στρυμόνα χρύσεια κατέχον μέταλλα σὺν τισὶν Ἰώνων, καὶ ἐσπούδασαν περὶ τὸν χρυσόν.

79. Χρυσοχοεῖν.] Ἔπεσέ τις ποτὲ φήμη εἰς τὸ πλῆθος Ἀθηναίων, ὡς

77. χρήματ᾽ ἀνὴρ, &c.] Ex Alcæo ſumtum docet Interpres Pindari in Iſthmiis, & Suidas in his Collectaneis. Simile Dionis Caſſij in Veſpaſiano: Νεῦρα γὰρ τῆς ἡγεμονείας τὰ χρήματα ἀεί ποτε εἶναι ἔλεγον. Et illud è Comœdia incerta:

Τ᾽ ἀργύριόν ἐστιν αἷμα καὶ ψυχὴ βροτοῖς.

Vidi qui hexametrum ita conſtituerint:

χρήματα χρήματ᾽ ἀνὴρ, πενιχρὸς, δ᾽ ἐς οὐδέ ποτ᾽ ἐσθλός.

eadem penè Theognis verſu 393.

Ἐν πενίῃ δ᾽ ὅτε δειλὸς ἀνὴρ, ὅ, τε πολλὸν ἀμείνων Φαίνεται, ἐς᾽ ἂν δὴ χρημοσύνη κατέχει.

Nequam ſunt inopes multi, frugi eſt quoque pauper

Qui cum pauperie peßima quæq; patrat.

Hîc enim χρημοσύνην non pro *diuitiis*, ſed pro *inopia*, vt aliàs interdum in Theognide accipiendum, capio. Horat. lib. 1. Epiſt. 6.

Et genus & formam regina pecunia donat.

Iuuenalis Sat. 3.

Quantum quiſque ſua nummorum ſeruat in arca,

Tantum habet & fidei. —— Ibidem:

Nil habet infelix paupertas durius in ſe

Quàm quòd ridiculos homines facit. ——

79. χρυσοχοεῖν.] Ita hîc legendum, & in Harpocratione, vnde ad verbum hæc hauſit Suidas, non χρυσοχοεῖον, ſequentia facilè conuincunt.

80. χρυσῷ

ὡς ἐν Ὑμηττῷ ψῆγμα χρυσοῦ πολὺ φανείη, καὶ φυλάττοιτο ὑπὸ τῶν μαχίμων μυρμήκων. οἱ δὲ ἀναλαβόντες ὅπλα ἐξέθεον ἐπ' αὐτούς. ἄπρακτοι δὲ ὑποστρέψαντες καὶ μάτην κεκακοπαθηκότες, ἔσκωπτον ἀλλήλους λέγοντες· Σὺ δὲ ᾤου χρυσοχοήσειν. ὅπερ δηλοῖ· σὺ δὲ ᾤου ψῆγμα πολὺ συλλέξας καὶ χρυσοχοήσας πλουτήσειν. ἐχλευάζοντο δὲ ὑπὸ τῶν Κωμικῶν. Εὔβουλος γοῦν φησιν· Ἡμεῖς ποτ' ἄνδρας Κεκροπίδας ἐπείσαμεν, λαβόντας εἰς Ὑμηττὸν ἐξελθεῖν ὅπλα.

80. Χρυσῷ καταπάττειν ἡμᾶς οὐ γινώσκεις.] Ἐπὶ τῶν εἰκῇ διαλοιδορουμένων. ἐπιφέρει γάρ· νῦν δὲ κόσμος τουτέστι τὸ τοιαῦτ' ἀκούειν.

81. Ἀκροκορινθίᾳ ἔοικας χοιροπωλήσειν.] Ἀντὶ τοῦ, ἔοικας μισθαρνήσειν ἐν Κορίνθῳ. πολλαὶ γὰρ ἐκεῖ ἑταῖραι· καὶ παρ' αὐτοῖς χοῖρος γυναικεῖον αἰδοῖον.

82. Χύτραν τρέφειν.] Ἐπὶ τῶν τεγῶν ἐτίθεσαν, ὅπως μὴ προσέρχωνται αἱ γλαῦκες.

83. Χύτραις ἱδρυτέον.] Ἀριστοφάνης·

Τί δ' ἄλλο γ' ἢ χύτραις ἱδρυτέον
τὴν εἰρήνην;

ὁπότε γὰρ μέλλοιεν βωμοὺς ἐγκαθιδρύειν ἢ ἀγάλματα θεοῦ, ἕψοντες ὄσπρια, ἀπήρχοντο τούτων τοῖς ἀφιδρυμένοις, χαριστήρια ἀπονέμοντες τῆς πρώτης διαίτης. Ἀριστο-

sium; in Hymetto multa auri ramenta conspecta esse, quæ formicæ pugnaces custodirẽt. Illi verò arreptis armis contra eas excurrerunt. Cùm verò re infecta rediissent, frustraque afflictati essent: alij alios deriserunt, dicentes: *Tu verò putabas te aurum fusurum*, hoc est, tu putabas, ramentis multis collectis te aurum fusurum, ac euasurum esse diuitem. Deridentur autem à Comicis. Eubulus certè ait: *Nos aliquando Atheniensibus persuasimus, vt armis arreptis in Hymettum exirent.*

80. Inaurare te nos non animaduertis?] In eos qui frustrà conuicianrur. Infert enim: nunc ornamentum est talia audire.

81. Videris in Acrocorintho porcos venditura esse.] Id est, fore meretrix Corinthi. Ibi namq; multæ erant meretrices, ibidemque pudenda muliebria porci appellabantur.

82. Ollam alere.] In tectis ollas collocabant, ne noctuæ accederent.

83. Pax ollis firmanda.] Aristophanes:

Quid aliud, nisi vt pacem ollis sanciamus?

Aras enim dedicaturi, aut simulachra Dei alicuius, legumina elixa pro primitiis offerebant, dedicatis ob memoriam grati animi de primo victu. Aristopha-

80. Χρυσῷ καταπάττειν, &c.] Eadem hinc Apostolius: verùm perperàm ibi editum, ἐπὶ τῶν εἰκῆλαι δορουμένων. pro, ἐπὶ τῶν εἰκῇ λοιδορουμένων.

82. χύτραν τρέφειν.] Conformatum ex his Aristoph. ἐν Ὄρνισι·

Ὅτι μὲν τε δεῖ μάχεσθαι, λαμβάνειν τε τῶν χυτρῶν.
Τί δὲ χύτρα ὠφελήσει;
Γλαῦξ μὲν οὐ πρόσεισιν νῷν.

Ollam ergo *alere* est deterrere quempiam.

84. χύτρας

phanes in Danais: *Testor Iouis Hercei ollas, cum quibus ara dedicata est olim.* Interdum etiam sumtuosiore hostia dedicabantur. Mercuriales verò statuas pro foribus & alia sigilla dedicantes, quò expeditior esset erectio, ollas polentæ adhibebant. Conquesti, magni sumtus esse, aliis victimis eam dedicarunt. vt: Illi nube infesta hostium profligata, pacē bello mutarunt, eamq; dedicarūt, veluti Mercurio olla dedicato.

84. Cum ollis lippiens & cucurbitis.] Prouerbium quale illūd: *Saturniæ lemæ*; iactatū in cæcutientes.

Ψ.

85. PLVVIA.] Dicitur de iis qui sputo abundant. Sic Antimachus poëta cognominatus est Psecas, quòd inter colloquendum sputo familiares aspergeret. Erat etiam quidam Olympicus eodem nomine appellatus.

86. Strepitu plenus.] Id est, turbulentus siue tumultuosus. De Æschylo loquitur. Verba enim eius magnā quidem speciem habent, sed si propiùs intuearis, nihil rei subest. Propterea eum dicit confusum, perturbatum & ineptè componentem, iactabundum, præcipitiorum factorem, quòd magna verba faciat: & obstrepiloquum & igniruptum. Ignirupta enim dicuntur fictilia: quæ dum igni torrentur, rumpi solent.

φάνης Δαναοῖσι· Μαρτύρομαι δὲ Ζηνὸς Ἑρκείου χύτρας, μεθ' ὧν ὁ βωμὸς οὗτος ἱδρύθη ποτέ. ἔστι δ' ὅτε καὶ πολυτελεστέρῳ ἱερείῳ ἀφιδρύοντο. Ἑρμᾶς δὲ ἱδρύοντες περὶ τῶν θυρῶν καὶ ἄλλα τινὰ ἱδρύματα ὑπὲρ τοῦ μὴ βραδύνειν τὴν ἀνάστασιν, χύτραις ἀθάρας ἱδρύοντο. μεμφόμενοι δὲ ὡς πολυτίμητον οὖσαν, ἄλλαις ἱερουργίαις αὐτὴν ἱδρύσαντο. ὡς οἱ μὲν, νέφος ἐχθρῶν ἀπωσάμενοι πολέμου εἰρήνην εἵλοντο, ἱδρύσαντο ἱερείῳ ὡς τοῦ Ἑρμοῦ χύτραισιν ἱδρυμένου.

84. Χύτραις λημῶν καὶ κολοκύνταις.] Παροιμία ὥσπερ τὸ, Κρονικαὶ λῆμαι, ἐπὶ τῶν ἀμβλυωπούντων.

Ψ.

85. ΨΕΚΑΣ.] Ἐπὶ τῶν πτυελωδῶν. Ἀντίμαχος Ψεκὰς ἐκαλεῖτο. οὗτος δὲ μέλας ἦν ποιητής. οὕτω δὲ ἐκλήθη, διότι προσέρραινε τοὺς ὁμιλοῦντας διαλεγόμενος. ἦν δέ τις καὶ Ὀλυμπικὸς οὕτω καλούμενος.

86. Ψόφου πλέως.] Ἀντὶ τοῦ ταραχώδης. περὶ Αἰσχύλου φησί. τὰ δὲ ῥήματα Αἰσχύλου φαντασίαν μὲν ἔχει, βασανιζόμενα δὲ οὐδεμίαν ἔχει πραγματείαν. διὰ ταῦτα οὖν λέγει ἀξύστατον, οἷον ἀδιάθετον, ἀπιθάνως συντιθέντα, κομπώδη, κρημνοποιὸν δὲ, μεγάλας λέξεις ποιοῦντα, καὶ ψοφειλαλόν τι καὶ πυρρραγές. πυρρραγῆ κεράμια καλεῖται, ὅσα ἐκ τοῦ πυρὶ ῥήγνυται ἐν τῷ ὀπτᾶσθαι.

87. Ψύχρα

84. χύτραις λημῶν.] Occurrit hoc Adag. bis in Appendice Vatic. totidē pęnè verbis.
85. Ψεκάς.] Vide sup. Adag. Ἀντιμάχου καταπυγοσύνη σ' ἀναπλήσει, & ibi notata.
86. Ψόφου πλέως.] Ex Aristoph. Νεφέλαις, eiusque Scholiaste.

87. Ψύχρα

87. Ψύρα τὸν Διόνυσον ἄγοντες.] Ἡ παροιμία παρὰ Κρατίνῳ. τὰ δὲ Ψύρα εὐτελὴς νῆσός ἐστι καὶ μικρά, πλησίον Χίου, μὴ δυναμένη οἶνον ἐνεγκεῖν. λεγόμενον οὖν τὴν παροιμίαν ἐπὶ τῶν ἐν συμποσίῳ ἀνακειμένων καὶ μὴ πινόντων. λέλεκται καὶ ἐπὶ τῶν εὐτέλειαν σημαινόντων.

Ω.

88. ΩΓΥΓΙΑ κακά.] Ἐπὶ τῶν παλαιῶν, ἢ ὀχληρῶν. ἐπεὶ συνέβη Κάδμον τὸν Ὠγύγου διὰ τὰς θυγατέρας κακοῖς περιπεσεῖν. τὸν Ὤγυγον δὲ πρῶτον ἄρξαι τῶν Θηβῶν.

89. Ὦ Λακιάδαι.] Δῆμος τῆς Ἀττικῆς οἱ Λακιάδαι, ἐν ᾧ ῥαφανίδες πολλαὶ αἷς ἐχρῶντο κατὰ τῶν ληφθέντων μοιχῶν ἐνυβρίζοντες. καὶ σελεοῖς δὲ ἐχρῶντο, μὴ παρουσῶν τούτων ἀναβάσοις. λέγεται ἐπὶ τῶν μοιχῶν.

90. Ὦ νῦν θερμοὶ βωμοί.] Ἐπὶ

87. In Psyram Bacchum agentes.] Prouerbium hoc extat apud Cratinum. Psyra verò vilis est insula & parua iuxta Chium, quæ vinum ferre nequit. Vsurpamus itaque Prouerbium de iis qui in conuiuio non potant. Dici quoque solitum est de rebus vilitatem coarguentibus & præ se ferentibus.

Ω.

88. OGYGIA mala.] Id est vetera, vel permolesta. Cadmus enim Ogygis filius, ob filias suas in calamitates incidit. Ogygus autem primus Thebis regnauit.

89. O Laciadæ.] Laciadæ municipium Atticæ, in quo raphani multi nascebantur, quibus ad exagitandos adulteros vti solebant. Sin hi deessent, capulos securium adhibebant. Dicitur de adulteris.

90. O nunc calentes aræ.] De iis quo-

---

87. Ψύρα τὸν Διόνυσον ἄγοντες.] Rectiùs fortè Ψύραδε. Est apud Stephanum De Vrbibus, qui & ipse Cratinum laudat, & apud Strabonem lib. XIV. item Apostolium. Alcman verò apud Eustathium in Odyss. γ'. Παρά τε ἱερὸν σκόπελον, παρά τε Ψύρα τὸν Διόνυσον ἄγοντες. Addit Eustathius: Ἤγουν, ὡς οἷον ἐν οὐδενὶ τιθέμενοι τὸν Διόνυσον. καὶ ἔστι παροιμία, Ψύρα τὸν Διόνυσον, διὰ τὴν τῆς νήσου λυπρότητα.

88. Ὠγύγια κακά.] Hesychio quoque Ὠγύγια sunt παλαιά, ἀρχαῖα, μεγάλα πολύ. Eodemque modo Phocylides δρυῶν Ὠγυγίην dixit pro *antiqua*, & Ὠγύγιαν τύχην Hesychius, & Hesiodus. Vide Erasm. Chil. II. Centuria VIII.

89. Ὦ Λακιάδαι.] De hoc Atheniensium in mœchos supplicio Aristophanis Interpres εἰς Νεφέλαις pag. 185. ad illa Comici:

Τί δ' ἢν ῥαφανιδωθῇ γε πειθόμενος, τέφρᾳ τε τιλθῇ;

Ἕξει τινὰ γνώμην λέγειν τὸ μὴ εὐρύπρωκτος εἶναι.

vbi Interpres: Οὕτω, inquit, τοὺς ἁλόντας μοιχοὺς ᾐκίζοντο ῥαφανίδας λαμβάνοντες, καθίεσαν εἰς τοὺς πρωκτοὺς τούτων. καὶ παρατίλλοντες αὐτοὺς, τέφραν θερμὴν ἐπέπασσον, βασάνους ἱκανὰς ἐργαζόμενοι. vbi τέφρᾳ τίλλεσθαι, pro *velli & feruenti cinere conspergi*. & ῥαφανιδοῦσθαι pro *raphano in anum immisso cruciari*. Lucianus quoque in Peregrino sic habet: Ἐν Ἀρμενίᾳ μοιχεύων ἁλοὺς μάλα πολλὰς πληγὰς ἔλαβε, καὶ τέλος κατὰ τοῦ τέγους ἁλούμενος, διέφυγε, ῥαφανῖδι τὴν πυγὴν βεβυσμένος.

90. Ὦ νῦν θερμοὶ βωμοί.] Septimius Seuerus in Georgicis apud Terentianum sic Ianum alloquitur:

Tibi vetus ara caluit albo virgineo sacello.

quorum serò tandem cura suscipitur. Aristophanes in Lemniis,

Fortissimam illam deam, cuius ara iam calet.

Significat autem apud Athenienses, deos peregrinos subinde fuisse cultos.

91. O qui nunc nihil es, cras ingens futurus.] De iis qui præter spem honorantur.

92. Benignior pellace vulpe.] Prouerbium est.

93. Vt omnia summatim bona tibi offeram.] De iis qui multa bona pollicentur.

94. Pereat, etiamsi vrnæ adæquarint.] Hyperbolicè dictum est. Cùm enim pares erant calculi, reus absoluebatur.

95. Non inferens, sed depellens iniuriam.] Prouerbium ex Chæremonis Thersita.

96. Vt fauos castrando apes, ita me irritat.] Aristophanes. Ab apibus ductum. Nam βλίττειν est mel exprimere.

97. Quasi clypeum Argis sustulisset.] In arrogantes. Alij dicunt sacrum esse Argis clypeum, qui munitus dicatur, sed sustineri non possit. Alij cohortem esse Argis robustissimorum iuuenum, quæ Clypeus appelletur.

τῶν διὰ χρόνου σπουδῆς τυγχανόντων. Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Λημνίαις·

Τὴν κρατίστην δαίμονα, ἧς νῦν θερμὸς ἔσθ' ὁ βωμός.

δηλοῖ δὲ ὅτι ἀεί τινες παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ξένοι θεοὶ ἐτιμῶντο.

91. Ὡς νῦν μὲν οὐδείς, αὔριον δὲ ὑπέρμεγας.] Ἐπὶ τῶν παρ' ἐλπίδας τιμωμένων.

92. Ὡς πλεῖον ἥλως αἱμύλης ἀλώπεκος.] Παροιμία.

93. Ὡς ἀγαθὰ συλλήβδην ἅπαντά σοι φέρω.] Ἐπὶ τῶν πολλὰ ἐπαγγελλομένων ἀγαθά.

94. Ὡς ἀπόλοιτο, κἂν ἴσαι γένωνται αἱ ψῆφοι.] Δηλονότι ὑπερβολικῶς εἴρηται. ὅταν γὰρ ἴσαι αἱ ψῆφοι γένωνται, ἀπολύεται ὁ κατηγορούμενος.

95. Ὡς οὐχ ὑπάρχων, ἀλλὰ τιμωρούμενος.] Ὥσπερ παροιμία. ὁ στίχος δέ ἐστι Χαιρήμονος ἐκ Θερσίτου.

96. Ὥσπερ σφηκίαν βλίττει με κἀρεθίζει.] Ἀριστοφάνης. ἀπὸ τῶν μελιττῶν μετενήνοχε. βλίττειν γάρ, τὸ ἐκπιέζειν τὸ μέλι.

97. Ὡς τὴν ἐν Ἄργει ἀσπίδα καθελών.] Ἐπὶ τῶν μεγαλοφρόνων. οἱ μὲν ἱερὰν φασιν ἐν Ἄργει εἶναι ἀσπίδα καλουμένην ὀχυρὰν καὶ δυσπαθεκτον· οἱ δὲ λόχον φασὶν εἶναι ἐν Ἄργει τῶν πάνυ ἀκμαζόντων νεανίσκων, ὃν Ἀσπίδα καλεῖσθαι.

98. Ὡς τὸ

Geminum illi: *Nunc tuum ferrum in igni est.* quo vsus Seneca Ἀποκολοκυντώσει, seu Ludo de morte Claudij Cæsaris: *Hercules enim, qui videret ferrum suum in igne esse, modò huc, modò illuc cursabat.*

91. Ὡς νῦν μὲν οὐδείς, αὔριον δὲ ὑπέρμεγας.] Aristophanicum est. Affine illud inter Varronis librorum titulos à Nonio dict. *Fastidiliter* relatum: *Cras cerdo, hodie nihil.* de quo plura Hadr. Iunius Cent. VIII. Adag. 88.

97. Ὡς τὴν ἐν Ἄργει, &c.] Eadem in Zenobio extremo ac Diogeniano legas.

98. Ὡς τὸ

98. Ὦ, τὸ ἱερὸν πῦρ οὐκ ἔξεστι φυσῆσαι.] Τίμαιος ἐν λή. ἱστοριῶν, ὡς δὶ περὶ Δημοκλείδην καὶ Δημοχάρους εἰπεῖν, ὅτι μόνῳ αὐτῷ πάντων Ἀθηναίων οὐκ ἔξεστι τὸ ἱερὸν πῦρ φυσῆσαι, ὡς μὴ καθαρεύοντι τοῖς ἄνω μέρεσιν. Δοῦρις δὲ ἐν τῇ ί. Πυθέαν καὶ Δημοσθένους τὸ ὅμοιον εἰπεῖν.

99. Ὦ φήμερε, ὦ ἄνθρωπε.] Οὕτω προσάγει λέγοντα Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις τὸν Σωκράτην πρὸς Στρεψιάδην· τοῦτο δὲ λέγει ὡς αὐτὸς λοιπὸν τὰ τῶν θεῶν φρονῶν καὶ ὑπερηφανῶν, τὰ τῶν ἀνθρώπων διὰ τὸ φροντίζειν περὶ μετεώρων. ἢ ὅτι ἐλέγετο ὁ σωκράτης Σειληνῷ παρεμφερὴς εἶναι. σιμός τε γὰρ καὶ φαλακρὸς ἦν. περιέθηκεν οὖν αὐτῷ φωνὴν τῆς περὶ τοῦ παρὰ Πινδάρῳ Σειληνοῦ. ὁ γάρ τοι Πίνδαρος διαλεγόμενον παράγων τὸν Σειληνὸν τῷ Ὀλύμπῳ τοιούτους αὐτῷ περιέθηκε λόγους· Ὦ τάλας ἐφήμερε, νήπιε βάζεις χρήματά μοι διακομπεύων.

100. Ὦ οἵα κεφαλὴ, καὶ ἐγκέφαλον οὐκ ἔχει.] Ἐπ' ἀνδρῶν μεγαλοπρεπῶν μὲν τῷ σώματι, τὴν ψυχὴν δὲ ἀλογίστων.

98. Cui ignem sacrum sufflare non licet.] Timæus trigesimo octauo historiarum tradit, Democlidem contra Democharem dixisse, soli ipsi omnium Atheniensium non licere ignem sacrum sufflare, vt qui partibus superioribus sit impuris. Duris verò libro x. Pytheam idem obiecisse Demostheni affirmat.

99. O vnius diei homuncio.] Sic loquentem inducit Socratem Strepsiadi Aristophanes in Nubibus, quasi ipse diuinis & sublimibus rebus intentus, præ se contemnat senem rebus caducis operam dantem. Vel, quia Socrates Sileno similis esse dicebatur. simus enim & caluus erat. Illi igitur orationem Sileni, cuius mētio fit apud Pindarum, accommodauit. Nam Pindarus Silenum ita introducit, vt Olympum sic alloquatur: *O miser, vnius diecula, fatue: narras mihi res insolenter.*

100. O quale caput, sed cerebrum non habet.] In viros venusto quidem corpore, sed animo rationis propè expertes.

---

98. Ὦ, τὸ ἱερὸν πῦρ οὐκ ἔξεστι φυσῆσαι.] Licebit torquere Prouerb. in improbum ac sceleratum, flagitiisque opertum.

99. Ὦ φήμερε, ὦ ἄνθρωπε.] Leguntur hæc ferè omnia apud Aristophanis enarratorem. lege & in Chiliadibus Adagium disertè ab Erasmo explanatum: *Sileni Alcibiadis.* Chil. III. Cent. III. Adag. I.

ΣΤΡΩΜΑΤΕΥΣ

ΕΜΜΕΤΡΩΝ ΠΑΡΟΙΜΙΩΝ.

Ἀπὸ ἑξαμέτρων.

Ἁ[a] ΦΙΛΟΧΡΗΜΑΤΙΑ Σπάρταν ἕλοι, ἄλλο δὲ οὐδέν.
Ἀέπιον γῆρας κορύδου νεότητος ἄμεινον.
Αἰγὸς ἐπὶ πρητῆνος ἐρυθροῦ πήρη ἀρίστη.
Αἰδὼς οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ παρείκτη.
Αἰεὶ δὴ ἀνδρὶ γέροντι νέαν ποτιβάλλεο κούραν.
Αἰεὶ τοιούτοισι διωκοίμην πολέμοισι.
Αἲξ οὔπω τέτοκεν, ἔριφος δ' ἐπὶ δώματα παίζει.
Αἰσχρόν τοι δηρόν τε μένειν, κενεόν τε νέεσθαι.
Ἄκλητοι δειλοὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαῖτας ἴασι.
Ἀκμὴν ἑπταέτης ὢν οὐκ ἀνέφυσεν ὀδόντας.
Ἀλλά γε σιτίον ἐκ καθαροῦ ἀχύρου τετρύγηκας.
Ἀλλὰ προσωπεῖον μὲν ἔχεις, γυνὰ, οὐχὶ πρόσωπον.
Ἄλλοτε δ' ἀλλοῖον τελέθειν καὶ χώρᾳ ἕπεσθαι.
Ἄλλοτε μητρυιὴ πέλει ἡμέρη, ἄλλοτε μήτηρ.
Ἀλλ' οὐδὲν περὶ τὸν βωμὸν δεῖ τὰς ἐπινοίας.
Ἀλλ' ὑπὸ παντὶ λίθῳ καὶ βώλῳ σκορπίος εὕδει.
Ἀνδράποδ' ἐκ Φρυγίης, ἐκ δ' Ἀρκαδίης ἐπικούρους.
Ἀνδρὶ Γεφυραίῳ οἶκος φίλος, οἶκος ἄριστος.
Ἀντ' εὐεργεσίης Ἀγαμέμνονα τῖσαν Ἀχαιοί.
Ἀργαλέον φρονέοντα παρ' ἄφροσι πόλλ' ἀγορεύειν.
Ἀργυρέαις λόγχαισι μάχου, καὶ πάντα δαμάσεις.
Ἀρκαδίαν μ' αἰτεῖς, μέγα μ' αἰτεῖς· οὔ τοι δώσω.
Ἀρχὴν ἰᾶσθαι πολὺ λώϊον, ἢ τελευτήν.
Ἄσονται τότε κύκνοι, ὅταν σιγῶσι κολοιοί.
Αὐγάζω περὶ Ὄλυμπον ἀταρβήτῃσι προσωπαῖς.
Αὐταρκῶν εὐδαιμονίη, φιλίη δὲ βεβαίων.
Αὐτίκα καὶ φυτὰ δῆλα, τὰ μέλλει κάρπιμ' ἔσεσθαι.
Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαῖτας ἴασι.

Βαι-

1. CICERO II. Offic. Plutarch. in Apophtheg. Lacon. Ioan. Brodæus 2. Miscell. c. 12.
2. Simile Euripidis in Androm. Terent. Heaut.
3. Eustath. ad Odyss. ί. Homer.
4. Hom. Od. ρ'. v. 347. Hesiod. I. ἔργων. v. 315.
5. Diogen. Centur. II. Adag. 72. Suid. Cent. I. Adag. 53.
6. Zen. Diog. & Suid.
7. Zenob. Centur. I. Adag. 42. Diog. I. 40.
8. Hom. Ilia. β'. v. 298. Cic. VI. ad Attic.
9. Paullò aliter infrà ver. 28.
10. Aristoph. in Ranis.
11. Diogen. Cent. III. Adag. 13.
12. Factum ex illo Lucilij lib. II. Antholog. c. 9. Εἰς Γραίας·

Μὴ τοίνυν τὸ πρόσωπον ἅπαν ψιμύθῳ κατάπλαττε,
Ὥστε προσωπεῖον, κοὐχὶ πρόσωπον ἔχειν.

Cerussa faciem caueas obducere fuco,
Ne personata larua sit, haud facies.

& Iulius Pollux libro V. Onomastici cap. 16. De mundo muliebri illud adfert: Οὐ πρόσωπον, ἀλλὰ προσωπεῖον φέρει.

13. Similia Theognis versu 213.

Κύρνε φίλους κατὰ πάντας ἐπίστρεφε ποικίλον ἦθος,
Ὀργὴν συμμίσγων ἥντιν' ἕκαστος ἔχει.
Πουλύπου ὀργὴν ἴσχε πολυπλόκου, &c.

Quo

STROMATEVS
PROVERBIALIVM VERSVVM.

Hexametris singula Prouerbia.

OLA fames nummi Spartam expugnabit habendi.
Ecce aquilæ senium corydi præstare iuuentæ.
Anniculæ capræ rufæ pera optima fertur.
Vtilis haudquaquam est homini pudor hospes egenti.
Aßiduè senibus iuuenem suppone puellam.
O vtinam haud alius semper nos vrgeat hostis.
Nondum enixa capra, ast iam ludit in ædibus hædus.
Turpe est & mansisse diu, vacuúmque reuerti.
Mos miseris vltrò conuiuia adire bonorum.
Septennis cùm sit, dentes nondum edidit infans.
E solis paleis contrita cibaria portas.
Personam haud gestas, pictam sed femina laruam.
Proq; loco nunc hunc fieri nunc expedit illum.
Sæua nouerca dies nunc est, nunc mater amica.
Serum consilium est sacram cùm stabis ad aram.
Sub lapide & glebâ quin scorpius excubat omni.
Mancipium è Phrygia, Arcadia verò auxiliator.
Ipsa Gephyræo domus optimus extat amicus.
Pro rectè factis vexant Agamemnona Graij.
Dicere multa graue est sapientem apud insipientes.
Argenti pugnans hastis, sic cuncta domabis.
Poscis me Arcadiam, magnū petis, haud tibi tradam.
Principio meliùs quàm fini tu medearis.
Tunc cantent cygni sileat cùm graculus audax.
Intueor cælum vultu imperterritus omni.
Sorte sua felix contentus, firmus amicus.
Protinus apparet quæ fructum planta datura est.
Sponte bonis mos est conuiuia adire bonorum.

Quo poßis sæpè in varios te vertere mores,
Finge animū, vt sociis te similem exhibeas.
Callidus & versutus sis animo vt Polypus, &c. Quem locum & Athenæus lib. 12. laudat, & Homer. πολύτροπον laudat Vlyssem, *versipellem*. Lege & Adag. *Polypi mentem obtine.*

14. Hesiod. extremo ἔργων κὴ ἡμερῶν.

15. Zenob. Centur. I. Adag. 66. Diogen. Centur. II. Adag. 14.

16. Sophoc. in Captiuis, apud Nicandrum, & Aristoph. ἐν Θεσμοφοριαζούσαις.

17. Athenæus lib. VI. vide Prouerb. *Phryx plagis emendatur.*

18. Strabo lib. IX. De Gephyræis, & Apologus Æsopi de testudine. Athenæus lib. XII. p. 256. v. 26.

19. Zen. Diog. & Suid.

20. Diogen. & Theognis ver. 625.

21. Apollinis est oraculum Philippo Regi datum, Diogen. & Suidas.

22. Herodot. lib. I. Libanius in Epist.

23. Suidas: & de Latinis Ouid. & Persius.

24. Basilius Magnus Epistola ad Celeucium. Ausonius ad Paulinum.
25. Ouidius I. Metamorph. 26. Aristoteles VII. Ethic. ad Eudemum.
27. Suidas Centur. III. Adag. 89. 28. Zenobius ex Eupolidis Chrysogone. Cratinus apud Athenæum libro I. Δειπνοσ. pag. 4. Basil.

Βαίτη ἢ θέρεος καὶ χείματός ἐστιν ἀρίστη.
30 Γαστέρα μοι προφέρεις, κάλλιστον ὄνειδος ἁπάντων,
Ἡ πλήρης μὲν ἐλαφροτάτη, κενὴ δὲ βαρεῖα.
Γαστρὸς ἀπὸ πλείης βουλὴ καὶ μῆτις ἀρείων.
Γλαῦκ' ἐπίκουρος ἀνὴρ τόσσον φίλος ἔστε μάχηται.
Γραῦς ἀνακροτέουσα πολλὴν κονιορτὸν ἐγείρει.
35 Δῆφος ἀνὴρ στέφανον μὲν ἔχων, δίψῃ δ' ἀπολωλώς.
Δεξιὸν εἰς ὑπόδημα, ἀριστερὸν εἰς ποδόνιπτρον.
Δηρὸν βουλεύειν, ἵν' ἔχῃ καὶ πολλὸν ἄμεινον.
Δίζεσθαι βιοτὴν, ἀρετὴν δ' ὅταν ᾖ βίος ἔνδον.
Δισσὼ πτῶκε διώκων οὐδέτερον καταλήψεις.
40 Δίψῃ δ' ἐξώλλυτο, ὕδωρ δ' ὑπερεῖχε γενείου.
Δός, δότε, πᾶς ὁ βίος· λαβὲ δ' οὐκ ἐπὶ ναυσὶν ἀκούσαις.
Δὸς πτωχῷ ἄρτον, καὶ κόνδυλον ὄψον ἐπ' αὐτῷ.
Δῶρα θεοὺς πείθει καὶ αἰδοίους βασιλῆας.
Ἐκ πίθου ἀντλεῖς δῆλον· ἐγὼ δ' ἔχω οὐχ ἅλις ὄξους.
45 Ἐν δ' ἀμηχανίῃ καὶ Καρκίνος ἔμμορε τιμῆς.
Ἐν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶσ' ἀρετή 'στιν.
Ἐν δὲ διχοστασίῃ καὶ πάγκακος ἔμμορε τιμῆς.
Ἐν δὲ διχοστασίῃσι καὶ Ἀνδροκλέης πολεμάρχει.
Ἐν δὲ λίθοις ἐμάχοντο, λίθον δ' οὐκ ἦν ἀνελέσθαι.
50 Ἐν σκυτέεσσι φορεῦσ' Ἐφέσηια γράμματα καλά.
Ἐνστάζειν ἐρίῳ τοῦ ζῆν ἕνεχ' ὥσπερ ἄλευρον.
Ἐξ αὐτῆς λεύσσω τοὐμὸν κακὸν ἄλλον ἔχοντα.
Ἐξώκειλε κακοῦ βουλὴ περὶ ὑπέρτατον ἄτην.
Ἔργα νέων, βουλαὶ δὲ μέσων, εὐχαὶ δὲ γερόντων.
55 Ἐσθλὸς ἐὼν ἄλλου πολὺ κρείττονος ἀντεκύρησεν.
Εὐδαίμων ὁ Κόρινθος, ἐγὼ δ' εἴην Τενεάτης.
Εὐδαίμων ὤνθρωπος ὁ μηδενὶ μηδὲν ὀφείλων.
Εὐσεβέων παίδεσσι τὰ λώια, δυσσεβέων δ' οὔ.
Ἡ δὲ κακὴ βουλὴ τῷ βουλεύσαντι κακίστη.
60 Ἢ μὴ φῦναι ἄριστον, ἢ αὐτίκα φύντα τελευτᾶν.
Ἢν μὲν ὕδωρ πνίγῃσι φάρυγγα, τί δεῖ ἔτι πίνειν;
Θρέψαι τοὺς λυκιδεῖς, θρέψαι κύνας, ὥσι φάγωντι.
Ἴσθι Ποσείδαον ὀρθὰν τὰν ναῦν καταδύσειν.
Ἱπποσύνην δεδαῶτα σε μὴ θέμις ἐστὶν ἀείδειν.
65 Ἵππῳ γηράσκοντι τὰ μείονα κύκλ' ἐπίβαλλε.
Ἰσοβοῶι γέροντι νέην ποτίβαλλε κορώνην.
Καί κε γυνὴ φέροι ἄχθος, ἐπεί κεν ἀνὴρ ἀναθείη.
Καὶ σφάκελοι ποιοῦσιν Ἀθηναίοις ἀτέλειαν.
Καππάδοκες, Κᾶρες, Κίλικες, τρία κάππα κάκιστα.
70 Κάλλος ἐπιστολίου πολὺ συστατικώτερόν ἐστι.
Κλαίει ὁ νικηθείς, ὁ δὲ νικήσας ἀπόλωλε.
Κασπέας ἀνθ' ὅπλων καὶ νήια ἠλλάξαντο.

Λύχνου

29. Suidas Cent. IV. Adag. 28.
30. Suid. & Diogen.
32. Plut. VII. Sympos. Persius :
— ecce inter pocula quaerunt Romulidae. —
33. Athen. lib. VII. ex Alexide.
34. Diog. & Suidas.
35. Diog. & Aristoph. ἐν Ἱππεῦσι.
36. Est in Symbolis Pythagorae, & ex Aristophan. Suid. & Helladius apud Photiū, pa. Gr. 872.
37. Sallustius : *Priusquam incipias, consulito.*
38. Horatius Epist. I.
O ciues, ciues, quaerenda pecunia primùm est.
Virtus post nummos. —
40. Athen. lib. X. Horatius Sat. I.
Tantalus à labris sitiens fugitantia captat
Flumina. —
41. Suidas Centur. V. Adag. 80.
42. Eustath. in Ilia. ψ'. & Had. Iunius Cent. III. Adag. 47. sed legit τυχὸν, pro πτωχῷ.
43. Plat. III. de Rep. Eurip. in Med. & Ouid.
44. Theocrit. ἐν Ἐργατίναις. Eidyll. X. Simil. ex Hesiodo & Athen. Eras.
45. Aristot. I. Moral. Nicomach. & Theognis ver. 147.
46. Zenob. & Suidas.
47. Plut. in cōparat. Lysandri & Syllae, vbi Aldi edit. malè πάγκαλος.
48. Suid. & Diogen. Plut. de Nicia, & περὶ φιλαδελφίας.
49. Plut. Sympos. Decad. IV. initio.
50. Athen. lib. XII. Citat

Pellicea æstate atque hieme est longè optima vestis.
Ventrem mî obiectas; probro nil pulcrius isto,
Nam leuior satur, ast grauiori est pondere inanis.
Consultatio tum melior, cùm expleueris aluum.
Glaucus opem præstans tibi dum pugnetur amicus.
Dum saltat vetula, it fumus permultus in auras.
Delphicus hic fert serta, sitiq́, enectus amara est.
Dextrum calceolo, sed pelui immitte sinistrum.
Consultato diu, meliùs sic omnia cedent.
Virtus post nummos, quærenda pecunia primùm.
Si binas sectere feras, neutrâ potieris.
Deperiere siti superante ad labra liquore.
Da, date, vita omnis; Cape vix in nauibus audis.
Panem inopi da, sed condimenti vice pugnos.
Cum Diuis flectunt venerandos munera Reges.
Dolia plena fluunt tibi, sed mihi vix sat aceti est.
Re desperata vel Carcinus auctus honore est.
Iustitia in sese virtutes continet omnes.
Rebus turbatis vel peßimus est in honore.
Seditione orta dux Androcleis vel habendus.
Pugna erat in saxis, neque saxum tollere quibant.
Pellibus insutis Epheseia littera fertur.
Instillare cuti pro victu, vt sæpè farinam.
Indemnis spectabo alium mala nostra ferentem.
Incidit in summam tandem mens improba noxam.
Sunt iuuenum acta, virûm consulta, preces seniorũ.
Alterius bonus existens melioris adeptus.
Fortunata Corinthus, at ipse siem Teneates.
Ter quater ô felix qui non est debitor vlli.
Iustorum natis meliora, malis mala cedunt.
Prauum consilium danti sunt maxima damna.
Non nasci esse bonum, aut natum citò morte perire.
Strangulat vnda meas fauces, bibere ergo necesse est?
Pasce canes qui te lanient, catulosq́, luporum.
Dirige Neptune hanc nauem numquam nisi rectam.
Te præclarum equitem num fas cantare vicißim.
Cùm senio est confectus equus, da cycla minora.
Antiquis apicem temonibus adde recentem.
Femina gestat onus quod sustinet ipse maritus.
Morbus ad hæc sphacelus immunes reddit Athenis.
Cappadoces, Cares, Cilices, tria peßima Cappa.
Laus & epistolÿ quod commendabile multùm est.
Effundit victus lacrymas, victor perit ipse.
Mutarunt armis remos & nautica vincla.

tat Diog. Suid. Hesych. & Eustath. Odyss. ε.

52. Sic. Lucret. lib. IV. initio:
Suaue mari magno. –

54. Hyperides contra Antoclem citat ex Hesiodo Euripid. in Melanippo apud Stob. Plut. in Polit. H. Steph. lib. Schediasm. IV. cap. 17.

56. Strabo lib. VIII. & quosdam malè legere ait *Tegeates.*

57. Plut. de non fenerando, & Automedon. libro I. Anth. cap. 15. εἰς γάμον.

59. Hesiod. lib. I. ἔργων. Sophoc. in Electra. Plut. de audiendis Poëtis.

60. Auson. è Græcis. Cic. I. Tusc. & Erasm.

61. Aristot. VII. Eth. ad Nicomachum.

62. Theocrit. in Hodœporis Εἰδυλλ. ζ. & ibi Scholiast. Socr. dictum adfert.

63. Theocr. Idyll. V. Citat Aristides & Seneca lib. XII. Epist.

64. Greg. Nazianzen. Epist. ad Eudoxiam.

65. Zenob. Cent. IV. Adag. 41. Diog. Cent. V. Adag. 27. Suid. Cen. VIII. Adag. V.

68. Zenob. & Suidas.

70. Aristot. apud Laër. & P. Syri Mimus: *Formosa facies muta commendatio est.*

71. Sibyllæ de pugna Cheronensi apud Gemistum Plethonem oraculum est.

Λύχνου χρείαν ἔχων ἐπιχεῖν μέμνησο ἔλαιον.
Μᾶλλον ἔσω βραδυνῶ σπεύδων τάχυ πάντα διελθεῖν.
Μάρπτει δ' ἑξείης ὅς τ' αἴτιος, ὅς τε καὶ οὐκί.
Μέτρῳ ὕδωρ πίνουσιν, ἀμέτρος μᾶζαν ἔδουσι.
Μὴ κίνει Καμάριναν, ἀκίνητος γὰρ ἀμείνων.
Μὴ μαιοῦ μαλακὸν, μὴ καὶ τὸ σκληρὸν ἀπαντῇς.
Μή ποτε δουλεύσασα γυνὴ δέσποινα γένοιτο.
Μὴ τέφραν φεύγων εἰς ἀνθρακιὰν περιπίπτοις.
Μήτε δίκην δικάσῃς, πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς.
Μισθὸς δ' ἀνδρὶ φίλῳ εἰρημένος ἄρκιος ἔστω.
Μωρὸς, ὃς εἷλε τὸ χεῖρον, ἀμεινοτέρων παρεόντων.
Ναῦς δέ τις ὠκύπορος Σαμία ὑὸς εἶδος ἔχουσα.
Νεβρὲ, κρεῶν μὴ μοῖραν ἕλου κατέναντι λέοντος.
Νεκροῦ σῶμα λέοντος ἐφυβρίζουσι λαγωοί.
Νεῦμαί σοι νεῦμαι ἐνιαύσιος, ὥστε χελιδών.
Νήπιος, ὃς πατέρα κτείνας, παῖδας καταλείπει.
Νήπιος, ὃς τὰ ἕτοιμα λιπὼν, ἀνέτοιμα διώκει.
Ὁ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὕει.
Οἷ αὐτῷ κακὰ τεύχει ἀνὴρ, ἄλλῳ κακὰ τεύχων.
Οἱ πίνουσι μόνον, βατράχων βίοτον, οὐδὲν ἔδοντες.
Οἶνος καὶ φρονέοντας ἐς ἀφροσύνην ἀναβάλλει.
Οἶνός τοι χαρίεντι πέλει ταχὺς ἵππος ἀοιδῷ.
Ὅστις Ἀθηναίων ἀγαθὸς, σφόδρ' ἐστὶ πιστός.
Ὅ, ττι καλὸν φίλον ἐστί· τὸ δ' οὐ καλὸν οὐ φίλον ἐστί.
Οὐ γάρ πώποτ' ἐμὰς βοῦς ἤλασαν, οὐδὲ μὲν ἵππους.
Οὐ δὲ κύων ἂν σκυτοφαγεῖν παύσαιτο μαθοῦσα.
Οὐ δὲ Συρακοσίων δεκάτην κολοφῶν' ἐπέθηκεν.
Οὐ δύναμαι τὰν αἶγα φέρειν· σὺ δὲ βοῦν ἐπιβάλλεις.
Οὐ μέντοι παρὰ κωφὸν ὁ τυφλὸς ἔοικε λαλῆσαι.
Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποις ἀπειρανθρωπότερον ἀνδρός.
Οὐκ ἂν ποιήσαις τὸ πεπραγμένον εἶναι ἄπρακτον.
Οὐκ ἐπιγινώσκουσιν Ἀθηναῖοι Μεγαρῆας.
Οὐκ ἔχρην ἰχθὺν ἀποκείμενον εἰς μέσον ἕλκειν.
Οὐχ οὕτω πυρὶ πῦρ, καὶ σύκῳ σῦκον ὅμοιον.
Οὐχὶ λόγων ἀγορὰ δεῖται Ἑλλάδος, ἀλλά τοι ἔργων.
Ὀψὲ θεῶν ἀλέθουσι μύλοι, ἀλέθουσι δὲ λεπτά.
Παῖς μοι πιστογλύνης εἴη, μὴ τειχογλύφεια.
Πέτραν κοιλαίνει ῥανὶς ὕδατος ἐνδελεχείη.
Πνευσάσης ἑτέρας αὔρης χαίροντα διάζῆν.
Πολλὰ δὲ μοχθήσαντες ἐτώσιον ἔσμεν ὁμοίως.
Πολλάκιν εἰδείης, οἷς καὶ θεὸν ἐξαπατήσαις.
Πολλὰ μάτην κεράεσσιν ἐς ἠέρα θυμαίνοντα.
Πολλὰ μεταξὺ πέλει κύλικος καὶ χείλεος ἄκρου.
Πολλάκι καί τοι μωρὸς ἀνὴρ μάλα καίριον εἶπεν.

73. Anaxagoræ apud Laërtium.
74. Plato l. VII. de Rep.
76. Oraculũ Sybaritis datum refert Zenobius.
77. Steph. de Vrbibus. Lucianus, & Seruius in III. Æneid.
78. Phornutus de Diis in Musis.
81. Pseudohesiodium esse ait Cic. ad Attic. Est hodie in Phocylide, v. 84.
82. Plato in Theseo. Aristot. IX. Moral. ad Nicomach.
85. Critiæ dictũ apud Platonem in Charmide. Iunius Cent. III. Ad. 28.
86. Ex lib. I. Anthol. pag. 8. Hen. Steph. Allusum ad Iliad. χ'.
87. Simile ex Theognide quodã de Rhodiorũ sacris. Athen. lib. VIII. p. 179. Basil. in χελιδονίζειν.
88. Simile Ho. Od. γ'. & Aristot. II. Rhetor.
90. Theocr. in Batto. Similia è Pindaro Eras. & sup. ex Hesiodo, ver. 14.
91. Hesiod. li. I. v. 263.
92. Athen. lib. III. p. 51. in Syracusanos iactatum ait. Simile Theocr. in Ἐργατίναις εἰδυλλ. ι.
93. Athen. ex Eripho Comico lib. IV. Δειπν. pagina Basil. 67. v. 30. Ecclesiastici cap. XIX. ver. 2.
94. Zenob. Cent. VI. Adag. 22. & ibi notata. Athen. lib. II. initio, paginæ 19. Basil. v. penult.
95. Plato I. de Legib.
96. Theognis ver. 17. Plato in Lyside. Muretus lib. IV. Variar. Lect. ca. 4.
98. Lucianus & Scholiast. Theocr. Horat. Satyr. V. lib. II. Sermonum.

Πολλὰς Vt

Si laterna egeas, oleum perfundito pingue.
Tardiùs absoluo, citiùs præstare laborans.
Insontem, sontem, nullo discrimine habebit.
Lege bibunt vndam, comedunt sine lege placentam.
Ne moueas Camerinam; etenim non tangere præstat.
Mollia ne quæras, ne comperias quoque dura.
Ne dominam adsciscas, quæ seruiit antè ministra.
Ne cinerem fugiens in prunas incidat amens.
Iudicium differ, partes dum audiueris ambas.
Pacta viro merces iustè soluatur amico.
Demens qui peiora capit dum sunt meliora.
Nauis perceleris Samia, in qua forma suilla.
Hinnule ne carnes ausis resecare leoni.
Arrodunt lepores occisi membra leonis.
Annuus adueniens redeo, noua sicut hirundo.
Amens qui natis parcit genitore perempto.
Demens commoda qui fugit, atq; incommoda quærit.
Nunc pluit & claro nunc Iuppiter æthere fulget.
Noxius ipse sibi est, aliis qui quærit obesse.
Nil comedendo bibunt, ranarum more, modoq;.
Insanire facit sapientes copia vini.
Sanè magnus equus lepido sunt vina poëtæ.
Egregiè probus est, probus omnis quisquis Athenis.
Quod decet optandum, quæ turpia sunt fugienda.
Nec nostros punxere boues, nec fortè caballos.
Qui canis arrosit pelles, non desinet vmquam.
Namque Siracosiæ decimam vix possidet vrbis.
Taurum ferre iubes, nequeam cùm ferre capellam.
Fabellam surdo cæcus non narrat in aurem.
Nec modus in verbis homini est, nec terminus vllus.
Quod semel est factũ, fieri infectũ haud queat vnquã.
Atticus haud agnoscit homo iam plus Megarenses.
In medium piscem trahere haud res æqua repostum.
Non ficus fico similis mage, flammaq; flammæ.
Non verbis vult spectari, sed Græcia factis.
Sera Deum subigit mola, & insuper acriùs vrget.
Sit mihi tritogenes natus, non tritogenia.
Gutta cauat lapidem, non vi, sed sæpè cadendo.
Lætos carpe dies, dum spirat blandior aura.
Multa laborando frustrà non proficis hilum.
Multa quidem noris, queis possis fallere Numen.
Multa furens tenuem cornu ferit aëra taurus.
Multa cadunt inter calicem supremaq; labra.
Sæpe etiam est stultus valdè opportuna locutus.

Vt canis à corio non absterrebitur vncto.

99. Strabo libro VII. Geograph.

100. Plut. de non Fenerando.

101. Vide Prouerbiũ, *Surdo canis.*

103. Phocylidæ, v. 52.

105. Plutar. Sympos.

106. Plutarch. contra Stoicos.

107. Citat Suid. T. Liuius cõtrà lib. VIII. Græcos magis lingua, quàm factis strenuos.

108. Plut. de sera Numinis vindicta.

109. E Suida Iunius Cent. I. Adag. 19.

110. Chœrili versus apud Simplicium: de quo Poëta Muretus lib. XII. Var. Lect. c. 14. Turneb. lib. XIX. c. 9. & lib. XXVI. c. 25. Lucret. lib. IV.
Nónne vides etiã guttas, etc.
& lib. I.
Stillicidi casus lapidẽ cauat.
Et Ouid. li. IV. de Põto. Plut. De liberis educan.

112. Lucian. in Hermotimo seu de Sectis, & vetus Poëta apud Cicer. I. Tuscul. de Sisypho:
Saxum sudans nitendo, neq; proficit hilum.

113. H. Iunius Cen. V. Adag. 34.

114. Tale illud Maronis li. XII. v. 105. de tauro:
– Atq; irasci in cornua tẽtat
Arboris obnixus trunco, ventosq; lacessit
Ictibus. ——

115. Agell. li. XIII. c. 16. & Lycophr. in Iambicis.

116. Ex Æschyli Phrygibus. Agell. li. II. cap. 6. quem locũ emendat Eras. in Adag. *Holitor.*

Πολλὰς δὴ φιλίας ἀπροσηγορίη διέλυσεν.
Πολλοὶ βουκένται, παῦροι δέ τε γῆς ἀροτῆρες.
Πολλοὶ ἐν Ἀρκαδίῃ βαλανηφάγοι ἄνδρες ἔασι.
Πολλοὶ θριοβόλοι, παῦροι δέ τε μάντιες ἄνδρες.
Πολλοί τοι ναρθηκοφόροι, παῦροι δέ τε Βάκχοι.
Πολλῶς τοῦ Βρασίδα Λακεδαίμων κάῤῥονας ἴσχει.
Πουλυμαθημοσύνης οὐδὲν κενεώτερον ἄλλο.
Πουλύποδος κεφαλῇ ἔνι μὲν κακὸν, ἐν δὲ καὶ ἐσθλόν.
Πρὸς τὸ παρὸν δὴ μῆτις ἀέξεται ἀνθρώποισι.
Πῶς γὰρ τοιαύτης δύναμαι θοίνης ἀπέχεσθαι.
Σειρὴν μὲν φίλον ἀγγέλλει, ξεῖνον δὲ μέλισσα.
Σῦκα φίλ' ὀρνίθεσσι φυτεύειν οὐκ ἐθέλουσι.
Ταὶ ἀρεταὶ καὶ ταὶ σοφίαι νικαῦντι χελῶναι.
Τετράδι κοῦρος ἔγεντο, καὶ οὔποκα πάγκακος ἔσται.
Τῇ μὲν ὕδωρ φορέει δολίῃ χειρὶ, τῇ δ' ἑτέρῃ πῦρ.
Τῆς ψυχῆς ἐστι δουλεία γλωσσοκομεῖον.
Τίκτει τοι κούρη καὶ ὅθεν κακὸν ἀνδρὶ παρείη.
Τίς πατέρ' αἰνήσει εἰ μὴ κακοδαίμονα τέκνα;
Τὸν σικυὸν τρώγουσα γυναῖ ταὶν χλαῖναν ὕφαινε.
Τοὺς συνετοὺς ἄν τις πείσειε τάχιστα λέγων εὖ.
Τρὶς δ' ἀπομαξαμένοισι θεοὶ διδόασιν ἄμεινον.
Τῶν δυνατῶν τί κελεύ'· οὐ γὰρ παρὰ Κενταύροισι.
Τῶν ἐσθοὺς ἐδίδαξαν ἀριστερὰ γράμματα Μοῦσαι.
Ὑμεῖς δ' Αἰγιεῖς οὔτε τρίτοι, οὔτε τέταρτοι.
Ὑπνώσσει δ' οὐδ' ὅσσον ἀηδόνες ὑπνώουσι.
Φωκέων μέχρις κε μὲν ᾖ μέγας ἐν ἁλὶ μύδρος.
Χειρῶν ὀλλυμένων, ἔῤῥει πολύμητις Ἀθήνη.
Χρειὼ πάντ' ἐδίδαξε· τί οὐ χρειὼ κεν ἀνεύροι;
Χρήματα χρήματ' ἀνήρ· πενιχρὸς δ' ἐς οὐδέποτ' ἐσθλός.
Ψεύδεα ῥινὸς ὕπερθεν ἀραιῆς οὐκ ἀναφυσῶ.
Ὥρη ἐρᾶν, ὥρη δὲ γαμεῖν, ὥρη δὲ πεπαῦσθαι.
Ὥρη μέν τοι ἀπαμβλύνεται, θυμὸς δὲ μενοινᾷ.
Ὡς ἂν ἐχινόποδας καὶ ἀνὰ τρηχεῖαν ὄνωνιν.
Ὡς λύκοι ἄρνα φιλεῦσ', ὡς παῖδα φιλεῦσιν ἐρασταί.
Ὡς τὸ μὲν ὠφέλιμον καλὸν, τὸ δ' ἐπιβλαβὲς αἰσχρόν.
Ὥσπερ ἐλαιολόγοις, τοῦ μισθὸν ἔχοντι ἕπεσθαι.
Ὥσπερ Χαλκιδικὴ τέτοκεν γυνὴ εὔτοκος ἡμῖν.

ΑΔΕ τὰ Τελλῶνος. Κονιεῖται βοῦς ἐφ' ἑαυτοῦ.
Ἄδειν δωροδοκεῖσι. Τόδ' εἴσεται οὐδεμία ὗς.
Αἱ Χάριτες γυμναί. Νοῦς οὐκ ἔνι Κενταύροισι.
Αἰγιαλῷ λαλέειν. Ποταμὸς μὴ ἔριζε θαλάσσῃ.
Αἰεὶ δ' ἡ Λιβύη τι κακόν. Δεκάποις σκιά ἐστι.
Αἰετὸς ἐν νεφέλῃσιν. Ἔτος φέρει, οὐχὶ ἄρουρα.

Αἰθίο-

117. Aristot. lib. VIII. Moral. ad Nicomach. & Athenæus lib. V.
119. Vide *Arcadicum germen.*
120. Philochorus apud Zenobium Cent. V. Adag. 75.
121. Plato in Phædone. Plut aduer. Colotem.
122. Plut. in Lycurgo, & in Apoph. Laconicis.
123. Hippon apud Athen. lib. XIII. Timoni alij attribuunt. Sophocles & Ecclesiastes cap. 1. in extremo.
124. Plutarch. de audiendis poëtis.
126. Plato in Phædro.
127. Suid. & Hesych.
128. Athen. lib. III. Δειπνοσοφ.
129. Iul. Pollux li. IX. Onomast.
131. Plut. de primo frigido.
132. Dionys. Longinus. Iunius Cent. VIII. Adag. 8.
134. Plut. initio vitæ Arati, & ibi Xyland.
135. Athen. lib. III. Iunius Cent. II. Ad. 67.
149. Athen. lib. III. Plut. de fraterno amore, ac de ratione audiendi. Et lib. I. Sympos. Quæstione 4.
150. Plato in Phędro.
151. Plato libro V. de Repub.
152. Aristoph. ἐν Σφηξί, pag. 282.
153. Steph. de Vrbibus.

154. Zenobius.
155. [b] Plato in Lachete.

156. [a] Hora-

Tristia amicitias soluère silentia ruptas.
Cùm plerique boues stimulent, est rarus arator.
Viuunt glandiuori quàm plures Arcade in ora.
Plures thriobolos, paucos est cernere vates.
Plures thyrsigeros, paucos est cernere Bacchos.
Multos quàm Brasidam Lacedæmon habet meliores.
Non aliud mage inane puta quàm plurima nosse.
Polypedis capiti perhibent bonum inesse, malumq́;
Erudit humanas rerum prudentia mentes.
His epulis quinam memet priuare valerem.
Hospitem apis, verùm Siren prædicit amicum.
Alitibus gratas ficus plantare recusant.
Virtutem & Sophiam possunt superare Chelonæ.
Luna tibi quę quarta dedit, malus haud erit vmquã.
Altera aquas gestat dextra, flammasq́; sinistra.
Seruitium est animi carcer, seu glossocomeium.
Iuncta vel inualido paritura puella marito est.
Quis patrem laudat misera nisi sorte creatus?
Femina cui cucumis editur contexe lacernam.
Ore disertus homo citiùs persuadet amicis.
Di ternis vicibus meliora dedere piatis.
Iusta iube, secùs haud Centauri iussa capessunt.
Nempe hic quem Musæ studio docuere sinistra.
Nec ternas capit AEgensis partes, neque quartas.
Non fruitur dulci quantum luscinia somno.
Phocensi maneat velut ignitum in mare ferrum.
Deficiente manu valeat nil prouida Pallas.
Cuncta Necesse docet, Paupertas edocet artes.
Vir sunt diuitiæ, ast imbellis inops iacet omnis.
Naribus haud efflo sursum mendacia laxis.
Tempore ama, duc vxorem, fac tempore cesses.
Tempora deficiunt, animus sed cuncta retentat.
Inter Echinopodas velut, asperam & inter ononim.
Vt lupi oues, sic amat puerum vesanus amator.
Turpia quæque nocent homini; fert cõmoda honestũ.
Sicut oliuilegæ ad mercedem curritis istam.
Chalcidica vt fœcunda parit dum femina partum.

PROVERBIA BINA AVT TERNA HEROICIS.

SE bos pulueribus fœdat. Tellenia cantas.
Donis corruptum cantare. [b] *Hoc nulla sciet sus.*
[a] *Nudæ sunt Charites.* [b] *Centauri mente carentes.*
[a] *Littoribus fari.* [b] *Haud pelago contendito flumen.*
[a] *Vmbra decempes adest.* [b] *Fert Africa noxia semper.*
[a] *Est aquila in nebulis.* [b] *Annus fert non sata tellus.*

[a] Aethio-

156. [a] Horatius & Seneca. [b] Diogen. & Athenæus lib. x.

157. [a] Ouidius. [b] Suidas.

158. [a] Lucianus, Aristoph. & Ammian. Marcellin. [b] Vide *Libyca fera* in Diogeniano & Suida.

159. Aristophanes in Equitibus bis, & in Auibus. [b] Theophrast. VIII. de Plantis. Eurip. in Hecuba.

Αἰθίοπα σμήχεις. Οὐ δωροδοκεῖται ἀλώπηξ.
Αἰκάλλειν κέρκῳ. Μανία δ' οὐ πᾶσιν ὁμοία.
Αἷμ' Αἰσώπειον. Πίνων μέλι γλαῦκος ἀνέστη.
Αἰξωνεύς. Ἐν ἄλῳ δρασκάζεις. Ἀέρα παίεις.
Αἰπόλος ἐν καύσωνι. Κρίσις Ῥαδαμάνθυος αὕτη.
Αἶρ' ἀπὸ τῆς καταδυομένης. Ὁ νεοττὸς Ἄρηος.
Ἀκκίζειν. Ἄλλο γλαῦξ φθέγγεται, ἄλλο κορώνη.
Ἀλλὰ γύης αὐτοῦ οὐκ ἔστι. Παρὼν ἀποδημεῖς.
Ἄλλα παρ' ἄλλοις καλά. Κιχάνει τοι βραδὺς ὠκύν.
Ἀλλὰ τί μινύεις κυσὶν ὀστέον. Οὐδ' ἅλα δοίης.
Ἄλλαν δρυῒ βαλάνιζε. Κακοῦ κόρακος κακὸν ᾠόν.
Ἄλλο γλυὸς κώπης. Ἀγαθοὶ δ' ἀειδάκρυες ἄνδρες.
Ἀλλοπρόσαλλος. Ἀτιμαγελεῖν. Πόλις ἄνδρα διδάσκει.
Ἄλλως σοὶ ὕδωρ ἀναλίσκεται. Οὐ μάλα κυκᾷς.
Ἀμφιθέτῳ ἔπιες. Τὸν σκορπίον εἷλε κορώνη.
Ἀνδρῶν ἡρώων τέκνα πήματα. Κύματα μετρεῖς.
Ἀνέρι αὐλητῇ νόος οὐκ ἔνι. Σῦκα μερίζειν.
Ἀντιόπης θρῆνος. Χειρόφιτο Γοργόνα Περσεύς.
Ἀντλεῖν ἀμφοτέραις. Μή μοι βαιῶν καλὸς ἰχθύς.
Ἀργεῖοι φῶρες. Βαλανεὺς εἶ. Κοσκίνῳ ἀντλεῖς.
Ἀργέλοφοι. Παρακύψας ὄνου. Τὸν κόλλοπ' ἀνεῖναι.
Ἀρκαδικὸν βλάστημα. Πρὶν ἢ ὀπτῆσαι ἀλοῦεα.
Ἀρχίλοχον πατεῖς. Πολλὰ ψεύδονται ἀοιδοί.
Ἀρχύτου πλαταγή. Γῆρα πόνος ὄψον ἄριστον.
Ἄσκοπα τοξεύειν. Ἀλλ' οὐδεὶς ἄμμε διώκει.
Ἀστραπὴ ἐκ πυέλου. Κακὰ μὲν θρῖπες, κακὰ δ' ἶπες.
Ἄτρωτος Καινεύς. Ἔφυγον κακὸν, εὗρον ἄμεινον.
Ἀττικὸς ἐν λιμένι. Καί σοι φίλος, οὐδ' ἐμοὶ ἐχθρός.
Αὐγείου κόπρος. Χαλεπὸν χορίων κύνα γεῦσαι.
Αὐτὴ νῦν ἀνθεῖ ἡ μοῦσα. Κυθωνύμου αἰγός.
Αὐτόθεν οὖν κατάβαλλε. Σὺ δ' ὡς χρυσοχοήσων.
Αὐτοῖς καὶ Χίοις. Τὰ στέμφυλα δεῖται ἐλαίου.
Αὐτὸς ἔφα. Χύτρας ἐπιδείκνυται. Ἄρνα προβάλλει.
Αὐτοῦ ψάλλειν. Οὐκ Ἄρης ἰδεῖ ὅπλα σαλεύει.
Ἀφθᾶς σοὶ λελάληκε. Δικαιοσύνη μικρὸν ἐστι.
Ἀχνυμένη σκυτάλη. Κἂν μῦς δάκῃ ἄνδρα πονηρόν.
Ἄχρι κόρου. Ζεῖ χύτρα. Ζῇ φιλία. Θρασύδειλος.
Βάλλ' εἰς λατομίας. Βάλλ' εἰς κόρακας. Γλυκὺς ἀγκών.
Βάλλ' ἐς ὕδωρ, ὁ κακός. Μή μοι μέλι, μήτε μέλιττα.

Βάλλειν

160. [a] Lucian. contra indoctum. [b] Suidas ex Cratino.

161. [a] Aristoph. Γεωργοῖς.

162. [a] Plut. de sera Numinis vindicta.

163. [b] Harpocration ex Plat. & Menandro, & Stephanus. [c] Paul. 1. Cor. 9.

164. [a] Zenob. & Suid. [b] Plato de Legibus XII.

165. [b] Laërt. in Diogenis vita.

167. [b] Aristoph. Γεωργοῖς. Terent. Eunucho.

168. [a] Hom. Odyss. θ'. ver. 329. [b] Iunius Centur. VIII. Adag. 89.

169. [a] Lib. VIII. Anthol. Iunius Centur. IX. Adag. 33. [b] Hom. Odyss. ρ'. Iunius Cent. VIII. Ad. 10.

170. [a] Hermogen. ἐν προλεγομ.

171. [a] Vatic. Append. [b] Zenob.

172. [b] Vid. *Abiit taurus in siluam*. [c] *Magistratus ostendit virum, non facit.*

174. [b] Archias Anthol. lib. 1. cap. 21.

175. *Heroum filios noxios*, plerumque & quotidiana docent exempla, & omnis adeò antiquitas. Hinc Demosthenes dixit, vt refert Aristides Rhetor in Cimone: Τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν, ὥσπερ εἱμαρμένη εἴη, φαύλους ἀποβαίνειν υἱούς. & M. Tullius Orator, & ipse dono quodã prouidentiæ natus, filiũ reliquit à patriis degenerantẽ virtutibus, teste Plutarcho & Plin. Thucydidis ad hæc liberi duo paternæ non responderunt virtuti, vt apud Platonem Socrates docet. Aristides quoque Iusti cognomento filium habuit rei nullius. Pericles vir eloquentissimus duos reliquit filios stupidos, & tertium furiosum Cliniam. vide Suidæ Prouerbium de Hippocratis medici liberis degenerantibus Centuria

[a] *AEthiopem amne lauas.* [b] *Vulpē nec munera flectūt.*
[a] *Blandiri cauda. Furor est haud omnibus idem.*
[a] *AEsopi sanguis. Glaucus, dum mel bibit, ortus.*
Area te occultas. [b] *Aexoneus.* [c] *Aëra cædis.*
[a] *In feruore caprarius.* [b] *Edictum Rhadamanthi.*
Aufer ab imbelli. [b] *Pullus Mauortius hic est.*
Accissare. Aliud cornix, & noctua cantat.
Dentale haud illi est. [b] *Præsens simul astat, abestq́;.*
[a] *Assequitur celerem tardus.* [b] *Variis bona cedunt.*
[a] *Ossa quid ostentas canibus?* [b] *Tu nec sale donas.*
[a] *Prauū ouum praui corui est. Aliam excute quercū.*
[a] *Remi forma alia.* [b] *Eximius lacrymabilis est vir.*
Vertūnus. [b] *Fugere armētū.* [c] *Vrbs hominē erudit ipsa.*
Vndam consumis frustrà. Non omnia misces.
Hausisti amphitheto. [b] *A cornice est scorpio captus.*
[a] *Heroum nati noxæ.* [b] *Dimensus es vndam.*
[a] *Aulædo mens nulla viro.* [b] *Diffundere ficus.*
Antiopæ luctus. Congressus Gorgone Perseus.
[a] *Vtramque exhauris.* [b] *Mihi ne Bæon malus adsit.*
[a] *Argiui fures.* [b] *Cribro hauris.* [c] *Balnea curas.*
[a] *Argelophi. Laxare fides.* [c] *Prospectus aselli.*
[a] *Arcadicum germen.* [b] *Priùs ac sit cocta farina.*
[a] *Archilochum calcas.* [b] *Mentiri vatibus est mos.*
[a] *Archytæ sistrum.* [b] *Senibus labor optima fercla.*
Nemo persequitur nos. [b] *Absque scopo iacularis.*
[a] *Ex pelui fulgor. Mala sunt tineæ, mala blattæ.*
Illæsus Cæneus. [b] *Fugi mala habens meliora.*
Atticus in portu. [b] *Tibi amicus, non mî inimicus.*
[a] *Augiæ stercus. Grauis est gustans canis exta.*
Floret musa modò. [b] *Turpi es Cythonyme fama.*
Hoc depone loco. [b] *Aurum reris fundere posse.*
[a] *Ipsis & Chiis. Fraces oleo quoque egerent.*
[a] *Ipse est fatus.* [b] *Monstrans chytras. Obiicit agnum.*
Occentare sibi. Non Mars sua concutit arma.
Iustitia est aliquid paruum. Bacchus tibi dixit.
Mæsta tabella. [b] *Virum mus mordeat ipsa malignum.*
Viuit amor. Feruet lebes. [c] *Audax.* * *Satis hoc est.*
[a] *In lapicidinas.* [b] *Ad coruos.* [c] *Dulcior Ancon.*
[a] *Trude in aquam prauum.* [b] *Nec apes mihi sunt, neque mella.*

Pomis

turia XIII. Adagio 97. Allusit ad Prouerbium Euripides in Heraclidis & alij. [b] Theocritus in Charitib. Virg. II. Geor.
176. [a] Athen. lib. VIII. [b] Martial. lib. V.
178. [a] Aristoph. Ἱππεῦσι. [b] Athen. lib. VIII.
179. [a] Suidas. [b] Plautus & alij. [c] Diogen.
180. [a] Aristophan. ἐν Σφηξί. [c] Lucian. ἐν Ὄνῳ.
181. [a] Suidas. [b] Eustath. in Odyss. π'.
182. [a] Diogen. de *lacessente potiores*. Erasm. & ibi H. Stephanus. & refellit Iunius Centuria I. Adag. 73. nam & alibi malè Ἀρχιλόχου πατρὸς habet. [b] Aristot. I. Phys.
183. [a] Aristot. VIII. Politic. [b] Eras. Chil. III. Centur. III. Adag. 65. sed nihil cum illo mutandum.
184. [b] Lucian. in Toxaride.
185. [a] Diogenian.
186. [b] Demosth. pro Ctesiphonte, & Zenob.
187. [b] Plato in Theæt.
188. [a] Lucian. in Pseudomante, Pausan. & alij.
189. [b] Zenobius.
190. [b] Eubul. & Plato.
191. [a] Aristophan. ἐν Ὄρνισι.
192. [a] De Pythagora dictum auditorū. [b] Plut. de *Auscultatione*.
193. [a] Plato Sympos. Cic. in Bruto: *sibi canere & Musis.* [b] Erasm. & ibi H. Steph.
195. [b] In Florilegio Græc.

196. [c] Aristoph. * Zenob. *Ad satietatē vsque.* 197. [a] Plut. Lucian. & Suid. [b] Aristoph. Νεφέλ. [c] Plato in Phæd. vide an de Nili extra alueum fluentis cubitis (de quibus C. Plin.) sit intelligendū. 198. [a] Vide *Ad aquā malus.* [b] Triphon ex Sapphone. 199. [b] Ze-

Βάλλειν τοῖς μήλοισιν. Ἀγναμπτότερος βάτου αὔου.
Βὰς ἐπ' ἄκρων ὀνύχων. Οὐδεὶς φίλος οὐδὲν ἔχοντι.
Βῆτα σοφῶν. Αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος.
Βοιωτοῖς μαντεύου. Ἀδελφὸς δ' ἀνδρὶ παρείη.
Βολβοὺς ζητεῦσι. Ταῦτ' οὐ κακὸς εἴσεται οὐδείς.
Βόρβορος ἐκ τριόδων. Ἀσπένδιος κιθαριστής.
Βῶλος ἀρούρα. Πάρες τὸν μάντιν. Ἐπὶ κνάφου ἕλκεις.
Βωμολόχος. Τρεχέδειπνος. Ἔβα καὶ ταῦρος ἀν' ὕλαν.
Γεννητὸς γεγονὼς τήρει τὴν τάξιν. Ἀριθμός.
Γλαὺξ πέταται. Ἄντρωνος ὄνος. Θεὸς ἡγεμόνευε.
Γναθμοῖς ἀλλοτρίοισι γελᾶν. Ὕπαρ οὐκ ὄναρ ἐστί.
Γνώμη Πανδελέτειος. Ἀεὶ τὰ πέρυσι ἀμείνω.
Γρᾶες κωθωνιζόμεναι. Μὴ δ' εἰκῇ Ἄβυδον.
Γραῦς καπρῶσα. Τί γὰρ κοινὸν κυνὶ καὶ βαλανείῳ;
Δακτύλιος Γύγου. Ἄϊδος κυνέη. Ἄχε' Ἰνοῦς.
Δάκτυλον αἶρε. Πάγη δὲ πάγην λήψεσθαι ἔοικεν.
Δειλὸς Ἐπειός. Πέντε κριτῶν ἐν γούνασι κεῖται.
Δειλότερος κεμάδος. Δίχα μοι νόος ἀτρεκὲς εἰπεῖν.
Δεσμοὶ Τυρρηνοί. Δῶρον, δ' ὅ, τι δῷ τις, ἐπαίνει.
Δῆλον καὶ τυφλῷ. Βλέπε πῶς ὄνος ὢν οὐδ' ἀνέσῃ.
Δημοβόροι. Διὸς ἐγκέφαλος. Πλέον ἥμισυ παντός.
Διοπετές. Τὸ γὰρ σὺ μετ' ἐμοῦ. Περιαυτολογῆσαι.
Δὶς καὶ τρὶς τὸ καλόν. Ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.
Δὶς κράμβη θάνατος. Κόκκυ ψωλοὶ πεδίονδε.
Διπλοῦν Κάππα. Τὸ Βοιώτειον μόσχος ἀείδει.
Δειλότερος τῆς Μεσσιώνης. Εὐνάσαι ἐν ὅλμῳ.
Δούρειος ἵππος. Ἄνω ποταμῶν. Τὸν ἔνοικον ἔπηλες.
Δωδώνης χαλκεῖον. Ἀπ' οὔατος ἄγγελος ἔλθοι.
Δώσων. Πλουθυγίεια. Τὸ κωλακρέτου γάλα πίνειν.
Εἶ Φρυνώνδας ἄλλος. Ὑπηνέμιον τέτοκεν ᾠόν.
Εἶδεν πῦρ ἀφύη. Σπεύδουσα κύων τυφλὰ τίκτει.
Εἰδεχθὴς Κορυθεύς. Πόλεμος δὲ Κόνωνι μελήσει.
Εἰκῇ τῷ Ἡρακλεῖ. Ἀεργοῖς αἰὲν ἑορτή.
Εἵματ' ἀνήρ. Οὐκ ἐν πολέμῳ δὶς ἔνεστιν ἁμαρτεῖν.
Εἰμὶ πόλις Πιτάνη. Δελφῖνα δίδασκε κολυμβᾶν.

Εἰς

199. [b] Zenob. & Suid.
200. [b] E Menandro & Terent. Muretus lib. 11. Variar. lect. cap. 6.
201. [a] Ex Hom. Tertull. [b] Strabo in Eratosthenem dictũ ait, Theocritus, & apud Photium, Helladius. vide *Alpha penulatorum*.
202. [a] Zenob. [b] Plato 11. de Rep. & in Protagora. Homerus.
203. [a] Plut. in Sympos. Aristophanes ἐν Νεφέλαις. [b] Plato v. de Legibus: & simile in Lachete: *Non sus quæuis hoc norit*.
205. [c] Eras. *Parce vati*.
206. [c] Theoc. in Thyonycho, & ibi Scholiast. vide Ἄπιμα γελᾶν.
207. [a] Aristophanes & Horatius.
208. [a] Zenob. Suidas. [b] Homer. sæpè. vide & *Deum sequere*. [c] Stephan. Suid. & Homeri Schol.
209. [a] Eustath. Iunius Cent. vi. Ad. 49. [b] Homer. Odys. υ. Iunius Centur. i. Adag. 12.
210. [a] Cratinus apud Erasm. [b] Diogenian.
211. [a] Athen. lib. 11. de temulentis dictũ. [b] Stephan. de Vrbib. Athen. lib. xii. de Alcibiade, & Suidas.
212. [a] Aristoph. Pluto.
213. [a] Zenob. Horat. in arte Poët. *Flebilis Ino*. [b] Plato 11 de Rep. Lucian. de Votis. Cic. iii. Offic. [c] Hom. Iliad. ε. Zenobius.
214. [b] Pro, *Victum te fatere*, Athen. lib. vi. Persius Sat. v. 215. [a] Sic Homer. sæpè, *Deorum in genibus iacet*. [b] Lycophron in Cassandra, Δειλὸν καὶ ἄνανδρον *timidum & parum virum* nominat. ob patris eius Panopœi periurium quo is Mineruam & Martem bello, quod Amphitruo aduersus Teleboas gessit, deluserat. Vide Maronis interpretes 11. Æn. v. 264. 216. [a] Athen. lib. v. Iunius Cent. i. Adag. 91. 217. [b] Strabo lib. vi. 218. [a] Plato, Aristoph. in Pluto, Fabius, aliique. 219. Hom. Iliad. α. ver. 231. & Psal. xiii. v. 8. & lii. v. 5. [b]. Zenob. Athen. & Ennius apud Appuleium in Apologia: *Scarum præterij cerebrum Ioui penè supremi.*

[c] Hesiod.

Pomis appetere. [b] *Est rigidus mage quã rubus asper.*
Vnguibus incedis. [b] *Pauper viduatus amicis.*
[a] *Mascula corda trahit ferrum.* [b] *Tu Beta sophorũ.*
[a] *Bæotis diuina.* [b] *Accurrat frater amico.*
[a] *Bulbos conquirunt.* [b] *Malus hæc haud nouerit vllus.*
E triuio cœnum. Citharista Aspendius olim.
Pectinibus radis. Gleba aruum. [c] *Omittito vatem.*
Scurra. Velox ad cenam. [c] *Siluam taurus oberrat.*
[a] *Nos numerus. Seriem serua mortalibus ortus.*
[a] *Bubo volat.* [b] *Ductor Deus est.* [c] *Anthronis asellus.*
[a] *Alterius ridere genis.* [b] *Nil somnia veri.*
[a] *Mens est Pandeleti.* [b] *Semper præstat prior annus.*
[a] *Ebria semper anus.* [b] *Noli contendere Abydum.*
[a] *Hircissans anus est. Quid balnea cũ cane habet ius?*
[a] *Mœrores Inus.* [b] *Gygæ annulus.* [c] *Est galea Orci.*
Decipiet laqueus laqueum. [b] *Digitum exere. Viuit.*
[a] *Quinq; virûm in genibus sita res.* [b] *Ignauus Epeus.*
[a] *Plus metuis cerua. Dubitet mens dicere verum.*
Vincula Tyrrhenûm. [b] *Quæ dantur munera lauda.*
[a] *Vel cæco apparet. Cerne vt quod restat asellus.*
[a] *Plebiuori.* [b] *Iouis hoc cerebrũ.* [c] *Mediũ amplius omni.*
[a] *Cælo delapsus.* [b] *Benè mî. Se ostendere cunctis.*
[a] *Bis ter quod pulcrũ est.* [b] *Stultus post facta peritus.*
[a] *Bis crambe mors est.* [b] *Cuculus verpas agit in rus.*
[a] *Est geminum Kappa.* [b] *Moschus Bæotica cantat.*
[a] *Messenâ seruus mage.* [b] *Dormisti in tripode ipso.*
[a] *Ligneus est equus.* [b] *Et sursum fluuij. Aduena ciuẽ.*
[a] *Aes Dodonæum.* [b] *Procul absit nuntius aure.*
[a] *Doson.* [b] *Ritè valens. Quæstoris sugere mulctra.*
[a] *Alter Phrynondas es.* [b] *Oua euanida gignit.*
[a] *Ignem Aphye aspexit.* [b] *Dat cæca canis festinans.*
[a] *Deformis Corytheus. Est belli cura Cononi.*
[a] *Alcidæ frustrà.* [b] *Ignauis sunt plurima festa.*
[a] *Vir vestes.* [b] *Non in bello peccare licet bis.*
[a] *Vrbs ego sum Pitane.* [b] *Delphina natare doceto.*

In

[c] Hesiodus, Plato III. de Legib. & Horatius lib. I. Epist. II. *Dimidium facti qui cœpit habet.*

220. [a] Vide E *cælo delapsus.* &, *Tertius è cælo cecidit Cato.* [b] Vide Brisson. in Formulis.

221. [a] Plato & sæpè Lucianus. [b] Hom. Iliad. π'. & υ'.

222. [a] Athen. libro IX. Plin. lib. XX. ca. 9. [b] Aristoph. in Auibus. Erasm. sic: *Hernios in campum.* Chil. IV. Centur. VIII. Adag. 81.

223. [a] De re mala; quia κακὸν duplici κ scribitur: sic Plauto *Fur*, homo triũ litterarum. [b] Ex Apostolio Erasm. vide & *Bæotica cantio.*

224. [a] Pausan. in Messenicis. Iustinus lib. III. ex Trogo Pompeio. [b] Erasmus alibi ὄλμον ἄπολμον, Chil. III. Centur. VI. Adag. 21.

225. [a] Clem. Alexan. lib. II. Stromat. Iunius Cent. III. Ad. 77. Politian. & Erasm. [b] Eurip. in Medea, & alij.

226. [a] De loquacibus Zenobius, Suidas, & alij. [b] Homer. Iliad. β'. & ex Callimacho Suidas.

227. [a] De largè promittentibus. Vide Plut. in vita Pauli Æmilij, & sępè Erasmum in *Quod datur*: &, *Quæ dantur*, ex Cic. ad Atticum. [b] Qui enim sanus, diues, Cicero in Paradox. 228. [a] Æschines, Plato, & Lucianus. [b] Aristophanes in Auibus. & Erasmus: *Subuentaneum seu irritum posuit ouum.* 229. Athenæus libro VII. pagina Basil. 143. ver. 28. [b] Aristoph. ἐν Εἰρήνῃ. Aristoteles, & Galenus.

230. [a] Zenobius. 231. [a] Supple *calumniam struxeris*. Erasmus. [b] Theocrit. in Bucoliast. 232. [a] Fabius libro VIII. ex Homero ὀδυσ. ξ'. Adde Diogenis dictum ex Laërtio. [b] Lamachus apud Plutarchum, & ex Catone Flau. Vegetius. 233. [a] Zenobius de restitutis in pristinam dignitatem. [b] Ælianus libro XI. Animalium, cap. XII.

235. [a] Hero-

Εἰς δέον ἀνήλωσα. Θύραν ἐπὶ σαυτὸν ἀνοίξεις.
Εἰς πεδίον τὸν Λυδόν. Ἀχρειόγελως. Γλυκύπικρος.
Εἰς τὴν γαστέρ' ἐνάλλεσθαι. Στόμα δωδεκάκρουνον.
Εἰς φάτνας ἀρχαίας. Ἄρτεμις ἡ Παναγαία.
Ἐκ καλάμης γνῶναι. Καὶ βαίτυλον ἂν καταπίνοις.
Ἐκ μυίας ἐλέφαντα. Μάχη μετὰ τὸν Μαραθῶνα.
Ἐμβάλλειν ψαλίον. Τῇ πείρᾳ πάντα τελεῖται.
Ἐμβαρός εἰμι. Βίου σπιθαμὴν πρὸς ἄνθος ἀείδων.
Ἔμπροσθεν κρημνοί, ὄπισθεν λύκοι. Ὅλμος ἄτολμος.
Ἐν μακάρων νήσοις διάγων. Αὐξάνομ' ἀκούων.
Ἐν μέλιτι σαυτὸν καταπάττεις. Γραῦς ἀναθυᾷ.
Ἐν πορθμείῳ ἔχων ἕτερον πόδα. Τυμβογέροντες.
Ἐν σταδίῳ δολιχὸν ζητεῖς. Αἴλουρον Ἀθηνᾷ.
Ἐν τριόδῳ ἕστηκα. Βαλὼν οἴει φεύξεσθαι.
Ἐνδόσιμον. Θνητῶν δ' ἔστ' ὄλβιος εἰς τέλος οὐδείς.
Ἐρίνεοι πολιαί. Φειδωλότερος Παξοικλῆος.
Ἐσθλὸς καὶ κακός ἐστιν. Ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς.
Εὗρε θεὸς τὸν ἀλιτρόν. Ἄκρον λαβέ, καὶ μέσον ἕξεις.
Εὗρεν ὁ Παρνοίτης ὀβολόν. Κάκιον Βάβυς αὐλεῖ.
Εὐρυβάται. Κέρκωπες. Ἀεὶ πολέμου κενὰ πολλά.
Εὐρυκλῆς. Πεινῶντι λαγὼς καὶ σῦκα πλακοῦντες.
Εὔρυμνος. Μοχθηρὸς ὑπὲρ τὸν ὑπέρβολόν ἐστι.
Εὐτυχία πολύφιλος. Ἐς οὐρανὸν ὕμμιν ἀλεῦμαι.
Ἐχθὲς καὶ πρῴην. Πρίν κεν λύκος οἶν ὑμεναιοῖ.
Ζεῦς ἄγονος. Πεινῶσαν ἀλώπεκ' ἐπέρχεται ὕπνος.
Ζητεῖν ἴχνεσι πᾶσιν. Ὀρέστη χλαῖναν ὑφαίνειν.
Ζωὴ ἀκανθώδης. Ὄνος εἰς ἀχυρῶνας ἀπέδρα.
Ζωὴ καὶ ψυχή. Δέχεται καὶ βῶλον ἀλήτης.
Ζῶν ἀπὸ μαγδαλιῆς. Τὸ δέ τοι κλέος ἐσσομένοισιν.
Ζωροπότης. Ἑρμῆς ἀμύητος. Ἔθος φύσις ἄλλη.
Ἢ ὄνος, ἢ βασιλεύς. Ἀποτίσεις χοῖρε γίγαρτα.
Ἡ πέτρα ἀγέλαστος. Ἐγὼ βαλανεύσω ἐμαυτῷ.
Ἢ ταν, ἢ ἐπὶ τάς. Οἱ κλέπται ἄγουσιν ἑορτήν.

Ἦλθε

235. [a] Herodot. lib. I. de Lydis. vide & Erasm. *Equum in planum prouocas.* [b] Quasi temerè ridens, Erasm. [c] Theocritus de amore dixit, & Erasm. in Prolegom. Adag. pag. 9.

236. [a] Plut. in Lycurg. pro, *ventri bellum indicere*, vt H. Steph. in Chiliad. [b] Philostratus de Dionysio Milesio: Io. Tzetzes ex Cratino: Iunius Centur. II. Adag. 28.

237. [a] Plaut. Curculione. [b] Gyraldus in Syntagm. Deorum.

238. [a] Hom. Odyss. ξ. ver. 214.

Ἀλλ' ἔμπης καλάμην γέ σ' οἴομαι εἰσορόωντα
Γινώσκειν.
Attamen è stipula visu te agnoscere credo.

[b] De Bætylo Hesych. & Giraldus in Syntagm.

239. [a] Lucian. in Muscæ encomio.

241. [a] Eras. sed longè rectiùs Iunius Centur. I. Adag. 40. è Pausan. Eusth. & Suid. [b] Vide & *Vitæ palmum*, Σπιθαμὴ τοῦ βίου, in Diogen. & Suida. Cent. I. Adag. 25. & ibi à me notata.

242. [a] De magno periculo si & à tergo lupi, Eras. [b] Vt infrà ver. 224. Eras. pistillũ, seu mortarium ignauũ, sic Cleanthem Timon μισάνθρωπος vocabat. 243. [b] De beatorum insulis Geographi, & Fortunatarum situm describit Ant. Muretus lib. V. Variar. ca. I.

244. [a] Diogen. *Te melle perungis.* [b] De anu libidinosa suprà, *Anus hirciffans.* 245. [a] Iulianus I. C. in Pandectis. [b] Silicernium, apud Nonium Marcellum, & Adag. *Acheronticus senex.* 246. [a] Suidas, & qui de Ludis scripsere. [b] exaudi, *comparas*, Zenob. & Suidas. 247. [a] Theognis, vers. 907.

Ἐν τριόδῳ δ' ἕστηκ', δύ' εἰσὶ τὸ πρόσθεν ὁδοί μοι,
φροντίζω, ταύτων ἥντιν' ἴω προτέρην.
Ancipiti in triuio via duplex, altera quarum
Non mihi displicuit, non minus illa placet.

248. [a] Pro occasione Iunius Cen. V. Ad. vlt. [b] Sophocl. Ouid. & Plut. in Solone.

249. [a] Pin-

In par impendi. Reserabis ianuam apud te.
[a] Lydum in planitiem. [b] Nugator. [c] Dulce & amarũ.
[a] In ventrem saltare. [b] Os bis denûm salientum.
[a] Antiqua ad præsepia. [b] Mox est Panagæa Diana.
[a] Noscere de culmo. [b] Saturnia saxa vocares.
[a] E musca est elephas. Pugnam post ad Marathonem.
Frena iniecta. Dabit lætum experientia finem.
[a] Embarus en. [b] Vitæ palmum cantans ad anethum.
[a] Præceps antè locus, sunt ponè lupi. [b] Holmus atolm'.
Auditu accrescens. [b] Degens in sede beatûm.
[a] In melle obuoluis teipsum. [b] Vetula ista catullit.
[a] Alterum habens in lintre pedem. Silicernia curua.
[a] In stadio dolichum quæris. [b] Felémne Mineruæ?
[a] In triuio mansi. Post iactum abscedere tentas.
[a] Ansa est. [b] Ante obitum mortalis nemo beatus.
[a] Ergini cani. [b] Patrocleo parcior hic est.
Et bonus & malus est. [b] Sita res in cuspide ferri.
[a] Inuenit prauum Deus. [b] Alta pete vt media adsint.
[a] Parnetes obolum. [b] Aulœdus peior Babys iste.
[a] Eurybatæ. [b] Cercops. [c] Sunt plurima inania bello.
[a] Eurycles. [b] Lepori ieiuno obsonia ficus.
Eurymnus. Vitiis ô terq; quaterq; notandus.
Astra peto saliens. [b] Felici copia amici.
[a] Antè lupus sibi iunget ouem. [b] Sic nuper heriq;.
[a] Esuriens dormit vulpecula. Iuppiter orbus.
[a] Vndique vestigat. [b] Lænam contexere Oresti.
[a] Aspera vita illi. [b] Paleis accedit asellus.
[a] Vita animusq;. [b] Etiam pauper glebam capit erro.
[a] Viuens Magdalia. Maneat te fama futuri.
[a] Vina bibens. [b] Mos est natura. [c] Hermesq; profanus.
[a] Aut Rex aut asinus. Persolues porce racemos.
[a] Balnea & ipse mihi sternũ. [b] Lapis absq; cachinnis.
[a] Aut hoc, aut super hoc. Sibi fures festa celebrant.

[a] Vincla

249. [a] Pindari Scholiastes, Erasm. à quo dissentit H. Steph. *Mæror & desiderium senium accelerat.* Synesium vide in caluitię laude, & Iuniũ de coma. [b] Eudemus, Erasmus, & H. Stephanus.
250. [b] Hom. Iliad. 10.
251. [a] Theocr. Idyl. x. [b] Zenobius & Eras. adde locũ Ciceronis de Orat. *Cùm summum capere non possis, laus est aliqua in secundis tertiisq; consistere.*
252. [a] Adde, Repperit: de re noua reperta. [b] Athenæus lib. XIV.
253. [a] De insigniter versuto Lucian. in Ψευδο-μάντει, Eustathius 1. Iliad. [b] Pro egregiè vafro. Eras. & Gilb. Cognatus Centur. IV. Iunius Cent. VII. Adag. 38. [c] Polyb. apud Suid. Cic. lib. v. ad Attic. & Q. Curtius Rufus.
254. [a] Plato in Sophista, & Suidas. [b] Suidas.
256. [b] Pindar. in Nemeis. Salomon in Prou. vide Muret. 11. Variar. cap. 6.
257. [a] Aristoph. ἐν Εἰρήνῃ de re impossibili. [b] Plut. & Lucian. sæpè.
258. [a] Diogen. [b] Pro sterili. H. Steph. in Chiliad. Erasmi de Mendacio.

259. [a] Sic Cicero in Verrem sæpiùs, pro Cluentio, & alibi. [b] Aristoph. in Auib.
260. [a] Eras. in Adag. *Vita macerata*, hîc pro *spinosa*. [b]. Athenæus lib. 11. ex Philemone. 261. [a] Martialis lib. x. & Iuuenal. *Blanditiæ sunt amantium.* vide Erasmum. [b] Pausan. in Corinthiacis. Plutarch. in Problematis. 262. [a] Erasm. in Adag. *Canis viuens è Magdalia.* vide Thesaur. H. Stephani. [b] Suprà in Vatic. Appendice.
263. [a] Pro *merum bibens*, Suidæ & Plauto. [b] De vsu quæ altera est natura, multa Iurisconsulti. [c] Seu *Non initiatus.* Erasmus ait etiam legi ἀμύητος. 264. [a] Iulius Pollux. Eustathius in Hom. [b] Sic de capra Ouidij in Fastis Epigramma Politianus explanat: *Rode caper vitem*, &c. Miscel. cap. XXVI.
265. [a] Aristophanes in Pace. [b] Vide Zenodotum, & ibi notata.
266. [a] Plutarchus in Apophthegm. Lacænarum.

Ἦλθε κύων ἐπὶ δεσμά. Δικαιότερος στάχυος εἶ.
Ἤρατο ὅπλῳ αἰλούρῳ. Ἀλᾶν ὑπὸ μείζονος ἀνδρός.
Ἡσιόδειον γῆρας. Ἑκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ.
Ἡφαίστειος δεσμός. Ἥεις δ᾽ ἔσεαι ἀντιφυτεύσ.
Ἠχεῖς νεκροῦ ἐς ὦτα. Θύρας ἐπίθεσθε βέβηλοι.
Θαλλοφόροι. Μετὰ φωνῆς εὔχεο. Χαῖρε φίλον φῶς.
Θάψινος ἄνθρωπος. Χαράδρα κατελήλυθε. Σελλοί.
Θερσίτειον βλέμμα. Λύκου δεκάς Ἡ μερόκοιτος.
Θετταλικαὶ πτέρυγες. Τὸν καρκίνον ὀρθὰ βαδίζειν.
Θετταλικὸν πήδημα. Τί δάκρυον ἄϋδον ἐγείρεις.
Θῦμα Φασηλιτῶν. Οὐδ᾽ ἂν πείσῃς, ἐμὲ πείσῃς.
Θυμβροφαγεῖν. Διὰ τῆς κηπαίας. Εἰς γόνυ βάλλειν.
Ἴκκου δεῖπνον. Ἀμαλθείης ἀγρὸς κέρας ἐστίν.
Ἴσαι ψῆφοι εἰσι. Προμηθεύς. Δημοπίθηκος.
Καδμεία νίκη. Σαμίων ἄνθη. Χαμαὶ ἀντλεῖς.
Καὶ τοὺς ἀνθρώποις συνάγει κακά. Κλειτοριάζειν.
Κάλλιστ᾽ ἔνδοθι πᾶσαι. Ἀλώπεκος ἴχνεσι βαίνεις.
Καλλιφαίνης. Λευκηπατίης. Ῥυποκόνδυλος ἀήρ.
Κάνθαρος Αἰτναῖος. Ψεκὰς, ἢ δρόσος. Εἰς Κυνοσάργες.
Καρποῖς οὐ σταδίοισιν ἐρίζομεν. Ἴστος ἀράχνης.
Κεὶ λύκου ἐμνήσθης. Ἀφύης τιμὴ τὸ ἔλαιον.
Κέντει τὸν πῶλον περὶ τὴν νύσσαν. Γόνυ κάμψαι.
Κερκώπων ἀγορά. Γυμνῷ φυλακὴν ἐπιτάττεις.
Κεστρεὺς νηστεύων. Ἵνα γὰρ δέος, ἔνθα καὶ αἰδώς.
Κηρῶν λεπτότερος. Ζωὴ ἐν πᾶσι λαγῴοις.
Κλαυσίγελως. Σαλάκων. Σαμίων λαύρα. Μερὶς, οὐ πνίξ.
Κληματίς. Ἄμμε μόναι γε Λάκαιναι τίκτομες ἄνδρας.
Κοῖλον ἔδειξε ποδός. Καὶ κύντερον ἄλλο ποτ᾽ ἔτλης.
Κοντῷ πλεῖν. Εἰς τὸ Πυρραίων, εἴτι κακόν γε.
Κρητίζεις πρὸς Κρῆτα. Δοκὸς δ᾽ ἐπὶ πᾶσι τέτυκται.
Κερὸς ἀσελγόκερως. Ἦ μὲν κλέος ἦε, καὶ ἦλθε.

Κερυσι-

267. [a] Zenob. [b] Modestinus Iurisconſ.

268. [b] Diogen. & Suidas. Eraſm. in Adag. *Porrò à Ioue & fulmine.*

269. [a] Pindari epigr. ex Ariſtot. in Appendice Vatic. Cent. IV. Adag. 3. & Suida Cent. XIII. Adagio 31. [b] Homer. Iliad. β'. & Euripid.

270. [a] Hom. Odyſſ. θ'. quæ hîc vertit Eraſm. & Suidas. [b] Phocylidis eſt verſus 75.

271. [a] Terent. Phormione extrema: *Verba fiũt mortuo.* [b] *Obdite oſtium profani.* Orphei apud Ariſtidem in Pericle, Pythag. verò attribuit Stobæus Serm. 39. nou. edit. pag. 137.

Ἀείσω συνετοῖσι, θύρας δ᾽ ἐπίθεσθε βέβηλοι.

Cordatis cantabo: fores occlude profane.

vide Briſſonium in Formulis.

272. [a] Euſtath. Odyſſ. XVII. Iunius Centur. IV. Ad. 61. & nos de Oſchophoriis ad Procli Chreſtomathiam. [b] Pythagoræ & hoc ſymbolum Clem. Alexand. Strom. IV. Iunius Centur. VI. Adag. 5. [c] Plut. in Moralibus, & M. Varro, Græcos φῶς ἀγαθὸν dicere ſolitos ait, cùm lumen inferretur. 273. [a] De tenuibus ſed ambitioſis dictũ. Suid. & Heſych. Eraſ. in Sellisare, & Ἡ φελλὴ οὐ πείθει, *Balba non credit.* [b] Simile eſt, *Bombylius homo*, in Eraſmo. 274. [b] Homer. Iliad. β'. Suid. Eraſm. & ibi H. Steph. [c] De infamibus Zenob. Heſych. & Suid. 275. [a] Iul. Pollux. Suid. & Euſtath. Iunius Cent. I. Adag. 5. 276. [a] Iunius Cent. I. Adag. 5. ex Euſtath. in Dionyſium Afrum. [b] Sophocl. Suid. & Iunius Cent. V. Adag. 8. Sic Maro II. Æn. *Infandum regina iubes renouare dolorem.* hoc eſt, *Lacrymas pergis renocare ſepultas.* 277. [a] Zenob. [b] Ariſtoph. ἐν Πλούτῳ. 278. [a] Herodot. in Erato. Æſchylus in Perſis. Iunius Cent. V. Adag. 21. [c] Heſych. & Suid. adde Ariſtoph. ἐν Νεφέλαις, θυμβρεπίδειπνος. 279. [a] Euſtath. de Icco medico. De athleta verò Ælianus lib. XI. ποικίλης ἱστορίας. Iunius Cent. VIII. Adag. 25. [b] Suidas integrum citat:

Ἔνθ᾽ ἵνα μοι βίος ἐστὶν ἀμαλθείας κέρας αἰγός. *Capræ vbi Amaltheæ præbet mihi pabula cornu.*

280. [a] *Populi ſimius*, Ariſtoph. in Ranis. Eraſm. in *Simia barbata.* [b] Hoc eſt, *Aequales calculi.*

[a] *Vincla canis subiit.* [b] *Trutina tu iustior omni.*
Assa farina placet. [b] *Semper vitato potentem.*
[a] *Hesiodi senium est.* [b] *Inuita mente lubénsque.*
[a] *Vulcani vinclum.* [b] *Litem lis procreat ex se.*
[a] *Verba facis vita functo.* [b] *Procul este profani.*
[a] *Ramigeri.* [b] *Fac voce preces.* [c] *Lux optima salue.*
[a] *Selli.* [b] *Buxeus est homo. Transit flumine torrens.*
Luce cubans. [b] *Thersitæ oculus.* [c] *Decas ecce lupina.*
[a] *Alæ Thessalicæ. Graditur recto ordine cancer.*
[a] *Thessalicos saltus.* [b] *Cur lessum funeris ergô.*
[a] *Sacra Phaselitum.* [b] *Suadenti non tibi credam.*
[a] *Ingenua abiicitur. Mox per sata.* [c] *Viuere Thymbra.*
[a] *Cena Icci est.* [b] *Et Amaltheæ sunt cornua campi.*
[a] *Demopithecus.* [b] *Sunt suffragia iusta.* [c] *Prometheus.*
[a] *Victor Cadmeus. Samij flores.* [c] *Ab humo hauris.*
[a] *Et mala coniungunt mortales.* [b] Κλιτοριάζειν.
[a] *Intus rectè agitur. Sequeris vestigia vulpis.*
[a] *Calliphanes.* [b] *Iecore albo.* [c] *Valdè sordidus est vir.*
[a] *Cantharus Aetnæus. Stilla aut ros.* [c] *In Cynosarges.*
[a] *Fructib⁹ haud stadiis certamus. Stamina arachnes.*
Vsque lupos memoras. Aphyæ est & oliua decori.
Ad metam pullos impellis. Poplite verso.
[a] *Cœtus Cercopum. Tradis custodiam inermi.*
[a] *Mugil ieiunat.* [b] *Pudor est vbicumque pauor stat.*
[a] *Cera exilior est. Lepori omni vita suauis.*
[a] *Flens-ridens.* [b] *Salacon.* [c] *Non suffocatio sed pars.*
[a] *Clematis herba.* [b] *Viros solæ peperere Lacænæ.*
[a] *Effugit pedibus.* [b] *Quondam grauiora tulisti.*
[a] *Conto nauigat.* [b] *In Pyrrhæos, si quid acerbi est.*
[a] *Cretizas cum Crete.* [b] *Paratus in omnibus obex.*
[a] *Cornipeta est aries. Fuit hæc tibi gloria eritque.*

Frau-

calculi. Suidas & Erasm. ex Aristot. Problem. *Cur reo magis quàm actori sit fauendum.* [c] Lucianus in Dialogo Promethei.

281. [a] Plato, Plut. Aristides in Pericle, Pausan. in Bœoticis. [b] Vatic. appendix Cent. III. Ad. 81. Suidas Cent. XII. Ad. 61. [c] Zenobius, Erasm. & ibi Hen. Stephanus.

282. [a] Aristot. in Rhetor. Erasmus in *Syncritismos.* [b] Hesychius, Diogen. & Suidas.

283. [a] Theoc. Idyll. XV. Συρακουσίαις.

284. [a] De indocto se iactante Athen. libro I. [b] De formidolosis. Zenobius vbi anteà editum λευκομαχίας malè, pro λευκηπατίας. [c] Iul. Pollux.

285. [a] Aristoph. in Pace, & Diogenian. [c] Plut. in Amatoriis, & Gregor. Nazianz.

286. [a] Antiphilus Byzantius de Chio insula, lib. I. Anthol. ca. LVIII. εἰς Νήσους. Iunius Cen. IV. Adag. 63. [b] Nazianzen. Theodoret. de Prouidentia, Iunius Cen. II. Ad. 32.

288. [b] Vt fit in negotij contentione, Homer. Æschylus, & Philostrat.

289. [a] Æschines de Demosthene. Iunius Cent. VII. Adag. 38. [b] Zenob. Hesych. & Suidas. 290. [a] Iunius explicat è Comicis Cent. IV. Adag. 69. [b] Suidas.

291. [a] Vide *Cera tractabilior,* &, *Cera instar.* Iunius Centuria VI. Adag. 8.

292. [a] Iulius Pollux lib. II. Onomast. [b] Hesychius, Erasmus, in quem ibi Hen. Stephanus copiosè. [c] Zenobius Centuria V. Adag. 23. & Suidas. 293. [a] Herba est Ægyptia, Demetrius Phalereus, & Laërtius in Zenone. [b] Plut. in Lycurgo. Dorica autem est Dialectus. 294. [a] Volam pedis ostendere, fugere est, Hesychius. [b] Tale Virgilius: *O passi grauiora, dabit Deus his quoque finem.*

295. [a] Suid. Erasm. quem refellit pluribus H. Steph. [b] Stephan. de Vrbibus, Plut. in Sympos. quem Erasmus hîc corrigit, Iunius Cent. I. Adag. 22. & Ioannes Alexand. Brassicanus ad illud: *Hostibus eueniat.* 296. [a] Plut. in vita Lyzandri & Pauli Æmilij. [b] Galen. lib. III. De differentiis pulsuum. Erasm. vbi Hen. Steph. δόκον pro *opinione* accipit. 297. [a] Diogenianus & Hesychius.

298. [b] Alci-

Κρουσιμετρεῖν. Ἀλλ' οὐδ' εἰ βοῦς φθέγξαιτο, πιθοίμην.
Κυκλοβόρου φωνή. Κακὰ κέρδεα ἶσα βλάβῃσι.
Κυκλώπειον βλέμμα. Κανωπίζειν. Κερόμυξος.
Κωφότερος κίχλης. Μία μάστιξ πάντας ἐλαύνει.
Λεῖπέ τι καὶ ξείνοισιν ἐπερχομένοις. Λίθον ἕψεις.
Λέμφος. Κῆποι Ἀδώνιδος. Ἀρχιλόχειος ἀλώπηξ.
Λύσεις τὸν Πελίαν. Οὐ Μῆδος ταῦτα φυλάξει.
Λυδὸς ἔκλεισε θύραν. Ξένος ἔλθοι, ὅστις ὀνήσει.
Λύδιον ἅρμα. Τὸν οἴκοι θησαυρὸν διαβάλλεις.
Λωτοφαγεῖν. Ἄμμες δὲ δέκα Ῥόδιοι, δέκα νᾶες.
Μαγνήτων καὶ Τερμερίων κακά. Κόμμα πονηρόν.
Μᾶλλον ὁ Φρύξ. Πλήρης βαπτίζει πνεύματος ἀσκός.
Μανδραγόραν ἔπιες. Πτωχοῦ φίλοι οὐδὲ τοκῆες.
Μαίτης ἀφουρία. Φιλοτιμότερος Κλεοφῶντος.
Μαργίτης. Κρητικαὶ λῆμαι. Λημᾷν κολοκύνταις.
Μελανίων σώφρων. Ἄδου περφικτῷ περιπίπτοις.
Μὴ πρὸ φακῆς λοπάδ' αὖξε. Βάκηλος. Χάρμα πυραύστε.
Μή σοι μελαμπύγῳ περιπίπτοις. Κάρδαμον ἐσθίειν.
Μήτι γε καλὸν ἀδελφοῦ σου; Μαλακώτερον ὕπνου.
Μὴ τὸν ἀπὸ γραμμῆς κίνει λίθον. Ἰσθμὸν ὀρύσσειν.
Μηδὲν ἄγαν. Αὐτοῦ τοῦ μέτρου. Γνῶθι σεαυτόν.
Μήλιος Ἡρακλῆς. Ἢ τὸ κρίνον, ἢ κολοκύντην.
Μητέρα σοὶ ταύτην δίδωμι. Πλαταγῇ δοκιμάσεις.
Μικρὸς ἀεὶ σὸς πῶλος. Ἐλεύθεραι αἶγες ἀρότρου.
Μῦθον ὄνῳ. Ὀλέθρου δ' οὐδεὶς λόγος. Ἀντιπελαργεῖν.
Μυῖ' ἐλέφας. Χαμόθεν ἵνα τέττιγες ἀείδουσι.
Μῦς λευκός. Νόσος Ἡράκλειος. Ἀνὴρ ἐλάφειος.
Μωρότερος Μορύχου. Σκαμβὸν ξύλον οὐδέποτ' ὀρθόν.
Μωρῷ καὶ βασιλεῖ νόμος ἄγραφος. Ἐκ πίθου ἀντλεῖς.
Νεκρὸν μαστίζεις. Ἄλλοι κάμον, ἄλλοι ὄναντο.
Νηφάλιος θυσία. Θυσίαν οἱ Κρῆτες ἄγουσιν.
Νῦν εἰς χώραν ἦλθε. Προβάλλειν τοῖς κυσὶν ἄρνας.
Ξυνὸς Ἐνυάλιος. Νίκη δ' ἐπαμείβεται ἄνδρας.
Ὄμματ' ἔχει κεφαλῆς ὄπιθεν. Μάλα με ξυρεῖ ἐν χρῷ.
Ὁ ξυ-

298. [b] Alciphron. in Epiſtola Glyceræ ad Menandrū: Οὐδ' εἰ βοῦς μοι τὸ λεγόμενον φθέγξαιτο, πεισθείην ἄν. Et verò bouem interdū locutū Romæ in prodigiis habitum refert Iulius Obſequens, & ſępiùs T. Liuius. Priuerni quidem lib. xxxvii. Annaliū cap. 13. (vt nunc diſtinguunt) in agro Romano lib. xxxviii. & in Campania lib. xli. capp. 13. & 21. Alibi bos dixit: *Roma tibi caue*. idē li. xxxv. c. 21.

299. [a] Ariſtoph. ἐν Γεωργοῖς. [b] Heſiod. libro 1. ἔργων. ver. 350.

Μὴ κακὰ κερδαίνειν, κακὰ κέρδεα ἶσ' ἄτῃσιν.

Ne mala lucra pares, mala lucra æqualia damnis.

300. [a] Suid. & Iunius Cent. iii. Ad. 49. [b] Galenus li. vi. Therapeutic. Iunius Cent. v. Adag. 92.

301. [a] Zenobius.

302. [b] Ariſto. in Veſp.

303. [a] Baſilius M. ad Iuuenes. Philoſtrat. & Io. Braſſic. Ad. 28. [b] Heſych. Had. Iunius Cent. viii. Ad. 95. [c] Plato in Phæd. Plut. & alij.

304. [a] Zenob. & Diogen. [b] Zenob.

305. [a] Plutarch. aduer. Colotem & Heſychius. [b] Zenob.

306. [a] Diogen. & infrà ver. 342. [b] Id eſt, domeſticum calumniaris theſaurū. Ariſtid. in Pericle. 307. [a] Homer. Odyſſ. 9. 308. [a] De his Strabo lib. xiv. De Termeriis autem malis Plut. in Theſeo, Suidas de vtriſque. [b] Ariſtoph. in Pluto. 309. [a] Refert hiſtoriam Zenobius, Suidas, & Apoſtol. [b] Iunius Cent. v. Adag. 28. *Vter flatu plenus.* 310. [a] Lucian. & in Sacris litteris Gen. 30. & Cant. 7. v. 13. [b] Sæpè Salomon vt Prou. 14. v. 20. inuiſum eſſe pauperem. 311. [b] Ariſtoph. ἐν Βαβυλωνίοις p. nou. edit. 244. Iunius Cen. ii. Adag. 89. 312. [a] De ſtolido Lucian. vſurpat in Hermotimo, ſeu de Sectis. Homeri fuiſſe poëma putatur, de quo in eius vita Herodot. Baſil. M. Homil. ad Iuuenes. Tzetzes Chil. vi. v. 593. [b] Ariſtoph. & Lucian. [c] Ariſtoph. ἐν Νεφέλ. 313. [a] Ariſtoph. in Lyſiſtrata. Alibi eſt *Hippolyto caſtior*. vt hîc reddit Eraſ. *Caſtus Melanion*. 314. [a] Athenæus

Fraudas metra. [b] *Fidem, nec si bos dixerit, addet.*
[a] *Cyclobori vox hæc.* [b] *Mala lucra æqualia damnis.*
[a] *Lumen Cyclopis.* [b] *Verueceus. Atque Canopus.*
[a] *Surdior es turdo. Scutica omnes vrgeat vna.*
Hospitibus linquas aliquid. [b] *Lapidem coquis ipsum.*
[a] *Archilochi vulpes.* [b] *Hinc Muccus.* [c] *Adonidis horti.*
[a] *Elueres Peliam.* [b] *Medus non ista relinquet.*
[a] *Claudis Lyde fores.* [b] *Veniat qui proderit hospes.*
[a] *Lydius hic currus. Tua nempe calumnia vexat.*
[a] *Lotum edere. At Rhodij deni, nauesq; decem sunt.*
[a] *Termeriorum & Magnetum mala.* [b] *Praua moneta.*
[a] *Est mage Phryx.* [b] *Vtres baptizant aëris instar.*
[a] *Mandragorā hausti.* [b] *Mendicū nec amāt genitores.*
Rustica vates. [b] *Ambitiosior est Cleophonte.*
[a] *Margites.* [b] *Cronicæ Lemæ.* [c] *Lippis colocyntas.*
[a] *Melanion sapit. Atri in barathrum incidit orci.*
[a] *Lancibus apta fercla.* [b] *Pyraustæ more.* [c] *Bacelus.*
[a] *Natibus eripe te nigris.* [b] *Nasturcia mande.*
[a] *An benè fratribus est?* [b] *Vt somno mollior omni.*
[a] *Ne moneas vmquā lapidē à norma.* [b] *Fodere Isthmū.*
[a] *Nil minus.* [b] *Atque pari mensura.* [c] *Nosce teipsum.*
[a] *Melius Alcides.* [b] *Vel lilia, vel colocynten.*
Hanc tibi concedo matrem. [b] *Sonitu experieris.*
[a] *Exiguus pullus.* [b] *Capræ haud iunguntur aratro.*
[b] *Fabulam asello.* [b] *Reddere par. Necis actio nulla.*
[a] *Murem elephantus agit.* [b] *Canit in tellure cicada.*
[a] *Herculeus morbus.* [b] *Mus alba.* [c] *Audacia cerui.*
[a] *Stultior es Morycho.* [b] *Rectū haud fit tortile lignū.*
Regnanti & stulto lex non est scripta. [b] *Cado hauris.*
[a] *Nempe situm cædis. Fessis alij auxiliantur.*
[a] *Absque mero sacrum.* [b] *Cretensibus hostia fertur.*
Nunc veni in sedem. Canibus temerè obiicere agnū.
[a] *Mars dubius.* [b] *His, nunc illis, victoria cessit.*
Lumina postica seruabat. [b] *Et in cute rasus.*

[a] *In*

næus & Plut. ex Cratete. [b] Pyraustæ gaudes gaudiū, Iunius Emble. XLIX. Æschyli est. Vide Ælian. de Hist. Anim. lib. XII. c. 8. [c] Athen. & Suid. & nos in Vitis comparatis Aristot. & Demosthenis.

315. [a] Philost. lib. II. & Suid. [b] Aristoph. ἐν Θεσμοφοριαζούσαις.

316. [a] Synes. de regno. H. Iunius Cen. VI. Ad. 16. [b] Clem. Alexand. lib. II. Pædag. Eustath. Iliad. 10. Iunius Cen. III. Adag. 60.

317. [a] Gilbert. Cognat. Cent. IV. Adag. 399. *Lapides ad filum.* [b] Herod. li. I. Sueton. in Nerone.

318. [a] Variis varij tribuunt, quæ colligit Eras. [b] Hesiod. & Lucian. [c] Tribuitur itidem variis atq; adeò Apollinis Oraculo, Cic. Tusc. de Leg. & alibi. Iuuenal. Auson. &c.

319. [a] Ex Melo Insula, alij Pomorū Alcides. Vide Giraldi Syntagmata. [b] Zenob. seu Zenodotus. Cent. IV. Adag. 18. Diogen. V. Adag. 10.

320. [b] Suidas in *Crepitu probabis.* Erasm.

321. [a] Aristoph. interp. ἐν Γηπαδι. [b] Zenob.

322. [a] Galenus non semel, Eras. & ibi ex Luciano H. Steph. [b] Aristoph. in Auib. & Eras. pluribus.

323. [a] Aliàs exaudiendum *non capit.* Erasm. [b] Aristot. lib. II. Rhetor. Iunius Centur. VII. Adag. 36. 324. [a] Zenob. Cent. IV. Adag. 26. Diogen. Cent. V. Adag. 8. [b] Suidas, Ælian. lib. XII. Animal. cap. 10. ex Philemone. [c] Homer. Iliad. ά. v. 225.

Οἰνοβαρὲς, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ' ἐλάφοιο.

Ebrius, canis oculos habens, cor autem cerui.

325. [a] Zenob. & Suid. Galenus lib. de Pulsibus. 326. [b] Theocritus, sup. v. 26. Ἐκ πίθω ἀντλεῖς δῆλον, &c. 327. [a] In calumniatores dictum. Vide &, *Mortui non mordent.* 328. [a] Iul. Pollux & Suid. [b] Suid. Cent. X. Adag. 77. 330. [a] Ex Homero Iliad. σ'. ver. 309. *Ξυνὸς Ἐνυάλιος, καί τε κτανέοντα κατέκτα.* Erasm. ex T. Liuio plura. [b] Aristot. II. Rhetor. 331. [b] Suidas, Hen. Stephanus in Erasmum. 332. [a] T. Li-

Ὁ ξυρὸς εἰς ἀκόνην. Ἀγαθὴ καὶ μάζα μετ᾽ ἄρτον.
Ὁ πλοῦτος Κινύρου. Ἀπὸ πύργων κρίνετ᾽ Ἀχαιούς.
Ὁ περφιτὸς λυχνοῦ περιγίνεται. Ὕπνος ἀπέστω.
Ὁ σκὶμψ τῆς χώρας. Οἶνος καὶ παῖδες ἀληθεῖς.
Ὁ ψάλτης ἀπορῶν βήττει. Σαρπηδόνος ἀκτή.
Οἱ Ῥόδιοι θυσίαν. Οὐδεὶς σαπρὸς μέγας ἰχθύς.
Οἶδε τὸ λευκὸν καὶ τὸ μέλαν. Πλοῦτος κεράμειος.
Οἴκοθεν εἰκάζω. Καὶ κόρχορος ἐν λαχάνοισι.
Οἴκοθεν ἐχθρὸν ἔχουσι. Χάρις βαιοῖσιν ὀπηδεῖ.
Οἰνοχοεῖς βατράχοισιν. Ὑπὲρ τὰ σκάμματα πηδᾷς.
Οἰόλυκοι. Πεζοὶ παρὰ Λύδιον ἅρμα θέοντες.
Οἰταῖος δαίμων. Ἀπὸ βαλβίδος. Οὐ γὰρ ἄκανθαι.
Οἰφᾷ χωλὸς ἄριστα. Δύω τοίχους ἅμ᾽ ἀλείφεις.
Οἰωνίσαιτ᾽ ἄν τις ἰδών σε. Μόθων ἀπὸ κώπης.
Ὀκτάποδες. Μεγαρεῖς οὔτ᾽ ἐν λόγῳ οὔτ᾽ ἐν ἀριθμῷ.
Ὀμφακίας. Ἀβδηρολόγος. Κότυος θιασώτης.
Οὐδ᾽ ἴκταρ βάλλουσι. Μέγα στόμα τοῦ ἐνιαυτοῦ.
Οὐ λῖνον λίνῳ γε συνάπτεις. Ἔμβαλε κυλλῇ.
Οὔτοι Στησιχόρου τρί᾽ ἔγνως. Οὐδ᾽ ἐντὸς Γώρου.
Οὐδὲ τὸν Αἴσωπον πεπάτηκας. Σύκινοι ἄνδρες.
Οὐδὲν πρὸς Διόνυσον. Ὑπερμαζᾷν. Χορὸς Ἀργῶν.
Οὐκ ἀρετᾷ κακὰ ἔργα. Κριῶν δασύποις ἐπιθυμεῖ.
Οὐκ αὐλεῖς πάρῳδα μέλη. Σιγῶσιν Ἀμύκλαι.
Οὐχὶ γὰρ ἀγγέλλεις πόλεμον. Μῦς ἀντὶ λέοντος.
Παιδοφιλεῖ μᾶλλον τῆς Γελλοῦς. Χερσὶν ἀνίπτοις.
Παίζειν ἐν πενθοῦσιν. Ὁ Γείτων τὸν πόδα κινῶν.
Πανικά. Νῷ πείθου. Εἰς τὸν τετρημένον ἀντλεῖ.
Πάντα κακοὶ τολμῶσι. Μάχη ἐπιμήδεα κείρει.
Πάντα κάλων σείειν. Ἁλιεὺς πληγεὶς νόον οἴσει.
Πάντα μία κόνις ἐστί. Σὺ δ᾽ ἱερὸν οὐδὲν ὑπάρχεις.
Πάντας δεῖ παραλοῦσθαι. Ἀφηγῇ τοῦ μὲν ὄναρ μοι.
Πᾶσι κεραίαις νικᾶν. Πίνειν διψῶντα σιωπῇ.
Παῦρα μέν, ἀλλὰ μάλα λιγέως. Ἑτερόγναθός ἐστι.
Πῆμα κακὸς γείτων. Ὑπὲρ Ἐνδυμίωνα καθεύδεις.
Πλεῖν εἰς Μασσαλίαν. Ἅλα λείχειν. Δειλὸν ὁ πλοῦτος.
Περαθῆναι λαχάνων. Ὑγιέστερος εἶ κολοκύντης.

Πέφρα

332. [a] T. Liuius lib. I. ab V. C. & Lactantius. [b] Zenobius.

333. [a] Plato, Pindar. & Suid. [b] Aristid. in Themistocle. Hom. Iliad. γ.

334. [a] Aristoph. in Vespis. [b] Idem in Nebulis.

335. [a] Zenobius, Suidas Cent. VIII. Adag. 81. [b] Erasm. *In vino veritas.*

336. [b] Zen. V. Ad. 86.

337. [a] Diogen. Centur. VII. Ad. 96. [b] Athen. lib. VIII. ex Clearcho: Theophrast. de Risu.

338. [a] Aristoph. ἐν Γηρυτάδῃ. [b] Diogen. V. Ad. 97. Suid. Cent. VIII. Ad. 53.

339. [a] Plautus in Cistellaria. [b] Hesychius & Suid. Eras. & ibi H. Ste.

340. [a] Plato in Sophist. Virg. *Hostis habet muros.*

341. [a] Diogen. & Suid. [b] Id est, de scammatis egredi; Tertull. & Hieronymus, aliiq; Græci Patres, quos alibi annotaui, & Vlpius Phrygius bis in Adagiis.

342. [a] Herodot. lib. IV. Vide Erasm. in *Ouilupi*, & *Ouem lupo commisisti.* [b] Plutarch. in Nicia ex Pindaro, & suprà ver. 306. *Λύδιον ἅρμα.*

343. [a] Zenob. & Diogen. sic alibi, *Temessæus genius.* [b] Aristoph. in Vesp. & Pet. Faber Tolosanus in Agonistico.

344. [a] Claudum optimè virum agere ait Athenæus XIII. & cur claudi salaciores ex Aristotel. Problemat. Erasm. [b] Suidas.

345. [a] Iul. Pollux lib. IV. Onomastici. 346. [a] Lucian. in Scytha. [b] Theocr. & Callimachus in Epigramm. & ex Oraculo Erasm. 347. [a] Aristoph. in Acharnensib. Iunius Cent. VI. Adag. 61. [b] Tatianus in Apologia pro Christianis. Iunius Centur. VI. Adag. 11. [c] Synesius Epist. ad Ioannem. Iunius Centuria I. Adag. 29.

348. [a] Id est, non feriunt scopum; Plato. Horat. *Nec semper feriet.* Erasm. *Nullo scopo iaculari*: &, *Aberrare à scopo.* [b] Suidas. 349. [a] Suid. Aristot. lib. III. Physic. & Eras.

351. [a] Ari-

[a] In coteri acta nouacula. [b] Post panem offa probatur.
[a] Diuitiæ Cinyræ. [b] De turri censet Achiuos.
[a] Lautus vincit aquam podex. Hinc somnus abesto.
[a] Blatta locum. Pueri ac vinū ferè vera profantur.
Cantor quando hæret, tussit. [c] Sarpedonis ora.
[a] Victima apud Rhodios. Non piscis putridus, ingens.
[a] Album cognouit nigrumq́. [b] Et opes figulinæ.
[a] Cōiicio ipse domi hoc. [b] Olera inter corchorus extat.
[a] Intus habent hostem. Comitatur gratia paucos.
[a] Ranis fundis vina. [b] Salis trans septa modumq́.
[a] En veruecilupi. [b] Pedites Lydium prope currum.
[a] Oetæus genius. [b] De carceribus. Neque spinæ.
[a] Sæpè salax claudus. [b] Binos obducere muros.
[a] Cede Mothon remo. Te conspecto omnia dicent.
[a] Octapedes. [b] Megarenses nec primi neque quarti.
[a] Omphacinus. [b] Abderologus. [c] Cotyisq́ sodalis.
[a] Longè à meta absunt. Os perlatè patet anni.
[a] Non linum lino nectis. Imponito claudæ.
Stesichori tria non nosti. Non est in Ioro.
[a] AEsopum non triuisti. [b] Ficulneus est vir.
Argiuūm chorus. [b] Ad Bacchum nil. [c] Deliciari.
[a] Facta malè haud benè succedūt. Carnē lepus optat.
[a] Non modularis auita. [b] Tacent constanter Amyclæ.
[a] Haudquaquam bellum declaras. Non leo, sed mus.
[a] Illotis manibus. Pueros adamat mage Gello.
[a] Ipse pedem vicine moues. [b] Illudere mæstis.
[a] Haurit aquam cribro. Persuade. [c] Panicus horror.
Audent cuncta mali. [b] Bellum consulta diremit.
[a] Omnem agitare rudentem. [b] Piscator sapit ictus.
[a] Cuncta cinis sunt vnus. [b] Habes nihil ipse sacratū.
Vnà suaue lauari omnes. [b] Mea somnia narras.
[a] Iudicibus vincit cunctis. [b] Tacitus sitit, haurit.
[a] Multa sapit, sed pauca refert. Ε'πεόγναθος est vir.
[a] Noxa malus propè. [b] Tu super Endymiona quiescis.
[a] Tendis Massiliam. [b] Timidus Dis. [c] Linge salinum.
Incrementa olerum. [b] Magis atque cucurbita sanus.

[a] *Est*

351. [a] Aristophanes in Auibus, & Suid. [b] Theocrit. & Aristoph. Eras. in Adagio, *Ficulnus*.

352. [b] Lucian. Zenob. & Suidas. [c] ματτυάζειν deliciis indulgere. à massa ductū, Iul. Pollux & Eras. qui & alibi de mattya, de quâ & Athen. lib. XIV. & Cœlius Rhodig. apud Martialem. vbi vulgò, *gloria*, legitur:

Inter quadrupedes Mat-
tya prima lepus.

353. [a] Hom. Odyss. θ'. ver. 329. [b] Apostol. Terent. in Eunucho:

Tute lepus es & pulpa-
mentum quæris?

354. [b] Virg. X. Æneid. & ibi Seruius, Erasm. in *Amyclas perdidit silentio.*

355. [a] Plato & Iulian. [b] Synes. Epist. ad Anastas.

356. [a] Hesiod. & Diogen. [b] De Gello Sappho Poëtria.

357. [a] Etymologicus & Iunius Cent. IX. Ad. 16. [b] Demet. Phalareus.

358. [a] Plautus. [c] Eurypid. in Rheso, Cicero & Ang. Politianus Miscellan. cap. 24.

359. [b] Hesych. Iunius Cent. II. Adag. 72.

360. [a] Plato, Lucianus & Aristoph. [b] Zenob. è Sophocle.

361. [a] Lucian. in Dialogo mortuorum. [b] De Adonide dictum, Theocritus in Hodœporicis.

362. [b] Plato lib. VIII. de Rep. & Suidas. 363. [a] Aristides contra eliminantes, Iunius Cent. VII. Adag. 29. [b] Idem Aristides, & Iunius Cent. VII. Adag. 31.
364. [a] Homer. Iliad. γ'. ver. 214. 365. [a] Hesiod. vide Erasm. *Aliquid mali propter vicinum malum.* [b] Aristot. lib. X. Moral. Cicero lib. V. de Finibus. 366. [a] Plautus in Casina. Athenæus lib. XII. [b] Dis pro Pluto ex Aristoph. in Pluto. Lucianus in Timone & in Gallo. [c] Plautus in Curculione, Persius & Erasinus. itemque alibi ex Plinio. 367. [b] Athenæus libro III. Zenobius & Suidas.

368. [a] Phi-

Περρέα θρύμμα. Περὶ τῆς νίκης ἐπινίκιον ᾄδεις.
Πὺξ ἢ λάξ. Δότε μοι λεκάνην, δότε. Βοῦς ἐπὶ σωρῷ.
370 Πῦρ ἐπὶ πῦρ βάλλεις. Ἀρχὰ δείκνυσι τὸν ἄνδρα.
Πυρπαλάμης. Ὅσα Μῦς ἐν Πίσῃ. Φαινοπροσωπεῖν.
Πυῤῥὸς ἅπαξ, δεκάκις χλωρός. Δειπνεῖν με δίδασκε.
Πτωχότερος Παύσωνος. Ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε.
Σελλίζειν. Ἀπόνοια Γιγάντων. Ψῆφος Ἀθηνᾶς.
375 Σήψεις καὶ πέτραν ὁ πολὺς χρόνος. Ἔρνος Ἄρηος.
Σιτίζεις ἀκόνην. Ποιεῖν τί δεῖ, οἷς γόνυ χλωρόν;
Σκήπτεται ἔμπορος εἶναι. Ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης.
Σκυρία αἴξ. Ἀπὸ πέντε πετρῶν εἰς κῦμ' ἐσαλέσθαι.
Σμυρδυρίνης ἁπαλώτερος. Ἧλιξ ἥλικα τέρπει.
380 Στιγματίαι Σάμιοι. Τοὺς δ' οὐ μία πάντας ἀγρινοῦς.
Σὺ σκώπτεις μὲν ἐμ', ἐγὼ δ' ὄνος ὕομαι. Ἀσπίδα ποβλής.
Συμμαχίη μετὰ τὸν πόλεμον. Πῦρ δαλὸν ἐπελθόν.
Σὺ δὲ θεοὶ μάκαρες. Παρὰ τὸν αὐλῆς τὰ τρί' εἴποις.
Σχοινίον ἐξ ἄμμου. Ξενίων δέ τε θυμὸς ἄριστος.
385 Τὰ βία τῶν εἰς τὸν θάνατον. Ταχυβάμονες ὅρκοι.
Τὰν ἀπ' ἀρχᾶς παῖε. Πρὸς ἐῤῥωγυῖαν ἀείδεις.
Τὰν κατὰ σαυτὸν ἔλα. Λύκον εἶδες. Βοῦς ἐπὶ φάτνῃ.
Τὰν παρεοῦσαν ἄμελγε. Φέναξ. Ἀδηφάγον ἅρμα.
Τὰν σοφίαν ἔλαχ' ἁ πενία. Μετὰ Λέσβιον ᾠδόν.
390 Τὰς κέγχρους ἀποτρυσύειν. Ῥαδαμάνθυος ὅρκος.
Τὰς μυίας ἀετὸς θηρεύων. Βεκκεσέληνος.
Τειχίον Ἱππάρχου. Κορδύλης ἄξιος οὐκ εἶ.
Τηλεμάχου χύτρα. Πόλεμος γλυκὺ περίττον ἀπείροις.
Τὴν θήραν προβεῖς. Πηλοῦ πόδας ἐκτὸς ἀείρειν.
395 Τὴν καρδίαν τηρεῖν ἐν πείσῃ. Καρικὸς αἶνος.
Τὸ κρύσταλλον ὁ παῖς. Ἀτρεκέστερα τῶν ἐπὶ Σάγρᾳ.
Τίς χρεὼ πυθομένοις κερμύς; Κολοφωνία ὕβρις.
Τὸν δελφῖνα πρὸς οὐραῖον δεῖς. Τίς τρόπος ἵππων.
Τὸν κολοφῶν' ἐπέθηκεν. Ὅσα ψύλλοι ὄνειροι.
400 Τὸν ξένον οὐ δεῖ ἀεὶ ξένον εἶναι. Θύλακος ἀσκός.

Τὸν

368. [a] Philostratus in Heroicis. Cicer. lib. XVI. Epist. Famil. ad Tironem. Tale illud Poëtarum:

A te principiũ, tibi desinet.

& Horatius:

Prima dicte mihi, summa dicende Camœna.

[b] Plato in Lyside.

369. [a] Cic. pro L. Sulla, Synes. in Epist. [b] Aristoph. in Nebulis, Plut. in Politicis è Plat. Comico & Suid. [c] Suidas.

370. [a] *Magistratus virũ indicat.* hoc dictum Bianti tribuit Aristot. v. Moral. alij Soloni: vide Plut. [b] Plato, Diogen. & simile Pythagoræ symbolum.

371. [a] De doloso Hesych. & Iunius Cent. I. Adag. 44. [b] Suidas. [c] Pro, *Personam fingere*, Cic. in Epist. Budæus rectè pro, *In publicum prodire*, vt hîc notat H. Steph.

372. [a] Suidas. [b] *Esse*, pro *Cenare*, δειπνεῖν. Aristoph. in Ranis.

373. [a] Aristophan. in Pluto. [b] Homer. Iliad. η. v. 99. Hemistichium est, citatque vt Prouerbium Hesychius.

374. [a] Erasm. cui adde illud Ciceronis, *Gigantum more cum Diis pugnare.* [c] Aristophanes in Auibus.

375. [b] Ouid. IV. de Ponto; Auson. *Mors etiam saxis marmoribusq; venit.* Chœrilus apud Simplicium, & Turnebum in Aduersariis. vt notauimus sup. ad versum, Πέτραν κοιλαίνει ῥανὶς ὕδατος ἐνδελεχείη. *Stillula mollis aquæ lapidem assiduo cauat ictu.* 376. [a] Zenob. & Suid. Erasm. & ibi H. Steph. [b] Pro hoc in alia edit. legebatur, Μεσσηνίης δειλότερος ζῇς. 377. [a] Aristoph. in Pluto, & Suidas. [b] Homeri est Iliad. σ. & Odyss. υ. Plato in Theætero, & Erasm. quibus addo Stasini versus de Tellure hominũ pondere fatigata, qui in minoribus Hom. Scholiis leguntur. 378. [a] Athen. lib. I. ex Pindaro, Zenob. & And. Alciati emblema. 379. [b] Aristot. I. Rhet. & Eras. copiosè. 380. [a] Plut. in vita Periclis, Hesych. & Suidas, de Samiis stigmate notatis. [b] Theognidis est v. 84. vbi aliquando negationem abesse posse diuinabam, vt populari sermone vsurpamus. 381. [a] Cephisodorus apud Suidam. [b] Aristoph. in Ve-

[a] *Est prora, est puppis.* [b] *Canis ante trophæa triũphũ.*
[a] *Calcibus & pugnis.* [b] *Date peluim.* [c] *Bos in aceruo.*
[a] *Quis vir honor docet.* [b] *Ignes igni imponere tẽtas.*
[a] *Ignimanus.* [b] *Quæ mus in Pisa.* [c] *Ostẽdere vultum.*
[a] *Pallidus es decies, rubidus semel.* [b] *Esse doces me.*
[a] *Mendicat Pausone magis.* [b] *Humus vndaq; sitis.*
[a] *Stulta Gigantum mens. Suffragia Palladis.* [c] *Ambit.*
Stirps Martis. [b] *Saxũ quoque edit longæua vetustas.*
[a] *Cotẽ alere.* [b] *Ecquid opus facto, queis pallida genua.*
[a] *Merçator fictus.* [b] *Telluris inutile pondus.*
[a] *Scyria capra. Salit quinta de rupe per vndas.*
Smyrdirino magis est mollis. [b] *Par compare gaudet.*
[a] *Stigmatiæ Samij.* [b] *Hos non vexerit vnica nauis.*
[a] *Me rides, asinus pluor.* [b] *Ast ancilia iactas.*
[a] *Auxilium post bellum.* [b] *Ignem titio subit ardens.*
Adsint Dî superi. [b] *Tria dicas ad loca pœnæ.*
Ex sabulo funis. Præstantior hospitis est mens.
Lentè iurabis. Moriens tria verba loquetur.
[a] *Ad ruptas cantare fides.* [b] *Cæde ictum ab aratro.*
[a] *Sume parem.* [b] *In præsepi bos.* [c] *Visus lupus à te.*
[a] *Currus edax.* [b] *Mulge præsentem.* [c] *Ludificator.*
[a] *Paupertas sophiam nacta est.* [b] *Post carmina Lesbi.*
[a] *Grana polis milij.* [b] *Iusiurandum Rhadamanthi.*
Venatur muscas aquila. [b] *En tibi Becceselenus.*
[a] *Hipparchi murus. Cordyla haud dignus haberis.*
[a] *Dulce haud expertis est bellum.* [b] *Telemachi olla.*
[a] *Ipse feram turbas.* [b] *E cœno subtrahe plantas.*
[a] *Confirmare animos in Pisa.* [b] *Carica vina.*
[a] *Hæc mage certa Sagræ gestis. Velut in glacie infans.*
Quis putris cepæ est vsus. [b] *Colophonius error.*
Delphinum cauda religas. [b] *Quis ritus equorum.*
[a] *Additus est Colophon.* [b] *Quot habẽt mẽdacia somni.*
[a] *Hospes non hospes sit semper.* [b] *Sacculus vtris.*

in Vesp. de clypeum abiicientibus epigrammata sunt, & Erasm. non semel in *Hastam abiicere*.

382. [a] Laërt. in Diogene, & Suid. [b] Diogenian.

383. [b] Zenob. Suidas, &, vbi nos pluribus, Append. Vatic.

386. [a] Cicadæ fabulã narrat Strabo lib. VI. & Emblem. Alciati, Eras. in *Acanthia cicada*, &, *Chordæ vice fili.* [b] Pausan. lib. II. Ἡ'λμανῶν, verba ait Demei ad Glaucum filium pugilem. Erasm. Chil. III. Cent. III. Adag. 65.

387. [a] Id est: *Agita aptũ tibi & conuenientem*, supple trochum, seu turbinem. Exauditur enim βέμβιξ, *turbo*, qui à pueris in gyros scuticis agitur. [b] De sene quiescente Philostr. ex Homero, & hîc Henr. Steph. contra Erasm. & in Thesauro suo. [c] Theocritus in Idylliis. & Virgil. —*Lupi Mœrin videre priores.*

388. [a] Aristoph. in Nebulis. [b] Theocr. in Cycl. Idyl. ιά. [c] Cælius Rhodigin. lib. XVIII. Antiqu. Lection. cap. X.

389. [a] Zenob. [b] Zenobius & Eras. in, *Post Lesbium cantorem.*

390. [a] Suid. Eras. sic: *Milium torno sculpere.*

[b] Aristides in Pericle. 391. [b] Pro stolido Aristoph. in Nebulis. Herodot. lib. II. & Plutarch. vide Io. Goropium in Originibus Antuerp. 392. [a] De hoc Suidas.

393. [a] Pindarus, & Vegetius lib. III. cap. 14. Erasmus Chiliad. IV. Centuria I. Adag. I. Bellum fusè detestans. [b] Athenæus lib. IX. Δειπνοσοφ. 394. [a] Plato in Lyside, & Aristides. [b] Erasmus, & ibi Hen. Steph. 395. [a] Synesius in Encomio caluitij, Iunius Cent. IV. Adag. 28. [b] Suidas & Apostolius. 396. [a] Historia est in Strabone lib. VI. & Cic. II. de Nat. Deor. 397. [b] Diogen. & Theognis ver. 1099.

Ὕβρις καὶ Μάγνητας ἀπώλεσε, καὶ Κολοφῶνα. *Nequitia euertit Magnetas cum Colophone.*

398. [b] In Suidæ Collectaneis. 399. [a] Strabo lib. XIV. Geograph. [b] Theocriti Scholia ad Idyll. 9. ex Hom. 400. [a] Aristot. lib. III. Rhetor. ad Theodect. [b] Vide Prou. *Cum sacco adire*. &, *Vter*, item, *Vter fastu plenus*. ex Aristoph. Iunius Cen. V. Ad. 28.

Τὸν Πελίαν λέσαιο. Μία Μύκονος. Μέλι λείχειν.

Τοῦ πτωχοῦ πήρα οὐ πίμπλαται. Αἵματι κλαίειν.

Τυφλὸς πλοῦτος. Ὀδάξ. Ἀνάσσοι τὰ δὲ πάντα λεπαργέ.

Τὼς κυνὰς ὠ λαφος ἕλκει. Ὑπὲρ βαθμὸν πόδα τείνειν.

Ὕβρεις ἔρωτας ἔλυσε. Διὸς γάλα. Θρὶξ ἀνὰ μέσον.

Ὕ[d]δωρ ἐν Κυνάγρα γὰρ ἐλεύθερον. Ἐν Καρὸς αἴσῃ.

Ὗ[b]ν Ἀφροδίτῃ ἔθυσας. Ἅ[d]μα πρόσσω καὶ ὀπίσσω.

Φελλοῦ κουφότερος. Τὰ γράμματα Βελλεροφόντης.

Φοίνικος σπανιώτερος. Αὕτη νῦν σοφία ζῇ.

Φρουρεῖν ἢ πλουτεῖν. Σὺν τῷ κυνὶ καὶ τὸν ἱμάντα.

Χειροδίκαι. Ῥ[c]όπαλον πεινῶν ὄνος οὐκ ἀλεγίζει.

Χίος πρὸς Κῷον. Πολλαὶ κυνὸς ἄρσενος εὐναί.

Χοίρῳ μητρὶ ἕπεται. Μέχρις βωμοῦ φίλος εἰμί.

Χρυσολογεῖν. Ὑ[c]πόδημα ποδὸς κατὰ τὸν λόγον ἔστω.

Χύτραν ποικίλλεις. Ὁ[c] φυγὼν μύλον ἄλφιτα φεύγει.

Ψύραθεν Διόνυσον. Ἄ[d]κουε τοῦ ὠτία τέσσαρ' ἔχοντος.

Ὡ[c]ς λευκὴ στάθμη λευκῷ λίθῳ. Αὐτὰ δι' αὐτῶν.

Ὡ[c]ς τέττιξ πτερῆκας σιζύμενος. Ἀλφεσίβοιαι.

Ὥ[d]σπερ κογχύλην διελών. Ἀπὸ γλουτῶν ὑπάρχεις.

ΑΠΟ ΙΑΜΒΕΙΩΝ.

Ἃ[d] δεῖ γλυφέως, ταῦτα καὶ γλυφήσεται.
Ἃ[d] σύ γε ποιεῖς, μὴ ταῦτα νεμέσα τοῖς πέλας.
Ἄγει δὲ πρὸς φῶς τὴν ἀλήθειαν θεός.
Ἀγεωμέτρητος ἐνθάδ' οὐδεὶς εἰσίτω.
Ἀγὼν φιλίαν τε πρόφασιν οὐκ ἐπιδέχεται.
Ἀγνοεῖ δ' ἀράχνη παῖδας ὡς παιδεύεται,
Θρέψασα γὰρ τέθνηκεν ὑπὸ τῶν φιλτάτων.
Ἀεὶ γὰρ εὖ πίπτουσιν οἱ Διὸς κύβοι.
Ἀεὶ γεωργὸς εἰς νέωτα πλούσιος.
Ἀεὶ κολοιὸς παρὰ κολοιὸν ἱζάνει.
Ἀηδόνες λέχαισιν ἐγκαθήμεναι.
Ἄθυτα δ' ἱερὰ πολλάκις κατεσθίει.
Ἄθως καλύπτει πλευρὰ Λημνίας βοός.
Ἄθως σκιάζει νῶτα Λημνίας ἀλός.
Αἰτεῖ γε καὶ τοὺς ἀνδριάντας ἄλφιτα.
Ἄκλητοι κωμάζουσιν εἰς φίλων φίλοι.
Ἄκμων μέγιστος οὐ φοβεῖται τοὺς ψόφους.
Ἄκρῳ δὲ κεφαλὴν κνώμενοι τῷ δακτύλῳ.
Ἁλίσκετ' ἄρα καὶ πρὸς ἀσθενῶν ταχύς,
Καὶ πρὸς χελώνης ἀετὸς ἐν βραχεῖ χρόνῳ.

Ἀλλ'

401. [a] Strabo & Gilb. Cognatus Adag. 264. [b] Eraſ. è Plut. Collectan. Iunius *Peliam recoquere*, Cent. VI. Adag. 76. [c] Simile illud H. Iunij: *Mel ſummis delibare digitis*, Cētur. V. Adag. 99.

402. [a] Zenob. [b] Talia in prodigiis Iulius Obſequens numerat, vt & *Sanguinem pluere* apud T. Liuium, vt alibi *Sudans imago Philippi*.

403. [a] Plutum cæcum fingit Ariſtoph. in Pluto, & Lucian. [b] Vtitur Aduerbio frequenter Homerus, vt Odyſſ. ά. 381.

– οἱ δ' ἄρα πάντες ὀδὰξ
ἐν χείλεσι φύντες
Τηλέμαχον θαύμαζον.

& Iliad. τ'. ver. 61.

Τῷ κ' οὐ τόσσοι Ἀχαιοὶ ὀδὰξ
ἕλον ἄσπετον οὖδας.

Eraſ. & ibi H. Steph. qui ἀσπὶξ legi maullt.

405. Euripides apud Athenæum lib. XIV. [c] Vide Anthol. lib. II. c. XLIX. εἰς ὕβρεις ἀς, & alibi.

406. [a] Euſtath. in Od. ύ. Iunius Cent. VI. Ad. 62. vbi *Cynadra* excuſ. video.

407. [b] Vide Prou. *Surſum prorſum.* illo vſus eſt Homerus Iliad. ά.

408. [b] Zenob. Tales & Vriæ litteræ Prouerbio ceſſerunt II. Reg. XI. v. 15.

409. [a] De hac vnica aue, & fortè fabuloſa, multa ad Pomponium Melam adoleſcentes collegimus.

410. [a] Hoc eſt, neceſſe eſt lautè viuentem aut locupletem eſſe aut excubitorem.

411. [a] Vide Heſiodum initio ἔργων ad Perſam, & Eraſ. [b] Ariſtot. I. Moral. Nicomach. 412. [a] Zenob. in K. & Suidas. 413. [a] Ariſtoph. in Pluto. [b] Plutarch. in Apophth. Pericli ſimile tribuit; Agel-

[a] *Vna fuit Myconis.* [b] *Peliam ablue.* [c] *Lingere mella.*
[a] *Pera inopis numquam completur.* [b] *Flere cruorem.*
[a] *Cæcus Dis est.* [b] *Mordicus. Hæc tibi cuncta leparge.*
Ducit cerua canes. Scalas transcendere passu.
[a] *Lac Iouis. In medio pilus.* [c] *Hybris soluit amores.*
[a] *Libera fit Cynagræ vnda. Est in Care damnum.*
Mactasti Veneri verrem. [b] *Simul antè retróq;.*
Subere homo leuior. [b] *Fert Bellerophon sibi scripta.*
[a] *Rarior est Phœnice. Ipsa en sapientia viuit.*
[a] *Excubias agere aut ditari. Cum cane lorum.*
[a] *Ius in palma.* [b] *Asinũ esurientẽ haud flagra mouebũt.*
[a] *Ad Coum Chius. Canis haud vnum esse cubile.*
[a] *Nefrendes matrem sectamini.* [b] *Amicus ad aram.*
[a] *Blandiloqui.* [b] *Ipse pedi respondens calceus esto.*
Ollam ornas. Quicumque molam, fugit ille farinam.
Epsyra Bacchus. [b] *Audi cui quattuor aures.*
[a] *In lapide albo candida amussis.* [b] *At ipsa per ipsa.*
[a] *Alphesibææ.* [b] *Vt puro viuit rore cicada.*
[a] *Tamquam conchylium decerpens. Es quasi depyx.*

PROVERBIALES IAMBI.

FIERI *decet quæcumque, fient tempori.*
Tu quod facis, vitio alteri vertas caue.
Quæ vera sunt profert in auras hæc Deus.
Si non Geometer es, caue inferas pedem.
Pugna ac amor dira haud volunt effugia.
Aranea prolem nescit vt suam educet;
Quas namque eduxit, mortis illi causa sunt.
Tali Iouis feliciter semper cadunt.
Agricola semper diues annum in proximum.
Prope gracculum sæpè alter astat gracculus.
Lusciniæ loco insidentes publico.
Persæpè sacra haud immolata deuorat.
Athos obumbrat latera Lemnij bouis.
Athos obumbrat terga Lemnij maris.
Ipsis farinas poscit à statuis quoque.
Conuiua amico amicus vltrò etiam venit.
Nihil tumultus metuit incus maxima.
Summa manu qui scalpit ipse sibi caput.
Captatur à tardigrado velocior,
Quin immò aquila testudine præuertitur.

Agellius lib. 1. Noctium cap. 3. Δεῖ μὲ συμπράττειν τοῖς φίλοις, ἀλλὰ μέχρι θεῶν.

414. [a] Iul. Capitolin. in vita Pertinacis Imp. & Aurel. Victori *benignus.* [b] Lucian. in Imaginibus.

415. [a] Vel *pingis.* Eras.

416. [a] Zenobius.

417. [a] Sophocl. in Cidalione apud Suidam. [b] Diogenian. Erasmus, & ibi H. Steph.

418. [a] De pulcris puellis vtitur & Virgil. in Eclogis, & explicat Gilber. Cognatus Adagio 327. [b] Theocrit. Idyl. 1.

419. [a] In Suidæ Collectaneis.

422. Vide Prouerbiũ, *Tempus omnia reuelat.*

423. Platonis erat hæc scholæ in Academia inscriptio. Vtitur Aristides in Themistocle.

424. Plato lib. 6. De Legibus.

425. Suidas duos hos senarios adfert Centur. 1. Adag. x1. & Iunius Cẽtur. 11. Adag. 96.

428. Adhibet Zenob. Cent. 11. Adag. 43. Suidas Cent. 1. Adag. 34.

429. Zenob. & Diogen. Cent. 1. Adag. 61.

430. Λέσχαισιν ἐγκαθήμεναι, Erasmus reddit, *nugis insidentes luscinias.* vtrũque enim designat.

431. Athen. lib. IIII. Δειπνοσοφ.

432. Suid. habet Centur. 1. Adag. 42. & ex eo Apostolius.

433. Theocriti Scholiastes Græcus per παρῳδίαν vt apparet, & Eustathius in Iliad. ξ. quẽ lege. 434. Vide Adag. *A mortuo tributũ exigere.* 435. Zenob. Diogen. & Suid. 437. Lucian. in Rhetore. & nos fusiùs ad Senecæ Rhet. Cõtrou.

440 Ἀλλ᾽ ἐξέπαισε πορθμὶς ἐλατίνη πλάτη.
Ἀλλ᾽ ἔστι κἀμοὶ κλεὶς ἐπὶ γλώσσῃ φύλαξ.
Ἀλλ᾽ ἀντέπαισε τὸ ἐπ᾽ ἄγκυραν θεός.
Ἄλλην μὲν ἐξαντλοῦμεν, ἣδ᾽ ἐπεισρέει.
Ἄλλοισι γλῶττ᾽, ἄλλοισι δ᾽ εἰσὶ γόμφιοι.
445 Ἄλλων ἰατρὸς αὐτὸς ἕλκεσι βρύων.
Ἁλῶν δὲ φόρτος ἔνθεν ἦλθεν, ἔνθ᾽ ἔβη.
Ἀλωπεκίζειν πρὸς ἑτέραν ἀλώπεκα.
Ἅμ᾽ ἠλέηται καὶ τέθνηκεν ἡ χάρις.
Ἀμαθέστερος Φιλωνίδου τοῦ Μελιτέως.
450 Ἅμας ἀπήτουν, οἱ δ᾽ ἀπηρνοῦντο σκάφας.
Ἂν μὴ παρῇ κρέα, ταρίχῳ στερκτέον.
Ἂν πολλὰ βάλλῃς, ἄλλοτ᾽ ἀλλοῖον βαλεῖς.
Ἂν οἶνον αἰτῇ, κονδύλοις αὐτῷ δίδου.
Ἄνδρες γὰρ εἰσὶν αἱ πόλεις, οὐκ οἰκίαι.
455 Ἄνδρες φιλομεμφεῖς εἰς φιλίαν οὐκ εὐφυεῖς.
Ἀνδρὸς γέροντος ἀσταφὶς τὸ κρανίον.
Ἀνδρὸς γέροντος αἱ γνάθοι βακτηρία.
Ἀνδρὸς γέροντος οἱ μύλοι βακτηρία.
Ἀνδρὸς γέροντος μήποτ᾽ εἰς πυγὴν ὁρᾷν.
460 Ἀνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐκποδὼν φίλοι.
Ἀνδρὸς χαρακτὴρ ἐκ λόγου γνωρίζεται.
Ἀνὴρ ἄβουλος εἰς κενὸν μοχθεῖ τρέχων.
Ἀνὴρ ἀθυμῶν οὐ τρόπαιον στήσεται.
Ἀνὴρ δὲ φεύγων καὶ πάλιν μαχήσεται.
465 Ἀνὴρ δὲ φεύγων οὐ μένει λύρας κτύπον.
Ἀνὴρ ἔοικεν ἱκετεύειν ναῦς τρέψαν.
Ἀνήρπακας ἁπαξάπαντ᾽ αὐτῷ κακά.
Ἄνθρωπος ἀποφορὰς καὶ πονέων ἀπιστίαν.
Ἄνθρωπος οὐδεὶς ὑγιὴς πράττων κακῶς.
470 Ἀνουθέτητος παῖδα νουθετεῖ πατήρ.
Ἀσπὶς παρ᾽ ἐχίδνης φάρμακον δανείζεται.
Ἀπ᾽ ἀξίου ξύλου καὶ ἀπάγξασθαι χρεών.
Ἅπανθ᾽ ὁ λιμὸς γλυκέα, πλὴν αὐτοῦ, ποιεῖ.
Ἅπανθ᾽ ὅμοια, καὶ Ῥοδῶπις ἡ καλή.
475 Ἅπαντα γάρ τοι βρωτὰ πολιορκουμένοις.
Ἅπαντα γάρ τοι τῷ φοβουμένῳ ψοφεῖ.
Ἅπαντα τοῖς καλοῖσιν ἀνδράσι πρέπει.
Ἅπασαν ἠμφιεσμένος τὴν οὐσίαν.
Ἄπιστ᾽ ἀληθῆ πολλὰ συμβαίνει βροτοῖς.
480 Ἀπόλωλεν ὗς μοι, καὶ τάλαντον, καὶ γάμος.
Ἀπυνδάκωτος οὐ τραπεζοῦται κύλιξ.
Ἀπώλεσας τὸν οἶνον ἐπιχέας ὕδωρ.
Ἀραχνίων μεστὴν ἔχεις τὴν γαστέρα.

442. Ἀλλ᾽ ἀντέπαισε. Suidas ἀντέπεσε habet Centuria I. Adag. 91. Erasm. verò Chiliad. IV. Centuria III. Adag. 19. ἀντέπαισε; nobis hæc placuit lectio.

449. Sumtum ex Aristophanis Pluto, vbi non semel Interpres Græcus ex aliis explanat. Ex eodem Suidas Centur. III. Adagio 15. Ἀπαιδότερος habet, Erasmus, vitiosè fortè, ἀπαιδέστερος.

454. Plutarchus, & M. Seneca Rhetor in Suasoriis.

464. Demosthenis est fuga è prelio Chæronensi dilapsi apud Agellium libro XVII. cap. 21. extremo.

466. Suidæ est Centuria II. Adagio 79. & Diogeniani VI. 79.

467. Iulius Pollux Onomast. lib. VI. cap. 7. & lib. X. cap. 13.

471. Nicander in Theriacis legendus.

474. De hoc nos pluribus ad Suidam Centuria III. Adag. 7.

475. Vide Prouerbiū, *Saguntina fames*, & Historicos in Stratagematis.

478. Affine Biantis dictum apud Ciceronem incensa Priene, *Omnia mea mecum porto.*

Ἀρετὴ

479. Vide

En illa remis soluit abiegnis ratis.
Sit oris instar clauis hæc custodia.
Sed anteuertit anchoræ iactum Deus.
Haurimus hanc, at illa quamprimùm affluit.
Est lingua quibusdam, molares at aliis.
Mederis aliis, ipse at vlceribus scates.
Hæc vnde venit sarcina rediit salis.
Cum vulpe vulpina vtere quoque astutia.
Simul & misertum est, interitq́ gratia.
Indoctior Melitensi es Philonide.
Falces petebam, at hi ligones denegant.
Probanda salsamenta egenti carnium.
Si sæpè iacias, aliud aliàs ieceris.
Si vina poscat ille, pugnos porrige.
Vrbs è viris est fortibus, non ædibus.
Qui querulus est, commodus amicitiæ parum.
Viri senis velut vua passa cranium.
Maxilla senibus scipionis est vice.
Seni molaris dens loco fit baculi.
Tu ne viri vmquam inspicias podicem senis.
Fugiunt amici à malè gerente res suas.
Viri nota ore proprio dignoscitur.
Frustrà laborat vir qui consilio caret.
Non eriget trophæa segnis splendida.
Pugnabit iterùm quisquis aufugit semel.
Vir verò fugiens non moratur barbitum.
Facit perinde ac supplicans nauis petræ.
Furto tulisti cum canistro plurima.
Homo nefandus fidei nil efferens.
Non sanus est quisquis facit quod est nefas.
Prudentiæ expers filium increpat parens.
Venena mutuatur aspis viperæ.
Suspendium etiam fiat è digna trabe.
Præter seipsam cetera edulcat fames.
Similia cuncta, vel Rhodωpis hæc decens.
Cinctis ab hoste vesca sunt & quælibet.
Quæuis timentem sibilo terrent suo.
Bonos probosq́ cuncta perdecent viros.
Indutus omnia corpore hic gestat bona.
Inopina multa vera fiunt sæpiùs.
Periit mihi sus, & talentum, & nuptiæ.
Fundo carens mensis calix hinc exsulet.
Vini liquorem perdidisti infusa aqua.
Aranearum plenus est venter tibi.

479. Vide Prouerbium, *Non temerè est quod vulgò dictitant.* scitum illud: *Vox populi, vox Dei.*

480. Affine illud è Suetonij Augusto: *Oleum & operam perdidi.*

482. Homericum est.

483. Tale illud Catulli:

Meus sacculus plenus est aranearum.

Ἀρετὴ βραδεῖα σύντομος πονηρία.
485 Ἄρκτου παρούσης ἴχνια ζητεῖν δοκεῖς.
Ἄρτους ἐς ἴπνον ψυχρὸν ἐμβάλλειν δοκεῖς.
Ἀρχαιότερα τῆς διφθέρας Διὸς λέγεις.
Ἄρχων ἄκουε καὶ δικαίως κἀδίκως.
Ἄτηκτος ἄνθρωπος προσηγορήμασι.
490 Ἀτυχοῦσαν ἀρετὴν περιορᾶν, σχετλιώτατον.
Αὐθαίρετος λύπη 'στὶν ἡ τέκνων σπορά.
Αὕτη γε χρηστῶν ἐστὶν ἀνδρῶν ἡ νόσος.
Αὕτη μὲν ἡ μήκωνθος οὐδὲν ἔσπασε.
Αὐτοὶ χελώνας ἐσθίεθ' οἵπερ εἵλετε.
495 Αὐτὸν κέκρουκας τὸν βατῆρα τῆς θύρας.
Αὐτὸς γὰρ εὗρες τοῦ κακοῦ τὴν πιτυάν.
Αὐτὸς κάμινος, αὐτὸς εἵλκυσε βοχός.
Αὐτὸς πενωθεὶς τοῖς ἔχουσι μὴ φθόνει.
Αὐτός τι νῦν δρῶν, εἶτα τοὺς θεοὺς κάλει.
500 Ἀφροδίσιος γὰρ ὅρκος οὐκ ἐμποίνιμος.
Βάδιζε βῆμ' ἡραῖον ἐμπεπλεγμένον.
Βάλλ' εἰς ἔχοντα τῆς ἐπισήμου βολῆς.
Βέβληκ' Ἀχιλλεὺς δύο κύβω καὶ τέτταρα.
Βίος βίου δεόμενος οὐκ ἔστι βίος.
505 Βλάβης μαγείρου τίσον, αὐλητὴς, δίκην.
Γελᾷ δ' ὁ μωρὸς, κἄν τι μὴ γελοῖον ᾖ.
Γέλως ἄκαιρος δεινὸν ἐν βροτοῖς κακόν.
Γεράνδρυον παλαιὸν οὐ μοχλεύεται.
Γέροντα δ' ὀρθοῦν φλαῦρον, ὃς νέος πέσῃ.
510 Γέροντα μηδὲν μήποτε χρηστὸν ποίει.
Γέροντα τὸν νοῦν, σάρκα δ' ἡβῶσαν φέρει.
Γέρων ἀλώπηξ οὐχ ἁλίσκεται πάγῃ.
Γέρων μὲν ἐν παισ', ἐν δὲ τοῖς γέρουσι παῖς.
Γέρων δόμοισι βοῦς ἀπένθητος μένει.
515 Γέρων πίθηκος οὐχ ἁλίσκεται βρόχῳ,
Ἁλίσκεται μὲν, σὺν χρόνῳ δ' ἁλίσκεται.
Γηρᾷ γ' ὁ βοῦς, τὰ δ' ἔργα πολλὰ τοῦ βοός.
Γῆρας λέοντος κρεῖσσον ἀκμαίων νεβρῶν.
Γλυκεῖ' ὀπώρα φύλακος ἐκλελοιπότος.
520 Γλῶσσαν μὲν ἀργὴν, χεῖρα δ' ἐργάτιν φέρε.
Γραῦς, ἵππος ὡς, ἕξεις χαραδραῖον τάφον.
Γραφεὺς, ποιητής τ' εἰσ' αὐθένται μόνοι.
Γραφή τε καὶ Λευκαῖος οὐ ταυτὸν λέγει.
Γυναικὶ μὴ πίστευε, μὴ δ' ἂν ἀποθάνῃ.
525 Γυναικὸς ὄμμα τοῖς ἀκμάζουσι βέλος.
Γυνὴ γυναικὸς οὔποτ' οὐδὲν διαφέρει.
Γυνὴ δὲ πᾶσ' αὐτή 'στιν ἀρθέντος λύχνου.

487. Vide Iouis Διφθέρα.

490. Virtutem infortunatam despicere miserum esse Prouerbio refert Iunius Centur. VIII. Adagio 84. ex Appiano Alexandrino, & Synesio lib. de Regno.

495. Vide &, *In limen impingere*, ex Aristot. Metaphysic.

498. Geminum Nasonis consilio:

Pauper amet cautè, timeat malè dicere pauper:
Multaq; diuitibus non patienda ferat.

499. Vide & Prouerbium Varronis: *Dî facientes adiuuant.*

500. Notum illud Poëtarum veterum:

Iuppiter è cælo periuria ridet amantum.

510. Plura habent Diogenianus Cent. III. Adag. 89. Vatican. Appendix Cent. I. Adag. 31. Suidas Centur. IV. Adagio 75.

513. Dictum de Hermogene ab Antiocho apud Philostratum lib. II. de Vitis Sophistarum.

522. Sic Flaccus in Arte Poëtica:

– Pictoribus atque Poëtis
Quidlibet audendi semper fuit æqua potestas.

Ignaua virtus exigua nequitia eſt.
Præſentis vrſi quæritas veſtigia.
Panes tuos in frigidum furnum iacis.
Antiquiora pelle, quæ narras, Iouis.
Princeps iniqua & æqua pariter audias.
Vir non liqueſcit allocutionibus.
Qui deſpicit bona quæ iacent, hic peſſimus.
Vltroneus dolor eſt creare liberos.
Hic eſt bonorum morbus & labes virûm.
Funiculus iſte piſcium attrahit nihil.
Qui prendidiſtis iidem edite teſtudines.
Nunc attigiſti limen ipſum ianuæ.
Ipſus mali ſibi repperit coagulum.
Et furnus idem, eadémque duxit rem rota.
Si pauper ipſe, diuiti haud ſis inuidus.
Fac aliquid ipſe, deinde Numen inuoca.
Iurans Venereus cultor haud pœnas dabit.
Incide vt implexum ſacrum Iunonium.
Iaculo peritum artis ſagittandi pete.
Iecit duas bis totq́; Achilles teſſeras.
Vita haud vocanda eſt vita victus indiga.
Cantor nocentis ſoluat offenſam coqui.
Sic ridet amens nil licet ridiculum.
Intemperans riſus graue eſt homini malum.
Annoſa quercus non ſtolones procreat.
Erigere durum eſt, qui cecidit iuuenis, ſenem.
Tu ne quid vmquam conferas boni in ſenem.
Mens eſt ſenilis, corpus vt iuuenis valet.
Vulpes anus laqueo capi numquam poteſt.
Inter ſenes puer, idem at in pueris ſenex.
Luctu vacat bos, cùm ſenex moritur domi.
Laqueo vetuſtus ſimius non prenditur,
Capitur tamen, ſed temporis longa mora.
Bos conſeneſcit, at opera multa ſunt bouis.
Leo ſenex vigente potior hinnulo eſt.
Cuſtos vbi deeſt, dulce pomum eſt ſcilicet.
Ignaua lingua eſt, fortis at viget manus.
Anus vt equus profundam habebis mox ſpecum.
Pictor poetaq́; eſſe liberi ſolent.
Scripturaq́; & Leucæus haud dicunt idem.
Ne mortuæ quidem fidem habeas feminæ.
Mulieris oculus ſpiculum iuuenibus eſt.
A femina, nil femina vlla diſcrepat.
Abſente luce feminæ cuncta pares.

Γυνὴ στρατηγεῖ, καὶ γυνὴ στρατεύεται.
Δέδοικα μωρὸν κάρτα πυραύστου μόρον.
530 Δείκνυσιν ἀρχὴ τ' ἄνδρα, τὴν τ' ἀρχὴν ἀνήρ.
Δειλότερος εἶ τοῦ παρακύπτοντος ἀνέρος.
Δεινῆς ἀνάγκης οὐδὲν ἰσχύει πλέον.
Δεινοὶ πλέκειν τοι μηχανὰς Αἰγύπτιοι.
Δελφοῖσι θύσας αὐτὸς ὀψωνεῖ κρέας.
535 Δέσποινα γὰρ γέροντι νυμφίῳ γυνή.
Δίκη δίκην ἔτικτε, καὶ βλάβη βλάβην.
Δίκην ὑφέξει, κἂν ὄνος δάκνῃ κύνα.
Δὶς ἑπτὰ πληγαῖς πουλύποις πλέμενος.
Δὶς πρὸς τὸν αὐτὸν αἰσχρὸν, εἰσκρούειν λίθον.
540 Δοκεῖς δέ μοι καὶ λάβδα κατὰ τοὺς Λεσβίους.
Δοῦλος παρὰ δούλου, δεσπότης παρὰ δεσπότου.
Δραχμῆς μὲν αὐλεῖ, τεττάρων δὲ παύεται.
Δρυὸς πεσούσης πᾶς ἀνὴρ ξυλεύεται.
Ἐὰν δ' ἔχωμεν χρήματ', ἕξομεν φίλους.
545 Ἐγένετο καὶ Μάνδρωνι σύκινον σκάφος.
Ἐγὼ γυναικὸς ὅρκον εἰς ὕδωρ γράφω.
Ἐγὼ ποιήσω πάντα κατὰ Νικόστρατον.
Ἐγ' οἶδα τὸν Σίμωνα καὶ Σίμων ἐμέ.
Ἐγώ τε καὶ σὺ τὸν αὐτὸν ἕλκομεν ζυγόν.
550 Εἶ δ' ἄξιος, παῖ, τοῦ ἐν Ἄργει ἀσπίδος.
Εἰ μὴ δύναιο βοῦν, ἔλαυν' ὅμως ὄνον.
Εἰ μὴ φυλάξεις τὰ μικρ', ἀπολεῖς τὰ μείζονα.
Εἰ τυρὸν εἶχον, οὐκ ἂν ὄψον ἐπεπόθουν.
Εἴδωλον ἔργων ἐστὶν ἀνθρώπου λόγος.
555 Εἴληφα τυρόκνηστιν ἀπωλεκὼς πόλιν.
Εἰς ἀθηνοιμῶντας ἀθηνῶν ἐλήλυθα.
Εἰς δεῖπνον ἄνδρα τὸν Κυρηναῖον καλεῖς.
Εἰς ὅλμον ὕδωρ ἐγχέας πλήττεις ἔχων.
Εἰς τὰς μαχαίρας ἠκονημένας πεσών.
560 Εἰς τὰς μελίττας ἀγρίας ἐκώμασας.
Εἰς τὰς ὁμοίας, φίλε, λαβὰς ἐλήλυθας.
Ἐκ παντὸς Ἑρμῆς οὐ γλυφθείη ξύλου.
Ἐκ τοῦ βοὸς δεῖ τοὺς ἱμάντας λαμβάνειν.
Ἐκ τοῦ ὁρᾶν γὰρ γίνετ' ἀνθρώποις ἐρᾶν.
565 Ἕκαστος ἡμῶν οὐ γέγονεν αὐτῷ μόνον.
Ἐκεῖ βλέπουσα δεῦρ' ἀνίει τ' ἀγαθά.
Ἕκητι Συλοσῶντος εὐρυχωρία.
Ἔκυψε σιγῇ πρῶτον, ὥσπερ Τήλεφος.
Ἐλευθέρα Κόρκυρα χέζ' ὅπου θέλεις.
570 Ἐμοὶ δὲ λῷον αἷμα ταύρειον πιεῖν.
Ἐμοὶ μελήσει ταῦτα καὶ λευκαῖς κόραις.

529. Æschyli est Tragici apud Ælianum, explanatque Iunius Emblemate XLIX.

539. Simile illud in Monostichis:

Δὶς ἐξαμαρτεῖν ταὐτὸν, οὐκ ἀνδρὸς σοφοῦ.

Sapientis haud est bis in eodem labier.

citatque Erasmus Chiliad. I. Centuria V. Adagio 8.

542. Tale hoc Flacci Satyrici:

Omnibus hoc vitium est cantoribus. –

544. Similis est in Monostichis senarius:

Εὔχου δ' ἔχειν τι, κἂν ἔχῃς, ἕξεις φίλους.

554. Affinis huic senarius:

Ἦθους χαρακτὴρ ἐστι τ' ἀνθρώπου λόγος.

555. Τυρόκνηστις quod cultri genus explicat Iul. Pollux lib. VI. cap. XIII. & libro X. cap. XXIV. ex Platone Comico in Adonide.

564. Sic Virg. Maro in Georg.

— Vritq; videndo Femina: ——

Terentius:

— Extrema amare linea, haud nihil est. quam *lineam extremam*, *aspectum*, Interpretes exponunt.

565. Ex Platone Cicero I. Offic. *Non nobis solum nati sumus, ortusq; nostri partem patria vindicat, partem parentes, partem amici.*

570. Lethalis taurini sanguinis potus, auctoribus Physicis: Plinius libro XXVIII. cap. 9. extremo:

Ἐμοῦ

Exercitum ducit mulier, & militat.
Pyrauſtæ inertem pertimeo necem nimis.
Senatus oſtendit virum, & Senatum vir.
Timidior illo es ſacra qui inſpexit viro.
Neceßitate vrgente nil potentius.
Nectunt ſtupendas machinas AEgyptij.
Omenta ponens, ipſe carnes deuorat.
Regina enim ſponſo ſeni fit femina.
Lis lite paritur, noxa noxam procreat.
Pœnas dabit ſi vel aſinus mordet canem.
Plagis retuſus P-lipus bis ſepties.
Turpe eſt idem ſaxum ferire ſæpiùs.
Videre mihi & Labda iuxta Lesbios.
Seruoq; ſeruus potior eſt, heroq; herus.
Drachmâ canit, ſed quattuor compeſcitur.
Quiuis ruentis ligna quercus colligit.
Habebo amicos, res modò ſi ſuppetat.
Mandron ficulnea vectus eſt quondam rate.
Quod feminæ iurant aquæ inſcribo lubens.
Ego cuncta more fecero Nicoſtrati.
Simona noui ego, Simon me mutuò.
Vterque noſtrûm idem ſimul trahit iugum.
Argiua dignum pelta te, puer, manet.
Si non queas boues, agas aſinos licet.
Ni parua ſeruabis, peribit amplius.
Si caſeum haberem, non egerem obſonio.
Imago rerum ſermo fit mortalibus.
Caſei ſecam cultrum vrbe cepi perdita.
Ad imbecillos debilis me contuli.
Cenam ad tuam virum Cyreneum vocas.
Effuſam aquam mortario, tundis pilo.
In cote acutos incidens enſes nimis.
Nimirum agreſtes vltrò apes acceßimus.
Amice veniſti in pares anſas mihi.
Scalpendus haud Hermes omni ex arbore.
Hirſuta tergo lora ſcindantur bouis.
Amor videndo naſcitur mortalibus.
Nemo ſibi ſoli, ſed aliis naſcitur.
Illuc tuere, at hæc remitte commoda.
Hæc Syloſontis opere vaſta eſt regio.
Vidit ſilentio priùs ceu Telephus.
Corcyra libera eſt, vbi volueris caca
Tauri mihi præſtet bibiſſe ſanguinem.
Curæ iſta mihi erunt ac puellis candidis.

tremo: *Taurinus quidem recens ſanguis inter venena eſt.* Cauſam idem reddit, lib. xi. cap. 38. *Taurorum*, inquit, *ſanguis celerrimè coit atque dureſcit: ideò peſtifer potu maximè.* Dioſcorides quoque libro vi. cap. 25. & ante hos Ariſtoteles lib. ii. de Partibus animal. Themiſtoclem quoque ſanguine taurino mortẽ ſibi conſciuiſſe, traditum ait in Bruto M. Tullius.

Ἐμοῦ θανόντος γαῖα μιχθήτω πυρί.
Ἔμπορε, κατάπλευσον, ἐξελοῦ, πεπρᾶσται.
Ἐν ἀέρι τε καὶ δρόσῳ σιτούμενος.
Ἐν γῇ πένεσθαι μᾶλλον, ἢ πλουτοῦντα πλεῖν.
Ἐν νυκτὶ βουλὴ τοῖς σοφοῖσι γίνεται.
Ἐν δεῖ σ' ἐλέσθαι τῶν ξιῶν Θηραμένους.
Ἐν νυκτὶ λαμπρὸς, ἐν φάει δ' ἀνωφελής.
Ἐν παντὶ μύθῳ καὶ τὸ Δαιδάλου μύσος.
Ἐν πλησμονῇ δὲ Κύπρις, ἐν πεινῶσι δ' οὔ.
Ἐν τοῖς ἀμούσοις καὶ Κόρυδος φθέγγεται.
Ἐν τοῖς κολοιοῖς μὴ ἀρίστευ' ἀετός.
Ἐν τῷ μέρει τὶς καὶ τὸ πῦρ σκαλευσάτω.
Ἐν τῷ πίθῳ τὴν κεραμικὴν διδάσκομαι.
Ἔνεισιν ἐν δειλοῖσι κἀνανδροι λόγοι.
Ἔνεστι κἂν μύρμηκι κἂν σέρφῳ χολά.
Ἔνθ' οὔτε μίμνειν ἄνεμος, οὔτ' ἐκπλεῖν ἐᾷ.
Ἑνὸς χανόντος δὴ, κέχηνε χἄτερος.
Ἐξηπάτησεν ἡ χάραξ τὴν ἄμπελον.
Ἔξω βλέπει τὰ πολλὰ βοῦς ἀλλότριος.
Ἔοικε τοῖσιν ἐκ Πύλου Λακωνικοῖς.
Ἐπὶ τῇ μαχαίρᾳ μεῖζον, ἢ Πηλεὺς, φρονεῖ.
Ἐπιφυλλίδες ταῦτ' ἐστὶ καὶ στωμύλματα.
Ἔπληξ ἀλέκτωρ ὥστε, ἐκκλίνας πτερόν.
Ἐρᾶν δὲ φανερῶς κάλλιον τοῦ λαθραίως.
Ἔρδοι τὶς ἣν ἕκαστος εἰδείη τέχνην.
Ἐρεσχελοῦσιν αἱ κορῶναι ἀετόν.
Ἕστηκας εἰκὼν ἐκ γραφῆς ἓν σχῆμ' ἔχων.
Ἐστὶ δ' ἀνάγκη χρῆμ' ἄμαχον καὶ τοῖς θεοῖς.
Ἔστι δίκης ὀφθαλμὸς, ὃς τὰ πάνθ' ὁρᾷ.
Ἔστω δὲ ταμίας, τἄλλα δ' εἰ βούλει, κύων.
Εὖ κείμενον δὲ τὸ κακὸν οὐ κινητέον.
Εὖ οἶδεν, ὥσπερ ἔφυγεν, Εὐκράτης ὁ Στούς.
Εὐμεταβολώτερος χαμαιλέοντος εἶ.
Εὔνοι' ἄκαιρος οὐδὲν ἔχθρας διαφέρει.
Ἐφ' αὑτὸν ἕλκων, ὥστε Καικίας νέφος.
Ἐφ' αὑτὸν ἕλκων, ὥστε Μαγνῆτις λίθος.
Ἐχθροῖς ἀπιστῶν μήποτ' ἂν πάθοις βλάβην.
Ζῆλος γυναικὸς πάντα πυρπολεῖ δόμον.
Ζητῶν γὰρ ὄψον, θοἰμάτιον ἀπώλεσα.
Ζῶμεν γὰρ, οὐχ ὡς θέλομεν, ἀλλ' ὡς δυνάμεθα.
Ζωὸς γλύψῃ κεραμεύου μόνον λαβών.
Ἡ ἄγνος ἀνθεῖ, καὶ ὁ βότρυς πεπαίνεται.
Ἢ δεῖ χελώνης κρέα φαγεῖν, ἢ μὴ φαγεῖν.
Ἡ γλῶσσ' ἁμαρτάνουσα τἀληθῆ λέγει.

593. Aristophanis est ἐν Βατράχοις, iactatum in malos Poëtas, nuperæ edition. pag. 215. vbi redditur:

Reiiculi, hi racemuli & loquaculi.

599. De Necessitatis vi, pulcri exstant Laberij Mimi versus apud Macrobium lib. II. Saturnaliorum, cap. VII. quos Ios. Scaliger Grecè etiam in postumis Opusculis reddidit pag. 268.

Ὁρμὴ μ' ἀνάγκης, ἧς δρόμου πλαγίου φορὰν, &c.

601. Legunt alij: Ἔστω δὲ τομίας, de Eunucho, & homine exsecto: tum hîc verto;

Esto Eunuchus; cetera, si libet, canis.

Ταμίας autem quid, Grecus Aristophanis Interpres explanat in Auibus, pag. 612. ad vocem, τὸν Κωλακρέτην, Latinis quoque est *Promus-condus.*

608. Sunt qui hîc ἀπιστῶν *diffidens* legendum censeant.

Me mortuo conflagret humus incendiis.
Accede, profer, venditæ en merces citò.
Hic rore claro atque aëre eſt paſtus ſimul.
In terra egere malo, quàm dis nauigem.
Conſilia noctu captat omnisprouidus.
Vnum eligendum de tribus Theramenis.
In nocte lucens, luce verò inutilis.
Sermone in omni Dædali exſecratio.
Vt ſatietatem amat Venus, vitat famem.
Vel inter indoctos Corydus perſonat.
Ne te aquila iactes gracculos inter leues.
Prædetur aliquis per vices ignem quoque.
In dolio ſic figulus artem exerceam.
Inertibus viris iners oratio eſt.
Formicæ ineſt ſua bilis, & ſerpho ſua.
Nec aura curſum, nec moram ſinit ratis.
Vno oſcitante & alter oſcitat ſtatim.
Decepit ipſe vineam palus ſuam.
Plerumque bos alienus extrà proſpicit.
Aßimilis eſt his è Pilo Laconicis.
Mage ſibi quàm Peleus ſuo gladio placet.
Epiphyllides ſunt hæc & ampullæ meræ.
Galli inſtar horret, flectit alas qui ſuas.
Amare pulcrius palàm quàm clanculò.
Quam quiſque norit artem, in hac ſe exerceat.
Corniculæ aquilam prouocant magnam leues.
Stetiſti imago picta formam vnam tenens.
Neceſſe ne vitet quidem vel Iuppiter.
Eſt oculus æquitatis omnia intuens.
Sit quæſtor, in reliquis canis ſi lubet.
Situm benè malum iterùm caue reſuſcites.
Noui probè qua fugit Eucrates via.
Chamæleon non eſt adeò mutabilis.
Beneficus importunus hoſte non minùs.
Ad ſe trahens vt Cæcias nubes ſolet.
Ad ſe trahens ferrum vt lapis magnes trahit.
Ab hoſte procul haud ſentias incommodum.
Mulieris æmulatio turbat domum.
Obſonium dum quæro, veſtes perdidi.
Non viuimus vt expetimus, at vt poſſumus.
Si cepe tantùm ceperis, reuixeris.
Flos vere prodit, & botrus maturuit.
Teſtudinis carnes vora, vel non ede.
Sic lingua peccans veritatem nuntiat.

Ἢ ζῆν ἀλύπως, ἢ θανεῖν εὐδαιμόνως.
Ἡ κοιλία δὲ πολλὰ χωρεῖ κοίλη γε.
Ἣν μὲν θεὸς ὑπέβαλλ' ἐμοὶ, ἥρπασα δ' ἐγώ.
Ἢ πέντε πίνειν, ἢ τρί', ἢ μὴ τέτταρα.
Ἡ πορφύρα παρὰ πορφύραν διακριτέα.
Ἤτοι τέθνηκεν, ἢ διδάσκει γράμματα.
Ἢ χρὴ ῥαγῳδεῖν πάντας, ἢ μελαγχολᾶν.
Ἤθους χαρακτὴρ ἐστὶ τἀνθρώπου λόγος.
Ἥκειν ἔχοντας σιτί' ἡμερῶν τριῶν.
Ἥλιος Ἀπόλλων, ὁ δὲ Ἀπόλλων ἥλιος.
Ἥλῳ τὸν ἧλον, παττάλῳ τὸν πάτταλον.
Ἡμεῖς γὰρ οὔτε θεόμεθ', οὔτ' ἐλαύνομεν.
Ἡμῖν πόνοισιν ἀγαθὰ πωλοῦσι θεοί.
Ἡμῖν ἐπιρρεῖ πρᾶγμα τοὐξαντλούμενον.
Ἢν μὴ καθαίρῃς καὶ ἀλέσῃς, οὐ μὴ φάγοις.
Θαλάττιος γ' ὢν μήτι χερσαῖος γένου.
Θεὸς λαλούμενός τε κἀκλήτως παρά.
Θεοῦ δ' ὄνειδος τοὺς κακοὺς εὐδαιμονεῖν.
Θεοῦ δὲ δῶρόν ἐστιν εὐτυχεῖν βροτούς.
Θεοῦ θέλοντος κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις.
Θεῷ μάχεσθαι δεινόν ἐστι καὶ τύχῃ.
Θὴρ ποικίλος μὲν, θὴτέρα δ' οὐ λήπτεος.
Θρασὺς πρὸς ἔργον ἐστὶν ἐκ πολλοῦ κακός.
Θυμοῦ γὰρ οὐδὲν ἄλλο γῆρας, πλὴν θανεῖν.
Θύραζε Κᾶρες, οὐκ ἔτ' Ἀνθεστήρια.
Ἰδοὺ δὲ καινὸς οὗτοσὶ Παλαίφατος.
Ἵνα μή σε βάψω βάμμα Σαρδινιακόν.
Καθ' ὥσπερ αἱ πιθῆκοί γε, σιτίζεις κακῶς.
Καὶ δὴ γένοιτ' ἂν παντὸς ἐκ ξύλου κίων.
Καὶ μάντις ὢν ἄριστος ἔσφαλε ποτέ.
Καὶ Πύθι' ἐστὶ ταῦτά σοι καὶ Δήλια.
Καινόν γε μηδὲν, μᾶλλον αὖ Φοινικικόν.
Καιροῦ τυχὼν ὁ πτωχὸς ἰσχύει μέγα.
Κακόν γε δῶρον ἶσόν ἐστι ζημίᾳ.
Κακὸν τὸ καλὸν μήτι τοῦ καιροῦ τυχόν.
Κακὸς κακῷ γὰρ συντέτηκεν ἡδονῇ.
Κακοῦ βάδιζε μηδὲ τὴν αὐτὴν ὁδόν.
Κακῷ σὺν ἀνδρὶ μηδ' ὅλως ὁδοιπόρει.
Κάλλος γυναικός ἐστιν ἀνθρώποις βέλος.
Καλῶς παλαίειν οἶδε τὴν ἀλώπεκα.
Κἂν διὰ μαχαιρῶν καὶ πυρὸς ῥιπτεῖν δέῃ.
Καπνόν γε φεύγων εἰς τὸ πῦρ περιέπεσεν.
Κατόπιν ἑορτῆς ὑστερήσαντες ἥκομεν.
Κάτοπτρον εἴδους χαλκός ἐστ', οἶνος δὲ νοῦ.

628. Expressum ex illo Hesiodico lib. α'. ἔργων. versu 287.

Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν.

Virtutem posuere Dij sudore parandam.

629. Affinis huic ille senarius Iambicus initio 443.

Ἄλλην μὲν ἐξαντλοῦμεν, ἡ δ' ἐπεισρέει.

644. Geminũ illi Prouerbio, quod suprà positum: Ἐκ παντὸς Ἑρμῆς οὐ γένοιτο ξύλου.

649. Simile illud Sophoclis παροιμιῶδες quoque: Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα.

650. Tale illud Comici: *In tempore ad eum accessi, quod omnium est rerum primum.*

651. Explicat Erasmus Chil. II. Centuria III. Adag. 75. & alibi: *Simile simili delectatur.* &, *Graculus graculo adsidet.*

652. 653. His affine illud Menandri: *Mores bonos corrumpimus verbis malis.*

659. Tale illud in Maronis Catalectis de vino: *Arcanum demens detegit ebrietas.*

Aut viue gaudens, morere vel feliciter.
Venter capit vel plurima, aut paucißima.
Mihi Deus suggeßit, ego acceperam.
Fac quinquies bibas, ter, at numquam quater.
Ad purpuram diiudicanda purpura est.
Aut periit, aut profectò litteras docet.
Tragœdiæ agendæ, vel insanire fas.
Indexq; morum sermo fit viri probi.
Venis habens trium dierum obsonia.
Sol est Apollo, & ipse fit Apollo sol.
Clauumq; clauo, perticamq; pertica.
Neque currimus nunc, neque iuuamur remige.
Nobis labore venditant Diui bona.
Res affluit nobis, priùs quàm exhausimus.
Nisi & repurges & molas, haud vmquam edes.
Maritimus cùm sis, ne terras incolas.
Vocatus atque non vocatus Deus est.
Turpe est Deo, improbos agere feliciter.
Munus Dei cùm quisquam agit tam prosperè.
Deo volente & viminibus nauiges.
Pugnare cum Deo atque Fortuna graue.
Trux bellua est, non capitur altera manu.
Audax adest opus ferè ignauißimus.
Iræ senectus nulla præterquam emori.
Cares foras, non ampliùs Floralia.
En ô nouus hic est Palæphatus.
Colore ne tingare Sardiniaco.
Tuos velut nutris, tamen pascis malè.
Sic fiat omni vel columna ex arbore.
Vates bonus cùm sis, aberras sæpiùs.
Et Pythia est hæcce tibi, nec non Delia.
Nouumq; nil mage quàm sit hoc Phœnicium.
Mendicus etiam plurimùm in loco potest.
Munus malum est perinde vti dispendium.
Bonum malum fit, tempore haud datum suo.
Malus malo hærens gaudio perfunditur.
Cumq; improbis viris iter caue ineas.
Cum peßimis ne publica insistas via.
Et forma feminæ viro fit spiculum.
Vafram dolosis artibus vulpem capit.
Quamuis per enses ire & ignes oporteat.
Dum vito fumum, cecidi in ignem feruidum.
Post acta festa venimus lentè nimis.
Forma ære lucet, vina produnt pectora.

Κλύζει θάλασσα πάντα τ' ἀνθρώπων κακά.
Κρεῖττον βαδίζειν σοῦ Χαιρινάδης ἔφυ.
Κώνωπος ἐλέφας Ἰνδὸς οὐκ ἀλεγίζεται.
Κωφότερός ἐστιν, ἢ Τορωναῖος λιμήν.
Λαβὼν ἀπόδος ἄνθρωπε καὶ λήψῃ πάλιν.
Λαγὼ βίον ζῇς ὁ πρὶν ἄγριος λέων.
Λαλεῖν ἄριστος, ἀδυνατώτατος λέγειν.
Λέγειν μὲν αἰσχρόν, καὶ σιωπῆσαι βαρύ.
Λεπτή τις ἐλπίς ἐστ' ἐφ' ἧς ὀχούμεθα.
Λευκὸς Ἀφροδίτης εἰμὶ γὰρ περιστερός.
Λευκῶν γὰρ οὐδὲν ὄφελος, εἰ μὴ σκυτοτομεῖν.
Λεωτρεφίδου λεπτότερα καὶ Θαυμαντίδος.
Λίαν φιλῶν σεαυτὸν οὐχ ἕξεις φίλον.
Λίθος κυλινδόμενος γε φῦκος οὐ ποιεῖ.
Λιμὴν ἀτυχίας ἐστὶν ἀνθρώποις τέχνη.
Λιμῷ γὰρ οὐδὲν ἔστιν ἀντειπεῖν ἔπος.
Λόγοις ἀμείβου τοὺς λόγοις πείθοντά σε.
Λόγος γάρ ἐστι φάρμακον λύπης μόνον.
Λόγοισι γὰρ Ἑρμόδωρος ἐμπορεύεται.
Λόγῳ μ' ἔπεισας φαρμάκῳ σοφωτάτῳ.
Λυδοὶ πονηροὶ, δεύτεροι δ' Αἰγύπτιοι,
  Τρίτοι δὲ πάντων Κᾶρες ἐξωλέστατοι.
Λυχνεῖον ἐκζητοῦμεν ἅψαντες λύχνον.
Μαγάδι λαλήσω μικρὸν ἅμα σοὶ καὶ μέγα.
Μαλέαν δὲ κάμψας ἐπιλάθου τῶν οἴκαδε.
Μάντις γ' ἄριστος, ὅστις εἰκάζει καλῶς.
Μαριανδυνῶν μέμνησο θρηνητηρίων.
Μάταια τ' ἄλλα παρὰ Κρότωνα τ' ἄστεα.
Μέλει γὰρ ἧσσον, ἢ χελώναις τῶν μυῶν.
Μετὰ γὰρ νοσούντων καὶ τὸ μαίνεσθαι καλόν.
Μετῆλθεν ἡ Ἀμαία τὴν Ἀζησίαν.
Μή μοι ποτ' ἔλθῃς, ὅταν ἐγὼ πράττω καλῶς.
Μὴ μνησικακήσῃς, εἰ σὺ Φυλὴν κατέλαβες.
Μὴ πρὸς λέοντα δορκὰς ἅψομαι μάχης.
Μὴ σύντονον δίωκε, μήτ' ἀνειμένην
  Γᾶσι μοῦσαν, ἀλλὰ τὰν μέσαν νέων.
Μὴ δ' αὖ ἀγροίκου ῥήτορος καταφρονεῖ.
Μὴ μεῖζον ἔστω τῆς νεὼς τὸ φορτίον.
Μὴ τοὐμόν, ἀλλὰ καὶ τὸ σὸν φῦλον σκόπει.
Μηδεὶς γένοιτο Μεγαρέων σοφώτερος.
Μηδὲν μέγ' εἴπῃς, πρὶν τελευτήσαντ' ἴδῃς.
Μία χελιδὼν οὐκ ἔαρ μόνη ποιεῖ.
Μίδας γὰρ ἐν κύβοισιν εὐβολώτατος.
Μικρὰ δὲ πρόφασίς ἐστι τοῦ πρᾶξαι κακῶς.

660. Vide Platonem libro IV. Legum, & ex eo Strabonem θάλατταν πονηροδιδάσκαλον apellantem, & Prouerbia: *Pelagus bonorum*, &c. Idem Lacedæmoniis visum auctor est Plutarchus & Plinius libro IX. cap. 34. & libro XXXII. cap. 1. Bias quoque Nautas dicebat, vt in Axiocho legimus, μήτε ἐν τοῖς τεθνηκόσιν εἶναι, μήτε ἐν τοῖς βιοῦσιν. quod & Iuuenalis in Satyra XII. expressit versu 57.

666. Eupolidis est senarius apud Agellium libro I. Noctium Atticarum cap. 15. Erasmus in Adagio, *Archytæ crepitaculum*, Epicharmi illud addit: Οὐ λέγειν δεινός, ἀλλὰ σιγᾶν ἀδύνατος.

668. Ex Platone libro Legum IV.

671. Ex Aristophane ἐν Ὄρνισι. pag. 606. habet Suidas Centur. IX. Adagio 34. sed ibi Θουμάντιδος malè editum.

672. Inuertit infrà hûc senarium ver. 813.
Πολλοί σε μισήσουσιν ἂν σαυτὸν φιλῇς.

678. Vt Parœmiographi de Platonis Orationes vendente referunt, sic meliùs reddatur: *Orationes Hermodorus venditat.*

686. Attulit Adagium Eustathius Commentar. in Dionysium Afrum, & ex Æschylo in Persis Iunius Centuria V. Adagio 59.

688. Simile illi quod paulo antè retulimus:
Κώνωπος ἐλέφας Ἰνδὸς οὐκ ἀλεγίζεται.

Μικρὸς

Hominum vniuersa proluit pelagus mala.
Hic ambulat te rectius Charinades.
Elephantus Indus non hili culicem facit.
Est surdior portu Toronæo & sinu.
Accepta reddito homo, recipies denuò.
Vitam leonis qui soles, leporis agis.
Garrire nouit, dicere haud aptus tamen.
Dixisse turpe sit, silere sit graue.
Spes nos fouet exigua, quâ nunc nitimur.
Albus Veneris en ipse sum columbulus.
Nil candidi prosunt nisi ad Cerdonicam.
Leotripside minor es ac Thaumantide.
Nemo erit amicus, ipse si te ames nimis.
Musco lapis volutus haud obducitur.
Ars, portus infelicitatis hominibus.
Nullis famem expugnare cum verbis licet.
Verbis repende, verba qui dederit tibi.
Quemuis dolorem lenit vna oratio.
Sunt Hermodori verba mercimonium.
Sermone suades pharmaco longè optimo.
Lydi improbi, post hos secundi AEgyptij;
Caresq; tertij, omnium deterrimi.
Ardente candelabra quærimus lychno.
Magnum ac pusillum proloquar Magadi simul.
Maleam petens, quæ sunt domi obliuiscere.
Qui coniicit benè, optimus vates cluet.
Maryandinorum sis memo. lugubrium.
Sunt reliqua præ Crotone frigida oppida.
Curat minùs, testudo quàm muscas leues.
Stultos apud sit desipere honestissimum.
Accessit hæc Amæa ad ipsam Azesiam.
Ne tum mihi adsis, quando res cedunt benè.
Iniuriæ ne sis memor captâ Phylâ.
Non cum leone caprea pugnare audeas.
Nec consitam sectare nec prælanguidam
Ionicè Musam, sed his quæ media sit.
Ne rusticanum temne, sodes, Rhetorem.
Ne maius esto onus, vt haud ferat ratis.
Age non meum, verùm & tuum inspicito genus.
Sapientior nullus siet Megarensibus.
Ne quid superbè iactites fato prius.
Non vna hirundo adesse ver denuntiat.
In tesseris iactus Mydas prosperrimus.
Ad prauè agendum paruulo prætextu opus.

690. Id est, Ceres Proserpinam quærit, raptam nimirum à Plutone, id est: Ἡ Δημήτηρ τὴν κόρην. Ἀζησία est *vitæ priuatio*. Ceres autem Ἀμαία παρὰ τὸ ἀμᾶν, etsi inuertit Hesychius, qui Cererem facit Ἀζησίαν, ἀπὸ τοῦ ἀζαίνειν τοὺς καρπούς, vt ad Suidæ Collectanea docui Centuria 1. Adag. 32.

691. Aliàs legitur κακῶς pro καλῶς, vtrumque vero sensu.

700. Huc Prouerbium pertinet: *Ante obitum nemo beatus*. Iuuenalis Satyra x. ver. 273.

Festino ad nostros, & Regem transeo Ponti,
Et Crœsum, quem vox iusti facunda Solonis
Respicere ad longæ iussit spatia vltima vitæ.

Μικρὸς μὲν αὐλίσκοισι, φορβειᾶς δ' ἄτερ.
Μικρὸς γε μῆκος οὗτος, ἀλλ' ἅπας κακός.
Μόνης ἐπ' αὐτῆς ἀγκύρας σαλεύομεν.
Μωμήσεταί τις θᾶττον, ἢ μιμήσεται.
Μῶμος δὲ πάνθ' ὁρῶν, ἑαυτὸν οὐχ ὁρᾷ.
Νέμει πολίταις μητέρας Πολυκράτης.
Ὁ βάσανος ἤθοις ἐστὶν ἀνθρώπου χρόνος.
Ὁ δεύτερος πλοῦς ἐστι δή που λεγόμενος,
Ἂν ἀποτύχῃ τις πνεύματος, κώπαισι πλεῖν.
Ὁ Ζεὺς κατεῖδε χρόνιος εἰς τὰς διφθέρας.
Ὁ λόγος ὁ σώσας αὐτός ἐστ' ἰώμενος.
Ὁ μὲν ἐξυφαίνεθ' ἱστὸς, ὁ δὲ σχάζεται.
Ὁ νοῦς γάρ ἐστι τῆς τραπέζης πλησίον.
Ὁ νῦν μὲν οὐδεὶς, αὔριον δ' ὑπέρμεγας.
Ὁ πολλὰ κλέψας, ὀλίγα δοὺς, ἐκφεύξεται.
Ὁ σοφὸς ἐν αὑτῷ περιφέρει τὴν οὐσίαν.
Ὁ τόπον ἀμείβων, οὐκ ἀμείβει τὸν τρόπον.
Ὁδοῦ παρούσης ἀτραπὸν ζητεῖν δοκεῖς.
Ὄζωμεν ἀνδρῶν αὐτοδὰξ ὠργισμένων.
Οἱ μὲν γὰρ οὐκέτ' εἰσιν, οἱ δ' ὄντες κακοί.
Οἱ μὲν παρ' οὐδὲν εἰσιν, οἷς δ' οὐδὲν μέλει.
Οἵαπερ ἡ δέσποινα, τοιάδ' ἡ κύων.
Οἶδέ τε Πυλαία ταῦτα, καὶ Τυττυγίας.
Οἰκεῖς θάλατταν, Γλαῦκε, τὴν πόας φαγών.
Οἴκοι λέοντες, ἐν μάχῃ δ' ἀλώπεκες.
Οἴκοι μένειν δεῖ τὸν καλῶς εὐδαίμονα.
Οἴκοι τὰ Μιλήσια, μὴ γὰρ ἐνθάδε.
Οἴνου δὲ μὴ παρόντος οὐκ ἔστι Κύπρις.
Οἴνου κατιόντος ἐπιπλέουσιν οἱ λόγοι.
Οἴνῳ τὸν οἶνον, κραιπάλῃ τὴν κραιπάλην.
Οἷος δεδιέναι πάντα, κἂν τι μῦς ψοφῇ.
Οἵῳ με δαίμων τέρατι συγκατεῖρξατο.
Ὅλοις χελιδών τις προσώπῳ χοίνοις πάρει.
Ὃν οὐ τρέφει Κῶς, οὐδ' ἂν Αἴγυπτος τρέφοι.
Ὄναιό γ' ἄλσιν ἂν ἐκτετμηχθεὶς ποτε.
Ὄνος βαδίζει εἰς ἄχυρα τράγημα σόν.
Ὄνος λύρας ἤκουσε, καὶ σάλπιγγος ὗς.
Ὅπου τις ἀλγεῖ, κεῖσε καὶ τὴν χεῖρ' ἔχει.
Ὁρᾷς τὸ Δῖον οὗ βέλος διέπτατο.
Ὀργὴ φιλούντων μικρὸν ἰσχύει χρόνον.
Ὅρκοις μὲν ἄνδρας, ἀστραγάλοις δὲ τὰ παιδία.
Ὄρνιθος ὄρνις πῶς ἂν ἁγνεύοι φαγών.
Ὃς αὐτὸς αὑτὸν οὐκ ἔχει, Σάμον θέλει.
Ὅστις ἐπὶ δεῖπνον ὀψὲ κληθεὶς ἔρχεται,

711. Aristot. II. Ethic. ad Nicomach. & Erasm. Chil. III. Cen. IV. Ad. 71.

718. Vide Lamprid. in Alexand. Seu. Imp.

719. Huc Biantis Philosophi dictũ incensa patria Priene pertinet, referente in Paradox. Tullio: *Omnia mea mecum porto.*

720. Horatius:
Cœlum non animũ mutant, qui trans mare currunt.

728. Alibi legitur: Ἐν Ἐφέσῳ δ' ἀλώπεκες.
Vulpeculæ Ephesi, sed leones sunt domi.

731. Tale illud Latini Comici: *Sine Cerere & Baccho friget Venus.*

732. Simile Flacci:
Fœcundi calices quem non fecere disertum?
& Niceratus lib. I. Ἀνθολογ. cap. LIX.
Οἶνός τοι χαρίεντι μέγας πέλει ἵππος ἀοιδῷ·
Ὕδωρ δὲ πίνων, καλὸν οὐ τέκοις ἔπος, &c.
Egregio vati vinum sit Pegasus ales,
Nec vates clarus carmine, potor aquæ.

736. Hirundinem reddidit Eras. Chil. IV. Cen. III. Adag. 22. malim tamen *Chelidoniæ* vocẽ retinere, vt pugilis nomen: quemadmodum & gladiatores dicti retiarij, quasi piscem captando irretirent: vt & Alaudæ auis nomen Ro. Legioni inditum fuisse, auctor est Plin. li. XI. c. 37.

737. Acceptum hoc referendũ Adag. ἐν Νεφέλαις nup. edit. pag. 193. vbi & Græca scholia legenda.

742. E Polybij lib. V. sumtus senarius, explicatusq; à Iun. Cẽ. II. Ad. 92.

744. Ly-

Ἢ το

Paruis quidem cum tibiis hamo carens.
Parua quidem statura, at est malus integer.
Vna mouemur anchora nauigij.
Reprendet aliquis citiùs atque imitabitur.
Qui momus omnia cernit, haud sese videt.
Matres alebat ciuibus Polycrates.
Mores dies cuiusque comprobat bonos.
Cursus secundus ille passim dicitur,
Mouere remis, aura si desit, ratem.
Inspexit, etsi serò, pelles Iuppiter.
Qui læsit idem sermo te sanauerit.
Hic texuit telam, ille deduxit statim.
Quàm mensa, mens est hominibus propinquior.
Qui nullus hodie, cras erit vel maximus.
Qui multa tollit, pauca dat, seruabitur.
Sapiens opes sibi secum habet semper suas.
Mutans locum, mores tamen mutat nihil.
Cùm sit patens iter, requiris semitam.
Iras odoremur virorum mordicus.
Illi ampliùs non sunt; mali at superstites.
Nihili quidem hi sunt; ceteris curæ est nihil.
Qualis domina, catella talis est quoque.
Hæc & Pylæa nouit, & Tyttygias.
Herbâ comestâ Glaucus incolit mare.
Domi leones, prælio vulpeculæ.
Domi manendum, sit vir vt felicior.
Non hoc loco sunt, sed domi Milesia.
Absente vino pariter exulat Venus.
Vino affluente orationes adnatant.
Vinoque vinum, crapulaque crapulam.
Ad omnia trepidat, licet vel mus mouet.
Cui me implicauit genius ostento grauis?
Totosque schœnos ecce Chelidon præterit.
Quem non alit Cos, nec solum alet AEgyptium.
Sale hic perunctus si sit, en saluus fiet.
Paleas aselle aggrederis, vt cibum tuum.
Asellus audiuit lyram, sus buccinam.
Vbi dolor angit, hic manus quisque admouet.
Dion vides telo volantem vindice.
Pusillo amantum durat ira tempore.
Talo puer, periurio vir fallitur.
An pura sit rapax auis vorans auem?
Qui semetipsum non tenet, Samum petit.
Vocatus ad cenam venit qui seriùs,

744. Lysandri impia vox apud Plutar. in Apophthegm. qua iurisiurādi religionem neglexit. tale & Hippolyti apud Euripidem nefarium dictum:
Ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος.
Est lingua iurans, animus iniuratus est.
de hoc Cicero III. Offic. extremo. & Erasmus ex Aristophane & Platone in Theæteto. Chiliad. II. Cent. V. Adag. 41.

Ἢ χωλός ἐστ', ἢ οὐκ ἔδωκε συμβολάς.
Ὀσφὺν κατεαγώς, ὥστε Μυσίας ὄνος.
Ὅτ' ἀργύρειον ᾖ, πάντα θεῖ κἀλαύνεται.
Ὅταν δ' ὁ δαίμων εὖ διδῷ, τί δεῖ φίλων;
Ὅτ' εὐτυχεῖς μάλιστα, μὴ μέγα φρόνει.
Οὐ δεινὸς εἰπεῖν, ἀλλὰ σιγᾶν ἀδύνατος.
Οὐ δυνατὸς οἶκος εἷς τρέφειν κύνας δύο.
Οὐ μία λόχμη τρέφοιτ' ἂν ἐριθάκους δύο.
Οὐ μέμφεται Κορινθίοισιν Ἴλιον.
Οὐ παῖς Ἀχιλλέως, ἀλλ' Ἀχιλλεὺς αὐτὸς εἶ.
Οὐ παντὸς ἀνδρὸς εἰς Κόρινθον ἔσθ' ὁ πλοῦς.
Οὐ παρός γε παντός ἐστιν ἀρτῦσαι καλῶς.
Οὐ ῥᾳδίως γὰρ ἔστ' ἀληθεύων Κίλιξ.
Οὐ στήσομαι λέαιν' ἐπὶ τυροκνήστιδος.
Οὐ τύπτεται δ' ὁ πρέσβυς, οὐδ' ὑβρίζεται.
Οὐ φεισόμεσθα τῶν δὲ μᾶλλον ἢ λύκων.
Οὐδ' αὐτὸς εὗρεν ὁδὸν ἂν Ἐξηκεστίδης.
Οὐδ' ἐν περιδείπνῳ ποτέ σ' ἐπαινέσαιμ' ἄν.
Οὐδεὶς διθυραμβοποιός, ἣν ὕδωρ πίῃ.
Οὐδεὶς δυσώνης χρηστὸν ὀψωνεῖ κρέας.
Οὐδεὶς ἔθυσ' εὐεργέτῃ πλὴν Πυῤῥίας.
Οὐδεὶς ἐραστής, ὅστις οὐκ ἀεὶ φιλεῖ.
Οὐδεὶς κομήτης, ὅστις οὐ ψιλίζεται.
Οὐδεὶς κρέως παρόντος ἐσθίει θύμον.
Οὐδὲν γάρ ἐσμεν, πλὴν Ποσειδῶν καὶ σκάφη.
Οὐδὲν γλυκύτερόν ἐστιν ἢ πάντ' εἰδέναι.
Οὐδὲν γυναικὸς βαρβάρου σοφώτερος.
Οὐδὲν λέλειπται τῶν ἐμῶν, οὐδ' ἔγκαφος.
Οὐδὲν πέπονθας δεινόν, εἰ μὴ προσποιεῖ.
Οὐδέν σ' ὀνήσει βολβός, ἂν μὴ νεῦρ' ἔχῃς.
Οὐδὲν φρονεῖ δίκαιον ἐστυκὼς ἀνήρ.
Οὔθ' ἡλιοῦται παντελῶς, οὔθ' ὕεται.
Οὐκ ἂν γένοιτο χρηστὸς ἐκ κακοῦ πατρός.
Οὐκ ἂν μύροισι γραῦς ἐοῦσ' ἠλείφεο.
Οὐκ ἂν πάθοι τάριχος, ὧνπερ ἄξιος.
Οὐκ εἰμὶ τούτων τῶν γὰρ ἠρκόνων ἐγώ,
  Κακουργεῖν ἑτοίμων μᾶλλον ἢ εὐεργετεῖν.
Οὐκ ἔστ' ἐμὸν τὸ πρᾶγμα, πολλὰ χαιρέτω.
Οὐκ ἔστι Πειθοῦς ἱερὸν ἄλλο, πλὴν λόγος.
Οὐκ ἔστιν ὅστις πάντ' ἀνὴρ εὐδαιμονεῖ.
Οὐκ ἦθος, ἀλλὰ τὴν τρίχ' ἀλλάττει λύκος.
Ὀψ' ἦλθες, ἀλλὰ γ' εἰς Κολωνὸν ἵεσο.
Πάγαις ἀλώπηξ αὖθις οὐχ ἁλίσκεται.
Πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι.

749. Ex Eustathio in Bœotiam Homeri seu secundum Iliados explicat Iunius Adag. 68. Centuria VI.

750. Pluribus Erasm. Chil. I. Cent. III. Adagio 87. *Pecuniæ obediunt omnia*, quam & Flaccus reginam vocat, Plutarch. in vitis, & Aristophanis Scholiastes; item Valerius Maximus, lib. VI. cap. 5. Aristophanis versus in Equitibus apponam, pag. nuperæ editionis 292.

Βέλτιστον ἡμῖν αἷμα ταυρεῖον πιεῖν,
Ὁ Θεμιστοκλέους γὰρ θάνατος αἱρετώτερος.

sic & M. Liuium Drusum hausto caprino sanguine, seu morbo comitiali exstinctum, auctor est Nepos Cornelius seu Virorum Romæ Illustrium scriptor, cap. 66. & Cn. Plinius lib. XXVIII. Natural. Histor. cap. IX. extremo.

758. Expressit Horat.

Non cuiuis homini contingit adire Corinthum.

Per parodiam verò alius circumfertur senarius:

Οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐπὶ βάτεζ αν ἔσθ' ὁ πλοῦς.

761. Aristophanis est in Lysistrata pag. 805. quæ autem hæc gladij forma, Suidas, Hesych. & Eustathius in Iliad. κ. dixerint.

770. Legendus in laude caluitiei Synesius, & Commentario de Coma Iunius.

Aut claudicat, aut non dedit hic symbolum.
Elumbis asini est instar ipsa in Mysia.
Si nummus est tibi, parebunt omnia.
Tibi cùm fauet fortuna, amicis num est opus?
Ne quid tume cùm res secunda maximè.
Dicendo ineptus, at silere non potest.
Non vna geminos educat domus canes.
Non dumus vnus erithacos alit duos.
Incusat haudquaquam Ilium Corinthios.
Non satus Achille es, verùm Achilles ipsemet.
Cuiuslibet non est Corinthum appellere.
Condire rectè iusculo haud cuncto datur.
Aegrè nimis verum renuntiat Cilix.
Nec ceu leæna statuar in secespita.
Legatus haud violatur, haudq; cæditur.
Non his parcemus magis ac sæuis lupis.
Hanc non viam reperiat Excestides.
Non te quis à cenis honestet laudibus.
Nemo dithyrambos canet potans aquam.
Difficilis emptor haud bona emit obsonia.
Solus benefico victimam dat Pyrrhias.
Non est amicus hic, qui amare desinit.
Nullus comatus, cui coma haud præciditur.
Caue carnibus præsentibus porrum vores.
Nihil sumus præter scapham & vndas maris.
Nil dulcius quàm scire prorsus omnia.
Nihilo gyrina est rana sapientior.
Nihil reliquerunt mei, ne frustulum.
Nihil graue accidit, nisi faber es tibi.
Neruis carentem, iuuerit bulbus nihil.
Nil cogitat planè boni vir arrigens.
Nec splendet hîc sol planiùs, nec imber est.
Nasci haud potest è patre noxio probus.
Cùm sis anus, haud vnguine imbui decet.
Tarichus haud laturus est, queis dignus est.
Non sum, fatebor, heroum illo de grege,
Qui noxij mage quàm benigni sunt omnibus.
Non est meum negotium, procul abeat.
Non est Suadæ templum aliud quàm Oratio.
Felix per omnia nullus est mortalium.
Pilos lupus mutat, sed animum non item.
Seriùs ades, ast hinc te Colonum conferas.
Non cauta vulpes denuò in casses cadit.
Olim fuerunt strenui Milesij.

776. Pertinet huc dictum Poëtæ apud Ciceronem: *Faber est suæ quisque fortunæ.* refertq; Nepos Cornelius in Attici vita, & singulari Homilia benè longa concionatur aurei oris Chrysostomus, *Lædi neminem qui non seipse læserit prior.*

778. Quid ἐστυκώς scholia docent Aristophanis ἐν Εἰρήνῃ, pag. nouæ edit. 676. & 890. vt & Guil. Cāterus obseruarat. Malè itaque hîc ἀστικὸς legebatur, redditumque:
Vrbanus æqui nil bonive cogitat.

782. Athenæus li. III. Δεῖπνος. similiaque Erasmus colligit Chiliad. II. Cent. III. Adag. 85.

Παλινδρομῆσαι μᾶλλον, ἢ κακῶς δραμεῖν.
Πᾶν τοι γινόμενον καταθανεῖν ὀφείλεται.
Παρὰ μὲν θάλασσαν περίπατος, παρὰ γῆν δ' ὁ πλοῦς.
Πᾶς ἐστι δούλῳ δεσπότης μονοσύλλαβος.
Πάσῃσι κορυδαλλοῖσ' ἐνεῖναι χρὴ λόφον.
Παταικίωνος συκοφαντικώτερος.
Παχεῖα γαστὴρ λεπτὸν οὐ τίκτει νόον.
Πεζῇ βαδίζω, νεῖν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι.
Πείθειν γὰρ οἶδε καὶ πέφυκε μὴ λέγων.
Πεινῶντι κλέπτειν ἐστ' ἀναγκαίως ἔχον.
Πενία γάρ ἐστιν ἡ τρόπων διδάσκαλος.
Πέπων ἐρινὸς παντελῶς ἀχρεῖος ὤν
Εἰς βρῶσιν, ἄλλοις ἐξερινάζεις λόγοις.
Περνῶντα τὸν χαραδριὸν μιμούμενος.
Πίνουσ' ὁμίχλην τῆς πονηρίας κακοί.
Ποθεῖς τὸν οὐ παρόντα, καὶ μάτην καλεῖς.
Πόλεως ἁλούσης πάντες ἂν φεύγουσι θεοί.
Πολιὰ χρόνου μήνυσις, οὐ φρονήσεως.
Πόλλ' οἶδ' ἀλώπηξ, ἀλλ' ἐχῖνος ἓν μέγα.
Πολλαῖσι πληγαῖς δρῦς τέλος δαμάζεται.
Πολλοί σε μισήσουσιν, ἂν σαυτὸν φιλῇς.
Πολλοὶ στρατηγοὶ Καρίαν ἀπώλεσαν.
Πολλῶν ἰατρῶν εἴσοδός μ' ἀπώλεσεν.
Πολλῶν ὁ λιμὸς γίνεται διδάσκαλος.
Πολὺ χεῖρόν ἐστιν ἐρεθίσαι γραῦν, ἢ κύνα.
Πολυπραγμοσύνης ἕνεκ' εἰς κεφαλὴν τρέποιτ' ἐμοί.
Πρινή σε τοὺς ἰχθῦς ἑλεῖν, ἅλμην κυκᾷς.
Προβάτων γὰρ οὐδὲν ὄφελος, ἂν ποιμὴν ἀπῇ.
Προέλοιμι δοῦναι τῷ Τελεγόρᾳ μᾶλλον ἄν.
Πρὸς κάππαριν ζῇς, δυνάμενος πρὸς ἀνθίαν.
Πρὸς μάντιν οὐδεὶς δυστυχὴς ἀπέρχεται.
Πρότερον χελώνη παραδραμεῖται δασύποδα.
Πρῶτον κολυμβᾶν, δεύτερον δὲ γράμματα.
Πῦρ, καὶ θάλασσα, καὶ γυνή, κακὰ τρία.
Ῥᾷστ' ἐστ' ἀγροίκου ῥήτορας καταφρονεῖν.
Ῥόδον παρελθὸν μηκέτι ζήτει πάλιν.
Σαίνεις δάκνουσα, καὶ κύων λήθαργος εἶ.
Σαμίων ὁ δῆμός ἐστιν ὡς πολυγράμματος.
Σαπρὸς τάριχος τὴν ὀρίγανον φιλεῖ.
Σαυτὴν ἐπαινεῖς, ὥσπερ Ἀστυδάμας, γύναι.
Σαφέστερόν πως, κἀμαθέστερον φράσον.
Σκύλλῃ περιέπεσον τὴν Χάρυβδιν ἐκφυγών.
Σκώληξ παράσιτος τῶν ἐχόντων οὐσίαν.
Σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν συνουσίᾳ.

796. Ex Simonide adfert Plutarchus in Timoleontis vita. Desiderius Chil. III. Centuria III. Adag. 67. proximũ verò è Suida est, vbi duplici π, Παππαικίων scribitur, homo nihili.

800. Affine illud sup. Οὐ δεινὸς εἰπεῖν, ἀλλὰ σιγᾶν ἀδύνατος.

803. De pepone Medici & Scholiastes Aristoph. ἐν Ἱππεῦσι, pag. 302. & Adagium: *Pepon es.*

805. De Charadrio idem Comici Interpres ἐν Ὄρνισι pag. 553.

815. Tale illud suprà paullò:
Πενία γάρ ἐστιν ἡ τρόπων διδάσκαλος.
& illud Persianum in Prologo:
Magister artis ingenique largitor
Venter, negatas artifex sequi voces.

832. Ex Aristophanis Βατράχοις sumtum, quo Bacchus Euripidis taxat obscuritatem, vbi Interpres & ex eo Suidas Prouerbium monet subesse, & Erasmus in *Rudiùs ac planiùs.*

835. Exstat Plutarchi Opusculũ hac de re conscriptum: per παρῳδίαν autem hic in Monostichis legitur:
Σοφοὶ γερόντων οἱ νέοι συνουσίᾳ.

Præstat recurrere, perperàm quàm currere.
Quodcumque natum est, id necesse est occidat.
Iuxta mare ambula: prope solum nauiga.
Omnes heri seruis ferè monosyllabi.
Cunctis galeritis breuis crista indita.
Patæcione tu calumniosior.
Pinguis vterus subtile pectus non parit.
Ambulo pedes, nandi imperitus maximè.
Suadere siquidem nouit & loquens nihil.
Famelicus vir esse furax cogitur.
Inopia fit magistra morum aptissima.
Tu cùm pepon per omnia sis inutilis
Cibis, tamen sic incitas alios λόγοις?
Vendentis instar vel Charadrium viri.
Mali bibunt iniquitatis nubilum.
Desideras absentem, & hinc frustrà vocas.
Capta vrbe frustrà sunt Manes & Dij.
Fluxisse tempus, non sapere, cani notant.
Scit multa vulpes, vnum echinus maximum.
Percussa multis ictibus quercus cadit.
Multi oderint si temet ipse diligas.
Multi duces deperdidere Cariam.
Medici frequenti perdiderunt me manu.
Magistra multis est fames mortalibus.
Est peius irritare anum, quàm vel canem.
Hæc curiositas cadat meum in caput.
Pisces priùs quàm ceperis, misces salem.
Est vsus ouium nullus, vbi pastor deest.
Donare malim vel Telegoræ quàm tibi.
Tu cappari viuis, potes qui & anthia.
Vatum, beatus nemo, dicta consulit.
Testudo præuertat priùs tarda leporem.
Natare primùm disce, pòst & litteras.
Ignis, mare, & mulier, tria sunt hæc pessima.
Facile est agrestem Rhetorem contemnere.
Ne quære quando præteristi iterùm rosam.
Palpando mordes, clàm canis dentem imprimens.
Populus Samius est litteratus maximè.
Impura salsamenta amant origanum.
Laudas teipsam mulier, Astydamæ in modum.
Dilucidiùs & crassiùs dic obsecro.
Vitans Charybdim incautus in Scyllam incidit.
Vermis parasitus comedit aliorum bona.
Commercio sapientium princeps sapit.

Σπείρειν δὲ χειρὶ, μὴ δ' ὅλῳ τῷ θυλάκῳ.
Σὺ δὲ τιμιοπώλης, ὡς Ἀχιλλεὺς οὐδείς.
Σύ μ' ὗν ἀπαιτεῖς ἀντὶ τῆς κακῆς κυνός.
Σῦκον μετ' ἰχθὺν, ὄσπριον μετὰ κρέα.
Σὺν τῷ θεῷ πᾶς καὶ γελᾷ κὠδύρεται.
Συνῆλθον Ἀτταγᾶς τε καὶ Νουμηνίας.
Σχεδὸν τοιοῦτον, ὅσον ἐκ Διονυσίων.
Τὰ δ' οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὑτῶν πτεροῖς.
Τὰ θύμαθ' οὐδὲν, πλὴν γλύφεια καὶ κέρας.
Τὰ πράγμαθ' ὥσπερ Αἴσιμος κυλίνδεται.
Τὰ πρῶτ' ἀρίστοις παῖδας Αἴγιν' ἔτρεφε.
Τὰ σῦκα σῦκα, τὴν σκάφην σκάφην λέγω.
Τὰ χρήματ' Αἰσχύλου τε καὶ Θεαγένους.
Τὰν χεῖρα ποτιφέροντα τὰν θεὸν καλεῦ.
Τἀργύριόν ἐστιν αἷμα καὶ ψυχὴ βροτοῖς.
Τάριχος ὀπτὸς οὗτος, ἣν ἴδῃ τὸ πῦρ.
Ταῦρος δράκοντ' ἔτικτε, καὶ ταῦρον δράκων.
Τάχ' εἰσόμεσθα μάντεων ὑπέρτερον.
Τὰς κνημίδας τῷ κρατὶ, τῇ κνήμῃ κράνος.
Τείχη σιδηρᾶ μᾶλλον εἶν' ἢ γήινα.
Τέκτων γὰρ ὢν ἔπραττες οὐ ξυλουργικά.
Τετράσι γεννηθεὶς, ὡς ἔοικ' ἄλλοις πονεῖ.
Τέχνη τέχνην ἔστερξε, καὶ τύχη τύχην.
Τῇ μὲν δίδωμι χειρὶ, τῇ δὲ λαμβάνω.
Τηλοῦ φίλοι ναίοντες οὐκ εἰσὶ φίλοι.
Τὴν δαῖτ' ὄνειον ὁ Σκύθης ἀκκίζεται.
Τὴν χεῖρ' ὑπέσχε κἀποθνήσκων Ἀττικός.
Τῆς ἐπιμελείας δοῦλα πάντα γίνεται.
Τί γὰρ μακροῖς αὐλοῖσιν αὐλῆσαί μ' ἔδει;
Τί δῆτα χεῖρες οὐκ αὖ ἐργασαίατο;
Τί μεγάλα φριμιάζομαι μικρῶν πέρι;
Τί οὐ γαμήσῃ δή ποτ' Ἀρβήλας ἰών;
Τί οὐκ ἀπήγξω, ἵνα Θήβησ' ἔφης γένῃ;
Τίς γὰρ κατόπτρῳ καὶ τυφλῷ κοινωνία;
Τίς ἐστι δοῦλος τοῦ θανεῖν ἄφροντις ὤν;
Τόδ' ἐξοπλίζει τοὖπος Ἀργείων λέων.
Τόδ' ἐστι πολλῷ μεῖζον, ἢ Τροίαν ἑλεῖν.
Τὸ κέρδος ἡδὺ, κἂν ἀπὸ ψευδῶν ἔῃ.
Τὸ μὲν μ' ἔλειπε, κῦμα τὸ δ' ἐγκατελάμβανεν.
Τὸ μὲν πάρεργον, ἔργον ὡς ἡγούμεθα,
Τὸ δ' ἔργον ὡς πάρεργον ἐκπονούμεθα.
Τὸ πρῶτον εἰς τοὺς παῖδας ἐζήλου τ' Ἄρης.
Τὸ σκαιὸν ὄμμα παραβαλὼν θυίου δίκην.
Τὸ συγγενὲς γὰρ καὶ φθονεῖν ἐπίσταται.

858. Vidi qui ita hunc inuerteret senarium:
Τέχνη τύχην ἔστερξε, καὶ τέχνην τύχη.
Dilexit ars fortunam, & artem fors amat.
Alibi verò:
Τύχη τέχνην εὕρηκεν, οὐ τέχνη τύχην.

863. Simile est illud Menandri:
Ἁλωτὰ γίγνετ' ἐπιμελείᾳ καὶ πόνῳ ἅπαντα.

874. Affine illi suprà:
Σκύλλῃ περιέπεσον, τὴν Χάρυβδιν ἐκφυγών.

878. Æschyli est apud Athenæum lib. VII. Δειπνοσοφιστῶν. Vide Erasmum Chiliad. III. Centur. V. Adagio 12.

Non corbe toto, sed manu sola sere.
Pollinctor es ut pretij Achilles nullius.
Suem reposcis pro malo quouis cane.
A pisce ficum, à carnibus legumina.
Flet omnis aut ridet Dei cum numine.
Coniunctus est suo Attagas Numenio.
Tantum propè est, quantum ex sacris Dionysiis.
Hæc non ab aliis, immò pennis propriis.
Nil sacra sunt præter genas & cornua.
Vt Aesimus sic vertitur negotium.
AEgina natos præcipuè alit optimos.
Ficusq; ficus, & scapham scapham voco.
Hæc Aeschini sunt & Theagenis bona.
Manum admouenti sunt vocanda numina.
Existit aurum vita sanguisq; omnibus.
Tarichus assus mox ut ignem viderit.
Taurus draconem peperit, & taurum draco.
Modò sciemus meliùs ipsis vatibus.
Suræ galerum, & ocreas capiti dare.
Vrbs mænibus sit ferreis non terreis.
Cùm sis faber, opera haud facis fabrilia.
Quarta ortus ut video, laboro ceteris.
Ars artem amat, fortuna sortem diligit.
Altera manu trado, recipio ast altera.
Non sunt amici qui inuicem degunt procul.
Conuiuium asininum Scytha accissans capit.
Tendens votiuas moritur Atticus manus.
Sic diligentiæ omnia hæc obediunt.
Cur tibiis longis canere me oporteat?
Quid est quod haud effecerint demum manus?
Quid magna fari rebus in paruis opus?
Quid non profectus Arbelas fies tibi?
Suspendis haud te cur, Deus Thebis nouus?
Quæ societas speculo atque casso lumine?
An seruus hic qui fata sic contemserit?
Oraculis Argiua gens arma exuit.
Hoc maius est longè, Ilium quàm prendere.
Dulce est lucrum profectum & à mendacio.
Hic me reliquit fluctus, hic absorbuit.
Quod est parergon, expedimus tamquam opus:
Opus parergon rursus esse credimus.
Martem beatum olim vocabant liberis.
Oculum sinistrum admouens Thynni ritu.
Affinitas & inuidere sunt simul.

880 Τὸ τέλος ἅμ' ἀρχῇ δ' εὐθὺς οὐ καταφαίνεται.
Τοιοῦτός ἐστιν οἷσπερ ἥδεται συνών.
Τοιοῦτος ὢν οὐκ ἂν γ' ἕλοι πόλιν ποτέ.
Τοῖς εὖ φρονοῦσι συμπαραστατεῖ τύχη.
Τοῖς Ἀττικοῖς κονισάλοις νεωκορεῖ.
885 Τοῖς εὐτυχοῦσι καὶ τρίμηνα παιδία.
Τὸν αὐτὸν αἰνεῖν καὶ ψέγειν, ἀνδρὸς κακοῦ.
Τὸν δ' ἐγγράφειν εἰς τοὺς Γαλέμους ἔδει.
Τὸν δρῶντα πού τι καὶ παθεῖν ὀφείλεται.
Τὸν ἕβδομον βοῦν, ἡ σοφὴ παροιμία.
890 Τὸν πλησίον τι νουθετεῖν βραχὺς πόνος.
Τὸν πόδα διώκεις, ἄρτι τὴν κάραν ἀφείς.
Τοῦ Πρωτέως πέφυκε ποικιλώτερος.
Τοῦ φιλοσόφου Ζήνωνος ἐγκρατέστερος.
Τοὺς εὐτυχοῦντας καὶ φρονεῖν νομίζομεν.
895 Τουτὶ δ' ὅ, τ' ἐστ' οὐδ' ἂν ὁ Ἀπόλλων μάθῃ.
Τρεῖς εἰσιν ἱκανοὶ πρωκτὸν ἐκμάξαι λίθοι,
Ἂν ὦσι τραχεῖς, ἂν δὲ λεῖοι, τέσσαρες.
Τῷ δ' αὖ πονοῦντι καὶ θεὸς ξυλλαμβάνει.
Τῷ πρωτοπείρῳ παντελῶς συγγνωστέον.
900 Τῶν δυστυχούντων πάντες εἰσὶ συγγενεῖς.
Ὑδρωπικοῦ ξηρότερόν ἐστιν οὐδέν.
Ὑγίεια καὶ νοῦς ἐσθλὰ τῷ βίῳ δύο.
Ὕδωρ δὲ πίνων, χρηστὸν οὐδὲν ἂν τέκοις.
Ὑπὲρ καπνοῦ πηδάλιον ἐκκρεμάμενον.
905 Ὕπνος δὲ πεῖναν τὴν κακέσχατον δαμᾷ.
Ὑπὸ τῆς ἀνάγκης πάντα δουλοῦται ταχύ.
Φεύγειν ἁπάσας τὰς πάγας οὐ ῥᾴδιον.
Φθόης προφήτης, καλάμινα σκέλη φορῶν.
Φιλεῖ δὲ τῷ κάμνοντι συσπεύδειν θεός.
910 Φιλιππίδου λεπτότερον ἀποδείξει τάχα.
Φίλους τρόποις γίνωσκε, μισήσῃς δὲ μή.
Χαλεπὸν ζητοῦσά τι σκυτοτραγεῖν κύων.
Χάριν λαβὼν μέμνησο, καὶ δοὺς ἐπιλάθου.
Χεὶρ χεῖρα νίπτει, δάκτυλος τὸν δάκτυλον.
915 Χειροῖν μὲν ἀμφοῖν, οὐ μιᾷ, δρεψόμενος.
Χῖος παραστὰς Κῷον οὐκ ἐᾷ λέγειν.
Χρεία διδάσκει, κἂν ἄμουσος ᾖ, σοφόν.
Χρὴ δ' ἐκτὸς ὄντα πημάτων τὰ δείν' ὁρᾶν.
Χρυσοῦ λαλοῦντος πᾶς ἀπρακτεῖται λόγος.
920 Χωλῷ παροικῶν κἂν ἑνὶ σκάζειν μάθοις.
Χυδαιότερος ὀχλαγωγίας πυλαϊκῆς.
Χωρὶς τὰ Μυσῶν καὶ Φρυγῶν ὁρίσματα.
Χωρὶς τό, τ' εἰπεῖν πολλὰ, καὶ τὰ καίρια.

884. Conissalus quid sit, explicat Eustathius in Homer. Strabo etiã diis Atticis adnumerat, è quo Cælius Rhodig. lib. VII. Antiq. lect. cap. 26.

885. Senarius hic vulgatus est de Liuia, quæ Augusto grauida intra tertiũ mensem peperit, vt in Claudij vita Tranquillus refert. Vitales autem partus esse impari mense Plinius lib. VII. cap. 5. Macrobius, & Medici disputant.

889. E Suida Erasm. refert Chil. I. Cent. X. Adag. 63.

893. Laërtius in Zenone tẽperantiam in victu moderationemq; voluptatum laudat, citatque Philemonis Comici, vel vt aliis placet, Posidippi versus in fabula *Philosophi* titulo. Cic. Tusc. II. & Suidas ac Valer. Max. lib. III. cap. 3. de eius patientia.

898. Sup. ex Hesiodo attulimus Deos omnia vendere laboribus, geminum autem illud Xenophontis Ἀπομνημονευμ. Τῶν γὰρ ὄντων ἀγαθῶν καὶ καλῶν οὐδὲν ἄνευ πόνου καὶ ἐπιμελείας θεοὶ διδόασιν ἀνθρώποις.

900. In contrarium effertur in Monostichis:

Τῶν δυστυχούντων ἀτυχὴς οὐδεὶς φίλος.

901. De intercute morbo laborantibus, de quibus Naso ait:

Quo plus sunt pota, plus sitiuntur aquæ.

Et Flaccus lib. II. Carminum.

Crescit indulgens sibi dirus hydrops, &c.

Non finis apparet simul cum exordio.
Est talis vnusquisque quibus & vtitur.
Qui talis esset, non caperet vrbem hostium.
Prudentibus fortuna semper est comes.
Aedituus est in Attica Conissalus.
Felicibus sunt & trimestres liberi.
Laudare eumdem & carpere, est viri mali.
Asscribere hunc ipsis Ialemis decet.
Quisquis facit, vices pati necesse sit.
Sapiens Adagium septimum narrat bouem.
Breuis labor monere sit vel proximum.
Hyperam relinquens, nauis insequeris pedem.
Mutabilior est Protheo, & varius magis.
Zenone summo est continentior sopho.
Asscribimus felicibus prudentiam.
Nec ipse Apollo quid sit hoc cognouerit,
Tres podici satis capilli, vt tergeant,
Modò asperi; sin expoliti, quattuor.
Deus laborantibus opem fert prosperè.
Hactenus inexperto venia danda & rudi.
Cognatus vnus quilibet felicium.
Hydropico fit siccius viro nihil.
Vitæ bona duo, sanitas, prudentia.
Si biberis vndam, nil boni vmquam feceris.
Agricola fumo appendit vt clauum bonus.
Somnus domat famem malorum pessimum.
Necessitati cuncta cesserint breui.
Vitare laqueos non facile cunctos simul.
Tabis propheta, crura arundinea gerens.
Adesse gaudet, sed laboranti Deus.
Reddet cadauer macrius Philippide.
Mores amici noueris, non oderis.
Periculosa res, vorans corium canis.
Memineris accepti, dati obliuiscere.
Manus manum, digitumq́ digitus abluit.
Vtraque non vna manu dilargiens.
Si Chius adsit, non sinit Coum loqui.
Necessitas, rudem priùs, doctum facit.
Extra mala existens, pericla prospice.
Aura loquente ratio quæuis irrita est.
Claudo propinquus, claudicare mox scies.
Loquacitate triuiali abiectior.
Seorsim Mysorum sunt Phrygumq́ limites.
Diuersa sunt, multa eloqui, opportuniùs.

903. Simile sup. 766.

Οὐδεὶς διθυραμβοποιὸς, ἐὰν ὕδωρ πίῃ.

904. Expressum ex illo Hesiodio lib. β΄. Ἔργων, ver. 247.

Πηδάλιον δ᾽ εὐεργὲς ὑπὲρ καπνοῦ κρεμάσαιο.

Suspendat fumosa super laquearia clauum.

& rursum lib. I. ver. 45.

Αἶψά κε πηδάλιον μὲν ὑπὲρ καπνοῦ καταθεῖο.

Asque mora supra fumum sepone temonem:

quæ explicat Plutarchus extremo Commentario de Diuitiarum cupiditate, & in septem Sapientum Conuiuio.

908. E Platone Comico haustum explanat Iunius Cent. VIII. Ad. 76.

909. Geminum huic quod sup. ver. 888.

911. Theocr. est Idyllio X. vbi Scholiastes hoc Prouerb. sic extulit:

Χαλεπὸν μαθοῦσαν σκυτοφαγεῖν.

expressit & Lucianus, & Horatius lib. II. Sat. V. ver. 85. & Erasmus.

914. Epicharmo attribuit simile quid, sed Trochaicū, Axiochi auctor:

Ἡ δὲ χεὶρ τὴν χεῖρα νίζει, δός τι καὶ λάβοις τι.

Manum vt manus fricat, da aliquid & accipe.

Vtitur præter alios & Seneca ἐν Ἀποκολοκυντώσει.

919. Reddi etiam possit, quia λόγος orationem etiam significat,

Auro loquente cuncta iners oratio.

Affine & illud sup.

Ὅτ᾽ ἀργύρειον ᾖ, πάντα θεῖ κἀλαύνεται.

922. Strabo lib. XII.

Ψυχῆς νοσούσης εἰσὶν ἰατροὶ λόγοι.
Ψωλὸν γενέσθαι δεῖ σε μέχρι μυῤῥίνου.
Ὡς πλεῖον ἵλαος αἱμύλης ἀλώπεκος.
Ὡς δεῖνα τίκτει νὺξ κυβερνήτῃ σοφῷ.
Ὤδιν' ὄρος, κᾆπειτα μῦν ἀπέκτεκεν.
Ὠνοῦ τιθεὶς καὶ πρᾶττε, ὡς Φοῖνιξ ἀνήρ.
Ὤρυσεν ἵππος ἐκ βραδυσκελῶν ὄνων.
Ὡς ἀγαθὰ συλλήβδην ἅπαντά σοι φέρω.
Ὡς ἀγαθὸν ἐστ' ἐπωνυμίας πολλὰς φέρειν.
Ὡς ἐστί μοι τὸ χρῆμα τοῦτο περὶ πόδα.
Ὡς δυσκόλως πίπτουσιν αἱ λαμπραὶ τύχαι;
Ὡς ἡδὺ τὴν θάλασσαν ἀπὸ τᾶς γᾶς ὁρᾶν;
Ὡς ἡδὺ τοῖς σοφοῖσι μεμνῆσθαι πόνων;
Ὡς ἡδύ τοι σωθέντα μεμνῆσθαι πόνων;
Ὡς μήτε κορῦσαι μήθ' ὑπὲρ χεῖλος βαλεῖν.
Ὡς οὐχ ὑπάρχων, ἀλλὰ τιμωρούμενος.
Ὥσπερ τὰ σῦκα τοῖσιν ὀφθαλμοῖς ἔφυ.

ΑΒΥΔΗΝΟΝ ἐπιφόρημα. Ναύσων Ναυκράτει.
Ἀγαμεμνόνεια φρέατα. Βοῦς ἐπὶ ζυγόν.
Ἀγαμεμνόνειον δαῖτα. Βέλος Ἀχαϊκόν.
Ἀγορὰ Λύκειος. Καλλίας πτερορρυεῖ.
Ἀγορᾶς ἄγαλμα. Θατέρῳ παραβλέπειν.
Ἄγουσι καὶ φέρουσι. Βοιώτιον οὖς.
Ἀδεὲς δέος δέδοικας. Ἀργείους ὁρᾷς.
Ἀδύνατα θηρᾷς. Εἷς ἀνὴρ οὐδεὶς ἀνήρ.
Ἀεὶ τὰ Θετταλῶν ἄπιστα. Μυωπολεῖν.
Ἀεί τις ἐν Κύδωνος. Ἐν σκύτεσιν ὁ νοῦς.
Αἰγυπτιάζεις. Δοῦλος ὢν κόμην τρέφεις.
Αἰγύπτιος πλινθοφόρος. Ἄνθρωπος Θαλῆς.
Αἰδὼς ἐν ὀφθαλμοῖσι. Βάττου σίλφιον.
Αἴνιγμα Βοιώτειον. Αὕτη κυρία.
Αἲξ τὴν μάχαιραν. Πάντα μὴ βούλου κρατεῖν.
Αἱροῦντες ᾑρήμεθα. Φωκέων ἀρά.
Αἰσχρὸν σιωπᾶν. Ἐν παρενθήκης λόγῳ.
Ἄκαπνα θύει. Κοσκίνῳ μαντεύεται.
Ἀκάπον αἴρου. Κύαθον αἰτέσεις τάχα.

Ἀκονιτὶ

& ex illo Erasmus Chiliad. II. Centuria IV. Adagio 50. non absimile illud:

Χωρὶς τὰ Μέῤῥα καὶ Σιλωὰν ῥεύματα.

Seiunctæ sunt Merrha ac Siloam flumina.

924. Vidi qui sic legerent senarium:

Ψυχῆς νοσούσης ἐστὶ φάρμακον λόγος.

925. Aristophanis est ἐν Ἱππεῦσι, pag. 345. vbi Interpres ex Diphilo Comico sumtum notat.

926. Plato I. de Legibus, de Archilochi vulpe astuta, & Basil. Homilia ad Iuuenes, & Apologi Æsopici ac Phœdri, qui circumferuntur: Erasm. Chil. IV. Centuria II. Adagio 25.

927. Æschyli est in Tragœdia Danaidum seu supplicum: Iunius Centuria I. Adag. 85.

928. Expressit Horat.

Parturiunt montes, nascetur ridiculus mus.

933. Suidas Platoni tribuit, Comico opinor; & Erasmus Adagio, *Ad pedem.* sic etiam contrà dictum, Ὑπὲρ τὸν πόδα, *Vltra pedem*, hoc est, præter modum, in sumtuosos. vnde rectè Flaccus:

Suo se quemque pede metiri verum est.

935. Expressit Lucretius initio lib. II. de Rerum Natura:

Suaue mari magno, turbantibus æquora ventis,
E terra magnum alterius spectare laborem.

Menandri Comici est:

Ὡς ἡδὺ τὴν θάλασσαν ἀπὸ τῆς γῆς ὁρᾶν,
Ὦ μῆτερ, ἐστὶ μὴ πλέοντα μηδαμῶς;

& Sophocles apud Ciceronem in Epist. ad Atticum lib. II. quod Stobæus ex Tympanist.

Nam pharmacum ægræ mentis est oratio.
Sis herniosus oportet ipsum vsque ad caput.
Pellace quanto est blandior vulpecula.
Docto gubernatori nox metum parit.
Mons parturibat, deinde murem protulit.
Vendens, emens paßim, vir vt Phœnicius.
Emersit ex asinis equus tardigradus.
Vt optima simul omnia adfero tibi.
Vt expedit si plura habes cognomina.
Vt hoc meo negotium quadrat pedi.
Quàm facile fortunæ secundæ concidunt?
Spectare suaue est vndas maris è littore.
Memoria dulcis iam peracti incommodi.
Suauis laborum post salutem memoria est.
Nec pulsibus, nec labiis proieceris.
Non vt prior lædam, at laceßitus malo.
Vt ficus oculis imminens, sic ille erat.

PROVERBIA BINA ET TERNA IAMBICIS.

CVM Naucrati Nauson. Abydena illatio.
Agamemnonis putei. Manes bos sub iugum.
Agamemnonis conuiuium. Telum Achaicum.
Forum Lyceum. Calliæ pennæ cadunt.
Signum fori. Cæcutit hic oculo altero.
Agunt feruntq́; Auris rudis Bœotia.
Quæ non timenda metuis. Argiuos vides.
Quod est nefas quæris. Vir vnus haud vir est.
Est Thessalus fœdifragus. Antrum nauis subit.
Semper quis in Cydone. Animus in tergore.
AEgyptium præstas. Nutris seruus comam.
AEgyptius laterifer. Est homo Thales.
Oculis pudor inest. Silphium batti istud est.
Gryphus Bœotius. Domina hæc ipsa sit.
Caper machæram. Cuncta ne superes caue.
Capti sumus captando. Diræ Phocidis.
Acceßionis vice. Tacere turpe quid.
Diuinat in cribro. Sine igne sacrificat.
Nauiculam cape. Cyathum posces citus.

Exco-

panist. integrum profert:

Τί τούτου χάρμα μεῖζον ἂν λάβοις ποτέ,
Τοῦ γῆς ἐπιψαύσαντ' ὑπὸ στέγῃ πυκνῇ
Πυκνᾶς ἀκοῦσαι ψεκάδος εὑδούσῃ φρενί;

Quam maiore animo voluptatē percipere queas, quàm terra potientem sub denso lecto imbrem crebrum audire, mente quieta & tranquilla? Illud addam ἐκ παρόδου, quia Lucretius in manibus est, paulò aliter à Lactantio legi lib. I. Diuinarum Institutionum, cap. 21. extremo:

O stultas hominum mentes, ô pectora cæca!

Paßim enim editur, *O miseras.*

937. Euripidis est Senarius, ex quo prior per παρῳδίαν cōformatus videtur. Tale illud Maronis ex Odyssea XII. I. Æneid. ver. 202.

O socij, neque enim ignari sumus antè malorum.

& mox:

– mœstumq́; timorem
Mittite; forsan & hæc olim meminisse iuuabit.

Homerus autem sic:

Ὦ φίλοι, οὐ γάρ πω τι κακῶν ἀδαήμονές εἰμεν.

& statim:

Ἐκφύγομεν, καί που τῶνδε μνήσεσθαι οἴω.

& rursum Odyss. ο. 398.

Κήδεσιν ἀλλήλων τερπώμεθα λευγαλέοισι,
Μνωομένω. μετὰ γάρ τε καὶ ἄλγεσι τέρπεται ἀνὴρ
Ὅς δὴ μάλα πολλὰ πάθῃ, καὶ πολλ' ἐπαλήθῃ.

940. Aristophanis est in Ranis, pagina 270. D. Erasmus Chiliade II. Centuria VIII. Adagio 65. Ficus autem Græcis τὰ σῦκα, morbi genus est oculos lædens, vt ibi Scholiastes annotat, & Martialis Epigrammate quodam: quem morbum Græci συκάμινον nominant, quo de & Medicorum filij.

Ἀκονιτὶ νικᾷς. Καὶ πρὶν ἐσφάχθαι δέρεις.
Ἀκόλῳ τὰ χείλη βῦσον, οὐ σύκῳ. Μύτης.
Ἄκων μὲν ὁ Ζεὺς οἶδε. Συρβηνῆς χορός.
Ἀλεκτρυόνειος κοιλία. Δῆγμ᾽ ἀσπίδος.
Ἀλλᾶσιν ὕει. Τοῖς κακοῖσι τρεῖς κακά.
Ἄλλος βίος γ᾽ ἄλλη δίαιτα. Τρυγόβιοι.
Ἀλλοτρίαν ἄρουραν. Εἶτ᾽ ἐξηγοῦμαι.
Ἀλλότρια βάλλεις. Βάτραχος Σερίφιος.
Ἁλῶν μέδιμνος. Χλαῖναν ἐν θέρει τρίβεις.
Ἅμ᾽ ἔπος, ἅμ᾽ ἔργον. Ῥαχίας λαλίστερος.
Ἅμαξα τὸν βοῦν ἐκφέρει. Χύτραν τρέφεις.
Ἁμαξιαῖα. Δαφνίνη βακτηρία.
Ἄμμες ποτ᾽ ἦμες. Ἀπίδων πανδαισία.
Ἀμυσὶ πίνει. Μὴ κακούργει Μυσικῶς.
Ἀμφαξονεῖν. Αὐτός τε καὶ τὰ παιδία.
Ἀναπαριάζειν. Ἥπατος. Γυπὸς σκιά.
Ἀνέμοις γεωργεῖς. Μωρὰ γὰρ μωρὸς λέγει.
Ἀνὴρ φλοιώδης. Κλιμακίζων τοὺς νόμους.
Ἄνθρωπος ἀβασάνιστος. Οὐράνιον ὅσον.
Ἄνοις ὁ μακρός. Ἴσα πόλεμος οὐ ποιεῖ.
Ἄπαγ᾽ εἰς Μακαρίαν ἐκποδών. Πυγὴ Κρόνου.
Ἅπαξ ἀλώπηξ εἰς πάγην. Ὑπόξυλος.
Ἅπας ἐχῖνος τραχύς. Αὐτολήκυθοι.
Ἀποδιοπομπεῖν. Οὐδ᾽ ἐλείφθη πυρφόρος.
Ἀρεοπαγίτης. Συμφορὰ Συβαριτική.
Ἄρης τύραννος. Χρυσίον Κολοφώνιον.
Ἀρχῆς κακῆς τέλος κακόν. Περὶ τὰς θύρας.
Ἀσκαρδαμυκτί. Σχινότρωξ. Καλλιππίδης.
Αὔλησις Ἀγαθώνειος. Ἀγαθῶν ἀγαθίδες.
Αὐταῖς ἀμάλλαις. Οὐκ ἐπιγλωττήσομαι.
Αὐτοῖς ἀρέσκει. Δαιδάλου ἀγάλματα.
Βάλλειν ἀρότρῳ. Βοῒ λαγὼν κυνηγετεῖν.
Βαρύτερον Αἴτνας. Τὴν ἐμὴν κάμνεις νόσον.
Βὴξ ἀντὶ πορδῆς. Δεύτερον ἀμεινόνων.
Βίος λαγωοῦ. Ταντάλου κῆπον τρυγᾷς.
Βίου παλαιστή. Λυδὸς ἐν μεσημβρίᾳ.
Βομβυλίας ἄνθρωπος. Ἀργεία φορά.
Βορβοροτάραξις. Ἔξεχ᾽ ὦ φίλ᾽ ἥλιε.
Βόσκουσι φυγάδας ἐλπίδες. Νιόβη πάθη.
Βουνᾶς δικάζει. Μὴ λόγοις ἀντ᾽ ἀλφίτων.
Βοῦς ἕβδομος. Λάλει δὲ, καὶ μὴ θήγανε.
Βοῦς εἰς ἄμυντον. Ψηλαφᾶν ἐν τῷ σκότῳ.
Γαλῆ κροκωτόν. Ἄφθονοι Μουσῶν θύραι.
Γάλλοις τί τέμνεις; Κανθάρου σοφώτερος.

Γείτων

Excoriat ante necem. Absque puluere superas.
Os frustulo aut ficu obdito. O ineptior.
Scit Iuppiter, nolensq́; Syrbenæ chorus.
Habere gallorum exta. Morsus aspidis.
Lucanicis pluit. Malis ter sunt mala.
Alia diæta, vita & alia. Trygobij.
Alienum arare aruum. Excitatus posteà.
Aliena mittis. Rana fit Seriphia.
Modius salis. Tu æstate lænam deteris.
Vt dictum & actum est. Littore es loquacior.
Trahit bouem plaustrum. Amphoram nutris miser.
Hæc plaustra. Gesto lauream virgam manu.
Fortes fuimus olim. Dubia cena est nimis.
Haustu vnico bibere. Inquines ne Musicam.
Exorbitare. Ipsus suis cum liberis.
Parios refert. Est hepar. Vmbra vulturis.
Ventos aras. Stultus refert stultissima.
Vanus vir est. Leges malus præuerterit.
Inuulnerabilis vir est. Cælis adest.
Qui longior vecors. Iniqua Mars creat.
Aufer procul te in Macariam. Nates Croni.
Vulpes semel laqueum induit. Ieiunus est.
Spinis echinus horret. Hi lucent sibi.
Hîc expiare. Nec relictus ignifer.
Areopagita. Calamitas Sybaritica.
Mauors tyrannus. Aurum adest Colophonium.
Finis malus initij mali. Est ad ostium.
Fixè tuens. Lentiscum edens. Callipedes.
Cantus Agathonius. Bonorum glomus est.
Ipsis manipulis. Tibi non obloquar.
Ipsis placet. Sunt Dædali istæ imagines.
Ferito aratro. Persequi leporem boue.
Aetna graue est magis. Meo morbo iaces.
Melius secundo. Tussis est crepitus loco.
Vita leporis. Decerpis hortum Tantali.
Vitæ pusillum. Lydus in medio die.
Argiua sunt tributa. Bombylius homo.
Turbatio est cœni. O iubare sol nascere.
Spes exules fouet bona. Niobes mala.
Ne pro farina verba. Bunas iudicat.
Bos septimus. Loquere quidem, at ne tangito.
Bos messem adit. Tentas viam in caligine.
Feli crocoton. Candidæ Musis fores.
Secásne Gallos? Cantharo sapientior.

Γείτων Μυκόνιος. Μὴ πρὸς ἐμὲ τὰ ποικίλα.
Γέλως Μεγαρικός. Οὔ ποτ᾽ ἴσχεν ἡ θύρα.
Γέραιρε σαυτόν. Τρύβλιον Ξενοκράτους.
Γερόντιον συπεῖον. Οἰδίποδος ἀρά.
Γλαῦκ᾽ εἰς Ἀθήνας. Ἐξ ἑνὸς τὰ πάνθ᾽ ὁρᾷς.
Γλυκὺ μέλι καὶ πνίξ. Ἀντὶ πέρκης σκορπίον.
Γραμμὴν ἐπ᾽ ἄκραν ἤκομεν. Καλὸς πίθων.
Γυμνότερος ὑπέρου. Βοῦς ἐν αὐλίῳ κάθῃ.
Γυναικὸς ὄλεθρος. Γυμνότερος Γαλέμου.
Δεινότερα πάσχει Σαμβίκου. Πλήρης πίθος.
Δεῖται σελίνων. Μικρὸν ὀβόλου τίμιον.
Δελφῖνος ἐν χέρσῳ βία. Σφενδάμνινος.
Δερὸς σὲ θύλακον κλοπῆς. Εἰς ὀλβίαν.
Δὶς παῖδες οἱ γέροντες. Ὑπὲρ ὄνου σκιᾶς.
Δραχμῆς χάλαζα. Κανθάρου μελάντερος.
Ἔγνωκε δὴ θὴρ θῆρα. Πεττὸν ἀνατίθου.
Εἰς αὔριον σπουδαῖα. Βαθυκλέους κύλιξ.
Εἰς οὖς λέγειν. Ζήνωνος ἐγκρατέστερος.
Εἰς τὴν σελήνην Ἀκεσιλάου. Λὰξ πατεῖν.
Ἐκ γεύματος γνοίης ἄν. Ἀθύρωτον στόμα.
Ἐκ τῆς φαρέτρης ἡμέρα. Τὰ Καννάκου.
Ἐκ τῶν ὀνύχων λέοντα. Κουρήτων στόμα.
Ἐλέφαντος οὐδὲν διαφέρεις. Δούλων πόλις.
Ἕλκειν σκαπέρδαν. Ἐκ τριχὸς κρεμάμεθα.
Ἐν Καρὶ τὸν κίνδυνον. Ὀρνίθων γάλα.
Ἐν πυρὶ βεβήκας. Μορμολύττειν ἀσκίῳ.
Ἔνθ᾽ οἱ πόδες φέρουσιν. Εἰς ὕδωρ γράφειν.
Ἔξω βέλους κάθησο. Ταντάλου λίθος.
Ἐπακτὸς ὅρκος. Ἁρπαγὴ τὰ Κινναρού.
Ἐπιμηλίδειον δέρμα. Γῆ κρύψας ἔχεις.
Ἐρασινάδου στρατηγία. Ῥῆσις Σκυθῶν.
Ἐρεβίνθιος Διόνυσος. Ἀνεμώνη ῥόδον.
Ἐρετριέων Ῥώ. Κύπριδος κεστὸν φέρεις.
Ἑρμῆς ἐπεισελήλυθεν. Φαύλου θύρα.
Εὕδοντι δ᾽ αἱρεῖ κύρτος. Ἄξιον τριχός.
Εὕρημα Παλαμήδειον. Ἀπὸ γλώττης φίλος.
Εὔελπος. Ὕδωρ βατράχῳ. Γαλῆ στέαρ.
Ἡ αἲξ τὸ κιννάμωμον. Ἄνθος κρίβανον.
Θάλασσαν ἀντλεῖς. Ἐγκρωπὶς ἡμέρα.
Θεαγένους Ἑκάτειον. Ἐπὶ φακῆ μύρον.
Θήλεια τέττιξ. Τὴν πόλιν ποιεῖς ἀγρόν.
Θρασύβουλος ἀχράδας ἤσθιεν. Μενέτω θεοί.
Ἰαλέμου ψυχρότερος. Ἱππάρχων πίναξ.
Ἱμὰς κυνός. Ἡμέτερος ὁ πυραμοῦς.

Propè Miconius. Ad me nihil communia.
Risus Megaricus. Non retinuit ostium.
Teipsum honora. Tyrium Xenocratis.
Stupa est vetus. Hæc Oedipi execratio.
Vlulas Athenas. Duc ab vno cetera.
Mel dulce faucibus. Pro perca scorpius.
Formosa simia. Lineam extremam sequi.
Es nudior hypero. Iacent stabulo boues.
Est noxa mulier. Nudior Ialemo.
Grauiora fert hic Sambico. Plenus cadus.
Eget apio. Paruo est obolus in pretio.
Delphino in arido vis vigens. Aceruus est.
De corbe furti nunc reus. Superos adi.
Pueri senes bis. De vmbra aselli verba sunt.
Conspersa grandine drachma. Cantharo atrior.
Repone calculum. Feram nouit fera.
In crastinum negotia. Bathyclis calix.
Zenone temperantior. Dic auribus.
Ad lunam Acesilai. Pedis digito ambulas.
Hoc noueris gustans. Patens linguæ ostium.
Bonus dies è pharetra. Vt fleam res Cannaci.
Os entheum Curetum. Ab vnguibus leo.
Seruilis vrbs. Elephante nusquam discrepas.
Conuitia trahere. Nos pilo suspendimur.
Hoc lac auis. Fac Care tu periculum.
Igne ambulas prunis. Et igne territas.
Intus ferant pedes. Aquis inscribere.
Extra feror iactúmne? Tantali lapis.
Ius est adactum. Raptus est vel Cinnari.
Est cutis Epimenidis. Solo tectus lates.
Erasinadæ bellum. Scytharum dictio.
Erebinthius Dionysius. Anemonæ rosam.
Rho Eretriensium. Venus cestum gerit.
Phani ostium. Mercurius ad te accesserit.
Rete huic quiescenti capit. Dignum pilo.
Iuuenta Palamedis. Amicus oris est.
Euripus. Vnda ranæ. Adeps ac felibus.
Capra cinnamomum postulat. Ligna clibanum.
Ceo dies quis? Pelagus exhaurire vis.
Theaginis Hecatium. In lente vnctio.
Cicada femina hæc. Facis an ex vrbe agrum.
[a] *Thrasybulus ederit pyra. Manent Dij.*
Ialemo frigidior. Hipparchum notæ.
Canina vestis. Nostra vel placenta sit.

Testudi-

1045. [a] Ex Aristophane ἐν Ἐκκλησιαζούσαις pagina 734. & ibi Scholiastes.

Ἵππος χελώνην. Θεῖον ἐξαιρεῦ λόγον.
Κάθαμμα λύεις. Ἐγχέλεις θηρώμενοι.
Κακῶν θάλασσα. Τράγον ἀμέλγειν. Παρὰ μέλος.
Κατὰ μυὸς ὄλεθρον. Ἀπὸ δὶς ἑπτὰ κυμάτων.
Κατὰ ῥοῦν προχωρεῖ. Τὴν χαράδραν Οἰνόη.
Κατὰ πῆχυν ἐπιδίδωσι. Τὸν Βάβυος χορόν.
Κέλμις σίδηρον. Ἀντὶ σώματος σκιά.
Κέπφος. Φαλακρὸς Μυκόνιος. Σκιαμαχεῖν.
Κίγκλοι. Καθεύδεις ἅλας ἄγων. Ὄνου πόκοις.
Κιλίκιος ὄλεθρος. Ὥσπερ ἐν Φειδιτίοις.
Κόθορνος. Ἔξω τὴν ἐλαίαν ἐκφέρη.
Κολοιὸς Αἰσώπειος. Ἔσχατ' ἐσχάτων.
Κορινθιάζειν. Τὸ μέγεθος κολοσσικός.
Κόραξ ὕδρευει. Πάνθ' ὑπὸ Μύκονον μίαν.
Κράδης ῥαγείσης. Οὐδὲν ἐξ ἀγροῦ λέγεις.
Κρείττων ἐπεισελήλυθεν. Τὰ Νανάκου.
Κριῶ ἀπολαλοῦσιν ἀργύρου. Σαρδαίμονες.
Κρὸς ζοφεῖ ἀπέδωκε. Μοῦσα Δωρική.
Κρηπίδας ἀφαιρεῖν. Ζῆν χαραδριοῦ βίον.
Κρήνης λαβέσθαι. Ποικιλώτερος ταώ.
Κύκνειον ἆσμα. Τῷ θρίῳ τὴν ἔγχελυν.
Κυμινοκίμβιξ. Βοῦς ἐπὶ γλώσσης ἔβα.
Κυμινοπρίστης. Λιμοκίμβιξ. Πῆχυς εἷς.
Κύων παρ' ἐντέροισιν. Αὐλητοῦ βίος.
Κώνωπ' ἐλέφαντι συγκρίνεις. Διπλοῦς ἀνήρ.
Κώπην ἐλαύνειν δεῖ μαθόντα. Βόκχορις.
Κωφὸν πρόσωπον. Ἡ κύων ἐν τῇ φάτνῃ.
Λαγὼς καθεύδων. Δείκνυται τῷ δακτύλῳ.
Λάρος. Κόροιβος. Μαμμάκουθος. Μελιτίδης.
Λάρος πέχηνε. Φορμιώνειος στιβάς.
Λειβηθρίων ἀμουσότερος. Ἄμμον μετρεῖν.
Λευκὴν φυρῷ σοι μᾶζαν. Ἀπὸ θήρας λύκου.
Λευκώλενον κερδῶ γαμεῖς. Κλεόκριτος.
Λίβυος ἀηδών. Μάντις ἐς Τροφωνίου.
Λίθον κυλίνδεις. Ὁ στρατοῦ πλείς ῥοφή.
Λύκος χορεύει περὶ τὸ φρέαρ. Ἅλις δρυός.
Μὴ παιδὶ τὴν μάχαιραν. Αἶγις ἔρχεται.
Μάστιξ κεραμική. Τὴν λεοντῆν ἐνδύου.
Μήρας μεταβλητότερος. Ἐν κηρίον.
Μικρὸν κακὸν μέγ' ἀγαθόν. Ἕρμωνος χάρις.
Μισθῶν τραγῳδοῖς Ἰλιάς. Λέριοι κακοί.
Μολυβδίνη μάχαιρα. Βέβληται βαλών.
Μόνον κρατεῖν θέοντα. Λιμὸς Μηλίῳ.
Μῦς. Λοκρῶν συνθήματα. Βουδόρῳ νόμῳ.

Μῦς.

Testudinem equus. Orationem exime sacram.
Dirimere nexum. Anguilla capitur lubrica.
Ponti mali. Mulge hircum. Vt extra carmina.
Muris lues. A fluctibus quatuordecim.
Aestu secundo fertur. Oenoë cadit.
Accrescit ad cubitum. Hic Babyis chorus.
Celmis nitens ferrum. Vmbra pro ipso corpore.
Cepphusq́. Cadmus Miconius. Vmbrâ micans.
Cincli. Salem dormis vehens. Asini pili.
Cilicia pernicies. Vt in Sodalibus.
Cothurnus. Extra ferris olearum ordinem.
Aesopica est cornix. Et vltimæ vices.
Moles Colossia est. Corinthiarier.
Omnia Mycono in vna. Aquatum coruus it.
Rupta anchora ænea. Nihil ex agro refers.
Melior superueniet. Priora Nannaco.
Fontes ferunt argentei. Dæmon senex.
Aries refert alimenta. Musa Dorica.
Tollit pilos. Viuit charadrij ritu.
Pauone versicolorior. Tramam capit.
Cygnea cantio est. Thrio anguillam tenes.
Gerit bouem in lingua. Cuminisector est.
Parcissimus. Persordidus. Cubito vnico.
Tibicinis vita. Canis exta circuit.
Culicem Elephanto comparas. Est vir duplex.
Remum trahat qui didicerit. Est Bocchoris.
Persona muta. Canicula in præsepi inest.
Digito docetur. dormiens lepusculus.
Larus. Corœbus. Mammacuthus. Melitides.
Larus hiat auidus. Phormionis thorus.
Libethriis indoctior. Dic puluerem.
Macero placentam albam. Lupi venatio.
Hic candido vulpes datur. Cleocritus.
Luscinia Libyæ. Vates in Trophonio.
Lapidem reuoluis. Testulæ conuersio.
Lupus salit prope puteum. Quercus satis.
Aegis venit. Ne des machæram paruulo.
Pellem leonis induito. Flagellum fictile.
Varius magis quàm Metra. Fauus est vnicus.
Paruum malum magnum bonum. Hermonis charis.
Sunt improbi Lerij. Iliensis mimum emens.
Machæra plumbea est. Iacet qui iecerat.
Currentis est victoria. Fames Melia.
Myxus. Locrensia pacta. Lege Budoro.

Μῦς ἄρτι πίσσης γεύεται. Χρυσαῖ πέδαι.
Μωροκακοήθης. Ἀλλ' ἔπου χώρας τρόποις.
Ναικιστορεύεις. Χρυσόμαλλον πρόβατον.
Νέα χελιδών. Τρυγόνος λαλίστερος.
Νεκρὸν μυρίζειν. Πυρὶ δὲ πῦρ οὐ σβέννυται.
Νικᾷ ὁ κάρρων. Οἱ λύκοι κρείσσοις κυνῶν.
Νόμος Ζαλεύκου. Πὺξ ὁμοῦ καὶ τῷ σκέλει.
Νῦν ὀσπρίων ἄμητος. Ἀμελοῦς γωνία.
Ξυρεῖς λέοντα. Κύνα δεδαρμένην δέρεις.
Ὁ Διὸς Κόρινθος. Πολλὰ ποιεῖς ἐξ ἑνός.
Ὁ νοῦς ἐν ἡμῖν θεός. Ἀνερρίφθω κύβος.
Ὁ πίθος ἄπληστος. Σικελὸς ὀμφακίζεται.
Ὁδοῦ πάρεργον. Μεταβολὴ πάντων γλυκύ.
Οἴκοι γλυσίμην. Ὦτα γαστὴρ οὐκ ἔχει.
Οἴκοθεν ὁ μάρτυς. Οὐκ ἄνευ γε Θησέως.
Ὄμνυσι Λάμπων χῆνα. Παιζόντων πόλις.
Ὄνος ἐν μελίτταις. Οὐκ ἄνευ χρόνου φίλος.
Ὄνος ἐν πιθήκοις. Πρὸς ἅλας ἠγορασμένος.
Ὄνος πρὸς αὐλόν. Μικρὸς, ἡλίκος Μόλων.
Ὀρθὴν βαδίζεις. Ἡ κορώνη Δαυλία.
Ὅσον ἔνεστι τῷ λόγῳ. Γοργὸν βλέπει.
Οὐδ' ἐν σελίνοις ἐστί. Βοῦς Μολόττιος.
Οὐ νυκτὶ πλώεις. Ὁ πόλεμος πάντων πατήρ.
Οὐδ' ὄναρ. Ὁ δασύπους τὸν περὶ κρεῶν τρέχει.
Οὐ Χῖος, ἀλλὰ Κῷος. Αἰγύπτιος γάμος.
Οὐκ ἔτι Χαριξένης τάδ' ἔστ'. Αἴας γελᾷ.
Οὐκ ἔργον ἕδρας. Ἀποτράγημ' ἀλώπεκος.
Οὐκ οἶδεν ὃ κρώζεις. Μὴ βάδιζ' ἄνευ ξύλου.
Ὀχλεῖς μάτην με κῦμ' ὅπως. Ἔχεις γαλῆν.
Παῖς πατρὶ λύπη. Πρᾶγμ' ἀναγκαῖον, κακόν.
Παρεύρεσις Θρᾳκεία. Λέσβιος πρύλις.
Παρὸν σκάφος. Κρότωνος ὑγιέστερος.
Πάσης τῆς ἡμιώβολος. Σκύτη βλέπει.
Πηλῷ καθαίρεις πηλόν. Ὗς Βοιωτία.
Πλεύσας εἰς Τροιζῆνα. Πέμματ' Ἀττικά.
Πλὴν εἴ τις ὄρνις οἶδεν ἡμᾶς. Ἓν πρὸς ἕν.
Πόλεμος ἄδακρυς. Ἢ τρὶς ἕξ, ἢ τρεῖς κύβοι.
Πόρρω Διός τε καὶ κεραυνοῦ. Μηδὲ γρῦ.
Πόθος λυκεῖος. Ἀκεσίας ἰάσατο.
Πρὶν ἢ πίσσῃ τἄλευρα. Τὸν φαλλὸν θεῷ.
Προβάτειον ἦθος. Ἀρκάδας μιμούμενος.
Πρὸς κώρυκον γυμνάζομαι. Λύκος χανών.
Προσεγκαλοῦσ' οἱ φῶρες. Αἰγῶν ὀνόματα.
Προσέληνος Ἀρκάς. Ἀκρότητα κύμβαλα.

Πτωχό-

Gustauit audax mus picem. Vincla aurea.
Stultus malusq́. At viue patrio ritu.
Ναυκισσορθεῖς. *Aureo ouis est vellere.*
Recens hirundo. Turture es loquacior.
Cadauer vnge. Haud ignis igne extinguitur.
Vt fortior vinco. Canes superant lupi.
Pugnisq́, cruribusq́. Lex Saleucia.
Meßis leguminum est. Inertis angulus.
Radis leonem. Lanias laceram canem.
Iouis Corinthus. Multa facis ex vnico.
Est mens Deus nobis. Alea iacta est semel.
Vas nescit expleri. Siculus omphacisat.
Est omnium mutatio suauis. Obiter.
Vtinam domi essem. Venter auribus caret.
Testis domo productus. Haud sine Theseo.
Ludentium vrbs. Per anserem Lampo eierat.
In melle asellus. Amicus haud sine tempore.
In simiis aselle. Concionatus sali.
Ad tibiam saltas asine. Minor vt Molon.
Recta via is. Hæc Daulia est cornicula.
Torue intuetur. Os inest sermonibus.
Neque in apiis sunt. Bos inest Molottius.
Ne nauiges noctu. Omnium est bellum parens.
Ne in somniis quidem. Lepus pro carnibus.
Cous, haud Chius. Sunt nuptiæ AEgyptiæ.
Subsannit Aiax. Non subest Charixeno.
Nescis opus. Reliquiæ vulpeculæ.
Quid garrias ignoro. Ne sine baculo.
Ne fluctus instar torqueas. Felem tenes.
Puer patri mæror. Necessum omne est malum.
Hæc Thraciæ commenta. Saltus Lesbius.
Salubrius Crotone. Parni cymbula.
Semiobulus Pasetis. Hic lora aspicit.
Lutum luto purgare. Sus Bœotia.
Træzena nauiges. Cupediæ Atticæ.
En vnum ad vnum. Nisi quæ auis non viderit.
Bellum incruentum. Aut terna sex, aut tres cubi.
Procul à Iouis sta fulmine heu. Ne gry quidem.
Potus lupinus. Acesias medicatus est.
Pinsas farinam quò priùs. Phallum Deo.
Mores ouini. Est æmulatus Arcadas.
Exerceor per Corycum. Hians lupus.
Expostulant fures. Caprarum nomina.
Est ante lunam Arcas. Inepta cymbala.

Paupe- Ll 2

Πτωχότερος Ἴρου. Πρὸς δύω δ' οὐδ' Ἡρακλῆς.
Πυγὴ γυναικός. Ὁ διὰ φρατόρων κύων.
Πώγωνα τίλλειν. Ἐπὶ θύρᾳ τὴν ὑδρίαν.
Σαλαμινία ναῦς. Πάντα κοινὰ τῶν φίλων.
Σάμιος κομήτης. Τενέδιος συνήγορος.
Σικελὸς θάλασσαν. Εἰς κενὸν πυγμὴν ὄρα.
Σκυθιστὶ πίνειν. Γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεται.
Σπανιώτερος Φοίνικος. Ἐκ στόματος λύκου.
Σπάρτης ἐλευθερώτερος. Γλαύκου τέχνη.
Σπείρει κύμινον. Σχῆμα, καὶ τριώβολον.
Σπεύδοντ' ὀξύνεις. Ἡ γαλῆ Ταρτησσία.
Συβαριτικὴ τράπεζα. Περδίκου σκέλος.
Σύμβουλος ἱερὸν χρῆμα. Μάρτυς οἴκοθεν.
Συρακοσία τράπεζα. Δοίδυξ αὐξάνει.
Τὰ καλὰ χαλεπά. Τῆς Ἀμαλθείας κέρας.
Τῶν πορφυρῶν λιχνότερα. Κεκραγάζεις Ὕλαν.
Τὰς ἐκ φαρέτρας ψηφῖδας. Κύρβεις κακῶν.
Ταχεῖα πειθὼ τῶν κακῶν. Δι' Ἅρματος.
Τελχίν. Βίον ζῇ πνεύμονος θαλαττίου.
Τεμέσαιος ἥρως. Οὗτος ἄλλος Ἡρακλῆς.
Τήνελλα καλλίνικος. Οὐδ' ἔπω κακῶς.
Τῆς μητρὸς, ὥσπερ αἴξ, καλῆ. Θανάτοις ὄνε.
Τί πρὸς τὸν Ἑρμῆν; Ὄνος ἄγων μυστήρια.
Τί πρῶτον, ἢ τί ὕστατον; Βολίτου δίκη.
Τί σοι Ἀπόλλων κεκιθάρικε. Ἄργου λόφος.
Τίλλειν φαλακρόν. Αἰετὸς φεύγων λύκον.
Τὸ χρῦ Δίωνος. Τὸν ξύοντ' ἀντιξύειν.
Τὸ θερμὸν ὀβρυζοῦ. Τ' ἀλλότριον ἀμᾶς θέρος.
Τὸ Θετταλὸν σόφισμα. Πελληνίης χιτών.
Τὸ χᾶμα, καὶ τὸ βᾶμα. Μελλονικιᾶν.
Τὸ Φρυνίχου πάλαισμα. Σαρδώνιος γέλως.
Τραγικὸς πίθηκος. Εὐγενέστερος Κόδρου.
Τραγῳδικὸν βλέπουσι. Θεὸς ἀνενδεής.
Τρικέφαλος Ἑρμῆς. Τοῦ πατρὸς τὸ παιδίον.
Τρέψαι πρόσωπον. Ὁμόσε χωρεῖν τῷ χρόνῳ.
Ὑγρὰ δίαιτα. Παρδαλέου ἐνημμένος.
Ὕδωρ μθρέι. Πρὸ τῆς βοῆς σπεύδων λύκος.
Ὑπερβερεταῖος. Αὖθις αὖ Πυθώδ' ὁδός.
Ὑποσχέσεις Χάρητος. Ὗς ἐκώμασεν.
Ὗς τὴν Ἀθηνᾶν. Ἡ χάρις χάριν φέρει.
Φορμορραφούμεθ'. Εὐλαβεῖσθαι τὴν κύνα.
Φύλαττε τὸν θώρακα. Τιτᾶνας καλεῖς.
Φρὺξ μηδὲν ἧττον Σπινθάρου. Βοῦς ἐν πόλει.
Φώκειος ἔρανος. Ἡ Χαρώνειος θύρα.

Χείρω-

Pauperior Iro. Nec duobus Hercules.
Podex muliebris. Ductus ad tribus canis.
In ianua est aquale. Barbam vellere.
Salaminia ratis. Cuncta amicis publica.
Crinitus è Samo. Patronus Tenedius.
Mare Siculus. Conspexero podicem canis.
Scythicè bibit. Terram ante terram prouehitur
Phœnice rarior alite. E gula lupi.
Lacedæmone ipsa liberior. Ars Glaucia.
Serit cuminum. Schema & triobolum.
Tartesia est felis. Citatum concitas.
Perdicium crus. Mensa adest Sybaritica.
Testis domesticus. Sacer vir consili.
Syracusana mensa. Pistilli auctio.
Quæ pulcra difficilia. Cornu Amalthea.
Edaciorem purpura. Clamas Hylam.
En calculi è pharetra boni. Cyrbes mali.
Pitho mali prona est. Quadrigæ sunt Iouis.
Telchin. Marini pneumonis viuis ritu.
Temesæus est heros. Hic alter Hercules.
Tenella vincit. Res geritur haud malè.
A matre diceris vt capra. Asini pestis est.
Quid hoc ad Hermem. Fert asellus mystica.
Quid est priùs, vel posteà. Iura Boliti.
Collum Argi. Apollo quid lyrâ cecinit tibi?
Calui pilos vellere. Aquila fugitans lupum.
Hoc gry Dionis. Mutuò radunt equi.
Calidum veru est. Alterius hîc messem metis.
Sophisma Thessalûm. Tunica Pellenis est.
Schema est, basisque stat. Morans procrastinat.
Sardonius risus. Palæstra Phrynichi.
Simia Tragœdiæ. Codro generosior.
Tragicùm intuentur. Nullius Deus indigus.
Cyllenius triceps. Patris natus sui.
Frontem fricat. Simul resistere tempori.
Humida diæta. Pelle pardi indutus est.
Hærens aqua. Et vocem anteuertit hic lupus.
Hyperberetæus. Rursus ad Pytho via est.
Pollicita sunt Charetis. Vt sus saltitat.
En sus Mineruam. Gratiam fert gratia.
Angustiamur. Sed canem cauere fas.
Caueto thoracem. Gigantas inuocas.
Phryx non minùs quàm Spintharus. Sub vrbe bos.
Conuiuium Phoci. Charontis ostium.

Χείρωνος ἕλκος. Κίνδυνος περὶ φορὰς σελίς.
Χελιδόνων μουσεῖα. Θύουσ' Ἑστίᾳ.
Χιαστὶ τίλλειν. Τὸν περὶ ψυχῆς τρέχειν.
Χορὸν δίδωμι. Μέγα τι ἐσθλὸς ἄγγελος.
Ψάφωνος ὄρνεις. Ἔγγιον κνήμης γόνυ.
Ψευδόπυρα. Μύρμηξ ἢ κάμηλος. Ἶσον ἴσῳ.
Ψύραθε τὰν Σπάρταν ἄγειν. Κέγχρον τρυπᾷς.
Ὠθεῖν δικραίνοις. Ἀλλ' ἰδὼν ἐπειθόμην.
Ὡς ἀντὶ χορδῆς. Ἐσκιμαλίχθαι σε δεῖ.
Ὡς ἐν κατόπτρῳ. Μέχρι τῶν ἀμφωτίδων.

ΑΠΟ ΤΡΟΧΑΙΚΩΝ.

ΑΔΕ χεὶρ τὰν χεῖρα νίζει· δός τι, καί τι λάμβανε.
Αἰετὸν τίκτοντ' ἐγώ σε κανθαρὸς μαιεύσομαι.
Ἀλλά γ' ὡς ἥρως ἐν ἀσπίδι ξενίσαι σε βούλομαι.
Ἀμφιδέξιος γὰρ ἀνήρ εἰμι, κ' οὐχ ἁμαρτάνω.
Ἀνδρὶ Λυδῷ πράγματ' οὐκ ἦν, ὁ δ' ἀπιὼν ἐπρίατο.
Ἀπαλὰ θερμολουσίαισιν, ἁβρὰ μαλθακευνίαις.
Ἀπολέμου μοι τῆς ἁμάξης, τῶν δ' ὄνων οὐ μοι μέλει.
Ἀρτιώτατος, ὥσπερ ἐν τοῖς ὀργάνοισιν ἡ μαγάς.
Ἀσφαλὴς γάρ ἐστ' ἀμείνων, ἢ ταχὺς στρατηλάτης.
Βάσκανος γὰρ δυσμενὴς ὀφθαλμός ἐστι γειτόνων.
Βίος ὅδ' ἰχθύων, ὁ μείων ἐστὶ μείζονος τροφή.
Βορβόρῳ πηγὴν μιαίνων οὔποτ' εὑρήσεις ποτόν.
Γαυριῶν, ὡς εἰ καθεῖλε τὴν ἐν Ἄργει ἀσπίδα.
Διὰ μέσου γὰρ λιμὸς ἐκρεῖ, καὶ μάλιστ' ἀπόλλυται.
Δοῦλε δεσποτῶν ἄκουε γὰρ δίκαια κἄδικα.
Εἴθε φαύλως, ὥσπερ εὗρες, ἐκβάλῃς τὴν ἔνθεσιν.
Ἐς κυνὸς πυγὴν ὁρᾶσθαι, γὰρ τριῶν ἀλωπέκων.
Ἔστι τῶν ἐν τῷ μετώπῳ νοῦν ἔχειν εἰωθότων.
Ἔσχατος Κερτωνιατᾶν, πρῶτος ἄλλης Ἑλλάδος.
Εὐτελὲς γὰρ δεῖπνον οὐδὲν ἐμποιεῖ παροινίαν.
Ἡ λεοντῆ μὴ 'φίκηται, σὺ δὲ πρόσραπτε τὴν ἀλωπεκῆν.
Ἢ φρονεῖν ἔλασσον, ἢ μεῖζον διώκεσθαί σ' ἔπρεπε.
Ἢν δὲ κἀμὲ ζωπυρήσῃς, τὴν ἐμὴν οὐ λύσομαι.
Ἢν τύχῃς δικάζων, κρῖνε τὴν Πελλαίου δίκην.
Θᾶττον ἄν τις ἐν πλοίῳ πεσὼν ἁμάρτοι τοῦ ξύλου.
Θᾶττον ἢ παρ' Ἡρακλείτῳ προβάτω τόκος τρέχει.
Καὶ κορώνῃ λέων δεθεὶς ἄνω κάτω περιστρέφεται.
Κέρδος αἰσχύνης ἄμεινον. Ἕλκε μοιχὸν ἐς μυχόν.
Μήγε μεῖζον προσκέοιτο τοὐπίσαγμα φυλάκῳ.
Μὴ δ' ἀμύξῃ τὼς καλὼς ἄκανθα, μηδ' αὖ πλαδδίη.
Μή σ' ἐλαιῶν ἐκτὸς ἁρπάσαις ὁ θυμὸς ἐκφέρῃ.
Μὴ ποτ' εὖ ἔρδειν γέροντα, μηδὲ γείτονος κύνα,

Μήτε

1190. Epicharmi est apud auctorem Axiochi, qui Platoni falsò tributur; vt horum plurima. Trochaicis enim libenter Siculus ille poëta acutus vtebatur.

1191. E Lysistrata Aristoph. pag. 881. Allusit & ἐν Εἰρήνῃ. vbi Græcus Interpres Æsopū id narrasse disertiùs refert, exstatque hodie initio Apologorum. vide Prouerb. *Scarabæus aquilam quærit.*

1197. Quid μαγὰς in musicis organis sit, Thesaurus Stephani docet, vt μαγαδίζειν. Erasmus in Adagio: *Laudare eumdem carperéque, viri est mali.*

1207. Non dissimile quod Aristophanes ἐν Εἰρήνῃ habet:

Ὁ νοῦς γὰρ ἡμῶν ἦν τότε ἐν τοῖς σκύτεσιν.

Tum namque noster animus in coriis erat.

1213. Alij legebant: Εἰ δικαστὴς εἶ, nonnulli, εἰ τύχῃς πινῶν. De Biante autem Philosopho dictum Suidas docet Centur. v. Adagio 53. & ex illo Erasmus. Sumtum autem à Strabone ex Hipponacte Iambographo lib. XIV. Geo-

Chironis vlcus. Cella proræ infert malum.
Musæa hirundinum. Lari sacrificant.
Trahens hiatu. Ad lucis auram currere.
Chorum damus. Quàm nuntius magnum est bonus.
Sura genu propius. Psaphonis alites.
Frustrà ignis est. Myrmex camelus. Par pari.
E Psyra agis Spartam. Terebrare milium.
Furcis petere. Oculatus adhibui fidem.
Chordæ loco. Tentarier te oporteat.
Tamquam in speculo. Ad aurem sinistram & dextram.

TROCHAICA.

ABLVIT manus manum: da aliquid & accipe.
Alitum regi tibi obstetrix ero cantharus.
Ast vt heros te hîc excipiam, velut qui hospitem.
Ambidexter ipse sum vir, nec quid hîc delinquimus.
Nihil erat Lydo negotij, sed is hinc sibi emerit.
Feruidis molles lauacris, mollibus teneri toris.
Vtere plaustris tuis, asinosq́; ne curaueris.
Aequabilis, vt est in organis ferè ponticulus.
Cautior vir est melior, quàm militũ dux properans.
Liuidus, malignus & vicini oculus est maximè.
Piscium vita hæc, minorem maior vt deuoret.
Si inquines fontẽ luto, non potũ habebis limpidum.
Glorians, vt sustulisset si clypeũ in Argis situm.
Interit fames per interualla, perditurq́;.
Serue iusta ab heris, & iniusta auribus capias.
Præstat eiicias, quod haud benè reppersti, mansum.
In canis respicere podicem, triumq́; vulpium.
Inter hos est fronte qui mentem gerere soliti sunt.
Vltimus Crotoniatarum, priorq́; Græciæ.
Cùm paratur cena frugi, nulla debacchatio.
Si in leonina sat haud sit pelle, vulpinam addito.
Tu minores spiritus ducas, vel adde viribus.
Ego meam suem resoluam, si resuscites me.
Si qua causa agitur, Prienensi modò fac iudices.
Accidet mage, vt quis à ligno erret in naui cadens.
Citiùs currit vsura, quàm Heraclitus celerrimus.
Et leo filo alligatus huc & illuc adigitur.
An pudori lucra præstant? tractus mæchus abditis.
Maior haud sacco superiiciatur oneris sarcina.
Spina ne boues quidem pungat, licet hi accesserint.
Ne foras raptans oliuam mens sic efferat.
Ne seni facias benignè, nec cani cuiuspiam.

Nec

Geograph. Hipponactis Scason sic habet:
Δίκα δικάζω Βίαντος τοῦ Πριηνέως κρέσσον.
Si qua iudicas Biantem fac Prieneum vincas.

1219. Habet Diogenianus Centur. VI. Adagio 69. & Suidas integrè Centuria IX. Adag. 92.

Μήτε παῖδα, μὴ γυναῖκα, μὴ λάλον κωπηλάτην.
Μήτε Λυδῶν κάρυκάς γε, μήτε μαστίγων ψόφοις.
Μουσικὴν ἔρως διδάσκει, κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρίν.
1225 Νᾶφε καὶ μέμνασ' ἀπιστεῖν· ταῦτα νεῦρα τᾶν φρενῶν.
Νυκτὶ φωνάν, νυκτὶ βωλάν, νυκτὶ τὰν νίκαν δίδου.
Ὁ φθόνος δίκαιός ἐστι, τὸν φθονοῦντα γὰρ δάκνει.
Οἶδα πολλάκις κολάσας χἀτέρους σοῦ μείζονας.
Οἷσι πιστὸν μᾶλλον οὐδὲν, ἢ λύκῳ κεχηνότι.
1230 Ὅστις ἔργον οὐδὲν εἶχεν, Ἁρμυλίην ἐτείχισεν.
Οὔ μ' ἐχρῆν στεφὸν πρίασθαι, πρὶν τ' ὄφλων ἀπέρχομαι.
Οὔτε σὺν πανωλέθροισιν, οὔτ' ἄνευ πανωλέθρων.
Οὐ φιλαίθρωπός τις εἶ. ἔχεις νόσον, χαίρεις διδούς.
Οὐδ' ἄνευ ἀλῶν μεδίμνου, οὐδ' ἄνευ χρόνου φίλος.
1235 Οὐκ ἐγὼ μουνὰ ποθουεῖς· ἐντὶ κ' ἄλλαι ἀλώπεκες.
Οὐς ἐγὼ δίδαξα πέττειν τέτταρ' εἰς τὴν χοίνικα.
Οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς σαυτοῦ πτεροῖς ἁλίσκεται.
Πάντ' ἀπ' ἀκροφυσίων τε κἀπὸ κιναβευμάτων.
Πολλάκις τοι πόλλ' ἀπ' ἐχθρῶν μανθάνουσιν οἱ σοφοί.
1240 Πρὸς σάθμην πέζον τίθεσθαι, μήτι πρὸς πέζῳ σάθμην.
Πυῤῥίχαν ἄρ' ἁ κάμηλος ἔμαθε τὰν κινησίου.
Τῇ ἀγρυξίᾳ δέδενται ἄνδρες οἱ νικώμενοι.
Τῇ πέζᾳ δὸς τὸ σκέλος σὸν, καὶ πεσοῦνται τ' ὄρνεα.
Τοὺς γέροντας παῖς διδάσκεις, καὶ πρὸς τὴν γλυκιάδος;
1245 Τοῦτο δὴ τὸ σιμὸν ἐξάμετρον ἄνευ κανθηλίου.
Τῷ παλαιῷ Λακρατίδῃ τὸ σκέλος βαρύνεται.
Τῷ πράσου φύλλῳ σ' ἐρῶντων δεδερμένον βαλλαντιον.
Τῶν γε διθυραμβοποιῶν νοῦν ἔχεις ἐλάττονα.
Φρὺξ ἀνὴρ πληγεὶς ἀμείνων, καὶ διακονέστερος.
1250 Χοιροπωλήσειν ἔοικας, ὦ Κορινθία γυνή.
Ὧδε μίσει, ὡς φιλήσων· ὡς δὲ μισήσων, φίλει.
Ὧν κέαρ πηλῷ σέσακται, καὶ δυσεκνίπτῳ ζυγί.
Ὦ πόλις πόλις, εὐτυχεῖς γε μᾶλλον, ἢ καλῶς φρονεῖς.
Ὥσπερ οὐκ ἐκκέχησαι αὐτὸς οὐδ' ἐς ὀξυθύμια.
1255 Ὡς ἄνω τὴν μασχάλην αἴρομεν ἐμπεπωκότες.
Ὡς ἐγὼ πολλῶν ἀκούσας οἶδα τὸν ψόφον θείων.
Ὥσπερ αἱ ποῖμναι, ξένοις θύραν ἔχει πεπιμμένην.
Ὥστε καί σε τὰς χελώνας μακαρίζειν τοῦ δέρματος.

ΑΓΡΙΟΥ βέβρωκας. Ἀγαθὰ πάντα Κιλλικῶν ἔφη.
1260 Ἀγρὸς ἡ πόλις. Πόλις δὲ Κέσκος οὐκ ἔχουσα νοῦν.
Ἀλλὰ μὴ ὥρας ἵκοιτο. Μὴ λόγοις αὐτ' ἀλφίτων.
Ἄλλο μὲν πίκιλλε. Τοῖς νεκροῖσι συγγελωτίζεο.
Ἀνδριάντα γαργαλίζεις. Πλουτίζειν μοι δοκεῖς.

Ἀντὶ

1225. Νᾶφε καὶ μέμνασο.] Epicharmi hoc dictum, ab vtroque Cicerone in Epistolis adhibitũ. Q. enim Cicero libello De petitione Consulatus sic reddidit: *Quamobrem Epicharmium illud teneto: Neruos atque artus esse sapientiæ non temerè credere.* M. verò laudat lib. 1. ad Atticum epist. penult. Idemq; libro insequenti respexit eodem: *Pragmatici, inquit, homines omnibus historicis præceptis, versibus denique Cauere iubent, & vetant credere.* vbi νήφειν vertit *cauere*, & Suidas hunc versum explicãs in dictione πρόχειρον, γρηγόρει interpretatur, hoc est, vigila & attende. in quod quidem dictum Epicharmi elegans extat oratio Dionis Chrysostomi, quam rectiùs I. Camerarius quã Thomas Naogeorgus conuertit.

1226. Vide Prouerbium: Ἐν νυκτὶ βουλή. Nox enim ob silentium meditationi aptissima, hinc & Homerus νύκτα ὀλοὴν, & aliàs ἀμβροσίην vocat. In Numinibus numerat Hesiod. Noctẽ in Theogonia, & vocis ἔτυμον ἀντιφραστικῶς deriuant à pungendo Grammatici: Ἡ μὴ νύσσουσα εἰς ἔργον, ἀλλὰ μᾶλλον καταπαύουσα.

1237. Geminum illi quod in Iãbicis est 843. *Hæc non ab aliis, immò pennis propriis.*

1239. Le-

Nec puero, nec feminæ, nec remigi loquaculo.
Caricas nec Lydiorum, nec flagellorum sonos.
Musicam docet amor, etsi fuerit indoctus priùs.
Sobrius sis ac memento haud fidere, hi artus pectoris.
Nocte vocem, nocte consilia; nocti victoriam dato.
Inuidia iusta est nimis, namque inuidentem morsitat.
Sæpè noui vindicans alios superiores tibi.
Queis fidei sit nihil mage, quàm lupo quoties hiat.
Qui negotij nihil habebat, Armenæ murum dedit.
Quis tumulus erat emendus, debitor cùm hinc emigrem?
Neque cum perniciosis néve sine perniciosis.
Non benignus es vir, hoc morbo laboras: das libens.
Non salis modio sine es, sed absque amicus tempore.
Non ego sum sola vulpes: sunt & hîc vulpeculæ.
Quos docui ego pinsere vnà etiam in chœnice.
Non ab aliis, sed suis ipsa capitur pennis auis.
Cuncta rostro follis, atque acinnabeumatis.
Sæpè multa doceat hostis, vel sapientum gregem.
Lapis amussi est applicandus, non amussis ad petram.
Pyrrichum Cinesiæ camelus didicerit.
Alligantur quilibet victi silentio graui.
Si femore tuo quatis rupem, cadent volucres.
An senes puer docebis, ante pubem vesticeps?
Naribus simum hoc via duc regia absque asello.
En seni suum femur grauatur Lacratidæ.
Vincta porri folio amantium crumena clauditur.
Estq; dithyrambopœorum tibi mens vilior.
Phryx homo fit melior, obsequentiorq; verbere.
Femina ô Corinthia, videris facere rem corpore.
Sicut osurus adama; oderis velut amaturus.
Fæce, sordidoq; luto queis inunctum pectus est.
Incolæ vrbis, mage beati, quàm sapere videmini.
Queis in ipsis nemo vtatur expiationibus.
Instar ebibentium axillam feramus in altum.
Thria noui quòd strepant, vt sæpiùs qui audiuerim.
Ianuam seu ouilia hospitibus habet tritam vndique.
Prædicas ipsas hirundines beatas pelle.

BINA TERNAVE TROCHAICIS PROVERBIA.

De fera comedis. Bona esse cuncta dicit Cillicon.
Ciuitas ager. Oppidum est Cescus bonā mentē haud (habēs.
Ne farinæ verba sint loco. Sed ad tempus veni.
Aliud exorna. Mortuis colore similis sis.
Mi videris facere fucum. Statuam titillas.

1239. Legendus Plutarchus libro de Vtilitate ex inimicis capienda.

1241. Vide Had. Iunium Centur. VI. Adagio 12.

1244. Gregorij est Nazianzeni.

1247. Suidas habet Cent. XII. Adagio 8. & Vatic. Appendix Centur. III. Adagio 53.

1250. Huc pertinet Adagium sæpè iteratum: *Non cuilibet Corintho fas esse adnauigare*, famosam enim vrbem Thaïs & Laïs reddidit.

1251. Chiloni hoc de Amicitia iudiciū tribuit Agellius li. 1. Noctium cap. 3. refellitque M. Tullius in Lælio.

1262. Τοῖς νεκροῖσι συγχρωτίζεο.] Zenoni hoc oraculo responsum refert Laërtius, cōsulenti, *Quid facto opus esset? Mortuis*, inquit, *concolor esto*. Exinde se ad legendos antiquorum libros magno studio contulit.

Ἀντὶ Δήλου τὴν Καλαυρείαν. Ὀρίγανον βλέπει.
Ἀξία τοῦ βρώματος κύων. Θύρας ἁμαρτάνει.
Ἀξιώτερον ταρίχου. Βοῦς ἐν βοτάνῃ μένε.
Ἁρπαγαὶ Κοτυττίοισι. Τῆς Παλαιτύρου κακά.
Ἀττικὸς πάροικος. Ἄστροις τὴν ὁδὸν τεκμαιρόμενος.
Αὐτὸν οὐ τρέφων, κύνας τρέφεις. Γέλως συγκρούσιος.
Ἄχρι χείλους. Κυζικηνὸν βάμμα. Μνήμων συμπότης.
Βατταρίζειν. Μᾶλλον ἢ τὸ γῆρας ἐκδύς, ἥδομαι.
Βιβλιαίγιθος. Λάλον τί ὦ πυρίρραγες ψοφεῖς.
Γλαῦκα Λαυρεωτικήν. Γενναῖος ἐκ βαλλαντίου.
Γλαῦκος ἄλλος ἱππόβρωτος. Εἷς θεὸς, πολλοὶ φίλοι.
Γλωσσογάστωρ. Οὔ τι ῥᾳδίως ἀληθεύει Κίλιξ.
Γραῦς χορεύει. Λυδίῳ νόμῳ. Κακῶν πανήγυρις.
Γυμνὸς ὡς ἐκ μητρὸς εἶ. Ἀκούετ' ἀπὸ καρδίας.
Δαιδάλου μάχαιρα. Νουθετεῖν ἐμὲ αὐτὸς αἰπολεῖ.
Δακρύει Μεγαρεύς. Λακωνικὰς σελήνας μοι λέγεις.
Εἰς Ἀφέννας. Ἀγρία μέλιττα. Θησαυρὸς κακῶν.
Ἐμπολὴ Φοινισσα. Βέμβικος δίκην. Γῆ Κυρνία.
Ἐντὸς ἑβδόμης. Νῦν γνώσεται σωθῆναι μόνον.
Ἐρρέτω φίλος σὺν ἐχθρῷ. Μέχρι τοῦ κορωνίδος.
Ἔσχατος Μυσῶν. Καταξανοῦσί σ' εἰς φοινικίδα.
Εὐθὺ Πελλήνης πέτεσθαι διανοεῖ. Μυωξία.
Εὐνοῶν σφάκτης. Τί φατταν ἀντὶ τῆς περιστερᾶς;
Εὗρεν ἁ λοπὰς τὸ πῶμα. Πρὸς ἅλας ἠγορασμένοι.
Ἡλίῳ τὸ φῶς δανείζεις. Ἀμφορῆς νενασμένοι.
Ἡ μένη πελειάς. Οὐ δάκνουσιν οἱ τεθνηκότες.
Ἡράκλεια λουτρά. Δελφικὸν ξίφος. Κάπνου σκιά.
Ἡράκλειον ἅμμα. Δι' ὄνυχος δίαιτα. Γαστέρες.
Θεὸς ἀναίδεια. Ἐκδέχεσθαι σφαῖραν. Ὀρφικὸς βίος.
Θετταλὸν νόμισμα. Πηλὸς αἵματι πεφυρμένος.
Θύλακοι. Σιμωνίδου μέλος. Παρεξηυλημένοι.
Ἴμβριος καὶ Λήμνιος. Τὸν πηλὸν, ὥσπερ Ἀτταγᾶς.
Ἰσθμιάζειν. Ζωπύρου τάλαντα. Κυζικοῦ στατήρ.
Κανθάρου σκιαί. Σὺ δ' ᾄδεις ὥσπερ εἰς Δῆλον πλέων.
Καρκίνος λαγωόν. Ὁ Θρᾷξ ὅρκι' οὐκ ἐπίσταται.
Κέπφος ὠδίνει. Λεβηνεύς. Ἅμμα Κασσιωτικόν.
Κέστον οἰκεῖν. Ματτυάζειν. Συστομώτερος σκάφης.
Κοινὸς Ἑρμῆς. Ἀττικὸς πάροικος. Ἀκρισίοις.
Κρόμμυ' ἐσθίουσι. Δαιδάλου πτερά. Θῦμα Καρικόν.
Κερκύλου ζεῦγος. Κύκλωπος δῶρον. Ὀψοδαίδαλοι.
Λαθὲ βιώσας. Τὸ παρὸν εὖ τίθει. Λάβραξ Μιλήσιος.
Λάρος ἐν ἕλεσι. Παιπάλημα. Πιννοτήρης τοῦ χρόνου.
Λιμοδωριεῖς. Τὰ κοινὰ, πρὶν λαχεῖν, κατεσθίεις.
Λίνδιοι θύουσιν. Ἅπτεις λύχνον ἐν μεσημβρίᾳ.

1281. [b] Περὶ βέμβικος, *trochi*, seu *turbinis*, quem flagellis pueri in orbem agitant, Aristoph. in extrema Vesparum seu Crabronum p. 538. & 539. Et in Auib. pag. 608. Ibidemq; Scholia Græca, ac Septimius Florens.

1291. Γαστέρες.] *Ventres pigri* dicti Cretenses noto Epimenidis versu apud Paulum ad Titum. cap. 1. ver. 12.

1295. De Imbriis adfert Eustathius ex Ælio Dionysio, repetitque Hesychius, qui & Λημνίοις addit velut absentiam in Lemno prætexeres.

1300. [b] De Scapha elingui Prouerbij originem Zenobius habet Cent. v. Adag. 95. Meminit Diogen. & Suidas.

Λοκρι-

1305.

Intuetur origanum. Calauriam Deli loco.
Ianua errat à sua. Catella digna pabulo.
Dignior Taricho es. In herbis mane bos perpetim.
Sunt Cotyttiis rapinæ. Quæ ex Paletyro mala.
Inquilinus Atticus. Stellis viam noscimus.
Non alens te, alis canes. Hic risus est Syncrusius.
Cyzicena tinctio. Labro tenus. Potor memor.
Battarissare. Magis exulto quàm abit cùm canis grauis.
Bibliægisthus. Loquax quid, & igne ruptum perstrepis.
Noctua Laureotica. Ex loculis videris nobilis.
Glaucus equiuorus alius. Vnus Deus, amici multi.
Ventri-lingua. Non facilè quæ vera sunt dicit Cilix.
Saltat Casca. Lege Lydia. Malorum cœtus.
Sicut ex matris vtero nudus. Cape aure eruta animo.
Dædali machæra. Nobis suadet ipse caprarius.
Mî refers Laconicas lunas. Megaricæ lacrymæ.
Ad Aphannas. Apis agri canora. Thesaurus mali.
Merce Phœnissa. [b] *Ritu trochi. Tum terra Cyrnia.*
Septimam intra. Nunc, salus modò sequatur, sit satis.
Ad coronidem vsque. Pereat cum hoste amicus ipsemet.
Vltimus Mysorum es. At purpurea te te compulit.
Aduolare tentat hinc Pellenen. Est Μυωξία.
Cur palumbem pro columba? Beneuolus cæsor est.
Repperit patella operculum. A mari mercatus est.
Mutuaris Sole lumen. Amphoræ sunt additi.
Assidens columba. Morsu mortui non appetunt.
Herculea lutra. Delphico ense. De vmbra fumi.
Nodus Herculeus. Per vnguem victus. Vteri sunt pigri.
Impudentia Dea. Pilam excipere. Vita est Orphica.
Nummus Thessalicus. En sanguis luto confunditur.
Vtricli. Cantus Simonidæ est. Inani pectore.
Imbrij atque Lemnij. Lutum perinde vt Attagas.
Isthmiasmus. Zopyri talenta. Cyzici stater.
Canthari vmbræ. Tu canis ceu nauigans Delũ ad sacram.
Cancer vt leporem. Haud tenet Thrax iureiurando fidem.
Parturit Cepphus. Leberis. Vincla Cassiotica.
Incolit Cescum. [b]*Scapha taciturnior. Hic Mattya.*
Mercurius communis. Atticus aduena. Velis extimis.
Dædali alæ. Carica hostia. Comedunt cepas graues.
Crobyli iugum. Cyclopis dona. Conditor cibi.
Abdito vitam. Benè gere rem. Lupus Milesius.
[a] *Larus in palude. Pæpalema.* [c] *Pinnæ custos.*
Es famelicus. [b] *Ante sortem rem capessis publicam.*
Lindij mactant. Lucernam accendis in medio die.

1305. [a] Larus eadem Physicis auis quæ κέπφος, ait Interpres Aristophanis in Pluto p.91. Meminitq; ἐν Νεφέλαις pag. 161. in Equitibus pa. 345. & Auibus, 568. Th. Gaza tamen in Aristotele distinxit, vt hanc *fulicam*, illã *gauiam* conuerterit.

[c] De custode autem Pinnę piscis sic M. Tullius lib. III. de Finib. ad finem: *Quæ in concha patula pinna dicitur, isq; qui enatat è concha, qui quòd eam custodiat* πιννοτήρης *vocatur, in eãq; cùm se recipit, includitur, vt videatur monuisse vt caueret.* Meminit Aristoteles libro V. Περὶ ζώων ἱστορίας, & C. Plinius libro IX. cap. 45.

1306. [b] Suidæ est Centuria XII. Adagio 12.

Λόκρικος βοῦς. Συκίνη μάχαιρα. Χεὶρ Λημνία.
Μὴ μάχαιραν αἶρε θῆλυ. Ταντάλου τιμωρίαι.
Μηδικὴ τράπεζα. Γιγγλύμου πολυστροφώτερος.
Μῆλον Ἡρακλῆς. Ἅπαντα τοῖς σοφοῖσιν εὔκολα.
Μουσόμαντις. Ταῦτα προφάσεων φασὶ, Ἀνὴρ οὐδὲν ποιῶν.
Μυῤῥινῶν. Κωκύτου θάνατος. Κονδύλοισι νουθετεῖν.
Μυσικαρφί. Γύργαθον φυσᾷς. Ὁ τρώσας ἰάσεται.
Νᾶνος ὢν ὕπεικε. Κλεισθένην ὁρῶ. Λογέμποροι.
Ναῦς παλαιὰ πόντον οὐ πλώσεται. Σάνδαλον Διός.
Ναυτικώτερος Σάρωνος. Ἀρτέμων. Ζεῖ, καῖε πῦρ.
Νὴ θεοὶ μάκαρες. Γαμβρὸς εἰς Ἀθήνας. Γάργαρα.
Νοῦς ὁρᾷ, καὶ νοῦς ἀκούει. Ξὺν δορὶ, ξὺν ἀσπίδι.
Οἴμαι Ἄρεως. Κεννόλμεθα. Ἀξία κύων θρόνου.
Οὐ θέλων τε καὶ θέλων. Περιμέρου κύνες. Πεύκης τρόπον.
Οὐ σχολὴ δούλοισιν. Αἶρε πλῆκτρον ἀμυντήριον.
Οὐκ ἐρήμας αὖ τρυγήσεις. Λευκὸς ὄρνις ἵππος.
Παμφίλου νοσφισμός. Ὁ στρακισμός. Ἄμυρις μαίνεται.
Πάντ᾽ ἀκούων μύλος. Ὁ Χῖος δεσπότην ὠνήσατο.
Παρθένος τὰ πρῶτα. Καλὸς ἐν θύρᾳ. Ῥαμνούσιος.
Πλακιάδαι, ἢ ὁ Στέλαιος. Πράγματ᾽ ἐξ ἀπραξίας.
Πλείονες τῶν Καλλικυρίων. Ἐς αἶγας ἀγρίας.
Πομφόλυξ ἄνθρωπος. Οὐ ῥᾴδιον φέρεσθαι ἐνδύματι.
Πρὶν λαχεῖν τὰ κοῖν᾽ ἀπεδίεις. Σκυθῶν ἐρημία.
Πρὸς τὸν εὖ πράσσοντα τοῖχον. Οὐδ᾽ ἐλείφθη πυρφόρος.
Πτωχαλαζών. Ἔστι καὶ σιγῆς ἀκίνδυνον γέρας.
Πυῤῥίχην βλέπει. Πίθηκος ἀνάπλεως ψιμμυθίου.
Σιφνιάζειν. Ὥσπερ εὐπάρυφος ἐκ κωμῳδίας.
Στρεψίμαλλος. Οὐ γὰρ οὕτως οὐδὲ κείσομαι πεσών.
Σῦκον αἰτεῖς. Εἰς θεῶν ὦτ᾽ ἦλθε. Ἀδμήτου μέλος.
Συκοφάντης. Χῖος ἀποπατῶν. Ῥάκος πολυσχιδές.
Ταντάλου τάλαντα. Κωρυκαῖος ἠκροάζετο.
Τὸν θέλοντα βοῦν ἔλαυνε. Τὸ Φιλοξένειον Ο᾽Υ.
Τῶν τριῶν κακῶν ἕν. Ἀκισσὸς μετ᾽ Ἀνθεστήρια.
Ὗν ὀρίνει. Φωκέων ἀπόνοια. Κοχλίου βίος.
Φειδίας προσῆκεν εἰρήνῃ. Κακῶν τρικυμία.
Ὡς ἀπὸ σκοπιᾶς. Ἀμυκλὼς δι᾽ ὡς ἔοικεν, ἡ πάγη.
Ὡς ἔχει ποδῶν ἕκαστος. Πειθανάγκην προστιθεῖς.
Ὥσπερ Ἰβύκειος ἵππος. Ἡρακλεῖς ξενίζεται.

ΤΕΛΟΣ.

1315. [b] Copiosiùs Suidas Prouerbium habet Cent. VIII. Adag. 72. ex Aristophanis locis, vbi plura notabamus.

1317. *Ζεῖ, καῖε πῦρ*, *Feruet, incende ignem.* Variè effertur hoc Prouerbium, vt in Vaticana Appēdice notabam Cent. II. Adag. 2. & ad Suidam Centuria VII. Adag. 37.

1319. [a] Epicharmi Siculi & illud est, citatque Aristoteles tacito nomine Sect. XI. Problemat. XXXIII.

1320. [c] Θρόνου sic Diogenianus adhibet Centuria II. Adag. 78. Suidas enim legit: Ἀξία ἡ κύων τοῦ βρώματος. Cēturia II. Adag 97.

1323. Οὐκ ἐρήμας, exaudiendū esse ἀμπέλους docet H. Stephanus, non vt Erasmus: *Haud impunè vindemiam facies.* In Vespis Aristophanis legitur pag. 474. & ibi

Palma Lemnia. Bos Locrensis. Ensis est ficulneus.
Ne macharam tolle mulier. Tantali pœnæ graues.
Mensa medica est. Volubilis instar est coxendicis.
Hercules pomum. Omnia sapientibus facillima.
Hæc agens dic, Sum nihil agens ipse. Iactabundus est.
Myrtia vti. Mors tremenda est. Increpare pugnis.
Rete inflas. Mus trahit paleam. Patietur vulnerans.
Cede Nanus cum his. [b] *En Clisthenes. Hæc sophismata.*
Nauis antiqua æquor horret traiicere. Soccus Iouis.
Artemon est. Vre, ferue. Portus est Saronius.
Di beati nunc. Athenas ire opus sit. Gargara.
[a] *Mens videt, mens audit. Hastâ cumq; scuto fortiter.*
Lumina Atrei. Desipit. [c] *Digna est canis tot sedibus.*
Et volens, nolensq;. Sunt Promeri canes. More piceæ.
Otium haud seruis. Repelle calcar hoc vltorium.
Alba auis volabat. Haud vineta cole relicta.
Pamphili spoliatio. Ostracismus. Amyris desipit.
Omnia audiens mola. Ipse Chius emit herum sibi.
Virgo primùm. Pulcer in porta. Genus Rhamnusium.
Placidiarum, etiam Stelæus. Otium ex negotio.
Callicyriis numero maiore. Capras in feras.
Bulla homo. Vento secundo nauigare & prospero.
[a] *Antequam teneas voras commune. Deserta Scythiæ.*
Ad beatum parietem. Non est relictus ignifer.
Pauper-arrogans. Decus silentij tutissimum.
Pyrrichen videt. Referta simia est fuco albido.
Siphniassare. Vtq; prætextatus in Comœdia.
Versipellis. Non iacebo sic cadens: non certè.
Postulas ficum. Ad Dei aures venit. Admeti melos.
Sycophanta. Chius expurgans. Lacer pannus fit.
Tantali talenta. Corycæus auscultauerat.
Ducito bouem volentem. NEVTIQVAM *Philoxeni.*
E malis vnum tribus. Hederam Anthesteria post data.
Vrget aprum. Stultitia Phocea. Vita cochleæ.
Phidias paci studet. Fluctus mali multiplices.
Sicut è specula. Videtur laqueus adiuuisse.
Vt pedum se quisque habet. Tu Pithanancem adiicis.
Sicut Ibycius equus. Et hospitatur Hercules.

FINIS.

ibi Scholia Gr. De alba aui quæ in augurando felix omen adferebat, Cicero libro VII. Epist. ad Fam. quasi albam auem benè sentientem videre ciuē iam tum pronuntiabat, vt è Satyrico, *Gallinæ filius albæ.*

1330. Suprà idem v. 1306. sed ibi κατεσθίεις legitur.

1342. De Phidia Suidas Cent. XIIII. Adag. 30. & H. Iunius Centur. IIII. Adag. 7.

INDEX PROVERBIORVM GRAECORVM.

Z littera Zenobium, D Diogenianum, V Vaticanam Appendicem, S Suidam, St Stromatea Prouerbialium versuum designat. In quatuor illis prioribus, alter numerorum Centuriam, alter Adagium indicat; Stromatei vnicus adscriptus numerus, prouerbialem versum. Asteriscus Prouerbiis quibusdam præfixus, significat eadem in Apostolio Byzantio exstare.

A.

Ἄδου

B.

* Βάσα-

Γ.

Γρῦ

Δ.

Διά-

E.

μὴ Εἰκῆ

Z.

H.

Ἡμῖν

Θ.

I.

K.

Κἂν

Κόμμα

Λ.

Λακω-

N.

Ξ.

O.

Οὐκ ἔστι Πειθοῦς ἱερὸν ἄλλο, πλὴν λόγος. St. 786
*Οὐκ ἔστι συκοφάντου δῆγμα τος. S. 11. 35
Οὐκ ἔστ' ἐμὸν τὸ πρᾶγμα, πολλὰ χαιρέτω. D. 7. 9. St. 785
Οὐκ ἔτι γιγνώσκουσιν Ἀθηναῖοι Μεγαρέας. St. 104
Οὐκ ἐτῶν ἀφ' ἡμῶν εἰσιν αἱ τραγῳδίαι. S. 11. 36
Οὐκ ἔχων ἰχθὺν ἀποκείμενον ἐς μέσον ἕλκειν. St. 105
Οὐκ ἦθος, ἀλλὰ τὴν τρίχ' ἀλλάττει λύκος. St. 788
Οὐκ οἶδ' ὃ κρώζεις. S. 11. 38. St. 1119
Οὐ λίνον λίνῳ συνάπτεις. S. 11. 39. St. 349
Οὐ λόγων ἀγορὰ δεῖται Ἑλλάδος, ἀλλὰ ἔργων. S. 11. 40. St. 107
Οὐ μάλα κυκᾷς. D. 7. 4. St. 173
Οὐ μέμφεται Κορινθίοισιν Ἴλιον. St. 756
Οὐ μέντοι παρὰ κωφὸν ὁ τυφλὸς ἐσικε λαλῆσαι. St. 101
Οὐ μ' ἔχων σορὸν πρίασθαι, τοῦτ' ὄφλων ἀπέρχομαι. S. 11. 49. St. 1231
Οὐ Μῆδος ταῦτα φυλάξει. St. 304
*Οὐ μία λόχμη βέροιτ' ἂν ἐριθάκους δύο. Z. 5. 11. S. 10. 14. St. 755
Οὐ νυκτὶ πλοεῖς. Z. 5. 32. D. 7. 20. St. 1114
Οὐ παῖς Ἀχιλλέως, ἀλλ' Ἀχιλλεὺς αὐτὸς εἶ. St. 757
*Οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐς Κόρινθον ἔσθ' ὁ πλοῦς. Z. 5. 37. D. 7. 16. S. 11. 41. St. 758
Οὔποτ' ἴσχει ἡ θύρα. St. 1005
Οὐ πρέπει γαλῇ κρόκωτος. S. 11. 43
Οὐ πρὸς γε παντός ἐστιν ἀρτῦσαι καλῶς. St. 759.
Οὔπω πεπλήρωνται αἱ τῶν Ἀμωβραίων ἁμαρτίαι. S. 11. 42
Οὐ πρώτως γὰρ ἐς ἀληθείαν Κίλιξ. St. 760. & 1275
Οὐράνιον ὅσον. St. 978
Οὐρίῳ φέρεσθαι πνεύματι. St. 1329
Οὓς ἐγὼ δίδαξα πέττειν τέτταρα εἰς τὴν χοίνικα. St. 1236
Οὐ σέσομαι λέαιν' ἐπὶ τυροκνήστιδος. St. 761.
Οὐ σχολὴ δούλοισιν. St. 1322.
Οὔτε σὺν πανωλέθροισιν, οὔτ' ἄνευ πανωλέθρων. S. 11. 44. St. 1232
Οὗτος ἄλλος Ἡρακλῆς. Z. 5. 48. St. 1155
Οὐ τύπτεται δ' ὁ πρέσβυς, οὐδ' ὑβρίζεται. St. 762
Οὐ φεισόμεσθα τῶν σε μᾶλλον ἢ λύκων. St. 763
Οὐ φελλίας ὁ ἀγών. D. 7. 41
Οὐ φιλάνθρωπός τις εἶ, ἔχεις νόσον, χαίρεις διδούς. St. 1233
*Οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ. Z. 5. 31. D. 7. 21. S. 11. 45
Οὐχ ἅμμα λύεις. D. 5. 47
Οὐ χειρὶ μιᾷ δωρούμενος, ἀλλ' ἀμφοῖν. S. 2. 48
Οὐχὶ γὰρ ἀγγέλλεις πόλεμον. St. 355
Οὐχὶ Γλαύκου τέχνη. S. 11. 46
Οὐ Χῖος, ἀλλὰ Κῷος. St. 1116
Οὐχ ὅτω πυρὶ πῦρ, καὶ σύκῳ σύκον ὅμοιον. St. 106
Οὐ χρὴ λέοντος σκυμνὸν ἐν πόλει τρέφειν. S. 11. 47
Οὐχ ὑπ' ἄλλων ἀλλὰ τοῖς αὐτοῖς, πτεροῖς ἁλισκόμεσθα. S. 11. 48. St. 1237
Ὁ φάλλος τῷ θεῷ. D. 7. 22. V. 3. 30
Ὀφθαλμὸς βασιλέως. S. 11. 52
Ὁ φθόνος δίκαιός ἐστι, τὸν φθονοῦντα γὰρ δάκνει. St. 1227
Ὀφρῦς ἀνασπῶντες καὶ γνάθους φυσῶντες. S. 11. 50.
Ὁ Χῖος δεσπότην ὠνήσατο. St. 1325
Ὀχλεῖς μάτην με κῦμα ὅπως. St. 1120
Ὀψὲ θεῶν ἀλέθουσι μύλοι, ἀλέθουσι τὸ λεπτά. St. 108
*Ὀψὲ ἦλθες, ἀλλ' εἰς κόλωνον ἴεσο. V. 3. 24. S. 11. 51. St. 789
Ὀψομαθής. St. 1303.

Π.

Πάγαις ἀλώπηξ αὖθις οὐχ ἁλίσκεται. St. 790
Πάγη γὰρ πάγην λήψεσθαι ἔοικεν. St. 214
Παίζειν ἐν πενθοῦσιν. St. 357
Παιζόντων πόλις. St. 1107
Παιπάλημα. St. 1305
Παῖς μοι τειρογήρως εἴη, μὴ τειρογήρως. St. 109
Παῖς πατρὶ λύπη. St. 1121
*Πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι. Z. 5. 80. S. 11. 53. St. 791
Παλαιτύρου κακά. St. 1267
Τῷ Παλαιῷ Λακεδαίμονι τὸ σκέλος βαρύνεται. St. 1246
Παλεύει καλῶς τὴν ἀλώπεκα. S. 11. 54
Παλινῳδίαν ᾄδειν. S. 11. 56
Παλινδρομῆσαι μᾶλλον, ἢ κακῶς δραμεῖν. St. 792
Παλλαδικὸν βλέπειν. S. 11. 55
Παμφίλου νοσφισμός. St. 1324
Πανδελέτιοι γνῶμαι. S. 11. 57. St. 210
Πάνθ' ὅμοια καὶ Ῥοδῶπις ἡ καλή. V. 3. 67. S. 11. 60
Πάνθ' ὑπὸ Μύκονον μίαν. St. 1061
Πανικά. St. 358
Πανικῷ δείματι. S. 11. 58
Πάντ' ἀγαθά, ὡς ἔφη Κιλλικῶν. καὶ, Οὐδὲν πονηρόν, ἀλλ' ὅπερ ὁ Κιλλικῶν. S. 11. 59
Πάντα ἀκούων Μύλος. St. 1325
Πάντα κακοὶ πλημῶσι. St. 359
Πάντα κάλων σείειν, al. κινεῖν. Z. 5. 62. S. 11. 61. St. 360
Πάντα κινήσω πέτρον. D. 7. 38. S. 11. 62
Πάντα κοινὰ τῶν φίλων. St. 1139
*Πάντα λίθον κίνει. Z. 5. 63. D. 7. 42
Πάντα μὴ βούλου κρατεῖν. S. 11. 63. St. 955.
Πάντα μία κόνις ἐστί. St. 361
*Πάντα ὀκτώ. Z. 5. 78. S. 11. 64
Πάντ' ἀπ' ἀκροφυσίων τε κἀπὸ κιναβευμάτων. St. 1238

Πόλις

P.

Σ.

Σελ-

T.

* Τιθώνου γῆρας. Z.6.18. D.8.37. V.3.89. S.8.38. &13.61
* Τίκτει κόρη ὅταν κακῶς ἀνδρὶ παρείη. D.8.22. St.133
Τίλλειν φαλακρόν. St.1161
Τί μεγάλα φροιμιάζομαι μικρῶν πέρι; St.866
Τί πρῶτον, ἢ τί ὕστατον; St.1159
Τί οὐ χρυσῇ δήποτ' Ἀρβέλας ἰών. V.4.14. St.867
* Τί οὐκ ἀπήγξω ἵνα Θάσιον ἥρως γένῃ; Z.6.17. S.13.63. St.868 (1158
Τί πρὸς τὸν Ἑρμῆν; D.8.52. St.
Τίσαμεν ὀφαινίππους. S.13.64
Τίς ἐν Κύδωνος; D.8.42. V.4.19
Τίς ἐστι δοῦλος τοῦ θανεῖν, ἄφροντις ὤν; St.870
* Τίς πατέρ' αἰνήσει, εἰ μὴ κακοδαίμονα τέκνα; D.8.46. S.13.65. St.134
Τιτᾶνας καλεῖς. D.8.47. St.
* Τίς τῇ δε; S.13.66. (1177
Τίς τρόπος ἵππων; S.13.67. St.398 (St.397
Τίς χρέα πυθομένου κρομμύου;
Τί σοι Ἀπόλλων κεκιθάρικεν; Z.6.14. S.13.68. St.1160
Τί φάτταν ἀντὶ περιστερᾶς; St.1286
Τὸ ἀλλότριον ἀμᾶς θέρος. St.1163
* Τὸ βασιλικὸν βοίδιον. D.8.41. S.13.69
Τὸ δ' εἴσεται οὐδεμία ὗς. St.155
Τὸ ἀρνίον σου λελάληκεν. D.8.30. V.4.2 (St.262
Τόδε τοι κλέος ἐσσομένοισι. V.4.10
Τὸ γὰρ εὖ μετ' ἐμοῦ. St.220
Τόδ' ἐξοπλίζει στόλος Ἀργείων λεῶν. St.871
Τόδ' ἐστὶ πολλῷ μεῖζον, ἢ Τροίαν ἑλεῖν. St.872
* Τὸ Δίωνος χρέος. S.13.70. St.1162
Τὸ Δωδωναῖον χαλκεῖον. Z.6.5. D.8.32. St.226
Τὸ ἐν καρδίᾳ τοῦ νήφοντος. D.8.43
Τὸ ἐπιμονίδιον ὁ Ἑρμᾶ. D.8.28. V.3.97.
Τὸ Ἡσιόδειον γῆρας. V.4.3. S.13.71
Τὸ θερμὸν τοῦ ὀβελοῦ. Z.6.19. S.10.67. St.1163
Τοιοῦτός ἐστιν οἷόσπερ ἥδεται συνών. St.881
Τοιοῦτος ὢν οὐκ ἂν ἕλοις πόλιν ποτέ. St.882
* Τοιοῦτοι ἃ Θεμιστοκλῆς οὐπώποτε ἐπενόησεν. S.13.96.
* Τὸ Ἱππάρχου τειχίον. S.13.72
Τοῖς Ἱπποκράτους υἱέσιν εἴξεις. S.13.97
Τοῖς κακοῖσι δὶς κακά. St.964
Τοῖς νεκροῖσι συγχωρίζεο. St.1262
Τὸ κέρδος ἡδύ, κἂν ἀπὸ ψευδῶν ἔῃ. St.873
Τὸ μέγεθος κολοσσικός. St.1060
Τὸ μὲν μ' ἔλειπε κῦμα, τόδ' ἐγκατελάμβανε. St.874
Τὸ μὲν πάρεργον, ἔργον ὡς ἡγούμεθα, Τὸ δ' ἔργον, ὡς πάρεργον ἐκπονούμεθα. St.876
* Τὸ Μηλιακὸν πλοῖον. D.8.31. V.4.4
Τὸν αὐτὸν αἰνεῖν καὶ ψέγειν ἀνδρὸς κακοῦ. St.886
Τὸν δ' ἐγγράφειν εἰς τοὺς Γαλέμους ἔδει. St.887
Τὸν ἐγκέφαλον ὥσπερ κατασείεσθαι μοι δοκεῖς. S.13.74
Τὸν δρῶντά που καὶ παθεῖν ὀφείλεται. St.888
Τὸν ἕβδομον βοῦν, ἡ σοφὴ παροιμία. St.889
Τὸν θέλοντα βοῦν ἐλαύνει. St.1339
Τὸν καπνὸν φεύγων εἰς τὸ πῦρ ἐνέπεσεν. D.8.45. V.4.24
* Τὸν Κολοφῶνα ἐπέθηκες. D.8.36. V.2.43. & 4.11. S.13.75. St.99. & 399
Τὸ Κωλακρέτου γάλα πίνειν. St.227
Τὸν Μίδα πλοῦτον. D.8.53
Τὸν ξύοντα ἀντιξύειν. D.8.48. S.13.76. St.1162
Τὸν οἴκοι θησαυρὸν διαβάλλεις. St.306
Τὸν περὶ ψυχῆς τρέχειν. St.1182
Τὸν πλησίον τοι νουθετεῖν βραχὺς πόνος. St.890
Τὸν πόδα διώκεις ἄρτι τὴν ὑστέραν ἀφείς. St.891
Τὸν σικυὸν τρώγουσα γυναῖ τὰν χλαῖναν ὕφαινε. St.135
Τὸν Ὕλαν κραυγάζειν. D.8.33. S.13.77
Τὸν φαλλὸν τῷ θεῷ. St.1131
Τὸ Οὐ Φιλοξένου. D.8.54. Vide Φιλοξένου γραμμάτιον.
Τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν. S.13.79. St.1304
Τὸ Πάσητος ἡμιωβόλιον. D.8.40. V.4.17. S.7.52
Τὸ περὶ δρυῶν σκότος. Z.6.12
Τὸ πέλαργος πρότερον οἴσει ἄμπελον. D.8.44. V.4.23
Τὸ πρῶτον εἰς τοὺς παῖδας ἐξηλοῦτ' Ἄρης. St.877
Τὸ σκαιὸν ὄμμα περιβαλὼν θύσου δίκην. St.878.
* Τὸ σκαμβὸν (al. σκαλινὸν) ξύλον, οὐδέποτ' ὀρθόν. V.3.100. S.13.80 (St.879
Τὸ συγγνὲς γὰρ καὶ φθονεῖν ἐπίσταται.
Τὸ χάμα καὶ τὸ βάμα. St.1165
Τὸ τέλος ἅμ' ἀρχῇ εὐθὺς οὐ καταφαίνεται. St.880
* Τοῦ Βάβυος χορός. S.13.81
Τοῦ δ' ἄρα ὁ Κορυκαῖος ἠκροάζετο. V.4.6. S.13.82
Τοῦ Διὸς τὸ σάνδαλον. S.13.84
Τοῦ θ' ᾅδης διακονιεῖ πρότερον ἢ ἔσω πείσομαι. S.13.83
Τοῦ πατρὸς τὸ παιδίον. S.11.69
Τοῦ Πρωτέως πέφυκε ποικιλώτερος. St.892
Τοὺς γέροντας παῖς διδάσκεις καὶ περὶ τοῦ χρυσιάδος. St.1244
Τοὺς γὰρ ξενίζειν οὐδέποτ' ἴσχει γ' ἡ θύρα. S.8.12
Τοὺς δ' οὐ μία πάντας ἄγει ναῦς. St.380 (13.85
* Τοῦ σελίνου δεῖται. D.8.57. S.
Τοὺς ἑταίρους τραγῳδοὺς ἀγωνιεῖται. S.13.80
Τοὺς δυστυχοῦντας καὶ φρονεῖν νομίζομεν. St.894
Τοὺς συνετοὺς ἄν τις πείσειε τάχιστα λέγων εὖ. St.136
Τουτὶ δ' ὅ, τ' ἐς οὐδὲν ἂν ὁ Ἀπόλλων μάθῃ. St.895
Τοῦτο δὴ τὸ σμῆν ἐξαμοργοῦ ἀνακανθηλίου. St.1245

Υ.

Φ.

* Χύτρεις

ΤΕΛΟΣ.

INDEX PROVERBIORVM.

Z. Zenobium, D. Diogenianum, V. Vaticanam Appendicem, S. Suidam designat. In his prior numerus Centuriam; alter Adagium.

Caluus

M.

N.

O.

Philo-

FINIS.

CONSTANTIA ET LABORE